Giới thiệu

Dưới đây là bản tóm tắt cốt truyện hấp dẫn của đoạn văn bạn cung cấp, đúng theo yêu cầu: **** Chu Du, một chàng trai 22 tuổi bình thường nhưng mang trong mình tiềm năng phi thường, bất ngờ xuyên không đến một thế giới đạo mộ đầy rẫy hiểm nguy và bí ẩn.

Khi tỉnh dậy, anh nhận ra mình sở hữu một hệ thống kỳ lạ, ban cho anh sức mạnh, sức chịu đựng và tốc độ vượt trội.

Tuy nhiên, những năng lực này, thoạt nhìn có vẻ mạnh mẽ, lại trở nên tầm thường trước môi trường kinh hoàng của các lăng mộ cổ xưa, nơi ngay cả một con bọ cạp đen cũng có thể nguy hiểm hơn với con dao sát nhân của nó.

Định mệnh trớ trêu bắt đầu khi hệ thống giao cho Chu Du nhiệm vụ đầu tiên: tìm một người vợ, một "cô vợ ma" – Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Nhiệm vụ này đi kèm với phần thưởng hấp dẫn: hình xăm Thanh Long đặc biệt cùng huyết mạch, toàn bộ "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật", kỹ năng "Thính Lôi Định Huyệt" và "Văn Hương Thức Vật".

Chu Du, dù hoài nghi về một "cô vợ ma" và khả năng hoàn thành nhiệm vụ sinh tử, không thể từ chối vì điều đó có nghĩa là đoạn tuyệt với hệ thống.

Anh tự nhủ, nếu những kỹ năng thưởng được ví như khả năng của Thanh Long hay bí thuật phong thủy huyền thoại, thì đây chắc chắn là một cơ hội không thể bỏ lỡ, dù anh hiện tại hoàn toàn không biết gì về Tầm Long Quyết hay Phát Khâu Ấn.

Để bắt đầu cuộc hành trình mạo hiểm này, Chu Du quyết định tìm

đến Đại Kim Nha ở Phan Gia Viên, Bắc Bình – người nổi tiếng với mạng lưới thông tin rộng khắp giới đạo mộ.

Với ba thuộc tính cơ bản chỉ gấp ba lần người bình thường, anh biết mình cần sự giúp đỡ.

Bằng cách kết hợp giữa lời nói khôn khéo và một màn "trình diễn" sức mạnh đột ngột – nhấc bổng một chiếc tivi 30 cân bằng một tay – Chu Du đã khiến Đại Kim Nha kinh ngạc và miễn cưỡng đồng ý giúp đỡ.

Đại Kim Nha tiết lộ rằng Hồ Bát Nhất và Vương Khải Huyền đã tham gia đội khảo cổ đến Tân Cương, hướng tới Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nhận ra tầm quan trọng của việc đi cùng các nhân vật chính để đảm bảo an toàn và theo sát cốt truyện, Chu Du mượn 10.000 tệ từ Đại Kim Nha, giao phó việc mua một căn nhà ở Bắc Kinh, và lập tức lên đường.

Anh nhanh chóng tìm đến đội khảo cổ tại một đại viện ở Ngưu Nhai, Tây Khu.

Tại đây, anh gặp gỡ Diệp Nhất Tâm trẻ trung, xinh đẹp – một cô gái ngây thơ chưa từng chứng kiến sự tàn khốc của thế giới đạo mộ.

Chu Du cũng đối mặt với những nhân vật chủ chốt khác: giáo sư Trần nghiêm nghị, Hác Ái Quốc cứng nhắc, và đặc biệt là Shirley Dương – người phụ nữ bí ẩn với vẻ đẹp lạnh lùng.

Với khả năng tiên tri cốt truyện và một số thông tin độc đáo về Tinh Tuyệt Cổ Thành (nó nằm ở "Hắc Long Chi Tích" và chỉ xuất hiện vào mùa gió lớn), Chu Du thuyết phục được đội khảo cổ chấp nhận anh, không chỉ với tư cách một thành viên, mà còn với mức thù lao hậu hĩnh 2 vạn đô la Mỹ, và sẽ tăng gấp đôi nếu tìm thấy cổ thành.

Anh cũng không ngần ngại cảnh báo về những hiểm nguy chết người, bao gồm cả lời nguyền của Tinh Tuyệt Nữ Vương sẽ khiến những ai bước vào thánh địa không sống quá 50 tuổi, khiến các thành viên trẻ tuổi dao động.

Trên chuyến tàu đi Tân Cương, trong khi Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đang say sưa đánh bài, giáo sư Trần và Shirley Dương tiết lộ ý định thay đổi lộ trình, hướng tới Côn Luân Băng Xuyên.

Nắm rõ cốt truyện và hiểm nguy, Chu Du kiên quyết từ chối, quyết định chờ đợi ở Bác Tư Đằng Hồ.

Anh cảnh báo rằng Côn Luân Băng Xuyên ẩn chứa "đại khủng bố" với "hỏa biểu trùng" có thể thiêu sống người trong chớp mắt.

Lời cảnh báo của Chu Du, kết hợp với việc anh tiết lộ thời điểm "mùa gió lớn" là yếu tố then chốt để Tinh Tuyệt Cổ Thành xuất hiện, đã khiến Shirley Dương tin tưởng và đồng ý gặp anh tại Bác Tư Đằng Hồ sau chuyến đi Côn Luân Băng Xuyên.

Tại Bác Tư Đằng Hồ, Chu Du được gặp lại đội khảo cổ sau chuyến đi Côn Luân đầy gian nan của họ, nơi Diệp Nhất Tâm đã chứng kiến cái chết và có dấu hiệu bị sốc tâm lý.

Anh cũng biết được họ đã tìm thấy An Lực Mãn – một "bản đồ sống" của sa mạc, nhưng lại nghi ngờ về nhân cách của ông ta.

Chu Du một lần nữa dùng kiến thức về thế giới đạo mộ để đưa ra lời khuyên hữu ích về việc tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành qua "Tư Độc Ám Hà" và tầm quan trọng của một người dẫn đường am hiểu địa phương.

Anh cũng nhấn mạnh về sự cẩn trọng khi đi vào sa mạc và sự nguy hiểm của bão cát, cũng như cách tiết kiệm nước và cách thức uống nước hiệu quả.

Khi một trận bão cát khổng lồ ập đến, đội khảo cổ phải đối mặt với tử thần.

Nhờ sự nhanh trí của Chu Du, anh đã phát hiện ra "Hắc Long Chi Tích" và một con lạc đà trắng, linh vật dẫn đường, giúp cả nhóm tìm được nơi trú ẩn an toàn trong một phế tích cổ thành.

Tại đây, họ phát hiện những bộ xương người bị cắn nát bởi một loài kiến lính khổng lồ, và sau đó Chu Du đã tiêu diệt thành công "Kiến Hậu" bằng cách sử dụng nitơ lỏng và axit cực mạnh mà anh đã chuẩn bị từ trước.

Sự kiện này càng củng cố vị trí của Chu Du trong đội và khiến mọi người phải tuân theo những cảnh báo của anh về hiểm nguy của lăng mộ.

Sau đó, đội tiếp tục hành trình đến Tây Dạ Cổ Thành, nơi họ phát hiện ra một lăng mộ cổ trong giếng nước.

Chu Du đã nhận ra đó là một "đại mộ" với những cạm bẫy phong thủy và thi du độc hại.

Mặc dù anh cảnh báo về sự nguy hiểm, Hác Ái Quốc đã bất cẩn kích hoạt cơ quan, dẫn đến cái chết thương tâm.

Sự việc này càng khiến Chu Du nhận ra sự thiếu kinh nghiệm và tính mạng con người mong manh trong thế giới đạo mộ.

Anh đã cứu được Shirley Dương và một số thành viên khác khỏi bị ảnh hưởng bởi thi du và ảo giác, nhưng cũng phải đối mặt với sự phản bội và hiểu lầm từ một số người.

Cuối cùng, anh đã giải thích rõ ràng về những hiểm nguy và tầm quan trọng của việc tuân thủ quy tắc, khiến mọi người phải nhìn nhận lại thái độ của mình.

Đoạn trích kết thúc khi Chu Du và đội khảo cổ đặt chân đến Tinh

Tuyệt Cổ Thành.

Nhờ kiến thức sâu rộng của Chu Du về địa hình và lời tiên tri từ hệ thống, họ đã tìm thấy Hắc Long Chi Tích – vị trí chính xác của cổ thành.

Anh lại một lần nữa khẳng định vị trí chủ chốt của mình khi chỉ ra lối vào của Vương Cung và Thần Điện.

Cuộc gặp gỡ định mệnh với Tinh Tuyệt Nữ Vương, người vợ ma của anh, đã đến gần, hứa hẹn mở ra những bí mật về trường sinh bất lão, ma tộc và số phận của chính Chu Du.

Với Thanh Long huyết mạch đã được kích hoạt và những kỹ năng mới mẻ, Chu Du giờ đây đã sẵn sàng đối mặt với bất kỳ hiểm nguy nào để hoàn thành nhiệm vụ và cứu lấy "người vợ" của mình. ****

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 871

Chương 872

Chương 873

Chương 874

Chương 875

Chương 876

Chương 877

Chương 878

Chương 879

Chương 880

Chương 881

Chương 882

Chương 883

Chương 884

Chương 885

Chương 886

Chương 887

Chương 888

Chương 889

Chương 890

Chương 891

Chương 892

Chương 893

Chương 894

Chương 895

Chương 896

Chương 897

Chương 898

Chương 899

Chương 900

Chương 1

Tôi xuyên việt, hiểu rõ về series Đạo Mộ.

Sau khi xuyên việt, hệ thống giác tỉnh, tưởng như đã bước lên đỉnh cao nhân sinh.

Nhưng Tầm Long Quyết, Phát Khâu Ấn, Tá Lĩnh Thủ, Bàn Sơn Quyết, mấy thứ đó tôi tạm thời đều không biết.

Gói quà tân thủ đã phát, nhưng chỉ cho tôi một cái tăng cường sức mạnh, tăng cường sức chịu đựng, tăng cường tốc độ.

Nhìn có vẻ mạnh mẽ một cách đáng kể, nhưng trong môi trường kinh khủng của Đạo Mộ, thực ra cũng chỉ thường thôi, e rằng còn không bì được với Hắc Hạt Tử, dù sao người ta có đao giết người.

Ngón tay vàng của tôi giao nhiệm vụ đầu tiên, lại là tìm một bà xã, đích thực, một bà xã là quỷ đã chết! "Đi đến Tinh Tuyệt Cổ Thành tìm bà xã Tinh Tuyệt Nữ Vương, phần thưởng là Thanh Long Văn Thân huyết mạch đặc thù, trọn bộ Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Thính Lôi Định Huyệt, Văn Hương Thức Vật!" Mặc dù không biết hiệu quả của Thanh Long Văn Thân là gì, nhưng chắc hẳn không tệ đâu?

Tam tộc thời viễn cổ, Thanh Long có thể một chọi hai mà không hề yếu thế mà!

Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật nửa bộ trước còn thành của Hồ Ba Nhất, huống chi là cả bộ?

Về phần Thính Lôi Định Huyệt, tuy không "đỉnh" như Phong Thủy Bí Thuật, nhưng Trần Ngọc Lâu từng dùng nó trực tiếp nghe ra Bình Sơn Mộ, có thể thấy đây cũng là một kỹ năng bá đạo.

Còn Văn Hương Thức Vật, thì không có ghi chép, nhưng có thể đặt chung với mấy kỹ năng kia, chắc cũng không phải loại tầm thường ngoài chợ đâu nhỉ?

Nhưng bà xã là quỷ đã chết thì rốt cuộc là quỷ, đã chết rồi sao lại là bà xã của tôi?

Chẳng lẽ là minh hôn?

Mình phải từ chối à?

Nhưng từ chối thì chắc sẽ vô duyên với hệ thống mất. "Mở thuộc tính cá nhân!" Chu Du Tuổi: 22 Sức mạnh: 3 (người bình thường: 1) Sức chịu đựng: 3 (người bình thường: 1) Tốc độ: 3 (người bình thường: 1) Kỹ năng: Vô Đạo cụ: Vô Đánh giá: Mạnh hơn người bình thường một chút, nhưng tìm bà xã?

Thiếu niên, chuẩn bị chết rồi sao?

Nhìn cái giới thiệu khốn kiếp đó, Chu Du cạn lời, rõ ràng là biết muốn mình đi chịu chết mà còn giao nhiệm vụ.

Cũng không biết Hồ Ba Nhất và Tuyết Lỵ Dương đã xuất phát chưa, đừng có bỏ lỡ tình tiết thì khổ.

Đi đâu tìm mấy người đó đây?

À đúng rồi, đến chỗ Đại Kim Nha hỏi thử xem sao, mấy người đó đều liên hệ qua Đại Kim Nha, Đại Kim Nha ở Phan Gia Viên Bắc Bình cũng là một người có tiếng tăm.

Nghĩ vậy, Chu Du tùy tiện tìm một người hỏi thăm, may mắn là đang ở Bắc Bình.

Đã không có tiền, vậy thì chỉ có thể đi bộ, may mà Phan Gia Viên có một Đại Kim Nha nhiệt tình hiếu khách, với thân thủ của mình thì kiếm một bữa ăn không thành vấn đề. "Cái gì?

Tôi chẳng biết gì ư?

Một trăm mét chưa đến 4 giây, hỏi sợ không?

Tôi có thể một tay nhấc linh đình, hỏi sợ không!" Mặc dù quãng đường hơi dài, nhưng may mắn là sức chịu đựng gấp ba người bình thường, tuy đi hai tiếng nhưng cũng không mệt.

Lúc này Phan Gia Viên so với sau này có nhiều đồ thật hơn, tuy giá cả không hề rẻ, nhưng cá nhân cắn răng cũng mua được một hai món.

Chỉ cần không bị nhầm hàng, thì để đó chừng 10 năm, đổi được một căn nhà ở Bắc Bình cũng dư dả.

Đương nhiên nếu là 20 năm sau, thì có thể không đủ, lúc đó nhà ở Bắc Bình có lẽ còn đáng giá hơn cả cổ vật.

Đại Kim Nha quả thật có tiếng ở Phan Gia Viên, chỉ cần hỏi thăm chút là biết cửa hàng của hắn.

Chu Du may mắn, lúc đến đúng lúc Đại Kim Nha đang ở trong tiệm.

Lúc này Đại Kim Nha cũng còn trẻ, nhìn chừng 30 tuổi là cùng, người không đẹp trai, nhưng giữa hai lông mày lại toát lên vẻ tinh ranh.

Trong miệng hắn, một chiếc răng vàng đặc biệt nổi bật, gọi là pháp lang kim, Chu Du quên mất là lấy từ đâu ra, nhưng vì một chiếc răng vàng mà nhổ bỏ một chiếc răng tốt, nói một mặt nào đó, Đại Kim Nha cũng là một kẻ ngoan độc.

Đại Kim Nha có một đặc điểm, là "đạo diệc hữu đạo".

Nếu một người bình thường có thể bị lừa qua loa, có lẽ một miếng ngọc giá 3000 có thể bị lừa mua với giá 200, nhưng nếu coi là bạn, thì sẽ không lừa gạt.

Kiếm tiền, cũng sẽ để người ta rõ ràng!

Tóm lại, Chu Du có ấn tượng khá tốt về Đại Kim Nha!

Lúc đó Đại Kim Nha cũng đã chú ý đến Chu Du, nhìn khí chất bất phàm, vẻ mặt giữa hai lông mày, không giống người muốn bán đồ.

Nhưng không sao, nếu mua đồ thì tự nhiên càng tốt, Đại Kim Nha lập tức đứng dậy từ chiếc ghế dài có chút cũ kỹ, cười nói: "Vị gia, ngài xem ngài muốn thứ gì?

Có nhu cầu đặc biệt nào không?

Không dám nói khác, cả Phan Gia Viên không có chỗ nào đầy đủ và thật thơn chỗ của Đại Kim Nha tôi đâu." Chu Du nghe vậy hơi tò mò, dám mở mắt nói dối sao?

Không nói gì khác, đồ giả không nhiều, nhưng không thể không có, đặc biệt là những món định bán cho người nước ngoài, phần lớn đều là giả. "Ngài có thể chắc chắn là tôi đến mua đồ không?" Đại Kim Nha không để bụng, tưởng Chu Du đang khảo nghiệm, nghe vậy lập tức đắc ý nói: "Tôi vô phi có ba loại người, mua hàng, bán hàng, và bạn của tôi!

Ngài không phải bạn của tôi, nhìn cũng không giống người bán hàng, vậy tự nhiên là người mua hàng, ngài thấy tôi nói đúng không!" Chu Du nghe vậy cười, giây tiếp theo trực tiếp tát vào mặt Đại Kim Nha "ba ba" vang dội. "Vậy là ngài nhìn nhầm rồi, tôi là loại người thứ tư, tôi không mua hàng, cũng không bán hàng!

Tôi đến là để tìm ngài kết bạn, mượn ít tiền, với lại nhờ ngài giúp một việc." Sắc mặt Đại Kim Nha bỗng cứng lại, khốn kiếp, cướp giật ư?

Chương 2

Vãi chưởng, không chịu đi dò hỏi tiếng tăm của Đại Kim Nha tôi sao?

Tin hay không thì tôi chỉ cần hét một tiếng ở cửa, có thể xông vào mười mấy người không? "Bằng hữu, cướp giật giữa ban ngày ban mặt, ngài cũng thật có gan đấy.

Hôm nay tôi không so đo, đi đâu về đó đi, nếu không Đại Kim Nha tôi cũng không phải là kẻ muốn bóp thì bóp đâu." Nhìn sắc mặt âm trầm của Đại Kim Nha, Chu Du cũng biết Đại Kim Nha hiểu lầm.

Nhưng không sao, Chu Du quyết định lát nữa sẽ nói chuyện mượn tiền, trước tiên hỏi về hành trình của Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử thì quan trọng hơn. "Đại Kim Nha, chúng ta đừng nói chuyện tiền bạc vội, tôi hỏi chút, ngài có biết Hồ Ba Nhất và Vương Khải Huyền không?" Đại Kim Nha nghe vậy ngẩn ra, ngay sau đó cau mày, lẽ nào là bạn của Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử?

Vậy thì chuyện tiền bạc... mượn hay không mượn? "Quả nhiên là quen biết!" Chu Du thấy vậy, không biết họ đã đến Ngưu Tâm Sơn chưa, hy vọng chưa khởi hành.

Nghĩ vậy, Chu Du hiếm khi có cảm xúc lo lắng, Tinh Tuyệt Cổ Thành không khó tìm, nhưng cái khó là ở một số cơ quan và vận may.

Nếu không có vài nhân vật chính ở đó, thì e rằng trước khi trở thành nhân vật chính mình đã chôn dưới lòng đất rồi. "Quen biết thì không thể nói, nhưng tôi hỏi chút, hai người họ có đi đến đội khảo cổ Tân Cương không?" Chu Du hơi gấp gáp, lời nói không còn vòng vo mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề. "Đội khảo cổ?

Ngài biết đội khảo cổ sao?

Của nhà họ Hồ?" Chuyện này tuy không phải bí mật, nhưng cũng không phải ai cũng biết, nên Đại Kim Nha mới tưởng hai người Hồ Ba Nhất đã để lộ ra.

Dù sao hôm qua mới đi, hôm nay tin tức đã truyền ra, rõ ràng không phải con đường bình thường. "Không phải, nhưng tôi cần phải đến Tinh Tuyệt Quốc một chuyến, thế nào?

Ngài giúp tôi giới thiệu có được không?" Đại Kim Nha lúc này cau mày, không nhìn rõ ý đồ của Chu Du.

Thấy Đại Kim Nha không nói gì, Chu Du lại không định đợi nữa, xem ra phải lộ chút cơ bắp mới được.

Vì vậy, Chu Du đứng dậy, nhìn Đại Kim Nha, vừa gây áp lực tâm lý vừa nói: "Tinh Tuyệt Quốc tôi nhất định phải đi, nếu Kim Nha huynh không muốn giúp, thì e rằng tôi cũng đành phải dùng chút thủ đoạn phi thường.

Nếu Kim Nha huynh không ngại tổn thất, thì cứ gọi người đi, tôi đánh một trận trong tiệm, tôi cũng xem có thể còn lại mấy món đồ cổ." Chu Du vừa nói, vừa cầm một món đồ sứ ở một bên lên xem, tuy không biết thật giả, nhưng Đại Kim Nha nếu dám từ chối, hắn liền dám buông tay.

Một món đồ giả, lẽ nào tất cả đều là giả?

Trong khoảnh khắc, khóe miệng Đại Kim Nha giật giật, cả người không ổn rồi, nha của hắn có thể đánh không?

Nếu đánh thì chắc khóc chết mất! "Huynh đệ, đừng loạn, đặt xuống, đặt xuống, đó là gốm sứ Quan Diêu thời Tống đấy.

Không phải muốn giới thiệu ư, tôi sẽ nói với Giáo sư Trần một tiếng, rồi cho ngài địa chỉ." Sớm biết vậy sao không trung thực sớm hơn? "À đúng rồi, tôi cần mượn 10000 tệ, đợi khi trở về từ Tinh

Tuyệt Cổ Thành sẽ trả. " Đại Kim Nha cảm thấy cả người không ổn rồi, nhưng nhìn cái bình sứ thời Tống kia, đành nhịn rồi gật đầu. "Được, tôi mượn!

Không nói tiền tôi cũng mượn, giúp tôi tôi cũng giúp, tiểu ca không đến nỗi ngay cả tên cũng không báo chứ?" "Chu Du, học chút thứ lao chút danh tiếng, cái tivi phải nặng ba mươi cân nhỉ?" Cái tivi là Đại Kim Nha mới mua, cái trước đã cho Hồ Ba Nhất rồi.

Đại Kim Nha hơi không hiểu Chu Du có ý gì, nhưng vẫn gật đầu.

Rồi khoảnh khắc tiếp theo, chuyện khiến Đại Kim Nha trợn mắt há hốc mồm đã xảy ra.

Chỉ thấy Chu Du một tay tung cái tivi lên, sau đó lại không tốn chút sức nào mà đón lấy.

Không nói gì khác, chỉ một tay đó, không phải người bình thường có thể làm được.

Nhìn vậy, Đại Kim Nha lộ ra một nụ cười chân thành, thích kết bạn với người có bản lĩnh. "Được, chỉ riêng một tay của Chu gia, Đại Kim Nha tôi kết bạn với ngài.

Số tiền này coi như tôi tài trợ ngài, có đồ tốt đừng quên tôi đấy!

Ngoài ra, ngài thân thủ không tệ, nhưng lại thiếu một người giúp ngài phân kim định huyệt.

Trước đây ngài nói Hồ Ba Nhất Hồ gia, đó là người hiểu Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, không bằng tôi giúp ghép nối, lập một đội thì sao?" Nhìn vẻ mặt đắc ý của Đại Kim Nha, Chu Du lại có chút khinh thường, chẳng qua chỉ hiểu chút da lông thôi.

Đợi khi tôi gặp bà xã của tôi thì cần gì Hồ Ba Nhất?

Đương nhiên, hợp tác vài lần thì cũng được. "Không cần đâu, dù

sao lần này đi Tinh Tuyệt Cổ Thành cũng sẽ quen biết, lúc đó xem xét sau.

Tôi thì thường quen một mình, nhiều người dễ xảy ra chuyện!" Quả thật, phần lớn những người trộm mộ trừ những ngôi mộ đặc biệt lớn đều sẽ chọn đi một mình, đặc biệt là thế hệ cũ.

Không những không chia nhiều tiền, thậm chí còn có thể dẫn đến việc tự tương tàn, trong thời đại đó để tránh điều này, phần lớn mọi người đều tự mình xuống mộ.

Chương 3

Nghe vậy, Đại Kim Nha cũng không khuyên nữa, mở miệng nói: "Được, vậy tôi đi lấy tiền cho ngài, ngài đợi một lát." Vì đã công nhận bản lĩnh của Chu Du, nên hắn cũng chọn tin tưởng, nếu Chu Du thật sự muốn lấy trộm đồ trong tiệm, thì hắn cũng đành mắt nhắm mắt mở.

Đồ vật ở Bắc Bình không thể ra ngoài được, không những thế, người cũng tám phần không chạy thoát, chút năng lực này, Đại Kim Nha có thừa.

Chu Du cũng không bỏ chạy, khi Đại Kim Nha ra ngoài, Chu Du liền đặt cái bình sứ thời Tống xuống.

Nhìn vậy, Đại Kim Nha thở phào nhẹ nhõm, sau đó đặt một xấp tiền giấy mười tệ trước mặt Chu Du. "Ngài đếm đi, một vạn tệ!" "Không cần, điểm tín dự đó tôi tin ngài có.

Tiền tôi chỉ lấy 1000 tệ, số còn lại giúp tôi sắm một căn nhà đi.

Đã đến thủ đô, vậy thì định cư lại, đợi khi tôi trở về, sẽ bù tiền vào.

Không nói gì khác, nhà cũng phải có, lỗ thì cùng lắm lỗ 1000 tệ." "Hắc, tùy ngài!

Yên tâm, tôi nhất định sẽ giúp ngài sắm một cái sân lớn." Thời đại này một cái tứ hợp viện cũng chỉ vài ngàn tệ, một vạn tệ đó có thể tương đương khoảng 100 vạn tệ sau này, ăn một bữa lẩu, gần 10 đĩa thịt dê cộng thêm hai chai rượu cũng chỉ khoảng một tệ tám.

Ở thời điểm giá nhà chưa bị thổi phồng, một căn hộ mới xây ở Bắc Kinh cũng chỉ 2000-3000 tệ. "Được, vậy tôi đi bái kiến những

người trong đội khảo cổ trước đã." Đại Kim Nha nghe vậy vội vàng ghi địa chỉ cho Chu Du, Chu Du mới cầm 1000 tệ rồi đi.

Nhìn Chu Du rời đi, Đại Kim Nha đứng ở cửa hồi lâu không nói nên lời, quen biết vô số người, nhưng chưa từng thấy ai kỳ lạ như Chu Du, nhưng có một điều có thể khẳng định, có lẽ sau này giới cổ vật sẽ xuất hiện một nhân vật lớn.

Tây khu Ngưu Nhai số 17, đại viện, đến rồi!

Nhìn cánh cổng sắt lớn màu đỏ trước mắt, Chu Du cười, nhìn thấy mục tiêu ngay trước mắt, tâm trạng tốt nên nụ cười cũng nhiều hơn mấy phần.

Chu Du tiến lên gõ cửa, tiếng "ba ~ ba ~" giòn tan dường như cũng dễ nghe hơn mấy phần.

Không lâu sau, một cô gái mở cửa.

Cô gái tràn đầy sức sống thanh xuân, giữa hai lông mày toát lên vẻ đẹp và khát vọng, sức sống bừng bừng khiến người ta yêu mến.

Một đời người, cô gái này dù đặt ở thời sau này, cũng là đẳng cấp đại minh tinh, trong đội khảo cổ mà có một mỹ nữ như vậy quả thực hiếm thấy.

Nhưng khoảnh khắc đó, Chu Du trong đầu bỗng hiện ra tên của vài người: Hoắc Linh, Trần Văn Cẩm, A Ninh và Tuyết Lỵ Dương sắp gặp mặt...

Chẳng phải Diệp Nhất Tâm sao?

Dường như cũng chỉ có cô ấy rồi. "Chào ngài, xin hỏi ngài đến ứng tuyển vị trí trong đội khảo cổ của chúng tôi phải không?

Thành viên của đội tôi hôm nay cơ bản đã chốt rồi, tạm thời có lẽ không cần người nữa!" Chu Du nghe vậy cũng không ngạc nhiên,

những người này vốn chỉ tìm một người biết Thiên Tinh Phong Thủy Thuật mà thôi.

Vì nhiệm vụ của Hồ Ba Nhất từng được định sẵn từ trước rồi. "Không cho tôi gặp giáo sư sao?

Tôi là do Đại Kim Nha giới thiệu, và giáo sư cũng biết đó." Diệp Nhất Tâm nghe vậy cũng ngần ngại một lát, thấy vậy liền mở miệng nói: "Vậy ngài đợi một lát, tôi đi nói với giáo sư." Diệp Nhất Tâm thực ra cũng muốn Chu Du ở lại, dù sao có một anh chàng đẹp trai cũng dễ nhìn mà!

Đối với việc phải đợi bên ngoài, Chu Du cũng không để tâm, tin rằng chỉ cần tôi có thể vào được viện này, Tuyết Lỵ Dương nhất định sẽ giữ lại.

Chu Du đợi ở cửa một lát, không mấy phút sau, Diệp Nhất Tâm lại chạy ra. "Chào ngài, ngài họ Chu phải không, mời vào!" Nhìn Diệp Nhất Tâm dẫn đường phía trước, Chu Du đi theo Diệp Nhất Tâm vào trong sân.

Lúc này trong sân có không ít đồ đạc lớn nhỏ, nhưng đều đã kéo khóa lại, xem ra đội ngũ đã chuẩn bị xong xuôi.

Sắp được gặp Tuyết Lỵ Dương, Giáo sư Trần và Giáo sư Hách rồi.

Tuyết Lỵ Dương đẹp hơn trong phim, lông mày thanh tú, da như phù dung, duy chỉ có chút lạnh lùng, cái lạnh dường như là do tính cách, lại dường như chỉ là vẻ bề ngoài. "Được, là tiểu Chu phải không?" "Đúng, tôi tên Chu Du, đến để gia nhập đội khảo cổ." Lúc này, Hách Ái Quốc liền mở miệng nói: "Vậy ngài có kinh nghiệm sinh tồn trên sa mạc không?

Hoặc kinh nghiệm khảo cổ liên quan không?

Nếu không có, thì tôi có lẽ không cần loại đồng đội như vậy." Thành thật mà nói, tên khốn này từng là nhân vật ghét nhất khi xem phim, vì vậy tôi cau mày, trực tiếp đáp trả hai câu: "Ngài có thể đại diện cho Giáo sư và đội trưởng không?

Nếu không thể, làm phiền ngài hãy im lặng." Nghe vậy, Giáo sư Trần liền mở miệng nói: "Tiểu đồng chí đừng tức giận, đồng chí Hách Ái Quốc cũng vì đội ngũ mà thôi." Tuyết Lỵ Dương nghe vậy cau mày, ra vẻ mỹ nhân băng giá, nhàn nhạt mở miệng nói: "Vậy không biết tiên sinh Chu có năng lực đặc biệt gì không?

Hành động lần này của chúng tôi đặc biệt, tôi không thể dẫn theo người không có năng lực đặc biệt." Tuyết Lỵ Dương mở miệng khiến Chu Du hiểu ra, nếu không có chút tài cán gì thì có lẽ không thể gia nhập đội khảo cổ.

Nhưng cũng giống như lúc ban đầu, Chu Du sau khi suy nghĩ, liền thẳng thừng nói: "Tôi biết đường đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, tôi cũng cần đến đó một chuyến, vì vậy tôi sẽ thu phí lộ trình, tiện thể giải quyết tất cả các chi phí trên đường đi." Nói đến đây, Chu Du ngừng lại, ngập ngừng, tiếp tục nói: "Nói thật, nếu không phải không có tiền, tôi cũng có thể tự tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành!" Khoảnh khắc đó, cả Tuyết Lỵ Dương và Giáo sư Trần đều biến sắc.

Hai người nhìn nhau, Tuyết Lỵ Dương càng cau mày hỏi: "Ngài từng đến Tinh Tuyệt Cổ Thành sao?" "Thì chưa, nhưng tôi biết một số thông tin đặc biệt về Tinh Tuyệt Cổ Thành, ví dụ như Tinh Tuyệt Cổ Thành nằm ở Hắc Long Chi Tích!" "Hắc Long Chi Tích?" "Đúng, không sai, nhưng tôi chỉ có thể nói cho ngài đến đó thôi.

Những gì còn lại tôi biết thì đợi tôi gia nhập đội, trên đường đi tôi sẽ nói." Chu Du hiểu sâu sắc rằng, quân bài tốt nhất là ở khoảnh khắc chưa lật tẩy, vì vậy tôi cũng không ngốc, không thể nói hết ra được.

Mặc dù Chu Du tiết lộ không nhiều, nhưng đối với thông tin về Tinh Tuyệt Cổ Thành, dù chỉ một chút cũng đáng để chú ý.

Giáo sư Trần nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương, gật đầu.

Cách làm của Giáo sư Trần và Tuyết Lỵ Dương là như nhau, vì vậy sau khi bước ra một bước, quả nhiên đã đồng ý. "Được, tôi đồng ý ngài nhập đội, thù lao 1 vạn đô la Mỹ, tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành sẽ tăng gấp đôi." Nhưng Chu Du lại không đồng ý, nghe vậy lắc đầu, mở miệng nói: "Hai vạn đô la Mỹ, tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành sẽ tăng gấp đôi nữa." Thấy Tuyết Lỵ Dương dường như có chút không vui, Chu Du lắc đầu tiếp tục nói: "Ngài nghĩ đi Tinh Tuyệt Cổ Thành tìm là xong chuyện sao?

Chương 4

Nếu có thông tin của tôi, có lẽ có thể cứu thêm được hai người cũng không chừng.

Tinh Tuyệt Cổ Thành còn nguy hiểm hơn nhiều so với ngài nghĩ, trên thực tế ngoài số tiền tôi quan tâm, tôi còn quan tâm đến Thập Lục Tự Âm Dương Bí Thuật của Hồ Ba Nhất. "Mặc dù tổ tiên truyền lại chỉ còn nửa quyển tiểu đạo, nhưng nửa quyển cũng đủ để tôi có thêm vài phần sinh cơ.

Tinh Tuyệt Cổ Thành, tuyệt đối không thể giải thích bằng khoa học.

Vì vậy..." Khi Chu Du nói đến đây, cố ý dừng lại, nhìn về phía ba người trẻ tuổi phía sau, mới mở miệng: "Mấy ngài còn trẻ, vì vậy nếu không có chuẩn bị tâm lý quyết tử, tôi khuyên nên từ bỏ đi!" Trong khoảnh khắc, ba người trẻ tuổi đều biến sắc, nhưng ngay lập tức hai thanh niên ngốc nghếch dũng cảm kia liền cố chấp phản bác. "Ai muốn đi, tôi là người kế thừa chủ nghĩa xã hội, tôi tin vạn sự vạn vật đều có thể giải thích được." "Đúng vậy, có thể nhìn thấy một mặt khác của thế giới kỳ lạ quỷ dị là điều bao nhiêu người cầu còn không được, tôi không thể lùi bước." Thấy hai người như vậy, Diệp Nhất Tâm cũng vội vàng theo đó bày tỏ thái độ: "Trước đây tôi đã hiểu rõ nguy hiểm rồi, cũng đã ký sinh tử trạng, tôi không sợ nguy hiểm." Chu Du nghe vậy gật đầu, sau đó nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương, dường như đang chờ cô ấy bày tỏ thái độ.

Tuyết Lỵ Dương cũng đang nhìn Chu Du, bốn vạn tệ không nhiều, tài sản trong nhà để lại trả mấy chục lần cũng đủ rồi, vì vậy Tuyết Lỵ Dương gật đầu. "Ngày mai chiều hai giờ, quá giờ sẽ không đợi." "OK,

ngày mai chiều gặp!" Chu Du chào tạm biệt mấy người rồi đi mua trang bị, bây giờ không giống như sau này kiểm tra nghiêm ngặt, thậm chí không ai kiểm tra hành lý.

Vậy thì sao?

Mang theo tùy ý, chỉ cần không ai phát hiện là được.

Trên chuyến tàu đi về phía Tây khá náo nhiệt, nhưng vì là chuyến tàu đi Tân Cương, nên không có quá nhiều người.

Chu Du trước khi xuất phát cũng cuối cùng đã gặp được hai nhân vật chính nam, trông có vẻ hơi khác so với trong phim.

Nhưng Chu Du cũng không ngạc nhiên, dù sao mỗi nhân vật chính trong phim đều không giống nhau, Tuyết Lỵ Dương còn không giống nhau, thì hình tượng hai người kia cũng có thể thay đổi.

Chẳng phải sự thay đổi của Vương Bàn Tử cũng đủ loại sao?

Lúc này Vương Khải Huyền đang đánh bài với Tát Đế Bằng và Sở Kiện, ba người đánh bài cả buổi chiều cũng không thấy mệt.

Thời đại này ngay cả điện thoại cũng không có, tự nhiên cũng không có các chương trình giải trí khác.

Lúc này Chu Du đang cầm một cuốn tiểu thuyết để đọc, tác giả không quen, nhưng dù sao cũng tốt hơn là không có gì làm.

Khi đang đọc, Giáo sư Trần bỗng nhiên đi tới, nói với Hồ Ba Nhất và Chu Du: "Tiểu Hồ, tiểu Chu, hai trò, ta và có chuyện." Nghe Giáo sư Trần nói như vậy, Chu Du trong lòng biết Giáo sư Trần tìm mình, tuy có chút tò mò vì sao không đi theo tình tiết trong sách, nhưng cũng không vượt quá dự đoán của tôi.

Quả nhiên, khi hai người Hồ Ba Nhất và Chu Du đi vào khoang mềm của Giáo sư Trần và Tuyết Lỵ Dương, Tuyết Lỵ Dương liền

mở miệng nói: "Chúng tôi có thể sẽ đổi đường đến Côn Luân Băng Xuyên, vì vậy nói với hai trò." Trong khoảnh khắc, Hồ Ba Nhất không đợi Chu Du nói gì, bỗng nhiên thất thanh kêu lên: "Côn Luân Băng Xuyên?

Đổi đường sao không nói sớm hơn?" "Chúng tôi cũng đang bàn bạc mà!" Nhưng Hồ Ba Nhất căn bản không thèm nghe Giáo sư Trần nói lung tung, trực tiếp mở cửa khoang mềm rồi đi ra.

Lúc đó, Chu Du cũng nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương, tuy Hồ Ba Nhất không ảnh hưởng đến tâm trạng của cô ấy, nhưng cô ấy cũng không định đi Côn Luân Băng Xuyên.

Không có chút kỹ năng bá đạo nào mà lúc này đi Côn Luân Băng Xuyên thì chẳng khác nào đi tìm chết.

Thà trông chờ vào vận may, không bằng thành thật chờ đợi.

Vì vậy Chu Du trực tiếp mở miệng nói: "Côn Luân Băng Xuyên tôi không đi, cũng không muốn đi, vì vậy tôi sẽ đợi ở Bác Tư Đằng Hồ, Tân Cương." Tuyết Lỵ Dương nghe vậy nhìn Chu Du, chần chừ không nói gì, hai người cứ đối mặt như vậy.

Cuối cùng Tuyết Lỵ Dương đành chịu thua trước, mở miệng nói: "Được, Bác Tư Đằng Hồ tôi sẽ tìm ngài." Thấy Tuyết Lỵ Dương như vậy, Chu Du cười, cũng quyết định tiết lộ chút chuyện.

Dù sao những điều này sau khi tìm thấy cuốn sổ ghi chép cũng sẽ biết, bây giờ nói ra ngược lại có thể nhận được mấy phần tin tưởng khẳng định. "Vậy phải nhanh lên, không thể trì hoãn thời gian vào sa mạc, Tinh Tuyệt Cổ Thành chỉ xuất hiện vào mùa gió lớn.

Hiện tại cách mùa gió lớn, đại khái còn không đến nửa tháng, vì vậy 10 ngày nữa, 10 ngày nữa tôi phải xuất phát." Tuyết Lỵ Dương nghe vậy ngẩn người, cô ấy thật sự không biết điều này, vì cuốn sổ

ghi chép bây giờ còn đang ở dưới Côn Luân Băng Xuyên, căn bản không biết được thông tin này. "Được, cảm ơn thông tin của ngài, tôi sẽ nhanh nhất có thể!

Tôi đi gọi Hồ Ba Nhất, mời ngài ngồi!" "Thôi, chuyện tiếp theo cần bàn bạc không liên quan nhiều đến mục đích chuyến đi này của tôi, tôi đi trước một bước." Thấy Chu Du đã quyết tâm không đi Côn Luân Băng Xuyên, Tuyết Lỵ Dương cũng không giữ lại nữa.

Hai người vừa ra ngoài, nhìn Hồ Ba Nhất và Vương Khải Huyền ở chỗ nối toa tàu, Chu Du chào một tiếng rồi trực tiếp quay về khoang tàu.

Thấy Chu Du trở về, Tát Đế Bằng liền mở miệng hỏi: "Chu Du, Giáo sư Trần tìm cậu à?" Nhìn thoáng qua mấy người tò mò, Chu Du cười mà không nói gì, đôi khi không biết gì là tốt nhất.

Thôi được rồi, toàn nói nhảm, quan trọng là không thèm để ý đến mấy người này.

Giống như Tiểu Ca ít nói chuyện với người ngoài Ngô Tà, vì không ở cùng một đẳng cấp, giải thích thôi đã mệt rồi, tôi rảnh sao?

Tát Đế Bằng và bạn bè có chút ngượng ngùng khi tự chuốc lấy sự vô vị, Diệp Nhất Tâm lại không có loại giác ngộ đó, mong chờ nhìn Chu Du, hơi yếu ớt mở miệng: "Anh Chu Du, nói cho em biết đi mà!" Tiếng nói lọt vào tai, tuy không mê hoặc, nhưng lại khiến người ta cảm thấy thân thiết, khiến người ta khó lòng từ chối.

Có lẽ đàn ông bản tính thích thể hiện trước mặt phụ nữ, Chu Du cũng không ngoại lệ.

Chu Du mới mở miệng: "Không có gì lớn, đợi lát nữa có thể sẽ đổi đường đến Côn Luân Băng Xuyên, tôi sẽ đợi ở Tân Cương." "Hả?

Đổi đường sao?

Vậy anh Chu Du không đi cùng em nữa sao?

Tại sao vậy?" Nghe câu hỏi của Diệp Nhất Tâm, Chu Du suy nghĩ, quyết định cho cô ấy một chút nhắc nhở.

Dù sao ba gã đàn ông kia chết cũng không đáng tiếc, nếu Diệp Nhất Tâm chết, thì có lẽ hơi đáng tiếc. "Côn Luân Băng Xuyên còn đáng sợ hơn nhiều so với em nghĩ, nếu em thấy một loại côn trùng lửa màu xanh lam, thì hãy chạy càng xa càng tốt.

Nếu không chạy được, hãy nhớ dùng xẻng sắt trên người đập chúng, tuyệt đối đừng để chúng tiếp xúc với em." "Tại sao?

Loại côn trùng này em từ trước đến giờ chưa từng nghe nói, thật sự có loại côn trùng này sao?" Đàn ông đối với mỹ nữ luôn có nhiều kiên nhẫn hơn, Chu Du cũng không ngoại lệ, đại khái là trời cho cơm ăn đi?

Chương 5

"Loại côn trùng này là một loại côn trùng đặc biệt, có thể ẩn nấp dưới lòng đất, cũng có thể bám vào xác chết, nhưng tóm lại, tuổi thọ của chúng rất dài, sống ở một nơi không người, cho dù vài chục năm trôi qua, cũng có thể còn sống." "Đương nhiên, những điều đó không phải trọng điểm, trọng điểm là loại côn trùng này một khi bay lên sẽ tạo ra lửa, ngọn lửa có thể đạt đến nhiệt độ ngàn độ, không mấy chốc, có thể thiêu rụi xác chết thành tro cốt." Nghe Chu Du nói khủng khiếp như vậy, ba thiếu niên trẻ tuổi Diệp Nhất Tâm cũng sợ hãi, ngược lại Hách Ái Quốc, dường như có chút hiểu biết, mở miệng giải thích: "Loại côn trùng mà Tiểu Chu nói tôi hiểu, tên gọi chính thức là Hỏa Biều Trùng.

Loại côn trùng này chỉ xuất hiện trong tài liệu của đội thám hiểm, thậm chí từng bị coi là truyền thuyết, lẽ nào trong Côn Luân Băng Xuyên có Hỏa Biều Trùng?" Không giải thích thì thôi, vừa giải thích càng khiến người ta xác nhận lời của Chu Du.

Nghe vậy, Chu Du cũng không nói gì nữa, hơi nghiêm trọng gật đầu.

Những gì cần nói đã nói rồi, nếu như vậy mà còn xảy ra chuyện, thì cũng không thể trách ai được.

Không khí nhất thời có chút trầm mặc, Hách Ái Quốc không giỏi ăn nói, càng không biết phải động viên mọi người thế nào, nhưng vẫn cố gắng thử. "Đồng chí đừng nản lòng mà, chúng ta không nhất định sẽ đụng phải Hỏa Biều Trùng.

Xem ra chúng chỉ xuất hiện trong những cuốn nhật ký khảo cổ hiếm thấy, số lượng không nhiều, ít khi xuất hiện." Khoảnh khắc đó,

tuy Chu Du biết trong Côn Luân Băng Xuyên có không dưới mười vạn Hỏa Biều Trùng, nhưng cũng không nói gì nữa.

Sau khi trầm mặc một lúc, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử đi trở về.

Lúc đó, Hồ Ba Nhất nói với mấy người: "Chúng ta sẽ đổi đường đến Côn Luân Băng Xuyên." Nhưng lời của Hồ Ba Nhất vừa dứt, lại không nhận được sự đáp lại của mọi người, thậm chí yên tĩnh đến đáng sợ.

Hồ Ba Nhất có chút ngạc nhiên, sau đó nhìn về phía Chu Du mới hiểu ra, Chu Du đã nói rồi.

Nhưng không có lý nào lại yên tĩnh như vậy, Hồ Ba Nhất không nhịn được mở miệng hỏi: "Nói gì rồi?" "Hồ đại ca, trong Côn Luân Băng Xuyên thật sự có Hỏa Biều Trùng sao?" Trong khoảnh khắc, sắc mặt Hồ Ba Nhất đờ ra, sau đó nghiêm trọng gật đầu. "Không sai, trong Côn Luân Băng Xuyên quả thật tồn tại Hỏa Biều Trùng, nhưng chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút, chắc sẽ không xảy ra chuyện." Mấy người nghe vậy đều gật đầu, Hồ Ba Nhất lại nhìn về phía Chu Du. "Cậu không đi Côn Luân Băng Xuyên?

Là vì Hỏa Biều Trùng sao?" Chu Du nghe vậy lại lắc đầu: "Tổ tiên để lại một chút đồ vật, tôi xem nên biết Côn Luân Băng Xuyên có đại khủng bố.

Không những Côn Luân Băng Xuyên, Trường Bạch Sơn, Tần Lĩnh Thần Thụ, Vực Ngoại Sa Mạc, Hoàng Hà Khẩu, Điền Tây đều có đại khủng bố." "À, tôi hiểu rồi!" Tuy Chu Du không nói có khủng bố gì, nhưng Hồ Ba Nhất cũng có chút suy đoán, e rằng giống như Ngưu Tâm Sơn vậy, đi là chết chắc sao?

Đao thương bất nhập, sức mạnh vô cùng, nếu đặt vào thời cổ đại, đó quả thật là đại khủng bố.

Nhưng lúc này Hồ Ba Nhất không biết, khủng bố của Chu Du còn hơn khủng bố của hắn gấp trăm ngàn lần.

Không nói đến Tần Lĩnh Thần Thụ có Chúc Long, hay cổng Thanh Đồng Trường Bạch Sơn, tháp kỳ lạ của Côn Luân Băng Xuyên, Cửu Đầu Xà Bách ở Vực Ngoại Sa Mạc...

đều là những nơi đại khủng bố.

PS: Vấn đề Quan Vũ là nữ chính, hậu cung, ngựa giống, tôi sẽ lập một tầng lầu, mọi người hãy lựa chọn và giải thích lý do.

Hồ Ba Nhất chuyển đường đi đến biên giới, Chu Du thì đi Ô Lỗ Mộc Tề.

Ô Lỗ Mộc Tề là thành phố lớn nhất Tân Cương, hiển nhiên điều kiện tốt hơn nhiều so với huyện tự trị Hồi tộc bên cạnh Bác Tư Đằng Hồ.

Chu Du dự định ở đó hai ngày, sau đó mới xuất phát đi huyện tự trị Hồi tộc bên cạnh Bác Tư Đằng Hồ.

Từ biên giới đến đó ít nhất phải hai ngày đường, đi đi về về là 4 ngày, cộng thêm phải xuống Côn Luân Băng Xuyên, hoàn toàn không lo sẽ lỡ cuộc gặp với Hồ Ba Nhất.

Ở Ô Lỗ Mộc Tề hai ngày, Chu Du sắm sửa thêm một số trang bị rồi mới xuất phát đi huyện tự trị bên Bác Tư Đằng Hồ.

Lúc này biên giới cơ bản đều chưa được phát triển, vì vậy huyện gần nhất bên cạnh Bác Tư Đằng Hồ chỉ có nơi này.

Quả nhiên, Chu Du đợi thêm bốn ngày nữa, có người tìm đến.

Không, hoặc có lẽ nói vậy không thích hợp, đội khảo cổ không thể không đến tìm, vì trong huyện thành chỉ có một nhà khách.

Vì số lượng người du lịch ít, ngay cả nhà khách hai tầng cũng

thường xuyên bỏ trống. "Anh Chu đại ca, em cuối cùng cũng gặp được anh rồi." Khoảnh khắc đó, Diệp Nhất Tâm xúc động mất kiểm soát đột nhiên lao vào lòng Chu Du.

Trong khoảnh khắc, Chu Du có chút ngạc nhiên, nhìn về phía mấy người: "Có chuyện gì vậy?

Em gái sao lại mất kiểm soát như vậy?

Ra vẻ như gặp người thân sau khi chịu ấm ức vậy?" Nhìn thấy vậy, Hồ Ba Nhất cười nói: "Con bé chịu chút kích động, nhìn thấy người chết, có lẽ không chấp nhận được.

Trước đây vẫn luôn cố gắng kìm nén, vừa rồi nhìn thấy anh có lẽ đột nhiên có một loại cảm giác ấm ức khi gặp người nhà!

Không sao, ôm thêm một lát là ổn thôi, dù sao cũng không bị thiệt đâu." Hồ Ba Nhất nói vậy, Diệp Nhất Tâm ngược lại có chút ngượng ngùng.

Một loại cảm giác bị trêu chọc khiến cô ấy muốn rời khỏi vòng tay Chu Du, nhưng lại sợ bị cười nhạo.

Vì vậy cô ấy đành làm con đà điểu, có một loại tư thái "giấu đầu hở đuôi".

Lời của Hồ Ba Nhất không sai, Diệp Nhất Tâm vì biết người chết, nhìn thấy băng tuyết, nên có bóng ma tâm lý.

Thấy Chu Du cô ấy mất kiểm soát, vốn dĩ đối với Chu Du đã có một loại cảm giác tin tưởng và thiện cảm, nên mới đột nhiên mất kiểm soát như vậy.

Khoảnh khắc đó mọi người đều thiện ý cười với hai người, trừ Sở Kiện và Tát Đế Bằng ra thì mỗi người đều hy vọng Diệp Nhất Tâm có thể có một nơi để về.

Nhưng sắc mặt hai người kia lại không tốt như vậy, họ đều có cách nói về Diệp Nhất Tâm, chỉ là không biết cách bày tỏ mà thôi, nên tự nhiên sẽ không có sắc mặt tốt.

Diệp Nhất Tâm lúc này tim đập thình thịch, rõ ràng sự căng thẳng khiến cô ấy có cảm giác xao động.

Thấy mọi người đều đi, Chu Du mới vỗ vỗ Diệp Nhất Tâm, nhẹ nhàng nói bên tai cô ấy: "Mọi người đi hết rồi, bây giờ không đi, lát nữa có lẽ lại bị chặn lại đấy nha." Diệp Nhất Tâm mới đột nhiên buông Chu Du ra, nhất thời mặt đỏ bừng, xấu hổ không dám đối mặt với Chu Du. "Anh...

Chương 6

anh Chu đại ca, em đi trước đây!" Dường như cảm nhận được ánh mắt của Chu Du, Diệp Nhất Tâm không chịu nổi liền quay người chạy đi.

Nhìn dáng vẻ vội vã của cô bé, Chu Du cười, không nói gì.

Ai cũng có lòng yêu cái đẹp, Diệp Nhất Tâm cũng là một người đơn thuần đáng yêu, tiếc là một đời có lẽ đã định phải giao thiệp với mộ huyệt rồi.

Một cô gái không có chút bản lĩnh, không có thể lực như vậy đi theo, cũng chưa chắc có thể bảo vệ tốt, tổng không thể làm hại cô gái nhà người ta chứ?!

Khi Chu Du chuẩn bị tìm Tuyết Lỵ Dương, Hồ Ba Nhất bỗng nhiên bước ra từ phòng Giáo sư Trần, nói với Chu Du: "Thấy cậu và em gái chúng ta đã nói chuyện xong rồi, vậy thì nói chuyện đi, tôi có chút việc cần bàn bạc với cậu." Sau khi so sánh và phân tích cuốn nhật ký, Tuyết Lỵ Dương và Giáo sư Trần đã khẳng định thông tin của Chu Du.

Dù là mùa gió lớn, Bác Tư Đằng Hồ, đều trùng khớp.

Tuy không biết Hắc Long Chi Tích, nhưng cũng sẽ không sai.

Vì vậy trước khi xuất phát, hỏi thành viên bí ẩn, có thông tin, hoặc kiến nghị. "Được thôi!" Chu Du theo Hồ Ba Nhất đi vào, hai người vừa bước vào phòng Giáo sư Trần.

Trong phòng Giáo sư Trần chỉ có Giáo sư Trần và Tuyết Lỵ Dương, đội khảo sát dường như vô hình trung đã hình thành một tầng lớp quản lý.

Hồ Ba Nhất, Giáo sư Trần và Tuyết Lỵ Dương là tầng lớp quản lý trung tâm, những người khác chỉ chịu trách nhiệm nghe lệnh là được. "Xong rồi à?!

Tôi đã tìm được cuốn nhật ký, trong nhật ký quả thật có lộ trình tìm kiếm Tinh Tuyệt Cổ Thành, nhưng tôi muốn nghe ý kiến của cậu.

Cuốn nhật ký đây, cậu xem đi!" Chu Du không nhận cuốn nhật ký, mở miệng nói: "Thực ra không cần xem tôi cũng đại khái biết, dù là Tinh Tuyệt Cổ Thành, Trát Cách Lạp Mã Thần Sơn đều ở cùng một nơi.

Nhưng bây giờ không còn dấu hiệu rõ ràng nữa, tôi cũng không có bản đồ đánh dấu thần sơn thời xưa, vì vậy tôi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành thực ra chỉ còn lại một phương pháp, đó là Tư Độc Ám Hà." "Là con sông nuôi dưỡng vô số quốc gia, vào thời cổ đại Tư Độc Ám Hà có lẽ là một con sông lớn thật sự cũng không chừng, tuy bây giờ đã trở thành ám hà, nhưng những con sông thỉnh thoảng xuất hiện trong sa mạc, luôn có dấu vết để lần theo.

Tin rằng không chỉ tôi, mà còn có người địa phương hiểu rõ một chút." "Vì vậy, trước khi xuất phát tìm một hướng dẫn viên quen thuộc địa phương là quan trọng nhất.

Trước đây tôi đã giúp hỏi thăm, trong huyện nổi tiếng nhất, cũng là người duy nhất có thể vào sa mạc vào mùa gió lớn là An Lực Mãn.

Nhưng người này nhân phẩm bình thường, trừ phi có mối giao tình đáng tin cậy, nếu không có thể sẽ bỏ chúng ta lại trong sa mạc." Nghe Chu Du nói liền một mạch nhiều như vậy, Tuyết Lỵ Dương mở miệng. "An Lực Mãn?

Người đó có tin cậy được không?

Một người không rõ lai lịch liệu có đáng tin không?

Nhân phẩm có tốt hay không thì xem xét sau, nhưng không tiện nắm bắt người đó, chẳng lẽ cứ cầm súng mà đùa giỡn sao?" "An Lực Mãn ư, tôi quên mất tên đầy đủ rồi, tên dài lắm.

Nhưng ông ta là bản đồ sống của sa mạc này, nuôi được một đàn lạc đà rất giỏi, bất kể là dẫn đường hay cưỡi lạc đà, không ai sánh bằng.

Trẻ con trong vùng đều biết điểm này." "Đương nhiên, tôi cũng đã tìm được ông ta rồi, không cần các cô cậu đi đón nữa.

Trước đó ông ta đã dẫn một nhóm người vào sa mạc nhưng chỉ có một mình ông ta trở về, nên hiện tại ông ta đang bị đưa đến sở cảnh sát để điều tra." 1.

Nghe vậy, ba người còn lại nhìn nhau, Hồ Ba Nhất là người đầu tiên mở miệng nói: "Ý kiến của tôi rất đơn giản, lần này vào sa mạc, nhất định phải có người dẫn đường tốt, tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành hay không thì tính sau, quan trọng là phải đưa chúng ta trở về an toàn." Nghe Hồ Ba Nhất nói, Tuyết Lỵ Dương cũng lên tiếng: "Lạc đà đương nhiên tôi cần, tầm quan trọng của một người dẫn đường cũng rất lớn.

Về vấn đề nhân phẩm thì tôi tin đội trưởng của tôi có thể đảm bảo an toàn cho tôi, nên tôi đề nghị để tôi đi đón người." Giáo sư Trần nghe vậy cũng gật đầu đồng ý. "Lần đi Côn Luân Băng Xuyên tôi đã chịu thiệt vì không có người dẫn đường, lần này tuyệt đối không thể lơ là được.

Tôi đồng ý với đề nghị của cô, để tôi đến sở cảnh sát thị trấn xem sao!" Chu Du không đi cùng đến sở cảnh sát thị trấn, dù sao đi cũng chủ yếu là lo thủ tục, không chỉ Chu Du mà ba người trẻ tuổi kia cũng không đi.

Lúc Chu Du đang đọc sách nhỏ thì Diệp Nhất Tâm đột nhiên gõ

cửa rồi bước vào. "Anh Chu, em mang đồ ăn ngon đến này, anh ăn thử đi!" Chu Du nhìn thấy chiếc bánh su kem nhỏ trong tay Diệp Nhất Tâm, đây là món bánh điểm tâm Bắc Bình, chắc chắn không có ở Tân Cương.

Chu Du cười cười, mở miệng nói: "Món này quả thực hiếm thấy, hay là chúng ta cứ giữ lại đã, trong sa mạc sẽ không có đâu, một chút bánh su kem này sẽ là món ngon khó kiếm đấy." "Không sao đâu anh Chu, em còn rất nhiều, nếu anh muốn ăn thì em sẽ lấy cho anh bất cứ lúc nào." Thấy cô bé cười tươi như vậy, Chu Du cũng không tiện từ chối nữa, ăn mấy ngày thịt rồi, hiếm khi được ăn món khác cũng hay. "Được thôi, vậy tôi xin nhận vậy." Khi Chu Du đưa tay lấy bánh, Diệp Nhất Tâm đột nhiên nhìn thấy trên ba lô của Chu Du có mấy cái chai nhỏ kỳ lạ.

Chai dường như làm bằng thép không gỉ, dày hơn ngón tay cái một chút, nhưng cũng không quá dày, bên trong đựng gì vậy?

Phải biết rằng tuy thời đại này đã có thép không gỉ, nhưng nó không phải là hàng bán rong ngoài đường, khá hiếm. "Anh Chu, đây là...?" Chu Du nghe vậy quay đầu nhìn lại, vừa nhìn đã giật mình. "Đừng động!" Chu Du nhanh chóng tiến lên một bước, tay lập tức nắm lấy tay Diệp Nhất Tâm.

Khoảnh khắc đó, Diệp Nhất Tâm có chút tủi thân.

Sao lại vậy chứ, mình đối tốt với anh ấy như vậy, chỉ là tò mò mấy cái chai nhỏ này thôi mà, có cần phải phản ứng gay gắt thế không? "Thứ này nguy hiểm lắm, là nitrogen lỏng.

Nếu em mở ra và chạm vào, tay em chỉ cần ba giây là sẽ hỏng mất đấy." "A ~ Anh Chu, anh mang theo thứ nguy hiểm như vậy làm gì?" Nỗi tủi thân trong lòng Diệp Nhất Tâm lập tức bị nỗi kinh hoàng thay thế, vừa rồi nếu cô ấy lỡ tay mở ra xem thì sẽ thế nào chứ?

Đồng thời, trong lòng cô ấy cũng có chút ấm áp hạnh phúc, hóa ra anh ấy lo lắng cho mình!

Chu Du giải thích: "Nitrogen lỏng có một khả năng mà khí nitrogen không có, đó là nó có thể hấp thụ nhiệt độ xung quanh rất nhanh, nên mang theo một ít để phòng bị.

Yên tâm, tôi đã xử lý đặc biệt rồi, bên trong có một bình chân không Dewar chuyên dụng với một lớp bông để chống va đập, đủ để đảm bảo nó sẽ không dễ bị hỏng." "Bình Dewar?

Chương 7

Là gì vậy?" Diệp Nhất Tâm chỉ học khảo cổ, nitrogen lỏng có thể cô ấy hiểu, nhưng loại bình Dewar này thì hoàn toàn không biết. "Bình Dewar đơn giản là loại bình có lớp chân không, ví dụ như bình giữ nhiệt mà chúng ta dùng hàng ngày chính là bình chân không Dewar, nó có thể cách nhiệt hoặc cách lạnh hiệu quả." À, hóa ra là bình giữ nhiệt, tôi cứ tưởng nó cao siêu thế nào cơ.

Diệp Nhất Tâm rõ ràng có chút thất vọng với câu trả lời này, nhưng chỉ cần biết không nguy hiểm là được.

Nghĩ vậy, Diệp Nhất Tâm đột nhiên cảm thấy không đúng, giây tiếp theo liền đỏ mặt rút tay khỏi tay Chu Du. "Anh... anh Chu, em ra ngoài trước đây." Không đợi Chu Du mở miệng lần nữa, Diệp Nhất Tâm đã chạy đi mất.

Nhìn thấy vậy, Chu Du cười khẽ, con gái thời đại này và thời sau quả nhiên không giống nhau, nhìn xem, bị nắm tay một cái đã đỏ mặt rồi.

Nếu là thời sau, có lẽ đã trực tiếp nói: Anh đẹp trai, mình đi thuê phòng đi.

Không thế này tốt hơn, ai mà không thích một cô gái trong sáng cơ chứ?

Đêm trước khi đi ngủ, Hồ Ba Nhất và mấy người kia đã trở về.

Nhìn thấy mọi người trở lại, Chu Du hỏi một câu mang tính tượng trưng. "Sao rồi?

Chuyện người dẫn đường đã giải quyết xong chưa?" Không đợi Tuyết Lỵ Dương mở miệng, Vương Bàn Tử đã đắc ý nói trước: "Ấy,

cũng không xem là ai ra tay chứ, thằng cha đó chỉ nhận tiền mà không làm việc, lão Hồ tôi vừa ra tay, vài câu đã giải quyết xong xuôi." Đối với kết quả này, Chu Du một chút cũng không bất ngờ, quay đầu nhìn ba người trẻ tuổi đang sùng bái, Chu Du lắc đầu cười khẽ.

Quả nhiên, mất đi nhiệt huyết và sự sùng bái của tuổi trẻ rồi ư, chẳng lẽ tâm thái đã già đi?

Cũng đúng, dù có trọng sinh, cũng là làm người hai kiếp rồi, biết trước cốt truyện, kẻ ngốc mới biểu hiện kích động làm gì.

Tại sao biết trước cốt truyện lại phải chết?

Bởi vì nó sẽ khiến người ta hoàn toàn mất đi trải nghiệm trò chơi chứ sao.

Không phải là giả vờ kinh ngạc để dỗ dành con nít sao?

Cũng chẳng thêm tiền. "Được rồi, mọi người hôm nay ăn uống thật ngon, nghỉ ngơi thật tốt.

Ngày mai chỉnh đốn một ngày, ngày kia chúng ta sẽ vào sa mạc." Nghe Hồ Ba Nhất nói, mọi người đều tỏ ra phấn khích, đối với đội khảo cổ này, không gì hấp dẫn hơn cổ thành, cổ mộ.

Còn về việc chỉ nghỉ ngơi một ngày ư?

Chuyện đó hoàn toàn không thành vấn đề!

Ngày thứ hai, Tuyết Lỵ Dương mời mọi người ăn một bữa thịnh soạn, vì đây là ngày cuối cùng trước khi vào sa mạc, nên đã nướng một con dê nguyên con.

Đáng tiếc, không thể mang theo ăn trên đường, món ngon như vậy có lẽ trong vòng nửa tháng tới sẽ không có cơ hội ăn nữa rồi.

Sáng sớm ngày kia, An Lực Mãn đã đến nhà khách.

Bị Hồ Ba Nhất nắm được điểm yếu nên ông ta cũng không còn

cách nào khác, vật phẩm trên người không rõ lai lịch, nếu không khai báo rõ ràng thì có thể phải ngồi tù.

An Lực Mãn tuy bất đắc dĩ, nhưng cũng không hề nản lòng, mấy người này nhiều nhất cũng chỉ giống những người trước đó, cùng lắm là đi đến rìa sa mạc thì sẽ không trụ nổi, cùng lắm là đưa họ vào sa mạc rồi bỏ lại thôi.

Lúc này ông ta căn bản không ý thức được sự cố chấp của những người này đã khác với những người ông ta từng dẫn đi.

Chu Du cũng không rảnh rỗi, sau khi sắp xếp đồ đạc của mình xong, lại kiểm tra một lượt nữa.

Đúng lúc đó, Hách Ái Quốc đột nhiên từ bên ngoài bước vào. "Đồng chí Tiểu Hồ!" Hồ Ba Nhất có chút kinh ngạc, nhưng vẫn đi theo Hách Ái Quốc vài bước. "Cái An Lực Mãn này làm hướng dẫn viên không được, tôi không đồng ý." Hồ Ba Nhất nghe vậy liền nhíu mày, chuyện đã tốt rồi mà lại bị người khác lật đổ, ai cũng không muốn.

Nhưng giữ vững tinh thần dân chủ, Hồ Ba Nhất hỏi: "Giáo sư Hách có ý kiến gì ạ?" "Tôi đã tìm hiểu rồi, nhân phẩm của người này có vấn đề đấy.

Tôi không thể giao tính mạng của mình vào tay loại người đó được, lỡ đâu trong sa mạc ông ta tham tiền hại người thì sao?

Bỏ chúng tôi lại giữa sa mạc thì tính sao?" "Chuyện như vậy về xác suất học cũng không phải là không có khả năng." Nghe Tát Địch Bằng cũng đứng cạnh đó nói, giáo sư Hách càng thêm khẳng định gật đầu.

Lúc này Chu Du đang đứng bên cạnh đột nhiên cười khẽ, tôi nhớ rõ một đoạn, giáo sư Hách sợ rằng sắp bị vả mặt rồi.

Quả nhiên, Vương Bàn Tử nghe vậy, liền trực tiếp cãi lại.

Hắn ta vẫn luôn không ưa giáo sư Hách, luôn tỏ ra coi thường và đối đầu với hắn ta. "Tôi thấy chuyện đó giống ông làm hơn!" Khoảnh khắc đó Hách Ái Quốc suýt nữa tức điên, tôi làm ư?

Tôi là loại người đó sao?

Nhưng vừa định mở miệng, Tát Địch Bằng, đồng đội tốt của hắn ta, đã nhanh chóng nói trước: "Chuyện như vậy về xác suất học cũng có khả năng." "Tôi..." Hách Ái Quốc trực tiếp bị tức đến không nói nên lời, học sinh ngốc này chắc là não có vấn đề rồi.

Hồ Ba Nhất nghe xong thì bật cười, nhưng nén cười nói: "Giáo sư Hách, tôi và Bàn Tử hai người đang canh chừng mà, không quản được chúng tôi, cũng phải quản được ông ta chứ?" "Chuyện như vậy không thể để xảy ra bất cứ sai sót nào." "Ái Quốc, mỗi lần làm việc ngoài trời khó tránh khỏi nguy hiểm, cậu cũng là một nhà khảo cổ kỳ cựu rồi.

Lần này lộ trình là do tôi đề xuất, Tiểu Hồ cũng có kinh nghiệm sa mạc, còn An Lực Mãn là bản đồ sống của sa mạc, tôi nghĩ chúng ta nên tin tưởng người này." Lúc này, Chu Du cũng lên tiếng: "Nếu không có người quen thuộc Tư Độc Ám Hà dẫn đường, chúng ta không thể tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành, nên chú An Lực Mãn nhất định phải đi cùng chúng tôi." Mọi người đều nói như vậy, Hách Ái Quốc đơn độc khó mà chống đỡ.

Chương 8

Vì vậy, ông ta cũng chỉ đành đồng ý. "Tôi biết rồi!

Thầy đã chuẩn bị cả đời vì Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi." "Được, đã vậy thì tôi tiếp tục chuẩn bị vậy." Vừa nói xong, An Lực Mãn lại định mở miệng, một chiêu trò quen thuộc, trước tiên hù dọa người ta, đến lúc đó vừa không cần vào sa mạc lại vừa kiếm được tiền, thật là sướng đời! "Đã thương lượng xong xuôi chưa?

Tôi có chuyện muốn nói.

Bây giờ là mùa gió, là lúc sa mạc nguy hiểm nhất, muốn đi tìm chết sao?

Gặp phải bão cát thì giữ mạng là quan trọng nhất, đừng trách tôi không nhắc nhở." Lời nói của An Lực Mãn khiến mọi người trong lòng lo lắng, Hồ Ba Nhất không nhịn được nhíu mày nói: "Ông An, ý ông là sao?

Ông muốn cái gì?

Tiền, đúng không?" Nhưng không đợi An Lực Mãn nói, Chu Du đã mở miệng: "Đúng vậy, cũng không đúng.

Ông ta đang hù dọa chúng ta, muốn chúng ta bỏ cuộc.

Nhưng ông ta không nói dối, mùa gió là lúc sa mạc nguy hiểm nhất.

Thiên tai đó, mọi người đã nghe nói về bão cát đen chưa?" "Bão cát thổi cát vào mặt còn đau rát.

Cát bay mù trời, đến phương hướng cũng không nhìn rõ.

Mọi người có biết không, không cần bao lâu, có lẽ chưa đầy nửa

tiếng, chúng ta sẽ bị chôn vùi dưới cát.

Cho nên tôi nói câu đó, nếu chưa chuẩn bị sẵn sàng tâm lý quyết tử, thì hãy ở lại đi." "Vị tiểu ca này có kiến thức đấy, lão già này không lừa đâu, đã biết nguy hiểm thì hãy khuyên răn cho tốt đi, đừng để họ đi tìm chết." À à, tôi nói nhiều quá rồi, không, tôi cũng muốn đi Tinh Tuyệt Cổ Thành mà. "Bất kể mọi người có đi hay không, tôi chắc chắn sẽ đi Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Nếu không đi, vậy thì tôi sẽ dẫn người dẫn đường xuất phát trước." Nghe Chu Du nói vậy, Tuyết Lỵ Dương lập tức mở miệng: "Tôi cũng đi!" Nói xong, Tuyết Lỵ Dương nhìn về phía giáo sư Trần, nói: "Giáo sư, đi hay không thì có thể thương lượng thêm, nhưng tôi nhất định phải đi.

Ngoài ra, hai người kia cũng nhất định phải đi theo." Hồ Ba Nhất nghe vậy có chút cạn lời, nhưng vẫn mở miệng: "Dương tiểu thư yên tâm, đã nhận tiền của cô rồi, tôi sẽ không bỏ mặc chủ.

Chỉ cần cô đi, vậy thì tôi và Bàn Tử sẽ đi theo." Lúc này, giáo sư Trần cũng quay đầu nói với mấy người kia: "Vì nguy hiểm lớn như vậy, vậy thì mọi người hãy cân nhắc đi, tôi tin rằng có Tiểu Hồ, đồng chí Tiểu Chu ở đây, chúng ta cũng có thể tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành." Hách Ái Quốc thường ngày rất kính trọng thầy giáo, lúc này nghe vậy lập tức mở miệng: "Thưa thầy, em nhất định phải đi cùng thầy, trước đó là em sai rồi.

Như thầy đã nói, khảo cổ nào có chuyện không nguy hiểm chứ." Hách Ái Quốc vừa nói xong, quay đầu lại, ba người trẻ tuổi lập tức giật mình, sau đó ba người vội vàng bắt đầu bày tỏ nguyện vọng muốn đi.

Nhìn thấy vậy, giáo sư Trần có chút an ủi, khảo cổ nên có dũng khí kế nghiệp, dấn thân vào cái chết. "Được rồi, thu dọn đồ đạc đi,

chúng ta chuẩn bị xuất phát thôi." Hơn 10 giờ, đoàn lạc đà xuất phát, đoàn người mười người này trông giống như đoàn lạc đà thời cổ đại.

Từ hồ Bác Tư Đằng xuất phát, đi thẳng dọc theo lòng sông Khổng Tước Hà về phía tây nam.

Đoạn đường ban đầu căn bản không phải là sa mạc, có những đoạn lòng sông vẫn chưa hoàn toàn khô cạn, cát xung quanh cũng cạn.

Khắp nơi đều có những hồ nhỏ và ao hồ rải rác, xung quanh cũng mọc một số loài tảo sa mạc, cây dương và cây bụi.

Đồ tiếp tế mọi người đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng chỉ có Chu Du biết, bất kể là nước hay gì khác, đều không đủ.

Đặc biệt là nước, có thể sẽ bị hao hụt trên đường.

May mắn thay, Chu Du đã chuẩn bị một số túi đựng nước đặc chế, nếu gặp nguồn nước thì cũng có thể bổ sung.

Vừa xuất phát ngày đầu tiên, Chu Du đã phát hiện ra một số vấn đề.

Khi đọc sách hay xem TV, tôi cảm thấy mấy người này thật ngớ ngẩn, nhưng bây giờ tham gia vào đó lại không thể không quản.

Vì vậy, khi ăn cơm nghỉ ngơi, Chu Du tập hợp mọi người lại, mở miệng nói: "Mọi người chờ một chút, tôi phát hiện ra một vấn đề, dường như mọi người có chút coi thường sa mạc thì phải?" Lời của Chu Du vừa dứt, biểu cảm của mọi người dường như đều như vậy.

Không chỉ vậy, ngay cả Hồ Ba Nhất dường như cũng thế, dù sao khi diễn tập trong sa mạc thì sẽ không đi sâu vào sa mạc, đi theo đại đội, cũng không cần lo lắng nhiều như bây giờ.

Nhìn thấy vậy, Chu Du thật sự tò mò lúc đó vận may của họ tốt đến mức nào mà không chết trong sa mạc. "Được rồi, kính sợ sa mạc

hay không tôi có thể nói sau, nhưng bây giờ tôi có một điều muốn nói.

Trong sa mạc cực kỳ thiếu nước, mọi người uống nước quá nhanh rồi.

Không chỉ vậy, trong sa mạc mà ăn cơm còn rửa tay trước ư?

Dùng nước như thế sao?

Mọi người cảm thấy mang theo nhiều nước lắm sao?

Chẳng lẽ lòng sông dọc đường khiến mọi người cảm thấy không thiếu nước nữa rồi?" Trong phút chốc, mọi người dường như đều có chút tức giận, không hiểu, không dùng một chút nước sao?

Chẳng lẽ trên đường không có điểm bổ sung nước sao?

Đến lúc đó bổ sung không được sao?

Lúc này, An Lực Mãn đang ngồi một bên và vẫn im lặng đã mở miệng. "Vị tiểu ca này là người thông minh đấy, theo tốc độ dùng nước như vậy, e rằng tôi phải thay đổi lộ trình rồi.

Tôi sẽ không chịu trách nhiệm nếu trên đường tốn nhiều thời gian hơn đâu, tôi tự hỏi liệu khi tôi vào sâu trong sa mạc có thể tìm thấy nước không." Lời của An Lực Mãn vừa dứt, mấy người kia đều nhìn sang, Vương Bàn Tử trực tiếp mở miệng: "Ông già, ý ông là sao?" "Bạn bè à, tôi không có ý gì cả, vị tiểu ca này hiểu sa mạc đấy, hãy để cậu ấy giải thích đi." Trong phút chốc, tám cặp mắt đều nhìn về phía Chu Du, chỉ có An Lực Mãn tự mình hút thuốc.

Chương 9

Nhìn ánh mắt của mấy người kia, Chu Du ngừng một lát rồi mở miệng: "Sa mạc thay đổi thất thường, đặc biệt là sâu trong sa mạc vào mùa gió, nguồn nước sẽ biến mất trong quá trình cát di chuyển, và những nguồn nước mới cũng sẽ xuất hiện." "Vì vậy, có thể sa mạc sẽ xuất hiện những nguồn nước mới, nhưng chưa chắc đã ở vị trí cũ.

Cho nên khi đi trong sa mạc, bất kể lúc nào, cũng phải chuẩn bị đường lui.

Đừng cứ nghĩ rằng mình hiện tại có nước, đủ để chống đỡ đến nguồn nước tiếp theo, vì chúng ta sẽ không bao giờ biết nguồn nước tiếp theo có tồn tại hay không." Trong phút chốc, mấy người kia đều biến sắc, nhìn bàn tay sạch sẽ của mình lại đột nhiên cảm thấy có chút chói mắt.

Trong phút chốc, mấy người kia đều có chút áy náy không dám nhìn Chu Du.

Nhìn thấy vậy, mục đích giáo dục đã đạt được, Chu Du cũng không nương tay, lại nói thêm về vấn đề uống nước. "Quan Vũ uống nước, bây giờ chúng ta đang ở cạnh Khổng Tước Hà, cũng không cần quá tiết kiệm, nhưng rời khỏi Khổng Tước Hà rồi thì không thể uống nước ừng ực như vậy nữa, tốt nhất là ngậm một ngụm nước, để nó phát huy tác dụng đầy đủ rồi mới nuốt xuống, như vậy có thể giúp chúng ta đi trong sa mạc lâu hơn.

Được rồi, tôi chỉ có bấy nhiêu lời thôi, mọi người bây giờ cứ ăn uống thoải mái đi." Đi về phía tây liên tục năm ngày, sau năm ngày rời Khổng Tước Hà thì họ tiến vào sa mạc thực sự.

Nhiệt độ trong sa mạc cao hơn bên ngoài, lượng nước tiêu thụ tuy

có tiết kiệm được một chút, nhưng vẫn không ít.

Đi dọc đường, tôi mới biết hóa ra trong sa mạc cũng có cây, mỗi cây đều là cây cổ dương ngàn năm tuổi.

Mỗi cây đều giống như những con cá voi đang bay, nhưng tất cả các cành cây đều uốn cong về phía đông một cách xiêu vẹo, trông như một con rồng đang phi nước đại trong sa mạc.

Buổi sáng, tia nắng đầu tiên chiếu xuống, mặt trời mọc từ đường chân trời phía đông, nhuộm đỏ những đám mây cuối trời.

Những cồn cát nhấp nhô trong đại mạc được bao phủ bởi một lớp ánh sáng rực rỡ, những cây dương khô cằn và những dải cát vàng hình gợn sóng đều được nhuộm thành màu vàng hồng.

Những gam màu đậm đặc đã tạo nên một bức tranh hùng vĩ giữa trời đất.

Mặc dù không phải lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng dù nhìn bao nhiêu lần, vẫn có một cảm giác tráng lệ bao la.

Vì để tránh cái nắng gay gắt của buổi trưa, họ đã thức đêm đi đường, lúc này đang mệt mỏi rã rời, nhìn thấy cảnh tượng như vậy không khỏi tinh thần phấn chấn.

Tuyết Lỵ Dương nhân lúc mọi người đang nghỉ ngơi, vừa chụp ảnh vừa cảm khái khen ngợi: "Sa mạc thật đẹp, nhìn cây dương kia kìa, thật sự giống như một con thần long vàng kim trong sa mạc." Khi mọi người đều bị cảnh đẹp hấp dẫn, Chu Du nhìn lên bầu trời như máu chảy.

Trong khoảnh khắc, sắc mặt tôi thay đổi, lập tức lớn tiếng hô: "Tất cả lên lạc đà, đừng có đứng ngây ra nữa." "Bàn Tử, Tát Địch Bằng, Sở Kiện, buộc chặt tất cả nước lại, tuyệt đối đừng để sót.

Giáo sư Hách, giúp giáo sư Trần lên lạc đà, nhất định phải cố định

chắc chắn, đừng để giáo sư Trần ngã xuống." Nhìn thấy biến cố đột nhiên xảy ra, mọi người nhất thời không biết phải làm sao.

Lúc này Hồ Ba Nhất cũng hô lên, mặc dù không đoán được Chu Du đột nhiên muốn làm gì, nhưng vẫn chọn tin tưởng. "Đừng có ngốc nữa, mau hành động đi, Bàn Tử, mau kiểm tra lại." Lúc này mọi người mới hoàn hồn, trong lòng mỗi người đều dâng lên một nỗi bất an mơ hồ.

Hồ Ba Nhất vốn cũng cảm thấy không ổn, mặc dù chưa từng trải qua thời tiết như vậy, nhưng cũng nghe nói hoàng hôn đỏ rực thì không nên ra khỏi nhà, còn ráng đi ngàn dặm về đêm tối.

Tình huống trước mắt rõ ràng không tốt.

Chỉ là chưa kịp hỏi chú An Lực Mãn thì Chu Du đã bùng nổ trước.

Hồ Ba Nhất nhanh chóng đến bên cạnh An Lực Mãn, gấp gáp hỏi: "Ông An, không có chuyện gì chứ?" An Lực Mãn gật đầu, giữa hai hàng lông mày ẩn chứa sự nghiêm trọng: "Đúng vậy, mây trên trời đang chảy máu, Hồ Đại ơi, chắc là ngài ấy nổi giận rồi, sa mạc này, lại sắp có gió lớn rồi!" "Vậy chúng ta mau đi thôi." "Ừm, tối nay bão cát đen sẽ có gió rất lớn, chúng ta ban ngày không nghỉ ngơi nữa, mau chóng đi về phía trước." An Lực Mãn vừa nói xong liền đi về phía lạc đà, lúc này Hồ Ba Nhất còn tưởng An Lực Mãn chuẩn bị dẫn đội bỏ chạy, nhưng lại thấy An Lực Mãn chậm rãi lấy ra một tấm thảm từ trên lạc đà, sau đó không nhanh không chậm trải lên cát vàng, rồi quỳ xuống.

Lúc này thần sắc ông ta thành kính, hai mắt khẽ nhắm, hai tay giang rộng hướng lên trời, một dáng vẻ sùng bái trông chẳng giống như đại nạn sắp đến.

Trong phút chốc, mấy người đã thu dọn hành lý xong nhìn nhau, rốt cuộc là có chuyện gì hay không có chuyện gì vậy?

Trông không giống có chuyện gì cả? "Tụi bay đừng có ngây ra nữa, Bàn Tử kiểm tra xong chưa?

Nhớ là không được thiếu cái nào!" "Không, tôi nói anh Chu này, anh không quá nhạy cảm rồi đấy, nhìn chú An Lực Mãn còn không hoảng loạn gì cả." Chu Du lúc này nào có tâm trạng đùa giỡn với hắn ta. "Mẹ kiếp biết cái quái gì, mau kiểm tra đi, tất cả mọi người nắm chặt lạc đà chuẩn bị chạy.

Ngoài ra, khi lạc đà chạy, hãy điều chỉnh theo độ rung lắc." Đúng lúc này, sắc mặt An Lực Mãn thay đổi, như biến thành một người khác, ba chân bốn cẳng cuộn tấm thảm lại rồi bật như lò xo nhảy lên lạc đà, vừa huýt một tiếng huýt sáo dài vừa lớn tiếng hô: "Mau mau chạy đi, chạy chậm là sẽ bị chôn vùi trong địa ngục cát đen đấy!" Dáng vẻ đột ngột của An Lực Mãn khiến tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, may mắn là lúc này đều đã ở trên lưng lạc đà, đã chuẩn bị sẵn sàng.

Lúc này An Lực Mãn vừa chạy, lạc đà dưới chân ông ta cũng đứng dậy theo.

Dường như cảm nhận được tín hiệu nguy hiểm từ trên trời, giây tiếp theo lạc đà như phát điên mà cuồng chạy.

Nếu Chu Du không nhắc nhở sớm, sợ rằng mọi người đều sẽ trở tay không kịp.

Chu Du quay đầu nhìn lại, lúc này bão cát đã che kín trời đất.

Nhìn thấy vậy, Chu Du lại hô: "Kính chắn gió đeo chặt vào, đeo khẩu trang lên." Chu Du vừa hô vừa đeo kính chắn gió và khẩu trang của mình, những thứ đã chuẩn bị sẵn, thậm chí mỗi chiếc khẩu trang đều có dây buộc phía sau, sẽ không dễ bị rơi ra.

Thậm chí còn chuẩn bị cả mặt nạ phòng độc, có một số thứ trong

nguyên tác không xuất hiện, nhưng ai biết có chuyện bất ngờ nào xảy ra không chứ?

Bão cát đen càng ngày càng gần, tốc độ gió cát có lẽ không ai có thể đuổi kịp, nhưng may mắn là lạc đà cũng chạy không chậm, cứ thế chạy một mạch không biết từ lúc nào đã đến giữa trưa.

Lúc này cát vàng ngập trời, nhưng vẫn còn một khoảng cách với đường ranh giới của cơn gió.

Đúng lúc này, Hồ Ba Nhất đột nhiên lớn tiếng hô: "Mọi người nghỉ ngơi một lát đi, uống chút nước." Lúc này mà nghỉ ngơi sao?

Nhưng Chu Du quay đầu lại, lại không thể không dừng lại.

Lúc này hai vị giáo sư và Diệp Nhất Tâm đều không chịu nổi, vừa khi lạc đà dừng lại, hai người liền nằm bệt xuống đất ho khan.

Nhìn thấy vậy, Chu Du lật người xuống, nhanh chóng chạy đến. "Tiểu Diệp, em không sao chứ!" "Em...

Chương 10

em không sao!" Trời ơi, nói còn không nên lời, trông có vẻ không sao sao?

Chu Du cầm bình nước, dặn dò: "Đừng uống một hơi quá nhiều, ngụm đầu tiên cố gắng nín lại đừng ho sặc, dễ bị sặc nước vào họng lắm." Diệp Nhất Tâm nhận lấy bình nước uống một ngụm, mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Nhìn thấy vậy, Chu Du tiếp tục nói: "Đừng dừng lại, uống từng ngụm nhỏ, cảm thấy thông suốt rồi thì đừng uống nữa." Diệp Nhất Tâm liên tục uống mười mấy ngụm mới dịu lại. "Anh Chu, cảm ơn anh." Chu Du gật đầu, nói: "Cơ thể em không chịu nổi, lát nữa em và Tuyết Lỵ Dương cưỡi một con lạc đà đi, lát nữa anh sợ sẽ không có cơ hội nghỉ ngơi, không có ai trông chừng, anh sợ em sẽ không trụ nổi." Khoảnh khắc đó, Diệp Nhất Tâm nhìn bầu trời đầy cát bụi, đột nhiên cảm thấy hy vọng sống sót không còn nhiều.

Cô ấy nhìn về phía Chu Du, đột nhiên có một sự thôi thúc, muốn ôm lấy anh.

Nhưng khi việc đến đầu rồi lại đột nhiên cảm thấy có chút thiếu dũng khí, nhưng nếu cứ thế mà chết thì nhất định sẽ hối hận phải không?

Chu Du vừa lấy bình nước đi, đột nhiên nghe thấy tiếng của Diệp Nhất Tâm. "Anh Chu, em có thể ngồi cùng anh không?" Trong khoảnh khắc, Chu Du tưởng mình nghe nhầm, nhìn về phía Diệp Nhất Tâm, ngạc nhiên hỏi: "Hả?" "Không, không có gì!" Diệp Nhất Tâm lúc này mặt đỏ bừng đáng sợ, nhưng vì cát vàng ngập trời nên không ai nhìn rõ.

Lúc này, Chu Du nói với Sở Kiện: "Sở Kiện, lát nữa cậu dẫn giáo sư Trần đi!

Tát Địch Bằng, trông chừng giáo sư Hách.

Hồ Ba Nhất ở giữa, Vương Bàn Tử ở phía sau, chú ý đừng để ai lạc đội." Vừa nói xong chốc lát, An Lực Mãn lập tức lớn tiếng hô: "Đừng có nghỉ ngơi nữa, gió đến rồi, lên lạc đà, lên lạc đà!" Diệp Nhất Tâm vừa định đi tìm Tuyết Lỵ Dương, Chu Du một tay kéo cô ấy lại, "Đừng tưởng tôi vừa nãy không nghe thấy, em muốn ngồi cùng tôi phải không?

Đi thôi." Diệp Nhất Tâm đầu tiên là sững sờ, sau đó nở một nụ cười ngọt ngào.

Đáng tiếc nụ cười ngọt ngào bị khẩu trang che mất, không có bất kỳ ai nhìn thấy.

Chu Du lên lạc đà, sau đó cũng đỡ Diệp Nhất Tâm lên lạc đà, Diệp Nhất Tâm không nặng đến một trăm cân, vật tư trên lạc đà cũng không nặng như của người khác, nên cũng không thành vấn đề.

Khi hai người khởi hành, Chu Du đột nhiên ghé sát vào tai Diệp Nhất Tâm thì thầm. "Tiểu Diệp, lát nữa em chú ý nhìn xung quanh, nếu có bóng trắng hoặc hình dáng kiến trúc nào thì nhớ phải nói cho anh biết ngay lập tức." "Vâng, vâng ạ, anh Chu!" Cuộc chạy trốn sinh tử tiếp tục, Chu Du trong lòng miễn cưỡng có thể duy trì sự bình tĩnh, cho dù không tìm thấy cái miếu nhỏ hay nơi tương tự như trong nguyên tác, cũng có thể dựa vào kiến thức và lạc đà để sống sót.

Cát cuối cùng cũng bị cuốn đi từng lớp, chỉ cần không thổi bay lạc đà một cách mạnh mẽ, thì kiên trì không ngủ trong suốt thời gian bão cát sẽ không chết được.

Bão cát đen tuy thời gian không cố định, có thể kéo dài mấy ngày,

nhưng tôi biết trận bão cát đen này sẽ kéo dài bao lâu.

Chạy được chưa đầy một tiếng, Diệp Nhất Tâm trong lòng tôi đột nhiên vỗ vỗ vào tôi, sau đó chỉ vào một nơi.

Thật ra lúc này Diệp Nhất Tâm một chút cũng không sợ, ngay cả cảm giác xóc nảy cũng thấy dễ chịu hơn nhiều, nếu có thể thì cô ấy hy vọng lạc đà cứ thế chạy mãi.

Nhưng cô ấy vừa đúng lúc nhìn thấy mục tiêu nhiệm vụ mà Chu Du giao, ở đó một bóng ma trắng đang lao đi.

Nhìn thấy bóng dáng màu trắng đó, Chu Du mừng rỡ, mặc dù không biết Hồ Đại Sứ Giả là thật hay giả, nhưng đi theo lạc đà trắng chắc chắn sẽ không chết.

Chu Du giảm tốc độ một chút, sau khi đến gần Hồ Ba Nhất liền hô: "Hồ Ba Nhất, lạc đà trắng!

Nói cho An Lực Mãn biết, ở đó có lạc đà trắng, tôi sẽ đi theo lạc đà trắng!" Hồ Ba Nhất lờ mờ nghe thấy tiếng Chu Du hô, sau đó nhìn về phía Chu Du chỉ, ở đó một bóng trắng vẫn nổi bật giữa trời cát vàng mênh mông.

Hồ Ba Nhất trước đó khi nói chuyện với An Lực Mãn đã nghe ông ta nhắc đến, lạc đà trắng hoang dã là biểu tượng của sự cát tường, nếu nhìn thấy nhất định có thể gặp hung hóa cát.

Nghĩ vậy liền vội vàng chạy đến chỗ An Lực Mãn, xem lạc đà trắng có giúp ích gì cho tình cảnh khốn khó này không.

Hồ Ba Nhất vừa chạy đi chưa được vài phút thì lạc đà đột nhiên đổi hướng, hướng về phía lạc đà trắng đang đi.

Lúc này, Hồ Ba Nhất đột nhiên tụt lại phía sau. "Anh lại quay lại ư?" Hồ Ba Nhất hô: "Tôi ở giữa trông chừng, không thể có ai lạc đội, anh cứ đi trước đi." Bây giờ nói chuyện, ngoài Diệp Nhất Tâm trong

lòng ra, chỉ có thể dựa vào tiếng hô, nếu không gió quá lớn, căn bản không nghe rõ tiếng.

Gió cát lạnh lẽo, những cơn gió cát gào thét thổi bay, cát đập vào da thịt trần trụi đau rát, nhưng khoảnh khắc đó trong lòng mọi người lại tràn đầy niềm vui sống sót.

Bụi cát đen phía sau đang cuồn cuộn, giống như một con dã thú nuốt chửng con người.

Sa mạc cuối cùng đã thể hiện mặt hung dữ của nó trước đội khảo cổ, may mắn thay mọi thứ đều sắp qua rồi.

Chạy thêm hơn hai mươi phút nữa, lạc đà trắng đột nhiên rẽ và biến mất.

Nhìn thấy vậy, An Lực Mãn không sợ hãi mà ngược lại còn mừng rỡ, rõ ràng là có nơi nào đó để lạc đà trắng ẩn náu, cho nên lúc này mới mất dấu lạc đà trắng.

Quả nhiên, ba phút sau, họ rẽ qua một cồn cát, địa hình sa mạc ở đó đột nhiên dốc cao.

Chu Du nhìn sang trái phải, cồn cát này lại có một đoạn tường thành đổ nát, bên dưới có một pháo đài lớn kiên cố, hóa ra là một di tích cổ thành nhỏ bé ở đó.

Lúc này phần lớn kiến trúc của di tích đã bị cát vàng chôn vùi hơn nửa, có những ngôi nhà đổ nát, chỉ có bức tường thành kiên cố vẫn sừng sững không đổ. 2.

Chỉ là trải qua sự xâm thực của thời gian, nó đã sớm biến thành cùng màu với sa mạc, nếu không phải con lạc đà trắng như tuyết kia, e rằng khó mà phát hiện ra ở đó.

Mọi người nhanh chóng nhìn thấy một căn nhà lớn với mái nhà đổ nát.

Hồ Ba Nhất ra hiệu bằng tay, sau khi mọi người xuống lạc đà liền nhanh chóng chạy vào trong nhà.

Căn nhà tuy nằm phía sau tường thành và được tường thành chắn bớt khá nhiều cát, nhưng vẫn có một phần cát rơi xuống, lâu dần, mặt đất trong nhà đã chất đầy cát mịn, trông có vẻ dày không dưới hai mét.

May mắn là căn nhà này rộng lớn một cách kỳ lạ, trông không giống nơi như nha môn hay nghị sự sảnh.

Cao bốn năm mét, đứng cũng không chạm đầu.

Chương 11

Vừa vào nhà Chu Du đã liếc mắt một cái là biết ngay, đó chính là căn nhà trong phim truyền hình.

Căn nhà trông có vẻ yên tĩnh, nhưng bên dưới thành trì ẩn giấu một lượng lớn kiến hành quân sa mạc, lại còn nguy hiểm hơn bên ngoài.

Nếu những con kiến đó xuất hiện, e rằng chỉ trong chốc lát là có thể gặm xương thành bộ xương trắng.

May mắn là bây giờ đang trong thời gian bão cát đen, ngay cả kiến hành quân cũng sẽ không tùy ý xuất hiện, nên có thể yên tâm mà ngủ một giấc.

Lúc này Bàn Tử rũ bỏ cát trên người xong, thở phào một hơi dài: "Mạng của chúng ta được nhặt về rồi." Hồ Ba Nhất thì nhìn ra ngoài bão cát và không mấy lạc quan, quay đầu nhìn An Lực Mãn. "Ông An, chúng ta có thể ở đây tránh bão cát đen được không?" An Lực Mãn nghe vậy không gật đầu cũng không lắc đầu, mở miệng nói: "Cái đó phải xem ý chỉ của Hồ Đại." Ý của An Lực Mãn rất rõ ràng, sống là do may mắn, chết thì đáng đời!

An Lực Mãn nói xong liền quỳ xuống, một lần nữa thực hiện nghi lễ sùng bái, trong mắt An Lực Mãn, lạc đà trắng là vật linh của Hồ Đại phái đến, ông ta tin rằng Hồ Đại thích những người trong đội ngũ này.

Theo ông ta, phàm là những người mà Hồ Đại không thích, lạc đà trắng sẽ không xuất hiện trước mặt họ.

Sau khi sùng bái xong An Lực Mãn nói với mấy người kia và đảm bảo: "Chúng ta đều là những tín đồ thành kính được Chân Chủ ưu ái,

từ nay về sau phải như anh em ruột thịt, xương cốt liền gân.

Nếu có nguy hiểm nữa, tôi cũng sẽ không bỏ chạy một mình đâu." Lời nói của An Lực Mãn khiến mấy người kia giật giật khóe miệng, trước đó ông ta cứ thế chạy, nếu không phải lạc đà cũng chạy theo thì họ đã phải đi gặp Hồ Đại rồi.

Hóa ra ông ta vẫn luôn không coi họ ra gì, khó trách vừa có chuyện đã chạy trước, chạy rồi mới hô một tiếng.

Giữa lúc nói chuyện, cơn bão cát lớn bên ngoài đã ập đến, gió điên cuồng gào thét, suýt nữa cảm giác như muốn thổi bay mái nhà, nhưng may mắn là căn nhà kiên cố, đã trụ vững được.

Nhưng dù vậy, mọi người cũng không khỏi lo lắng thầm, nếu gió cát lấp kín lối ra của ngôi nhà, chẳng phải sẽ bị chôn sống sao?

Cùng lắm là sống thêm một lát mà thôi.

Nhìn trời đã tối, Hồ Ba Nhất mở miệng dặn dò: "Bàn Tử, cậu dẫn Tiểu Tát, Tiểu Sở đi kiếm chút củi vào." "Được thôi, tôi đi ngay." Lúc này Chu Du nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương, mở miệng hỏi: "Em sao vậy?" Tuyết Lỵ Dương bị cát làm cay mắt ư?

Vừa nãy không đeo kính bảo hộ, lẽ nào khi vào thì...? "Ừm, vừa tháo kính bảo hộ ra thì quên nhắm mắt, kết quả là cát bay vào mắt." Lúc này Diệp Nhất Tâm đang ở bên cạnh, Hồ Ba Nhất khi đi ngang qua hiển nhiên cũng nghe thấy cuộc trò chuyện của hai người, liền nói với Diệp Nhất Tâm: "Tiểu Diệp, rót chút nước cho Dương tiểu thư rửa đi.

Chu Du, tôi có hai câu muốn hỏi cậu." Chu Du nghe vậy hơi sững sờ, không hiểu Hồ Ba Nhất tìm mình làm gì.

Nhưng khi đi theo Hồ Ba Nhất đến một góc khuất thì tôi hiểu ra. "Chu Du, tôi thấy sự hiểu biết của cậu về sa mạc không thua kém gì

ông An Lực Mãn, cậu có phải là người sa mạc không?

Nếu phải, cậu có thể xem thử bão cát đen khi nào thì kết thúc không?" Chu Du nghe vậy liền cười, coi tôi là thần thánh ư?

Nhưng hình như tôi thật sự biết bão cát đen khi nào sẽ dừng.

Chu Du liếc nhìn bầu trời tối đen bên ngoài rồi mở miệng: "Thật ra, chuyện này thông thường không ai biết đâu, nhưng tôi lại tình cờ biết, đừng sùng bái tôi quá nhé.

Mọi người nghỉ ngơi cho tốt đi, ngày mai chúng ta sẽ khởi hành." Ngày mai có thể dừng lại rồi ư?

Đó đúng là một tin tức tốt lành.

Hồ Ba Nhất nghe vậy, cũng thư giãn hơn rất nhiều, sống thật tốt.

Lúc này Bàn Tử cũng quay lại, mang về một số cành cây khô, một loại cây bụi nhỏ mọc trên mặt đất, mấy cành cây chất thành đống, không có chất dinh dưỡng nên sớm đã khô cằn, dùng làm củi đốt vừa hay.

Chỉ là hơi nhỏ, đốt sẽ nhanh hơn một chút, nhưng chỉ một ngày, cộng thêm số cành cây đó, hoàn toàn không cần lo lắng.

Hồ Ba Nhất thấy Bàn Tử quay về thì nói: "Tôi đi nhóm lửa đây." Chu Du cũng tiện thể đi về phía hai cô gái Tuyết Lỵ Dương. "Sao rồi?" Chưa đợi Tuyết Lỵ Dương lên tiếng, Diệp Nhất Tâm đã vội nói: "Anh Chu, cát trong mắt chị Dương hơi phiền phức ạ." Chu Du nghe vậy liền bật đèn pin, thuận tiện uống một ngụm nước súc miệng, sau đó nói với Diệp Nhất Tâm: "Tiểu Diệp, em rót cho anh ít nước rửa tay trước, lát nữa giúp anh chiếu đèn vào mắt cô Dương." "Vâng." Mắt sao có thể tùy tiện cho người khác chạm vào?

Tuyết Lỵ Dương theo bản năng định né tránh, nhưng rồi nhanh chóng đứng yên, vì thật sự quá khó chịu.

Lúc này, Chu Du mượn ánh đèn vạch mí mắt Tuyết Lỵ Dương ra, bên trong có ba hạt cát nhỏ nằm rõ ràng ở vành mí mắt.

Ngay lúc đó, Tuyết Lỵ Dương đột nhiên cảm thấy gáy mình bị một bàn tay cố định lại, theo bản năng muốn tránh né nhưng lại không thể nhúc nhích. "Xong rồi." Tuyết Lỵ Dương nói xong, Chu Du rời ra và nhìn lại lần nữa.

Lúc này, những hạt cát trong mắt Tuyết Lỵ Dương đã không còn.

Thấy vậy, Chu Du buông Tuyết Lỵ Dương ra, đồng thời nắm lấy tay cô ấy đang định dụi mắt, nói: "Hãy nhắm mắt một lát là được, đừng dùng tay dụi." Nói rồi Chu Du mới buông Tuyết Lỵ Dương ra, quay sang một bên nhổ sạch cát trong miệng.

Cảnh tượng trước mắt khiến Diệp Nhất Tâm có chút thất vọng trong lòng, cô ấy nhìn Chu Du rồi lại nhìn Tuyết Lỵ Dương, đột nhiên cảm thấy hai người trông rất xứng đôi.

Này, chỉ là một cô bé tóc vàng hoe thôi mà, có gì tốt hơn cô Dương chứ?

Bàn về gia thế, cha mẹ cô ấy đều là người thường, nhưng còn cô Dương thì sao?

Chắc chắn có tài sản mấy triệu đô la Mỹ.

Bàn về thân hình, không nói làm gì, về dung mạo, tuy mỗi người một vẻ, nhưng xét về khí chất thì cuối cùng vẫn thua kém.

Lúc này không chỉ Diệp Nhất Tâm lòng dạ phức tạp, Tuyết Lỵ Dương cũng vậy, đây là lần đầu tiên cô ấy có tiếp xúc thân mật như thế với một người đàn ông ngoài bố mình, ở nước ngoài nhiều nhất cũng chỉ là bắt tay thôi, vậy mà bây giờ lại...

Đúng lúc đó, lửa đã cháy sáng.

Ánh sáng từ ngọn lửa dường như xua đi nỗi sợ hãi trong lòng mọi người, Diệp Nhất Tâm cũng ôm ấp tâm tư nhỏ bé của mình, ngồi xuống bên đống lửa.

Chương 12

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương với vẻ mặt nghiêm túc nói: "Vừa nãy, tôi phát hiện dấu chân ở góc tường, dấu chân của sói." Bàn Tử nghe vậy cũng nói: "Đúng rồi, tôi cũng nhớ, vừa nãy lúc đi kiếm củi, tôi thấy vài con linh dương ở bức tường bên cạnh." An Lực Mãn nghe vậy không hề ngạc nhiên, lạc đà trắng có thể vào đây thì những động vật khác tự nhiên cũng có thể. "Đúng vậy mà, trời đất đã đặc biệt chuẩn bị một nơi cho động vật trong sa mạc, bây giờ chỉ thấy vài con linh dương, không chừng còn có sói sa mạc và báo sa mạc.

Bây giờ trên trời đang có bão cát, động vật dưới đất đều sợ hãi, không chừng bão cát tan đi sẽ phát hiện sói và linh dương đang trốn trong cùng một căn phòng." "Lúc đó, sói nên nhe răng nanh ra, còn linh dương thì nên chìa sừng trên đầu ra." "Vậy thì, sau khi bão cát lắng xuống, sói và báo sẽ không phát hiện ra chúng tôi sao?" Sao Sa Đế Bằng lại nhát gan như vậy?

Lúc này Chu Du đi một vòng rồi quay lại nói: "Cứ yên tâm đi, tôi có súng, tiếng súng như sấm, bình thường trong tình huống không rõ ràng sẽ không có động vật nào dám tấn công.

Nếu một phát súng có thể bắn chết một con, trừ khi chúng đói đến đỏ mắt, nếu không cũng sẽ không tấn công tôi." Diệp Nhất Tâm nặng trĩu tâm sự, tiện tay nhặt một cành ‘củi’ để khuấy lửa, nhưng không hề nhận ra cành củi trong tay có điều gì khác biệt.

Nhưng người không chú ý thì có người chú ý, chỉ nghe giáo sư Hách Ái Quốc hỏi: "Tiểu Diệp, em đang cầm gì vậy?" Diệp Nhất Tâm nghe vậy theo bản năng cúi đầu, đập vào mắt lại là một đoạn xương trắng, xương người chết? "A!

Xương, xương người chết!" Diệp Nhất Tâm vừa phát ra tiếng thét chói tai, vừa theo bản năng lao vào lòng Chu Du đang ngồi.

Tiếng thét chói tai đột ngột khiến mấy người giật mình, giáo sư Hách Ái Quốc càng không vui mà quát mắng: "Tiểu Diệp, dù gì em cũng làm khảo cổ, sợ xương người chết là sao?" "Vâng.

Cháu xin lỗi giáo sư Hách, cháu không để ý đó là xương người.

Cháu nhất thời không có sự chuẩn bị tâm lý." Lúc này mấy người cũng nhìn về vị trí Diệp Nhất Tâm vừa đứng, mấy người dọn sơ cát trên đó đi, giáo sư Hách Ái Quốc cầm một đoạn xương đùi lên.

Lúc đó, Hồ Ba Nhất đột nhiên khẽ kêu lên một tiếng, "Giáo sư Hách, mấy khúc xương này hơi kỳ lạ." Giáo sư Hách Ái Quốc nhất thời không hiểu ý. "Có gì kỳ lạ à?" Kỳ lạ sao?

Kỳ lạ chỗ nào?

Giáo sư Hách Ái Quốc lật đi lật lại khúc xương xem xét kỹ lưỡng, nhưng vẫn không tìm thấy chỗ nào kỳ lạ.

Lúc này Hồ Ba Nhất liền giải thích: "Trong sa mạc, xương thịt người chết sẽ không bị thối rữa, thường thì sau khi phong khô tự nhiên sẽ trở thành xác ướp." Tuyết Lỵ Dương gật đầu và tiếp lời: "Nhưng trên xương trắng lại không còn một chút da thịt nào." Lúc đó, An Lực Mãn cũng nhìn qua và đưa ra một phỏng đoán: "Không chừng là bị sói ăn sạch rồi." Đáp án này rõ ràng dễ được chấp nhận, Hồ Ba Nhất cũng có phần đồng tình. "Cũng có thể, cá nhân đó có thể cũng đã từng dừng lại đây để tránh bão, sau đó bị động vật tấn công.

Vì vậy tôi nhất định phải thay phiên nhau canh gác, một khi phát hiện tình huống, tôi nhất định phải kịp thời báo cho mọi người.

Hơn nữa, nếu bão có thể qua đi, tôi phải rút lui càng sớm càng tốt." Nghe Hồ Ba Nhất nói vậy, Chu Du không phản bác, nói với Diệp Nhất

Tâm trong lòng: "Tiểu Diệp đừng sợ, chỉ là một bộ xương thôi, em ra ngoài trước đi, anh xem thử." Diệp Nhất Tâm sau một thời gian ngắn trấn tĩnh đã không còn sợ hãi như vậy nữa, nhưng lại không muốn rời khỏi lòng Chu Du, nên cứ muốn ở lại thêm một lúc.

Lúc này, Chu Du chỉ ra, tự nhiên cô ấy cũng ngại ngùng mà không dám cuộn tròn trong lòng Chu Du nữa, thất vọng bước ra.

Anh Chu không thích mình nữa sao?

Trong lúc Diệp Nhất Tâm đang suy nghĩ vẩn vơ, Chu Du nhặt một khúc xương, ngay sau đó bật đèn pin đưa lại gần, mượn ánh sáng đèn pin để xem xét.

Mặc dù vết cắn trên xương khá nhỏ, không nhìn kỹ thì không thấy rõ, nhưng có thể lờ mờ nhìn ra một chút.

Chu Du mới đưa khúc xương cho Hồ Ba Nhất.

Hồ Ba Nhất vẻ mặt khó hiểu cầm lấy, Chu Du mới nói: "Bão cát đen sắp tan rồi, tôi sẽ lập tức chuẩn bị xuất phát." Ngay lập tức, mấy người nghe vậy đều sững sờ, nhưng không ai phản đối, dù sao nếu xuất hiện đàn sói thì rất nguy hiểm, vừa nãy Hồ Ba Nhất đã nói rồi, nên khi bão cát đen sắp tan thì xuất phát là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng giáo sư Trần, Tuyết Lỵ Dương và Hồ Ba Nhất lại cảm thấy biểu hiện của Chu Du khác thường.

Giáo sư Trần hỏi: "Tiểu Chu, cậu có phát hiện manh mối mới nào sao?" Chu Du mới nhìn về phía Hồ Ba Nhất, không, hoặc là nhìn về phía khúc xương trong tay Hồ Ba Nhất.

Anh ấy vẫn luôn muốn nhắc nhở mọi người, may mắn là trên khúc xương đã để lại những vết cắn của kiến lính. "Mọi người có thể dùng kính lúp xem kỹ những khúc xương này, tốt nhất là dùng đèn pin mà xem.

Ánh lửa chập chờn, cuối cùng sẽ che khuất đi một số thứ kỳ lạ." Nghe vậy, mỗi người cầm một khúc xương người, Diệp Nhất Tâm cũng không ngoại lệ, nhất thời ánh sáng đèn pin chiếu sáng căn phòng, mọi người đều đang nhìn những khúc xương trong tay, như thể trong khúc xương chứa đựng một bí ẩn tuyệt thế.

Chẳng mấy chốc, từng người một đều phát hiện ra bí ẩn trong đó, đặc biệt là các nhân viên khảo cổ có kính lúp. "Tiểu Chu, trên xương có những vết hằn nhỏ li ti?" "Những vết hằn trên xương thi thể là do côn trùng cực nhỏ cắn phá mà thành, động vật dù nhỏ đến mấy cũng không thể tạo ra những vết hằn nhỏ li ti như vậy.

Côn trùng có thể cắn sạch đến như vậy, và là côn trùng mà có thể khiến đối phương không kịp chạy thoát, có thể thấy số lượng của chúng nhiều đến mức nào." "Anh Chu, không có loại côn trùng khủng khiếp như vậy tồn tại phải không ạ?" Nghe Sa Đế Bằng nói vậy, Hồ Ba Nhất nói: "Thế giới rộng lớn không thiếu kỳ lạ, cậu quên Hỏa Biểu Trùng ở Côn Luân Băng Xuyên rồi sao?

Côn trùng có thể hành động đơn độc, nhưng phần lớn thời gian chúng hành động theo đàn, trong tự nhiên, tình huống này không hề hiếm gặp, ví dụ như châu chấu, kiến và ong bắp cày!" Nói rồi, Hồ Ba Nhất dừng lại một chút, đột nhiên tiếp tục nói: "Quả thật, phỏng đoán của tôi về sói vừa nãy chưa đủ toàn diện.

Sói không thể ăn xương sạch đến mức đó, dù còn sót lại chút thịt vụn, xương cũng không thể sạch đến vậy." "Xương người là cứng nhất, có thể để lại vết cắn trên xương người chết, lực cắn phải phi thường kinh người.

Xem ra, xung quanh đây có đại khủng bố, thậm chí có thể còn khủng khiếp hơn cả đàn sói, báo." Chu Du cũng lúc đó nhấn mạnh lần nữa: "Vì vậy những bộ xương chết ở đây đừng động vào, mọi người

cũng đừng tùy tiện đào bới, đợi bão cát đen lắng xuống tôi sẽ chỉnh đốn rồi xuất phát." Lời của Chu Du, mọi người đều gật đầu, nhưng nhất thời tinh thần lại cực kỳ sa sút, bão cát đen vẫn chưa tan, lại có một đám côn trùng ẩn nấp trong bóng tối rình rập, rõ ràng không phải điềm lành.

Tuyết Lỵ Dương cảm thấy cứ tiếp tục thế này cũng không phải cách, liền gọi Chu Du và Hồ Ba Nhất sang một bên. "Anh Chu, anh Hồ, tình hình hiện tại hai anh cũng thấy rồi, sau những đòn liên tiếp, tinh thần mọi người đều rất sa sút.

Điều này không có lợi cho chúng ta, cần biết rằng có những người khi đối mặt với sự sa sút và áp lực có thể sẽ sụp đổ về mặt cảm xúc, vì vậy tôi hy vọng hai anh có thể khích lệ mọi người." "Ý cô là muốn tôi cổ vũ cho mọi người ư?

Hơi khó đấy, Chu Du, cậu có giỏi cái này không?" Chu Du nghe vậy liền lắc đầu: "Đừng nhìn tôi, tôi càng không được, không thể cho mọi người một tin tốt lành sao, ví dụ như ngày mai bão cát đen sẽ tan, ít nhất mọi người sẽ không bị chôn sống." Tuyết Lỵ Dương nghe vậy sững sờ, nhìn hai người hỏi một cách ngạc nhiên: "Hai anh biết bão cát đen ngày mai sẽ ngừng ư?" Hồ Ba Nhất trực tiếp ra hiệu cho Chu Du, ý là nói Chu Du đã nói rồi.

Nhìn ánh mắt tò mò của Tuyết Lỵ Dương, Chu Du lại tiếp tục dùng chiêu cũ: "Tổ tiên để lại chút đồ!

Cô hiểu mà, hiểu mà!" Tôi hiểu cái ***!

Ngay lập tức Tuyết Lỵ Dương tức đến nghiến răng.

Lại câu nói đó, tổ tiên rốt cuộc đã để lại bao nhiêu thứ?

Chương 13

Thực ra, Chu Du dám khoác lác như vậy hoàn toàn là vì sau khi gặp Tinh Tuyệt Nữ Vương sẽ có được Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, có cái đó sau này cũng không sợ bị vạch trần.

Sự thay đổi thời tiết vốn dĩ cũng thuộc một phần của phong thủy! "Được rồi, mọi người ăn chút gì đó đi, ăn xong thì nghỉ ngơi thật tốt.

Ngoài ra, tôi muốn báo cho mọi người một tin tốt lành, bão cát đen ngày mai có thể kết thúc, mọi chuyện rồi sẽ qua." An Lực Mãn nghe vậy, cười khẩy, "Tôi ở sa mạc mấy chục năm, chưa bao giờ nghe nói có ai có thể dự đoán bão cát sẽ thổi bao lâu cả.

An ủi người thì an ủi, cũng không cần phải lừa dối đâu, ngày mai chẳng phải sẽ bị vạch trần sao?" Chu Du nghe vậy cũng không phản bác, "Lừa dối hay không thì ngày mai chẳng phải sẽ rõ sao?" Ăn cơm dễ, nhưng ngủ thì không đơn giản như vậy.

Sau bữa tối, đêm xuống, dù đã thức trắng một đêm, lại bôn ba cả một ngày, nhưng mọi người vẫn không ngủ được.

Mặc dù ai cũng hiểu đạo lý cần phải nghỉ ngơi, nhưng bây giờ bên dưới có thể đang ẩn chứa một đám côn trùng đang rình rập, ai mà ngủ cho được?

Thấy mấy người rõ ràng buồn ngủ nhưng vẫn không nhắm mắt, Chu Du và Hồ Ba Nhất nhìn nhau, Hồ Ba Nhất nói: "Cứ yên tâm ngủ đi, mấy anh em trẻ chúng tôi sẽ thay phiên nhau canh gác, mỗi lần hai người đảm bảo sẽ không có chuyện gì." Nghe Hồ Ba Nhất nói vậy, mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hồ Ba Nhất liền nói với Chu Du: "Anh Chu, cậu canh hai tiếng trước nhé?

Bây giờ còn 11 tiếng nữa mới đến sáng mai.

Tôi và Bàn Tử canh ca thứ hai, Tiểu Tát và Tiểu Sở canh ca thứ ba, cậu thấy được không?" Mặc dù Chu Du chỉ có một mình, nhưng Chu Du chỉ canh hai tiếng, tự nhiên không thành vấn đề lớn.

Nhất thời sau khi mọi người đi nghỉ, Chu Du nhìn đồng hồ rồi ngồi xuống một tấm thảm trải đất.

Vị trí này không chỉ có thể nhìn thấy cửa hang, mà còn có thể nhìn thấy phần lớn bên trong phòng, cộng thêm quay lưng về phía gió, và gần lửa tiện thêm củi, là một điểm quan sát cực kỳ tốt.

Đêm dần dần chỉ còn lại tiếng gió điên cuồng gào thét, ngay cả tiếng củi cháy "tách tách" cũng bị che lấp.

Âm thanh khô khan dễ khiến người ta buồn ngủ, Chu Du nhìn ra ngoài hang nhất thời không biết làm gì.

Lúc này, tai Chu Du động đậy, nhìn về phía âm thanh phát ra.

Ê, cô bé này không ngủ làm gì thế?

Thấy Diệp Nhất Tâm đi đến, Chu Du hỏi: "Không ngủ à?" Diệp Nhất Tâm nghe vậy có chút ngượng ngùng nói: "Cháu không ngủ được, nằm ở đó luôn có một cảm giác bất an, tổng cảm giác nếu ngủ thiếp đi sẽ bị nuốt chửng vậy." Chu Du nghe vậy trong lòng thấu hiểu, liền đưa tay ra.

Nhìn bàn tay Chu Du đưa ra, Diệp Nhất Tâm theo bản năng đưa tay mình ra, đợi đến khi Chu Du nắm lấy mới bàng hoàng nhận ra.

Diệp Nhất Tâm mặt đỏ bừng, định rút tay về, nhưng Chu Du lại kéo một cái.

Sức lực của Chu Du lớn đến mức nào chứ?

Sức lực nhỏ bé của Diệp Nhất Tâm cộng thêm việc không chuẩn

bị, ngay cả người bình thường cũng có thể bị kéo một cái, huống hồ là Chu Du.

Diệp Nhất Tâm trực tiếp bị kéo ngã về phía trước Chu Du, Chu Du mới nói: "Nếu em không chê thì tìm một tư thế thoải mái mà ngủ đi, có tôi ở đây chắc em sẽ an tâm hơn một chút." Diệp Nhất Tâm nghe vậy sững sờ, nhìn Chu Du rồi đột nhiên cắn răng, quay người ngồi vào lòng Chu Du.

Nếu bị đuổi đi thì sẽ xấu hổ đến mức nào chứ?

Trong lúc Diệp Nhất Tâm đang nghĩ ngợi lung tung, Chu Du lại đưa tay ra sau lưng cô ấy vỗ vỗ, sau đó giọng nói nhẹ nhàng vang lên: "Đừng cứng nhắc như vậy, thả lỏng một chút, ngủ ngon đi!" Ai?

Anh ấy không đuổi mình đi sao?

Diệp Nhất Tâm chớp chớp mắt luôn có một cảm giác không chân thật.

Không, cho dù là mơ, cũng đừng để mình tỉnh lại!

Diệp Nhất Tâm nghĩ vậy, nhắm mắt lại, dựa vào lòng Chu Du cảm thấy vô cùng an tâm.

Thời gian thoáng cái đã trôi qua bốn tiếng, lúc này An Lực Mãn đột nhiên cử động, nhìn Chu Du và Diệp Nhất Tâm trong lòng anh ấy, gật đầu, sau đó đi ra ngoài.

Chu Du biết An Lực Mãn không yên tâm về lạc đà nên đi ra xem xét, cũng không để ý.

Đương nhiên, bão cát đen lớn như vậy, anh ấy cũng hoàn toàn không lo An Lực Mãn bỏ chạy.

Nhưng tiếng cựa quậy của An Lực Mãn lại làm kinh động đến Bàn Tử, người vẫn chưa ngủ sâu.

Bàn Tử vươn người nhìn An Lực Mãn đi ra ngoài, rồi lại nhìn đồng hồ và gọi Hồ Ba Nhất dậy. "Lão Hồ, tôi canh gác nhé!

Bốn tiếng." Hồ Ba Nhất mơ màng tỉnh dậy, vừa nghe bốn tiếng liền sững sờ.

Đã một ngày một đêm không ngủ, ngủ thiếp đi suýt nữa không biết gì, dù lúc này vẫn còn mơ màng mệt mỏi.

Nhưng Hồ Ba Nhất không phải loại người chỉ biết lo cho bản thân, người khác đã giúp canh thêm hai tiếng.

Hồ Ba Nhất sau đó nhìn Bàn Tử, rồi lại nhìn sang bên cạnh, Hồ Ba Nhất sững sờ, một đôi trẻ đã ở bên nhau từ lúc nào rồi?

Nhanh vậy sao?

Mặc dù không biết chuyện gì, nhưng Hồ Ba Nhất nở một nụ cười thiện ý, sau đó nhẹ nhàng nói bên cạnh Chu Du: "Cảm ơn cậu, ngủ đi, tiếp theo cứ giao cho tôi." Chu Du nghe vậy gật đầu, cũng nhẹ giọng nói: "Không sao, một người nhìn ra ngoài, một người nhìn vào trong, trong phòng cũng nguy hiểm.

Nếu buồn ngủ quá thì gọi người khác thay ca, tuyệt đối đừng cố gắng quá sức, mạng của tôi đều nằm trong tay các cậu đấy.

Có một chuyện quan trọng nhất, gió nhỏ rồi, lập tức gọi tôi dậy." "Được!

Cứ yên tâm!" Chu Du nhìn Diệp Nhất Tâm, sau một thoáng do dự, liền ôm lấy Diệp Nhất Tâm nằm xuống.

Chương 14

Liên tục hai ngày không ngủ ngon, ngay cả Chu Du cũng hơi buồn ngủ, khi bị gọi dậy, trời đã hơi sáng.

Nhìn đồng hồ đã hơn bảy giờ sáng, Diệp Nhất Tâm không biết đã rời khỏi vòng tay anh từ lúc nào.

Lúc này, thấy ánh mắt Chu Du nhìn mình, cô bé có chút ngượng ngùng, không dám nhìn thẳng Chu Du.

Sau đó Chu Du nhìn bầu trời bên ngoài, gió chỉ còn là cơn gió nhẹ, mặc dù gió vẫn đang thổi nhưng đã yếu đi nhiều, có vẻ như sẽ ngừng trong vòng một hoặc hai tiếng nữa.

Chu Du quay vào phòng nói: "Chúng ta thu dọn vật tư ra ngoài trước đi, gió đã nhỏ rồi, đợi thêm một tiếng nữa sẽ xuất phát." Nghe Chu Du nói vậy, Sa Đế Bằng, Sở Kiến và Vương Bàn Tử cũng bắt đầu giúp đỡ, còn Hồ Ba Nhất ngủ hơi sâu, vẫn chưa tỉnh.

Mọi người cũng không đánh thức, Hồ Ba Nhất đã bận rộn không ít trong suốt chặng đường.

Chu Du ra ngoài không quay lại, Vương Bàn Tử và An Lực Mãn ba người đang chất nặng lên lạc đà, còn Sở Kiến và Sa Đế Bằng thì liên tục chuyển vật tư ra ngoài.

Khi mọi thứ đã được thu dọn thỏa đáng thì một tiếng đồng hồ đã trôi qua.

Vì cuối cùng Sở Kiến không biết tại sao không ra, chỉ có một mình Sa Đế Bằng xoay sở nên tự nhiên chậm hơn.

Khi quay trở lại, Chu Du sững sờ, lập tức sa sầm mặt nói: "Làm gì thế?

Tôi không phải đã nói không được tùy tiện đào bới sao?" Lúc đó An Lực Mãn tiến vào với vẻ mặt kinh hãi. "Làm gì thế?

Đừng động, tuyệt đối đừng động nữa, làm vậy là xúc phạm thần linh, sẽ bị trừng phạt." Hồ Ba Nhất nhìn hai người, cười giải thích: "Tôi không phải đang nghĩ sắp phải đi rồi sao?

Để bộ xương ở đó cuối cùng cũng không hay, nên định xúc vài xẻng cát, chôn bộ xương lại.

Nếu thật sự có côn trùng, cũng có thể chạy thoát kịp thời, ai ngờ không đào được côn trùng, lại vừa hay đào được một bức tượng đá đen." Ngay lập tức, Chu Du khóe miệng giật giật, thật sự rảnh rỗi chết tiệt.

Kệ đi, đào hay không đào thì lũ kiến này sớm muộn gì cũng sẽ xuất hiện, không phải vì bức tượng đá đen. "Tiểu Chu, đừng trách Tiểu Hồ, là tôi đề nghị.

Người chết là lớn, chúng ta đều sắp đi rồi, phát hiện bất ngờ, côn trùng cũng không chạy nhanh bằng chúng ta phải không, nên tôi bảo Tiểu Hồ chôn người đó.

Nhưng vì đã phát hiện ra bức tượng đá đen, tôi không thể không xem xét, không chừng lại có phát hiện mới cho giới khảo cổ." Phát hiện mới ư?

Đợi lát nữa ra ngoài rồi nói.

Chu Du nhìn giáo sư Trần, trầm giọng nói: "Bây giờ, mau chóng đi thôi." Giáo sư Hách Ái Quốc thì không đồng ý, không chỉ ông ta, giáo sư Trần cũng không đồng ý, khó khăn lắm mới phát hiện ra một pho tượng đá có giá trị khảo cổ như vậy, sao có thể đi ngay được? "Đồng chí Tiểu Chu, đừng vội vã như vậy, bây giờ chẳng phải cũng không có chuyện gì sao?

Tôi xem thêm chút nữa, chụp thêm vài tấm ảnh rồi đi được không?" "Được, nếu đã muốn tìm chết, tôi không quản!

Tiểu Diệp, đi theo tôi." Ngay lập tức, Diệp Nhất Tâm nghe vậy nhìn hai bên vô cùng khó xử, một bên là thầy giáo, một bên là người mình thích, cả hai bên đều không thể đắc tội. "Anh Chu, cháu... cháu..." Diệp Nhất Tâm khó xử nhìn hai vị đạo sư, không biết phải làm sao.

Thấy vậy, giáo sư Trần lại thông cảm nói: "Tiểu Diệp, em cứ đi cùng Tiểu Chu thu dọn hành lý đi, tôi sẽ ra sau." Nghe vậy, Diệp Nhất Tâm thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng đuổi theo.

Lúc này An Lực Mãn đang bò ra ngoài, rõ ràng là muốn rời khỏi những người đắc tội với thần linh này.

Đúng lúc đó, Sa Đế Bằng đột nhiên nói: "Ơ, kiến ở đâu ra thế?

Lớn quá ~" "Ơ, tôi cũng thấy, nhiều thật!" Nghe vậy, Chu Du lập tức đẩy Diệp Nhất Tâm bên cạnh lên, hét về phía Hồ Ba Nhất: "Không mau cút ra ngoài?

Không ra nữa thì đợi biến thành xương trắng đi." Trong lúc mọi người hơi sững sờ, Tuyết Lỵ Dương sắc mặt biến đổi, lập tức nói: "Chạy mau, kiến hành quân sa mạc, chưa đến một phút là có thể ăn thịt người thành xương trắng." Lời của Tuyết Lỵ Dương cộng thêm lời cảnh báo của Chu Du, cùng với những bộ xương trắng tối qua, ngay lập tức mọi người đều biết thứ gì đã biến người đó thành xương trắng.

Nhất thời mọi người không còn dừng lại nữa mà nhanh chóng chạy về phía cửa hang.

Lúc này, một đống cát nhỏ phía sau Hồ Ba Nhất đột nhiên nhô lên, không đầy hai ba hơi thở đã sụp đổ, từng đàn kiến lao về phía mọi

người.

Chu Du lúc này đã thoát ra, nhưng không đi xa, trong khả năng của mình, anh phải đưa tất cả mọi người ra ngoài.

Từng đàn kiến phủ một màu đỏ rực, mỗi con đều to bằng đốt ngón tay, đó đâu phải là kiến?

Đơn giản là sát thủ.

Dưới sự giúp đỡ của Chu Du, mọi người lần lượt thoát ra, nhưng chỉ có Hồ Ba Nhất và Tuyết Lỵ Dương vì ở lại phía sau nên chậm hơn, nhưng nhờ Chu Du giúp đỡ, hai người họ cũng thoát ra trong gang tấc.

Nhưng cả hai người đã chậm một bước, ba người không cẩn thận bị mắc kẹt trên nóc phòng.

Lúc này bên dưới đầy rẫy kiến đỏ, đi xuống chỉ có đường chết.

Đúng lúc đó, một bức tường đột nhiên đổ sập, ngay sau đó một con kiến chúa khổng lồ xuất hiện, lớn hơn những con kiến này vô số lần, có thể gọi là kiến độc cũng không quá. "Bàn Tử, cậu chạy trước đi, đợi tôi ở cách 500 mét!" Kiến chúa có sáu đôi cánh trong suốt, phía sau là một cái bụng lớn, phía trước có miệng sắc bén và râu dài.

Mặc dù hình dáng của kiến không đủ đẹp mắt, nhưng mắt to bằng nắm đấm thì ai mà biết được?

Chu Du bảo Bàn Tử rời đi trước không phải vì lòng tốt, vạn nhất lạc đà mất thì nhất định sẽ bị mắc kẹt mà chết ở đây.

Với cái kiểu hai lúa của Vương Bàn Tử, chắc chắn sẽ bắt An Lực Mãn đợi tại chỗ.

Chương 15

"Bắt giặc phải bắt vua, có cách nào xử lý con kiến chúa này không?" Hồ Ba Nhất nghe vậy liền cởi khăn quàng cổ ra, bọc một khối nhiên liệu rắn lớn, đốt cháy khăn quàng cổ rồi trực tiếp ném như lựu đạn cháy về phía kiến chúa.

Nhưng không ngờ Hồ Ba Nhất lại xui xẻo hết mức, kiến chúa trực tiếp nghiêng đầu né tránh lựu đạn cháy.

Ngay giây tiếp theo, nó nhe răng nanh về phía ba người, trong tích tắc, cả đàn kiến trong cổ thành dường như đều nhận được mệnh lệnh, lao về phía họ.

Mẹ kiếp, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Giống như trong sách, kiến chúa xuất hiện trước, nhưng hiệu ứng nhân vật chính đâu?

Kiểu này tôi sẽ chết mất!

Lúc này Tuyết Lỵ Dương sắp không thể chống đỡ được đàn kiến, thấy Chu Du đang ngẩn người vào lúc này, thật muốn đá Chu Du xuống. "Đừng ngẩn ngơ nữa, mau hành động đi, Hồ Ba Nhất, tiếp tục ném, hôm nay nếu không chết thì tôi chết!" Chu Du nghe vậy hồi thần, sự việc quá bất ngờ nên khó tránh khỏi ngẩn người, nhưng khi hồi thần, Chu Du lập tức từ chiếc ba lô bên cạnh lấy ra một cái bình kim loại.

Chu Du lướt tay qua, nắp bình kim loại nhanh chóng xoay tròn, "phanh" một tiếng rơi xuống đất, nhưng lúc này Chu Du hoàn toàn không chú ý đến nó.

Ngay giây tiếp theo, Chu Du lấy thứ bên trong ra. "Phù, may mà

không có gì bất ngờ, nếu không tay tôi phế rồi." Một cái bình nhỏ dài màu bạc trắng to bằng ngón cái xuất hiện trong tay Chu Du, cầm vào lạnh buốt, nhưng vẫn trong phạm vi cơ thể con người có thể chịu đựng được.

Ngay khoảnh khắc Chu Du cầm lấy cái bình nhỏ đó, lập tức kẹp chặt vào giữa các ngón tay, rồi mạnh mẽ ném về phía kiến chúa.

Mặc dù chất lỏng bên trong nhẹ, nhưng cái bình lại có trọng lượng, ngay lập tức cái bình mang theo một vệt sáng bạc, trong lúc kiến chúa không kịp né tránh, va vào người nó.

Theo tiếng "bốp", kiến chúa hơi khựng lại, ngay sau đó phát ra một tiếng "gào thét" thê lương.

Âm thanh đó tuy không giống con người, nhưng lại khiến người nghe cảm nhận được nỗi đau tột cùng.

Tinh thể băng trắng xóa lan rộng trên cơ thể kiến chúa, trong nháy mắt đã bao phủ một vùng rộng bằng cái chậu rửa mặt, nhưng vì quá trình bay hơi, nó bị hạn chế, dù sao cũng không thấm vào thịt kiến chúa.

Lúc này đàn kiến dừng lại, nhanh chóng rút lui, tất cả đều lao về phía kiến chúa, giết địch đương nhiên quan trọng, nhưng bảo vệ kiến chúa càng quan trọng hơn.

Thấy vậy, Hồ Ba Nhất và hai người hơi ngạc nhiên, không ai ngờ cái bình nhỏ đó lại có tác dụng như vậy.

Nhưng lúc này không phải lúc ngẩn người, bây giờ không chạy thì còn đợi đến bao giờ? "Chạy!" Hồ Ba Nhất hét lên một tiếng rồi nhảy xuống mái nhà trước tiên, Tuyết Lỵ Dương theo sát phía sau, nhưng Chu Du lại không xuống mà lại lấy ra một cái bình nữa.

Kiếp trước Chu Du từng xem một chương trình khoa giáo, trong

đó có một loại kiến hành quân, thứ này vô cùng khủng khiếp, rất thù dai, đã từng san phẳng một ngôi làng ở châu Phi chỉ trong một đêm.

Kiến chúa lớn như vậy chắc chắn có khả năng trinh sát vô song, nếu nó di chuyển theo để báo thù, tuyệt đối không thể thoát khỏi sa mạc.

Cái bình thứ hai mà Chu Du lấy ra trông bên ngoài gần giống cái trước, nhưng sau khi lấy ra lại có sự khác biệt lớn.

Đó là một cái bình thủy tinh đơn thuần, bên trong là chất lỏng trong suốt, nhưng ở miệng bình lại có vật nối màu trắng.

Cái bình không dày lắm, trông không chắc chắn bằng bình lon, nhưng Chu Du muốn hiệu quả đó.

Lúc này, kiến chúa sau khi trải qua nỗi đau và cảm nhận được tổn thương cơ thể, lại một lần nữa nhe miệng về phía Chu Du, ngay lập tức, hàng vạn con kiến tụ tập quanh kiến chúa nhanh chóng tràn về phía Chu Du.

Ngoài ra, vô số đàn kiến khác đang không ngừng kéo đến, khắp nơi đều là màu đỏ.

Nhưng ngay khoảnh khắc kiến chúa gầm gừ về phía Chu Du, cái bình trong suốt xé toạc không gian, mang theo một đường parabol bay về phía kiến chúa.

Kiến chúa trong tích tắc đã nhìn thấy cái bình đáng sợ đó, nhưng cái bình thực sự quá nhanh, lại quá lớn.

Chỉ nghe tiếng "ba tháp" vỡ tan, cái bình chính xác va vào trán kiến chúa.

Cơn đau đột ngột và cảm giác bỏng rát khiến kiến chúa lập tức phát ra tiếng gào thét thảm thiết, nỗi đau còn lớn hơn trước rất nhiều, như thể đang trải qua hình phạt lăng trì và hỏa thiêu.

Hồ Ba Nhất và Tuyết Lỵ Dương đang chạy phía trước lúc này căn bản không dám quay đầu lại, sợ rằng vừa quay đầu lại sẽ bỏ lỡ cơ hội thoáng qua.

Nhìn tiếng kêu rít của kiến chúa, Chu Du cười.

Ngay giây tiếp theo, anh lùi lại hai bước, rồi nhanh chóng nhảy xuống mái nhà trước khi đàn kiến hành quân kịp tràn lên.

Ngay lập tức, tốc độ vượt xa người thường đột nhiên bùng nổ, tốc độ chạy 100 mét dưới bốn giây tuy có bị hạn chế một chút trong đất cát, nhưng cũng cực kỳ nhanh chóng.

Thực ra Chu Du đã nghĩ nhiều rồi, sau khi kiến chúa phát ra tiếng gào thét thảm thiết, đàn kiến hành quân lại quay trở lại.

Chúng chen chúc bò lên người kiến chúa, ý đồ dùng thân mình cứu kiến chúa, nhưng đối mặt với Siêu Cấp Cường Toan như vậy, dù bao nhiêu kiến cũng sẽ bị ăn mòn, đặc biệt là kiến bản thân cũng có tính axit.

Chẳng mấy chốc kiến chúa đã mất khả năng kêu gào, khi đối mặt với Siêu Cấp Cường Toan như vậy, cuối cùng cũng phải trả giá bằng tính mạng của mình.

Tất cả từ lúc Hồ Ba Nhất rời đi trông có vẻ dài, nhưng thực ra chỉ diễn ra trong vài hơi thở.

Chỉ trong vài hơi thở, Chu Du đã đuổi kịp hai người chạy trước.

Khi Chu Du đến bên cạnh hai người, họ mới phát hiện Chu Du ban đầu đã không theo kịp.

Quay đầu nhìn lại, đàn kiến còn cách đó vài chục mét, Hồ Ba Nhất và Tuyết Lỵ Dương mới thở phào nhẹ nhõm. "Làm gì thế?

Lúc này mà còn nói chuyện, chạy có nhẹ nhàng không?" Chu Du

lại bực bội nói: "Về rồi nói!" May mà Bàn Tử cũng không xa lắm, ba người nhanh chóng chạy được khoảng cách 500 mét, sau khi lên lạc đà, Chu Du trực tiếp nói: "Lên lạc đà, tiếp tục chạy." Còn phải chạy nữa sao?

Chương 16

Không phải đã khá xa rồi sao?

Nhưng Chu Du còn chưa dứt lời, An Lực Mãn lập tức giục lạc đà chạy, ông đã nhận ra cậu thanh niên này lợi hại kinh khủng.

Bất kể là việc quan sát bão cát đen hay vụ tấn công của kiến vừa rồi, anh ta đều có một cảm giác như biết trước.

Đoàn người chạy suốt một tiếng đồng hồ mới dừng lại, tranh thủ lúc nghỉ ngơi, Tuyết Lỵ Dương nhìn những cái bình nhỏ bằng thép không gỉ trên ba lô Chu Du, lại hỏi cái vấn đề cô vẫn luôn bận tâm: "Chu Du, trong bình đựng gì vậy?

Sao có thể đóng băng con kiến chúa đó?" Chu Du nghe vậy mỉm cười, nhìn thấy vẻ mặt tò mò của mọi người, nói: "Vốn dĩ là một chút bí mật nhỏ của tôi, nhưng mọi người cũng là bạn rồi, tôi nói cho biết vậy.

Những cái có khắc '1' là Dịch Đạm, vì ở sa mạc nên tôi mang theo nhiều Dịch Đạm một chút, hàng trên cùng đều là Dịch Đạm." "Hàng dưới khắc '11' là Siêu Cấp Cường Toan, có thể ăn mòn cả tấm sắt.

Khắc '111' là Dịch Dưỡng, thứ này nếu dùng tốt cũng có thể phát huy hiệu quả của nó.

Siêu Cấp Cường Toan và Dịch Dưỡng tôi cũng chỉ chuẩn bị năm bình mỗi loại, phòng khi cần dùng.

Đừng xem thường những thứ này nhé, tôi đã tốn 800 tệ đó!" 800 tệ vào thời đại này có thể tương đương với 80.000 tệ ở thời hiện đại, nhưng đối với thứ để bảo mệnh thì 80.000 tệ ư?

Siêu Cấp Cường Toan, Dịch Dưỡng, Dịch Đạm?

Vãi, đều là những thứ nguy hiểm!

Những thứ này người khác có thể không hiểu, nhưng Tuyết Lỵ Dương là học sinh giỏi thì lại hiểu.

Nhìn sắc mặt hơi biến đổi của Tuyết Lỵ Dương, Chu Du cười nói: "Yên tâm đi, đều có bông gòn chống sốc, Dịch Dưỡng và Dịch Đạm có bình Dewar cách nhiệt độ, sẽ không có chuyện gì đâu." Tuyết Lỵ Dương miễn cưỡng cười, cũng không nói gì nữa.

Vừa nãy chẳng phải mấy cái bình nhỏ này đã cứu cô và Hồ Ba Nhất sao?

Lúc này, nhìn hàng thứ hai cũng thiếu mất một cái bình, Hồ Ba Nhất hỏi: "Thiếu mất một bình Siêu Cấp Cường Toan phải không?

Vừa nãy tôi chậm một chút mới theo kịp, là để đối phó với con kiến chúa đó sao?" Chu Du gật đầu, nghiêm túc nói: "Tôi từng đọc một cuốn nhật ký mạo hiểm, những con kiến này rất thù dai.

Không, phải nói là kiến chúa.

Ở châu Phi, những con kiến này còn được gọi là kiến ăn thịt người." "Lúc đó có một người phát hiện và đốt một tổ kiến, sau đó kiến chúa không chết, râu của nó càng dài và nhạy bén hơn, có thể gọi là radar cũng không quá lời.

Đêm đó, ngôi làng đó bị kiến tàn sát chỉ còn lại xương trắng.

Vì vậy, nếu tôi không giết nó, tôi không biết có tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành hay không, nhưng chắc chắn sẽ chết ở sa mạc." Nghe Chu Du nói vậy, mọi người đều hít một hơi khí lạnh, may mà Chu Du đã xử lý con kiến chúa đó.

Lúc này Chu Du cũng một lần nữa nghiêm túc nói: "Tôi không cần biết mọi người phát hiện cái gì, muốn làm gì, nhưng dù làm gì, tốt nhất là hãy nói cho tôi biết một tiếng trước.

Nếu là chuyện tôi không đồng ý làm, tốt nhất là đừng bao giờ làm, nếu không tôi cứu được một lần, chưa chắc đã cứu được lần thứ hai." "Mạng của tôi cũng chỉ có một, nếu cần liều mạng, nhất định phải liều mạng thì tôi sẽ liều, nhưng nếu gây chuyện, tôi cũng sẽ không quan tâm sống chết của các người." Nhất thời sắc mặt mọi người đều có chút khó coi, nhưng lời của Chu Du lại là lời khó nghe nói trước.

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử cũng đặc biệt đồng tình, nếu không phải mấy người này gây chuyện, có lẽ đã không nguy hiểm đến vậy?

E rằng đã chạy thoát trước khi lũ kiến xuất hiện rồi. "Lời của Chu Du cũng là lời của tôi.

Bất kể có phát hiện gì, tính mạng của tôi mới là ưu tiên hàng đầu, không thể vì cái nhỏ mà mất cái lớn được." Lời Hồ Ba Nhất vừa dứt, giáo sư Hách Ái Quốc không nhịn được nữa: "Khảo cổ thì làm gì mà không nguy hiểm?

Chỉ một chút nguy hiểm mà đã sợ hãi rồi sao?

Phải biết rằng những phát hiện quan trọng về lịch sử của nhân loại, những bí mật lịch sử đều ẩn chứa trong những cổ vật này, nếu ai cũng sợ hãi nguy hiểm, thì công việc khảo cổ sẽ được triển khai như thế nào?" Chu Du nghe vậy nở một nụ cười lạnh lùng, nhìn giáo sư Hách Ái Quốc: "Hay là tôi đưa ngài quay lại nhé?

Bức tượng đá đen đó vẫn còn một số thứ chưa nghiên cứu xong phải không?" "..." Lúc này giáo sư Trần cũng cuối cùng lên tiếng, phất tay ngăn giáo sư Hách Ái Quốc không nói nên lời, nghiêm túc thừa nhận sai lầm. "Chuyện này tôi sai rồi, Tiểu Chu nói đúng, khảo cổ tuy quan trọng, nhưng an toàn tính mạng cũng quan trọng.

Tiếp theo tôi sẽ phối hợp thật tốt!" Nghe giáo sư Trần nói vậy, Chu Du cũng không tiện nói thêm gì, dù sao mục đích đã đạt được.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, mọi người lại tiếp tục lên đường, phải đến Tây Dạ Cổ Thành trước, Tây Dạ Cổ Thành cách nơi họ đang ở khoảng nửa ngày đường, vì Chu Du đã chuẩn bị đủ nước, nên dù phải đi dưới cái nắng gay gắt, đến Tây Dạ Cổ Thành cũng không thành vấn đề lớn.

Cảnh tượng sa mạc ban ngày tuy có nét độc đáo riêng, nhưng nhìn nhiều cũng không còn lạ lẫm nữa.

Sa mạc mênh mông, không có bờ bến, nếu không có những dấu chân dài phía sau, người ta thậm chí còn không cảm thấy mình đang tiến về phía trước.

Sau một thời gian không biết bao lâu, An Lực Mãn đột nhiên chỉ vào một cồn cát lớn và hét lên với mọi người: "Mọi người cố gắng thêm chút nữa, kia là phế tích Tây Dạ Cổ Thành, hôm nay chúng ta sẽ nghỉ ở đó." Tây Dạ Cổ Thành tuy được bảo tồn tương đối tốt, nhưng cuối cùng cũng bị chiến hỏa hủy hoại, thêm nhiều năm bị cát vùi lấp trong sa mạc, nay chỉ còn lại một tòa thành bảo.

Trong pháo đài duy nhất còn sót lại có một cái giếng nước, pháo đài rộng lớn và thoáng đãng, chỉ cần dùng đá chặn cửa lại thì ngay cả đàn sói cũng không cần phải sợ, vả lại lúc này đang là mùa gió lớn, chắc cũng không có ai khác.

Mọi người tìm được một căn phòng trong thành bảo, đốt lửa trại.

Lúc này, mọi người mới cảm thấy thực sự sống lại.

Có nguồn nước, có chỗ ở ổn định, lại còn có đồ ăn nóng, đó chính là sự hưởng thụ tuyệt vời nhất lúc này.

Chu Du biết, trong Tây Dạ Cổ Thành có một nơi chưa được ai phát hiện, trong cái giếng đó có một tế tự chi địa, và sâu hơn nữa là một mộ thất.

Sau khi mọi thứ đã vào quỹ đạo, màn đêm buông xuống.

Chu Du đến bên Hồ Ba Nhất, khẽ mở lời: “Ra ngoài đi dạo một lát không?” Hồ Ba Nhất nghe vậy liền ngẩn người, sau đó gật đầu, nói với mấy người bên cạnh: “Trong phòng có các cô gái, tôi ra ngoài hút điếu thuốc.” Bàn Tử nghe vậy mắt sáng rỡ, lập tức nói: “Này, đợi tôi với, hút thuốc mà không gọi tôi à?” Ba người đi ra ngoài, Hồ Ba Nhất vừa rút hai điếu thuốc chia cho Chu Du và Vương Bàn Tử, vừa nói: “Bàn Tử nghe có tiện không?

Nếu không tiện thì tôi bảo cậu đi tè một bãi.” Bàn Tử tuy tham tài, nhưng cũng thông minh, nghe vậy lập tức cười xòa nói: “Vậy hay là tôi đi tè trước đã?” Bàn Tử nói vậy, nhưng người lại không nhúc nhích, rõ ràng là muốn hóng chuyện.

Chu Du nhìn Bàn Tử, liếc một cái trắng mắt: “Nghe đi!” Chu Du dừng lại một chút rồi tiếp tục nói: “Lão Hồ, ngẩng đầu nhìn trời, xem có phát hiện gì không.” Hồ Ba Nhất nghe vậy liền ngẩng đầu, dường như chỉ có vô vàn tinh quang mà thôi?

Chương 17

Khoan đã, kia là gì?

Cự Môn, Tả Phụ, Hữu Bật ba sao lấp lánh tạo thành hình tam giác đều, trung tâm Thái Dương, Thái Âm cùng hiện, Càn Giáp Bức Kim Cát Tinh?

Hồ Ba Nhất vội vàng chạy vào phòng, nhanh chóng đi ra lần nữa.

Anh leo lên đỉnh thành lầu, đối chiếu với các vì sao trên trời.

Vương Bàn Tử kinh ngạc nhìn mọi thứ, không nhịn được ngớ người hỏi: "Tình hình gì đây?" Chu Du nghe vậy cười vỗ vỗ vai Vương Bàn Tử: "Đọc sách nhiều vào, nếu không thì mày tham gia cũng chẳng có cảm giác gì đâu." Ai, mẹ nó, khinh thường tôi không đọc sách à?

Vương Bàn Tử nghĩ vậy, Chu Du liền lên tường thành, đến bên Hồ Ba Nhất.

Hồ Ba Nhất không đợi Chu Du mở lời, kích động nói: "Chu Du, ở đây có đại mộ!" Chu Du lúc này không chút ngạc nhiên dựa vào tường, ra vẻ đầy đủ nói: "Tôi biết, tôi tin chỉ cần anh ra cũng nhìn ra được.

Vậy, bây giờ tính sao?

Báo chuyện cổ mộ cho giáo sư Trần, đợi mùa gió đi qua rồi khai quật?" Khi Chu Du nói chuyện, Vương Bàn Tử cũng chạy lên, vừa hay nghe thấy câu "cổ mộ báo cho giáo sư Trần để khai quật" của Chu Du.

"Có cổ mộ?

Đại mộ?" "Đúng vậy!" Nghe Chu Du nói xong, Vương Bàn Tử

hưng phấn nói: "Vậy đừng báo, đợi lát nữa tôi khai quật nhé?" Đối với cách nói của Bàn Tử, Hồ Ba Nhất lại không đồng tình, nếu không học hỏi chút kiến thức, thì xuống mộ cũng có thể bỏ lỡ đồ tốt, hoàn toàn là "thử mục thốn quang".

Tuy nhiên Hồ Ba Nhất nói vậy, rồi nhìn về phía Chu Du.

"Vậy ý Chu Du thế nào?" "Tôi, tôi không có ý kiến gì, cứ theo đội thám hiểm thôi, nếu không thì quay về tôi tự khai quật, đơn giản vậy thôi." Ối?

Thế à?

Hồ Ba Nhất luôn cảm thấy Chu Du thần bí, lúc này nghe Chu Du nói vậy càng cảm thấy như thế.

Nhưng anh cũng không mở lời hỏi, nói: "Được thôi, vậy tôi đi theo đội thám hiểm vậy." "Lão Hồ." Lời Hồ Ba Nhất chưa dứt, đồng đội đã bắt đầu gây rối.

Nhưng Hồ Ba Nhất là người có chủ kiến, sao có thể để Bàn Tử dẫn dắt sai đường?

"Thôi đi, quên chuyện lần trước tôi làm gì à?

Chẳng lẽ lại vào núi báu mà về tay trắng sao?" Vương Bàn Tử nghe vậy cũng không nói nữa, quả thực, nếu lúc trước không phải vì thiếu hiểu biết, thì cái mộ ở Ngưu Tâm Sơn đó đã kiếm được bao nhiêu tiền rồi.

Được rồi, không phải chỉ là một cái mộ thôi sao, coi như học phí vậy.

Vương Bàn Tử nghĩ vậy trong lòng dễ chịu hơn rất nhiều, Hồ Ba Nhất thì luôn nhìn Chu Du, thấy trên mặt Chu Du không có biểu cảm gì, mới thật sự tin rằng Chu Du không hề quan tâm đến ngôi mộ này.

Thật ra, trong ngôi mộ này chỉ có những bức bích họa có giá trị, có thể trong quan quách có chút đồ tùy táng tinh xảo, nhưng hiển nhiên sẽ không nhiều.

Vào cái thời đại đó, ba mươi sáu nước Tây Vực, mỗi quốc gia đều phải cống nạp cho Tinh Tuyệt, những thứ còn lại cũng miễn cưỡng đủ để duy trì tiêu hao, khả năng còn sót lại đồ tốt không lớn.

"Đi thôi, tôi đi nói chuyện với đội khảo cổ đây." Ba người xuống khỏi tường thành, tìm được mấy người rồi Hồ Ba Nhất mở lời: "Giáo sư Trần, vừa rồi tôi quan sát tinh tượng ban đêm, phát hiện ở đây có một cát vị (điểm lành) ạ.

Trong Âm Dương Phong Thủy, một quái tượng Càn Giáp Bức Kim Cát Tinh, đơn giản là có mộ, có đại mộ." "Tiểu Hồ, mộ ở vị trí nào?" Lúc này không chỉ giáo sư Trần hưng phấn, mà mấy người khác cũng đều hưng phấn.

Trong đó, người duy nhất không hưng phấn có lẽ là Chu Du và Tuyết Lỵ Dương, không, còn có An Lực Mãn.

Chu Du vì đã hiểu rõ ngôi mộ này, còn Tuyết Lỵ Dương thì chỉ quan tâm đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, nếu biết ngôi mộ phía dưới có liên quan đến Tinh Tuyệt Nữ Vương, cô ấy chắc chắn sẽ không thể bình tĩnh được.

Còn về An Lực Mãn, một người kính sợ thần linh nên không muốn xuống mộ.

Chu Du tuy có hứng thú với chuyện này, nhưng cũng không vì thế mà lơ là cảnh giác với cổ mộ, ai mà biết lúc nào sẽ có biến cố mới?

Đặc biệt là sau khi xảy ra chuyện Hồ Ba Nhất suýt bị thiêu chết bởi côn trùng đó, Chu Du càng cảm thấy bất an trong lòng.

"Theo tinh tượng hiển thị, vị trí cổ mộ nên ở trong giếng." Nghe

Hồ Ba Nhất nói vậy, An Lực Mãn lập tức nói: "Không thể xuống giếng được mà, giếng thánh mà, thần Hồ đại không cho phép phàm nhân xuống, không thể xuống được đâu!" Lúc này, ai mà nghe lời An Lực Mãn, Hách Ái Quốc lập tức kéo An Lực Mãn sang một bên, bắt đầu nói chuyện về chính sách khảo cổ, khiến An Lực Mãn đầu óc choáng váng.

Trong lúc Hách Ái Quốc đang "giáo dục" An Lực Mãn, giáo sư Trần nhìn về phía Chu Du: "Tiểu Chu, cậu có phát hiện ra gì không?" Chu Du nhún nhún vai: "Tạm thời chưa thấy nguy hiểm, cứ xuống mộ đã, vào trong rồi tôi xem xét.

À, lão Hồ hiểu chuyện này, chi bằng để anh ấy xuống thăm dò đường trước.

Nhớ mang theo mặt nạ phòng độc đề phòng nguy hiểm." Giáo sư Trần nghe vậy gật đầu, nói với Hồ Ba Nhất: "Được, vậy làm phiền Tiểu Hồ xuống thăm dò đường trước, nhất định phải chú ý an toàn nhé!" Hồ Ba Nhất vốn định xuống xem xét, nghe vậy cũng không từ chối.

"Không sao, đó là việc tôi nên làm." Hồ Ba Nhất chuẩn bị nhiều hơn Chu Du rất nhiều, dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên mà, phải không?

Ngoài mặt nạ phòng độc, đèn pin, dây thừng, xẻng công binh, dao găm, anh ta không thiếu thứ gì.

Những bảo bối đạo mộ như Hắc Lư Đề Tử và Mạc Kim Phù đều được mang theo.

Đáng tiếc lúc này không biết cái Mạc Kim Phù kia là đồ giả, hoàn toàn không có tác dụng.

Hồ Ba Nhất theo dây thừng xuống, Chu Du cũng không chen lấn,

dù sao lát nữa anh cũng sẽ xuống.

Một lát sau, Hồ Ba Nhất lên rồi nói: "Bên dưới có một cánh cửa đá, phía sau cửa đá, tuy không có khóa hay chốt đá, nhưng có một khe hở, rất khó đẩy, e rằng nếu không dùng đòn bẩy thì khó mà mở được." Giáo sư Trần nghe vậy không khỏi ngạc nhiên, ở vùng đất "thăng long địa đái" hiếm khi có mộ thất nằm dưới giếng, lại còn để lại một con đường bí mật như vậy.

Cảm giác không giống lăng mộ, mà giống như đường thoát hiểm của hoàng tộc hơn.

"Chưa chắc đã là lăng mộ, nếu không thì ai lại xây lăng mộ bên cạnh giếng chứ?" Lúc này Vương Bàn Tử mới không tin họ nữa, lão Hồ, Tiểu Chu đều nói có đại mộ, vậy chắc chắn là có đại mộ.

Tuy không có cách nào tự mình đào, nhưng xuống dưới vớt được một hai món cũng tốt.

Vương Bàn Tử lập tức tự cáo phấn dũng nói: "Mặc kệ!

Chương 18

Đoán mò cũng vô nghĩa, chúng ta cứ vào xem là biết ngay.

Cứ đưa tôi xuống, tôi sẽ dùng đòn bẩy mở cửa đá." Hồ Ba Nhất nghe vậy vội vàng nói: "Thôi đi Bàn Tử, nếu phải xuống thì để tôi mang đòn bẩy xuống.

Bàn Tử nặng quá, lỡ làm đứt dây, tôi lại phải xuống giếng vớt cậu." Chu Du nghe vậy cười ha ha, vỗ vỗ vai Vương Bàn Tử, trêu chọc nói: "Xem ra về sau cậu không những phải đọc sách nhiều hơn, mà còn phải giảm cân nữa đó!" "Này, bắt nạt Bàn Tử à, Bàn Tử không có nhân quyền sao?" Sau đó mọi người bàn bạc rồi làm một cái thang dây, để khi cửa đá mở ra thì ai xuống có thể trèo xuống bằng thang dây.

Hồ Ba Nhất xuống trước, vài phút sau liền truyền đến ám hiệu của anh ta.

Chu Du liếc mắt nhìn, mở lời: "Tôi xuống trước nhé, nếu có chuyện gì tôi có thể hỗ trợ được chút." Mọi người đều không có dị nghị gì về điều này, thân thủ của Chu Du tuy chưa từng được phô bày trước mặt mọi người, nhưng Chu Du luôn mang lại cho người khác một sự tự tin thần bí, như thể chỉ cần có anh ở đó thì không có vấn đề gì, vì vậy mọi người đều tin tưởng Chu Du.

Chu Du xuống dưới, dùng đèn pin soi về phía cửa đá rồi đi vào.

Phía sau cửa đá là một lối đi được xây bằng gạch đá, tối đen và âm u lạnh lẽo, nếu người nào nhát gan, một mình đi xuống e rằng sẽ bị dọa sợ chết khiếp.

May mắn là Chu Du là loại người mê mẩn phim kinh dị không thể dứt ra được, tim anh lớn hơn người thường rất nhiều.

“Chưa vào sao?” Hồ Ba Nhất lúc này đang đứng phía sau cửa đá nhưng lại chưa đi vào, nghe Chu Du hỏi vậy, Hồ Ba Nhất nói: “Sợ có bất trắc không có người ứng cứu, bây giờ tôi vào nhé?” “Thôi, đợi chút đã.

Thân phận của Tuyết Lỵ Dương không đơn giản, có cô ấy ở đây cũng thêm một tay giúp đỡ.” “Cậu cũng nghi ngờ Tuyết Lỵ Dương?

Nhưng tôi thấy cô ấy cũng được mà?” Chu Du nghe vậy cười cười: “Không có ai xấu, chỉ có thân phận.

Lấy một ví dụ, trong trò chơi giết người, ngoài sát thủ có thân phận, cảnh sát đương nhiên cũng là người có thân phận.” Hồ Ba Nhất nghe vậy giật mình: “Cảnh sát?” “Quá rồi, tôi chỉ lấy ví dụ thôi.” Được rồi, cái ví dụ này suýt dọa chết tôi!

Lúc này Tuyết Lỵ Dương cũng đã xuống, nhìn hai người, tò mò hỏi: “Chưa vào sao?” Hả?

Lại còn?

Trong lúc Hồ Ba Nhất đang nghĩ ngợi, Tuyết Lỵ Dương lấy ra mấy viên thuốc, tiếp tục nói: “Vừa hay, chưa vào thì tốt, trước tiên hãy uống thuốc này, có thể phòng ngừa thiếu oxy, nhớ đeo mặt nạ phòng độc.” Người trong nghề?

Khoan đã, chẳng lẽ Chu Du và Tuyết Lỵ Dương đều là thổ phu tử có thân phận sao?

Không, cũng có khả năng là cùng đội khảo cổ xuống mộ.

Trong lúc nói vậy, những người khác cũng đã xuống, uống viên hàm dưỡng, mấy người lần lượt đi vào.

Chu Du nhìn thấy, e rằng ngoài Sở Kiến và An Lực Mãn, tất cả đều đã xuống.

Một nhóm tám người đi vào sâu bốn năm mươi mét, sau khi liên tiếp xuyên qua hai cánh cửa đá, phía sau cuối cùng cũng có sự thay đổi.

Trên cánh cửa đá trước mặt được niêm phong chặt chẽ, các khe hở xung quanh được dán những miếng da thú.

Hồ Ba Nhất nhìn thấy vậy, vừa định tiến lên gỡ da thú, giáo sư Trần vội vàng nhắc nhở: "Tiểu Hồ, cẩn thận một chút, đừng làm hỏng da thú.

Nếu không tiện khai quật, tôi muốn dán lại." "Vâng, tôi sẽ cẩn thận." Hồ Ba Nhất, Tát Đế Bằng và Vương Bàn Tử ba người cẩn thận dọn dẹp da thú trên cánh cửa đá, vài phút sau mới dọn xong, ba người cẩn thận đẩy cửa đá ra, đột nhiên một luồng khí lạnh buốt thổi đến.

Luồng khí lạnh đột ngột khiến tất cả mọi người lông tơ đều dựng ngược lên, cảm giác như có người thổi một hơi vào người vậy.

"Mọi người cẩn thận một chút!" Tuyết Lỵ Dương sắc mặt hơi ngưng trọng nhìn về phía trước, thần sắc cực kỳ đề phòng.

Hồ Ba Nhất dường như cũng cảm nhận được, một tay lẳng lặng đút vào túi quần, ở đó có một cổ vật, dường như cất giấu vũ khí.

Chu Du trong lúc cảm nhận luồng khí lạnh buốt thì thấy không đúng, cũng không bận tâm phù chú cầu được ở miếu trước đó là thật hay giả, lẳng lặng dán lên người.

Mấy người bước vào cửa, đi chưa đầy mười mét vừa qua khỏi cửa, đột nhiên "Bằng bằng bằng…" liên tiếp những tia lửa xẹt qua, giây tiếp theo, từng ngọn đèn dầu đột nhiên sáng lên.

Ánh sáng vàng cam nhanh chóng thắp sáng cả căn phòng.

Căn phòng rất lớn, dài rộng đều sáu bảy mươi mét, cao khoảng

bốn mét, tám người đứng trong đó như một đàn cá trong ao.

Biến cố đột ngột khiến Diệp Nhất Tâm thét lên một tiếng chói tai, giây tiếp theo liền nắm chặt lấy cánh tay Chu Du.

Vương Bàn Tử cũng sợ đến răng va vào nhau lạch cạch, run rẩy hỏi Hồ Ba Nhất: "Chuyện gì vậy?

Không phải quỷ xuy đăng sao?

Sao lại biến thành quỷ điểm đăng?" Giọng nói của anh ta cực thấp, lại kề sát Hồ Ba Nhất, nên những người khác không nghe thấy.

Cảm nhận "quân tâm" đã loạn, giáo sư Trần đột nhiên tháo mặt nạ phòng độc ra và giải thích: "Mọi người đừng sợ, đó là một loại bạch lân có điểm cháy cực thấp, gặp không khí sẽ cháy, là một hiện tượng bình thường thôi." "Tôi thì không sợ, chỉ thấy quá tàn nhẫn!" Nghe Vương Bàn Tử cố gắng tỏ ra trấn tĩnh, Hồ Ba Nhất liền vạch trần: "Không sợ à?

Giọng nói của cậu còn thay đổi rồi kìa." Thấy giáo sư Trần và những người khác lần lượt tháo mặt nạ phòng độc, Chu Du lại không tháo.

Không những thế, anh còn túm chặt lấy tay Diệp Nhất Tâm.

"Đừng tháo." Tôi không nhát gan, nhưng tôi đã từng gặp Cấm Bà ở Tây Sa Hải Để Mộ rồi.

Mùi hương xương của Cấm Bà có thể làm người ta hôn mê, ai mà biết đèn dầu này đốt bằng thứ gì, tổng thể không thể để cả đội bị tiêu diệt được.

"Anh Chu?

Không tháo mặt nạ phòng độc sao?

Ở đây đốt đèn dầu được, hàm lượng oxy chắc không thành vấn đề

đâu.” “Đừng tháo, cẩn thận vẫn hơn!” Lúc này Tát Đế Bằng vừa tháo mặt nạ phòng độc cảm thấy cả người không ổn rồi, phân biệt đối xử à?

Có nguy hiểm sao?

“Chu Du, cậu phát hiện ra gì à?” Hồ Ba Nhất đang chuẩn bị tháo mặt nạ phòng độc đột nhiên thấy hơi may mắn, may mắn là mình chậm hơn một bước.

Chương 19

Lúc này Vương Bàn Tử đã tháo mặt nạ phòng độc, với vẻ mặt đưa đám nói: "Chu Du, nói thật đi, tôi sẽ không chết chứ?" Chu Du nghe vậy lắc lắc đầu: "Mọi người đừng lo, tôi cũng chưa phát hiện ra gì, chỉ là xuống mộ thì cẩn thận vẫn hơn." Lúc này Tuyết Lỵ Dương cũng đã tháo mặt nạ phòng độc, trừng mắt nhìn Chu Du, dáng vẻ như thể: Mẹ kiếp, lừa lão nương, ngay cả nguy hiểm cũng không báo cho lão nương, sao vậy?

Chu Du hơi vô tội nhún nhún vai, ai bảo cô tháo nhanh thế?

Cùng với ánh sáng của đèn dầu, bầu không khí trong phòng lại càng trở nên nặng nề hơn, trên mặt đất đầy những bộ xương trắng, không có chỗ nào để đặt chân.

Nhìn những bộ xương này, có cả xương động vật, cũng khiến người ta dễ chấp nhận hơn.

Nhưng trong phòng có hàng chục cây cột gỗ, mỗi cây đều treo một thi thể khô héo.

Thi thể có nam có nữ, vì bị khô héo, mơ hồ có thể nhìn thấy chút dáng vẻ lúc còn sống, nhưng không ai là không toát lên vẻ tuyệt vọng và dữ tợn.

Ngay lập tức, tất cả mọi người đều bị cảnh tượng kinh khủng này dọa giật mình, Tát Đế Bằng vốn nhát gan, nhìn cảnh này càng không nhịn được nói: "Giáo… giáo sư, hay là tôi lên trên đợi nhé." Nghe vậy, Hách Ái Quốc không vui trách mắng: "Tiểu Tát, chúng ta làm khảo cổ là phải đối mặt với thi thể, sao có thể sợ?

Không được đi, hôm nay cậu phải rèn luyện sự gan dạ." Ngay lập tức mấy người mạnh dạn đặt chân, giẫm lên xương động vật mà đi.

Một bước chân xuống, "rắc" một tiếng, khiến mọi người đều khựng lại, ừm, những bộ xương động vật này đã bị phong hóa giòn tan rồi.

Đi trong tiếng xương "rắc rắc", mọi người đều cảm thấy trong lòng kỳ lạ, nhưng lúc này cũng không có cách nào khác.

Lúc đó, Tuyết Lỵ Dương nhìn về phía một người phụ nữ bị khô héo, không nhịn được nói: "Thật thảm quá, chắc đều là nô lệ hoặc tù binh bị tuẫn táng phải không?

Thật quá tàn nhẫn!" Lúc đó giáo sư Trần nhìn về phía mọi người, giải thích: "Đây là nơi tổ chức tế tự cho người chết quan trọng.

Theo phong tục Bồ Mặc thời cổ đại, những người này đa số là tội phạm và phụ nữ phạm lỗi, bị trói giữa sa mạc cho đến chết khát, sau khi khô lại thì được đặt ở đây, rồi dùng máu tươi của động vật giết thịt rưới lên những xác khô này.

Chúng ta tìm xem, ở đây hẳn phải có một phòng mộ." Khi giáo sư Trần đang giảng giải những kiến thức này, Tuyết Lỵ Dương lại không động, chết lặng nhìn chằm chằm vào xác khô trước mặt.

Không biết tại sao, vừa rồi dường như cô đã nhìn thấy mắt của xác khô động đậy, đang nhìn mình.

Không, trước đó rõ ràng cô nhớ mắt của xác khô hướng lên trên, nhưng bây giờ lại đang nhìn cô, bao gồm cả lúc này.

Tuyết Lỵ Dương hít sâu một hơi, nhìn mắt của nó nửa ngày không động đậy nữa, cô nín thở ngưng thần di chuyển một bước sang trái.

"Rắc!" Tiếng động vang lên, khiến Tuyết Lỵ Dương kinh hãi tột độ, mắt của cái xác khô đó lại một lần nữa nhìn về phía cô.

Lần này cô tuyệt đối không nhìn nhầm, trong nháy mắt, Tuyết Lỵ Dương rút súng ra chĩa thẳng vào xác khô, "Bằng" một tiếng vang lên.

Tiếng súng đột nhiên vang lên khiến tất cả mọi người giật mình, Chu Du thậm chí còn liếc nhìn giáo sư Trần suýt chút nữa đã bị đông cứng lại.

"Cái gì?" Tuyết Lỵ Dương nghe vậy vẫn nhìn chằm chằm vào xác khô, nhưng lại với giọng hơi run rẩy nói: "Xác khô biết động!" Biết động?

Không có mà?

Nếu biết động thì không thể nào tôi không nhìn thấy được?

Chẳng lẽ là vì chi tiết nào đó?

Nghĩ vậy, Chu Du nhìn về phía xác khô.

Ngoài Chu Du ra, những người khác cũng bị lời của Tuyết Lỵ Dương dọa giật mình, ngay lập tức mọi người đều nhìn về phía xác khô.

Lúc này, Tát Đế Bằng đột nhiên kinh hãi hét lên: "Nó động rồi, động rồi, nó cười với tôi!" Không chỉ anh ta, Vương Bàn Tử cũng hét lên: "Đừng, lão Hồ, lên hỏa lực!" Tuy nhiên, ngay lúc đó Chu Du, Hồ Ba Nhất và Diệp Nhất Tâm lại khó hiểu.

Nhìn thấy mấy người khác cũng ít nhiều đều có chút kỳ lạ, Chu Du và Hồ Ba Nhất nhìn nhau.

Trong ánh mắt đó, hai người dường như đều nhận ra một vấn đề, họ không đeo mặt nạ phòng độc.

Chu Du quay đầu nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương, lại thấy Tuyết Lỵ Dương định bắn phát nữa, ngón tay cô ấy đã bóp cò, rõ ràng sắp kích hoạt lò xo.

Đầu súng đang chĩa thẳng vào Vương Bàn Tử, nhìn thấy vậy, tim Chu Du thắt lại, anh nhanh mắt nhanh tay đưa một ngón tay ra, tốc độ

nhanh gấp ba lần người thường, tốc độ này không chỉ là tốc độ chạy, mà còn bao gồm cả tốc độ tay và tốc độ tổng hợp.

Trong nháy mắt, một ngón tay của Chu Du kẹp ngay phía sau cò súng, khiến cò súng không thể bóp được.

"Cái gì?" Đối mặt với câu hỏi của Tuyết Lỵ Dương, tay Chu Du khẽ động, một chiêu thủ đao trực tiếp đánh ngất Tuyết Lỵ Dương.

"Bằng!" Lại một tiếng súng nữa vang lên, nhưng lần này là từ súng của Vương Bàn Tử, viên đạn sượt qua Chu Du, Chu Du thậm chí còn nhìn thấy quỹ đạo viên đạn.

Ngay lập tức, tim Chu Du lạnh đi: Mẹ kiếp, lão tử vừa cứu nó xong, nó lại giết lão tử?

Đừng có chưa thành công mà đã chết trước, lại bị người ta hạ gục.

"Lão Hồ, đánh Bàn Tử ngất đi, không thể để nó cầm súng được nữa." Chu Du vừa nói, vừa cẩn thận nhìn chằm chằm Vương Bàn Tử, đồng thời gài súng của Tuyết Lỵ Dương vào người, rồi đẩy Tuyết Lỵ Dương vào tay Diệp Nhất Tâm đang kinh ngạc.

Quả nhiên, khi Chu Du hoàn thành những việc này nhanh như chớp, Vương Bàn Tử lại nhắm bắn và bóp cò.

Vương Bàn Tử, đợi ra ngoài đi, lão tử không đánh mày thành đầu heo, lão tử không họ Chu!

Khi ý nghĩ đó lóe lên trong đầu Chu Du như sấm sét, anh ta nghiêng người theo, né tránh đường đạn ngay khi Vương Bàn Tử bóp cò.

"Bằng ~" Một tiếng nữa lại vang lên, may mà Chu Du né tránh kịp thời.

Phương pháp né đạn này giống như xem trong phim ảnh, tôi có lẽ không né được viên đạn, nhưng tôi có thể né được khoảnh khắc bắn súng.

Sau tiếng súng lần này, Hồ Ba Nhất cũng toát mồ hôi lạnh, may mà Chu Du đã né được.

Lúc này, anh ta đến bên Vương Bàn Tử, trực tiếp chém một đòn thủ đao xuống.

Chương 20

Nhưng thân thủ của Vương Bàn Tử lại không tệ, cảm nhận được nguy hiểm, anh ta liền xoay súng, đỡ lấy đòn thủ đao của Hồ Ba Nhất.

Cảm giác thủ đao đánh vào thân súng đó ư?

Ngay lập tức Hồ Ba Nhất hít một hơi khí lạnh, chỉ cảm thấy đau thấu xương.

Nhưng lúc này dù đau cũng phải nhịn, Hồ Ba Nhất đưa tay nắm lấy súng, bắt đầu giằng co.

Người thì có thể đánh ngất sau, nhưng súng thì phải đoạt lấy trước.

Tuy nhiên, một chuyện còn ngớ ngẩn hơn đã xảy ra.

Vương Bàn Tử giương súng ngang, đỡ lấy "Đại Tống Tử" (thằng béo ú – trong ảo giác của Vương Bàn Tử) đó rồi gầm lên một tiếng.

"Đại Tống Tử, đánh lén Vương gia, tao khạc!" Vương Bàn Tử vừa nói vừa nhổ một bãi nước bọt vào mặt Hồ Ba Nhất, trực tiếp khiến Hồ Ba Nhất choáng váng.

Trong lúc hơi ngẩn người, Vương Bàn Tử đá một cước vào bụng Hồ Ba Nhất, trực tiếp đá anh ta bay xa một mét!

Bị đá văng, Hồ Ba Nhất chỉ cảm thấy bụng mình có chút co quắp.

Cảm giác đau đớn dữ dội khiến anh ta cả người không thể nhúc nhích!

Mẹ kiếp, thằng Bàn Tử này ra tay đủ độc ác!

Tuy nhiên, khi Hồ Ba Nhất ngẩng đầu lên, anh ta lại phát hiện ra một điều còn độc ác hơn, thằng Bàn Tử lúc này đang giương súng

chuẩn bị bắn anh ta.

"Bàn Tử, tôi, lão Hồ đây!" Vương Bàn Tử nghe tiếng khựng lại, đúng lúc đó, Chu Du, trong lúc hai người giao phong, đã đến bên Vương Bàn Tử, trực tiếp đưa tay chém một đòn thủ đao xuống, tuy có thu lực, nhưng tuyệt đối đủ để Vương Bàn Tử phải uống một bình trà.

Giây tiếp theo, Vương Bàn Tử không kịp rên một tiếng đã ngã xuống.

Chu Du một tay đỡ lấy súng, hoàn toàn không đi đỡ Vương Bàn Tử.

Dù sao những bộ xương động vật này đã giòn tan rồi, thật sự có chọc chết cháu nó cũng không sao.

Chu Du chuyển súng ném cho Hồ Ba Nhất rồi đi đuổi theo ba người còn lại.

Tát Đế Bằng và hai giáo sư đều chạy ra ngoài cửa, hai giáo sư hơi chậm, nhưng Tát Đế Bằng đã chạy ra khỏi căn phòng.

Bên ngoài?

Sau hai cánh cửa đá là cái giếng, giếng nối liền với sông ngầm dưới đất, nếu rơi xuống thì e rằng sẽ mất tích ngay lập tức.

Lúc này Sở Kiến tưởng hai người phía sau là "Đại Tống Tử", sợ đến nỗi suýt tè ra quần.

Hai giáo sư cũng đuổi nhau chạy, như thể phía sau có hồng thủy mãnh thú.

Nhưng hai người quá chậm, vừa đến trước cửa đá đã bị Chu Du một mình chém ngất, sau khi đặt hai người vào góc tường, Chu Du nhanh chóng đuổi theo Tát Đế Bằng.

Đôi khi tiềm năng của con người quả thực vô hạn, lúc này tốc độ của Tát Đế Bằng nhanh gấp đôi người thường.

Hai người đuổi nhau, khoảng cách nhanh chóng biến mất, nhưng lối đi bốn năm mươi mét cũng nhanh chóng biến mất.

Thấy Chu Du sắp tóm được Tát Đế Bằng, nhưng tiếng nước từ miệng giếng cũng đã cận kề trước mắt rồi.

Chu Du không hề từ bỏ, nhanh chóng chạy, đột nhiên mở miệng hét lên: "Tát Đế Bằng, nhìn xem tôi là ai." Mẹ kiếp, thằng này không theo kịch bản gì cả!

Chu Du vốn định Tát Đế Bằng quay đầu lại sẽ chậm tốc độ xuống một chút để khống chế, nhưng không ngờ cái tên khốn này nghe thấy tiếng lại chạy nhanh hơn.

Chết tiệt, thằng này là chuột hả?

Chu Du không giảm tốc độ lao tới, may mà ở đó có một cánh cửa đá.

Nghĩ vậy Chu Du cuối cùng cũng tóm được Tát Đế Bằng khi anh ta vừa lao đến bên cánh cửa đá.

Vừa tóm được tên khốn đó, Chu Du thở phào một hơi.

Lúc này một chân anh ta giẫm vào phía sau cánh cửa đá, trực tiếp đá bay một bên cánh cửa đá, may mà cửa đá nặng nề, lực ma sát cực lớn.

Chu Du trước đó đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, nếu không tóm được, thì tuyệt đối sẽ không xuống nước tìm kiếm.

Lúc này Tát Đế Bằng bị túm lấy tay, lập tức bắt đầu giãy giụa điên cuồng, kêu cứu.

Vốn đang tức giận, Chu Du giật cánh tay Tát Đế Bằng, trực tiếp

một chiêu thủ đao đánh ngất anh ta, giống như Vương Bàn Tử, tỉnh lại ít nhất cũng phải chóng mặt một ngày.

Tiếng hét của Tát Đế Bằng đã thu hút Sở Kiến, người vẫn luôn canh giữ gần miệng giếng, nhưng khi đến miệng giếng, Tát Đế Bằng đã bị đánh ngất.

"Ổn rồi, ổn rồi?" Chu Du ngẩng đầu, liếc nhìn Sở Kiến đột nhiên xuất hiện ở miệng giếng, mở lời nói: "Giáo sư Trần và Sở Kiến đã trúng huyễn thuật, anh xuống cõng Tát Đế Bằng lên đi, tôi đi xem giáo sư Trần." Chu Du nói xong, trực tiếp ném Tát Đế Bằng sang một bên, bắt đầu đi ngược lại.

Chuyện hôm nay khiến anh thầm thấy may mắn, nếu thật sự diễn ra theo cốt truyện, e rằng hôm nay thi thể của anh đã lạnh ngắt rồi.

Khoảng cách bốn năm mươi mét không xa, không còn bị đuổi theo nên không còn vội vã nữa, Chu Du mất một phút mới đi đến căn phòng tế điện.

Nghe thấy động tĩnh của Chu Du, Hồ Ba Nhất đang đỡ Bàn Tử ngẩng đầu nhìn anh, hỏi: "Thế nào rồi?

Có đuổi được người không?" "Nguy hiểm lắm, suýt nữa tôi đuổi theo xuống nước rồi.

Nếu xuống nước thì ai cũng không cứu được.

Chương 21

Đi thôi, tôi đưa cô ấy lên trước, chuyện mộ chúng ta ngày mai bàn tính kỹ hơn." "Được!" Hồ Ba Nhất trong lòng may mắn nói: "May mà tôi cẩn thận hơn một chút, nếu không hôm nay cả đội chúng ta đã toi đời rồi." Chu Du nghe vậy khóe miệng giật giật, tại sao lời khen người lại nghe khó chịu thế nhỉ?

Tuy nhiên lúc này không có nhiều thời gian, Diệp Nhất Tâm đang kêu lên.

"Anh Chu mau giúp tôi đỡ chị Dương với, một mình tôi không làm nổi." Chu Du đáp một tiếng, nhanh chóng chạy hai bước tới, mở lời nói: "Tiểu Diệp dẫn đường chiếu sáng phía trước, tôi ra ngoài trước." Diệp Nhất Tâm sớm đã không muốn ở lại nơi này nữa, tuy ánh lửa sáng sủa, nhưng vì những thi thể và chuyện vừa rồi luôn khiến cô cảm thấy âm u rợn người, nếu không có Hồ Ba Nhất ở đó, cô thật sự sợ mình sẽ ngất xỉu.

"Được!" Hồ Ba Nhất lúc này cũng không tiện mang theo Vương Bàn Tử đi nữa, dù sao để hai giáo sư lại, nếu xảy ra bất trắc thì ai cũng không gánh nổi.

"Tiểu Kiến lên trước một chuyến, lát nữa thay Sở Kiến xuống, chúng ta tranh thủ một lần đưa người quay về." Đây cũng là cách tốt nhất, tuy Chu Du không thích cõng đàn ông, nhưng cũng không có cách nào khác.

Khi Chu Du và Diệp Nhất Tâm đến bên giếng, Chu Du đột nhiên phát hiện Tát Đế Bằng vẫn còn ở đó, không khỏi hơi tức giận: Sở Kiến làm ăn kiểu gì vậy?

Ngay cả cõng một người cũng không được sao?

Nhưng anh không biết, trong tình huống lúc đó, Sở Kiến vừa định xuống lại do dự.

Chu Du và Hồ Ba Nhất đều gia nhập giữa chừng, liệu có phải thấy đại mộ mà nổi lòng tham tài không?

Liệu có phải sẽ đánh ngất mình rồi độc chiếm tài bảo không?

Không phải là không có khả năng.

Nghĩ vậy Sở Kiến càng thấy chuyện này chân thực, căn bản không tin lời Chu Du nói trúng huyễn thuật?

Đùa tôi à?

Coi tôi là trẻ con sao?

Tiếng kêu cứu của Tát Đế Bằng vừa nãy không giống như trúng huyễn thuật chút nào.

Chu Du, Diệp Nhất Tâm và Tuyết Lỵ Dương đến bên giếng, vừa nhìn thấy thang dây đều bị rút lên, ngay lập tức Chu Du tức điên lên.

Nhìn Sở Kiến ở phía trên, Chu Du trầm giọng nói: "Sở Kiến, cậu có ý gì?

Không giúp cõng Tát Đế Bằng, lại còn rút cả thang dây lên, làm cái gì vậy?" Sở Kiến lúc này có chút yếu thế, nhưng vẫn cứng đầu nói: "Ai mà biết dưới đó có chuyện gì, tự nhiên đánh ngất Tát Đế Bằng, không chừng là thấy trong mộ xuất hiện đồ vật quý giá sao?…" Sở Kiến vốn định nói tiếp một câu "nếu chia cho tôi một nửa tôi sẽ thả thang dây xuống" thì Diệp Nhất Tâm đột nhiên cắt lời: "Sở Kiến, cậu nói gì vậy?

Nếu không có anh Chu, tất cả chúng ta đã chết hết ở dưới đó rồi, sao cậu có thể vu oan cho anh Chu được chứ?" Diệp Nhất Tâm?

Hả?

Không sao?

Chẳng lẽ thật sự như Chu Du nói?

Không đúng, không đúng, Diệp Nhất Tâm và Chu Du có gì đó mờ ám rồi, ai biết có phải là đồng lõa lừa người không?

"Hừ, đừng lừa tôi, hai người sớm đã có gian tình rồi, ai biết có phải hợp tác lừa người không?" Trong nháy mắt, ánh mắt Chu Du híp lại, sát cơ ẩn hiện.

Diệp Nhất Tâm lúc này thì gấp gáp giận dữ hét lên: "Sở Kiến, cậu nói gì vậy?

Tôi không quan hệ, nhưng anh Chu thì sao?" Sở Kiến nghe vậy, trực tiếp nói: "Một là chia cho tôi một nửa bảo bối tìm được trong phòng mộ, hai là đưa giáo sư lên đây, tôi không tin các người, tôi chỉ tin giáo sư." Chu Du thở phào một hơi, may là Sở Kiến chưa bị tài bảo mê hoặc thần trí hoàn toàn, nếu không phải câu nói cuối cùng này, Chu Du đã tiễn anh ta lên đường gặp Thượng Đế rồi.

"Sở Kiến, hiện tại hai giáo sư, Dương tiểu thư, Tát Đế Bằng và Vương Bàn Tử đều đã trúng huyễn thuật, chỉ có tôi, Tiểu Diệp và Hồ Ba Nhất còn tỉnh táo.

Nếu cậu không thả thang dây xuống, có lẽ chúng tôi sẽ không thể lên được tối nay, cậu thật sự muốn làm vậy sao?" Chu Du vừa nói như vậy, tay không động thanh sắc đặt lên eo, ở đó có khẩu súng lục anh giành được trước đó, nếu Sở Kiến thật sự dám từ chối, không thể không giết người rồi.

"…" Sở Kiến có chút do dự, thật lòng mà nói, có hay không có bảo vật kỳ thực cũng không quan trọng đến thế, đội khảo cổ chủ yếu là vì tò mò, muốn nhìn thấy một mặt khác của thế giới.

Sau khi do dự, Sở Kiến cuối cùng cũng thay đổi thái độ: "Vậy để

tôi xem Tát Đế Bằng có sống không đã.

Nếu còn sống, tôi sẽ thả thang dây xuống ngay.” Nghe vậy, Chu Du nhìn Tát Đế Bằng trên mặt đất, lại liếc nhìn Tuyết Lỵ Dương trên lưng, lựa chọn để Tát Đế Bằng tỉnh lại.

Tuyết Lỵ Dương dù sao cũng là truyền nhân của Bàn Sơn, ai mà biết cô ấy có tuyệt kỹ gì, vạn nhất cô ấy dùng một chiêu “Khôi Tinh Thích Đấu” thì ai mà chịu nổi?

Chu Du kéo Tát Đế Bằng đang hôn mê sang một bên, trực tiếp cho anh ta hai bạt tai.

Ưm!

Không tỉnh!

Anh ta véo nhân trung, vẫn không tỉnh, Chu Du có chút bất lực, ra tay nặng quá sao?

Sẽ không thật sự đánh chết chứ?

Anh ta đưa tay đặt dưới mũi Tát Đế Bằng thăm dò, còn thở.

Được rồi, Chu Du tạm thời giao Tuyết Lỵ Dương cho Diệp Nhất Tâm, sau đó liên tục tát Tát Đế Bằng, cuối cùng sau không biết bao nhiêu cái tát, cũng đã đánh tỉnh được anh ta.

Sở Kiến và Diệp Nhất Tâm đều theo dõi toàn bộ quá trình, bạt tai tuy đánh vào mặt Tát Đế Bằng, nhưng Sở Kiến lại ẩn ẩn cảm thấy mặt mình hơi đau.

Lúc này trong lòng hai người đều nảy ra một ý nghĩ, Chu Du thật nóng tính.

Tuy nhiên Tát Đế Bằng đã tỉnh lại lại không hề để ý đến “vết thương” trên mặt mình, anh ta kinh hãi hét lớn: “Ma, ma!

Có ma!” Nhìn thấy vậy, Chu Du lại một lần nữa ở bên kia cho Tát

Đế Bằng một thủ đao, sau khi lại đánh ngất Tát Đế Bằng thì nhìn về phía Sở Kiến.

"Xem rồi chứ?" Sở Kiến nghe vậy gật đầu: "Đợi, tôi thả thang dây xuống đây." Sở Kiến nói xong, vài giây sau thang dây đã được thả xuống.

Chương 22

"Tiểu Diệp lên trước, tôi sẽ buộc Tuyết Lỵ Dương rồi đưa cô ấy lên." Diệp Nhất Tâm cũng biết lúc này mình không giúp được gì, nghe vậy gật đầu: "Được ạ, anh Chu, cẩn thận một chút." Đợi Diệp Nhất Tâm lên xong, Chu Du mới lên, khi đặt Tuyết Lỵ Dương xuống, Chu Du quay người đấm Sở Kiến một quyền.

Chu Du tuy có lưu thủ, nhưng một quyền đó khiến Sở Kiến hai mắt thấy kim tinh, anh ta bất mãn hét lên: "Đồ khốn, sao lại đánh tôi?" Chu Du trực tiếp bị chọc tức cười, cười âm trầm: "Nếu cậu không xuống, tôi rút dây thang của vợ cậu thử xem?

Cậu nên mừng vì vừa nãy đã thay đổi thái độ, nếu không ở dưới đó tôi đã bắn chết cậu rồi." Sở Kiến nghe vậy khựng lại, cũng có chút không nói nên lời, tuy chuyện không đúng, nhưng cũng không thể đánh người chứ?

"Xuống đi, cõng Tát Đế Bằng lên." "Bằng?

Tôi không…" Chữ "không" chưa kịp nói ra thì Sở Kiến đã cứng người lại, nhìn thấy khẩu súng trước mặt, chữ cuối cùng rốt cuộc không dám nói ra.

"Đi!" "Dạ." Thấy Sở Kiến đi xuống, Diệp Nhất Tâm mới nói: "Anh Chu, làm vậy không tốt lắm đâu?

Có thể không có lợi cho sự đoàn kết của đội chúng ta đâu." Chu Du cười lạnh lùng, tháo mặt nạ phòng độc xuống rồi không nói một lời, bắt đầu trói Tuyết Lỵ Dương.

"Anh Chu đại ca, anh giận rồi sao?

Em… em không cố ý.

Chỉ là… chúng ta dù sao cũng là một đội, cho nên… cho nên… đừng giận em, được không?" Thấy Chu Du không nói gì, Diệp Nhất Tâm trực tiếp ôm lấy Chu Du, nức nở nói: "Anh Chu đại ca, đừng không thèm để ý đến em, được không?" Chu Du ghét nhất nhìn thấy con gái khóc, nhất thời cũng có chút mềm lòng.

"Nhóc con sao lại mít ướt thế hả?!" "Em… em không mít ướt, chỉ là… Anh Chu đại ca không thèm để ý đến em, em không chịu nổi." "Được rồi, không có không thèm để ý!" "Vậy… vậy Anh Chu đại ca tha thứ cho em nha?" Tha thứ sao?

Vốn dĩ cũng đâu có tức giận, đổi góc nhìn khác, lương thiện không tốt sao?

Chỉ là không nên lương thiện ở nơi này.

Diệp Nhất Tâm rốt cuộc không hợp xuống mộ, có lẽ làm một bà nội trợ sẽ thích hợp hơn.

"Ừm!" Chu Du nói xong, quay đầu tiếp tục trói Tuyết Lỵ Dương, lần đầu tiên trói một người phụ nữ, trong lòng dâng lên một cảm giác kỳ lạ, có nên… có nên thử kiểu trói quy giáp không?

Khoan đã, khoan đã, Chu Du đang nghĩ gì vậy?

Chu Du nhanh chóng gạt bỏ những ý nghĩ đáng xấu hổ trong đầu, hoàn thành việc trói Tuyết Lỵ Dương.

"Anh Chu đại ca, vì sao phải trói chị Dương vậy?" "Hiện tại thần trí không tỉnh táo, không biết khi nào mới có thể loại bỏ ảo giác, cho nên trói lại là vì sự an toàn của cô ấy và của chúng ta.

Không chỉ phải trói lại, mà còn phải nhét giẻ vào miệng cô ấy, đề phòng cô ấy cắn lưỡi tự vẫn." "Ồ, thì ra là vậy, theo Anh Chu đại ca cảm thấy có thể học được nhiều kiến thức thật!" Khóe miệng Chu Du giật giật, thầm nghĩ không biết nịnh hót thì đừng nịnh, không ai nói

cho cô biết trông cô nịnh bợ cứng nhắc lắm sao?

Chu Du không tiện làm mất hứng cô gái, đúng lúc đó, Sở Kiến cõng Tát Đế Bằng đi lên.

Khi Chu Du tiến lên, Sở Kiến sợ hãi lùi vội hai bước, "Làm… làm gì?

Tôi đã cõng người lên theo lời anh dặn rồi mà." Hắc, sợ bị đánh sao?

Nhưng tôi đâu có đánh đâu hả?

"Đặt Tát Đế Bằng xuống, phải trói anh ta lại, đợi ảo giác biến mất." Sở Kiến lúc này mới biết mình hiểu lầm, đỏ mặt nhanh chóng đặt Tát Đế Bằng xuống.

Trói Tát Đế Bằng đơn giản hơn trói Tuyết Lỵ Dương nhiều, thắt nút chết chặt vào là được, không chạy được chứ gì?

Để xem làm sao mà chạy.

Chưa đến ba năm phút, Tát Đế Bằng đã bị trói vào một cây cột.

Xong xuôi Tát Đế Bằng, Chu Du cũng không quên Hồ Ba Nhất, quay đầu trực tiếp nói với Sở Kiến: "Đi, theo tôi xuống." "A?

Xuống à?" Sở Kiến có chút không muốn, Tát Đế Bằng đều thành ra thế này rồi, xuống dưới có khi mình cũng bị dính bẫy thì sao?

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, anh ta lại không thể không xuống, bởi vì Chu Du lại chĩa súng vào anh ta.

"Đeo mặt nạ phòng độc sẽ không xảy ra chuyện, xuống đi!" "Không, anh Chu, có thể bỏ thứ đó ra không, vạn nhất lỡ cướp cò thì sao?" Nhìn Sở Kiến mặt mày khổ sở, Chu Du cười, thực sự cất súng đi.

"Đi thôi, tôi không yên tâm khi cậu ở trên đó." Khóe miệng Sở

Kiến giật giật khi nghe lời đó, anh ta biết Chu Du vì sao lại nói vậy, một khắc đó đã tát anh ta hai cái, khiến anh ta tiện tay, khiến anh ta chửi thề.

Dưới đó còn đáng sợ hơn những gì Sở Kiến tưởng tượng nhiều, đặc biệt là con đường tối đen kia, giống như cái miệng khổng lồ của quỷ ăn thịt người, một mình ở dưới đó có lẽ ai cũng sẽ sợ đến phát bệnh.

May mắn thay, lần này có Chu Du bên cạnh, cộng thêm có đèn pin, cũng không đến mức khiến anh ta quá sợ hãi.

Khoảng cách bốn năm mươi mét cũng không phải là một hai phút gì, khi Chu Du xuống, Hồ Ba Nhất không nhịn được mà cằn nhằn: "Chu Du, gọi một người đi mà lâu thế, cậu có biết tôi một mình ở đây cô đơn đến mức nào không?" Hiện tại Hồ Ba Nhất chỉ là một tân thủ trộm mộ mà thôi, căn bản không có cái cảm giác như về nhà của `Tầm Long Quyết` đời sau.

Chu Du cười cười, liếc nhìn ba người đã đeo lại mặt nạ phòng độc, nói: "Tôi cứ tưởng lão Hồ không biết sợ chứ, trong ấn tượng của tôi thì cậu là một kẻ ngốc nghếch to gan mà." Móa, mới ngốc ấy.

"Mau đừng nói nữa, chúng ta mau chóng lên trên đi, ở trong này tôi cảm thấy toàn thân lạnh toát thêm một phút nào nữa." Chu Du tự nhiên cũng không phản bác, đưa tay cõng giáo sư Trần lên lưng rồi đi trước.

Còn về Hách Ái Quốc?

Một kẻ đáng ghét, quỷ mới thèm cõng, cứ để Sở Kiến đi.

Sau khi ba người bọn họ lên đến miệng giếng, thấy Sở Kiến đi trước, Chu Du kéo anh ta lại.

"Tôi đi trước!" Khóe miệng Sở Kiến mấp máy, không dám nói gì.

“Chu Du, có chuyện gì vậy?” “Không có gì, lên trên rồi nói.” Mặc dù Hồ Ba Nhất không tin bên trong không có chuyện gì, nhưng đã có Chu Du lên trước, thì cũng không chênh lệch bao nhiêu, anh ấy không tin Chu Du sẽ hại người, nếu không thì cần gì phải xuống cứu?

Khi ba người đều lên trên, Hồ Ba Nhất mới mở miệng hỏi: “Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?” Chu Du cũng không giấu giếm, kể lại chuyện vừa rồi cho Hồ Ba Nhất nghe một lượt, không thêm mắm thêm muối, nhưng cũng không giấu giếm, bao gồm cả việc đã đánh Sở Kiến một quyền.

Hồ Ba Nhất nhìn Sở Kiến xong, thầm nghĩ đánh là tốt rồi, loại người vào lúc then chốt lại làm ra chuyện phản bội là đáng đánh nhất.

Chương 23

Nhưng với tư cách là đội trưởng, anh ấy vẫn phải nói chuyện với Sở Kiến.

“Tiểu Sở à, cũng đừng trách Chu Du.

Đi, tôi sang bên kia nói chuyện với cậu!” Sở Kiến lúc này cũng ấm ức, nhưng không cho rằng mình sai, gật đầu, cũng đi theo Hồ Ba Nhất để kể lể.

Khi Chu Du cũng đã trói xong Vương Bàn Tử, Hồ Ba Nhất và Sở Kiến quay lại.

Vừa gặp mặt, Sở Kiến liền cúi người một cái, “Xin lỗi anh Chu đại ca, chuyện vừa rồi em sai rồi, bây giờ em đã nhận ra lỗi lầm của mình.” Chu Du nhìn Hồ Ba Nhất rồi lại nhìn Sở Kiến, thầm nghĩ Hồ Ba Nhất cũng có tài thật.

“Cậu nên ăn mừng đi, nếu không phải Hồ Ba Nhất, có lẽ tối nay cậu sẽ có đãi ngộ giống như mấy người kia.

Thôi được rồi, ăn gì đó rồi ngủ đi, tối nay sợ rằng tôi phải trực đêm rồi.

Bất kể tối nay ai tỉnh dậy, hãy hỏi một câu, nếu không nhận ra người thì trực tiếp đánh bất tỉnh.” “A?

Vì sao lại thế, không phải bị trói rồi thì không thể làm hại người khác được sao?” Rốt cuộc là thanh niên trẻ tuổi, không có kiến thức gì cả!

“Có những lúc, con người không chỉ chết vì ngoại thương, mà khi đối mặt với nỗi sợ hãi tột độ thậm chí còn có thể bị dọa đến chết.

Cậu hẳn đã nghe câu người già nói `sợ vỡ mật` rồi chứ?

Lẽ nào cậu cho rằng đó là bịa đặt sao?" Thật sự có thể dọa chết người sao?

Đây đúng là lần đầu tiên nghe thấy, thôi được rồi, dù sao cũng không liên quan gì đến mình, chỉ cần làm theo là được.

Sở Kiến trực tiếp phục tùng.

Còn về Hồ Ba Nhất, anh ấy tin những lời Chu Du nói, không chỉ tin Chu Du, mà thậm chí còn tin trên đời có yêu, có quỷ.

Ông nội của Hồ Ba Nhất là Hồ Quốc Hoa đã có kinh nghiệm thực tế, và những câu chuyện của ông đã được truyền lại.

"Được rồi, vậy hôm nay tôi vất vả chút, tôi sẽ thay phiên canh gác, trong pháo đài này cũng an toàn, lát nữa chúng ta chất đồ chặn cửa lại, cũng không cần lo lắng có sói đến." Lời của Hồ Ba Nhất nhận được sự đồng tình của cả ba người, đặc biệt là trong tình huống tất cả đều đang 'bị bệnh', việc chặn cửa là điều tất yếu.

"Đừng nghỉ vội, tôi đi chặn cửa trước đi, nếu không mà xảy ra chuyện thật thì ba chúng ta không thể bảo vệ được những người này đâu." Chu Du có thể đảm bảo mình không sao, nhưng thực sự không dám đảm bảo cho người khác.

Nghe Chu Du nói vậy, Hồ Ba Nhất cũng gật đầu.

"Được, vậy tôi đi chặn cửa trước, Tiểu Diệp, em trông chừng giáo sư Trần, nếu có ai tỉnh thì gọi tôi." "Vâng!" Mặc dù Diệp Nhất Tâm sợ hãi, nhưng lúc này không thể không kiên cường.

Ánh trăng bên ngoài rất lớn, chiếu sáng cả sa mạc, nhưng trong Tinh Tuyệt Cổ Thành vẫn có một vài góc tối tăm, ban ngày không cảm thấy gì, nhưng ban đêm nhìn vào luôn có cảm giác như có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm.

Trong pháo đài thường có người ở, những khối đá đều có sẵn, vì

vậy cũng không cần đi tìm ở nơi khác, chưa đầy hai mươi phút, ba người đã chặn kín cửa pháo đài.

Cửa cũng không lớn, nếu thực sự như thành Vương Cung, thì không chừng sẽ rất phiền phức.

Một đêm trôi qua, đơn giản hơn tưởng tượng, ngoại trừ Tuyết Lỵ Dương ra thì không có ai khác tỉnh dậy giữa chừng.

Khi Tuyết Lỵ Dương tỉnh dậy, đúng lúc Chu Du đang canh gác, anh không nói hai lời, trực tiếp đánh ngất cô ấy một lần nữa.

Khi Tuyết Lỵ Dương ngất đi, trên mặt cô ấy tràn ngập vẻ ngạc nhiên, thậm chí còn thoáng chút hổ thẹn.

Chỉ trong chớp mắt, Chu Du biết Tuyết Lỵ Dương đã tỉnh táo.

Không đúng chứ, cô ấy là người đầu tiên trực đêm mà, mới chỉ hơn một tiếng kể từ khi bị trúng huyễn thuật, lẽ nào hiệu quả huyễn thuật lại yếu như vậy sao?

Thôi được rồi, sáng mai giải thích vậy?

Chu Du cảm thấy đầu mình hơi đau.

Sáng sớm hôm sau khi Chu Du tỉnh dậy, một đôi mắt to đang nhìn chằm chằm vào anh.

Trong khoảnh khắc, Chu Du giật mình, suýt nữa thì vung một cú móc ngược, nhưng vừa đưa tay ra, anh phát hiện người đó không phải ai khác mà chính là Tuyết Lỵ Dương.

Chu Du gãi đầu một cách ngượng ngùng, giả vờ không biết rồi hỏi: “Sáng sớm tinh mơ đã nhìn chằm chằm tôi như vậy, lẽ nào bị vẻ đẹp thịnh thế của tôi mê hoặc rồi sao?

Nhưng lần sau làm ơn cẩn thận một chút nhé, cô mà đột nhiên xuất hiện như vậy tôi dễ đánh người lắm đó!” Giọng nói lạnh lùng

của Tuyết Lỵ Dương vang lên ngay sau đó.

"Giống như tối qua anh đã đánh ngất tôi sao?" "Hì hì~!" Nhìn Diệp Nhất Tâm đang cười trộm bên kia, Chu Du thầm nghĩ con bé này cần phải được dạy dỗ.

Hừ, tối nay không ôm ngủ với cô bé nữa.

"Ặc ~ tôi muốn nói tối qua cô trúng huyễn thuật nên tôi mới đánh ngất cô, không biết cô có tin không?" "Đừng có đánh trống lảng, đây là lần thứ hai rồi, sau khi lên trên." Thôi được rồi, Chu Du không còn lý do gì để bào chữa nữa, ngay lập tức chọn cách giả vờ ngớ ngẩn, "Biết làm sao giờ, lúc đó cô trúng huyễn thuật, mới chỉ hơn một tiếng, tôi đâu có thể nhanh như vậy mà giải được." Tuyết Lỵ Dương nghe vậy im lặng, không nói thêm gì nữa, lạnh lùng nói: "Ăn cơm đi." Lúc Chu Du nói chuyện, những người khác đều đã tỉnh dậy, trừ Tát Đế Bằng bị đánh ngất lần thứ hai, lúc này Vương Bàn Tử vừa xoa xoa cổ vừa nói: "Lão Chu của tôi ra tay có thể nhẹ nhàng hơn chút không, cổ tôi bây giờ đau quá, cũng may là tôi ăn nhiều xương, nếu không xương cốt của tôi chẳng phải bị đánh gãy rồi sao?" Nghe thấy vậy, Chu Du chợt tỉnh ngộ.

"Vương Bàn Tử, hôm qua tôi đã cứu mạng cậu một lần đúng không?" Vương Bàn Tử tuy không nhớ, nhưng Hồ Ba Nhất đã kể cho anh ta nghe, lúc này Chu Du nhắc đến, Vương Bàn Tử cứ tưởng Chu Du đang nhắc nhở mình đừng quên báo ân.

Vương Bàn Tử vỗ ngực, nói: "Lão Chu yên tâm, sau này có việc lên núi đao xuống biển lửa, chỉ cần anh nói một tiếng, tôi nhất định không nói hai lời." "Nhưng hôm qua cậu lại suýt nữa đóng băng tôi!" Giọng Vương Bàn Tử chợt dừng lại, anh ta cũng có chút xấu hổ.

"Vậy… vậy hôm qua tôi không phải bị trúng huyễn thuật sao?

Đúng rồi, chúng ta bị mắc bẫy thế nào vậy?

Trong không khí có gì sao?

Vì sao anh lại không sao?" Thấy Bàn Tử định đánh trống lảng, Chu Du lại lạnh mặt, nói: "Bàn Tử, cậu không phải nói sẽ làm theo không nói hai lời sao?

Nào, bây giờ đứng lên đây, tôi có thể ra tay rồi.

Chương 24

Hôm nay tôi không có gì khác, đánh cậu một trận để xả giận, anh em tôi hơn 20 năm, lần đầu tiên bị súng chĩa vào đó." Vương Bàn Tử nghe vậy mặt mày khổ sở, đáng thương nhìn Chu Du, "Thật sự đánh sao?" "Đứng không?" "Ai ~" Bàn Tử bực bội trực tiếp ném bình nước trên tay xuống đất, sau đó đứng dậy ôm đầu nói: "Anh Chu gia nhẹ tay thôi, đừng đánh mặt, cái thân hình nhỏ bé của tôi không chịu nổi đâu!" Trong khoảnh khắc, Chu Du suýt nữa thì bật cười, mẹ kiếp, làm như tôi muốn làm gì cậu vậy, cái thân hình nhỏ bé nào cơ chứ?

Lúc này giáo sư Trần nhìn thấy vậy, không nhịn được mà khuyên giải: "Tiểu Chu à, đồng chí Tiểu Vương cũng không cố ý đâu, chúng tôi đều đã trúng huyễn thuật, ai cũng không thể phân biệt được nữa, cái gọi là 'không biết không có tội' mà, tha cho Tiểu Vương đi." Bị Vương Bàn Tử làm trò như vậy, Chu Du cũng hết giận, dù sao cũng đã qua một đêm rồi, cộng thêm giáo sư Trần cầu tình, tổng cũng phải nể mặt vài phần.

Nhưng đánh thì vẫn phải đánh, "Yên tâm đi, tôi ra tay có chừng mực, chắc chắn không làm thương gân cốt đâu." Nghe Chu Du nói vậy, mọi người đều biết Chu Du đã quyết tâm rồi, nhất thời cũng không ai nói thêm.

Chỉ có Sở Kiến trong lòng run rẩy, Chu Du có thù dai như vậy sao?

Lát nữa sẽ không đánh anh ta một trận nữa chứ?

Khoảnh khắc tiếp theo, tiếng "Bành!

Bành!

Bành!" vang lên kèm theo tiếng kêu thảm thiết của Vương Bàn Tử, mỗi tiếng vang lên như đánh vào tim Sở Kiến.

Năm phút sau, Chu Du toàn thân sảng khoái đi lại, Vương Bàn Tử cũng giống như một nàng dâu bị ức hiếp đi đến trước mặt mọi người.

"Không phải nói không đánh mặt sao?" Vương Bàn Tử lúc này trên mặt sưng một khối, tím một khối, trông vô cùng thê thảm.

"Ai đồng ý?" Chu Du quay người nhìn về phía Sở Kiến.

Sở Kiến đã sớm đoán được trong lòng, Chu Du nói như vậy trực tiếp dọa anh ta giật mình.

"Anh Chu đại ca, hôm qua anh không phải đã đánh em rồi sao?

Sẽ không phải lại muốn đánh em chứ?" Giáo sư Trần nghe vậy, nhìn về phía Sở Kiến, mặt mày trầm xuống, hỏi: "Sở Kiến, hôm qua đã xảy ra chuyện gì?" Giáo sư Trần không phải vì Chu Du đánh Sở Kiến mà không vui, bởi vì Chu Du chưa bao giờ là một người tùy tiện đánh người, cho nên Sở Kiến chắc chắn đã làm chuyện gì đó khiến Chu Du phẫn nộ.

Nghe giáo sư Trần hỏi, Sở Kiến có chút không dám mở miệng, đúng lúc đó Diệp Nhất Tâm lên tiếng: "Giáo sư Trần, để em nói, sự việc là như thế này." Nghe Diệp Nhất Tâm nói xong, mặt giáo sư Trần có chút khó coi, ông mở miệng mắng: "Sở Kiến, chúng ta là một đội, điều cơ bản nhất giữa các thành viên trong đội là gì?

Sự tin tưởng.

Cậu có biết mình sai rồi không?" "Vâng, em biết mình sai rồi, tối qua em đã xin lỗi anh Chu đại ca rồi." "Ừm, chỉ lần này thôi, không có lần sau." Giáo sư Trần nói xong, quay đầu hiền hòa nói với Chu Du: "Tiểu Chu, Sở Kiến cũng đã biết lỗi rồi, có thể tha cho thằng bé không?

Hay là cứ để nó 'lập công chuộc tội', quay lại xuống mộ với chúng tôi, để nó làm nhiều việc hơn, cậu thấy thế nào?" Chu Du nghe

vậy cười cười, nói: "Được, nghe lời lão gia tử, thực ra tôi cũng không có ý định đánh gì, dù sao chuyện tối qua cũng đã qua rồi." Mấy người Vương Bàn Tử nghe vậy không ai tin, đặc biệt là Vương Bàn Tử, vừa nói vừa nhìn mặt tôi, sờ lương tâm mình mà nói đi.

"Tiểu Chu, cậu có kiến giải gì về việc hôm qua chúng tôi đột nhiên rơi vào ảo giác không?" Chu Du nghe vậy, suy nghĩ rồi nói: "Tôi thực sự có chút không hiểu, đột nhiên trúng huyễn thuật, tôi thì không sao, rõ ràng trong không khí có khí thể gây huyễn thuật cho người.

Nhưng tôi cảm thấy nó không bắt nguồn từ không khí, mà là từ những ngọn đèn dầu kia." "Đèn dầu sao?" "Đúng vậy, tôi có hai giả thuyết, nhưng giả thuyết nào gần với thực tế hơn thì tôi cũng không biết, cũng có thể cả hai đều không thực tế, mọi người cứ nghe thử đi. " Chu Du dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Trước hết hãy xuất phát từ góc độ tế tự đi, không biết mọi người có biết không, việc tế tự chủ yếu là dâng lên cho thần linh, hoặc tiên nhân, hoặc tà thần." "Nhưng không ngoại lệ, đều cần phải hiển lộ thần tích đúng không?

Để người thường nhìn thấy những thứ không tồn tại, hoặc không nhìn thấy đúng không?

Cần một số trợ giúp, Tây Vực có nhiều hương liệu, những thứ có thể gây huyễn thuật cho người vào thời đại đó càng không thiếu.

Tôi từng xem một loại thực vật, gọi là `Thất Tinh Hải Đường`!

Nếu dùng nó để làm hương liệu mà đốt lên thực sự có thể khiến người ta sinh ra ảo giác." "Vì vậy mọi người nhìn thấy ảo giác, tám phần cũng là những thứ tương tự như vậy.

Nó chìm trong đèn dầu, gặp lửa thì cháy, sau đó phát tán.

Cái tấm da thú sở dĩ dùng để phong kín phòng tế tự, e rằng không chỉ để bảo vệ không khí bên trong không bị ẩm ướt, mà còn có tác

dụng cách ly oxy." "Đương nhiên, còn có một khả năng, đó là `thi du` (dầu thi thể).

Loại thứ này cực kỳ tà tính, khi chết oán niệm càng sâu, thì càng khủng bố.

Nhưng dù sao đây cũng là nơi tế tự, khả năng có thi du không lớn." "Bất kể là loại nào, được phong kín thì không có lửa, không có lửa thì không cháy, một khi có người vào, thì những thứ đó đều có thể gây chết người.

Đó cũng là suy đoán thứ hai của tôi." "Giả sử bên trong có một mộ thất, để tránh bị người đời sau quấy rầy sau khi chết, mỗi chủ nhân lăng mộ đều không ngừng tìm cách giữ lại những tên trộm mộ, vì vậy việc thiết lập như vậy cũng không sai.

Nếu tôi đoán không lầm, thì hít nhiều không khí đó có lẽ sẽ chết người!" Lời Chu Du vừa dứt, nhất thời mọi người đều nhìn nhau, loại thủ đoạn này, ngay cả khi có kỹ thuật kiểm tra tiên tiến nhất, e rằng cũng không thể hoàn toàn tránh khỏi được đúng không?

Mọi thứ tuần tự dần dần, e rằng đợi đến khi một số chất trong không khí vượt quá tiêu chuẩn, có thể người đã bị trúng chiêu rồi.

Giáo sư Trần lúc này suy nghĩ rồi nói: "Đợi ăn sáng xong, chúng ta lại xuống một lần nữa.

Lần này chúng ta sẽ cẩn thận hơn, tất cả đều đeo mặt nạ phòng độc, dù có phiền phức cho tiểu Chu và tiểu Hồ, nhưng ở bên trong e rằng cũng có thể bảo vệ được mạng sống của chúng tôi." Hồ Ba Nhất nghe vậy gật đầu, "Lấy tiền của người thì phải giải tai cho người," "Tôi sẽ cố gắng hết sức, chủ yếu vẫn là nhìn Tiểu Chu thôi, cảm giác của cậu ấy chính xác hơn tôi." Chu Du nghe vậy nhìn mọi người rồi cũng gật đầu, nói: "Chỉ cần mọi người không chạm lung tung, không chạy lung tung, tôi sẽ cố gắng đảm bảo an toàn.

Nhưng hôm qua tôi đã nhìn qua rồi, căn phòng tế tự đó có lẽ không có cơ quan gì khác, cũng không biết là vì không cần, hay vì lý do nào khác." Hồ Ba Nhất nghe vậy cũng gật đầu, "Đúng vậy, hôm qua tôi đã gây ra động tĩnh lớn như vậy, mà cũng không kích hoạt cơ quan nào, xem ra thủ đoạn phòng bị của Tây Vực khác với chúng ta, không có cơ quan gì nữa." "Chắc là thủ đoạn khác nhau thôi, văn hóa Tây Vực chủ yếu lấy sự quỷ bí làm chủ đạo, đối với những thứ cơ quan linh xảo thì cũng không có nghiên cứu nhiều.

Những cơ quan mà họ có thể làm, cũng chỉ là thay đổi địa thế bối cảnh nhất định, ví dụ như làm cái cửa đá nặng ngàn cân." Chu Du nghe vậy trả lời, cũng đồng tình, ngoại trừ mộ Tây Vương Mẫu, dường như các huyệt mộ khác đều lấy sự quỷ bí làm chủ đạo.

Cơ quan không phải trọng điểm, trọng điểm là các vật chủng quỷ bí trong huyệt mộ, nhưng mộ Tây Vương Mẫu lại kiêm cả hai.

"Cứ xuống xem sao đã!" "Được!" Sau bữa sáng, mọi người lại lần nữa xuống mộ, nhưng lần này Chu Du không cho Tát Đế Bằng đi, Tát Đế Bằng cũng đồng ý, vì anh ta nhát gan, tình hình hôm qua đã dọa anh ta sợ hãi rồi, đi theo ông An Lực Mãn ở trên đó sẽ an toàn hơn.

Lần này mỗi người đều không tháo mặt nạ phòng độc, như vậy tuy không thoải mái nhưng ít nhất an toàn.

Quả nhiên lần này ở lại nửa ngày cũng không có ai gặp vấn đề, mọi người nhìn xung quanh, cẩn thận dò xét.

Trong đó chỉ là phòng tế tự, không có những thứ có giá trị, những thứ có giá trị chỉ có thể ở trong mộ thất.

Mọi người đi một vòng, tìm kiếm khắp nơi dưới sự kiểm tra, bốn bức tường đều là tường đá, sau khi gõ vào, phía sau đều là thực tâm, nhất thời mọi người đều có chút nghi ngờ về vị trí thật giả của mộ thất, Hồ Ba Nhất cũng trong lòng không chắc chắn.

Nhưng đúng lúc đó, Tuyết Lỵ Dương đột nhiên nói: "Mọi người nhìn xem." Nhất thời mọi người đều vây lại, thực ra Chu Du biết lối vào mộ thất nằm dưới đất, nhưng hiển nhiên không giúp, vạn nhất bị nhìn ra điều gì thì sao?

Cứ để người khác phát hiện thì hơn.

Chương 25

Nhưng Chu Du cũng đợi có chút sốt ruột rồi, đã nhắc nhở rồi, may mắn là Tuyết Lỵ Dương không phụ lòng mong đợi.

Tấm đá dày nặng, Hồ Ba Nhất nói: "Chu Du, Bàn Tử, Sở Kiến, giúp tôi một tay, bốn chúng ta hợp sức mở nó ra." Mở tấm đá không khó khăn, chỉ cần có sức là được, theo tấm đá được nhô lên, bên dưới một căn phòng tối đen hiện ra.

Tuyết Lỵ Dương tiện tay ném xuống một cái pháo sáng lạnh, chiếu sáng bên dưới, chỉ thấy dưới đất là một mộ thất có kích thước gần bằng bên trên, ở giữa đặt một chiếc quan tài hình vuông.

Là quan tài, nhưng khác biệt với quan tài ở nội địa quá lớn, không có bất kỳ trang trí hoa văn nào, cũng không phải hình chữ nhật, chiều dài đó cũng không giống như có thể duỗi thẳng một người.

"Bên dưới hình như có quan tài, không phát hiện ra thứ gì kỳ lạ khác." Không cần Hồ Ba Nhất nói, mọi người cũng đều đã nhìn thấy, nhưng ngay cả với kiến thức uyên bác của giáo sư Trần cũng không nói ra được cái gì, e rằng đây là một hình thức mai táng của một dân tộc thiểu số cổ đại đã thất truyền chăng?

Khoảng cách đến bên dưới không sâu lắm, cũng chỉ cao hai mét, không đợi Chu Du mở miệng, Hách Ái Quốc đột nhiên là người đầu tiên nhảy xuống.

Chu Du khựng lại một chút, sau đó nhìn về phía giáo sư Trần.

Giáo sư Trần lúc này lập tức hiểu lầm ý, cứ nghĩ Chu Du tức giận, vội vàng nói: "Ái Quốc tính tình như vậy, nhìn cổ mộ kích động như một đứa trẻ, không cố ý đâu." Chu Du nghe vậy lại lắc đầu, "Tôi sẽ không vì chuyện đó mà tức giận, tôi chỉ muốn nói, đợi người chết

rồi thì đừng trách tôi." "Sẽ không đâu, tôi xem, không phải trừ quan quách ra thì không có gì khác sao?

Đi thôi, tôi cũng xuống xem thử!" Đúng lúc đó, Chu Du đột nhiên nghe thấy một tiếng động khẽ, không chỉ anh, Tuyết Lỵ Dương cũng nghe thấy.

"Hát ~ hát ~ không có gì bên trong." "Tiếng động?" "Giáo sư Hách!" Mấy người cúi đầu nhìn xuống, Hách Ái Quốc lúc này đang quỳ gối mà run rẩy, hành vi kỳ lạ.

Đúng lúc đó, tiếng "Sưu sưu sưu ~" vang lên, Hách Ái Quốc đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Chuyện gì vậy?

"Ái Quốc, Ái Quốc làm sao vậy?" Nhưng lúc này lại không có tiếng trả lời lời hỏi gấp gáp của giáo sư Trần, bởi vì Hách Ái Quốc đang nằm trong vũng máu, trên người cắm ba bốn mũi tên.

Khóe miệng Chu Du giật giật, rõ ràng là nói không giỏi về cơ quan mà?

Lúc đó giáo sư Trần kích động định xuống cứu người, nhưng lại bị Sở Kiến giữ chặt lấy.

"Giáo sư Trần, thầy Hách đã mất rồi, đừng kích động ạ." Nghe tiếng bắn cung biến mất, Chu Du mới nói với Hồ Ba Nhất: "Nắm lấy tôi!" Nói xong Chu Du mượn lực kéo của Hồ Ba Nhất cúi người thò vào bên trong, nhìn thấy trên trần phòng có mấy chục cây cung nỏ, những cây cung nỏ lỏng lẻo không nhiều, đều đã bắn hết tên rồi.

Nhìn vào trong, Chu Du nói: "Lão Hồ, kéo tôi lên." Theo lực kéo của Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử, Chu Du mới bò lên.

"Chu Du, tình hình thế nào?" "Bên trong trên trần có mấy chục cây nỏ, tên đã bắn hết, xem ra không nhiều lắm, có lẽ là do vận chuyển từ

thời đại nào đó mà ra." Xưa nay các triều đại đều có chuyện vận chuyển vũ khí quân sự như vậy xảy ra, chỉ là sao lại xui xẻo đến vậy?

Phải biết nỏ tên trong thời cổ đại, đặc biệt là Tây Vực, cực kỳ quý giá đó.

Thì ra là vậy, nhưng hành động bất thường của Hách Ái Quốc trước đó là sao?

Khi mọi người thắc mắc, Chu Du đã đưa ra câu trả lời.

"Hàm lượng oxy bên dưới cực kỳ thấp, e rằng giáo sư Hách trước đó bị thiếu oxy, sau đó động lung tung, cho nên đã kích hoạt nỏ tên.

Khác với tầng trên, mặc dù tôi đã mở một cái lỗ, nhưng oxy nhẹ hơn nên không thể xuống ngay lập tức, cho nên mới thành ra như vậy.

Tôi hy vọng mọi người đừng có ai động lung tung nữa!" Mặc dù có ngậm viên dưỡng khí, nhưng rốt cuộc cũng chỉ có thể giảm nhẹ, khi thiếu oxy trầm trọng thì tác dụng dù có thể miễn cưỡng chống đỡ, nhưng cũng chỉ là miễn cưỡng.

Lúc này giáo sư Trần lẩm bẩm một mình, vẻ mặt thất thần đau khổ, hiển nhiên vẫn chưa hoàn hồn.

Những người khác cũng có chút thương cảm, nghe vậy chỉ gật đầu không nói gì.

Chu Du không nói thêm, quay người lấy từ trong túi ra một cái bình khắc số 111, mở bình ra trực tiếp lấy bình Dewar bên trong ra, ném vào mộ thất.

Chiếc bình Dewar bạc sáng bóng rơi xuống đất dưới ánh lửa lạnh, "Bùm" một tiếng vỡ tan. (Một số chất cháy đặc biệt không cần oxy tham gia để cháy.) Bình vỡ xuống đất, Chu Du nói với những người khác: "Mọi người hơi tránh xa một chút." Oxy lỏng khi gặp nhiệt độ cao hơn điểm sôi sẽ biến thành oxy khí, nhưng trong quá trình này sẽ

hấp thụ một lượng lớn nhiệt, không ai biết ở miệng hang có bị ảnh hưởng hay không.

Nghe Chu Du nói vậy, cộng thêm sự cố của Hách Ái Quốc trước đó, mọi người lần lượt đi sang một bên.

Chưa được bao lâu, trong mộ thất đột nhiên truyền ra một tiếng động nhỏ, ngay sau đó từng ngọn đèn dầu được thắp sáng.

Giống như tình huống ở phòng tế tự, mọi người tuy bất ngờ dưới đó cũng có đèn dầu, nhưng lại không kinh ngạc.

Nhìn vào trong, Chu Du mới nói: "Xem ra oxy bên dưới tạm thời đủ dùng rồi, cộng thêm có lỗ thông gió, cũng không cần quá lo lắng nữa, tôi xuống xem trước, mọi người đợi ở trên đi." Hồ Ba Nhất vội vàng nói: "Chu Du, tôi đi cùng cậu nhé, mọi người cũng có người trông chừng." Chu Du nghe vậy suy nghĩ một chút rồi đồng ý.

Hồ Ba Nhất hiện tại cũng mạnh hơn người thường một chút, có thêm một người giúp đỡ tổng tốt hơn, "Được!" "Tôi cũng đi!" "Không được, cậu và Sở Kiến ở trên đi, nếu có chuyện tôi còn cần người kéo dây nữa." Nghe Chu Du nói vậy, Vương Bàn Tử cũng không nói nhiều nữa.

Đúng lúc đó, Diệp Nhất Tâm không nhịn được lo lắng nói: "Anh Chu đại ca, anh Hồ đại ca, hai anh phải cẩn thận đó." Chu Du gật đầu, sau đó trực tiếp nhảy xuống.

Sau khi nhảy xuống, Chu Du trực tiếp nằm rạp trên đất, nhìn về phía xa.

Lúc này những sợi chỉ mỏng manh hiện ra trong mắt anh, những sợi chỉ này phức tạp rối rắm, động một sợi là động toàn thân, nhưng tất cả đều tập trung tại một điểm.

Đúng lúc đó, Hồ Ba Nhất cũng nhảy xuống, khẽ nói: "Phát hiện ra

rồi sao?" "Cơ quan, ở đằng kia!" Hồ Ba Nhất rọi đèn pin theo hướng Chu Du chỉ, từng sợi chỉ mỏng manh như mạng nhện nối liền nhau, từ một góc độ nào đó mà nói, cơ quan này không đáng để nhắc đến.

Vậy mà giáo sư Hách lại bị những cơ quan không đáng nói này giết chết sao?

Điều này khiến Hồ Ba Nhất có chút không thể chấp nhận được.

"Cậu đi xem tình hình giáo sư Hách đi, tôi xem cơ quan." "Được!" Chu Du cẩn thận đi tới, men theo một sợi chỉ mỏng manh, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên những mũi tên nỏ trên đỉnh mộ thất.

Không sai rồi, những sợi chỉ này kéo những mũi tên nỏ, những mũi tên nỏ chỉ là những mũi tên nỏ thông thường, một phát một mũi tên, lúc này đã hết.

Chu Du nhặt một mũi tên dưới đất lên, sau đó biết giáo sư Hách đã không còn cứu được nữa rồi.

Mũi tên trên nỏ ngay cả sau hàng nghìn năm vẫn còn hơi phát ra ánh sáng xanh lam, vì thiếu oxy, về cơ bản cũng không bị oxy hóa, cũng khó trách trải qua hàng nghìn năm, những mũi tên nỏ này vẫn còn sử dụng tốt.

Chương 26

“Lão Hồ, cẩn thận một chút!

Những mũi tên nỏ này đều có độc, có thể là kịch độc `kiến huyết phong hầu` (thấy máu là chết ngay), tuyệt đối đừng để bị trúng.” Hồ Ba Nhất biết, vì trên vết thương của Hách Ái Quốc đều là máu đen.

“Ừm, giáo sư Hách đã chết rồi.” Chu Du nhìn xung quanh, bốn bức tường đều có bích họa, nội dung bích họa tuy có khác nhau, nhưng không ngoại lệ đều có hai bóng người, nam nghiễm nhiên là Cô Mặc vương tử, nữ chính là Tinh Tuyệt nữ vương.

Đáng tiếc, Tinh Tuyệt nữ vương trong tranh luôn đeo mạng che mặt, ngay cả hình dáng khuôn mặt cũng không nhìn ra, Chu Du có chút bất lực.

Một người chồng ngay cả vợ mình trông như thế nào cũng không biết, cũng là đầu tiên rồi nhỉ?

Thời cổ đại tốt xấu gì cũng có một bức họa để xem chứ.

“Đi thôi, tôi đưa thi thể giáo sư Hách lên trước đã.” “Được”, hai người kéo thi thể giáo sư Hách lên phòng tế tự, giáo sư Trần nhìn thấy liền lao tới, đau đớn khóc thất thanh.

Nhìn thấy vậy, Chu Du cũng không quấy rầy giáo sư Trần, nói với Tuyết Lỵ Dương: “Bên dưới có lẽ là thông tin về Tinh Tuyệt nữ vương, cơ quan dường như cũng không còn nữa.

Cô cân nhắc xem có muốn xem không, nếu không tiện tôi có thể chụp ảnh.” Chu Du nói xong, do dự một chút rồi mới mở miệng: “Không biết tại sao, tôi luôn cảm thấy bên trong có chút âm lãnh, đương nhiên cũng có thể là do hơi lạnh sinh ra khi oxy lỏng bay hơi.

Nhưng bất kể là gì, nếu có thể, tôi hy vọng mọi người ở lại bên trong ít hơn." Đúng vậy, khi Chu Du ở bên dưới luôn cảm thấy một luồng khí lạnh lẽo bao trùm, cảm giác đó rất khó chịu, giống như bị người ta nhìn chằm chằm vậy.

"Có lẽ là ảo giác do sự lạnh lẽo bên dưới sinh ra thôi, con người ở nhiệt độ cực thấp dễ sinh ra ảo giác.

Chỉ cần không có cơ quan là tốt rồi, tôi xuống xem thử." "Đợi đã, tôi và cô cùng xuống.

Ái Quốc vì văn hóa Tây Vực mà chết, tôi không thể để cậu ấy hy sinh vô ích, tôi nhất định phải nghiên cứu thấu đáo văn hóa Tinh Tuyệt." Chu Du nghe vậy bĩu môi khinh thường, nói cứ như là không chết thì không nghiên cứu được vậy.

Nhưng Chu Du cũng không phản bác, vẫn dẫn mấy người xuống mộ, Sở Kiến và Vương Bàn Tử ở lại phòng tế tự bên trên để đề phòng bất trắc.

Sau khi Chu Du xuống cũng không đi xem bích họa, mặc dù cũng có nghe ngóng, nhưng ánh mắt anh vẫn luôn đặt vào môi trường xung quanh, không biết tại sao, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Theo thời gian từng phút từng giây trôi qua, cảm giác này càng ngày càng lớn.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương và giáo sư Trần đang nghiên cứu những bích họa mờ nhạt.

Thành thật mà nói, Chu Du cũng khá tò mò về bà vợ này, tiếc là những suy đoán của anh đã được nghe rồi, lúc này nghe lại tuy vẫn tò mò, nhưng đã thiếu đi sự kinh ngạc đó.

Đúng lúc đó, tai Chu Du đột nhiên động đậy, mơ hồ như nghe thấy tiếng động.

Chu Du vội vàng tập trung tinh thần, cẩn thận lắng nghe, lúc này không thể có chút sơ suất nào.

Không phải xem phim truyền hình, cũng không phải đọc tiểu thuyết, một chút bất cẩn thôi cũng có thể chết người.

Đúng lúc đó, Chu Du lại nghe thấy tiếng động kia.

Trong khoảnh khắc, ánh mắt Chu Du sắc bén, sự sắc bén chợt hiện, nhìn theo tiếng động dường như truyền ra từ trong quan tài.

"Tuyết Lỵ Dương, giáo sư Trần, cần chụp ảnh thì nhanh chóng chụp ảnh, cần ghi chép thì nhanh chóng ghi chép.

Tiểu Diệp, em lên trên trước, Hồ Ba Nhất, đi thắp `Chá Chúc` ở góc Đông Nam." Thắp `Chá Chúc`?

Góc Đông Nam, trong khoảnh khắc cả Hồ Ba Nhất và Tuyết Lỵ Dương đều nhìn Chu Du thật sâu.

Đặc biệt là Hồ Ba Nhất, giả ngây giả ngô hỏi: "Thắp `Chá Chúc` làm gì?" Hồ Ba Nhất tuy nói vậy, nhưng vẫn thành thật đi thắp `Chá Chúc`.

Chu Du cũng không vạch trần Hồ Ba Nhất, ánh mắt anh đều dán chặt vào quan tài.

Tuy không biết Chu Du đang làm gì, nhưng Tuyết Lỵ Dương tin Chu Du, lập tức tăng tốc độ, cẩn thận xem xét mấy bức bích họa phía sau, đồng thời vội vàng chụp ảnh.

Diệp Nhất Tâm cũng nghe lời quay người đi về phía dây thừng, cô bé biết mình là gánh nặng, cho nên không gây rối cho người khác là điều duy nhất cô bé có thể làm lúc này.

Hồ Ba Nhất thắp xong `Chá Chúc`, đi đến bên cạnh Chu Du, nhỏ giọng hỏi: "Chu Du, cậu phát hiện ra gì rồi sao?" Chu Du cau mày, ánh

mắt không động đậy, trầm giọng nói: “Bên trong quan tài có tiếng động.” Nghe Chu Du nói vậy, Hồ Ba Nhất lập tức hiểu ra, vừa mới ở lăng mộ cổ Liêu Kim gặp Hồng Mao Đại Tống Tử, anh ấy không xa lạ gì với những thứ này.

Suy nghĩ rồi, sắc mặt Hồ Ba Nhất cũng không được tốt lắm.

Lần trước con cương thi Hồng Mao đó đã để lại ấn tượng ám ảnh lớn cho anh ấy, nếu không phải đập vỡ Thiên Bảo Lưu Ly Đỉnh, thiêu chết con Hồng Mao Đại Tống Tử đó, e rằng đã phải bỏ mạng rồi.

“Làm sao đây?

Tôi có mang theo `Hắc Lư Đề Tử`, còn có `Mạc Kim Phù` của Mạc Kim giáo úy.” Chu Du nghe Hồ Ba Nhất nhắc nhở liền hiểu ra, lấy bùa chú giấu trong túi ra, sau đó trực tiếp dán lên chiếc quan tài hình vuông, tuy không biết bùa chú thật giả, nhưng cứ coi như mua một sự yên tâm vậy.

Nhưng đúng lúc đó, tiếng “Bành ~” vang lên dữ dội, lần này không chỉ Chu Du, ba người Diệp Nhất Tâm ở trên cũng nghe thấy.

Mẹ kiếp, quả nhiên là hàng giả.

Chu Du vừa nói vừa hét lên với Tuyết Lỵ Dương và hai người kia: “Hai người mau lên trên đi, đưa phù chú của cô cho tôi dùng.” Tuyết Lỵ Dương đang dìu giáo sư Trần đi được hai bước, nghe vậy thì khựng lại.

Khốn kiếp, anh ta biết mình có Mạc Kim Phù ư?

Mặc dù nó chưa được lấy ra, nhưng cái vẻ khẳng định của anh ta thì chắc chắn rồi.

Nhưng giữa ranh giới sinh tử, Tuyết Lỵ Dương không hề do dự, thò tay từ cổ áo lấy ra một chiếc mặt dây chuyền đặc biệt.

Mạc Kim Phù màu đen tuyền, trong suốt, dưới ánh lửa chiếu rọi lấp lánh thứ ánh sáng bóng bẩy.

Đầu phù nhọn hoắt sắc bén, phần cuối có hình chóp cụt, khảm mấy đường kim tuyến dát vàng, hoa văn màu trắng như ngọc, trên thân phù khắc hai chữ Mạc Kim bằng cổ triện.

Nhìn Mạc Kim Phù trong nháy mắt, Hồ Ba Nhất đã nhận ra.

Chương 27

Lúc này ánh lửa rất tốt, có thể nhìn rõ đại khái.

Trong tích tắc, anh phát hiện Mạc Kim Phù này không giống với cái kia, lập tức hiểu ra một khả năng, đồ giả!

Đừng hỏi tại sao tôi biết, hai thứ vừa so sánh, đồ giả lập tức không còn chỗ nào để trốn.

Này, may mà Chu Du không đòi, nếu không chẳng phải muốn mất mặt chết người sao?

Chỉ là Tuyết Lỵ Dương lại có Mạc Kim Phù, chẳng lẽ cô ấy cũng thuộc dòng Mạc Kim giống mình ư?

Nhưng không đúng, dòng Mạc Kim đều biết Phân Kim Định Huyệt, Tuyết Lỵ Dương không lý nào lại không biết.

Trước đó, khi tiếng nổ vang lên, nén hương ở góc đông nam bắt đầu đổi màu, lúc này nó biến thành một màu xanh lục u tối, sau đó ánh nến đột nhiên tắt ngúm, cứ như có một con ma đang thổi tắt vậy.

Nhìn vào trong, chiếc quan quách trước mặt lại phát ra một tiếng động ầm ĩ, nắp quan tài cứ như không thể đè nén được nữa.

Chu Du nhận lấy Mạc Kim Phù trong nháy mắt, đè nó lên nắp quan tài.

Đáng tiếc là tôi không có được huyết mạch chi lực, nếu không đâu cần phiền phức thế này?

Huyết mạch của Tiểu Ca còn có thể tịch tà, huống chi là Thanh Long huyết mạch.

Khi Mạc Kim Phù được đặt lên, tiếng động từ quan tài lại vang lên

nhưng nó không hề nhúc nhích.

Không chỉ vậy, trong quan quách dường như còn vọng ra một tiếng rống không giống tiếng người.

Nhìn thấy vậy, Chu Du thở phào nhẹ nhõm, Mạc Kim Phù quả nhiên có chút môn đạo, không biết Phát Khâu Ấn trong truyền thuyết còn lợi hại hơn thế nào.

"Hồ Ba Nhất, anh lên trước đi." Hồ Ba Nhất nghe vậy thì ngẩn người, ngạc nhiên nói: "Một mình tôi liệu có được không?

Thêm một người, thêm một phần giúp đỡ chứ." "Cứ đi đi, nếu đè cứng thì tôi chắc chắn không được, nhưng may là có Mạc Kim Phù trấn giữ rồi.

Anh lên trước, sau đó khuân đá lại, đậy kín một nửa, nhớ để lại một sợi dây thừng." Hồ Ba Nhất nghe vậy do dự một lát rồi gật đầu, "Tôi ở trên đó tiếp ứng, anh cũng nhanh lên nhé." Chu Du gật đầu, sắc mặt vẫn nghiêm trọng nhìn chằm chằm vào quan quách.

Theo ba người rời đi, Chu Du cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không bị con zombie thoát ra, tốc độ của mình tuyệt đối có thể nhanh hơn rất nhiều.

Tinh thần thả lỏng, suy nghĩ của tôi cũng nhiều hơn, Chu Du bỗng nhiên nhìn những chiếc đèn dầu đó.

Không đúng, những chiếc đèn dầu này tuyệt đối không phải đèn dầu bình thường, nếu không nến đã không tắt, nhìn vào những chiếc đèn dầu mờ ảo dường như ẩn chứa một luồng khí đen mơ hồ, trong tích tắc, khóe mắt Chu Du giật giật.

Đậu má, từ bao giờ mình lại biến thành quạ đen vậy?

Mấy cái đèn dầu ở đây giống y hệt ở trên, là thi du, loại thi du chứa đầy oán khí, được đun sôi từ người sống.

Chu Du cuối cùng cũng biết vì sao xác chết lại bỗng nhiên sống dậy, hóa ra là vì đèn dầu, chủ mộ cũng đủ độc ác với mình.

Khi Chu Du đang suy nghĩ lung tung, tiếng của Hồ Ba Nhất vọng lên.

"Chu Du, tôi làm xong rồi, mau lên đi." Tiếng Hồ Ba Nhất vừa dứt, nghe Tuyết Lỵ Dương nhắc nhở: "Này, đừng quên Mạc Kim Phù của tôi đấy." Vì một con zombie mà mất một cái Mạc Kim Phù, vậy thì lỗ bao nhiêu?

Mặc dù không nói, nhưng cũng không thể lãng phí như vậy.

Chu Du đi đến một bên khác của quan quách rồi nhìn cái lỗ phía trước hít một hơi thật sâu, giây tiếp theo anh đột nhiên lao đi, tăng tốc độ đến mức cực hạn chỉ trong một giây.

Khi ngang qua quan quách, Chu Du tiện tay lấy Mạc Kim Phù rồi không ngừng lao về phía cái lỗ.

Hô ~ Hấp ~, trong một hơi thở, Chu Du đã đến dưới cái lỗ, sau đó Chu Du đạp mạnh vào vách tường, bật nhảy lên, túm lấy sợi dây thừng ở đỉnh cái lỗ.

Đậu xanh, biết vậy không để lại dây thừng, mình vậy mà có thể nhảy cao đến thế ư?

Chu Du vừa nghĩ, phía sau vang lên một tiếng "ầm" cực lớn, giây tiếp theo nắp quan quách hình vuông đã bị hất tung.

Hồ Ba Nhất đang ngây người đột nhiên thò tay ra, Chu Du lập tức nắm lấy tay Hồ Ba Nhất, hơi dùng sức một chút.

Trong nháy mắt, Hồ Ba Nhất cảm thấy như bị quái vật kéo lên, nếu không phải chân anh ta đạp lên tấm đá bên cạnh thì có lẽ đã bị kéo xuống rồi.

Lợi dụng lúc kéo Hồ Ba Nhất lên, Chu Du quay đầu nhìn con Đại Tống Tử phía sau, trong khoảnh khắc đó tôi có chút kinh ngạc.

Mang theo nghi vấn trong lòng, Chu Du được Hồ Ba Nhất kéo lên tế tự thất.

Hồ Ba Nhất và ba người kia vừa định đậy tấm đá lại, Chu Du lập tức nhắc nhở: "Trước hết hãy rút dây thừng, không thể để nó mượn lực lên được." Thân xác zombie này cứng như kim loại, nếu để nó mượn lực, chưa chắc nơi này đã nhốt được.

Ngay cả khi không thoát ra khỏi miệng giếng, nhưng một khi đã vào ám hà thì sẽ là chuyện lớn.

Tôi không biết liệu người ở hạ du có bị trúng thi độc, hoặc có nhiều quái vật trong nước hay không.

Dây thừng dài hơn hai mét, Chu Du vung một cái là rút lên được.

Giây tiếp theo, ba người cùng lúc dùng sức, muốn đậy kín tấm đá lại.

Chu Du cũng không rảnh rỗi, thu dây thừng xong lập tức bắt đầu giúp đỡ.

Một lát sau, Chu Du tranh thủ nhìn qua khe hở, con Đại Tống Tử đang xuất hiện ở chỗ có thể nhìn thấy qua khe hở của tấm đá, nhưng may mà vẫn còn một khoảng cách!

"Ầm ~" Theo tiếng động trầm đục, tấm đá cuối cùng cũng hạ xuống!

Nhìn thấy vậy, Chu Du thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn chưa hoàn toàn thả lỏng.

Chương 28

Con Đại Tống Tử lại không phải là Cố Mặc Vương Tử, mà là luyện kim sư trong bích họa của Cố Mặc Vương Tử.

Mặc dù con zombie đã trải qua hàng trăm nghìn năm biến hóa nên sớm đã mất đi hình dạng ban đầu, nhưng bộ trang phục của nó vẫn có thể nhận ra một vài điểm.

Thậm chí, vừa rồi Tuyết Lỵ Dương may mắn nhìn thấy con zombie qua khe hở cũng phát hiện ra một điều.

Giáo sư Trần lúc này không nhịn được lên tiếng hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tiểu Chu có thể nói cho tôi biết không?" Chu Du không nói gì, nhìn xuống tấm đá dưới đất có chút lo lắng.

Mặc dù tấm đá dày ba tấc ba, nhưng Chu Du vẫn hơi lo.

Thấy Chu Du lo lắng, Hồ Ba Nhất lên tiếng an ủi: "Yên tâm đi, bên dưới cách mặt đất hơn hai mét, thân ở giữa không trung chắc chắn không có cách nào mượn lực được, chỉ cần không ra ngoài thì không sao đâu." Chu Du ừ một tiếng, dường như cũng có lý, nhưng vẫn không yên tâm nói: "Cứ đợi xem đã, nơi này không giống những ngôi mộ bình thường, một khi nó thoát ra thì không ai cản được, nếu nó vào ám hà, vậy thì nếu có người uống nước ở hạ du e rằng sẽ trúng thi độc." Lời Chu Du nói khiến mọi người nhất thời không thể lùi bước.

Đúng vậy, chuyện như thế này không thể hại người khác được, ít nhất giáo sư Trần không cho phép.

"Tiểu Chu nói đúng, chúng ta không thể để tai họa do mình gây ra

ảnh hưởng đến người khác được, cứ đợi xem đã!

Hy vọng tấm đá có thể chặn được, chỉ là ai có thể nói cho tôi biết rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tôi làm khảo cổ cũng mấy chục năm rồi, chưa từng thấy chuyện như thế này xảy ra." Chu Du nhìn mọi người, sau đó gật đầu, lên tiếng nói: "Tôi nói nhé, tôi biết, có lẽ cũng không biết nhiều lắm." Chu Du ngừng một lát, tiếp tục nói: "Mọi người chắc còn nhớ những chiếc đèn dầu bên dưới chứ?" "Chu đại ca, những chiếc đèn dầu đó có gì khác thường sao?" "Những cái dầu bên dưới và bên trên lại không giống nhau.

Nếu cái ở trên chỉ đốt thứ gây ảo giác, thì cái ở dưới là thứ gây chết người rồi.

Đó là thi du, thi du chứa đựng oán khí cực lớn." "Thi du?" Trong tích tắc, giáo sư Trần kinh hô một tiếng, sắc mặt hơi biến đổi.

Đúng lúc đó, tấm ván bị phong lại phát ra tiếng "ầm" cực lớn, khiến mọi người giật mình.

Nhìn thấy vậy, sắc mặt Chu Du biến đổi, đột nhiên nhớ ra, đặt Mạc Kim Phù lên tấm đá.

Mạc Kim Phù lại xuất hiện, sắc mặt Vương Bàn Tử biến đổi, tham tài, lỗ mãng, nhưng không ngốc, đó là Mạc Kim Phù phải không?

Vương Bàn Tử đi đến bên cạnh Hồ Ba Nhất, khẽ nói: "Lão Hồ!?" "Suỵt!" Vương Bàn Tử không nói nữa, nhưng giáo sư Trần và Diệp Nhất Tâm lại tò mò, đó là thứ đồ trang sức gì vậy?

"Chu đại ca, đó là thứ gì vậy, đặt nó lên có tác dụng gì không?" Chu Du nhìn Tuyết Lỵ Dương, Tuyết Lỵ Dương hiểu ý, lên tiếng nói: "Mạc Kim Phù, ông nội tôi thu được.

Tương truyền Tào Tháo có một đội quân bí mật, đội quân bí mật

này do Tào Tháo thành lập.

Khi đó, thủ lĩnh quân Ngụy là Tào Tháo để bù đắp sự thiếu hụt quân lương, đã thiết lập các chức quan như Phát Khâu Trung Lang Tướng, Mạc Kim Giáo Úy, chuyên đi trộm mộ lấy của cải, bổ sung quân phí." "Mạc Kim Giáo Úy khi trộm mộ chủ yếu dựa vào quan phong thủy, biện khí tượng, lấy 《Dịch Kinh》 làm tông chỉ, để định vị huyệt vị cổ mộ.

Nhưng vì tính chất công việc đặc thù, cũng phải xuống mộ." "Trong mộ có tà vật, sau khi thương vong thảm trọng, Tào Tháo đã lệnh cho người mời phương sĩ, đạo sĩ chế tạo hai loại kỳ vật khác nhau phân phát cho hai đội quân.

Hai kỳ vật đó là Mạc Kim Phù và Phát Khâu Ấn.

Phương pháp chế tác hai kỳ vật này tuy khác nhau, nhưng đều có một tác dụng, đó là trấn tà trừ hung." "Đáng tiếc, Phát Khâu Ấn cuối cùng trong truyền thuyết đã bị hủy vào thời Vĩnh Lạc nhà Minh, có lẽ đã bị mất hoàn toàn, ông nội tôi tuy có lòng, nhưng cũng không thể thu thập được." Nghe vậy, mọi người đều có chút tò mò, chẳng lẽ Mạc Kim Phù thật sự có công hiệu trấn tà sao?

"Ầm!" Lại một tiếng động nữa, nhưng tấm đá lại như được gia trì sức mạnh kim cương, vậy mà không hề nhúc nhích.

Cảnh tượng thần kỳ này trực tiếp chấn động mọi người, hóa ra thứ đó lại thần kỳ đến vậy sao?

Nhưng Chu Du lại không biết ở đâu.

Đúng lúc đó, Sở Kiến tò mò bỗng nhiên hỏi Chu Du: "À đúng rồi Sở đại ca, anh vẫn chưa nói rõ chuyện thi du là sao?" Không đợi Chu Du mở lời, giáo sư Trần đột nhiên thở dài, tiếp lời: "Tôi nói nhé, thi du thi du, không bằng nhân du.

Dầu được chế từ người sống.

Tương truyền có một dã sử ghi lại, người viết sách từng chứng kiến quá trình chế biến thi du." "Người ta cho người sống vào một cái vại, sau đó dùng lửa nhỏ nung, từ từ chưng cất dầu từ cơ thể người.

Nước bốc hơi, dầu đọng lại ở đáy.

Có thể nói mỗi người bị chế thành thi du cuối cùng đều bị nung chết một cách sống sượng, sự tuyệt vọng, sự đau khổ đó sẽ sinh ra vô số oán niệm." Mặc dù tôi là một giáo sư khảo cổ, nhưng không thể không nói những thứ này thật sự rất tà tính.

Thầy giáo của tôi từng đến một ngôi mộ cổ ở Hoàng Hà, sau đó xảy ra chuyện.

Đoàn khảo cổ mười ba người chết thảm khốc, mỗi người khi chết đều như trải qua một sự kinh hoàng tột độ." "Khi đó điều kiện lạc hậu, cuối cùng bất đắc dĩ, nhà nước đã ra lệnh phong ấn lại ngôi mộ cổ đó.

Chỉ có tôi không cam tâm thầy giáo mình chết không rõ ràng, lật tìm cổ tịch mới tìm thấy một chút manh mối liên quan.

Tương truyền những người hít phải thi du sẽ trúng thi độc, và sản sinh ra ảo giác cực kỳ kinh khủng.

Hút nhiều thi độc, người sẽ chết!

Cho nên khi bị phát hiện mới có vẻ mặt cực kỳ kinh hãi!" Giáo sư Trần vừa nói xong, Chu Du bổ sung: "Không chỉ vậy, sở dĩ thi thể bên dưới có thể trá thi cũng là vì thi du.

Oán khí và thi khí trong thi du là yếu tố quan trọng gây biến dị.

Một khi có người mở tấm đá bị phong ấn, việc trá thi là sớm muộn." "Chủ mộ cũng đủ độc ác, dùng biến dị để cho mình tái sinh,

cũng có thể coi là một nhân vật hạng nhất rồi!" Giáo sư Trần nghe vậy thở dài một tiếng, sau đó nói: "Có lẽ người cổ đại vì mong muốn được tái sinh nên mới khao khát như vậy, ngay cả Cố Mặc Vương Tử cũng không thể tránh khỏi tục lệ đó." "Không, không phải Cố Mặc Vương Tử, mà là luyện kim sư kia." Giáo sư Trần nghe vậy thì sững sờ, sau đó nhìn xuống đất.

Không thể nào, đó là phản ứng đầu tiên của ông.

Nhưng dường như cũng có lý, nếu chỉ là mộ thất của Cố Mặc Vương Tử, không thể không có vật tùy táng.

Trong quan quách đó, có vẻ hơi trống trải.

Nhưng nếu là mộ thất của luyện kim thuật sư thì không thành vấn đề.

Hồ Ba Nhất cũng nghe vậy mà nghiêm trọng, sau đó hiểu ra, gật đầu nói: "Nếu là vị luyện kim sư du hành kia thì cũng không phải là không thể.

Chương 29

Đối phương đã có thể luyện chế kỳ dược, vậy thì hiểu thuật phong thủy cũng không phải là không thể.

Thêm nữa, lịch sử đối phương bí ẩn, kiến thức uyên bác cũng hợp lý." Chu Du lúc này đột nhiên lên tiếng: "Tôi dường như đã rơi vào một sai lầm." Hả?

"Mặc dù bây giờ tôi đã nhốt nó lại bên trong, nhưng Mạc Kim Phù chắc chắn không thể để lại, không chỉ vì giá trị của nó, mà còn vì nó có thể giúp ích cho chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành của tôi.

Vì vậy, bây giờ tôi chỉ có hai lựa chọn." "Một là tôi cầm Mạc Kim Phù đi, hai là tôi cầm Mạc Kim Phù đợi nó ra ngoài rồi tiêu diệt." Giáo sư Trần nghe vậy, vội vàng lên tiếng: "Vậy Tiểu Chu có cách nào tốt để tiêu diệt nó không?" Giáo sư Trần không muốn liên lụy người khác, nên việc để mặc nó đi, rõ ràng là khó chấp nhận.

Nghe vậy, Chu Du nhìn Hồ Ba Nhất, sau khi suy nghĩ đột nhiên nói: "Sở Kiến, anh đưa Tiểu Diệp và giáo sư Trần đi trước, thi thể này giao lại cho tôi." Sở Kiến nghe vậy ngẩn người, vô thức nhìn Tuyết Lỵ Dương rồi hỏi: "Chị Dương không đi sao?

Hay là để tôi ở lại giúp anh, để chị Dương lên đi?" Chu Du nghe Sở Kiến nói vậy có chút ngạc nhiên, không ngờ tên tiểu tử này lúc quan trọng lại có thể đứng ra, điều này khiến tôi có chút thay đổi cách nhìn về cậu ta.

Nhưng Chu Du không vui nói: "Cậu nghĩ mình mạnh hơn chị Dương sao?

Thân thủ của chị ấy tốt hơn cậu nhiều, nhanh lên đi, đừng gây thêm rắc rối." Chu Du nói rồi đưa khẩu súng trên người cho Tuyết Lỵ

Dương, lên tiếng nói: "Lát nữa cô cứ canh ở phía trên, cẩn thận một chút, đừng bắn trúng tôi." Tuyết Lỵ Dương nhận lấy súng rồi gật đầu, nói với giáo sư Trần và mấy người kia: "Mọi người yên tâm, tài bắn súng của tôi không tệ, tôi chỉ hỗ trợ từ bên cạnh thôi." Đợi ba người rời đi, Tuyết Lỵ Dương mới liếc nhìn Hồ Ba Nhất và hai người kia rồi nói với Chu Du: "Cái gì?" Chu Du nghe vậy lại lấy một bình dịch dưỡng từ ba lô ra, nói: "Trong Thế chiến thứ hai, vì thiếu hụt một số nguyên liệu, có quốc gia đã sử dụng bom dịch dưỡng.

Nhược điểm của dịch dưỡng là bay hơi nhanh, nhưng cái bình này của tôi sẽ không bay hơi, dùng để nổ con Đại Tống Tử không thành vấn đề, chỉ là cái bình này của tôi không có ngòi nổ." "Lão Chu, cứ nói thẳng đi, đừng có lảm nhảm mấy thứ tôi nghe không hiểu." Vương Bàn Tử vừa nói xong, Tuyết Lỵ Dương đã bắt đầu vả mặt anh ta.

"Đừng nói tôi, tôi nghe hiểu mà!" Hồ Ba Nhất nghe vậy cũng nói theo: "Tôi cũng nghe hiểu!" Hắc, hợp tác bắt nạt người thật thà không được học hành phải không?

Vương Bàn Tử lúc này oán niệm cực sâu.

"…Thôi được rồi, xong thì nói cho tôi biết phải làm gì!" Ba người đều không trả lời Vương Bàn Tử, Tuyết Lỵ Dương hỏi: "Vậy là dùng bom hả? …Tôi có một phương án khả thi, tôi có khả năng bắn trúng bình dung dịch, nhưng nếu bình dịch dưỡng không được ném đúng vị trí, hoặc bị bắn rơi kịp thời, có thể sẽ phí công, vậy thì sao?" Chu Du thấy thứ trong bình quả là quý giá, trước đây xuống mộ, nếu không có dịch dưỡng, e rằng phải đợi hơn nửa ngày mới xuống được.

Nếu không có bình axit cực mạnh kia, e rằng con kiến chúa sẽ đuổi giết bọn họ.

Cho nên có thể tiết kiệm thì phải tiết kiệm!

Trong quá trình bay hơi, dịch dưỡng sẽ hấp thụ một lượng nhiệt

lớn, rõ ràng cũng không thể đối mặt trực tiếp.

Ánh mắt Chu Du đột nhiên nhìn về phía Hồ Ba Nhất, nói: "Cái này phải xem lão Hồ rồi." "Nhìn tôi ư?" Hồ Ba Nhất có chút hoảng sợ, để anh ta ném sao?

"Tài ném của tôi tuy không tệ, nhưng cũng không chắc chắn 100% ném đúng vị trí, dù sao tốc độ của con Đại Tống Tử chắc chắn không chậm, nó có thể di chuyển được." "Ai bảo anh ném bình?

Tôi ném Hắc Lư Đề Tử.

Thứ đó chuyên trị Đại Tống Tử, có lẽ Đại Tống Tử có thể thoát, nhưng cũng phải mất một thời gian, thời gian đó đủ để tôi làm việc." Tuyết Lỵ Dương nghe vậy, ngạc nhiên nhìn hai người: "Mấy người mang theo Hắc Lư Đề Tử ư?

Sợ người khác không biết là thổ phu tử sao?" Trong tích tắc, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau không nói nên lời.

Được rồi, đúng là đã bỏ qua chuyện này rồi.

"Thôi được rồi, đừng lảm nhảm nữa, hai kẻ mới vào nghề có thể làm được gì?

Cũng may mà mang theo Hắc Lư Đề Tử.", Chu Du đột nhiên nhớ ra, "À đúng rồi, anh có biết Khôi Tinh Thích Đấu không?" Khôi Tinh Thích Đấu?

Đó là gì?

Trong khoảnh khắc Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đột nhiên cảm thấy mình thật quê mùa, hoàn toàn chưa từng thấy thế giới bên ngoài.

Tuyết Lỵ Dương nghe vậy ánh mắt sắc bén nhìn Chu Du: "Anh cũng biết sao?" Chu Du không để ý ánh mắt của Tuyết Lỵ Dương, cười nói: "Biết nhiều hơn cô, nhưng dường như lại chẳng biết gì cả,

không ngờ một truyền nhân Bàn Sơn lại cầm hộ phù của Mạc Kim Giáo Úy, cũng là độc nhất vô nhị rồi." Ánh mắt Tuyết Lỵ Dương hơi nheo lại, hoàn toàn không nhìn ra được ý đồ của Chu Du.

Nhưng lúc này không phải lúc nói chuyện này, Tuyết Lỵ Dương lắc đầu, nói: "Cha tôi tuy có dạy tôi Khôi Tinh Thích Đấu, nhưng tôi là thân phận nữ lưu, sức mạnh có hạn, nếu không có kỳ ngộ thì không thể một cước đá văng cây chùy lớn của Đại Tống Tử." Lúc này Hồ Ba Nhất và hai người kia mắt to trừng mắt nhỏ, vẻ mặt mờ mịt và không biết làm gì.

"Vậy thì không sao cả, lát nữa cô phụ trách bắn súng đi.

Hồ Ba Nhất, Hắc Lư Đề Tử đưa cho tôi!" Hồ Ba Nhất nghe vậy ngẩn người, vừa lấy Hắc Lư Đề Tử ra, vừa thắc mắc nói: "Không phải tôi sẽ ném Hắc Lư Đề Tử lên Đại Tống Tử sao?" Chu Du nghe vậy lườm một cái, "Anh, tốc độ của anh có thể nhanh hơn Đại Tống Tử sao?

Sức mạnh có thể mạnh hơn Đại Tống Tử sao?

Nếu không có cả hai, vậy sự tự tin của anh ở đâu?" Hồ Ba Nhất nghe vậy khựng lại, không có à, tôi không có thật sao?

Khoan đã?

Chu Du dường như thật sự có, tốc độ của Chu Du vừa nãy, đó quả thực không giống người thường.

"Không phải tôi không có, Chu Du chạy nhanh đến thế sao?" Chu Du nghe vậy, lại lườm một cái, "Ai mà chẳng có bí mật, hỏi làm gì?" Đã có bí mật thì vạch trần tôi làm gì?

Tuyết Lỵ Dương trừng mắt nhìn Chu Du rồi không nói gì nữa.

"Được rồi, vậy thì không bí mật nữa, chúng ta đánh nó, để tôi làm gì đây?" "Hai người nâng tấm đá lên, rồi đưa Hắc Lư Đề Tử cho tôi

là được.” Hả?

“Không phải nhìn tôi sao?

Chẳng lẽ tôi phải làm những thứ đó sao?” Chu Du chớp chớp mắt, “Đúng vậy, lẽ nào đưa Hắc Lư Đề Tử lên cho nó sao?

Vậy thì giao cho anh đấy.” Chu Du nói xong quay người đi, một vẻ mặt kiểu ‘tôi tin anh’.

Đậu má, tôi là ai?

Tôi đang ở đâu?

Tôi đã làm gì?

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của Hồ Ba Nhất, Chu Du đi đến bên cạnh tấm đá, nói với Vương Bàn Tử: “Bàn Tử, không nâng tấm đá lên sao?

Chương 30

Lẽ nào cũng giống Hồ Ba Nhất nhét Hắc Lư Đề Tử ư?" Vương Bàn Tử cũng với vẻ mặt mờ mịt đi đến, ngạc nhiên hỏi: "Chúng ta mở ra sao?

Không dùng cái gì khác à?

Ví dụ như chuẩn bị một quả bom cháy, đốt chết nó?" "Ồ, Bàn Tử thông minh ra phết nhỉ?

Nhưng bom cháy, nhiên liệu rắn thì chắc chắn không được, không dính vào, lỡ rơi xuống, không thể đứng đó để nó đốt chứ?

Nhiên liệu lỏng thì chúng ta cũng không có.

Đốt có tác dụng gì chứ?

Đốt sẽ tiêu hao oxy, ở dưới đó đốt đốt có khi lại tắt, đặt lên trên đốt chi bằng trực tiếp ném Hắc Lư Đề Tử còn hơn." Chu Du bây giờ đang ở chế độ 'đừng hỏi, cứ làm'.

Chu Du thực ra đang nói đùa, dù sao bây giờ trong lòng vẫn chưa chắc chắn, lần đầu đối mặt với Đại Tống Tử trong lòng có chút thấp thỏm.

Trong tích tắc Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đều không nói gì nữa, im lặng làm theo.

Thấy hai người đều không nói gì, Chu Du cũng biết đã đến lúc phải đối mặt.

Trước tiên lấy Hắc Lư Đề Tử từ tay Hồ Ba Nhất, sau đó lấy Mạc Kim Phù đi.

Hả?

Lại chơi trò đó nữa sao?

Hồ Ba Nhất hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì tấm gạch đá phát ra tiếng "ầm" lớn.

"Nào, không nâng tấm gạch đá lên nữa sao?" "Nâng cái gì mà nâng, đứng xa ra để tùy cơ ứng biến." Lúc này sắc mặt Chu Du nghiêm túc, và hoàn toàn khác biệt so với trước.

"Ầm ~ Ầm ~ Ầm ~." Tiếng Đại Tống Tử đập vào tấm gạch không ngừng vang lên, Chu Du lại tò mò không biết Đại Tống Tử mượn lực từ đâu.

Lẽ nào thật sự chỉ là zombie bay?

Không thể nào, nếu thật sự có zombie bay, vậy thì đó là zombie thần tiên rồi.

Khi Chu Du đang nghĩ, tấm đá cuối cùng cũng không chịu nổi sự công kích của Đại Tống Tử, vỡ làm ba mảnh từ giữa, rơi xuống mộ thất.

Giây tiếp theo Chu Du nhìn con Đại Tống Tử bị những khối đá đè nát, trong tích tắc mắt tôi sáng rực, rốt cuộc ông trời vẫn yêu con trai mình nhất.

Hóa ra con Đại Tống Tử căn bản không biết bay, nó đạp lên quan tài mới đủ chạm đến đỉnh mộ thất.

Lúc này những tấm đá rơi xuống trực tiếp đè nát con Đại Tống Tử, lúc này hai tay của nó đều bị đè dưới tấm đá, có thể nói đây là cơ hội tốt nhất của Chu Du.

Đồng thời với việc mắt Chu Du sáng lên, anh không hề do dự, cả người lập tức nhảy vào mộ thất, đạp lên con Đại Tống Tử đang định đẩy tấm đá ra.

Sức mạnh đột ngột khiến tấm đá đang bị đẩy lên lập tức bị đè xuống trở lại.

Trong tích tắc, con Đại Tống Tử dường như bị chọc giận.

Nó phát ra một tiếng gào thét về phía Chu Du đột nhiên xuất hiện.

"Hống! ~" May mà lão tử đeo mặt nạ phòng độc, nếu không một nghìn năm không đánh răng có khi lại hun chết lão tử mất?

Trong đầu Chu Du nghĩ lung tung, nhưng động tác lại không hề chậm trễ, nhanh chóng nhét Hắc Lư Đề Tử vào.

Có lẽ đúng là một vật khắc một vật, nước muối đậu hũ.

Con Đại Tống Tử vừa hung hãn mười phần, vậy mà lại như bị trúng định thân thuật, chỉ có thể run rẩy nhẹ nhàng mà ngẩn ra.

Nhìn thấy vậy, Chu Du lấy ra cái chai nhỏ trên người, lập tức lấy bình dịch dưỡng ra, cẩn thận đặt bên tai con Đại Tống Tử, sau đó lại lấy một tảng đá bên cạnh chặn ở phía bên kia của bình dịch dưỡng.

Động tác của Chu Du nhanh nhẹn và dứt khoát.

Khi Hồ Ba Nhất phản ứng lại mà tiến lên, cảnh tượng đập vào mắt là Chu Du đã nhét Hắc Lư Đề Tử xong.

Sao lại đơn giản như vậy?

Chẳng lẽ là hàng nhái sao?

Không cùng đẳng cấp với cái trong Kim Cổ Mộ sao?

Khi Hồ Ba Nhất đang nghĩ vậy, tiếng Chu Du vọng lên: "Hồ Ba Nhất, đưa nhiên liệu rắn và lửa cho tôi!" "Được ngay!" Nhìn Hồ Ba Nhất trực tiếp ném xuống một gói nhiên liệu rắn nặng một kilogram, Chu Du không nói nên lời, đồ phá gia chi tử, có đồ cũng không thể lãng phí như vậy chứ!

Nhưng nghĩ lại, nghĩ lại, để đảm bảo an toàn.

Chu Du xếp nhiên liệu rắn ra, một khối nhỏ đặt bên cạnh bình dịch dưỡng, một khối lớn đặt trên ngực con Đại Tống Tử, sau đó lần lượt đốt cháy nhiên liệu ở ngực và bên cạnh bình dịch dưỡng.

Bình dung dịch có khả năng chịu nhiệt độ, nhưng lại có hai điều kiện tiên quyết.

Một là chênh lệch nhiệt độ bên trong và bên ngoài không quá lớn, hai là nhiệt độ bên trong phải cân bằng.

Tức là có đủ thời gian để chạy ra ngoài, không phải chạy ra khỏi miệng giếng, mà ít nhất là chạy ra khỏi tế tự thất.

Hoàn thành công việc đốt cháy, Chu Du lợi dụng vách tường và chiều cao của con Đại Tống Tử dễ dàng bám vào sàn tế tự thất, nhanh nhẹn leo lên.

Chương 31

Vương Bàn Tử lúc này hỏi ra điều trong lòng: "Lão Chu, vì sao không ném từ trên, mà lại chạy xuống dưới ném?" Nhưng Chu Du hoàn toàn không để ý, vừa chạy ra ngoài vừa hét: "Mọi người còn đứng ngây ra đó làm gì?

Không chạy sao?

Đợi bị nổ chết à?" Chu Du lúc này hoàn toàn không còn chút phong độ quý ông nào, trong tích tắc Tuyết Lỵ Dương thầm mắng một tiếng rồi cũng chạy theo.

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử cũng ngạc nhiên nhìn nhau rồi nhanh chóng chạy đi.

Chu Du dốc toàn lực, khi tiếng nổ vang lên thì anh đã ở bên miệng giếng.

Lúc này ba người đạo mộ mới vừa ra khỏi tế tự thất.

May mà bên ngoài tế tự thất là con đường đá đặc, nên cũng không xảy ra sập.

Khi Chu Du nhìn thấy ánh đèn pin của mấy người kia xuất hiện, anh mới lập tức bò lên.

Có thể nhìn thấy đối phương, đối phương tự nhiên cũng có thể nhìn thấy mình.

Mặc dù Chu Du đi trước một bước, nhưng lúc này ba người thật sự không giận như vừa nãy.

Đồ khốn, quan trọng là mình an toàn mà!

Chu Du lên được rồi, nhưng ba người kia lại chưa lên.

Thấy phía sau Chu Du không có ai, giáo sư Trần giật mình, vội vàng hỏi: "Tiểu Chu, đã xảy ra chuyện gì rồi?

Hồ đội trưởng và Tuyết Lỵ chưa lên sao?" Chu Du nghe vậy chỉ tay vào miệng giếng, "Phía sau đó, chạy hơi chậm, có lẽ phải mấy giây nữa mới xuất hiện đó?" Giữa lúc Chu Du nói, Sở Kiến ở miệng giếng lập tức hét: "Ra rồi, đều ra rồi!" Nghe Sở Kiến nói vậy, giáo sư Trần thở phào nhẹ nhõm.

Hách Ái Quốc đã xảy ra chuyện, không thể để xảy ra chuyện nữa.

Vừa nghĩ, giáo sư Trần lại có chút thương cảm, nói với Sở Kiến và Tát Đế Bằng: "Tiểu Sở và Tiểu Tát, chúng ta chôn thầy giáo đi." Giáo sư Trần không gọi Chu Du, rõ ràng cũng cho rằng anh đã mất sức để đối phó với thi thể rồi.

Diệp Nhất Tâm nghe vậy vội vàng nói: "Giáo sư Trần, em cũng giúp." Bốn người nói rồi đi về phía thi thể của giáo sư Hách.

Chu Du không đi giúp, hiếm khi được thả lỏng.

Đừng nhìn vừa rồi một loạt thao tác mãnh như hổ, thực ra trong lòng tôi cũng hoảng hốt, không có nhu mễ, không có huyết mạch, nếu thật sự bị thi độc của Đại Tống Tử xâm nhập, vậy thì sẽ không đợi được vợ rồi.

May mà thần may mắn chiếu cố, cũng chỉ có thể dùng may mắn.

Quả nhiên, rốt cuộc ông trời vẫn yêu con trai mình nhất!

May mà mọi người đã trải qua những gì cần phải trải qua rồi, còn lại cũng chỉ có nguy hiểm trong Tinh Tuyệt Cổ Thành thôi, có tiên tri tiên giác, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì nữa chứ.

Khi Chu Du đang nghỉ ngơi, Tuyết Lỵ Dương cũng bò lên, nhìn Chu Du rồi nói: "Người đâu?

Trước đó tôi thấy Sở Kiến đang canh ở miệng giếng mà." "Đi chôn giáo sư Hách rồi, tôi không thích chia ly, nên không đi.

Nếu cô muốn đi thì ra ngoài là thấy." Chu Du nói xong, Tuyết Lỵ Dương do dự một lát, đến bên cạnh Chu Du, "Mạc Kim Phù của tôi." Chu Du không nói gì, trực tiếp ném Mạc Kim Phù cho Tuyết Lỵ Dương.

Khi Tuyết Lỵ Dương đeo Mạc Kim Phù vào, quay người trước khi đi đột nhiên nói: "Cảm ơn anh!" Tuyết Lỵ Dương nói xong quay người đi, cũng không giải thích gì cho Chu Du.

Chu Du nhìn bóng lưng Tuyết Lỵ Dương rời đi trước tiên ngạc nhiên, sau đó khóe miệng bất giác nhếch lên.

Trong tích tắc, tôi đột nhiên cảm thấy trong lòng bình tĩnh lại.

Không lâu sau, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử cũng bò lên, sau khi hỏi han như thường lệ, hai người cũng chọn đi giúp đỡ.

Bất kể Hách Ái Quốc là người như thế nào, người chết là lớn nhất.

Sau hai ngày nghỉ ngơi nữa ở Tây Dạ Cổ Thành, đoàn khảo cổ khởi hành về phía nam, nơi mà người dân địa phương gọi là sa mạc "Hắc Sa Mạc".

Ở đó sẽ không còn nhìn thấy cây dương hồ nữa, cũng không có những đồi cát cao thấp, độ chênh lệch của các đồi cát xung quanh đều gần như nhau, vô bờ bến, cảnh sắc tương tự không có chút dấu hiệu sự sống nào.

Đi được một đoạn, Hồ Ba Nhất hỏi An Lực Mãn: "Chú An Lực Mãn, có từng vào cái sa mạc này chưa?" An Lực Mãn nghe vậy cười khổ với Hồ Ba Nhất: "Là Hoàng Sa Địa Ngục mà, ngay cả Hồ đại lão nhân gia cũng không muốn vào mà!

Tôi thì cũng chỉ đi qua một lần thôi, không phải bây giờ là lần thứ hai đó sao.

Nếu không phải cán bộ đại gia, và Hồ đại nhân chiều chuộng lạc đà trắng, tôi có chết một trăm lần cũng không đi đâu." An Lực Mãn nói rồi lại tiếp: "Những người đó, không nghe lời khuyên, tôi đã nói với họ, đừng xuống thánh giếng, họ không nghe.

Bây giờ thì hay rồi, chết người rồi!

Tôi nói lại một lần nữa nhé, gặp những thứ không nên đụng thì đừng đụng, sẽ gặp xui xẻo đó." Hồ Ba Nhất liên tục gật đầu, lúc này phải giữ vững lão gia tử, nếu không có lão gia tử dẫn đường, vạn vạn lần không tìm được Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Kể cả có phàn nàn, An Lực Mãn được mệnh danh là bản đồ sống trong sa mạc, tuyệt đối không phải hư danh.

Mặc dù đây cũng là lần đầu tiên ông đặt chân vào cái Hắc Sa Mạc cấm kỵ này, nhưng với đôi mắt tinh tường như cáo sa mạc, ông vẫn có thể phát hiện ra những cây toa thảo, sa hao và các loại thực vật khác trong những vũng cát.

Dựa vào dấu vết của những thực vật này, cùng với kinh nghiệm lăn lộn nhiều năm trong sa mạc, ông mới có thể dẫn dắt đoàn khảo cổ tiến lên.

Thực ra trong sa mạc có hệ thống sông hồ nội địa lớn nhất Thiên Triều, nhưng các hệ thống sông hồ như Tháp Lý Mộc Hà đều thấm vào cát, bề mặt sa mạc nhìn thì không có một ngọn cỏ nào mọc, nhưng sâu dưới lòng đất, có lẽ có những ám hà chảy xiết.

Đương nhiên, dù có biết cũng vô ích, sa mạc có thể dày vài chục mét, ít nhất cũng phải mười mấy mét, không ai có thể đào cát lấy nước được.

Chỉ có một số thực vật chuyên sống ở sa mạc, dựa vào một chút hơi nước từ mạch nước ngầm bốc lên bề mặt sa mạc, kiên cường sinh tồn.

Thực ra ngoài một lượng nhỏ thực vật, ở đây cũng có một số động vật, nhưng phần lớn đều ra ngoài kiếm ăn vào ban đêm lạnh lẽo.

Chương 32

Một đêm nọ, Chu Du vừa vặn gặp một con báo cát đang rình mò, Tuyết Lỵ Dương không hề do dự giết con báo cát.

Và cuối cùng mọi người cũng ăn được bữa thịt tươi đầu tiên sau khi vào sa mạc.

Tuyết Lỵ Dương vừa ăn cơm vừa xem sổ ghi chép, nói với Chu Du: "Tôi đọc trong sổ ghi chép, sau khi rời Tây Dạ Thành, những nhà thám hiểm đó đã phát hiện một số lượng lớn mộ đá gần đó.

Họ chuẩn bị quay về thì tiến hành khai quật, nên trong sổ ghi chép đã vẽ lộ tuyến chi tiết.

Vậy chúng ta có nên tìm xem vị trí chính xác của những mộ đá đó trước không?" "Xem ra những ngôi mộ đá này không cách chúng ta quá xa.

Có bản đồ chỉ dẫn như vậy cũng có thể giúp tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành tốt hơn." Chu Du vừa ăn vừa hỏi: "Việc tìm đường cứ để chú An Lực Mãn phụ trách đi.

Mặc dù tôi cảm thấy đi theo Tư Độc Ám Hà cũng có thể tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành, nhưng bây giờ chúng ta đang đi chung một đường.

Đã có bản đồ chỉ dẫn chi tiết, vậy hà tất phải gây thêm sự cố, chúng ta bây giờ chỉ cầu một chữ 'ổn' thôi." "Được, vậy cứ vậy đi!" Đúng lúc đó, Diệp Nhất Tâm đột nhiên chạy đến, kéo Tuyết Lỵ Dương sang một bên, hai người thì thầm vài câu.

Tuyết Lỵ Dương quay đầu lại nói với Chu Du, Hồ Ba Nhất và mấy người kia: "Tôi đi đằng sau cái cồn cát kia có chút chuyện." Đây

không phải lần đầu tiên, mọi người đều hiểu, nhưng bây giờ trời đã dần tối, Hồ Ba Nhất nói: "Vậy thì mang theo đèn pin và còi, có chuyện gì cứ thổi còi thật mạnh, đi nhanh về nhanh nhé." Tuyết Lỵ Dương ừ một tiếng rồi quay người kéo Diệp Nhất Tâm đi.

Chu Du ăn xong cơm đang định dùng cát rửa dụng cụ ăn uống, đột nhiên nghe thấy một tiếng còi sắc nhọn.

Trong tích tắc, mọi người đều giật mình, Chu Du xách túi chạy đi, Hồ Ba Nhất cũng cầm theo xẻng quân dụng rồi đi theo.

Hai người đi trước một bước, những người còn lại cũng cầm vũ khí xông lên.

May mà khoảng cách khá gần, chỉ khoảng hai trăm bước, ngay cả trên nền cát, Chu Du cũng chỉ mất hơn mười giây để đến nơi.

Lúc này Diệp Nhất Tâm nửa người lún sâu vào cát, đang không ngừng giãy giụa.

Nhìn thấy vậy, Chu Du chợt nghĩ đến một đoạn thông tin, không phải đây là vị trí của những mộ đá mà Tuyết Lỵ Dương vừa nói sao?

Sở dĩ Chu Du không để ý hoàn toàn là vì hai người bọn họ đi vệ sinh đã thành chuyện thường ngày.

Mỗi ngày đều vậy, lại không phải thần tiên, ai có thể ý thức được hôm nay Diệp Nhất Tâm sẽ rơi vào mộ đá chứ?

Chu Du cũng không vội, nhưng nhanh chóng chạy về phía hai người.

"Chu Du cẩn thận, cát lún!" "Chu đại ca, đừng!" Chu Du nghe vậy thì dừng bước, cười nói: "Yên tâm đi, không sao đâu.

Cát lún thì đã sớm chìm xuống rồi, có lẽ là một kiến trúc bị sa mạc chôn vùi, tám chín phần mười là những ngôi mộ đá trước đó." Chu Du

vừa nói, vừa đến bên cạnh Diệp Nhất Tâm, sau đó thò tay kéo một cái là kéo được cô bé lên.

Diệp Nhất Tâm vốn đã bị dọa sợ, giờ nghe Chu Du nói vậy cũng tỉnh táo lại, mở miệng nói: "Anh Chu nói không sai, em hình như dẫm phải một tấm đá dưới cát, dưới tấm đá đó có một khoảng trống, bị em dẫm sập một chân." Lúc này Hồ Ba Nhất cũng đã chạy tới, nhìn ba người hỏi: "Sao rồi?" Tuyết Lỵ Dương nghe vậy liền nói: "Tôi và Tiểu Diệp đang đi giải quyết, ai ngờ Tiểu Diệp đột nhiên rơi xuống, tôi cứ nghĩ là cát lún, nhưng Chu Du phát hiện không phải, có lẽ là ngôi mộ đá tôi muốn tìm." Hồ Ba Nhất nghe vậy ngẩn người, mộ đá dễ tìm đến vậy sao?

Vừa định đi tìm, kết quả đi giải quyết lại tìm ra à?

Diệp Nhất Tâm nghe hai người nói chuyện, dường như lại quay về cảnh tượng bị 'cát lún' vây hãm, nỗi kinh hãi trong lòng lại ùa về, cô bé bổ nhào vào lòng Chu Du, khóc nức nở nói: "Anh Chu, em cứ tưởng không bao giờ gặp lại được anh nữa rồi, vừa nãy trong khoảnh khắc đó, em thật sự rất sợ, rất sợ, rất sợ không gặp lại anh nữa, huhu huhu ~" Chu Du nhìn Diệp Nhất Tâm như vậy, vỗ vỗ vai cô bé, nói với Hồ Ba Nhất và Tuyết Lỵ Dương: "Mộ đá cũng không phải lần đầu tiên được phát hiện, chắc không có nguy hiểm gì đâu, lão Hồ làm phiền anh xem qua một chút, tôi không xuống đâu." Hồ Ba Nhất cũng không dựa dẫm vào Chu Du, nghe vậy thì ừ một tiếng. "Yên tâm đi, có tôi ở đây." Chu Du dẫn Diệp Nhất Tâm quay về, Vương Bàn Tử lúc này mới lững thững đến.

Nghe nói mộ đá có thể xuất hiện, mấy người đều không còn chú ý đến Chu Du và Diệp Nhất Tâm nữa, bất luận là đối với giáo sư Trần yêu thích khảo cổ, hay đối với Vương Bàn Tử tò mò, mộ đá đều có sức hấp dẫn hơn nhiều so với Diệp Nhất Tâm.

Chu Du không đi quản việc khai quật mộ đá, dù sao bên trong cũng chẳng còn gì cả.

Chu Du dẫn Diệp Nhất Tâm đi trên đường, nhân lúc ánh trăng sáng rực, Chu Du bỗng nhiên nhìn thấy trên ống quần của Diệp Nhất Tâm có một vệt ẩm màu sẫm.

Ướt?

Cũng đúng, Diệp Nhất Tâm vốn đang đi giải quyết, đột nhiên gặp phải chuyện như vậy, bị dọa tè ra quần cũng là chuyện bình thường. "Em có muốn thay quần không?" Trong tích tắc, khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Nhất Tâm đỏ bừng, dù ánh trăng lạnh lẽo cũng không xua tan được sự nóng bừng trên má. "Đừng nhìn, đừng nhìn, xin anh đừng nhìn!" Diệp Nhất Tâm vừa nói vừa hoảng loạn đưa tay che mắt Chu Du, dường như nghĩ rằng nếu che mắt lại thì Chu Du sẽ không nhìn thấy chuyện cô bé tè dầm vậy.

Chu Du bất đắc dĩ nhắm mắt mặc cho Diệp Nhất Tâm che lại, không khỏi thầm mắng trong lòng: *Che mắt thì tôi không biết chắc?

Cái cần nhìn tôi đã nhìn hết rồi nhé?

Hình dạng thế nào tôi cũng nhớ rõ cả.* Đương nhiên Chu Du thầm mắng thì thầm mắng, nhưng lại không nói ra.

Diệp Nhất Tâm che mắt Chu Du xong cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại không dám buông tay ra, đành đỏ mặt nói: "Anh Chu, anh cứ đi theo em." Chu Du có thể làm gì?

Đành đi theo chứ sao?

Chu Du vừa đi vừa nói: "Tiểu Diệp, thật ra em không cần phải để ý đâu, cũng không phải chuyện gì to tát, ai mà chẳng có lúc tè dầm hồi nhỏ chứ." Chu Du vốn định an ủi Diệp Nhất Tâm, nhưng không biết lời nói của mình hoàn toàn không có tác dụng.

Lúc này mặt Diệp Nhất Tâm càng đỏ hơn, thầm nghĩ: *Nhưng em không phải trẻ con nữa, huống hồ lại tè dầm trước mặt người mình thầm yêu.* Diệp Nhất Tâm mím môi không nói, Chu Du cũng không tiện hỏi thêm, hai người lề mề đi về đến lều, Diệp Nhất Tâm mới xoay Chu Du lại, khẽ nói: "Anh Chu có thể mở mắt, nhưng đừng quay đầu lại nhé." "Ừm!" Chu Du mở mắt ra, nhìn đống lửa cách đó vài bước chân, nghe tiếng sột soạt phía sau bỗng có cảm giác hơi kỳ lạ. *Có phải mình thiếu phụ nữ quá lâu rồi không?

Có cảm giác như biến thành chó sói vậy.* *Hay là quay đầu nhìn một cái?

Nhìn một cái thôi?

Dù sao cũng không ai thấy mà!?* Chu Du lắc lắc đầu, vội vàng gạt bỏ cái ý nghĩ đó. *Chu Du à Chu Du, lúc nào mà lại biến thành cầm thú khoác áo vậy?* Cuối cùng, khi Chu Du cảm thấy đặc biệt khó chịu, tiếng động phía sau dừng lại, ngay sau đó, tiếng bước chân vang lên phía sau. "Anh Chu, em xong rồi!" Chu Du vừa quay người lại, theo bản năng nhìn về phía chân của Diệp Nhất Tâm, lúc này nơi đó đã được bao bọc kín mít, còn phong cảnh gì mà xem nữa?

Chương 33

Diệp Nhất Tâm bị hành động theo bản năng của Chu Du nhìn thấy mà mặt đỏ bừng, có chút ngại ngùng. "Đáng tiếc quá!~" *Đáng tiếc?

Đáng tiếc là không nhìn được sao?

Đáng tiếc là quần không đẹp sao?

Không phải đâu, em bình thường cũng mặc mà, nhưng anh Chu chưa bao giờ nói vậy.

Chẳng lẽ... chẳng lẽ anh Chu nhìn chân em?* Thật ra Diệp Nhất Tâm muốn nói thêm với Chu Du một câu, là không ngại cho anh xem.

Nhưng vì ngượng ngùng và đơn thuần, cô bé căn bản không thể nói ra lời, mấy lần mở miệng rồi lại nuốt ngược vào.

Lúc này, Hồ Ba Nhất bên kia dường như cũng đã xong việc, mấy người cầm đèn pin đi về.

Nghe động tĩnh, Chu Du cũng không nói nhiều nữa, quay đầu lại, hỏi mấy người vừa về: "Về rồi à, Tiểu Sát và Tiểu Sở đâu rồi?" Người đáp lời Chu Du là Hồ Ba Nhất, anh ta không ở lại đó bảo vệ hai người kia, mà Vương Bàn Tử đã ở lại rồi.

Hồ Ba Nhất mở miệng nói: "Họ đang ở bên đó sắp xếp tài liệu, tôi dẫn giáo sư về nghỉ ngơi trước.

Anh cũng nghỉ ngơi đi, nửa đêm tôi trực gác." Ở nơi hoang dã, mỗi ngày đều phải có người trực gác, huống chi còn là ở nơi như Tây Dạ Cổ Thành nữa.

Ngày thứ hai, gió vẫn chưa ngừng, nhưng thời tiết như vậy mới có thể xuất phát vào ban ngày, nếu không cái nắng gay gắt trên trời có thể nướng chín người, có một chút gió thì dễ chịu hơn, chỉ là cảm giác

bị gió thổi vào mặt rõ ràng không hề dễ chịu.

Mấy người lại hơi nhớ tình cảnh xuất phát vào nửa đêm hôm trước, đi bộ dưới màn đêm mát mẻ vừa ấm áp vừa sảng khoái.

Trước khi xuất phát, giáo sư Trần tìm Chu Du và Hồ Ba Nhất, nói với hai người: "Tiểu Chu, Tiểu Hồ, hôm qua tôi lại khảo sát ngôi mộ đá đó, thời gian ngôi mộ này bị trộm tuyệt đối không quá ba đến năm ngày, có lẽ đã có một đội trộm mộ tiến vào sâu trong Hắc Sa Mạc sớm hơn chúng ta, chúng ta cũng không thể trì hoãn được nữa, tốt nhất là nên đuổi theo bắt lấy họ." Chu Du nghe lời đó thấy buồn cười, không nhịn được cười nói: "Giáo sư Trần đừng đùa được không, người ta đều có thuốc nổ quân dụng, chắc chắn không thiếu súng ống, tôi lấy gì đi bắt người?

Cây súng tiểu liên của Bàn Tử à?

Hay khẩu súng lục của Tuyết Lỵ Dương?" "Vậy, không thể để mặc cho họ tiêu dao ngoài vòng pháp luật chứ?" Nhìn vẻ mặt đau khổ bi tuyệt của giáo sư Trần, Hồ Ba Nhất có chút không đành lòng, huých Chu Du, ý bảo anh đừng nói nữa.

Tuy nhiên Chu Du lại không dừng lại ở đó, cười nói: "Lão giáo sư đừng lo xa quá, đã tiến vào sâu trong Hắc Sa Mạc rồi thì tám phần là cùng mục tiêu với tôi, ông nghĩ Tinh Tuyệt Cổ Thành dễ đi lắm sao?

Nếu thật sự dễ thì tôi cũng đâu cần phải đi cùng mọi người, không chừng đến lúc tôi tới nơi, thi thể của những người đó đã nguội lạnh rồi." Lời Chu Du vừa dứt, lập tức mấy đôi mắt đều đổ dồn vào anh, giáo sư Trần càng không nhịn được hỏi: "Tiểu Chu, rốt cuộc Tinh Tuyệt Cổ Thành có gì?

Không thể nói luôn được sao?

Anh đã nói đợi đến khi vào sa mạc mới nói cho tôi, tôi đã vào Hắc

Sa Mạc ba ngày rồi, giờ chắc có thể nói được rồi chứ?" Chu Du nghe vậy trầm mặc, rồi mới nói: "Đi thôi, lúc này không thích hợp để nói chuyện, đợi tối nay khi chúng ta nghỉ ngơi, nếu thời tiết tốt thì tôi sẽ kể cho mọi người nghe." Tuy Chu Du không đồng ý kể ngay lập tức, nhưng chỉ cần đã hứa thì không lo.

Đoàn khảo cổ lại một lần nữa khởi hành, lần khởi hành này lại mang theo sự mong đợi, mong đợi lúc nghỉ ngơi vào buổi tối.

Buổi tối tuy vẫn có gió thổi, nhưng không quá lớn, ngồi trong lều của giáo sư Trần, Chu Du có chút bất đắc dĩ.

Những người này quá muốn nghe chuyện Tinh Tuyệt Cổ Thành rồi, đến mức kéo anh vào lều của giáo sư Trần.

Trong không gian nhỏ bé chỉ vỏn vẹn sáu mét vuông, có đến tám người ngồi chật kín.

Riêng An Lực Mãn không giành chỗ với mọi người, ông ngồi ngoài lều, nhìn ra sa mạc mênh mông, nhưng cũng không muốn bỏ lỡ những gì Chu Du sắp kể.

Chu Du thấy mọi người đã chuẩn bị xong, mới mở miệng nói: "Chuyện về Tinh Tuyệt Quốc tôi biết không nhiều, chỉ biết họ sùng bái mắt, nhưng lại kính sợ rắn." "Rắn ở đó tương đương với quan chấp hành trừng phạt tội nhân, nhưng rắn lại chỉ nghe lệnh của nữ vương." "Hả?

Lại có chuyện kỳ lạ như vậy sao?

Chẳng lẽ Tinh Tuyệt Nữ Vương thực ra là một người huấn luyện rắn?" Chu Du nghe vậy khựng lại, nhìn Sa Đế Bằng đang lớn tiếng kêu la mà không nói gì.

Sa Đế Bằng thấy Chu Du cứ nhìn chằm chằm không nói, vẻ mặt cũng trở nên lúng túng, lúc này giáo sư Trần cũng lên tiếng: "Tiểu Sát,

đừng tùy tiện ngắt lời người khác kể chuyện, có vấn đề gì đợi kể xong rồi hãy hỏi." Sa Đế Bằng nghe vậy dường như cũng biết mình sai, ngượng ngùng nói: "Xin lỗi anh Chu, em quá tò mò." Chu Du mới thu hồi ánh mắt, tiếp tục nói: "Có lẽ vì Tinh Tuyệt Quốc sùng bái mắt nên rắn ở Tinh Tuyệt Quốc có mặt khắp nơi.

Nhưng tôi muốn nói là, những con rắn này có sức tấn công cực kỳ mạnh mẽ, có thể độc hơn rắn hổ mang, và đặc điểm sinh mệnh của chúng cũng mạnh hơn." "Nói cách khác, dù có bị chặt đứt đầu, nhưng nếu còn trong tầm tấn công, chúng có thể vẫn tiếp tục tấn công theo ý chí trước khi chết.

Vì vậy, bất kể lúc nào cũng không được lơ là, nếu không có lẽ bạn sẽ không chết ngay, nhưng chắc chắn sẽ chết." "Đương nhiên, đó chỉ là một phần của Tinh Tuyệt.

Theo tôi được biết, ít nhất có hai phần, trong đó một phần là cơ quan phong thủy." "Tinh Tuyệt Nữ Vương tinh thông cơ quan phong thủy, cho nên các cơ quan liên quan phần lớn đều có liên quan đến phong thủy, đó cũng là lý do chính tôi tìm đội khảo cổ.

Tôi không biết con đường thông tổ tiên năm xưa ở đâu, cho nên đi cùng Hồ Ba Nhất là ổn thỏa nhất." "Thứ ba, và cũng là điểm quan trọng nhất, liên quan đến một chút mê tín.

Tương truyền Tinh Tuyệt Nữ Vương có thần lực, cho nên có đủ loại thần thông không thể tin nổi, tương truyền bão cát đen thực ra là sau khi cô ta chết mới thổi lên, nhằm mục đích chôn vùi những quốc gia dám phản kháng." "Cô ta đã để lại hai lời nguyền, một là nếu có người động vào kho báu của cô ta sẽ không bao giờ có thể thoát khỏi Hắc Sa Mạc nữa, hai là nếu có người tiến vào Thánh địa Tinh Tuyệt, sẽ bị nguyền rủa.

Lời nguyền đó và con cháu sẽ đời đời kiếp kiếp chịu hành hạ, tất

cả mọi người đều không sống quá 50 tuổi." "Đó là tất cả những gì tôi biết, còn lại tôi cũng không rõ lắm." Khi Chu Du kể xong câu chuyện, sắc mặt Tuyết Lỵ Dương thay đổi, nhưng nhìn các thành viên khác trong đội khảo cổ, Tuyết Lỵ Dương không trực tiếp mở miệng, nhưng cô không nói thì có người khác nói.

Chỉ nghe Sa Đế Bằng hỏi: "Vậy Thánh địa của Tinh Tuyệt Quốc ở đâu?

Có thật sự có lời nguyền không?" Không cần Chu Du trả lời, giáo sư Trần đã đáp lời Sa Đế Bằng: "Thánh địa của Tinh Tuyệt Quốc chắc là ở Quỷ Động, tương truyền Tinh Tuyệt là một dân tộc sống dưới lòng đất, cho nên Quỷ Động là Thánh địa là điều không thể bình thường hơn.

Còn về lời nguyền thì hơi vô căn cứ, tôi khảo cổ bao nhiêu năm, thấy đủ thứ chuyện rồi, phần lớn lời nguyền đều bị thần thánh hóa.

Ví dụ như lời nguyền Thần Nông Giá, tương truyền người nào tiến vào sâu trong Thần Nông Giá sẽ bị nguyền rủa, biến thành quái vật nửa người nửa quỷ, nhưng đội nghiên cứu của tôi khi phát hiện một người bị nguyền rủa thì thấy người đó chỉ bị trúng độc, một loại độc tố vi sinh vật ảnh hưởng đến thần kinh.

Vì vậy, nếu chúng ta vào Quỷ Động, nhất định phải mang theo mặt nạ phòng độc." Lời giáo sư Trần vừa dứt, mọi người im lặng, An Lực Mãn ngoài lều cuối cùng cũng không nhịn được lên tiếng. "Không không không, lời nguyền thì có thật đó.

Lời của vị tiểu ca này nói là thật đó, bao nhiêu năm nay rồi, những người đã lấy kho báu của Hồ Đại lão gia đều ở lại mảnh sa mạc này cả.

Ông Hồ Đại ban đầu là của Tinh Tuyệt Nữ Vương mà, sớm biết là đi tìm mộ Hồ Đại, tôi có chết cũng không theo vào đâu.

Chương 34

Sáng mai tôi sẽ quay về, muốn nhốt tôi bao lâu thì nhốt." Lập tức mấy người nhìn nhau, không một ai có thể nghe ra manh mối gì.

Giáo sư Trần vội vàng nói: "Lão ca ca, lời nguyền là thứ hoàn toàn vô căn cứ, chúng ta đã đến gần Tinh Tuyệt Cổ Thành như vậy rồi, làm sao có thể từ bỏ chứ?" Tuy nhiên lời của giáo sư Trần không hề lay chuyển được An Lực Mãn, ông ta chỉ kiên quyết nói: "Tôi không biết ông có ở đó không, tóm lại tôi sẽ không đưa mọi người đi nữa đâu, sáng mai tôi sẽ quay về!" Vương Bàn Tử nghe vậy thì sốt ruột: *Mẹ kiếp, đến nước này rồi mà còn định bỏ cuộc à?* "Này, lão già." Hồ Ba Nhất nghe vậy biết Vương Bàn Tử định làm gì, nhưng cũng không ngăn cản, lúc này phải có một người đóng vai mặt tốt, một người đóng vai mặt xấu, nếu không thì không thể giữ được lão già này.

Nhưng chưa đợi Vương Bàn Tử nói hết, Chu Du đã mở miệng: "Chú An Lực Mãn, chú có tin lời tôi không?" An Lực Mãn nghe vậy ngẩn người, do dự một lúc rồi gật đầu.

Chu Du mới tiếp tục: "Tổ tiên tôi đã từng đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, nhưng tôi cũng không hề bị lời nguyền.

Tôi cảm thấy, Hồ Đại cũng là do nữ vương phái đến, nếu không chú nghĩ Bạch Lạc Đà dễ gặp như vậy sao?

Chú nên chú ý, tôi thậm chí còn biết bão cát đen sẽ kéo dài bao lâu, cho nên nếu chú không đưa tôi đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, đó mới là trái với ý chí của Hồ Đại." An Lực Mãn nghe vậy thì do dự, tiểu ca này quả thực phi phàm, và quả thực đã chạm vào linh vật của Hồ Đại, nếu không phải ý chí của Hồ Đại, có lẽ đã sớm mất mạng rồi.

Nghĩ vậy, An Lực Mãn cuối cùng cũng gật đầu: "Được thôi, đã là

ý chí của Hồ Đại, vậy tôi sẽ đưa mọi người đi, nhưng tôi nói trước nhé, sau khi tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành, tôi sẽ chỉ đợi ở bên ngoài, tôi sẽ không đi vào cùng mọi người đâu!" Lập tức mấy người trong lều nhìn nhau, giáo sư Trần và Tuyết Lỵ Dương gật đầu, Hồ Ba Nhất mở miệng nói: "Được thôi, chú An Lực Mãn đưa chúng tôi đến Tinh Tuyệt Cổ Thành là được rồi, nhưng chú không được bỏ chúng tôi mà chạy đấy nhé, như vậy Hồ Đại có thể sẽ trách tội chú đấy." "Không đâu, không đâu, tôi và Hồ Đại đều là người thích nhau mà, chúng tôi là anh em mà, xương cốt đứt nhưng gân vẫn nối liền mà!" Mặc dù trong lòng mọi người vẫn chưa yên tâm, nhưng đây là lựa chọn tốt nhất hiện tại.

Trong mười ngày tiếp theo, đội khảo cổ càng đi sâu vào sa mạc, cuối cùng ngay cả An Lực Mãn cũng mất dấu vết của Tư Độc Ám Hà.

Một ngày, An Lực Mãn tìm Chu Du và Hồ Ba Nhất, mắt đỏ hoe, run rẩy tay, nói: "Xem ra Hồ Đại không hề thương xót tôi, tôi chỉ có thể đưa mọi người đến đây thôi, đến đây tôi hoàn toàn không thể nhận ra bất cứ thứ gì nữa rồi." Mấy ngày qua, sa mạc không một chút gió, thời gian mặt trời treo trên bầu trời cũng đặc biệt dài, để tiết kiệm nước, mọi người đã chuyển sang hình thức đi đường vào sáng sớm và tối muộn một lần nữa, nhưng dù vậy, cũng tiêu hao rất lớn.

Nếu trong bảy ngày tới không tìm thấy Tinh Tuyệt Cổ Thành, thì khi quay về sẽ phải giết lạc đà.

Chu Du nghe vậy bỗng nhiên cười, nói với Tuyết Lỵ Dương: "Tuyết Lỵ, xem lại sổ ghi chép của cô đi, tôi dường như đã tìm ra địa điểm rồi." Ngay lập tức mọi người nghe vậy tinh thần chấn động, An Lực Mãn càng có chút không tin mà lắc đầu, một vùng mênh mông vô tận, làm sao có tin tức của Tinh Tuyệt Cổ Thành được?

Hiện tại ngay cả ông cũng không thể phát hiện ra, người khác làm sao có thể tìm thấy dấu vết chứ?

Tuyết Lỵ Dương thì không hề nghi ngờ, dưới lều, cô nhanh chóng lật xem cuốn nhật ký, cẩn thận tìm kiếm gợi ý sau khi Tư Độc Ám Hà biến mất.

Kể từ khi không còn gió, trạng thái của Diệp Nhất Tâm không được tốt lắm, lúc này xảy ra chuyện phấn chấn lòng người như vậy, Diệp Nhất Tâm vậy mà không tiến lại gần Tuyết Lỵ Dương.

Chu Du đến bên Diệp Nhất Tâm hỏi: "Sao rồi?" Diệp Nhất Tâm lúc này có chút yếu ớt, nhưng thấy Chu Du thì gắng gượng lấy lại tinh thần. "Anh Chu em không sao!" "Trông em như không sao à?

Đã uống thuốc chưa?" Chu Du vừa nói vừa đưa tay sờ trán Diệp Nhất Tâm, nhưng cũng không sờ ra được gì.

Bây giờ nhiệt độ quá cao, sờ ai cũng có cảm giác phát sốt. "Uống rồi ạ." "Vậy, cởi áo khoác ra đi!" "A?" Mặc dù lúc này Diệp Nhất Tâm đang mơ màng, nhưng vẫn bị Chu Du làm giật mình. "Ngoan, anh Chu sẽ không hại em đâu." Lời Chu Du nói ra luôn có một loại cảm giác như sói xám lớn, cái cảm giác như muốn lừa gạt phụ nữ lên giường, giống một tên tra nam vậy.

Nhưng dù vậy, Chu Du vẫn không bỏ cuộc.

Sắc mặt Diệp Nhất Tâm đỏ bừng, không phân biệt được là do nắng, do ngượng, hay do sốt.

May mà An Lực Mãn đã nhắc nhở sớm hơn ba ngày so với nguyên tác, nếu không tình trạng của Diệp Nhất Tâm sẽ còn nghiêm trọng hơn nữa!

Diệp Nhất Tâm nghe lời, dù sao cũng chỉ cởi áo ngoài.

Sau khi Diệp Nhất Tâm cởi áo ra, cuối cùng cũng cảm thấy mát

mẻ hơn một chút, đương nhiên chỉ là ảo giác, ảo giác do sự bay hơi nước làm hạ nhiệt.

Chu Du nói với Diệp Nhất Tâm: "Tiểu Diệp, em xích sang bên này một chút, nhưng cũng đừng chạy ra chỗ mặt trời." Mặc dù hố cát và vải bạt có khả năng làm giảm nhiệt hạn chế, nhưng không nên làm trầm trọng thêm tình hình.

Chu Du lấy ra một ống nitơ lỏng (Dịch Đạm) từ trong túi, rồi vùi xuống dưới hố cát ba mươi centimet, sau đó Chu Du cầm xẻng quân dụng giáng mạnh xuống.

Hố cát dần dần đóng băng cuối cùng cũng làm vỡ ống thủy tinh, giây tiếp theo nhiệt độ trong cát được hấp thụ nhanh chóng.

Chưa đầy một phút, trong hố cát đã hình thành một tảng băng cát đường kính một mét.

Nhìn thấy điều đó, Chu Du cười, đây mới là mục đích chính của việc mang nitơ lỏng theo, phải sử dụng vào những thời điểm then chốt như thế này. "Tiểu Diệp, mau nằm xuống đi, tuy bây giờ đã kết băng, nhưng nhiệt độ tổng thể của cát vẫn cao, tảng băng cát này e rằng chỉ có thể mang lại cảm giác thoải mái trong một hoặc hai giờ thôi." Chu Du vừa nói vừa phủ chiếc áo khoác chắn gió của Diệp Nhất Tâm lên tảng băng cát, cố gắng hết sức kéo dài tốc độ bay hơi nước của băng cát.

Diệp Nhất Tâm nghe vậy vừa nằm xuống vừa đỏ mắt nhìn Chu Du, những thứ quý giá như vậy mà anh Chu đều dành cho cô bé, thật sự là đối xử với cô rất tốt. "Anh Chu, nếu anh không chê, anh cũng nằm lên đây với em đi." Chu Du lắc đầu, cười nói: "Anh quá nóng, lên đó chỉ làm tăng tốc độ bay hơi thôi, thôi được rồi, em cứ nằm đi, anh đi chỗ kia xem sao." Mặc dù còn lại tám ống nitơ lỏng, nhưng Chu Du không định lãng phí, giữ lại thêm một ống, vào lúc then chốt không

chừng có thể cứu được một mạng người.

Ở một bên khác, Tuyết Lỵ Dương cũng tìm thấy manh mối đó, mọi người nhìn la bàn không dễ sử dụng lắm rồi càng xác định Tinh Tuyệt Cổ Thành ở gần đây, nhưng tiếc là giữa sa mạc mênh mông vô tận không dễ tìm ra.

Sau đó Chu Du nói với Tuyết Lỵ Dương: "Trong sổ ghi chép có ghi, ở đó có hai ngọn núi đá màu đen, đối lập nhau dưới ánh hoàng hôn, đi qua thung lũng trông như cánh cửa lớn, thành phố trong truyền thuyết nằm ở đó.

Vậy cô có ý kiến gì không?" "Nếu sổ ghi chép đã nói vậy, thì đợi khi mặt trời sắp lặn, tôi sẽ hướng về phía mặt trời mà tìm.

Gần đụn cát bên kia là nơi cao nhất, đợi trước khi mặt trời lặn, tôi sẽ lên đó nhìn về phía tây." "Được!" Hai giờ sau Chu Du lại đến kiểm tra một lần nữa, tình hình của Diệp Nhất Tâm đã tốt hơn nhiều, có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ cơ thể đã giảm xuống.

Sau khi chạm vào nền cát không còn hơi ẩm, và cho Diệp Nhất Tâm uống một ít sữa chua, Chu Du lại đập vỡ một ống nitơ lỏng nữa.

Lúc này không thể tiếc, may mà thời gian mặt trời lặn cũng không còn xa, có sự hạ nhiệt từ cát trước đó, một ống nitơ lỏng đủ để duy trì trong thời gian dài hơn.

Khoảng hai tiếng rưỡi sau, mặt trời đã ngả về tây, nhìn thấy vậy, Chu Du nói với Hồ Ba Nhất và Tuyết Lỵ Dương: "Đi thôi, lên đụn cát đó." Lúc này trừ ba người, những người khác cũng đi theo, hy vọng ở ngay trước mắt, muốn tận mắt chứng kiến.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía hoàng hôn, đột nhiên Tuyết Lỵ Dương kích động chỉ vào phía trước reo lên: "Hắc Long, dấu vết của Hắc Long!" Một đường màu đen ẩn hiện có thể nhìn thấy lờ mờ, nhìn

từ xa không rõ lắm.

Hồ Ba Nhất nghe vậy, lập tức lấy ống nhòm ra nhìn, đường màu đen đó chính xác là một dãy núi màu đen, như một con hắc long đang nằm ở đó.

Hắc Long bị cắt đứt ở giữa, có một cửa núi ở giữa, đó chẳng phải là dấu vết của Hắc Long sao?

Dấu vết của Hắc Long, nơi hoàng hôn buông xuống, chắc chắn không phải là ảo ảnh.

Chương 35

Hồ Ba Nhất nhìn mấy người, hỏi: "Chúng ta xuất phát khi trời tối, hay xuất phát ngay bây giờ?" Thật ra Hồ Ba Nhất nhìn cảnh này, bỗng nhiên lại nhớ đến cha của Tuyết Lỵ Dương.

Rốt cuộc ông ấy sẽ ở lại Tinh Tuyệt Cổ Thành sao?

Lời nguyền rắn của Chu Du?

Thành thật mà nói, anh vẫn luôn canh cánh trong lòng về Tinh Tuyệt Cổ Thành, dường như Tinh Tuyệt Cổ Thành có một điều bí ẩn nào đó hấp dẫn anh, nhưng khi Tinh Tuyệt Cổ Thành xuất hiện, trong lòng anh lại có chút lùi bước.

Chu Du nhìn lướt qua hoàng hôn, tuy mặt trời chưa lặn, nhưng lúc này không còn nóng như vậy nữa, một ngày mát mẻ sắp đến. "Thu dọn đồ đạc, ăn chút lương khô rồi xuất phát!" Vợ của tôi ở ngay trước mắt rồi, tâm trạng của Chu Du trở nên rộn ràng, chỉ là không biết vợ mình sẽ xuất hiện dưới hình thức nào, quỷ? thi thể? người?

Dưới màn đêm vốn dĩ dễ đi hơn dưới nắng gay gắt, cộng thêm Tinh Tuyệt Cổ Thành sắp đến, mọi người đều tỏ ra khá phấn khích.

Cứ đi mãi không ngừng, tuy "trông núi chạy chết ngựa" (ý nói đường xa hơn tưởng), nhưng cứ một mạch đi đến chân núi Trát Cách Lạp Mã.

Lúc này là ba bốn giờ sáng, e rằng không bao lâu nữa trời sẽ sáng.

Ánh trăng chiếu lên ngọn núi Trát Cách Lạp Mã màu đen không có một chút phản quang nào, không, thậm chí không còn một nguồn sáng nào.

Mặc dù trăng đêm nay sáng, nhưng ở đây không thể tiếp tục chỉ

đường cho mọi người được nữa.

Nhìn cửa núi đen kịt, trong lòng mọi người đều có chút run sợ, dường như đang bước vào một cái miệng vực sâu khổng lồ.

Mọi người đều xuống lạc đà, đi bộ, Hồ Ba Nhất lúc đó nhắc nhở: "Mọi người mở to mắt ra một chút, tôi và Chu Du đều đã nói với mọi người rồi, nơi này rất tà dị.

Nhớ kỹ, không chỉ phải chú ý xung quanh, mà còn phải chú ý dưới chân." Nghe Hồ Ba Nhất nói vậy, mọi người đều căng thẳng.

Lập tức mọi người đều lấy lại tinh thần, cẩn thận từng li từng tí tiến về phía trước.

Đi được một lúc, lạc đà đột nhiên thở dốc, cảm xúc bắt đầu bồn chồn không yên.

Thấy vậy, Chu Du lập tức hô to: "Mọi người cẩn thận, phía trước chắc chắn có nguy hiểm, Hồ Ba Nhất ném một cây pháo sáng đi." "Được thôi!" Pháo sáng vừa ném ra, chú An Lực Mãn cũng miễn cưỡng ổn định lại đàn lạc đà.

Một đoạn nhỏ trong thung lũng phía trước, hai bên là đá núi đen kịt, trên đất là cát vàng dày đặc, núi hoang vắng đến một ngọn cỏ cũng không có.

Thấy vậy, Hồ Ba Nhất đi vài bước dưới ánh sáng của pháo sáng, rồi lại ném ra cây pháo sáng thứ hai.

Theo ánh lửa chiếu sáng, mọi người đột nhiên phát hiện ở đằng xa có một người đang ngồi.

Trong tích tắc, mọi người đều giật mình, rồi tò mò.

Hồ Ba Nhất nhìn Chu Du, hỏi: "Làm sao đây?

Dường như có một người chết, tôi đi xem thử nhé?" Chu Du nghe

vậy lập tức lắc đầu: "Đừng đi, lạc đà không đến nỗi sợ một người chết, thứ tấn công chúng ta chắc chắn là một thứ gì đó, không thể là lời nguyền, cho nên tám phần là rắn." "Tuyết Lỵ, Bàn Tử, hai người cầm súng yểm trợ phía sau.

Lão Hồ, anh đợi tôi ở đó." Chu Du nói, từ phía sau lấy ra xẻng quân dụng, cẩn thận tiến về phía Hồ Ba Nhất.

Người đó mặc áo choàng trắng, đầu quấn khăn chống cát, lưng đeo ba lô, chết một cách vô cùng quỷ dị.

Dáng vẻ của người đó mọi người không nhìn rõ, vì người đàn ông đeo khăn che mặt, nhưng hai mắt lộ ra ngoài lại trừng trừng nhìn lên trời, mở trừng trừng, trông như thể đang ngồi mà chết, không có bất kỳ dấu hiệu nào.

Thấy da người chết không bị khô, Hồ Ba Nhất khẽ nói: "Chắc chết chưa quá một ngày, có lẽ cũng chỉ vài giờ." Chu Du nhìn người đó lại cảm thấy vô cùng kỳ lạ, người đó tuy mặc y phục trắng, nhưng lại giống như quân phục được chế tạo đặc biệt.

Trong lòng Chu Du ẩn chứa một phỏng đoán, nhưng phỏng đoán này tạm thời không thể xác minh được, ít nhất là phải đợi sau khi giết đám rắn mắt đen đó. "Lão Hồ, ném thêm vài cây pháo sáng ra xung quanh." Hồ Ba Nhất nghe vậy, liên tục đốt ba cây, lần lượt ném về hai bên và phía trước.

Theo pháo sáng rơi xuống, xung quanh được chiếu sáng rực rỡ, ngay sau đó từng thi thể người chết đều xuất hiện.

Ít nhất có sáu người trong nhóm đó, ít nhất sáu người phía trước đã chết.

Trên mặt đất bên cạnh nằm ngổn ngang bốn thi thể khác, cũng trừng trừng đôi mắt đáng sợ, dáng vẻ kỳ lạ. "Mọi người cẩn thận một

chút, chỗ này chắc chắn có rắn!" Lời Chu Du vừa dứt, đột nhiên một con rắn từ trên thi thể đầu tiên bò ra, vảy rắn lấp lánh sáng bóng, trong màn đêm cũng có thể nhìn thấy, trên đầu nó có một cái mào thịt màu đen, nhưng thân hình lại không dài, ước chừng chỉ dài khoảng 30 centimet.

Lúc con rắn xuất hiện không có ai ở gần, nhưng lúc này nó đang bò về phía Chu Du và Hồ Ba Nhất.

Từ khi Chu Du nói có rắn, ánh mắt mọi người chủ yếu tập trung vào mặt đất, Bàn Tử mắt tinh, đầu tiên phát hiện ra con rắn này. "Lão Hồ, cẩn thận phía sau." Bàn Tử vừa nói vừa nổ súng, nhưng con rắn đừng xem nó nhỏ bé, tốc độ lại phi thường.

Cộng thêm mục tiêu quá nhỏ, trong chốc lát, kỹ năng bắn súng của Bàn Tử vậy mà liên tục ba lần trượt mục tiêu.

Tuyết Lỵ Dương đứng ở vị trí không tốt, con rắn đó vừa vặn bị Vương Bàn Tử che khuất.

Con rắn nhỏ tốc độ cực nhanh, trong hai hơi thở đã cách hai người chưa đầy hai mét.

Đợi khi Tuyết Lỵ Dương đi nhanh hai bước, thân rắn co lại, rồi đột nhiên bật ra.

Ngay từ khi con rắn xuất hiện, hai người đã căng thẳng thần kinh, lúc con rắn lao tới, Hồ Ba Nhất ra tay trước.

Con rắn tấn công Chu Du, thân hình Hồ Ba Nhất còn nhanh hơn cả Chu Du.

Chương 36

Kỹ năng của Hồ Ba Nhất cũng khá tốt, không hề thất thủ, trong tích tắc đã chém con rắn làm đôi.

Nhưng Chu Du lại không hề thả lỏng, sau khi con rắn bị chém làm đôi, Chu Du một xẻng giáng xuống, "Bốp" một tiếng đánh văng con rắn xa vài mét.

Thấy Hồ Ba Nhất vẻ mặt khó hiểu, Chu Du giải thích: "Con rắn đó dù đã chết cũng có thể tạm thời tấn công, đợi nó chết hẳn đã." Lúc này, tiếng súng "Đùng đùng đùng" vang lên, tiếng súng đột ngột làm Chu Du và Hồ Ba Nhất giật mình, phải biết tiếng súng không cách họ bao xa.

Nhưng theo tiếng súng nhìn lại, Chu Du và Hồ Ba Nhất lại phát hiện cách đó chưa đầy bốn mét phía sau hai người có một con rắn đã chết.

Trong tích tắc, sắc mặt hai người có chút khó coi, lần lượt gật đầu với Tuyết Lỵ Dương, tỏ ý cảm ơn. "Chú An Lực Mãn, bây giờ lạc đà đi được không?" Chu Du vốn nghĩ chỉ có hai con rắn, ít nhất là theo nguyên tác, nhưng lời chú An Lực Mãn nói lại khiến lông tơ dựng ngược. "Không đi được đâu, sợ lắm." Nghe vậy, Chu Du ngay lập tức quay người lại, lùi một bước, cẩn thận đề phòng, vừa định gọi Hồ Ba Nhất cùng đề phòng, Chu Du đột nhiên đè nén tiếng nói, thì thầm: "Lão Hồ đừng động đậy!" Không cần Chu Du nói, Hồ Ba Nhất đã đứng sững tại chỗ, khoảnh khắc đó, anh cảm thấy phía sau gáy lạnh toát, có một dự cảm chẳng lành.

Sắc mặt Hồ Ba Nhất trong tích tắc như trắng bệch đi, nhìn Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương, không dám có bất kỳ động tác lớn nào,

nghiến răng ken két nói: "Hai người nhắm bắn cho chuẩn vào, đừng có bắn tôi thành tổ ong vò vẽ đấy." Thay vì đợi chết, Hồ Ba Nhất thà mạo hiểm một chút, cho nên mới nhắc nhở hai người nổ súng.

Nhưng mặc dù vậy, trong lòng anh lại như nước giếng mùa đông, lạnh buốt.

Lúc đó, thân rắn hơi ngóc lên và lùi lại một chút.

Động tác đó là tư thế tấn công của rắn, không nói gì khác, một khi tấn công thì chỉ mất một phần bảy giây.

Lòng bàn tay Vương Bàn Tử đã đẫm mồ hôi, căn bản không tự tin nổ súng, góc độ cũng không kịp điều chỉnh.

Khoảnh khắc đó, Hồ Ba Nhất không tự chủ được nhắm mắt lại, chuẩn bị đón cái chết.

Nhưng trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên một tiếng "Cạch!" vang lên, mang theo ánh sáng trắng chói mắt, thung lũng đen kịt cũng được chiếu sáng như tuyết.

Con rắn quái dị đang lao về phía Hồ Ba Nhất bị ánh sáng trắng lóe lên, như thể trúng phải phép thuật hóa đá mà rơi xuống đất.

Mọi chuyện xảy ra chưa đầy một giây, Tuyết Lỵ Dương lúc đó xuất hiện bên cạnh Chu Du, "Đùng đùng đùng ~" mấy tiếng súng liên tiếp vang lên.

Hồ Ba Nhất mở mắt ra nhìn, con rắn đã bị bắn thành nhiều đoạn, nhưng theo lời Chu Du nói trước đó, Hồ Ba Nhất hướng thẳng vào đầu rắn, dùng xẻng giáng mạnh xuống.

Một xẻng này Hồ Ba Nhất dùng hết sức, như thể muốn trút hết sự kinh hãi và uất ức vừa rồi, một xẻng đập nát đầu rắn.

Chất dịch màu đen chảy ra, Hồ Ba Nhất vội vàng lùi lại hai bước.

Vương Bàn Tử thấy vậy, tiến đến bên cạnh Chu Du, khó hiểu hỏi Tuyết Lỵ Dương: "Chiếu lên là được à?" Tuyết Lỵ Dương nghe vậy, giải thích: "Trước đây tôi nghe đồng nghiệp tạp chí địa lý của tôi nói, trong sa mạc có một loại rắn rất sợ ánh sáng mạnh." Chu Du nghe vậy trong lòng khinh thường, nhưng cũng không vạch trần Tuyết Lỵ Dương, loại rắn này chỉ tồn tại ở những nơi liên quan đến Tinh Tuyệt, ở sa mạc khác mà muốn thấy loại rắn này thì hoàn toàn là mơ mộng.

Nhìn thấy con rắn đã chết, Chu Du mới thở phào nhẹ nhõm: "Chú An Lực Mãn, lạc đà đi được chưa?" Lần này An Lực Mãn cuối cùng cũng đưa ra một tin tốt. "Đi được, đi được, chúng ta mau rời khỏi đây thôi." Chu Du nghe vậy cuối cùng cũng thở phào, nói với Hồ Ba Nhất: "Thu dọn vật tư đi, lạc đà là loài linh tính nhất, đã đi được thì tám phần là không còn rắn nữa.

À phải rồi, Tuyết Lỵ, vì mấy con rắn này sợ ánh sáng chói, lát nữa cứ cách hai phút lại chiếu sáng hai bên, cho đến khi mọi người kiểm tra xong vật tư thì thôi." Tuyết Lỵ Dương nghe vậy gật đầu, quả thực, vật tư cũng nên được bổ sung rồi, có nhiều vật tư như vậy, không có lý do gì không bổ sung.

Hồ Ba Nhất cũng lúc này lên tiếng: "Mọi người đều cẩn thận một chút!" Chu Du lúc đó nói với Vương Bàn Tử: "Bàn Tử, đổi một khẩu AK cho tôi." "Được, rồi!" Chu Du cầm đuốc, lấy con dao phay vẫn luôn mang theo trong túi ra, đến bên thi thể đầu tiên.

Ngay sau đó trực tiếp cắt quần áo phía sau người đó, đặt ngọn đuốc sang bên cạnh.

Vương Bàn Tử lúc này hoàn toàn không hiểu Chu Du đang làm gì, tò mò hỏi: "Lão Chu, anh đang làm gì vậy?" Chu Du nghe vậy không quay đầu lại mà nói: "Cứ cảnh giới đi, bây giờ không phải lúc tò mò."

Tuy nhiên Chu Du đợi nửa ngày cũng không thấy cái mình muốn xem, Chu Du hơi nhíu mày, chẳng lẽ chết rồi không có tác dụng sao?

Không phải chứ, không phải là gặp nhiệt mới hiện ra sao?

Mới chết được mấy giờ thôi mà!

Không đúng, chỉ có nhân viên cốt cán của Uông gia mới có hình xăm, có lẽ người này không phải.

Chu Du nghĩ vậy lại dẫn Vương Bàn Tử đến bên cạnh người thứ hai, ngay sau đó là người thứ ba, người thứ tư, người thứ năm, cho đến người thứ sáu, Chu Du mới có được câu trả lời ưng ý.

Không sai, quả nhiên là người của Uông gia.

Xem ra người của Uông gia không biết từ đâu nghe được bên này có rắn đen, muốn tìm thông tin về mắt rắn đồng cá.

Chỉ tiếc là không biết rắn đó là rắn quái mắt đen, chứ không phải rắn lông đen. "Ối, lão Hồ, trên lưng lại nổi hình vẽ rồi này?" Thủ đoạn của Chu Du quá thô bạo, trực tiếp đốt cháy không ít da người, phượng hoàng tự nhiên biến thành "tứ bất tượng" (con vật không giống con nào).

Bởi vì người đã chết, máu huyết không thể lưu thông, chỉ có một mảng nhỏ hiện ra, màu sắc đậm nhạt không đều, nhưng có thể nhìn ra là khá rõ. "Một đám phần tử đặc biệt, đợi về Bắc Bình rồi tôi sẽ nói chuyện với anh, đi thôi." Vương Bàn Tử nghe vậy, ý thức được nói chuyện ở đây không tiện, nhưng cũng không thể cứ bị Chu Du lừa dối mà đi được sao?

“Lão Hồ, đã có thành ý rồi, tôi biết ở Bắc Bình ở đâu cơ chứ?” Chu Du nghe vậy bật cười nhìn Vương Bàn Tử một cái: “Tôi cũng không biết, về hỏi Đại Kim Nha đi.” “Lão Kim?

Ông không biết?

Đại Kim Nha biết?" Vương Bàn Tử nhất thời hơi mơ hồ!

Vận hành kiểu gì vậy?

"…" "Chu Du, xong chưa?

Đi thôi!" Tuy nhiên, Chu Du tám phần là không mang rắn theo, nhưng mọi người vẫn cẩn thận kiểm tra hành lý của từng người, dù sao nếu không kiểm tra kỹ lưỡng, đi giữa đường tự dưng có một con rắn chui ra từ hành lý thì đúng là toang thật rồi.

Cũng vì thế mà tốn chút thời gian, vừa vặn để Chu Du tra được tin tức.

"Xong rồi!

Chương 37

Đi thôi Bàn Tử, lát nữa đừng có mà lung tung." Vương Bàn Tử lanh lẹ, nghe vậy lập tức hiểu ý: "Yên tâm, tôi sẽ không tiết lộ bí mật của lão Chu đâu!" Bí mật ư?

Chu Du buồn cười lắc đầu, chỉ là không muốn bị cuốn vào vòng xoáy của Cửu Môn Lão Đại thôi.

Một đoàn người lên lạc đà, nhanh chóng đi về phía ngoài sơn cốc, cách ngoài sơn cốc không xa, lại thêm Tuyết Lỵ Dương thỉnh thoảng lại chiếu đèn pin, trên đường đi ngược lại chẳng gặp nguy hiểm gì.

Mọi người cứ thế đi thẳng ra bãi đất trống ngoài sơn cốc mới dừng lại.

Lúc này trời chưa sáng, tinh túy và ánh trăng mờ nhạt, khoảnh khắc trước bình minh là lúc đen tối nhất, đột nhiên chân trời xa xé toạc một khe nứt đỏ sẫm, mặt trời cuối cùng cũng sắp mọc.

Khe nứt đỏ sẫm xuất hiện chưa đầy vài giây, lập tức chuyển thành màu vàng hồng rực rỡ, ngay sau đó vạn đạo kim quang đổ xuống.

Trong chớp mắt, sa mạc vô biên dường như hóa thành vàng ròng, lấp lánh ánh kim.

Cảnh đẹp bình minh và hoàng hôn trên sa mạc dường như xem bao nhiêu lần cũng không đủ, nhưng hôm nay trọng tâm chú ý của mọi người lại không nằm ở đó.

Lúc này, một thành phố khổng lồ hiện ra trước mắt mọi người, tuy là tường đổ gạch nát, có một số chỗ bị cát vùi lấp, nhưng khắp nơi vẫn có đủ loại nhà cửa kiến trúc, nổi bật nhất là một tòa tháp đá màu đen hơi nghiêng, lặng lẽ sừng sững giữa thành phố.

Sau hai nghìn năm, Tinh Tuyệt Cổ Thành một lần nữa xuất hiện trong mắt con người.

Nhìn quy mô của Tinh Tuyệt Thành đủ để cư trú năm sáu vạn người, phải biết rằng năm đó một thành phố nổi tiếng như Lâu Lan cũng chỉ có một hai vạn dân cư, 3000 quân lính, có thể thấy được sự huy hoàng trong quá khứ của Tinh Tuyệt Thành.

Lúc này Hồ Ba Nhất mở miệng hỏi: "Chúng ta có nên hành động không?" Chu Du lắc đầu, nói: "Bây giờ ăn cơm đã, bổ sung nước, mọi người ăn no tám phần thôi, ăn quá no dễ làm giảm sức chiến đấu." "Được!" Khi mọi người đang nhóm lửa nấu cơm, chú An Lực Mãn nói với mọi người: "Tôi chỉ có thể đi đến đây thôi, tôi đã nói trước rồi." Hồ Ba Nhất nghe vậy gật đầu, nhưng vẫn nói: "Ông An, ông có thể đợi ở đây, nhưng quan trọng là ông nhất định phải đợi tôi, Hồ đại ca tôi không thích người hứa suông và bội bạc!" An Lực Mãn nghe vậy gật đầu, trịnh trọng nói: "Tôi sẽ đợi thôi, nhưng nếu một tuần mà không thấy ai ra thì tôi cũng chỉ có thể đi thôi!" Một tuần mà không đi nữa thì thật là làm khó người khác rồi, nên Hồ Ba Nhất gật đầu: "Yên tâm, tôi chắc chắn sẽ ra trong vòng một tuần." Chủ yếu là thăm dò Tinh Tuyệt Nữ Vương, có thể một hai ngày cũng đã ra rồi.

Chu Du cũng nhân tiện dặn dò: "Lát nữa khi bắt đầu hành động, nếu không có lệnh của tôi và lão Hồ thì tôi mong mọi người đừng có động vào bất cứ thứ gì.

Đặc biệt là Bàn Tử, ngàn vạn lần đừng động vào bất cứ thứ gì, sẽ chết người đấy." "Này, lão Chu, ý anh là gì khi cứ nhằm vào tôi thế?

Vương Bàn Tử tôi có phải loại người như vậy đâu?" Giống!

Nhưng Chu Du không đáp, chỉ dặn dò Hồ Ba Nhất: "Lão Hồ, lát nữa anh trông chừng Bàn Tử nhé, chuyện này liên quan đến tính mạng của tôi đấy." "Được, tôi nhất định sẽ trông chừng Bàn Tử!" "Hắc, lão

Hồ.” “Tiểu Tát, Tiểu Sở, hai cậu giám sát lẫn nhau!” “Được thôi, anh Chu!” Ăn cơm xong, mọi người lại lần nữa lên đường, khoảng cách từ miệng núi đến cổ thành rất gần, chỉ mất chừng một bữa cơm là đã đến được cổng thành, lúc này cổng thành đã đổ nát không ra hình dáng gì nữa, mọi người trực tiếp đi qua những bức tường đổ nát mà vào trong thành.

Xung quanh một mảnh tĩnh mịch, từ xa nhìn trông rất hùng vĩ và quy mô, nhưng khi lại gần thì lại là một đống đổ nát, cái cảm giác hụt hẫng này thật là lớn!

Thấy mấy người trong đội khảo cổ cứ đi đi lại lại, tò mò về mọi thứ, Chu Du không nhịn được nói: “Đi thôi, tôi không có nhiều thời gian.

Nếu Tinh Tuyệt còn những thứ có giá trị, e rằng chỉ còn ba nơi: Hắc Tháp, Thần Miếu và Vương Cung, quan trọng nhất chắc chắn là ở Vương Cung!” Không phải những nơi khác của Tinh Tuyệt không có giá trị nghiên cứu, mà phần lớn những nơi khác đều bị vùi lấp dưới cát, nếu muốn tìm từng căn từng căn thì đó là một công trình đồ sộ đến nhường nào?

“Tiểu Chu nói đúng, lần này chúng ta không có nhiều thời gian để phí hoài ở xung quanh, cứ đến Hắc Tháp trước đã.

Cái Hắc Tháp đó nổi bật như vậy, chắc chắn có một số thông tin quan trọng.” Chu Du biết bên trong Hắc Tháp có gì, nhưng anh cũng không nói ra, bây giờ không thể chỉ dựa vào nguyên tác, biết đâu sẽ có những biến cố khác, chuẩn bị vẹn toàn mới là tốt nhất.

Đi thêm nửa tiếng, họ đến được Hắc Tháp hơi nghiêng, gần đó ngoài Hắc Tháp ra thì ngay cả một căn nhà dân tử tế cũng không có, chỉ có từng dãy tường đất đã phong hóa.

“Vương cung ở đây có lẽ được xây dựng dưới lòng đất, trong

thành cát quá nhiều, chúng ta lên Hắc Tháp xem thử, xem có thể phát hiện lối vào địa cung không." Phần chân tháp và hơn nửa cánh cửa đá hình vòm đều bị cát vùi lấp, Hắc Tháp được chạm khắc hoàn toàn từ đá lớn của núi Trát Cách Lạp Mã, có tổng cộng sáu tầng.

Lúc này Giáo sư Trần đột nhiên lẩm bẩm: "Đúng vậy, mình sao lại không nghĩ ra?" Thấy vậy, Giáo sư Trần đột nhiên chui vào trong tháp, nhìn lướt qua đồ vật ở tầng một rồi lập tức chạy lên tầng hai.

Nhìn Giáo sư Trần đột nhiên 'phát điên', Hồ Ba Nhất cuống quýt, vội vàng nói với mọi người: "Bàn Tử đi với tôi, lão Chu, dẫn người theo sau." Chậc, chỉ có Bàn Tử gọi tôi là lão Chu, giờ lại đến lão Hồ cũng gọi tôi là lão Chu, tôi đâu có trẻ hơn anh ta đâu?

Trong khi Chu Du đang thầm châm chọc, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử cũng đuổi theo.

"Tuyết Lỵ, lấy súng ra, Tiểu Diệp và Tiểu Tát đi giữa, Sở Kiện chú ý phía sau." Trước đó người của Uông gia ở đó tổng cộng có bốn khẩu AK, bây giờ tổng cộng có sáu khẩu súng, không chỉ Chu Du cũng có một khẩu AK, Sở Kiện cũng cầm một khẩu AK.

Còn Tát Đế Bằng, tuy dư ra một khẩu súng săn, nhưng lại không đưa cho cậu ta, vì cậu ta quá nhát gan, vạn nhất cướp cò thì không phải chuyện đùa, nên khẩu súng săn đó mọi người đã để lại cho ông An Lực Mãn, dù sao cũng có cái để phòng thân, đúng không?

"Anh Chu yên tâm, có tôi ở phía sau, an toàn cả mà." Chu Du không nói gì, nhanh nhẹn tiến vào Hắc Tháp, cũng không dừng lại lâu ở tầng một, tầng hai, trực tiếp lên tầng ba mới thấy lão giáo sư.

Lúc này lão giáo sư đang nói chuyện với Hồ Ba Nhất.

Thấy Chu Du lên, Giáo sư Trần nói với mọi người: "Tôi đã tìm ra nguồn gốc của những pho tượng người đá khổng lồ của nước Tinh

Tuyệt rồi.” Đối với điều này mọi người không nghi ngờ gì, những bức tượng người đá khổng lồ màu đen được khai quật chẳng phải đều được chạm khắc từ đá đen sao, mà khối đá đen khổng lồ đó chính là loại đá đặc trưng của núi Trát Cách Lạp Mã.

“Giáo sư, cái tháp đó dùng để làm gì?

Tôi thấy mỗi tầng trong tháp đều có một bức tượng, là để tế tự sao?” Giáo sư Trần nghe vậy khẽ lắc đầu: “Tôi đoán cái tháp này chỉ dùng để thể hiện địa vị thôi, tế tự chắc phải có nơi khác.

Xem kìa, ngoài tượng ra thì ngay cả án kỷ, lư hương cũng không có, dù văn hóa có khác biệt thế nào cũng phải có một cái đài tế chứ!” “Tầng thứ nhất đại diện cho súc vật.

Tầng thứ hai là người thường, những bức tượng ở đây và bức tượng ở tầng ba không giống nhau ở mắt, chúng quỳ, nên chắc là nô lệ.

Tượng người đá khổng lồ ở tầng ba, chắc hẳn là người nước Tinh Tuyệt.” Nói rồi, Giáo sư Trần dừng lại một chút rồi tiếp tục: “Vừa rồi tôi thấy trên đỉnh tháp bên ngoài có một quả cầu đá, có hình mắt, biểu trưng cho sự sùng bái mắt của dân tộc này.

Đi thôi, chúng ta nhanh lên xem thử, xem những người có địa vị cao hơn của nước Tinh Tuyệt là gì?” Tất cả mọi người đều bị lời nói của Giáo sư Trần làm cho tò mò, đều muốn biết bên trên sẽ có gì.

Bàn Tử dẫn đầu nói: “Tôi dám cá, bên trên chắc chắn là tượng Nữ Vương.” Chu Du nghe vậy, cười nói: “Có tượng Nữ Vương thì không sai, nhưng mà bên trên còn có ba tầng lận, không chỉ mỗi tượng Nữ Vương đâu.” Nghe Chu Du nói vậy, mọi người càng tò mò hơn, à, bên trên còn có ba tầng ư, vậy hai tầng còn lại sẽ có gì?

Tượng Nữ Vương lại sẽ ở tầng nào?

Hồ Ba Nhất đi cùng Vương Bàn Tử dẫn đầu một bước, nhưng khi hai người lên đến tầng bốn thì đều sững sờ.

Vương Bàn Tử nhìn bức tượng người rắn trước mặt, không quay đầu lại nói với Hồ Ba Nhất: "Lão Hồ, anh có thấy bức tượng này với con rắn quái vật ở miệng núi hơi giống nhau không?" Hồ Ba Nhất nghe vậy gật đầu.

Lúc này Giáo sư Trần và Chu Du cũng lần lượt đi lên.

Giáo sư Trần, người có uy tín nhất, tiến lên nhìn bức tượng đá, tấm tắc khen ngợi: "Dường như đây là thần hộ mệnh của vương quốc, Tiểu Chu, vừa kính sợ rắn vừa sùng bái mắt, xem ra trên bức tượng này chẳng phải đã thể hiện đầy đủ tín ngưỡng của người cổ đại sao?" "Chỉ là không biết con rắn quái vật đó rốt cuộc là chủng loại gì, tôi chưa từng nghe nói.

Tuyết Lỵ, cô làm việc ở tạp chí địa lý, có từng nghe nói đến loại rắn quái lạ này không?" Tuyết Lỵ Dương biết, nhưng chỉ giới hạn là biết, nguồn gốc từ ghi chép của ông nội để lại, nhưng lại không biết tên gọi.

Chương 38

Trong ghi chép chỉ đặt cho loại rắn này một cái tên mơ hồ: Cự Đồng Quái Xà, Sứ Giả Ma Quỷ.

“Chưa từng nghe!” Giọng Chu Du lại đột nhiên vang lên lúc này: “Tôi lại biết tên của nó, thứ đó gọi là Tịnh Kiến A Hàm.

Nó cũng là thần hộ mệnh của tộc Ma Quỷ Động.” “Tôi biết một chuyện cực kỳ khó tin.

Trong truyền thuyết, Tinh Tuyệt Nữ Vương đã triệu hồi một con Xà Mẫu, Xà Mẫu sẽ sinh ra những quả trứng rắn giống như mắt, mỗi quả trứng có hàng trăm con rắn con.

Tôi đã thấy những con rắn nhỏ đó trước đây, nhưng bức tượng đá trước mắt này không phải là biểu hiện hay thể hiện của tín ngưỡng hay ước nguyện, mà thực sự là Xà Mẫu nguyên thủy nhất.

Kích thước thì tôi không biết, nhưng với hàng trăm con rắn con trong mỗi trứng, e rằng chiều dài ít nhất cũng phải khoảng năm mét.” Trong khoảnh khắc, lời nói của Chu Du dường như đã phá vỡ thế giới quan của tất cả mọi người, Vương Bàn Tử càng thất thanh kêu lên: “Không thể nào!

Làm gì có con rắn nào mọc tứ chi và mặt người chứ?” “Trên thế giới này có quá nhiều thứ không thể giải thích được, chúng ta đã thấy xác chết bật dậy thành cương thi, Hồ Ba Nhất cũng đã gặp kiến độc lớn như ngựa.

Dù có xuất hiện một số loài đặc biệt hay thứ kỳ lạ thì cũng không khó hiểu.

Sức hấp dẫn của khảo cổ học chẳng phải nằm ở việc khai quật

một khía cạnh khác của thế giới mà con người chưa biết đến sao?" Nghe Chu Du nói vậy, Giáo sư Trần gật đầu, khẳng định lời Chu Du, nói: "Tiểu Chu nói không sai, tôi còn đang đoán Tinh Tuyệt Nữ Vương có phải cũng là một trong số đó không?

Có một số thứ quả thật tạm thời không thể giải thích bằng lẽ thường.

À mà Tiểu Chu, cậu biết thông tin về con rắn quái vật đó từ đâu vậy, khi về có thể giới thiệu cho tôi xem không?" Chu Du nghe vậy nhìn Giáo sư Trần mỉm cười, nhưng lời nói ra lại khiến Giáo sư Trần thất vọng không thôi.

"Tài liệu do tổ tiên để lại, đáng tiếc là hồi nhỏ tôi ham chơi, lỡ tay thiêu rụi tàng thư phòng mất rồi." Chậc, lại là tài liệu tổ tiên truyền lại, lại bị một mồi lửa thiêu rụi, Bàn Tử lầm bầm lẩm bẩm: "Cái thằng phá gia chi tử đó, chắc chắn mông bị đánh cho nở hoa rồi!" Chu Du nghe vậy, mắt nheo lại, nhìn Vương Bàn Tử với vẻ không mấy thiện ý: "Bàn Tử không tò mò cảm giác mông nở hoa sao?" Vương Bàn Tử vừa tò mò, nhưng đột nhiên cúc hoa co chặt, vô thức nuốt nước bọt.

"Không tò mò, không tò mò, hắc hắc!" "Đi thôi, lên tầng thứ năm xem thử." Đã có màn dạo đầu ở tầng bốn, mọi người càng thêm tò mò về tầng năm.

Mọi người đã nghĩ đến vô số khả năng, khả năng lớn nhất là tầng này có tượng Tinh Tuyệt Nữ Vương, rồi lên trên nữa là mắt, nhưng khi mọi người lên đến tầng năm thì lại sững sờ.

Chẳng có gì ư?

Đúng vậy, chẳng có gì cả, ngay cả bệ tượng đá cũng không có, nhưng trên tường lại có càng nhiều văn tự bí mật.

Nhìn thấy vậy, trừ Chu Du ra, trong lòng tất cả mọi người đều có một suy đoán không hay, lẽ nào bị trộm rồi?

Hồ Ba Nhất nghĩ vậy, cũng hỏi thẳng: "Giáo sư Trần, tầng này có phải bị phá hủy rồi không?

Hoặc là bị trộm rồi?" Giáo sư Trần không nói gì, giọng Chu Du hơi độc đáo lại vang lên: "Không, tầng này chưa hề bị trộm, không có gì cả!" Khoảnh khắc đó, ánh mắt mọi người đổ dồn về phía Chu Du, đều muốn biết đáp án.

Giáo sư Trần cũng nhìn chằm chằm vào Chu Du, thấy Chu Du không tiếp lời, đành bất đắc dĩ nói: "Tiểu Chu, cậu biết, có thể nói cho tôi biết không?" Nhưng Chu Du vẫn không tiếp lời, chỉ mỉm cười thần bí: "Nếu muốn biết, hãy nhìn tầng trên nữa, chắc là có thể đoán ra." Khoảnh khắc đó, lời nói của Chu Du trong tai mọi người đặc biệt chói tai, luôn có một cảm giác muốn đánh người, cứ như là đi thanh lâu, người ta đã hô hào rồi, mà đến lúc lâm trận thì cô gái lại đột nhiên có kinh nguyệt vậy.

Ngược lại Giáo sư Trần không bận tâm, cười lắc đầu, nói: "Được, vậy tôi lên xem trước đây." Mọi người đều đoán tầng này có tượng Tinh Tuyệt Nữ Vương, tầng trên nữa là mắt, nhưng Chu Du lại nói tầng này vừa không bị trộm, cũng không bị phá hủy, vậy thì cái giả thuyết đó không thành lập rồi.

Chỉ là Chu Du vì sao lại biết những điều này?

Lẽ nào đã từng?

Lại là tài liệu tổ tiên để lại?

Cái tài liệu tổ tiên chết tiệt này, đồ khốn kiếp không thể tìm cái cớ nào tốt hơn sao?

Cái cớ thối nát này dùng mãi ai mà tin?

Hồi nhỏ thiêu rụi ư?

Hồi nhỏ mà nhớ được nhiều thứ như vậy sao?

Tuy nhiên, khi mọi người lên đến tầng sáu, lại thấy tượng Tinh Tuyệt Nữ Vương, trang phục hoa lệ, những đường chạm khắc tinh xảo đến mức có thể sánh ngang với nghệ thuật.

Bức tượng và những bức bích họa trong Tây Dạ Cổ Thành về cơ bản tương tự nhau, trên mặt bức tượng cũng được khắc hình dáng đeo mạng che mặt, khiến người ta không nhìn rõ dung mạo.

Chu Du hơi cạn lời, thực sự muốn giật phăng chiếc mạng che mặt đó xuống.

Lúc này, Hồ Ba Nhất nói: "Nữ Vương bán thuốc gì trong hồ lô vậy?

Vì sao ngay cả bức tượng cũng không lấy chân dung thật mà gặp người?" Vương Bàn Tử nghe vậy cũng tiếp lời: "Theo tôi thấy là cố tình làm ra vẻ thần bí, cái gì mà Tây Vực đệ nhất mỹ nhân, phần lớn là một con quái vật xấu xí không dám gặp người thôi, không thì hà cớ gì phải giấu giếm sợ người ta nhìn thấy chứ?

Không phải là dáng người thì đúng rồi, Bàn Tử tôi không nói thành lời, gầy teo." Vương Bàn Tử đang nói thì "Bốp~" một tiếng, đầu đau điếng, người suýt chút nữa bị đánh ngã xuống đất.

Chu Du ra tay, trực tiếp đánh Vương Bàn Tử choáng váng, đầu ong ong, nửa ngày Vương Bàn Tử mới hoàn hồn.

Hồ Ba Nhất lập tức cảnh giác đứng giữa hai người, nhìn Chu Du quát lớn một tiếng: "Chu Du, cậu làm gì vậy?" "Có thể đánh, cũng có thể tàn bạo bất nhân, nhưng có một điều, không được vũ nhục cô ấy.

Vương Bàn Tử, cậu đã phạm vào điều cấm kỵ của tôi rồi!" "Vớ vẩn, Bàn Tử có liên quan gì đến anh chứ?

Tôi đã vào sinh ra tử với anh, anh lại đối xử với chiến hữu như vậy sao?" Vương Bàn Tử cũng lúc này hoàn hồn, lập tức đứng dậy, tính khí nóng nảy liền quát: "Lão Chu ý anh là sao?

Hôm nay anh phải cho tôi một lời giải thích, nếu không chuyện này chưa xong đâu.

Anh lại còn hủy hoại tôi, chẳng lẽ Nữ Vương là vợ anh sao?" Chu Du nghe vậy đột nhiên nở một nụ cười, nụ cười đó vừa nhìn đã khiến người ta cảm thấy bất an, một nụ cười như thể đang chúc mừng, đã đoán đúng.

Chúc mừng, đoán đúng rồi, cô ấy là vợ tôi.

Năm đó, sở dĩ gia đình tôi không trúng lời nguyền mà thoát khỏi Tinh Tuyệt Cổ Thành, là vì đã định cho tôi một mối hôn sự." "Không tò mò vì sao tôi lại ở đây à?

Thực ra tôi đến đây là để hoàn thành mối hôn sự đó!" Ối giời ơi!

Khoảnh khắc đó Vương Bàn Tử trợn mắt há hốc mồm, lão Chu tổ tiên quái dị đến vậy sao?

Chương 39

Có thể đính hôn với người đã chết hơn hai nghìn năm?

Cái gì vậy?

Minh hôn trong truyền thuyết sao?

Chưa nói đến Vương Bàn Tử, những người khác cũng bị lời nói của Chu Du làm cho ngớ người, nhất thời mọi người nhìn nhau, chẳng biết nói gì nữa.

Tuyết Lỵ Dương ban đầu nghe Chu Du nói về nguyên nhân không trúng lời nguyền thì trong lòng rung động, nhưng nghe Chu Du nói xong thì cũng cạn lời, một người phụ nữ sao có thể lại định minh hôn với Tinh Tuyệt Nữ Vương?

Mà có chức năng đó hay không, Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng không giống hai người này mà!

Cuối cùng, Vương Bàn Tử là người mở miệng trước, khoảnh khắc đó lại cảm thấy miệng mình sao mà thiếu đòn thế không biết?

Vương Bàn Tử giật giật khóe miệng: "Lão Chu, chuyện này tôi thật sự không biết, tôi sai rồi, anh tha cho tôi đi mà." "Cái mồm của mình, sao mà thiếu đòn thế không biết?" Vương Bàn Tử cuối cùng nghiến răng ken két nói, rồi đột nhiên tự tát mình một cái, nghe tiếng động thì biết là thật sự đánh.

Thấy vậy, Chu Du trong lòng cũng bớt khó chịu đi.

"Thôi được rồi, cậu cũng không biết mà, lần sau đừng phạm nữa nhé!" "Đúng đúng đúng, lần sau không phạm nữa." Vương Bàn Tử vâng lời, rồi đột nhiên nhận ra: "Tôi sao lại quen thuộc với chỗ này thế nhỉ, thì ra Tinh Tuyệt Nữ Vương là vợ anh, vậy đây chẳng phải là

về nhà sao?

Lát nữa có đồ tốt, anh ngàn vạn lần đừng quên anh em đó nhé." Chu Du nghe vậy, cạn lời liếc Bàn Tử một cái, rồi lườm trắng mắt.

"Nói thừa, nếu không có sự đồng ý của cô ấy, những bảo vật ở đây mà mang ra khỏi Tinh Tuyệt Cổ Thành, vậy thì sẽ không ra khỏi sa mạc được đâu.

Tôi không đùa với cậu đâu!" Lúc này, mọi người cũng đều hoàn hồn, Diệp Nhất Tâm há miệng, sắc mặt có chút khó coi, nhưng lại không biết nói gì.

Cuối cùng Tát Đế Bằng tò mò nhất hỏi: "Vậy anh Chu, đã quen thuộc với Tinh Tuyệt Cổ Thành như vậy rồi, tầng dưới cùng là gì?

Đường xuống Vương Thành nên đi thế nào?" "Tầng dưới cùng đại diện cho không gian, một không gian khác.

Trong con mắt đó, có một không gian, tất nhiên có thật hay không thì tôi không biết, nhưng ít nhất nó có thể triệu hoán, có thể khiến người ta biến mất không dấu vết.

Còn về đường xuống địa cung thì phải xem lão Hồ thôi, trước đây tôi đã xem rồi, con đường tổ tông vào đã bị cát vàng vùi lấp rồi." Bàn Tử nghe vậy, nhìn Hồ Ba Nhất, như hỏi dò: "Lão Hồ, được không?" Hồ Ba Nhất không nói gì, liếc Vương Bàn Tử một cái, lúc này có được không?

Lúc này thì nhất định phải được chứ.

Hồ Ba Nhất đi ra ngoài tháp, nhìn khắp bốn phía, đột nhiên động tác dừng lại, rồi nhìn về phía đỉnh tháp phía sau.

Khoan đã, chẳng phải đây là nơi mình muốn tìm sao?

"Đi thôi, xuống tháp, hình như tôi đã tìm ra rồi." "Tiểu Hồ, anh tìm

ra rồi à?

Thần điện ở đâu?" "Đừng vội, đợi tôi đến chỗ đó đã, tôi sẽ giải thích cho mọi người." Hồ Ba Nhất thỉnh thoảng quay đầu nhìn hai lần, khi Hắc Tháp và ngọn đồi đối diện núi Trát Cách Lạp Mã thẳng hàng, Hồ Ba Nhất đột nhiên nói với mọi người: "Mau nhìn kìa!" Lúc này, con mắt trên đỉnh Hắc Tháp vừa vặn tạo thành một đường thẳng với lối vào của núi Trát Cách Lạp Mã.

Mà con mắt đó lại vừa vặn chắn ngang khe hở của núi Trát Cách Lạp Mã.

"Lão Hồ, cậu quả là thần sầu!" "Xem kìa, núi Trát Cách Lạp Mã nhìn từ xa trông như một con hắc long.

Thời cổ đại, các vị đế vương đều bắt đầu chuẩn bị lăng mộ cho mình từ khi đăng cơ để trăm năm sau, nếu bên dưới cổ thành này thật sự có thủy mạch ngầm, và núi Trát Cách Lạp Mã tương ứng từ xa, sẽ tạo thành thế tĩnh động." "Mà Tinh Tuyệt Nữ Vương, hẳn cũng là một kỳ nhân tài trí xuất chúng, chắc chắn biết được biểu tượng hắc long mang điềm hung, liền huy động nhân lực chặt ngang con hắc long đó, để nó vĩnh viễn ở lại đây, để bảo vệ lăng mộ này.

Cổ thành cũng trở thành một bảo huyệt tuyệt vời~" "Vậy là, mộ huyệt của Tinh Tuyệt Nữ Vương?" Hồ Ba Nhất ở đó gật đầu, sau đó liếc nhìn Hắc Tháp, rồi tiếp tục nói: "Đáng tiếc là mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, tháp bị nghiêng, dù vẫn là bảo huyệt nhưng lại không phải vị trí bảo huyệt tốt nhất như trước nữa.

Được rồi, để tôi xem xem, lối vào thần điện." Khi Hồ Ba Nhất bắt đầu chỉ trỏ, Chu Du lại đột nhiên nói: "Lão Hồ, anh cũng quá xem thường vợ tôi rồi." "Ừm?

Lão Chu có cao kiến gì sao?" "Anh không biết có nghe câu 'đánh rắn đánh bảy tấc' chưa?

Rồng và rắn, thực ra có những điểm tương đồng, trong thần thoại xưa nay thường có truyền thuyết rắn hóa giao, giao hóa rồng, nên bảy tấc của rồng tất nhiên cũng là điểm chí mạng.

Khi mọi người đánh rắn bảy tấc thường dùng vũ khí tấn công từ phía đầu, nên điểm bảy tấc nằm ở vị trí nghiêng." Rồng là sinh vật có sức sống cực mạnh, sao có thể bị giết chết chứ?

Cho nên Hắc Tháp chỉ là một cái đinh, đóng nó lại tại chỗ, khiến nó không thể hình thành thế bay lượn mà thôi." "Cho nên cái tháp đó, vợ tôi cố ý xây nghiêng đấy!" "Tôi nghĩ mọi người hẳn đã có phát hiện gì đó khi ở trong tháp.

Đứng ở trong đó không hề có cảm giác nghiêng ngả, tất cả các bức tượng đều đứng thẳng, nếu là một cái tháp đứng thẳng mà hơi nghiêng thì tôi cũng phải có cảm giác, ít nhất là bức tượng sẽ nghiêng một chút." Hồ Ba Nhất nghe vậy đột nhiên nhận ra Chu Du nói không sai, nhìn lại, Hắc Tháp thật sự như thể đang đóng vào bảy tấc của con rắn vậy.

"Lợi hại, quả nhiên lợi hại, đã không sai thì thần điện ở gần đây rồi, mọi người tìm xem sao." Chu Du nghe vậy, nhìn về phía sau, đằng sau đụn cát kia nhìn không thấy gì, nhưng Chu Du có dự cảm, bên đó chắc chắn là thần điện.

Bàn Tử thấy Chu Du nhìn về phía sau, lập tức hiểu ra: "Tôi lên xem trước đây, anh cũng theo sau đi." Bàn Tử chạy rất nhanh, lại thêm đụn cát dù lớn đến mấy cũng có giới hạn, chưa đầy vài chục giây, Bàn Tử đã chạy lên đỉnh đụn cát.

Giây tiếp theo, cậu ta hét lên: "Nhanh lên, có nhà đá đen kìa!" Khoảnh khắc đó Chu Du, Hồ Ba Nhất, Tuyết Lỵ Dương và Giáo sư Trần nhìn nhau một cái rồi lập tức có đáp án, không chạy nữa.

Kiến trúc của cổ thành đa phần là tường đất vàng, chỉ những nơi

đặc biệt mới dùng đá đen.

Khi mọi người lên đến nơi, Bàn Tử đang đào cát vàng, nhất thời mấy người cùng nhau xúm lại giúp đỡ.

Mấy người luân phiên đào bới không một chốc lát đã đào được một góc trên đống cát, nhìn vào trong, Chu Du nói: "Tất cả đeo mặt nạ phòng độc rồi hãy xuống." Mọi người tự nhiên không quên, đặc biệt là sau lần kinh hoàng bị ảo giác chi phối ở Tây Dạ Cổ Thành trước đó.

Hồ Ba Nhất ném hai cây pháo lạnh xuống, thấy không có nguy hiểm gì thì lập tức trượt xuống.

Xuống đến nơi, pháo lạnh lại được ném ra hai cây nữa, chiếu sáng cả đại điện phía trước.

Điện đá rất rộng lớn, được mười sáu cây cột đá khổng lồ chống đỡ, chỉ có phía trước cửa điện bị cát vàng chắn lại, bên trong lại không hề có cát.

Trong sâu điện có một bệ đá, bên trên thờ phụng một con mắt bằng ngọc, dưới ánh pháo lạnh, con mắt nhìn không được rõ lắm, nhưng lại ngay lập tức thu hút sự chú ý của Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử.

Khi Chu Du xuống đến nơi, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử đã ở bên cạnh con mắt ngọc, mượn ánh đèn pin có thể thấy trong viên ngọc thạch có những sợi chỉ đỏ tự nhiên hình thành, đồng tử màu xanh, phân lớp rõ ràng, gần như thật đến mức khó phân biệt.

Vương Bàn Tử lúc này đã thò tay ra bắt đầu giật con mắt ngọc, rõ ràng muốn chiếm làm của riêng, thấy vậy, Giáo sư Trần vội vàng quát lớn: "Đừng động vào!" Vương Bàn Tử sửng sốt, nhưng Hồ Ba Nhất lại lập tức tỉnh ngộ, vội vàng quát: "Bàn Tử, cậu làm gì vậy?

Chương 40

Sao có thể dùng sức mạnh chứ?

Để lão giáo sư xem đã.” Giáo sư Trần lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vừa nhanh chóng đi tới, vừa quát: “Khảo cổ học sao có thể dùng sức mạnh chứ?

Có những thứ đã tồn tại lâu đời, trải qua phong hóa, rất giòn, cậu làm vậy biết sẽ hủy hoại bao nhiêu quốc bảo không?” Vương Bàn Tử nghe vậy khóe miệng giật giật, nhưng cuối cùng cũng không nói gì nữa, công việc của cậu ta không được đứng đắn, giờ mà nói thêm thì có thể xảy ra chuyện lớn.

Trong khi Giáo sư Trần đang tỉ mỉ quan sát con mắt ngọc, Tuyết Lỵ Dương cũng đang quan sát, vừa quan sát, cô đã phát hiện ra điều huyền bí.

“To như vậy một khối ngọc, đáng giá bao nhiêu tiền chứ?” Lời của Vương Bàn Tử vừa dứt, Giáo sư Trần đã quát: “Báu vật vô giá, sao có thể dùng tiền bạc để định giá chứ?” “Hồ Ba Nhất, anh nghiêm túc trông chừng Bàn Tử đi, tôi đang vì mạng sống của mình đấy, sẽ không để ai trở thành Giáo sư Hách thứ hai đâu chứ?” Hồ Ba Nhất nghe vậy hơi khựng lại, nhìn ánh mắt nghiêm túc của Chu Du rồi gật đầu, nghiêm túc nói với Vương Bàn Tử: “Bàn Tử, buông ra, không có lệnh của tôi, đừng có động vào bất cứ thứ gì nữa.” Lúc này, Tuyết Lỵ Dương đột nhiên nói: “Bàn Tử, cậu thử đặt khối ngọc bội gia truyền của mình lên đó xem sao, hình như đó là một cái cơ quan.” Vương Bàn Tử vừa định nổi giận, lập tức biến thành mặt cười, nhìn Chu Du đầy đắc ý: “Lão Chu, anh thấy chưa, bây giờ tôi được lệnh mà làm việc đấy.” “Không được đặt!” Lời nói của Chu Du khiến mọi người

sửng sốt, Vương Bàn Tử càng bất mãn nói: “Sao vậy, anh không cho tôi thứ gì à?

Anh là chồng của Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng không thể độc đoán như vậy chứ, ngọc bội đã theo tôi mấy chục năm rồi, nếu nó khớp được thì con mắt lớn đó chắc chắn là của lão tử tôi rồi!

Ai mà dám cướp của tôi thì tôi sẽ liều mạng đó!” “Có ai, ai cướp của tôi thì tôi sẽ liều mạng với người đó, đừng trách lão tử tôi không khách khí!

Lão Hồ, lần này chúng ta phát tài thật rồi.” Phát tài thật ư?

Nhất thời những người trong đội khảo cổ đều thấy lời nói của Vương Bàn Tử kỳ quái, chẳng phải những thứ này nên thuộc về quốc gia sao?

Hồ Ba Nhất nghe Bàn Tử nói vậy cũng biến sắc, phải biết rằng thứ này không thể công khai, dù con mắt ngọc có tốt đến mấy cũng phải nhịn lại chứ!

Hồ Ba Nhất vừa định nhắc nhở Bàn Tử, thấy Vương Bàn Tử đang lấy ngọc bội ra định đặt lên thì Chu Du không nói hai lời đã ấn vào khe hở trên con mắt.

“Lão Chu ý anh là sao?” Khoảnh khắc đó Bàn Tử đỏ mắt, trong mắt đều nổi tia máu đỏ.

Thấy Bàn Tử định động thủ, Hồ Ba Nhất lập tức kéo Bàn Tử lại.

Lúc này Giáo sư Trần cũng nói: “Tiểu Vương đừng manh động, nghe Tiểu Chu nói đã!” Tuyết Lỵ Dương cũng nhìn về phía Chu Du, như thể đang đợi Chu Du giải thích.

“Mọi người đều phải biết, nơi này là gì chứ?” Chúng nhân không hiểu tại sao, chẳng phải thần điện sao?

Cần hỏi gì nữa?

Tát Đế Bằng dẫn đầu nói: "Anh Chu, đây không phải thần điện sao?" Chu Du nghe vậy mỉm cười: "Nói hay đấy, vậy thần điện dùng để làm gì?" Tát Đế Bằng nhìn ánh mắt khuyến khích của Chu Du, không xác định nói: "Thần điện không phải dùng để tế tự sao?" "Đúng vậy, dùng để tế tự.

Tế tự thì chỉ có thể là không gian, thần hộ mệnh, con mắt.

Hoặc dùng để xử phạt, xử phạt nô lệ, tội nhân, ác quỷ.

Vậy con mắt này dùng để làm gì?

Người Tinh Tuyệt dùng con mắt để giao tiếp với không gian đó, cũng để thực hiện tế tự hoặc trừng phạt." "Vậy ở đây có tế phẩm không?" Giáo sư Trần, Tuyết Lỵ Dương và Hồ Ba Nhất đều rất thông minh.

Tuyết Lỵ Dương lập tức biến sắc, ngập ngừng nói: "...

Chúng ta ư?" "Đúng vậy!" Chu Du trực tiếp ngắt lời Tuyết Lỵ Dương, tiếp tục nói: "Có tế phẩm, là mấy người chúng ta còn sống sờ sờ này, vợ tôi đang ở trong không gian đó triệu hồi Xà Mẫu, cho nên chúng ta sẽ có tiếp xúc thân mật với Xà Mẫu?

Hay là tiếp xúc với trứng Xà Mẫu?" "Nhưng dù là cái nào, xin đừng lôi tôi vào!

Nếu muốn chứng kiến những thứ trong truyền thuyết thần thoại, vậy thì xin đợi những người còn lại của tôi đến nơi an toàn, rồi hãy đi tìm chết." Mặc dù lời nói của Chu Du chỉ là suy đoán, nhưng lại đầy tin cậy, nhất thời, mấy người vô thức rời xa con mắt đó.

Chỉ có Vương Bàn Tử lưu luyến không rời, không chịu từ bỏ.

"Lão Hồ, tiếp theo là đến lượt anh rồi.

Âm Dương Phong Thủy thì tôi không giỏi, cửa ngầm phải dựa vào anh tìm thôi!" Chu Du nói vậy, Hồ Ba Nhất bị điểm tỉnh, đứng từ góc độ Âm Dương Phong Thủy mà nhìn, mười sáu cây cột đó lập tức nổi bật lên.

Hồ Ba Nhất tiến lên, tỉ mỉ quan sát, quả nhiên có phát hiện.

"Mau nhìn, những thứ ở đây và những thứ chúng ta thấy ở Hắc Tháp dường như có liên hệ với nhau." Giáo sư Trần nghe vậy dẫn đầu nhìn qua, nhưng Chu Du vừa bước một bước, đột nhiên thấy Vương Bàn Tử vẫn luôn nhìn chằm chằm vào con mắt ngọc.

Chu Du biến sắc: "Bàn Tử, cậu không đi à?" Vương Bàn Tử nghe vậy sắc mặt có chút không tự nhiên: "Không đi đâu, tôi không có học thức, đi cũng chẳng hiểu.

Mấy người mau đi xem đi, chúng ta là tổ trí nang của đội khảo cổ, nếu không có mặt, lỡ để lộ bí mật thì làm sao?" Chu Du nghe Vương Bàn Tử nói vậy, lập tức biết ngay, Bàn Tử sợ rằng không tin lắm vào chuyện tế tự quỷ thần, trong lòng mâu thuẫn, nhân cơ hội này định trộm con mắt ngọc.

"Bàn Tử, cậu gan thật đấy." Chu Du nói, bước chân vừa định đi đột nhiên thu lại, không nói thêm gì, cứ thế đứng bên cạnh Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử nhìn một cái, cuống lên.

"Chu Du, ý anh là gì?

Không tin tôi à?" Chu Du nghe vậy, không hề che giấu mà gật đầu.

"Đúng vậy, mặc dù bình thường Bàn Tử cậu rất đáng tin, nhưng một khi liên quan đến tài bảo, tôi lại không tin lắm." Nói rồi, Chu Du liếc Vương Bàn Tử một cái, bổ sung: "Tôi không tin nhân phẩm của cậu, mà là không tin cơ thể cậu!

Có một loại hành vi gọi là ‘tay tôi không nghe lời tôi’!” Quả thật, nhìn xuyên suốt series Ma Thổi Đèn và Đạo Mộ, tay của Vương Bàn Tử thường xuyên có lúc không nghe lời, giống như Nhĩ Khang vậy.

“Này, đừng khinh thường lão tử, lão tử không động, không động đâu.” Vương Bàn Tử nói, nhưng trong lòng lại rỉ máu, to như vậy một con mắt ngọc, đáng giá bao nhiêu tiền chứ, e rằng mua cả Phan Gia Viên cũng đủ rồi!

Lời của Vương Bàn Tử, Chu Du một chữ cũng không tin, muốn người khác tin, vậy trước tiên hãy rời ánh mắt lưu luyến không rời khỏi con mắt ngọc đó đi đã chứ?

Trong khi Chu Du đang nhìn Vương Bàn Tử, Hồ Ba Nhất cũng bắt đầu sử dụng Phong Thủy Cơ Quan Thuật để tìm cửa ngầm.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Hồ Ba Nhất cuối cùng cũng khóa tầm mắt vào bốn khối gạch lát sàn ở sâu bên trong thần điện.

Hồ Ba Nhất tiến lên gõ gõ, ba khối là đặc ruột, chỉ có một khối phát ra tiếng vang rỗng tuếch, nhưng khối gạch đá lớn hai mét vuông đó lại không hề có bất kỳ dấu hiệu hao mòn nào, trừ khi dùng thuốc nổ, chứ dùng xà beng nạy ra thì không thể nào.

Hồ Ba Nhất nhìn về phía cây cột đá gần nhất, biết cơ quan ở đó, chỉ là không biết bây giờ cơ quan còn linh nghiệm không.

Chương 41

“Bàn Tử giúp một tay!” Vương Bàn Tử lúc này lại như không nghe thấy, hai mắt liếc ngang liếc dọc con mắt ngọc.

Thấy Bàn Tử không hề nhúc nhích, Chu Du biết cậu ta vẫn chưa từ bỏ, Chu Du tức đến cạn lời, thằng Bàn Tử chết tiệt này, tiền bạc còn quan trọng hơn cả mạng sống sao?

“Bàn Tử, Bàn Tử?

Cậu làm gì thế?” Chu Du một bạt tai vỗ vào đầu Vương Bàn Tử, Vương Bàn Tử lập tức tỉnh táo lại.

Vương Bàn Tử tức giận hét: “Anh làm gì vậy?

Tôi đâu có vợ đâu.” “Nếu cậu muốn vợ tôi, để tôi biết được, tôi sẽ một bạt tai tát chết cậu.

Được rồi, lão Hồ gọi cậu nãy giờ rồi!” Chu Du cạn lời đỡ trán!

Lão Hồ gọi tôi à?

Vương Bàn Tử vẻ mặt không tin quay đầu lại, lập tức nghe thấy Hồ Ba Nhất quát lớn: “Sao còn không mau lên?

Để tôi gọi cậu bao nhiêu lần rồi hả?” Chết tiệt, lại bị đánh oan rồi.

Sau khi Vương Bàn Tử di chuyển đến, Chu Du cũng quay về bên cạnh Tuyết Lỵ Dương.

“Làm tốt lắm, cái lão Vương Bàn Tử đó đúng là không đáng tin cậy lắm.

Vừa nãy tôi và giáo sư Trần đã thấy, may mà chặn Bàn Tử lại kịp thời, nếu không có khi tôi đã thành vật tế phẩm thật rồi.” Chu Du cứng người, nghe tiếng Tuyết Lỵ Dương khẽ khàng.

Nghe thấy giọng điệu không mấy chân thật đó, Chu Du vô thức quay đầu lại, ngay sau đó môi mềm nhũn, lập tức ngây người.

Hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ, bầu không khí thay đổi hẳn.

May mà lúc này mọi người đều đang chú ý Hồ Ba Nhất loay hoay với cơ quan, không ai để ý đến hai người họ.

Tuyết Lỵ Dương là người phản ứng trước, hơi lùi lại một chút, lườm Chu Du một cái rồi quay đi.

Chu Du ra hiệu "tôi có cố ý đâu, ai mà biết cô ấy lại ghé đầu sát như vậy".

Khi Chu Du vẫn còn đang ngẩn ngơ, ở chỗ Hồ Ba Nhất không xa, nền gạch sụt xuống, để lộ ra một đường hầm sâu hun hút.

Hồ Ba Nhất thở phào nhẹ nhõm, may mà không mất mặt.

Anh ta chiếu đèn xuống đường hầm, một cầu thang đá đen cứ thế dốc dần xuống, không thấy điểm cuối.

Thấy dường như không có nguy hiểm, Hồ Ba Nhất vẫy tay ra hiệu cho mấy người phía sau.

Đường hầm đã mở, Hồ Ba Nhất cũng đã ra hiệu, lập tức mọi người cùng đi.

Nhìn đường hầm tối đen, giáo sư Trần không kìm được khen ngợi: "Tiểu Hồ à, ngón Phân Kim Định Huyệt của cậu quá thích hợp để khảo cổ đấy." Hồ Ba Nhất nghe vậy cười gượng gạo, "khảo cổ gì chứ, là trộm mộ thì có." "Tôi đi trước đây, mọi người cẩn thận một chút." Hồ Ba Nhất đi đầu, dẫn trước xuống.

Anh ấy có kinh nghiệm, nếu có gì liên quan đến phong thủy bí thuật cũng có thể nhanh chóng phát hiện, giảm bớt nguy hiểm.

Vừa xuống hết cầu thang đá, trước mắt bỗng nhiên rộng mở, xuất

hiện một hành lang rộng năm mét, cao ba mét.

Bốn phía hành lang không còn là đá đen nữa, mà được xây bằng gạch đặc trưng của Tây Vực, đỉnh tạo thành hình vòm cung tròn, trên tường đầy những bích họa cổ quái và rực rỡ.

Trong số các bích họa, đôi mắt xuất hiện nhiều nhất, có cả mắt to mắt nhỏ, đang mở, đang nhắm, có cả mí mắt và lông mi.

Chu Du tuy đã biết trước, nhưng tận mắt nhìn thấy vẫn cảm thấy hơi rợn người.

Nhìn thấy nhiều bích họa như vậy, lập tức mấy thành viên đội khảo cổ đều vô cùng phấn khích.

Bích họa là phương tiện quan trọng để người cổ đại lưu lại thông tin, mà nhiều và sống động thế này thì họ mới thấy lần đầu.

"Tiểu Tát, chụp lại tất cả những bích họa này.

Mọi người cùng xem, xem có phát hiện được thông tin gì không!" Trên bích họa tuy không có thông tin về 'bà xã' của Chu Du, nhưng lại có thông tin về nhãn cầu bằng ngọc.

Cảnh tượng tế tự trên bích họa khiến mấy người đều kinh hãi.

Quả nhiên, nếu vừa rồi chạm vào ngọc nhãn, e rằng giờ này đã phải 'cho rắn ăn' rồi.

Nghĩ đến đó, Tuyết Lỵ Dương chợt rùng mình sợ hãi, vô thức tìm Vương Bàn Tử, nhưng nhìn một vòng lại không thấy Bàn Tử đâu.

"Lão Hồ, Vương Bàn Tử đâu rồi?" Bàn Tử không có ở đây?

Hồ Ba Nhất không hiểu sao lòng trùng xuống, vô cùng lo lắng!

Ngay lúc đó, đột nhiên một tiếng "ầm ầm" vang lên từ lối vào, ngay sau đó là giọng Vương Bàn Tử: "Lão Hồ, chạy mau!" "Mẹ kiếp, Vương Bàn Tử!" Không cần nói, Chu Du cũng biết chuyện gì đã xảy

ra.

Chu Du không kìm được chửi thề.

“Đã bảo không được chạm vào con mắt ngọc đó rồi, mẹ nó chứ, sao không giữ được tay?

Đã hứa chắc như đinh đóng cột, hóa ra lời cậu nói cũng chỉ như rắm?” “Chạy mau!” Hồ Ba Nhất tuy hô hoán như vậy, nhưng lại lùi về phía cuối đội ngũ.

Anh ấy sẽ không bao giờ bỏ rơi Bàn Tử, dù Bàn Tử có sai lầm đến mấy, tệ hại đến mấy.

Vì hành lang được lát bằng gạch đất nung chứ không phải đá đen, nguồn sáng chiếu xa hơn rất nhiều.

Chương 42

Cộng thêm chiếc đèn pin của Bàn Tử rơi dưới đất, ngay lập tức mọi người đều thấy con quái vật khổng lồ ở cửa động.

Đó là một con rắn quái vật, nhưng lại có bốn chi, thân hình đường kính một mét rưỡi, chiều dài không thấy được điểm cuối.

Đầu nó trông giống mặt người nhưng lại toát ra vẻ rắn rết.

Trên đầu nó mọc một con mắt khổng lồ, lúc này con mắt lớn ấy đang phát ra ánh huỳnh quang đỏ rực như lửa.

Ngoài ra, hàng trăm con rắn nhỏ màu đen đang từ thân nó chui ra.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy con rắn quái vật, chân mọi người đều mềm nhũn, không thể nhúc nhích.

Lại nhìn những con rắn đen kia, họ càng sợ đến phát khóc.

Chỉ có Chu Du và Tuyết Lỵ Dương là khá hơn.

Một người vì xem phim kinh dị quá nhiều nên tâm lý vững vàng vô cùng, một người thì đã nghiên cứu tài liệu khi xuống mộ.

Tuyết Lỵ Dương cầm máy ảnh, hướng về phía đường hầm "tách" một cái nháy đèn flash.

Khoảnh khắc đó, con rắn mẹ đang sắp đuổi kịp Bàn Tử bỗng khựng lại, giây tiếp theo nó đau đớn đâm sầm vào bức bích họa bên cạnh.

Thấy vậy, Tuyết Lỵ Dương không do dự nữa: "Chạy mau!" Tuyết Lỵ Dương nắm tay giáo sư Trần quay người chạy, Chu Du cũng một tay ôm xốc Diệp Nhất Tâm lên vai mà chạy.

Tát Đế Bằng lúc này sợ đến tè ra quần, hai chân run lẩy bẩy không

biết đang ngây người ra làm gì.

Sở Kiện dường như cũng bộc phát dưới áp lực, quay người kéo Tát Đế Bằng chạy.

Thế nhưng Tát Đế Bằng chạy được hai bước thì đột nhiên mềm nhũn chân, quỵ xuống đất.

Sở Kiện kéo hai cái không được, vội vàng kêu lên: "Lão Tát, không muốn chết thì nhanh lên!" Thế nhưng có lẽ vì quá sợ hãi, Tát Đế Bằng nghiến răng run rẩy gắng sức nói: "Sở Kiện, chạy mau, đừng để ý đến tôi, tôi không còn sức nữa rồi." Con rắn mẹ vừa bị cản trở, bên Bàn Tử cũng được cứu.

Nhân lúc rắn mẹ đau đớn đập vào tường, còn lũ rắn nhỏ thì choáng váng, Vương Bàn Tử nhanh chóng hội hợp với Hồ Ba Nhất.

"Lão Hồ, đi mau!" Lúc này không phải là lúc nói chuyện, dù có ngàn vạn lời muốn nói cũng không thể nói ra.

Hai người quay người chạy, Hồ Ba Nhất vừa chạy vừa hô: "Cho tôi một quả lựu đạn flash!" Vương Bàn Tử không chút do dự, trong lúc chạy lấy một quả lựu đạn flash từ thắt lưng đưa cho Hồ Ba Nhất.

Hai người nhanh chóng nhìn Sở Kiện và Tát Đế Bằng, thấy Sở Kiện đang kéo Tát Đế Bằng, Hồ Ba Nhất vội vàng kêu lên với Vương Bàn Tử: "Bàn Tử, hai người mau đỡ Tiểu Tát mà chạy đi." Nhìn Hồ Ba Nhất quay người dừng lại, không vội rút chốt an toàn, mà đang chờ đợi.

Bởi vì lúc này con mắt của đại xà dường như đã nhắm lại, còn lũ rắn nhỏ thì vẫn đang choáng váng.

Vương Bàn Tử nhìn Hồ Ba Nhất một cái, trong mắt tràn đầy lo lắng, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể đưa Tát Đế Bằng chạy về phía trước.

Đây là lần đầu tiên cậu ta cảm thấy hối hận.

Sớm biết thật sự sẽ xuất hiện quái vật, cậu ta thà không chạm vào con mắt ngọc đó.

Nhưng tiếc là giờ hối hận cũng đã muộn rồi.

Khi ba người đang chạy ngược lại, Chu Du và Tuyết Lỵ Dương cũng đang nhanh chóng chạy đến.

"Lão Chu, nhanh lên, nhất định phải cứu lão Hồ!" Chu Du trợn mắt, tức giận nói: "Tôi sẽ tính sổ với cậu sau!" Tuy nhìn thấy sắp bị ăn đòn, nhưng Vương Bàn Tử không những không hoảng sợ mà ngược lại còn thấy an tâm phần nào.

"Không thành vấn đề, chỉ cần đưa được lão Hồ về, hai lạng thịt của Bàn Tử này cứ mặc anh muốn làm gì thì làm." Chu Du và Tuyết Lỵ Dương không do dự nữa, hai người chạy vượt qua ba người kia, nhanh chóng đến bên cạnh Hồ Ba Nhất.

Lúc này con rắn mẹ dường như đã đỡ hơn nhiều, đột nhiên mở con mắt trên đỉnh đầu nhìn về phía ba người.

Tuyết Lỵ Dương không quay đầu lại, khẽ hỏi: "Giờ phải làm sao?" Cô ấy không dám nói quá to, con rắn mẹ có vẻ giống người, ai mà biết nó có nghe hiểu được không.

"Có mang nhiên liệu rắn không?" "Có mang, nhưng trong này oxy không đủ, e rằng lửa không cháy lớn được?

Con rắn lớn như vậy, e rằng nó đâm vào tường mấy cái là lửa tắt mất." Chu Du nghe vậy, lắc đầu: "Ai bảo là đốt rắn?

Đó là thú cưng của 'bà xã' tôi đấy, đốt hỏng rồi thì ai trông mộ cho 'bà xã' tôi?

Hả?" Lời Chu Du nói khiến hai người ngớ người ra, đều lộ vẻ

mặt kỳ quái. ‘Mẹ nó chứ, lúc nguy hiểm chết người thế này mà lại còn quan trọng cả thú cưng của bà xã nữa à?

Nếu là thú cưng thật thì lên mà dắt nó đi chứ?’ “Tuyết Lỵ, tách một phần nhiên liệu rắn ra, xếp thành một đường ngang rồi đốt.

Lão Hồ, nhìn tín hiệu của tôi rồi ném lựu đạn flash.” “Được ngay!” Hồ Ba Nhất đợi mấy giây, nhưng chờ mãi chỉ có sự im lặng. ‘Khoan đã, tín hiệu đâu rồi?’ Lúc này rắn mẹ cảnh giác nhìn ba người, dường như đang suy nghĩ, lại dường như đang thăm dò, thăm dò xem liệu có ánh sáng chói chang khủng khiếp kia xuất hiện nữa không, nó không muốn trải qua loại ánh sáng đó một lần nữa.

Chu Du nhân cơ hội mở một cái chai trong ba lô ra, ngay sau đó một bình dịch dưỡng xuất hiện trong tay anh.

Giữa lúc rắn mẹ đang cảnh giác, anh đột nhiên ném nó vào giữa hai bên.

Cái chai “phập” một tiếng vỡ tan, làm rắn mẹ giật nảy mình, con mắt trên đầu cũng nhắm lại.

Nhưng ánh sáng chói lòa như dự kiến thì không có, thay vào đó, một luồng khí lạnh mà tộc rắn ghét bỏ lại đột ngột tăng lên.

Máu rắn vốn lạnh, nay bỗng trở nên cực kỳ giá rét, đột nhiên có một cảm giác như muốn chúng đông cứng lại.

Đồng thời, Hồ Ba Nhất dường như cũng hiểu ra tiếng chai vỡ là ám hiệu, lập tức rút chốt an toàn, ném quả lựu đạn flash ra ngoài.

Chương 43

"Tuyết Lỵ!" Trong khoảnh khắc, rắn mẹ dường như cảm thấy bị sỉ nhục, nghĩ rằng 'chế tạo ra khí lạnh mà ta ghét để ngăn cản ta sao?' Mắt rắn mẹ phát ra hung quang, rít gào một tiếng, đột ngột lao về phía trước.

Còn cái chai mới bị ném ra?

Bị sỉ nhục một lần rồi thì còn sợ hãi gì nữa?

Nghe tiếng Hồ Ba Nhất, Tuyết Lỵ Dương đang sắp xếp nhiên liệu lập tức hiểu ý, quay người nhắm mắt lại.

Ngay hơi thở tiếp theo, ánh sáng cực độ đột nhiên bùng nổ, dù dùng tay che mắt, Chu Du vẫn cảm thấy một chói lóa.

Khi ánh sáng chói lòa qua đi, lúc Chu Du nhìn lại, con rắn mẹ thân người đầu rắn đột nhiên đâm sầm đầu vào bức tường, phát ra một tiếng rít gào đau đớn.

Lúc này con mắt trên đỉnh đầu nó đã nhắm lại, nhưng từ khe hở của mí mắt khép kín dường như đang rỉ ra chất lỏng màu đen.

Lúc này, con rắn mẹ nhắm mắt lại, cố nén đau đớn, thân hình xoay chuyển, lùi về phía sau.

Nó sợ rồi.

Ngay cả A Hàm Kiến cũng không sợ, hung mãnh, độc ác, thứ duy nhất nó sợ chỉ là ánh sáng mạnh.

Đối phương nắm giữ vũ khí ánh sáng mạnh, nó cũng chỉ có thể lùi lại.

Nhìn rắn mẹ đột nhiên rời đi, lập tức ba người nhìn nhau, không

chỉ rắn mẹ, ngay cả lũ rắn nhỏ cũng chạy biến mất tăm.

Đơn giản vậy sao?

"Rắn đi rồi, nhiên liệu có cần đốt không?" Chu Du khóe miệng giật giật, "Đốt đi, nhỡ đâu lại có lũ rắn nhỏ khác đến thì sao?

Không có ai canh giữ, lửa cũng có thể ngăn chặn lũ rắn nhỏ." Tuy Tuyết Lỵ Dương và Hồ Ba Nhất đều cảm thấy rắn sẽ không quay lại nữa, nhưng chuyện này ai mà biết được, vì vậy để an toàn, cũng là để giữ thể diện cho Chu Du, Tuyết Lỵ Dương đã đốt nhiên liệu.

Chẳng lẽ lại lấy ra, xếp ra, rồi lại cất vào sao?

Chu Du không cần thể diện à?

Thực ra sở dĩ đơn giản như vậy, hoàn toàn là vì loài rắn sống trong bóng tối, có một đôi mắt vô cùng mẫn cảm.

Nếu không, A Hàm Kiến cơ bản tượng trưng cho sự vô địch, sức sống mạnh mẽ, kịch độc, linh hoạt và nhanh nhẹn.

Trong thời cổ đại, e rằng chỉ có ánh nắng mặt trời chói chang mới là kẻ thù của nó.

Với sự hỗ trợ của oxy lỏng, chỗ nhiên liệu đó hẳn sẽ cháy được một lúc.

Ba người Hồ Ba Nhất cũng đã chạy về, không còn chần chừ gì nữa, rời đi càng sớm càng tốt.

Ba người chạy lên phía trước, lại phát hiện mấy người kia đang tranh cãi.

"Chuyện gì vậy?" Hồ Ba Nhất thấy Vương Bàn Tử đang cãi nhau với mấy người, vội vàng tiến lên can ngăn: "Chuyện gì thế?

Đây không phải chỗ để cãi vã, có gì ra ngoài rồi nói." Vương Bàn Tử cũng không vội tố cáo, mừng rỡ kêu lên: "Lão Hồ, anh về rồi!

Tôi cứ tưởng không bao giờ gặp lại anh nữa chứ.” “Cút đi, đừng có nói nhảm với tôi nữa, có phải cậu lại chạm vào con mắt ngọc rồi không?” Không đợi Vương Bàn Tử trả lời, Tát Đế Bằng đã khẳng định kêu lên: “Chắc chắn là hắn ta đã lấy con mắt ngọc rồi!

Anh Chu đã nói không được động vào, mà hắn vẫn động, căn bản không coi sự an toàn của chúng tôi ra gì cả.” “Hả, anh Hồ, cậu ta dám vu khống tôi?

Ai biết bức tường đó có cơ quan chứ?

Hại người một lần chưa đủ, lẽ nào còn muốn hại người lần thứ hai à?” Vương Bàn Tử cũng nổi nóng, nghe vậy liền bùng nổ.

“Nếu không có con rắn mẹ đuổi theo, thì hai người các cậu chắc chắn là người chết đầu tiên.” “Bàn Tử, đủ rồi đấy!” Thấy lão Hồ đột nhiên nổi giận, Vương Bàn Tử cuối cùng cũng dừng lại.

“Được rồi, được rồi, tôi sai rồi, được chưa?” Giáo sư Trần thấy Vương Bàn Tử đã nhận ra lỗi của mình, mới mở lời khuyên giải: “Cũng đừng trách cậu ấy, không phải ai cũng có thể cưỡng lại được sự cám dỗ, đặc biệt là những người mới chưa từng thấy qua những thứ tốt đẹp này, càng phải trải qua đủ loại cám dỗ để rèn luyện.

Năm đó khi tôi còn trẻ, cũng vài lần suýt nữa không cưỡng lại được cám dỗ, đợi sau vài lần thì quen dần thôi.” Chu Du chẳng thèm để ý đến những chuyện đó, cũng không quan tâm.

“Thực ra con mắt ngọc kia là đồ giả mạo, chỉ là một món hàng giả mà thôi.

Đương nhiên, ngọc là ngọc thật, kỹ nghệ cũng là xảo đoạt thiên công, nên về giá trị vẫn là vô giá.” “Giả sao?” Lập tức mọi người đều ngớ người ra, ai cũng không ngờ rằng nhãn cầu bằng ngọc trong Tinh Tuyệt Cổ Thành lại là đồ giả.

Nhưng đây là trong Tinh Tuyệt Thần Điện mà, lẽ nào con mắt giả này lại lừa được cả Tinh Tuyệt Nữ Vương?

"Lão Chu, có cách nào không?" Chu Du liếc xéo Tuyết Lỵ Dương một cái, 'Mẹ nó chứ, đứa nào đứa nấy cứ gọi tôi là lão Chu, tôi già lắm rồi sao?' "Tuy giờ nói chuyện này không hợp, nhưng Hồ Ba Nhất có thể mở cửa trước không?

Có gì thì ra ngoài rồi nói!" "Đúng đúng, xem tôi này, chỉ lo kinh ngạc mà quên mất." Hồ Ba Nhất nhìn một cái, lập tức hiểu ra cách giải quyết, khác với Tầm Long Lệnh, Long Vĩ này cần dùng Hám Long Quyết hoàn toàn ngược lại.

"Bàn Tử giúp một tay, ngược lại với cách xoay lúc nãy, thuận một nghịch năm, tuyệt đối đừng xoay sai." "Yên tâm đi, tôi biết đếm mà." Theo vòng xoay cuối cùng của bàn đá, bức tường gạch trước mặt lập tức mở ra.

Bàn Tử để thể hiện liền cầm súng trường xông vào cửa hành lang gạch đầu tiên, những người khác mới nối đuôi nhau tràn ra.

Cảnh tượng bên ngoài được bảo tồn khá tốt, tuy là kiến trúc dưới lòng đất nhưng không gian xung quanh rộng lớn, xà nhà được chạm khắc và cột được vẽ tuy đã bong tróc nhưng vẫn có thể thấy được vẻ hoa lệ năm xưa.

"Lão Hồ, đóng đường hầm lại đi." "Được, tôi thử xem." Đã là đường hầm bí mật, chắc chắn phải có cách mở từ cả bên trong lẫn bên ngoài, nếu không thì bị kẹt trong đó sẽ rất lúng túng.

Khi cơ quan đóng lại, mọi người mới nhìn quanh.

Trong chính điện địa cung, ở lối ra của bức tường gạch chặn có một ngai vàng được điêu khắc bằng ngọc.

Ngai vàng dựa lưng vào bức tường, sau khi bức tường đóng lại thì

không thể nhìn ra phía sau ngai vàng có một cánh cửa bí mật.

Chương 44

Sau khi suy nghĩ, Chu Du nhìn ngai vàng rồi ngồi xuống.

Anh không phải là người lỗ mãng, nhưng muốn thử ngồi ở đó xem sao.

Ngọc thạch mát lạnh, dường như có thể làm lòng người tĩnh lại.

Nhìn sàn nhà bằng ngọc thạch, cùng với mọi thứ xung quanh, Chu Du dường như có thể cảm nhận được trong thời đại đó, 'bà xã' của anh phong thái uy nghi đến nhường nào.

Bên trong hư hại khá nghiêm trọng, có mấy con chuột cát chạy lung tung, cho thấy không khí ở đây có lưu thông.

Lúc đó, Vương Bàn Tử đột nhiên đi tới, mở miệng hỏi: "Lão Chu, ngồi trên đó có cảm giác gì?" Chu Du cười khẩy đứng dậy: "Hay là cậu cũng thử xem?

Nhưng chưa chắc đã tốt đâu.

Người chết thì chưa chắc đã 'chết hẳn' đâu.

Đừng tưởng 2000 năm đã qua, mà cho rằng người đó thật sự không còn tồn tại." "Lão Chu, anh nói thế làm tôi rợn người quá.

Tôi không ngồi đâu, không ngồi được không?" Chẳng trách Vương Bàn Tử nhát gan, đã trải qua nhiều chuyện không thể tưởng tượng được như vậy, trong lòng có chút bất an là phải.

Tinh Tuyệt Nữ Vương còn là 'không thể tưởng tượng được' trong số những điều 'không thể tưởng tượng được'.

Địa cung không lớn, Tinh Tuyệt Nữ Vương vẫn luôn độc thân, cung điện dù có lớn đến mấy cũng chỉ có thể chứa được bao nhiêu?

Tuy những thứ cần có đều có, nhưng so với vương cung của người Hán thì giản dị hơn rất nhiều.

"Chúng ta đi tìm nguồn nước trước đi, lúc vào không mang nhiều nước, bây giờ nước không còn nhiều nữa." "Được!" Lời Hồ Ba Nhất nhận được sự đồng tình nhất trí của mọi người.

Chu Du cũng đi cùng mọi người tìm kiếm.

Biết đại khái vị trí của nguồn nước, anh ấy đi thẳng về phía tẩm cung để tìm.

Càng gần tẩm cung, Chu Du nghe càng rõ, tiếng nước róc rách dường như ở ngay bên tai.

Chu Du và Tuyết Lỵ Dương cùng đi tìm, thính lực của Tuyết Lỵ Dương dường như kém Chu Du một chút, nghe thấy tiếng nước lập tức vui mừng nói với Chu Du: "Nước, quả nhiên có nước!" Chu Du nghe vậy gật đầu, cũng lộ ra nụ cười.

Mấy ngày nay uống nước với lượng tối thiểu, giờ tìm được nguồn nước, không có lý do gì mà không vui.

"Mọi người mau lại đây, nước ở bên này." Theo tiếng Tuyết Lỵ Dương gọi, mọi người nhanh chóng tập trung lại, đi theo tiếng nước vào một hang động phía sau điện, hang động này có địa thế rất thấp, dẫn sâu xuống dưới.

Không lâu sau, mọi người đến một hang động đá tự nhiên rộng bằng sân bóng.

Bên trong tuy là tự nhiên nhưng đã được con người chỉnh sửa, mặt đất rất bằng phẳng.

Trong động có một hồ nước ngầm nhỏ, trong hồ nổi lên một khối đá, giống như một hòn đảo nhỏ giữa hồ.

Thực tế cũng đúng như vậy, đây là một trong những nơi nghỉ ngơi của nữ vương cách đây 2000 năm.

Nhìn thấy nguồn nước, mọi người đều vui mừng phát điên.

Lúc này, nhìn thấy nước ngầm, từng người một lao đến muốn uống một ngụm.

Nhưng Chu Du lại không động, anh kéo Diệp Nhất Tâm đang vội vàng lại.

Tuyết Lỵ Dương vội vàng ngăn mọi người lại: "Đừng vội, nguồn nước này đã bị bỏ hoang nhiều năm, không biết là nước chết hay nước sống.

Hơn nữa, dòng chảy ngầm không ngừng thay đổi, hiện tại mực nước ngầm chưa chắc đã giống 2000 năm trước.

Dưới lòng đất Tây Vực có nhiều diêm hoàng nhất, nhỡ đâu trong nước có độc thì sao?

Chúng ta hãy xem xét đã." Chu Du nghe vậy, không đợi Hồ Ba Nhất mở miệng, anh đã nói trước: "Là nước sống.

Vì 'bà xã' tôi xây dựng, tự nhiên sẽ không có chuyện nước chết như vậy." Vương Bàn Tử nghe vậy lập tức cắt ngang: "Lão Chu đừng có khoe vợ nữa, tôi chỉ muốn biết nước ở đây có uống được không." Hồ Ba Nhất cuối cùng cũng tìm được cơ hội nói: "Trong hồ có cá, sẽ không có độc đâu." Lời Hồ Ba Nhất vừa nói ra, những người còn lại không còn bận tâm gì nữa, nhưng Chu Du vẫn giữ chặt Diệp Nhất Tâm không buông tay.

Nhìn mấy người đang vội vàng uống nước, Chu Du lắc đầu không nói gì.

Không nói gì, nhưng Diệp Nhất Tâm lúc này lại tò mò, cũng khao khát nước.

“Anh Chu, anh không uống nước à?

Em lấy cho anh một ít nhé?” Định đưa tay lấy một vốc nước, Tuyết Lỵ Dương trong lòng khẽ động, buông tay ra.

Quả nhiên, Chu Du không phụ sự mong đợi, chậm rãi mở miệng nói: “Vội vàng quá rồi.

Lời tôi sắp nói ra lại không biết có nên nói hay không.

Thôi được rồi, dù sao cũng uống rồi, cũng không chết người đâu.” Mấy người đang uống nước đều cứng người lại, Vương Bàn Tử càng gượng gạo nặn ra một nụ cười, hỏi: “Lão Chu, lời anh nói có ý gì?” “Không có gì đâu, có lẽ lát nữa sẽ biết, có lẽ không biết.

Cứ mau uống đi, uống xong chúng ta sẽ xuất phát.” Lời Chu Du nói càng khiến mấy người cảm thấy khó chịu trong lòng.

Con người mà, càng không nói, càng tò mò.

“Lão Chu, nói đi.” Thấy Hồ Ba Nhất cũng muốn biết, Chu Du bất đắc dĩ lắc đầu, “Không biết ‘mắt không thấy thì lòng không đau’ sao?

Tò mò mấy chuyện này làm gì?” “Nhưng anh cứ nói thế, tôi càng tò mò chứ!” “Thật sự muốn biết sao?” Giáo sư Trần nghe vậy cũng mở miệng nói: “Tiểu Chu, nếu muốn biết thì cứ nói cho chúng tôi đi.

Dù sao cũng giống như anh nói, cũng không chết người mà.” “Thôi được rồi!

Chương 45

Đã muốn nghe thì tôi nói đây.

Trong hồ này, có một loại côn trùng.

Những con côn trùng này lại là món ngon hiếm có đối với chuột cát, vì vậy nước tuy có thể uống được, nhưng ai hiểu thì sẽ biết...” ‘Hiểu cái gì?

Nước chuột tắm sao?

Nơi chuột kiếm ăn?

Liệu có lông chuột và phân chuột không?’ Trong khoảnh khắc, mấy người đang uống nước đều cảm thấy dạ dày cuộn trào, không ngừng nôn khan, dường như muốn trả lại nguyên vẹn số nước vừa uống vào.

Tuyết Lỵ Dương thầm thấy may mắn.

Nếu không có những dòng chảy đó, e rằng cuối cùng cô ấy cũng phải uống thôi.

Trước sự sống, ghê tởm hay không cũng không còn quan trọng nữa.

“Đã không uống nữa thì đi thôi.” Dù đã đi tìm mấy ngày, Chu Du cũng không biết lát nữa liệu có thể thấy cảnh côn trùng lột xác, chuột tụ tập ăn uống hay không, dù sao thì cũng không liên quan gì đến anh.

Với phương châm ‘thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện’, Chu Du định đi tìm dòng sông nước chảy trước, dù sao thì anh cũng cần bổ sung nước, mà giờ cũng đến bữa rồi.

“Lão Chu không ‘đạo đức’ chút nào, biết nước có vấn đề mà

không nhắc tôi." "Cậu có đợi tôi nói hết đâu?

Tôi đâu có lừa, nước ở đây quả thực là nước sống mà." Chu Du nắm tay Diệp Nhất Tâm đi trước.

Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy vậy, liền nói với mấy người dường như vừa dịu đi: "Đi thôi, chúng ta đi tìm chỗ có nước sạch để ăn cơm đã." Sâu trong hang động chỉ có một con đường, chỉ cần đi thẳng theo nó là được.

Không đi được bao lâu, hơi nước phía trước càng lúc càng nhiều, bốn phía cũng càng lúc càng ẩm ướt.

Hai bên hành lang có không ít phòng đá do con người đào đẽo.

Bên trong có rất nhiều hình cụ, nhưng giờ đã thành ổ chuột, trên mặt đất đen sì toàn phân chuột.

Thấy vậy, mọi người càng tin vào lời Chu Du nói trước đó, nhất thời sắc mặt ai nấy đều không được tốt.

Sau khi đi thêm vài trăm mét, cuối cùng họ đến một cửa động.

Một con Tư Độc Ám Hà chắn ngang cửa động, tiếng nước chảy xiết ào ào.

"Giáo sư, đây là Tư Độc Ám Hà trong truyền thuyết phải không?" Bên bờ đối diện của con sông có một hang động khác, ở giữa có một cây cầu đá màu đen nối liền.

Chất liệu làm cầu đá ai cũng thấy, chính là đá đen của núi Trát Cách Lạp Mã.

Cây cầu này được xây dựng trên dòng chảy hung dữ của Tư Độc Ám Hà.

Chu Du nở một nụ cười: "Mọi người lấy nước đi, sau đó nhóm lửa nấu cơm, ăn xong nghỉ ngơi đủ rồi chúng ta sẽ xuất phát." Đầu

bên kia của cầu đá đen là phía trước hang động, ở đó có một cánh cổng áp lớn nghìn cân, được treo lơ lửng bằng những sợi xích sắt to bằng cánh tay người, bên dưới kê một khối đá khổng lồ.

Từ dưới cổng nhìn vào trong động, tối đen như mực, không nhìn thấy gì, có một cảm giác sâu không lường được, không biết rốt cuộc là nơi nào.

Lúc đó, giáo sư Trần đến bên cạnh Chu Du, thần sắc ngưng trọng nói: "Tiểu Chu, bên trong có người." "Ừm, nhìn ra mà!" Chu Du đâu có bị mù, chuyện rõ ràng như vậy mà lại không nhìn ra sao?

"Cánh cổng áp này nặng nề như vậy, lại ở tầng thứ ba sâu nhất, rất có thể phía sau chính là nơi an nghỉ vĩnh hằng của Tinh Tuyệt Nữ Vương." "Chính xác!

Trong bút ký của tổ tiên tôi có ghi lại." "Vậy chúng ta còn đợi gì nữa?

Mau vào xem đi, nếu bia mộ của Tinh Tuyệt Nữ Vương bị phá hủy, e rằng tôi chết cũng không thể nhắm mắt!" Giáo sư Trần nói với giọng không nhỏ, nhất thời những người đang lấy nước chuẩn bị nấu cơm đều dừng lại.

"Ai lấy nước thì cứ lấy nước, ai nấu cơm thì cứ nấu cơm, đứng ngây ra đó làm gì?" "Tiểu Chu, lúc này mà anh còn tâm trạng ăn cơm sao?

Chúng ta nên đi xem tình hình hư hại của mộ nữ vương trước đã." Chu Du nghe vậy trực tiếp bật cười vì tức: "Không ăn cơm thì có sức lực mà đi à?

Hợp lý, mấy ông không làm việc chân tay à?

Hơn nữa, mộ nữ vương ở bên trong, cũng đâu có chạy được." "Nhưng mà..." "Đừng nhưng nhị gì hết.

Thứ ở phía đối diện đó, tổ tiên tôi trước đây có nói, bên trong không ai có thể phá hủy được.

Đừng nói là mấy nhà khảo cổ hay trộm mộ, ngay cả một đội quân cũng vô ích." Nghe vậy, giáo sư Trần cũng biết mình đã sốt ruột: "Xin lỗi Tiểu Chu, tôi lo mộ bị phá hủy nên mới vội vàng như vậy." "Thôi được rồi, không sao đâu ~" Cuối cùng cũng có nước rồi, mọi người lần lượt đổ đầy bình nước, túi nước của mình, rồi uống mấy ngụm lớn sau đó mới nghỉ ngơi.

Cơn khát nhiều ngày dường như cuối cùng cũng được giải tỏa.

Hầu như ai cũng uống no đến mức không muốn nhúc nhích.

Tuyết Lỵ Dương và Diệp Nhất Tâm hai người cố nén mệt mỏi nấu chút đồ ăn cho mọi người.

Một bát canh thịt bò khô và rau củ sấy nấu thành canh thịt bò vào lúc này đơn giản là mỹ vị khó tả, lại thêm hai cái bánh hồ, hương vị thật tuyệt vời.

"Lão Chu, tại sao con mắt ngọc kia lại là giả vậy?" Tuyết Lỵ Dương vừa uống canh vừa nhìn Chu Du hỏi.

Lời Tuyết Lỵ Dương vừa dứt, Vương Bàn Tử cũng "nhớ ra chuyện".

Cậu ta đặt bát canh xuống, từ trong ba lô lớn lấy ra con mắt ngọc, rồi cẩn thận nhìn, không quay đầu lại mà hỏi: "À, anh nhìn ra nó là giả sao?" Lời hai người nói lập tức thu hút ánh mắt của tất cả mọi người, ngay cả chuyện Vương Bàn Tử đang cầm nhãn cầu ngọc cũng tạm thời bị bỏ qua.

"À, Tiểu Chu, con mắt này tròn trịa tự nhiên, không nhìn ra dấu vết nhân tạo nào cả.

Đừng nói là hơn hai ngàn năm trước, ngay cả bây giờ cũng khó mà

làm ra được hiệu quả như vậy.” 3.

Chương 46

“Thật sự là giả đấy, không biết các vị đã nghe nói về Mậu Trần Châu chưa?” 4.

“Mậu Trần Châu?” Cái đó tôi biết!” Thực ra không chỉ Tát Đế Bằng biết, giáo sư Trần và Tuyết Lỵ Dương cũng biết, nhưng thấy Tát Đế Bằng mở miệng, hai người không chen lời nữa. 5.

“Mậu Trần Châu xuất hiện sớm nhất vào thời Thương Chu.

Tương truyền, Vũ Đinh, vị quân chủ thứ ba mươi hai của nhà Thương, đã tìm thấy một con mắt ngọc khổng lồ thấm đẫm hoàng kim và một chiếc áo bào đỏ trên đỉnh núi băng. 6.

Vũ Đinh cho rằng con mắt ngọc cổ này là do Hoàng Đế hóa tiên để lại, vô cùng trân quý, nên đặt tên là “Mậu Trần Châu”, và hạ lệnh cho người khắc đỉnh để kỷ niệm.” 7.

“Mậu Trần Châu là kỳ trân số một thế gian, tương truyền năm đó được chôn theo ở Mậu Lăng. 8.

Sau này quân Xích Mi khai quật lớn, các vật phẩm trong Mậu Lăng từ đó tán lạc dân gian, và Mậu Trần Châu cũng từ đó mà biến mất.” 9.

Nghe Tát Đế Bằng nói đến đó dừng lại, Tuyết Lỵ Dương ngập ngừng, nhìn Chu Du rồi tiếp tục nói: “Nhưng theo ghi chép trong sách trấn lăng của Hiến Vương, Mậu Trần Châu là phượng hoàng do Địa Mẫu hóa thành, đại diện cho con mắt luân hồi bất diệt trường sinh.

Từ thời Thương Chu, nó được cho là có thể giao tiếp với thần khí, tu luyện thành tiên, có hiệu quả thoát thai hoán cốt.

Nhưng nó cần ở một địa điểm đặc biệt mới có thể phát huy tác dụng.

Chu Văn Vương từng ghi chép chi tiết những nội dung này vào trong Thiên Thư.

Những bí mật này không phổ biến, chỉ nằm trong tay một số ít người." Chu Du nghe vậy, cũng mở miệng nói: "Không sai.

Vật phẩm trong Mậu Lăng thực ra là giả.

Vào cuối thời Tần, thần vật này lưu lạc đến Điền Nam. 10.

Long Quân yêu cầu Hiến Vương hiến Mậu Trần Châu. 11.

Hiến Vương vì không nỡ dâng Mậu Trần Châu đó, nên đã tạo ra một cái giả.

Sau này sợ sự việc bại lộ, ông ta rời khỏi nước, chuẩn bị tìm một nơi trong núi để tu luyện thành tiên." 12.

"Đáng tiếc là bí mật của Mậu Trần Châu đâu có dễ phá giải như vậy. 13.

Mậu Trần Châu thật sự đã được Hiến Vương ngậm trong miệng sau khi chết, dùng làm vật bồi táng. 14.

Mậu Trần Châu ở Tạng địa thì được gọi là Chuyển Sinh Ngọc Nhãn Bảo Châu, hiện tại hẳn là đang ở trong mộ Hiến Vương." Khoảnh khắc đó, Tuyết Lỵ Dương chợt đứng phắt dậy, kích động nhìn Chu Du: "Anh biết sao?" Chu Du có thể hiểu tại sao Tuyết Lỵ Dương lại kích động đến vậy. 15.

Gia tộc cô ấy đời đời đều tìm kiếm tung tích của Mậu Trần Châu, một thế hệ chỉ còn lại một mình cô ấy, lẽ nào Mậu Trần Châu cuối cùng cũng sắp xuất hiện rồi sao?

Chu Du không nói gì, chỉ mỉm cười với Tuyết Lỵ Dương.

"Dương tiểu thư, cô kích động vậy làm gì?

Đứng bật dậy làm tôi giật mình đấy!" Hồ Ba Nhất nhìn ra được

một vài điểm, nhưng lại dường như không nhìn ra tất cả, anh ta do dự rồi cũng không mở miệng hỏi.

Ít nhất đây cũng không phải nơi để nói chuyện.

Tuyết Lỵ Dương cũng xảo quyệt như vậy, nếu để lộ ra thì mọi người đều gặp rắc rối.

“Không, lão Chu, vậy cái đó có liên quan gì đến con mắt ngọc kia?” “Người tiên thánh của Tiên Thánh nhất tộc vì muốn khuy thị thiên cơ, biết rằng có thể dùng một con mắt đặc biệt để khám phá bí mật của Quỷ Động.

Họ đã lợi dụng năng lực tiên tri để phỏng tạo con mắt ngọc.” “Thế nhưng cái giả thì vẫn là giả, Tiên Tri nhất tộc đã triệu hồi ma vật, nhưng lại không có năng lực khống chế ma vật.

Ma vật hoành hành, ngược lại khiến họ bị ma quỷ theo dõi.

Họ bị buộc phải rời khỏi núi Trát Cách Lạp Mã để tìm nơi trú ẩn mới, còn con mắt được coi là điềm xấu thì bị bỏ lại.” 16.

“Mậu Trần Châu thực ra là vật của Ma tộc, cũng là thứ sớm nhất được dùng để quan sát trời đất, hiệu lệnh ma vật. 17.

Sau này không biết Mậu Trần Châu làm sao lại lưu lạc ra bên ngoài, Ma tộc cũng vì thế mà suy tàn.” 18.

“Con mắt của Tinh Tuyệt Nữ Vương lúc đó có công năng tương tự như Mậu Trần Châu, có thể hiệu lệnh ma vật.

Sau khi từ Côn Luân xuất hiện, bà ấy lại vô tình phát hiện ra con mắt ngọc.

Con mắt ngọc đó đối với người khác là ma vật, nhưng đối với tộc Quỷ Động lại là thánh vật.” “Không thể không nói Tiên Thánh nhất tộc thật sự có bản lĩnh.

Chương 47

Con mắt ngọc tuy là giả, nhưng lại có thể câu thông không gian địa tầng, triệu hoán ma vật, vì vậy họ đã dùng nó làm vật tế tự và trừng phạt tội nhân." Chu Du nói đến đây, ngừng lại một chút, rồi tiếp tục: "Vì vậy, con mắt này đối với người khác là điềm xấu.

Bàn Tử, cậu thật sự muốn mang nó đi sao?

Có lẽ một khi nó thức tỉnh, cậu sẽ đột nhiên phát hiện trên người mình toàn là rắn quái mắt đen đấy." Vương Bàn Tử nghe vậy, tay run lên, con mắt ngọc trực tiếp bị đẩy cho Hồ Ba Nhất.

Hồ Ba Nhất trong khoảnh khắc đó cứ như bị rắn cắn một phát vậy, thuận thế hất văng nó ra.

"Phù...!" Một loạt thao tác như thỏ vồ hạc, đợi đến khi giáo sư Trần ngẩng đầu lên thì con mắt ngọc đã rơi xuống nước.

"..." Giáo sư Trần chỉ vào Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử, tức đến nỗi không nói nên lời. 'Quốc bảo đấy!

Quốc bảo vô giá đấy!' Chu Du nhìn thấy vậy, cười nói: "Cứ để nó ở lại đây đi.

Lấy đồ vật ở đây, chúng ta sẽ không thể ra khỏi sa mạc đâu.

Mọi người cũng thấy rồi đấy, thứ đó thật sự có thể triệu hoán ma xà, lẽ nào lại mang nó ra ngoài để hại người sao?" Nghe Chu Du nói vậy, cộng thêm việc nhãn cầu ngọc đã rơi xuống nước, giáo sư Trần thở dài một tiếng rồi cuối cùng cũng không nói gì nữa.

"Mọi người ăn no chưa?

Ăn no rồi thì chúng ta xuất phát đi." "Lão Chu, anh thật sự muốn đi à?

Sẽ không có nguy hiểm gì chứ?

Trước đây những người khác trừ một kẻ điên và tổ tiên ra, đều không ra khỏi đây được." Chu Du nghe vậy trầm mặc một lúc, rồi nhìn về phía mấy người.

"Vậy ai muốn ở lại?

Thành thật mà nói, nếu đi vào, thật sự có thể gặp nguy hiểm tính mạng.

Cho đến bây giờ, sở dĩ chúng ta còn sống, hoàn toàn là vì chưa bước vào phạm vi cảnh giới của 'bà xã' tôi." "Đợi sau khi bước qua ngưỡng cửa, cho dù sống sót đi ra cũng sẽ bị nguyền rủa.

Đương nhiên, lời nguyền đó khác với lời nguyền khi lấy đồ vật." "Hoặc là con cháu về sau cơ bản sẽ không sống quá 50 tuổi.

Từ 40 tuổi trở đi, sẽ phát hiện cơ thể mình mỗi ngày một yếu đi, các nguyên tố sắt trong cơ thể dần dần mất đi, máu trở nên đặc quánh, hô hấp trở nên khó khăn, cuối cùng sẽ chết vì khó thở.

Lúc chết, máu sẽ biến thành màu vàng kim." Lời Chu Du nói khiến sắc mặt Tuyết Lỵ Dương càng thêm kỳ lạ.

Cô nhìn Chu Du, thầm nghĩ: 'Quả nhiên anh ta biết.

Rốt cuộc anh ta là ai?

Lại còn biết cả lời nguyền của tôi nữa.' Mọi người lập tức nhìn nhau.

Đừng nói là ba người trẻ tuổi kia, ngay cả Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử cũng bị dọa mà do dự.

Giáo sư Trần nhìn mọi người nói: "Tôi không biết lời nguyền là thật hay giả, nhưng nếu không xem mộ của Tinh Tuyệt Nữ Vương, e rằng tôi chết cũng không thể nhắm mắt.

Tôi đã già rồi, cũng không sống được bao lâu nữa, vì vậy tôi nhất định phải vào xem.

Tiểu Tát, Tiểu Sở, Tiểu Diệp, các cháu còn trẻ, đừng vào làm gì." Chu Du nghe vậy, mở miệng nói: "Tôi cũng có ý đó.

Các bạn còn trẻ, không đáng để mạo hiểm.

Cứ để tôi và giáo sư Trần vào là được." "Không được, anh Chu, em đi cùng anh!" "Lão Chu, tôi cũng muốn đi." Thấy hai người phụ nữ như vậy, Chu Du lặng lẽ nhìn về phía Diệp Nhất Tâm, một lúc lâu sau mới nói: "Em có biết đi vào có ý nghĩa gì không?

Có nghĩa là có thể không sống quá 50 tuổi." Diệp Nhất Tâm nghe vậy nở một nụ cười ngọt ngào: "Chỉ cần ở bên cạnh anh Chu, em sẽ không sợ." Chu Du nghe vậy không nói gì nữa, quay sang giáo sư Trần nói: "Vậy chúng ta đi thôi." "Được, được!" Giáo sư Trần liên tục nói hai tiếng "được" rồi quay người đeo ba lô định đi.

Lúc đó Hồ Ba Nhất đột nhiên mở miệng: "Tôi cũng đi cùng!

Chuyện nguyền rủa hư vô mờ mịt, chưa chắc đã là thật.

Lão Chu một mình dẫn ba người, tôi có chút không yên tâm." Lúc đó Vương Bàn Tử cũng lập tức mở miệng: "Tôi cũng đi!

Lão Chu, trước đây tôi có lỗi, nhưng tôi, Bàn Tử này sẽ không bao giờ bỏ rơi anh em.

Tôi đã nói hai lạng thịt này tùy anh xử trí, giờ anh chưa xử trí thì tôi không thể trơ mắt nhìn anh đi chết được." Chu Du nghe vậy, nhìn Bàn Tử một cái thật sâu, rồi mỉm cười.

Chẳng trách lại khiến Hồ Ba Nhất luôn mang theo bên mình.

Bàn Tử dù sao vẫn là Bàn Tử, có sức hút riêng.

Tuy có khuyết điểm, nhưng cuối cùng cũng không thể che lấp

được cái tốt.

Đã đến nước này rồi thì đi thôi!

Hy vọng vợ tôi sẽ nể mặt, để tôi có thể sống sót mang anh em ra ngoài.” Chu Du quay đầu, dẫn đầu bước lên cầu đá đen.

Ai muốn đi thì đi, có thể cứu được thì cứ cứu, nếu phải chết thì đành chịu.

Sở Kiện và Tát Đế Bằng còn đang do dự thì Sở Kiện đã đi theo.

Lúc này, Tát Đế Bằng không thể không đi theo, để một mình ở lại còn đáng sợ hơn.Đằng sau cánh cửa là một con dốc dài và hẹp, độ dốc cực kỳ dựng đứng.

Tuyết Lỵ Dương ném một quả pháo sáng lạnh xuống, nó lăn một lúc lâu mới chạm đáy.

Chương 48

Khi quả pháo sáng dừng lại, ánh sáng quá nhỏ, không thể nhìn rõ được gì.

Tuyết Lỵ Dương đứng trên dốc, cẩn thận nói lớn: "Mọi người phía sau cẩn thận một chút, phía sau có một con dốc thẳng đứng."Đi được một lúc, Tuyết Lỵ Dương chợt mở miệng hỏi: "Mọi người có thấy không, bên trong không hề có dấu vết của chuột."Chu Du ở phía trước, nghe vậy không quay đầu lại nói: "Chúng không dám vào, thực tế, ngoại trừ ma vật ra, không có bất kỳ động vật nào dám vào trong này.""Tại sao?""Tại sao?" Chu Du bật cười đáp: "Đây là địa bàn của ma tộc, vào đó để tìm cái chết sao?"Tuyết Lỵ Dương nghe vậy khựng lại, thầm nghĩ mình đã hỏi một câu ngớ ngẩn.

Có thật là có ma tộc không?

Không phải bị thần hóa sao?Mọi người đi một lúc lâu, Chu Du cuối cùng cũng nhìn thấy cuối con dốc.

Không còn đường để đi nữa, nhưng không gian xung quanh lại cực kỳ rộng lớn.

Dưới con dốc là một bệ đá, trên bệ đá dựng hàng trăm tượng người đá đồng khổng lồ, rìa bệ đá là những vách núi dựng đứng, không thể nhìn thấy điểm cuối, toàn bộ là một mảng đen kịt."Bây giờ đi đâu?" Vô hình trung, mọi người sớm đã coi Chu Du là chủ chốt, có vấn đề gì cũng phải hỏi anh.

Bất kể tin tức tổ tiên để lại có bị đốt cháy thật hay không, những tin tức anh cung cấp cũng đủ để dẫn đường cho họ."Đương nhiên là đi xuống, lát nữa đừng để bị lóa mắt nhé!" Chu Du nghịch ngợm nháy mắt với Tuyết Lỵ Dương, rồi chợt nhìn về phía Vương Bàn Tử,

nghiêm túc dặn dò: “Bàn Tử, tôi nói thật với cậu, những thứ bên dưới tuyệt đối đừng động vào, Hồ Ba Nhất lần này cậu phải trông chừng cậu ta cho tôi.”Khi Chu Du nói xong, Tuyết Lỵ Dương ném ba quả pháo sáng lạnh xuống phía dưới.

Lần này, sự chênh lệch không lớn, ánh lửa pháo sáng sau khi chạm đất trở nên rõ ràng.

Vương Bàn Tử vừa định nói gì đó thì nghe Tát Đế Bằng chợt vô thức thốt lên: “Mẹ kiếp, Chu đại ca, vợ anh giàu có quá!”Lời nói đang thốt ra của Vương Bàn Tử khựng lại, sau đó cậu ta nghiêng người nhìn xuống dưới bệ đá.Bệ đá không thấp, nhưng cũng không cao quá, ước chừng 10 mét, tương đương với ba tầng lầu (trong nguyên tác không hợp lý lắm, ai lại dùng thang dây dài 10 tầng lầu chứ).

Mượn ánh sáng của pháo sáng, dưới đất chất đống từng ngọn núi vàng bạc khí cụ, châu báu ngọc ngà, mã não, trông có vẻ như đã cướp sạch 36 quốc gia Tây Vực cách đây 2000 năm vậy.“Lão Chu, vợ anh đã cướp sạch 36 quốc gia Tây Vực rồi sao?

Trời ơi, phải trị giá bao nhiêu tiền chứ?” Không cần Chu Du mở miệng, Tuyết Lỵ Dương trừng mắt nhìn Bàn Tử nói: “Bàn Tử, bất kể trị giá bao nhiêu cũng không được đụng vào, có độc đấy.

Lão Hồ, anh trông chừng cậu ta.”Hồ Ba Nhất nhìn thấy biểu hiện của Bàn Tử cũng không hài lòng, mặt trầm xuống nói: “Bàn Tử, cậu đừng làm mất mặt tôi.

Lão Chu đã nói rồi, những thứ bên dưới không thể đụng vào, đụng vào có thể sẽ xảy ra chuyện đấy.”“Yên tâm đi, tôi khẳng định một cọng lông chuột cũng không lấy, chúng ta cũng là hảo hán đàng hoàng, không thể đánh mất thể diện.”Sau khi đặt xong thang dây mới, Chu Du là người đầu tiên đi xuống, tiếp theo là Hồ Ba Nhất, Vương Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương.Đứng trên núi vàng, nhìn những vật phẩm quý

hiếm tinh xảo bên dưới, Chu Du cũng khó tránh khỏi động lòng.

May mắn là tuy thích những thứ này, nhưng anh lại không có nhu cầu lớn đến vậy, nên vẫn có thể kiềm chế được.Khi mọi người đã xuống hết, ai nấy đều kinh ngạc đến ngây người, nhiều kho báu như vậy, bất kể là ai cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Mặc dù không ai gọi tên được những vật này, nhưng bất kể món nào cũng đều có giá trị không nhỏ.

Chẳng nói đâu xa, một đồng xu vàng hồn tệ xuất hiện ở đây, e rằng cũng có thể bán được giá trên trời.Bàn Tử đã sớm quên lời đảm bảo trước đó, như bị ma nhập, vươn tay về phía một chiếc bình rượu ngọc trắng gần nhất.Hồ Ba Nhất vẫn luôn nhìn chằm chằm Bàn Tử, thấy vậy lập tức túm lấy Bàn Tử, khẽ nói với cậu ta: "Lời cậu nói như đánh rắm vậy, không phải nói sẽ không động sao?" Vương Bàn Tử lúc này mới phản ứng lại, cười khổ nói: "Đúng là mẹ kiếp lạ thật, vừa nãy tay tôi hình như không nghe lời tôi sai khiến vậy, trong lòng tôi nói đừng động, đừng động, nhưng nó cứ không kiểm soát được mà giơ tay ra.

À đúng rồi, không phải lão Chu nói thuật của vợ lão Chu sao, chỉ cần tôi không chịu được cám dỗ, sẽ không bao giờ ra được nữa."“Cút đi, tìm cớ!

Nếu thật sự có thuật thì sao tôi không lấy?

Lão Chu không lấy?

Tuyết Lỵ Dương không lấy?

Tôi thấy cậu là lòng tham nổi lên thôi, đừng đứng đó nữa, mau đi về phía trước."Khi hai người đang nói chuyện, Chu Du và Tuyết Lỵ Dương đã đỡ những người khác xuống.

Đối với kho báu, những người trong đội khảo cổ có thể kiềm chế,

nhưng ai nấy trong mắt cũng tràn đầy kinh ngạc.Hang động lớn, nhưng ngoài Vương Bàn Tử ra, điều mọi người tò mò nhất chính là quan quách của nữ vương.Hang động quá lớn, mọi người đều nóng lòng tìm quan quách của nữ vương, thêm vào đó bên trong quá tối, nên mọi người đã lấy ra thiết bị chiếu sáng mạnh mà vẫn luôn tiếc không dùng.Một chiếc đèn thăm dò cầm tay tổng trọng lượng tám cân, sử dụng đèn xenon hình cầu siêu cao áp, cùng với gương phản quang niken nguyên chất, phạm vi chiếu sáng có thể đạt 2.5 cây số, chỉ là thứ này tiêu thụ điện năng lớn, không thể sử dụng lâu dài.Trước khi bật đèn thăm dò, Tát Đế Bằng tò mò ghé sát miệng đèn để nghiên cứu.

Đây là lần đầu tiên anh ta thấy loại đèn này, tràn đầy sự mới lạ.Thấy vậy, Tuyết Lỵ Dương lập tức kéo anh ta ra, trầm giọng nói: "Điên rồi sao, cái đèn này có thể làm mù mắt người trong phạm vi một trăm mét đấy, sao anh lại dám ghé sát như vậy không sợ bị mù sao?

Đừng nhìn vào phía trước."Tát Đế Bằng nghe vậy giật nảy mình, thật sự không biết nguy hiểm như vậy.

Hồ Ba Nhất lắp ráp xong đèn thăm dò, thấy mọi người đều không nhìn về phía miệng đèn, vừa bật đèn thăm dò vừa nói: "Mọi người đứng ra phía sau, kẻo lát nữa bị lóa mắt."Đèn sáng lên, một cột sáng đặc chiếu ra, quét qua bốn phía, tình hình xung quanh được nhìn thấy rõ ràng.Quả nhiên là dưới chân núi Zargrama, đỉnh đầu và xung quanh là những tảng đá núi đen đặc đã xác định rõ vị trí.

Nơi chất đầy châu báu tuẫn táng này là một đoạn vách đá, trên vách đá ngoài những người tuẫn táng còn có vô số tượng người đá đồng khổng lồ cao lớn, dưới vách đá là một cái động lớn hình tròn.Đường kính cột sáng vượt quá một ngàn mét, cái động lớn sâu không thấy đáy này tuyệt đối không thể là do con người đào ra, nhưng những bậc thang bao quanh động đi xuống lại là do con người tạo ra."Quỷ Động!""Không sai, nhất định là Thánh địa Tinh Tuyệt, cái tên

Quỷ Động này có thể là từ đây mà ra, Quỷ Động.

Quỷ Động.

Bên dưới nối liền với đâu đây?"Hồ Ba Nhất nghe vậy, nhìn Quỷ Động bên dưới khiến người ta rợn tóc gáy, không khỏi mở miệng nói: "Quỷ Động không chừng nối liền với địa ngục, mẹ kiếp, nhìn thấy mà chóng mặt."Lúc này, giáo sư Trần kích động nói: "Ở đây hẳn là nối liền với một không gian khác, không gian hư số trong văn hóa Quỷ Động."Hồ Ba Nhất nghe vậy ngẩn ra, "Ý ông là từ đó rơi xuống, không chết sao?

Đi đến một không gian khác sao?"Chu Du nghe vậy lắc đầu, "Nối liền với một không gian khác thì đúng, nhưng chưa chắc đã không chết.

Ngoài ra, tôi có thể nói cho mọi người biết, nơi đây.

Nối liền với Côn Luân!""Côn Luân?

Tiểu Chu biết về Quỷ Động sao?"Chu Du nghe vậy do dự lắc đầu, "Mặc dù biết một chút, nhưng không biết nhiều.

Tôi nhớ cha tôi nói, người Ma tộc tự xưng là từ Côn Luân, sau khi ra khỏi Côn Luân đã phát hiện ra nhãn cầu ngọc chất.

Thực tế là từ đây mà ra!""Tiểu Chu, lời cậu nói có căn cứ không?"Chu Du nghe vậy, lườm một cái, mẹ kiếp tôi đọc sách mà biết, tôi lấy đâu ra căn cứ?

"Trong sách tổ tiên ghi chép lại, không biết thật giả."Cái quái gì vậy, lại là tổ tiên, tổ tiên lợi hại vậy sao?Lúc đó, Vương Bàn Tử đang loay hoay với đèn thăm dò chợt khựng lại, "Mau nhìn!"Chỉ thấy ánh sáng đèn thăm dò dừng lại ở giữa miệng động lớn, nơi đó có một xà ngang đá treo lơ lửng giữa không trung, xà ngang đá vừa mảnh vừa dài, vươn ra từ vách núi, vừa vặn kéo dài đến vị trí phía trên động

lớn.Đương nhiên, đó không phải là điều quan trọng nhất, điều quan trọng là ở cuối xà ngang đá đặt một đoạn gỗ khổng lồ, đường kính của đoạn gỗ hơn hai mét, giống như một đoạn thân cây cổ thụ, bị chặt cụt một khúc.

Trên thân cây không hề có bất kỳ sự gia công nào, cành lá vẫn còn đó, thậm chí còn mọc không ít lá xanh.Trên thân cây tròn buộc hàng chục sợi xích sắt lớn, nối liền với xà ngang đá, cố định khúc gỗ khổng lồ vào đất.

Điều kỳ lạ hơn là trên khúc gỗ đó mọc một bông hoa cỏ xanh khổng lồ.Bông hoa lớn như một chiếc thùng nước, xung quanh có mỗi cánh hoa màu đỏ máu, đã bén rễ trên khúc gỗ.

Dây leo cũng như xích sắt, quấn chặt lấy khúc gỗ đó.Lúc này, sắc mặt Chu Du vô cùng khó coi, không vì lý do nào khác, Thi Hương Ma Dụ lại nở hoa rồi, cánh hoa xanh biếc đến cực điểm, cánh hoa hướng ra bên ngoài, nhụy hoa ở giữa tựa như xúc tu của yêu nữ.

Chỉ mong mặt nạ phòng độc có thể ngăn chặn Thi Hương Ma Dụ, nhưng lại có chút không thực tế, có lẽ tất cả những gì đang diễn ra trước mắt đều đã là huyễn giác.Lúc này Hồ Ba Nhất chợt kinh ngạc nói: “Khúc gỗ.

Côn Luân Thần Mộc a.

Tôi từng nghe ông nội tôi nói, loại thuốc tốt nhất để làm quan tài là gỗ cây trầm hương âm mục, nhưng thực ra có một loại tốt hơn, chỉ xuất hiện trong truyền thuyết là thần phẩm gỗ, đó chính là Côn Luân Thần Mộc!”“Sách cổ ghi chép, truyền thuyết Côn Luân Thần Mộc dù chỉ có một đoạn, rời khỏi đất, nước và ánh sáng, vẫn không bị khô héo.

Mặc dù không còn sinh trưởng nữa, nhưng vẫn luôn giữ nguyên hình dạng ban đầu, nếu đặt thi thể vào Côn Luân Thần Mộc, có thể

vạn năm không mục nát.

Chẳng lẽ thi thể của vợ lão Chu nằm trong Côn Luân Thần Mộc sao?”“Không thể sai được, quan quách được làm từ Côn Luân Thần Mộc.

Trong sách cổ, cây này và núi Côn Luân có niên đại cổ xưa như nhau, năm xưa Tần Thủy Hoàng cũng tìm Côn Luân Thần Mộc để làm quan quách.

Chương 49

Không ngờ Tinh Tuyệt Nữ Vương lại có phúc phận lớn đến vậy, e rằng trong lịch sử không ai có quan quách quý trọng hơn cô ấy.”Chu Du nhìn Thi Hương Ma Dụ, nhưng không trả lời Hồ Ba Nhất, anh nói với mọi người: “Kể từ bây giờ, ai cũng không được rời khỏi vị trí ban đầu, cũng không được tùy tiện nổ súng.”Nhìn về phía Sở Kiện, khoảnh khắc tiếp theo, ngón tay ngọc của Tinh Tuyệt Nữ Vương chỉ thẳng vào Sở Kiện.Trong chốc lát, Sở Kiện bị tinh thần áp chế, động tác khựng lại, tay đang bóp cò rời khỏi cò súng.Trong khoảnh khắc, Sở Kiện như thể tinh thần bị kéo về cơ thể, nhưng trạng thái không kiểm soát được lại khiến anh ta đổ mồ hôi lạnh.

Điều khiến anh ta hồn vía lên mây hơn là khẩu súng từ từ quay về phía mình.Thay đổi như vậy sao có thể không biết điều gì sẽ xảy ra tiếp theo?Tiếng súng nổ quá bất ngờ, khi mọi người hoàn hồn thì tiếng súng đã ngừng.

Giáo sư Trần lúc này không khỏi hét lên: “Tiểu Sở, cậu làm gì vậy?

Không phải đã nói không được nổ súng sao?”Thấy giáo sư Trần hỏi, Hồ Ba Nhất cũng không nói gì, chỉ lo lắng nhìn về phía Chu Du.Lúc này, giọng nói của Sở Kiện lại khiến mọi người hoảng hốt.“Giáo sư, giáo sư cứu tôi với, tay tôi không tự chủ được rồi.”Lúc này mọi người nhìn về phía Sở Kiện, cũng phát hiện ra sự kỳ lạ của Sở Kiện, hình như đang chuẩn bị giơ súng lên ngắm bắn?Trong chốc lát, cả người mọi người căng thẳng, lông tóc dựng ngược, mồ hôi lạnh chảy ròng.

“Tiểu Sở, mau đặt súng xuống.”Lúc này, giọng nói lạnh lùng của

Chu Du vang lên, "Mọi người đừng động, đã nổ súng vào vợ tôi, vậy thì nên chết.

Nếu không chết, vậy thì đừng nói bất kỳ lời không hay nào!"Chu Du nói xong, không biết có phải ảo giác hay không, Tinh Tuyệt Nữ Vương ở đằng xa hình như khóe miệng khẽ nhếch lên.Những người khác không dám động, giáo sư Trần sao có thể để học trò của mình chết ngay trước mắt mình được."Không, không được, nếu thực sự phải có người chết thì để lão già này thay thế đi, các cậu còn trẻ mà."Chu Du nheo mắt lại, "Tiểu Tát, Tuyết Lỵ, giữ chặt giáo sư lại, nếu không…"Chu Du không nói hết câu, nhưng không ai không hiểu.

Uy hiếp, chỉ không biết lời uy hiếp đó là của Tinh Tuyệt Nữ Vương hay của Chu Du.Hai người nghe vậy không chút do dự, đặc biệt là Tát Đế Bằng, ở gần Sở Kiện nhất, nghe vậy lập tức ôm lấy giáo sư Trần đang định lao tới.Tuyết Lỵ Dương vội vàng bước lên một bước, cùng phối hợp khống chế giáo sư Trần.

Mặc dù đồng cảm, không đành lòng nhìn Sở Kiện chết như vậy, nhưng đối mặt với Tinh Tuyệt Nữ Vương như thần linh, thêm vào đó là sự tin tưởng tuyệt đối vào Chu Du, ý niệm phản kháng cũng trở nên yếu ớt.Lúc này Sở Kiện không kiểm soát được bước hai bước về phía trước, đi đến rìa vách đá, "Giáo sư Trần, cứu tôi với.

Hồ đại ca, chị Dương.

Chu đại ca, Chu đại ca tôi biết sai rồi, cầu xin anh, cầu xin anh cứu tôi với!""Tiểu Chu, cứu lấy nó, cứu lấy nó, nó còn là một đứa trẻ mà!"Nghe tiếng giáo sư Trần gào thét thảm thiết, Chu Du vẫn vô động.Giọng Sở Kiện thê lương, giáo sư Trần cũng gào thét như điên, Hồ Ba Nhất cuối cùng cũng không nhịn được nữa, xúc động giơ tay lên định cứu người.

Nhưng Chu Du chợt nắm lấy cánh tay đang giơ súng của Hồ Ba

Nhất, nghiêm túc lắc đầu với anh.Nhìn thấy sự nghiêm túc chưa từng có của Chu Du, Hồ Ba Nhất đá mạnh vào chân mình, cuối cùng không động thủ nữa.

Khoảnh khắc đó, bất kể là ai, cũng đều theo bản năng quay đầu đi.Một tiếng súng "ầm" vang lên, tiếp theo là sự yên tĩnh kéo dài.

Nhưng khoảnh khắc đó, trái tim mọi người như bị xé nát, thi thể Sở Kiện rơi xuống Quỷ Động, như thể bị nuốt chửng vào địa ngục vô tận.Chợt, giáo sư Trần lại gào thét thảm thiết."Sở Kiện, Sở Kiện."Lúc này Tinh Tuyệt Nữ Vương đã đến trước mặt Chu Du không đầy ba mét, nghe tiếng giáo sư Trần gào thét thảm thiết, hình như có chút không vui, nhìn về phía giáo sư Trần, lại lần nữa giơ tay lên chỉ.Trong chốc lát, Hồ Ba Nhất và Tuyết Lỵ Dương đồng thời hét lên một tiếng "Không!"Nhưng điều khiến mọi người ngạc nhiên là, giáo sư Trần chỉ như thể đột nhiên không thể phát ra âm thanh.Tinh Tuyệt Nữ Vương liếc nhìn hai người, không còn động tác gì nữa, cứ thế đạp trên hư không đi đến trước mặt Chu Du.Chợt một giọng nói hay đến cực điểm vang lên, giọng nói như thể được thiên sứ hôn vậy, tràn đầy sự thanh thoát.

Lại như thể được ác quỷ hôn vậy, tràn đầy sự cám dỗ.

"Ta cảm nhận được sự bất an, căng thẳng và thản nhiên của anh, thật khó có ai lại có nhiều loại cảm xúc như vậy."Chu Du nghe vậy không biết phải mở miệng nói gì, anh há miệng ra, nhưng không biết nói gì.Thấy vậy, Tinh Tuyệt Nữ Vương tiếp tục nói: "Anh dường như hiểu biết về Ma tộc, về ta, về Quỷ Động, về Thi Hương Ma Dụ.

Vậy nên anh đang lo lắng?

Lo lắng tất cả đều là huyễn tượng sao?"Chu Du nghe vậy cuối cùng cũng gật đầu, "Đúng vậy, khi Thi Hương Ma Dụ nở hoa, tôi đã nghĩ, tôi đã rơi vào huyễn cảnh, hay sắp rơi vào huyễn cảnh?"Huyễn

cảnh?

Huyễn cảnh!

Khoảnh khắc đó mọi người cuối cùng cũng hiểu vì sao Chu Du không cho phép mọi người động đậy lung tung, nếu thực sự là huyễn cảnh, vậy thì những gì đang nhìn thấy trước mắt có lẽ là con đường bằng phẳng, nhưng khi bước tới mới phát hiện, đó là vách đá.Huyễn cảnh, trong huyễn cảnh nổ súng có lẽ cứ nghĩ là nhắm vào kẻ địch, nhưng cũng có thể là người thân.Vậy nên vừa nãy có lẽ Sở Kiện thực sự đã bắn trúng Tinh Tuyệt Nữ Vương, nhưng thực ra Tinh Tuyệt Nữ Vương chỉ là một huyễn tượng, dù bắn thế nào cũng không chết.

Vậy thì nếu bắn vào quan quách thì sao?

Bắn vào Thi Hương Ma Dụ thì sao?Khi Hồ Ba Nhất định hỏi, Tinh Tuyệt Nữ Vương dường như đã động lòng, liếc nhìn anh ta một cái.Một cái liếc mắt, Hồ Ba Nhất như rơi vào băng hà, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Anh ta như thể bị một con hung thú thời tiền sử chằm chằm nhìn, thậm chí còn mất cả dũng khí để động đậy.May mắn là Tinh Tuyệt Nữ Vương chỉ liếc nhìn một cái, sau đó lại chuyển ánh mắt về phía Chu Du.Hồ Ba Nhất có chút sợ hãi, nếu vừa nãy anh ta thực sự nổ súng, e rằng lúc này cũng sẽ theo gót Sở Kiện.

Chờ đã, nếu đã là huyễn cảnh, vậy Sở Kiện thực sự đã chết sao? Khi Hồ Ba Nhất đang suy nghĩ lung tung, Tinh Tuyệt Nữ Vương chợt mở miệng nói với Chu Du: "Không sai, bây giờ quả thực tất cả đều đang ở trong huyễn tượng."Ngón tay ngọc trắng muốt của Tinh Tuyệt Nữ Vương lướt trong không gian, toàn bộ Quỷ Động đột nhiên thay đổi, trong chốc lát trời đất đổi sắc, bất kể dưới chân hay trên không đều đã xảy ra biến hóa.

Trước mặt không còn Quỷ Động nữa, mà là một biển mây, dưới

chân cũng không còn đá nữa, mà là tuyết.Khoảnh khắc đó, một luồng gió lạnh thổi qua, mọi người đều lạnh cóng đến run rẩy, một luồng khí lạnh thấu xương từ bên ngoài tản ra vào bên trong, ngay cả hơi thở cũng bốc khói trắng.

Nhìn lên chỉ thấy bầu trời xanh, mây trắng đều ở dưới chân, nhưng lại cách đó không biết bao xa.Chỉ có Tinh Tuyệt Nữ Vương, ngoại trừ cảnh vật xung quanh, không có bất kỳ sự thay đổi nào, vẫn đứng trên hư không, dường như ngay cả sợi tóc cũng không bị gió thổi bay.Khi mọi người lạnh đến không chịu nổi, Tinh Tuyệt Nữ Vương lại vẫy tay.

Trong chốc lát, mọi người xuất hiện trên một biển cát, nhưng lại không phải sa mạc họ đã đi qua.

Cát trắng như thể đã mất đi tất cả độ ẩm, không có một chút màu sắc nào, xa xa một con quái vật giống dây leo đang trồi lên lặn xuống.Phía trước là nơi nào vậy?

Cung điện mây trời?

Kinh cổ đồng?

Sắc mặt Chu Du kỳ quái, khóe miệng anh cũng giật giật, nhưng anh không động đậy.Khi Cửu Đầu Xà Bách Lâm xuất hiện, mọi người đều trở nên vô cùng căng thẳng, Tinh Tuyệt Nữ Vương nhếch khóe miệng lên, lại vẫy tay.Trong chốc lát cảnh vật lại thay đổi, mọi người xuất hiện lại trong Quỷ Động.

“Hù ~” “Hù ~” “...”Trong chốc lát, mấy người như vừa trải qua một trận tử chiến, đều thở hổn hển, Tát Đế Bằng nhát gan nhất đã tè ra quần, Diệp Nhất Tâm tuy không tè, nhưng nhìn đôi chân run rẩy của cô bé e rằng cũng sắp rồi.Lúc này, Tinh Tuyệt Nữ Vương nói với Chu Du: “Vậy nên, anh không nên sợ ta, nếu ta muốn làm hại anh, có lẽ anh đã chết rồi.”Khi Chu Du đang định nói, Tinh Tuyệt Nữ Vương

chợt lại mở miệng, hỏi: “Bây giờ vợ gọi bạn đời là gì?

Nghe hay hơn tế quân một chút, ta thích.

Nếu anh thích ngai vàng đó, người khác không thể ngồi, nhưng anh có thể ngồi.”Chu Du ngẩn ra, sau đó mỉm cười, hóa ra khi bước vào địa cung đã trúng huyễn thuật, cũng không biết hiện tại chân thân ở đâu.Chu Du chợt vươn tay, định chạm vào mặt nạ trên mặt Tinh Tuyệt Nữ Vương, nhưng Tinh Tuyệt Nữ Vương chợt lùi một bước.Chu Du nhíu mày, “Sao vậy?

Không thể nhìn sao?”Tinh Tuyệt Nữ Vương nghe vậy lắc đầu, khi Chu Du thất vọng, giọng nói đặc biệt đó vang lên.“Nếu anh muốn nhìn, không thể nhìn bây giờ, cũng không thể nhìn ở đây.

Bây giờ anh đang ở trong huyễn cảnh, cái mà anh nhìn thấy ta sẽ là hình dạng được tiềm thức của anh tạo ra.

Ta là Tinh Tuyệt Nữ Vương, công chúa Ma tộc, ta là ta, không phải người khác.”Tinh Tuyệt Nữ Vương nói xong, chợt lại gần hơn, cảm giác ấm áp và mềm mại in lên môi Chu Du.Trong chốc lát, Chu Du mở to mắt, cảm giác chân thực đó, khiến người ta không phân biệt được ảo giác, hiện thực.Khi Chu Du định tiếp tục tiếp xúc, Tinh Tuyệt Nữ Vương lại chạm nhẹ rồi lùi lại.

Khoảnh khắc tiếp theo, nàng nhìn về phía bên cạnh Chu Du, một ngón tay điểm ra.Động tác bất ngờ, tiếp theo mọi người như bị phân giải vậy, biến mất tại chỗ, trong chốc lát trong hang động chỉ còn lại hai người.Chu Du hơi kinh ngạc, lại có chút bất lực.

“…”“Họ không chết, ta đã khiến họ mất ý thức.

Cuộc trò chuyện tiếp theo, ta không muốn có người nghe.”Chu Du hiểu ý gật đầu.

Quả thực, có mấy người kia ở đó, có một số vấn đề muốn hỏi

nhưng lại không thể mở miệng, “Họ không chết, vậy thì sao?”Tinh Tuyệt Nữ Vương nhếch khóe miệng lên, “Ta không chết, cũng đã chết rồi!”“Ừm?”“Năm xưa ta trúng độc mãn tính của Cổ Mặc vương tử, loại độc đó đặc biệt, như xương cốt, khó mà loại bỏ.

Đương nhiên cũng không phải là không có cách loại bỏ, chỉ cần thánh vật Xú Trần Châu của tộc ta.”“Xú Trần Châu đã mất thì anh cũng biết.

Không còn cách nào, ta chỉ có thể chọn giả chết, có Côn Luân Thần Mộc làm quan quách, trong vạn năm ta cũng sẽ không thực sự chết.

Ngọc y lại có thể giúp ta bảo tồn linh khí ở mức tối đa, ngay cả khi ta thực sự chết, cũng sẽ khiến ta có khả năng hoàn thành quá trình chết đi sống lại.”Chu Du nghe vậy ngẩn ra, nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương, không tin nổi mở miệng nói: “Vậy nên bây giờ nàng có thể phục sinh?”Tinh Tuyệt Nữ Vương nghe vậy mỉm cười, nụ cười đó dù bị che khuất một nửa khuôn mặt, vẫn có một cảm giác có thể khiến trăm hoa nở rộ, vạn vật hồi sinh.“Chỉ cần ta muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể!”“Vậy thì…”“Phục sinh cũng vô dụng, loại độc mãn tính đó không trừ, dù có phục sinh thì cái chết vẫn chờ đợi ta.

Vậy nên nếu muốn cứu ta, chỉ có cách mang Xú Trần Châu về.”Hóa ra cần Xú Trần Châu, thứ đó nằm trong mộ Hiến Vương, mức độ nguy hiểm còn hơn cả Cổ Thành Tinh Tuyệt, nhưng đợi sau khi hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, chưa chắc đã không có một tia sinh cơ.Tôi biết Xú Trần Châu ở đâu, tôi nhất định sẽ mang nó về cứu nàng.

Chương 50

Chỉ là, việc sử dụng Xú Trần Châu không cần thiên thư, ngọc bích sao?Nghe Chu Du hỏi như vậy, Tinh Tuyệt Nữ Vương lại nhìn anh thật sâu, rồi lắc đầu.“Đối với người khác, có lẽ những thứ đó có ích, nhưng thực ra Xú Trần Châu bản thân nó đã là bảo vật của trời, phàm nhân căn bản không biết cách sử dụng nó.

Vậy nên mới cần những thứ phụ trợ để kích phát thần lực của Xú Trần Châu, chỉ cần mang Xú Trần Châu đến là được.”Tinh Tuyệt Nữ Vương nói xong, tiếp tục: “Anh có biết không?”Chu Du nghe vậy, dường như cũng không biết gì nữa, hiện tại việc cần làm dường như chỉ là hoàn thành nhiệm vụ.

Nhiệm vụ hiển thị chưa hoàn thành, có lẽ vì anh chưa nhìn thấy chân thân của vợ mình.

“Tôi có thể nhìn nàng không?

Thật sự!”Tinh Tuyệt Nữ Vương nghe vậy khựng lại, sau đó dùng ngón tay nâng cằm Chu Du lên, nửa cười nửa không nói bên tai Chu Du: “Muốn nhìn ta sao, vậy thì đi theo ta đi.”Giọng nói đặc biệt lúc này nghe thật dịu dàng, hơi nóng phả ra khiến lông tơ trên vành tai Chu Du đều dựng đứng.

Mẹ kiếp, một huyễn giác có cần phải chân thực đến vậy không? Tinh Tuyệt Nữ Vương nói xong liền quay người đi trước, để lại một thân ảnh yêu kiều.Chu Du nhìn bóng lưng yêu kiều đó, tràn đầy oán niệm, hẹn rồi bỏ chạy, có cần phải chân thực đến vậy không?

A, phụ nữ, đồ chân giò heo lớn.Dường như cảm nhận được oán niệm của Chu Du, Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên quay đầu lại, khẽ nghiêng đầu, khóe miệng lộ ra ý cười.

Nàng đạp trên hư không chợt nói: “Không muốn nhìn ta sao?

Không đi theo sao?”Chu Du nghe vậy nhìn xuống Quỷ Động sâu không thấy đáy dưới chân, oán niệm càng thêm sâu sắc.Dường như biết suy nghĩ của Chu Du, Tinh Tuyệt Nữ Vương lại quay về trước mặt anh, đưa ra bàn tay ngọc trắng muốt thon dài.

“Anh tin ta không?”Chu Du nghe vậy, nhìn về phía Tinh Tuyệt Nữ Vương, bây giờ anh không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể chọn tin tưởng.Hoặc là nhìn thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương, hoặc là làm cá ướp muối cả đời, thậm chí cá ướp muối cũng không làm được, nếu không nhìn thấy chân thân của Tinh Tuyệt Nữ Vương, có lẽ anh sẽ chết ở đây.

“Tôi chỉ tin vợ tôi, vậy nên Tinh Tuyệt Nữ Vương, nàng là Thi Hương Ma Dụ sao?”Thực ra Chu Du đã hỏi một câu vô nghĩa, nhưng đã hỏi rồi, ai sẽ vạch trần chứ?

Nhưng khi người ta đối mặt với sự lựa chọn thì theo bản năng sẽ tìm một ý niệm để thuyết phục bản thân.

“Ta là Tinh Tuyệt Nữ Vương, cũng là Thi Hương Ma Dụ, nhưng Thi Hương Ma Dụ lại không phải là ta.”Lời nói ảo diệu, nhưng Chu Du đã hiểu.

Đơn giản là, Thi Hương Ma Dụ tương đương với một con rối không có linh hồn, Tinh Tuyệt Nữ Vương đã chiếm cứ con rối đó.Dường như sợ Chu Du không hiểu, Tinh Tuyệt Nữ Vương thậm chí còn đưa ra lời giải thích: “Ông già đó trước đây nói có lẽ anh còn nhớ, Thi Hương Ma Dụ có thể mọc trong cổ mộ, dựa vào thi thể, hoa ma dụ nở, sẽ có ác quỷ.

Thực ra linh hồn của người chết đã chuyển vào Thi Hương Ma Dụ, mượn Thi Hương Ma Dụ để bảo vệ thi thể.”“Nhưng đó chỉ là người bình thường, ta không giống vậy, linh hồn của ta mạnh mẽ.

Thêm vào Côn Luân Thần Mộc, vậy nên chỉ cần một tia linh hồn cũng có thể khống chế Thi Hương Ma Dụ, khiến nó trở nên vô cùng mạnh mẽ, chín phần mười linh hồn của ta vẫn nằm trong cơ thể mình!"Nói đến đây, ánh mắt Tinh Tuyệt khẽ cụp xuống, nhìn bàn tay ngọc đang trống rỗng của mình, tự lẩm bẩm: "Vậy nên, anh tin ta không?"Chu Du nghe vậy mỉm cười, đặt tay lên bàn tay ngọc trắng muốt đó, vừa cảm nhận được nhiệt độ trên đó, vừa nói: "Vì nàng là vợ tôi, vậy thì tôi có lý do gì để không tin chứ?"Vợ mình mạnh hơn mình, nhưng chẳng phải tốt sao?Chu Du liếc nhìn vực sâu Quỷ Động dưới chân Tinh Tuyệt Nữ Vương, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, khi mở mắt ra thì đột nhiên bước một bước.Khoảnh khắc đó, anh đạp trên hư không, nhìn thấy sự hư ảo và khó tin đến vậy.May mắn là không rơi xuống, Chu Du cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, mắt Tinh Tuyệt Nữ Vương sáng lên.Không phải là không thể biến hóa cảnh vật, không phải là không thể biến ra một con đường bằng phẳng, nhưng nếu làm vậy sẽ khiến anh thất vọng, đó là một thử thách dành cho anh.Mặc dù không biết vì sao trong quỹ đạo thiên đạo lại đột nhiên có thêm một phu quân, thêm một phần kỳ vọng và ràng buộc.

Nhưng có suy nghĩ, không thể không có phương pháp.Còn về việc cần phải tìm Xú Trần Châu cho nàng?

Đừng ngốc nữa, nàng đã tài giỏi đến vậy, lẽ nào lại không có sự sắp xếp sao?Thử thách trong mộ huyệt vì sao lại kém mộ Hiến Vương nhiều đến vậy?

Trong nguyên tác Hồ Ba Nhất có thực sự nhìn thấy mộ tiên tri sao?

Có tìm thấy mộ tiên tri không?

Mộ tiên tri nằm trên con đường tất yếu phải qua của Tinh Tuyệt Nữ Vương, lẽ nào Tinh Tuyệt Nữ Vương lại mù quáng đến mức

dung thứ cho người khác an nghỉ bên cạnh mình sao?Vậy nên mộ tiên tri tất nhiên là giả, Hồ Ba Nhất thậm chí không biết mình đã trúng huyễn thuật từ lúc nào, cứ tưởng mình đã nhìn thấy, thoát hiểm thành công, nhưng thực ra chỉ là ảo giác.

Thi Hương Ma Dụ đã tạo ra huyễn giác, đưa họ ra khỏi địa cung Tinh Tuyệt, nhưng lại để lại lời nguyền.Tất cả những người trúng lời nguyền đều phải đi tìm Xú Trần Châu, muốn giải lời nguyền lại phải quay về Côn Luân, Côn Luân nằm dưới chân Quỷ Động, lẽ nào chỉ là trùng hợp?

Sau khi giải lời nguyền, Xú Trần Châu vì sao lại không cánh mà bay?

Nó đã đi đâu?Vậy nên chỉ cần có người thăm dò Quỷ Động, thăm dò Tinh Tuyệt, chỉ cần có người trúng lời nguyền, thì sớm muộn gì nàng cũng sẽ sống lại từ cõi chết giả, không phải vấn đề thời gian sớm muộn.

Khóe môi Tinh Tuyệt Nữ Vương cong lên, nắm lấy tay Chu Du, giẫm trên hư không tiến về phía trước.

Đi được vài bước, nàng bỗng quay đầu, vừa đi vừa hỏi Chu Du: "Ở thời đại của anh, gọi tôi là lão bà, vậy tôi nên gọi anh là gì?" "Lão công!

Nên gọi tôi là lão công!" Vừa dứt lời, Chu Du liền cảm thấy một loại cảm giác thuộc về và trách nhiệm.

"Lão công?" "Ừm!" "Lão công!" "Lão bà!" Trong khoảnh khắc, cả hai đều nở nụ cười, họ nắm tay nhau đi trên không trung của hang quỷ.

Tuy bối cảnh âm u đáng sợ, nhưng cảnh tượng đôi uyên ương thần tiên này lại đẹp đến lạ thường.

Đáng tiếc, nơi đây không còn khán giả, căn bản không có ai có thể ghi lại cảnh tượng đẹp đẽ này.

Tinh Tuyệt Nữ Vương chỉ mất vài chục giây để đi bên cạnh Chu Du, nhưng từ vị trí của Chu Du đi đến Côn Luân Thần Mộc lại mất gần một giờ.

Qua đó có thể thấy, chân thân của nàng không ở gần hang quỷ.

May mắn thay, hai người cuối cùng cũng đến Côn Luân Thần Mộc.

Chu Du nhìn Côn Luân Thần Mộc trước mặt, tuy biết rõ chỉ là ảo giác, nhưng vẫn cảm thấy chấn động.

Lúc này, Tinh Tuyệt Nữ Vương buông tay Chu Du, mỉm cười với anh.

"Lão công, tôi sẽ giải trừ huyễn cảnh trước.

Đừng cử động lung tung nhé, lát nữa anh sẽ không còn biết bay đâu." Chu Du vừa định nói gì đó, Tinh Tuyệt Nữ Vương đã hóa thành một vệt huỳnh quang từ dưới lên, huỳnh quang theo gió bay tán loạn, dường như tiêu biến vào thiên địa.

Đã giải trừ ảo thuật rồi ư?

Nhưng điều khiến Chu Du kinh ngạc là cảnh vật xung quanh dường như không hề thay đổi.

Vẫn ở giữa không trung trên hang quỷ, ngay cả vị trí cũng không đổi so với trước.

Không, không đúng, có thay đổi.

Chu Du quay đầu lại, phát hiện Côn Luân Thần Mộc căn bản không hề bị đào lên, thân cây tuy là thân cây, nhưng lại có một mặt phẳng tròn ở phía trên.

Đường kính hai mét rưỡi nhìn giống như một cái đĩa, Thi Hương Ma Dụ Hoa cũng từ trạng thái nở bung thành khép kín, tựa như một con vật cưng đang nằm nghiêng bên cạnh Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Chương 51

Nhục thân của Tinh Tuyệt Nữ Vương lúc này đang nằm trên đó, khác với bộ trang phục trong huyễn cảnh, trên người nàng không phải áo ngọc làm từ những phiến ngọc trắng, mà tựa như toàn bộ cơ thể là ngọc trắng.

Bên trong ngọc trắng hiện ra trạng thái mây mù, khiến người ta không thể nhìn rõ.

Trên mặt nàng vẫn đeo mặt nạ, nhưng đó là mặt nạ nữ thần chỉ che nửa khuôn mặt.

Mặt nạ không phải làm từ ngọc trắng, mà là một loại ngọc xanh lam không rõ danh tính, tỏa ra linh khí u quang.

Bất kể là áo ngọc trắng hay ngọc xanh lam thần bí, ánh mắt nhìn tới cả hai đều ẩn ẩn hiện hiện, không thể nhìn thấu.

Nhưng lại có một cảm giác, dường như nếu cố gắng hơn, tập trung hơn, tỉ mỉ hơn một chút, là có thể nhìn xuyên qua lớp áo ngọc, một lần chiêm ngưỡng sự thần bí và tuyệt mỹ bên trong.

Đệt, quần áo công nghệ cao à?

Mặc vào thế nào?

Quần áo này là khắc tạc rồi nhét người vào à?

Nhưng làm sao mà nhét vào được?

Khoảnh khắc này Chu Du lại quên mất nhiệm vụ cần hoàn thành, chỉ còn lại sự tò mò và mê đắm.

Anh vươn tay ra, thử chạm vào, nhưng tay lại lơ lửng giữa không trung, không biết nên tiến hay lùi.

Đúng lúc này, Thi Hương Ma Dụ Hoa lại lần nữa nở rộ, một bóng người không một tiếng động xuất hiện bên cạnh nhục thân của nàng.

Khoảnh khắc xuất hiện, giọng nói tựa thiên sứ, tựa ma nữ kia lại vang lên.

"Anh đang chần chừ điều gì?" Chu Du quay đầu lại, phát hiện Tinh Tuyệt Nữ Vương trong ảo cảnh đã biến thành dáng vẻ Nữ Vương đang nằm trên Thần Mộc, quả nhiên Tinh Tuyệt Nữ Vương vừa rồi trong đầu anh chỉ là ảo giác.

"Tôi sợ sẽ mạo phạm đến cô." Sợ mạo phạm tôi ư?

Vậy sao không hạ vũ khí xuống rồi nói?

Chắc là đang lừa quỷ đấy à?

Hành động của Tinh Tuyệt Nữ Vương khiến Chu Du có chút khó xử, vừa mới sợ mạo phạm đã bị vả mặt rồi thì còn ai dám sợ nữa.

Nhưng có cách gì đâu, ẩn ẩn hiện hiện, hoàn mỹ không giống người phàm, ai nhìn mà chịu nổi cơ chứ?

Lại còn khoác lên mình bộ bạch y, đeo mặt nạ nữ thần, một vẻ thần thánh, một nữ thần không thể động đậy, ai mà chịu nổi?

Chu Du mặt dày coi như không thấy.

Hết cách rồi, xuyên việt hơn một tháng rồi, giờ mà cho tôi thấy cảnh tượng kích thích như vậy, tôi phản ứng bình thường thôi mà.

Đúng lúc này, Tinh Tuyệt Nữ Vương bỗng nắm tay Chu Du đặt lên nhục thân của nàng, trong khoảnh khắc Chu Du ngây người.

Khoảnh khắc Chu Du ngẩn ngơ ấy, giọng nói trong trẻo của Tinh Tuyệt Nữ Vương vang lên.

"Lão công của tôi, lão bà của tôi, làm gì với tôi cũng không phải là mạo phạm.

Nếu anh muốn, thậm chí có thể làm một số chuyện mình thích, chỉ là áo ngọc tôi không thể cởi ra, vậy nên nếu anh không ngại ảo ảnh của tôi, thì anh có thể làm bất cứ điều gì.” “Chỉ là ảo ảnh thì vẫn mãi là ảo ảnh, tuy tôi có thể cảm nhận được anh, và anh cũng có thể cảm nhận được tôi, nhưng đó chỉ là cảm giác.

Ảo ảnh không có thần kinh, không thể cảm nhận được sự đau đớn và kích thích.

Tôi chỉ có một người đàn ông duy nhất, cũng không có cách nào phối hợp cùng anh.

Nếu anh không ngại thì không thành vấn đề!” Tôi… tôi… Khoảnh khắc đó Chu Du muốn nói thêm một câu tôi không ngại, nhưng lời nói lại không thốt ra được, mặc dù lúc này lão bà chỉ có một mình.

Nhưng mà chơi với không khí, trên cái hang quỷ này, mẹ kiếp sau này chắc sẽ bị cười nhạo cả đời mất thôi?

Nghĩ đến cảnh chơi với không khí, Chu Du bất giác rùng mình.

Nhưng muốn từ bỏ, lại vô cùng luyến tiếc.

Không được, tuyệt đối không được, không thể vì sung sướng nhất thời mà sau này cả đời không ngẩng mặt lên được.

“Thôi được rồi, xem ra trong lòng anh đã có lựa chọn.

Không sao cả, dù sao đây là linh hồn của tôi, tôi cũng không phải lần đầu sơ suất như vậy.” Hả?

Tôi sao?

Ý tôi là không ngẩng mặt lên được thì không ngẩng mặt lên được, ai mà chẳng có lúc không ngẩng mặt lên được trước mặt lão bà chứ.

Vẻ mặt trầm mặc của Chu Du hiển nhiên khiến Tinh Tuyệt Nữ Vương hiểu lầm, nàng mỉm cười nhìn anh.

“Sau này có thể tôi sẽ không thể ở bên cạnh anh một thời gian dài, vậy thì hãy giúp tôi chọn một thị nữ nhé.” Tinh Tuyệt Nữ Vương nói rồi chỉ tay lên không trung, một vệt huỳnh quang lóe sáng, Diệp Nhất Tâm liền bị định lại giữa không trung.

“Anh thấy thế nào?

Đáng tiếc tộc nhân và thị tòng của tôi đều đã chết, nếu không thì sẽ có nhiều lựa chọn hơn một chút.” Chu Du nhìn Diệp Nhất Tâm trong lòng khẽ động, nhưng lại không biết lão bà có đang thăm dò mình hay không.

Ít nhất cũng là một Nữ Vương, không đến mức phải cùng chung một chồng với người khác chứ?

“Cái đó… không hay lắm đâu nhỉ?” Thực ra Chu Du có cảm tình với Diệp Nhất Tâm, giống như thích những thứ đẹp đẽ vậy.

Chương 52

Nhưng nhiều nhất cũng chỉ là thích, không thể nói là yêu.

Nhưng yêu ư?

Mà nếu để Diệp Nhất Tâm chạy mất, Chu Du cũng thấy tiếc, dù sao cô bé cũng rất xinh đẹp.

Xinh đẹp đến mức nào ư?

Giống như những đại minh tinh hàng đầu thế hệ sau, chỉ thiếu tự tin và cách ăn mặc mà thôi.

"Tôi có thể cảm nhận được, cô bé này có cảm giác đặc biệt đối với anh.

Còn người phụ nữ kia, tôi nghĩ cô bé này tốt hơn một chút.

Người kia tuy cũng có tình cảm đặc biệt với anh, nhưng sau khi tôi ra tay, dường như đã nảy sinh sự kháng cự với anh." Hả?

Tuyết Lỵ Dương đã nảy sinh tâm lý kháng cự với tôi rồi sao?

Vì những gì đã chứng kiến ư?

Chu Du tuy cũng khá quý Tuyết Lỵ Dương, nhưng cũng không phải là người không có cô ấy thì không được, hoặc nhất định phải có được cô ấy.

Nếu đã kháng cự thì sau này cứ giữ khoảng cách xa ra vậy!

"Tôi thấy cô bé này khá tốt đấy." "Vậy tôi sẽ tác thành cho hai người ngay bây giờ nhé?

Nếu anh muốn, tôi có thể giúp anh tạo ra một hoàn cảnh tốt.

Nhưng bên trong quá nguy hiểm, e rằng phải đi lùi lại một đoạn

mới được!" Chu Du lúc này mặt đầy dấu hỏi, lão bà lại còn đi tìm tiểu thiếp cho mình sao?

Dạy tiểu thiếp cách phục vụ người khác ư?

Truyền thống hai nghìn năm trước ư?

Đàn ông thời đó có hạnh phúc quá không?

Không, lão bà là Nữ Vương thật mà?

Phẩm giá của Nữ Vương đâu?

Không đúng, phẩm giá của công chúa Ma Tộc đâu?

Không, tôi thích cảm giác phẩm giá bị quăng dưới chân mình, thật sảng khoái.

Chu Du nghĩ vậy, nhưng miệng lại nói: "Không cần đâu, tôi bỗng nhớ ra vài vấn đề, tôi hình như là vì muốn nhìn thấy cô mà đến đây đúng không?" Cuối cùng cũng nhớ ra rồi sao?

"Vậy thì nhìn đi, tôi sẽ thu hồi huyễn cảnh trước, lát nữa gặp lại." Tinh Tuyệt Nữ Vương nói rồi xoay người, dáng vẻ yêu kiều lại một lần nữa như huỳnh quang tiêu tán.

Chu Du nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương sống động lại biến mất, rồi một lần nữa nhìn về phía Côn Luân Thần Mộc.

Vươn tay ra, khoảnh khắc gỡ chiếc mặt nạ nữ thần khỏi khuôn mặt Tinh Tuyệt Nữ Vương, anh thậm chí còn có chút căng thẳng.

Chân dung lão bà cuối cùng cũng sắp lộ diện trước mặt mình rồi sao?

Một dung nhan như thế nào đây?

Khoảnh khắc đó Chu Du dường như không tìm được từ nào để miêu tả, tất cả những từ ngữ đẹp đẽ trên thế gian dường như đều

không đủ để miêu tả vẻ đẹp của nàng.

Nhưng nếu thực sự phải dùng một từ để miêu tả, dường như chỉ có một từ duy nhất: hoàn mỹ.

Trên khuôn mặt nàng không hề có một chút tì vết nào, đôi mắt nhắm lại, hàng mi cong vút, mang theo linh tính.

Bất kể là độ cong của cằm, hay sống mũi cao thẳng, đều tự nhiên trời ban.

Giống như nhìn thấy đôi môi trong mơ kia, dường như đang toát lên vẻ ẩm mượt và đầy đặn.

Trên làn da mịn màng không nhìn thấy lỗ chân lông, mà ngược lại toát lên vẻ ngọc ngà, tinh tế.

Điểm duy nhất khiến Chu Du không hiểu, là trên trán giữa hai lông mày của Tinh Tuyệt Nữ Vương có một đồ án con mắt được tạo thành từ hai đường thẳng và một chấm tròn.

Không giống hình xăm, cũng không phải hoa điền, thần văn ư?

Đời trước đọc nhiều tiểu thuyết dường như chỉ có thể có một câu trả lời như vậy!

Chu Du chưa từng thấy vẻ đẹp của Hằng Nga, nhưng anh cảm thấy vẻ đẹp của Hằng Nga e rằng cũng không thể sánh bằng vẻ đẹp này.

Luyến tiếc nhìn lão bà, Chu Du mở hệ thống ra, nhưng vẫn phát hiện nhiệm vụ chưa hoàn thành.

"Ông Hệ thống, làm cái quái gì vậy?

Giao nhiệm vụ hệ thống khó như vậy tôi không nói, lão bà tôi cũng đã gặp rồi, sao vẫn chưa hoàn thành?" "Hôn!" Hai từ đơn giản lại mang theo vẻ trêu ngươi, ông Hệ thống nghiêm túc đấy ư?

Chẳng lẽ có sở thích đặc biệt sao?

Không phải là tôi cũng thích cái kiểu này chứ?

May mà trong đầu là giọng nữ, nếu không thì thật kỳ lạ.

Chương 53

Chu Du nghĩ vậy, thân thể thành thật cúi xuống.

Trong khoảnh khắc, một luồng khí lạnh lẽo từ miệng Tinh Tuyệt Nữ Vương truyền sang, Chu Du muốn động đậy nhưng không thể, lúc này thân thể anh đang xảy ra biến hóa.

"Đinh ~ Phát hiện linh khí, kích hoạt huyết mạch đặc biệt Thanh Long Văn Thân." "Đinh ~ Hoàn thành nhiệm vụ tân thủ, thưởng toàn bộ Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, thưởng Thính Lôi Định Huyệt, thưởng Văn Hương Thức Vật!" "Đinh ~ Mở khóa nhiệm vụ chính tuyến mới, thu hồi Mộ Trần Châu, cứu sống lão bà Tinh Tuyệt Nữ Vương, phần thưởng nhiệm vụ: Kích hoạt huyết mạch Thanh Long Trường Sinh, kích hoạt huyết mạch Thanh Long Bất Lão, thưởng Thần Văn Thiên Phạt!" "Đinh ~ Mở khóa nhiệm vụ phụ tuyến, đi đến Tây Sa Hải Để Mộ, tìm kiếm tin tức về Tây Vương Mẫu.

Phần thưởng nhiệm vụ: Phát Khâu Thiên Quan Ấn, Khinh Thân Thuật, Súc Cốt Công, Chiến Thập Thức." "Đinh ~." "..." Chu Du căn bản không có tâm trạng nghe những thứ này, lúc này anh đang lo lắng nhìn lão bà, sợ rằng hấp thu quá nhiều sẽ khiến lão bà xảy ra chuyện.

Lão bà xinh đẹp như vậy, nếu có mất một chút, từ từ tích lũy cũng được.

Không được thì đi tìm một người xấu mà hấp thu đi, hấp lão bà của tôi ư?

"Lão bà, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì nhé!" Lúc này Chu Du không nhìn thấy phía sau mình, một hình xăm màu xanh lục không ngừng hiện rõ, hình xăm sống động như thật, tuy chưa hoàn toàn hiện

ra nhưng lại tỏa ra đạo vận kỳ dị.

“Hệ thống, làm cái quái gì vậy?

Muốn biến lão bà của tôi thành xác khô à?

Tuyệt đối không được, lão tử kiếp trước tích đức, mới có thể có một lão bà xinh đẹp hiền huệ như vậy.” Chu Du vốn tưởng hệ thống sẽ không trả lời, nhưng hệ thống lại hiếm hoi đưa ra một câu trả lời.

“Kiếp trước cái đức duy nhất của anh là ràng buộc bản hệ thống này, không có hệ thống thì lão bà của anh đâu ra?

Á á á!” Đệt, tôi lại bị cái hệ thống vạn năm không mở miệng này trào phúng sao?

“Đại lão, tôi sai rồi, nhưng đừng hấp thu lão bà của tôi nữa có được không?” “Sợ cái gì, đã là lão bà tôi tìm cho anh, chẳng lẽ còn hấp thu đến chết hay sao?

Không hấp thu đủ linh khí thì ai sẽ kích hoạt huyết mạch cho anh?

Chẳng lẽ anh trông mong vào tôi ư?

Nghĩ nhiều rồi.” Khoảnh khắc đó Chu Du nhìn lão bà, im lặng không nói, chỉ hy vọng những gì hệ thống nói là thật, sẽ không xảy ra chuyện gì.

Cuối cùng, Thanh Long thành hình.

Thi Hương Ma Dụ Hoa nở rộ, nhưng bóng người vẫn không còn.

“Lão bà?

Lão bà?

Em ở đâu?

Sao không ra?” “Lão bà, chuyện vừa rồi tôi cũng không ngờ, huyết mạch của tôi bị linh khí trên người em kích hoạt, nên mới hấp thu linh

khí của em." "Lão bà, đừng đùa nữa, ra ngoài đi có được không?" "..." "..." Im lặng, im lặng kéo dài, tuy Thi Hương Ma Dụ Hoa đã nở, nhưng lòng Chu Du lại khó chịu.

Mình, mình đã hấp thu quá nhiều linh khí đến nỗi nàng ngay cả huyễn cảnh cũng không thể dùng được nữa sao?

"Hệ thống, nói đi, rốt cuộc ngươi có làm hại lão bà của ta hay không?" "Tôi không nói chuyện với kẻ ngốc." "Cái, cái gì cơ?!" Chu Du cảm thấy mình sắp tức điên rồi, mẹ kiếp hại bà xã tôi xong còn mắng tôi ngốc ư?

Lão tử sau này mà còn nghe theo lời ngươi nữa thì thà chết còn hơn, lão tử chưa chết đâu đấy?

"Hãy xem thuộc tính đi, xem xong rồi hãy nói chuyện với bản hệ thống này." Giọng nói của hệ thống vừa dứt, một tin tức đột nhiên hiện ra trong đầu Chu Du.

Chu Du, tuổi: 22.

Sức mạnh: 6 (tăng trưởng theo sự trưởng thành của huyết mạch).

Sức chịu đựng: 6 (tăng trưởng theo sự trưởng thành của huyết mạch).

Tốc độ: 6 (tăng trưởng theo sự trưởng thành của huyết mạch).

Huyết mạch: Thanh Long Huyết Mạch.

Hiệu quả huyết mạch 1: Tịch Tà (đã kích hoạt).

Sở hữu thể chất xua đuổi tà ma, tà không thể xâm nhập.

Hiệu quả huyết mạch 2: Tường Thụy (đã kích hoạt).

Sở hữu linh giác, linh giác sẽ dẫn đường.

Hiệu quả huyết mạch 3: Phá Vọng (đã kích hoạt).

Sở hữu Phá Vọng Chi Nhãn, sẽ nhìn thấu hư huyễn trực chỉ bản chất.

Hiệu quả huyết mạch 4: Long Uy (chưa kích hoạt).

Sở hữu Long Uy nghiêm nghị, phi bá chủ một phương không thể kháng cự.

Hiệu quả huyết mạch 5: Trường Sinh (chưa kích hoạt).

Sở hữu sinh mệnh vô tận.

Hiệu quả huyết mạch 6: Bất Lão (chưa kích hoạt).

Sở hữu trạng thái cơ thể hoạt bát nhất.

Hiệu quả huyết mạch 7: Bất Tẩm Thể (chưa kích hoạt).

Chương 54

Vạn độc bất xâm, vạn pháp bất xâm, kháng lực tối đa đối với mọi vật chất có hại.

Hiệu quả huyết mạch 8: Long Chi Linh (chưa kích hoạt).

Linh lực Long Tộc, sở hữu mọi diệu dụng không thể nghĩ bàn.

Hiệu quả huyết mạch 9: ??? (chưa kích hoạt). ???

Tùy theo việc giải phong Long Chủng mà sinh ra những năng lực khác nhau!

Kỹ năng: Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Thính Lôi Định Huyệt, Văn Hương Thức Vật!

Vật phẩm: Không.

Đánh giá: Phi thường nhân, nhưng vẫn có thể bị hủy diệt.

Chu Du khi nhìn thấy giới thiệu hiệu quả Phá Vọng của Thanh Long Huyết Mạch, liền biết chuyện gì đã xảy ra, khóe miệng anh không nói nên lời giật giật, hóa ra vì vấn đề huyết mạch, năng lực mạnh lên, nhưng tạm thời không thể nhìn thấy lão bà nữa.

Ừm, vừa rồi mình nói chuyện với đại lão hệ thống như vậy, chắc sẽ không bị hại đâu nhỉ?

Sau khi xem xong giao diện thuộc tính, Chu Du trong lòng thầm kêu: "Đại lão hệ thống, tôi sai rồi, đừng chấp nhặt với tiểu đệ tôi." "Công sự công bạn." Thực ra, sau khi Chu Du hấp thu linh khí, hệ thống đã nhân tính hóa hơn một chút, cũng không biết vì sao, nhưng dường như là chuyện tốt nhỉ?

Chu Du nhìn bốn chữ đó xong liền yên tâm, rồi lại lần nữa nhìn về

phía nhục thân Tinh Tuyệt Nữ Vương, tự nhủ: “Xin lỗi, tôi vừa mới biết trong huyết mạch của tôi có năng lực Phá Vọng, tôi không còn nhìn thấy ảo giác nữa, xem ra không thể tạm biệt em một cách đàng hoàng được.

Đừng lo lắng, tôi sẽ nhanh chóng quay lại, lần tới tôi sẽ mang theo Mộ Trần Châu để tìm em.” “Ai da, có vẻ hơi vội vàng rồi, lại quên hỏi tên em mất.

Trước tiên hãy nói tên cho tướng công biết nhé, tuy có lẽ em cũng biết rồi.

Tôi tên là Chu Du, Chu Du của Chu Du liệt quốc.

Đợi em tỉnh lại, tôi sẽ đưa em đi du lịch cổ mộ.” Tuy địa điểm du lịch của Chu Du hơi kỳ lạ, nhưng Tinh Tuyệt Nữ Vương lại không hề để ý, cũng không trách Chu Du đã hấp thu linh khí của mình, trên thực tế Chu Du chỉ hấp thu 500 năm linh khí, không hề hấn gì.

Đáng tiếc Thi Hương Ma Dụ Hoa chỉ có sức mạnh tinh thần, nên không thể tạm biệt anh.

Cuối cùng, Chu Du sau khi nói xong những lời đó, lại lần nữa hôn Tinh Tuyệt Nữ Vương rồi đắp mặt nạ lại cho nàng.

“Lão bà, tôi đi đây, đợi tôi quay về đón em.” Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn Chu Du đi về phía ngoài động, không biết có nên đi theo hay không.

Thôi, dù sao anh ấy cũng không nhìn thấy tôi, đi theo cũng chỉ làm tăng thêm đau buồn mà thôi.

“Lão công, em sẽ ở đây đợi anh quay về.” Lời tự nhủ đó không có sự gia trì của huyễn cảnh, đột nhiên tiêu biến vào không khí, không gợn một chút sóng nào.

Nhưng đúng lúc đó, Chu Du bỗng quay đầu lại, vẫy vẫy tay với

nàng.

Cảm ứng tâm linh đột ngột ấy dường như vượt qua giới hạn sinh tử, trong khoảnh khắc tim Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng dường như cùng đập theo.

Anh ấy thấy mình ư?

Rõ ràng mình chưa hồi sinh mà!

Lặng lẽ nhìn Chu Du đi vào phòng bồi táng, lông mày Tinh Tuyệt Nữ Vương khẽ cau lại, ánh mắt mang theo vẻ luyến tiếc.

"Quy phủ quy phủ, phủ hải đường y cựu!" Tinh Tuyệt Nữ Vương thở dài vừa định tiêu tán, bỗng nhiên nhận ra điều gì đó.

Khoảnh khắc tiếp theo, nàng liền chỉ hai cái liên tiếp về phía địa cung.

Trong khoảnh khắc, Tuyết Lỵ Dương và Diệp Nhất Tâm đang hôn mê trong địa cung khẽ nhíu mày, sau đó từ từ giãn ra.

Lúc này Chu Du vừa đi vừa nhìn mọi thứ xung quanh, phòng bồi táng không giống với nơi anh đã đi vào trước đó.

Không có vách đá cao ba tầng, nhưng kho báu bên trong dường như vẫn vậy, thậm chí còn nhiều hơn.

Trong đó, thứ bắt mắt nhất phải kể đến là vị trí vách đá trong huyễn cảnh trước đó, bây giờ nơi đó đã biến thành một ngọn núi vàng khổng lồ, cao 10 mét, đủ loại bảo vật quý giá đều chất đống ở đó, nhưng đó không phải là trọng tâm chú ý của Chu Du.

Thứ anh chú ý là vũ khí trên ngọn núi vàng đó.

Trên đỉnh cao nhất của núi vàng cắm một thanh đao, thanh đao nằm trên các vật liệu, nhìn không giống thần binh lợi khí, mà ngược lại kim quang lấp lánh, cực kỳ giống một món đồ thủ công mỹ nghệ.

Nhưng thanh đao đó lại dường như có một loại khí tràng, một loại khí tràng khiến người ta không thể bỏ qua, sắc bén và ngông cuồng.

Có thể một mình cắm trên đỉnh kho báu thì sao có thể là phàm phẩm được?

Chu Du nhìn ngọn núi vàng xong, lùi lại vài bước rồi xông lên, tuy núi vàng không chịu lực tốt lắm, nhưng bước chân của Chu Du lại không cần mượn quá nhiều lực.

Khoảnh khắc Chu Du rút thanh đao ra khỏi núi vàng, anh khựng lại.

Khi thanh đao được rút ra, tiếng "ong ong…" vang lên không ngừng.

Chu Du trượt xuống, nghe tiếng đao ngân vang, hơi ngạc nhiên, con dao này là gì?

Danh đao lịch sử ư?

Cũng chưa từng nghe nói có danh đao nào màu vàng kim cả?

Chương 55

Chu Du đưa ngón tay, búng nhẹ lên thân đao.

“Ngoan ngoãn một chút!” Theo tiếng Chu Du dứt lời, dưới sự đối xung tần suất sau cú búng, âm thanh quả nhiên dần dần biến mất.

Chu Du mới bắt đầu quan sát thanh đao trong tay.

Thanh đao này dài 3 thước, lưỡi đao cong mượt mà, toàn thân màu vàng kim tỏa ra đao ý lạnh lẽo.

Thôi được rồi, ngay cả một cái tên cũng không khắc sao?

Chu Du quan sát thân đao, nhưng không phát hiện chữ khắc nào, điều này càng khiến anh tò mò hơn.

Nhưng anh không hề biết, Tinh Tuyệt Nữ Vương vốn định tiêu tán trước đó bỗng xuất hiện phía sau anh, thần sắc phức tạp nhìn thanh đao trong tay anh.

Thanh đao này chính là Minh Hồng Đao, do nguyên liệu còn sót lại khi Hoàng Đế đúc Hiên Viên Kiếm tự động ngưng tụ thành.

Đao ý của thanh đao quá mạnh, nếu người thực lực không đủ thì sẽ bị phản phệ.

Hoàng Đế vốn định hủy đi, nhưng khi Hoàng Đế ra tay, thanh đao hóa thành chim sẻ đỏ như mây tức khắc biến mất.

Sau đó thanh đao không biết vì sao lại rơi vào tay Ma Tộc, cuối cùng lưu truyền lại trong nơi này.

Có chút lo lắng, nàng muốn nói với Chu Du đừng lấy thanh đao, nhưng lúc này lại căn bản không có cách nào thông báo cho Chu Du.

Người khác nếu biết thứ này có lẽ sẽ khá phiền phức, nhưng Chu

Du thì không giống vậy.

Anh mở giao diện thuộc tính nhân vật của hệ thống, khoảnh khắc tiếp theo liền nhìn thấy dòng chữ trên cột vật phẩm.

“Minh Hồng Đao?

Tê?

Chẳng lẽ là cái thứ ra lò cùng với Hiên Viên Kiếm kia sao?” Chu Du kiếp trước cực kỳ thích đọc tiểu thuyết, sao có thể không biết Quan Vũ và Hiên Viên Kiếm chứ?

Khoảnh khắc Chu Du thốt ra Hiên Viên Kiếm, Minh Hồng Đao đột nhiên phát ra tiếng đao ngân vang du dương, như thể không cam lòng, không cam lòng vì cùng xuất phát từ một lò mà lại phải chịu sự bất công như vậy.

Chu Du nhìn nó, lại lần nữa búng nhẹ lên thân đao.

“Đừng kêu nữa, vận mệnh làm gì có sự công bằng, cái gọi là mệnh đều phải tranh giành.

Bây giờ tôi cho ngươi một cơ hội lựa chọn vận mệnh, theo tôi ra ngoài một lần nữa tỏa sáng phong thái?

Hay chọn ở lại đây?” “Nếu chọn ở lại, bây giờ hãy kêu một tiếng, tôi đảm bảo sẽ đưa ngươi quay về.

Nếu không lên tiếng, tôi sẽ coi như ngươi đồng ý đi cùng tôi, từ nay về sau tôi xông pha sinh tử, ngươi sẽ tỏa sáng rực rỡ thuộc về ngươi.” Nhìn Minh Hồng Đao im lặng, Chu Du biết nó đã lựa chọn.

Đây đã là một thế giới huyền huyễn tương tự rồi, việc xuất hiện một thần khí có khí linh Chu Du cũng không hề lấy làm lạ, ngược lại còn cảm thấy hơi may mắn.

Chu Du nhìn những thứ này, bỗng nhiên nhớ ra, quay đầu lại hét

về phía hang quỷ: "Lão bà, con dao này không tệ, tôi lấy đi nhé.

Tiện thể cho lão công một ít tiền tiêu vặt được không?

Không nói gì tôi coi như em đồng ý rồi nhé!" Chu Du nói rồi quay người nhặt vài đồng tiền vàng lên đi, dáng vẻ đó thật sự giống hệt một ông chồng đang lấy tiền từ tay vợ vậy.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn dáng vẻ của Chu Du bỗng nhiên bật cười, nụ cười khuynh quốc khuynh thành, đáng tiếc Chu Du không nhìn thấy.

Tinh Tuyệt Nữ Vương cười không chỉ vì cách làm của Chu Du, mà còn vì yên tâm, vì Minh Hồng Đao đã lựa chọn anh, vậy thì sẽ không phản phệ chủ nhân nữa.

Tinh Tuyệt Nữ Vương lại lần nữa nhìn Chu Du thật sâu, bỗng nhiên chỉ hai cái về phía hai hướng.

Lúc này Thi Hương Ma Dụ Hoa nở rộ đến cực điểm, yêu diễm vô cùng, dường như đang dốc hết sức mình để phát huy ảo thuật.

Đột nhiên, trong số vô số rắn đen trong thần điện, rắn chúa mở mắt, nhìn về phía hang quỷ, rồi đột nhiên phát ra tiếng rắn rít với lũ rắn đen.

Khoảnh khắc đó, lũ rắn đen lập tức tản ra bơi đi, chỉ vài chục giây sau đã biến mất không còn dấu vết.

Cùng lúc đó, trong sa mạc, một con bạch lạc đà đang nghỉ ngơi bên ngoài núi Trát Cách Lạp Mã đột nhiên mở mắt.

Con bạch lạc đà này cao ba mét, thân hình to lớn, trên người không hề có chút rụng lông nào, bộ lông trắng muốt tỏa ra ánh sáng trắng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Nó nhìn về phía Tinh Tuyệt Cổ Thành với ánh mắt rất có nhân

tính, khoảnh khắc tiếp theo liền đi về phía bên trong cổ thành.

Đúng lúc này, Thi Hương Ma Dụ Hoa mới thu lại cánh hoa, Tinh Tuyệt Nữ Vương lại lần nữa nhìn về phía nơi Chu Du biến mất, ánh mắt dường như xuyên qua vạn vạn trở ngại, chú mục vào Chu Du.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân ảnh của nàng như huỳnh quang tiêu tán, như thể chưa từng xuất hiện.

Cùng lúc đó, sau khi Chu Du đi qua Tư Độc Ám Hà, anh nhìn thấy giáo sư Trần và những người khác, chỉ là Sở Kiện lúc này đã không còn thấy đâu.

Chu Du nhìn Tư Độc Ám Hà, rơi xuống rồi sao?

Cùng với Sở Kiện biến mất là khẩu AK47 kia, xem ra Sở Kiện đã thực sự bắn một phát.

Tuy Sở Kiện đã chết, nhưng Chu Du không hề bận tâm, ngược lại còn thở phào nhẹ nhõm.

Ra tay với lão bà của tôi, nhất định phải chết, chỉ là trước đó chưa giết người thôi, bây giờ Sở Kiện chết rồi ngược lại còn tốt hơn.

Chu Du nhìn những người còn lại, rồi đánh thức họ.

Chương 56

Mọi người mơ mơ màng màng tỉnh dậy, nhìn mọi thứ xung quanh hơi ngây người, sao lại ở đây?

Đúng lúc này, giáo sư Trần bỗng nhìn sang một bên, tìm kiếm khắp nơi.

"Sở Kiện, Sở Kiện!?" Giáo sư Trần nhìn về phía hang động sau Tư Độc Ám Hà, vừa nhấc chân định bước lên cầu thì bị Chu Du túm lại.

"Giáo sư Trần, Sở Kiện chắc đã rơi xuống Tư Độc Ám Hà rồi, không cần tìm nữa đâu." Giáo sư Trần nghe vậy ngẩn người, sau đó nhìn về phía Tư Độc Ám Hà.

Con sông ngầm cuồn cuộn chảy, thêm vào việc ở dưới lòng đất, ngoài phạm vi hơn mười mét thì không thể nhìn thấy gì nữa, ngay cả thi thể cũng không tìm lại được sao?

"Tiểu Chu, sao không cứu Tiểu Sở chứ?" Chu Du nghe vậy cười, nụ cười lạnh lẽo đến đáng sợ.

"Hắn giết cả nhà anh, anh có cứu hắn không?

Xin lỗi tôi không phải thánh nhân, tôi đã nhắc rồi, đừng nổ súng, đừng động đậy.

Vậy mà hắn ta vẫn cứ muốn chết." "Nhưng mà..." "Không có nhưng nhị gì cả, nếu vừa rồi đó không phải là ảo cảnh, hắn ta thật sự đã giết lão bà của tôi rồi." Khoảnh khắc đó mọi người đều im lặng, tất cả đều biết Tinh Tuyệt Nữ Vương là lão bà của Chu Du, người ta lặn lội xa xôi đến để gặp lão bà của mình, rõ ràng biết bắn súng vào lão bà người ta thì quả thực không nên.

“Xem ra mọi người nghỉ ngơi khá tốt rồi, vậy chúng ta đi thôi.

Còn về bên trong thì đừng nghĩ nữa, lão bà của tôi không cho phép nhìn thấy sự thật, mọi người sẽ vĩnh viễn không nhìn thấy sự thật.

Vì mọi thứ đều là giả, thậm chí còn có nguy hiểm, vậy thì nhìn làm gì?” Hồ Ba Nhất lúc này cũng đứng ra, hưởng ứng: “Lão Chu nói đúng, đã là lão bà không cho chúng ta quấy rầy, vậy thì chúng ta đừng quấy rầy người ta nghỉ ngơi nữa chứ.” Tuyết Lỵ Dương lần này cũng không kiên trì nữa, ngược lại lúc này nhìn Chu Du với ánh mắt mâu thuẫn.

Vừa rồi, Tinh Tuyệt Nữ Vương lại kéo nàng vào huyễn cảnh, nói cho nàng hai phương pháp giải trừ lời nguyền.

Ngoài Mộ Trần Châu ra, còn có một phương pháp khác.

Tuyết Lỵ Dương không muốn tin, nhưng nếu đối phương thật sự là chồng của Tinh Tuyệt Nữ Vương, vậy thì cũng không phải là không thể.

Đúng lúc này, Diệp Nhất Tâm bỗng mở miệng nói: “Anh Chu, chị Tinh Tuyệt bảo em đi theo anh, chị ấy không trách anh, chị ấy sẽ đợi anh quay về, lần tới khi anh quay lại chị ấy sẽ nói cho anh biết tên của chị ấy.

Ngoài ra, chị ấy bảo anh chú ý an toàn, con dao đó rất hung.

Chị ấy...” “Hết rồi sao?” “Không, không hết!” Nhìn gò má Diệp Nhất Tâm đột nhiên đỏ bừng, vẻ mặt tu quẫn, Chu Du tuy không đoán được hoàn toàn, nhưng cũng đoán ra được một phần, tám phần là Tinh Tuyệt và cô bé có bí mật nhỏ nào đó rồi.

Lúc này mọi người mới chú ý đến thanh đao sau lưng Chu Du, vì Chu Du đang quay lưng lại, họ cũng không nhìn thấy hình dáng thanh đao, chỉ có chuôi đao màu vàng kim kéo dài ra từ sau lưng Chu Du.

“Lão Chu, đây là một thanh đao ư?

Tiện cho tôi xem một chút được không?” “Không tiện!” Chu Du nói, một đồng tiền vàng bay theo đường parabol về phía Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử theo bản năng đưa tay ra đỡ lấy đồng tiền vàng rồi ngây người.

“Lão Chu, cái này là gì?” Họa tiết trên đồng tiền vàng Vương Bàn Tử căn bản không nhận ra, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến sự yêu thích của anh đối với đồng tiền vàng.

“Tiền tiêu vặt lão bà tôi cho tôi đấy.

Cho ông một cái này, đồ vật hai nghìn năm trước, bán đi có lẽ cả nửa đời sau cũng không cần lo lắng nữa.” Đương nhiên, phải biết cách quản lý tiền, nếu không ở thời đại này nhiều nhất cũng chỉ bán được vài triệu.

Vài triệu để ở thế hệ sau thì sao?

Vương Bàn Tử nghe vậy mừng ra mặt.

“Lão Chu, ông quá là hào phóng rồi.” Bàn Tử lau lau đồng tiền vàng, cho vào túi áo lót trong rồi chắp tay vái lạy về phía hang động.

“Chị dâu cũng quá là hào phóng, chúc chị dâu và anh Chu hòa thuận mỹ mãn, mãi mãi hạnh phúc nhé.” Tuy Thi Hương Ma Dụ Hoa không nở nữa, nhưng toàn bộ địa cung vẫn nằm dưới sự giám sát của Thi Hương Ma Dụ Hoa, nếu không phải Thi Hương Ma Dụ Hoa chỉ có thể tạo ra ảo giác, Tinh Tuyệt Nữ Vương đã ném cho Bàn Tử cả đống tiền vàng rồi.

Bàn Tử, đúng là biết ăn nói mà!

“Nó thuộc về di vật quốc gia đúng không?” “Hắc, tiểu Tứ Nhãn

này?

Đều thuộc về người ta Tinh Tuyệt Nữ Vương cả, đều có chủ nhân rồi." "Được rồi, Bàn Tử, nơi này không nên ở lâu, chúng ta ra ngoài rồi nói tiếp!" Lý Tiểu Ngũ, Hồ Ba Nhất quay sang Chu Du nói: "Lão Chu, chị dâu có cơ quan mật đạo nào tiện cho chúng ta đi ra không?" Tuy Chu Du nhỏ tuổi hơn Hồ Ba Nhất, nhưng ai bảo Chu Du có một lão bà siêu ngầu cơ chứ?

Ai dám gọi Tinh Tuyệt Nữ Vương là em dâu?

Thôi được rồi, đúng là không có vấn đề gì.

Nhưng khi Chu Du còn đang không nói nên lời, Diệp Nhất Tâm bỗng lần nữa lên tiếng: "À đúng rồi, vừa nãy chị Tinh Tuyệt bảo em là có thể quay lại theo đường cũ." Thôi được rồi, lại có vấn đề rồi, chồng người ta còn không biết mà cô bé lại biết, tình huống chị chị em em này là sao đây?

"Nếu đã như vậy rồi, vậy thì chúng ta đi thôi." Chu Du nói rồi dẫn đầu đi về phía đường hầm bí mật của thần điện, thấy vậy, mọi người cũng nối gót đi theo.

Tuy trong thần điện có quái rắn, nhưng đã là lão bà nhà mình nói rồi, vậy thì chắc không sao đâu.

Bây giờ mình có Thanh Long Huyết Mạch, thể chất gấp sáu lần người thường, lại còn có thần khí gì đó, nếu không chịu nổi thì cũng quá phế rồi.

Nhờ có Thính Lôi Tuyệt Kỹ, thính lực của Chu Du trực tiếp tăng lên vài bậc.

Đáng tiếc Thính Lôi Tuyệt Kỹ chủ yếu là loại kỹ thuật, so với Thính Nô chuyên nghe trộm của Tân Nguyệt Quán thì vẫn có sự chênh lệch.

Nhưng lạ lùng là anh không hề nghe thấy bất kỳ âm thanh kỳ lạ nào.

Khi Chu Du đi đến nơi rắn chúa đã rút đi trước đó, Chu Du bỗng ngửi ngửi mũi, một mùi hương kỳ lạ xộc vào mũi.

Ngay sau đó một hình ảnh ba chiều xuất hiện trong đầu anh: rắn đen, có rắn chúa.

Minh Hồng Đao tuốt vỏ, khoảnh khắc đó Chu Du cảnh giác, anh cảnh giác lối ra của thần điện.

Chương 57

Mẹ kiếp, cuối cùng cũng có thứ gì đó rồi, tôi còn tưởng không gặp được nữa chứ.

Hả?

Một âm thanh?

Chu Du có chút kỳ lạ, một âm thanh thì tám phần là con rắn chúa đó, nhưng lũ rắn đen kia đâu?

“Lão Chu, tình huống gì vậy?

Lũ rắn kia đâu?

Đều biến mất rồi sao?

Chẳng lẽ đang mai phục chúng ta ở cửa chứ?” Chu Du nghe vậy, mở miệng nói: “Đều đang đợi, tôi ra ngoài xem trước đã.” “Đợi đã, tôi đi cùng anh.” Lời Vương Bàn Tử vừa dứt, Hồ Ba Nhất mở miệng nói: “Bàn Tử, tôi và lão Chu đi tiên phong đi, bảo vệ những người còn lại.” “Không cần, bên ngoài chỉ có một con thôi, với thân thủ của tôi nếu tôi muốn chạy thì không ai đuổi kịp đâu.” Nghe Chu Du nói vậy, Hồ Ba Nhất cũng biết tốc độ phi thường của Chu Du, liền hạ quyết tâm, gật đầu.

“Vậy anh cẩn thận đấy, Bàn Tử, cảnh giác.” Chu Du cẩn thận đi ra khỏi đường hầm bí mật, bỗng nhiên phát hiện bên ngoài quả thật chỉ có một con rắn chúa, nhưng lúc này rắn chúa lại chỉ ở một góc của thần điện, nó nhìn Chu Du rồi đột nhiên phủ phục xuống, nhưng lại không hề động đậy.

Tư thế thần phục của động vật ư???

Tình huống gì đây?

Đợi đã, chẳng lẽ là lão bà của mình???

Thảo nào chỉ cần quay lại theo đường cũ là được, hóa ra là lão bà của mình đã sắp xếp mọi thứ ổn thỏa rồi.

Chu Du tiện tay đặt con đao trở lại, không nhìn rắn chúa nữa.

Chỉ cần không có nguy hiểm là được, không cần thiết phải liều chết đối đầu, lỡ như không chịu nổi thì sao?

"Khi mọi người đi ra ngoài đừng căng thẳng, bên ngoài có một con thú hộ vệ, chắc sẽ không chủ động tấn công đâu, nhưng đừng căng thẳng mà nổ súng nhé." Lời Chu Du nói khiến Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử ngay lập tức nhớ đến cái chết của Sở Kiện, hai người nhìn nhau, lập tức chốt an toàn cho súng.

Ai cũng không muốn trải qua chuyện như Sở Kiện đã trải qua!

Sau khi mọi người đi ra, theo bản năng nhìn quanh bốn phía, ngay sau đó liền nhìn thấy con mãng xà hộ vệ kia.

Đại điện tuy không nhỏ, nhưng đường hầm bí mật cách con thú hộ vệ cũng không xa, trong khoảnh khắc mọi người nhìn thấy nó, liền bị dọa không nhẹ.

Thật sự sẽ có một loại vật kỳ lạ như vậy sao?

Đôi mắt trên đầu đó có tác dụng gì?

"Đi thôi, tuy bây giờ tạm thời an toàn, nhưng ai mà biết có chuyện gì bất ngờ xảy ra hay không." Lời Chu Du nói khiến Hồ Ba Nhất gật đầu, vội vàng hô hào mọi người đi về phía ngoài thần điện.

Đi vào cũng mất khoảng một ngày, thêm vào việc không có gió, nên cửa hang không bị bịt kín.

Chu Du đi sau cùng, khi sắp ra khỏi hang, bỗng nhiên nghe thấy động tĩnh, theo bản năng quay đầu lại nhìn thì phát hiện con rắn chúa

kia đi đến trước cơ quan đường hầm bí mật, nó "cạch cạch cạch" vài cái rồi chỉnh sửa, mặt đất lại khôi phục lại như cũ.

Trong khoảnh khắc, khóe miệng Chu Du giật giật, có chút ngỡ ngàng, rắn từ bao giờ lại biết cơ quan ngũ hành bát quái rồi?

Chu Du không biết, là lão bà đã dạy nó.

Tuy rắn chúa không hiểu phong thủy bát quái hay cơ quan, nhưng trí tuệ của nó cũng không hề thấp, ít nhất là hiểu được những ý nghĩa đơn giản.

Chu Du vừa ra khỏi thần điện liền ngây người.

Lúc này dưới đụn cát của thần điện có một con bạch lạc đà, con lạc đà dưới ánh mặt trời dường như tỏa ra ánh sáng, sau khi nhìn thấy mọi người liền phát ra một tiếng kêu của lạc đà.

"Chẳng lẽ là Bạch Lạc Đà sứ giả?" Lời Vương Bàn Tử không ai có thể trả lời, Chu Du cũng không biết là chuyện gì.

Bạch lạc đà được coi là biểu tượng của sự cát tường, không ai sợ hãi một con bạch lạc đà như vậy, ngược lại còn có chút tò mò.

Ban đầu gặp bão cát đen, chính bạch lạc đà đã cứu mạng họ.

Con lạc đà trắng đi đến trước mặt, sau đó đột nhiên quỳ xuống trước Chu Du, rồi khẽ dùng đầu dụi dụi.

"Lão Chu, tình hình sao vậy?" Chu Du không chắc chắn mở miệng nói: "Mặc dù không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng tôi có cảm giác, có lẽ có liên quan đến bà xã tôi." Hiệu ứng tường thụy của huyết mạch Thanh Long đã kích hoạt, nhưng làm gì có chuyện nó lại 'yêu' tường thụy chứ?

Linh vật tự dâng đến cửa thần phục ư?

An Lực Mãn quả nhiên giữ lời hứa, vẫn đang đợi.

An Lực Mãn nhìn thấy thì tự nhiên rất vui, nhưng thấy thiếu một người thì lại có chút mừng thầm, nếu không kiên trì, thì không chắc người mất tích kia là ai.

Lẽ nào lạc đà trắng quỷ kia, vốn là đi vào đón cả đoàn sao?

Quả nhiên, hẳn là có người Hồ đại đặc biệt thích ở giữa phải không?

Lúc này, An Lực Mãn đột nhiên chú ý đến cán đao phía sau Chu Du, cán đao màu vàng sáng chói mắt như vậy, đến mức không thể nào bỏ qua được.

"Về được là vui rồi, chỉ là những thứ cậu Tiểu Ca mang trên lưng có phải là đồ trong bảo tàng của Hồ đại không?" An Lực Mãn do dự nhắc nhở: "Nếu lấy bảo vật của Hồ đại lão nhân gia, tôi e là sẽ không đi ra khỏi Hắc Sa Mạc được mất!" Chu Du nghe vậy cười cười, đưa tay ra, con lạc đà trắng đặt đầu dưới tay Chu Du.

"Tôi và Hồ đại có mối quan hệ không tầm thường, ông xem, ông ấy còn phái linh vật của mình đến tặng tôi này.

Ông yên tâm đi, có tôi đi cùng ông sẽ ổn thôi." An Lực Mãn lại một lần nữa nhìn con lạc đà trắng, rồi gật đầu.

Vương Bàn Tử lúc này tiến lên một bước, ôm vai An Lực Mãn mở miệng nói: "Ông An yên tâm đi, Hồ đại của ông ấy chính là bà xã của lão Chu tôi đây, làm gì có chuyện không cho chúng tôi ra khỏi sa mạc chứ?" An Lực Mãn nghe vậy giật mình, vội vàng căng thẳng nói: "Ai ai ai, đồng chí nhỏ đừng nói lung tung, Hồ đại lão nhân gia không thể đem ra đùa giỡn như vậy đâu." An Lực Mãn quỳ xuống đất, hướng về phía Tinh Tuyệt Cổ Thành bắt đầu cầu phúc tạ tội.

Chương 58

Nhưng nhìn dáng vẻ của lão ấy, trừ giáo sư Trần ra, mọi người đều bật cười.

Giáo sư Trần vẫn chưa hoàn hồn sau cái chết của hai người, nhưng vẫn mở miệng nói: "Lão ca ca, ông ấy nói thật đấy, Tinh Tuyệt Nữ Vương và Tiểu Chu có hôn phối." Nghe giáo sư Trần cũng nói vậy, rồi nhìn những người khác vẻ mặt không hề sợ hãi, cộng thêm con lạc đà trắng, An Lực Mãn có chút tin rồi.

"Có thật không?

Hồ đại lão nhân gia thật sự gả cho tiểu huynh đệ này làm vợ sao?" "Lão gia tử, không ai nói dối đâu, chúng tôi dám lấy Hồ đại lão nhân gia ra đùa giỡn sao, phải không?

Giờ chúng ta mau đi thôi.

Mặc dù tôi đã bổ sung một ít nước trong Tinh Tuyệt Cổ Thành, nhưng thời gian rất quan trọng." Lời của Hồ Ba Nhất khiến An Lực Mãn hoàn toàn tin tưởng, lời của Hồ Ba Nhất cũng có lý, trong khoảnh khắc mọi người lại một lần nữa khởi hành, hướng về phía sa mạc mà đi.

Con đường ra khỏi sa mạc không hề dễ dàng, sa mạc quá rộng lớn, đến cả thời đại này vẫn giáp ranh với vài thị trấn.

Con lạc đà trắng cũng không đưa đi quá lâu, sau khi ra khỏi phạm vi Hắc Sa Mạc, lạc đà trắng tìm cho họ một nguồn nước rồi biến mất.

Lần trở về Bắc Kinh cách lúc rời khỏi Tinh Tuyệt Cổ Thành đã nửa tháng, nửa tháng qua, giáo sư Trần cũng đã dần nguôi ngoai chuyện hai người đã chết.

Giáo sư Trần và Chu Du muốn một đồng Kim Hồn Tệ của tộc Quỷ Động để nghiên cứu rồi hiến cho quốc gia, Chu Du về điều này thì không từ chối.

Mặc dù mỗi đồng Kim Hồn Tệ đều có giá trên trời.

Nhưng đồ của bà xã tôi có rất nhiều, không thì lần sau đi mang thêm một ít là được.

Việc đầu tiên sau khi Chu Du về Bắc Kinh là đi tìm Đại Kim Nha, dù sao thì nhà mới cũng cần người dẫn đường mới được.

Chu Du không cần Đại Kim Nha lo liệu cho một bộ tứ hợp viện, nhưng cái tứ hợp viện này quả thực hơi lớn, chiều dài và chiều rộng đều 49 mét, đủ để xây một tòa nhà lớn.

Có thể không có khái niệm gì, nhưng nếu đổi một cách nói khác thì sẽ hiểu ngay, nó cao 15 tầng lầu làm khái niệm chiều dài chiều rộng.

"Đại Kim Nha, tứ hợp viện không rẻ đâu nhỉ?" Đại Kim Nha nghe vậy cười cười.

"Thế, tứ hợp viện này vừa vặn trùng hợp với một tứ hợp viện bên cạnh cũng đang muốn bán, nhưng đất rộng mà, không phải người bình thường nào cũng mua nổi đâu.

Một bộ tứ hợp viện này cậu đoán xem bao nhiêu tiền?" Chu Du nghe vậy so sánh với giá nhà rồi mở miệng nói: "10 vạn tệ gì đó?" Đại Kim Nha nghe vậy lập tức giơ ngón cái lên, ra vẻ người hiểu biết: "Người trong nghề!

Ngôi nhà tuy có chút lịch sử rồi, nhưng được bảo quản rất tốt, giá đấu là 10 vạn.

Không phải sao?

Người Phan Gia Viên tuy không nhiều tiền, nhưng cũng không ít.

Cái tứ hợp viện này, tôi phải mất 13 vạn cộng thêm một chút thể diện mới đấu được.

Tôi nghĩ rằng Chu gia muốn định cư ở Bắc Kinh, nhìn vậy cũng không thể để chịu thiệt thòi đúng không?

Nó cũng không xa cửa hàng của tôi, đến lúc đó đi lại cũng tiện." Đại Kim Nha vội vàng nói: "Chuyện tiền nong Chu gia đừng lo lắng, lúc nào có thì lúc đó trả, tôi tin vào bản lĩnh của Chu gia." Chu Du không thấy Đại Kim Nha có vẻ gì là giữ thể diện, cứ làm như mình tống tiền lão ấy để mua nhà, còn lão ấy thì bỏ tiền túi vào, không phải là một khoản nhỏ đâu.

Nói gì thì nói, xét từ góc độ bạn bè, Đại Kim Nha quả thực rất đạt tiêu chuẩn.

Chu Du cười cười, từ trong túi móc ra một đồng Kim Hồn Tệ, trực tiếp ném cho Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha đang thao thao bất tuyệt nhìn thấy một tia sáng vàng, theo bản năng đưa tay ra nhưng không đỡ được.

Ngay sau đó ánh mắt của lão ấy nhìn theo tiếng đồng Kim Hồn Tệ rơi xuống đất.

Trong khoảnh khắc, mắt Đại Kim Nha sáng rực, vàng?

Tiền tệ?

Kim Hồn Tệ Tây Vực?

Trong lúc vội vàng cúi xuống nhặt, giọng Chu Du truyền đến.

"Tay nghề không bằng Bàn Tử rồi, cái này chắc đủ để mua một cái tứ hợp viện, còn lại thì là lãi suất rồi." Một đồng Kim Hồn Tệ mua một cái tứ hợp viện ư?

Đại Kim Nha nghe vậy thì nhíu mày, nhưng cũng không nói gì.

Trong giới đồ cổ, vàng không bằng sứ, đây là điều mà ai cũng biết.

Thôi, coi như là kết giao bằng hữu vậy.

Tuy nhiên Đại Kim Nha nhặt đồng Kim Hồn Tệ thì lại do dự.

"Chu gia, Kim Hồn Tệ này… tôi hình như chưa thấy bao giờ?

Đồ cổ sao?" "Ừm, đồ từ hơn 2000 năm trước, của một quốc gia Tây Vực nào đó không rõ." Quái quỷ!

Kim Hồn Tệ của cổ quốc Tây Vực hơn 2000 năm trước?

Chưa từng xuất hiện trên đời?

M* nó giá trị vài chục vạn đô la Mỹ chứ?

"Chu gia, quý giá quá!" Nếu không biết thì còn đỡ, vấn đề là lão ấy biết mà!

Chu Du nghe vậy cười cười, quý giá ư?

Chương 59

Trong nhà bà xã tôi đầy rẫy đó.

“Coi như kết giao bằng hữu đi, không lẽ cậu không nể mặt tôi sao?” “Đâu dám, đâu dám, thế thì tôi xin nhận vậy.

Sau này có chuyện gì, Chu gia cứ một lời, tôi nhất định sẽ không chùn bước.” Đại Kim Nha nhìn trời, đột nhiên nói: “Chu gia, trời sắp tối rồi, đi thôi, chúng ta đi ăn xiên thịt cừu, chén một bữa trước, coi như tôi mời cậu đón gió bụi được không?” Thời đại này không phong phú như sau này, có thể ăn được một bữa thịt nóng hổi đã là cực kỳ ngon rồi.

Hơn một tháng ăn toàn thịt khô, Chu Du nghe vậy nước miếng trong miệng suýt chảy thành sông.

Biểu cảm trấn định nuốt nước bọt, mới ra vẻ rất có khí phách mà đồng ý: “Tuy không đủ tinh tế, nhưng dùng để đón gió bụi thì không gì bằng, đi thôi.

À, đúng rồi, gọi cả Hồ gia và Bàn gia nhé?

Ba vị đó chắc cũng quay về rồi chứ?” Chu Du nghe vậy không chút ngần ngại gật đầu, chỗ ở của hai người họ cũng không xa lắm, đại khái cũng trên cùng một con phố.

Bắc Bình lúc này không rộng lớn như sau này, vành đai 4 đã thuộc về ngoại ô rồi.

Bây giờ không có vành đai mấy, mà là khu Đông Thành, khu Tây Thành các loại.

Hai người đi đến căn nhà lụp xụp của Vương Bàn Tử, nhưng lại phát hiện nhà Bàn Tử không có ai.

“Được rồi, xem ra hai vị này không có lộc ăn, thế thì tôi đi trước đây?” Hai người không nói gì, nhưng khi hai người đến quán xiên thịt cừu thì lại bất ngờ nhìn thấy hai người kia.

Trong khoảnh khắc Đại Kim Nha tức giận sôi máu, ghi nhớ trong lòng người ta, người ta lại ăn trước rồi.

“Hắc, hai cậu hơi bị không có ý tứ đấy nhé!

Tôi và Chu gia còn đang nghĩ đến hai cậu, hai cậu về không thèm nhìn tôi lấy một cái, lại còn ăn uống no say mà không gọi tôi.” Hồ Ba Nhất hai người nghe vậy đều đứng dậy, Hồ Ba Nhất càng chiêu đãi hai người nói: “Gặp gỡ bất chợt là tốt nhất, mọi người cứ ngồi đi.” Hồ Ba Nhất nhìn hai người ngồi xuống, mới nói với Đại Kim Nha: “Hai chúng tôi vốn định ngày mai sẽ đến chỗ cậu, nhưng chưa kịp đến thì đã gặp rồi.” Lúc này Vương Bàn Tử và cũng đã chào hỏi Chu Du, sau đó bắt đầu chất vấn Đại Kim Nha.

“Đại Kim Nha, cậu hơi bị không có ý tứ đấy nhé?” Đại Kim Nha nghe vậy thì ngớ người?

Nhìn hai người không hiểu, tôi không có ý tứ?

Tôi đâu có làm gì thất đức đâu?

“Ý Bàn gia là sao?

Chúng ta có gì thì nói thẳng, ai cũng là người sảng khoái, nếu tôi có gì không phải, tôi xin đền tội.” Vương Bàn Tử lại không trả lời Đại Kim Nha trước, mà quay sang bà chủ quán kêu: “Bà chủ, thêm hai chai bia nữa.” “Được!” Vương Bàn Tử mới lấy ra chiếc Mạc Kim Phù kia, đập mạnh xuống bàn, rồi lấy một chai bia vừa khui nhưng chưa uống đặt trước mặt Đại Kim Nha.

“Chuyện hôm nay, không uống hết ba chai thì chưa xong đâu.” Đại Kim Nha nhìn Mạc Kim Phù, lại nhìn chai bia, gật đầu, “Bia tôi có thể

uống, nhưng ít nhất cũng phải cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra chứ?" Vương Bàn Tử vừa định mở miệng, đột nhiên đập mạnh vào đùi, "Lão Chu nói đi, đơn giản là quá mất mặt!" Vương Bàn Tử quay đầu đi sang một bên, dường như không muốn nói.

Chu Du nghe vậy thì không từ chối, cười cười giải thích cho Đại Kim Nha: "Mạc Kim Phù là đồ giả, trước đây hai người họ phát hiện là đồ giả, kết quả khi về không cẩn thận bị cô Dương nhìn thấy.

Người ta đúng lúc lại có một cái thật, làm cho hai cậu bị chê cười một trận." Đại Kim Nha nghe vậy thì sửng sốt, rồi vội vàng cầm Mạc Kim Phù lên xem và giải thích: "Không thể nào, đây là vật cổ đã có niên đại rồi, hình dạng và kiểu dáng cũng cực kỳ phù hợp với đặc trưng của Mạc Kim Phù mà." "Đồ thật giả rất dễ phân biệt, Mạc Kim Phù thật sự dùng móng vuốt sắc bén nhất của Tê Tê làm nguyên liệu, sau đó phải trải qua công nghệ đặc biệt mới hoàn thành.

Vật này có đầu nhọn hoắt, phần dưới hình chóp, khảm chỉ vàng, màu sắc đen tuyền trong suốt, dưới ánh lửa có ánh sáng bóng bẩy.

Còn nhìn cái này xem, làm bằng đồng nguyên chất, đen tuyền thì có, trong suốt đâu?" Trong khoảnh khắc Đại Kim Nha nhìn hai người, rồi lý nhí nói: "Được rồi, hai vị cũng đừng giận, tôi cũng bị người ta lừa.

Cả ngày bắt chim lại bị chim mổ, ba chai bia này tôi uống cạn, lát nữa tôi nhất định sẽ tìm cho hai vị hai chiếc Mạc Kim Phù thật." Đại Kim Nha không những làm việc khéo léo, mà còn dám làm dám chịu, quả thực không có gì để biện minh.

"Thôi được rồi, tôi cũng biết cậu không cố ý mà.

À, lão Kim, tôi có một vật muốn cho cậu xem." "Ơ…" Đại Kim Nha đối với sự nhạy bén trong kinh doanh còn hơn cả đồ cổ, nghe vậy nhíu mày nói: "Cậu… lẽ nào không phải là Kim Hồn Tệ chứ?" Lời

Đại Kim Nha vừa thốt ra, Vương Bàn Tử ngớ người, kinh ngạc nhìn Đại Kim Nha: "Đại Kim Nha, cậu đoán ra được sao?" Hồ Ba Nhất thì sau khi kinh ngạc nhìn Chu Du, cười cười.

"Xem ra lão Chu đã cho cậu xem rồi?" Hắc, thật sao, nếu đúng là như vậy, thì đồng Kim Hồn Tệ đó phải được bán ra càng sớm càng tốt.

Không được, đều là bạn bè, không thể tự mình tàn sát.

"Không, ba vị nói cho tôi biết rõ đi, rốt cuộc đã đào được bao nhiêu đồng Kim Hồn Tệ, nếu quá nhiều, Kim Hồn Tệ sẽ bị mất giá mạnh đấy." Vương Bàn Tử Hồ Ba Nhất nhìn Chu Du, Chu Du cũng không giấu giếm, "Tùy tiện nắm một nắm, khoảng mười mấy đồng gì đó.

Nhưng không sao cả, bộ sưu tập của bà xã tôi đứng đầu 36 nước Tây Vực, một nắm Kim Hồn Tệ bên trong sẽ không có quá ba đồng giống nhau, trừ Kim Hồn Tệ của quốc gia Tinh Tuyệt có ba đồng, còn lại chỉ có hai cặp giống nhau." Đại Kim Nha nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, hóa ra không nhiều, vì không giống nhau, giá trị cũng sẽ không bị mất giá, chỉ là phải thao tác thật tốt mới có thể tối đa hóa lợi ích, không thì người bị thiệt đều là anh em trong nhà mình cả.

Chỉ là… bà xã lại là sao?

Chu Du không nói với Đại Kim Nha chuyện bà xã, đương nhiên Chu Du cũng không chuẩn bị để ai không hỏi mà tùy tiện kể ra, đó là hành vi trẻ con, nhưng nếu có người hỏi thì cũng không có gì không ổn để nói.

"Chu gia lúc nào có bà xã vậy?

Xin chúc mừng cậu nhé, chỉ là… sao cô ấy không về cùng?

Thân phận của cô ấy hình như không bình thường?

Hậu duệ vương công sao?" Nhìn Đại Kim Nha cứ líu lo hỏi một

tràng, Vương Bàn Tử trực tiếp cười, “Lão Kim, đừng đoán mò nữa, cậu chắc chắn không đoán được đâu, thân phận bà xã Chu gia lớn không biên giới đấy.” Lớn không biên giới?

Hít một hơi!

Phải thân phận gì chứ?

“Chuyện bà xã tôi không tiện nói ở đây, đợi hôm khác không có ai thì cậu có thể hỏi Bàn Tử, nhưng nhất định đừng có đi lung tung kể lể ra ngoài đấy nhé.” Nghe xong, mặc dù Đại Kim Nha trong lòng tò mò, nhưng vội vàng nói: “Đâu dám, đâu dám!

À, đúng rồi, chuyện Kim Hồn Tệ phải bàn bạc kỹ lưỡng, nếu cậu tin tưởng thì cứ để tôi giúp cậu bán đi?

Yên tâm đi, tôi tuyệt đối không thu của cậu một xu phí hoa hồng.

Chỉ là Kim Hồn Tệ cần phải thao tác thật tốt mới có thể tối đa hóa lợi ích, nếu không người chịu thiệt đều là anh em trong nhà mình cả.” “Cậu nói đúng, hiện nay, trong phạm vi cả nước có thể “tiêu hóa” được số Kim Hồn Tệ này cũng chỉ có Tân Nguyệt Quán, tối đa hóa lợi ích là chuyện lâu dài, nên tôi vốn định giao cho cậu xử lý.” Chu Du quay sang Bàn Tử nói: “Bàn Tử, nếu cậu tin vào con người của lão Kim, thì cứ giao cho lão ấy đi, sẽ không để cậu chịu thiệt đâu.” “Anh xem Chu gia nói kìa, tôi và lão Kim cũng không phải lần đầu giao dịch.

Kim Hồn Tệ vốn đã giao cho lão ấy rồi.

Chương 60

Lão Kim, giao cho cậu đấy.” Đại Kim Nha không nói tiếp, mà ngạc nhiên nói: “Chu gia cũng biết Tân Nguyệt Quán sao?” “Ừm, quán rượu hàng đầu ở Bắc Bình, chỉ là chưa từng được chứng kiến.” Trong khoảnh khắc Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử đều ngơ ngác, lại sao nữa?

Hai người cảm giác như cô Lưu Mỗ Mỗ vào Đại Quan Viên vậy, chẳng thấy gì cả.

“Không phải, đó là cái gì vậy?

Chúng ta không phải bán đồ sao?

Sao lại liên quan đến quán ăn?

Cái quán ăn mới đó, có thể trả cho chúng ta bao nhiêu tiền?” Đại Kim Nha cũng biết hai người họ là dân “nửa mùa”, liền giải thích cho hai người: “Tân Nguyệt Quán không chỉ là nơi ăn uống, mà chủ yếu là nơi để những nhân vật cấp cao thu mua kỳ trân dị bảo và bán ra kỳ trân dị bảo, phí thủ tục thu không hề thấp, nhưng đồng thời, chỉ ở đó những nhân vật lớn mới trả được giá.

Vừa hay, Tân Nguyệt Quán nửa tháng sau có một buổi đấu giá, tôi sẽ đưa ba vị đi mở mang tầm mắt.” Chu Du đồng ý, mấy nhiệm vụ phụ trước đó Chu Du đã xem sau khi ra khỏi Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Có ba nhiệm vụ phụ mà anh ta cảm thấy hứng thú nhất.

Một cái gần đây sẽ xảy ra, cùng Hồ Ba Nhất đến vùng Tần Lĩnh Hoàng Hà khám phá cổ mộ Ngư Cốt Miếu.

Phần thưởng nhiệm vụ là Đại Sư Thương Giới, Đại Sư Bát Cực Quyền, và Bi Văn Tự.

Cái thứ hai là đi đến Bách Nhãn Quật, tìm Vu Nữ Đường Ti, lấy tin tức về người vợ thứ hai, phần thưởng nhiệm vụ là Tinh Thông Lãnh Binh Khí, Tinh Thông Kỹ Thuật Điều Khiển, Phù Vô Nhãn Long.

Cái thứ ba cũng là cái Chu Du cảm thấy hứng thú nhất, đi đến Tây Sa Hải Để Mộ, tìm tin tức về Tây Vương Mẫu.

Phần thưởng nhiệm vụ là Phát Khâu Thiên Quan Ấn, Khinh Thân Thuật, Súc Cốt Công, Chiến Thập Thức.

Nhiệm vụ thì có, nhưng ba phần thưởng này là tốt nhất, cũng là những cái Chu Du cảm thấy hứng thú nhất.

Nhưng dù là cái nào, cũng không cần phải gấp gáp trong một sớm một chiều.

"Được rồi, nửa tháng sau tôi sẽ đến Tân Nguyệt Quán để mở mang kiến thức." Hiện tại Doãn Tân Nguyệt và Trương Đại Phật Gia đã biến mất, Doãn Nam Phong chỉ là một đứa trẻ vài tuổi, Chu Du cũng rất tò mò ai là người nắm quyền của Tân Nguyệt Quán hiện tại.

Cũng lạ, hình như Tân Nguyệt Quán từ khi xuất hiện, luôn có phụ nữ lộ diện bên ngoài, mặc dù đàn ông nhà họ Doãn cũng có xuất hiện, nhưng lại chưa bao giờ thấy ai quản lý Tân Nguyệt Quán.

Chu Du tò mò nhìn Đại Kim Nha: "Lão Kim có biết người đương nhiệm chưởng sự của Tân Nguyệt Quán là ai không?" "Ơ, Chu gia không biết sao?

Để tôi kể cho." Thấy ánh mắt ba người đều đổ dồn về phía mình, trong khoảnh khắc Đại Kim Nha trỗi dậy một niềm tự hào bí ẩn.

Kể chuyện mà, quan trọng nhất là phải có khán giả lắng nghe.

"Nói về Tân Nguyệt Quán, nó đã tồn tại từ đời ông nội tôi.

Ông nội tôi kể với tôi rằng, Tân Nguyệt Quán lúc đó là một thế lực

lừng lẫy, nhưng điều kỳ lạ là gia đình đó luôn do phụ nữ làm chủ.

Người chưởng sự đời đó là một phụ nữ tên Doãn Tân Nguyệt, nhưng ba mươi năm trước, Doãn Tân Nguyệt đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi đâu nữa.

Sau đó nhà họ Doãn đã đẩy ra một người chưởng sự mới, Doãn Thiên Tuyết.

Doãn Thiên Tuyết chính là nhân vật truyền kỳ của thế hệ trước, sau khi cải cách mở cửa có quá nhiều gia tộc giàu có gặp chuyện, nhưng Doãn Thiên Tuyết lại dựa vào bản lĩnh của mình mà giữ cho Tân Nguyệt Quán đứng vững ở Bắc Bình.

Hồ gia, Bàn gia, Doãn Thiên Tuyết tuy năm nay đã 40, nhưng lại là một mỹ nhân rất xinh đẹp đấy, không nói gì khác, nếu không có người biết, tuyệt đối không ai có thể nhìn ra cô ấy đã hơn 30 tuổi.

Nếu hai vị mà lọt vào mắt cô ấy, thì sau này có thể phát tài đấy." Vương Bàn Tử hỏi: "Hắc, có chuyện tốt sao không tự mình lên?

Bên trong chắc không có bẫy gì chứ?" "Đâu có, đâu có, tôi có thể lừa anh em nhà mình sao?

Chỉ là tôi biết mình có mấy cân mấy lạng, đàn ông theo đuổi cô ấy có thể xếp hàng từ Tân Nguyệt Quán ra đường.

Cậu thấy tôi đẹp trai không?

Không đẹp trai.

Cậu thấy tôi có nội hàm gì không?

Không có!

Kể cả khi tôi chẳng có gì, thì cũng phải có chút tự biết mình chứ?" "Không phải, lão Kim có tài năng giám bảo vật siêu phàm mà!" Nghe Vương Bàn Tử khen ngợi, Đại Kim Nha không những không đắc ý,

mà còn cảm thấy bị vả mặt, mặt tái mét lên mà kêu: "Tài năng cái quái gì, người ta dựa vào cái đó mà phát tài, tôi so với người ta, còn không bằng một cái móng tay." Đại Kim Nha giơ ngón tay út chỉ một đốt cho Bàn Tử xem.

Trong khoảnh khắc Vương Bàn Tử cũng do dự: "Không thể nào?

Lão Kim không phải là người trong nghề sao?

Đến lão Kim còn không được, hai anh em chúng tôi càng không được rồi.

Hai chúng tôi đều làm cái nghề đó, càng không được ra mặt." Lúc này Chu Du chen vào một câu: "Đừng quá tự ti, tôi sở dĩ biết Tân Nguyệt Quán là vì Doãn Tân Nguyệt.

Chồng của Doãn Tân Nguyệt cũng làm nghề như chúng ta, năm đó Trương Đại Phật Gia đã 'Điểm Thiên Đăng' ở Tân Nguyệt Quán để cưới mỹ nhân, chuyện đó đã làm chấn động cả Bắc Bình và Trường Sa hai nơi." "Không phải, Điểm Thiên Đăng?

Tân Nguyệt Quán ra giá ghê vậy sao?" Đại Kim Nha nghe vậy khóe mắt giật giật, đại ca, không biết thì có thể hỏi mà, sao lại đoán mò làm mất mặt vậy?

"Điểm Thiên Đăng không phải như Bàn gia nghĩ, mà là một hình thức đấu giá.

Hình thức Điểm Thiên Đăng phát triển đến nay đã có chút thay đổi.

Hiện tại một bao sương có hai chỗ ngồi, nói rằng chỉ cần trong vòng đấu giá có người ngồi vào vị trí chưởng đăng, thì bất kể giá đấu là bao nhiêu, lượt đấu giá đó đều do người mua đó trả tiền." "Không phải, vậy nếu có người cố ý trả giá cao, người Điểm Thiên Đăng chẳng phải sẽ lỗ chết sao?" Đại Kim Nha nghe Vương Bàn Tử nói vậy thì lý lẽ rành mạch giải thích.

“Cho nên, chuyện Điểm Thiên Đăng không phải ai cũng làm được, phải xem có tiền hay không, có bao nhiêu tiền trong tay.

Chương 61

Đương nhiên cũng không thể tùy tiện ra giá, có thể lấy tài sản làm tiêu chuẩn, nếu không có đủ tiền, thì phạm quy của Tân Nguyệt Quán, không chỉ bị đưa vào danh sách đen, mà còn phải bồi thường thiệt hại cho Tân Nguyệt Quán.

Vì vậy, ba vị hãy nhớ kỹ, vị trí nhất định không thể ngồi lung tung, đợi sau khi vào đó thì phải đợi tôi sắp xếp, nếu không ngồi sai vị trí, vạn nhất bán tôi đi mà còn không đủ tiền, thì bốn anh em chúng ta xong đời rồi." "Trời ơi, bên trong lắm luật lệ thế sao?

Thế này tôi không dám ngồi đâu.

Lão Hồ, hay là hai anh em mình mang hai cái ghế đẩu đi nhé?

Chắc cái đó không ai quản được đâu." Lúc này Chu Du mở miệng nói: "Không khoa trương đến vậy đâu, cứ để vị trí chủ tọa cho Đại Kim Nha ngồi đi, chúng ta cứ ở gian nhỏ bên trong ăn uống xem là được rồi!

Mối tình của Doãn Tân Nguyệt là Doãn Tân Nguyệt theo đuổi Trương Đại Phật Gia, cho nên, chuyện tình yêu kiểu đó, ai mà nói trước được chứ?

Lão Hồ mà thể hiện một chút, biết đâu thật sự có thể khiến Doãn Thiên Tuyết theo đuổi cũng không chừng." Vương Bàn Tử nghe vậy, không tin hỏi: "Không phải, bà chủ của Tân Nguyệt Quán lại theo đuổi người khác sao?

Thật sự nhiều công tử hào môn, tinh anh xã hội như vậy mà không thích, lại đi theo đuổi mấy anh em đạo mộ chúng ta sao?" "Khụ khụ!" Vương Bàn Tử tự biết mình lỡ lời, nghe vậy lập tức vỗ vào miệng mình, cẩn thận nhìn xung quanh không nói gì nữa.

May mắn là những người ăn cơm đều ngồi một bàn riêng, bà chủ cũng không chú ý.

"Tôi lỡ lời, tôi lỡ lời!" Chu Du cười cười, cũng không nói gì, ngược lại Hồ Ba Nhất, nhíu mày mắng: "Bàn Tử, cậu cũng nên có chút chừng mực, nói chuyện cũng nên dùng não, nếu không sớm muộn gì chúng ta cũng bị hại đấy." "Đâu có, đâu có." Bốn người vừa ăn vừa nói chuyện, thời gian trôi qua rất nhanh, một ngày Chu Du cũng không ở lại nhà mới của mình.

Nhà thì đã sửa xong rồi, nhưng dù sao cũng là nhà mới, trong nhà trống trơn chưa có gì.

Đại Kim Nha để lại năm vạn tệ, cũng không biết Chu Du thích đồ nội thất gì, nhưng coi như là quà mừng tân gia cho Chu Du vậy.

Việc mua đồ nội thất tuy phiền phức, nhưng cũng không quá phiền phức, nhưng ngày thứ hai Chu Du lại không trực tiếp đi mua đồ nội thất, mà cầm địa chỉ Diệp Nhất Tâm để lại đi tìm Diệp Nhất Tâm trước.

Diệp Nhất Tâm đã để lại địa chỉ, cộng thêm biểu hiện của cô ấy, xem ra mọi chuyện đều đã thành sông rồi.

Mặc dù Diệp Nhất Tâm không giúp được gì trong việc xuống mộ, nhưng có thể giúp anh ta quản lý gia sản mà, ai bảo tìm phụ nữ nhất định phải là một sự nghiệp.

Không thể giúp xử lý một số chuyện khác sao?

Ví dụ như làm bất động sản, mở công ty thúc đẩy sự phát triển của tổ quốc?

Mặc dù có một bà xã giàu có địch quốc, nhưng không thể tìm cho Diệp Nhất Tâm một việc để làm sao?

Đối với việc Chu Du đến tìm vào ngày thứ hai, Diệp Nhất Tâm tỏ

ra rất vui.

“Anh Chu đã đến rồi sao, em cứ nghĩ anh phải hai ngày nữa mới tìm em chứ.” Chu Du nghe vậy mở miệng nói: “Hiện tại tôi đã có nhà riêng, nhưng chưa có đồ nội thất.

Em cũng biết thẩm mỹ của mấy lão gia đại trượng phu đều không ổn, cho nên tôi muốn nhờ em giúp tham khảo xem.

Thế nào?

Em có rảnh không?” “Có!

Có!” Dường như phát hiện mình trả lời hơi vội vàng, Diệp Nhất Tâm hơi ngượng ngùng.

Thời đó có cửa hàng bán đồ nội thất, nhưng lại không tập trung, hai người chạy cả một ngày mới mua đủ phần lớn đồ nội thất, nhưng đồ dùng hàng ngày thì chỉ mua được một ít.

May mắn là những món đồ nội thất như vậy đều được giao đến tận nơi, nếu không thì hai người họ thực sự sẽ rất phiền phức.

Nhưng không thể nào tự mình làm được, vật phẩm quá lớn, một mình Chu Du không tiện ra sức.

Còn Diệp Nhất Tâm ư?

Tay chân nhỏ nhắn, lại chưa từng chịu khổ nhiều, làm sao có sức mà làm mấy thứ đó.

Khi trong nhà tạm bợ có thể ở được, mặt trời đã sắp lặn.

Nhìn vậy, Diệp Nhất Tâm mở miệng nói: “Anh Chu, trời cũng không còn sớm nữa, em ngày mai lại đến.” Trong khoảnh khắc, Chu Du đi đến trước mặt Diệp Nhất Tâm nhìn chằm chằm cô ấy mà không nói gì, vài giây sau Diệp Nhất Tâm bị nhìn đến có chút không chịu nổi.

Ánh mắt cô ấy hơi lệch khỏi ánh mắt xâm lược của Chu Du,

chuyển đề tài nói: “Anh Chu, sao hôm nay lúc mua đồ nội thất anh cứ im lặng vậy, đều là em chọn, anh không có cái nào không thích sao?” “Thích là được rồi!” “Ừm?

Tại sao?” “Bởi vì em sẽ ở đây!” Diệp Nhất Tâm có chút mơ hồ, ý anh Chu là sao?

“Ừm?

Em sao?” Chu Du nghe vậy, khẽ nói: “Chẳng lẽ em không thích tôi?

Không muốn ở cùng tôi sao?” Diệp Nhất Tâm cuối cùng cũng hiểu ra, Chu Du muốn ngủ với cô ấy!

Mình tốt bụng giúp đỡ, lại bị anh ta muốn ngủ sao?

Làm sao đây, mẹ ơi con có nên từ chối không?

Đáng tiếc là trong lòng Diệp Nhất Tâm căn bản không nảy sinh ý nghĩ từ chối đó, một lần ở sa mạc, cô ấy đã sớm yêu anh ta rồi, không thể rời xa được.

Nếu không phải vì sự kiên trì của một cô gái, và một chút tự ti, cô ấy đã sớm lao vào lòng anh ta rồi.

Nhưng lại không biết phải trả lời thế nào, nếu đồng ý thì có vẻ mình quá dễ dãi không?

Chu Du không cho Diệp Nhất Tâm nhiều cơ hội để nói, không biết trước những chuyện ngoài ý muốn sẽ xảy ra, nên nắm bắt sớm thì hơn.

Đêm đó, hai người đã ‘thân mật’.

Khi Diệp Nhất Tâm tỉnh lại, trời đã gần trưa ngày hôm sau, mặt trời đã lên cao, gần đến giữa trưa rồi.

Chương 62

Diệp Nhất Tâm nhìn sang bên cạnh, Chu Du không có ở đó, mà đang ngồi trên ghế bành đọc sách ở phía xa hơn.

Tai Chu Du động đậy, rồi quay về phía Diệp Nhất Tâm: "Tỉnh rồi à, vừa nãy tôi mua bữa sáng cho em, nhưng xem ra chúng ta nên ăn bữa trưa rồi." Chu Du hiếm hoi lộ vẻ thần thanh khí sảng, lửa dục gần hai tháng cuối cùng cũng đã tiêu tan.

Diệp Nhất Tâm có chút ngượng ngùng, đặc biệt là khi bị Chu Du nhìn như vậy.

Theo bản năng kéo chăn lên, nhưng lại bỏ cuộc, cẩn thận nhìn Chu Du, sợ anh ta không vui.

Hiện giờ mọi thứ đều đã giao ra, dường như đã mất hết mọi lợi thế.

Phụ nữ thời này không giống như thời sau này, có lẽ một lần là mãi mãi, ít nhất là đối với đa số phụ nữ thì là như vậy.

"Anh Chu, anh cứ nhìn em như vậy, em hơi căng thẳng.

Anh có thể quay đi chỗ khác không?

Em muốn xuống giường nấu cơm cho anh." Chu Du nghe vậy đi đến bên cạnh Diệp Nhất Tâm, khẽ nói: "Căng thẳng ư, chỗ nào mà tôi chưa nhìn?

Có cần tôi làm một lần nữa không, giúp em tìm lại cảm giác quen thuộc?" Diệp Nhất Tâm nghe vậy giật mình, bây giờ vẫn còn đau mà, không thể nào làm nữa được.

Bây giờ là ban ngày mà, làm sao có thể 'tuyên dâm' giữa ban ngày chứ?

“Không được đâu, không được đâu, em muốn nấu cơm cho anh Chu mà.” “Cô bé ngốc, nấu cơm làm gì, chúng ta ra ngoài ăn đi.

Khi nào sức khỏe em tốt hơn thì hãy nấu, không nấu cơm sẽ già nhanh đấy, có thật là muốn nấu cơm không?” Nấu cơm sẽ già nhanh ư?

Có chuyện như vậy sao?

Trong lòng Diệp Nhất Tâm thắt lại, lần đầu tiên cô ấy có cảm giác bài xích với việc nấu cơm.

“Nhưng… nếu sau này đều không nấu cơm, vậy em ăn gì?” “Thuê một đầu bếp là được chứ gì, có gì mà phiền phức?

Tôi muốn em không cần lo lắng về chuyện ăn uống, cái này tìm một quản gia là được rồi.” Nói rồi, Chu Du đột nhiên nghĩ ra, dặn dò: “Không phải, trong nhà thuê người thì chỉ có thể thuê phụ nữ, trừ tôi ra, trong nhà không được có bất kỳ người đàn ông nào, con trai cũng không được.” Nghe Chu Du yêu cầu kỳ quặc, Diệp Nhất Tâm gật đầu.

Nếu trong nhà có người đàn ông khác, có lẽ cô ấy cũng sẽ không thoải mái phải không?

Dễ xảy ra chuyện, lòng người khó đoán nhất.

Thấy Diệp Nhất Tâm gật đầu, Chu Du lấy hai vạn tệ từ trong túi ra đưa cho cô ấy, nói: “Số tiền này sau này em dùng để thuê người, xem em thích gì thì có thể, sau này mọi chuyện trong nhà đều giao cho em phụ trách, một thời gian nữa có thể sẽ có nhiều tiền hơn, tôi không thích khảo cổ lắm, quá nguy hiểm.

Nếu em thích đồ cổ thì có thể mở một cửa hàng đồ cổ, sưu tầm đồ cổ.

Nếu em có ý định làm ăn, tôi cũng ủng hộ, đừng sợ thua lỗ, cứ yên tâm mà làm, đừng quên em có một chị Tinh Tuyệt, nhà chúng ta có nền

tảng mà, có lỗ đến chết cũng lỗ được." Diệp Nhất Tâm nghe vậy rụt tay lại, lắc đầu, mở miệng nói: "Anh Chu, em không cần tiền của anh, em ở bên anh không phải vì tiền." "Cô bé ngốc, ai nói em vì tiền rồi?

Nhưng em muốn ra ngoài làm việc sao?

Xã hội bên ngoài rốt cuộc quá nguy hiểm rồi, cầm tiền của tôi em cũng không tiêu xài lung tung, kiếm được tiền chẳng lẽ không tiêu cho tôi sao?

Muốn anh Chu từ bỏ những việc mình thích làm, để đi quản lý những thứ tôi không thích sao?" Nghe Chu Du nói vậy, Diệp Nhất Tâm hiểu ra: "Vậy… được thôi, chỉ là em không thông minh lắm, vạn nhất lỗ vốn thì sao?

Em cũng không biết phải làm gì." "Lỗ vốn thì coi như mua một bài học đi, rồi rút kinh nghiệm mà làm lại.

Con người mà, sợ nhất là không có chí tiến thủ, nhà chúng ta có tiền, chỉ cần không nản lòng, tổng thể sẽ làm được.

Nhưng có một điểm, bất luận em làm gì, đều phải đảm bảo an toàn cho em." Chu Du đột nhiên nhận ra một vấn đề, không phải nên tăng cường an toàn cho Diệp Nhất Tâm sao, ít nhất không thể để lão bà lo lắng phải không?

Thính nô biết võ công sao?

Không thì Côn nô cũng được, hai nô tỳ của Tân Nguyệt Quán chưa từng phản bội chủ nhà, nếu có thể đạt được mối quan hệ hợp tác với Tân Nguyệt Quán, bảo vệ Diệp Nhất Tâm hẳn là không thành vấn đề.

Chu Du như vậy, hiển nhiên có chút "phiêu" rồi.

"Anh Chu, anh Chu, anh có ở đó không?" Chu Du chớp chớp mắt, không thể để Diệp Nhất Tâm biết mình đang mơ mộng ban ngày: "Khụ khụ, tôi đang nghĩ về nền tảng của chị Tinh Tuyệt." Diệp Nhất

Tâm nghe vậy mặt đỏ bừng, "Không… không, thật sự không có.

Anh Chu ra ngoài trước đi, em thay quần áo." Hắc, đều là người của tôi rồi, thay quần áo lại bắt tôi ra ngoài, ai đồng ý chứ?

Đột nhiên lại ngượng ngùng như vậy là sao?

"Tôi nhìn tiểu Diệp tử, ôn lại mộng cũ nhé?" Diệp Nhất Tâm nghe vậy kinh hãi, vội nói: "Đừng, em biết lỗi rồi." Diệp Nhất Tâm sợ Chu Du làm loạn, mặc dù ngượng ngùng và khó chịu, nhưng vẫn cứng đầu mặc quần áo vào nhưng Chu Du cũng không hành hạ Diệp Nhất Tâm, mặc dù có thể mạnh mẽ hơn một chút, nhưng Diệp Nhất Tâm vừa mới làm vợ, cộng thêm vừa từ Tân Cương về chưa nghỉ ngơi tốt, làm sao có thể chịu đựng được sự hành hạ cả đêm như vậy.

Nửa tháng thời gian thoáng chốc trôi qua, nửa tháng này, Đại Kim Nha vẫn luôn bận rộn sắp xếp tài sản cũng như công việc ở Tân Nguyệt Quán.

Muốn vào bao sương tầng hai, không chỉ phải có chút thể diện, mà còn phải có tiền.

Tuy nhiên vì cải cách, người có tiền có quyền không nhiều.

Bôn ba mấy năm, chút thể diện miễn cưỡng cũng đủ để bước qua ngưỡng cửa tầng hai, nhưng cần sự hỗ trợ về tiền bạc.

Để chuẩn bị cho buổi đấu giá lần này, lão ấy đã dốc hết gia tài ra, 150 vạn cũng miễn cưỡng đủ để lên tầng hai rồi.

Ba ngày trước khi khởi hành, Đại Kim Nha đã sớm báo cho mọi người biết, số tiền Tuyết Lỵ Dương đưa cũng chưa được dùng đến.

Ba người bàn bạc, quyết định góp đủ số tiền trước, 12 vạn đô la Mỹ Đại Kim Nha đã đổi được từ chỗ mình là 120 vạn tệ.

Người đi du học hai năm quá nhiều, bên đó không nhận đồng

NDT, đổi tiền chỉ có thể đến các ngân hàng lớn, nhưng hạn mức của ngân hàng có hạn, mỗi ngày có một vạn tệ đã là tốt lắm rồi, căn bản không đủ cung cấp, trên chợ đen thì tỷ lệ là 1:12, nếu không phải lần này gấp gáp, cũng sẽ không bán với tỷ lệ 1:10.

Ngoài ra, Chu Du mấy ngày trước cũng đã đi gặp giáo sư Trần, dò hỏi xem có đội thám hiểm Tây Sa nào không.

Chương 63

Nếu có thể, nhất định là theo đội đi sẽ tốt hơn, trong ba nhiệm vụ phụ anh ta đã chọn nhiệm vụ Tây Sa trước, khả năng thân thủ và kỹ năng đặc biệt hiện tại là thiếu hụt nhất, sau đó mới đến kỹ năng tinh thông.

Mặc dù tò mò người vợ thứ hai sẽ là ai, nhưng đợi thêm một chút cũng không có vấn đề gì.

Giáo sư Trần rất vui mừng với Chu Du, mặc dù Chu Du thực sự không cứu được Sở Kiến, nhưng đã cứu được những người khác, và cũng đã thực sự cảnh báo Sở Kiến không được nổ súng.

"Tiểu Chu, đến rồi, tôi cứ nghĩ sau này cậu sẽ không gặp tôi nữa chứ." "Đâu có, con người tôi phân biệt được ai đúng ai sai, nhưng tôi cũng có nguyên tắc của mình.

Trong tình huống không động chạm đến giới hạn của tôi, khả năng của tôi cho phép tôi sẽ giúp đỡ, chỉ là nếu động chạm đến giới hạn, tôi cũng chỉ có thể nói xin lỗi." Lời của Chu Du không quá khách khí, nhưng giáo sư Tôn không hề tức giận, cười nói hỏi: "Không phải lần này đến, không lẽ chỉ muốn nói chuyện với lão già tôi sao?

Có gì tôi có thể giúp được không?" Chu Du cũng không phủ nhận, "Đúng vậy, tôi muốn hỏi gần đây có đội khảo cổ nào muốn đi Nam Hải Tây Sa không, nếu có thì giáo sư có thể sắp xếp cho tôi vào học hỏi được không?" Giáo sư Trần nghe vậy sửng sốt, tò mò hỏi: "Đội khảo cổ thì có, nhưng tại sao cậu lại muốn đi đội khảo cổ đến Tây Sa?" Chu Du nghe vậy cười cười, lại một lần nữa dùng chiêu "tổ tiên".

"Năm đó tổ tiên tôi là một thổ phu tử, mặc dù nhà tôi đến đời ông

nội tôi thì không làm nữa, nhưng tổ tiên tôi đã định cho tôi mấy mối hôn sự.

Ở Tây Sa có một ngôi mộ thuyền bị chìm, gần đây tôi nghe nói có người phát hiện rồi, muốn khai quật một chút, xem có phải là nhà mà tổ tiên tôi đã định hôn sự cho tôi không.

Nếu phải, tôi cũng có thể hoàn thành tâm nguyện của tổ tiên.

Giáo sư cũng đã thấy Tinh Tuyệt Nữ Vương rồi, những người mà tổ tiên tôi định hôn sự, e là ai nấy đều hung dữ, nếu có tôi ở đó, chỉ cần không làm loạn, tôi nghĩ có thể đảm bảo an toàn cho mọi người." Nghe Chu Du nói vậy, giáo sư Trần cũng coi trọng, Tinh Tuyệt Nữ Vương hung dữ đến mức nào mọi người đều đã thấy, thậm chí có lẽ nếu không có Chu Du, những người đó đều sẽ chết ở bên trong.

Sự tồn tại của Tinh Tuyệt Cổ Thành đã phá vỡ một số nhận thức về khảo cổ, truyền thuyết và thần thoại đã biến thành hiện thực.

Dù là Tinh Tuyệt Nữ Vương hay thần hộ mệnh, đều không thể dùng khoa học để giải thích được nữa.

Nếu thực sự có đội khảo cổ muốn đi Tây Sa, thì không nói gì khác, vì sự an toàn của các thành viên đội khảo cổ đó, không thể không quản.

"Tiểu Chu, cậu đợi tôi một chút, tôi đi gọi điện thoại, sẽ quay lại ngay." Giáo sư Trần có thể kém hơn một chút trong việc xuống mộ, nhưng quan hệ của ông ấy lại rất rộng, tra tài liệu và sắp xếp người vào, có chút thể diện là được.

Chưa đến nửa tiếng, sau khi giáo sư Trần từ thư phòng bước ra, cười nói: "Gần đây quả thực có một đội khảo cổ muốn đi Tây Sa, nghe nói bên đó hình như phát hiện một ngôi mộ thuyền bị chìm, nhưng chưa xác định được vị trí, tạm thời thành lập đội khảo cổ, định

đi xem sao.

Tôi đã tiến cử cậu vào đó, thư tiến cử hai ngày nữa sẽ có, nhớ lấy.

Đầu tháng sau chuẩn bị xong thì xuất phát.

Cho nên nếu có việc gì thì nhanh chóng sắp xếp đi, đừng để lỡ việc.

Ngoài ra, nhất định phải cẩn thận, cẩn thận nữa, nếu có nguy hiểm, cố gắng đưa người ra ngoài." Hiện tại cách đầu tháng vừa tròn nửa tháng, tham gia xong buổi đấu giá của Tân Nguyệt Quán rồi mới xuất phát, thời gian hoàn toàn không có áp lực.

"Được, chỉ cần không làm loạn, tôi sẽ cố gắng hết sức để đảm bảo an toàn." Giáo sư Trần nghe vậy không nói gì nữa, cũng không thể yêu cầu Chu Du không tự lượng sức phải không?

Sau khi Chu Du rời đi, lại đi đặt làm một đống lõi bình thép nhỏ, không giống như lần đi sa mạc, lần này đặt ít nitơ lỏng hơn, oxy lỏng nhiều hơn một chút.

Mặc dù lúc này không còn như xưa nữa, nhưng những thứ này trong một số hoàn cảnh vẫn rất hữu dụng.

Một ngày, ba người Đại Kim Nha sớm đã đến đón Chu Du, không chỉ vậy, còn thuê một chiếc xe, và một tài xế.

Lúc lên xe, Đại Kim Nha mở miệng nói: "Chu gia, cậu ngồi ghế trước nhé?" Chu Du nghe vậy nhìn Vương Bàn Tử, "Để Bàn Tử ngồi ghế trước đi, không thì ba người chúng ta sẽ phải chen chúc trên đường mất." "Hắc, lại bắt nạt Bàn Tử rồi." Vương Bàn Tử nói vậy, nhưng cơ thể lại rất thành thật, anh ta là người đầu tiên vào ghế phụ lái: "Thế thì tôi không khách khí nữa nhé, mọi người mau lên xe đi, tôi nóng lòng muốn gặp mỹ nhân Doãn Thiên Tuyết kia." Nghe Vương Bàn Tử nói vậy, Đại Kim Nha giật mình, vội vàng nhắc nhở: "Bàn

gia, nói chuyện ở đây chúng ta có thể tùy tiện, nhưng ở Tân Nguyệt Quán thì tuyệt đối không được nói vậy, nếu không chúng ta thật sự không chắc có thể ra khỏi đó đâu." "Sợ gì?

Bàn gia tôi chưa từng thấy trận địa nào sao, làm gì mà sợ?" Chu Du nghe vậy lắc đầu: "Tân Nguyệt Quán có hai loại nô tỳ, Thính Nô và Côn Nô.

Thính Nô giỏi nghe ngóng, phân bố khắp các nơi, chỉ cần nói chuyện trong Tân Nguyệt Quán, dù lớn hay nhỏ tiếng thế nào, đều có thể nghe thấy.

Côn Nô nói trắng ra là đội ngũ đánh đấm, thân thủ của họ đều không tệ, được huấn luyện nghiêm chỉnh, phối hợp ăn ý.

Với thân thủ hiện tại của cậu, đấu một người thì được nhưng đấu hai người thì không, nếu xuất hiện ba người, bắt sống cậu sẽ không quá 30 giây, loại Côn Nô như vậy Tân Nguyệt Quán trên mặt nổi có vài chục người, cộng thêm luân phiên canh gác có lẽ không dưới một trăm người, cho nên thật sự là nên sợ đấy!" Nghe Chu Du đột nhiên nói vậy, Vương Bàn Tử kinh ngạc đến ngây người: "Tôi đi!

Chẳng phải chúng ta đã tiến vào Long Đàm Hổ Huyệt rồi sao?

Lão Hồ, hay là chúng ta rút lui đi?" Hồ Ba Nhất nghe vậy liền cạn lời, nói: "Tôi đến tham gia đấu giá chứ có phải đến gây chuyện đâu, thế lực có lớn đến mấy, tôi đây là người làm ăn, cũng không đến nỗi cửa lớn ức hiếp khách đâu chứ?" "Đương nhiên rồi, Tân Nguyệt Phạn Điếm này là nơi rất giữ quy củ, cho nên mới được mọi người ca ngợi như vậy." Cả bọn vừa nói chuyện, chớp mắt đã nửa tiếng trôi qua.

Lúc này, Đại Kim Nha chợt nói: "Mấy vị gia, đến rồi!" Mấy người quay đầu nhìn lại, một tòa lầu cổ kính được chạm khắc hoa văn đỏ rực, tuy mang vẻ cổ xưa nhưng lại toát lên sự mới mẻ, hiện ra trước mắt.

Phạn Điếm rất lớn, ờm, lạc đề rồi.

Bên ngoài Phạn Điếm trông cao bốn năm tầng, nhưng có một tầng lại rất kỳ lạ, dường như hai tầng nhập làm một, chỉ có thể nhìn thấy một hàng cửa sổ ở bên ngoài, độ cao cũng như hai tầng chồng lên nhau.

Dường như tầng một của Tân Nguyệt Phạn Điếm là nơi đặt các vật phẩm đấu giá.

Chu Du cũng không nghĩ đến việc ăn trộm ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, ít nhất là hiện tại anh ta chưa có khả năng đó, nếu là cướp trắng trợn thì có thể thử một lần.

"Đi thôi!" Xuống xe, bốn người đi về phía Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Ở cửa, một người hầu đứng ra, cất giọng trong trẻo nói: "Bốn vị khách quý, hôm nay là một ngày đặc biệt, xin hỏi quý vị đã mang theo thiệp mời chưa ạ?" Đấu giá hội không phải tầm thường, phải là người có thiệp mời mới được vào.

Xưa kia, Phật Gia mua thuốc còn cướp trắng trợn Bành Tam Tiên, cuối cùng còn cướp luôn cả vợ của người ta.

Đại Kim Nha nghe vậy liền lấy ra một tấm thiệp mời bằng giấy trắng, có họa tiết cổ kính đầy phong vị.

Thấy ấn chương trên đó, người hầu gật đầu với phía sau, rồi quay lại nói với bốn người: "Bốn vị xin mời đi theo tôi, phòng riêng của quý vị ở tầng hai." Đấu giá hội của Tân Nguyệt Phạn Điếm chỉ tổ chức ở tầng một, tầng hai có kính viễn vọng, có phòng riêng và hình ảnh vật phẩm trưng bày.

Khi Chu Du đi vào, anh chợt thấy một người phụ nữ khác biệt.

Trên mặt cô ta vương một chút kiêu ngạo, lông mày như núi xa,

đôi mắt sáng ngời, sống mũi cao, môi đỏ như lửa.

Khóe miệng cô ta mang một nụ cười nhẹ, nhưng lại như cự tuyệt người ta ở ngàn dặm xa xôi.

Nhan sắc của cô ta không kém gì Diệp Nhất Tâm, nhưng lại hơn Diệp Nhất Tâm một chút sự thành thục.

Chương 64

Cô ta mặc một bộ sườn xám màu xanh lam in họa tiết bông tuyết, vừa tôn lên vóc dáng tuyệt đẹp lại vừa toát lên vẻ trong sáng, nhìn thì thanh thuần nhưng lại ẩn chứa sự quyến rũ chết người.

Đặc biệt là một mảng màu trắng ở đường xẻ tà của sườn xám, càng khiến người ta muốn khám phá đến cùng.

Tay cô ta đang dắt một bé gái nhỏ, khoảng sáu bảy tuổi, trông rất thông minh lanh lợi.

Phía sau là hai người hầu và hai người côn đồ.

Nhìn thấy bọn họ, tuy Đại Kim Nha không giới thiệu, nhưng Chu Du và hai người kia đã đoán ra thân phận của đối phương.

Doãn Thiên Tuyết, chưởng sự nhân đương đại của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nhìn thấy ba người, Doãn Thiên Tuyết liếc nhìn Đại Kim Nha một cái, rồi đoán rằng vật phẩm đấu giá mà Đại Kim Nha mang theo có thể là của ba người phía sau.

Vật phẩm hơn 2000 năm trước, không phải người thường có thể lấy được.

May mắn sao?

Hay là Thổ phu tử?

Doãn Thiên Tuyết hứng thú tiến lên hai bước, nói: "Kim lão bản hôm nay chơi lớn ghê, đặt cọc 270 vạn, xem ra là muốn thể hiện thực lực tại đấu giá hội rồi.

Ba vị này là bạn của anh sao?" Giọng nói dịu dàng, dường như gãi

vào lòng người, khiến người ta không sinh lòng ác cảm, mà chỉ muốn quý trọng.

Đại Kim Nha ít khi thấy Doãn Thiên Tuyết đích thân xuất hiện, huống chi là nói chuyện, nghe vậy liền được sủng mà lo, vội vàng nói: "Doãn lão bản hôm nay cũng ra mặt, đã lâu không gặp cô.

Để tôi giới thiệu cho Doãn lão bản, vị này là Chu gia, vị này là Hồ gia, vị này là Bàn gia, ba vị này đều là những người có bản lĩnh đó ạ." Nhìn Đại Kim Nha vẻ mặt lúng túng, Chu Du cực kỳ cạn lời.

Kim Nha à, tôi có một câu không biết nên nói hay không nên nói, lúng túng lúng túng lúng túng cuối cùng sẽ trắng tay đó!

Dường như Doãn Thiên Tuyết cảm thấy Chu Du có gì đó không ổn, liền liếc nhìn Chu Du một cái rồi nói: "Ba vị nếu có thời gian rảnh có thể thường xuyên ghé qua, tuy tôi mỗi tháng chỉ có một buổi đấu giá, nhưng vật phẩm được đấu giá không gì không phải là tinh phẩm.

Đặc biệt là tháng sau, có lẽ là đại hội thường niên, sẽ có bảo vật quý hiếm xuất thế đó?" Bảo vật quý hiếm sao?

Nếu là người khác nói thì Chu Du có thể nghi ngờ, nhưng Doãn Thiên Tuyết nói thì Chu Du lại không chút nghi ngờ.

Chẳng lẽ chưởng sự nhân của Tân Nguyệt Phạn Điếm lại là một con hồ ly tinh mà không thể đoán ra sao?

Bảo bối đồ cổ sẽ thu thập sao?

"Có ích gì cho tôi không?" Lời của Chu Du khiến Doãn Thiên Tuyết mỉm cười: "Đương nhiên rồi, e rằng không có thứ gì thích hợp với anh hơn." Quả nhiên, cô bé này đoán ra mình làm gì rồi, hoặc là đã điều tra rồi.

Chu Du chợt nhìn về phía đứa bé trong tay Doãn Thiên Tuyết, cô bé này chắc là Doãn Nam Phong rồi.

Đáng tiếc là Thanh Thanh Mạn vẫn chưa xuất hiện, cô bé này đang học nghệ sao?

Đến khi xuất hiện nhất định phải đoạt về tay.

Tuy cô bé này hiện tại có thể nhỏ hơn Doãn Nam Phong một hai tuổi, nhưng tuổi tác không phải khoảng cách, đúng không?

Với ý nghĩ rằng trẻ con phải bắt từ nhỏ, Chu Du liền lấy ra một cây kẹo mút từ trong người.

Viên kẹo trong suốt, lấp lánh sắc màu cầu vồng, nhìn thôi đã khó mà trẻ con có thể từ chối được rồi.

"Bé con, cây kẹo này tặng cho em." Ngay lập tức, trong ánh mắt của cô bé tỏa ra vẻ khát khao, nhưng lại không vươn tay ra, mà nhìn về phía Doãn Thiên Tuyết.

PS: vừa đúng hai tiếng, cầu tự định và vé tháng nha!

Nhìn vẻ mặt khát khao của Doãn Nam Phong, vẻ mặt cao ngạo của Doãn Thiên Tuyết chợt tan chảy như băng tuyết: "Nếu con thích thì cứ nhận đi." Doãn Nam Phong nghe vậy liền vui mừng, mới nhận lấy cây kẹo mút trong tay Chu Du, trong trẻo cảm ơn: "Cảm ơn ạ!

Nhưng cháu không phải bé con, cháu là Doãn Nam Phong." "Doãn Nam Phong?" Đại Kim Nha nghe vậy nhìn cô bé như đang suy tư gì đó.

"Đúng vậy, là người được Doãn gia chọn làm chưởng sự nhân đời tiếp theo, tôi sẽ dắt cháu mấy năm, để cháu quen thuộc với mọi việc." Doãn Thiên Tuyết không quay đầu lại nói: "Người hầu, đi kho lấy Tử Phỉ Bình An Bài ra đây." "Vâng, tiểu thư." Một người hầu vâng lệnh rời đi, mọi người không biết ý của Doãn Thiên Tuyết, chỉ có Chu Du đoán ra một chút.

Mục đích có hai, một là đổi lấy cây kẹo mút của Chu Du, hai là

muốn kết giao.

Doãn Thiên Tuyết chưa mở miệng thì Chu Du sẽ không xen vào, vạn nhất muốn không cho thì có phải quá ngốc không?

Đôi khi núi Thái Sơn sụp đổ trước mặt mà không đổi sắc mặt là thao tác cơ bản.

Chu Du nhìn cô bé Doãn Nam Phong càng nhìn càng thấy đẹp, nhỏ nhắn xinh xắn, lớn lên e rằng không kém gì cô cố tổ Doãn Tân Nguyệt.

Còn về Doãn Thiên Tuyết, tuy đẹp, nhưng không đến nỗi đẹp hiếm có như vậy.

Trong thế giới Đạo mộ, hai gia tộc lớn đều có mỹ nữ, một là Hoắc gia của Cửu Môn, một là Doãn gia.

Còn về Uông gia tuy cũng có mỹ nữ, nhưng đa số là ngoại tộc, Uông Tàng Hải bản thân gia tộc có lưu lại huyết mạch hay không cũng khó nói.

Nhìn Doãn Nam Phong bóc kẹo ăn, Chu Du chợt nói: "Tiểu muội muội, sau này đừng ăn linh tinh đồ của người khác nhé, không chừng sẽ có thai, có em bé đó.

May mắn không có em bé, cũng có thể thiếu một bộ phận cơ thể.

May mắn hơn nữa, không chừng còn có thể trúng độc nữa.

Bệnh từ miệng mà vào, cho nên sau này ăn đồ phải cẩn thận nhé." Lúc này, Doãn Thiên Tuyết vẻ mặt đầy hắc tuyến, nhưng suy nghĩ kỹ lại có vài phần đạo lý, nếu có một tử sĩ có ý đồ xấu, thì đáng sợ đến mức nào?

Lúc này Doãn Nam Phong đơn giản là muốn khóc thét, ma quỷ gì vậy?

Chương 65

Đồ của tôi mà, sao lại dọa người như vậy?

Hừ, đồ đại xấu xa!

Doãn Nam Phong vừa phun cây kẹo mút trong miệng ra, Chu Du lại lần nữa nhét nó vào.

Sau đó xoa đầu cô bé tiếp tục nói: "Đồ của người khác không thể ăn linh tinh, nhưng của ca ca thì có thể đó.

Bây giờ ăn rồi, nếu có chuyện thì cũng có chuyện rồi, nếu không có chuyện thì sau này cũng sẽ không có chuyện, đúng không?" Lúc này, Doãn Nam Phong nhỏ tuổi chưa tinh ranh như vậy, tuy lanh lợi, nhưng lại lập tức bị lừa gạt.

"Được rồi, vậy sau này cháu chỉ ăn đồ ăn vặt mà ca ca chuẩn bị cho cháu thôi." Lúc này, người hầu cũng đã quay lại, Doãn Thiên Tuyết nhìn thấy liền nuốt những lời định nói vào.

Hai người cách nhau gần hai mươi tuổi, dường như cũng không có khả năng, đàn ông có nguy hiểm đến mấy, cũng không nên xảy ra chuyện.

Nguy hiểm mà Doãn Thiên Tuyết nói không phải là nguy hiểm đến tính mạng, đối với một người phụ nữ mà nói, kiểu đàn ông luôn có thể thu hút sự chú ý của phụ nữ, rất nguy hiểm.

Nhưng hai người cách nhau hai mươi tuổi, đợi Nam Phong lớn lên liệu có để ý đến một lão già bốn mươi mấy tuổi xấu xí không?

Dù trông trẻ hơn một chút, thì cũng là chú trung niên mà thôi?

"Chu tiên sinh, cảm ơn vì món quà nhỏ đã mang đến cho Nam Phong, đồng thời cũng đã dạy dỗ con bé một phen, Tử Phỉ Bình An

Bài này là một chút tấm lòng của tôi.” Chu Du nghe vậy, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: “Tặng cho tôi sao?

Nếu là định tình tín vật thì tôi nhận.” Chu Du vừa nói, vừa lấy Tử Phỉ Bình An Bài từ trong khay của người hầu, sau đó đeo vào cổ và nhét vào trong áo.

Doãn Thiên Tuyết sắc mặt hơi cứng lại, miễn cưỡng mỉm cười: “Chu tiên sinh thật biết đùa, đó chỉ là một lời cảm ơn mà thôi.

Người hầu, đưa bốn vị lên đi, đấu giá sắp bắt đầu rồi.” “Vâng, tiểu thư.” “Bốn vị, Thiên Tuyết xin thất lễ trước.

Nam Phong, đi thôi!” Ba người luôn chú ý đến tình hình phát triển đơn giản là trợn mắt há hốc mồm, Chu Du đang trêu ghẹo chưởng sự nhân của Tân Nguyệt Phạn Điếm sao?

Nhưng họ lại không biết rằng định tình tín vật mà Chu Du nói không phải là với Doãn Thiên Tuyết, mà là với Doãn Nam Phong mới sáu bảy tuổi.

Lời của Doãn Thiên Tuyết không sai, đấu giá hội quả thực sắp bắt đầu rồi, nhưng “sắp” này cũng chỉ là nửa tiếng mà thôi.

Để ý đến bảo vật quý hiếm kia, Chu Du liền lật xem sách đấu giá, tất cả các vật phẩm đều ở trên đó, Chu Du cũng đã xem qua bảo vật quý hiếm đó.

Ba vật phẩm cuối cùng của phiên đấu giá, trong đó có một vật phẩm quý hiếm trong giới Đạo mộ là Kỳ Lân Kiệt, Kỳ Lân Kiệt 800 năm tuổi.

Tân Nguyệt Phạn Điếm đã nắm giữ nguồn gốc của Kỳ Lân Kiệt sao?

Thời Trương Đại Phật Gia đã xuất hiện một lần, bây giờ lại xuất hiện một khối 800 năm tuổi.

Đúng rồi, Thất Tinh Lỗ Vương Cung dường như cũng có một khối, ngàn năm tuổi, xem ra có thời gian phải đi tranh đoạt mới được.

“Lão Kim, có thứ gì anh muốn mua không?

Nếu không thì số tiền của lần này tôi sẽ dùng trước.” “Chu gia, anh đã nhìn trúng thứ gì sao?

Yên tâm, lần này tôi mang theo không ít tiền, nếu chỉ mua vài món thì đủ rồi.” Chu Du nghe vậy, nhìn Đại Kim Nha lắc đầu: “Tôi muốn một trong ba vật phẩm đinh!” Một trong ba vật phẩm đinh sao?

Xì, vậy thì không dễ rồi.

Nếu là vật phẩm của nửa đầu phiên đấu giá, với số tiền đã chuẩn bị, ít nhất cũng có thể mua được năm sáu món rồi.

Nhưng nếu là đồ của nửa sau phiên đấu giá, e rằng chỉ có thể mua được một món, muốn mua được hai món thì phải xem vận may rồi.

PS: chương thứ chín, hôm nay mười chương xong chắc có thể có một chương dự trữ rồi, vui quá!

Ngoài ra, cảm ơn mọi người đã ủng hộ, ngày mai sẽ lên bảng vàng nha!

Đại Kim Nha nhìn ba món đồ sưu tầm đã xem trước đó, cuối cùng cắn răng: “Được, đã là Chu gia có việc cần dùng, vậy thì ưu tiên trước, không biết anh muốn đấu giá món nào?” “Kỳ Lân Kiệt!” Lúc này Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử cũng nhìn sách đấu giá, tò mò không biết là thứ gì mà khiến Chu Du động lòng muốn có bằng được?

Phải biết rằng trong Tinh Tuyệt Vương Cung thiếu gì đâu, cần gì phải ra ngoài tranh giành với người khác?

Nhưng khi lật đến Kỳ Lân Kiệt thì lại sững người, xì, thứ này có chút lợi hại đó.

Trừ trùng diệt tà, bách độc bất xâm, niên đại càng lâu thì hiệu quả càng mạnh.

Vương Bàn Tử nhìn thấy, không tin mà nói: "Trời ơi, trên đời có loại thuốc này sao?

Sẽ không phải là đồ giả đó chứ?" "Tân Nguyệt Phạn Điếm không bao giờ bán đồ giả, đó là chuyện làm hỏng danh tiếng." Đại Kim Nha nói xong, Vương Bàn Tử tiếp tục: "Vậy thì tốt quá rồi, ăn Kỳ Lân Kiệt, mùa hè khỏi bị muỗi đốt, giá không quá đắt chứ?

Giá đấu giá là 20 vạn?

Nhà nào bỏ ra 20 vạn mua thuốc trừ trùng vậy?" Chu Du nghe vậy lắc đầu: "800 năm tuổi tuy không bằng ngàn năm, nhưng cũng là thánh phẩm hiếm có dưới ngàn năm, công dụng của nó không chỉ đơn thuần là trừ trùng.

Lúc đó máu của nó có thể diệt tà khí, thật sự là bách độc bất xâm, trong mộ có nhiều cổ trùng, nếu có thứ này thì tuy không thể đi ngang trong mộ huyệt, nhưng ít nhất cũng có thể giảm bớt một phần ba hiểm nguy." "Trời ơi, Chu gia nói vậy thì tôi cũng muốn có." Chu Du nghe vậy nói: "Một lát nữa chia làm bốn phần, tôi hai phần, hai anh mỗi người một phần, tuy chia làm bốn phần nồng độ sẽ kém đi một chút, nhưng hiệu quả vẫn có, có lẽ không trấn áp được những con lớn hơn, nhưng côn trùng các loại thì chắc không thành vấn đề." Hồ Ba Nhất thì lại khác, có chút lo lắng nói: "Một phần thuốc chia thành bốn phần ăn, liệu có lãng phí không, đừng đến lúc đó mỗi người đều không có tác dụng gì?" "Lão Chu, thuốc này để anh ăn đi, lần sau có nữa thì cho tôi, không chừng lần sau lại có hàng ngàn năm tuổi, lúc đó lão Chu đừng có giành với tôi nha." Đối với lời nói của Hồ Ba Nhất, trong lòng Chu Du cũng không chắc chắn, nhưng không biết Kỳ Lân Kiệt ngàn năm tuổi liệu có thực sự trấn áp được đại hung không?

Nếu không trấn áp được thì ăn hay không ăn cũng có khác gì đâu?

Trong khi Chu Du đang nghĩ về điều đó, Hồ Ba Nhất nói: "Đã quyết định rồi, thuốc tôi ăn nhưng không phải tiền của lão Kim, không thể để lão Kim chịu thiệt thà, đợi lần sau tôi và Bàn Tử gom đủ tiền rồi mua." Đợi hai người gom đủ tiền, chắc đến mùa khỉ mới có.

Chu Du đã hiểu rõ, liền nói: "Kỳ Lân Kiệt thực ra là nhựa cây đằng của Kỳ Lân huyết ngưng tụ thành, một loại trung dược quý giá, nhưng từ cổ chí kim loại dược liệu này rất khan hiếm." "Nhưng loại dược liệu này có một tác dụng đặc biệt là xông thi.

Thời cổ đại, một số dân tộc thiểu số hoặc người miền núi có một số tập tục, sau khi người chết sẽ đặt một khối Kỳ Lân Kiệt lên rốn của thi thể khi nhập liệm.

Kỳ Lân Kiệt có thể loại bỏ âm khí trên thi thể, thi thể sẽ không bị thối rữa, nhưng sẽ không chiêu dụ côn trùng." "Cho nên nếu có cơ hội thì có thể tìm kiếm, nếu không giám định được niên đại, có thể đến Tân Nguyệt Phạn Điếm để giám định, có dịch vụ liên quan, chỉ là phí giám định cũng không rẻ." "Gì cơ, lão Chu, thứ trên thi thể sao?" Vương Bàn Tử chỉ vào hình ảnh trên bàn, vẻ mặt đầy không tin.

Chương 66

Nhưng Chu Du nhìn thấy liền nhún vai, không vấn đề gì!

“Ách ~ đừng đưa cho tôi, tôi mới không ăn đồ trên thi thể đâu, lão Chu khẩu vị nặng thật, đồ trên rốn thi thể cũng dám ăn.

Ách ~~~” Nhìn Vương Bàn Tử đang nôn khan, Chu Du mặt mày đen lại, mẹ kiếp Vương Bàn Tử không thấy thì không sao, bây giờ anh thật sự muốn tát chết Vương Bàn Tử một phát.

Ghê tởm thì ghê tởm, nhưng mua thì vẫn phải mua.

Việc mua Kỳ Lân Kiệt đơn giản hơn nhiều so với những thứ khác, Thổ phu tử niên đại không còn nhiều, những người có tiền cũng chỉ còn lại vài gia tộc, gia đình quyền thế nhà ai cũng không thể lấy ra quá nhiều tiền để làm càn.

Nhưng ngay cả như vậy, Chu Du cũng đã bỏ ra 140 vạn mới lấy được Kỳ Lân Kiệt, ít hơn so với những thứ khác, nhưng đối với anh tuyệt đối là vật đáng giá.

Sắp phải xuống mộ đáy biển, tóc của Cấm Bà thật đáng sợ, Cấm Bà trong Trầm Thuyền Mộ tuyệt đối không phải Hoắc Linh.

Sau khi lấy được Kỳ Lân Kiệt, còn lại 130 vạn, nhưng hai món đồ còn lại ngoài Đại Kim Nha ra, mọi người lại đều không có cách nào.

Hai món quốc bảo, nhưng cho cũng không có tác dụng gì, nếu muốn bán, không có Tân Nguyệt Phạn Điếm, trong nước không có ai có thể nuốt trôi những thứ đó.

Việc làm thừa thãi sao?

Hay là rảnh rỗi sinh nông nổi?

Chu Du sau khi lấy Kỳ Lân Kiệt đã phát hiện ra một thứ ngoài ý muốn có thể dùng để kích hoạt Bất Tẩm Thể.

"Phát hiện vật phẩm đặc biệt Kỳ Lân Kiệt, có thể dùng để kích hoạt Bất Tẩm Thể, có dùng để kích hoạt không?" "Không!" Vì ba người Hồ Ba Nhất đang ở bên cạnh nhìn, anh cũng không trực tiếp kích hoạt, đợi về nhà mới chọn kích hoạt Bất Tẩm Thể. … "Phát hiện dược liệu đặc biệt Kỳ Lân Kiệt, có thể dùng để kích hoạt Bất Tẩm Thể, có dùng để kích hoạt không?" "Có!" Cùng với sự biến mất của Kỳ Lân Kiệt, Bất Tẩm Thể (chưa kích hoạt) đã biến thành Bất Tẩm Thể (kích hoạt giả).

"Khoan đã, hệ thống, kích hoạt thì đã kích hoạt rồi, kích hoạt giả cái quỷ gì?" "Năng lượng đặc biệt không đủ, chỉ kích hoạt được một phần hiệu quả, chủ kí sinh có thể tìm kiếm các vật phẩm đặc biệt khác để tiếp tục kích hoạt." PS: Mười chương cuối cùng cũng hoàn thành, mệt chết đi được, nghỉ ngơi một lát, buổi tối lưu một chương, ngày mai gặp lại!

Ngoài ra, Cầm Thanh Tung Thủy Táng Lạc Hoa đại lão, quá kiêu ngạo rồi, có bản lĩnh thì ngày nào cũng 12000 chữ, tôi thấy anh không có tiền trước, tôi chết trước!

Huyết mạch đã có một phần hiệu quả sao?

Dù sao cũng tốt hơn là không có gì, điều này khiến Chu Du cảm thấy chuyến Tây Sa Hải Đáy Mộ chắc hẳn sẽ an toàn hơn một chút rồi.

Cùng lúc đó, một người hầu đang đứng trước mặt Doãn Thiên Tuyết báo cáo tình báo đã nghe được trước đó.

"Xem ra mấy người đó quả thực là Thổ phu tử, được rồi, xuống đi." "Vâng, tiểu thư." Sau khi người hầu rời đi, Doãn Thiên Tuyết đứng tựa vào cửa sổ, không biết đang nghĩ gì.

Thời gian thoáng qua, đã hai ngày trôi qua, Chu Du không còn chần chừ nữa, lên đường đi Trường Sa, vì đã có sắp xếp từ trước, có người đến đón xe.

Chu Du liếc nhìn tên trên bảng hiệu, rồi bước tới hỏi: "Đội khảo cổ?" Tề Vũ đang nhìn đông nhìn tây nghe vậy liền lập tức nhìn về phía Chu Du, cộng thêm câu hỏi của Chu Du, anh ta lập tức xác định Chu Du là người mà mình đang đợi.

"Đúng vậy, tôi là Tề Vũ, mọi người đang thu dọn hành lý, cho nên chỉ có mình tôi đến đón." "Chu Du, đi thôi." Tề Vũ trông có vẻ tươi sáng, không giống người xấu, nhưng Chu Du cũng không hoàn toàn tin tưởng, đã là đội khảo cổ, vậy thì nhất định phải đề phòng một chút.

Không nói gì khác, có một người Uông gia đang theo dõi trong bóng tối.

Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn hai người nhất định có một người không phải người tốt.

Khi hai người ngồi xe điện đến điểm tập kết của đội khảo cổ, mọi người vẫn đang bận rộn, nhưng nhìn có vẻ đã gần hoàn tất.

"Chào anh, Chu Du đúng không?

Tôi là đội trưởng đội khảo cổ Tây Sa Trần Văn Cẩm, hoan nghênh anh gia nhập đội khảo cổ Tây Sa của chúng tôi." Chu Du nghe vậy mỉm cười gật đầu: "Tôi cũng rất vui được gặp cô, tên của cô tôi cũng đã nghe nói đến, không ngờ hôm nay lại được gặp người thật." Trần Văn Cẩm nghe vậy ngẩn người, kinh ngạc nhìn Chu Du, hỏi: "Nghe nói về tôi sao?

Đều là những lời gì?" Trần Văn Cẩm là người của Cửu Môn, con gái của Trần Bì A Tứ, làm sao có thể là người dễ dàng buông lỏng cảnh giác như vậy?

Bây giờ nghe Chu Du nói đã nghe nói về cô, cô càng cảnh giác hơn.

“Đương nhiên là những tin tức tích cực về Quan Vũ, không liên quan đến cô ấy, những lời đó không hay lắm.

Cô là một đóa hoa trong giới khảo cổ của chúng tôi, mọi người đều nói cô xinh đẹp, thông minh, dũng cảm, rộng lượng, có tài lãnh đạo.

Nhưng bạn trai của cô lại có chút không xứng, không thể lên mặt được.” Ngay lập tức, Ngô Tam Tỉnh liền đứng ra: “Khoan đã, ai không lên mặt được hả?

Hôm nay nói cho rõ ràng đi, không thì lão đây hôm nay không xong với anh đâu.” Lúc này Ngô Tam Tỉnh còn xa mới trầm ổn, xảo quyệt như đời sau, một trong những đặc điểm của anh ta là không giữ được bình tĩnh.

Chu Du nghe vậy, nhìn Ngô Tam Tỉnh đang tức giận đi tới liền nhấc chân đá một cái.

Tốc độ hiện tại của anh nhanh đến mức nào?

Sức mạnh lớn đến mức nào?

Tuy chỉ dùng một nửa sức mạnh, nhưng vẫn nhanh như chớp.

Nhanh và chuẩn xác, một người đàn ông mặc đồ đen nãy giờ im lặng nhìn thấy liền nheo mắt lại.

Thân thủ của Ngô Tam Tỉnh quả thực không tệ, có lẽ là do thường xuyên xuống mộ, nên cả sự linh hoạt, tốc độ và sức mạnh đều hơn người một bậc.

Trong lòng Ngô Tam Tỉnh kinh hãi, may mắn là nhìn có vẻ gây sự nhưng đã sớm có phòng bị, một cước kia tuy nhanh và chuẩn.

Nhưng Ngô Tam Tỉnh lại kịp né tránh ngay khi chân của Chu Du

chạm vào.

Chu Du nhìn thấy chân mình không đá trúng, liền bước tới một bước, chân trái đá tới.

Ngô Tam Tỉnh đang né tránh căn bản không còn sức để né nữa, lập tức bị đá bay ra ngoài.

Chương 67

“Ôi!” Ngô Tam Tỉnh ôm bụng, trán toát mồ hôi lạnh, ngay cả mạch máu tĩnh mạch cũng nổi lên, có thể thấy một cước của Chu Du đủ đau.

Hai người giao thủ chỉ diễn ra trong chớp mắt, trong đó có người có thể phản ứng, cũng chỉ có Tiểu Ca.

Nhưng Tiểu Ca lại không ra tay, lặng lẽ đứng nhìn.

Đến khi Ngô Tam Tỉnh thất bại Trần Văn Cẩm mới phản ứng, giây tiếp theo liền chắn trước mặt Chu Du, tức giận quát: “Anh làm gì vậy?

Sao lại đánh người?

Đội khảo cổ của tôi không hoan nghênh loại người như anh.” Chu Du nghe vậy không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ nhìn Trần Văn Cẩm, nhàn nhạt nói: “Lúc anh ta xông lên, tôi cũng không thấy cô đứng ra nói đỡ cho tôi, quả nhiên đồng đội và người nhà không được đối xử như nhau sao?” Trần Văn Cẩm nghe vậy khựng lại, vừa rồi cô ấy muốn can ngăn, nhưng không đợi cô ấy mở miệng, hai người đã động thủ, bạn trai lại bị hạ gục, ai mà biết được?

Một tên côn đồ chuyên đánh nhau không học hành tử tế như Ngô Tam Tỉnh lại bị hạ gục, dám tin không?

“Chuyện này quả thực là có lỗi, nhưng anh ra tay cũng quá nặng.” Chu Du nghe vậy không phủ nhận, điều kiện tiên quyết của việc giả heo ăn thịt hổ là không bộc lộ toàn bộ thực lực.

“Tôi không thích có người tự xưng là lão đây, câu nói vừa rồi của tôi là hỏi cô, tôi chỉ thuật lại những gì tôi nghe được.

Xin hỏi tôi sai ở chỗ nào sao?" Trần Văn Cẩm nghe vậy lại lần nữa ngạc nhiên, suy nghĩ kỹ mọi chuyện dường như đúng là như vậy.

Lúc này, Chu Du nhìn về phía một người khác trông cực kỳ giống Ngô Tam Tỉnh, tuổi tác cũng xấp xỉ, nói: "Không đánh để báo thù cho anh trai sao?" Giải Liên Hoàn nghe vậy gượng cười: "Cái đó, tôi họ Tạ, tôi không phải người thân." Không phải người thân mà sao lại giống đến vậy, không biết còn tưởng là sinh đôi đó chứ, đợi đã, sẽ không phải là thật đó chứ?

Chu Du nhất thời nhìn về phía Giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh với ánh mắt đầy tò mò và suy đoán.

PS: Đảm bảo 6 chương, 7 chương, 8 chương tùy mọi người!

Ánh mắt của Chu Du tuy kỳ lạ, nhưng hai người họ cũng không phải lần đầu tiên gặp rồi, trước đây bất kể là Ngô Tam Tỉnh hay Giải Liên Hoàn đều sẽ bùng nổ.

Nhưng hiện tại Ngô Tam Tỉnh không chú ý, Giải Liên Hoàn một mình đương nhiên không dám lên, chuyện chịu thiệt ai làm?

Giải Liên Hoàn giả vờ như không thấy.

"Được rồi, chuyện hôm nay Tam Tỉnh sai rồi, nhưng tôi hy vọng đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng, đội khảo cổ của chúng ta không phải là đội ngũ côn đồ hung hãn." Chu Du gật đầu, nói: "Yên tâm, tôi là người dễ nói chuyện, chỉ cần không gây phiền phức cho tôi, tôi sẽ không chủ động gây sự đâu.

Bởi vì tôi lười!

Đúng rồi, lúc nào xuất phát?

Tôi có thể đến lúc đó." À, mẹ kiếp, cấp trên sắp xếp cho mình một đội ngũ như thế nào vậy?

“Sáng ngày mốt 7 giờ, xuất phát ở đây.” Chu Du nghe vậy quay người đi, vừa đi vừa vẫy tay, giọng nói của anh cũng truyền tới: “Ok, tôi sẽ đến sớm ngày mốt, sẽ không chậm trễ thời gian đâu.” Nhìn thấy vậy, Trần Văn Cẩm trực tiếp bùng nổ, ôm trán: “Đứng lại, quay lại.” Chu Du nghe vậy liền quay đầu lại, nhìn Trần Văn Cẩm: “Có chuyện gì sao?” Trần Văn Cẩm đè nén cơn giận trong lòng, mới lộ ra nụ cười: “Mọi người góp tiền chuẩn bị tiệc đón gió cho anh, tối nay sẽ đón gió cho anh.” Chu Du nghe vậy lại do dự, nếu ăn rồi mà không cứu người liệu có quá không hay không?

Ăn của người thì ngắn, cầm của người thì mềm mà!

Thấy Chu Du do dự, khóe mắt Trần Văn Cẩm giật giật.

“Cái đó, không phải công quỹ sao?

Nếu là công quỹ thì tôi đi.

Đương nhiên, nếu Văn Cẩm mời tôi cũng được, nếu mọi người nói vậy, có thể đợi tôi về rồi mời tôi cũng không muộn.” Lời của Chu Du khiến Trần Văn Cẩm ngẩn người, đầu tiên là nhíu mày, sau đó không hiểu mà hỏi: “Vì sao?” Chu Du chưa mở miệng, Tiểu Ca vẫn im lặng chợt nói: “Sợ, sợ ăn xong bữa cơm mà không mang cô ấy ra được.” Tiểu Ca nói xong liền quay người đi, trông cực kỳ phóng khoáng, hoặc là lạnh lùng.

Nhìn bóng lưng của Tiểu Ca, Chu Du nhún vai, cũng quay người lại vẫy tay: “Sáng ngày mốt gặp lại nhé.” Lần này Trần Văn Cẩm không nói nữa, nhìn về phía Chu Du khóe miệng nhếch lên.

Lúc này, một giọng nói truyền vào tai Trần Văn Cẩm.

“Oa tắc, tôi cứ tưởng trên đời này chỉ có một Trương Khải Linh đẹp trai thôi, không ngờ Chu Du cũng đẹp trai quá trời!

Chị Văn Cẩm, chị có thấy vậy không?” Trần Văn Cẩm nhíu mày,

quay đầu nhìn Hoắc Linh đang si mê.

Ừm, bạn trai vẫn còn đang quỳ trên mặt đất.

Trần Văn Cẩm không để ý đến Hoắc Linh, tiến lên hai bước bên cạnh Ngô Tam Tỉnh, lo lắng nói: "Tam Tỉnh, anh đỡ hơn chưa, hay là em đưa anh đi bệnh viện nhé." Ngô Tam Tỉnh: "Mẹ kiếp, cuối cùng cũng nhớ đến mình sao?" Trải qua thời gian dài để xoa dịu, anh ta đã không còn đau như lúc nãy nữa, Ngô Tam Tỉnh miễn cưỡng lắc đầu: "Không sao, bây giờ đỡ hơn nhiều rồi, để tôi nghỉ ngơi thêm là được." Trần Văn Cẩm gật đầu, nhưng quỳ xuống nghỉ ngơi như vậy có ổn không?

"Liên Hoàn, đỡ tay một chút, đỡ Tam Tỉnh sang bên cạnh." Giải Liên Hoàn mới phản ứng: "À, à!" Vừa nói Giải Liên Hoàn vừa đỡ Ngô Tam Tỉnh sang một bên khác, hai người hợp sức đỡ Ngô Tam Tỉnh lên bệ hoa bên cạnh.

Mấy người Hoắc Linh cũng đi theo, nhìn Ngô Tam Tỉnh một cái, Hoắc Linh hơi do dự nói với Trần Văn Cẩm: "Vậy chị Văn Cẩm, chúng ta có ăn cơm không?" Không đợi Trần Văn Cẩm nói, Ngô Tam Tỉnh cắn răng nói: "Ăn, tại sao không ăn, ăn tôi không mời nữa, tôi ăn." Trần Văn Cẩm nhìn bạn trai, chỉ cảm thấy đau đầu, quá thiếu chín chắn.

Nhưng bạn trai đã mở miệng rồi, phải cho chút thể diện, Trần Văn Cẩm liền nói: "Ăn đi, coi như là tiệc khai công, cầu mong một khởi đầu tốt đẹp, đợi mọi người về, tôi sẽ bỏ tiền mời Chu Du và mọi người ăn một bữa nữa.

Hoắc Linh, đi gọi Khải Linh đi." Hoắc Linh nghe vậy mỉm cười, vẻ mặt vui vẻ lộ rõ trên mặt, vì cô ấy không giỏi che giấu, có chút tính tiểu thư, nhưng lại rất chân thật.

"Được, vậy tôi đi gọi Khải Linh đây." Còn Chu Du, chỉ tìm một

nhà vệ sinh gần đó để ở tạm.

Trường Sa tuy có khách sạn, nhưng gần đó lại không có, không thể vì ở kém một chút mà làm chậm trễ hành trình Tây Sa.

Còn về việc ăn cơm, ai thèm chứ, anh đây là người có tiền, không thể ăn sao?

Nhưng điều khiến Chu Du không ngờ tới, chính là khi anh đang ăn một mình, một đoàn 11 người từ cửa bước vào.

Lúc này trong Phạn Điếm chỉ có một mình Chu Du, nhất thời ánh mắt của 11 người đều tập trung vào Chu Du.

"Thật trùng hợp đó." Lời của Chu Du vừa dứt, Hoắc Linh đã đến bên cạnh Chu Du: "Trùng hợp quá, vốn dĩ tôi muốn mời anh, không ngờ lại không gặp được.

Cho nên là duyên phận, Chu đại ca, hay là chúng ta ăn chung đi?!" Chu Du liếc nhìn Hoắc Linh đang ngồi xuống, khóe mắt giật giật, đã ngồi xuống rồi, còn hỏi mình sao?

"Được thôi, mọi người ăn chung đi, nhưng nói trước, bữa này tôi mời.

Chương 68

Nếu muốn mời khách, đợi từ Tây Sa về rồi mời cũng không muộn.” Ngô Tam Tỉnh nghe vậy ánh mắt nheo lại, liếc nhìn Giải Liên Hoàn, sau khi trao đổi ánh mắt, liền ngồi xuống trước và nói với ý đồ xấu: “Tôi sẽ không khách khí đâu, hy vọng anh mang đủ tiền.” PS: Sáng sớm 6 rưỡi gửi, đói chết đi được, tôi đi ăn đây.

Lát nữa 11 giờ sẽ cập nhật.

“Tam Tỉnh.” Trần Văn Cẩm nhíu mày, trông không vui vẻ lắm, bạn trai gì mà lại nhỏ mọn như vậy?

Chu Du nghe vậy lại thờ ơ mỉm cười: “Yên tâm mà ăn, ăn chết tôi cũng trả tiền, tôi không tin anh có thể ăn đến mức tôi phải ở lại rửa bát.” Ngô Tam Tỉnh nghe vậy liền sáng mắt, đúng là một ý hay đó.

“Nào, mọi người cứ ăn thoải mái đi nha, hôm nay hiếm khi Chu Du mời khách, bà chủ, trước mười đĩa thịt dê đi.” Lão Bắc Kinh có lẩu Lão Bắc Kinh, nhưng Lão Trường Sa có lẩu Lão Trường Sa, món ăn chính là lẩu Lão Trường Sa.

Có ‘ý đồ xấu’ của Ngô Tam Tỉnh, bữa ăn đó mọi người đều ăn no căng bụng, chỉ có Trần Văn Cẩm với tư cách đội trưởng là không tiện, Tiểu Ca thì đúng là tự kỷ, bất kể ai khuyên thế nào, tôi chỉ ăn no bảy phần, để duy trì sức chiến đấu mạnh nhất.

Sau bữa ăn Ngô Tam Tỉnh nhìn những đĩa chén chất cao trước mặt, nở một nụ cười đầy ý đồ xấu với Chu Du.

Chu Du coi như không thấy, trực tiếp nói với bà chủ: “Bà chủ, bao nhiêu tiền?” Bà chủ nghe vậy nhanh chóng đi tới, vừa đưa một tờ giấy nhỏ vừa nói: “10 đồng 2 hào, làm tròn số lẻ, 10 đồng là được rồi.” Loại khách lớn này bà chủ đã lâu không gặp rồi, phải biết 10 đồng

tương đương với 1000 đồng của đời sau, ở một quán ăn nhỏ bình thường, 12 người ăn lẩu 1000 đồng là khái niệm gì?

Chu Du nghe vậy trực tiếp lấy ra một xấp tiền, rút từ trong đó ra 10 đồng đưa cho bà chủ, sau đó nói với Ngô Tam Tỉnh trong ánh mắt ngơ ngác của anh ta: "Đã hả hê chưa?

Nếu chưa hả hê, có thể tiếp tục ăn, tôi ngồi đây, đợi anh ăn no rồi đi." Ăn, ăn, ăn, ăn cái gì chứ?

Chết đói tôi, mà cũng thiếu hai tờ giấy, bọn tư bản đáng chết.

"Không ăn nữa, không ăn nữa, ăn no rồi." Chu Du nghe vậy liền khoác vai Ngô Tam Tỉnh, "Có thể ăn nữa mà!" Nhìn vẻ mặt hơi trêu chọc của Chu Du, Ngô Tam Tỉnh sắp khóc rồi, nhất thời cười còn khó coi hơn khóc: "Tôi thật sự không ăn nữa." Chu Du cũng không chèn ép, liền nói: "Cơm cũng ăn rồi, tiền tôi cũng đã trả, nếu không có việc gì thì tôi về nghỉ ngơi trước đây.

Ngồi hơn mười tiếng xe lửa, bây giờ vẫn chưa hồi sức, ngày mốt gặp lại nhé." Sau khi Chu Du đi, Hoắc Linh liền nói trước: "Không được rồi, tôi no chết mất!

Tam ca, hại chết tôi rồi, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên tôi ăn đến mức này, quá mất mặt rồi, tôi phải vịn tường đi ra, ngày mai mẹ tôi có đánh chết tôi không đây?" "Đều như nhau, đều như nhau, đi thôi, bây giờ đi bộ một chút có thể tiêu hóa bớt.

À, Tiểu Ca, đỡ tôi một tay đi." Bây giờ không phải hai mươi năm sau, hiện tại cũng chỉ có Tề Vũ mới dám gọi Trương Khải Linh như vậy.

Trương Khải Linh vừa đứng dậy, nghe vậy liền vươn tay ra, đỡ Tề Vũ đứng dậy.

"Đi bộ nhiều vào sẽ tốt thôi!" Trương Linh nói xong liền buông

tay, sau đó biến mất một cách lạnh lùng trước mặt mọi người.

Trần Văn Cẩm nhìn mọi người lần lượt rời đi, nói với Ngô Tam Tỉnh đang định bỏ đi: "Tam Tỉnh, đợi đã, em có chuyện muốn nói với anh." Nhìn thấy vậy, những người còn lại lần lượt chào từ biệt, và rời đi trước, nhất thời trong Phạn Điếm chỉ còn lại bà chủ và Trần Văn Cẩm.

Thấy vậy, bà chủ rất thức thời nói: "Hai người cứ nói chuyện đi, tôi vào trong xem sao." "Văn Cẩm." Trần Văn Cẩm không nghe những lời đường mật nhàm chán kia, trực tiếp nói: "Tam Tỉnh, em hy vọng sau này anh trưởng thành hơn một chút, đừng lúc nào cũng xốc nổi như vậy.

Tiểu Chu là một người tốt, em hy vọng anh đừng quá nhắm vào anh ấy.

Em đây là một người khảo cổ, cũng là đồng nghiệp của anh, anh hiểu không?" Ngô Tam Tỉnh nghe vậy liền nhíu mày, tuy tôi quả thực có lỗi, nhưng tôi là bạn trai cô ấy mà.

Cô ấy lại nói vậy với tôi, tôi Ngô Tam Tỉnh không cần thể diện sao?

"Văn Cẩm, em hy vọng anh có thể hiểu, bạn gái của anh không nên giúp người khác nói chuyện." Trần Văn Cẩm nghe vậy sắp bật cười vì tức giận: "Nếu em không phải bạn gái anh, hôm nay sẽ không giúp anh mọi lúc mọi nơi đâu.

Cuối cùng, em hy vọng sau này em cũng là bạn gái của anh." Trần Văn Cẩm nói xong liền quay người đi, thấy vậy, Ngô Tam Tỉnh trong lòng tức giận, có chút bối rối.

"Trần Văn Cẩm, em có ý gì?" Trần Văn Cẩm chợt nghe Ngô Tam Tỉnh gọi thẳng tên, liền đứng sững lại tại chỗ, nhưng không quay đầu

lại nói: “Em chỉ hy vọng anh trưởng thành hơn một chút, như vậy, em mệt lắm!” “Văn Cẩm, Văn Cẩm.” Trần Văn Cẩm nói xong liền trực tiếp đi ra khỏi Phạn Điếm, không còn để ý đến tiếng gọi phía sau nữa.

Ngô Tam Tỉnh lặng lẽ nhìn về phía Trần Văn Cẩm biến mất, mình thật sự sai rồi sao?

Không, đều là tại tên họ Chu đó.

Sáng sớm ngày thứ ba, Chu Du mang theo hành lý đến đội khảo cổ, lúc này hai chiếc xe tải của quân đội đang đậu ở đó, vì lần này phải đi mộ đáy biển, nếu đi xe lửa thì thiết bị quá nhiều không tiện mang theo.

Vì vậy hai chiếc xe, một chiếc chở thiết bị, một chiếc chở người, trong xe chở người được phủ ba lớp chăn bông, cũng không bị xóc nảy.

Đi hơn 20 tiếng đồng hồ, mãi đến khi trời sáng hẳn mới đến Hải Nam.

Đến nơi thì phải đi thuyền, may mắn là vì khảo cổ, phía địa phương đã liên hệ sẵn rồi, thuyền cũng đã chuẩn bị xong.

Nhưng một đường xóc nảy hơn 20 tiếng đồng hồ, dù có ba lớp chăn bông, mọi người cũng đều không nghỉ ngơi tốt, cuối cùng đội khảo cổ lại chỉnh sửa một ngày ở Hải Nam rồi mới xuất phát!

PS: Mộ đáy biển sắp triển khai, có những đoạn hay ho nào có thể để lại lời nhắn, tôi sẽ xem xét.

Ngủ một chút đây, hôm nay viết sớm hơn một chút rồi.

Đảm bảo 6 chương, có bạo chương hay không thì trong lòng mọi người cũng rõ rồi ha ha!

Biển sâu xanh biếc, một màu xanh lam như bảo thạch.

Bầu trời xanh thẳm, sắc xanh dịu nhẹ ấy khiến người ta nhìn một lần là khó quên.

Trên bến cảng có một con thuyền chủ yếu màu xám, con thuyền đương nhiên không thể sánh được với loại tàu lớn vạn tấn, nhưng cũng không đến nỗi tồi tàn, ra khơi đánh cá cũng không gặp áp lực quá lớn, dài ba mươi mét, con thuyền cũng dài như một tòa nhà chín tầng vậy.

Vật tư trên xe cũng không cần tự tay dỡ xuống, một ngày trước đã có người vận chuyển tất cả lên thuyền rồi.

Hành lý của Chu Du luôn mang theo bên mình, bất kể là con dao hay cái bình kia, đều không thể tùy tiện đưa cho người khác chạm vào.

Hoắc Linh thấy Chu Du cứ đeo một thứ được bọc vải trên lưng, biết đó là vũ khí, nhưng tại sao lại giữ gìn nghiêm ngặt đến vậy?

“Chu đại ca, anh đeo vũ khí gì vậy?

Có thể cho em xem không?” Lời nói của Hoắc Linh khiến ánh mắt mọi người trong đoàn đều đổ dồn về phía anh, bất kể là Tiểu Ca, Ngô Tam Tỉnh, hay người của Uông gia, đều không thể bỏ qua.

“Không thể!” “Hừ!

Chương 69

Đồ keo kiệt, không xem thì không xem!" Hừ, vợ tao, mẹ tao à?

Mà đòi tao phải cho xem?

Sau khi mọi người lên thuyền, con thuyền nhổ neo.

Màu sắc của biển cả vô cùng đơn điệu, thoạt nhìn thì khá mới lạ, nhưng nhìn lâu sẽ thấy nhàm chán, cũng giống như ở giữa sa mạc.

May mắn là Chu Du đã có kinh nghiệm ở sa mạc nên không bận tâm.

Riêng Hoắc Linh, sau một ngày đã cảm thấy hơi khô khan và tẻ nhạt.

Dù sao thì, ngoài vài hải lý đầu tiên có thể nhìn thấy một số hòn đảo trọc và chim biển, phía sau chẳng còn gì cả.

Ngay cả mấy hòn đảo trọc kia cũng không có cảnh sắc gì đáng nói, phần lớn đều trơ trụi, chỉ có một số ít hòn đảo có cây cối, vài bụi cây lùn thôi.

Sau đó thêm vài ngày nữa, trừ Hoắc Linh ra, mọi người đều đã quen với chuyến đi khô khan này.

Chu Du ít khi ra ngoài vào ban ngày, phần lớn là ra ngoài vào ban đêm, không phải vì anh thích bóng tối, mà là để quan sát tinh tượng ban đêm.

Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật trên biển cũng bị hạn chế rất lớn, bên trong ngoài bầu trời sao không có vật tham chiếu, căn bản không biết dưới nước có gì.

Nhưng may mắn là Thiên Quyển Quan Tinh Thuật vẫn có thể dùng

được, vì cái mộ tàu đắm kia đã bị đánh chìm, tổng sẽ chọn một nơi phong thủy tốt để neo đậu chứ.

Đáng tiếc, Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật tuy đã có được và học thành công, nhưng tổng cương lĩnh "Tạo hóa chi nội, thiên nhân hợp nhất" lại phải tự mình lĩnh ngộ.

Nói trắng ra là phải hiểu huyền bí của trời đất, trong văn bản ngoài một dòng giải thích ra không có một chữ nào khác, đương nhiên cũng không có kinh nghiệm.

Vào lúc đó, Chu Du sắc mặt bỗng thay đổi, khóe miệng khẽ giật.

Đúng lúc này, Trần Văn Cẩn bước ra, nhìn về phía Chu Du và đi tới.

"Chu Du, lại ra ngoài buổi tối à?

Nếp sống quá đặc lập độc hành, không có lợi cho công việc sau này.

Hay là anh về ngủ trước đi, điều chỉnh lại thời gian, ngày mai cùng mọi người hoạt động.

Chuyến đi Nam Hải lần này e là không có hy vọng rồi, bao nhiêu ngày rồi mà không tìm thấy mộ dưới biển, thêm vài ngày nữa mà không tìm thấy, tôi sẽ phải quay về." Nói một hơi dài như vậy à?

"Gió rồi!" "Hả?" Trần Văn Cẩn cảm thấy mình nghe không rõ, gió rồi ư?

Trên biển lúc nào chẳng có gió?

"Sắp có bão rồi!" Trần Văn Cẩn lần này nghe rõ, sắc mặt lập tức thay đổi, nhưng nhìn ra xa, đâu có dấu hiệu bão tố nào?

Lúc này, Chu Du đột nhiên giơ một cây sào dài, một đầu nhúng xuống nước.

Trời đất chợt lóe lên một vệt sáng, như bị sét đánh ngang qua, ngay sau đó.

"Ầm ầm ~" Trần Văn Cẩn sắc mặt biến đổi, vừa định gọi Chu Du đi gọi người, lập tức thấy Chu Du giơ ngón trỏ lên.

Bảo đừng nói sao?

Dưới nước có thứ gì đó?

Giây phút đó, Trần Văn Cẩn định mở miệng nhưng đã nuốt ngược lời nói vào trong, nhưng bão tố không phải chuyện nhỏ, Trần Văn Cẩn nhìn Chu Du đang tập trung, rồi quay người chạy về phòng thuyền trưởng.

Thật ra không cần Trần Văn Cẩn thông báo, tự nhiên sẽ có người thông báo cho thuyền trưởng, bão tố trên biển không phải chuyện nhỏ.

Cứ nghĩ chỉ cần thoát chết trong khe hở của tự nhiên là xong?

Không phải vậy, trên biển có một số thứ kỳ quái sẽ nhân lúc bão tố mà ra quấy phá.

Khi Trần Văn Cẩn đến, thuyền trưởng vừa cùng một thuyền viên đi ra, thấy Trần Văn Cẩn liền nói: "Đi gọi tất cả mọi người dậy, ai không có việc thì tốt nhất đừng ra ngoài, chúng ta gặp rắc rối rồi." Trần Văn Cẩn nghe vậy gật đầu, nhanh chóng chạy về phòng nghỉ.

Lúc này Chu Du đang lắng nghe những điều quan trọng thông qua những âm thanh truyền đến.

Thính Lôi Định Huyệt sở dĩ phải nghe tiếng sấm vì tiếng sấm có khả năng xuyên thấu mạnh.

Nếu ở trong thung lũng, dùng súng bắn thử cũng được.

Nhưng định vị dưới biển nhất định phải dựa vào tiếng sấm, dù sao tốc độ truyền âm trong nước biển nhanh, nhưng có thể xuyên qua

nước biển cũng chỉ có sấm.

Không những vậy, còn phải mượn một cái ống truyền âm xuống dưới biển.

Không thể làm khác được, không khí chấn động có thể truyền âm vào nước biển, nhưng âm thanh trong nước chỉ có thể truyền trong nước, mặt nước nhiều nhất chỉ tạo thành những gợn sóng âm thôi.

Đột nhiên, Chu Du mắt sáng lên, nhờ thông tin truyền đến từ âm thanh, anh đã tìm thấy vị trí đại khái của con tàu đắm.

Nhưng ngay sau đó, anh nhíu mày, quả nhiên, bão tố luôn đi kèm với những thứ tà ác mà, bên dưới có một tên khổng lồ rồi.

Lúc này, Trần Văn Cẩn chạy về, không yên tâm về Chu Du, nên đã bảo anh về cabin.

Thấy Chu Du đã cầm cây sào tre về, Trần Văn Cẩn kêu lên: "Chu Du, mau về cabin đi, bên ngoài nguy hiểm." Chu Du lắc đầu, sau khi đi đến bên cạnh Trần Văn Cẩn, anh lại nhìn bầu trời đêm đầy sấm sét, mây mù bao phủ.

"Nữ giới cứ ở trong đó đi, gọi tất cả đàn ông ra đây, chuẩn bị vũ khí cần thiết, không thì tôi e là không phải cho quái vật ăn mà là cho cá ăn đấy." Trần Văn Cẩn lòng chợt thắt lại, "Cái gì?

Chương 70

Anh phát hiện ra rồi sao?" "Cô có nghe nói về Kraken, quái vật khổng lồ ở Bắc Hải không?

Có thể chưa nghe, nhưng chỉ cần biết nó kinh khủng là được, nó có thể dễ dàng phá hủy con thuyền của chúng ta.

Mặc dù có thể không phải Kraken, nhưng tuyệt đối không phải thứ dễ đối phó, tốt nhất là lôi tất cả vũ khí ra, ngoài ra bình dưỡng khí cũng phải chuẩn bị hai cái, khi cần thiết dùng làm súng phun lửa." Thật ra, tôi cũng không chắc, khó khăn lắm mới trở nên mạnh mẽ, tự nhiên lại ra ngoài đụng phải cự yêu?

Thật sự coi mình là thiên thần hạ phàm 1 vs 4 sao?

Tôi có thể 1 vs 4, nhưng không thể vượt chủng tộc được.

Mặc dù Trần Văn Cẩn không hiểu tình huống của Chu Du, nhưng có một điều có thể khẳng định là họ đã đụng phải sinh vật thần bí.

Trần Văn Cẩn lại nhanh chóng chạy về, gọi tất cả đàn ông ra.

Mười người vội vã chạy đến, nhìn Chu Du hoàn toàn không hiểu chuyện gì, chuyện gì vậy?

Vừa mới bảo đừng ra ngoài, giờ lại bảo nhanh chóng ra giúp đỡ?

Có thể thấy, chín phần mười sự việc có liên quan đến Chu Du, Chu Du cũng không cà kê dê ngỗng, giả bộ ngây thơ nữa, trực tiếp mở miệng nói: "Bão tố bây giờ là chuyện nhỏ, cách đây không quá năm cây số có một con bạch tuộc dài khoảng 20 mét, à không phải thật sự tám cái tay, mười cái tay, nó đang tiến về phía chúng ta." "Không thể nào, làm sao anh biết cách năm cây số có một con bạch tuộc dài 20 mét?

Không thể nào, trên thế giới làm gì có con bạch tuộc nào lớn như vậy?" Bây giờ thời gian cấp bách, Chu Du cũng không dây dưa với bọn họ, trực tiếp mở miệng nói: "Đạo mộ một nghề, ngoài Cửu Môn ra còn có Bát Môn Tứ Phái, trong Tứ Phái có Tá Lĩnh có một tuyệt kỹ gọi là Thính Lôi Định Huyệt, tôi vừa hay biết.

Trước đó tôi xem bão, định vị mộ dưới biển, ai ngờ mộ dưới biển chưa định ra thì lại định ra tên khổng lồ này." "Cái gì, định vị ra mộ dưới biển rồi sao?

Ở đâu?" Chu Du nghe vậy nhíu mày, nhìn Ngô Tam Tỉnh không vui vẻ mở miệng nói: "Bây giờ là lúc nói mấy chuyện đó sao?

Không chiến đấu đến cùng, chỉ có thể chôn thân trong bụng cá." Tiểu Ca lời ít ý nhiều, nhưng trực tiếp đi vào trọng điểm.

"Cần tôi làm gì?" Chu Du lúc này mới gật đầu, xem ra giác ngộ của người ta cao thật, Chu Du mở miệng nói: "Phàm là sinh vật dưới biển, tất sợ lửa, nhưng tạo ra lửa lớn dưới biển bây giờ không nghi ngờ gì là giấc mơ của kẻ ngốc." "Mọi người có biết natri kim loại không?

Tôi vừa hay mang theo một cân.

Thứ này gặp nước sẽ phát nổ, nếu có thể ném vào miệng quái vật thì chắc chắn sẽ giết được nó." "Tiểu Ca, nhắm chuẩn vào, tôi hy vọng có thể ném xa một chút.

Tôi và những người khác sẽ dẫn dụ quái vật ra khỏi mặt nước, nhưng bây giờ có một vấn đề nghiêm trọng, bão sắp ập đến rồi.

Một khi bão đến, nếu không cẩn thận tôi có thể bị nổ chết." Ngay lập tức, ngoài Tiểu Ca ra, mọi người nhìn Chu Du lấy natri kim loại ra đều lùi lại một bước, quá nguy hiểm rồi, mang theo bom khắp nơi à?

Nhìn Chu Du bọc natri rắn bằng từng lớp giấy dầu, lòng tôi cũng

không chắc chắn.

Tiểu Ca im lặng một lát, cuối cùng mở miệng nói: "Natri kim loại gặp nước bao lâu thì phát nổ?" "Phản ứng tức thì, ba giây sau sẽ có phản ứng dữ dội, tức là phát nổ." Lời Chu Du nói khiến Tiểu Ca im lặng rồi gật đầu, chuyện này nhất định phải có người làm, Tiểu Ca hiểu rõ ngoài Chu Du ra thì không ai thích hợp làm chuyện này hơn anh.

Tiểu Ca quay đầu nói với Trần Văn Cẩn, "Cho tôi một cái túi da, loại chống thấm nước bên ngoài ấy." Trần Văn Cẩn cũng biết Tiểu Ca đang đánh cược bằng mạng sống, không dám chậm trễ, cũng không dám sơ suất, lập tức đi tìm túi.

Chu Du nhìn mấy người đàn ông, mở miệng nói: "Đừng nghĩ rằng tám người chúng ta không cần ném natri thì nhiệm vụ sẽ dễ dàng, chúng ta cần sát thương xúc tu, lôi nó ra." "Mọi người có thể không biết, các giác hút của nó có răng cưa bên trong, ngoài ra còn có hai xúc tu mang răng cưa sắc bén.

Không giống như răng cưa thông thường, loại răng cưa này chỉ cần bám chặt, chỉ cần dùng chút lực, ít nhất cũng có thể xé toạc một mảng thịt trên người.

Đương nhiên, tốt nhất là tôi đoán đúng, bởi vì có một loại sinh vật tương tự, nếu loại sinh vật đó lớn như vậy, mỗi xúc tu đều có móc câu, một khi bị móc trúng, e rằng sẽ bị xuyên thủng eo.

Dịch axit của nó cũng có tính ăn mòn, bị phun trúng nhẹ thì hủy dung." Ngay lập tức, bảy người sắc mặt đều biến đổi, Tiểu Ca nhìn Chu Du ánh mắt cũng có chút kỳ lạ.

Có người không kìm được lùi lại một bước, Chu Du liếc mắt nhìn một cái, "Nếu không liều mạng, thuyền chìm rồi, chúng ta hôm nay đều phải chết, chắc chắn sẽ trở thành bữa tối." Vì đã hiểu rõ, bây giờ

là lúc liều mạng, mọi người lập tức gật đầu.

"Được thôi, Chu ca, để tôi làm.

Mọi người đều trên cùng một con thuyền, ai cũng không thoát được." "Ừ, tôi đi hỏi thuyền trưởng, chắc là có súng cũ, tôi đi mượn." "Tôi đi tìm xem có vũ khí cán dài nào không." … Vài người mỗi người một câu, đều tìm việc để làm, Chu Du cũng gật đầu.

Đợi mấy người đi rồi, Chu Du lấy vũ khí mà anh vẫn luôn bọc kín ra.

Cùng với việc miếng vải bọc dao được mở ra, thanh đao vàng óng dài ba thước xuất hiện trong mắt mọi người, thanh đao trông quý giá phi phàm, nhưng mấy người đều không nói gì, vì Chu Du có thể lấy nó ra vào lúc này, nên thanh đao chắc chắn không phải tầm thường.

Trương Khải Linh liếc nhìn Minh Hồng Đao, ít nói cũng mở miệng nói.

"Đao tốt!" Ngắn gọn như mọi khi, nhưng không che giấu được sự tán thưởng.

Đúng lúc này, Trần Văn Cẩn chạy ra, không những vậy, Hoắc Linh và một người phụ nữ khác cũng ra.

Chu Du nhìn thấy, nhíu mày, mở miệng nói: "Hai cô đưa đồ xong thì quay về đi, cái đó giao cho tôi." "Không được, anh coi tôi là gì?

Tôi tuy là phụ nữ nhưng cũng không phải bông hoa trong nhà kính." "Đúng vậy, công phu của tôi rất tốt, đừng có coi thường người khác." Nghe vậy, Chu Du liếc nhìn Trần Văn Cẩn và Hoắc Linh, "Thứ đó có thể phun siêu axit, thật đấy, dù chỉ dính một chút thôi cũng có thể bị hủy dung." Nghe vậy, ba người phụ nữ sắc mặt tái nhợt, đối với phụ nữ, sắc đẹp còn quan trọng hơn cả sinh mệnh.

Nhưng nhìn những người bạn đang bận rộn, Trần Văn Cẩn lại

không thể bỏ cuộc.

Trần Văn Cẩn cắn răng, "Hoắc Linh, em đưa Tiểu Cao về đi, tôi sẽ ở lại." Trần Văn Cẩn nhìn Chu Du và những người khác tiếp tục nói: "Nếu có chuyện, tôi ở lại có lẽ có thể giúp được.

Nếu thật sự tôi có thể giúp và phải đối mặt với lựa chọn, tôi cũng sẽ chọn mọi người, chọn sinh mệnh.

Mạng còn không có thì nhan sắc có ích gì?" Nghe Trần Văn Cẩn nói vậy, bất kể là Chu Du hay những người khác đều lộ ra vẻ khâm phục, Tiểu Ca còn khẽ nhếch khóe miệng.

Chẳng trách lại là Trần Văn Cẩn, sức hút của một người lãnh đội.

Lúc này, Hoắc Linh cũng quay đầu nói với người phụ nữ tên Tiểu Cao: "Tiểu Cao, em về trước đi!" "Hoắc Linh!" "Văn Cẩn tỷ đừng khuyên em, tỷ biết đấy, chuyện em đã quyết không ai ngăn được." Nhìn mấy người phụ nữ này người này người kia muốn liều mạng, Chu Du cũng không nói gì, câu nói đó, nếu cứu được thì cứu, liều một phen cũng được, nhưng nếu nhất định không cứu được, thì cũng sẽ không đi chịu chết.

Nghe vậy, Tiểu Cao sắc mặt khó coi, nhưng cũng mở miệng nói: "Em cũng ở lại." Trần Văn Cẩn và Hoắc Linh không biết, hành động của mình đã trở thành gánh nặng đạo đức.

Đều là phụ nữ, hai người đều ở lại rồi, mình em có thể đi sao?

Chương 71

E rằng nếu không tham gia, sau này chắc chắn sẽ bị cô lập?

Trên thực tế, hai người họ thật sự muốn Tiểu Cao đi nghỉ ngơi, lúc này đã cấp bách như vậy, càng không có ai sẽ đi đánh giá đạo đức chuyện đó.

Nghe Tiểu Cao nói vậy, Trần Văn Cẩn và Hoắc Linh cứ nghĩ Tiểu Cao thật sự vì giác ngộ cao mà ở lại giúp đỡ.

Chu Du nhìn ba người, nhưng không nói gì thêm.

Lúc này đã trôi qua ba phút kể từ khi anh đi ra, tốc độ của bạch tuộc chắc khoảng hai mươi hải lý một giờ, vậy thì, khoảng năm phút nữa là đến nơi rồi.

Chưa đầy hai phút sau, những người đi lấy vũ khí đều quay về, lúc này Chu Du đột nhiên mắt sáng lên, "Tất cả bám chặt vào." Tôi quên mất, hướng đi của con thuyền phải ngược dòng, nên bây giờ hai bên chắc sắp gặp nhau rồi.

Lời Chu Du vừa dứt, chưa đầy mười giây sau, đột nhiên từng chiếc xúc tu to như ống nước đột ngột vọt ra khỏi mặt nước.

Mặc dù chỉ là phần mỏng nhất của xúc tu xuất hiện, nhưng khi xúc tu vươn ra ngày càng dài, tất cả mọi người, trừ Chu Du và Tiểu Ca, đều bị chấn động.

Một chiếc xúc tu mà hai ba người ôm mới xuể thì đánh vào người sẽ thế nào?

Chết tiệt, nhìn dáng vẻ đúng là dài khoảng 20 mét!

Dài khoảng 20 mét, đã gần bằng chiều dài con thuyền rồi.

Con người, thật sự có thể thắng được quái vật như vậy sao?

Ngay lập tức, Tiểu Ca và Chu Du nhìn nhau, gật đầu.

Chu Du nhìn thanh đao trong tay, thầm nói: Huynh đệ, đây là lúc phát huy thực lực.

Dường như nghe được tiếng lòng của Chu Du, Minh Hồng Đao đột nhiên phát ra một tiếng đao minh, ngay sau đó đao ý lẫm liệt, sát ý lẫm liệt!

Chu Du không biết, ngay cả khi như vậy Minh Hồng Đao vẫn bị phong ấn bảy tầng, nếu không Chu Du căn bản không thể sử dụng nó vào lúc này.

Giây tiếp theo, bốn chiếc xúc tu trước mắt mọi người đột nhiên lật ngược lại, thu lại như những chiếc móng vuốt, vang lên một tiếng động lớn chấn động, hơn hai mươi người trên thuyền đột nhiên cảm thấy con thuyền đang chìm xuống.

May mắn là vỏ thuyền làm bằng thép, tuy vài tấm ván gỗ trên boong bị gãy, nhưng thuyền không bị tách đôi.

Cùng với lực nổi, con thuyền sau khi chìm xuống một mức độ nhất định liền bật mạnh lên, trừ Tiểu Ca ra, ngay cả Chu Du cũng không thể kiểm soát cơ thể.

Nhìn Tiểu Ca đứng vững như thái sơn, Chu Du không khỏi cảm khái.

Xem ra những tuyệt học mà Tiểu Ca tinh thông không chỉ có vài loại, có lẽ trong khoảng thời gian đã qua anh ta đã học hết tất cả công phu của các môn phái.

Theo những gì Chu Du biết, những gì Tiểu Ca đã sử dụng bao gồm Đao pháp, Khinh thân thuật, Đề tung thuật, Bích hổ du tường công, Thiên cân trụy, Song chỉ thám động và nhiều thứ khác.

May mắn là Chu Du có hệ thống, những thứ này sớm muộn gì cũng có, thậm chí còn mạnh hơn.

Khi Chu Du cảm thấy con thuyền lại rơi xuống, anh hét lên: "Xông lên!" Một mình Chu Du xông lên tiên phong, dẫn đầu lao về phía một xúc tu, nhìn thấy vậy, những người khác cũng nhìn nhau, Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn cầm hai khẩu súng phun lửa nhắm thẳng vào chiếc xúc tu xa nhất, ngay sau đó Tề Vũ và Lý Tứ Đệ lao về phía chiếc xúc tu ở gần hơn.

Thấy vậy, ba người còn lại lao về phía chiếc xúc tu đối diện với hai người Tề Vũ, ai cũng biết, càng xa trung tâm thuyền càng nguy hiểm, nên tự nhiên không ai muốn giúp Chu Du.

Bạch tuộc có tám xúc tu, bốn chiếc còn lại thì ở giữa thuyền.

May mắn là có các thủy thủ, những người thường xuyên ra khơi cũng đã chứng kiến sự hiểm nguy, tuy không đáng kể so với những gì trước mắt, nhưng may mắn là có chút khả năng miễn nhiễm, ngay lập tức thuyền trưởng ra lệnh, từng người lao về phía những chiếc xúc tu còn lại.

Đáng tiếc, bạch tuộc da dày thịt dai, độ đàn hồi kinh người, gậy đập vào không có phản ứng gì, dao ngắn đâm vào cũng không có vết thương.

Bạch tuộc không có máu, ngoài việc khiến nó hơi đau một chút thì hoàn toàn vô hiệu.

Thứ duy nhất có hiệu quả cũng chỉ có hai khẩu súng phun lửa, nhưng cũng chỉ có thể gây ra vết thương ngoài da, đạn vừa xuyên vào thịt đã bị kẹt lại.

"Tam ca, làm sao đây?

Không được rồi, hoàn toàn vô hiệu." Lúc này Chu Du đã đến gần

xúc tu ở mũi thuyền, Chu Du tuy không biết đao pháp, nhưng rất tin tưởng vào thanh đao của mình.

Thấy mũi thuyền đột nhiên bị kéo xuống, một cơn sóng biển cao năm mét cuộn lên, Chu Du thầm nghĩ: Không thể đợi nữa, nếu không một đợt sóng nữa là thuyền chìm.

Cùng với một nhát chém mạnh, Chu Du không hề chuẩn bị tâm lý suýt chút nữa ngã nhào.

Sao mà sắc bén thế?

Chu Du kinh ngạc nhìn thanh Minh Hồng Đao trong tay, lại nhìn chiếc xúc tu trước mặt?

Thậm chí còn nghi ngờ mình không hề chém trúng gì.

Lúc này, khi con thuyền lại rơi xuống mặt nước, chiếc xúc tu vốn dính chặt kia đột nhiên đứt lìa.

Chỉ thấy chiếc xúc tu đó dưới sự cố định của boong tàu đang không ngừng vặn vẹo.

Giây tiếp theo một tiếng gầm rít chói tai xé toạc mặt biển, truyền lên thuyền.

Ngay lập tức bảy chiếc xúc tu còn lại đột nhiên rời khỏi boong tàu, nhanh chóng co rút trở lại dưới nước.

Thân thuyền đột nhiên bật lên, đặc biệt là mũi thuyền, càng vọt lên cao.

Lúc này, sóng lớn ập đến, Chu Du đã cắm con dao xuống boong tàu, lấy lưng dao tựa vào boong tàu để cố định.

Dưới sự tấn công dữ dội của sóng biển, Chu Du cảm thấy như thể bị con Kraken kia tát một cái, toàn thân đau nhức không tả được.

Chương 72

Thân thuyền hạ xuống, một đợt sóng đã qua đi.

Nhưng Chu Du lại không dám vui mừng, tiếng gầm rít đáng sợ vừa rồi anh vẫn chưa quên.

"Ục ục ~" Dường như đã chơi hơi lớn rồi, Chu Du nuốt nước bọt, rút dao ra cẩn thận đề phòng, tai không ngừng tiếp nhận tín hiệu từ bên ngoài.

Nhìn con thuyền đã được giải thoát, Ngô Tam Tỉnh và những người khác thở phào nhẹ nhõm, nếu con bạch tuộc kia không thu hồi xúc tu, con thuyền chắc chắn sẽ chìm.

Lúc này, đột nhiên ánh mắt mọi người nhìn về phía Chu Du và thanh đao trong tay anh, trong mắt lóe lên vẻ sáng rực và tham lam, lúc này, chỉ có Tiểu Ca, Tề Vũ và Trần Văn Cẩn ánh mắt thuần khiết.

Bây giờ không phải lúc đó, Ngô Tam Tỉnh lập tức thu lại vẻ tham lam, hét lên với Trần Văn Cẩn: "Văn Cẩn, súng phun lửa." Đợt sóng vừa rồi ít nhất cũng cuốn trôi ba người, may mắn là những người trong đội thám hiểm ít nhất không phải là người qua đường.

Bây giờ súng ngắn đều không dùng được, súng phun lửa là phương tiện duy nhất cuối cùng, nếu súng phun lửa cũng không có tác dụng, vậy thì chỉ có thể xem Chu Du và Tiểu Ca thể hiện thôi.

Đúng lúc này, tiếng nước vỡ đột nhiên bùng nổ, Chu Du lập tức quay đầu, ngay sau đó mắt anh co rụt lại.

Xúc tu!?

Xúc tu của Kraken có móc răng cưa sắc bén.

Tuy cú đánh của xúc tu không chậm, nhưng Chu Du với tốc độ

gấp sáu lần người thường còn nhanh hơn một chút.

Phát sau mà đến trước, anh lách mình tránh khỏi cú đánh của Kraken rồi định bổ sung một nhát dao.

Nhưng lúc này, thân thuyền đột nhiên chao đảo, Chu Du đứng không vững căn bản không có cơ hội chém một nhát dao, chỉ có thể lại cắm dao xuống boong tàu để cố định thân hình.

Chu Du vừa hay có thể nhìn thấy thân thuyền, nhìn thấy Chu Du khóe mắt giật giật.

"Ngô Tam Tỉnh, nhanh lên." Ngô Tam Tỉnh thuận theo ánh mắt Chu Du nhìn sang, lúc này ba chiếc xúc tu của bạch tuộc trực tiếp quấn chặt lấy thân thuyền từ giữa, theo sự co rút của xúc tu, thân thuyền phát ra tiếng kêu biến dạng ghê rợn không chịu nổi sức nặng.

"Két két kẹt" tiếng kêu nghe như thể bất cứ lúc nào cũng có thể đứt gãy.

Thấy vậy, Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn da đầu căng chặt, hai người lập tức kéo ống súng phun lửa xông ra.

Súng phun lửa được bật, cột lửa màu vàng cam đột nhiên phun ra, ngọn lửa vàng cam thiêu đốt khiến chiếc xúc tu kia đột nhiên co rút lại, tăng tốc độ siết chặt.

Chu Du nhìn chiếc xúc tu gần ngay trong tầm tay nhưng lại chỉ có thể ổn định thân hình, đừng nói là khó chịu đến mức nào.

Nhưng lúc này, anh đột nhiên buông tay, một tay nắm lấy chuôi dao, một tay lấy từ trên người ra một cái bình thép.

Bình ni-tơ lỏng tuy rằng ném vào xúc tu bạch tuộc không nhất định sẽ vỡ, nhưng ném vào boong tàu liên kết với nó thì chắc chắn sẽ vỡ.

Chu Du nín thở, nhân lúc con Kraken chưa kịp có hành động khác

thì ném bình ni-tơ lỏng ra.

Tiếng vỡ vụn trong bão tố hầu như không nghe thấy được, nhưng giây tiếp theo hơi lạnh lẽo từ boong tàu lan ra.

Những bông băng tuyết trắng xóa biến nước mưa trên boong tàu thành những viên băng nhọn, lan về phía xúc tu.

Chu Du nhìn những bông băng đang lan rộng, thu dao lại, nhanh chóng bị hất về phía đuôi thuyền.

Xúc tu của bạch tuộc vốn có độ linh hoạt cực cao, giây phút này con bạch tuộc cảm nhận được nguy hiểm định thu hồi xúc tu thì lại phát hiện xúc tu bị răng cưa móc vào boong tàu.

Chậm trễ trong chốc lát, băng hoa đã lan rộng trên xúc tu.

Dường như cảm nhận được nguy hiểm, con Kraken đột nhiên bắn ra từng chiếc xúc tu, xúc tu bay về phía hai người đang phun lửa, nhanh, mạnh, chuẩn, mỗi tiếng nước vỡ đều như đạn pháo ra khỏi nòng, ngay cả trong tiếng sấm vang vọng liên tục cũng rõ ràng đến thế.

Âm thanh đột ngột khiến tất cả mọi người vô thức nhìn sang, giây tiếp theo, Trần Văn Cẩn gào thét khản cả giọng: "Mau tránh đi!" Theo tiếng kêu của Trần Văn Cẩn, hai người vô thức lăn người tránh né, nhưng khẩu súng phun lửa trong tay cũng vì thế mà rơi xuống đất.

Giây tiếp theo, một tiếng nước vỡ cực lớn vang lên, vừa hay một tia sét đánh xuống, chiếu sáng bầu trời đêm.

Chiếc đầu bạch tuộc khổng lồ bằng thép cao bằng hai tầng lầu cuối cùng cũng nhô ra khỏi mặt nước.

Đôi mắt to hơn cả cái chậu trèo lên phía trên đuôi thuyền.

Nhìn mọi người, đáy mắt lóe lên hung tàn quang mang, ngay lập

tức, mọi người cảm thấy như bị dã thú viễn cổ nhìn chằm chằm vậy, lòng không khỏi lạnh lẽo.

Đúng lúc này, đầu con quái vật đột nhiên ngửa ra sau, đầu không ngừng biến hóa, dường như đang chuẩn bị phun axit.

"Cẩn thận!" Tiểu Ca nghe tiếng nhanh chóng chạy ra khỏi cửa cabin, trong tay cầm một cái túi da lớn lật úp xuống, trong túi là natri kim loại được bọc giấy dầu.

Nghe tiếng Chu Du hét, Trần Văn Cẩn kéo Hoắc Linh bên cạnh nhanh chóng né sang một bên.

Lúc này vị trí đó chỉ đủ cho Hoắc Linh, Hoắc Linh cũng nhanh nhẹn, thuận theo động tác kéo của Trần Văn Cẩn, hai người trực tiếp lăn mình nép sau cánh cửa cabin rồi ẩn nấp.

"Tiểu Cao, mau về cabin." Nhưng Tiểu Cao làm sao đã thấy cảnh tượng như vậy, một cô gái bình thường không bị dọa ngất đi đã là may mắn lắm rồi.

Đứng ngây người ra đó, hai chân run rẩy, trong lòng hét lên mau chạy, mau chạy, nhưng chân lại không nghe theo.

Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn sau khi tránh được đợt tấn công đầu tiên, vốn đang chuẩn bị nhặt súng phun lửa, nhưng đột nhiên đối mặt với tình huống như vậy cũng không kịp nhặt ngay.

Sau khi nghe tiếng cẩn thận kia, hai người thậm chí còn không kịp nhắc nhở đối phương, nhanh chóng né về phía chướng ngại vật gần nhất.

Lúc này, chất lỏng đen kịt phun ra, từng đợt như những quả bom đen.

Không, hoặc có thể là nước bọt, bắn tung tóe gần cabin.

Giây tiếp theo, một tiếng kêu thảm thiết đến cực điểm vang lên, người phát ra âm thanh đứng ở vị trí cửa cabin hai tay khẽ giơ ra, muốn chạm vào mặt nhưng lại không dám chạm.

Chương 73

Hai tay giơ lên đang chịu sự bỏng rát nghiêm trọng.

Không, không chỉ hai tay, cảm giác cả người như bị đặt trong biển lửa mà thiêu đốt.

Tiếng kêu thảm thiết vẫn tiếp tục, nhưng không chỉ là tiếng kêu thảm thiết, mà còn có tiếng cầu cứu trong đau đớn.

"Văn Cẩn, Văn Cẩn cứu em!

Cứu em." Chết tiệt, bạch tuộc gì vậy?

Kraken?

Đại vương Acid Squid?

Sao lại phun axit?

Chẳng lẽ là loài lai tạp?

Chu Du nghĩ nhưng tay không hề chậm chạp, nhìn chiếc xúc tu đã đông cứng một nửa, răng cưa đã găm vào thịt, lập tức chém xuống.

Đúng vậy, bị đóng băng rồi, xúc tu cũng đặc biệt giòn yếu, ngay lập tức nhiệt độ giảm xuống âm hai trăm độ, ngay cả loài bạch tuộc khổng lồ axit sống ở biển sâu cũng không thể thoát khỏi.

"Ba ~" Một tiếng vỡ vụn như khối băng vang lên, dường như con bạch tuộc khổng lồ axit đang định tích tụ dịch axit để phun ra đột nhiên phát ra một tiếng gầm rít, lúc này một chiếc xúc tu khác bay ngang về phía Chu Du.

Ngay lập tức, Chu Du mắt co rụt lại, dường như nhìn thấy những chiếc móc răng cưa sắc nhọn trên xúc tu, kiểu tấn công như vậy anh không dám né tránh, càng không dám giơ dao ra trước người.

Thanh đao của anh quá sắc bén, nếu nó chém vào xúc tu, những chiếc răng cưa đó chắc chắn sẽ xuyên qua cơ thể anh.

Chu Du lúc này chỉ có thể chọn giơ ngang dao lên và chờ bị đánh bay.

Cú va chạm mạnh như dự kiến đã đến, nhưng Chu Du không hề cứng rắn chống đỡ, thậm chí còn không hề đặt chân xuống boong tàu.

Chu Du bị đánh bay ra ngoài, nhưng lại bị thương nhẹ hơn nhiều so với những người khác.

Khoảnh khắc Chu Du bị tấn công, Tiểu Ca đột nhiên hành động, tốc độ của anh ta không chậm hơn Chu Du bao nhiêu, nhân lúc Chu Du đang mượn boong tàu để giảm tốc độ, anh ta đã chạy đến giữa boong tàu.

Thấy vậy, Chu Du mắt sáng lên, khoảnh khắc dừng lại bắt đầu tăng tốc, cũng lao về phía Tiểu Ca, nhất định phải vạn vô nhất thất mới được.

Hai người một trước một sau, tốc độ của Chu Du nhanh hơn một chút.

Ngay lập tức, Chu Du đi ngang qua Tiểu Cao, tay anh giơ lên, sau đó không hề dừng lại tiếp tục chạy.

Con quái vật thấy Chu Du và Tiểu Ca chạy trốn mà không có một chút sợ hãi, ngược lại còn há miệng về phía hai người, như một cái miệng vực sâu khổng lồ, từng hàng răng cưa từ trong miệng hiện ra, khiến người ta nhìn thấy mà sởn gai ốc.

Khi Tiểu Ca ném natri kim loại ra, một chiếc xúc tu đột nhiên xuyên thẳng về phía vị trí của Tiểu Ca.

Ngay lập tức, Tiểu Ca khẽ nhíu mày, sắc mặt không đổi tiếp tục chạy về phía trước, nhảy ra khỏi mạn thuyền.

Natri kim loại trong nháy mắt bay ra khỏi túi da, được bọc giấy dầu bay thẳng vào miệng của con bạch tuộc khổng lồ axit.

Ngay lập tức, thời gian dường như ngưng đọng, thời gian dường như chậm lại, Chu Du có thể nhìn rõ ràng chiếc giấy dầu bọc natri kim loại không có một chút hư hại nào, bị ăn rồi, nếu axit ăn mòn được cái giấy bò húc kia, e là cũng chết luôn rồi!

Khi Chu Du đang sốt ruột định hét lên, Tiểu Ca đột nhiên dừng lại giữa không trung, một thanh phi đao màu đen đuổi theo natri kim loại bay đi.

Việc dừng lại đột ngột khiến Tiểu Ca lại né được một cú tấn công của xúc tu.

Nhưng cũng vì thế mà anh ta rơi xuống biển.

Lúc này, Chu Du trong lòng chợt động: Kịp rồi!

Chu Du ngay lập tức dùng răng cắn chặt chuôi Minh Hồng Đao cũng nhảy ra khỏi mạn thuyền, nhưng chân anh lại móc vào lan can thuyền.

Bị kéo dừng đột ngột, Chu Du chúi xuống, giây tiếp theo một chiếc xúc tu từ phía trên đầu anh đập mạnh vào thành thuyền bên cạnh.

Cùng với tiếng nổ lớn và chấn động, Chu Du trong lúc rơi đã tóm lấy chân Tiểu Ca, hai người cùng nhau đập vào thành thuyền.

Ngay lập tức, một tay Chu Du vươn ra hơi cong lại, hai tay Tiểu Ca cũng buông thẳng xuống đập vào thành thuyền.

Giây tiếp theo lực đạo bên Tiểu Ca đột nhiên được hóa giải, bên Chu Du cũng theo đó hóa giải lực, ngay lập tức, hai người cực kỳ ăn ý hoàn thành việc dừng lại.

Nhưng vẫn chưa xong, lại một chiếc xúc tu nhắm vào Tiểu Ca.

Lúc này Tiểu Ca dùng sức đẩy mạnh người lên.

Thấy vậy, Chu Du cũng dùng lực ở mạn thuyền.

Đúng lúc này, phản ứng hóa học của natri kim loại cũng bắt đầu trở nên dữ dội.

"Bành" một tiếng vang lên, khiến đường tấn công của chiếc xúc tu kia đều thay đổi, lại một lần nữa nhắm vào Tiểu Ca.

Tiểu Ca nhíu mày, vừa định buông tay, nhưng đột nhiên cảm thấy một lực lớn kéo mình về phía sau.

Tiểu Ca thuận theo lực bay lơ lửng giữa không trung, tay anh ta vươn xuống tóm lấy vạt áo giáp sau lưng Chu Du.

Ngay khoảnh khắc bay qua phạm vi mạn thuyền, chân Tiểu Ca đột nhiên duỗi thẳng, mượn lực trong nháy mắt kéo Chu Du lên.

Hai người từ lúc rơi xuống đến lúc lên đã diễn một màn phối hợp hoàn hảo đến cực điểm, thậm chí thời gian bỏ ra cũng chỉ khoảng ba năm giây mà thôi.

Chương 74

Cú đánh vừa rồi dường như đã trở thành tiếng ca tuyệt mệnh của con Kraken, "Rầm ~ Rầm ~ Rầm ~" âm thanh không ngừng vang lên, hai người không dám dừng lại, nhanh chóng lùi về phía sau.

Đồng thời, Chu Du vừa lùi vừa hét lên: "Tất cả đừng ra ngoài!" Lời Chu Du nói khiến hai người phụ nữ định ra sắc mặt thay đổi lại lùi về trong cabin.

Lúc này, "Bành" một tiếng nổ lớn cùng tiếng sấm xé toạc màn đêm.

Chất mực đen như hoa mưa tản ra, Chu Du nhìn thấy tấm bạt che mưa của vật tư bên cạnh, một nhát dao rạch ra chui vào trốn.

Hơn mười giây sau, cảm thấy không còn nguy hiểm Chu Du mới chui ra.

Khắp boong tàu đều có những vết mực đen nhạt, nhưng sau khi bị nước mưa và nước biển rửa trôi, dần dần mất đi tính ăn mòn của axit.

Lần này nhờ Chu Du nhắc nhở, mọi người đều trốn khá kỹ.

Có một hai người không may bị dính mực đen, nhưng cũng nhanh chóng được nước rửa trôi, nhiều nhất cũng chỉ bị bỏng nhẹ.

Con Kraken chết khiến Chu Du thở phào nhẹ nhõm.

"Mọi chuyện ổn rồi chứ?" Nghe Trần Văn Cẩn hỏi, Chu Du thầm nghĩ: Đại tỷ, cô quên bão rồi à?

Chu Du lại cầm cây sào tre dò xuống biển, lắng nghe mấy chục giây.

Trong lúc đó mọi người đều im lặng chờ đợi, không ai dám làm

phiền Chu Du.

Chu Du sau khi nghe thấy mộ dưới biển lại mở miệng nói: “Cơn bão sắp tới, không phải sở trường của tôi.

Mộ dưới biển cách vị trí hiện tại của chúng ta, ở hướng Tây Nam khoảng ba mươi hải lý.” “Thuyền trưởng đã chết mấy thủy thủ rồi, không biết có cần giúp đỡ không.

Ngoài ra tôi vừa bị thương nhẹ, nên cần về nghỉ ngơi, Tiểu Ca, chỗ này giao cho cậu trông chừng.” Tiểu Ca nghe vậy gật đầu, nhưng đúng lúc này, Hoắc Linh một tiếng hét chói tai vang lên.

Mọi người thuận theo hướng Hoắc Linh nhìn mà nhìn sang, một người bị ăn mòn nằm đổ trên mặt đất, hiển nhiên đã chết.

“Tiểu Cao, chết rồi sao?” Chu Du nghe vậy, trầm mặc một lát, sau đó mở miệng nói: “Là tôi giết cô ấy.

Cô ấy bị axit phun trúng, thà rằng để cô ấy kết thúc đau khổ sớm còn hơn là để cô ấy phải chịu sự ăn mòn từ từ.

Đó là điều duy nhất tôi có thể làm cho cô ấy!” Không thể cứu sao?

Có thể cứu, nhưng cứu cũng chín phần chết một phần sống, cách duy nhất là ném cô ấy xuống nước, lợi dụng nước biển để hóa giải dịch axit.

Nhưng bây giờ đang là lúc bão tố, xuống đó có lẽ sẽ không tìm thấy người nữa.

Tất cả vận may đều không đứng về phía Tiểu Cao, cô ấy cũng sẽ bị bỏng rát hủy dung trên diện rộng.

Lúc đó chắc chắn cô ấy sẽ sinh lòng oán hận, dần dần đi vào bóng tối, báo thù mỗi người trên thuyền.

Nên giết cô ấy, thay cô ấy giải thoát đau khổ là lựa chọn tốt nhất.

Chu Du nói xong, không quản những người khác nữa, đi thẳng về cabin.

"À phải rồi, mau tắt cái súng phun lửa đi, không thì có vật tư bị cháy hỏng đấy." Mọi người ánh mắt nhìn sang, có dưỡng khí hỗ trợ dù bão tố cũng không dập tắt được ngọn lửa vàng cam kia, nhưng may mắn là có thể ngăn chặn ngọn lửa lan rộng.

Trần Văn Cẩn lòng chợt thắt lại, vội vàng mở miệng nói: "Tam Tỉnh, Liên Hoàn đi dập lửa, những người khác đến phòng thuyền trưởng." Chu Du thực ra chỉ không khỏe, chứ không hề bị thương thật.

Nhưng giải quyết chuyện lớn thì cần gì phải hạ mình đi làm thủy thủ, giải quyết mấy vấn đề nhỏ nhặt chứ?

Như vậy thì quá tệ, cần đội thám hiểm làm gì?

Để ăn à?

Vậy nên Chu Du yên tâm nghỉ ngơi.

Dù con thuyền lắc lư không ngừng, y như chơi tàu lượn siêu tốc, khiến anh cũng không thể nghỉ ngơi tốt được, nhưng đã không ra ngoài thì thôi.

Khó chịu thì có thể có, nhưng phong độ thì không thể mất.Khi con thuyền một lần nữa dừng lại, đó là hai tiếng sau.

Chu Du uống một ngụm nước, cố gắng đè nén cảm giác khó chịu sau hai tiếng như ngồi tàu lượn, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Anh không ra ngoài nữa mà nằm xuống nghỉ ngơi.

Dù không bị thương, nhưng anh đã dùng sức hơi quá đà.

Khi tỉnh lại vào trưa hôm sau, không ai gọi anh dậy ăn cơm, vì hôm qua mọi người đều đã quá mệt mỏi, lúc này ai nấy đều đang nghỉ

ngơi.

Khi Chu Du ra boong tàu, chỉ có vài thủy thủ đang sửa chữa boong tàu bị hư hỏng hôm qua.

Thân thuyền bị tổn hại, như vậy chỉ có thể quay về xưởng thuyền để sửa chữa, còn mức độ hư hại có sửa được hay không lại là một chuyện khác.

Nhưng may mắn là thân thuyền bị hư hại không quá nghiêm trọng, chỉ cần không gặp bão lớn, duy trì thêm nửa tháng trên biển cũng không phải vấn đề lớn.Trên biển vẫn là trời xanh mây trắng, gió nhẹ thổi tung mái tóc dài của một cô gái.

Đúng vậy, trên boong tàu lúc này, ngoài mấy thủy thủ, còn có Hoắc Linh.

Mái tóc dài của Hoắc Linh như được điện hóa, gió thổi nhẹ nhàng bay lên, tạo thành một khung cảnh đẹp như tranh vẽ.

Chu Du dường như nhớ rõ mô tả về Hoắc Linh trong sách: "Tóc dài chấm vai, gương mặt vô cùng xinh đẹp và đáng yêu, nhưng cũng toát lên vẻ vũ mị.

Tác giả đã bình luận cô là một tiểu thư thuần khiết, đồng thời cực kỳ lương thiện, tuy là một nhân vật phụ nhưng sức hấp dẫn không kém gì nhân vật chính." Lúc này, cảnh tượng trước mắt dường như trùng khớp với hình ảnh trong sách, vẻ đẹp của cô có lẽ không thua kém Hoắc Tiên Cô thời trẻ, thậm chí có thể sánh ngang với Hoắc Tú Tú.Hoắc Linh dường như nghe thấy tiếng động phía sau, cô quay đầu lại nhìn, lập tức nở một nụ cười đáng yêu và quyến rũ: "Anh Chu, anh ra rồi à, vết thương của anh đỡ hơn chưa?

Chương 75

Hôm qua em lo lắm.”“Không sao rồi, chỉ là nội thương nhẹ thôi, dù sao chưởng của con mực quái đó hôm qua cũng không dễ dàng đỡ được.”Hoắc Linh chợt hiểu ra lý do anh bị thương, sau đó cô cười nói: “Anh Chu, cảm ơn anh.

Anh và Trương Khải Linh hôm qua đã cứu cả con thuyền này đấy.”Hoắc Linh lúc này mới 21 tuổi, gọi Chu Du một tiếng “anh Chu” thì không có gì sai cả.

Thấy cô bé hay cười này, Chu Du cũng cười đáp: “Tôi thì chỉ là tự cứu mình thôi.

Hôm qua có một thành viên của đội rất giỏi, chúng tôi trên cùng một thuyền, nếu thuyền chìm thì tôi cũng không thoát, không chạy được.”Dù đó là lời thật lòng của Chu Du, nhưng cũng không thể thay đổi sự thật là anh và Tiểu Ca đã cứu mọi người.

Hoắc Linh nhìn thanh đao đang được bọc vải sau lưng Chu Du, hỏi: “Anh Chu, bây giờ em có thể xem đao của anh được không?”Chu Du nghe vậy khựng lại, rồi lại từ chối Hoắc Linh, lắc đầu: “Thần khí có linh, trừ tôi ra sẽ không có ai khác chạm vào.

Nếu nó nổi giận, có thể sẽ phản phệ.

Vì vậy, ngoài tôi ra, không mấy ai có thể chạm vào thanh đao này.”Được rồi, Hoắc Linh nhún vai, lần thứ hai bị từ chối nhưng không hề tức giận.

“Anh Chu, khi nào chúng ta có thể tìm lăng mộ dưới biển?

Thuyền đã bị hỏng thế này, em sợ không trụ được vài ngày nữa.”“Chắc là hôm nay thôi.

Nếu hôm qua tôi đã xác định đúng vị trí.”Nghe vậy, Hoắc Linh chợt hiểu ra: Thính Lôi Định Huyệt.

“Anh Chu là truyền nhân Tá Lĩnh phải không?”“Không!”Hoắc Linh nghe vậy hơi sững sờ, khó hiểu hỏi: “Không phải hôm qua anh Chu mới nói Thính Lôi Định Huyệt là tuyệt kỹ của Tứ Đại Đạo Phái Tá Lĩnh sao?”Chu Du nghe vậy mỉm cười, nhìn Hoắc Linh: “Thính Lôi Định Huyệt quả thật là tuyệt kỹ của Tá Lĩnh, nhưng ai quy định chỉ có người Tá Lĩnh mới biết Thính Lôi Định Huyệt?”Ôi, có thể như vậy sao?

Tuyệt kỹ của Tá Lĩnh đã thất truyền rồi sao?

Không đợi Hoắc Linh mở miệng, Chu Du lại đưa ra một ví dụ: “Em đã nhìn thấy ngón tay của Trương Khải Linh chưa?”Hoắc Linh nghe vậy gật đầu, cô khá thích Trương Khải Linh nên đương nhiên sớm đã chú ý đến hai ngón tay đặc biệt của cậu ấy.

Đương nhiên, bây giờ cô cũng khá thích Chu Du.

Đàn ông có bản lĩnh luôn dễ thu hút sự chú ý của các cô gái, đó là quy luật tự nhiên.

Thấy Hoắc Linh gật đầu, Chu Du mới tiếp tục: “Hai ngón tay đó không hề đơn giản, đó là tuyệt kỹ Song Chỉ Tham Động của Phát Khâu Thiên Quan.

Nhưng Tiểu Ca không phải truyền nhân của Phát Khâu Thiên Quan!

Trương gia thần bí, tinh thông nhiều tuyệt kỹ.”Đúng lúc đó, thuyền trưởng đột nhiên đi ra, gọi Chu Du: “Tiểu Chu, chỗ cậu cần tìm có lẽ ở gần đây rồi, đi gọi đội trưởng đi.”Chu Du nghe vậy, nhìn thuyền trưởng một cái, rồi lại nhìn Hoắc Linh.

Hoắc Linh lập tức nói: “Em đi gọi chị Văn Cẩm.”“Được!”Hoắc

Linh nhanh chóng đi gọi người, Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn đi ra sau đó liền vội vàng nhìn xuống dưới thuyền.

Chu Du lắc đầu không nói nên lời, hai người này ngốc nghếch à?

Khi nước sâu vài mét thì làm sao nhìn xuyên qua mặt nước được chứ?Tôi đã tới nơi rồi sao?

Chu Du nghe vậy gật đầu, nói: "Ừ, thuyền trưởng nói rồi, nếu hôm qua không nhầm thì lăng mộ chìm thuyền hẳn ở gần đây.

Đáng tiếc bây giờ không có sấm, tôi cũng không biết vị trí cụ thể."Không có sấm thì không thể tạo ra sấm sao?

Thôi được rồi, bây giờ điều kiện có lẽ thật sự không cho phép.

"Được rồi, đã ở gần đây rồi, vậy thì chúng ta xuống lặn tìm đi.

Bốn người một tổ, tìm kiếm trong bán kính ba hải lý (khoảng 5km) cũng mất một ngày."Đây là phương pháp tốt nhất trong tình cảnh hiện tại, Chu Du gật đầu, nói: "Nhưng tôi chưa từng làm việc dưới biển, e rằng phải có người dạy tôi."Nghe vậy, Trần Văn Cẩm cũng hiểu.

Trong hồ sơ của Chu Du chỉ có một lần ghi chép khảo cổ trên đất liền, lại còn sống ở phương Bắc, e rằng ngay cả bơi anh cũng không biết.

"Chu Du, cậu biết bơi không?"Cái này Chu Du thực sự biết, nhưng biết bơi và biết cách vận dụng lại khác.

Trước khi xuyên việt, anh chỉ học được kiểu bơi chó trong hồ bơi, thì làm sao mà dùng được chứ?

Thế nên Chu Du trực tiếp phớt lờ việc mình biết bơi, trong lòng thầm nhủ: "Tôi bây giờ không biết bơi giỏi đâu." "Không biết!"Trần Văn Cẩm không chút ngạc nhiên, mặc dù cô cũng kinh ngạc khi Chu Du không biết bơi, nhưng cũng không nói gì.

Nếu Chu Du chưa từng để lộ cơ bắp của mình trước đây, e rằng sẽ không ai không oán trách.

Cấp trên làm ăn kiểu gì vậy, phái một người không biết bơi đi tìm lăng mộ dưới biển, gây thêm rắc rối à?

Nhưng tối qua Chu Du và Tiểu Ca vừa cứu mọi người, nên mọi người đương nhiên không nói gì nhiều.

“Tam Tỉnh, Liên Hoàn và Tề Vũ, bốn người một tổ, hãy xuống tìm kiếm khu vực gần đây trước.

Bốn người mỗi người một hướng, ai phát hiện ra thì báo hiệu lên.”“Chu Du, cậu xuống nước học bơi với tôi đi.

Tình huống đặc biệt, hi vọng cậu có thể học được các kỹ năng bơi cơ bản trong hai ngày.”Nghe Trần Văn Cẩm sắp xếp xong, Hoắc Linh vội vàng nói: “Chị Văn Cẩm, em cũng giúp một tay nhé.”Hoắc Linh là một trong những người có khả năng bơi lội cực tốt.

Trần Văn Cẩm đương nhiên không tiện sắp xếp nếu Hoắc Linh là nữ giới không tự nguyện.

Lúc này Hoắc Linh đã mở lời, Trần Văn Cẩm gật đầu.

Tiểu Ca không có bất kỳ ý kiến gì về việc Hoắc Linh dạy Chu Du bơi, Hoắc Linh thích ai thì thích, nhưng không có nghĩa là cậu ấy cũng thích Hoắc Linh.

Tiểu Ca còn có vợ là Tiểu Thiên Chân đang đợi.

Ngược lại Ngô Tam Tỉnh có vẻ mặt không vui khi Trần Văn Cẩm dạy Chu Du bơi, nhưng cũng không nói gì.

Trần Văn Cẩm là người có chủ kiến, những việc cô đã quyết định thì ít khi thay đổi.

Nếu dám mở miệng, thì đó là nghi ngờ Trần Văn Cẩm, hậu quả có

thể đoán trước được.

Trần Văn Cẩm đã không hài lòng với anh ta trước khi khởi hành rồi, nếu thêm một lần nữa thì chắc chắn sẽ chia tay.Với nguyên tắc "mắt không thấy thì lòng không đau", Ngô Tam Tỉnh thu dọn đồ đạc xong thì là người đầu tiên xuống nước.

Chương 76

Chu Du cũng nhờ sự giúp đỡ của Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh mà xuống nước, bắt đầu học bơi.

Hai người phụ nữ tưởng Chu Du lần đầu xuống nước, khó tránh khỏi sẽ trông chừng anh kỹ hơn một chút, nhưng càng trông chừng kỹ thì lại càng dễ xảy ra vài chuyện ngoài ý muốn.

Chu Du học rất nhanh.

Khi Chu Du đại khái đã học được kiểu bơi tự do, hai cô gái lên bờ.

Ngoài vẻ mặt hơi ửng hồng, không ai có thể nhận ra hai người có gì đó không ổn.

Thật ra lặn không nhất thiết phải biết bơi, nhưng nếu muốn an toàn hơn thì biết bơi vẫn là tốt nhất.Trong một ngày, họ liên tục thay đổi bốn vị trí, hai nhóm người luân phiên lặn xuống, cuối cùng trước khi mặt trời lặn đã tìm thấy vị trí của lăng mộ chìm thuyền.

Bởi vì người ở xa đã nhìn thấy lăng mộ chìm thuyền và phát tín hiệu, nên họ đã tránh được một kiếp, không ai chú ý đến một cái bóng trắng chợt lóe lên rồi biến mất.

“Văn Cẩm, mộ huyệt đã tìm thấy rồi, nhưng bây giờ trời đã tối, mọi người lại tiêu hao khá nhiều thể lực, hôm nay vào mộ thì không được lý trí cho lắm, chi bằng chúng ta nghỉ ngơi một ngày, ngày mai hãy xuất phát nhé.”Chu Du nghe vậy, nhìn Ngô Tam Tỉnh một cái thật sâu, cũng không nói gì.

Trần Văn Cẩm không hề nghi ngờ, dù sao Ngô Tam Tỉnh cũng là bạn trai của cô, chuyện như vậy càng không có lý do gì để nghi ngờ.Sau bữa tối, Hoắc Linh rất kiên nhẫn giải thích cho Chu Du cách

sử dụng bình dưỡng khí, dù sao việc sử dụng dưỡng khí khi lặn xuống nước có liên quan đến việc có thể sống sót trở về hay không.

Mọi người đều mong đợi lăng mộ dưới biển, nên nhất thời không cảm thấy buồn ngủ.

Nhưng đúng lúc đó, cửa phòng Chu Du bị gõ.

Chu Du tiến lên, mở cửa phòng, thấy Ngô Tam Tỉnh, vừa bất ngờ lại vừa hợp tình hợp lý.

Đã muốn lén lút thám hiểm lăng mộ dưới biển vào ban đêm, vậy thì trước tiên phải xác nhận mọi người đều đã ngủ.

Ngô Tam Tỉnh bưng một đĩa hương trầm đứng ngoài cửa, bất ngờ nhìn Hoắc Linh đang ở trong phòng Chu Du, nhướng mày hỏi: "Tiểu Linh cũng ở đây à, tôi không làm phiền chứ?"Hoắc Linh lập tức đỏ bừng mặt, định giải thích, nhưng lại sợ Chu Du hiểu lầm, thế là quyết định đợi Chu Du giải thích.

Anh ấy hẳn là sẽ giải thích chứ?

Chu Du nghe vậy, nhưng không giải thích, mà hỏi: "Anh tìm tôi vào giờ này có chuyện gì?"Ngô Tam Tỉnh nghe vậy bước lên một bước, chen vào phòng giữa lúc Chu Du đang cau mày, một tay đặt hương trầm xuống đất, một tay nói: "Không phải ngày mai sẽ xuống mộ sao, sợ cậu ngủ không ngon, không có tinh thần, lo xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên chuẩn bị cho cậu ít trầm hương mộc.

Đây là đồ tốt mà tôi đã dùng rất nhiều, đảm bảo sáng mai cậu sẽ tràn đầy tinh thần."Ngô Tam Tỉnh quay người tiếp tục nói với Hoắc Linh: "Tiểu Linh, đã ở đây rồi, phần của em anh cũng đã đặt xuống rồi đó, lúc về đừng quên lấy.""Em biết rồi, Tam ca!"Ngô Tam Tỉnh dường như có chút tự biết mình, đặt hương trầm xuống rồi đi ra ngoài.

Nhìn thấy vậy, mặt tối trong lòng Chu Du đột nhiên bùng nổ một chút, có nên để mặc cô bé không?

Khi đó một mỹ nhân nhỏ nhắn sẽ nằm trong phòng mình mặc sức chém giết thôi.

Đương nhiên Chu Du cũng biết, sự khác biệt giữa người và súc vật nằm ở chỗ có thể kiềm chế dục vọng của mình.

Lại nói, anh đâu thể nào không nhận ra tình cảm của cô bé dành cho mình, đã vậy thì nên dựa vào bản lĩnh mà có được, tại sao phải làm chuyện mất nhân phẩm chứ.Thế là Chu Du giơ ngón tay lên trước mặt Hoắc Linh.

Hoắc Linh đang định nói gì đó thì sững sờ, ngạc nhiên nhìn Chu Du, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng cô vẫn dùng hai tay che miệng, để tránh phát ra âm thanh.Trong khi Hoắc Linh đang ngạc nhiên, Chu Du lại dập tắt ngọn lửa nhỏ trong mắt mình dưới ánh mắt của cô.

Sau đó Chu Du đi đến bên Hoắc Linh, ghé sát tai cô thì thầm: "Hương mê hương đó, nếu em ngửi phải, tôi không biết những chuyện khác, nhưng đêm nay e rằng em sẽ ngủ trong vòng tay tôi đấy."Khoảnh khắc đó Chu Du cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, không khí giữa hai người dường như bùng lên ngọn lửa của tình yêu.Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cả hai đều không động đậy.

"Gầm!"Một tiếng động không chỉ Chu Du nghe thấy, mà Hoắc Linh đang ở rất gần cũng nghe thấy.

Vẻ mặt cô lúc nãy đỏ bừng và tim đập nhanh, giờ thì mặt lại càng đỏ hơn.

"Anh Chu!"Nghe giọng nói có chút run rẩy của cô, Chu Du khó

khăn đứng thẳng dậy, thầm nghĩ: Hoắc Linh đã bị dẫn dắt bởi thuộc tính nữ giới rồi sao?

"Đừng nói gì cả, để tôi bình tĩnh!"Dường như cảm nhận được Chu Du đang đứng trên bờ vực bùng nổ, Hoắc Linh cũng không dám nói thêm gì nữa, đối với những chuyện chưa biết, cô cũng có chút bất an.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, hai người cứ thế im lặng, Chu Du thậm chí còn nhắm mắt lại, không dám nhìn Hoắc Linh.Đột nhiên Chu Du mở mắt, dù thính lực đơn thuần không bằng Thính Nô, nhưng cũng vượt xa người thường, đó cũng là lý do Ngô Tam Tỉnh muốn mê hoặc mọi người.

"Đi thôi!""Ai?

Đi đâu vậy?"Liên tiếp ba câu hỏi của Hoắc Linh không đợi Chu Du trả lời, cô đột nhiên nhận ra, kinh hô: "Chu…"Chưa kịp nói hết câu, Chu Du đã bịt miệng Hoắc Linh lại.

Anh lại đặt ngón tay lên môi ra hiệu giữ im lặng, rồi mới buông Hoắc Linh ra.

Hoắc Linh phản ứng lại, khẽ khàng ghé sát tai Chu Du, hỏi nhỏ: "Anh Chu, không phải đi rồi sao?

Đi xuống lăng mộ dưới biển rồi đúng không?

Tam ca đúng không?"Hoắc Linh rất thông minh, kết hợp việc Chu Du dập tắt hương trầm, và vị trí của họ, cô lập tức suy luận ra đại khái.

Chỉ là cô không đoán được là ai.

Chị Văn Cẩm sao?

Không giống người như vậy!Thế nhưng lúc này sự chú ý của Chu

Du hoàn toàn không nằm trên lời nói của Hoắc Linh, trên người Hoắc Linh có mùi hương, vì ở quá gần nên hương khí hoàn toàn chui vào mũi anh.

Nhất thời, Chu Du có chút mất kiểm soát.

"Hoắc Linh.""Dạ?""Tôi có thể hôn em không?"Hoắc Linh nghe vậy giật mình, theo bản năng lùi lại một chút.

Nhìn thấy vậy, ánh mắt Chu Du cũng dần khôi phục sự thanh tỉnh.

Không đợi Hoắc Linh nói gì, Chu Du đã mở lời trước, xin lỗi nói: "Xin lỗi, tôi đã mất kiểm soát!""Anh Chu, em…""Không sao!"Không đợi Hoắc Linh nói xong, Chu Du đã ngắt lời cô, nói: "Những người phía sau cũng đã đi rồi, đi gọi mọi người đi."Nghe Chu Du nói vậy, nhất thời Hoắc Linh cảm thấy có chút tổn thương khó tả, nhưng cô vẫn mím môi, gật đầu rồi đi ra ngoài.

Chu Du khoác ba lô lên vai rồi cũng ra khỏi phòng, không đi gọi người, cũng không ra boong tàu, mà đi thẳng vào nhà vệ sinh rửa mặt bằng nước lạnh.

Chu Du à Chu Du, rời xa vợ lâu quá rồi sao?

Chương 77

Nhưng là người của Cửu Môn đó, dính vào thì rắc rối sẽ bám lấy cả đời!

Trong khi Chu Du đang suy nghĩ như vậy, dường như lại có một giọng nói khác vang lên trong đầu anh: Sợ cái gì, không phải Uông gia sao?

Không phải Cửu Môn sao, chúng ta là người có hệ thống mà.Khi mọi người đều đã thức dậy, đó là hơn nửa tiếng sau.

Ai nấy đều với vẻ mặt ngái ngủ, phải rửa mặt bằng nước lạnh mới hồi phục được mấy phần tinh thần.

Ngô Tam Tỉnh đã không nói dối một điều, hương trầm thực sự có thể giúp người ta ngủ ngon, ngày hôm sau tinh thần sảng khoái gấp bội, nhưng đồng thời, nếu không ngủ đủ giấc, thì tinh thần sẽ càng thêm mệt mỏi.

“Tiểu Chu, có chuyện gì vậy?

Sao lại gọi mọi người dậy vào giờ này.”Trần Văn Cẩm đột nhiên chú ý thấy hình như thiếu mấy người, cô hỏi: “Tam Tỉnh đâu?

Liên Hoàn và Lý Húc đâu rồi?”Chu Du nghe vậy, nói: “Ba người họ chắc đã xuống mộ rồi!”“Tôi không thích hương liệu, nên sau khi Ngô Tam Tỉnh đưa hương đến tôi đã dập tắt nó.

Sau đó khoảng chưa đến một tiếng, tôi nghe thấy tiếng nước rơi.

Ban đầu tôi tưởng có người vô tình rơi xuống nước, định đi ra xem sao, kết quả là tôi vừa mới mặc xong quần áo đi ra, lại nghe thấy một tiếng nước rơi nữa.

Tôi mới ý thức được không ổn, liền gọi Hoắc Linh dậy, nhờ cô ấy

gọi mọi người dậy.”Hoắc Linh nghe lời Chu Du nói suýt nữa thì trợn trắng mắt, nếu không phải tự mình trải qua, có lẽ cô đã tin thật rồi, nhưng đàn ông nói dối như cuội vậy.

Tuy nhiên Hoắc Linh đương nhiên sẽ không vạch trần Chu Du, thậm chí còn hợp tác gật đầu, vẻ mặt cô y như thể rất đồng tình, có thể gọi là ảnh hậu.

Trần Văn Cẩm im lặng một lúc, rồi nói: “Mọi người đừng đợi nữa, thay trang bị đi, chúng ta cũng đi thôi.”Nhất thời mấy người đều gật đầu, thay trang bị rồi xuống biển.

Biển về đêm lạnh buốt, nhiệt độ băng giá khiến mấy người bị kích thích sâu sắc, tinh thần uể oải đều bị kích thích tỉnh táo trở lại.Trong bóng tối, từng ngọn lửa lạnh lẽo tỏa sáng xuống phía dưới, không còn cách nào khác, vốn dĩ sâu hàng chục mét, cộng thêm màn đêm, nếu chỉ dùng đèn pin dẫn đường thì thật sự không thể nhìn rõ.

Lửa lạnh chiếu sáng con đường phía trước, đột nhiên một tảng đá lớn xuất hiện, dưới tảng đá lác đác có những mảnh gỗ thuyền vỡ vụn, nhìn theo đường nét thì không dưới hai mươi con thuyền lớn.

Nhìn thấy vậy không chỉ những người khác sững sờ, mà Chu Du cũng có chút ngẩn người, khối lượng công trình này quá lớn rồi phải không?

Chiều rộng của hai mươi con thuyền lớn thời cổ đại thì không biết thế nào, tảng đá khổng lồ và mộ huyệt này e rằng nặng hàng chục nghìn tấn, làm sao mà đưa lên được?Đúng lúc đó, một cửa động xuất hiện ở dưới đáy tảng đá, mọi người nhìn một cái rồi dừng lại, Trần Văn Cẩm ra hiệu cho mọi người cẩn thận, sau đó dẫn đầu bơi về phía trước.

Thấy vậy, Tiểu Ca quay đầu ra hiệu cho Chu Du rồi dẫn đầu bơi lên, trong tay cậu ấy lúc này có một cây giáo cá, cũng có một số khả

năng phòng thủ.

Đáng tiếc, khoảnh khắc đó có lẽ họ không biết mình sẽ phải đối mặt với điều gì.

Chu Du bơi theo phía sau, Minh Hồng Đao được nắm chặt trong tay.Cái động này có thể nói là đạo động, nhưng vừa là đạo động lại vừa không phải đạo động.

Là đạo động vì nó thực sự có thể dùng để trộm mộ, không phải đạo động vì cái động này do "hải bá tử" trong nguyên tác đào.

Cũng không biết hải bá tử đó có phải chán ghét cuộc sống trong mộ nên mới đi ra ngoài.

Nhưng thực ra mộ huyệt này hẳn phải có một lối ra vào đặc biệt, tương truyền "Quỷ Bà" mỗi khi trăng tròn sẽ đi ra bờ biển dụ dỗ đàn ông gặp tai họa, có thể thấy đây không phải lần đầu tiên cô ta đi ra ngoài.Khoan đã, đêm trăng tròn?

Chu Du chợt nhận ra điều gì đó, nhưng đáng tiếc lúc này mọi người đã đi xuống rồi.Trong khi đội khảo cổ đang mò mẫm tiến về phía trước, Chu Du đột nhiên nhìn sang một bên.

Mặc dù tầm nhìn dưới nước không cao, nhưng anh có thể thấy bức tường đá bên cạnh hơi lõm vào trong, thế là Chu Du liên tục nháy đèn pin ba lần từ phía sau.

Khoảnh khắc đó, người phía trước Chu Du lập tức dừng lại, cũng nháy đèn pin về phía trước.

Dưới đáy biển không giống trên bờ, đèn pin ở thời đại này có thể chiếu ra cột sáng hơn 10 mét dưới đáy biển đã là rất quý rồi, nên họ mới dùng cách này.Đúng lúc đó, những người phía trước đều dừng lại, từng người một bắt đầu bơi trở về.

Sau khi mọi người quay lại, họ vây Chu Du thành một vòng tròn,

Trần Văn Cẩm ra hiệu.

“Đã sao?

Đã phát hiện ra gì rồi sao?”Chu Du chỉ vào bức tường đá bên cạnh, trọng điểm là vẽ một đường dọc theo tảng đá đó.

Theo động tác của Chu Du, mọi người cũng nhìn thấy bức tường đá này khác thường, tảng đá này hơi lõm vào một chút, nếu không nhìn kỹ thì thật sự nhất thời không chú ý.

Đúng lúc đó, Tiểu Ca đột nhiên áp tai vào bức tường đá, sau đó gõ gõ.

Thấy Tiểu Ca làm như vậy, Chu Du cũng học theo, nhưng anh đã bỏ qua một điều, khả năng truyền âm của nước biển tốt hơn trong không khí, vì vật liệu cơ quan khác nhau nên âm thanh phản hồi cũng không giống nhau.

Trong nước, có lẽ anh có thính lực sánh ngang với Thính Nô, cộng thêm kỹ năng Thính Lôi Định Huyệt, tuyệt đối có thể nghe ra cơ quan.

Chu Du không dùng ngón tay gõ, ngón tay của anh không lợi hại bằng Tiểu Ca, âm thanh phản hồi tạo ra sẽ nhỏ hơn, nên anh chọn dùng chuôi Minh Hồng Đao.

“Băng ~”Tiếng gõ của Chu Du chỉ một tiếng, nhưng một tiếng là đủ rồi, một tiếng dài dưới tác dụng của âm vang.

Cùng với việc thu thập âm thanh trong tai, một bức tranh ba chiều hiện ra.

Vị trí bánh răng cơ quan, hình dạng và đường nét, các điểm kết nối cơ quan… đều lần lượt hiện ra, Chu Du liên tục diễn tập theo lộ trình cơ quan trong đầu.Sau cơ quan dường như không có nguy hiểm, chỉ là một cơ quan mở cửa.

Chu Du mở mắt, nhìn Tiểu Ca, lúc này Tiểu Ca cũng mở mắt nhìn Chu Du.

Hai người nhìn nhau, hiểu ý đối phương, hai người đồng thời gật đầu.Nhưng đúng lúc đó, Minh Hồng Đao đột nhiên phát ra rung động, sóng nước hình thành từ rung động ngay lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Lòng Chu Du thắt lại, ánh mắt co rút, nắm chặt Minh Hồng Đao đồng thời quay người quét nhìn bốn phía.

Minh Hồng Đao sau khi theo anh luôn trung thực, tình huống đột ngột như vậy hoặc là có nguy hiểm, hoặc là xung quanh có thứ gì đó không sạch sẽ.

Nhưng Chu Du nghiêng về khả năng thứ hai hơn, nếu là khả năng thứ nhất thì Tiểu Ca sẽ không không nhắc nhở.Khoảnh khắc Chu Du quay đầu, dường như có thứ gì đó bị kinh hãi, trong nháy mắt biến mất phía sau một người.

Khi Chu Du nhìn tới, chỉ thấy một cái bóng trắng.

Chương 78

Nhìn cái bóng trắng đó rời đi, Chu Du không đuổi theo.

Đuổi theo quái vật dưới nước, e rằng sống quá an nhàn nên đã kiêu ngạo rồi.

Chu Du nhanh chóng nhấn vào tảng đá lớn bên cạnh, lợi dụng lúc bóng trắng chưa đuổi kịp mà rời đi.Tốc độ của Chu Du rất nhanh, nhưng không phải điều quan trọng nhất, bóng trắng dường như hơi sợ Minh Hồng Đao, thế nên đã không đuổi theo.

Chu Du biết, đó hình như là Quỷ Bà trong nguyên tác.Sau khi đi qua lối đi dường như có một cơ quan hút nước, nhất thời anh cảm thấy như bị ném vào máy giặt lồng quay vậy.

Cảm giác đó không hề dễ chịu, không chỉ vậy, nếu không cẩn thận còn có thể va đầu.

Nhưng may mắn là mọi người đều đội mũ bảo hiểm sắt, nên không ai bị thương, nhưng cảm giác bị va đập đó khiến người ta không thoải mái chút nào.

Chu Du trước đó vẫn luôn giữ đao sát bên người, cố gắng cẩn thận tránh làm bị thương đồng đội.

Anh liếc nhìn nước biển xung quanh, hình như không thấy máu.

Chu Du thở phào nhẹ nhõm, khi nhìn xung quanh, anh phát hiện Tiểu Ca cũng đồng thời đang nhìn.

Ngoại trừ hai người họ, những người khác đều đang cố gắng điều chỉnh lại.

Thấy Chu Du nhìn mình, Tiểu Ca gật đầu, sau đó chỉ lên phía trên.

Chu Du sững sờ, ngẩng đầu nhìn lên.

Ồ?

Buồng khí?

Chu Du đưa tay vỗ mấy người bên cạnh cho tỉnh táo rồi nhanh chóng bơi về phía buồng khí.Chu Du vừa nổi lên mặt nước đã nhanh chóng quét mắt nhìn xung quanh, thở phào nhẹ nhõm, không có gì cả, tốt.

Chu Du có đôi mắt phá vọng, nếu thật sự có thứ gì đó không nhìn thấy được thì anh cũng có thể nhìn thấy.

Bây giờ điều duy nhất cần cẩn thận là phòng bị những thứ đang ẩn nấp, tốt nhất là nhanh chóng lên buồng khí.

Chu Du cuối cùng cũng yên lòng.

Dưới nước không bằng trên đất liền, dưới nước luôn có một cảm giác bị hạn chế, đặc biệt không có cảm giác an toàn.Anh lấy ra một cây nến được bọc bằng giấy dầu từ trong túi ra thắp lên, Chu Du vừa nhìn xung quanh vừa im lặng chờ đợi.

Thời đại này không có dụng cụ đo không khí, cách duy nhất để phân biệt có oxy hay không là đốt nến.

Đương nhiên nếu ở trên đất liền thì có một cách khác, ví dụ như thả một con vật sống xuống.

Nhưng dù là cách nào đi chăng nữa thì ở thời cổ đại hai mươi năm trước cũng không có phương pháp an toàn tuyệt đối, trừ phi không tháo mặt nạ, bằng không dù ở đó có một đống bụi bẩn, một trận gió thổi qua cũng có thể lấy mạng người, vì trong đống bụi bẩn đó có thể chứa những vi khuẩn gây chết người.Đúng lúc đó, tiếng nước vỡ của những người khác cũng lần lượt vang lên, Chu Du quay đầu nhìn lại, nhưng cũng không thả lỏng cảnh giác, ai dám khẳng định những

người nổi lên nhất định là đồng đội chứ, cũng có thể là những thứ khác, ví dụ như hải bá tử, ví dụ như quỷ bà, hoặc có thể là những thứ khác nữa.

Thôi được rồi, xem nhiều rồi, đều là người mặc đồ lặn chống nước.Sau khi mọi người nổi lên, thấy cây nến không sao, Trần Văn Cẩm liền tắt bình dưỡng khí rồi tháo mặt nạ dưỡng khí ra trước.

Thôi được rồi, thật sự to gan, trong khi Chu Du đang nghĩ vậy thì cũng tháo mặt nạ dưỡng khí ra.

Ừm?

Sắc mặt Chu Du biến đổi, một hình ảnh xuất hiện trong đầu anh.

"Mọi người cẩn thận, có mùi thi xú."Mặc dù mùi thi xú không rõ ràng, như thể bị che giấu đi vậy, nhưng trước mũi Chu Du thì lại chẳng có tác dụng gì.

Ngay cả Hoắc Linh dùng hương liệu có dược liệu mà còn có thể ngửi ra, huống hồ chỉ là mùi thi xú đơn giản.

Sắc mặt Trần Văn Cẩm biến đổi, cô cố gắng ngửi mũi, nhưng kỳ lạ là ngoài mùi ẩm ướt, cô lại không ngửi thấy bất kỳ mùi lạ nào khác.

"Chu Du, cậu thật sự ngửi thấy mùi thi xú sao?"Mặc dù Trần Văn Cẩm không ngửi thấy mùi thi xú, nhưng cô tin vào phán đoán của Chu Du, vì anh ta và con mực chúa khổng lồ trước đó.

Nhưng ở buồng khí này, không có quan tài, ở một nơi như thế này mà xuất hiện mùi thi xú thì hoặc là trước đó có người chết, hoặc là thi thể chạy ra từ nơi khác, đã biến thành cương thi.

Không đợi Chu Du mở miệng, Tiểu Ca đã khẳng định: "Thi xú, mùi nhạt."Trong đội ngũ có liên tiếp hai cao thủ nói vậy, mọi người đều không thể không tin, đại đa số đều là người của Cửu Môn đi ra,

nhất thời mỗi người đều trở nên cẩn thận hơn rất nhiều.

Chuyện cương thi có thể lớn có thể nhỏ, nếu xuất hiện một cương thi máu thì vài người chết cũng là chuyện nhỏ.

"Mọi người cẩn thận."Chu Du cởi trang bị xong mang theo Minh Hồng Đao kiểm tra trong buồng khí, Tiểu Ca cũng tự giác đi sang một bên khác, vẻ mặt thận trọng.

Trong buồng khí không có gì, mùi hôi thối dường như phát ra từ bên ngoài, khi Chu Du đi về phía trước, Hoắc Linh nhanh chóng đi theo, nói: "Em đi theo!"Chu Du không từ chối, không quay đầu lại mà nói một câu: "Cẩn thận."Hai người ra khỏi buồng khí là một hành lang, trong hành lang có những bức tượng kỳ dị, ngoài ra, trên tường khắc họa những đường nét hội tụ thành hoa văn, không có bích họa, nên cũng không có manh mối nào có thể giải mã được.

Ngược lại trong buồng khí có bích họa, nhưng những bích họa đó Chu Du chỉ liếc mắt nhìn qua, hơi nước đã làm chúng ẩm ướt, không nhìn ra được manh mối nào.

Những bức tượng đá này có đầu Bà La, hình dáng giống Phật tổ.

Nhưng kỳ lạ là trên mặt của những pho tượng Phật lớn này lại có gì đó không đúng.

Không đúng không phải Chu Du phát hiện, sự chú ý của anh chủ yếu nằm ở thi thể và cơ quan, nên cái này là Hoắc Linh phát hiện.

"Anh Chu, nhìn kìa!"Chu Du nghe vậy quay đầu nhìn lại, bây giờ không phát hiện nguy hiểm, nên cũng không cần phải căng thẳng mọi việc.

Khi Chu Du quay đầu nhìn lại, anh cau mày, xà ngư mi sao?

Không đúng, cái đỉnh mà tượng cầm trong tay, mộ Chiến Quốc?

Sao trên tượng đá thời Chiến Quốc lại có xà ngư mi, có phải Cổ Tàng Hải cố ý thay đổi thiết kế không?Chu Du đột nhiên nhận ra điểm không đúng, mộ thôn trong sương mù được quân Ba La phát hiện vào thời Bắc Ngụy, Thất Tinh Cung cũng là thời Chiến Quốc, cộng thêm cái này.

Nhìn xà ngư mi xuất hiện vào thời Chiến Quốc hoặc sớm hơn, Cổ Tàng Hải đã phát hiện ra ở đây, và để lại những tượng cá rắn ở đây.

Chương 79

Vậy thì vấn đề là, Cổ Tàng Hải hầu như đã đi đến tất cả những nơi có liên quan đến xà ngư mi, năm bảy mươi tuổi cáo lão về quê, nửa năm sau truyền tin qua đời, vậy rốt cuộc ông ta đã tìm được bí mật trường sinh rồi sao?

Nếu đã trường sinh, vậy tại sao người Uông gia lại bị loại trừ ra ngoài?

Cổ Tàng Hải để lại một cuốn sách, trong sách nói, như tên của ông ta là táng dưới biển cả, cộng thêm bộ quan phục thời Minh mà bộ xác khô trong mô hình Thiên Cung mặc, vậy liệu đây có phải là mộ huyệt của Cổ Tàng Hải không?

Nếu đây thật sự là mộ huyệt của Cổ Tàng Hải, giả sử ông ta đã đi đến Cổ Đồng Môn, nhìn thấy cái gọi là Chung Cực, vậy rốt cuộc điều gì đã khiến ông ta từ bỏ trường sinh?

Bí mật đằng sau Cổ Đồng Môn là gì?

Đáng tiếc lần trước quá vội vàng giải phong huyết mạch, kết quả giải phong huyết mạch quá đột ngột.

Vợ anh cuối cùng không phải quỷ, nên có những vấn đề không thể hỏi ra được.

Sau khi giải phong tẩm thể thì phải lập tức đi tìm Mù Trần Châu, có lẽ chỉ có vợ anh mới có thể đưa ra câu trả lời trực tiếp nhất.Chu Du đang suy nghĩ, anh mở miệng nói: “Đi thôi, vì gần đây không có tử thi, chúng ta hành động thôi.”Hoắc Linh tuy tò mò về sự khác biệt của tượng đá, nhưng cũng chỉ là tò mò.

“Được, vậy em quay lại vậy.”Đúng lúc đó, Trần Văn Cẩm cũng đi

ra, nhìn hai người hỏi: “Tìm thấy gì chưa?”Giọng cô không lớn, nhưng cũng vừa đủ để hai người nghe thấy.

Ngay khi hai người quay người lại, sắc mặt Chu Du và Hoắc Linh đều biến đổi, “Cẩn thận.”Trần Văn Cẩm đang dùng đèn pin chiếu vào hai người, thấy sắc mặt hai người biến đổi thì biết phía sau chắc chắn có thứ gì đó, lập tức lăn một vòng về phía trước, ý đồ né tránh nguy hiểm phía sau.

Nhưng khi cô lăn một vòng, quay đầu nhìn lại thì sững sờ.

Không có nguy hiểm, nhưng chết tiệt, cánh cửa đâu rồi?

Trần Văn Cẩm đưa tay sờ vào vị trí buồng khí trước đó, ở đó chỉ có một bức tường đá dày đặc.

Đúng lúc đó, Chu Du và Hoắc Linh cũng đã đuổi kịp.

Trần Văn Cẩm nghe tiếng động biết Chu Du và hai người đã đến, không quay đầu lại, trực tiếp hỏi: “Tình hình sao rồi?

Cửa biến mất rồi sao?”“Bức tường đá vừa nãy chuyển động, trực tiếp chặn kín phía sau rồi, tôi xem thử.”Chu Du nói là cơ quan thăng giáng, nhưng lại cảm thấy không đơn giản như vậy, lăng mộ dưới biển lớn như vậy, không thể chỉ có mỗi cơ quan thăng giáng.

Chu Du áp tai vào tường, dùng chuôi đao gõ gõ, phía sau bức tường đá tuy không có nước, nhưng cũng không phải là một khoảng trống lớn, nên Chu Du miễn cưỡng nghe được một số tiếng vọng phản hồi.Anh quay đầu nhìn hai cô gái, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Bức tường đá phía sau đã khóa lại với cơ quan rồi, tôi phá tường e rằng cũng không nhìn ra được gì, ngược lại có thể phá hỏng cơ quan khiến chúng ta bị mắc kẹt.”“Vậy nên bây giờ tôi có hai phương án, một là tôi tiếp tục đi về phía trước, vừa thám hiểm cổ mộ, vừa thử xem có thể tìm được đường khác để hội hợp không.

Hai là đợi, đây là một cơ quan tự động xoay chuyển, cuối cùng rồi cũng sẽ quay trở lại vị trí của chúng ta.

Tôi có dịch dưỡng, với thức ăn tôi mang theo, chắc có thể kiên trì đến lúc đó."Dịch dưỡng khi bay hơi thành oxy tuy sẽ hấp thụ một lượng lớn nhiệt lượng, nhưng vẫn ở xa điểm nguy hiểm nên sẽ không xảy ra chuyện gì.

"Vậy, anh có thể cảm nhận được bao lâu thì nó sẽ quay lại không?

Sẽ lâu không?"Chu Du nghe vậy lắc đầu, "Tôi chỉ biết là sẽ lâu, nhưng vì không hiểu tốc độ, quy luật và độ dài của sự chuyển động này, nên có thể là một hai tiếng, cũng có thể là một hai ngày, thậm chí có thể là một hai tháng."Chu Du dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Thật lòng mà nói, đây là đang đánh cược, tôi không khuyến nghị làm như vậy.

Ngoài ra, trong mộ huyệt này có thể cất giấu một bí mật kinh thiên động địa!"Khoảnh khắc đó, hai cô gái sững sờ, những gì phía trước thì họ đều hiểu, nhưng bí mật kinh thiên động địa thì sao?

Tại sao Chu Du lại biết?

Anh đã phát hiện ra điều gì, biết những chuyện này sao?

"Chu Du, anh biết gì sao?""Này, anh Chu đừng giấu, em và chị Văn Cẩm hai mắt tối tăm, nguy hiểm lắm."Chu Du suy nghĩ, chọn một câu trả lời thích hợp, nói: "Cái mộ này hung hiểm, không nói đến những thứ khác, các cơ quan chết người có thể không nhiều, nhưng mức độ hung hiểm, có lẽ không thua gì hoàng lăng.

Hẳn mọi người còn nhớ sự kiện Bạch Thư thời Chiến Quốc năm đó chứ?"Sự kiện Bạch Thư thời Chiến Quốc năm đó gây xôn xao dư luận, đương nhiên mọi người đều biết, cũng chính vì chuyện đó mà mấy gia tộc đều chịu tổn thất nặng nề.

“Em nghe rồi, em nghe rồi, anh Chu, lẽ nào mộ này có liên quan đến Bạch Thư thời Chiến Quốc?”Chu Du liếc nhìn Hoắc Linh, nói: “Mộ này và Bạch Thư thời Chiến Quốc đều liên quan đến một bí mật.

Trường sinh!”“Trường sinh?

Không thể nào, không có khả năng.”Đúng lúc đó, giọng Hoắc Linh chợt dừng lại, cô đột nhiên nhớ đến một lão quái vật trong Cửu Môn, người đó tuy chưa từng gặp mặt, nhưng theo những người đã gặp, người đó ít nhất đã hơn năm mươi tuổi, nhưng lại có vẻ ngoài của một người hơn hai mươi.

“Đã hiểu rồi sao?

Người Trương gia đều gánh vác bí mật trường sinh và một cánh cửa bí mật.” Trong nháy mắt, bí mật trường sinh và cái gọi là bí mật của một môn phái đã khiến hai người tim đập thình thịch.

Trường sinh, nếu được như người Trương gia, thì người phụ nữ nào cũng không thể từ chối vẻ đẹp mà tất cả phụ nữ cả đời theo đuổi.

Thậm chí không cần là phụ nữ, e rằng đàn ông cũng không thể từ chối.

Trường sinh không chỉ là giấc mộng cả đời của quân vương, mà còn là giấc mộng của biết bao người, nếu không thì tại sao những kẻ cuồng thám hiểm lại mạo hiểm đến vậy?

Hoắc Linh khó nhọc nuốt nước miếng, ánh mắt lấp lánh hỏi: "Anh Chu, em có thể trường sinh sao?" Không chỉ Hoắc Linh mắt sáng ngời, Trần Văn Cẩn cũng vậy, chỉ là chưa kịp mở lời.

Chu Du nhìn ánh sáng hy vọng trong mắt hai người, lắc đầu, nói: "Tôi chỉ biết một ngôi mộ cất giấu bí mật trường sinh, nhưng không chắc nó có thể giúp tôi trường sinh." "Ồ... vậy à." "Tiểu Linh." Thấy vẻ mặt thất vọng không cam lòng của Hoắc Linh, Trần Văn Cẩn ngắt

lời Hoắc Linh, hỏi Chu Du: "Chu Du, cậu có kết luận gì không?" Chu Du nhìn Hoắc Linh, "Cô còn nhớ pho tượng đá chúng ta vừa phát hiện không?

Lông mày trên pho tượng đó rất khác thường." Hai người nghe vậy nhìn về phía pho tượng đá, đó chẳng phải là pho tượng đá thời Chiến Quốc bình thường sao?

Lông mày được khắc họa hơi đặc biệt, lẽ nào không phải là biểu tượng sùng bái hay tế tự của người cổ đại sao?

Mặc dù Hoắc Linh đã nhìn qua trước đó, nhưng cô không nhận ra điều gì đặc biệt ở đôi lông mày rắn cá đó.

Trần Văn Cẩn và Hoắc Linh đều là người hành động, Trần Văn Cẩn trực tiếp nói: "Đi thôi, tôi đi xem." Chu Du dường như không phản đối, ba người lại đến bên pho tượng đá.

Pho tượng đá cao hai mét, có bốn tay, mỗi tay cầm một chân đỉnh.

Pho tượng đá hơi cao, nhưng lại được làm rất tinh xảo, ngẩng đầu nhìn lên, từng chi tiết trên pho tượng đều hiện rõ trước mắt ba người.

Nhìn qua thì không có gì đặc biệt, chỉ có tay và lông mày của pho tượng là hơi khác.

Chương 80

"Chu Du, lông mày rắn cá trên pho tượng đó là sao?

Dường như không có gì đặc biệt, có cách giải thích nào không?" Chu Du gật đầu, "Rắn, không phải là rắn bình thường, mà là loại có thể lưu trữ và ghi lại thông tin." "Một tộc người từ khi sinh ra đã được cấy một loại rắn vào, con rắn được cấy vào lông mày sẽ không lớn lên nữa, chỉ đến khi chủ nhân chết mới chui ra.

Con rắn cấy ghép cũng ghi lại thông tin cả đời của chủ nhân, sau khi chủ nhân chết, nó sẽ chui ra và đi vào trạng thái ngủ đông, vạn năm bất tử, cho đến khi được đánh thức lần nữa." "Thôi được rồi, đó không phải trọng điểm, thực ra Cửu Môn có một số tài liệu, chỉ là không phải người đứng đầu gia tộc, không phải nhân vật quan trọng trong gia tộc nên không được tiếp xúc mà thôi." "Trọng điểm là tộc người này dường như không phải con người thật sự, họ đã nắm giữ bí mật trường sinh.

Theo tôi được biết, bí mật trường sinh của Trương gia có thể liên quan đến họ, chính là tộc Tây Vương Mẫu!" "Đương nhiên, đó chỉ là suy đoán của tôi, ở thời thượng cổ đó, người kỳ lạ, chuyện dị thường không thiếu, ít nhiều gì mọi người đều có đạo trường sinh.

Trong số đó, Tây Vương Mẫu trong thần thoại, là một trong những kẻ nổi bật nhất." "Câu chuyện Hậu Nghệ đi vì Hằng Nga cầu Tiên Đan chắc hẳn mọi người đều đã nghe, tuy rằng bị thần thoại hóa không ít, nhưng tất cả các thần thoại chẳng phải đều dựa trên một số hiện thực được thần thoại hóa mà ra sao." "Nếu đọc kỹ cổ văn, có thể phát hiện ghi chép về Tây Vương Mẫu tồn tại từ 3000 năm trước, nhưng bà ta đã hoạt động ít nhất ngàn năm, có người nói Tây Vương

Mẫu chỉ là một danh xưng, nhưng tôi không nghĩ vậy." Lời của Chu Du khiến hai người phụ nữ sững sờ không biết nên nói gì, nhưng có một điều có thể khẳng định, có lẽ họ sắp sửa dấn thân vào con đường tìm kiếm trường sinh.

Hai cô gái nhìn nhau, Hoắc Linh nói: "Vậy chúng ta, đi thôi." Trần Văn Cẩn cũng đồng ý, hai người vừa chuẩn bị hành động, Chu Du khẽ động mũi, sắc mặt chợt biến. "Đi!" Sắc mặt Chu Du trong bóng tối không ai thấy, hai cô gái tưởng Chu Du đang hùa theo, nhất thời cả hai đều không hoảng loạn.

Thế nhưng ba người vừa rời đi, một bóng trắng xuất hiện không xa phía sau, nghiêng đầu khẽ nhìn ba người.

Bóng trắng kia không lùi, dường như lơ lửng đứng đó, dung mạo kia... vừa đáng sợ lại vừa không đáng sợ, thật khó tả.

Đôi mắt và cái miệng hình trăng lưỡi liềm trên khuôn mặt trắng bệch dường như tạo thành một khuôn mặt cười, mũi thì không khác gì người thường.

Nếu không nhìn vẻ hung ác oán hận trong mắt nó, có lẽ thật sự sẽ có cảm giác hơi đáng yêu, như thể một cô gái độc thân đã lâu.

Đột nhiên, miệng nó khẽ mở ra, từng chiếc răng nhọn hoắt như răng cá mập tam giác, tuy chỉ một hàng nhưng cũng khiến người ta nhìn mà rợn tóc gáy. "Hì hì ~" Âm thanh du dương, uyển chuyển êm tai, mang theo vài phần tinh nghịch và mê hoặc.

Nếu ở bên ngoài, có lẽ một tiếng cười duyên dáng đủ để khiến người ta tò mò tìm kiếm, nhưng trong cổ mộ, không ai sẽ nghe.

Lúc này, hai cô gái đang đi chợt cứng đờ, hai tay vô thức nắm chặt. "Anh Chu, chị Văn Cẩn, có nghe thấy tiếng gì không?" "Nghe... nghe thấy rồi!" Trần Văn Cẩn đang rút con dao găm ở cổ tay ra, định

quay đầu nhìn.

Thế nhưng, Chu Du chợt giữ chặt đầu Trần Văn Cẩn, "Đừng quay đầu!

Cứ tiếp tục đi." Vừa rồi tôi ngửi thấy một mùi hương đặc biệt, trong đầu hiện lên hình ảnh của cái bóng trắng mà tôi đã đoán là Quỷ Bà.

Hương xương Quỷ Bà có thể khiến người ta ngủ say, tôi phát hiện ra ngay lập tức và đưa hai người đi.

Nếu không, khi người khác phát hiện ra thì e rằng đã ngủ mất rồi.

Trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Học, tuy đa số đều giảng về phong thủy, nhưng chương về quỷ thì lại nói về quỷ ở u minh.

Chương này chủ yếu giải thích tình hình chủ nhân cổ mộ, nếu thi thể, quan tài, vật tuẫn táng, vật bồi táng đặt không đúng, có thể sinh quỷ.

Có người không muốn thi thể trường miên, cố ý tạo ra quỷ cục trong phong thủy.

Ngoài việc giảng thuật cách bày quỷ cục, còn giảng thuật cách phá quỷ cục, nhưng đều có hạn chế.

Như loại Quỷ Bà có thể tự do lang thang như vậy, không được quay đầu, dùng cách 'không thấy thì không phá cục'.

Nếu không được, thì cầm vật phá tà cứng rắn đối đầu thôi.

Dù sao đây cũng chỉ là phong thủy bí thuật, đâu phải Thần Quỷ Thất Sát Lệnh hay loại gì đó, có đáng ngại bao nhiêu đâu?

Đồng thời thầm mắng hệ thống quá khó, Chu Du căn bản không có vấn đề về linh lực.

Cả mấy người cứ thế đi, quả nhiên không nghe thấy động tĩnh gì của Quỷ Bà phía sau, nhưng Chu Du lại biết, Quỷ Bà vẫn luôn theo sát phía sau, trừ mùi hương an nhàn thoang thoảng đó, Minh Hồng Đao trong tay anh ta cũng khẽ rung động để nhắc nhở.

Cũng không biết Quỷ Bà có sợ Minh Hồng Đao trong tay anh ta không, khoảng cách của Quỷ Bà dường như không thay đổi từ đầu đến cuối.

Lúc này, Chu Du chợt nói: "Dừng lại!" Âm thanh đột ngột của Chu Du khiến hai cô gái giật mình, vội vàng nắm chặt vũ khí, Hoắc Linh muốn túm lấy Chu Du nhưng lại không dám, sợ ảnh hưởng đến Chu Du phát huy. "Anh Chu, không đi nữa sao!" Ngửi thấy mùi hương xương cốt không đậm thêm, Chu Du thở phào, "Phía trước có cơ quan, Cửu Long Treo Đất, mọi người đi sát mép, những hình tròn ở giữa đều là cạm bẫy, liên tiếp chín cái, bất kể giẫm vào cái nào cũng sẽ kích hoạt cơ quan." Trong lòng, Chu Du không khỏi cảm thán: "Thật là... có thi thể chạy trốn, trong mộ lại có cơ quan à?" Hai người nghe vậy ngẩn ra, rồi liền nhớ đến thi thể đã bị bỏ quên.

Lẽ nào âm thanh vừa rồi là do thi thể phát ra?

Không thể nào chứ?

Chưa từng nghe thi thể nào có thể phát ra tiếng cười phụ nữ.

Khi Chu Du nhìn thấu cơ quan, đưa hai cô gái đi sang một bên, mùi hương xương cốt mà Chu Du vẫn luôn kiêng kỵ bắt đầu nhạt dần thậm chí biến mất.

Khoảnh khắc đó Chu Du cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, không thể không nói Quỷ Bà, khi Quỷ Bà bị lộ ra ngoài không khí sẽ có hương xương cốt, cho dù định lực có tốt đến mấy, hít phải một hơi ở cự ly gần cũng sẽ mê man.

Chu Du sở dĩ ngửi thấy và vẫn đứng vững là vì mũi anh ta rất nhạy cảm, nhưng thực ra không hấp thụ nhiều hơn Trần Văn Cẩn hai người kia, hai người đều không ngửi thấy mùi hương xương cốt, có thể thấy lượng rất ít.

Muốn giết Quỷ Bà chỉ có hai cách, mặt nạ phòng độc, hoặc ở dưới nước.

Nhưng trong Hải Để Mộ lại không thể dùng mặt nạ phòng độc, một là dễ bị thiếu oxy, hai là dễ mất khứu giác, một khi mất khứu giác thì chỉ có Minh Hồng Đao mới có thể nhắc nhở. "Đi thôi" Nhất thời, hai cô gái cứ thế đi, cũng không biết tình hình phía sau thế nào, không dám quay lại, cũng không dám hỏi.

Chương 81

Vượt qua hành lang là một cánh cửa lớn, cánh cửa đồng, điêu khắc bốn con hung thú.

Bốn con hung thú không phải cùng một loại, mà là Tứ Đại Hung Thú Thượng Cổ: Thao Thiết, Cùng Kỳ, Hỗn Độn và Đào Ngột.

Theo Chu Du được biết, thông thường cửa chỉ dùng một thụy thú hoặc một hung thú làm thủ môn, việc Tứ Đại Hung Thú cùng làm thủ môn thì hiếm có như lông phượng sừng lân.

Vừa đẩy cửa ra, Chu Du hít một hơi khí lạnh.

Chuyện gì vậy?

Thủ bút lớn đến vậy sao?

Bên trong là 'người' nào đây?

Rõ ràng là mộ thất, là mộ thất có quan tài, nhưng bố cục mộ thất quá lớn, lớn đến mức Chu Du không kìm được muốn quay người bỏ đi.

Lúc này, Minh Hồng Đao phát ra chấn động mạnh mẽ, tiếng đao ngân vang.

Khác với khi ở dưới nước trước đó, lần này tiếng đao thét gào, xé toạc không khí, âm thanh 'ong ong' không dứt bên tai.

Hai cô gái trong nháy mắt đau đớn ôm tai, rõ ràng là rất khó chịu.

Chu Du thì tốt hơn, khi Minh Hồng Đao chấn động đã dẫn động màng nhĩ anh ta rung động với tần số tương tự.

Chu Du dùng ngón tay "phóc" một cái búng vào thân đao.

Âm thanh 'ong ong' dần biến mất, sắc mặt hai cô gái cũng giãn ra

nhiều.

Chu Du không quản hai người, nhìn bố cục trước mắt.

Cửu Long Sĩ Quan, rõ ràng là thứ không nên xuất hiện ở đây lại đột nhiên xuất hiện, là ai ở trong đây?

Long Quân?

Vạn Nô Hoàng?

Kẻ nào không sợ chết?

Phải biết rằng Cửu Long Sĩ Quan không phải ai cũng có thể bày ra, muốn bày ra loại cách cục này, đầu tiên phải xem mệnh của chủ mộ lúc còn sống, mệnh không đủ cứng, bày ra sẽ trực tiếp hồn phi phách tán, nhục thân tan chảy.

Bày ra loại cách cục này chỉ có hai loại người có thể bày ra, một là Nhân Hoàng, hai là kẻ đại hung.

Ngay cả Nhân Hoàng cũng không dám bày ra loại cách cục này, vì một khi nằm vào trong quan tài của loại bố cục này, thì khí vận giang sơn của nhà mình chắc chắn sẽ bị phản phệ.

Tưởng rằng Cửu Long đó tùy tiện bày ra sao?

Nếu dùng quan tài làm vật kéo quan, chắc chắn là hoàng thất vương công.

Nếu dùng tượng làm vật kéo quan tài, thì nhất định phải là kim long năm móng.

Kim long, không phải đồ tạo tác, mà phải là kim loại vàng.

Kẻ đại hung muốn bày ra Cửu Long, tuy không cần nghiêm khắc đến vậy, chỉ cần đồng long là được, nhưng lại phải dùng tinh huyết của chín mươi lăm đồng nam, chín mươi lăm đồng nữ rưới lên.

Đúng vậy, một con rồng cần đổi lấy 90 sinh mạng đồng tử.

Đồng nam đồng nữ yêu cầu hà khắc, phải sinh vào năm Âm, tháng Âm, ngày Âm, nhu cầu lớn như vậy, thủ bút lớn như vậy, có mấy ai làm được?

Ý nghĩa của ngôi mộ càng không bình thường, chính là tranh mệnh với trời, là thủ bút của vị đại lão nào đây?

Trong cực âm sinh cực dương, mượn linh khí cực dương sinh ra từ Cửu Long mà phi tiên.

Mộ không thể mở ra được, trừ phi thi thể bên trong đã vũ hóa thăng tiên.

Nếu không, một khi mở ra, chắc chắn sẽ tiết lộ phong thủy, lúc đó linh khí biến thành sát khí, sẽ có biết bao nhiêu người chết.

Khi Chu Du đang suy nghĩ, Hoắc Linh không kìm được nói: "Anh Chu, thanh đao này rốt cuộc là sao vậy?

Trước đó ở dưới biển cũng vậy, bây giờ lại..." Chu Du nghe vậy mới quay đầu lại, nói: "Tôi đã nói với các cô rồi, thần khí có linh, đối với một số thứ cảm ứng càng nhạy bén hơn, cho nên vừa rồi nó đang nhắc nhở tôi, cũng đang thị uy." "Hả?

Ý anh là nó nhắc nhở chúng em cẩn thận sao?" "Không, nó chỉ nhắc nhở tôi thôi, các cô có chết cũng không liên quan đến nó." Khoảnh khắc đó, Hoắc Linh sắc mặt chợt biến, khóe miệng giật giật, nhìn Chu Du với ánh mắt oán hận, kiểu như: "Chắc anh ta không có bạn gái bao giờ nhỉ?" Trần Văn Cẩn tuy cũng cạn lời trong lòng, nhưng cô ấy trưởng thành hơn một chút, biết những lời Chu Du nói là sự thật, nên cũng không thất vọng, chỉ hơi tò mò. "Nếu nó sẽ nhắc nhở nguy hiểm, vậy tại sao lúc tiếng cười vừa rồi nó không nhắc nhở, có phải vì thứ đó không có sức uy hiếp không?" Chu Du nghe vậy nhìn

Trần Văn Cẩn một cái, nói: "Trên đời này có hàng vạn thứ nguy hiểm, nếu cái gì cách xa mười vạn tám nghìn dặm cũng kêu thì tôi chẳng phải sẽ bị nó làm cho phiền chết sao." Khoảnh khắc đó, Minh Hồng Đao lại phát ra một tiếng đao ngân nữa, âm thanh không dài, nhưng dường như đang hồi đáp Chu Du, biểu đạt sự bất mãn trong lòng. "Được rồi, được rồi, tôi không nói lý lẽ với cô nữa à?

Không phiền, ngược lại tôi còn dựa vào cô đấy, nếu không dọa nó đi, hôm nay tôi đã gặp xui rồi." Minh Hồng Đao sau khi Chu Du nói xong, lại rung lên ngắn ngủi một trận, dường như đang biểu đạt sự kiêu ngạo.

Nhìn Minh Hồng Đao như vậy, hai cô gái cũng xì xầm thán phục, nhưng hôm nay còn thiếu chuyện quái lạ gì nữa sao? "Vậy Anh Chu, thanh đao vừa rồi kêu lớn tiếng như vậy, chẳng phải là nguy hiểm sao?

Nguy hiểm hơn bên ngoài à?" Chu Du gật đầu, nghiêm túc nói: "Không sai, nơi này không phải nguy hiểm nữa, mà là hung hiểm.

Các cô có biết cách cục không?

Đây là cách cục đại hung, nếu không cẩn thận, có thể là kiểu thập tử vô sinh (chết chắc).

Chương 82

Tôi không nói quá chi tiết, nói quá chi tiết cũng chỉ làm hai người sợ thêm." "Vậy, hay là chúng ta quay lại đi." "Quay lại?

Các cô tưởng cái thứ phía sau dễ đối phó à?

Các cô nghe Quỷ Bà chưa?" Lời Chu Du vừa dứt, Trần Văn Cẩn suy nghĩ rồi nói: "Là con Quỷ Bà có hương xương cốt, chỉ cần ngửi một hơi là có thể hôn mê đúng không?" "Không sai, muốn giết thứ đó tôi chỉ có thể đeo mặt nạ phòng độc, lúc đó thị lực và khứu giác của tôi đều sẽ bị ảnh hưởng, cộng thêm việc đi lại không gây tiếng động, lúc đó cũng chưa chắc an toàn." "Vậy phải làm sao?" Chu Du nghe vậy nhìn về phía đối diện, "Nhìn đằng kia, tôi sẽ đi qua cánh cửa đó." Thực tế, sau khi Chu Du nhắc nhở, hai người không chỉ nhìn cánh cửa đối diện, mà còn nhìn cả hai cánh cửa bên cạnh. "Anh Chu, tại sao lại đi cánh này, không đi hai cánh bên cạnh?" Chu Du nghe vậy thì hơi cạn lời, "Mười vạn câu hỏi vì sao" à?

Chu Du không nói gì, trừng mắt nhìn Hoắc Linh một cái rồi đi thẳng. "Muốn đi thì đi, không đi thì thôi!" Chu Du vừa cẩn thận tránh vị trí Cửu Long, vừa cẩn thận đi về phía đối diện.

Do đi vòng, anh ta đã đi ngang qua một trong các cánh cửa.

Trong nháy mắt, sắc mặt anh ta chợt biến, sâu sắc nhìn cánh cửa đó một cái.

Ngay trong khoảnh khắc đó, từ khe cửa anh ta ngửi thấy mùi thi thể và thi miết, mùi thi thể nồng nặc tuyệt đối không phải do vài cái thi thể phát ra.

Mặc dù do không khí không lưu thông mà mùi hôi thối của thi thể được giữ lại, nhưng một căn sảnh lớn như vậy mà mùi nồng nặc đến

mức xuyên qua khe cửa một cách khoa trương, e rằng bên trong thi thể có thể chất thành núi.

Nếu thi thể chất thành núi để nuôi thi miết, e rằng không dưới mười vạn con. "Sao vậy, Chu Du?" "Không có gì, nhớ kỹ vị trí cánh cửa đó, vĩnh viễn đừng mở ra, thứ bên trong là nỗi kinh hoàng tuyệt đối đối với các cô." Nơi này e rằng cũng chỉ có tôi và Tiểu Ca mới có thể vượt qua, hai người chúng tôi đều có lực huyết mạch, có thể xua tà tránh hung.

Lực huyết mạch của tôi còn mạnh hơn, vừa rồi sức mạnh cát tường đã chỉ dẫn tôi đi về phía đối diện, mỗi khi nhìn về hai cánh cửa kia, đều cảm thấy phiền não một cách khó hiểu.

Hoắc Linh tò mò hỏi: "Anh Chu, trong cánh cửa đó có gì vậy?" "Thi miết, hàng vạn hàng ngàn con thi miết." Lời của Chu Du khiến Hoắc Linh đang tò mò sờ cửa lập tức rụt tay lại như bị điện giật.

Thi miết, thứ này chỉ cần là người đạo mộ thì không ai xa lạ, Hoắc Linh tự nhiên cũng sẽ sợ hãi.

Đồng thời, bên Tiểu Ca cũng đã đi ra khỏi một gian nhĩ thất và tìm thấy một hành lang.

Tiểu Ca tinh thông hầu hết các thủ đoạn và tư liệu về đạo mộ, chỉ cần không gặp phải đồng đội gà mờ thì cơ bản sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

May mà, Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn hai kẻ bụng dạ khó lường, và người nhà họ Uông đều không ở đó.

Vì vậy, việc đi lại bên đó cũng khá ổn thỏa.

Đồng thời, Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn hai người cũng không ổn lắm, họ đi một thông đạo khác, không ở bên Chu Du, cũng không ở bên Tiểu Ca, bên đó cũng có một mộ thất, quan tài trong mộ

thất lại là kiểu Khẩu Tiếu Tử Quan.

Trên quan tài là hình nộm người bằng đồng trông như quái vật, nhưng không biết vì sao, hai người đều cảm thấy nắp quan tài đó là thật.

Hình nộm người quái vật đó có mấy chục cánh tay ngắn, đầu nó thì dường như đang gào thét trong đau khổ.

Miệng nó há rất rộng, có một cái lỗ đen, ánh sáng đèn pin căn bản không chiếu vào được, xem ra chỉ có thể thò tay vào trong.

Thế nhưng nhất thời hai người nhìn nhau, không ai dám động thủ, chuyện về Khẩu Tiếu Tử Quan đã nghe nói rồi, đến Phát Khâu Trung Lang Tướng cũng không dám tùy tiện đi thăm dò quan tài.

Trong khi hai người đang suy nghĩ, có một người đi vào nhĩ thất nơi họ đang ở, nhìn bình dưỡng khí của hai người, âm thầm mở bình dưỡng khí của hai người, sau đó mới tháo hành lý xuống, cẩn thận mò ra ngoài.

Quay lại với ba người Chu Du lúc này, sau khi ba người mở cánh cửa đồng ra, phát hiện bên ngoài cũng là một hành lang, hành lang này tương tự như cái trước, nhưng sàn nhà lại khác.

Chu Du nhìn một cái, chợt cảm thấy những gì mình học được hơi thiếu sót, nhưng may mà trong chương Độn Tự Thiên của Phong Thủy Bí Thuật, ngoài bố cục cơ quan chi tiết, còn có một tổng cương.

Tổng cương liên quan đến sự biến hóa sinh khắc của âm dương ngũ hành, ngoài bố cục cơ quan phong thổ minh lâu, thậm chí còn có thể suy ra hình dạng tổng thể và hướng đi của cổ mộ, v.v.

Cơ quan trước mắt tuy chưa từng thấy, nhưng có thể nhìn ra, đây là cơ quan mà chỉ người thời Chiến Quốc mới thiết kế.

Thời Chiến Quốc, bất kể vương công quý tộc, sĩ tử đại phu hay

phong thủy sư đều thích cờ vây, nhìn sàn nhà đen trắng đan xen, Chu Du biết, cơ quan trước mắt e rằng có liên quan đến cờ vây.

Anh ta không hiểu đạo cờ vây, nhưng trên phương diện cơ quan ngũ hành, hai cái lại có điểm chung.

Chu Du trước hết ngồi xổm xuống trước vị trí bắt đầu của sàn gạch đen trắng, gõ gõ sàn nhà.

Âm thanh phản hồi không nhiều, khoảng cách cũng gần, không đủ để hiểu rõ.

Dựa vào âm thanh phản hồi, sau khi Chu Du hiểu rõ tình hình ban đầu, anh ta mới bắt đầu suy tính.

Cùng với việc không ngừng suy tính, một con đường màu đen dần hình thành trong đầu, hắc long?

Chu Du ngớ người mở mắt ra, lại lần nữa nhìn con đường trước mắt.

Thôi được rồi, đúng là hắc long, chủ mộ thật sự là bậc thiên tài uyên bác.

Thấy Chu Du mở mắt ra, vẻ mặt kinh ngạc, hai cô gái không dám quấy rầy Chu Du cuối cùng cũng mở lời. "Chu Du, sao rồi, nhìn ra được gì không?" "Anh Chu, cơ quan này lại là gì vậy?" Chu Du nghe vậy nói: "Chủ mộ lợi hại thật, ngay cả một mộ đạo cũng có thể dùng Song Long Thuật trong cờ vây, nhìn xem, một đen một trắng, hai con rồng hình thành thế song long tranh châu." "Theo lý mà nói, hai con rồng thì đáng lẽ bạch long phải thắng thế hơn, nếu không phải tôi trước đó nghe được một chút thông tin phản hồi từ phía dưới, e rằng cũng sẽ chọn đi theo bạch long.

Nhưng ai lại đoán được cơ quan, nhìn đằng kia.

Viên châu của thế song long tranh châu lại màu đen, cộng thêm

phía trước là cửa phong bốn hung thú, Cửu Long Sĩ Quan lại là âm long, e rằng chủ mộ càng thích sự hung sát, âm tà!" "Đi thôi, đi theo tôi, tuyệt đối đừng đi sai." Hai cô gái nghe mà mơ hồ, không hiểu gì, nhưng có một điều nghe hiểu rồi, đó là phải đi theo Chu Du.

Thân thủ của hai người đều thuộc hàng nhất, trong Cửu Môn, ba môn đầu, môn thứ tư, thứ sáu và thứ bảy đều có thân thủ bất phàm, trong thế hệ của Tiểu Hoa, cậu ấy theo Nhị Gia học, Tiểu Hoa còn là người nổi bật nhất.

Trần Văn Cẩn và Hoắc Linh, một người là hậu nhân của Trần Bì A Tứ, một người là con gái của Hoắc Tiên Cô, thân thủ hai người tuy không thể gọi là đỉnh cao, nhưng cũng không tầm thường.

Chu Du đi trước, Hoắc Linh đi giữa, Trần Văn Cẩn đi sau cùng, nhưng khi đi đến vị trí đầu rồng, Chu Du chợt dừng lại.

Chương 83

Lúc này cách phía trước có bốn tấm đá, mỗi tấm đá dài khoảng một mét, những đảo này có thể nhảy qua, nhưng người bình thường chắc chắn sẽ không đi.

Vì vậy phía trước chắc chắn có đường, chỉ là đi đường nào?

Chu Du nhìn viên long châu bên cạnh, lẽ nào có liên quan đến long châu?

Nhưng đó chỉ là một viên châu nằm ngang thôi mà?

Đi qua đó rồi thì có tác dụng gì?

Hả?

Đồ Long Đao?

Chu Du nhìn tấm ván trắng bị xiên xuống bên cạnh, vừa vặn một đường thẳng nối đến sau lưng hắc long, khoảnh khắc đó Chu Du trong lòng hơi định lại, có suy đoán.

Nhưng Chu Du không trực tiếp bước ra một bước, quay đầu nói: "Tiếp theo, tôi có hai cách để qua, một là tôi nhảy qua trước, sau đó kéo các cô nhảy qua, khoảng cách bốn mét tuy xa, nhưng với tôi thì có thể thử." "Hai là tôi đi con đường này.

Đồ Long Thuật, giết hắc long!

Cửu Âm Chi Long vẫn có thể sinh ra cực dương, cục thế song long đoạt châu cũng có thể dùng Đồ Long Thuật.

Trừ cái này ra, chỉ còn long châu, nhưng long châu lại nguy hiểm hơn Đồ Long Thuật.

Vì vậy nhảy qua và Đồ Long Thuật là những cách an toàn nhất, tôi

không rõ những khả năng của các lộ trình khác." Hai người nghe Chu Du nói vậy, cũng không có phương án nào khác, nhưng Trần Văn Cẩn lại nghĩ ra một cách dung hòa. "Chu Du, hay là cậu đi trước, tôi và Tiểu Linh thử Đồ Long Thuật.

Nếu không được, tôi sẽ nhảy qua, thấy thế nào?" Chu Du khẽ nhíu mày, "Tôi không nhìn ra cơ quan cụ thể, nhưng cơ quan hẳn là ở phía dưới, có thể giẫm sai, và sẽ không có cơ hội thứ hai đâu." Hai người Hoắc Linh nghe vậy khựng lại, Hoắc Linh nói: "Em nhảy qua đi, với thân thủ của Anh Chu, chắc chắn có thể đỡ được em đúng không?" Đỡ sao?

Cũng phải xem nhảy xa đến mức nào chứ?

Khoan đã, mình có thể cưỡng chế khiến cô ấy nhảy xa hơn mà.

Chu Du nghĩ, mắt chợt sáng lên. "Tôi có một cách, đợi tôi buộc dây thừng nhảy qua trước, sau đó các cô nhảy theo, khi các cô đang giữa không trung tôi sẽ kéo.

Nhưng có một điều, nhất định phải cẩn thận dây thừng, tuyệt đối không được để nó chạm đất." Hai cô gái nghe vậy nhìn nhau, không mất gì mà lại là một cách tốt, khả thi. "Được, vậy Anh Chu, chúng em bắt đầu đây." Chu Du nghe vậy tháo dây thừng trên ba lô ra, sau đó buộc vào người mình, bảo hai cô gái lùi lại rồi nhanh chóng chạy lấy đà.

Khoảng cách bốn mét đối với người thường là không thể vượt qua, nhưng đối với anh ta thì nhẹ nhàng.

Một người có thể chất gấp sáu lần người thường, ngay cả khi nhảy không đủ cao, nhưng dưới sự gia trì quán tính của tốc độ vẫn có thể dễ dàng hoàn thành.

Nhảy, lướt, tiếp đất, tất cả động tác đều vừa vặn, thậm chí không

cần mượn lực cũng có thể kiểm soát tốt. "Được rồi, đến lượt các cô." Trần Văn Cẩn nhìn Hoắc Linh, nói: "Tiểu Linh đi trước, chị ở phía sau giữ dây thừng." "Được!" Hoắc Linh không chút do dự, dù sao nhảy qua cũng không chết, lãng phí thời gian mới là điều không nên làm nhất.

Hoắc Linh phía trước và phía sau đều có một đoạn dây thừng, để phòng tránh dây thừng chạm đất làm hỏng việc, có Trần Văn Cẩn ở phía sau giữ hờ dây thừng, như vậy dây thừng sẽ không chạm đất kích hoạt cơ quan.

Hoắc Linh tuy thân thủ không tệ, nhưng 4 mét quá miễn cưỡng, nhìn thấy thân thể Hoắc Linh bắt đầu rơi xuống, Chu Du tóm lấy dây thừng mạnh mẽ kéo một cái.

Tuy không dùng toàn lực, nhưng cũng dùng tám phần sức, kéo Hoắc Linh tăng tốc vọt tới, gần như bay qua.

Hai người lúc này đang theo một đường thẳng, Chu Du nhìn Hoắc Linh đang bay tới, vô thức dang rộng vòng tay.

Khoảnh khắc tiếp theo, Hoắc Linh lập tức đâm vào người Chu Du, ngay cả Chu Du cũng liên tục lùi về sau hai bước, mới ôm Hoắc Linh triệt tiêu lực đạo.

Lúc này anh ta hoàn toàn bị cú "đánh bóng" của Hoắc Linh làm cho mơ hồ.

May mà lúc này ba người đang theo một đường thẳng, Trần Văn Cẩn không nhìn thấy tình hình của Hoắc Linh.

Khi Chu Du thả Hoắc Linh xuống, Hoắc Linh mặt đỏ bừng không dám nhìn ánh mắt Chu Du nữa, nhưng rồi cô liền nhìn về phía Trần Văn Cẩn. "Chị Văn Cẩn sẽ không cũng thế chứ?" Cô có ý muốn thay thế Chu Du, nhưng tiếc là lại không có sức mạnh lớn như vậy. "Tiểu

Linh, Chu Du, không sao chứ?" "Không sao, chị Văn Cẩn nhanh lên." "Được!" Trần Văn Cẩn đang cuộn đoạn dây thừng cuối cùng quanh người.

Chi tiết quyết định thành bại, không thể vì điều này mà xảy ra chuyện được.

Lúc này lối đi tối om, đèn pin của Trần Văn Cẩn được kẹp ở cánh tay, nên cô ấy không nhìn thấy những giọt nước trên mặt Chu Du.

Sau khi Trần Văn Cẩn chuẩn bị xong, cô lùi lại vài bước, nhanh chóng chạy lấy đà và nhảy.

Khoảnh khắc đó Chu Du cũng nhanh chóng thu dây thừng, trước khi Trần Văn Cẩn rơi xuống đã dùng sức kéo.

Bất kể có "chiếm tiện nghi" hay không, hữu ý hay vô ý, Chu Du vẫn dùng lực đạo như trước, nếu vì lực đạo không đủ mà khiến Trần Văn Cẩn rơi sớm, thì đó mới thực sự là ngốc.

Trọng lượng của Trần Văn Cẩn và Hoắc Linh gần như nhau, vì vậy Chu Du lại lần nữa trải nghiệm cảm giác "đánh bóng" (bị đập vào mặt).

Trần Văn Cẩn chớp chớp mắt, mượn ánh sáng lờ mờ từ đèn pin nhìn ánh mắt của Hoắc Linh.

Nhất thời mặt cô đỏ bừng như lửa đốt, không dám nhìn Chu Du, thậm chí không dám nhìn Hoắc Linh.

Khoảnh khắc đó trong lòng cô dâng lên một cảm giác như "ăn vụng bị bắt".

Chương 84

Cảm giác đó vừa sợ hãi, mang chút áy náy, nhưng lại nhiều hơn là sự kích thích.

Không nói đến bên này, bên Tiểu Ca lại gặp phải đại phiền phức.

Lúc này trong hành lang, hành lang trông có vẻ không nguy hiểm, nhưng đi được một đoạn, sắc mặt Tiểu Ca chợt biến, anh ta giơ tay ra hiệu dừng mọi người lại. "Sao vậy Trương Khải Linh?

Gặp phiền phức lớn rồi sao?" Tiểu Ca nghe vậy, giản lược mà bình tĩnh nói: "Mùi hương!" "Mùi hương?

Mùi hương gì?" Lời người kia vừa dứt, bên cạnh có một người nói: "Đúng là có mùi hương, ngửi rất dễ chịu." Lời người đó vừa dứt, "bịch" một tiếng, ngã xuống đất.

Trong nháy mắt, Tiểu Ca trong lòng siết chặt, nhanh chóng bịt miệng mũi lại.

Chuyện gì vậy?

Mùi hương có độc?

Lực huyết mạch sao lại không phản ứng?

Trong Kỳ Lân huyết mạch cũng có thuộc tính xua tà và cát tường, tuy thuộc tính cát tường trong huyết mạch Tiểu Ca không mạnh bằng Chu Du, nhưng không có lý nào nguy hiểm cận kề mà không có phản ứng.

Khi Tiểu Ca đang suy nghĩ tại sao huyết mạch không phản ứng, đột nhiên mắt hoa lên, hơi đứng không vững.

Miễn cưỡng dùng phi đao rạch một vết trên tay thì đã muộn.

Nhất thời tổ năm người của Tiểu Ca lập tức ngã xuống, không còn cơ hội phản kháng nào.

Lúc này, một túm tóc từ trong tường nhô ra, cùng với mái tóc là một bóng trắng, bóng trắng nhìn năm người ngã dưới đất, lộ ra ánh mắt oán độc.

Khi Quỷ Bà đối mặt với Tiểu Ca, sắc mặt nó hơi đổi, dường như ghê tởm, dường như sợ hãi nhìn ngón tay Tiểu Ca, sau đó vòng qua Tiểu Ca, tiến đến bên hai người cuối cùng.

Cũng khéo, hai người này không phải người nhà họ, mà là đội viên khảo cổ chân chính.

Những nhân vật ngoài lề không giỏi giao tiếp.

Chính vì vậy, họ mới lạc ở phía sau Tề Vũ và Lý Tứ Đệ, cách Tiểu Ca xa nhất.

Quỷ Bà nhìn Tiểu Ca một cái, cảm thụ sự khó chịu ngày càng tăng mà nhíu mày, dường như đang cân nhắc, sau khi cân nhắc thì tóm hai người vào tay, rồi lướt vào sâu trong bóng tối.

Cái gọi là sâu trong bóng tối chính là phía sau họ, mười mấy mét sau đó, cảm thụ không còn sự khó chịu đó nữa, Quỷ Bà nhe miệng, phát ra tiếng cười nhẹ của phụ nữ.

Hàm răng tam giác trắng bệch trong không gian tối đen hoàn toàn không thể nhìn thấy, cũng không có vẻ gì đáng sợ.

Bởi vì... những người có thể cảm thấy sợ hãi đều đã ngã xuống đất rồi.

Không biết bao lâu, mùi máu tanh tràn ngập, tiếng máu chảy róc rách dần biến mất, bóng trắng mới lại hiện ra.

Máu đỏ tươi không ngừng nhỏ giọt từ hàm răng đỏ thẫm của nó,

nhưng trong bóng tối, ngoài mùi máu tanh thì chỉ có màu đen mà thôi.

Lúc đó Tiểu Ca khẽ nhíu mày, giật mình tỉnh dậy, nhìn máu trên tay rồi quay đầu nhìn lại, phát hiện thiếu mất hai người.

Anh ta cũng mang Kỳ Lân huyết mạch, nếu không thì nửa ngày cũng không thể tỉnh lại được.

Không đúng, có mùi máu tanh, không phải mùi máu của anh ta, nếu là vậy, không thể nào nồng nặc đến thế.

Tiểu Ca trực tiếp vỗ Tề Vũ và Lý Tứ Đệ tỉnh dậy.

Khi hai người vừa tỉnh lại, anh ta nói: "Tất cả theo sát, cẩn thận một chút." Dường như nhận ra ẩn ý trong lời nói của Tiểu Ca, nhất thời hai người đều không nói gì, gật đầu.

Tề Vũ nhìn hướng Tiểu Ca đi mà ngẩn người, "Đây chẳng phải là đường quay lại sao?

Lại quay về rồi à?

Không đúng, hai người phía sau tôi đâu rồi?

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?" Tề Vũ giờ trong lòng đầy sợ hãi, nhưng lại thở phào nhẹ nhõm.

Trước đó bói quẻ một lần, quẻ lạ hiển thị hiểm tử cầu sinh (nguy hiểm đến chết nhưng có đường sống), e rằng đây chính là một kiếp nạn.

Khi ba người đi được khoảng ba mươi bước, Tiểu Ca chợt dừng lại, theo ánh đèn pin của anh ta lướt lên trên, hai bóng trắng bệch xuất hiện trước mắt ba người.

Bên cạnh hai người không có nhiều máu chảy ra, dường như máu của hai người đã bị một quái vật không rõ tên tuổi hút cạn.

Nhìn dáng vẻ hai người là biết không còn cứu được nữa, vì vậy

Tiểu Ca không tiến lên xem xét nữa, vừa quay người đã thốt ra một chữ "Đi!".

Đồng thời, ở một bên khác cũng xảy ra chuyện, đương nhiên không phải bên Chu Du, mà là bên Ngô Tam Tỉnh.

Bọn họ nhận ra người nhà họ Uông đã ra tay, nhưng may mà Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn có thân thủ tốt, Ngô Tam Tỉnh bị trọng thương, nhưng lại giết được người nhà họ Uông.

Nhưng bây giờ phải làm sao?

Người nhà họ Uông lại nhắm vào Cửu Môn, cuộc tấn công lần này đột nhiên khiến hai người trưởng thành không ít.

Có lẽ không nên tiếp tục mơ mơ màng màng nữa, mà nên làm gì đó cho Cửu Môn, nếu không trừ khử người nhà họ Uông, Cửu Môn cuối cùng sẽ diệt vong.

Chương 85

"Liên Hoàn, tôi phế rồi, cậu giúp tôi một việc." Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn không chỉ là họ hàng, mà từ nhỏ quan hệ đã cực kỳ tốt, nhìn Ngô Tam Tỉnh bây giờ, Giải Liên Hoàn cũng dường như trưởng thành rồi. "Tam ca, tôi có thể giúp gì?" Ngô Tam Tỉnh nghe vậy trầm mặc, chợt thoải mái cười cười, "Đưa tôi về Ngô gia lão trạch, từ nay về sau, hai chúng ta một người ở sáng, một người ở tối, nhổ tận gốc cái đinh ghim của nhà họ Uông." Giải Liên Hoàn nghe vậy, do dự nói: "Tam ca, như vậy không tốt đâu, người khác không nhìn ra, nhưng chị Văn Cẩn cũng sẽ nhìn ra.

Anh muốn phụ lòng chị Văn Cẩn sao?

Chẳng phải anh vẫn luôn thích chị Văn Cẩn sao?" Ngô Tam Tỉnh nghe vậy cười khổ: "Cơ thể tôi, tôi biết, một nhát dao đó, tôi đã không còn tư cách theo đuổi Văn Cẩn nữa rồi.

Đáng tiếc tôi và Văn Cẩn chưa có gì xảy ra, sau này, cũng chỉ có thể hy vọng Văn Cẩn có thể hạnh phúc." Lẽ nào Tam ca muốn gửi gắm Văn Cẩn cho mình?

Trong nháy mắt, Giải Liên Hoàn bỗng thấy tim đập nhanh hơn.

Người nhà họ Uông đã chết, bình dưỡng khí để lại tự nhiên còn đó, cộng thêm bình dưỡng khí của Ngô Tam Tỉnh tuy bị bỏ lại nhưng được phát hiện sớm, kịp thời khóa van, việc chống đỡ để trở về mặt nước hoàn toàn không vấn đề.

Sau khi thương lượng xong, hai người lại không vội vàng đi lên, chuẩn bị đi vào sâu hơn trong mộ để thăm dò, dù sao cũng phải mang về chút gì đó rồi mới đi chứ?

Trầm Thuyền Mộ tuy không gian khác biệt, nhưng thực ra đều

thông nhau.

Chu Du dẫn hai cô gái đi, đẩy một cánh cửa ra thì ngẩn người, lại một nhĩ thất nữa sao? "Vào không?" Vào thì nhất định phải vào, nhưng lại không thể không cẩn thận một chút.

Chu Du đứng ở cửa nhĩ thất ngửi ngửi, nghe ngóng xong xác định an toàn rồi mới nói: "Đi thôi, tôi vào xem, xem trong một ngôi mộ có gì." "Nếu tôi không nhầm, trong Trầm Thuyền Mộ không chỉ có một chủ mộ thất, ít nhất có bốn nhân vật đặc biệt trở lên.

Trừ quan quách Cửu Long Sĩ Thi mà tôi vừa thấy, hẳn là còn có 4 quan quách đáng sợ khác." Nếu thực sự có bí mật trường sinh, thì có lẽ nó nằm trong cỗ quan tài này, ngoài ra tôi không thấy có gì đặc biệt.

Nhưng cứ tập hợp với mọi người trước đã, không nói đến thứ khác, riêng Cửu Long Đài Quan này tôi chưa chắc đã khống chế nổi.”Vào trong không lâu, Chu Du thấy con đường bỗng nhiên biến mất trước mắt.

Anh nhìn con đường biến mất rồi áp tai xuống đất, giây tiếp theo, tiếng “ầm ầm” truyền vào tai.

Chu Du không nhúc nhích, hai cô gái cũng biết anh đang nghe ngóng cơ quan nên không dám gây ra tiếng động lớn.Trong phòng có đồ gốm sứ, Hoắc Linh nhìn một cái rồi vỗ vỗ Trần Văn Cẩm chỉ cho cô ấy.

Trần Văn Cẩm đi suốt đường sắc mặt đã tốt hơn nhiều, hiển nhiên đã bỏ qua chuyện trước đó.

Lúc này, nhìn theo hướng Hoắc Linh chỉ, Trần Văn Cẩm cũng tò mò về mấy cái bình lọ đó.“Không đúng, đồ gốm sứ?

Thời Chiến Quốc có đồ gốm sứ sao?

Chắc chắn là không rồi!

Vậy đồ gốm sứ này là của thời nào?

Thật ra đây không phải mộ thời Chiến Quốc, là giả sao?"Hai người nhìn chằm chằm vào cái bình, Trần Văn Cẩm nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Linh, em cũng phát hiện ra sao?"Hoắc Linh nghe vậy ngớ người.

"Hả?"Trần Văn Cẩm chớp chớp mắt, không phát hiện ra sao?

Vậy cô ấy gọi mình có ý gì?

"Không phát hiện ra đồ gốm sứ sao?

Vậy chị gọi em làm gì?"Hoắc Linh lúc này mới nhìn về phía mấy đồ gốm sứ, lúc nãy cô ấy hoàn toàn bị Trần Văn Cẩm thu hút nên không hề chú ý đến mấy cái bình này.

Lúc này nghe Trần Văn Cẩm hỏi mới nhận ra mấy cái bình này không đúng."Không phải mộ Chiến Quốc sao?"Bị thu hút sự chú ý, Hoắc Linh nhìn một cái bình, nhìn hoa văn trên bình gốm rồi nói: "Hình như là Minh triều."Trần Văn Cẩm lúc này cũng cầm một cái bình lên xem, nghe vậy khẳng định nói: "Hoa văn trên bình quả thật là Minh triều, cho nên cái bình vốn không nên xuất hiện ở đây, nếu xuất hiện ở đây thì chứng tỏ ngôi mộ này phải sau Minh triều."Hoắc Linh nghe vậy nhíu mày, "Nhưng anh Chu không nói đây là mộ Chiến Quốc sao?""Phong cách là phong cách Chiến Quốc, nhưng chưa chắc đã được xây dựng vào thời Chiến Quốc.""Được rồi, lát nữa em sẽ hỏi anh Chu."Trần Văn Cẩm cũng có cách nghĩ tương tự, cho nên gật đầu.

Lúc này, Hoắc Linh đã bình tĩnh lại chợt nhớ ra câu hỏi trước đó, "Chị Văn Cẩm, vừa rồi chị có cảm giác không?""Hả?!!!"Trần Văn Cẩm nghe xong lập tức hiểu vấn đề của Hoắc Linh, mặt đỏ bừng, ngượng ngùng nói: "Con bé thối này, học xấu từ ai vậy, không biết xấu hổ."Hoắc Linh nghe vậy nhìn Trần Văn Cẩm không nói gì, cứ thế nhìn cho đến khi Trần Văn Cẩm gần như bốc khói."Đứa trẻ thối, chị

không thèm để ý đến em nữa.”Lúc này, Chu Du đứng dậy, nói: “Cơ quan của căn phòng này đang dâng lên, xem ra sẽ gặp Tiểu Ca ở cùng tầng.

Chỉ là cơ quan chuyển động hơi chậm, e rằng phải mất hơn năm tiếng mới lên được.”“Lâu vậy sao?”Chu Du gật đầu.

“Vậy Tiểu Ca sẽ không sao chứ?

Nhiều người như vậy, nếu phải ở đó năm tiếng, sẽ không bị thiếu oxy chứ?”Chu Du nghe vậy cau mày, lắc đầu, “Tôi cũng không chắc, vì cơ quan hoạt động bằng áp lực nước, có lẽ tốc độ dâng lên sẽ có sự khác biệt do áp lực nước.”Nghe vậy, hai cô gái kia có chút lo lắng, Trần Văn Cẩm nói: “Chu Du, tôi sẽ hít thở chậm lại, như vậy lượng oxy hấp thụ sẽ giảm xuống, lượng oxy trong phòng chắc đủ để tôi kiên trì đến khi lên đến nơi.”Lúc này Hoắc Linh cũng nói: “Anh Chu, anh xem cái này.”Chu Du nghe xong nhìn qua, lập tức hiểu đây là những thứ ghi chép về Cuồng Tàng Hải, biết ý của hai người.

“Ý hai cô là những thứ này là của sau Minh triều sao?”“Ừm?

Anh Chu không thấy sao?”Chu Du nghe vậy gật đầu, nói: “Những cái động chúng ta đi vào đều do người khai thác.

Tuy ở thời cổ đại việc xuống biển khó khăn, nhưng không phải không có cách, cộng thêm có những người quan cư hiển hách, có những người lại liều mạng.”“Tôi vừa thấy, không thể nào tạo ra cái động như vậy, cho nên cái động đó chắc là được khai thác vào lúc đó.”“Vậy là sau khi mộ chìm xuống mới đi vào sao?

Tôi có bình dưỡng khí và kính chống áp lực mới vào được, cổ đại có kỹ thuật tiên tiến như vậy sao?”Nghe lời Hoắc Linh, Chu Du lắc đầu, “Đừng bao giờ nghi ngờ kỹ thuật của người cổ đại, thời đại đó không chỉ có con người, còn có những thứ mà bây giờ chúng ta vẫn không thể giải thích được.

Ví dụ, có thể hiện thực hóa rồng, tôi thực sự đã nhìn thấy rồng.”Hai người nghe vậy nhìn nhau, thật sự có rồng sao?

Rồng không phải là thần thoại sao?

Chuyện này…Chu Du tỏ vẻ nhàm chán, tùy ý trò chuyện với hai người, thời gian trôi qua thật nhanh, thoáng cái đã hơn một tiếng.

Nhưng khi Chu Du cảm thấy buồn đi tiểu và định tìm một chỗ để giải quyết thì Chu Du chợt thấy hơi mơ hồ, hơi buồn ngủ.

Tình huống đột ngột này khiến Chu Du suýt ngất xỉu, lập tức ngồi xuống.

“Không đúng, trúng chiêu rồi!”Rốt cuộc là chỗ nào không đúng?

Không có mùi, cũng không nghe thấy động tĩnh, chuyện gì vậy?

Chu Du nhìn khắp căn phòng.

Không có, không có.

Chương 86

Sao lại không có chứ?

Không đúng, có một chỗ chưa nhìn.

Chu Du, anh Chu, em hình như hơi buồn ngủ."Trần Văn Cẩm sắc mặt biến đổi, "Tôi cũng vậy, tôi trúng chiêu rồi."Thấy hai người mới phản ứng, Chu Du cũng không ngạc nhiên, ngay cả anh còn trúng chiêu, huống chi hai cô gái.

Bình lọ, chỉ còn lại bình lọ.

Nếu mọi thứ khác đều không có vấn đề, vậy loại trừ mọi khả năng không thể xảy ra nhất, thì dù còn lại điều gì khó tin đến mấy, đó cũng là sự thật.

Chu Du cầm một cái bình, Minh Hồng Đao trong tay đã sẵn sàng.

Anh dốc ngược cái bình, bỏ nó xuống.

Điều khiến Chu Du ngạc nhiên là không hề có bất cứ thứ gì rơi ra, cũng không có bất cứ âm thanh nào.

Chu Du sợ trong bình có sinh vật kỳ quái chui ra cắn mình một cái, nên không dám úp sát xuống nhìn.

Anh cẩn thận ghé sát miệng bình ngửi thử, cũng không ngửi thấy bất kỳ mùi lạ nào.

"Không lẽ nào?

Không thể nào, tìm sai hướng rồi sao?"Chu Du cau mày, đập cái bình vào tường.Tiếng "loảng xoảng" vỡ vụn thu hút sự chú ý của hai cô gái, nhưng lúc này cả hai đều cố gắng gượng giữ tỉnh táo, nhìn mập mờ có chút không chân thực lắm.

Chu Du cố gắng gượng giữ tỉnh táo nhìn kỹ, cuối cùng cũng phát hiện ra vấn đề, trong bình có một lớp ngăn, lớp ngăn rất mỏng, chỉ dày khoảng hai milimet, bên trong là đất sét đen.

Nhưng đó không phải trọng điểm, trọng điểm là trong bình có một cây cỏ.Trong "Vật Tự Quyển" của Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật có ghi chép: "Xưa có khí trời vận đất, khí trời ứng vận đất, vận đất có sự dịch chuyển, khí trời theo đó mà thay đổi.

Vận trời có sự xoay chuyển, khí đất ứng theo, sự thay đổi của môi trường tự nhiên dẫn đến sự thay đổi của hình thế phong thủy.

Mọi vật linh tính trong núi sông, đều sẽ ứng với sự chuyển biến lớn của thiện ác phong thủy mà sinh ra dị biến, nếu thanh trọc âm dương hỗn tạp sẽ sinh ra một số sự vật vô cùng đáng sợ, những gì không hợp lẽ thường thì là yêu."Cỏ này là loại cỏ mọc ở Cửu U Chi Địa.

Nơi Cửu U quanh năm không thấy ánh sáng mặt trời, cho nên cỏ không cần quang hợp.

Chỉ cần có âm khí, có một nơi để bén rễ, cỏ sẽ không tự nhiên chết.

"U Minh Thảo" là tên được ghi lại trong sách.

Sách ghi chép loại cỏ này sẽ nuốt chửng linh khí, hấp thụ khí vị, bất kỳ khí vị nào trong vòng năm thước xung quanh nó đều sẽ biến mất.

Không chỉ vậy, nếu không gian bị bịt kín, lâu dần sẽ khiến con người bị ngạt chết.

Đơn giản là cỏ hấp thụ oxy và mùi vị, thải ra carbon dioxide.Nhìn thấy cây cỏ, Chu Du lập tức hiểu ra, hóa ra không phải trúng độc, cũng không phải trúng mê hương, mà là thiếu oxy.

Cỏ hấp thụ mùi vị, càng khiến ngay cả mùi cỏ và đất sét cũng khó mà ngửi thấy.Thấy vậy, Chu Du hạ thấp người, nhẹ nhàng di chuyển mấy cái bình đến bên bờ nước trong phòng, bây giờ không dám có hành động lớn nào, bất kỳ hành động lớn nào cũng có thể dẫn đến thiếu oxy.Từng cái bình bị Chu Du đưa đến bên cạnh hồ nước trong phòng, sau đó từng cái một bị đập vỡ và chìm xuống nước.

Nhưng lúc này không thể dễ dàng thả lỏng, Chu Du từ trên người liên tục lấy ra hai bình dịch dưỡng, sau đó trực tiếp ném sang phía đối diện."Bộp" một tiếng vỡ vụn vang lên, Chu Du cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn hai người đã ngất xỉu, Chu Du đặt đầu hai người thật chặt vào ngực mình, sau đó mới đeo mặt nạ chống độc vào, mơ mơ màng màng ngã xuống.Bây giờ chỉ là hàm lượng oxy thấp, cách mặt đất hàm lượng oxy nhiều hơn một chút.

Mặc dù sẽ thiếu oxy, nhưng không đến mức đe dọa tính mạng, một khi hàm lượng oxy tăng lên, thì sẽ không chết.

Sự bay hơi của dịch dưỡng cần hấp thụ một lượng lớn nhiệt lượng, mặc dù Chu Du đã ném nó sang phía đối diện, nhưng lại khiến cả căn phòng trở nên lạnh hơn một chút.Dù đang mặc đồ lặn, hai cô gái trong lúc hôn mê cũng vô thức co ro, ôm chặt lấy Chu Du như một nguồn ấm áp.

Bởi vì điểm hô hấp của hai người kề sát ngực Chu Du, nhiệt lượng nhè nhẹ khiến oxy hít vào không quá lạnh khó chịu.

Tình trạng của Chu Du khá hơn một chút, mặt nạ chống độc làm chậm tốc độ hấp thụ oxy, cũng đủ để carbon dioxide trong khẩu trang miễn cưỡng hòa tan nhiệt độ.Ba người không biết đã ngủ bao lâu trong cái lạnh lẽo, dù sao cũng bị người khác đánh thức.

Có lẽ vì đang ngủ say, nên không gặp phải những thứ quỷ

dị.Trong tình huống lúc đó, Chu Du trong trạng thái thiếu oxy ở não cũng không đủ tỉnh táo, nếu gặp lại lần nữa, sẽ phải đổ một vệt máu.

Có lẽ máu của người khác sẽ chiêu dụ tà vật, nhưng máu của Tiểu Ca lại có thể xua đuổi tà vật.

Chu Du mơ hồ nghe thấy tiếng gọi, mới miễn cưỡng mở mắt, sau đó nhìn thấy Tiểu Ca.

Một khắc sau, hai cô gái cũng mơ mơ màng màng mở mắt ra.Hai người đầu tiên đồng loạt lau mắt, ngay sau đó lại đồng thời nhìn về phía Chu Du.

Não bộ dường như đã khôi phục hoạt động sau khi bị treo máy, trong nháy mắt hai người bật dậy.

Nhưng vì tư thế của hai người, quần áo quấn trên người Chu Du lại bị buộc phải ngã xuống.Một khắc sau, hai cô gái đều nhìn thấy Tiểu Ca và hai người bạn đang nhìn chằm chằm vào ba người họ, nhất thời kinh hô một tiếng, lập tức che mặt lại.Tề Vũ thấy vậy, cười trêu chọc nói: "Tôi không thấy gì hết, tôi thật sự không thấy gì hết.

Tứ đệ, cậu có thấy không?"Lý Tứ đệ cũng không ngốc, nghe vậy rất phối hợp quay người lại, nhìn bức tường trong phòng nói: "Tề Vũ, nhìn bức tranh kia, không phải có một tiên nữ sao!"Tôi tin cái đầu anh!

Mờ ảo đến mức đó, làm sao thấy tiên nữ được!Tiểu Ca trầm ổn, không đùa giỡn với ba người kia, trực tiếp nói: "Mọi người mau lên, căn phòng bắt đầu chuyển động rồi."Dường như sợ quá nghiêm trọng, gây ra hiểu lầm sâu sắc, anh ta hiếm hoi thêm một câu: "Mặc dù chuyển động chậm, nhưng tôi nên ra ngoài trước."Chu Du gật đầu, một tay kéo hai cô gái dậy, sau đó nhìn Tiểu Ca, ngạc nhiên nói: "Ơ, không phải năm người sao?

Thiếu mất hai người?"Trong nháy mắt, sắc mặt hai người kia biến

đổi, chỉ có Tiểu Ca sắc mặt như thường nói: “Tôi cũng trúng chiêu rồi, có một mùi hương kỳ lạ, tôi ngửi thấy chưa kháng cự được 10 giây đã ngất.”“Gặp Quỷ Bà rồi sao?

Ai đã sống sót?”“Quỷ Bà?”Tiếng Tiểu Ca vừa dứt, Trần Văn Cẩm nói: “Quỷ Bà là một loại pháp thuật, người dân ven biển gọi tất cả những thứ không tốt là Quỷ Bà, nhưng thực ra Quỷ Bà có cách giải thích cụ thể.”“Phàm là phụ nữ có thể trở thành Quỷ Bà, khi còn sống bị người khác lăng nhục rồi bị ném xác xuống nước, một sợi oán hận không tan, trong thi thể hấp thụ đủ u khí mới hình thành Quỷ Bà.”“Tất cả oán niệm của Quỷ Bà đều giấu trong hài cốt, chỉ cần phá được hài cốt của nó, vật này sẽ tự tan, nếu không thì sẽ ngày đêm làm hại người gần hài cốt.

Mỗi khi đến ngày âm lịch, nó sẽ lên bờ quyến rũ đàn ông rồi giết chết họ ném xuống nước.”“Và, xương của nó có một mùi hương đặc biệt, được gọi là cốt hương, có tác dụng khiến người ta buồn ngủ.

Ngoài ra, hai mắt không có tròng trắng, răng sắc nhọn như cưa.”Tiểu Ca nghe vậy, gật đầu.

“Xem ra đúng là vậy, ngoài mùi hương đó, hai người đã chết đều có vết cắn đứt ở cổ do răng sắc nhọn gây ra.”Lúc này Tề Vũ tiến lên, hỏi: “Vậy còn anh?

Chu Du có thực lực mạnh như vậy, cũng trúng chiêu sao?”Đang đi, Chu Du nghe vậy khựng lại, sau đó thở dài, nói: “Tôi cứ tưởng là căn phòng chuyển động chậm là do khác với lúc vào, nhưng không ngờ có người nằm xuống lợi hại như vậy, chết mấy trăm năm rồi mà còn có thể gài bẫy tôi một vố.”“Gài bẫy sao?

Lão Chu nói chuyện gì vậy, muốn dọa chết tôi sao?

Chương 87

Có thể nói thẳng ra không!”Chu Du nghe vậy khóe miệng giật giật, cái quái gì mà ai cũng thích gọi tôi là lão Chu vậy!

Tôi già đến thế sao?

Thà gọi tôi là lão Vương còn hơn.

Chu Du trong lòng lẩm bẩm vài câu, nhưng không thực sự đôi co với Tề Vũ.

“Nói ra hơi mất mặt, tôi bị mấy cây cỏ gài bẫy một vố.”“Cỏ?

Mấy cây cỏ?

Có độc sao?… Không đúng, nhìn anh không giống trúng độc, vậy là có hiệu ứng mê hoặc sao?”Tề Vũ nghe vậy, chợt nhìn hai cô gái, khi bị phát hiện, hai người đang ôm chặt Chu Du, suy nghĩ này rất có khả năng đó.

Vậy chẳng lẽ…?Hai cô gái dường như cũng nhận ra Tề Vũ, Hoắc Linh không giải thích, nhưng Trần Văn Cẩm lại âm trầm nói: “Tề Vũ, cậu thấy sống quá tốt đẹp rồi sao?

Thu lại cái cách nói dơ bẩn đó đi.”Chu Du cũng lắc đầu, nhìn Tề Vũ giải thích: “Nói nhiều rồi, không độc, nhưng cỏ lại có một đặc tính vô cùng đặc biệt, có thể hấp thụ bất kỳ mùi vị nào trong phạm vi năm thước xung quanh, thậm chí sẽ hấp thụ oxy, thải ra carbon dioxide.”“Cậu hiểu ý tôi chứ?

Nghĩa là căn phòng đó không chỉ có ba chúng tôi hít thở, mà có mười mấy hai mươi người đang hít thở.

Có lẽ lượng oxy mà cây cỏ cần còn lớn hơn con người, vậy thì càng nhiều rồi.”Nghe vậy, Tề Vũ kinh ngạc ngây người, trên đời lại

có loại cỏ kỳ dị như vậy sao?

Vô thức nói: "Vậy làm sao sống sót được?"Nghe vậy Trần Văn Cẩm sắc mặt biến đổi, trầm giọng nói: "Vậy là tôi chết rồi sao?""Tề Vũ, tôi thấy cậu chán sống rồi.""Ha ha, ha ha, thời tiết hôm nay thật đẹp quá."Chu Du vỗ một cái vào vai Tề Vũ, trực tiếp vỗ đến mức cậu ta toát mồ hôi hột, "Cậu nên là Tề Bát gia mới phải, cũng không thấy học được bản lĩnh của Tề Bát gia, xuống một cái mộ không lâu đã mất hai người đồng đội rồi."Từ "đồng đội" thì mới mẻ, nhưng Tề Vũ lúc này lại chú ý đến một điểm khác, "Ai nói tôi không học được bản lĩnh?

Trước đây tôi từng bói một quẻ, quẻ tượng tôi suýt chết, cậu xem tôi không sống sót đó sao?"Chu Du nghe vậy sững sờ, hóa ra thực sự đã bói một quẻ, đáng tiếc không được lanh lợi như lão tử, nếu là lão tử ở đó trừ phi vạn bất đắc dĩ thì khẳng định không xuống.

"Thật sự suýt chết sao?

Vậy vận khí của cậu khá tốt đó!"Trong nháy mắt Tề Vũ suýt chút nữa bị Chu Du làm nghẹn, suýt chết mà là tốt sao?

Chu Du khá tò mò về quẻ bói, danh tiếng của Tề Bát gia cũng vang dội, không phải là bản lĩnh lừa người.

"Bói được bao xa?""Để tôi bói cho cậu một quẻ sao?

Cũng không phải là không thể, hôm nay tôi chỉ bói được một quẻ, cũng có thể bói hai quẻ, sau ba quẻ một ngày thì không còn linh nghiệm nữa.

Tôi bói cho cậu cái gì đây?

Nhân duyên à, vận thế à?"Chu Du nghe vậy lập tức tỉnh táo, nhân duyên?

Tin tức về người vợ thứ hai sao?

Hoặc Trần Văn Cẩm liệu có biến thành Tây Vương Mẫu không?

Đợi đã, thật sự có thể bói cho tôi sao?

Chu Du nhìn Tề Vũ, nghiêm túc nói: "Bói vận mệnh của tôi đi, nếu bói chuẩn, chúng ta sẽ bói thêm quẻ cuối cùng."Tề Vũ nghe vậy cũng không bận tâm, trực tiếp nói: "Bói vận mệnh thì một là xem tướng, hai là sờ xương, ba là vấn trắc, bốn là thủ tướng, năm là vọng khí.

Vọng khí thì tôi chưa học được, thông thường bói số mệnh, vấn trắc là linh nghiệm nhất, vậy cho tôi bát tự đi!"Chu Du nghe vậy sững sờ, bát tự?

Sinh nhật kiếp trước của mình sao?

Lúc đó mình còn chưa sinh ra, còn kiếp này mình xuất hiện khi nào?

Mới có hai ba tháng, chết tiệt sao lại khó vậy!!!"Hay là xem những cái khác đi!"Tề Vũ nghe vậy ngẩn ra, cười cười cũng không bận tâm, chỉ có chút buồn cười nói: "Cần bảo mật sao?

Vậy có cần tôi lát nữa khi bói mệnh cách cũng lén lút nói cho cậu không?""Không cần đâu, tùy ý."Mặc dù không hiểu vì sao Chu Du lại bói mệnh vào lúc này, nhưng Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh cảm thấy Chu Du sẽ không làm việc vô ích nên cũng không ngăn cản, hai người cũng tò mò về mệnh cách của Chu Du.

Tiểu Ca không nói gì, vốn dĩ anh ta không hứng thú với những thứ này, cũng không có nhiều cách nghĩ, thậm chí không đi tìm hiểu.

Nhưng Chu Du lại khơi dậy sự tò mò của Tiểu Ca, cái thân thủ siêu cường, cái vẻ bí ẩn dường như cái gì cũng biết một chút.

Vì vậy, lúc này ngay cả Tiểu Ca cũng lặng lẽ dựng tai lên nghe.Lúc này không có ánh sáng, muốn xem mặt tướng thì chỉ có thể soi đèn, Tề Vũ vừa soi đèn vừa xem, nhưng vẻ mặt vốn luôn ung dung

của cậu ta lại khựng lại, thần sắc dần trở nên ngưng trọng và nghiêm túc.Lúc này Tề Vũ gần như bị sốc đến không nói nên lời, “Thiên mệnh sao?

Thiên mệnh có ý gì, thiên mệnh bất khả trắc, người nào vọng tưởng xem trộm thiên mệnh nhẹ thì bị thương, nặng thì mất mạng.” Dù bói quẻ bằng mọi giá, thiên mệnh cũng sẽ tùy lúc thay đổi.

Nhưng Tề Vũ và Tề Bát gia không giống nhau, Tề Bát gia quý mạng, biết khó mà lùi.

Tề Vũ tò mò, tò mò dù biết có thể sẽ chết cũng muốn tìm hiểu đôi chút.Chợt, sắc mặt Tề Vũ biến đổi, yết hầu cuộn lên, đột ngột quay đầu sang một bên, phun ra một ngụm máu.Thấy vậy mọi người đều sững sờ, Trần Văn Cẩm càng lo lắng hỏi: “Tề Vũ không sao chứ?”Tề Vũ phun ra một ngụm máu dường như đã khá hơn nhiều, ngẩng đầu cười khổ nói: “Không sao không sao, lỗ lớn rồi.

Nhưng xem được mệnh cách như vậy, đáng giá!”Lúc này sắc mặt Tề Vũ trắng bệch, dường như không còn chút huyết sắc nào.“Mệnh cách như vậy sao?”“Ừm, đáng tiếc, tôi không xem được nhiều, chỉ xem được mệnh cách của cậu.

Cậu là người mang thiên mệnh, mệnh cách Thanh Long, trong mệnh có đại hung, có đại cát.”Mệnh cách Thanh Long Chu Du có thể hiểu, mệnh có đại hung, có đại cát cũng có thể hiểu.

Chỉ có Thiên mệnh chi nhân, có chút mơ hồ, Thiên mệnh?

Hệ thống, thực sự được thiên đạo lựa chọn sao?

Nếu là người được thiên đạo lựa chọn, vậy có sứ mệnh gì?

Liệu hệ thống được lựa chọn rồi biến thành thiên mệnh, thiên đạo lựa chọn là để cấp cho hệ thống sao?Nhìn Tề Vũ bị thương mới xem được một chút, Chu Du không hỏi thêm nữa, sau đó trong lòng hỏi hệ

thống.“Hệ thống, thiên đạo?

Thiên đạo phú cho tôi?

Tôi có sứ mệnh sao?”“Tư liệu không đủ, một phần tư liệu sẽ được mở khóa sau khi tìm được ba người vợ!”Ánh mắt Chu Du híp lại, hiển nhiên từ câu nói đó đã hiểu ra, không phải chuyện ba người vợ, quả nhiên có nhiệm vụ, cái gọi là nhiệm vụ đó hẳn là thiên mệnh.

Đương nhiên, sở dĩ hệ thống nói ba người vợ, hoàn toàn là do hệ thống tự nhận định, những người như Diệp Nhất Tâm căn bản không được tính vào.

Chương 88

Căn cứ vào Tinh Tuyệt Nữ Vương mà xem, thân phận và năng lực của ba người vợ đó e rằng đều là những nhân vật lớn hơn cả trời.Thôi rồi, tạm gác lại vấn đề này, dù sao cũng đã đi trên con đường này rồi.

Dù là trường sinh bất lão, hay những người vợ mỹ miều tuyệt đỉnh, e rằng cũng không thể từ bỏ.“Anh Chu, anh đang làm gì vậy, không phải đang nghĩ đến tiểu Tề đó chứ?

Không cần nói nhiều đâu, cái gì mà đại hung đại cát, tôi thấy thuần túy là nói bừa, chị Văn Cẩm không chết không sống, tôi sẽ bị cuốn vào luân hồi đó.”Chu Du nghe vậy khựng lại, trong lòng không nói nên lời: Con bé ngốc này, lời cậu ta nói là thật đó, vận mệnh của cô dù là cái nào cũng sẽ bị cuốn vào luân hồi, Trần Văn Cẩm cũng quả thật sẽ không chết không sống mà.

“Yên tâm, tôi sẽ không để em bị cuốn vào luân hồi đâu.”Hoắc Linh nghe vậy tuy rằng cảm thấy sẽ không gặp phải chuyện như vậy, nhưng trong lòng lại ngọt ngào.Mấy người lại tiếp tục lên đường, Chu Du vừa đi vừa hỏi: “Đúng rồi, Tiểu Ca, cậu tìm thấy tôi bằng cách nào, vận khí sao?”“Trực giác!

Nó nói cho tôi biết nên đi bên này, rất cấp bách.”Trực giác?

Hít hà~ Tôi ngủ say sao?

Tiểu Ca ngủ say sao?

“Được rồi, không thấy Ngô Tam Tỉnh sao?”Tề Vũ nghe vậy, nói: “Không có, cũng không biết Tam ca thế nào rồi.”Mọi người đều là người trong Cửu Môn, bất kể riêng tư thế nào, bề ngoài gọi một tiếng Tam ca là điều bắt buộc.Lúc này, đi hết con đường, ba người chợt nhìn thấy một cánh cửa.

Cánh cửa chưa mở, Chu Du và Tiểu Ca đều phát ra cảm giác bất an, nhưng sự bất an lại không nghiêm trọng, ít nhất so với chỗ Cửu Long Đài Quan thì chuyện này chỉ là nhỏ nhặt.Chu Du và Tiểu Ca nhìn nhau, dường như đều thấy được sự ngưng trọng và nghiêm túc trong mắt đối phương.

Giây tiếp theo, Chu Du cầm Minh Hồng Đao, đẩy cánh cửa đồng ra.Trước mắt Chu Du chợt xuất hiện cảnh sắc quen thuộc.

Ánh sáng đỏ nhạt không thể bị che khuất trong bóng tối, san hô thụ?

Chu Du nhìn cây san hô đó, sắc mặt biến đổi, càng không dám thả lỏng.Bên trong hẳn cũng có một con quái vật, bên ngoài là một trong những mộ thất chính, Thiên Cung.

Hoặc, mộ thất chính bên ngoài đó mới là mộ thất chính của toàn bộ khu mộ dưới đáy biển.“Mọi người đều cẩn thận, tuyệt đối đừng chạm vào những cái chuông này.

Những cái chuông này không bình thường, một khi vang lên, chúng ta có thể sẽ gặp chuyện.”“Chuông đồng có gì đặc biệt sao?”Tề Vũ vừa dứt lời, Chu Du nói: “Nhiếp Hồn Linh!

Nhưng nó đã thất truyền rồi!”“Truyền thuyết thời thượng cổ xuất hiện một loại pháp bảo, âm thanh của nó sẽ tạo ra ảo giác, khiến người ta dù biết bị mê hoặc vẫn bị thao túng, hệt như có một con quỷ đang khống chế.

Ngoài ra, bên trong có thể có sinh vật sống, một cái Nhiếp Hồn Linh thôi đã có thể lấy mạng người, vậy mà ở đây lại có nhiều Nhiếp Hồn Linh như vậy.”Trong nháy mắt, Tề Vũ đang tò mò ghé sát ra phía trước để xem giật mình, sao lại khủng khiếp đến vậy?

Có sinh vật sống, may mà không chui ra cắn một miếng, mộ huyệt

quả nhiên khắp nơi đều là sát cơ.Lúc này, mũi Chu Du động đậy, một mùi lạ lùng khó ngửi xuất hiện, khiến Chu Du lập tức cảnh giác.

Hình ảnh trong đầu thành hình, nhưng lại là một sinh vật chưa từng thấy.

Sinh vật đó có một cái đuôi, mặt người, móng vuốt sắc nhọn, không giống người cũng không giống khỉ."Cái gì vậy?"Đúng vậy, khi ngửi thấy mùi đó, trong đầu hiện lên một loại sinh vật tên là Tính Tinh Yêu.

"Trong núi sông mọi vật linh tính, đều sẽ ứng với sự chuyển biến lớn của thiện ác phong thủy mà sinh ra dị biến, nếu thanh trọc âm dương hỗn tạp sẽ sinh ra một số sự vật vô cùng đáng sợ, những gì không hợp lẽ thường thì là yêu." Yêu trong Sơn Hải Kinh có giới thiệu: "Đứng đầu núi Nam gọi là Thước Sơn, đứng đầu núi đó là Chiêu Dao chi Sơn, nằm trên Tây Hải.

Có loài thú ở đó, hình dạng như vượn tai trắng, bò đi như người đi, tên nó là Tính Tinh, ăn nó sẽ đi nhanh."Mặc dù không biết loài thú trên Tây Hải vì sao lại ở đây, nhưng bây giờ không phải lúc để suy nghĩ về chuyện đó."Tiểu Ca!"Tiểu Ca nghe tiếng quay đầu lại, nhưng lại không nghe Chu Du nói gì.

Ánh mắt Chu Du kỳ lạ, Tiểu Ca lập tức hiểu ra.

Cầm chiếc xà beng lên, anh ta càng cảm thấy cần một vũ khí tốt hơn, vũ khí.

Thật là…"Vừa rồi trong chuông có sinh vật sống sao?

Có thể tồn tại lâu đến vậy sao?

Không chừng chết rồi thì sao?

Tôi nhìn nửa ngày cũng không thấy có gì xuất hiện."Chu Du nghe vậy cau mày, nói: "Bên trong hẳn có một con ngô công, hẳn là đang

trong trạng thái ngủ đông.

Có lẽ nó không động đậy, mấy ngàn năm cũng không chết, cũng có thể đã chết rồi, nhưng tôi không đề nghị đi thử xem sao.”Lúc này, tai Chu Du động đậy, Minh Hồng Đao phát ra tiếng “ông” vang lên.

Giây tiếp theo, phía sau có một luồng gió dữ dội ập đến, Chu Du tiên lên một bước đồng thời quay người, thuận theo cảm giác mà Minh Hồng Đao mang lại mà chém tới.

Cùng lúc đó, xà beng trong tay Tiểu Ca vươn ra theo đường chéo, trong nháy mắt chặn lại ở cửa.Thực ra Tiểu Ca muốn “Vi Ngụy Cứu Triệu” (vây Nguỵ cứu Triệu), nhưng thấy Chu Du ra tay, lập tức thay đổi kế hoạch.

Hình dạng hiện ra trước mặt Tiểu Ca gần giống với hình ảnh Chu Du hình dung trong đầu, chỉ là Tính Tinh Yêu có bộ lông đen thẫm, trừ đôi mắt đỏ hoe, nếu không nhìn kỹ thật sự không nhìn ra.Tính Tinh Yêu cũng bị phản ứng đột ngột của Chu Du làm cho giật mình, bất kỳ sinh vật nào cũng có phản ứng bản năng, mặc dù Tính Tinh Yêu trông không bình thường lắm, nhưng cũng bản năng khựng lại.Sau khi khựng lại, nó đột nhiên bùng phát tiếng gào thét như dã thú.

Nhưng tiếng gào thét chưa hoàn toàn phát ra thì Minh Hồng Đao “ông” một tiếng bùng nổ, dường như là tiếng gầm giận dữ của thú vương sau khi bị khiêu khích, tiếng ồn dữ dội trực tiếp khiến Tính Tinh Yêu đứng yên tại chỗ.Ánh đao lóe lên, trong nháy mắt tĩnh lặng, ngay sau đó tiếng “đinh đang” rơi xuống đất vang lên.

Giây tiếp theo, Tính Tinh Yêu ngã ngửa ra phía sau đồng thời bị chẻ đôi, máu đen đỏ nhuộm đỏ sàn nhà.Tiểu Ca giơ cây côn trong tay lên nhìn một cái, trầm mặc không nói.

Chỉ thấy lúc này trên cây côn đó có một mặt cắt phẳng lỳ đang lóe lên ánh hàn quang, nếu không nhìn phần rơi xuống đất thì khá sắc

nhọn.

Tiểu Ca lặng lẽ cất cây xà beng đó đi, "Ừm, có thể dùng được."Lúc này, sắc mặt Chu Du biến đổi, lập tức hô to: "Đi, bây giờ đi ngay."Lời Chu Du vừa dứt, trong chuông đồng chợt vang lên âm thanh.

Âm thanh đặc biệt, thoạt đầu như có người đang thì thầm to nhỏ, khiến người ta muốn lắng nghe kỹ, sau đó lại như quỷ mị, có một sức mạnh bí ẩn khiến người ta mê muội trong đó, không thể thoát ra.Trong nháy mắt, trừ Chu Du và Tiểu Ca, tất cả mọi người đều lộ vẻ mê mang và đau khổ.

Hai người mang huyết mạch đặc biệt thì cũng miễn cưỡng tạm thời không sao.Nhưng nhìn mọi người như vậy, Chu Du nhíu mày, lại không nghĩ ra được cách giải quyết tốt.

Nhưng lúc này, nhìn thấy con dao trong tay, mắt anh chợt sáng lên.

Đúng rồi, lấy tiếng trị tiếng, trong phim truyền hình thời sau này không phải đều diễn như vậy sao?Chu Du nhìn Minh Hồng Đao, nói: "Đồng chí, sao lại bị khiêu khích vậy, không lẽ tôi không được phát ra tiếng động sao?

Làm ra chút âm thanh đi, làm chết mấy con quỷ này."Lời Chu Du vừa dứt, Minh Hồng Đao chợt rung động dữ dội, tiếng "ông ông" điên cuồng và phiền nhiễu, không phải người bình thường nào cũng có thể chịu đựng được.

Trong nháy mắt Tiểu Ca cũng sắc mặt biến đổi, liên tục lùi lại mười mấy bước.Sắc mặt mấy người kia càng khó coi, dường như đồng thời chịu đựng sự tấn công từ hai phía, nhưng có một điều, họ đã tỉnh táo lại."Nhanh lên, tất cả ra ngoài.

Đừng dừng lại, cứ đi thẳng, đợi tôi đuổi theo."Bốn người tuy đau

đầu như búa bổ, cơ thể khó chịu, nhưng nhanh chóng chạy ra khỏi phòng san hô.

Tiểu Ca nhìn Chu Du một cái, nhanh chóng dẫn bốn người rời đi.Miếng bịt tai của Chu Du và tần số chấn động của Minh Hồng Đao giống nhau, lúc này Minh Hồng Đao hoàn toàn áp chế Nhiếp Hồn Linh, anh cũng không cảm thấy khó chịu lắm.Nhưng ngay cả khi mọi người đã ra ngoài, Chu Du cũng không dừng lại, khoảng cách truyền âm của chuông không biết là bao xa, cứ để họ chạy thêm một lúc đi.

Nhưng lúc này, Chu Du vẫn luôn chú ý đến Nhiếp Hồn Linh chợt khựng lại.Lúc này trên những cái chuông đó đang nhỏ xuống từng giọt chất lỏng màu đen xanh, Chu Du cũng ngửi thấy một mùi lạ lùng khó ngửi.

Chương 89

Mùi đó quá nồng, nồng đến mức khiến người ta buồn nôn.

Cùng với hình ảnh con ngô công hiện lên trong đầu, tiếng đao kêu lại dừng lại.Bốn phía tĩnh lặng, không còn âm thanh nào, yên tĩnh đến mức đáng sợ.

Chu Du nhìn Nhiếp Hồn Linh, lại rơi vào những suy nghĩ kỳ lạ.

Hai mươi năm sau chuông vì sao không kêu nữa?

Chẳng lẽ ở đây tôi đã làm cho nó chết sao?

Chết tiệt, vậy thì tôi nên ở trên TV, hoặc trong sách chứ.

Không, không đúng, có lẽ không phải, đội khảo cổ hai mươi năm trước có người đã vào đây, kích hoạt những cái chuông này.Những cái chuông này và Thi Miết ở Thất Tinh Cung lại không giống nhau, không có thực thể, một khi bị kích hoạt từ trạng thái ngủ say, vậy thì e rằng chỉ có thể dùng được một lần.Cuối cùng cũng hiểu ra, Chu Du quay người đi ra khỏi động san hô, nhưng lại không chú ý đến một chiếc hộp màu tím vàng ở phía bên kia của cây san hô.Chu Du không quay lại đường cũ, đi theo một con đường khác đến Thiên Cung.

Thiên Cung có một con đường hầm bí mật dẫn thẳng đến cây san hô, khi Chu Du đến đó, những người khác đã ở đó.Ánh vàng bao phủ, khí thế hùng vĩ, sự hùng vĩ đó khiến người ta cảm thấy nhỏ bé, sẽ vô thức khiến người ta có một loại xung động bị áp phục, quỳ bái.Mười cây cột gỗ lim tơ vàng nguyên khối, ba người ôm không xuể, riêng một cây cột thôi e rằng đã có giá trị liên thành.

Căn phòng cũng được bài trí rất cầu kỳ, gạch lát sàn màu vàng, trái phải mỗi bên mười trượng, vừa vặn tạo thành cục diện thiên viên địa

phương với khung đỉnh.Truyền thuyết thời viễn cổ, thế giới không phải hình tròn, trời tròn đất vuông, rốt cuộc là suy đoán của người xưa, có thật sự như vậy hay không, không ai biết.

Đa số mọi người cho rằng người xưa kiến thức kém nên mới nghĩ như vậy, nhưng Chu Du lại không nghĩ như vậy. 19.

Người xưa quả thật có những điểm không bằng người hiện đại, nhưng thực ra trong số họ có những người tài năng, việc dò xét những bí mật trời đất chưa chắc không thể, vậy vì sao lại lưu lại truyền thuyết thiên viên địa phương? (Chỗ này chú trọng, cửa đồng sẽ được khảo sát)Lúc này cảnh tượng hùng vĩ đến mức chấn động lòng người như vậy, mọi người lại không rời đi, ngoài việc tai chưa hoàn toàn hồi phục, còn có một người lo lắng cho Chu Du.Khi Chu Du xuất hiện, Hoắc Linh là người đầu tiên tiến lên, quan tâm hỏi: "Anh Chu, anh không sao chứ?""Ơ, không sao, có chuyện gì sao?""Tốt, tốt, cảm giác đầu như muốn nứt ra, tai tôi còn chảy máu nữa, cách giải quyết của anh cũng quá bạo lực rồi phải không?"Lời càm ràm của Tề Vũ khiến Chu Du cười cười, "Vậy chết đi, chịu chút tội đi?"Tề Vũ sững sờ, nói: "Được rồi, tôi sai rồi, so với việc chết thì chịu chút tội cũng được.

Đúng rồi, nơi này, hai người mau xem xem, đừng để có nguy hiểm."Chu Du nhìn mô hình Thiên Cung, nhìn bản đồ năm mươi ngôi sao trên khung đỉnh, dường như có một loại cảm giác.

Thật vậy, với trình độ phong thủy của anh lúc này cũng chỉ là một loại cảm giác, không nhìn ra manh mối.

Có một loại cảm giác, nếu giải mã được bí mật của bản đồ năm mươi ngôi sao thì có lẽ sẽ lĩnh hội được chữ thứ mười sáu của Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Không.

"Đại tượng vô hình, đại âm hi thanh, trong tạo hóa, thiên nhân hợp nhất.

Từng có đạo gia trưởng lão nói, Đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn mươi chín, điểm cuối của đạo, thù đồ đồng quy.” Cuồng Tàng Hải bản thân là một đại gia phong thủy học, e rằng ngay cả những người đã thông hiểu Thập Ngũ Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật cũng chưa chắc đã sánh bằng.“Đây hẳn là mộ thất chính, không phải mộ thất chính tầm thường.”“Ý anh là sao?”“Đợi tôi.”Chu Du nói xong quay người đi về phía Thiên Cung, nhìn về phía bộ xương khô trong mô hình.

Lúc này Tiểu Ca cũng đã đi đến, tạm thời không còn nguy hiểm, cũng không cần phải làm bảo mẫu nữa.Thấy vậy, những người khác tuy trong tai có chút tiếng “ong ong”, nhưng vẫn đi theo.

Lúc này Tiểu Ca cũng đã nhìn thấy bộ xương khô đó.“Cậu nhìn ra điều gì sao?”Chu Du nhìn ra trang phục mà bộ xương khô đang mặc, trang phục không phải của triều đại đặc biệt nào, mà chính là trang phục Minh triều được vẽ trên chiếc bình sứ trước đó.

Mặc dù quần áo đã mấy trăm năm tuổi, nhưng vẫn được bảo quản vô cùng hoàn chỉnh, nếu không có người giả mạo, thì người đó chắc chắn là Cuồng Tàng Hải rồi.

“Nghe Cuồng Tàng Hải sao?” “Cuồng Tàng Hải?

Cái Cuồng Tàng Hải thời Minh Sơ đó sao?” Thấy thần sắc Tiểu Ca có chút khác lạ, tôi biết cậu ấy không rõ.

Cũng đúng thôi, đến cả gia chủ Trương gia còn không biết, thì ai mà biết được?

Dù mỗi mười năm phải xóa bỏ một phần ký ức, nhưng những điều quan trọng chắc chắn sẽ được truyền lại.

Trương Khải Linh thật sự đáng thương, e rằng các đời Trương Khải Linh, tộc trưởng Trương gia, chỉ là công cụ của Trương gia,

công cụ để bảo vệ bí mật Thanh Đồng Môn, công cụ để đối kháng Uông gia.

"Trong lịch sử, chỉ có một Cuồng Tàng Hải, và e rằng cũng chỉ có một Cuồng Tàng Hải có năng lực như vậy." Tôi nói, chỉ vào thi thể trông như Cuồng Tàng Hải, "Tôi đã nhìn thấu, quan phủ Minh triều tuyệt đối không thể xây ngôi mộ này trước đó.

Mộ huyệt này không phải mộ huyệt Chiến Quốc thông thường, nó không chỉ liên quan đến trường sinh, mà còn liên quan đến Thiên Đạo." "Tôi đếm kỹ rồi, trên khung đỉnh có năm mươi tinh đồ, bốn phía đại điện, trái phải đều có khoảng mười trượng.

Không biết có phải nghe lầm thần thoại về Tam Thập Tam Thiên hay không, tuy rằng có thể không đại biểu một ý nghĩa cụ thể, nhưng tôi có thể mạnh dạn suy đoán." "Trời tròn đất vuông, năm mươi tinh đồ, Tam Thập Tam Thiên Cung Kim Quyết.

Cuồng Tàng Hải đã từ bỏ bí mật trường sinh, thi giải thành tiên sao." Tiểu Ca nghe vậy khựng lại, đợi đã, điều này không giống với những gì cậu ấy hiểu.

Nếu Cuồng Tàng Hải muốn thi giải thành tiên, vậy thì tình huống của Cuồng gia sẽ thế nào?

"Chu Du, anh chắc không?

Có lẽ đây không phải mộ của Cuồng Tàng Hải, có lẽ chỉ là người khác giả mạo, nếu thật sự đã phát hiện trường sinh, có thể sẽ không lựa chọn trường sinh." Chu Du thấy Tiểu Ca cuối cùng cũng không còn bình tĩnh nữa thì mỉm cười.

Tôi cũng chỉ suy đoán được nhiều như vậy sau khi tìm hiểu các tài liệu hậu thế.

Vì sao Cuồng Tàng Hải sau khi tiến vào Thanh Đồng Môn và nhìn

thấy "chung cực" lại không trường sinh?

Nếu không tọa hóa kim thân, vậy thì đây là của ai?

Với năm mươi tinh đồ, cách cục Thiên Cung để làm mộ táng, e rằng chỉ có Phong Thuật Sĩ Đại Sư mới làm được.

Không đúng, Cuồng Tàng Hải không phải không chọn trường sinh, trường sinh của ông ta và trường sinh của người khác không giống nhau.

Khi Cuồng Tàng Hải nhận ra điều này thì đã quá muộn, cho nên mới lựa chọn nơi này làm mộ táng, ý đồ tham ngộ năm mươi tinh đồ, đắc chứng Tiên Đạo.

Vì sao lại có căn cứ như vậy?

Tôi nhớ nguyên văn Bàn Tử có một câu nói, sau lưng thi thể khô có cái đuôi sao?

Chỉ là, vấn đề mấu chốt nhất là, đây là mộ của ai?

Chắc hẳn có một người nào đó ẩn giấu trong thi thể phía sau.

Hoặc là bị Cuồng Tàng Hải dời khỏi mộ huyệt, cũng có thể ở trong Thiên Cung Mộ.

Chương 90

“Đừng kích động, những điều này đều là tôi suy đoán thôi.

Bởi vì tôi thực sự không nghĩ ra, ngoài Cuồng Tàng Hải, Minh Sơ còn ai có bản lĩnh như vậy, lại có khả năng xây mộ dưới đáy biển như thế.

Tôi nhớ, Cuồng Tàng Hải đã để lại một cuốn sổ tay, cuốn sổ tay đó, đúng như tên ông ta, được chôn vùi dưới biển sâu.” “Đương nhiên, cũng có khả năng thực sự là vào thời Minh triều, Cuồng Tàng Hải đã thiết kế ngôi mộ này cho một vị đại nhân vật nào đó, cho nên trong mộ mới có một kim thân trông giống Cuồng Tàng Hải.

Có thể Cuồng Tàng Hải cố ý tìm người mặc y phục của mình, cố tình bày bố nghi trận.” Chu Du vẫn luôn không ngừng suy nghĩ về việc đây là mộ của ai, có lẽ không hề liên quan, có thể chủ nhân ngôi mộ đều đã bị Cuồng Tàng Hải loại bỏ rồi, nhưng đôi khi giải mã mới là điều thú vị nhất.

Khi đó, Chu Du nhìn chằm chằm vào kim long trên điện, đột nhiên mắt sáng bừng, sau đó hít một hơi lạnh.

Không thể nào, lẽ nào là mộ của Từ Phúc?

Nếu thật sự là vậy, thì mọi chuyện đều thông suốt.

Chỉ là người trong Cửu Long Thai Quan là ai?

Hung vật như vậy, e rằng chỉ có sát thần kia mới gánh nổi?

Nhưng sát thần kia không phải đã bị Tần Thủy Hoàng ban chết sao?

Lẽ nào không chết?

Chỉ là thi thể?

Không, nếu thật sự là mộ Từ Phúc, thì Từ Phúc có năng lực bảo tồn thi thân không hư thối, Chu Du cũng không bất ngờ.

Không sai, người mà Chu Du đoán chính là Từ Phúc, người năm xưa dẫn theo tám trăm đồng nam đồng nữ ra biển tìm thuốc trường sinh bất lão, một con rồng chín mươi đồng nam đồng nữ, chín con rồng thì tám trăm mười người, nếu có thể gom đủ tám trăm, thêm vài chục người cũng không khó.

Từ Phúc khi đó là một phương sĩ nổi tiếng, danh tiếng các luyện khí sĩ Đại Tần lưu truyền đến tận ngày nay, trong đó ông ta là người kiệt xuất nhất, có thể thấy tài năng của ông ta mạnh đến mức nào.

Thiên Độn Tự trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật giảng về bố cục cơ quan trong cổ mộ, vị trí các mộ táng, có thể thông qua phong thổ mặt đất, kết cấu Minh Lâu, suy đoán ra vị trí các chi tiết của địa cung cổ mộ.

Ngoài ra, thiên này chủ yếu giảng giải về cơ quan mai phục, có những lý lẽ sâu sắc được ẩn chứa bên trong, nếu không tinh thông biến hóa tương sinh tương khắc của ngũ hành, cũng khó mà nhìn thấu được cánh cửa bên trong.

Chu Du từng đoán, lấy mộ đạo Cửu Long Thai Quan làm chuẩn, cách cục mộ đạo dưới đáy biển e rằng ít nhất phải có bốn năm con đường.

Nếu mỗi mộ đạo đều có một mộ thất, thì sẽ có bốn năm mộ thất.

Liên kết với mô tả bốn đại danh tướng Chiến Quốc trong hậu thế, rồi Quan Thiết Tiểu Tử trong nguyên tác, vô số thi thủ nuôi thi quan, và quan vỏ sò trên mặt nước chưa được mở, cộng thêm việc phát hiện Cửu Long Thai Quan.

Hít một hơi~ thật là một ván cờ lớn, bốn cỗ quan tài kia tuyệt đối không đơn giản như vậy, chắc chắn có liên hệ với Thiên Cung.

Vậy thì Từ Phúc, người đã đặt ván cờ này, có thể đã bị Cuồng Tàng Hải phế bỏ sao?

Không thể nào.

Đợi đã, liệu có một khả năng khác không? (PS: Hôm nay xong rồi, chưa ăn cơm, lát nữa đi sửa bài.

Chúc Thất Tịch có quán mới ngủ ngon!) Từ Phúc có thể đã ở trong đó để tìm hiểu huyền bí trời đất, cuối cùng thành tiên rời đi!

Hoặc là ở một nơi nào đó trong mộ thất.

Không hiểu sao, Chu Du lại nghiêng về khả năng thứ nhất hơn.

Chu Du cẩn thận kiểm tra, xung quanh lại không thấy bất kỳ chỗ nào khả nghi.

Lúc đó Chu Du đột nhiên có nhiệm vụ.

"Hệ thống, tôi đã tìm Cuồng Tàng Hải rồi, phần thưởng nhiệm vụ không phải nên phát cho tôi sao?

Không lẽ lại bắt tôi hôn con khỉ già đó à?

Như vậy tôi thà chết chứ không chịu khuất phục." "Phải tìm được thông tin về Tây Vương Mẫu thì mới có thể phát thưởng nhiệm vụ." Hô, quả nhiên không được!

Lúc này, Tiểu Ca lên tiếng nói: "Tôi đi xem thi thể khô." Nếu chỉ có Trần Văn Cẩm, Tiểu Ca sẽ không nói.

Nhưng cậu ấy cảm nhận được Chu Du đang tìm kiếm, Chu Du còn có thể suy đoán nhiều bí mật hơn, có những bí mật tuy chỉ là suy đoán nhưng đều đã gần như trùng khớp.

Cho nên Tiểu Ca trước khi động vào thi thể của Cuồng Tàng Hải đã chào Chu Du một tiếng, để tránh phá hỏng việc quan sát của Chu Du.

Chu Du nghe vậy, nhìn lại kim thân Cuồng Tàng Hải một lần nữa, rồi nói: "Được, cẩn thận một chút, kim thân có vẻ hơi nguy hiểm.

Ngoài ra, giúp tôi sờ xem trên người ông ta có giấu bí mật gì không, và một con dấu." "Được!" Con dấu và bí mật được bảo tồn?

Mục đích ban đầu là vậy sao.

Chu Du không để ý đến Tiểu Ca, đi đến bên cạnh Tề Vũ, "Hôm nay ông bói cho tôi một quẻ nhé?" Tề Vũ nghe vậy nhảy dựng lên, cảnh giác nhìn chằm chằm Chu Du, "Đừng mà, lần trước tôi đã mất nửa cái mạng rồi, thêm một lần nữa tôi sợ mười phần chết không sống, thật sự sẽ bỏ mạng ở đây đó." Chu Du nghe vậy có chút cạn lời khóe miệng, rồi nói: "Không bảo ông bói cho tôi, giúp tôi tìm thông tin liên quan đến Tây Vương Mẫu, tổng cộng có thể chứ?" Tề Vũ nghe vậy nghi ngờ hỏi: "Tây Vương Mẫu?

Tây Vương Mẫu trong Sơn Hải Kinh đó sao?

Trong đây có thông tin Tây Vương Mẫu à?" "Trước tiên ông bói được không đã?" Tề Vũ nghe vậy lại bị gợi lên sự tò mò, liền nói: "Bói loại này tôi không thể bói xa được, thông tin càng xa càng mơ hồ, anh chắc chắn trong đáy biển này có thông tin Tây Vương Mẫu sao?" "Đương nhiên rồi, tôi khẳng định trong mộ dưới đáy biển này có thông tin về Tây Vương Mẫu." Tề Vũ tò mò cũng không nói gì nữa, trực tiếp bắt đầu bấm ngón tay.

Bói xong, sắc mặt Tề Vũ dần dần trở nên nghiêm trọng, sau đó mồ hôi như mưa rơi, lưng áo đều ướt đẫm.

Trần Văn Cẩm và ba người khác đều lo lắng, nhưng ba người

cũng không dám nói gì, sợ làm gián đoạn Tề Vũ.

Chương 91

Lúc đó không những kết quả sẽ công cốc, thậm chí còn có thể dẫn đến phản phệ.

Khi sắc mặt Tề Vũ tái nhợt, cuối cùng cậu ta cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Lão Chu, anh hại tôi!

Mẹ kiếp, lại bắt tôi đi bói thần minh, may mà chỉ là một vật không quan trọng, nếu không tôi thật sự bỏ mạng rồi.” Chu Du nghe xong không bất ngờ, bà vợ đầu tiên của tôi có thể là cấp độ thần minh, nếu chỉ là ma tộc hư cấu thì không thể có thần lực không thể tưởng tượng như vậy.

Những truyền thuyết về Tây Vương Mẫu, khả năng là cấp độ thần minh lên đến hơn 90%.

“Vậy thì bói được gì rồi?

Chẳng lẽ không có sao?” Không phải Chu Du không quan tâm đến sống chết của tên nhóc, tên nhóc này bây giờ còn có thể nói nhảm nhiều như vậy, xem ra chỉ là tiêu hao nghiêm trọng một chút.

“Vô nghĩa, tôi nói gì, không phải tôi chỉ có thể bói một cái đại khái thôi.

Quái tượng hiển thị: vật trong gang tấc, ngay trước mắt, chí cao vô thượng, Cửu Trọng Kim Quyết.” “Quái tượng nhiều như vậy, phần còn lại anh tự đoán đi, tôi không còn sức để giải đố nữa, giờ tôi phải ngủ một lát.” Chu Du gật đầu, đột nhiên vỗ vai Tề Vũ, rồi nói: “Thận hư rồi, không sao, ra ngoài tôi mua cho hai đại yến tử bổ bổ.” “Phì xì~” Lời nói của Chu Du trong tình huống này vẫn khiến ba

người bật cười.

Đặc biệt Lý Tứ Đệ, nhìn bộ dạng hư hao của Tề Vũ, có khác gì kẻ đắm chìm trong thanh lâu mà kiệt sức đâu.

Tề Vũ nghe vậy lườm một cái, "Đại ca." Lời của Tề Vũ vừa dứt, cậu ta ngất đi, đổ thẳng xuống đất.

Thật sự không chịu nổi, một ngày hai quẻ, bây giờ đứng cũng có thể ngủ được.

Chu Du nhanh mắt lẹ tay, lập tức đỡ lấy Tề Vũ, sau đó mới nói với ba người đang lo lắng: "Không sao đâu, chỉ là tiêu hao quá lớn thôi.

Lý Tứ Đệ, đỡ cậu ta tìm một chỗ nghỉ ngơi, nhưng đừng rời khỏi tầm mắt của tôi." "Vâng, được!" Lý Tứ Đệ là con trai thứ ba, thân thủ tốt, chỉ cần chăm sóc một người tự nhiên không có vấn đề gì lớn.

Hai cô gái kia, đều không lên tiếng, cả hai đều không ngốc, đều nhìn ra câu nói đó quan trọng đối với Chu Du.

Hai người cũng đồng thời bắt đầu suy nghĩ về câu nói đó.

Không chỉ hai người, lúc đó Chu Du cũng bắt đầu suy nghĩ về câu nói đó: vật trong gang tấc, ngay trước mắt, chí cao vô thượng, Cửu Trọng Kim Quyết.

"Ngay trước mắt" thì dễ hiểu, chắc chắn là trong tầm mắt, trong mộ thất đang ở, vậy thì thứ đó nhất định không thể thoát khỏi mộ thất này.

"Vật trong gang tấc" thì có quá nhiều khả năng, tự nhiên khó tìm, tạm thời có thể đợi lát nữa hẳng tính.

"Chí cao vô thượng, Cửu Trọng Kim Quyết"??? (PS: Cảm thấy khu bình luận quá nặng nề, mọi người không thích có thể bấm XX, tôi

đâu phải tiền Nhân dân tệ, thật sự không cần phải chửi tục.) Chu Du theo bản năng ngẩng đầu, nhìn lên khung đỉnh.

Nhưng lúc đó, lại nhìn thấy một con kim long khác, thường là Cửu Ngũ Chí Tôn, Chí Cao Vô Thượng, lẽ nào Chí Cao Vô Thượng chỉ những con rồng này?

Giữa tinh đồ và kim long, nhất thời có chút không nắm bắt được.

Không đúng, Chí Cao Vô Thượng có khả năng là hoàng quyền.

Cửu Trọng Kim Quyết là Thiên Đình mà người xưa nhắc đến, vậy thì cũng có lý.

Ánh mắt Chu Du theo bản năng nhìn về phía kim thân thi cốt của Cuồng Tàng Hải.

Không, hoặc là Thiên Cung Kim Quyết sau lưng kim thân.

Lúc đó, Tiểu Ca đột nhiên lộn một vòng xuống khỏi mô hình Thiên Cung, nhưng đồng thời, căn phòng tối sầm lại.

Trong khoảnh khắc, năm mươi tinh đồ trên trời đồng loạt tắt tối, chỉ còn lại bốn viên minh châu ở bốn góc đông nam tây bắc phát sáng.

Thấy vậy, Chu Du biết đây là cơ quan được kích hoạt bởi kim thân Cuồng Tàng Hải, chỉ là cơ quan nào lại có hiệu ứng thần kỳ như vậy.

Theo lẽ thường, cơ quan đều có điểm kết nối, vậy điểm kết nối của hai thứ này ở đâu?

Chẳng lẽ là cảm ứng sao?

“Trương Khải Linh, cậu đã làm gì?” Lời của Trần Văn Cẩm khiến Trương Khải Linh trầm mặc một lúc rồi nói: “Tôi chỉ xoay ngón tay một chút, những tinh đồ này đã tắt.” Tình huống này Trương Khải Linh chưa từng thấy, nghe cũng là lần đầu tiên.

Tình hình trong đại điện miễn cưỡng nhìn rõ, ánh sáng của bốn

viên dạ minh châu dù mờ đi vô số lần so với lúc nãy, nhưng vẫn miễn cưỡng chiếu sáng mộ thất.

“Mọi người đều bật đèn pin lên đi, tối quá dễ xảy ra chuyện.” Theo ánh sáng của mấy chiếc đèn pin liên tiếp sáng lên, Chu Du nói với Tiểu Ca: “Tiểu Ca, mang kim thân đó xuống, tôi đi tìm thứ gì đó.” “Được!

Đúng rồi, tôi phát hiện trong cơ thể có Cửu Chuyển Hạp Tử, có lẽ thứ anh muốn ở trong cơ thể, chỉ là thứ đó không thể lấy ra, một khi động vào, có thể sẽ nổ tung.” Chu Du biết Tiểu Ca nói thật, nhưng thứ tôi muốn tìm thật sự ở trong cơ thể Cuồng Tàng Hải sao?

Chắc lát nữa sẽ biết.

“Tôi biết rồi.” Tiểu Ca thấy Chu Du không động đậy, dường như đã có định luận.

Gật đầu, cậu ta lại xuất hiện bên cạnh kim thân Cuồng Tàng Hải, cẩn thận vác kim thân lên lưng.

Không hiểu sao, kim thân Cuồng Tàng Hải luôn khiến Tiểu Ca có cảm giác bất an mơ hồ.

Chu Du sau khi Tiểu Ca xuống khỏi mô hình Thiên Cung thì trèo lên, nơi cần tìm đã rõ ràng, chính là Lăng Tiêu Điện phía trước.

Chu Du dùng đèn pin chiếu vào, không phát hiện bất kỳ thứ gì đặc biệt.

Chu Du trước tiên ngửi thử, không phát hiện mùi vị gì lạ thì mới thò tay vào.

Chương 92

Đồ vật trong Lăng Tiêu Điện đều được chạm khắc tinh xảo, ngay cả chỉ là mô hình, cũng tính đến cả đường vân.

Lúc đó, Chu Du dừng động tác, sờ thấy một vật hình tròn, vật này vừa vặn trong lòng bàn tay nhưng lại như thể được khảm vào mô hình Thiên Cung.

Chu Du cúi người áp sát vào mô hình Kim Loan Điện gõ gõ xung quanh, giây tiếp theo khung cảnh ảo trong mô hình Kim Loan Điện đã hình thành trong đầu Chu Du.

Thì ra thứ này không có cơ quan, xem ra Cuồng Tàng Hải không muốn phá hoại mô hình Thiên Cung, cho nên chỉ khắc một cái lỗ tròn nhỏ bên trong, khảm thứ đó vào.

Chu Du ấn vào nắp tròn xoay nhẹ một cái, nắp tròn sau khi đến một vị trí nào đó thì rơi xuống.

Cái nắp rơi xuống để lộ một vật hình trụ, ước chừng cao năm tấc, phía trên có một cái nắp đậy.

Thấy Chu Du thật sự tìm ra một vật hình trụ, mọi người đều ngạc nhiên.

Trong chốc lát ba người Trần Văn Cẩm nhìn sang Tề Vũ đang ngủ say với ánh mắt vô cùng kỳ lạ, tên nhóc này chẳng lẽ thật sự có chút bản lĩnh?

Vậy những lời bói trước đó đều là thật sao?

Tiểu Ca thì nghĩ trong Thiên Cung lại có thể ẩn chứa huyền cơ, vậy những mô hình khác có lẽ cũng có sao?

Chu Du áp vào mộc dũng hình trụ gõ gõ, không nghe thấy tiếng cơ

quan, bên trong có một vật bọc lấy một vật thể hình chữ nhật, ngoài ra còn có một cái hộp nhỏ dẹt hình tròn nằm phía dưới.

Vật bọc đó không ngoài dự đoán chính là thông tin về Tây Vương Mẫu, chỉ là vật thể hình chữ nhật và cái hộp nhỏ dẹt kia thì không biết.

Trực tiếp mở mộc dũng, cẩn thận đổ những thứ bên trong ra.

Ban đầu tôi lo lắng vật thể hình chữ nhật có thể sẽ làm hỏng vật bọc, dù sao cũng đã cách ít nhất tám trăm năm rồi.

Nhưng hiển nhiên là đã lo thừa, một cuộn lụa kim tuyến, dược liệu kỳ lạ, Chu Du mở ra không hề có một chút hư hại nào.

Trên cuộn lụa không viết chữ, mà được thêu bằng chỉ vàng.

Chu Du lúc đó không nhìn nội dung cuộn lụa, mà nhìn vật thể hình chữ nhật kia.

"Đinh ~ Chúc mừng ký chủ đã tìm thấy thông tin Tây Vương Mẫu.

Phần thưởng nhiệm vụ: Phát Khâu Thiên Quan Ấn, Khinh Thân Thuật, Súc Cốt Công, Chiến Thập Thức." Ni mã?

Phát Khâu Thiên Quan Ấn lại được phát ra như thế này sao?

Chỉ là cái hộp nhỏ kia nữa?

Không sai, thứ hình dải dài đó chính là Phát Khâu Thiên Quan Ấn, trên Phát Khâu Thiên Quan Ấn được điêu khắc bốn hung thú Cùng Kỳ, phía dưới có tám chữ: "Thiên Quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ." Lúc đó, Chu Du cảm thấy có một luồng năng lượng truyền từ Phát Khâu Ấn lên.

Giây tiếp theo luồng năng lượng đó bắt đầu cải tạo cơ thể của tôi.

Đồng thời một luồng thông tin xuất hiện từ hư không, đó chính là kinh nghiệm vận dụng Súc Cốt Công, Khinh Thân Thuật và Chiến

Thập Thức.

Thông tin như một ấn ký khắc sâu vào não hải, dường như chỉ cần Chu Du hoàn thành những động tác trên ấn ký. (PS: 4 giờ gặp lại!) Năng lượng từ Phát Khâu Thiên Quan Ấn truyền không nhiều, khi Chu Du tiếp nhận xong thông tin thì việc cải tạo cũng hoàn thành.

Phát Khâu Thiên Quan Ấn mất đi năng lượng này rồi thì chẳng lẽ không còn tác dụng nữa sao?

"Hệ thống, Phát Khâu Ấn của tôi còn dùng được không?" "Đương nhiên, còn dễ dùng hơn trước, hệ thống chỉ dẫn dắt sức mạnh trấn áp tà khí ra ngoài, không phải sức mạnh vốn có của bản thân ấn." Thì ra là vậy, Chu Du yên tâm, sau đó nhìn về phía cái hộp nhỏ bị ép dẹt.

Cái hộp được làm bằng vàng ròng, hình dáng như một hộp gương, bên trong không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, dường như có bông hút âm bên trong.

Chu Du ngẩn người một lúc, sau đó hướng mặt gương về phía không người rồi mở ra, giây tiếp theo không hề có động tĩnh gì.

Mặc dù cảnh tượng có hơi ngượng ngùng, nhưng đối với những người làm nghề trộm mộ thì lại quá bình thường.

Vì vậy, mọi người đều không cười, đều nhìn chằm chằm vào cái hộp nhỏ trước mặt Chu Du.

Ánh đèn pin chiếu vào, trong hộp là những lớp bông mềm, bên trong lặng lẽ nằm năm viên thuốc nhỏ.

Viên thuốc màu nâu, trông như đan hoàn, lại như viên bùn.

Chu Du mí mắt giật giật, lập tức đoán ra những thứ này.

Trường sinh bất lão dược của Tây Vương Mẫu!

Trong chớp mắt, ngay cả Chu Du cũng cảm thấy tay mình run rẩy,

sợ thứ đó rơi xuống đất.

Trời ạ, không phải là một viên, mà là tận năm viên, một khi vỡ ra thì sẽ có năm con thi miết vương đó!

Chu Du trước khi mấy người kịp nhìn rõ thì lập tức đậy hộp lại, khiến ba người có chút không vui.

Riêng Tiểu Ca, ánh mắt cực tốt, tuy chỉ nhìn lướt qua, nhưng đã lập tức nhìn thấy thứ bên trong.

Chỉ là khiến cậu ấy tò mò vì sao Chu Du lại khẩn trương với những thứ này như vậy, chẳng lẽ là bảo vật hiếm thấy?

Không cần Tiểu Ca hỏi, tự nhiên sẽ có người hỏi ra.

"Anh Chu, trong cái hộp đó rốt cuộc là gì, mà lại khiến anh khẩn trương đến vậy?" Chu Du không giấu giếm, nói: "Trường sinh bất lão dược của Tây Vương Mẫu, không biết là Cuồng Tàng Hải đã làm ra, hay là lấy từ chỗ Tây Vương Mẫu.

Nhưng tôi thiên về khả năng thứ nhất hơn, nếu cần, đợi ra ngoài rồi mỗi người một viên." Tiểu Ca nghe vậy ngẩn người, những người khác không nhìn thấy trong hộp, nhưng cậu ấy nhìn thấy rồi, bên trong chỉ có năm viên, mỗi người một viên, vậy Chu Du sẽ không có sao?

Chương 93

Không giống, lúc nãy nhìn khẩn trương như vậy, lẽ nào ở Hoang Độc Thôn?

Tiểu Ca nghĩ một lúc, không muốn tin Chu Du là người như vậy, lên tiếng nói: "Phần của tôi có thể đưa cho anh." Chu Du nghe xong, đầu cũng không ngẩng lên, trực tiếp nói đùa: "Hắc, Tiểu Ca cũng biết dùng tâm kế rồi à, nhìn thấy bên trong chỉ có năm viên rồi đúng không?

Yên tâm, tôi không cần đâu.

Thuốc đúng là thật không giả, nhưng cậu nghĩ thuốc thật sự có thể khiến tất cả mọi người trường sinh bất lão sao?

Nếu vậy, Cuồng Tàng Hải đã không chết." Trần Văn Cẩm lúc đầu nghe đến trường sinh bất lão dược thì tim đập thình thịch, trường sinh bất lão dược có một loại mị lực, loại mị lực khiến tất cả mọi người phải phát điên vì nó.

Lúc này nghe Chu Du nói vậy, cô cũng bình tĩnh lại, nhưng Trần Văn Cẩm nói: "Đây không phải là mộ huyệt của Cuồng Tàng Hải sao?

Chẳng lẽ trường sinh bất lão dược không phải của Cuồng Tàng Hải, mà là của thời Chiến Quốc sao?" Suy đoán này không phải là không có khả năng, nhưng Chu Du đột nhiên ném Phát Khâu Thiên Quan Ấn trong tay cho Tiểu Ca.

Tiểu Ca ngẩn người, sau đó đỡ lấy ấn chương.

"Thiên Quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ?" "Phát Khâu Thiên Quan Ấn?" Phát Khâu Thiên Quan Ấn có lẽ những người ở vùng đất khác không hiểu, nhưng những người trộm mộ như họ thì làm sao có thể không hiểu?

Nhưng ấn này lại có từ sau thời Tào Tháo, vì đã xuất hiện ở đây, vậy thì chắc chắn là do Cuồng Tàng Hải mang theo không nghi ngờ gì nữa.

Truyền thuyết nói Phát Khâu Thiên Quan Ấn đã bị hủy vào những năm Vĩnh Lạc thời nhà Minh, lúc đó Cuồng Tàng Hải lại là Phong Thủy Sư được Chu Nguyên Chương và Chu Lệ trọng dụng.

Xem ra lúc đó đã cố ý hủy đi Phát Khâu Thiên Quan Ấn, nhưng lại để lại một cái Phát Khâu Thiên Quan Ấn mang theo.

Lời của Tiểu Ca khiến Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh đều tò mò xúm lại, Lý Tứ Đệ thì cũng muốn xem, nhưng nhìn một người đang ngủ mê man, tự nhiên không thể chạy lung tung, nhất thời vội đến mức muốn đánh thức Tề Vũ.

Chu Du không quan tâm đến mấy người họ, mở cuộn lụa kim tuyến ra.

Nội dung trên cuộn lụa kim tuyến không nhiều, nhưng lượng thông tin lại lớn.

"Hậu thế hữu duyên nhân nếu nhìn thấy cuộn lụa kim tuyến này, chứng tỏ ta đã thất bại.

Trường sinh bất lão dược tuy có thể khiến người ta trường sinh, nhưng cũng phải xem cơ duyên, ta để lại năm viên trường sinh bất lão dược, hy vọng có thể thành toàn hậu nhân.

Chỉ hy vọng hậu nhân có một chút lương tri, không động vào kim thân của ta, để ta có thể cùng Thiên Cung cộng tồn vong.

Cơ duyên ở trên bích họa, ăn thần dược, được Linh Tỳ, nhập Thiên Cung, tìm cơ duyên!" Tốt rồi,?

Tôi sớm đã biết lối vào Tây Vương Mẫu Cung ở Vân Thiên Cung rồi mà, lại cho tôi một thông tin vô dụng, nhiệm vụ?

Dường như cảm nhận được oán niệm của ký chủ, hệ thống đã đưa ra giải thích.

“Phát Khâu Thiên Quan Ấn khắc chế yêu tà, Linh Tỳ có thể điều động Âm Binh!

Trong cuộn lụa kim tuyến ẩn chứa thông tin về Linh Tỳ!” Sau khi xem giải thích của hệ thống, Chu Du cuối cùng cũng hiểu ra.

Xem ra chuyến đi này không phải là tìm thông tin Tây Vương Mẫu, mà là nói cho tôi biết muốn đến Tây Vương Mẫu Cung thì nhất định phải có Linh Tỳ, vị trí cụ thể của Linh Tỳ thì lại ẩn giấu trong cuộn lụa kim tuyến.

Mặc dù Linh Tỳ có thể giấu trong Thất Tinh Cung, nhưng cũng có thể Linh Tỳ ở Thất Tinh Cung đã sớm bị Cuồng Tàng Hải lấy đi rồi. (PS: Đừng hỏi tôi vì sao Quỷ Tỳ lại đổi thành Linh Tỳ, tham khảo bình luận ghim đầu trang) Trong Thất Tinh Cung, Ngô Tà đã không tìm thấy Linh Tỳ, suy đoán là Tiểu Ca đã lấy đi.

Tiểu Ca tuy rằng khi tiến vào Vân Thiên Cung từng lấy ra Quỷ Tỳ, nhưng Quỷ Tỳ đó chưa chắc đã ở trong Thất Tinh Cung.

Trương gia đời đời bảo vệ huyền bí Thanh Đồng Môn, cho nên chắc hẳn có một viên Quỷ Tỳ.

Chu Du sau khi lật người xuống thì trực tiếp đặt cuộn lụa vào tay Tiểu Ca, lấy lại Phát Khâu Thiên Quan Ấn.

“Ấn này tôi muốn, thuốc trường sinh cho cậu đó, cuộn lụa xem xong thì trả lại tôi.” “Tôi gần đây có thể sẽ đi tìm Linh Tỳ, nếu cậu có hứng thú thì có thể đi cùng.” Chu Du tuy rằng cảm thấy Thất Tinh Cung là một nơi tốt, có thể khiến cơ thể Bất Tẩm Thể hoàn thiện, nhưng nếu Linh Tỳ không ở Thất Tinh Cung thì tôi cũng sẽ không tự tìm việc mà đi lấy một cái Xà Ngư Mi vô dụng.

Còn về Linh vật như Kỳ Lân Kiệt, Tân Nguyệt Quán có, những việc có thể giải quyết bằng tiền đều không phải vấn đề, những đồng kim hồn tệ kia đều đã bán hết rồi, cũng đủ để hoàn thiện Bất Tẩm Thể rồi.

"Được, nhưng sau việc này tôi có thể sẽ về Trương gia cổ lâu một chuyến trước, nếu có hứng thú thì có thể đi theo xem." Trương gia cổ lâu sao?

Nghe Tiểu Ca nói vậy, Trần Văn Cẩm và Hoắc Linh rất tò mò lên tiếng: "Chúng tôi đều có thể đi không?

Tôi cũng có thể đi không?" Tiểu Ca có lẽ cảm thấy nhân phẩm hai người này không tệ, gật đầu, nhìn về phía Chu Du.

Trương gia cổ lâu ư?

Nếu đi Trương gia cổ lâu, vậy thì việc Hoắc Linh và Trần Văn Cẩm có phân thân thật giả cũng có thể hiểu được, có lẽ không chỉ hai người họ, Tề Vũ và Lý Tứ Đệ cũng có.

Tề Vũ từng xuất hiện sau này, nhưng sau khi cùng Trần Văn Cẩm tiến vào Thanh Đồng Môn có thật sự ra ngoài không?

Xem ra giải Liên Hoàn và Ngô Tam Tỉnh sau này không thấy những người trong đội khảo cổ, vì những người này đã đi Trương gia cổ lâu.

Sau đó không biết vì lý do gì, nhóm khảo cổ kỳ lạ đó đã ở trong Trương gia cổ lâu liên tục năm năm, hoặc là biến mất năm năm, sau đó mới đến Thiên Cung.

Thôi được rồi, bí mật nhiều quá, thật đau đầu.

Nhưng Chu Du lắc đầu từ chối lựa chọn phân thân thứ hai, nói: "Tôi không đi nữa, hai người đi đi, ngoài ra trường sinh bất lão dược tuyệt đối không được làm rơi xuống đất, một khi rơi xuống đất vỡ ra,

sẽ có đại khủng bố xảy ra.” Đại khủng bố?

“Ếch, anh Chu, có đại khủng bố không thể trực tiếp nói cho chúng tôi biết sao?

Kiểu giấu giếm như vậy sẽ khiến người ta khó chịu lắm.” Chu Du nghe vậy lắc đầu, “Có đôi khi không nói là vì muốn tốt, chỉ cần nhớ kỹ một điểm là được, trước khi ăn trường sinh bất lão dược nhất định phải suy nghĩ kỹ, có lẽ nó không phải trường sinh bất lão dược, mà là một âm mưu, độc dược.” Mấy người nghe vậy trước tiên khựng lại, sau đó gật đầu.

Xem ra, Chu Du đi đến bên cạnh Cuồng Tàng Hải, không quản nữa, người ta đã để lại Phát Khâu Ấn, hoàn thành một tâm nguyện của người ta cũng là điều nên làm, nếu không hai mươi năm sau Tiểu Thiên Chân phát hiện ra chân tướng?

Chương 94

Nhưng vừa chạm vào Cuồng Tàng Hải, tôi đã ngớ người.

"Đinh, phát hiện 600 năm Linh Khí, có hấp thu không." Được rồi, hôm nay Cuồng Tàng Hải có thể giữ được thân xác hay không e rằng là một ẩn số.

Sao lại không?

Nhất định phải hấp thu chứ!

"Hấp thu!" Theo lệnh của Chu Du, trên người Cuồng Tàng Hải đột nhiên phát ra từng đạo bạch quang, sau đó theo cánh tay Chu Du tiến vào cơ thể tôi.

Trong chớp mắt, kim thân tọa hóa của Cuồng Tàng Hải như khói bụi bắt đầu khuếch tán và biến mất.

"Không!" Một tiếng gào giận dữ đột ngột xuất hiện trong đại điện, âm thanh không phải của bất kỳ ai trong số đó, một âm thanh xa lạ, dường như đang phát ra sự phẫn nộ và không cam lòng.

Trong mắt Chu Du, từ kim thân tọa hóa của Cuồng Tàng Hải đột nhiên lao ra một linh hồn, nhào thẳng vào Chu Du.

Nhưng lúc đó, Tiểu Ca, người đã nhận ra điều bất thường, đột nhiên quỳ xuống, giây tiếp theo đột ngột dập đầu về phía một người một quỷ.

Hành động đột ngột của Tiểu Ca trực tiếp khiến Cuồng Tàng Hải đứng yên tại chỗ, ngay cả linh hồn thể cũng mờ đi không ít.

Thấy vậy, Chu Du bàn tay kia cầm Phát Khâu Thiên Quan Ấn trực tiếp ấn lên linh hồn của Cuồng Tàng Hải.

Trên linh hồn mà những người khác không nhìn thấy, tám chữ "Thiên Quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ" như sắt nung đóng dấu lên trên.

Giây tiếp theo từ miệng Cùng Kỳ trên ấn đồng bay lên một lực hút mạnh mẽ, lực hút này chỉ nhắm vào linh hồn, người khác không nhìn thấy cũng không cảm nhận được.

Cuồng Tàng Hải vốn đã bị Tiểu Ca khống chế, miễn cưỡng mới có thể giãy giụa, nhưng bây giờ bị Phát Khâu Thiên Quan Ấn đè lên, thì ngay cả giãy giụa cũng không làm được, trực tiếp bị hút vào ấn đồng.

Thân thể Cuồng Tàng Hải cũng trong khoảnh khắc đó tăng tốc biến mất, cho đến khi hoàn toàn tiêu tán.

Giây tiếp theo mấy vật phẩm rơi xuống, may mà Tiểu Ca nhanh mắt lẹ tay đưa tay ra đỡ lấy.

Trong đó có một cái Cửu Chuyển Hạp Tử, nếu bị kích hoạt, tôi không chắc mình có bị nổ tung hay không, dù sao tôi cũng chưa trưởng thành hoàn toàn, không chịu nổi bom đạn.

"Đinh, Bất Tẩm Thể (đã kích hoạt): Vạn độc bất tẩm, vạn pháp bất tẩm, kháng lực đối với tất cả vật chất có hại đạt đến mức tối đa." Cái quái gì thế, Bất Tẩm Thể lại được kích hoạt rồi sao?

Chu Du chưa từng ngờ tới.

Lúc đó những người khác mới phản ứng lại, hai cô gái vội vàng xích lại gần Chu Du.

Hoắc Linh nói: "Anh Chu, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy?

Có… có cái âm thanh đó là sao vậy?" Trần Văn Cẩm tuy không nói gì, nhưng cũng vậy, hai cô gái đều đứng sát bên Chu Du, một khoảng cách thân thiết và an toàn cực kỳ gần.

Lúc này Lý Tứ Đệ muốn khóc không ra nước mắt nhìn mấy người, lẽ nào tôi và Tề Vũ bị bỏ rơi rồi sao?

Mấy người có thể quan tâm đến chúng tôi một chút được không?

Lý Tứ Đệ không dám chậm trễ, trực tiếp vác Tề Vũ lên, vội vàng đi đến bên cạnh Chu Du và Tiểu Ca, không có hai người họ đột nhiên cảm thấy không an toàn chút nào.

Lúc này, Chu Du lại không trả lời câu hỏi của Hoắc Linh, ngây người nhìn chằm chằm vào tay mình, rơi vào trầm tư.

Không phải là không tin Cuồng Tàng Hải đã tiêu tán trong tay mình, mà là không hiểu vì sao Cuồng Tàng Hải lại có linh lực trong cơ thể.

Bà vợ có linh lực là vì bà ấy là thần mệnh, lẽ nào Cuồng Tàng Hải cũng vậy?

Không, không đúng, nhất định không phải như vậy.

Chu Du nói rồi đột nhiên nhìn về phía những tinh đồ mờ tối kia.

Lúc này Tiểu Ca cẩn thận đặt Cửu Chuyển Hạp Tử sang một bên, đang nhìn những bảo vật mà Cuồng Tàng Hải giấu trong cơ thể.

Những thứ mà Cuồng Tàng Hải còn muốn bảo tồn ngay cả khi tọa hóa, chắc chắn không tầm thường, nhưng Chu Du lại không bận tâm.

Đột nhiên trèo lên mô hình Thiên Cung, sau khi nhìn vào chỗ mà kim thân Cuồng Tàng Hải trước đó ngồi thì ngồi xuống.

"Ừm?

Không có gì khác biệt cả." Chu Du quỷ dị khiến sự tò mò của những người khác cũng được khơi dậy.

Lúc này, những kinh nghiệm trước đây đã không còn tác dụng, điều duy nhất có thể giải đáp chính là Tiểu Ca bí ẩn kia, Trần Văn

Cẩm thậm chí không quay đầu lại, hỏi Tiểu Ca: “Trương Khải Linh, cậu có nhìn ra Chu Du đang làm gì không?” Trương Khải Linh nghe vậy không chút chần chừ nói: “Tất cả mọi thứ trong đây đều vượt quá giới hạn hiểu biết của tôi, Trương gia cũng không có ghi chép liên quan đến điều này, cho nên tôi cũng không đoán ra anh ấy muốn làm gì.” Lời của Trương Khải Linh khiến ba người khựng lại, sau đó mọi người không ai lên tiếng nữa, yên lặng nhìn.

Đồng thời, Chu Du cũng đang nhắm mắt suy nghĩ, một thói quen, một thói quen không tốt, nhưng đã là thói quen thì không dễ thay đổi.

Lúc đó, trong đầu lóe lên một tia sáng, giây tiếp theo một tay chỉ trời, một tay chỉ đất.

Động tác tuy có vẻ “low”, nhưng sau khi động tác này được thực hiện, Chu Du lại đột nhiên trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm vào những tinh đồ đầy trời kia.

Tương tự trong chớp mắt đó, năm mươi tinh đồ đều sáng lên, như những gì đã thấy trước đây, phát ra ánh sáng rực rỡ.

Nhưng đó không phải trọng điểm, trọng điểm là Chu Du cảm nhận được, hai luồng linh khí từ ngón tay truyền ra từ hư không, kết nối mô hình Thiên Cung và tinh đồ.

Có thể sao?

Nguyên lý là gì?

Không chỉ Chu Du kinh ngạc, ngay cả những người khác cũng kinh ngạc, cơ quan rốt cuộc nằm ở đâu?

Chương 95

Kích hoạt bằng cách nào?

Chu Du nhìn năm mươi tinh đồ và mô hình Thiên Cung dưới chân, thần sắc có chút phức tạp, trong khoảnh khắc đó ông ta đã ngồi ở đây chờ đợi linh hóa thành tiên.

Đáng tiếc, thứ này không thể mang đi được, có lẽ chỉ ở nơi này mới có hiệu quả như vậy.

Cứ nghĩ như vậy Chu Du có chút tiếc nuối.

"Chu Du, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Lời của Trần Văn Cẩm khiến Chu Du trầm ngâm một lát, rồi nói: "Tôi dường như đã phát hiện ra bí mật thành tiên, bây giờ tôi có thể khẳng định một điều." "Thành tiên?" Mấy người đều giật mình, nếu trường sinh bất lão đã đủ mê hoặc rồi, thì thành tiên không khác gì giấc mơ cuối cùng của loài người.

Đừng nói ba người kia, ngay cả Tiểu Ca cũng bị kinh động.

"Chu Du, thành tiên?" Thấy Tiểu Ca cũng không còn bình tĩnh nữa, Chu Du mỉm cười, "Nào, từng người một lên, Tiểu Ca trước đi.

Đúng rồi, cẩn thận một chút, ngàn vạn lần đừng phá hủy mô hình bên trong.

Tôi nghi ngờ, bí mật thành tiên cũng có liên quan đến mô hình." Tiểu Ca nghe vậy không do dự, trực tiếp trèo lên mô hình Thiên Cung, đến bên cạnh Chu Du.

Chu Du mới đứng dậy, theo sự thay đổi tư thế tay của tôi, Thiên Cung lại trở về bóng tối.

May mà mấy chiếc đèn pin không tắt, cũng sẽ không quá đột ngột.

Thấy vậy, Chu Du mỉm cười, nói với Tiểu Ca: "Nào, ngồi xuống, giống như tôi vừa rồi." Tiểu Ca không hiểu rõ, nhưng vẫn ngồi xuống chỗ Chu Du vừa ngồi, cũng là chỗ kim thân Cuồng Tàng Hải trước đây đã ngồi.

Bóng tối vẫn là bóng tối, không hề thay đổi, khi Tiểu Ca còn đang không hiểu rõ thì Chu Du tiếp tục nói: "Tay, một tay chỉ trời, một tay chỉ đất." Được nhắc nhở, Tiểu Ca cũng nhận ra đây là tư thế của Cuồng Tàng Hải trước đây, lập tức làm theo.

Giây tiếp theo, năm mươi tinh đồ lại sáng lên, giây tiếp theo Tiểu Ca cũng kinh ngạc trợn tròn mắt.

Chu Du mỉm cười hỏi: "Cảm nhận được rồi sao?" "Vâng!?" Chu Du nghe vậy nói ra suy đoán trong lòng.

"Linh lực, hẳn là linh lực tinh thần.

Bây giờ linh lực tự nhiên giữa trời đất dường như đã tiêu tán, thứ có thể ngưng tụ dường như chỉ còn linh lực tinh thần, Âm Sát Chi Lực, và Địa Mạch Chi Lực." Tôi nói rồi dừng lại một chút, nhìn về phía những người khác, tiếp tục nói: "Có lẽ nếu chậm thêm vài trăm năm nữa, Cuồng Tàng Hải thật sự có thể trường sinh, không chỉ trường sinh, mà còn chết đi sống lại, thi giải thành tiên." "Minh triều cách bây giờ gần 700 năm rồi, nếu cứ liên tục hấp thu linh lực, e rằng ba bốn trăm năm nữa có thể hoàn thành thi giải thành tiên.

Một nghìn năm là một ngưỡng cửa, tôi đang tìm xem người đã bố cục ở đây trước Cuồng Tàng Hải đã thành tiên trước một bước rồi.

Cho nên mới có thể chiếm cứ tổ chim ác. " "Thuốc nổ trong bụng có thể là cố ý cài đặt để đảm bảo kim thân không bị hư hại, thậm chí cả Phát Khâu Ấn, đan trường sinh, và manh mối về cơ duyên cũng là một kế hoạch, mục đích là để ông ta ngồi ở đây vạn năm." "Đáng tiếc, người tính không bằng trời tính." (PS: Theo yêu cầu của mọi người,

tôi đã tùy tiện đổi một cái bìa, không tìm được cái bìa ưng ý.

Thứ hai, xin lỗi, cảm ơn mọi người đã ủng hộ, thấy mọi người thưởng và thúc giục, lẽ ra mỗi ngày phải bảy chương trở lên, nhưng bây giờ tôi đang sửa văn, tôi cũng đành chịu.

Đã sửa mười lăm chương, còn khoảng 35-40 chương nữa, khoảng ngày 15 sẽ sửa xong, lúc đó nhất định mỗi ngày bảy chương để báo đáp, xin mọi người kiên nhẫn chờ đợi.

Cuối cùng, một câu, không có đồng đội heo, mọi người có muốn xem một hành trình bình đạm vô kỳ không?

Có đồng đội heo thì nhân vật chính mới có đất diễn chứ!

Bây giờ tôi chưa ăn tối, đi ăn, tắm rồi sửa văn đây, ngày mai gặp lại.) "Có thật sự có thể thành tiên sao?" Tiểu Ca nghe vậy, lấy ra ngọc bài rơi từ trên người Bạch ra, mở miệng nói: "Có thành tiên được hay không thì tôi không biết, nhưng của Chu Du hẳn là không sai.

Trên ngọc bài khắc họa Trấn Hồn Phù, có thể trấn giữ thần hồn, không nhập Luân Hồi."Đúng lúc đó, Chu Du bỗng nhiên biến sắc, một âm thanh cực kỳ nhỏ bỗng vang lên.

"Từ Phúc, chết đi!" Âm thanh rất khẽ, nếu không phải thính lực của Chu Du vượt xa người thường thì không thể nghe thấy, âm thanh từ đường hầm phía trước vọng lại, hiển nhiên là có một lão già cùng thời với Từ Phúc đã đến rồi.

Có thể là một trong số những thi thể bị Từ Phúc trấn giữ bên trong.

"Đi, bây giờ đi ngay, ra ngoài rồi tính sau." Sự thay đổi đột ngột của Chu Du khiến mọi người đều ngẩn ra, tại sao lại đi?Tiểu Ca thì tin Chu Du, xoay người dẫn đường phía trước, lối đi vừa rồi là con đường quen thuộc, bây giờ muốn chạy trốn, đi đường quen nhất thì

cũng an toàn nhất.Cùng lúc đó, Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn đang liều mạng chạy trốn, hai người trước đó đã mở một cái quan tài hình dạng con sò, ai ngờ trong quan tài lại có một cỗ thi cương.

Thi thể không cần nhìn cũng biết là phi phàm, tuy có hình dáng như người thường nhưng lại cao hai mét hai, có hai cánh tay to hơn đùi.

Điều quan trọng nhất là đây rõ ràng là một cổ mộ, lại là một cổ mộ rất ẩm ướt, nhưng thi thể không những không mục nát, mà cánh tay to hơn đùi lộ ra ngoài lại cuộn xoắn vào nhau như rễ cây cổ thụ.Đây là người sao?

Hay là yêu quái?Khi thi thể mở mắt ra, hai người không thèm quay đầu lại, xoay người liều mạng bơi trong hồ nước và chạy trốn.

Kỳ lạ là, sau khi họ bơi qua, hồ nước bỗng nhiên bắt đầu rút xuống, khiến quan tài hình con sò bị treo lơ lửng giữa không trung.

Tuy nhiên, cổ thi lại không thèm nhìn hai người, sau khi liếc một cái liền gầm lên một tiếng giận dữ: "Từ Phúc, chết đi!"Một tiếng gầm giận dữ rung chuyển như sấm sét, chấn động khắp bốn phía, hai người đang chạy trốn cũng nghe thấy rõ mồn một.Một chùm tóc đen đang mọc lan trên đỉnh mộ nhanh như chớp co rút lại vào các khe hở, khiến hai người đang chạy trốn vô tri vô giác mà thoát được một kiếp.

"Từ Phúc, ngươi cho rằng chút Kỳ Môn Độn Giáp thuật nhỏ bé có thể cản được ta sao?

Ngươi cũng quá coi thường ta rồi, Liêm Pha!"Liêm Pha nói xong, "Bành" một tiếng rơi xuống đất, từng vết nứt lan ra xa.Kỳ Môn Độn Giáp có tám cửa, chỉ có một Sinh Môn, đi sai chỉ có một chữ, Tử.

Nhưng Liêm Pha không quan tâm những thứ đó, sau khi tìm thấy một cửa liền trực tiếp đấm nát bức tường đá đi vào.Cùng lúc đó, Chu Du và Tiểu Ca cùng một đoàn người đang nhanh chóng tiến về phía lối

ra của đường hầm, chuông linh của cây san hô đã vỡ, không cần lo lắng gì nữa, bây giờ là lúc để chạy hết sức.Sau cây san hô, họ không đi theo đường của Chu Du, mà đi về phía bên kia, nơi Tiểu Ca quen thuộc hơn.

Nhưng vừa tới đường hầm bên cạnh, sắc mặt của Tiểu Ca và Chu Du đều thay đổi, một lực lượng uy hiếp nồng đậm từ một cánh cửa bên cạnh truyền đến, ý uy hiếp càng lúc càng lớn.

Tiểu Ca nhìn Chu Du, "Chu Du, làm sao đây?"Lúc này không chỉ có cảm giác nguy hiểm truyền đến từ căn phòng bên cạnh, mà một bên khác cũng có cảm giác nguy cơ, thế là phải chọn một trong hai.

Chu Du tuy không biết đó là thứ gì?

Nhưng cảm nhận được sự nhắc nhở ngày càng bạo động của tường rui và Minh Hồng Đao, anh biết nếu không đi nhanh thì không kịp nữa rồi.

"Đi bên cạnh." Bất kể phía trước là gì, ý uy hiếp kia đều không thay đổi, so với đó, bên cạnh lại không có tính ổn định, có thể là lão đại cùng thời với Từ Phúc vừa mới tỉnh dậy kia.Trên đường chạy, thằng nhóc Tề Vũ cuối cùng cũng bị đánh thức, vừa tỉnh dậy liền la hét ầm ĩ: "Dừng, dừng, dừng lại, muốn giết người sao?

Ối ~mau thả tôi xuống, Lý Tứ Đệ, đồ khốn kiếp này, tôi rốt cuộc đã làm gì sai mà cậu lại...

Ối, cậu muốn đối xử với tôi như thế nào!""Im miệng, tôi đang chạy trốn, nếu không muốn chết thì ngoan ngoãn im miệng, cậu nghĩ tôi cõng cậu sao?

Chương 96

Mẹ kiếp, sao mà nặng thế, không ăn nhiều quá, không thanh tràng vị." "Không hay rồi."Mấy người nhanh chóng đi sang một bên, bất đắc dĩ phải mở cửa.Trong khoảnh khắc, tiếng "xì" hít khí lạnh vang lên từ miệng tất cả mọi người, Chu Du cũng cảm thấy da đầu tê dại.Đúng lúc đó, Tiểu Ca cầm phi đao chớp nhoáng rạch một nhát lên tay mình.

"Phụt xuy" ~Máu nóng bắn ra, buộc lũ thi miết đang lao tới phải lùi lại trong cửa, Tiểu Ca trực tiếp đóng cửa lại.

"Chọn gì đây?"So với lũ thi miết dày đặc không nhìn thấy điểm cuối bên trong, dường như nguy hiểm phía sau dễ đối phó hơn một chút phải không?

Chu Du tuy không mắc chứng sợ đám đông, nhưng hàng chục vạn thi miết kia cũng khiến da đầu anh tê dại.Không đúng, tôi có Bất Tẩm Thể và Tịch Tà, những con côn trùng này hẳn sẽ không tấn công, vậy nguy hiểm đến từ đâu?Chu Du bỗng nhiên nhớ ra phòng mộ Cửu Long Sĩ Quan, phía sau cánh cửa phòng mộ kia không phải là phòng thi miết sao?

Theo lý mà nói thì không thể có nhiều phòng thi miết như vậy tồn tại, vậy nếu không sai, căn phòng kiểm tra kia hẳn là thông thẳng tới phòng mộ Cửu Long Sĩ Quan.

"Vào, Tiểu Ca tôi khống chế bên trái, cậu khống chế bên phải.

Những người khác đều đi sát vào, chậm một chút là sẽ bị bỏ lại đó."Cánh cửa phòng mở ra, máu của Tiểu Ca vẫn chưa khô, với sức mạnh xua tà trong máu, nó phát huy tác dụng mạnh mẽ.

Nhìn vào trong, Chu Du rạch một vết lên Minh Hồng Đao, không

cảm thấy gì.

Chu Du khẽ dùng sức, vết rách mới bắt đầu đau, máu đỏ tươi từ ngón tay nhanh chóng nhỏ xuống, từng giọt cũng không ngừng.Nhìn thấy vậy, Tiểu Ca không nói gì nữa, đi đầu về phía trước, Chu Du cũng nhanh chóng theo sau.Từng giọt máu tươi nhỏ xuống, tựa như thuốc xua côn trùng, xua đuổi và ép lũ thi miết sang một bên.

Nhờ ánh đèn pin, thậm chí có thể nhìn thấy càng của lũ thi miết đang hướng về phía họ.Tề Vũ sắp khóc rồi, lúc này chỉ muốn kêu mẹ, nhưng lại chỉ có thể bịt chặt miệng, không dám phát ra một âm thanh nào.Không chỉ có cậu ta, Lý Tứ Đệ cũng cảm thấy da đầu tê dại.Còn về hai người phụ nữ, Hoắc Linh đã sợ đến khóc nức nở, tuy có chút gan dạ và chủ kiến, nhưng ai mà chẳng sợ côn trùng chứ?

Trần Văn Cẩn tuy đỡ hơn một chút, nhưng cũng chỉ miễn cưỡng kiên trì được, nhìn vào khuôn mặt đang run rẩy vì nghiến chặt răng thì có thể thấy rõ.Đi không nhanh cũng không chậm, mỗi bước đều có tốc độ cố định, không phải không vội, mà là bắt buộc phải để máu mở đường phía trước, tốc độ chảy máu không như súng nước, phải đảm bảo mỗi giọt máu đều không lãng phí mới có thể thông qua nhanh nhất và tiết kiệm nhất.Thời gian dường như dài đằng đẵng, mỗi giây đều khiến mấy người có cảm giác sống dở chết dở.

Lũ thi miết không ngừng phát ra tiếng "xuy xuy" đáng sợ, tựa như ma âm đoạt mệnh tra tấn thần kinh của mấy người.

"Hô ~"Cuối cùng cũng tới, Chu Du nhanh chóng đẩy cửa đi ra.

Đúng như Chu Du dự đoán, nơi này chính là địa điểm Cửu Long Sĩ Quan.Thoát khỏi căn phòng phụ đầy thi miết, Chu Du nhanh chóng đóng cửa phòng lại, rồi mới bắt đầu băng bó.So với sự điềm tĩnh của Chu Du và Tiểu Ca, những người khác thì trực tiếp đổ sụp xuống đất.

Đúng lúc đó, Chu Du bị dọa giật mình, chỉ thấy Hoắc Linh trực

tiếp ôm chặt lấy đùi anh mà bật khóc nức nở.

Chu Du biến sắc, nhìn Hoắc Linh thầm nghĩ: Chị đại ơi, chị có biết người dọa người có thể dọa chết người không?

Nhưng Chu Du không đẩy Hoắc Linh ra, đặt một tay lên mái tóc của cô, an ủi cảm xúc của cô.Tề Vũ cũng tựa hồ đã bình tĩnh lại, mở miệng nói: "Không, tôi đang làm gì?

Tôi không phải vừa ngủ một lát sao?

Bắt đầu chạy trốn rồi, lại có..." "Rắc ~"Sắc mặt Tề Vũ cứng đờ, nhìn bàn tay mình mà khóe miệng giật giật.

Trong mộ bỗng nhiên chạm phải một vật gì đó và chìm xuống, phát ra âm thanh, đó chắc chắn là đã kích hoạt cơ quan.

Lúc này Tề Vũ sắp khóc rồi, mang theo tiếng khóc nức nở mở miệng nói: "Tôi, tôi không cố ý đâu, tin tôi đi?""Tề Vũ, người mới à?

Sao mà bất cẩn vậy."Trừ ba người Trần Văn Cẩn ra, Chu Du và Tiểu Ca đều không nhìn Tề Vũ, sắc mặt Chu Du khó coi, nhìn vào quan tài Cửu Long Sĩ Quan phía trước mà ẩn ẩn sinh ra cảm giác bất ổn.

Âm thanh cơ quan truyền đến trong tai cũng dần dần chỉ về phía quan tài, đúng lúc đó Chu Du hành động, thanh đao trong tay đâm xuống một sợi xích sắt bên cạnh.Tuy nhiên, chỉ nghe thấy một tiếng "Rắc", sợi xích sắt bỗng nhiên đứt lìa.Chu Du có chút ngơ ngác và xấu hổ nhìn sợi xích, đây không phải là kết quả anh muốn, không phải nên dùng sống đao để chặn chuyển động của sợi xích sao?

Sao lại lệch một ly mà thành ra kết quả này rồi?

Quả nhiên cần một người tinh thông binh khí lạnh à?Nhưng sợi xích bị kéo không chỉ có một, nếu Chu Du chặn được toàn bộ cơ quan thì tốt, nhưng bây giờ...Chỉ nghe thấy trên quan tài truyền đến tiếng

“Cạc cạc cạc.” Tiếp nối những tiếng va chạm, giây tiếp theo, linh khí từ trong quan tài tràn ra ngoài, ngay sau đó lại cuộn ngược trở vào.Linh khí tràn ra ngoài, quan tài đã mở.

Quả nhiên khí thể cuộn ngược trở vào kia không đơn thuần là linh khí, mà còn xen lẫn Cửu Âm Long Âm Sát Chi Khí.

“Cửu Âm Long?!”Lần đầu tiên vào căn phòng mộ này, Tiểu Ca vừa nhìn rõ bố cục căn phòng mộ thì đã bị Tề Vũ hại, lúc này cảm nhận được Âm Tà Chi Khí bùng phát mạnh mẽ cuối cùng cũng hiểu được cục thế này.

Chín con Âm Long nâng quan tài, xì ~ký ức là lần đầu tiên thấy, trong cổ tịch của Trương gia tuy có ghi chép, nhưng cũng chỉ ghi chép sơ lược.

Tiểu Ca bỗng nhiên quỳ xuống đất đồng thời hét lên: “Đi trước đi, tôi sẽ đuổi theo ngay.” Nói rồi, Tiểu Ca cúi lạy trước quan tài.

“Lạc lạc ~ lạc lạc ~” Âm thanh lộn xộn, vô chương phát ra từ cổ họng Tiểu Ca, Chu Du khẽ nói với mấy người đang ngẩn người: “Đứng ngây ra đó làm gì, không mau đi?”Nhưng đúng lúc đó, nắp quan tài phía trên lại đột nhiên bay ra.Một bóng người chớp mắt đứng thẳng dậy, Âm Sát Chi Lực quấn quanh cơ thể hắn, có thể nhìn thấy bằng mắt thường, lớp giáp đen bắt đầu phủ kín cơ thể hắn, sắc đen đậm đặc hội tụ lại, giây tiếp theo một chiếc mặt nạ đen che kín khuôn mặt hắn.Bỗng nhiên, trong khoảnh khắc, một đôi mắt đỏ máu bỗng nhiên mở ra.

Âm thanh lạnh lẽo, tựa như từ Cửu U truyền đến: “Từ Phúc, dám lừa ta!!!”Bạch đứng thẳng người, nhìn về phía Chu Du và mấy người, trong khoảnh khắc dường như đã phát hiện ra, đã hiểu rõ.

Hóa ra không phải Từ Phúc lừa hắn, mà là có kẻ nào đó vô tình mở quan tài, nhìn trang phục của mấy người thì e rằng là hậu thế ngàn

trăm năm sau?Nghĩ vậy, âm thanh trầm thấp từ tính của hắn vang lên.

“Hóa ra không phải Từ Phúc, mà là đám tặc tử này, ngàn năm chờ đợi một sớm tan tành.

Tốt, tốt lắm!”Lúc này, mấy người đồng loạt nuốt nước bọt, đây là lần đầu tiên họ nghe rõ được.

Từ Phúc là ai?

Trong các triều đại lịch sử đều có truyền thuyết về hắn, một đại thần của hơn hai nghìn năm trước.

Phương sĩ của Tần Thủy Hoàng vì tìm thuốc trường sinh bất lão mà dẫn theo 800 đồng nam đồng nữ rồi biến mất.Vậy đây là ai?

Cô đô ~Dường như đã đoán được suy nghĩ của mọi người, Chu Du sắc mặt ngưng trọng thốt ra hai chữ: “Bạch!”Giây tiếp theo, Bạch một bước nhảy xuống quan tài, tay vươn ra, quan tài “Bành” một tiếng vỡ nát, một đạo u ảnh màu đen chớp mắt xuất hiện trong tay hắn.Đó là một thanh kiếm thời Chiến Quốc, lưỡi kiếm dày nặng, mặt kiếm rộng, ẩn hiện có ánh sáng đen lưu chuyển trên đó.

Nếu có ai hiểu về Bát Hoang Danh Kiếm, e rằng chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra, thanh kiếm dày nặng và rộng hơn kiếm Chiến Quốc bình thường này chính là Cự Khuyết trong Bát Hoang Danh Kiếm.Bạch nhận Cự Khuyết Kiếm xong, thuận tay chém xuống, kiếm khí bạo liệt trực tiếp “sưu” một tiếng xé gió lao ra.Trong khoảnh khắc, sắc mặt Chu Du biến đổi.

Mẹ kiếp, lão tử một nhân vật cấp 10 lại gặp một boss cấp 60, mẹ kiếp đánh thế nào đây?Chu Du đưa tay kéo hai người phụ nữ sang một bên, sau đó trực tiếp xông lên, sống chết do trời, đối phương có thể tấn công từ xa, nhất định phải đối đầu trực diện rồi.Tiểu Ca phi thân lên đồng thời đoạn côn trong tay vung ra, đoạn côn sắc nhọn dưới

sự gia trì của Tiểu Ca xé rách không khí, cũng mang theo tiếng kêu sắc nhọn vô tận.Một đòn nhanh như chớp, Chu Du nhìn thấy cũng phải rùng mình.

Nhưng đúng lúc đó, một bàn tay vươn ra, chớp mắt bắt lấy đoạn côn trong tay.Đoạn côn từ cực động chuyển sang tĩnh lặng, vậy mà không hề có một chút quán tính nào được giải phóng.

Không, nó được giải phóng, chỉ là bị một lực cản mạnh hơn ngăn lại.Cảnh tượng đột ngột này khiến Chu Du trong lòng kinh hãi, nhưng bản thân anh lại không dừng lại.

Không chỉ vậy, anh còn nghiến răng tăng tốc lao lên, Minh Hồng Đao không hề kêu minh, đối phó loại boss này chỉ có thật chiến mới được.Thấy Chu Du xông lên, Bạch vung Cự Khuyết trong tay, không có bất kỳ chiêu thức nào, cứ thế chém xuống.

Áp lực gió mạnh mẽ bị Cự Khuyết dẫn động, chớp mắt hình thành một luồng kiếm khí khổng lồ.Chu Du cau mày, nhưng không thu tay, Minh Hồng Đao trong tay hùng dũng vung ra.Đao, vua của trăm binh, có tiến không lùi, một khi lùi, đao tâm sẽ tan.

Chương 97

Chiến Thập Thức đao pháp càng như vậy.

Chiến Nhất, một chiêu thử nghiệm cứng đối cứng, lực xuất ra phân tán một phần, bất kể đối phương mạnh yếu ra sao, vẫn có dư địa để tấn công hoặc né tránh.Hai binh khí vừa tiếp xúc, một luồng sức mạnh khó lường quét tới, ép Chu Du không thể không lùi.

Phải biết rằng lúc này sức mạnh của anh sau khi giải phong Bất Tẩm Thể là gấp 12 lần người thường, sức mạnh của Tiểu Ca còn mạnh hơn anh.

Nhưng dưới một đòn lại trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, hoàn toàn không có sức chống cự.

Không phải là không chống được, nếu cứng đối cứng, e rằng sẽ bị nội thương.Sắc mặt Chu Du biến đổi, khinh thân thuật hạ trực tiếp bay lên tường phía sau, mượn lực rồi nhảy trở lại.

Dường như kinh ngạc thanh đao trong tay Chu Du vậy mà không gãy, Bạch không trực tiếp tấn công, mở miệng nói: "Đao tốt, đáng tiếc chủ nhân dường như có chút không xứng."Chu Du không nói gì, đối phương có tư cách để nói vậy.

Lúc này tuy biết rõ không thể địch lại, nhưng Tiểu Ca nhanh chóng chạy lên.

Bạch tựa như đang nhìn một con khỉ nhỏ nhảy nhót mà liếc nhìn Tiểu Ca, Cự Khuyết trong tay trực tiếp vung ra.Chu Du mắt sáng lên, tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tấn công mà Tiểu Ca đã tranh thủ, trong khoảnh khắc Bạch vung kiếm cũng đồng thời xông lên.

Bạch thấy vậy, dường như đang e dè thanh đao trong tay Chu Du,

thân kiếm trực tiếp chuyển hướng về phía Chu Du, không cho anh bất kỳ cơ hội nào.Không chỉ vậy, hắn trực tiếp nhấc một chân lên, đá về phía Tiểu Ca.Lúc này Tiểu Ca vô cùng bị động, không có vũ khí mạnh, sức sát thương có thể tạo ra thật sự quá hạn chế.Chiến Tam, Minh Hồng Đao mang theo góc độ quỷ dị vòng qua Cự Khuyết, nhưng lại bảo vệ Chu Du, nhắm vào cổ Bạch mà chém tới.Sự thay đổi hướng đột ngột này tuy bất ngờ, nhưng dường như không khiến Bạch bận tâm, Cự Khuyết trong tay cũng thu về theo, vừa vặn chặn được mũi nhọn của Minh Hồng Đao.Thấy vậy Chu Du cau mày, nhưng lại không quá bất ngờ.

Cái thời đại kia là thời đại chiến đấu bằng binh khí lạnh, cao thủ bên trong không biết bao nhiêu, Bạch chưa từng bị người khác mạnh mẽ tấn công hoặc ám sát, đủ để thấy thực lực phi phàm.

E rằng nếu không có sự gia trì của hơn hai nghìn năm, Chu Du và Tiểu Ca đều không thể làm gì Bạch, huống chi bây giờ Bạch còn được linh lực hun đúc trong hai nghìn năm.

Tuy hiện tại linh lực biến thành sát khí, nhưng sát khí tuy tạp nham, nhưng lại mạnh hơn.Lúc này, Tiểu Ca xoay người, quấn lấy chân Bạch một cước đá ngang.

Tựa như thần bút, Bạch cũng không thể né tránh.

Đương nhiên cũng vì sự chú ý của Bạch chủ yếu ở Chu Du, căn bản không để ý Tiểu Ca.

“Bành ~”Một tiếng động trầm đục vang lên, Tiểu Ca lộ ra vẻ mừng rỡ.

Nhưng giây tiếp theo lại kinh ngạc, cảm giác dưới chân vẫn như đá vào vật thể rắn.

Không hề nhúc nhích!Đúng lúc đó, Bạch quay đầu lại nhìn Tiểu Ca

một cái, ánh mắt đỏ máu mang theo vẻ trêu tức, giây tiếp theo Tiểu Ca cảm nhận được một luồng sức mạnh không thể lường trước, lập tức bị hất văng ra ngoài.Chu Du trong khi Bạch quay đầu lại, thanh đao trong tay liên tục tấn công ba đường thượng, trung, hạ của Bạch, nhưng không có nhát đao nào xuyên phá được lớp phong tỏa kiếm phong biến thái của Cự Khuyết.

Vô địch!

Lúc này Chu Du có thể nghĩ đến dường như chỉ có từ này!

Phá sao?

Rút lui là không thể, rút lui là thua.

Chu Du có thể cảm nhận được một luồng uy hiếp khác cũng ngày càng gần, trời muốn diệt mình sao?

"Trần Văn Cẩn, đưa Hoắc Linh, Tề Vũ ra ngoài ngay, nếu không đi nữa thì không kịp rồi." "Ồ?

Đi đâu?"Lời nói khàn khàn trêu tức của Bạch vừa dứt, hắn vung một kiếm, kiếm khí tung hoành, nhắm thẳng vào phía trên cánh cổng đồng.Thấy vậy, Chu Du sắc mặt nghiêm nghị, tiến lên một bước.

"Chiến Bát!"Chu Du khi hô ra hai chữ này, Minh Hồng Đao trong tay anh từ dưới chém lên.

Một đạo đao khí như mực văng ra, mang theo sát cơ lạnh lẽo. (Đừng hỏi tôi vì sao phải hô lên, đó là một cách thổ khí phát lực.)Đao khí của hai người va chạm "Oanh" một tiếng vỡ nát, lúc này sắc mặt Chu Du lại càng trầm trọng.

"Đi!"Khi Chu Du lại thốt ra một chữ, Trần Văn Cẩn cuối cùng cũng nhận ra hiện thực.

"Cẩn thận!"Tuy nhiên, khi Trần Văn Cẩn kéo Hoắc Linh vừa định

hành động, Bạch đã động thủ trước.

Ánh mắt Chu Du co rút lại, nhanh quá.Trong khoảnh khắc, Chu Du vung đao xuống, một đạo đao khí bay về phía trước Lý Tứ Đệ và Tề Vũ.Lý Tứ Đệ nhìn Bạch lao về phía hai người, da đầu trực tiếp nổ tung, nhưng cũng có một cỗ gan lì của lão tử.

Thấy không thể né tránh, một cước đá ra, nhanh, mạnh, chuẩn xác, vừa vặn đúng thời điểm.Lúc này, kiếm khí vừa chạm vào người, Bạch lại lộ ra một vẻ mặt trêu tức với Chu Du, trong ánh mắt dường như mang theo sự chế giễu.Thấy vậy, Chu Du trong lòng căng thẳng.

"Tứ Đệ, né đi!"Nhưng đúng lúc đó, một bóng kiếm đen xẹt qua, ánh mắt Lý Tứ Đệ co rút lại, chỉ kịp đẩy Tề Vũ ra.Kiếm quang xẹt qua, Lý Tứ Đệ cắn chặt răng, đã đoán được kết quả.

Nhưng theo bản năng cúi đầu nhìn xuống.Một vệt máu nhanh chóng xuất hiện, Lý Tứ Đệ lại đột nhiên đưa tay nắm lấy bàn tay của Bạch.Lý Tứ Đệ không muốn chết vô nghĩa, có thể làm gì đó cho bạn tốt trước khi chết, tranh thủ một tia hy vọng cũng là điều duy nhất anh có thể làm lúc này.

"Phụt ~"Kiếm khí không hề ngoài ý muốn đánh vào cánh tay của Bạch, nhưng lại không có tiếng xé rách nào truyền ra, chỉ có một tiếng va chạm nhẹ biểu thị ý tứ.Lý Tứ Đệ không kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra, trong khoảnh khắc nửa thân trên của anh bị luồng sức mạnh khó lường kia trực tiếp hất bay đi.

"Bành" một tiếng vang lên tựa như đập vào tim mọi người, Tề Vũ càng trong khoảnh khắc đó lớn tiếng hét lên "Không!"Lý Tứ Đệ chỉ cảm thấy nửa thân trên và eo không chỗ nào không đau, đau đến mức không thốt ra được một chữ nào.

Miễn cưỡng nhìn về phía Tề Vũ, nặn ra một nụ cười, nhưng nụ cười lập tức đông cứng lại.

Vô lực, của mình, cảm giác vô lực.Trước mắt không thể thoát khỏi căn phòng mộ này, cũng không thể thắng được Bạch, cảm giác nguy cơ khủng khiếp phía sau đang đến gần, cảm giác nguy cơ đó tuy yếu hơn Bạch, nhưng cũng không kém là bao.Đúng lúc đó, mí mắt Chu Du bỗng nhiên giật mạnh, một trận cảm giác nguy hiểm đột nhiên từ phía sau ập đến, Chu Du không kịp suy nghĩ nhiều, lập tức ôm lấy hai người phụ nữ bên cạnh xoay người.

"Bành ~"Một tiếng nổ lớn vang dội, cánh cửa đồng phía sau trực tiếp đứt lìa liên kết, bay về phía Bạch.Bạch liếc nhìn cánh cửa đồng đang bay về phía mình, Cự Khuyết trong tay xoay một vòng chém ra.Cự Khuyết kiếm gia trì kiếm khí không chút bảo lưu chém vào cánh cửa đồng, cánh cửa đồng trong khoảnh khắc đứt thành hai đoạn, trong đó một đoạn vừa vặn bay về phía Tề Vũ.

Lúc này Tề Vũ nào còn sức lực để né tránh.Khi đang cười khổ, nhắm mắt chờ chết, một cái bóng đột nhiên xuất hiện bên cạnh, một tay đỡ lấy linh cữu.

Người này không phải ai khác, chính là Tiểu Ca trước đó bị hất bay.Sau khi tạm thời bình tĩnh lại, thân là cứu hộ viên liền ra tay cứu.Lúc này ở cửa đồng, Liêm Pha liếc nhìn Chu Du và mấy người rồi dời ánh mắt đi, nhìn về phía Bạch và Cửu Âm Long bên cạnh.Thi sơn và thi miết làm nền cho Liêm Pha, lúc này Liêm Pha nhìn còn hung dữ hơn Bạch vài phần.Nhìn đám thi miết vì cánh cửa lớn bị phá mà tràn vào đường hầm, Chu Du trực tiếp mở cánh cửa đồng bên cạnh, đẩy hai người phụ nữ ra ngoài.

Trong quá trình này Chu Du luôn cẩn thận đề phòng, nhưng kỳ lạ là Bạch không hề có biểu hiện gì nữa.Liêm Pha và Bạch đối mắt nhau, tựa như mấy người kia không tồn tại.

"Bạch, Cửu Long Sĩ Quan, thủ đoạn tốt thật."Lúc này Tiểu Ca

xuất hiện bên cạnh Chu Du, một tay đẩy cánh cửa đồng ném Tề Vũ ra ngoài.

Anh ta không đi, hai người đều muốn xem sự việc diễn biến thế nào.Chương trước đã sửa một chút, loại bỏ nửa câu nói của Liêm Pha.

Ngày mai gặp lại!

Chương 98

Nếu không có những vướng víu đó, hai người có thể tự vệ, quan trọng nhất là Bạch và họ có mối thù lớn đến vậy, nếu Bạch ra ngoài, chắc chắn sẽ phải tính sổ.

Hiện tại mà nói, tình hình giữa hai người dường như có thù, nếu có người lạ giúp đỡ, hẳn là có cơ hội.

"Liêm Pha, tuy lúc sống chúng ta đối lập, nhưng sau khi chết thì nên buông bỏ rồi."Sao lại là Liêm Pha?

Chẳng trách lại mạnh mẽ như vậy.

Không phải muốn chạy trốn sao?Liêm Pha trầm mặc một lúc, rồi bỗng nhiên nặn ra một nụ cười khó coi.

Đưa tay ném một con thi miết đang cắn xé trên người xuống đất, đồng thời dẫm nát nó, tức giận gầm lên: "Nhìn bộ dạng quỷ quái của ta xem, ngươi còn tính kế ta sao?!

Đừng nói với ta rằng bộ dạng hiện tại của ta không liên quan đến ngươi, ngươi bảo ta buông bỏ sao?!!!"Bạch nghe vậy, trầm mặc một lúc, rồi trực tiếp thừa nhận: "Người không vì mình, trời tru đất diệt.

Liêm Pha, nếu đổi lại là ngươi, ngươi sẽ không làm sao?

Hiện tại ta và ngươi đều như nhau, không bằng buông bỏ mà tìm lối thoát khác sao?" "Tìm lối thoát khác, tìm lối thoát khác.

Ta đã thành ra như thế này, còn lối thoát nào nữa!

Bạch, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết!" "Bằng ngươi?...

Ngươi không đánh lại ta đâu."Thấy vậy, Chu Du và Tiểu Ca nhìn nhau, "Nếu thêm cả tôi nữa thì sao?"Liêm Pha tuy không kém Bạch là

bao, nhưng bị người ta tính kế 2000 năm, tuy thực lực tăng cường, nhưng kỳ thực cũng yếu đi.

Đặc biệt không có vũ khí, Bạch lại có Bát Hoang Danh Kiếm.Liêm Pha cũng không từ chối hai người, sự việc đã rõ ràng, "Được, hôm nay hãy để ta liên thủ tru sát tên này."Liêm Pha nói rồi ra tay trước, cánh tay đã hóa gỗ nhưng lại tựa như gang thép.

Nhưng dù vậy, ông vẫn không cứng đối cứng với Cự Khuyết, ai mà ngu, dù đã ngủ 2000 năm cũng không ngu.Tốc độ của Bạch nhanh, Liêm Pha cũng không chậm, võ nghệ của Bạch xuất thần nhập hóa, Liêm Pha cũng vậy.

Trong khi Liêm Pha động thủ, Chu Du cũng động thủ.Tiểu Ca thì không động thủ, không có thủ đoạn sát thương hiệu quả, chỉ có thể tìm kiếm sơ hở, tìm kiếm cơ hội một đòn chí mạng.

Thanh đao trong tay Chu Du là thứ mà Bạch e ngại, Chiến Thập Thức của Chu Du tuy không làm gì được Bạch, nhưng Bạch cũng không thể giết anh.

Tuy Chu Du vì năng lực bản thân không chiếm thượng phong, nhưng vì Liêm Pha bên cạnh kiềm chế cũng không rơi vào hạ phong.Vài vạn thi miết lao về phía đường hầm, nhưng chưa kịp tới gần đã bị khí kình bạo phá nghiền nát, trên người Tiểu Ca không chỉ có Kỳ Lân huyết mạch, mà còn ăn Kỳ Lân Kiệt, lũ thi miết này trực tiếp bị phớt lờ.

Chu Du cũng không còn tấn công thi miết trong phạm vi tấn công nữa, nhưng ba người trực tiếp triển chuyển đằng na quá nhanh, Chu Du cũng vì vậy mà trở thành mục tiêu tấn công của hắn.Chu Du phát huy Chiến Thập Thức đến mức tận cùng, những chiêu thức này sau khi được hệ thống truyền vào đã tựa như bản năng được khắc sâu, nhưng vì cách anh sử dụng lại hóa thành vô số khả năng mới.

Chu Du dựa vào tiết tấu và cách dùng, một bộ Chiến Thập Thức của riêng mình đang dần hình thành.Liêm Pha tuy thực lực và năng lực phòng ngự kém Bạch một chút, nhưng sức mạnh của ông lại không hề thua Bạch.

Thường thì Bạch vừa định ra tay với Chu Du, Liêm Pha đã tung một quyền hoặc một cước đánh bay hắn.Trong một thời gian, trận chiến giữa ba người như một công trường tháo dỡ nhà cửa, ba người từ phòng Cửu Long đánh sang phòng thi miết, cứng rắn phá nát cả bức tường ngăn cách ở giữa.Đúng lúc đó, bỗng nhiên tiếng "Đinh đinh" truyền vào tai Tiểu Ca, Tiểu Ca theo bản năng quay đầu lại bỗng nhiên ngẩn ra.Một con thi miết đang đội một thanh chủy thủ lao về phía ba người, tiếng "đinh đinh" kia là do đá quý trên bao kiếm của chủy thủ va chạm vào nhau mà ra.Chủy thủ?

Đó là gì?

Dáng vẻ hình như là của Chiến Quốc?

Chẳng lẽ trong quan tài của Bạch?

Vũ khí đó không thể làm Bạch bị thương sao?

Tiểu Ca nghĩ vậy, tâm trạng kích động nhặt chủy thủ lên, sau đó trực tiếp rút khỏi bao kiếm.Khoảnh khắc chủy thủ ra khỏi bao, sát khí bức người, hàn quang lẫm liệt, hai chữ "Thiên Vấn" khắc trên sống dao của chủy thủ.Lúc này Tiểu Ca kinh ngạc, vậy mà là Thiên Vấn.

Truyền thuyết kể rằng khi đúc Cự Khuyết Kiếm, còn sót lại một khối thần thiết rèn đúc Cự Khuyết, Âu Dã Tử đã dùng khối thần thiết này, tạo ra một thanh chủy thủ tên là Thiên Vấn.

Kể rằng, sau khi thanh chủy thủ được tạo ra, trời đổ mưa máu đỏ, vì vậy Âu Dã Tử đặt tên là Thiên Vấn.

Sau đó, nó được sử dụng trong triều đình, vì sát khí nặng, dùng để

xử tử trọng thần trong triều.

Cổ xưa tương truyền, trọng thần là tinh tú hạ phàm, phi một binh khí bình thường có thể làm bị thương, nên dùng sát khí của Thiên Vấn, khắc chế nó.Sau này, tung tích của Thiên Vấn không ai biết, lại không ngờ nó lại ở đây.Tiểu Ca có vũ khí cũng không chờ đợi nữa, lập tức xông về phía ba người.

Tiểu Ca không ngu, sợ Bạch chú ý đến vũ khí trong tay nên anh ta luôn giấu vũ khí sau lưng, cùng với bao kiếm.

Quả nhiên, đối với anh, Bạch thậm chí không thèm nhìn một cái.

Đối với một con côn trùng chỉ biết nhảy loạn, ngay cả răng cũng không có thì ai lại quản nó vào lúc sinh tử quan trọng này chứ?Đúng lúc đó, Chu Du nhìn ánh mắt Tiểu Ca, hai người ánh mắt chạm nhau, Chu Du biết Tiểu Ca có cách rồi.Trong một khoảnh khắc lớn tiếng hô lên, Minh Hồng Đao trong tay đột nhiên chém xuống.Thấy vậy, Bạch lại một lần nữa vung Cự Khuyết, nhưng ánh mắt lại toát lên sự bạo động.

Ánh mắt đỏ rực dường như có một loại ma tính không thể kìm nén đang khuếch tán, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể bùng phát.Chặn được một đao của Chu Du, Bạch một cước đá bay Liêm Pha, nhưng giây tiếp theo đột nhiên khựng lại.

Bạch cúi đầu nhìn xuống, một mũi đao sáng loáng, lạnh lẽo từ ngực xuyên qua, đâm thẳng vào tim.Thấy vậy, Chu Du tự nhiên không lưu thủ, Minh Hồng Đao trong tay anh xoay một vòng dễ dàng đâm vào cơ thể Bạch.Khoảnh khắc đâm vào, Chu Du bỗng nhiên hiểu ra.

Không đúng, không đúng, làm sao mà lại biến thành người?

Nếu không phải người thì đâm vào nội tạng có ích gì?Trong lúc Chu Du chuẩn bị rút đao chém đứt cổ Bạch thì Bạch đột nhiên bùng

phát, năng lượng đỏ máu từ vết thương đột nhiên phun ra, trực tiếp phun Tiểu Ca và Chu Du cùng binh khí bay xa mấy mét.Thấy vậy, Liêm Pha bỗng nhiên thay đổi giọng nói, vội vàng nói: "Cẩn thận, ma hóa!"Không cần nói, Chu Du cũng biết, loại tình huống ma hóa này có đánh được không?Bỗng nhiên năng lượng đỏ máu hình thành một cái kén màu đỏ, những đường nét đỏ thẫm quấn quanh người Bạch, nhuộm đỏ cả lớp giáp đen, không chỉ vậy, trên Cự Khuyết cũng lan tràn ánh sáng đỏ.

Lúc này trong mắt Bạch tràn ngập vẻ điên cuồng, một loại điên cuồng muốn hủy diệt cả thiên hạ!Xì ~ Tử Thần Bạch!Bạch không chỉ có danh xưng Sát Thần, mà còn có danh xưng Tử Thần, Chu Du trước đó từng thắc mắc vì sao hắn lại có hai danh hiệu, hóa ra là cũng có hai hình thái.

"Làm sao đây?"Lời nói của Chu Du không phải hỏi Tiểu Ca, mà là Liêm Pha.Liêm Pha trầm mặc, trong trạng thái này Bạch mạnh vô địch, hơn ngàn năm trước cũng không ai áp chế được, bây giờ đã hấp thụ sát khí hơn ngàn năm, vậy thì sẽ mạnh đến mức nào?

"Có một cách, cũng là cách duy nhất tôi có thể làm được!"Nói rồi, Liêm Pha nhìn thanh đao trong tay Chu Du, "Thanh trong tay cậu hẳn là Minh Hồng Đao phải không?" "Cự Khuyết được thần linh tôi luyện, dù Đại Việt Long Tước cũng khó để lại vết thương trên đó.

Uy lực của Cự Khuyết có thể dễ dàng phá vỡ cổng đồng, dù là những thanh kiếm cùng thuộc Bát Hoang Thần Kiếm cũng không dám khinh suất đối đầu khi binh khí tương kiến." "Theo lý mà nói, một người vô linh khí như cậu, dù có Đại Việt Long Tước cũng căn bản không thể đỡ được một đòn của Cự Khuyết.

Nhưng thanh đao của cậu không những đỡ được, mà trên đao còn không có một chút vết xước nào, trừ khi là Minh Hồng Đao có thể sát

thần diệt ma, tôi không nghĩ ra thanh đao thứ hai nào." "Vốn dĩ thần binh cũng khó để lại vết xước trên Cự Khuyết, nhưng tôi lại nhìn thấy một vết khuyết cực kỳ ngắn nhỏ, nhìn thấy khi Bạch không chú ý, thanh đao của cậu đã để lại vết đó phải không?

Đáng tiếc là không có linh, nếu không dù có Bạch Linh gia trì, cũng nên có thể chém đứt Cự Khuyết sau hàng trăm, hàng nghìn lần tấn công."Ý gì?

Ý là lão tử đã kéo lùi đao của ta sao?

Bây giờ những thứ này có tác dụng gì?

Chương 99

Đang phổ cập kiến thức sao?

“Cho nên chúng ta có thể đi thẳng vào trọng điểm nhanh hơn không?

Tôi thấy hình như hắn sắp hoàn thành chuyển hóa rồi.”Trong khi Liêm Pha nói, Tiểu Ca lại một lần nữa phát động tấn công.

Nhưng lúc này Bạch toàn thân bao phủ bởi trường lực đỏ máu, ngay cả Tiểu Ca cũng không có cách nào đột phá một trượng quanh hắn, trong tình huống này, dù có Thiên Vấn cũng vô ích.

“Đừng vội, chuyển hóa không thể đảo ngược, trừ khi linh hồn của cậu có thể mạnh mẽ đột phá trường lực.

Đã hấp thụ linh khí hơn ngàn năm biến thành sát khí, e rằng khắp thiên hạ trừ tiên nhân ra, không ai có thể phá được trường lực này.” “Điều tôi muốn, nếu tôi không đoán sai, Minh Hồng Đao của cậu e rằng đã bị phong ấn phải không?

Chỉ cần hoàn toàn giải khai phong ấn của Minh Hồng Đao thì Bạch chắc chắn phải chết.”Bạch thì sao, dù có lợi hại đến đâu cũng không thể lợi hại hơn Xi Vưu được?

Ngay cả Xi Vưu cũng bị Hoàng Đế Hiên Viên Kiếm chém chết, Bạch tự nhiên không đáng nhắc đến.

“Hoàn toàn giải phong sao?”Trong khi Chu Du lẩm bẩm, âm thanh của hệ thống đột nhiên vang lên.

“Đinh ~Nhắc nhở thân thiện, Minh Hồng Đao hoàn toàn giải phong chủ ký sinh chắc chắn phải chết không nghi ngờ gì.

Giải phong 8 thành không thể chữa khỏi nếu không có nguyên liệu

linh nguyên thiên địa, giải phong 6 thành trọng thương, Minh Hồng Đao hiện tại đã giải phong 4 thành.”Tám thành trở lên là không thể, Chu Du mới không muốn làm phế nhân đâu.

Nhưng 7 tầng có thể thử, không trọng thương thì sao, chỉ cần sống sót đi ra ngoài là tốt rồi.

Còn về việc 7 thành có thể giết chết Bạch hay không thì Chu Du cũng không nắm chắc, nếu không chết, thì chỉ đành xui xẻo thôi.Chu Du cầm Minh Hồng Đao, tự nhủ: “Huynh đệ, hôm nay chúng ta có ra ngoài được hay không là trông cậy vào mày, chỉ cần không chết, mày cứ thoải mái mà làm.

Đừng có tùy hứng quá nhé, đừng có làm tôi tiêu đời!”Minh Hồng Đao trong khi Chu Du nói xong phát ra một tiếng kêu rên thấp, tựa như đang biết, lại tựa như đang an ủi.

Đúng lúc đó, Chu Du cảm thấy thanh đao trong tay mình đột nhiên dẫn dắt phương hướng, Chu Du không chống cự, mặc cho Minh Hồng Đao điều khiển tay anh.

Trạng thái đao nô, thường chỉ có tuyệt thế hung đao mới có thể điều khiển hành vi của một người.Thanh đao lướt qua cánh tay anh, nhưng không động đậy nữa, giây tiếp theo, một dòng máu nhỏ xuống, nhưng trước khi chạm đất đã bị Minh Hồng Đao hấp thụ.

Khoảnh khắc đó, mắt Chu Du sáng lên, lập tức hiểu ý của Minh Hồng Đao.

Máu của anh chứa năng lực Tịch Tà, có thể khắc tà sát nhất.

“Tiểu Ca, cho đao uống máu!”Tiểu Ca nghe vậy cũng hiểu ý Chu Du, lập tức dùng Thiên Vấn rạch một nhát lên tay mình.

Khoảnh khắc đó Thiên Vấn càng đỏ hơn, ẩn ẩn có một loại cảm giác tê dại.

Liêm Pha dường như đã hiểu rõ hành động của hai người, lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Kỳ Lân Kiệt?

Thanh Long Thảo?

Phượng Hoàng Đằng?" Ặc?

Năm xưa có nhiều thứ trừ tà như vậy sao?

"Kỳ Lân Kiệt." Chu Du không có huyết mạch Thanh Long, lại không quen thuộc, nên hơi giữ lại.

Đúng lúc Bạch toàn thân đỏ như máu, huyết khí xung quanh đột nhiên thu lại, rồi lần nữa trở về thể nội.

Ngay lập tức, Bạch bỗng nhiên lóe lên rồi biến mất.

Nhanh thật, nhanh hơn gần một nửa so với lúc nãy, khoảnh khắc đó Liêm Pha cũng không kịp phản ứng.

Liêm Pha vừa lách người tránh, vừa lớn tiếng hô: "Cẩn thận!" Thế nhưng hai chữ "cẩn thận" chưa kịp dứt thì đòn tấn công đã ập đến chỗ Chu Du, đến mức anh suýt chút nữa không kịp phản ứng.

May mà Minh Hồng Đao tự động chắn trước người Chu Du ngay khi Bạch động thủ.

"Ầm" một tiếng nổ lớn, cả người Chu Du bay ngược ra sau trong lực đẩy của đao.

"Rầm ~" Chu Du va vào tường, may mắn là đã hóa giải được phần lớn sức mạnh, cộng thêm thể chất gấp 12 lần người thường nên anh không bị thương.

Lúc đó, ánh mắt Chu Du co rụt lại, nhanh chóng né tránh.

Một thanh kiếm lớn sượt qua người anh, cắm phập vào bức tường

phía sau.

Giây tiếp theo, khi Chu Du vừa chuyển đao, anh đã bị hất bay ra ngoài.

Đệch mợ, đánh gì đây?

Còn không có cơ hội liên thủ.

Không chỉ Chu Du mà hai người kia cũng có vẻ mặt khó coi, cả ba không chần chừ, nhanh chóng lao tới.

Bạch dường như đã nhận định Chu Du, hoặc có lẽ Chu Du là mối đe dọa lớn nhất, ngay khi Chu Du bị hất bay, nó lại động thủ.

Bóng dáng đó như ảo ảnh đỏ máu, thoắt ẩn thoắt hiện như ma thần.

Lúc này, tất cả các loài dị vật kỳ dị trong mộ dưới biển đều sợ hãi đến mức không dám ngóc đầu lên.

Chỉ có loại thi miết hoàn toàn không có trí tuệ mới dám lao vào chỗ chết.

Lúc này bốn người lại đánh nhau đến Cửu Long Thất Quan, dọc đường thi miết phun ra từng đợt dịch thể ghê tởm, mùi hôi thối nồng nặc như canh trần niên trăm tuổi, nhưng lúc này Chu Du và Tiểu Ca đã không còn tâm trí để bận tâm.

Chương 100

Nhìn Bạch lại lao tới, Chu Du lộn nhào giữa không trung, trực tiếp đứng yên tại chỗ.

Giây tiếp theo, anh lập tức phản công trở lại, không thể cứ thế mà đánh, cứ theo nhịp của Bạch thì sớm muộn gì cũng chết.

Khi Chu Du lao đến trước người Bạch, trong mắt Bạch hiện lên vẻ tàn nhẫn, đột nhiên vung chém chéo lên, kiếm ảnh đỏ rực lại chém về phía Chu Du.

Trong trận chiến, Minh Hồng Đao của Chu Du khi tiếp xúc với Bạch thì như không chịu lực mà bị bật ra lộn nhào, giây tiếp theo, anh chém vào cổ Bạch, chắc chắn sẽ không phạm cùng một sai lầm lần thứ hai.

Một đao của Chu Du như thần bút, nếu là trước đây Bạch tuyệt đối không né được, nhưng lúc này Bạch chỉ có ánh mắt đỏ máu lộ ra vẻ đùa cợt, huyết quang lóe lên rồi né tránh.

Nhìn thấy vậy, Chu Du nhíu mày, nhưng một đòn này cũng không vô ích, Tiểu Ca và Liêm Pha đã kịp tới.

Đối mặt với nhát đao đánh lén từ phía sau của Tiểu Ca, Bạch cười khẩy, cơ thể đang lùi đột nhiên lộn nhào giữa không trung rồi bay đi.

Giây tiếp theo, thanh Cự Khuyết khổng lồ từ trên cao bổ xuống, kiếm ảnh đỏ rực chưa kịp chạm đất, áp lực cực lớn đã đè nén khiến Tiểu Ca không thể động đậy.

Con bọ chét mà phiền phức quá, diệt đi là tốt nhất.

Khi Tiểu Ca không thể tránh né, một bàn tay lập tức kéo anh ra khỏi chỗ cũ.

“Ầm ~” một tiếng rơi xuống, một mảnh đá vỡ sượt qua mặt Tiểu Ca, một tia máu bắn ra.

Chu Du nhanh chóng đến bên cạnh hai người, nói: “Khó rồi, nhanh quá, tốc độ này tôi có giải phong ấn Minh Hồng Đao cũng không thể chém trúng phải không?” Lời Chu Du vừa dứt, Bạch đã hạ xuống đất và lại lao tới.

Một chút cẩn thận cũng không có, như sát thần, cuồng ngạo đến mức không thể tin được, cứ thế đối đầu.

Chu Du khóe miệng giật giật, ai mới là nhân vật chính?

Không phải tôi, Tiểu Ca ở đây cơ mà, sao phải biểu hiện tốt như vậy?

Như đã thấy, Chu Du vung đao đỡ trước kiếm của Bạch và lại bị đánh bay ra ngoài, kiếm Cự Khuyết bay vút đi, xoay tròn nhanh chóng, như một mũi khoan tốc độ cao tạo ra từng tầng tia lửa trên Minh Hồng Đao.

Thấy Cự Khuyết của Bạch ra tay, hai người kia mắt sáng rỡ.

Thiên Vấn trong tay Tiểu Ca được rút ra, nhưng lại bị hai ngón tay kẹp chặt trong tay Bạch.

Đúng lúc đó, Liêm Pha đột nhiên ôm lấy Bạch, sức lực vô cùng lớn trực tiếp khóa chặt cánh tay Bạch, kéo nó lên khỏi mặt đất một chút.

Một chút này lập tức khiến Bạch mất đi phần lớn nguồn lực để phát huy sức mạnh, cho phép Tiểu Ca rút Thiên Vấn ra.

Cảm nhận được sự giãy giụa của Bạch, Liêm Pha hét lên: “Nhanh lên, tôi chỉ có thể giữ được mười hơi thở, đừng lưu tình, chém cả tôi đi, tôi vốn không nên tồn tại trên đời này.” Chu Du cứng đờ trước lời nói đó, Tiểu Ca thì không hề do dự rút chủy thủ ra.

Chủy thủ của Tiểu Ca ngắn, dễ kiểm soát hơn, dốc toàn lực vung ra cũng có thể kiểm soát được.

Nhưng lúc đó, Bạch mở bàn tay ra, Cự Khuyết đang dần mất đi động lực liền bay ngược trở lại.

"Cẩn thận!" Lời Chu Du vừa dứt, Tiểu Ca lập tức quay đầu.

Anh không tiếp tục tấn công Bạch, nhanh chóng lao về phía Chu Du, trực tiếp dùng Thiên Vấn đỡ lấy Cự Khuyết.

"Cậu đi mau, Bạch giao cho tôi." Hai tay hợp lực mới đỡ được Cự Khuyết, lời nói cũng không hề dễ dàng.

Chu Du cũng không chần chừ nữa, nhanh chóng lao tới Tiểu Ca, Minh Hồng Đao trong tay bay vút lên, hét lớn: "Mở ra cho tôi!" Lời Chu Du vừa dứt, áp lực cuồng bạo đột nhiên bùng phát từ Minh Hồng Đao.

Sức mạnh cuồng bạo tràn thẳng vào cơ thể Chu Du, ngay lập tức, Chu Du như bị một cây búa lớn đập vào ngũ tạng lục phủ, một ngụm máu tươi trực tiếp phun ra.

Lúc này Minh Hồng Đao bám chặt lấy Chu Du, khiến anh không bị sức mạnh đẩy bật ra.

Ngay sau đó, chỉ thấy sát khí bùng phát từ Minh Hồng Đao như hóa thành hình chất, tạo thành một cái bóng đỏ máu.

Cái bóng xuất hiện trên không trung của Chu Du, Chu Du không nhìn thấy, nhưng Liêm Pha và Bạch lại nhìn thấy.

Ngay lập tức ánh mắt hai người thay đổi, Bạch càng điên cuồng giãy giụa.

Giây tiếp theo, cái bóng đỏ máu đó như dòng chảy cuồng bạo rót vào Minh Hồng Đao, Minh Hồng Đao lập tức chém xuống.

Một đạo đao quang lóe lên, không hề kinh thiên động địa, như chém vào không khí vậy, trôi chảy.

"Phụt ~" Chu Du lại phun ra một ngụm máu tươi, chỉ cảm thấy sức mạnh cường đại trong cơ thể như thủy triều rút đi, chỉ để lại những vết thương không thể lành trong thời gian ngắn.

Minh Hồng Đao tự phong ấn sức mạnh, khi chủ nhân và đao không tương xứng thì là hình thái nô lệ đao, giết địch một ngàn tự tổn tám trăm.

Đương nhiên, đợi đến khi chủ nhân đủ mạnh để chịu đựng được sức mạnh đó, thì sức mạnh của chủ nhân sẽ được Minh Hồng Đao tăng cường.

"Mẹ nó, lỗ to rồi!" Nhìn Minh Hồng Đao bùng nổ, tuyệt đối không chỉ có sáu bảy tầng phong ấn.

Nghĩ vậy, Chu Du hỏi Hệ thống: "Hệ thống, vừa nãy Minh Hồng Đao đã mở mấy tầng phong ấn?" "Tám tầng." Được rồi, tám tầng đã bá đạo như vậy rồi, nếu là mười tầng thì sẽ bùng nổ đến mức nào?

Đáng tiếc, gần đây e rằng sẽ bị phế mất.

Khi Chu Du đang nghĩ ngợi thì một tiếng "đinh đang" truyền đến, Chu Du nhìn theo âm thanh, đó là tiếng Cự Khuyết rơi xuống đất.

Lúc này Bạch đã chết, không còn linh lực gia trì, rơi xuống cũng là bình thường, dù sao mạnh như Minh Hồng Đao cũng không thể tự bay.

Tiểu Ca không vội quản Cự Khuyết, đến bên cạnh Chu Du và nói: "Cậu không sao chứ?" Nghe Tiểu Ca quan tâm mà cũng lạnh nhạt như vậy, Chu Du không nói nên lời khóe miệng giật giật.

Vừa định nói, anh lại chợt nhớ ra, lập tức ánh mắt nóng rực nhìn về phía thi thể hai người.

Chương 101

20.

Anh thề, tuyệt đối không có sở thích yêu thi thể.

Cách hai thi thể chỉ một bước chân, anh trực tiếp xúc động đưa bàn tay vẫn còn chiến đấu ra, dáng vẻ đó như thể một người nào đó sắp ra tay với nữ thần trong mộng.

"Ực ~" Chu Du với tâm trạng thấp thỏm cuối cùng cũng nắm lấy một bàn tay của Bạch, giây tiếp theo giọng nói của Hệ thống vang lên.

"Đinh ~ Phát hiện 1500 năm Âm Sát Linh Lực, có hấp thu không?" "Đinh ~ Phát hiện 800 năm Cực Dương Linh Lực, có hấp thu không?" "Hấp thu, hấp thu!" Lúc này Chu Du đã chứng minh được điều mình nói, anh gần như phát điên vì sung sướng, không ngờ Bạch lại có 800 năm Cực Dương Linh Lực, xem ra chưa kịp xảy ra chuyển hóa.

Theo lệnh của Chu Du, thân ảnh Bạch hóa thành một mảng ánh sáng bao quanh Chu Du và tiến vào thể nội anh.

Lúc đó, giọng nói của Hệ thống lại vang lên.

"Đinh, phát hiện giá trị linh lực siêu nghìn năm, có kích hoạt Long Chi Lực không?

Ngoại trừ tiêu hao một nghìn năm linh lực để kích hoạt Long Chi Lực, tỷ lệ chuyển hóa linh lực thông thường là 100:1, tỷ lệ chuyển hóa linh khí đặc biệt là 10:1, có chuyển hóa không?" "Đinh, có thể tiêu hao 100 năm Cực Dương Linh Lực để hồi phục thương thế, có hồi phục không?" Nghe vậy, Chu Du khóe miệng giật giật, tỷ lệ 100:1 có nghiêm túc không vậy?

Nếu không nhầm thì Âm Sát Linh Lực là linh lực thông thường

phải không?

Nhưng có thể chọn sao?

Không kích hoạt sao?

Đừng đùa, đó là lực độc quyền của anh mà?

Còn về Cực Dương Linh Lực, Chu Du cũng rất đau lòng, nhưng thiên tài địa bảo e rằng cũng khó tìm, nên anh căn bản không có lựa chọn.

"Trước tiên hồi phục thương thế, sau đó kích hoạt Long Chi Lực, chuyển hóa linh lực." Theo lời Chu Du vừa dứt, cảm giác ấm áp tràn ngập trong cơ thể anh, cảm giác thoải mái suýt nữa khiến anh phát ra âm thanh kỳ lạ.

Anh có thể cảm nhận được cơ thể mình đang hồi phục, tốc độ nhanh đến không thể tin được.

Tiểu Ca không phải lần đầu tiên thấy cảnh tượng như vậy, anh cũng không đi quấy rầy bí mật của Chu Du, lặng lẽ rạch một nhát vào tay mình rồi mặc cho máu chảy xuống bên cạnh Liêm Pha.

Bị huyết dịch của Tiểu Ca bao phủ, những con thi miết kia cũng không còn ở lại nữa, quay người bò đi khỏi nơi đáng ghét đó.

"Đinh ~ Thương thế đã hồi phục, đinh ~ Long Chi Lực bắt đầu kích hoạt." Long Chi Lực kích hoạt có vẻ chậm hơn một chút, vì vậy Chu Du lại đặt tay lên người Liêm Pha.

Có một câu nói Bạch nói đúng, người không vì mình trời tru đất diệt.

Liêm Pha tuy rằng đã kề vai chiến đấu với anh, nhưng nếu đã chết rồi, sức mạnh có thể được tận dụng tốt hơn mới là kết quả tốt nhất.

Thế nhưng khi Chu Du chạm vào Liêm Pha, anh lại ngây người,

ừm? ???

Không có nhắc nhở, có thể không có nhắc nhở sao?

Chẳng lẽ Hệ thống đang nâng cấp?

“Hệ thống, có ở đó không?” “Trong thể nội không có linh lực ~” “...” Hiểu rồi, Liêm Pha bị gài bẫy, xem ra nơi anh ta bị gài bẫy đã bị rút cạn linh lực, vì vậy anh ta sống sót theo một cách khác, nhưng lại bị tuyệt căn cơ.

Vậy thì bây giờ anh ta đã ra đi, Bạch cũng đã ra đi, Thiên Cung có thể sử dụng được không?

“Tiểu Ca, Liêm Pha cũng là chiến hữu, tôi và Lý Tứ Đệ tìm một chỗ để đặt xuống nhé.

Nếu ở đây, sớm muộn gì cũng sẽ bị những con trùng này làm ô uế.” Lời Chu Du nói khiến mắt Tiểu Ca sáng lên.

Sự tôn trọng của anh đối với chiến hữu đã khiến Tiểu Ca càng có thiện cảm hơn với Chu Du.

“Được!

Dù trong này không có nhiều quan quách, tôi sẽ tìm một chỗ để họ có thể yên nghỉ.” Mộ dưới biển tuy lớn, nhưng quan quách phù hợp với Liêm Pha và Lý Tứ Đệ thì không nhiều.

Nghĩ vậy, Chu Du và Tiểu Ca quyết định dùng quan quách của Liêm Pha ban đầu.

Còn về Lý Tứ Đệ, họ quyết định chôn cùng với Liêm Pha, tuy rằng hai người đàn ông ngủ chung một quan quách không được tốt lắm, nhưng bây giờ cũng không có cách nào khác.

Chỗ đó trước đây phong thủy bố cục chắc chắn không tốt, nhưng chỉ cần đặt ở nơi khác thì tự nhiên sẽ không có vấn đề.

Chu Du mang thi thể Liêm Pha, Tiểu Ca mang thi thể Lý Tứ Đệ, hai người đi qua căn phòng bên cạnh nơi có thi miết, theo con đường cũ quay trở lại.

Chu Du và hai người đi một lúc mới phát hiện Liêm Pha đã làm những gì.

Anh ta đã trực tiếp đánh thông một con đường mộ cơ quan, kiên cường khóa chặt trong mộ thất Bát Môn Độn Giáp bên cạnh Cửu Long Thất Quan.

Sau khi an táng Liêm Pha xong, Chu Du và Tiểu Ca cũng không gặp nguy hiểm nữa.

Đùa thôi, động tĩnh vừa rồi chắc chắn sẽ không có thứ gì không có mắt dám xuất hiện trong thời gian ngắn.

Cả hai đều là chuyên gia cơ quan, vì vậy hai người nhanh chóng đi ra khỏi mộ thất khi họ đi vào.

Lúc đó, con thuyền đang neo đậu trên biển, khiến họ thở phào nhẹ nhõm, rồi bơi ra.

Hai người vừa tiếp cận, trên thuyền đã truyền đến tiếng reo hò vui mừng.

Chỉ thấy Hoắc Linh đứng ở mạn thuyền hưng phấn vẫy hai tay, không lâu sau Trần Văn Cẩn, Tề Vũ và Ngô Tam Tỉnh cũng chạy ra.

Chương 102

Hai người lên thuyền, chưa kịp nói chuyện.

Hoắc Linh ôm chầm lấy Chu Du, trực tiếp khóc nức nở trong lòng anh.

Cơ thể Chu Du hơi cứng đờ, từ bé đến lớn anh sợ nhất là con gái khóc, Hoắc Linh như vậy khiến anh thật sự lúng túng.

Cơ thể hơi cứng đờ, Chu Du nhìn Trần Văn Cẩn không hề động đậy, sau đó mới ôm Hoắc Linh vào lòng.

Anh nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô, an ủi.

"Thôi nào, anh không phải đã quay về rồi sao?" Vừa nói Chu Du vừa nhìn Ngô Tam Tỉnh, "Ngô Tam Tỉnh và những người trong mộ đâu rồi?

Nếu không ra được, vậy tôi đi đây." Ngô Tam Tỉnh nghe vậy hơi lúng túng, sắc mặt không được tốt lắm, nói: "Tôi xin lỗi mọi người, tôi cũng không kịp đuổi theo.

Mọi người mau rời khỏi đây đi!

Liên Hoàn đã chết, tôi cũng không biết phải ăn nói với người nhà anh ấy thế nào." Trần Văn Cẩn nghe vậy trừng mắt nhìn Ngô Tam Tỉnh, "Ngô Tam Tỉnh muốn đổ lỗi cho ai?

Nếu không tự ý xuống mộ, chuyện như vậy có xảy ra không?

Anh nên mừng là chúng ta không chết trong đó, nếu không thì không chỉ phải ăn nói với nhà họ Tạ." Lý Tứ Đệ tuy đã chết, nhưng chuyện này tuy Ngô Tam Tỉnh có trách nhiệm, nhưng không thể đổ lỗi hoàn toàn cho Ngô Tam Tỉnh, ai ép Lý Tứ Đệ xuống mộ đâu?

Lúc này Trần Văn Cẩn vô cùng thất vọng về Ngô Tam Tỉnh, không ngờ Ngô Tam Tỉnh lại là người như vậy.

Phát hiện kho báu thì tự ý độc chiếm, thậm chí còn bỏ rơi một số đồng đội.

Nhưng Trần Văn Cẩn không nói thêm gì nữa, quay sang Chu Du nói: "Vì mọi người đã đủ rồi, vậy chúng ta quay thuyền trở về thôi." "Chuyện hôm nay, thật không thể tin nổi.

Cá nhân tôi cho rằng mộ dưới biển là một ngôi mộ vô cùng nguy hiểm, không thích hợp để khai thác, vì vậy tôi đề nghị cuộc khảo cổ này kết thúc tại đây.

Sau này tôi sẽ viết báo cáo, giao cho cấp trên." Lời của Trần Văn Cẩn nhận được sự đồng tình của mọi người.

Mặc dù mọi người đều tò mò không biết Chu Du và Tiểu Ca rốt cuộc đã làm thế nào để lên được, nhưng nhìn dáng vẻ Hoắc Linh lúc này, cũng không vội vã.

Bây giờ mọi người đều nhận ra nơi hiện tại không tiện ở lâu.

Tiểu Ca là người đầu tiên nói: "Tôi đi nghỉ trước!" Nhìn Tiểu Ca rời đi, nhất thời mọi người đều lần lượt cáo từ, con thuyền nhanh chóng trở về cảng.

Chu Du nhìn mọi người rời đi, mới cười nói với Hoắc Linh: "Thôi nào, đừng khóc nữa.

Khóc nữa sẽ biến thành mèo con xấu xí đấy." Lời Chu Du vừa dứt, Hoắc Linh đột nhiên ngẩng đầu lao về phía Chu Du.

Chu Du không phải không phản ứng, nhưng vì sao phải tránh?

Cô gái này cuối cùng cũng muốn tự dâng đến cửa rồi sao?

Giây tiếp theo, cô gái phản khách vi chủ công lược chỉ là một tiểu

thái điểu.

Khoảnh khắc đó, Hoắc Linh đỏ bừng mặt.

Trước đây cô không hề có ý xấu, lúc này cũng không dám nán lại ở đó nữa, đỏ mặt chạy về phía khoang thuyền.

Chu Du nhìn vậy mỉm cười, vừa định đuổi theo thì đột nhiên phát hiện điều bất thường.

Lúc này trời đang là ban đêm, nhìn những vì sao chằng chịt trên trời, Chu Du dừng lại.

Anh nhìn từ phía trước, phía sau, từ nam đến bắc một cách cẩn thận.

Lúc này anh cuối cùng cũng biết vì sao mộ dưới biển lại ở đây.

Ngũ Thập Tinh Đồ, ở đây anh lại có thể nhìn thấy Ngũ Thập Tinh Đồ.

Đúng vậy, Ngũ Thập Tinh Đồ thông thường chỉ xuất hiện 49 bức. 49 bức tinh đồ, dù ở đâu cũng không thể xuất hiện cùng lúc, nhưng ở đây không chỉ có 49 bức tinh đồ, mà còn có bức tinh đồ thứ 50 đã luôn nằm trong truyền thuyết nhưng không ai biết ẩn giấu ở đâu. (PS: tâm trạng không tốt, đi dạo một lát, có hơi muộn, xin lỗi.

Tuy rằng không gây đố kỵ ghen ghét nhưng cần có nhiều người như vậy sao?

Không thể lương thiện hơn sao?) Nơi đây có Ngũ Thập Tinh Đồ đồng hiện, e rằng đây cũng là một trong những bí mật của Thiên Cung dưới biển chăng?

Đáng tiếc anh chưa ngộ ra được, đối với mộ dưới biển rốt cuộc vẫn chỉ biết một nửa.

Đợi đến khi nào có thể ngộ ra được, nhất định sẽ quay lại đây để

tìm hiểu bí mật của tinh đồ.

Con đường trở về an toàn, nhưng Chu Du lại không tìm được cơ hội ra tay nữa.

Hoắc Linh dường như đã nhận ra ý đồ xấu của Chu Du, mấy ngày nay cô luôn kéo Trần Văn Cẩn, mỗi ngày đều ngủ chung với Trần Văn Cẩn.

Về đến bờ, mọi người lại lên xe đi Bắc Bình.

Mặc dù xuất phát ở Trường Sa, nhưng đó không phải vì căn cơ của Cửu Môn ở Trường Sa, tuy đã rời đi, nhưng gốc rễ vẫn ở đó, muốn trang bị phải ở đó.

Ngô Tam Tỉnh suốt đường không có cơ hội, cũng chỉ có thể tách ra ở Quảng Châu.

Dù sao thi thể chỉ có thể dùng xe kéo, phải mang thi thể của Giải Liên Hoàn về nhà giao phó.

Chương 103

Mang theo thi thể cần hộ tống giao cho lão gia tử nhà mình, cảm giác cả người không được tốt.

Còn về Tiểu Ca, hành tung của Tiểu Ca càng thần bí hơn, vừa lên bờ đã đi, để lại địa chỉ Trương Gia Cổ Lâu cho Trần Văn Cẩn và những người khác, đi rất tiêu sái.

Ban đầu Chu Du muốn đi cùng anh ấy, nhưng Lý Tứ Đệ đã chết, không thể không đi giải thích với nhà họ Lý.

Giải thích đương nhiên không phải nhận tội, mà là giải thích rõ ràng Lý Tứ Đệ đã chết như thế nào, để tránh người thân chết oan.

Chu Du, Tề Vũ và hai cô gái thì lên chuyến tàu giường nằm đi Bắc Bình.

Mặc dù là giường nằm, nhưng thực ra cũng không thoải mái, ai bị nhốt trong một cái thùng lớn bí bách hai ngày cũng sẽ không dễ chịu đâu.

Gần đến Bắc Bình, Hoắc Linh cuối cùng cũng gọi riêng Chu Du vào nhà vệ sinh.

Chu Du vẻ mặt không nói nên lời nói: "Tiểu Linh, không phải ở đây chứ?" Hoắc Linh nghe vậy trừng mắt, cau mặt nói: "Anh!

Em có chuyện muốn nói với anh!" Chu Du nghe vậy vẫn vẻ mặt không được tốt lắm nói: "Nhưng không thể ra ngoài nói sao?

Ở đây ghê quá!" Hoắc Linh nghe vậy chớp chớp mắt, đúng là nơi này thật sự không phải chỗ tốt để nói chuyện, mỗi lần hít thở đều cảm thấy như mở cửa mộ thất quan quách vậy.

Nhưng lời tiếp theo e rằng người khác sẽ nghe thấy.

Bị nghe thấy thì không tốt, nhưng vạn nhất bị nghe thấy rồi bị từ chối thì sao?

"Chu, anh Chu đại ca, lát nữa xuống xe, anh có thể đi cùng em về nhà một chuyến được không!" Chu Du nghe vậy ngẩn người, muốn gặp phụ huynh sao?

Ngay cả với tâm lý của Chu Du, lúc này cũng hơi căng thẳng.

Bây giờ gặp phụ huynh có hơi sớm không?

Chu Du đang nghĩ ngợi, Hoắc Linh đột nhiên nắm lấy tay Chu Du, căng thẳng nói: "Anh, không đồng ý sao?" Chu Du nhìn Hoắc Linh một tay nắm anh, một tay nắm lấy chốt cửa, anh ngẩn ra.

Có âm mưu gì đây?

"Vậy nếu tôi không đồng ý, em định làm gì?" Hoắc Linh nghe vậy mặt đỏ bừng, nhưng vẫn kiên định nhìn Chu Du nói: "Nếu anh Chu đại ca không đồng ý, em sẽ lập tức mở cửa hét lên bị quấy rối, nói với chị Văn Cẩn là anh đã cưỡng bức em." Đậu má, có chiêu trò sao?

"Sao, chẳng lẽ muốn tống tôi vào tù?" Hoắc Linh thấy mặt Chu Du biến sắc, vội vàng giải thích: "Không đâu, không đâu, chỉ cần em không tố cáo, sẽ không có chuyện gì đâu." Đậu má, phụ nữ nhà họ Hoắc khủng khiếp như vậy sao?

Bây giờ phải làm sao?

Đang chờ online, rất gấp.

Chu Du vốn có ý với Hoắc Linh, nghe vậy cũng không từ chối, cuối cùng cũng đồng ý, nhưng lại nói đùa: "Gặp phụ huynh không vấn đề gì, nhưng đã lừa tôi, để tôi ngửi mùi vị này lâu như vậy, tổng cộng phải có chút biểu thị chứ?

Đã nói tôi quấy rối rồi, chuyện này không giải quyết bằng một nụ

hôn thì không được đâu.” Hoắc Linh nghe vậy mặt lại đỏ bừng, nhưng cũng không từ chối, cô cảm thấy có lỗi lại sợ Chu Du tức giận nên đỏ mặt, nhắm mắt, ngẩng đầu lên.

Nhưng nhìn thấy vậy, Chu Du lại đột nhiên cười, búng nhẹ một cái vào trán cô, nói: “Em!

Muốn bồi thường cũng không thể ở đây, nơi có mùi vị này làm gì có tình tứ gì.” Hoắc Linh mặt đỏ bừng, vội vàng mở cửa nhà vệ sinh.

Cô không dám ở lại nữa, sợ ở lại nữa thì không dám gặp ai.

Nhưng cửa nhà vệ sinh vừa mở, bên ngoài đã truyền đến tiếng kêu kinh ngạc.

“Ặc ~.” Hoắc Linh trừng mắt nhìn Tề Vũ một cái, uy hiếp nói: “Đừng quản chuyện bao đồng, cũng đừng đi ra ngoài, nếu không biết hậu quả đó.” Hoắc Linh còn quay người chạy đi, chỉ để lại hai người.

Tề Vũ vẻ mặt ngơ ngác lẩm bẩm: “Hắc, bị bắt gian mà kiêu ngạo như vậy sao?” Chu Du nghe vậy mặt tối sầm, trực tiếp vỗ vào đầu cậu ta.

Thấy Chu Du, Tề Vũ mới phản ứng lại, có chính chủ ở đây mà.

Vội vàng cười ranh mãnh nói: “Anh giỏi thật đấy, làm chuyện đó trên tàu hỏa à!

Chỉ là nơi anh chọn, không thấy có mùi vị sao?

Thực ra tôi kéo Văn Cẩn ra ngoài đi dạo cũng được mà!” Chu Du nghe vậy mặt càng tối sầm hơn, trực tiếp nói: “Tôi thấy cậu chán sống rồi đấy, nếu không lát nữa tôi sẽ đặc biệt đến nhà cậu làm khách?

Mời cậu ăn một bữa thịt xào dây lưng da à?” “Đừng đừng đừng, được rồi, tôi không nói nữa, tôi không nói nữa, được chưa!” Chu Du

không thèm để ý đến Tề Vũ nữa, quay người rời khỏi nhà vệ sinh. (PS: Đã sửa văn bản!) Sau khi xuống tàu hỏa, Chu Du còn chưa về nhà đã bị Hoắc Linh kéo đi.

Chu Du không nói nên lời nói: "Cô bé à, tôi gọi em là cô bé được không?

Em sợ tôi bỏ trốn nên không cho tôi về nhà, nhưng cũng không thể cứ thế mà về nhà em chứ?

Nhìn bộ đồ tôi đang mặc xem, có ra dáng gì đâu, phong trần mệt mỏi mà đến nhà người ta thì có ra thể thống gì không?" Nói đến đây, Chu Du sắc mặt thay đổi, cười hì hì ghé sát tai Hoắc Linh, khẽ nói: "Hay là tôi đi thuê một phòng tắm rửa sạch sẽ rồi hãy về nhé." Chu Du vốn nghĩ Hoắc Linh sẽ từ chối, nhưng không ngờ Hoắc Linh lại cúi đầu "ừm" một tiếng.

Khi Chu Du đang đắc ý, Hoắc Linh lập tức cắt ngang ảo tưởng của anh.

"Em sẽ đi mua cho anh một bộ quần áo, sau đó em sẽ đợi anh ở cửa khách sạn." Đù, mấy cô gái thời đại này đâu có dễ dàng tiếp cận như vậy, đặc biệt là ở bên ngoài lại càng không có cảm giác an toàn.

Thôi, ngoan ngoãn tắm rửa vậy.

Hai người trước tiên đi đến Vương Phủ Tỉnh mua một bộ quần áo, thuê một phòng để tắm rửa, sau đó mới đi xe đến nhà họ Hoắc.

Nhà họ Hoắc tuy không phải người gốc ở đây, nhưng sau nhiều năm phát triển, ở Bắc Bình cũng khá ổn.

Nhìn sân vườn không hề nhỏ hơn của anh, thậm chí còn lớn hơn vài phần, hai chữ "Hoắc Phủ" to lớn ở cổng cũng vô cùng khí phái.

Chương 104

Lúc đó, người gác cổng nhìn thấy Hoắc Linh xong, lập tức hô lên: "Tiểu thư về rồi." Người gác cổng hô xong liền chạy đến bên cạnh Hoắc Linh, giúp Hoắc Linh và Chu Du xách hành lý.

Lúc đó, một trong số người gác cổng đột nhiên nói: "Thưa tiên sinh, thanh đao trên người ngài xin hãy giao cho tôi giữ hộ." "Sao, nhà họ Hoắc có quy định khách đến phải giao vũ khí sao?" Thấy Chu Du hiểu lầm, người đó vội vàng nói: "Tiểu nhân không có ý đó, tôi chỉ tạm thời bảo quản giúp ngài thôi." Hoắc Linh lúc đó khẽ nhíu mày nói: "Thôi được rồi, vũ khí cứ để anh ấy tự giữ đi." Hoắc Linh biết thanh đao đó thần kỳ và quý hiếm, Chu Du còn không đưa cho cô, tự nhiên cô hiểu anh sẽ không giao cho người khác.

Hoắc Tiên Cô lúc này không phải là lão thái thái, đã gần 50 tuổi rồi, nhưng vẫn giữ được vẻ ngoài như ba mươi mấy tuổi, lúc này đang ngồi ở sảnh đường chờ người.

Sau khi hai người vào, Hoắc Tiên Cô trước tiên nhìn Chu Du một cái, rồi mới nói: "Mời vị tiểu ca ngồi xuống." Lời của Hoắc Tiên Cô vừa dứt, có người tiến lên mời Chu Du ngồi.

Chu Du cũng không khách khí, trực tiếp nói lời cảm ơn rồi ngồi xuống.

Bên cạnh Hoắc Tiên Cô có một cô bé, một cô bé khoảng ba bốn tuổi xinh xắn đáng yêu, chưa trưởng thành đã có vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành khiến người ta yêu thích.

Chu Du biết, đây có lẽ chính là Hoắc Tú Tú, người sẽ trở thành gia chủ nhà họ Hoắc sau này.

Đáng tiếc lần này anh đến vội quá, không mang theo kẹo mút nào,

nếu không có lẽ lại lừa được một cô bé nữa rồi.

Nghĩ vậy, Chu Du không khỏi nhớ đến cô bé Doãn Nam Phong, quả nhiên, bất kể nhà họ Hoắc hay nhà họ Doãn đều sản sinh ra những mỹ nữ chất lượng cao.

Lúc này Hoắc Linh nói chuyện với Hoắc Tiên Cô vài câu xong, bắt đầu nói về Chu Du, vẻ mặt hơi hưng phấn, cùng với dáng vẻ nói thao thao bất tuyệt của cô khiến Hoắc Tiên Cô kín đáo nhíu mày.

Hoắc Tiên Cô nghe một lúc, đột nhiên nói: "Linh nhi, con đi tắm rửa trước đi, con nhìn phong trần mệt mỏi như vậy mẹ nhìn thật đau lòng." Hoắc Linh vừa định gật đầu, Hoắc Tiên Cô lại cắt ngang lời Hoắc Linh, nói tiếp: "Đi tắm rửa đi, lát nữa còn ăn cơm." Hoắc Linh nghe vậy nhìn Chu Du một cái cuối cùng cũng gật đầu, nhưng trong ánh mắt cô lại có vẻ lo lắng.

Cô không ngốc, có thể nhìn ra mẹ mình và Chu Du có điều gì đó.

Sau khi Hoắc Linh ba bước ngoái đầu nhìn lại đi xuống, Hoắc Tiên Cô nói: "Tiểu ca tên là Chu Du phải không, không biết trong nhà làm gì?" Chu Du nghe vậy mỉm cười, "Cha mẹ tổ tiên tôi đều đã qua đời, trong nhà không còn ai, tôi có một vợ một thiếp." Hả?

Hả!

Chắc là đang gây sự phải không?

Hoắc Tiên Cô trực tiếp đặt chén trà bên miệng xuống, nhìn Chu Du nghiêm túc nói: "Tiểu ca đang đùa sao?

Hay là tôi nghe nhầm?

Trong nhà có một vợ một thiếp?" Chuyện này giấu cũng vô ích, chỉ cần đối phương điều tra là có thể tra ra Diệp Nhất Tâm, vì vậy Chu Du cũng không có ý định giấu.

Còn về Tinh Tuyệt Nữ Vương?

Đó là vợ của anh, càng không thể để cô ấy chịu ấm ức phải không?

Nếu chuyện này đối phương chấp nhận được, thì sau này mọi chuyện đều tốt, nếu không chấp nhận được, thì mọi thứ đều vô ích, vì vậy Chu Du trực tiếp nói thẳng.

"Ngài không nghe nhầm, tôi cũng không nói sai.

Hiện tại tôi quả thật có một vợ một thiếp, tuy rằng vợ tôi vì một số nguyên nhân không ở bên cạnh, nhưng vẫn là vợ tôi.

Sau này có thể tôi sẽ có thêm vợ thiếp khác." "Bốp ~" Chén trà tinh xảo trực tiếp bị Hoắc Tiên Cô đập vỡ xuống đất, bà đứng dậy, đi đến trước mặt Chu Du, từ trên cao nhìn xuống nói: "Vậy là cậu đang đùa giỡn tình cảm của Linh Linh sao?

Muốn Linh Linh nhà tôi làm tiểu lão bà cho cậu sao?" "Cậu chắc hẳn biết tình hình hiện tại.

Bây giờ không phải mấy chục năm trước, để Linh Linh không danh không phận theo cậu, không thể nào!

Con gái nhà họ Hoắc tôi không hề rẻ mạt như vậy." "Nếu cậu muốn ở bên Linh Linh, vậy thì hãy đoạn tuyệt với vợ thiếp của cậu đi." (PS: Tối hôm qua tôi mới chú ý đến tin tức bão, xem ra tôi quá chuyên chú vào việc gõ chữ, mong các thư hữu và mọi người ở ven biển đều bình an!) Chu Du trước đó đã nghĩ đến kết quả này, vì vậy anh thở dài một tiếng, nói: "Xin lỗi, tôi không thể làm được." Chu Du đứng thẳng người, khoảnh khắc đó chiều cao của anh được phô bày, áp lực mà Hoắc Tiên Cô tạo ra lập tức tan biến.

"Chuyện bỏ vợ như vậy tôi sẽ không làm, nhà họ Hoắc cũng không có thực lực để tôi làm vậy." "Nhà họ Hoắc tôi không có thực

lực sao?" Hoắc Tiên Cô sắp bị tức đến bật cười rồi, lại có người nói nhà họ Hoắc không có thực lực.

"Ba ba ~" Hoắc Tiên Cô vỗ vỗ tay, ngay lập tức một đám người áo đen xuất hiện xung quanh trong nhà.

Đối với những người này Chu Du không hề bất ngờ, nhà người ta, nếu không có chút người giữ cửa, thì nhà họ Hoắc thật sự xong đời rồi.

"Như vậy, nhà họ Hoắc tôi bây giờ có thực lực rồi chứ?" Số lượng không ít, ít nhất cũng có hơn 20 người.

Chu Du lắc đầu, vừa định nói, bên kia Hoắc Linh đã xông ra.

"Mẹ, mẹ đang làm gì?" Hoắc Linh vẫn luôn nghe lén, vừa nãy không xuất hiện ngay lập tức là vì hoàn toàn bị Chu Du nói có một vợ một thiếp làm cho choáng váng, lúc này thấy xung đột leo thang, cô giật mình vội vàng chạy ra.

Hoắc Tiên Cô nghe vậy nhìn Hoắc Linh một cái, nói: "Linh nhi về đi, ở đây không có chuyện của con." Lời Hoắc Tiên Cô vừa dứt, Hoắc Linh "phịch" một tiếng trực tiếp quỳ xuống đất.

"Mẹ, con thật sự thích anh ấy, con không để ý danh phận đâu!" Hoắc Tiên Cô nghe vậy lập tức nổi giận, không ngờ con gái mình lại biết rõ đối phương không thể cho được, mà lại như vậy.

"Con không để ý, nhà họ Hoắc tôi để ý!" Chu Du nhìn thấy vậy mỉm cười, "Linh nhi à, đừng làm căng với mẹ con quá, vì anh không đáng đâu!

Dù sao, mẹ con mới là gia đình thật sự của con!" "Nhìn thấy chưa, người ta còn không để ý, con lại tự nguyện làm thiếp sao?

Rẻ mạt vậy sao?

Nhà họ Hoắc tôi thiếu đàn ông sao?

Hoắc Linh sắc mặt thay đổi, nhìn Chu Du trong mắt tràn đầy khó hiểu và đau khổ.

“Anh Chu đại ca, anh không cần em nữa sao?” Chu Du mỉm cười, đi đến bên cạnh Hoắc Linh, những người khác tuy nhìn thấy, nhưng Hoắc Tiên Cô chưa phát lệnh thì ai cũng không dám động.

Hoắc Tiên Cô không biết anh đang làm gì, có lẽ bà cho phép con gái mình chào tạm biệt.

“Cô bé ngốc, trước đây anh đoán sai rồi, không phải anh không coi trọng em mà là anh căn bản không xem trọng bản thân.

Em có thể đợi anh một năm được không?” Tuy không biết ý Chu Du là gì, nhưng trái tim đang tan nát của cô vội vàng gật đầu.

Chương 105

Chu Du đã cứu cô không chỉ một lần, đối với Chu Du cô đã sớm thầm yêu.

"Vậy được, anh sẽ cho em địa chỉ, nếu em muốn tìm anh thì có thể tìm anh, một năm sau nếu anh không chết, thì anh sẽ đến nhà họ Hoắc đòi người." "Hả, cậu coi nhà họ Hoắc tôi là nơi nào?

Muốn đòi người là đòi sao?!" Ban đầu bà chỉ muốn con gái mình chào tạm biệt, nhưng không ngờ thằng nhóc này nói chuyện lại kiêu ngạo như vậy, coi nhà họ Hoắc không tồn tại sao?

Chu Du nghe vậy nhìn Hoắc Tiên Cô, rồi đi tới.

Ngay lập tức những người áo đen xung quanh đều căng thẳng, vừa định tiến lên, Hoắc Tiên Cô lại phất tay, ngăn lại.

Chu Du đến trước mặt Hoắc Tiên Cô, sau đó đột ngột nắm lấy cằm bà.

"Ngài." Sắc mặt Hoắc Tiên Cô thay đổi, lời nói chưa dứt thì Chu Du đã cắt ngang: "Tôi là người dễ nói chuyện, nhưng vợ tôi lại không dễ nói chuyện như tôi, cô ấy độc đoán, bá đạo, e rằng lúc đó nếu còn từ chối, nhà họ Hoắc sẽ trở thành lịch sử rồi." Ánh mắt Hoắc Tiên Cô co rụt lại, không dám nói nhiều, người có địa vị như bà, hành sự và lời nói đều cẩn thận, thà để sau này tính sổ, chứ không tranh giành khẩu thiệt nhất thời.

Chu Du nhìn Hoắc Tiên Cô đang trừng mắt nhìn anh xong thì mỉm cười, "Không hổ là Hoắc Tiên Cô từng làm chấn động Trường Sa thời trẻ, đến tuổi này vẫn còn phong vận quyến rũ." Chu Du vừa nói vừa buông Hoắc Tiên Cô ra, rồi mới nói với Hoắc Linh: "Anh đi trước đây, khi nào đến tìm anh, em có địa chỉ, nếu… em có thể thuyết phục

được mẹ em.” Chu Du vừa nói vừa bước ra ngoài, giây tiếp theo năm người áo đen đã chặn đường anh.

Chu Du dừng bước, sau đó đặt tay lên chuôi đao.

Chưa đợi Chu Du ra tay, Hoắc Tiên Cô đã nói: “Để cậu ấy đi!” Nghe lời, Chu Du buông chuôi đao ra và bước ra ngoài.

Ừm, đã hơn một tháng không gặp cô bé Nhất Tâm rồi, về nhà ngủ một giấc thật ngon đã.

Sau khi Chu Du đi, Hoắc Tiên Cô nhìn Hoắc Linh, phất tay, nói: “Mọi người lui xuống đi.” Đợi mọi người rời đi, Tiểu Tú Tú cũng bị người ta bế đi, Hoắc Tiên Cô mới nói với Hoắc Linh: “Kể cho mẹ nghe tất cả những chuyện đã xảy ra trong chuyến đi này, ngoài ra đưa địa chỉ đó cho mẹ.” Hoắc Linh nghe vậy run rẩy, nhưng tay cô vẫn nắm chặt mảnh giấy.

Hoắc Tiên Cô nhìn thấy vậy khẽ nhíu mày, “Linh nhi, nếu con nói là sự thật, thì mẹ đương nhiên sẽ đồng ý chuyện của con.

Vì cậu ấy đã để lại địa chỉ cho con, lẽ nào con sợ mẹ đi điều tra?

Chẳng lẽ con xem thường người nhà họ Hoắc sao?” Hoắc Linh nghe vậy, im lặng một lúc rồi cuối cùng cũng đưa mảnh giấy Chu Du để lại cho Hoắc Tiên Cô.

Hoắc Tiên Cô nhận mảnh giấy xong cũng không lập tức sai người đi điều tra, vì Chu Du nói một năm sau sẽ đến đón người, vậy thì ít nhất cũng có một năm để suy nghĩ.

“Kể cho mẹ nghe về Chu Du đó, chuyện khảo cổ lần này và chuyện của Chu Du, chi tiết từng chút một.” Hoắc Linh nghe vậy cũng không dám giấu giếm, kể lại mọi chuyện chi tiết từng chút một.

Kết quả như vậy đương nhiên không thể nói cho quốc gia biết, nhưng các gia tộc tham gia đều sẽ nhận được tin tức. (PS: Viêm màng

gân có vẻ phát tác rồi, gõ chữ cổ tay đau không chịu nổi, viết chậm một chút, chắc chắn sẽ có 5 chương.) Khi Chu Du mở cửa nhà, Diệp Nhất Tâm đang ăn cơm thì sững người.

Cô bé chớp chớp đôi mắt to tròn, dường như cho rằng mình bị ảo giác, lại như không tin mà dụi dụi mắt.

Khoảnh khắc tiếp theo, cô bé vui mừng nhảy cẫng lên, "Anh Chu đại ca!" Chu Du cười cười, dang tay ra không động, ngay sau đó Diệp Nhất Tâm chạy tới, như chim én về tổ mà lao vào, ôm chặt lấy Chu Du ngửi mùi của anh.

"Giống như một con mèo nhỏ vậy, ngửi gì thế?

Trước khi về tôi đã tắm rửa sạch sẽ rồi, chắc không có mùi mồ hôi thối đâu nhỉ?" Lời nói của Chu Du khiến Diệp Nhất Tâm có chút ngượng ngùng cười cười, đúng lúc này, một người phụ nữ đi vào.

Người phụ nữ này khoảng ba mươi tuổi, khá thành thục, trông không tệ, nhìn Diệp Nhất Tâm có vẻ như quản gia cô bé thuê? 21.

Không đợi Chu Du mở lời, người phụ nữ đã là người đầu tiên lên tiếng: "Chắc đây là Chu thiếu gia, tôi tên Tôn Duyệt, anh có thể gọi tôi là Duyệt tỷ." "A?!" Diệp Nhất Tâm đang bị dọa hoảng hốt, trong lòng run lên, vội vàng trốn vào lòng Chu Du không dám ra ngoài.

Thấy vẻ mặt của Diệp Nhất Tâm, Tôn Duyệt lập tức hiểu được sự thẹn thùng của cô bé, thiện ý cười cười: "Tôi đi chuẩn bị nước tắm cho thiếu gia, hai người cứ nói chuyện đi." Sau khi Tôn Duyệt đi, Chu Du mới mở lời: "Được rồi, người đi rồi, là quản gia em thuê?

Thuê một quản gia à?" Diệp Nhất Tâm nghe vậy gật đầu: "Vâng, em không tiện tìm người lung tung, Tôn tỷ người không tệ, nên em đã giữ lại.

Hơn nữa có người ở nhà cũng an toàn hơn." "Cũng đúng, mấy

ngày nữa tôi sẽ giúp em tìm vài người nữa." Chu Du định hai ngày nữa sẽ đi gặp Doãn Thiên Tuyết và Doãn Nam Phong, tiện thể bàn chuyện hợp tác.

Doãn Thiên Tuyết không thiếu tiền, nhưng tin rằng đối với trường sinh, cô ấy khó mà từ chối được.

Chu Du vừa nói, vừa ngửi mùi hương của Diệp Nhất Tâm, có lẽ vì đã lâu, cô bé không có chút sức đề kháng nào.

Giây tiếp theo, trong tiếng kinh hô của Diệp Nhất Tâm, Chu Du trực tiếp bế bổng cô bé lên, đi về phía phòng ngủ.

"Anh, anh Chu đại ca, bây giờ là ban ngày mà." Hừ, tôi quản ban ngày hay ban đêm làm gì!

Hai người vào phòng không lâu sau, một trận chiến đã xảy ra, tuy Diệp Nhất Tâm có chút ngượng ngùng, nhưng như vậy mới vui chứ.

Khi mọi phong ba dừng lại, hai người mới bắt đầu nói chuyện.

Sau khi Chu Du rời đi, Đại Kim Nha đã hai lần tới, để lại cho Diệp Nhất Tâm hơn hai trăm vạn.

Nhờ số tiền này, Diệp Nhất Tâm không chỉ mở một tiệm đồ cổ, mà còn mở một nhà máy.

Nhà máy này là để phục vụ Chu Du, chuyên sản xuất một số dụng cụ dã ngoại, những dụng cụ dã ngoại cực kỳ tinh xảo.

Ban đầu ở sa mạc, nếu không có hai bình nitơ lỏng nhỏ đó, e rằng đã không thể thoát ra ngoài.

Loại thiết bị tương tự này đã khơi dậy hứng thú rất lớn của cô bé, không phải để cứu nhiều người hơn, chỉ là để có thể giúp đỡ Chu Du.

Có lẽ ban đầu nhà máy sẽ thua lỗ, thậm chí trong một thời gian dài sẽ không kiếm được tiền, nhưng may mắn là có thể giúp Chu Du.

Còn về kiếm tiền, một tiệm đồ cổ cũng giúp Diệp Nhất Tâm kiếm được mấy chục vạn.

Ngành đồ cổ, thu mua giá thấp bán giá cao, bản thân lại học khảo cổ, có hai vị giáo sư làm thầy, kiến thức chuyên môn đương nhiên không tệ.

Về Tôn Duyệt, Diệp Nhất Tâm cũng kể chi tiết cho Chu Du nghe.

Chương 106

Câu chuyện máu chó, không ngoài việc chồng về quê, và phát sinh một đoạn nghiệt duyên với cô thôn nữ, sau đó chồng về thành phố và bỏ đi, hứa sẽ đón.

Kết quả là đi mấy năm, bây giờ con gái phải đi học, không còn cách nào khác đành phải tìm người, nhưng chỉ thấy một gia đình mới hạnh phúc.

Không nơi nương tựa, đành phải tìm một công việc ở lại, vì con gái mà tìm một con đường tốt đẹp, cũng vì không muốn những người trong thôn lại mắng con gái nữa.

Đi tìm việc thì vừa hay gặp Diệp Nhất Tâm đang tuyển người, Diệp Nhất Tâm nghe xong thì động lòng trắc ẩn, lại vừa lúc cần tuyển người, thế là đưa hai mẹ con về nhà.

Thân thế trong sạch, tuy năng lực có thể không đủ, nhưng có thể chăm sóc tốt cho Diệp Nhất Tâm.

Chu Du ở nhà nghỉ ngơi ba ngày liên tục, không đi đâu cả, hại Diệp Nhất Tâm cũng nằm trên giường ba ngày.

Cũng vừa hay hôm nay vừa tạnh một trận mưa lớn, sau mưa Bắc Bình cuối cùng cũng mát mẻ trở lại.

Rảnh rỗi không có việc gì, Chu Du mới từ chốn ôn nhu đi ra, định gọi điện đi tìm Đại Kim Nha.

Phan Gia Viên hôm nay không ít người, có vẻ như trận mưa đã thúc đẩy các giao dịch.

Khi Chu Du tới, Đại Kim Nha đang bàn chuyện ở đó, còn Vương Bàn Tử thì đang rao bán.

Hắc, Bàn Tử cũng có thể làm nhân viên tiếp thị rồi sao?

Chu Du vừa vào cửa đã nhìn thấy Hồ Ba Nhất ở một bên, đi tới ngồi xuống không khách sáo.

"Hôm nay người đông đủ nhỉ, thế này, không xuống đất nữa, chuyển sang buôn bán đồ cổ rồi sao?" Hồ Ba Nhất nghe vậy cười cười, liếc nhìn hai bên rồi ghé sát tai Chu Du, khẽ nói: "Lần trước tôi không phải đã đi Tần Lĩnh rồi sao?

Vừa từ đó về.

Lần này tôi về đã kiếm được một món đồ tốt, lát nữa để lão Kim xem hộ." "Đúng rồi, bên đó có thu hoạch gì không?" Bỗng nhiên, Hồ Ba Nhất chợt nhớ ra Chu Du đã đi cùng đội khảo cổ, lập tức đập đầu một cái rồi tiếp tục nói: "Xem cái đầu óc của tôi này, quên mất cậu đi cùng đội khảo cổ.

Đúng rồi, cho cậu xem thứ này!" Hồ Ba Nhất vừa nói vừa lấy từ trong lòng ra một cái mặt dây chuyền, thứ đó Chu Du vừa nhìn đã nhận ra, giống hệt thứ của Tuyết Lỵ Dương, Mạc Kim Phù.

Mạc Kim Phù?

Vận may của anh thật tốt.

Xem của tôi đây?" Chu Du vừa nói vừa đặt Phát Khâu Ấn trước mặt Hồ Ba Nhất, khiến Hồ Ba Nhất ngây người.

Trên phù điêu hình hung thú Cùng Kỳ?

Hình như chưa từng nghe thấy.

Hồ Ba Nhất tò mò cầm ấn chương nhìn xuống, lập tức kinh ngạc!

"Lão Chu, đây là?" "Không sai, hẳn là cái đó." "Xì ~ nhưng thứ này không phải đã bị hủy ở niên hiệu Vĩnh Lạc triều Minh rồi sao?

Chẳng lẽ nó xuất phát từ ngôi mộ đó?

Lén lấy được khi đội khảo cổ không chú ý?" Chu Du nghe vậy cười cười, "Không, trong số những người đó có mấy ai thực sự khảo cổ đâu, những người cuối cùng còn sống sót trở ra đều là loại người như chúng ta.

Mọi người tuy không lấy đồ, nhưng cũng không làm gì." "Lão Chu, lần này đội khảo cổ tìm thấy đủ may mắn, không ngờ tôi cũng phát hiện ra, tôi và Bàn Tử thực sự kém một chút.

Dường như nhà người ta đều có thể có quan hệ với đội khảo cổ, trước có Tuyết Lỵ Dương, bây giờ lại là cậu, tôi không phải cũng nên có một thân phận chính thức sao?

Không nói gì khác, chỉ cần có danh tiếng…" Bỗng nhiên, Hồ Ba Nhất chợt nhận ra, lập tức với vẻ mặt nghiêm túc nói: "Lão Chu, đi theo tôi." Chu Du hơi ngẩn ra, nhưng vẫn thu dọn đồ đạc theo Hồ Ba Nhất.

Hai người vào phòng trong, Hồ Ba Nhất mới mở lời: "Lão Chu, cởi quần áo ra cho tôi xem." Chu Du nghe vậy lập tức biết ý của Hồ Ba Nhất, nhưng lại vội vàng che quần áo lại: "Hồ Ba Nhất, đủ rồi đó nha, tôi là người có vợ rồi, tôi thích những cô nương thuần khiết đó." Hồ Ba Nhất mặt đen lại: "Nói chuyện đàng hoàng chút đi, đừng giỡn nữa.

Tôi và Bàn Tử trên người đều có thêm một con mắt, tôi nghi ngờ mình đã bị vợ tôi nguyền rủa.

Nhưng giáo sư Tôn lại nói con mắt đó chỉ là chữ cổ, không liên quan đến nguyền rủa." Chu Du cũng không giỡn nữa, mở lời: "Của tôi thì đừng quản nữa, tôi và Tiểu Diệp đều không có, anh cũng biết mối quan hệ của chúng tôi, nếu có thì đã phát hiện ra từ sớm rồi." Hồ Ba Nhất nghe vậy khựng lại một chút, lập tức hiểu ra.

Cũng đúng, hai "FA" mới không nhìn thấy những thứ phía sau, bây

giờ mới phát hiện, không hiểu sao trong lòng lại khó chịu như vậy nhỉ?

Cảm giác như vừa ăn một bữa cơm no nê vậy.

"Được rồi, tôi xem lưng anh xem sao." Hồ Ba Nhất nghe vậy cũng không do dự, quay người cởi áo trên.

Cùng với việc Hồ Ba Nhất cởi trần, Chu Du nhìn thấy hình dạng con mắt đó, hình dạng đó quả thực giống như văn tự.

"Ừm, hình dạng này hẳn là nguyền rủa không sai rồi, còn về văn tự?

Có lẽ là sức mạnh của nguyền rủa bắt nguồn từ văn tự." "Không biết anh đã từng nghe nói về Thương Hiệt tạo chữ chưa.

Tương truyền Thương Hiệt tạo ra 28 chữ, dẫn đến đất rung trời chuyển, quỷ khóc rồng ẩn. 28 chữ đó còn được gọi là Thiên Thư, chứa đựng mọi năng lực thần kỳ không thể tưởng tượng nổi, có lẽ đây là một trong những chữ do Thương Hiệt tạo ra năm đó." Hồ Ba Nhất nghe vậy im lặng một lúc, rồi mới mở lời: "Trên đời này thật sự có quỷ thần sao?" "Lão Hồ, anh cũng đã trải qua nhiều chuyện như vậy rồi, không tin sao?

Đúng rồi, chiều nay ăn cơm xong tôi phải đi một chuyến đến Tân Nguyệt Khách Điếm, đi cùng tôi chứ?" "Thôi, tôi không đi thì hơn?

Hai người bàn chuyện, tôi đi theo không tiện lắm nhỉ?" Chu Du nghe vậy cười cười, cũng không khuyên nữa, mở lời: "Tùy anh vậy, nhưng chuyện tôi nói có thể liên quan đến quỷ thần đó nha." Hồ Ba Nhất nghe vậy trong lòng khẽ động, vội vàng mở lời: "Lão Chu, tôi chợt nhớ ra chiều nay tôi cũng không có việc gì, đi cùng cậu một chuyến vậy." "Được, đi thôi, cũng sắp đến giờ ăn rồi, trưa nay ăn xiên thịt cừu nhé?" "Được, vừa hay trời vừa mưa, cũng mát mẻ, ăn xiên

thịt cừu thì đúng là tuyệt vời." Hai người ra ngoài đợi một lát, thấy mọi người đã đi hết, bốn người mới kéo nhau đến quán xiên thịt cừu Đông Tứ.

Bốn người vừa ngồi xuống, Đại Kim Nha gọi hai vại bia xong, Vương Bàn Tử liền mở lời: "Này lão Chu, anh và lão Hồ vừa nói chuyện riêng với nhau, có giấu giếm tôi gì không?

Chúng ta là mối quan hệ sống chết có nhau mà?" "Bàn Tử, không phải lão Chu muốn nói chuyện riêng với tôi, mà là tôi tìm lão Chu hỏi chuyện con mắt đó của chúng ta." Vương Bàn Tử nghe vậy lập tức biết chuyện gì, vội vàng mở lời: "Đúng, chuyện đó lão Chu giúp tôi xem thử, có phải là lời nguyền mà chị dâu đã yểm xuống không?

Nếu đúng thì cậu giúp tôi cầu xin để chị dâu giải nó đi?" Chu Du cười cười, mở lời: "Theo lý thì cũng không có gì, nhưng có lẽ là do cô ấy sợ tôi một mình đi tìm Huyễn Trần Châu có nguy hiểm, nên mới yểm xuống lời nguyền đó.

Chương 107

Không sao, lát nữa tôi tìm được Huyễn Trần Châu rồi sẽ bảo cô ấy giải cho anh." Vương Bàn Tử nghe vậy vô ngữ nói: "Không, chị dâu vì sao lại yểm xuống lời nguyền cho tôi?

Coi thường anh em tôi quá rồi đó?

Không có gì, lão Chu chỉ cần nói một câu là tôi không giúp sao?" "Tôi cũng không biết trước chuyện đó.

Anh cũng biết đấy, phụ nữ mà, tâm tư phức tạp lắm.

Nhưng tiếp theo hy vọng tôi thật sự có thể tìm được Huyễn Trần Châu, một khi thứ đó đã được yểm xuống, e rằng cũng chỉ có Huyễn Trần Châu mới có thể giải được." "Không…" Bàn Tử nghe vậy ban đầu có chút lo lắng, nhưng cuối cùng cũng đành chịu.

"Thôi được, anh em tôi xui xẻo, nhưng Huyễn Trần Châu tìm đâu ra bây giờ?

Thứ đó nếu thật sự nổi tiếng như vậy, e rằng đã sớm bị người khác giành mất rồi." Chu Du nghe vậy mở lời: "Tôi biết thứ đó ở đâu, nhưng nơi đó cực kỳ hiểm nguy, trước khi đi phải giúp các anh kiếm một ít Kỳ Lân Kiệt thì mới được." "Kỳ Lân Kiệt?" Hồ Ba Nhất trong lòng khẽ động, mở lời: "Lão Chu, không lẽ nơi anh đi có nhiều rắn rết?" "Đúng, nếu anh muốn đi thì là như vậy." "Lão Chu, nói thừa, chuyện này sao có thể thiếu anh em tôi được chứ." "Được rồi, tôi nói thừa, tôi tự phạt ba chén." Chu Du vừa nói vừa liên tục uống cạn ba chén, Bàn Tử mới không nói nữa.

Lúc này Đại Kim Nha mở lời: "Chu gia, đi một chuyến chắc chắn có đồ tốt nhỉ, cho tôi mở mang tầm mắt chút đi?" Chu Du nghe vậy, trực tiếp lấy ra Phát Khâu Thiên Quan Ấn và Kim Ti Quyên Bạch, đặt

lên bàn mở lời: “Hai món đồ này, khi xem thì cẩn thận một chút, đặc biệt là Kim Ti Quyên Bạch, bên trong có một bí mật, một bí mật quan trọng.” Đại Kim Nha vốn là người yêu quý văn vật, nghe Chu Du nói vậy, càng thêm cẩn thận xem xét.

Vừa xem vừa sờ nắn, thậm chí còn không ăn cơm nữa.

Vương Bàn Tử lúc này cũng cầm một cái ấn chương nhỏ, mở lời: “Chu gia, đây là gì?

Trông khá tinh xảo và hung dữ nhỉ.” Không cần Chu Du mở lời, Hồ Ba Nhất đã nói: “Phát Khâu Thiên Quan Ấn, cũng tương tự như Mạc Kim Phù, nhưng cá nhân tôi cảm thấy Phát Khâu Thiên Quan Ấn phải tốt hơn Mạc Kim Phù một chút.

Phát Khâu Ấn là thiên quan chúc phúc, bách vô cấm kỵ tám chữ đó dường như là chân lý vậy, nhưng Mạc Kim Phù thì chỉ có xu cát tị hung.” “Hắc, thứ đó lợi hại vậy à, lão Chu kiếm từ đâu ra thế, kiếm cho tôi và lão Hồ mỗi người một cái đi?” Vương Bàn Tử vừa nói, khiến Hồ Ba Nhất giật giật khóe miệng: “Coi như là hàng chợ sao?

Kiếm một cái kiếm một cái?

Thứ đó khó kiếm lắm đấy.

Thứ này là từ thời Tam Quốc của Tào Tháo, sau này mới xuất hiện, nhưng vào niên hiệu Vĩnh Lạc triều Minh, thứ này đã bị hủy rồi.

Số lượng còn tồn tại có lẽ chỉ còn một phần trăm.” “Xì ~” Nghe Hồ Ba Nhất nói vậy, Bàn Tử càng nhìn càng thích, không nỡ buông tay.

Lúc này, Hồ Ba Nhất cũng có một câu hỏi tò mò hỏi: “Lão Chu, lần này cậu đi ngôi mộ nào vậy, lại có thứ này ở đó?” Chu Du nghe vậy nuốt miếng thịt trong miệng xuống, rồi mới đặt đũa xuống, mở lời: “Tôi đi là một ngôi mộ thời Chiến Quốc, nhưng trong phòng mộ

chính lại nằm một người thời Minh.

Người đó là Phong Thủy Sư Hoàng Tàng Hải, người được Chu Nguyên Chương và Chu Lệ tin dùng vào niên hiệu Hồng Vũ Vĩnh Lạc, tôi đoán là ông ta đã tự mình cất giấu." Chu Du nói với Vương Bàn Tử: "Bàn Tử, ấn này không thể cho anh được, cho anh cũng không phát huy được công hiệu." "Xì, keo kiệt!

Cứ cho đi, cho đi!" Chu Du không khách khí nhận lấy, lúc này Hồ Ba Nhất mở lời hỏi: "Thứ đó có cách sử dụng sao?

Vậy Mạc Kim Phù của tôi thì sao?" "Chắc cũng có, chỉ là tôi tạm thời không biết.

Nhưng cách sử dụng Phát Khâu Ấn có một điều kiện tiên quyết, là phải nhìn thấy những thứ không nên nhìn thấy.

Nên thứ này cho anh, anh cũng không dùng được." Câu cuối cùng của Chu Du đương nhiên là nói với Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử nghe vậy ngạc nhiên, không ngờ lại có điều kiện như vậy, nhất thời cảm thấy thế giới đầy rẫy ác ý.

Còn Đại Kim Nha, lúc này đang xem xét, bỗng nhiên khẽ "À" một tiếng.

Thính lực của Chu Du không tệ, nghe vậy nhìn về phía Đại Kim Nha, nghiêm túc hỏi: "Ông nhìn ra điều gì rồi sao?" Đại Kim Nha nghe vậy kéo Kim Ti Quyên Bạch đến trước mặt Chu Du, mở lời: "Chu gia xem này, kim tuyến trong Quyên Bạch dường như có chỗ hư hại, ban đầu tôi tưởng là do thời gian lâu dài mà bị mòn đứt tạo thành khe hở, nhưng nhìn những chỗ hư hại đó, không phải ẩn ẩn hiện hiện giống như một số ký tự?

Hay là bản đồ?" Chu Du thuận theo chỗ Đại Kim Nha chỉ mà nhìn, những kim tuyến đó quả thực có chỗ dị thường, nhưng kim tuyến lại

không đứt đoạn, nhìn kỹ thì chỗ đó dường như bị cố ý làm mỏng đi.

Nhìn xong, Chu Du nhìn về phía Đại Kim Nha mở lời: "Lão Kim, ông có thể giải được bí ẩn này không?" Đại Kim Nha vẻ mặt nghiêm túc: "Tôi cần thời gian!" Chu Du nghe vậy gật đầu: "Thời gian tôi đi Hiến Vương Mộ chắc đủ để ông nghiên cứu rồi, ngoài ra, thứ này tuyệt đối không được làm mất." "Yên tâm đi, tôi chắc chắn sẽ giữ khư khư bên mình 24/24, ai muốn lấy thì trừ phi phải cướp từ trên người tôi.

Gần đây tôi sẽ đưa hết người của tôi theo." Cùng lúc đó, Tuyết Lỵ Dương đang ở Mỹ bỗng nhiên tỉnh dậy từ trong mộng.

Mồ hôi kèm theo hơi thở rơi xuống giường, nhưng cô ấy chỉ ngẩn ngơ.

Kể từ khi trở về từ Tinh Tuyệt Cổ Thành, cô ấy cảm thấy càng ngày càng kỳ lạ, có thể khẳng định, điều này liên quan đến những ảo ảnh mà Tinh Tuyệt Nữ Vương đã để lại trong đầu cô ấy.

Từ lúc đầu một tuần mơ một lần, năm ngày một lần, ba ngày một lần, bây giờ thì mỗi ngày một lần, trong lòng cô ấy toàn là bóng dáng của người đàn ông đó.

Cô ấy có thiện cảm với Chu Du, nhưng tuyệt đối chưa đến mức sẽ mơ và mơ xuân mộng, một lần thì bình thường, nhưng sao lại phát triển đến mức mỗi ngày đều mơ?

Tên khốn đáng chết đó, Tinh Tuyệt Nữ Vương đáng chết đó, rốt cuộc đã yểm xuống lời nguyền gì?

Lời nói của Tinh Tuyệt Nữ Vương có thật không?

Thật sự cần ở cùng tên khốn đó ba năm mới có thể xóa bỏ lời nguyền trên người sao?

Chắc không phải gạt tôi chứ?

PS: Nhân vật thời Tần tạm thời sẽ không có, nhưng sau này chắc chắn sẽ có một số nhân vật mà mọi người đoán được, liên quan đến kết cục.

Mọi người đều nói viết dần dần không còn là linh dị nữa mà thiên về huyền huyễn rồi.

Nhưng thực ra trong truyện vốn đã thiên về huyền huyễn, ví dụ như vận chuyển xương rồng mang điềm xấu, tự mắt của ma tộc, thiên thư ngọc bích, Huyễn Trần Châu, âm binh mượn đường (nên quỷ thần tồn tại), Chúc Long, sinh vật tiền sử, trường sinh, v.v.

Tình lâu ngày sinh, tình lâu ngày sinh, hai người tuy chưa thật sự chung chăn gối, nhưng trong lòng hiện tại cũng đã chấp nhận, ít nhất là chỉ có thể chấp nhận bị anh ta.

Nhìn khúc xương rồng mà ông nội để lại, Tuyết Lỵ Dương nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt như xuyên qua biên giới quốc gia, lẩm bẩm: "Tên khốn, tôi về rồi, đợi lão nương đó!" Cùng lúc đó, Chu Du ở một đầu khác của trái đất bỗng nhiên hắt xì một cái vô cớ.

Chu Du trực tiếp sững sờ tại chỗ, chết tiệt chuyện gì thế này?

Tôi bị cảm rồi sao?

Không đúng, thể chất của tôi thì vi khuẩn nào có thể khiến tôi bị cảm được?

Chương 108

Chắc chắn là có kẻ tiểu nhân nào đó đang âm thầm tính toán tôi rồi!

Khi ăn cơm, Chu Du ghét bỏ nhìn Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha, mở lời: "Tôi đi bàn chuyện, hai người cũng đi theo, lẽ nào anh thật sự có ý gì với mấy cô nương ở Tân Nguyệt Khách Điếm sao?" Vương Bàn Tử nghe vậy vội vàng mở lời: "Hắc, đừng nói thế, mấy cô gái ở Tân Nguyệt Khách Điếm thật sự rất xinh đẹp.

Doãn Thiên Tuyết thì tôi không với tới được.

Nhưng mấy nàng hầu đó, tổng phải để tôi thử chứ?

Vạn nhất vận may tốt thì sao?" "Đó gọi là Thính Nô, đừng có nhóc nhép nữa, Thính Nô của Tân Nguyệt Khách Điếm cơ bản đều sẽ kết hôn với Côn Nô sau một độ tuổi nhất định, bản thân không có quyền lợi yêu đương.

Đương nhiên, nếu không muốn cũng không ai ép, có thể cô độc đến già, nhà họ Doãn sẽ phụng dưỡng đến cuối đời." "A?

Vì sao?

Làm vậy lãng phí quá đi mất?" Chu Du nghe vậy cười cười: "Thính Nô của Tân Nguyệt Khách Điếm cơ bản đều được huấn luyện từ nhỏ, lòng trung thành cực cao.

Trong tình huống này, có người ham muốn mấy cô gái đó cũng không ai dám lấy, mấy cô gái đó ở nhà giống như quả bom hẹn giờ vậy, mọi bí mật của cậu trong tai họ hoàn toàn không còn là bí mật nữa, lén lút đánh rắm đối phương cũng biết, thử hỏi ai dám lấy những người phụ nữ như vậy?" Vương Bàn Tử bĩu môi, cuối cùng cũng từ

bỏ ý định đó.

“Này, nghe vậy hình như thật sự khá đáng sợ.

Vậy tôi đi làm gì?

Hay là Kim Nha và tôi về trước đi.” “Đừng giỡn nữa Bàn gia, cậu đi theo tôi để mở mang tầm mắt, học hỏi nhiều, mới không bị người ta bỏ lại phía sau.” “Được được được ~ đi đi đi!” Tân Nguyệt Khách Điếm tuy có chút xa, nhưng cũng không quá xa.

Mấy người đi xe, có một Thính Nô đi tới.

“Hoan nghênh quý khách đến Tân Nguyệt Khách Điếm, không biết tiên sinh có mấy vị khách?” Chu Du nghe vậy mỉm cười: “Tôi tìm bà chủ Doãn Thiên Tuyết, tôi tên Chu Du, phiền cô thông báo giúp.” Thính Nô nghe vậy khựng lại một chút, sau đó tiếp tục cười nói: “Mấy vị cứ theo tôi vào sảnh đợi.” Khi Doãn Thiên Tuyết tới vẫn dẫn theo Doãn Nam Phong, nhìn thấy cô bé đó, ánh mắt Chu Du sáng lên, sau đó lấy ra một cây kẹo mút.

Nhưng giây tiếp theo cô bé hừ một tiếng, ánh mắt hướng lên, dường như đang biểu đạt sự tức giận của mình.

“Sao thế?

Ai đã chọc tiểu Nam Phong của tôi giận rồi?” “Ngoài anh ra thì còn ai nữa, gạt em chỉ được ăn kẹo của anh, kết quả thì sao?

Em đã đợi hơn hai tháng rồi, đồ lừa đảo lớn.” Doãn Nam Phong vừa nói, vừa hung hăng giật lấy cây kẹo trong tay Chu Du, dường như vẫn chưa hả giận.

“Không phải anh đi một nơi sao, anh vừa về đã đến thăm em rồi mà, không cảm động sao, lại còn giận anh.” Doãn Nam Phong nghe vậy vừa định hỏi: Thật sao?

Nhưng giây tiếp theo Doãn Thiên Tuyết đã cắt lời.

Tên khốn này, lại còn trêu chọc cháu gái mình, coi mình không tồn tại sao?

Sao lại độc ác như vậy?

Cái đứa bé này!

Không được, sau này không thể để Nam Phong gặp tên khốn này nữa.

"Nam Phong, đừng có hồ đồ." Nói xong với Doãn Nam Phong, Doãn Thiên Tuyết mới nói tiếp với Chu Du: "Chu tiên sinh không biết lần này tìm tôi có chuyện gì?

Có món đồ mới nào cần đấu giá ở Tân Nguyệt Khách Điếm của tôi không?" Chu Du nhìn Doãn Thiên Tuyết đã mở lời nói chính sự, mở lời: "Tôi và cô làm một giao dịch, mượn một ít người từ Tân Nguyệt Khách Điếm, tiện thể cần mấy món đồ." Doãn Thiên Tuyết nghe vậy ngẩn ra, sau đó khẽ cau mày, không hiểu ý mà hỏi: "Mượn người?

Không biết Chu tiên sinh muốn mượn ai?" "Tám Côn Nô, bốn Thính Nô, giúp tôi bảo vệ hai người." Doãn Thiên Tuyết nghe vậy cau mày: "Chu tiên sinh đắc tội với kẻ thù rồi sao?

Tân Nguyệt Khách Điếm của tôi từ trước đến nay không tham gia vào tranh chấp của người khác.

Chuyện mượn người Tân Nguyệt Khách Điếm của tôi cũng chưa từng làm, Chu tiên sinh không định phá vỡ quy tắc của tôi chứ?" Chu Du nghe vậy cười cười, vẻ mặt tự tin.

"Cho nên tôi mới tìm cô làm giao dịch, kẻ thù tạm thời chưa có, nhưng tôi lo rằng sắp có.

Còn về quy tắc của Tân Nguyệt Khách Điếm?

Tôi tin rằng người quản lý của Tân Nguyệt Khách Điếm sẽ biết rõ quy tắc." Nghe Chu Du nói vậy, Doãn Thiên Tuyết ngược lại có chút tò mò, dù sao thì nghe cũng không nhất thiết phải làm giao dịch.

"Ồ, vậy không biết giao dịch của Chu tiên sinh là gì?" Chu Du cũng không yêu cầu những người khác lui xuống, yêu cầu một đống Thính Nô lui đi đâu?

E rằng chỉ có thể lui ra khỏi Tân Nguyệt Khách Điếm thôi.

"Tôi lấy trường sinh ra làm giao dịch thì sao?" Trong khoảnh khắc, sắc mặt Doãn Thiên Tuyết thay đổi, ánh mắt trở nên nghiêm túc và sáng bừng.

Không chỉ cô ấy, Hồ Ba Nhất và mấy người cũng đổi sắc mặt.

Trước đó, Chu Du chưa từng nói điều này!

"Trường sinh?" Lúc này giọng Doãn Thiên Tuyết mang theo một chút run rẩy, hiển nhiên chủ đề này khiến lòng cô ấy không thể bình tĩnh.

PS: Muộn rồi, xin lỗi.

Doãn Thiên Tuyết tin vào sự trường sinh, trong Tân Nguyệt Khách Điếm có một lão già bất tử, sáu mươi tuổi lại có khuôn mặt của một người hơn hai mươi tuổi.

"Không sai, trường sinh!

Không biết cô đã nghe nói về Tây Vương Mẫu, Trương gia và Uông gia chưa?

Ngôi mộ tôi vừa đi có liên quan đến điều này.

Tôi đã tìm thấy bí mật của trường sinh, nhưng trường sinh ngoài thuốc trường sinh bất lão, còn phải ở một địa điểm đặc biệt mới có thể kích hoạt thuốc trường sinh bất lão." Trương gia, quả nhiên có

Trương gia, lão già bất tử đó chính là người của Trương gia.

Chương 109

Doãn Thiên Tuyết nghe vậy không trực tiếp đồng ý, lẽ nào chỉ mượn vài người mà đổi lấy trường sinh sao?

Quá trẻ con rồi!

"Nói điều kiện đi, cô muốn thứ gì?" Chu Du nghe vậy cười rồi, biết chuyện làm ăn đã thành tám phần, chỉ là đột nhiên nghĩ, đã muốn nhiều thứ như vậy rồi, sao không đòi hỏi thêm chút nữa?

Giây tiếp theo ánh mắt anh ta vô thức nhìn về phía Doãn Nam Phong, khiến cô bé trực tiếp trốn vào lòng Doãn Thiên Tuyết.

"Ít nhất năm khối Kỳ Lân Kiệt, niên đại ít nhất 500 năm, và tôi muốn một cô bé." Năm khối Kỳ Lân Kiệt trên 500 năm?

Mấy thứ này tuy khó kiếm, nhưng nhà họ Doãn thật sự có thể lấy ra.

Chu Du đoán không sai, nhà họ Doãn quả thực có một khu mộ có Kỳ Lân Kiệt.

Quan trọng nhất là cô bé, tên khốn này quả nhiên đang để ý đến cháu gái mình.

Tên khốn, cháu gái tôi mới 8 tuổi thôi mà, có sĩ diện không chứ?

Nhưng có trường sinh, thì dù không có Doãn Nam Phong, cô ấy cũng có thể nắm giữ nhà họ Doãn, đột nhiên trong lòng nói với Doãn Nam Phong một câu xin lỗi.

Không chỉ Doãn Thiên Tuyết ngớ người, những người khác cũng ngớ người, Hồ Ba Nhất và Đại Kim Nha có chút vô ngữ, Vương Bàn Tử thì giơ ngón tay cái.

Còn những Thính Nô, thì từng người một trong mắt mang theo sự khinh bỉ và bi ai.

Nhìn tiểu thư sắp bị tên tra nam này làm hại rồi!

Doãn Nam Phong thông minh như băng tuyết dường như đã nhận ra điều đó, tủi thân khẽ gọi một tiếng: "Tiểu cô ~" "Nam Phong ngoan, đừng sợ, có tiểu cô ở đây sẽ không để ai ức hiếp con đâu, chắc chắn sẽ đối xử tốt với con." Ai? ~ Ai? ~ ???

Đang diễn vở kịch gì vậy?

Trường sinh có thể đổi lấy người thừa kế tiếp theo của nhà họ Doãn sao?

Không đợi hai người hiểu lầm sâu hơn, Chu Du vội vàng mở lời: "Khoan đã, khoan đã, hai người đừng hiểu lầm chứ?" Ừm?

Thấy ánh mắt mọi người quay về phía mình, Chu Du mở lời: "Không biết nhà cô có một cô bé tên Thanh Thanh Mạn không?

Tôi muốn cô bé đó!" Ai?

Đó không phải tiểu tùy tùng sao?

Doãn Nam Phong mở to mắt, có chút không tin Chu Du biết tên của tiểu tùy tùng.

Thanh Thanh Mạn?

Tên này biết Thanh Thanh Mạn từ đâu ra vậy?

"Anh biết nhà họ Doãn tôi có một cô bé tên Thanh Thanh Mạn sao?

Con bé chưa từng ra khỏi nhà họ Doãn." "Đừng hỏi tôi biết bằng cách nào, tôi hỏi cô có cho không thôi." Doãn Thiên Tuyết nghe vậy cau mày, có chút không hài lòng với thái độ lúc này của Chu Du, nhưng vẫn đồng ý.

So với Thanh Thanh Mạn và Doãn Nam Phong, thì không có tính so sánh.

“Cho!” “Được, vậy người đó cứ tạm thời ở nhà cô, tiếp tục giúp tôi huấn luyện.

Chỉ là hy vọng sau này cô bé sẽ nghe lời tôi, chứ không phải nhà họ Doãn.” Doãn Thiên Tuyết nghe vậy lập tức hiểu ra, Chu Du muốn một Thính Nô thuộc về mình, Thanh Thanh Mạn có thiên phú tốt hơn những người khác, nên Chu Du xem trọng cô bé một chút.

Doãn Thiên Tuyết cười rồi: “Anh muốn một cái tai sao?” “Có thể không?” “Có thể!

Nhưng phải thường xuyên cho tôi gặp con bé, phải giữ lại một tấm ảnh.” “Được!” Lời nói của hai người khiến ba người kia mơ hồ, chỉ có những Thính Nô mới hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Vì hợp tác đã đạt được, tổng phải cho tôi xem một ít chứ?

Bằng không vạn nhất cô lừa tôi thì sao?” Chu Du đương nhiên biết đạo lý này, mở lời: “Lão Kim, đưa Kim Ti Quyên Bạch cho cô ấy xem.” Vừa nói Chu Du lại lấy ra một cái hộp, bên trong chính là thứ gọi là thuốc trường sinh bất lão.

Ngày đó Lý Tứ đã rời đi, thuốc của anh ta đương nhiên đã đưa cho Chu Du.

Khi Đại Kim Nha lấy Kim Ti Quyên Bạch cẩn thận đưa cho Doãn Thiên Tuyết, Chu Du mở lời: “Trong Quyên Bạch có bí mật của Quỷ Tỳ, tìm được Quỷ Tỳ, mới có thể kích hoạt nơi của thuốc trường sinh bất lão, cũng là nơi ở của Tây Vương Mẫu.

Bên trong là thuốc trường sinh bất lão, nhưng thuốc rất nguy hiểm, một khi bị vỡ, sẽ xảy ra chuyện lớn.

Thuốc tôi có thể giao trước cho cô, nhưng có một điều, tuyệt đối

không được làm vỡ nó." "Đương nhiên, nếu cần thiết, cô có thể uống nó trước, thuốc cũng có thể giúp cô đạt được hiệu quả bất lão.

Chỉ là nếu không kịp tiến vào nơi ở của Tây Vương Mẫu trước khi tác dụng phụ phát tác, thì có thể sẽ biến thành thứ gì đó kỳ quái." Chu Du vừa nói xong, Doãn Thiên Tuyết đã nhận ra mấu chốt trong đó, mở lời hỏi ra điểm quan trọng.

"Nếu uống thuốc, tác dụng phụ sẽ phát tác sau bao lâu?" Chu Du nghe vậy nghĩ một lát, sau khi tính toán xong thì mở lời: "Ước tính thận trọng là năm năm, nhưng cũng có trường hợp hơn hai mươi năm mới phát tác, nếu có huyết mạch đặc biệt, có lẽ cả đời cũng không phát tác." "Huyết mạch đặc biệt?" Chu Du cũng không giấu giếm, dù sao bí mật này mọi người đều biết một ít, đặc biệt là nhà họ Doãn.

"Ví dụ như huyết mạch Kỳ Lân của Trương gia, huyết mạch Phượng Hoàng của Uông gia, và huyết mạch Thanh Long của tôi!" Khi Chu Du nói xong, Doãn Thiên Tuyết nhìn Chu Du ánh mắt sáng lên, khoảnh khắc đó cô ấy thật sự muốn gả Doãn Nam Phong cho Chu Du.

Huyết mạch Thanh Long, nếu hai nhà cứ liên tục kết thân, thì nhà họ Doãn sẽ thế nào?

Chẳng phải sẽ trở thành gia tộc huyết mạch đặc biệt thứ tư sao?

Lại còn có bí mật của trường sinh…?

Chương 110

Trong lúc Chu Du đang bàn chuyện, Hoắc gia đã theo dõi Chu Du mấy ngày cũng nhận được tin tức.

Lúc này Hoắc Tiên Cô đang ngồi trên một chiếc ghế thái sư lắng nghe báo cáo của cấp dưới.

Đối với ba người Đại Kim Nha, Hoắc Tiên Cô cũng chỉ nghe qua, không để tâm.

Về phía Diệp Nhất Tâm, cũng đã tìm hiểu rồi, chắc là thiếp thất của Chu Du.

"Hắn đi Tân Nguyệt Khách Điếm sao?

Và đang gặp Doãn Thiên Tuyết để nói chuyện sao?" "Đúng vậy, người của tôi đã lấy danh nghĩa ăn cơm mà đi theo vào, không lâu sau thấy Doãn Thiên Tuyết vào phòng của Chu Du, nhưng nơi đó có người canh gác, tôi không thể tiếp cận." "Được rồi, tôi biết rồi, bảo người bên đó rút lui đi.

Trong Tân Nguyệt Khách Điếm không thể do thám được, đợi hắn ra khỏi Tân Nguyệt Khách Điếm rồi hãy do thám!" Sau khi người báo cáo lui xuống, Hoắc Tiên Cô không biết suy nghĩ gì.

Thực tế Hoắc Linh cũng không nói với Hoắc Tiên Cô chuyện thuốc trường sinh, mọi người đã thống nhất từ sớm rồi, có một số chuyện không thể nói ra, một là e rằng sẽ gây đại loạn.

"Đi, gọi tiểu thư đến đây." "Vâng!" Sau khi Hoắc Linh đến, Hoắc Tiên Cô nhìn Hoắc Linh mở lời: "Linh nhi, con có gì giấu ta không?" "Không, không có!" Hoắc Tiên Cô là người thông minh, vừa nhìn đã thấy con gái mình đang nói dối.

“Không muốn sao?” Hoắc Linh nghe vậy im lặng không nói, nhưng lại dùng sự im lặng để bày tỏ ý muốn của mình.

“Một năm, con đừng đi đâu nữa.” Hoắc Linh nghe vậy lập tức lo lắng: “Mẹ…” “Đưa tiểu thư về phòng.” Khi Chu Du và mấy người rời khỏi Tân Nguyệt Khách Điếm thì dẫn theo 16 người, bốn Thính Nô, tám Côn Nô, trừ bốn Côn Nô dùng để bảo vệ Đại Kim Nha, tám người còn lại đều bảo vệ Diệp Nhất Tâm.

Vừa ra khỏi Tân Nguyệt Khách Điếm, Thính Nô đã nghe thấy tiếng bị theo dõi.

Chu Du không cần hỏi cũng đoán được những người này là ai, nhưng cũng không bảo Côn Nô đi bắt người.

Chu Du và Hồ Ba Nhất đã hẹn nhau đợi sau khi Doãn Thiên Tuyết tìm đủ Kỳ Lân Kiệt thì sẽ lên đường đi Vân Nam, trong thời gian đó, có thể nghỉ ngơi cho tốt, tiện thể chuẩn bị một số thứ cần chuẩn bị.

Chu Du hiếm khi rảnh rỗi ở nhà, mỗi ngày ăn uống, trêu chọc Diệp Nhất Tâm, thỉnh thoảng đi thăm Đại Kim Nha.

Một ngày nọ, khi Chu Du đang ngồi ở nhà, cánh cổng sân bị gõ.

Chu Du hơi ngẩn ra, gõ cửa?

Chẳng lẽ Đại Kim Nha đã tìm được rồi sao?

Kỳ Lân Kiệt của Doãn Thiên Tuyết?

Đúng lúc đó, Thính Nô phía sau Chu Du tiến lên một bước, mở lời: “Là một người phụ nữ, một mình.” Chết tiệt, thính lực lợi hại thật, ngay cả là một người phụ nữ cũng nghe ra!

“Ừm, ra mở cửa đi, chắc không có chuyện gì đâu!” Cô Thính Nô đó nghe Chu Du nói vậy, cũng không có vẻ mặt bất mãn nào, vốn là nô lệ, đã quen với việc nghe lệnh và hầu hạ người khác.

Cổng lớn mở ra, Tuyết Lỵ Dương đứng ngoài cửa ngẩn người.

Ai thế?

Không phải Chu Du ở đây sao?

Chẳng lẽ tên này ngoài Tiểu Diệp ra còn có người khác?

Thật là đào hoa.

"Vị tiểu thư, cô tìm ai?" Nghe vậy, Tuyết Lỵ Dương khẽ mỉm cười: "Tôi tìm Chu Du, lão Kim nói Chu Du ở đây, không biết anh ta có ở nhà không?" Chu Du lúc này từ trong phòng đi ra, nhìn thấy Tuyết Lỵ Dương từ xa, nhìn thấy xong, Chu Du mở lời: "Cho cô ấy vào đi." Người Thính Nô vừa định mở lời nói đợi một chút lập tức nói: "Chu thiếu gia mời cô vào." Hả?

Mời tôi sao?

Mời cô ấy mà không mời tôi sao?

Tuyết Lỵ Dương tuy cảm thấy lời nói của Thính Nô kỳ lạ, nhưng cũng không để ý, xách theo một cái ba lô trực tiếp đi vào.

Vừa vào, Tuyết Lỵ Dương quét mắt nhìn xung quanh, rồi tiến lại gần, sau đó đối với Chu Du cười mở lời: "Cậu mua nhà lớn thật đó, những đồng tiền vàng kia đã bán được bao nhiêu rồi?" "Lão Kim giúp bán, không bán được bao nhiêu, có mấy cái, cô muốn mua không?" Tuyết Lỵ Dương nghe vậy đảo mắt một cái, mở lời: "Tôi lại không ngốc, lấy thứ đó làm gì?

Này, không mời tôi vào ngồi sao?" "Vào đi, đột nhiên từ Mỹ về sao?" Tuyết Lỵ Dương nghe vậy trực tiếp nhìn Chu Du, mở lời: "Những chuyện tốt cậu làm lẽ nào lại không biết sao?" Khi Tuyết Lỵ Dương nói vậy thì vẫn luôn nhìn chằm chằm Chu Du, nhưng lúc này Chu Du lại ngẩn ra, ngạc nhiên mở lời: "Có liên quan đến tôi sao?

Có chuyện gì thì nói thẳng đi, cứ quanh co như vậy không thú vị đâu!" Ừm?

Thấy anh ta thật sự không biết, nhưng chuyện này sao có thể như vậy được?

Tuyết Lỵ Dương chuyển đề tài, mở lời: "Nghe nói cậu đã tìm thấy Huyễn Trần Châu?" "Cũng thông tin nhanh thật, gặp lão Hồ và Bàn Tử rồi chứ?" Tuyết Lỵ Dương nghe vậy gật đầu: "Ừm, gặp rồi, có một khối xương rồng mà tổ tiên tôi để lại, ghi chép về những chuyện liên quan đến Huyễn Trần Châu, cậu xem thử đi." Tuyết Lỵ Dương vừa nói vừa đưa khúc xương rồng trong túi cho Chu Du, Chu Du nhìn một cái rồi đặt khúc xương rồng xuống, mở lời: "Thứ này đưa tôi xem tôi cũng không hiểu, nhưng đã có thể ghi lại manh mối của Huyễn Trần Châu, vậy thì không cần xem nữa.

Huyễn Trần Châu hiện tại đang ở Hiến Vương Mộ ở Vân Nam, một điểm này tôi có thể khẳng định." "Không, lão Chu và tôi nói thật đi, rốt cuộc anh có biết Mậu Trần Châu ở trong Hiến Vương Mộ không, có biết Hiến Vương Mộ ở đâu không?

Anh đừng nói mấy thứ tổ tiên truyền lại nữa, không thì bây giờ lấy ra cho tôi xem đi?" "Khi nào vợ tôi nói tôi tốt rồi thì tôi sẽ biết không ít đâu.

Đương nhiên nếu cô không muốn, chúng tôi cũng sẽ tự tìm theo manh mối." Tuyết Lỵ Dương nghe vậy trừng mắt nhìn Chu Du, một lúc sau mới đột nhiên mở miệng: "Anh lúc nào cũng thích trêu ghẹo con gái thế à?

Đồ khốn nạn!" Tuyết Lỵ Dương nói xong liền quay người đi, bỏ lại Chu Du đang ngơ ngác không hiểu gì.

Mình làm gì sai à?

Khi Chu Du vẫn còn đang mờ mịt, Tuyết Lỵ Dương dừng lại ở cửa, quay đầu hỏi: "Khi nào chúng ta đi?" Hừ, đàn bà mà, không phải muốn đi sao!

"Mấy ngày nữa, người của Tân Nguyệt Khách Điếm đã sắp xếp rồi.

À mà, không cần tôi tiễn cô một đoạn sao?" Lời Chu Du vừa dứt, thì thấy Tuyết Lỵ Dương lại quay lại, đặt túi xuống rồi trực tiếp nói: "Được rồi, tiện thể gọi cả lão Hồ và Bàn Tử đi cùng." "..." Đàn bà đều thích nói một đằng làm một nẻo sao?

Chẳng phải vừa nãy muốn đi sao?

Chương 111

Sao lại quay lại "chém" mình một nhát thế này?

“Được thôi, đợi lát nữa Tiểu Diệp về thì tôi sẽ đi.” Tuyết Lỵ Dương lại ngồi xuống, rót cho mình một tách trà rồi nói: “Tiểu Diệp không thoát khỏi ma trảo của anh à, khi nào thì anh ‘hạ thủ’ vậy?” Chu Du nghe vậy không hề lấy làm xấu hổ, ngược lại còn kiêu hãnh nói: “Ngày thứ hai sau khi em ấy về.” Tuyết Lỵ Dương cạn lời khinh bỉ Chu Du, “Anh đúng là không đợi được một khắc nào mà!

Người ta vừa mới về, anh không cho người ta nghỉ ngơi sao?” Tuyết Lỵ Dương là người Mỹ, từ nhỏ đã lớn lên ở đó nên cũng không quá ngạc nhiên.

Tuyết Lỵ Dương bảo anh kể lại chuyến đi lăng mộ lần trước, đúng lúc rảnh rỗi không có việc gì làm, Chu Du cũng không từ chối, kể sơ qua những gì đã trải qua trong mộ.

Đương nhiên chuyện thành tiên thì anh không kể, chủ yếu là vì có Thính Nô đứng ngoài cửa, anh không coi những người này là người.

Đang nói chuyện, cửa sân bỗng mở ra, giây tiếp theo Diệp Nhất Tâm xuất hiện ở cửa.

Diệp Nhất Tâm lúc này và Diệp Nhất Tâm mà Tuyết Lỵ Dương từng biết trước đây đã khác nhau một trời một vực.

Không nói đến gì khác, Diệp Nhất Tâm lúc này đã không còn vẻ non nớt thuở mới ra trường, trở nên trưởng thành, đĩnh đạc, toát lên vẻ tự tin và một chút tri thức trông khá mê người.

Nhìn thấy vậy, Tuyết Lỵ Dương sáng mắt lên, quay đầu lại nói: “Lão Chu có mắt nhìn người thật đấy, con bé này đã thoát khỏi vẻ

ngây thơ, lại còn mê người đến vậy.

Nếu tôi là đàn nhân, e là cũng sẽ động lòng." "Đương nhiên rồi, người tôi nhìn trúng sao có thể tệ được?" Khi hai người đang nói chuyện, Diệp Nhất Tâm cũng đã nhìn thấy Tuyết Lỵ Dương đang ngồi trong phòng, sắc mặt vui mừng, vẻ khó chịu ban nãy đã tan đi không ít, thay vào đó là vài phần đáng yêu và tinh nghịch.

"Chị Dương, chị đến rồi ạ?" Diệp Nhất Tâm vui vẻ chạy hai bước, đến bên cạnh Tuyết Lỵ Dương rồi có vẻ hơi phấn khích.

Là một người bạn vào sinh ra tử, được chăm sóc chị gái, làm sao mà không vui được.

Tuyết Lỵ Dương nghe vậy trêu chọc nói: "Chẳng phải chị đến xem em thành công việc lớn rồi sao, cô bé nhỏ đã biến thành cô vợ nhỏ rồi này?" Diệp Nhất Tâm nghe vậy mặt đỏ bừng, bất mãn dậm dậm chân, "Ôi trời, chị Dương lại bắt nạt em rồi." "Được rồi, được rồi, chúng ta đi thôi, cũng không còn sớm nữa.

Thời gian vừa đủ, có gì chúng ta vừa đi vừa nói chuyện." Diệp Nhất Tâm nghe vậy ngây người, ngạc nhiên hỏi: "Em đi đâu ạ?" Chu Du cưng chiều xoa xoa tóc Diệp Nhất Tâm nói: "Đi ăn, đón gió cho chị Dương nha!" Diệp Nhất Tâm lúc này mới phản ứng lại, vỗ trán một cái, bực bội nói: "Ôi trời, em quên mất chuyện này.

Đi thôi, chị Dương, em đi đón gió cho chị." Nhìn cách hai người họ đối xử với nhau, Tuyết Lỵ Dương bỗng nhiên có chút ghen tỵ.

Chỉ là cái tên khốn kiếp đáng chết kia, tại sao lại không dịu dàng với mình chút nào, lúc nào cũng chọc tức người ta đến thổ huyết? .Khi cả đoàn đến Tân Nguyệt Khách Điếm, rất nhanh đã kinh động đến đại boss Doãn Thiên Tuyết bên trong.

Tuyết Lỵ Dương tặc lưỡi nhìn thực đơn phía trên rồi nói: "Trời

ơi, bây giờ ăn một bữa ở Thiên Triều lại đắt thế sao?

Hình như đắt hơn gấp mấy lần so với các nhà hàng ở Bắc Kinh ấy." Thấy Tuyết Lỵ Dương dường như đang "chém" người để hả giận, Chu Du lập tức lộ ra vẻ mặt vui vẻ, "Này, lão Hồ cũng gọi món đi, Bàn Tử cũng gọi đi.

Tôi nói cho hai người biết, đừng nhìn món ăn, hãy nhìn giá tiền mà gọi mới đúng.

Tôi ở Mỹ nhiều năm đã rút ra một kết luận, cái gì càng ngon thì càng đắt, cho nên cứ gọi món đắt tiền ấy mà ăn." Chu Du cạn lời lắc đầu, có cần phải báo thù thế không?

Rõ ràng là không cần tùy tiện đến mức đó, với gia sản hiện giờ của mình thì có ăn ở Tân Nguyệt Khách Điếm một năm cũng không hết tiền.

Lúc này, Doãn Thiên Tuyết sau khi được Thính Nô đẩy cửa liền bước vào, vừa đúng lúc nghe thấy câu nói kia của Tuyết Lỵ Dương, cười rồi nói: "Vị tiểu thư đây nói không sai, Tân Nguyệt Khách Điếm của chúng tôi đã định giá cao thì tất nhiên phải có giá trị và hương vị xứng đáng với giá đó.

Thính Nô, đi lấy tất cả những món đắt nhất lên một phần." "Vâng, tiểu thư!" Khi một Thính Nô đi xuống, Doãn Thiên Tuyết mới nói: "Bữa cơm này tôi mời, coi như tiễn hành cho các vị, hy vọng các vị khải hoàn trở về." Nghe Doãn Thiên Tuyết nói vậy, Chu Du khẽ "Ồ" một tiếng.

"Kỳ Lân Kiệt?" Trước phỏng đoán của Chu Du, Doãn Thiên Tuyết nở một nụ cười mê hoặc.

"Nói chuyện với người thông minh thật là tiện.

Kỳ Lân Kiệt đã có từ chiều nay, vốn dĩ định ngày mai mới cho

người mang đến, nhưng bây giờ thì có trước rồi." Nói rồi Doãn Thiên Tuyết vỗ tay, giây tiếp theo lại có vài Thính Nô bước vào.

Mấy Thính Nô này mỗi người đều bưng một cái khay, trên khay có một hộp gỗ.

Hộp gỗ này Chu Du đã từng thấy, lần trước mua Kỳ Lân Kiệt cũng được đựng trong hộp gỗ tương tự.

Cùng với năm hộp gỗ lần lượt được đặt lên bàn, Doãn Thiên Tuyết mở hộp và xoay về phía Chu Du.

"Kỳ Lân Kiệt năm trăm năm, không hơn không kém.

Đây là năm phần anh cần!" Chu Du nghe vậy gật đầu, đẩy ba hộp trong số đó cho Hồ Ba Nhất và hai người kia, sau đó nói với Đại Kim Nha: "Lão Kim, tôi không đưa cho anh, dù sao anh cũng không xuống mộ, nếu muốn tránh côn trùng thì sau này mua một phần trăm năm là đủ rồi." Đại Kim Nha tự nhận mình là người biết chuyện, nghe vậy gật đầu, nói: "Đúng vậy, cái gọi là vật tận kỳ dụng, thứ này đối với tôi lại không có ích gì." Chu Du lúc này mới cười cười, giao hai phần còn lại cho Diệp Nhất Tâm, nói: "Ăn một phần, phần còn lại cất đi đã." Diệp Nhất Tâm nghe vậy tự động nghe lời, cũng không hỏi, vô cùng ngoan ngoãn ăn hết.

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương liền mở miệng hỏi: "Có phần của tôi không?

Bao nhiêu tiền, tôi trả nhé?" Hồ Ba Nhất cười cười: "Tỉnh đi cô ơi, thứ này có giá mà không có thị trường, nếu đem đấu giá thì ít nhất cũng phải hàng triệu, đổi ra đô la Mỹ cũng phải trên mười vạn." Vương Bàn Tử lúc này thì đang nhìn khối vật thể màu đen đỏ với vẻ mặt nhăn nhó, "Lão Chu, thật sự phải ăn à?" Tuyết Lỵ Dương nhìn bộ dạng của Vương Bàn Tử lập tức ý thức được vấn đề, cẩn thận hỏi: "Thứ gì vậy?

Đừng lừa tôi đấy.” Nhìn vẻ cảnh giác của Tuyết Lỵ Dương, không cần Chu Du trả lời, Doãn Thiên Tuyết khẽ cười rồi nói: “Thứ này là vật hun thi trên rốn thi thể, có thể trừ tà đuổi côn trùng.

Thứ này không dễ kiếm đâu, cũng chỉ có Tân Nguyệt Khách Điếm của chúng tôi mới có thể một lần lấy ra nhiều như vậy.

Nếu không phải lần này giao dịch với Chu Du, thì dù Tân Nguyệt Khách Điếm của chúng tôi cũng không dám lãng phí đến thế.” Nghe là vật hun thi trên rốn thi thể, ngay lập tức Diệp Nhất Tâm vừa ăn xong cảm thấy một cỗ cảm giác buồn nôn khó tả xộc thẳng lên, vừa quay đầu định nôn thì bị Chu Du giữ lại.

Chu Du đưa cho cô một cốc nước rồi nói: “Thứ này rất quý giá, ăn rồi tôi cũng yên tâm hơn một chút, đừng lãng phí.

Uống một ngụm nước đi, nuốt xuống là ổn thôi.” Diệp Nhất Tâm nghe vậy tuy buồn nôn khó chịu, nhưng vẫn miễn cưỡng uống một ngụm nước, cố gắng kìm nén cảm giác muốn nôn.

Lúc này không chỉ cô, mà Bàn Tử và Tuyết Lỵ Dương cũng mặt mày khó coi, ngược lại Hồ Ba Nhất thì sắc mặt tốt hơn nhiều.

Anh ta trực tiếp há miệng, cho vào miệng, vừa uống nước nuốt xuống thì lại phát hiện thứ này vừa vào miệng liền tan chảy.

Đợi Hồ Ba Nhất ăn xong, Bàn Tử nhìn anh ta ngạc nhiên hỏi: “Lão Hồ, không buồn nôn sao?” “Buồn nôn thì chắc chắn là buồn nôn, nhưng không ăn thì sẽ bị côn trùng ăn thịt.

Chốn Vân Nam đó, không chừng có con côn trùng ven đường nào đó cắn một phát là chết ngay.

Anh không nhớ mấy con Hỏa Biều Trùng đó sao?

Chương 112

Lão Chu cũng là vì tốt cho chúng ta thôi." Nghe vậy, Bàn Tử cũng nhớ ra sự khủng khiếp của lũ Hỏa Biều Trùng, anh ta nghiến răng, nhắm mắt, rồi cũng há miệng bỏ vào.

Mùi vị không quá kỳ lạ như vậy, có chút vị chua cay, cảm thấy cũng được.

"Hắc, lão Hồ, mùi vị cũng may là không tệ, cũng không đến nỗi kỳ lạ lắm." Hồ Ba Nhất chớp chớp mắt, ngạc nhiên nhìn Vương Bàn Tử, có vẻ hơi kỳ quái hỏi: "Ăn đồ để sống, hay để thưởng thức đấy?" Vương Bàn Tử nghe vậy khựng lại, dường như có một đàn quạ đen bay qua đầu.

Tuyết Lỵ Dương tuy sắc mặt khó coi, nhưng cũng cố nhịn mà ăn.

Không còn cách nào khác, muốn đến Vân Nam, muốn xuống mộ ở đó, e rằng sắp tới sẽ có những điều khủng khiếp lớn.

Đúng lúc này, Doãn Thiên Tuyết lại vỗ tay.

"Bốp ~ bốp ~" Tiếng vỗ tay vừa dứt, thì thấy Doãn Nam Phong dắt theo một bé gái đi vào.

Bé gái lớn hơn Chu Du một chút, khoảng sáu bảy tuổi, trông cũng nhỏ hơn Doãn Nam Phong một chút.

"Đứa bé mà anh muốn là Thanh Thanh Mạn, bây giờ tôi đưa con bé đến để anh gặp mặt." Sự xuất hiện của Thanh Thanh Mạn khiến ánh mắt mọi người đều tập trung vào con bé, chung linh dục tú, linh khí bức nhân, tú ngoại huệ trung, linh cốt tự thành.

Tuy chỉ là một cô bé nhỏ, nhưng vào lúc này, dường như có thể đọc được từ trên người cô bé một từ ngữ gọi là tuyệt thế giai nhân.

Quả đúng là Thanh Thanh Mạn, tìm kiếm mãi chỉ vì!

Thanh Thanh Mạn nghe vậy nhìn lướt qua mấy người, sau đó im lặng đi đến bên cạnh Chu Du, khẽ gọi: "Chủ nhân!" Hai chữ này vừa thốt ra, Chu Du bỗng cảm thấy trong lòng có một ý nghĩ tà ác phá kén mà ra, vô cùng kỳ lạ.

Có một cảm giác như đang nuôi một cô hầu gái nhỏ trong nhà, có chút không biết phải làm sao.

Nhưng anh cũng biết, đứa trẻ đang trong giai đoạn điều chỉnh, không thể để con bé làm loạn.

Chu Du đáp lời, sau đó lấy ra hai cây kẹo mút, một cây đưa cho Thanh Thanh Mạn, một cây đưa cho Doãn Nam Phong.

Thấy vậy, Doãn Thiên Tuyết nói: "Vì mọi việc cần làm đều đã xong rồi, vậy tôi sẽ không làm phiền bữa ăn của các vị nữa.

Nam Phong, đưa Thanh Thanh Mạn về đi." Hai người đi khỏi, Doãn Thiên Tuyết mới tiếp tục nói: "Tôi sẽ giúp anh nuôi dạy con bé thật tốt, nhưng anh phải sống sót trở về để đón con bé." Chu Du nghe vậy tự tin cười cười, "Yên tâm đi, con bé tôi nhất định sẽ đón về." "Ừm, đứa bé này rất đặc biệt, bây giờ không thể ở quá lâu với anh." Đúng lúc đó, các món ăn được đẩy vào, thấy vậy, Doãn Thiên Tuyết tiếp tục nói: "Được rồi, vậy mời các vị dùng bữa, tôi xin uống một ly, xin phép không làm phiền nữa." Doãn Thiên Tuyết đi rồi, Tuyết Lỵ Dương mới nghiêm túc nói: "Lão Chu, con bé mới sáu bảy tuổi, ra tay với một đứa trẻ như vậy không hay đâu nhỉ?

Tôi không đủ đẹp sao?

Anh không nhìn tôi sao?

Tiểu Diệp không đủ thuần khiết, không làm anh thỏa mãn sao?" Vương Bàn Tử thích khoa trương nhất, nghe vậy cười rồi nói: "Cô

hiểu lầm lão Chu rồi, lão Chu cần một nô tỳ có đôi tai đặc biệt.

Thính lực của cô bé này siêu lợi hại, không tin tôi đâu, giả sử tôi ở trên lầu, ở dưới lầu vẫn có thể nghe thấy rõ ràng từng tiếng động." Hồ Ba Nhất lúc này cũng nói: "Tôi đoán lão Chu muốn bồi dưỡng một người đi theo mình, có một đôi tai như vậy, e rằng khắp thiên hạ đều có thể đi." Vốn là vậy sao?

Nhìn xem mình đã hiểu lầm, không ngờ mấy người này thật là biến thái.

Nhưng đúng lúc đó, Chu Du lại nói: "Thật ra tuy các anh đoán đúng một phần, nhưng chủ yếu là tôi có ý đồ với con bé." Thấy ánh mắt biến thái dần dần của mấy người, Chu Du nói: "Đợi khi tôi trường sinh rồi, tuổi tác sẽ không còn ý nghĩa nữa, đợi thêm vài năm thì có sao đâu." Trường sinh, lại là trường sinh sao?

Tuyết Lỵ Dương lần đầu tiên nghe từ trường sinh này, ánh mắt cô đanh lại, mở miệng hỏi: "Trường sinh?

Trường sinh?" Tuyết Lỵ Dương vừa mở miệng, ánh mắt mọi người đều bị thu hút, lần trước Chu Du vẫn luôn không nói về chuyện trường sinh, nên dù đã biết nhưng cũng không rõ lắm.

Chu Du cười cười, chỉ xuống phía dưới, rồi lại lắc đầu.

Tuyết Lỵ Dương khẽ cau mày, lập tức hiểu được năng lực của những người ở phía dưới kia, cũng không hỏi nữa.

Bữa tối tiếp theo, dường như vì mọi người đều có tâm sự, nên ăn không còn ngon ngọt như vậy nữa.

Sau khi ăn tối xong, mấy người về nhà, một Thính Nô bỗng nhiên tiến đến, ghé sát tai Chu Du nói nhỏ: "Trong phòng có người." Khoan đã?

Ma à?

Có người trong phòng sao lại để họ vào?

Dường như hiểu được Chu Du, Thính Nô đó giải thích: "Là một người phụ nữ.

Cô ấy đến tìm thiếu gia, nhưng sợ bị người khác nhìn thấy, nên tôi đã sắp xếp cho cô ấy ở phòng khách." Ờ, chẳng lẽ tôi đang lén lút bên ngoài à?

Tôi là loại người như vậy sao?

Tôi đều đường đường chính chính tìm người mà, phải không?

Nhưng Thính Nô nói vậy, Chu Du liền có một suy đoán.

Người phụ nữ mà anh biết không nhiều, e rằng đó là Hoắc Linh hoặc Trần Văn Cẩn, khả năng là Hoắc Linh lớn hơn một chút, nếu là Trần Văn Cẩn thì chắc không đến nỗi phải lén lút như vậy.

Hoắc Linh sao?

Con bé này nửa đêm chạy đến làm gì?

Chu Du quay đầu nói với Diệp Nhất Tâm: "Trong nhà có khách, em đi xem cùng anh không?" Diệp Nhất Tâm nghe vậy ngây người, sau đó ngập ngừng nói: "Có tiện không ạ?

Hay là thôi đi." "Không có gì bất tiện cả, tuy muộn rồi nhưng đó là một người phụ nữ." Diệp Nhất Tâm nghe vậy cũng không quá ngạc nhiên, sớm đã biết mình đi theo một người đàn ông như vậy, vốn dĩ ngay từ đầu đã có sự chuẩn bị tâm lý rồi mà, phải không?

"Được rồi, em nghe theo anh Chu." Hai người đến phòng khách sau đó Chu Du cười cười, quả nhiên là Hoắc Linh.

Hoắc Linh khi nhìn thấy Diệp Nhất Tâm thì hơi khựng lại, cô biết Diệp Nhất Tâm là một trong những người phụ nữ của Chu Du.

Hoắc Linh ngập ngừng một lúc, rồi hơi không tự nhiên nói: "Chị

dâu khỏe không, em tên là Hoắc Linh.” Diệp Nhất Tâm nghe vậy cười một cách hào phóng, “Chào em, chị tên là Diệp Nhất Tâm, không cần căng thẳng quá, chị đều hiểu cả.” Hoắc Linh nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, cười cười, thả lỏng hơn một chút.

Chương 113

“Chị Diệp dễ gần hơn chị ấy nhiều.” “Sao em lại nghĩ chị là người như thế?

Hung thần ác sát sao?” Diệp Nhất Tâm dường như đã trưởng thành hơn rất nhiều, còn học được cách trêu chọc người khác.

“Không, không phải!

Em...~” Chu Du thấy vậy, cười cười, “Được rồi, Tiểu Diệp đừng trêu nữa, xem em làm con bé căng thẳng kìa.

Linh nhi là lén lút ra ngoài sao?

Mẹ em không phục sao?” Hoắc Linh nghe vậy sắc mặt tối sầm lại, “Mẹ em muốn nhốt em cấm túc một năm, cho nên em mới lại đến thăm anh.” Chu Du nghe vậy gật đầu, nói với Diệp Nhất Tâm: “Đưa miếng Kỳ Lân Kiệt kia cho em ấy đi.” Diệp Nhất Tâm cũng không bất ngờ, trực tiếp lấy hộp Kỳ Lân Kiệt từ trong túi ra đặt trước mặt Hoắc Linh.

“Kỳ Lân Kiệt?

Cái thần dược có thể trừ tà đuổi côn trùng đó sao?” “Ừm, ăn đi!” Nghe Chu Du xác nhận, Hoắc Linh vội vàng lắc đầu, “Không được đâu, anh Chu cần cái này hơn em, anh ăn đi.” “Yên tâm đi, tôi đều đã ăn rồi, em cứ ăn đi.

Ngày mai tôi phải xuống mộ, có lẽ phải một thời gian nữa mới có thể về, em cứ ăn hết đi, như vậy cũng khiến tôi bớt lo lắng.” Hoắc Linh sáng mắt lên, lập tức nói: “Anh Chu muốn xuống mộ?

Đi tìm manh mối trường sinh sao?” Chu Du nghe vậy không trả lời, nói: “Sau này chúng ta nói chuyện sau!

Nhanh chóng ăn đi.” Hoắc Linh tuy biết Kỳ Lân Kiệt, nhưng dù sao cũng xuất thân từ thế gia Đạo mộ, từ nhỏ đã quen nhìn thi thể, tuy có chút ghê tởm, nhưng cũng miễn cưỡng chấp nhận được.

Sau khi Hoắc Linh ăn Kỳ Lân Kiệt xong, Diệp Nhất Tâm bỗng chớp chớp đôi mắt to, hỏi: “Vậy Tiểu Linh tối nay ở lại ngủ cùng em nha?” Trong một khoảnh khắc, Hoắc Linh vừa uống xong một ngụm nước suýt nữa thì phun ra, nhưng ngay cả như vậy cũng bị sặc.

“Được rồi, đùa em đấy.

Em cứ ở trong phòng nghỉ ngơi cho tốt đi, muộn thế này về nhà cũng không an toàn, anh đi nghỉ trước đây, sáng mai anh phải đi rồi.” Hoắc Linh không ngờ vừa mới gặp mặt được một lúc mà Chu Du đã muốn đi nghỉ, tức giận vì anh không đồng ý ngủ chung sao?

Nhưng mà chuyện này dù sao cũng phải có một quá trình chứ?

Sao tự nhiên mình lại không cần thích ứng vậy?

Hoắc Linh có chút ủy khuất, trong lòng khó chịu, nhưng cũng không nói ra, chỉ im lặng gật đầu.

Đêm đó, Diệp Nhất Tâm biết chia ly sắp đến, nên cố gắng dùng hết mọi sức lực rồi mới ngủ thiếp đi.

Điều này khiến các Thính Nô vô cùng cạn lời, mình đã làm gì sai?

Có cần phải bắt mình nghe mấy thứ này không?

Từng người Thính Nô oán niệm trùng trùng, lần đầu tiên ước gì tai mình đừng quá thính.

Ngoài những âm thanh kỳ lạ đó, bốn Thính Nô còn loáng thoáng nghe thấy tiếng khóc nức nở, tiếng khóc đó không cần nói cũng biết là từ đâu ra.

Sáng sớm ngày thứ hai, khi Chu Du chuẩn bị ra ngoài, Hoắc Linh

bỗng nhiên nói: “Anh Chu, em đi cùng anh.” “Hả?

Đi cùng anh sao?

Không về nhà nữa à?” Hoắc Linh nghe vậy bĩu môi, “Về nhà làm gì, để bị nhốt cấm túc sao?” Chu Du thì không sao cả, gật đầu, nói: “Giả trang rồi hãy đi.

Thính Nô, lấy cho con bé một cái túi.” Trong nhà Chu Du trang bị đầy đủ, chuẩn bị sẵn một đống đồ, đi đâu sao?

Lấy một cái túi là có thể đi bất cứ lúc nào.

Ngoài một số đồ truyền thống, Diệp Nhất Tâm còn chuẩn bị cho anh không ít thứ mới mẻ.

Sau khi Thính Nô mang túi về cho Hoắc Linh, Hoắc Linh cũng đại khái ngụy trang một chút.

Tuy hiệu quả không nhất định tốt lắm, nhưng trong thời gian ngắn có thể đánh lừa người khác.

Lần này đi Vân Nam trước tiên sẽ đi tàu hỏa, đến đó rồi mới tìm xe vào núi.

Địa thế Vân Nam hiểm trở, đường xá thời đại này đều do người ta tự khai phá ra, nếu không có người quen lái xe thì dễ xảy ra chuyện.

Cùng lúc đó, phía Hoắc gia cuối cùng cũng biết Hoắc Linh đã mất tích.

Hoắc Linh đã lén lút ra ngoài tối qua, những người hầu nghĩ Hoắc Linh đang ngủ, căn bản không hề phát hiện, bây giờ gọi Hoắc Linh dậy thì mới phát hiện người đã biến mất.

Hoắc Tiên Cô nghe báo cáo xong liền lập tức đến nhà Chu Du, mở miệng nói: “Đưa người đến nhà Chu chặn lại, tôi đến ngay.” Đáng tiếc Hoắc Tiên Cô đã đến chậm một bước, Diệp Nhất Tâm không hề

ngăn cản người của Hoắc gia, chỉ nói với Hoắc Tiên Cô rằng người hầu không thể vào trong, nhưng bà có thể vào xem.

Không tìm thấy con gái, Hoắc Tiên Cô cũng phát hiện Chu Du không có ở nhà, liền nói: "Đừng tưởng người không có ở đây thì tôi không biết anh giấu Linh Linh ở đâu, Chu Du đâu?

Bảo anh ta ra gặp tôi." Diệp Nhất Tâm nghe vậy cười cười: "Anh Chu không có ở đây, anh ấy đi đào bảo bối rồi.

Nếu bà muốn tìm thì hoặc là đến khu vực Tần Lĩnh đó mà tìm, hoặc là đợi anh Chu về." Hoắc Tiên Cô nghe vậy trừng mắt nhìn Diệp Nhất Tâm, nhưng cũng đành chịu, bỗng nhiên quay người đi đồng thời nói: "Tôi đi đây!

Tôi không tin họ Chu kia có thể không về, cứ người canh chừng 24 tiếng." Diệp Nhất Tâm nghe xong cũng không tức giận, cứ canh chừng đi, cứ như là trước đây chưa từng canh chừng vậy.

Trở lại phía Chu Du, mấy người vừa gặp mặt ở ga tàu hỏa đã thấy không ổn rồi.

Không chỉ ánh mắt Hoắc Linh nhìn Tuyết Lỵ Dương có vẻ không đúng, mà ánh mắt Tuyết Lỵ Dương nhìn Hoắc Linh cũng vậy.

Chu Du liền giới thiệu: "Hoắc Linh, là một trong những người đã khảo sát lăng mộ dưới biển cùng tôi lần trước, lần này cũng sẽ hành động cùng tôi." "Xin chào mọi người, tôi là Hoắc Linh, xin hãy chiếu cố nhiều hơn." Nghe Hoắc Linh là một trong những thành viên đội khảo cổ lần trước, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử có chút bất ngờ, sao lại trẻ như vậy?

Chắc không phải là thực tập sinh chứ?

"Này, lão Chu, được không đó?

Chương 114

Anh biết lần trước chúng ta nguy hiểm thế nào mà, vạn nhất...” Bàn Tử chưa nói hết câu, nhưng Hoắc Linh đã hiểu, cô trực tiếp nói: “Đừng coi thường người khác, cái loại Bàn Tử này em một tay có thể hạ gục hai tên.” “Hắc, con bé này lại nói nhảm rồi, đừng nhìn Bàn gia tôi béo, thân thủ tôi cũng...” Vương Bàn Tử chưa nói hết câu, Hoắc Linh đã nhanh chóng tiến lên trực tiếp túm lấy vai Vương Bàn Tử rồi quật ngã, ngay sau đó lại dùng khuỷu tay đè Bàn Tử xuống đất.

Đừng nhìn Hoắc Linh trông như một mỹ nữ kiều diễm, nhưng khi thật sự ra tay, bốn người đàn ông to lớn cũng không đánh lại cô.

Cùng với tiếng “Rầm” vang lên, mấy người đã thu hút sự chú ý của những người xung quanh đến xem náo nhiệt.

Nhìn đám đông dần tụ tập, Chu Du vội vàng nói: “Không sao, không sao, em gái tôi đang dạy em trai tôi cách làm người ấy mà.” Lúc này Hoắc Linh cũng buông Vương Bàn Tử ra, đồng thời nói: “Sau này đừng gọi tôi là con bé miệng còn hôi sữa nữa, không thì nghe một lần tôi sẽ xử lý một lần.” Thấy vậy, đám đông vây xem cũng phần nào hiểu ra, hóa ra là cô bé này không hài lòng vì bị coi thường.

Sau khi mọi người hiểu chuyện và rời đi thì lại thầm mắng Chu Du, em gái dạy dỗ em trai, mà em trai nhà anh lại già hơn em gái nhiều đến thế.

Lúc này Bàn Tử cũng không nghe thấy tiếng lòng của những người kia, nếu không chắc chắn sẽ bùng nổ mất.

Bàn Tử “Ai ui” một tiếng đứng dậy, nhìn Hoắc Linh bất mãn nói: “Cậu cũng chỉ thừa lúc tôi không phòng bị, nếu tôi có chuẩn bị thì chắc chắn sẽ không bị quật ngã đâu.” Hoắc Linh nghe vậy ánh mắt

nheo lại, “Ồ?

Muốn thử lại nữa sao?” Cơn tức giận vì tủi thân tối qua vẫn chưa bùng phát hết đâu, cô hoàn toàn không ngại có thêm một bao cát để xả giận.

“Được rồi, Bàn Tử đừng có quậy nữa, nếu còn quậy nữa là chúng ta sẽ không kịp chuyến tàu mất.” Nghe Hồ Ba Nhất nói, Vương Bàn Tử cũng không làm ồn nữa.

Chỉ vì Hoắc Linh gia nhập đội đột xuất, mà lại chỉ mua được một vé giường mềm ở toa xa.

Hoắc Linh căn bản không quan tâm đến chuyện giường mềm đó, trực tiếp đi theo Chu Du vào khoang riêng.

Thấy Hoắc Linh đi theo, Vương Bàn Tử ngạc nhiên nói: “Khoang của cô hình như không ở đây thì phải?” Hoắc Linh nghe vậy trừng mắt, trực tiếp nói: “Im miệng, nếu không thì tôi sẽ coi anh như cái bao cát xả giận đấy.” Hoắc Linh đặt túi xuống rồi trực tiếp ngồi xuống cạnh Chu Du, nói: “Bây giờ anh có thể nói cho em biết chúng ta sẽ đi đâu rồi chứ?

Em bây giờ đúng là mù tịt luôn.

À mà, em không ngủ một mình đâu, cho nên tối nay em muốn ngủ ở đây.” “Ngủ ở đây?” Câu này không phải Chu Du hỏi, mà là Tuyết Lỵ Dương, rõ ràng trong câu nói đó đã nghe ra sự không có ý tốt.

“Ừm, nếu có ai đó sẵn lòng nhường chỗ cho em, thì em sẽ ngủ.

Nếu không ai nhường thì em sẽ ngủ chen với Chu Du, dù sao em cũng không ngủ riêng!” Nói rồi Hoắc Linh nhìn Chu Du hỏi: “Chu Du, anh yên tâm để em ngủ một mình sao?” Hình như Chu Du thật sự không yên tâm.

Còn về việc ngủ chen với ai, dường như cũng không phải là không

thể, dù sao anh cũng đã quen ôm Diệp Nhất Tâm mà ngủ rồi.

"Ừm, cứ nghe em ấy đi." Hoắc Linh nghe vậy cuối cùng cũng lộ ra nụ cười, vô thức nhìn Tuyết Lỵ Dương với ánh mắt khiêu khích.

Nhìn thấy ánh mắt đó, Tuyết Lỵ Dương bỗng nhiên nở một nụ cười, nói: "Hay là em ngủ chen với chị đi, chúng ta đều là phụ nữ, gầy một chút, cũng không quá chật chội đâu." Hoắc Linh nghe vậy vừa định nói, thì nghe Tuyết Lỵ Dương tiếp tục nói: "Nếu em không ngủ cùng chị, chị có thể nhường chỗ ngủ cho em.

Dù sao chị và lão Chu cũng đâu phải chưa từng ngủ chen đâu, chị ngủ với em đi." Khoảnh khắc đó Chu Du chớp chớp mắt, tôi ngủ chen với cô lúc nào chứ?

Nhưng nhìn ánh mắt của Tuyết Lỵ Dương lúc này, Chu Du cũng không mở miệng, dù sao ngủ chen với ai mà chẳng được?

Đều như nhau cả.

Nghe Tuyết Lỵ Dương nói vậy, Hoắc Linh nghiến răng, nhưng không chịu nhận thua.

"Không cần đâu, em sẽ ngủ chen." Thấy trong phòng dường như sắp có dấu hiệu bùng nổ, Hồ Ba Nhất vội vàng nói: "Thôi thôi, đừng ai tranh nữa, thế này đi, Tiểu Hoắc đưa vé của em cho tôi đi, em ở chỗ tôi." "À, lão Hồ, anh muốn đến đó ở sao?" "Ừm, tiện thể tôi hỏi xem có mua được vé không, Bàn Tử đi cùng tôi đi." Vương Bàn Tử tuy hơi bốc đồng tham tiền, nhưng người không ngốc, nghe vậy lập tức gật đầu nói: "Lão Hồ hiểu tôi mà.

Đi thôi, tôi đi xem bên đó có giường trống không." Chu Du thấy vậy cũng không giữ hai người lại, nói: "Xem xong thì nhớ quay lại họp, tôi sẽ kể cho mọi người nghe những chuyện tôi biết." Chu Du biết mỗi người đều có những nghi ngờ trong lòng, bây giờ hỏi ra thì

vừa hay.

Ví dụ như tại sao Chu Du không tự mình uống Trường Sinh Bất Lão Dược, mà lại đưa cho Doãn Thiên Tuyết.

Là vì đổi lấy vật tư?

Hay vì chỉ có một viên Trường Sinh Bất Lão Dược nên không thể phân chia?

"Được, vậy tôi đợi lát nữa." Hai người đi rồi, Chu Du mới nói: "Được rồi, hai người ngủ trên, tôi ngủ dưới." Hai người kia đều không tranh cãi nữa, chỉ có Hoắc Linh thì tò mò hỏi: "Vậy lần này chúng ta rốt cuộc là đi tìm cái gì vậy?" Về vấn đề này thì những người khác đều đã biết, nên nhân tiện Chu Du cũng giải thích riêng cho Hoắc Linh.

"Mục đích của tôi lần này có lẽ không liên quan đến trường sinh, bởi vì Hiến Vương tuy cầu trường sinh, nhưng đã thất bại.

Còn về lý do tại sao tôi biết, là vì đã dùng sai cách sử dụng Mậu Trần Châu, và Mậu Trần Châu cũng là điểm đến của chuyến đi này." "Đừng hỏi tôi tại sao tôi biết những chuyện này, bởi vì Mậu Trần Châu là pháp khí của Tinh Tuyệt Nữ Vương, ngoài ra thì người khác chỉ có thể mượn dùng được một hai phần ở Côn Luân mà thôi." Nghe vậy, Tuyết Lỵ Dương gật đầu, nói: "Vậy sau khi tìm được Mậu Trần Châu, tôi cần phải đến Côn Luân để tranh giành sao?" Chu Du biết cô cần giải lời nguyền trên người, nghe vậy cũng không đáp, nói: "Không, tôi muốn đi tìm Quỷ Tỳ." "Quỷ Tỳ?

Đó lại là cái gì?" "Chuyện về Quỷ Tỳ đợi lão Hồ đến rồi nói, nếu không thì phải kể đi kể lại mấy lần." Nói Tào Tháo, Tào Tháo đến, có lẽ lão Hồ đang vội, nên sau khi thương lượng xong chỗ ngủ liền lập tức chạy về.

“Nói chuyện rồi à?” Tuyết Lỵ Dương nghe vậy cười cười: “Chưa, đang đợi anh.

Lão Chu, bây giờ đủ người rồi, anh nói đi!” Chu Du gật đầu, rồi mới nói: “Quỷ Tỳ thì phải bắt đầu từ Trường Sinh Bất Lão Dược.

Trường Sinh Bất Lão Dược là đan dược do Tây Vương Mẫu luyện chế, nhưng Trường Sinh Bất Lão Dược lại phải ở nơi do Tây Vương Mẫu thiết lập thì mới có thể phát huy dược hiệu.

Tôi đoán nơi đó có thể là cung điện của Tây Vương Mẫu, nhưng muốn vào cung điện Tây Vương Mẫu thì lại phải có Quỷ Tỳ mới được.” Vương Bàn Tử nghe vậy gật đầu, nhưng lại đột nhiên nói: “Lão Chu, mấy thứ này tôi không hiểu, nhưng tôi hỏi anh chút, Trường Sinh Bất Lão Dược có ở đâu?

Chẳng lẽ không thể đưa cho tôi uống sao?” Chu Du nghe vậy cười lắc đầu: “Anh coi thứ đó là kẹo à?

Tôi có một suy đoán không biết có nên nói hay không.” “Ồ?

Suy đoán gì?

Lão Chu đừng đánh đố nữa.” “Đạo trường sinh của Tây Vương Mẫu có hai loại, một loại giống như kế thừa linh hồn, một loại là khiến nó phục hồi.

Nếu tôi không lầm, e rằng Trường Sinh Bất Lão Dược kia chỉ có thể khiến phụ nữ trường sinh, nếu đàn ông kích hoạt, thì có lẽ sẽ trường sinh, nhưng cũng có thể sẽ biến thành không nam không nữ hoặc là quái vật dị chủng.

Vậy nên, Bàn Tử muốn không?” “...” Vương Bàn Tử im lặng một lúc rồi nhìn Hồ Ba Nhất hỏi: “Lão Hồ, tôi có nên lấy không?” Hồ Ba Nhất trực tiếp nói: “Nếu anh muốn thì lấy đi, tôi thì đang vội về kiếm cho bố mẹ tôi một thằng cháu béo tốt đây.” Vương Bàn Tử nghe vậy

lập tức nói: “Vậy thì không cần, không cần đâu, nhà tôi chỉ có một mình tôi là con trai độc nhất, tôi còn phải để lại một dòng dõi cho nhà mình chứ, phải không?” Nói rồi Vương Bàn Tử nhìn Chu Du, đột nhiên nói: “Lão Chu, anh đừng có chơi khăm tôi nhé, tôi đang nghiêm túc đấy chứ không phải đang uống rượu đâu.” Điều Vương Bàn Tử nói cũng chính là điều Hoắc Linh và Tuyết Lỵ Dương đang lo lắng, thật sự sợ Chu Du lỡ miệng nói bậy.

Hai người vừa nói xong, Chu Du lại cười: “Ai bảo tôi sẽ nói bậy chứ?

Lúc đầu tôi tổng cộng tìm được 5 viên Trường Sinh Bất Lão Dược, tôi vốn dĩ không cần uống thuốc.

Chương 115

Tuy sau đó một đồng đội không may qua đời, chia cho tôi một viên, nhưng tôi không phải đã đưa cho Doãn Thiên Tuyết rồi sao?" "Anh Chu, anh đưa thuốc của mình cho người khác rồi sao?

Vậy viên thuốc đó em cũng không ăn nữa, em chết cùng anh Hoắc luôn.

Tuyết Lỵ Dương, chị có muốn không, nếu muốn thì em tặng chị." "À, em lại làm người tốt sao?

Cứ giữ mà ăn đi!" ....?

Yêu đương thật sự có thể khiến người ta trở nên ngốc nghếch sao?

Đến cả Trường Sinh Bất Lão Dược cũng không ăn nữa sao?

"Ai nói không có Trường Sinh Bất Lão Dược thì tôi không thể trường sinh?

Chẳng lẽ lão Hồ đã quên Thanh Long Huyết Mạch của tôi rồi sao?

Người mang huyết mạch chỉ cần kích hoạt sức mạnh trong huyết mạch đều có thể đạt được các mức độ trường sinh khác nhau." "Mọi người nghĩ chỉ có Tây Vương Mẫu mới có cách trường sinh sao?

Thời cổ đại, mỗi người đều có những phương pháp trường sinh riêng của mình.

Mọi người nghĩ tôi đi theo anh để tìm mộ là vì cái gì?

Vì tiền trong đó ư?" Nghe vậy, Tuyết Lỵ Dương và Hồ Ba Nhất lập tức bừng tỉnh, những điều vẫn luôn không hiểu trước đây đều được giải đáp.

Tại sao Chu Du lại sẵn lòng xuống mộ cùng họ?

Chỉ vì tìm vợ sao?

Nếu vì tiền, số tiền trong Tinh Tuyệt Cổ Thành đủ để tiêu xài mấy đời rồi.

Mục đích ban đầu của anh ta từ đầu đến cuối đều là vì trường sinh.

Chỉ là, từ trường sinh này thật sự có người thực hiện được sao?

"Lão Chu, tại sao anh lại chấp niệm với trường sinh đến vậy, trường sinh thật sự tồn tại sao?" Hồ Ba Nhất thần sắc có chút phức tạp, nếu là ma quỷ thì anh ta tin, nhưng trường sinh thì quá là viển vông rồi, phải không?

"Không nói gì khác, anh hẳn phải biết câu chuyện Bành Tổ sống tám trăm tuổi rồi chứ?

Tây Vương Mẫu cũng đã sống hàng ngàn năm, vậy tại sao lại không thể có trường sinh chứ?

Anh nghĩ Doãn Thiên Tuyết tại sao lại sẵn lòng giao dịch với tôi?

Có phải cô ấy là đồ ngốc mà tin vào chuyện hư vô phiêu diêu như vậy sao?" Doãn Thiên Tuyết ngốc sao?

E rằng cả Bắc Bình cũng không có ai nghĩ như vậy.

Lúc này, Hoắc Linh nói: "Bởi vì trong Tân Nguyệt Khách Điếm có một 'lão bất tử' đang sống." Hoắc Linh nói rồi nhìn Tuyết Lỵ Dương và hai người kia, tiếp tục nói: "Cái 'lão bất tử' của tôi không phải là mắng người đâu, mà thật sự là một 'lão bất tử'.

Khi mẹ tôi vừa mới tiếp quản Hoắc gia, ông ta đã có bộ dạng hiện tại rồi, bây giờ 40 năm đã trôi qua vẫn y nguyên bộ dạng đó.

Trước đó, không ai biết ông ta bao nhiêu tuổi, thậm chí có người

còn đoán rằng ông ta có thể đã sống hơn trăm tuổi." "Tôi, cũng vì lý do này mà Doãn Thiên Tuyết mới sẵn lòng giao dịch với tôi." Hoắc Linh nói xong, Chu Du cười rồi nói: "Không sai, lý do tôi tìm cô ấy để giao dịch cũng là vì giao dịch này chỉ có người của Cửu Môn và Doãn gia mới tin, nhưng người của Cửu Môn không tiện cung cấp." Đúng lúc đó, Vương Bàn Tử đột nhiên sáng mắt lên, đột ngột đứng dậy, đi đến trước mặt Chu Du, khẩn thiết hỏi: "Lão Chu, nói cho tôi biết, người chết sống lại có khả năng không?" "Bàn Tử, bình tĩnh đi!

Trường sinh bất lão là kỳ tích, làm sao người chết có thể sống lại được?" "Im miệng!

Anh không quan tâm nhưng tôi quan tâm, không cứu cô ấy, tôi..." Nhìn Vương Bàn Tử đột nhiên bùng nổ, Hồ Ba Nhất im lặng.

Hai người phụ nữ không hiểu chuyện gì xảy ra nên có chút ngơ ngác, nhưng Chu Du thì hiểu.

Vương Bàn Tử muốn cứu Đinh Tư Điềm, chỉ là rốt cuộc Đinh Tư Điềm đã chết hay chưa thì Chu Du cũng không rõ.

Chu Du suy nghĩ, ngập ngừng nói: "Người chết sống lại có khả năng, một là Dẫn Ngọc, một là Khí Phù.

Đây là hai phương pháp tôi đã biết, nhưng có thi thể không?

Có phải thi thể không phải là xương cốt trắng không?

Nếu không có thi thể thì dù có những thứ này cũng không có cách nào." Vương Bàn Tử nghe vậy khựng lại, thi thể Tiểu Đinh, thi thể Tiểu Đinh đi đâu mà tìm đây?

Tìm được rồi, hai mươi năm đã trôi qua, e rằng cũng đã biến thành xương cốt trắng rồi chứ?

Khoan đã.

Vương Bàn Tử không biết ai, chỉ mở miệng cầu khẩn: “Lão Chu, lão Hồ, sau chuyến hạ mộ này, tôi hy vọng có thể cùng tôi về Nội Mông một chuyến, có lẽ tôi còn một tia hy vọng.” Hồ Ba Nhất nghe vậy sững người, sau đó gật đầu.

Hai người nhìn về phía Chu Du, Chu Du cũng không từ chối, mở miệng nói: “Được, vừa hay lần tới đi sa mạc cũng phải tranh thủ trước mùa gió, tôi có thể đi đó xem thử.

Chỉ là bây giờ tôi một không có Khí Phù, hai không có Vẫn Ngọc Ngọc Dũng, dù tìm thấy cũng không làm gì được.

Vậy nên, có chắc là phải đi tìm cái xác đó trước không?” “Vậy tôi phải làm sao?” “Ý của tôi là cứ đợi Lão Kim giải được Kim Ti Quyên Bạch đã, sau đó có thể tìm Quỷ Tỳ.

Nếu tìm được Quỷ Tỳ, tôi có thể mở quan quách của Lâu Lan Nữ Vương, lấy Khí Phù bên trong.” “Lâu Lan Nữ Vương?

Khí Phù đó sao?

Được, vậy quyết định vậy đi.” Sau khi đơn giản quyết định xong chuyện, mọi người trò chuyện một lúc rồi ai về chỗ nấy.

Tuy có một số chuyện chưa rõ, nhưng cũng không cần phải giải quyết hết trong một ngày, tâm tư của Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất cũng không còn đặt nặng ở đó nữa.

Chương 116

Trở về khoang giường, hai người Hồ Ba Nhất bỗng nhiên rơi vào im lặng, chuyện vốn không nên xảy ra giữa hai người lại đã xảy ra.

Vương Bàn Tử nằm trên giường nhìn trần xe, bỗng nhiên mở miệng hỏi: "Lão Hồ, tôi có thể cứu Tiểu Đinh về được không?" Hồ Ba Nhất nghe vậy thở dài một hơi, so với bất kỳ ai, ông cũng muốn Tiểu Đinh có thể được cứu về, nhưng liệu có thể không?

Ban cho Bàn Tử hy vọng?

Lỡ như sau này lại tuyệt vọng thì sao?

"Tôi không biết, nhưng tôi có thể thử một lần." Hồ Ba Nhất dừng lại một chút rồi bổ sung: "Đợi cứu được Tiểu Đinh về, tôi sẽ rời đi, hy vọng anh có thể đón được mỹ nhân về nhà, còn tôi thì không xứng với tình yêu." "Xì, đừng nói mấy lời vô nghĩa đó.

Cứu Tiểu Đinh về, anh cũng không được đi.

Mặc dù tôi yêu Tiểu Đinh, nhưng tôi biết trong lòng cô ấy không có tôi, thế nên tôi thà rằng cô ấy được hạnh phúc, chỉ hy vọng lần này có thể giữ chặt, đừng để cô ấy rời khỏi thế giới tươi đẹp này nữa." Hồ Ba Nhất không nói gì, nhìn trần xe, dường như chìm vào dòng suy nghĩ của riêng mình, chìm vào cái thời đại xuống nông thôn lao động đó.

Lờ mờ, dường như ông nghe thấy tiếng Tiểu Đinh hát, giọng hát hay đến mê hoặc lòng người.

Dường như ông thấy Tiểu Đinh nhảy múa, điệu nhảy có thể khiến chim trời phải ngừng bay đậu xuống.

Lại phảng phất thấy một người con gái, đẹp như tiên giáng trần,

không chút phàm tục.

Ba ngày thời gian cứ thế trôi qua trên xe, Chu Du ngược lại chẳng có chuyện gì vui vẻ xảy ra, dù sao thì hai cô gái cứ nhìn nhau chằm chằm, làm gì cũng không có cơ hội.

Ngược lại, Chu Du phát hiện một vấn đề, Tuyết Lỵ Dương dường như mỗi ngày đều mồ hôi đầm đìa, hơi thở cũng loạn nhịp, ánh mắt nhìn anh mang theo vẻ mê ly.

Nhìn dáng vẻ của Tuyết Lỵ Dương, Chu Du biết nhất định có chuyện gì đó anh không biết đang xảy ra.

Hai ngày trước, anh đã phát hiện ánh mắt Tuyết Lỵ Dương nhìn anh dường như đã mang theo tình ý.

Xuống tàu hỏa, một luồng phong tình dị vực ập đến, phong tục đặc trưng của các dân tộc thiểu số, trên đường cái có thể thấy những người bản địa ăn mặc khác lạ.

Đáng tiếc, chuyến này không phải để du lịch, mấy người tìm người qua đường, hỏi rõ trạm xe buýt sau thôn Doanh Khê.

Trong thôn có đồng đội cũ của Đại Kim Nha khi anh ta xuống nông thôn, người này có giao thiệp làm ăn với Đại Kim Nha, dưới sự giúp đỡ của anh ta, Chu Du đã mua năm khẩu súng lục kiểu 64, đương nhiên súng chỉ là hàng giả cao cấp, uy lực có hạn.

Đáng tiếc là không có súng uy lực lớn, nếu không Vương Bàn Tử và lão Hồ đã muốn mỗi người một khẩu rồi.

Chu Du thì không sao, những thứ sắp đụng phải dùng súng không hiệu quả bằng dùng đao.

Súng đạn cũng chỉ có tác dụng với những người sống yếu ớt.

Đương nhiên, nói vậy thôi, nhưng vẫn mang theo một khẩu, một là

để phòng thân, hai là để nghe âm thanh.

Trong núi rừng nơi đây, một tiếng súng có thể tạo ra tiếng vọng không nhỏ, vì thế còn mang thêm hai cuộn lôi quản.

Mấy thứ này còn dễ dùng hơn súng nhiều, nhưng động tĩnh quá lớn, dễ gây nguy hiểm.

Ngoài ra, Tuyết Lỵ Dương để che giấu thân phận đã mua hai chiếc vợt bắt côn trùng, năm chiếc mũ rơm màu vàng nhạt, giả vờ làm nhân viên của viện bảo tàng tự nhiên.

Bờ sông Thương Lan có nhiều côn trùng, trong đó nổi tiếng nhất là loài Hồ Vũ Điệp dị chủng, nên họ lấy cớ này để vào núi.

Sau khi mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, mọi người đến trạm xe buýt mua vé bắt đầu xuất phát.

Những năm gần đây, ngành du lịch dần phát triển, thêm vào đó, người dân địa phương cần vào thành phố rồi về núi, nên cũng đã mở đường xe chạy.

Xe buýt chạy hai chuyến mỗi ngày, một chuyến đi và một chuyến về, ngày mưa không chạy.

Cộng thêm thời tiết Vân Quý, trung bình mỗi tuần xe chỉ vào núi hai đến ba ngày.

Hôm nay vận khí không tồi, mặt trời rực rỡ, là một ngày đẹp hiếm có.

Nhưng không ngờ, đi xe buýt cũng hồi hộp đến thót tim.

Lúc này không phải loại đường đèo đã được sửa chữa tốt như sau này, đường lúc này cơ bản chỉ là một lối mòn, mặt đường cao thấp không đều, giống như đang chơi xe địa hình, nếu tài xế không cẩn thận một chút, thì đều sẽ chết người.

Đương nhiên bây giờ cũng không đến mức giật mình kinh hãi, mọi người dường như đã quen với tình huống như vậy.

Lúc này chứng sợ độ cao của Bàn Tử phát tác, sợ đến mức run cầm cập, dáng vẻ bây giờ đâu còn hào sảng nữa?

Trông cứ như một cô vợ nhỏ sắp bị bắt nạt.

Hoắc Linh nhìn dáng vẻ của Vương Bàn Tử, có chút khinh thường nói: "Bàn Tử, cái dáng vẻ run cầm cập này còn chẳng bằng phụ nữ.

Chẳng phải cậu hùng dũng lắm sao?

Sao bây giờ lại giống hệt một tiểu nương tử vậy?" Tiểu nương tử e rằng còn biểu hiện tốt hơn cậu ta?

Chu Du thoáng chốc khóe miệng giật giật, bụng dạ đen tối thầm nghĩ: Có lẽ lúc này trông cậu ta giống hệt chị Thái chơi bóng rổ thì đúng hơn!

Bàn Tử thì vừa run rẩy vừa mở miệng nói: "Cô biết cái gì?

Tôi từ nhỏ đã sợ độ cao rồi.

Dáng vẻ bây giờ của tôi đã không tồi rồi, cô tưởng ai cũng giống cô, có cái gan to như vậy sao?" "Cái gan to chứ gì, cả nhà phụ nữ các cô đều có cái gan to!" Không đợi Hoắc Linh mở miệng nữa, bỗng nhiên có một người quay sang nói: "Lần đầu đi phải không?" "Chết tiệt, bị chú ý rồi!" Nhưng Hồ Ba Nhất không hoảng, mở miệng nói: "À, chúng tôi là nhân viên của viện bảo tàng tự nhiên Bắc Bình, cấp trên muốn chuẩn bị một triển lãm Hồ Vũ Điệp.

Tôi nghe nói vùng này rất nhiều Hồ Vũ Điệp, đặc biệt là ở bờ sông Thương Lan, không biết bờ sông Thương Lan có bao nhiêu loại Hồ Vũ Điệp đặc biệt, nên chúng tôi đến đây để bắt một vài con Hồ Vũ Điệp mới lạ, cũng là để nâng cao sự hiện diện của mình, cống hiến một chút cho Tổ quốc." Giao tiếp đối ngoại cơ bản đều do lão Hồ và

Tuyết Lỵ Dương phụ trách, Chu Du thì không giỏi khoản này, Bàn Tử dễ lộ sơ hở, còn Hoắc Linh thì một lòng chỉ nghĩ đến Chu Du, không giao thiệp với người khác.

"À, phải rồi, lần đầu nên chưa quen lắm, đừng thấy đường núi khó đi, nhưng những tài xế này đều đã đi qua hàng trăm lần rồi.

Chương 117

Cứ yên tâm ngồi đi, an toàn mà." "Hừ, dù là vậy, tôi cũng không yên tâm được!" Đó là tiếng lòng của Bàn Tử lúc này.

Đương nhiên, đừng nói Bàn Tử, ngay cả Chu Du cũng không chịu nổi, mẹ kiếp mà lật xe, thân thủ có tốt đến mấy cũng vô dụng thôi.

Đương nhiên, có lẽ anh có thể nhảy ra ngoài trước khi xe lật, nhưng cũng chỉ là trước khi xe lật.

May mà, trên đường đi không xảy ra chuyện gì, lại xóc nảy thêm một tiếng đồng hồ nữa.

Đến nơi, tài xế mở miệng hô: "Già Long Sơn có ai xuống không?

Không ai xuống tôi chạy luôn nhé!" Người bên cạnh Hồ Ba Nhất lập tức mở miệng gọi hai tiếng, khiến chiếc xe buýt nhỏ dừng lại.

Hồ Ba Nhất cũng quay đầu nói: "Được rồi, mọi người xuống xe đi, nhớ mang theo hành lý, đừng để quên đồ." Mấy người thu dọn hành lý xuống xe, có vài người cũng xuống xe, những người này gồm 1 nam 2 nữ, mặc trang phục của người địa phương.

Đoàn người vốn dĩ nên giữ bí mật, không nên đi cùng người khác, nhưng Chu Du lại là người đầu tiên đi theo họ.

Mặc dù anh không hiểu phong tục ở đây, nhưng anh đã xem nguyên tác, biết quy tắc của họ.

Nếu phá vỡ quy tắc, không nói gì khác, người ta chắc chắn sẽ không vui.

Nơi xuống xe tuy gần Già Long Sơn, nhưng thực tế cách Già Long Sơn vẫn còn khoảng hai tiếng đồng hồ.

Mấy người họ cũng đi theo những người kia, nếu không thì thật sự không biết đường mà đi.

Dưới chân Già Long Sơn có một khách sạn nhỏ, chuyên phục vụ những người buôn trà ở vùng này.

Bởi vì giao thông ở đây không tốt, chủ yếu dựa vào trà lá để kiếm chút thu nhập, nên việc tạo một chỗ ở cho họ cũng là điều hợp lý.

Mặc dù mấy người họ không mua trà, nhưng người ta cũng sẽ không đuổi đi, có người có việc làm ăn, cũng có thể dựa vào đó mà kiếm bữa ăn.

Bà chủ là một góa phụ trẻ tuổi, có một cô bé mười sáu, mười bảy tuổi tên Khổng Tước, và một đứa con nhỏ.

Không kể góa phụ ra sao, nhưng cô bé Khổng Tước thì rất xinh đẹp, ít nhất là đẹp hơn rất nhiều so với những cô gái bản địa.

Cùng họ có một khách buôn trà, cũng nhờ khách buôn trà này mà họ mới biết đến khách sạn Thải Vân.

Bà chủ dường như cũng không phải lần đầu gặp khách buôn trà, trong lời nói có thêm vài phần quen thuộc.

Lúc này, cô bé Khổng Tước bưng một ấm trà vào, trà rót vào chén, một mùi hương thanh khiết lan tỏa.

Bàn Tử mở miệng nói: “Thơm thật đó, trà của tiểu a muội sao?

Chẳng phải đặc sản Vân Nam là trà Phổ Nhĩ sao?” Chu Du không đợi cô bé nói, mở miệng: “Bàn Tử, cậu đùa à?

Trà Phổ Nhĩ đều là trà cũ, màu sắc đỏ sẫm, chúng ta đang uống trà xanh, sao có thể là Phổ Nhĩ được?” Vương Bàn Tử nghe vậy uất ức nói: “Lão Chu, đừng có mãi chọc tôi thế chứ, ai mà chẳng có lần đầu tiên, sinh ra đâu phải cái gì cũng biết đâu?” Lúc này, Khổng Tước cũng

mở miệng nói: “Đây là trà Kim Tuyến Hương Vụ Đỉnh của vùng chúng tôi, dùng nước chảy từ tuyết tan trên đỉnh núi để pha.

Mỗi lá trà đều giống như được làm từ vàng, thường để ngắm, không phải để uống.” Bàn Tử nghe vậy, vừa bưng chén trà vừa nói: “Không uống thì làm sao biết ngon, với cả còn phải xem ai pha nữa chứ.” Phong tục dân gian ở đây thuần phác, tiểu Khổng Tước nào đã từng nghe những lời như vậy, nghe xong sắc mặt có chút bối rối, vội vàng xoay người đi vào trong.

Chu Du nhìn thấy vậy, cười nói với Bàn Tử: “Nhìn trúng người ta rồi à?” Bàn Tử nghe vậy mặt đỏ bừng, cổ cứng lại nói: “Thục nữ hiền lành, quân tử cầu hôn chứ.

Lão Chu, anh no không biết đói.

Anh nhìn tôi và lão Hồ xem, đều là người ba mươi tuổi rồi, chẳng lẽ cứ để tôi tiếp tục độc thân mãi sao?” Hồ Ba Nhất sắc mặt thay đổi, mở miệng nói: “Bàn Tử, đừng có lôi tôi vào!” Chu Du cười cười, mở miệng nói: “Bàn Tử nói không sai, thục nữ hiền lành, quân tử cầu hôn.

Mặc dù tuổi của cậu với người ta có thể chênh lệch không ít, nhưng tuổi tác không phải là khoảng cách.

Bàn Tử, lão Hồ, tôi ủng hộ hai người về mặt tinh thần.” Bàn Tử sắc mặt tối sầm: “Chu Du à, anh có cái ý gì hay ho muốn ra tay với con gái nhà người ta đấy à?

Cũng quá trẻ con rồi!” Chu Du cười cười: “Tôi thật sự ủng hộ mà, nhưng cậu phải cẩn thận một chút, lỡ trúng phải một con trùng thì có lẽ Kỳ Lân Kiệt cũng không có tác dụng đâu.

Kỳ Lân Kiệt tuy có công hiệu xua đuổi trùng tà, có thể giải bách độc, nhưng chưa chắc đã chống đỡ được cổ trùng độc đã hơn năm trăm năm đâu.” Nghe vậy, vị khách buôn trà kia cười khà khà, vừa hút

tẩu thuốc vừa nói: “Ha, cô ấy nói cũng đúng.

Cổ thuật bây giờ ít người còn hiểu lắm, những cô gái Miêu gia hiểu được thì cũng chỉ còn lại một phần trăm thôi.

Bây giờ thái bình rồi, cũng chẳng cần đánh nhau nữa, học mấy thứ đó làm gì.

Nếu có người thích thì cứ thử xem, con gái Miêu gia chúng tôi rất dễ thương đó.” Bàn Tử nghe vậy lại có chút động lòng.

Chủ yếu là độc thân lâu ngày, nhìn lợn cái cũng thấy có vài phần mỹ cảm, huống hồ là cô gái như tiểu Khổng Tước chứ.

Mặc dù tuổi tác có hơi nhỏ một chút, nhưng... chắc không thành vấn đề chứ?

Lão Chu chẳng phải cũng chăm sóc một cô bé sáu bảy tuổi sao?

Chu Du cũng không phản bác khách buôn trà, mở miệng nói: “Ông cũng nói rồi đấy, trăm người mới có một, vạn nhất cái người may mắn còn sót lại đó lại vừa hay bị tôi gặp phải thì sao?” Lời của Chu Du vừa dứt, anh cảm thấy hai luồng sát khí truyền đến từ hai bên.

Giây tiếp theo, anh lập tức nghiêm mặt, chính nghĩa nói: “Mặc dù tôi sẽ không nói linh tinh, càng không có ý đồ gì xấu, nhưng tôi cũng phải nhắc nhở một chút vì sự an toàn của Bàn Tử.” Quả nhiên, lời Chu Du vừa dứt, hai luồng sát khí đều biến mất từ hai bên.

Chu Du thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ hai cô nàng này thật rắc rối, chẳng hề ngoan ngoãn như Tiểu Diệp chút nào.

Lúc này tiểu Khổng Tước lại bước ra, giọng nói trong trẻo: “Đến giờ ăn rồi, mọi người ăn cơm đi.” Dù sao cũng là ở núi rừng, trong bữa cơm có không ít món đặc sắc, có một con gà.

Chu Du nếm một miếng, cười nói: “Bà chủ, gà núi ở đây ngon thật

đó!" Bà chủ cũng là một người hoạt ngôn, cười nói: "Nước nào đất nấy mà, gà núi ở đây, tuy cũng có chút mùi đất, nhưng lại ngọt thanh nhiều hơn.

Ngày xưa, chồng tôi ở lại đây, một phần là vì tôi, phần khác cũng vì anh ấy đã thích nghi với môi trường và phong tục ở đây.

Chương 118

Đáng tiếc...” Nói đến đây, sắc mặt bà chủ tối sầm lại, hiển nhiên là nhớ đến người chồng đã mất.

“Xin lỗi, đã làm chị buồn!” Bà chủ nghe vậy miễn cưỡng cười cười: “Không sao, cũng đã hai ba năm rồi, tôi cũng đã nghĩ thông suốt.

Bây giờ tôi chỉ muốn làm tốt hai việc.

Một là nuôi nấng con trai khỏe mạnh lớn khôn, hai là để Khổng Tước ra khỏi núi, đi đây đi đó mở mang tầm mắt.

Con bé của tôi chẳng có gì cả, ở lại đây thật sự là lãng phí.” “Chị!” Không đợi người ta nói hết, Vương Bàn Tử nghe vậy mắt sáng lên, lập tức phấn khích la lớn: “Tôi đây, tôi có thể đưa Khổng Tước muội tử ra ngoài mà!” Lúc này, dáng vẻ của Vương Bàn Tử giống hệt một con sói đuôi to đang vẫy vẫy cái đuôi cáo, khắp nơi đều toát lên vẻ bất hảo.

Trong khoảnh khắc, sắc mặt bà chủ có chút không vui, khẽ nhíu mày.

Tiểu Khổng Tước cũng rụt rè lùi lại một bước.

Thấy vậy, Hồ Ba Nhất vội vàng quát: “Bàn Tử, cậu nói linh tinh gì đó?” Nói xong, Hồ Ba Nhất giải thích với bà chủ: “Xin lỗi chị, bạn tôi nói chuyện không khéo, nhưng không có ý đó đâu.

Cậu ấy là người nhiệt tình, muốn đưa Khổng Tước đi đây đi đó mở mang tầm mắt.

Nếu Khổng Tước thật sự có ý muốn ra ngoài, tôi cũng sẵn lòng giúp đỡ.” “Tôi ở Bắc Bình có vài người bạn có chút quan hệ, nếu Khổng Tước muốn, tôi có thể giúp liên hệ một trường học cho con bé

đi học.

Chi phí tôi có thể giúp chi trả, đợi Khổng Tước tốt nghiệp rồi trả lại cho tôi cũng được.

Đương nhiên, tất cả đều phải dựa trên ý muốn của Khổng Tước, nếu Khổng Tước không muốn, thì cứ coi như tôi chưa nói gì." Lời của Hồ Ba Nhất khiến sắc mặt bà chủ dễ nhìn hơn nhiều.

Bà nhìn Khổng Tước, Khổng Tước lại lắc đầu, không nỡ nói: "Chị, con không nỡ." "Con bé ngốc này, chị có thể đi cùng con cả đời được sao?

Sớm muộn gì con cũng phải lấy chồng rồi đi lấy người ta thôi, sao không ra ngoài xem thử?

Học hỏi mọi thứ, mở mang tầm mắt thì tốt hơn.

Chị thường nghe người ta kể về thế giới bên ngoài, lúc đó chị cũng đầy khao khát mà!" Thế nhưng Khổng Tước lại lắc đầu, chỉ là không còn kiên quyết như vậy nữa.

Thấy vậy, bà chủ áy náy nói với Hồ Ba Nhất: "Chuyện này đợi lát nữa được không?

Để tôi nói chuyện lại với con bé một lần nữa!" "Được thôi, chúng tôi đi rồi cũng nhất định sẽ quay lại, khi đó cô cứ cho tôi câu trả lời là được." Vương Bàn Tử lúc này sắc mặt không tốt, đúng là mất cả chì lẫn chài mà, lão Hồ lại có thể ôm đồm chuyện như vậy chứ?

Sau khi ăn cơm, Tuyết Lỵ Dương và bà chủ đi hỏi thăm tình hình xung quanh, còn Chu Du và Hồ Ba Nhất thì dùng ống nhòm quan sát khu vực.

Hai người đang xem thì Vương Bàn Tử đi đến.

Vừa định mở miệng, Hồ Ba Nhất dường như đoán được ý, sắc

mặt không đổi, thản nhiên nói: "Một lát nữa về phòng.

Lão Chu, có phát hiện gì không?" Chu Du nghe vậy gật đầu.

Phong thủy bí thuật đâu phải loại "nửa vời" như của Hồ Ba Nhất.

Anh chỉ nghe thấy mình nói: "Đi thôi, ra ngoài đi dạo!" Lời Chu Du vừa dứt, Hồ Ba Nhất gật đầu, Vương Bàn Tử cũng vội vàng đi theo.

Ba người chào hỏi rồi tiến vào núi.

Khi ba người Chu Du đã vào trong rừng, Chu Du mới mở miệng nói: "Già Long Sơn không hề đơn giản.

Địa thế núi non liên miên bất tận, cao ngất tận mây xanh, phảng phất như một con chân long.

Với mây mù lượn lờ bao phủ, quả thật có vài phần khí thế của Già Long." Phong thủy bí thuật chia thành Âm quyển và Dương quyển.

Âm quyển nói về thế cục và khí vận vô hình, còn Dương quyển thì nói về địa hình sông núi, xem vận thế.

Hồ Ba Nhất chỉ thiếu một nửa, nên định trước là không thể hiểu được thế cục và khí vận.

"Nếu long mạch tồn tại, thì điều đó đại diện cho cái gì?

Ai cũng biết.

Khí vận của ngọn núi này bàng bạc, theo thế cục, long mạch chắc chắn nằm ở đây." Hồ Ba Nhất gật đầu: "Long mạch là nơi tốt nhất để xây lăng mộ.

Nếu thật sự có long mạch ở đây, thì Mộ Hiến Vương có thể thật sự nằm ở bên trong." Hồ Ba Nhất ngừng lại một chút, tiếp tục nói: "Chỉ là, làm sao vào được Già Long Sơn lại là một vấn đề lớn!" Chu Du ngược lại biết có một con đường thủy trong đó có thể dẫn vào Già

Long Sơn.

Chỉ là tình hình ở đó, Chu Du lại không nắm rõ lắm.

Trong nguyên tác, nếu không phải lão Hồ có chút vận khí, e rằng đã phải bỏ mạng trong con đường thủy đó rồi.

Hiện tại có hai con đường có thể vào Già Long Sơn.

Một là theo nguyên tác đi xuống con đường thủy, đường kia thì là băng qua núi non hiểm trở, vượt qua Già Long Sơn.

Con đường thứ nhất, tiết kiệm công sức, cũng tiết kiệm thời gian.

Ưu điểm của con đường thứ hai là tỷ lệ xảy ra tai nạn dường như nhỏ hơn một chút.

Nhưng con đường phía sau có hoàn toàn an toàn không?

Ngược lại cũng chưa chắc, ban đầu Trần Hạt Tử đã có người chết trên núi, có thể thấy con đường này cũng không dễ đi.

Thấy hai người không nói gì, Vương Bàn Tử cuối cùng không nhịn được, mở miệng nói: "Không, lão Hồ, tôi không hiểu sao, sao chúng ta lại phải chịu trách nhiệm lo cho con bé đi học chứ?

Tôi cũng không có ý đó, người nhà không đồng ý thì chúng ta cũng đâu cần phải bao luôn chuyện học hành của nó?" Hồ Ba Nhất không nói gì, Chu Du lạnh lùng cười: "Bàn Tử, may mà lão Hồ đã đỡ lời cho cậu đấy, nếu không, cái kiểu ông chú dụ dỗ con gái nhà người ta như cậu, người ta chỉ cần hô một tiếng là có thể đánh chết cậu mấy lần rồi." "Cậu hỏi tôi xem, cậu xem lời đó của cậu khác gì với dụ dỗ người ta?

Chương 119

Cái đuôi sói to của cậu còn sắp lòi ra đến nơi rồi, nếu tôi mà không nói gì, người ta không chấp nhặt cũng tám phần sẽ đuổi tôi ra ngoài, khi đó sống ở đâu?

Sống trong núi à?" Chu Du tiếp lời: "Cậu tưởng núi non hiểm trở, nước độc sẽ sản sinh ra dân gian ngoan cường sao?

Ở đây, luật pháp còn không có, người ngoài đâu có nhân quyền." Vương Bàn Tử nhìn hai người một lời một tiếng, nhất thời không biết xen vào thế nào, cuối cùng trực tiếp uất ức tự vả miệng.

"Được rồi, đều tại cái miệng thối của tôi, đừng nói nữa.

Tôi cũng thật là rảnh rỗi quá đi, tự chuốc lấy mắng, giờ tôi biết trách ai đây." Chu Du và Hồ Ba Nhất lúc đó mới buông tha cho cậu ta.

Chu Du nhìn xung quanh một lát rồi bỗng nói: "Lão Hồ, trên đường đi chúng ta phải cẩn thận rồi." Hồ Ba Nhất nghe vậy sững người: "Thế nào?

Lão Chu phát hiện dấu vết động vật rồi sao?" Chu Du nghe vậy lắc đầu, mở miệng nói: "Lão Hồ, anh không hiểu sao?

Đối thủ của chúng ta trong mộ huyệt từ trước đến nay đều không phải động vật, mà là yêu." "Yêu?" "Là những vật được sinh ra từ sự chuyển biến lớn của phong thủy thiện ác, những thứ không hợp lẽ thường thì là yêu." "Trong núi có loài vật biến dị sao?" "Gần như là vậy!" Điều Chu Du lo lắng không chỉ là những thứ trong nguyên tác, giống như Mộ Đáy Biển, có thể khẳng định, nhất định có những thứ mà anh không biết đang tồn tại.

"Được rồi, nhìn ở đây không thấy nguy hiểm, có nguy hiểm thì

cũng ở phía bên kia núi, chúng ta về trước đi." "Ừm!" Đi ra khoảng một tiếng đồng hồ, đến khi quay về đã là ba giờ chiều.

Thấy ba người Chu Du, Tuyết Lỵ Dương bước tới.

Lúc này, Hoắc Linh vẫn luôn nhìn chằm chằm ra cửa cũng nhanh chóng đi đến.

Trong khoảnh khắc, hai cô gái nhìn nhau, lửa điện tóe ra.

Tuyết Lỵ Dương không cạnh tranh với Hoắc Linh, trực tiếp nói: "Đi thôi, chúng ta vào phòng nói chuyện." "Được!" Sau khi năm người trở về phòng, Tuyết Lỵ Dương trực tiếp mở miệng hỏi: "Có phát hiện gì không?" Nghe vậy, Hồ Ba Nhất nói: "Lão Chu nói đi." Chu Du gật đầu: "Mộ Hiến Vương hẳn là ở bên trong rồi.

Già Long Sơn có long mạch, chỉ là long mạch thường đại diện cho việc có thể có những thứ kỳ lạ.

Long mạch gánh vác khí vận và phong thủy, bất kể đụng phải thứ gì cũng đều có khả năng." Hoắc Linh nhíu mày.

"Anh Chu, liệu ở đây có thể đụng phải những thứ như ở Mộ Đáy Biển không?" Chu Du nghe vậy gật đầu, "Cũng thuộc một loại như vậy." "Bây giờ vấn đề duy nhất là làm sao vào được Già Long Sơn." Lời Chu Du vừa dứt, Tuyết Lỵ Dương mở miệng nói: "Cái này tôi biết, vừa rồi Khổng Tước nói gần đây có một con đường sông, có thể xuyên qua Già Long Sơn đến con sông Xà Hà đối diện.

Tôi đã hỏi bà chủ, dòng chảy của con sông êm đềm, bè gỗ xuống nước không có vấn đề gì." "Có đường tắt sao?

Vậy thì tốt quá rồi, tôi cứ nghĩ phải leo núi chắc sẽ mất mạng." Lời của Bàn Tử, Chu Du chỉ gật đầu, nhưng lại không nói tốt hay không tốt, mở miệng nói: "Bây giờ tôi có một vấn đề cần phải cân nhắc." Tuyết Lỵ Dương nghe vậy sững người, hỏi: "Vấn đề gì?"

“Xuống nước thật sự an toàn sao?

Dưới nước có quá nhiều sinh vật không nhìn thấy được, cô cũng biết đấy, dưới nước không như trên cạn, thậm chí có thể không kiểm soát được.” Trong khoảnh khắc, mọi người im lặng.

Tuyết Lỵ Dương mở miệng nói: “Dù là vậy, chúng tôi cũng chỉ có thể thử thôi.

Đường thủy có người đi lại, sẽ không xảy ra nguy hiểm.

Ngược lại, những người đi đường núi, bao gồm cả hướng dẫn viên, không ai sống sót trở về.” Tuyết Lỵ Dương nói vậy, mọi người đều gật đầu.

“Được, vậy quyết định vậy đi, hôm nay nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai tôi sẽ đi dò đường và làm bè, nếu thời tiết không có vấn đề gì, chúng ta sẽ xuất phát.” Mặc dù thời gian nghỉ ngơi không được đầy đủ, nhưng mọi người đều không than vãn, loại môi trường khắc nghiệt này họ chưa từng trải qua sao?

Hoắc Linh cũng đã có kinh nghiệm rồi.

Ngày thứ hai, mọi người ngủ đến tận gần bữa trưa mới tỉnh, thực sự là đi đường quá mệt mỏi, mỗi người đều cảm thấy như bị rút hết gân cốt.

Miễn cưỡng rửa mặt, sau khi tỉnh táo lại, mọi người mới theo sự dẫn dắt của Khổng Tước đến cửa hang dưới chân Già Long Sơn.

Ở đó vừa hay có một lùm trúc, có thể dùng để đóng bè.

“Lão Chu, cậu và Bàn Tử đi chặt trúc đi, tôi sẽ đóng bè, Tuyết Lỵ và Hoắc Linh giúp chặt lá trên cành.” Chu Du gật đầu.

Lúc này Bàn Tử bỗng mở miệng nói: “Lão Hồ, có thể để tiểu a muội làm hướng dẫn viên cho tôi không?” Chu Du không vui nói: “Bàn

Tử, đừng có mãi tơ tưởng đến tiểu a muội nhà người ta được không?

Chúng ta đi du lịch sao?

Chúng ta còn có thể đi tìm cái chết, sao lại có thể kêu tiểu a muội nhà người ta đi chịu chết được?" "Cũng đúng, tôi nói không suy nghĩ rồi.

Thôi, nhanh chóng làm xong chuyến này, tôi về Bắc Bình vậy." Hoắc Linh nghe vậy bĩu môi, khinh thường nhìn Vương Bàn Tử: "Đúng là cái tên bị dục vọng lấn át đầu óc, vẫn là anh Chu của tôi tốt hơn." Lúc này Bàn Tử cũng không biết Hoắc Linh đang nghĩ gì, nếu không chắc chắn sẽ phải tranh cãi đôi câu: đàn ông tốt sao?

Đều như nhau thôi, cô có tư cách gì mà nói?

Chu Du tự nhiên không biết suy nghĩ trong lòng hai người, sau khi tháo Minh Hồng Đao ra thì nói: "Này anh bạn, giúp đỡ một chút tôi không ngại đâu, đúng không?" Chu Du nói xong, người bỗng nhiên động, chỉ thấy anh nhanh chóng lượn một vòng trong rừng trúc rồi thu đao về bên cạnh Bàn Tử, trực tiếp nắm lấy cậu ta.

"Lão Chu, tôi phải đi chặt trúc đây, mọi người đang đợi tôi mà." Lời Vương Bàn Tử vừa dứt, lại thấy những cây trúc trước mặt đột nhiên lệch vị trí.

Giây tiếp theo, tiếng "hoa lạp lạp" liên tiếp vang lên.

Trong số đó, một cây trúc rơi xuống cách Bàn Tử không xa, khiến cậu ta giật mình.

Thấy vậy, Bàn Tử đầu tiên sững sờ, ngay sau đó ánh mắt sáng rực nhìn về phía thanh đao trong tay Chu Du.

"Mẹ kiếp, đao mà lợi hại thế sao?

Lão Chu, lần tới gặp chị dâu, anh có thể làm cho tôi một thanh đao

như vậy được không?" "Nói nhiều quá, đao này chỉ có một thanh thôi, có cho cậu cũng không dùng được.

Minh Hồng Đao với thể chất gấp 12 lần người thường của Chu Du cũng chỉ có thể giải phong 4 tầng, huống hồ là Vương Bàn Tử cái loại người thường này?" "Đừng có coi thường người khác, không tin thì cho tôi dùng thử xem." Không đợi Chu Du nói gì, Minh Hồng Đao đột nhiên phát ra một tiếng đao minh, âm thanh chói tai, hiển nhiên là không muốn Bàn Tử chạm vào.

Bàn Tử không kịp đề phòng bị dọa giật mình, né sang một bên, kinh ngạc nhìn Minh Hồng Đao, mở miệng nói: "Mẹ kiếp, đao thành tinh rồi à." Dường như không hài lòng với việc Vương Bàn Tử nói mình thành tinh, Minh Hồng Đao lại một lần nữa phát ra tiếng đao minh.

Thấy vậy, Chu Du khẽ vỗ Minh Hồng Đao, mở miệng nói: "Cãi nhau với một tên Bàn Tử kiến thức nông cạn làm gì, chúng ta có thân phận mà, ngoan một chút." Theo lời Chu Du vừa dứt, Minh Hồng Đao quả nhiên không kêu nữa.

Bàn Tử có chút cạn lời, Bàn Tử thì sao chứ, Bàn Tử không có nhân quyền sao?

Chương 120

Đặc biệt là Bàn Tử, đợi đấy, ngày mai Bàn gia sẽ giảm béo.

Không có việc gì để làm, Bàn Tử đành cùng Hồ Ba Nhất đi đóng bè trúc.

Chu Du thì đi đến cửa hang, bật đèn pin nhìn xung quanh.

Đèn pin không chiếu được xa, ánh sáng chiếu đến đâu, chỉ thấy vài măng đá, ngoài ra là một mảng tối đen như mực.

Lúc này, Chu Du cảm thấy đỉnh đầu tối sầm lại, ngẩng đầu nhìn lên, mây đen dày đặc.

Anh nhìn một cái liền biết sắp có mưa, một trận mưa lớn.

Kiểu mưa này đến nhanh đi nhanh, nhưng sắc mặt Chu Du lại khẽ biến đổi.

Ngay lúc đó, một tia sáng lóe lên, Chu Du lập tức nhắm mắt lại.

Ngay sau đó, tiếng sấm "oanh long long" vang vọng bên tai, từng luồng thông tin theo tiếng sấm bắt đầu hình thành trong não anh.

Hơn mười giây sau, sắc mặt Chu Du biến đổi.

Kỳ lạ thay lại không nghe thấy âm thanh bên trong hang động, trên núi quả nhiên có thứ đáng sợ.

Không biết thực vật có biến dị hay không, chỉ riêng động vật biến dị đã có vài con rồi.

Tiếng sấm vọng lại, trong đó có ba con vật cao hơn 3 mét, thậm chí còn có một con cao hơn 5 mét.

Đó chỉ là những gì có thể phản hồi lại, không biết còn bao nhiêu thứ không thể phản hồi.

“Lão Chu, bên tôi sắp xong rồi, giúp kéo bè trúc đi, sắp mưa rồi, chúng ta phải nhanh lên.” Chu Du nghe vậy gật đầu, xem ra cũng chỉ có thể liệu cơm gắp mắm mà thôi.

Chiếc bè thì không sao, một người cũng có thể dễ dàng kéo xuống nước.

Khi bè đã xuống nước, Hồ Ba Nhất mới ngạc nhiên nói: “Lão Chu được đấy, hai tháng không gặp, cảm giác khí lực cũng lớn hơn không ít.” Chu Du nghe vậy cười cười, mở miệng nói: “Hình như anh chưa bao giờ thấy tôi dốc toàn lực thì phải.” Hồ Ba Nhất nghe vậy sững người, hình như đúng là vậy thật.

Tuy đã thấy Chu Du ra tay, nhưng dường như chưa bao giờ thấy anh dốc toàn lực.

Lúc này, những hạt mưa to như hạt đậu bắt đầu rơi xuống, Tuyết Lỵ Dương vội vàng nói: “Đợi thêm một lát nữa, chúng ta lên bè đi.” Vì có vật tư và cũng không ít người, nên họ làm hai chiếc bè.

Chu Du dẫn theo Hoắc Linh và Tuyết Lỵ Dương, còn Hồ Ba Nhất thì mang theo khí giới và vật tư.

Đương nhiên, mỗi người đều đeo balo trên lưng.

Năm người tiến vào hang núi, bóng tối bao trùm, may mà trước khi vào đã bật đèn trên mũ bảo hiểm.

Tốc độ bè không nhanh, đèn chiến thuật trên mũ là đủ rồi.

Loại đèn này có năng lượng dùng được từ 6-8 tiếng, hoàn toàn có thể đối phó với tình hình hiện tại.

Lúc này, Chu Du lại nghĩ đến một vấn đề, âm thanh bên ngoài vào bên trong sẽ bị suy yếu vô hạn, nhưng âm thanh bên trong liệu có tiếng vọng không?

Mặc dù nước sẽ hấp thụ một phần tiếng vọng, nhưng cũng không đến mức hấp thụ hết tất cả.

Mặc dù có mang theo đèn pin cường độ cao, nhưng đèn đó tiêu thụ điện năng lớn, trọng lượng cũng không nhẹ, nên chỉ mang một bộ, hai bộ pin và một bóng đèn dự phòng.

Sau khi bàn bạc, Hồ Ba Nhất cố định đèn lên bè, cứ mỗi một hai phút lại bật một lần để xác định tình hình.

Xong xuôi, Chu Du mở miệng hỏi: "Lão Hồ, tôi đã nghĩ ra một cách để xác định lộ tuyến phía trước, nhưng tôi e rằng sẽ dẫn dụ thứ khác đến." Hoắc Linh nghe vậy, mắt sáng lên: "Anh Chu, Thính Lôi sao?

Nhưng ở đây hình như không nghe thấy tiếng sấm?" "Thính Lôi?" Tuyết Lỵ Dương nghe vậy mắt sáng lên, mở miệng nói: "Tuyệt kỹ của Tá Lĩnh?

Thính Lôi Định Huyệt?

Lão Chu biết sao?" Hoắc Linh thấy Tuyết Lỵ Dương không biết, lập tức đắc ý nói: "Đương nhiên rồi, anh Chu của tôi biết nhiều lắm." Lúc này Hồ Ba Nhất và Bàn Tử hoàn toàn cảm thấy mình như hai thằng ngốc, không thể xen vào lời nào.

Hồ Ba Nhất bèn mở miệng nói: "Lão Chu, cái Thính Lôi vừa rồi, có cách nào không?" "Ừm, Thính Lôi Định Huyệt thực ra là một loại kỹ năng trong việc thăm dò mộ, chủ yếu dựa vào tiếng sấm vọng lại để định vị mộ huyệt, mộ thất.

Nhưng tương tự cũng có thể dùng nó để phác thảo địa đồ.

Mặc dù bây giờ không nghe thấy tiếng sấm, nhưng nếu tôi ở bên trong mà bắn một phát súng, hẳn là có thể miễn cưỡng nghe được tiếng vọng." "Chỉ là tôi e rằng bên trong có những thứ kỳ lạ khác,

chúng đã quen với bóng tối, bất kể trên mặt nước hay dưới nước, thính lực của chúng nhất định đều vô cùng kinh người.” Hồ Ba Nhất nghe vậy cũng đang suy tư.

Nghe tiếng vọng thì có thể xác định lộ tuyến, nhưng lại nguy hiểm.

Nếu không nghe, lỡ có ngã rẽ thì cũng nguy hiểm.

Mặc dù Khổng Tước nói đường này đi thẳng, nhưng đã mấy năm rồi không có ai đi, liệu có thật sự không xảy ra biến cố gì không?

Suy nghĩ một lúc, Hồ Ba Nhất mở miệng nói: “Tôi không kiến nghị bắn súng, ngoài vấn đề nguy hiểm đó ra, tôi nghĩ đi xuôi dòng nhất định sẽ có lối ra.

Vì vậy, chỉ cần tránh những tảng đá ngầm là được, việc xác định lối ra và nguy hiểm không chắc đã tỷ lệ thuận với nhau.” Chu Du nghe vậy gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa, bè gỗ tiếp tục trôi về phía trước.

Chẳng bao lâu, từng đốm Lân Hỏa lúc ẩn lúc hiện, trong đường thủy cũng ngày càng âm lãnh.

Thấy cảnh này, Chu Du bỗng nhiên cảm thấy phiền não, lập tức giật mình nói: “Lão Hồ, bật đèn.” Hồ Ba Nhất nghe vậy sững người, lập tức bật đèn pha phía trước.

Khoảnh khắc đèn sáng lên, mọi người đột nhiên thấy phía trước có hai con đường, một con lớn một con nhỏ, chia ra hai bên trái phải.

Hiện tại họ đang ở gần cửa hang, chuẩn bị đi về phía con đường rộng rãi.

Chương 121

"Lão Hồ, chống sào đi, tôi sẽ đi con đường nhỏ." Thuộc tính Tường Thụy trong khoảnh khắc đó đột nhiên trở nên quan trọng, chỉ đường cho Chu Du.

Chu Du dùng sào trúc chống đáy nước, với sức mạnh cường đại của anh, bè trúc đột ngột quay đầu 40 độ.

Khoảnh khắc đổi hướng đột ngột khiến Tuyết Lỵ Dương ở giữa bè trúc mất thăng bằng, nghiêng người về phía dòng sông.

Tuyết Lỵ Dương kêu lên một tiếng kinh hãi, mắt thấy sắp rơi xuống nước, một bàn tay đột nhiên từ phía sau nắm lấy cô, cứng rắn giữ chặt cô trên bè trúc.

Theo việc bè trúc hoàn thành chuyển hướng, lực ly tâm bắt đầu tiêu tán, hai người mới đứng vững.

Tuyết Lỵ Dương nhìn nụ cười của Hoắc Linh, cũng cười nhẹ.

"Cảm ơn!" Mặc dù là tình địch, nhưng dường như cô ấy cũng là một cô gái tốt bụng.

Hoắc Linh kiêu ngạo nói: "Không cần khách sáo, là đồng đội của tôi, tôi sẽ không thấy chết mà không cứu." Tuyết Lỵ Dương cũng không nói gì, nhưng phần ân tình này thì đã ghi tạc trong lòng.

Cùng lúc đó, tình hình ở phía bên kia lại không mấy tốt đẹp!

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử đã quá gần đoạn sông rộng.

Hồ Ba Nhất tuy phản ứng khá nhanh, nhưng dòng nước ở đó bắt đầu chảy xiết hơn.

Nếu cố chuyển hướng thì bè chắc chắn sẽ lật, nên hai người vừa

chèo được một nửa thì Lão Hồ lập tức ra hiệu dừng lại. "Lão Chu, tôi sẽ đợi ở bờ đối diện.

Dòng nước ở đây, khẳng định có lối ra, đừng lo cho tôi." Chu Du đành nói: "Cẩn thận đấy, bên đó khẳng định nguy hiểm.

Ở bờ đối diện, nhớ đánh dấu dọc đường đi." "Được!"Sau khi Chu Du vào thủy đạo nhỏ hẹp, anh nói với hai người phía sau: "Các cô có biết tôi đã đi được bao lâu rồi không?

Tốt nhất là phải tính chính xác đến từng giây." Tuyết Lỵ Dương nghe vậy liền gật đầu, nói: "Tôi biết." Cô lớn lên ở Mỹ, rất coi trọng khái niệm thời gian, nên có thói quen xem đồng hồ trước khi làm bất cứ việc gì.

Cô nhớ rõ, thời gian vào động là 1 giờ 39 phút 45 giây chiều. "Lát nữa hãy nói cho tôi biết.

Bây giờ dòng sông êm ả, ai chèo sào đi?

Tôi cần làm một số việc." Tuyết Lỵ Dương, ở vị trí thứ hai, vị trí dễ đổi nhất, liền nói: "Để tôi.

Hoắc Linh không tiện." Hoắc Linh nghe vậy cũng không nói gì, lúc này cả đội hành động, hợp tác là quan trọng nhất.

Chu Du nghe vậy liền đưa cây sào cho Tuyết Lỵ Dương, sau đó đổi chỗ và nhắm mắt lại bắt đầu suy nghĩ.

Chu Du đã nắm rõ địa hình sườn núi trong đầu.

Kết hợp với sự lan truyền của âm thanh và hình dáng đối xứng của ngọn núi, anh bắt đầu ước tính khoảng cách đường chim bay xuyên qua núi Già Long.

Mặc dù có thể không hoàn toàn chính xác, nhưng cũng có một khoảng cách tương đối.

Lúc này, Chu Du đáng lẽ đã đi được nửa đường và cũng đã hình dung được phía bên kia núi Già Long. "Tuyết Lỵ, tôi đã đi được bao lâu rồi?" Tuyết Lỵ Dương tranh thủ nhìn đồng hồ, lập tức nói: "43 phút 15 giây." Nghe vậy, Chu Du lại nhắm mắt, bắt đầu tính toán tốc độ của bè tre. 2595 giây, trung bình khoảng 0.4 mét/giây, tổng cộng 1038 mét, tức là khoảng 500 mét.

Cộng thêm vấn đề hướng chảy của dòng sông, ước tính thận trọng khoảng 1000 mét, và cũng cần khoảng 40 phút nữa mới có thể cập bờ.

Hồ Ba Nhất gặp tình huống nguy hiểm chắc cũng không còn xa nữa.

Chu Du chần chừ một lát rồi nói: "Tuyết Lỵ, được rồi, 20 phút nữa gọi tôi.

Không, 15 phút thôi, nhớ phải kiểm soát thời gian thật nghiêm ngặt, không thì e là Lão Hồ sẽ gặp chuyện." Tuyết Lỵ Dương nghe vậy hơi sững người, nhưng thấy việc này có liên quan đến Lão Hồ, cô liền đáp một tiếng và không ngừng nhìn chiếc đồng hồ đeo tay.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Tuyết Lỵ Dương chợt nói: "Lão Chu, đã 14 phút 45 giây rồi." Chu Du nghe vậy liền dừng hành động, lấy ra khẩu súng lục, hít một hơi thật sâu, sau đó "bùm" một tiếng súng nổ kèm theo tia lửa.

Chu Du nhắm mắt, bắt đầu xây dựng phản hồi sóng âm.

Quả nhiên là khả thi, không lâu sau, tình hình con đường phía trước hiện rõ trong đầu anh.

Quả nhiên, bên này chỉ có một con đường chính xác, nhưng dường như đã bị lạc, phía trước cũng có hai ngã rẽ, trong đó một ngã dẫn về một con sông lớn khác.

Nếu Chu Du không nhầm, thì đó chính là con đường mà Lão Hồ đã

đi.

Điều này cũng có nghĩa là kẻ truy sát sẽ không truy từ chỗ cũ, mà từ bên trong.

Sắc mặt Chu Du hơi thay đổi, anh trực tiếp nói: "Bám chắc vào, tôi sẽ tăng tốc." "Có chuyện gì vậy Lão Chu?" "Ước tính tôi đã bỏ sót thứ gì đó, phía trước có một ngã rẽ, e rằng sẽ có thứ gì đó nhanh chóng truy sát." Trong lúc Chu Du nói, sâu trong hang núi, một con rắn xanh khổng lồ đột nhiên mở mắt.

Sau khi nghe ngóng động tĩnh, nó "soạt" một tiếng rồi lao xuống nước.

Lúc này, một đàn cá vốn đang bơi về một hướng bỗng quay đầu, bơi về phía hang núi nơi phát ra âm thanh.

Hồ Ba Nhất lúc này cũng nghe thấy tiếng súng.

Anh đang nhìn những hình nhân bị rơi xuống, thì đột nhiên nghe thấy một tiếng "soạt" từ xa.

Lão Hồ lập tức nhỏ giọng nói với Vương Bàn Tử: "Suỵt, đừng lên tiếng!" Giây tiếp theo, dưới ánh đèn pin, một cái bóng khổng lồ bơi qua trong nước.

Chương 122

Những thứ thoát ra từ hình nhân kia chỉ lật một vệt nước rồi biến mất.

Lúc đó, cái bóng đen đột nhiên từ lòng sông trồi lên, đôi mắt rắn khổng lồ lóe lên sát khí lạnh lẽo.

Con rắn cao ba mét phá mặt nước, nhìn về phía Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử.

Mắt của loài rắn đều nhìn thấy nguồn nhiệt, mặc dù sau khi đột biến có thể thay đổi, nhưng bản năng dò tìm nguồn nhiệt thì không biến mất.

Thế nên sau khi ăn món khai vị, nó đã có một món chính.

Còn về âm thanh kia?

Cần gì phải bỏ gần tìm xa.

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử ngây người kinh hãi.

Hai người vô thức nuốt nước bọt, Vương Bàn Tử còn nói: "Chết tiệt, con rắn này to quá thể!

Lão Chu cái tên khốn kiếp đó, giờ thì hại chết tôi rồi, chắc tôi phải làm mồi cho con rắn lớn này quá." Hồ Ba Nhất cũng sợ đến run rẩy, nhưng không hoảng loạn, anh nói: "Những thứ Tiểu Diệp đưa cho chúng ta không phải vẫn còn đó sao?

Có lẽ có thể thử một chút, biết đâu có thể hạ gục tên khốn này." Vì phải xuống mộ, Diệp Nhất Tâm cũng đã đưa cho Hồ Ba Nhất và hai người kia không ít đồ.

Thế nên những bình thép nhỏ với nhiều kiểu dáng khác nhau cũng

có sẵn trên người họ, vẫn còn sức để chiến đấu.

Đúng lúc đó, đột nhiên có tiếng "loảng xoảng" như kim loại va vào nhau.

Trong khoảnh khắc, Hồ Ba Nhất sững sờ, tiếng kim loại đó là gì?

Nhưng anh lại thấy trong mắt con rắn khổng lồ phía trước lộ ra một cảm xúc gọi là kinh hoàng và hoảng loạn.

Ai mà biết được anh có thể đọc được cảm xúc trong mắt rắn, nhưng rõ ràng là anh không đọc nhầm.

Giây tiếp theo, con rắn xanh khổng lồ quay đầu bỏ chạy, không thèm nhìn lại món mồi ngon trước mắt nữa.

Lúc này, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử như đang nằm mơ.

Vương Bàn Tử không dám tin vào mắt mình, hỏi: "Lão Hồ, tôi được cứu rồi sao?" Hồ Ba Nhất tuy cũng không dám tin, nhưng anh biết, đây có lẽ không phải là điềm lành.

Có lẽ có thứ gì đó hung tàn hơn đang đến, thứ khiến con rắn xanh khổng lồ kia kinh hãi, thì nó sẽ là gì đây?

May mắn thay, nhờ lời nhắc của Chu Du, đèn pin vẫn còn điện.

Khi Hồ Ba Nhất nghe thấy tiếng động từ xa, anh liền bật đèn pin lên.

Giây tiếp theo, cảnh tượng ở đó hiện ra trước mắt hai người.

Chỉ thấy vô số con cá ánh vảy bạc đang vây đánh con rắn xanh khổng lồ kia.

Những con cá vảy bạc này trông không lớn, nhưng lại có hàm răng sắc nhọn.

Mỗi lần cắn vào con rắn xanh khổng lồ đều có thể xuyên thủng

vảy, cắn đứt một miếng thịt, cho thấy răng của những con cá này sắc bén đến mức nào.

Vương Bàn Tử sợ hãi kêu lên: "Lão Hồ, cá ăn thịt người!

Tôi sợ nhất là thứ này.

Sớm biết vậy thì đã xem hoàng lịch rồi.

Nếu một lát nữa bị cá ăn thịt, anh có thể cho tôi một viên đạn trước không?

Tôi thà bị súng bắn chết chứ không muốn làm mồi cho cá ăn thịt người." Lúc này Hồ Ba Nhất cũng bất an trong lòng.

Cái cảm giác bị cắn từng miếng từng miếng một, rõ ràng anh cũng không muốn trải qua.

Hồ Ba Nhất đáp: "Được thôi, đến lúc đó tôi sẽ cho cậu một phát, rồi tôi tự cho mình một phát.

Thà tự sát còn hơn bị cắn chết." Cùng lúc đó, Chu Du ở bên này, phía sau hình như ngoài tiếng nước ra thì không có động tĩnh gì cả?

Anh đã không thu hút được những thứ đó sao?

Vậy Lão Hồ sẽ không gặp chuyện gì chứ?

Anh vừa đi qua ngã rẽ phía trước, nhưng lạ lùng là không nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào.

Phản ứng chậm một chút, cũng đã gần năm phút rồi, không lẽ vẫn chưa có gì sao?

Nghĩ vậy, Chu Du lại giơ súng lên, "bùm" một tiếng bắn ra.

Cùng lúc đó, lũ cá ăn thịt người vừa ăn thịt con rắn xanh khổng lồ dường như đã rơi vào trạng thái cuồng bạo.

Giờ đây chúng tràn đầy bạo lực, dường như chỉ muốn cắn xé.

May mà chúng không ăn chay, dù bè tre ở xa, nhưng mùi tre lại không thu hút được sự chú ý của chúng.

Vì hai người đã ăn Kỳ Lân Kiệt, nên những con côn trùng trong hình nhân cũng không bám vào.

Lúc này, lại nghe thấy một tiếng súng nữa truyền đến, lũ cá ăn thịt người kia đột nhiên quẫy đuôi, bơi về phía phát ra âm thanh.

Chương 123

Sự thay đổi đột ngột này khiến Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử ngây người.

Vương Bàn Tử nói: "Mấy tên này đi theo âm thanh sao?

Vậy Lão Chu đang thu hút những thứ này ư?

Vậy thì tôi phải cảm ơn anh ta rồi.

Nếu không, e rằng tôi khó thoát khỏi miệng con rắn xanh khổng lồ kia." Hồ Ba Nhất gật đầu, nói: "Nhanh lên tìm đi, ai mà biết phía trước có gì.

Tiếng súng kinh động không nhất thiết chỉ có những thứ này, lên bờ sớm thì an toàn sớm một phần." "Được!" Chu Du cũng không giảm tốc độ, anh liên tục chống sào tre, cố gắng tăng tốc cho bè tre.

Những gì cần làm thì đã làm rồi, Hồ Ba Nhất có thoát khỏi nguy hiểm được hay không thì chỉ có thể xem số mệnh của anh ta.

Thêm ba phút nữa trôi qua, Chu Du đột nhiên nhíu mày, ngay sau đó cảm giác khó chịu xuất hiện phía sau anh.

Anh biết những thứ đó cuối cùng cũng đến rồi, cũng không biết có ăn thịt Hồ Ba Nhất và hai người kia hay không, rồi mới thả ra.

Không lâu sau, tiếng "loảng xoảng" như kim loại va vào nhau lại vang lên. "Âm thanh gì vậy?" Hai cô gái vừa lo lắng vừa tò mò nhìn về phía sau, biết chắc tiếng súng vừa rồi của Chu Du đã thu hút thứ gì đó. "Cá, đừng căng thẳng!" Chu Du nói, đồng thời châm ngòi quả lôi quản (lựu đạn) đã mở sẵn, ném về phía phát ra tiếng kim loại, và nói: "Tất cả bám chắc vào bè, lát nữa có thể sẽ hơi chao đảo." Tuyết Lỵ Dương hỏi: "Cá mới có thể phát ra tiếng kim loại va vào nhau sao?" Nói xong,

Tuyết Lỵ Dương lấy khẩu súng tín hiệu ra, nhắm về phía sau bắn một phát.

Giây tiếp theo, những con cá vảy bạc lấp lánh như sóng bạc từ xa ập đến gần.

Nhìn thấy cảnh đó, sắc mặt Tuyết Lỵ Dương và Hoắc Linh thay đổi, đúng là cá thật, nhưng những con cá này rõ ràng không bình thường.

Chưa đầy vài giây, "bùm" một tiếng nổ lớn kèm theo tia lửa.

Ngay sau đó, dường như có một đàn vảy bạc bay lên, đồng thời có thể thấy đầu cá há ra với hàm răng sắc bén.

Thấy vậy, sắc mặt Tuyết Lỵ Dương thay đổi.

Cô cầm chiếc dù Kim Cương, chạy đến bên Hoắc Linh, kéo Hoắc Linh về phía trước một chút, sau đó trực tiếp mở dù ra chắn phía sau.

Áp lực đột ngột khiến bè tre suýt lật, nhưng Chu Du hơi ghì xuống thì bè lại ổn định trở lại.

Chu Du nhìn Tuyết Lỵ Dương, nói: "Được rồi, xem ra tôi không cần giúp nữa.

Nhưng lần sau hy vọng cô có thể báo trước một tiếng, như vậy dễ lật thuyền lắm." Trong lúc xuôi dòng, Chu Du tiện tay dùng sào tre gạt bay vài con cá chết.

Tuyết Lỵ Dương quay đầu lại lườm anh, nói: "Không báo trước một tiếng thì sao?

Lỡ bị mấy con cá răng đao cắn mất một miếng thịt thì sao?

Chẳng lẽ chúng tôi bị hủy dung, biến thành xấu xí hết sao?" "Đừng nói vớ vẩn, không thấy tôi đã cầm sào lên rồi sao?

Vài con cá chết thì chẳng là gì.

Bám chắc vào!" Chu Du vừa dứt lời, dòng nước cuồn cuộn, trực tiếp nâng bè tre lên một đợt sóng, nhanh chóng trôi đi một đoạn.

Đợt sóng đột ngột suýt làm Tuyết Lỵ Dương ngã, nhưng Hoắc Linh một tay bám vào bè tre, một tay kéo cô lại.

Hai cô gái nương tựa vào nhau, quả thật là chị em tốt.

Những con cá ăn thịt người kia không đuổi theo kịp, bị máu của đồng loại kích thích, bắt đầu tự tàn sát lẫn nhau.

Khi dòng nước trở lại êm ả, Chu Du lại chống sào đẩy bè, đồng thời nói: "Bây giờ mọi người quay lại đi, chúng ta cứ ghì chặt bè chèo sào thế này mệt lắm." Tuyết Lỵ Dương nghe vậy lườm anh một cái, thu dù Kim Cương lại, nói với Hoắc Linh: "Em gái, ra vị trí giữa đi.

Nếu lũ cá đó lại đến, có dù Kim Cương chị cũng có thể chống đỡ được." Hoắc Linh nghe vậy lườm lại, vừa đi về phía trước vừa nói: "Đừng gọi bừa, em chưa thừa nhận thân phận chị gái đâu." Tuyết Lỵ Dương buồn cười lắc đầu, nhưng cũng không nói gì thêm.

Lúc đó, Chu Du đưa hai quả lôi quản cho Hoắc Linh, nói: "Nghe thấy tiếng kim loại va vào nhau thì ném lôi quản đi." "Vâng!" Chu Du không ngây thơ nghĩ rằng một quả lựu đạn có thể giết chết hết lũ cá ăn thịt người kia.

Nếu chúng chưa no sau khi ăn thịt những con cá bị thương, thì chắc chắn sẽ tiếp tục truy đuổi.

May mắn là chắc sắp đến rồi.

Quả nhiên, vài phút sau, lũ cá răng đao lại đuổi đến.

Nghe thấy tiếng động, Hoắc Linh không chút do dự trực tiếp ném ra một quả lôi quản.

Trong tiếng nổ long trời, vảy bạc bay tán loạn.

Chu Du nhìn một cái, quả lôi quản được ném vừa đúng lúc, không có con cá nào bị nổ ở phía trước, có vẻ như nổ sớm hơn một chút.

Mặc dù như vậy thời gian ngăn cản ngắn hơn một chút, nhưng lại an toàn hơn.

Lúc đó, phía trước xuất hiện một cửa động, ánh sáng lóe lên, rõ ràng là đã đến nơi. "Tuyệt vời!" Hô, cuối cùng cũng đến rồi.

May mà Chu Du mang theo lôi quản, nếu không với nhiều cá ăn thịt người như vậy, e rằng khó thoát.

Ra khỏi cửa động, Chu Du chống sào sang một bên, sau khi bè cập bờ, anh lập tức nhảy xuống, rồi trực tiếp kéo cả hai cô gái và chiếc bè lên bờ.

Thấy vậy, Tuyết Lỵ Dương kinh ngạc nói: "Lão Chu, anh ăn cái gì mà lớn lên thế?

Chương 124

Một mình địch mười sao?" Chu Du nghe vậy, ý vị thâm trường nói: "Tôi ở một số phương diện cũng một mình địch mười, cô có muốn thử xem không?" Tuyết Lỵ Dương nghe vậy hoàn toàn không sợ, ngược lại còn cười khiêu khích: "Anh dám không?" Hoắc Linh nghe vậy lập tức nhảy xuống, đồng thời túm lấy Chu Du, nhăn mặt nói: "Anh Chu, em là người đầu tiên." "Em..." "Em là người đầu tiên!" "Anh biết rồi." "Em là người đầu tiên!" Mẹ kiếp, dám đổi câu khác không?

Có thể để tôi nói hết câu không?

Chu Du há miệng, chưa kịp nói gì, Hoắc Linh lại nói một câu: "Em là người đầu tiên." Không đợi Hoắc Linh nói xong, Chu Du một tay giữ lấy đầu cô, trực tiếp cúi xuống, chặn đứng những lời nói líu lo như máy phun độc của cô vào miệng.

Trong khoảnh khắc, Hoắc Linh mở to mắt, sau đó mắt cô nheo lại.

Tuy nhiên, Hoắc Linh lại chẳng biết làm gì, dáng vẻ ngây ngô đó khiến người ta không thể trách cứ.

Hơn nữa, nơi này rõ ràng không phải chỗ để nói chuyện yêu đương, Chu Du hôn hai cái rồi buông ra.

Lúc đó, Tuyết Lỵ Dương nhảy xuống, mỉm cười nhìn hai người, mắt nheo lại, gật đầu về phía Hoắc Linh. "Đẹp rồi chứ!

Đẹp rồi thì nhanh đi thôi.

Nơi này không phải chỗ để hồi tưởng những cảm giác tốt đẹp đâu." Hoắc Linh nghe vậy ngây người, ngạc nhiên nhìn Tuyết Lỵ Dương hỏi: "Tuyết Lỵ Dương, cô không giận sao?" Tuyết Lỵ Dương

nghe vậy tựa hồ không hiểu, nói: "Giận gì chứ?

Đàn ông với phụ nữ thân mật, không phải là chuyện bình thường sao?" "Ơ?

Hình như có gì đó không đúng thì phải?" Chu Du tự hỏi.

Tuyết Lỵ Dương nói: "Nhanh đi đi, lát nữa cá ăn thịt người bay ra, cắn một miếng là hủy dung đấy." Tuyết Lỵ Dương nghe vậy vỗ nhẹ Chu Du, không vui nói: "Đừng hù dọa, loại cá ăn thịt người này chỉ sống ở những nơi âm u lạnh lẽo, không thể ra ngoài được." Chu Du cười, sau đó nhìn quanh.

Nơi này khác với đầu núi bên kia, không hề có mưa, nhưng trên núi vẫn mây mù giăng lối, không thể nhìn rõ địa hình.

Dưới đất thì dây leo cây cối già cỗi chằng chịt, không thấy rõ địa thế.

Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật bị hạn chế một phần ở đây.

Tốt nhất là phải dựa vào Thiên Tự Thiên (phần chỉ dẫn về trời) để giúp định vị một chút.

Hoắc Linh nói: "Lão Chu, anh đã nhìn ra được gì chưa?

Hay là để tôi đi tìm Lão Hồ trước đi.

Anh ấy chắc cũng ở sườn núi thôi, đợi mọi người tập hợp rồi hãy tính toán chuyện khác." "Ừm, tuy tôi hiện tại đã có một chút suy đoán trong lòng, nhưng cần phải đợi buổi tối xem sao trời.

Chỉ hy vọng đêm nay tầng mây có thể tan đi, nếu không thì thật khó định vị." Tuyết Lỵ Dương nghe vậy nhìn tầng mây trên trời nhưng cũng không mấy lạc quan.

Hoắc Linh lúc này tiến lại gần, nói: "Chỉ cần không ngốc, tôi hẳn

là dễ dàng tìm thấy, chỉ là không thể vào ban ngày." Tuyết Lỵ Dương nghe vậy nhíu mày: "Đèn pin Lang Nhãn?" "Đúng, cây đèn đó sáng mạnh như vậy, buổi tối chỉ cần bật lên là tôi lập tức có thể định vị được vị trí của anh ấy." Chu Du nói: "Tôi lại hy vọng anh ta sẽ không bật đèn!" Tuyết Lỵ Dương nghe vậy nhìn Chu Du, nói: "Sợ có một số động vật sẽ bị ánh đèn thu hút sao?" "Ừm, có lẽ không phải những động vật bình thường.

Địa thế xung quanh núi Già Long rất tốt, hồi long sơn, bên kia núi đều có yêu quái.

Bên này tuy tôi chưa nhìn thấy, cũng chưa nghe thấy, nhưng chỉ có nhiều chứ không ít đâu.

Đi thôi, tôi đi tìm Lão Hồ trước." Hai cô gái nghe vậy cũng gật đầu, đi theo Chu Du ngược dòng nước tìm kiếm.

Hướng Hồ Ba Nhất bị cuốn trôi là hướng đó, nhưng ở hướng này lại không nghe thấy lối ra, cũng không biết có bị chặn lại hay không, và tại sao.

Bây giờ đã hơn 3 giờ chiều, đi bộ hai tiếng đồng hồ vẫn không thấy ai.

Chu Du nhìn sắc trời rồi nói: "Đừng đi nữa, tìm chỗ nghỉ ngơi trước đi.

Tôi sẽ dựng một cái lán.

Thời tiết ở đây quá khó lường, không chừng lại mưa." Tuyết Lỵ Dương nghe vậy gật đầu, nói: "Vậy anh cứ đưa Hoắc Linh đi làm đi, Hoắc Linh phụ trách cảnh giới, tôi sẽ tìm thêm ở gần đây, hy vọng có thể tìm thấy Lão Hồ." Chu Du cũng không có ý kiến gì về việc này, dù sao thì ở lại hay không cũng đều phải làm việc.

Chu Du nhắc nhở: "Cẩn thận một chút, chưa chắc đã an toàn đâu."

"Được, tôi biết rồi.

À, đưa cho tôi hai quả lôi quản." Chu Du nghe vậy, trực tiếp đưa tất cả những quả lôi quản đã tháo chốt cho Tuyết Lỵ Dương.

Mặc dù trên núi Già Long chủ yếu là đá hoa cương, cây cối thưa thớt.

Nhưng dưới đây giống như một lòng chảo, cây cối mọc um tùm như rừng nguyên sinh, thậm chí có những cây cổ thụ ngàn năm tuổi.

Ngay cả những cây ngoài cùng cũng cần hai người ôm, lá xanh tốt có thể che mưa lớn.

Chu Du vung Minh Hồng Đao trong tay, ngay cả những cây cổ thụ ngàn năm cũng không hề bị cản trở mà chém xuống.

Anh dùng tay đẩy một cái, thân cây lập tức đổ xuống, tiếng "rầm rầm" kinh động chim chóc bay tán loạn khắp nơi.

Lúc đó, gần đó có một con mèo hoa vằn, cao khoảng một mét rưỡi, thân dài không kể đuôi khoảng ba mét, đột nhiên mở mắt.

Sau khi nhìn những cái cây đang đổ xuống, trong mắt nó hiện lên một tia cảnh giác.

Mỗi nơi đều có chúa tể của nó, và nơi này chính là địa bàn của nó.

Chu Du không để ý đến động tĩnh phía sau, có Tường Thụy và Minh Hồng Đao bên cạnh, anh không lo bị tấn công bất ngờ.

Anh ước lượng chiều dài tương đối của cây cối rồi bắt đầu cắt thành từng tấm ván.

Với Minh Hồng Đao trong tay, những việc vốn cần vài ngày mới xong thì anh có thể hoàn thành trong chớp mắt.

Từng tấm ván gỗ mới tinh hiện ra trong tay anh.

Chương 125

Chu Du ở một đoạn trên sườn núi Già Long, lợi dụng một chỗ lõm của vách núi, đã dựng một bức tường chắn dài hơn mười mét.

Với góc tam giác này, ngay cả gió mạnh nhất cũng chỉ có thể thổi qua khe hở, không thể thổi đổ.

Nước mưa cũng có thể được che chắn hoàn toàn, còn về lũ côn trùng nhỏ thì không cần lo lắng, Kỳ Lân Kiệt đã giải quyết hậu họa.

Chu Du vừa giải quyết xong vấn đề chỗ ở, vừa thở phào một hơi, đột nhiên một tiếng sấm vang lên giữa không trung.

Sấm?

Không đúng, tiếng sấm này không có sức xuyên thấu của sấm sét.

Tuyết Lỵ Dương?

Chu Du xác định phương hướng và nhìn về một phía, nơi đó cách đây khoảng 500 mét.

Chu Du nhanh chóng xuống núi, đồng thời Hoắc Linh nói: "Chu Du, hình như Tuyết Lỵ Dương gặp chuyện rồi." "Ừm, tôi đi xem sao." Chu Du vừa dứt lời, chạy được hai bước thì chợt nhận ra không có ai theo sau.

Anh quay đầu nhìn lại, Hoắc Linh đang ở cách đó 10 mét.

Thấy vậy, anh vỗ trán một cái, nhanh chóng chạy lại bên Hoắc Linh, vác cô lên chạy.

Hoắc Linh vốn không nặng lắm, cộng thêm túi xách của cả hai đã đặt xuống đất, nên cũng không ảnh hưởng gì.

Đoạn đường hơn 500 mét ngắn ngủi, Chu Du chạy mất gần 30

giây.

Chủ yếu là do có quá nhiều chướng ngại vật trên đường, ảnh hưởng đến tốc độ.

Từ xa, khi Chu Du nhìn thấy bóng người, anh liền đặt Hoắc Linh xuống và nhanh chóng chạy tới. "Cẩn thận một chút, có chuyện gì thì la lớn lên." Hoắc Linh vừa được đặt xuống, đang từ từ thích nghi, nghe vậy lập tức quay đầu nhìn lại, vừa nhìn thấy thì mắt cô co rút lại.

Vì chuyện ở Hải Đáy Mộ, cô đã về nhà tra cứu rất nhiều sách vở, cuối cùng cũng tìm thấy tư liệu về những loài vật kỳ dị trong một cuốn sách tên là Sơn Hải Kinh.

Sau đó cô còn tìm thấy tư liệu về Tây Vương Mẫu...

Sơn Hải Kinh tổng cộng 18 quyển, chia thành Sơn Kinh và Hải Kinh, ngoài địa lý, bản đồ, giới thiệu bộ tộc, còn có một số loài vật đặc biệt, đó là 'yêu quái'!

Nếu không tận mắt thấy một trong số đó, e rằng cô cũng sẽ cho rằng những thứ này không phải thần thoại.

Nhưng sau khi chứng kiến những quái vật trong đó, cô không thể không tin.

Thứ đang ở trước mắt chính là một loại yêu quái trong Sơn Hải Kinh, Hổ Giao.

Nó có hình dáng như cá bình thường nhưng lại có một cái đuôi rắn, đầu như đầu chim uyên ương, vảy cứng rắn như kim loại.

Hoắc Linh vốn nghĩ loại Hổ Giao hình dáng như cá này chắc không lớn, nhưng không ngờ Hổ Giao lại lớn hơn cô gấp mười lần.

Chỉ riêng một cái đùi của nó đã to hơn cô, cái đuôi rắn đó chắc

phải một người ôm mới xuể và dài ba mét.

Lúc này, không chỉ Tuyết Lỵ Dương đang chạy trốn, mà Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử cũng kinh hãi chạy theo.

Bàn Tử vừa chạy vừa la lên: "Lão Chu, to chuyện rồi, anh mà không đến là tôi đi đời đấy.

Nhanh lên đi, dùng con dao đó chém chết nó đi!" Minh Hồng Đao của Chu Du đã xuất hiện trong lúc anh chạy.

Anh cũng không ngờ vừa mở màn đã đụng phải một con quái vật lớn như vậy.

Mẹ kiếp, tiếp theo đánh thế nào đây? "Cứ đánh tay đôi thôi!" Chu Du nghĩ, trực tiếp chuẩn bị ra tay.

Chiêu thức đối phó loại quái vật này không có nhiều ý nghĩa, nhưng né tránh thì hữu dụng.

Cùng lúc đó, Hổ Giao cũng nhìn thấy Chu Du đang xông tới, lập tức nổi giận. "Chết tiệt, con sâu nhỏ này đang khiêu khích sao?" Hổ Giao trong lúc chạy phát ra một tiếng gầm giận dữ, tiếng gầm vang như sấm sét giữa trời quang, cực kỳ chói tai.

Lúc đó, ba người Lão Hồ và Chu Du lướt qua nhau, ba người chia ra hai bên.

Chu Du thì tiếp tục lao thẳng về phía Hổ Giao, tốc độ của anh không nhanh, chỉ dùng khoảng sáu mươi phần trăm sức lực.

Tốc độ này có thể dễ dàng thực hiện các kiểu chuyển hướng cực hạn, là tốc độ hữu dụng của sát thủ.

Chu Du và Hổ Giao lao vào nhau, khoảng cách chưa đầy mười mét gần như chớp mắt.

Hổ Giao trực tiếp vung một móng vuốt về phía Chu Du, cái chân to

hơn Chu Du của nó nhanh như chớp.

Ngay khoảnh khắc Hổ Giao giơ móng vuốt lên, Chu Du lóe mình bay sang một bên.

Khi móng vuốt vồ xuống, Chu Du đã ở phía trước cái chân bên kia.

Móng vuốt của Hổ Giao vồ hụt, nó trơ mắt nhìn Chu Du chạy qua trước một móng vuốt khác, nhưng không thể duỗi móng vuốt ra.

Lúc đó, Minh Hồng Đao trong tay Chu Du nhanh chóng lóe vàng, theo chân trước của Hổ Giao chém từ dưới lên.

Ánh đao lóe lên, Chu Du trên không trung lộn ngược ra sau tiếp đất.

Chương 126

Hổ Giao vừa thu một móng vuốt lại, lập tức giơ móng vuốt kia lên, nhưng móng vuốt vừa động, máu tươi lập tức bắn ra, máu đỏ sẫm phun ra như bị cắt đứt động mạch.

Ngay lúc này, một cơn đau kịch liệt lập tức xâm chiếm não hải của Hổ Giao.

Cùng lúc Hổ Giao phát ra tiếng gầm thét chói tai, cái đầu to lớn của nó lại cắn về phía Chu Du.

Lúc này, trong mắt Hổ Giao lóe lên hung quang, nhuộm đầy màu máu.

Rõ ràng, vết thương vừa rồi không những không khiến nó nản chí, mà còn kích động sự phẫn nộ của nó.

Chu Du lóe người né tránh cú cắn của Hổ Giao, nhưng ngay lúc đó, cái lưỡi trong miệng Hổ Giao như một viên đạn, bắn thẳng về phía anh.

Chu Du giật mình trong lòng, mùi tanh tưởi nồng nặc không tan biến dưới áp lực gió.

Những gai nhọn trên lưỡi như mũi tên, chứa đầy sát thương chết người.

May mắn thay, lúc này bên cạnh Chu Du có một cái cây.

Chu Du đối diện cái cây đó, đột nhiên đá mạnh một cước, trong khoảnh khắc né tránh được vị trí hiện tại.

Giây tiếp theo, cái lưỡi đó xé gió lao tới, những gai nhọn trên đó trực tiếp xuyên thủng cái cây lớn hai người ôm không xuể.

Không những thế, lực đạo trên lưỡi còn khiến cái cây "rầm" một tiếng, trực tiếp bị đánh gãy.

Mắt Chu Du co rút lại.

May mà anh đã né tránh, nếu không thì chắc chắn sẽ bị xuyên tim thấu bụng.

Lợi dụng lúc cái lưỡi của đối phương chưa kịp thu về, khi nó còn ở rất gần, Chu Du giơ Minh Hồng Đao lên quá đầu, một đao chém xuống.

Mặc dù cái lưỡi của Hổ Giao thu về rất nhanh, nhưng vẫn không nhanh bằng Minh Hồng Đao trong tay Chu Du.

Đoạn đầu lưỡi mang gai nhọn trực tiếp bị chém đứt.

Lúc đó, một luồng gió dữ dội ập đến, Chu Du thầm kêu không ổn.

Trong khóe mắt, một cái bóng đen lóe lên, một luồng gió mang theo tiếng gầm xé gió từ xa ập đến gần.

Chu Du trong lòng chùng xuống, thầm nghĩ không hay rồi.

Trong tích tắc, anh chỉ kịp nghiêng người đưa đao ngang ra.

Giây tiếp theo, anh nhìn rõ cái bóng đen đó là gì, hóa ra là cái đuôi của Hổ Giao.

Cú quất đuôi rắn này không thể dùng từ "thần tốc" để hình dung nữa.

Khoảnh khắc Minh Hồng Đao và đuôi rắn va chạm vào nhau, "bùm" một tiếng nổ lớn vang lên, Chu Du chỉ cảm thấy như bị một chiếc tàu hỏa cao tốc đâm vào.

Anh chưa kịp cảm nhận kỹ thì đã như một viên đạn bay xa mười mấy mét.

May mà anh không đỡ cứng nhắc, mà thuận theo lực bay, dọc đường liên tục mượn lực, sau khi tiếp đất thì lăn ra bốn năm mét mới dừng lại.

Khi anh miễn cưỡng chống đỡ cơ thể đứng dậy, "phụt" một ngụm máu tươi phun ra.

Trừ lần ở Bạch Khởi ra, đây là lần bị thương nặng nhất của anh.

Ngay lúc này, anh cảm thấy toàn bộ xương cốt trên cơ thể đều đang kêu rên, nỗi đau đang gầm thét.

Hai bàn tay miễn cưỡng chống đỡ cơ thể đều đang run rẩy.

Cùng lúc đó, Hổ Giao cũng không truy kích, nó cũng đang đau đớn gầm thét.

Cơn đau do đứt lưỡi là thứ mà bất kỳ sinh vật nào cũng không thể bỏ qua.

Nếu không đợi cơn đau dịu đi, e rằng nó cũng sẽ chết.

Sắc mặt Chu Du lộ vẻ cay đắng, khó khăn quá, mẹ kiếp chưa đánh phó bản mà đã muốn chìm rồi sao?

Chu Du ơi Chu Du, cứ tưởng khai mở Thanh Long Huyết Mạch, chỉ với thể chất gấp 12 lần người thường là đã có thể tự mãn rồi sao?

Phải nhận rõ sự thật đi, hiện tại mình chỉ là một tên tép riu, thậm chí còn không đánh nổi một con chó giữ nhà!

Cuộc chiến giữa Chu Du và Hổ Giao diễn ra quá nhanh, từ lúc bắt đầu đến nửa chừng nghỉ ngơi chỉ diễn ra trong vòng chưa đầy mười giây.

Khi mọi người kịp phản ứng thì cả hai đã lưỡng bại câu thương.

Cao thủ ra chiêu, chỉ tranh sớm tối sao?

Quyết thắng bại trong chớp mắt! "Anh Chu!" "Chu Du!" "Lão Chu!" ...

Trong lúc nói chuyện, mấy người nhanh chóng chạy về phía Chu Du, rõ ràng ai nấy đều lo lắng.

Hoắc Linh vẫn luôn đuổi theo Chu Du, hướng Chu Du bay lại vừa khéo ở bên cạnh, trong khoảnh khắc cô trở thành người đầu tiên tiếp cận được anh.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi vài giây, Hổ Giao cũng dần dần dịu đi cơn đau, hung hăng đứng dậy, máu chảy như suối từ chân trước vô hình, máu đỏ sẫm chảy ra từ miệng.

Chương 127

Nhưng khoảnh khắc đó, nó chỉ lộ ra vẻ hung tàn cùng hàm răng sắc nhọn. "Đi đi!" Chu Du không có suy nghĩ cực đoan muốn cùng chết với kẻ địch, anh chỉ muốn Hoắc Linh rời đi theo nguyên tắc "cứu được ai thì cứu".

Tuy nhiên, Hoắc Linh không đi, cô đứng chắn trước Chu Du, dùng thân thể yếu ớt của mình che chắn cho anh.

Dù "trời" kia không dễ sụp, không dễ vỡ đến thế.

Chu Du lắc đầu, nhưng rồi lại chợt cười.

Hoắc Linh lúc này trong lòng bi tráng, nhưng lại cực kỳ bình tĩnh.

Dù cô không thể làm gì, dù có thể không chịu nổi một nhát vuốt, nhưng cô vẫn đứng chắn trước mặt anh.

Dù không thể cùng sống, thì cùng chết cũng rất tốt.

Lúc đó, Hổ Giao chạy vài bước đến trước mặt hai người, giây tiếp theo, móng vuốt của nó giơ lên. "Hoắc Linh!" Tiếng của Tuyết Lỵ Dương đột nhiên xuất hiện khiến Hoắc Linh khựng lại.

Cô nhìn theo hướng tiếng nói, giây tiếp theo, thấy một quả lôi quản đã châm ngòi đang bay tới.

Hoắc Linh biến sắc.

Cô nhìn quả lôi quản và Hổ Giao rồi nở một nụ cười. "Chưa kết thúc, có lẽ tôi có thể cứu Anh Chu." Chu Du cũng nhìn thấy cảnh tượng đó, trên mặt lộ ra một tia mừng rỡ.

Lúc đó, Hổ Giao gầm lên một tiếng giận dữ, móng vuốt của nó trong khoảnh khắc vồ xuống.

Có lẽ vì quá căm hận, Hổ Giao dường như đã bộc phát toàn bộ sức mạnh trong cú vồ này.

Nhưng nó lại quên mất, cái móng vuốt còn lại dùng để chống đỡ cơ thể lại không hề lành lặn.

Trong tình huống dùng sức mạnh đột ngột, cái móng vuốt đó bất ngờ đau nhói, lập tức mất thăng bằng.

Cái móng vuốt kia cũng mất chuẩn, từ vồ xuống biến thành quét ngang, ngay cả lực cũng yếu đi vài phần.

Cùng lúc đó, Hoắc Linh tung một cú đá, chính xác đá quả lôi quản về phía Hổ Giao.

Tuy nhiên, góc độ hoàn hảo ban đầu lại bị lệch đi vì Hổ Giao nghiêng người. "Xong rồi," Hoắc Linh nghĩ. "Mặc dù chắc chắn có thể gây trọng thương cho Hổ Giao, nhưng chưa chắc đã giết được nó." Nhưng khi Hoắc Linh có chút tuyệt vọng, ba cái bình nhỏ màu bạc lại bay nhanh hơn, lao vào miệng Hổ Giao.

Cùng lúc đó, móng vuốt của Hổ Giao cũng vồ xuống.

Nhìn thấy ba cái bình nhỏ bay vào miệng Hổ Giao, Hoắc Linh không hề sợ hãi, ngược lại còn có chút mừng rỡ. "Anh Chu, có lẽ đã được cứu rồi." Hoắc Linh quay người, lao vào Chu Du, ý đồ dùng thân thể mình để giảm bớt thương tổn sắp tới.

Khi Hoắc Linh ôm Chu Du nhắm mắt chuẩn bị đối mặt với cú va chạm, họ lại bị một cú va chạm ngoài dự liệu hất bay ra xa vài mét. "Bàn Tử!" Chu Du và Hoắc Linh sững sờ sau khi bị hất bay vài mét, sau đó nhìn về phía nơi phát ra âm thanh.

Chỉ nghe thấy "bùm" một tiếng, một bóng người từ trên cây rơi xuống. "Là Bàn Tử?" Đúng lúc đó, Chu Du nghe thấy "bùm~" một tiếng nổ lớn vang lên đầu tiên, kèm theo một tiếng kêu thảm thiết,

ngay sau đó lại một tiếng nổ nữa vang lên.

Giây tiếp theo, mưa máu bay lả tả khắp trời, mang theo cả gió tanh mưa máu.

Hóa ra, vừa rồi Chu Du đã bóp nát ba bình Dịch Dưỡng và ném vào miệng Hổ Giao.

Khí oxy lỏng trong bình Dịch Dưỡng gặp lửa sẽ tự nhiên phát nổ.

Loại bình có vỏ bọc này không còn là loại nguyên bản nữa, mà là loại mới được xưởng của Diệp Nhất Tâm thiết kế.

Bình bên trong nhỏ hơn một chút, nhưng lại tiện lợi hơn.

Mở khóa an toàn bên ngoài, chỉ cần bóp hai bên là có thể làm vỡ bình bên trong.

Bình ngoài có hai lỗ nhỏ ở giữa, sau khi khí hoặc chất lỏng được giải phóng sẽ từ đó thoát ra ngoài, cả độ an toàn và sự tiện lợi đều được nâng cao.

Tiếng nổ gần như sấm sét đã khiến gần như tất cả các loài động vật xung quanh hoảng sợ bỏ chạy, nhưng có một con thì ngoại lệ, đó là con mèo vằn lớn đã xuất hiện trước đó.

Nó nhìn chiến trường với vẻ cảnh giác mang tính người, lộ ra vẻ mặt suy tư.

Nhìn cảnh máu thịt bay tán loạn, sắc mặt Chu Du thay đổi, anh lập tức la lên: "Đi!

Đem Bàn Tử rời khỏi đây ngay lập tức!" Chu Du vừa dứt lời, Tuyết Lỵ Dương và Hồ Ba Nhất cũng rõ ràng nhận ra, có một số động vật cực kỳ nhạy cảm với mùi máu.

Sắc mặt hai người thay đổi, họ lần lượt chạy về phía Chu Du và Hồ Ba Nhất.

Tuyết Lỵ Dương và Hoắc Linh đỡ Chu Du đi, còn Hồ Ba Nhất thì nhìn một cái, không nói nên lời mà cõng Bàn Tử chạy theo. "Cái tên Bàn Tử chết tiệt này, không giảm cân được sao?

Chương 128

Không biết người ta đều có người đưa đón à, chỉ có hai chúng ta mới có thể cõng nhau sao?" Hồ Ba Nhất vừa lầm bầm, vừa cõng Bàn Tử chạy, oán khí của anh ta suýt nữa xuyên thủng bầu trời.

Tuy nhiên, hai cô gái phía trước không ai thèm quan tâm đến vấn đề này.

Biết đâu họ cũng sẽ nói một câu: "Không cõng thì để tôi cõng sao?" May mắn là quãng đường không xa, khoảng 500 mét đi bộ mất khoảng 10 phút.

Sau khi họ đi rồi, con mèo vằn lớn kia cũng đi đến chỗ Hổ Giao chết ngửi ngửi, sau đó vẻ cảnh giác càng thêm nồng đậm khi nhìn về hướng mấy người rời đi.

Trở về chỗ nghỉ ngơi, Chu Du cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Khi được đặt xuống, anh lập tức nói: "Lão Hồ, xem xem Bàn Tử có nghiêm trọng không?" Chu Du tiếp tục dặn dò: "Hoắc Linh và Tuyết Lỵ, hai cô tìm chút củi khô gần đây để đốt lửa chắn hai bên.

Tuyệt đối đừng đi quá xa." "Được!" "Vâng." Sau khi hai tiếng đáp lời vang lên, Chu Du mới miễn cưỡng cười một tiếng.

Hôm nay chắc chắn không thể đi tiếp được rồi, chỉ không biết bao giờ mới khỏe lại.

Nếu không, với thân thể thế này mà vào trùng cốc thì chắc chắn có một người chết một người thôi.

Bàn Tử bị thương nhẹ cả trong lẫn ngoài, chắc phải nghỉ ngơi hai ngày mới ổn.

Chu Du nghe vậy thở phào nhẹ nhõm.

Nếu Bàn Tử bị thương quá nặng, vậy chỉ có thể quay về dưỡng thương rồi tính kế lâu dài.

Bây giờ cứ ở lại thêm hai ngày, nếu cơ thể không có vấn đề gì thì hẵng quay về.

May mà không xảy ra chuyện gì nữa.

Khi đêm xuống, mọi người trú ẩn trong căn hầm trú ẩn không lớn, ai nấy đều cảm thấy bất an.

Lúc này Bàn Tử cũng đã tỉnh, tựa vào một bên, Hồ Ba Nhất đang đút cơm cho anh ta ăn.

"Lão Chu, cái nơi này tà ác quá!

Vừa mới vào đã đụng phải mấy thứ tà môn như vậy, không biết bên trong còn có gì đang chờ chúng ta nữa!" Tuyết Lỵ Dương nghe vậy liếc Bàn Tử một cái đầy bực bội, rồi nói: "Bị thương với ăn cơm cũng không cản được cái mồm à?

Không thấy lão Chu cũng đang bị thương sao?

Nói nhiều có khi lại động đến vết thương đấy, có hiểu không?" Vương Bàn Tử nghe vậy lập tức chịu thua: "Được được được, anh Chu nhà tôi quý giá, tôi không nên hỏi anh Chu, tôi hỏi lão Hồ được chưa?

Lão Hồ, Hiến Vương là cái quái gì vậy?

Cái mộ này hung hiểm đến mức nào?

Còn chưa vào đã đụng phải mấy thứ rồi." Hồ Ba Nhất bực bội nói: "Tuyết Lỵ nói đúng đấy, đúng là cái mồm bị thương cũng không ngăn được.

Về Hiến Vương, tôi cũng biết chút ít.

Thực ra Hiến Vương không phải là một danh xưng độc nhất, mỗi

triều đại đều có những người cống nạp trọng bảo cho bá chủ hoặc quân vương mà có danh xưng này." "Ban đầu tôi cứ nghĩ Hiến Vương chỉ là một kẻ xưng vương ở vùng biên cương hẻo lánh, nhưng không ngờ mọi thứ bên trong lại vượt xa nhận thức của tôi.

Chưa nói gì khác, cái cục diện, ngay cả một hoàng đế của một nước nhỏ cũng chưa chắc đã có được." Đêm tối dần tan, mọi người tùy ý trò chuyện một lát rồi nghỉ ngơi.

Hồ Ba Nhất và Tuyết Lỵ Dương cùng hai người khác thay phiên canh gác suốt đêm.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Chu Du tỉnh dậy thì cảm thấy vô cùng khó chịu.

Tuyết Lỵ Dương và Hoắc Linh nằm chen giữa, ôm chặt lấy anh.

Chu Du cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, không nhịn được nhíu mày, miễn cưỡng cựa mình đi về phía lối ra.

Không biết từ lúc nào, bên ngoài đã đổ mưa, mưa rất lớn, nhưng một trận mưa lớn như vậy thường sẽ không có động vật nào xuất hiện.

Sắc mặt Chu Du biến đổi, cảm giác khó chịu trong người ngày càng nặng.

Đột nhiên anh không thể kiềm chế mà ho khan hai tiếng, rồi liên tục nôn khan và ho.

Sự khác thường của Chu Du đã đánh thức mấy người vốn đang ngủ không yên giấc.

"Lão Chu, anh sao thế?" "Anh Chu, anh không sao chứ?" Khi mấy người chạy đến, Chu Du đột nhiên ho ra một cục máu đông có lẫn máu đen.

Theo sau cục máu đông đầu tiên, liên tiếp hai ba cục máu nữa cũng bị anh ho ra.

Phản ứng bất thường của Chu Du khiến Hoắc Linh sợ hãi thét lên một tiếng rồi bật khóc.

Tuyết Lỵ Dương tuy không khóc lớn nhưng cũng quay đầu nhẹ nhàng lau nước mắt, rõ ràng là chuyện không hay rồi.

"Nước!" Chu Du cảm thấy kỳ lạ, không hiểu sao sau một hồi nôn ra, tình trạng trông có vẻ nghiêm trọng nhưng anh lại cảm thấy thoải mái hơn.

Cảm giác đó, cứ như bệnh tật tiêu tan, tràn đầy sự nhẹ nhõm và sảng khoái.

Lúc đó, Chu Du nhận lấy nước Hồ Ba Nhất đưa rồi uống hai ngụm, cảm giác thông suốt đó càng mãnh liệt hơn.

Trong khoảnh khắc, Chu Du lại thấy lo lắng. *Chết tiệt, mình hồi quang phản chiếu rồi sao?

Chẳng lẽ giây tiếp theo mình sẽ chết?* "Hệ thống, vết thương của tôi nghiêm trọng đến mức nào?" "Túc chủ mang trong mình huyết mạch Thanh Long, ngoại trừ những vết thương chí mạng hoặc tổn thương gốc rễ ở thời điểm hiện tại, đều có thể tự động tăng tốc phục hồi.

Chương 129

Nói đơn giản, sau một đêm nghỉ ngơi, vết thương của túc chủ đã hồi phục được bảy phần!" Chu Du nghe vậy chớp chớp mắt, *Không ngờ lại khỏi thật.* "Chu Du, anh sao rồi?" Chu Du nghe vậy nhìn Tuyết Lỵ Dương, rồi nhìn những người khác, chớp mắt vô tội nói: "Nếu tôi nói tôi hình như sắp khỏi rồi thì mọi người có tin không?" ???

Gì cơ?

Trông có vẻ đã khỏi rồi sao?

Bất kể người khác có tin hay không, Hoắc Linh thì tin rồi.

Vốn đang ngồi trên đất khóc thút thít, cô bé nghe vậy lập tức ôm chầm lấy chân Chu Du, mừng đến phát khóc.

Hồ Ba Nhất và Tuyết Lỵ Dương rõ ràng đã hiểu lầm Chu Du trước đó.

Hồ Ba Nhất im lặng một lát rồi trực tiếp nói: "Lão Chu, anh có lời nào muốn nhắn gửi Tiểu Diệp không?" ???

Khi Chu Du còn đang mặt đầy dấu hỏi, Tuyết Lỵ Dương cũng bật khóc nức nở.

Không chỉ Chu Du mà Hoắc Linh đang ở dưới cũng ngừng khóc, cô bé cũng mặt đầy dấu hỏi, *Không phải đã khỏi rồi sao?

Ý là sao?* Thấy vậy, Chu Du vội vàng nói: "Khoan đã, khoan đã, mọi người không nghĩ tôi hồi quang phản chiếu đấy chứ?" Lời Chu Du vừa dứt, Hoắc Linh lập tức run lên bần bật, cô bé vừa hiểu ra một khả năng đáng sợ.

May mắn thay, không đợi họ khó xử, Chu Du giải thích: "Tôi

không phải hồi quang phản chiếu, tôi hình như là do sức mạnh huyết mạch.

Tôi không biết làm sao để mọi người tin, nhưng tôi có thể cảm nhận được sức mạnh và sự nhẹ nhõm trong cơ thể.

Còn về cục máu đông, tôi nghĩ đó có lẽ là máu ứ đọng do nội thương hôm qua." Tuyết Lỵ Dương nghe vậy ngừng khóc, đôi mắt ngấn lệ mờ mịt nhìn Chu Du rồi hỏi: "Anh thật sự không sao chứ?" "Thật sự, cảm giác tốt không thể tả." Lời Chu Du vừa dứt, Tuyết Lỵ Dương lập tức lao vào lòng anh, vừa đấm vừa khóc: "Đồ khốn, làm em sợ chết khiếp!" Chu Du nhìn dáng vẻ Tuyết Lỵ Dương bộc lộ chân tình, cuối cùng không nhịn được hỏi: "Tuyết Lỵ, sao em lại thay đổi nhiều đến vậy?" Tuyết Lỵ Dương nghe vậy khựng lại, rồi cũng rời khỏi lòng Chu Du.

Sau một hồi do dự, cô nhìn ra ngoài trời mưa rồi nói: "Chuyện này phải kể từ Tinh Tuyệt Quốc." *Quả nhiên là Tinh Tuyệt, mình nói không sai, chuyện này có liên quan đến bà xã mình.* "Khi ở Tinh Tuyệt Quốc, ban đầu em đã ngất đi, nhưng sau đó em đột nhiên xuất hiện trong một không gian giống như giấc mơ.

Trong không gian giấc mơ đó, nữ vương đã nói chuyện với em vài câu." Nói đến đây, Tuyết Lỵ Dương có chút ngại ngùng nhìn Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử.

Khi Hồ Ba Nhất vừa định gật đầu, Vương Bàn Tử lập tức nói: "Đừng nhìn tôi chứ, rốt cuộc là gì?

Muốn làm tôi sốt ruột chết à?

Bệnh tôi vừa mới đỡ một chút, không sợ lại làm tôi tức bệnh à?" Tuyết Lỵ Dương lườm một cái, *Đồ lắm lời, bà tám.* "Để giải lời nguyền trên cơ thể em, ngoài việc tìm Mộc Trần Châu, còn có một cách nữa, đó là kết hợp với Chu Du.

Chỉ cần ba năm, lời nguyền trên người em sẽ tự hóa giải.” Hồ Ba Nhất cũng bị lời Tuyết Lỵ Dương hấp dẫn, nghe vậy theo bản năng hỏi: “Vậy nên em đã chọn ở bên lão Chu?” Không đợi Tuyết Lỵ Dương giải thích, bên kia Vương Bàn Tử cũng nói: “Lão Chu, tẩu tử được đấy, còn dẫn về cho anh mấy tiểu thiếp, làm tôi ghen tị chết đi được.

À mà, Tiểu Diệp thì không sao chứ?” “Em, không biết nói thì đừng nói.” Hồ Ba Nhất thấy sắc mặt Chu Du đen lại, cũng lên tiếng mắng: “Này Bàn Tử, nói gì thế?

Tiểu Diệp trước khi vào Tinh Tuyệt đã có ý với lão Chu rồi mà?

Cậu quên từ sau khi ra khỏi Lâu Lan, Tiểu Diệp đã thay đổi thế nào à?” “Đúng đúng đúng, tôi sai rồi, tôi sai rồi!” Lúc này Tuyết Lỵ Dương cũng nói: “Nếu chỉ là lựa chọn giữa Mộc Trần Châu và hóa giải lời nguyền, thì em cũng chỉ do dự thôi, tuyệt đối sẽ không thay đổi nhanh như vậy.

Dù sao thì trong tình huống đó, chỉ khi tuyệt vọng người ta mới trao đi thứ quý giá nhất, hơn nữa em còn nhìn thấy tin tức về xương rồng trong di vật của ông ngoại.” “Nhưng sau khi ra khỏi Tinh Tuyệt Quốc, em phát hiện mình đã thay đổi.

Chuyện đó có lẽ xảy ra khi em vừa về Mỹ.

Một buổi tối em đột nhiên nằm mơ, trong mơ em và Chu Du đã làm chuyện đó.

Chuyện đó tuy kỳ lạ, nhưng cũng không có gì, ai lớn chừng này mà chưa từng mơ một hai giấc mơ như vậy chứ?

Hơn nữa lúc đó em đúng là có chút hảo cảm với Chu Du.” “Em cứ nghĩ đó chỉ là một tình tiết nhỏ trong cuộc sống, nhưng chuyện khiến em không kịp trở tay đã xảy ra.

Sau đó, cứ cách một khoảng thời gian, em lại mơ những cảnh tượng tương tự.

Nội dung tuy không giống nhau, nhưng mỗi lần nhân vật chính đều là em và Chu Du.

Khoảng cách thời gian đó cũng ngày càng ngắn lại.

Từ ban đầu là một tuần một lần, dần dần thành 5 ngày một lần, 3 ngày một lần, đến bây giờ em mơ mỗi ngày." "Vậy nên, cho dù bây giờ em có thừa nhận hay không, trong suy nghĩ của em, em đã 'ngủ' với anh hàng chục lần rồi.

Cơ thể em đã chấp nhận điều đó, một loại cảm giác tự nhiên muốn gần gũi, tự nhiên muốn dựa dẫm." Chu Du nhất thời không biết nên nói gì. *Chờ mình cứu bà xã xong rồi để bà xã giải thoát cho em ấy sao?

Vậy thì phải đợi đến mùa gió sang năm mới được à?

Quan trọng nhất là là trong tiềm thức mình không hề có chút không vui nào với hành vi của bà xã, ngược lại còn có chút mừng thầm.* Hồ Ba Nhất và hai người khác lúc này đều có chút ngây người, *Có cả thao tác này sao?* Hoắc Linh mấy lần định mở miệng cũng không biết nói gì.

Cuối cùng Chu Du nói: "Tôi phải tìm Mộc Trần Châu, lần tới đi Tinh Tuyệt cũng phải đợi đến mùa gió." Lời Chu Du vừa dứt, Tuyết Lỵ Dương khoát tay nói: "Không sao cả, anh nghĩ cơ thể và tâm lý của em còn dung nạp được người khác sao?

Lần tới về phải cho em một lời giải thích." Tuy Tuyết Lỵ Dương không nói rõ, nhưng mọi người đều có thể đoán được.

Vương Bàn Tử nghe vậy, ghen tị và hằn học nhìn Chu Du, nói: "Lão Chu, tôi cũng muốn có một người vợ như tẩu tử anh quá." Chu

Du nghe vậy liếc Bàn Tử một cái rồi nói: "Trước tiên phải để trưởng bối trong nhà anh định cho mấy mối minh hôn đã." Hồ Ba Nhất và Tuyết Lỵ Dương nghe vậy lập tức nắm bắt được trọng điểm.

Hồ Ba Nhất kinh ngạc hỏi: "Lão Chu, ý anh là người nhà đã định cho anh mấy mối minh hôn khác sao?

Không chỉ có Tinh Tuyệt Nữ Vương thôi à?" Hiện tại chỉ có giáo sư Trần biết một chút, không có sự cho phép của Chu Du, giáo sư Trần tự nhiên sẽ không nói lung tung.

"Ừm, nhưng hiện tại tôi chỉ biết ở Nội Mông có tin tức về người vợ thứ hai của tôi, còn những chuyện khác thì tôi thực sự không biết." "Nội Mông???!" "Bàn Tử, cậu thấy có phải không?" Bàn Tử không đợi Hồ Ba Nhất nói hết, gật đầu rồi nói: "Tôi nghĩ chắc là vậy, dựa theo mức độ hung tàn của vợ lão Chu, thêm vào đó là nữ… tôi không nói ra được đáp án thứ hai nữa rồi." Tuyết Lỵ Dương nghe vậy kỳ lạ hỏi: "Mọi người đang đố kỵ gì thế?

Đoán mộ của ai rồi à?" Hồ Ba Nhất nghe vậy, trong mắt hiện lên vẻ đau khổ và hồi ức, nhưng anh vẫn nói: "Năm đó khi tôi vừa trưởng thành, cấp trên đã tổ chức một đợt 'Trừ Tứ Cựu'.

Sau đó hoạt động 'Tứ Cựu' dừng lại, chúng tôi, những Hồng Cân Binh, lại lên núi xuống làng." "Tôi, tuy được phân công ở Đông Bắc, nhưng vì năm đó tôi có một người bạn thân được phân công đến Nội Mông, nên tôi và Bàn Tử đã cùng nhau đến Nội Mông theo lời mời.

Lúc đó bên đó đột nhiên phát hiện một lăng mộ nữ thần, mọi người cũng biết đấy, tuy lúc đó hành động 'Trừ Tứ Cựu' đã giảm bớt, nhưng vẫn tiếp diễn, chỉ là không còn sắc bén như trước nữa." "Sau khi điện báo lên cấp trên, tôi đã đi 'quét sạch Tứ Cựu'.

Chương 130

Ở đó có một lăng mộ nữ thần ngàn năm thuộc triều Liêu Đại.

Chắc mọi người cũng biết phong trào năm đó điên cuồng đến mức nào, nhưng nơi đó rất tà tính, cuối cùng ngoài tôi và lão Vương ra, tất cả đều ở lại đó." Chu Du biết Hồ Ba Nhất không nói hết, nhưng anh cũng không để tâm.

Chuyện năm đó đối với lão Hồ và Bàn Tử đều là một cơn ác mộng, hai người có thể nói ra được nhiều như vậy đã không dễ rồi.

"Xem ra tôi đoán không sai, người vợ thứ hai của tôi chính là nữ thần ngàn năm!

Nếu tôi không đoán sai, nơi Bàn Tử kêu tôi đi cũng nên có liên quan đến nơi đó phải không?

Xem ra dù không có chuyện của Bàn Tử, lúc đó tôi cũng phải đến đó một chuyến rồi." Hồ Ba Nhất và hai người kia đều gật đầu, không nói gì thêm.

Chu Du nói: "Được rồi, tôi nhóm lửa, ăn chút gì đi.

Bàn Tử, cơ thể cậu sao rồi?

Đại khái phải nghỉ ngơi mấy ngày?" Vương Bàn Tử nghe vậy nói: "Tôi biết mình sao được?

Nhưng hình như cũng không nghiêm trọng lắm.

Hắc, không phải tôi ăn Kỳ Lân Kiệt xong cũng trở nên khác thường rồi sao?

Tôi thấy khả năng hồi phục của mình tăng lên rồi?" Chu Du nghĩ đúng là có khả năng, nếu không mấy người thường xuyên bị chảy

máu như vậy cũng không thể hồi phục nhanh thế được.

Xem ra Bàn Tử cũng chỉ cần một hai ngày là ổn.

Cơn mưa kéo dài một ngày một đêm, thỉnh thoảng kèm theo tiếng sấm rền vang.

Ngay lúc đó, bí mật bên trong thung lũng cuối cùng cũng xuất hiện trong đầu Chu Du.

Chu Du dựa vào thông tin phản hồi từ âm thanh, nhanh chóng vẽ một tấm bản đồ đơn giản, không chỉ có lộ tuyến đến Trùng Cốc, mà thậm chí còn có vị trí của Thiên Cung.

Sau khi Chu Du vẽ xong lộ tuyến, Tuyết Lỵ Dương ghé sát vào nhìn một cái rồi ngẩn ra.

"Chu Du, anh không vẽ nhầm chứ?

Sao lại ở trên trời vậy?" Trên trời?

Hoắc Linh đặc biệt nhạy cảm với từ "trên trời", nghe vậy liền nhanh chóng lại gần, nhìn một cái rồi kích động reo lên: "Thiên Cung!

Anh Chu, là Thiên Cung sao?

Chúng ta tìm Thiên Cung à?" Chu Du nghe vậy lại cười lắc đầu, nói: "Thiên Cung này không phải là Thiên Cung trong Hải Để Mộ, Thiên Cung đó ở Trường Bạch Sơn." Nói đến đây, Chu Du đột nhiên sững người. *Ai quy định Thiên Cung trong Hải Để Mộ phải ở Trường Bạch Sơn?

Đều là trên mây, Thiên Cung đâu có bị núi tuyết đè bẹp.

Quan trọng nhất là chỉ có một Thiên Cung thôi sao?

Suy nghĩ của mình bị gò bó rồi, do tiên tri tiên giác sao?* "Xin lỗi, tôi hình như đã rơi vào một ngõ cụt.

Xem ra lần này tôi không chỉ phải tìm Mộc Trần Châu, mà có lẽ tôi sẽ có phát hiện mới cũng không chừng." "Không vẽ nhầm sao?

Vậy Thiên Cung thật sự..." "Đúng, điểm này tôi dám khẳng định, Thuật Thính Lôi của tôi trước đây mọi người không phải đã thấy rồi sao?" Nghe vậy, Tuyết Lỵ Dương nhìn bản đồ, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Không chỉ thế, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử cũng tò mò không kém.

Tuy lúc này đã có bản đồ, nhưng lộ tuyến vẫn cần phải cân nhắc.

"Lão Hồ, anh có kinh nghiệm sinh tồn dã ngoại, đợi trời quang rồi nghiên cứu xem chúng ta sẽ vào bằng cách nào." Hồ Ba Nhất nghe vậy cũng không từ chối, trong số cả nhóm, Chu Du và Tuyết Lỵ Dương là đáng tin cậy.

Vì Chu Du không giỏi chuyện này, nên chỉ có thể để anh xem xét.

Tuyết Lỵ Dương tuy đáng tin, nhưng rốt cuộc thường xuyên sống ở nước ngoài, cũng không tinh thông phong thủy học.

Hồ Ba Nhất nhận lấy bản đồ Chu Du vẽ, nhìn một cái rồi không rời mắt được. *Không phải Thiên Cung đó, phong thủy này cũng có chút thú vị.* Sơn xuyên, sông ngòi, bồn địa...

đều xuất hiện trên bản đồ.

Lúc đó, Chu Du cười cười: "Anh nhìn ra gì không?" "Phong thủy không tệ, nhưng cụ thể thì phải xem xét cây cối, đá núi... không hiểu sao tôi cứ có cảm giác không đơn giản như vậy." Đương nhiên là không đơn giản như vậy, Hiến Vương hoặc vị phong thủy sư đó đúng là nhân vật cấp đại sư.

Những người này có thể thay đổi cục diện phong thủy, ít nhất cũng là người cực kỳ tinh thông phong thủy.

Trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật cũng có một loại giảng thuật gọi là Hóa Tự Thiên.

Câu đầu tiên của Hóa Tự Thiên là: "Hóa giả nãi biến hóa chi hóa, tiểu giả cải môn hộ, đại giả biến cách cục." (Hóa là sự biến hóa, nhỏ thì thay đổi gia đình, lớn thì thay đổi cục diện).

Những người có thể thay đổi cục diện khí vận đều có thủ đoạn lớn.

Đáng tiếc, Hồ Ba Nhất tuy có thể nhìn ra cục diện, nhưng lại không có cách nào thay đổi, bởi vì trong phong thủy bí thuật, Hóa Tự Thiên đã bị thất lạc.

"Cứ ngủ đã, trời mưa cũng không nhìn rõ được.

Chương 131

Nếu ngày mai trời quang, tôi sẽ nghiên cứu tiếp." "Được!" Một đêm không lời nào.

Hôm nay vì cơ thể Chu Du đã gần như hồi phục, trong lúc này mọi người cũng ngủ yên tâm hơn rất nhiều.

Vốn là 3 người luân phiên trực, nay thành 4 người luân phiên, nên mọi người cũng được nghỉ ngơi tốt hơn.

Khi trời gần sáng thì mưa tạnh, ẩn ẩn ước ước có tiếng thú gầm vọng lại.

Trời đêm đã qua, những con dã thú đói khát suốt một ngày cuối cùng cũng lộ nanh vuốt.

Ca trực cuối cùng do Chu Du trông chừng.

Anh lặng lẽ lắng nghe động tĩnh bên ngoài, tĩnh lặng chờ đợi mặt trời mọc.

Đột nhiên, Chu Du mở bừng mắt, đứng dậy.

Anh nhẹ nhàng lay Tuyết Lỵ Dương bên cạnh rồi lặng lẽ chờ đợi cô tỉnh dậy.

Tuyết Lỵ Dương tuy mỗi đêm vẫn gặp giấc mơ đó, nhưng vì cảnh giác, sau khi tỉnh lại cô không nói lung tung, để an toàn hơn.

Quả nhiên, Tuyết Lỵ Dương tỉnh dậy, mồ hôi ướt đẫm lưng, nhìn ra ngoài rồi ngẩn người.

Lúc này bên ngoài trời vẫn còn tối đen, Tuyết Lỵ Dương nhanh chóng nhận ra vấn đề.

Cô trước tiên nhìn sắc mặt cảnh giác của Chu Du, sau đó nhẹ

nhàng bịt miệng Hoắc Linh để đánh thức cô bé.

Tiếp đó, cô cũng làm tương tự để đánh thức Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử.

Hai người vừa tỉnh nhìn Tuyết Lỵ Dương, trong lòng kinh ngạc rồi lập tức nhận ra vấn đề.

Giây tiếp theo, cả hai đều tỉnh táo hẳn, vội vàng sờ tìm vũ khí của mình.

Chu Du vẫn không quay đầu lại, anh cứ nhìn ra ngoài.

Thật sự không nhìn thấy gì, nhưng có thể khẳng định bên ngoài có thứ gì đó đang rình rập.

Lúc này, khí tường thụy trên người khiến anh cảm nhận được một hướng đang bị rình rập, nhưng vì không có khả năng nhìn xuyên đêm, anh cũng chỉ thấy một màu đen kịt.

"Lão Chu, anh phát hiện ra gì à?" Tuyết Lỵ Dương không tiến lại quá gần, chỉ hỏi từ xa.

Nghe lời Tuyết Lỵ Dương, Chu Du nói: "Đưa súng hiệu cho tôi, bên ngoài có thứ gì đó đang rình tôi." Chu Du nhận lấy súng hiệu, lập tức bắn một phát về phía đó, giây tiếp theo một bóng đen vụt qua.

Bóng đen đó không nhỏ, dài khoảng một mét rưỡi, có thể sánh ngang với chó sói, nhưng so với những sinh vật biến dị trong rừng thì thực sự không đáng kể.

Thấy vậy, Chu Du lại thở phào nhẹ nhõm.

"Chắc là mấy con vật giống sói, hình như không phải sinh vật biến dị, có lẽ là quá đói, bị ánh lửa hấp dẫn." Đúng lúc đó, Bàn Tử đột nhiên nói: "Bên ngoài có ánh trăng sao?

Sao lại có màu đỏ?

Tôi hoa mắt à?" Khi Bàn Tử nói, ánh trăng do mây mù tan đi cuối cùng cũng được mọi người chú ý.

Chu Du ban đầu cũng không để ý, mọi người ban đầu cũng nghĩ là do đạn hiệu, nhưng bây giờ súng hiệu đã tắt, màu đỏ đó, không bình thường.

Hồ Ba Nhất lập tức quyết đoán nói: "Đi, chúng ta ra ngoài xem sao." Cái gọi là "ra ngoài" cũng không phải ra khỏi nơi trú ẩn, nếu lúc này mà xuống núi thì đúng là ngu ngốc.

Ra ngoài, từng người đều nhìn thấy thung lũng bị ánh trăng đỏ nhuộm một tầng sương máu, ai nấy đều hít một hơi khí lạnh.

Hồ Ba Nhất không nói gì, quay người nhìn về phía mặt trăng sắp lặn, một vầng trăng tròn đỏ như máu sáng rõ ràng.

Lúc đó, ánh mắt Chu Du khẽ động, nhìn về một hướng.

Ở đó ẩn ẩn ước ước truyền đến một tiếng kêu thảm thiết của dã thú, tựa sói tru, chính là hướng con vật kia rời đi lúc trước.

"Mọi người nghe thấy không?" "???" "Con vật giống sói vừa nãy rình rập, hình như đã chết rồi." Lời Chu Du nói lập tức khiến mấy người căng thẳng.

Nếu con sói đó đã chết, vậy ngay sau đó thứ đó có tìm đến đây không?

Một thứ có thể nhanh chóng giết chết một con sói, hiển nhiên là không dễ chọc.

Bàn Tử nhìn khẩu súng bi sắt trong tay, không nhịn được càu nhàu: "Nếu không có vũ khí tốt, tôi cũng không đến nỗi cảm thấy bất an thế này.

Bây giờ tôi thấy mình như đi chơi vậy, ngoại trừ có thể thu hút

một chút hỏa lực, hoàn toàn không có tác dụng lớn.” Nghe lời đó, Chu Du trong lòng khẽ động, anh nhớ đến cây đa được chôn cùng trong nguyên tác.

Tuy không cần bản đồ, nhưng trên đó chắc hẳn sẽ có hỏa lực.

Mặc dù là đồ từ mấy chục năm trước, nhưng nếu được bọc giấy dầu thì chắc không vấn đề gì.

“Đi thôi, về ngủ tiếp đi.

Nếu có tình huống gì tôi sẽ gọi.” Bốn người không nói gì nhìn Chu Du một cái, vô cùng cạn lời, *Nguy hiểm thế mà còn ngủ gì chứ?

Ngủ say rồi bị bao vây thì sao?* Hồ Ba Nhất nhìn đồng hồ trên tay, nói: “Thôi được rồi, đừng ai ngủ nữa.

Bây giờ là bốn rưỡi sáng, chỉ còn hai tiếng nữa là trời sáng rồi, chi bằng chúng ta làm bữa sáng luôn đi.” Lời Hồ Ba Nhất nhận được sự đồng tình nhất trí của ba người, Chu Du trực tiếp bị bỏ qua.

Chu Du đối với chuyện này cũng không để tâm, *Tùy thôi.* Thời gian từng phút từng giây trôi qua, tuy có chút chờ đợi, nhưng không làm chậm trễ ánh dương.

Chương 132

Sáu giờ sáng trời sáng, thêm nửa tiếng nữa, mặt trời đã lên.

Mặt trời lên cao, ánh nắng vàng rực chiếu khắp thung lũng, giống như khoác lên cho thực vật trong thung lũng một tấm áo choàng vàng óng.

Đồng thời cũng xua tan bóng tối trong lòng mấy người!

Thấy sắc mặt mấy người đã tốt hơn nhiều, Chu Du cũng cười cười.

Ngay sau đó, anh nhìn về phía cây đa lão cách đó vài trăm mét.

Đêm qua khi huyết nguyệt lên, ẩn ẩn có pháp khí, xem ra đúng là có thứ gì đó.

Chỉ là không biết có phải mỗi cây đa lão không, cũng không biết có phải là cái cây đa lão xuất hiện trong nguyên tác không.

Chu Du nói với mọi người: "Mọi người chú ý an toàn, tôi ra ngoài một lát." Hồ Ba Nhất, Tuyết Lỵ Dương tuy không biết Chu Du đi làm gì, nhưng đều gật đầu.

"Được, vậy anh cẩn thận một chút, nếu có nguy hiểm đừng cố chấp, ném lựu đạn hoặc quay về." "Được!" Hiện tại cơ thể Chu Du đã tốt hơn, nếu anh một lòng muốn chạy thì thứ có thể giữ anh lại thật sự không nhiều.

Khoảng cách vài trăm mét không xa, thêm vào đó có thuộc tính tường thụy và Minh Hồng Đao, anh cũng không sợ bị đánh lén.

Chỉ có điều hơi bất ngờ, khi đến gần cây đa lão đó, thuộc tính tường thụy bắt đầu cảnh báo, chỉ có điều kỳ lạ là Minh Hồng Đao lại không hề có cảnh báo gì.

Nhìn cây đó, Chu Du tìm kiếm một hồi cuối cùng cũng nhìn thấy một nửa chiếc máy bay bị che lấp trên tán cây rậm rạp.

Những thứ tà ác hiếm khi xuất hiện dưới ánh nắng mặt trời, nếu có xuất hiện thì đa số đều có thực thể.

Ngay cả những thứ có thực thể đó cũng hiếm khi hoạt động dưới ánh nắng, ví dụ như những con thi miết, hải bá tử, v.v.

Vì vậy Chu Du mới bất ngờ, xem ra thứ này đã thoát ly khỏi phạm trù của ma quỷ.

Tuy đã hiểu rõ một chút, nhưng Chu Du dẫm một chân lên thân cây, lợi dụng Khinh Thân Thuật bay vút lên cao bốn năm mét, nắm lấy một đoạn thân cây đa rồi leo lên.

Chiếc máy bay không lớn, chỉ có một đoạn, cửa khoang đã bung ra, bên trong toàn là rỉ sét, rêu phong và dây leo.

Trong khoang máy bay có mấy cái hòm sắt.

Chu Du biết rõ thứ cần tìm, anh đã ném mấy cái hòm sắt đó xuống dưới gốc cây.

Anh không muốn gây rắc rối, cũng không muốn tìm bia trấn lăng, vậy nên có thể rời đi trực tiếp thì không cần phải gây phiền phức.

Sau khi mấy cái hòm sắt rơi xuống, Chu Du trực tiếp nhảy vọt, lao xuống.

Khinh Thân Thuật lúc này phát huy tác dụng cực lớn, tốc độ rơi của anh trong chốc lát chậm lại như thể đang dùng dù lượn.

Đúng lúc đó, đột nhiên một sợi dây leo vọt ra, lao thẳng tới Chu Du.

Chu Du nhíu mày, Minh Hồng Đao vung lên một vòng, sợi dây leo và những sợi tơ màu đỏ máu bám trên nó lập tức bị chém đứt.

Nhưng cùng với sự xuất hiện của sợi dây leo đó, từng sợi dây leo khác cũng thi nhau vọt ra.

Chu Du nhíu mày, tay lướt trên lưỡi đao, một dòng máu nhỏ bắn ra.

Giây tiếp theo, những sợi dây leo đó lập tức co rút lại vào trong cây, không xuất hiện nữa.

Sau khi tiếp đất, Chu Du nhìn lòng bàn tay mình. *Được rồi, mình cũng sắp thành cái máy phun máu rồi.* Tiện tay băng bó, Chu Du xách bốn cái hòm đi về, không còn cách nào khác đành phải nắm nhiều như vậy.

Khi Chu Du quay về điểm nghỉ ngơi, những người nhìn thấy anh mang mấy cái hòm về từ xa đều ngẩn ra.

Lão Vương vốn tò mò, liền đi đầu gọi lớn: "Lão Chu, anh mang về cái quái gì thế?" "Tôi phát hiện một cái cây lạ, kết quả bên trên có một nửa chiếc máy bay, xem ra là vận chuyển vũ khí đạn dược.

Mọi người xem xem, đồ bên trong có dùng được không?

Bên kia còn hai cái hòm nữa, tôi đi kéo về." Chu Du nói rồi trực tiếp đặt mấy cái hòm xuống, rồi quay lại lần nữa.

Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nghe vậy mắt sáng rỡ, vũ khí luôn là nỗi lo trong lòng họ.

Chỉ số an toàn của nơi này thực sự quá bùng nổ, mang theo súng Lục Tứ và kiếm chỉ là vô dụng.

Vương Bàn Tử lập tức chạy xuống, đập liên hồi vào cái hòm rỉ sét kia, dùng sức đập nứt nó ra.

Giây tiếp theo, Bàn Tử nở nụ cười hí hửng: "Lão Hồ, có đồ tốt rồi!" Hồ Ba Nhất cũng đã sớm chạy đến.

Lời Bàn Tử vừa dứt, anh cũng nhìn thấy đồ bên trong.

Súng tiểu liên, loại có uy lực không nhỏ.

“Đừng chỉ lo nhìn, xem trong những cái hòm khác xem sao.” Hồ Ba Nhất nói xong liền bắt đầu đập những cái hòm khác.

“Lão Hồ, lựu đạn, còn có gì nữa.” “Đạn, toàn đạn, còn bôi dầu nữa.” “Hắc hắc, cuối cùng cũng có thể đổi trang bị rồi.

Mấy khẩu súng chim cút kia, chán quá!” Khi Chu Du quay về, Hồ Ba Nhất và hai người kia đều đã nạp đạn xong.

Chu Du đặt hai cái hòm xuống, dùng dao khui ra.

Hai cái hòm còn lại cũng chứa lựu đạn và đạn, xem ra số lượng đủ để xông thẳng vào, nhưng mấy thứ này cũng không thể mang đi quá nhiều.

Chương 133

“Mọi người đều trang bị một chút đi, vũ khí cũng nên nâng cấp.

Tiếp theo chúng ta phải đối mặt không thua kém con Hổ Giao hôm trước, cũng tuyệt đối không phải thứ đơn giản.” Lúc đó, Chu Du nhìn thấy Tuyết Lỵ Dương đột nhiên hiểu ra, cô hỏi: “Chu Du, vừa nãy anh phát hiện một cây yêu thụ?” “Đúng, ở bên kia, thấy không?

Cái cây đa cao gần hai mươi mét kia.” Cao hơn hai mươi mét?

Khoảng 6 tầng lầu, chiều cao này tuy không bằng một số cây cổ thụ lớn, nhưng cũng tuyệt đối không thấp, rơi xuống chắc chắn sẽ chết người.

“Này, lão Chu, cây cao hai mươi mét thì leo lên bằng cách nào?” Chu Du chớp chớp mắt: “Không phải là dùng một chân đạp lên rồi leo lên sao?

Chỗ bốn năm mét có cành cây, chứ đâu phải chỉ có thân cây trần trụi.” Vương Bàn Tử nghe vậy khóe miệng giật giật, *Đồ tự dùng.* Sau khi trang bị đạn dược và ăn uống xong, mọi người xuất phát, có bản đồ nên đi thẳng.

Thêm vào đó vũ khí của mọi người đã được nâng cấp, mọi việc cũng trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Tuy vẫn cẩn thận từng li từng tí, nhưng cũng không còn cảm giác hoang mang như trước.

Trùng Cốc, sắp đến rồi.

Một con suối nhỏ chảy ra từ cửa thung lũng, hướng về phía xa xăm.

“Đến nơi rồi.

Tôi chuẩn bị vào đây, tuy chúng ta đều đã ăn Kỳ Lân Kiệt, nhưng vẫn nên đeo mặt nạ phòng độc." "Lão Chu nói đúng, ai mà biết không khí bên trong có gì.

Nếu chỉ là chướng khí thì không sao, e là trong không khí còn có những thứ chúng ta không biết.

Nếu chướng độc trung hòa được cả Vu Thuật, vậy thì càng nguy hiểm hơn." Lời lão Hồ nhận được sự đồng tình của mấy người.

Mọi người đeo mặt nạ phòng độc xong mới đi vào.

May mắn là lúc này chướng khí không nhiều, con đường ở phía xa tuy ẩn ẩn hiện hiện, nhưng trong phạm vi mấy chục mét xung quanh thì rõ ràng.

Thực vật trong Trùng Cốc rậm rạp hơn trong rừng rậm, nên trông không rộng rãi.

Dọc theo dòng suối, mọi người đi sâu vào trong, địa hình càng đi càng thấp.

Lúc này, hai bên vách núi treo đầy các loại cây có rễ trần, dây leo chằng chịt, rối rắm, giống như một khu vườn trên không được tạo thành từ một tấm lưới tự nhiên.

Môi trường ở đây cực kỳ ẩm ướt và oi bức, tuyệt đối là môi trường mà côn trùng thích nhất.

May mắn là mấy người đều có Kỳ Lân Kiệt hộ thể, tuy côn trùng rất nhiều, nhưng cũng không có con côn trùng nào muốn lại gần.

Không còn cách nào khác, Chu Du đành phải bất đắc dĩ gọi Minh Hồng Đao một tiếng, sau đó dùng Minh Hồng Đao để mở đường.

Nếu dùng xẻng công binh để mở đường, e rằng đi cả ngày cũng không được bao nhiêu.

Cùng với việc mấy người tiếp tục tiến lên, trên mặt đất liên tục xuất hiện dấu vết nhân tạo.

Xem ra không tìm nhầm, hẳn là những bức tượng đá canh giữ vương lăng, nhưng hiện tại chúng đã bị dây leo chèn ép đến mức hư hại và đổ ngã.

“Lão Chu, Thuật Thính Lôi của anh thần kỳ thật!

Nhìn những dấu vết nhân tạo này, chứng tỏ tôi không tìm nhầm, tình hình bên trong cũng trùng khớp với bản đồ tôi vẽ!

Xem ra chúng ta cách Minh Cung không xa nữa rồi!” “Vậy thì cần gì phải nói, bản lĩnh của anh Chu nhà ta lớn lắm mà.” Vương Bàn Tử lúc này lại có chút uể oải nói: “Này, bao giờ chúng ta mới có thể tháo mặt nạ ra đây?

Nóng bức oi ả thế này, mắt kính mặt nạ của tôi đều mờ hết rồi.” Chu Du nghe vậy gật đầu, im lặng một lát rồi nói: “Vậy thì thử xem sao, tôi thấy côn trùng bên trong chắc không nghiêm trọng.

Đợi đến chỗ nào không nhìn thấy rõ nữa thì chúng ta đeo lại.

Nếu không thì toàn hơi nước, nếu có thứ gì đó thì có thể còn khó chịu hơn.” Hồ Ba Nhất cũng thấy có lý, gật đầu: “Được, nhưng đừng thử hết, để tôi trước.

Tôi thử xong nếu không có vấn đề gì thì mọi người hẵng làm.” Hồ Ba Nhất nói rồi tháo mặt nạ phòng độc, sau đó cẩn thận hít một hơi, nín thở nửa ngày sau khi thấy không có chuyện gì mới bắt đầu hô hấp.

Khi Hồ Ba Nhất làm như vậy, Chu Du cũng tháo mặt nạ phòng độc.

Thực ra anh hoàn toàn có thể không đeo, nhưng cũng có những vấn đề đáng lo ngại.

“Không sao, mọi người tháo mặt nạ ra đi, lau khô hơi ẩm bên trong một chút, lát nữa sẽ dùng đến.” Tiếp đó, mọi người lại đi thêm vài trăm mét, tình hình phía trước đột nhiên trở nên khác biệt.

Phía trước tuy vẫn có thực vật, nhưng sau một đoạn tường bị đổ, đối diện dường như không còn nhìn thấy rắn rết hay côn trùng nữa.

Đột nhiên phía trước xuất hiện một con đường đất vàng, con đường xuất hiện trong rừng rậm rạp quá đột ngột, khiến Bàn Tử tò mò hỏi: “Lạ thật, sao trên con đường này không có dây leo nào vậy?” Không đợi Hồ Ba Nhất mở lời, Tuyết Lỵ Dương đã dùng xẻng đào xuống một cái.

Lúc đó, Hoắc Linh, người xuất thân từ thế gia trộm mộ, nói: “Đây là Đoạn Trùng Đạo do chủ nhân lăng mộ thiết lập để ngăn rắn rết và côn trùng phá hoại mộ huyệt.

Chỉ có điều lạ là nó cách chủ mộ khá xa, sao lại xuất hiện ở đây?” Hồ Ba Nhất chưa từng nhìn thấy những thứ bên trong cây yêu thụ, vậy nên anh không biết Hiến Vương là một đại năng có thể thay đổi phong thủy.

Chu Du giải thích: “Hiến Vương có thể thay đổi cục diện phong thủy.

Để thành tiên, ông ta có thể đã thay đổi phong thủy bên trong.

Nếu tôi không đoán sai, vị trí mộ huyệt chính là cái gọi là tiên huyệt.

Nếu thật sự có thể để thi thể ở đó mấy nghìn năm mà phong thủy không thay đổi, có lẽ thật sự có thể thành tiên cũng không chừng.” “Đáng tiếc, ông ta lại cố chấp với Mộc Trần Châu, e rằng mấy ngàn năm cũng chỉ là làm áo cưới cho người khác thôi.” “Lão Chu, anh biết sao?” Chu Du lắc đầu: “Tôi biết, Mộc Trần Châu phải ở những nơi

đặc biệt mới có thể phát huy năng lượng của nó, không phải Thiên Cung thì là Côn Luân.

Bất kể là Tinh Tuyệt Nữ Vương hay Mộc Trần Châu, đều là của Ma tộc.

Chương 134

Nơi nguyên thủy của Ma tộc là Côn Luân." "Vậy nên, bất kể Hiến Vương đã làm kế sách gì, chỉ cần muốn lợi dụng Mộc Trần Châu để thăng tiên, đều là công cốc." "..." Vương Bàn Tử nói: "Được rồi, xem ra lão già đó tính kế vô ích rồi." "Đi thôi, chúng ta tiếp tục vào." Chu Du đi trước dẫn đường, con đường càng vào sâu càng trở nên rộng rãi.

Không những không có côn trùng, dây leo cũng biến mất, mặt đất đều được phủ bằng đất sét, tuy có rừng cây nhưng sẽ không làm chậm bước chân.

Đi một lúc, chướng khí phía trước càng lúc càng nhiều.

Thấy vậy, Chu Du nói: "Mọi người đeo lại mặt nạ phòng độc đi, ngoài ra mọi người lấy dây thừng ra buộc vào đồng đội." Mấy người tuy không thích đeo mặt nạ, nhưng tình hình hiện tại chỉ có thể như vậy.

Không chỉ thế, Tuyết Lỵ Dương còn phân phát một số đan dược do Phu Tử truyền lại cho mọi người, chủ yếu để giảm nhịp tim và kéo dài thời gian hô hấp.

Chu Du không lấy, sợ chướng khí bên trong có những thứ kỳ lạ nên anh nói: "Tôi không cần đâu, huyết mạch của tôi đặc biệt, chướng khí chắc không làm gì được tôi." Thực ra Chu Du đeo mặt nạ phòng độc là sợ trong không khí có trứng côn trùng.

Tuy anh "vạn độc bất xâm", nhưng lỡ trứng côn trùng làm tắc nghẽn đường hô hấp thì sao.

Anh nhớ trong Prometheus có một tình huống tương tự.

Hơn nữa, với Đoạn Trùng Đạo đã được xây dựng trước đó, anh

cũng không lo lắng bên trong có trứng côn trùng, nếu không thì Hiến Vương xây cái Đoạn Trùng Đạo đó chẳng phải là "cởi quần phóng rắm", thừa thãi sao.

Khí chướng dày đặc, gần như sương mù, cơ bản không nhìn thấy thứ gì cách đó quá một mét.

Đi lại rất dễ lạc đường, cộng thêm chủ nhân ngôi mộ và thầy phong thủy đều tinh thông thuật Vu, Âm Dương Ngũ Hành, nên chắc chắn cũng không lạ gì Kỳ Môn Độn Giáp.

May mắn thay, Chu Du cũng tinh thông Kỳ Môn Độn Giáp, Âm Dương Ngũ Hành đều hiểu biết. "Anh Chu, bên trong tầm nhìn không quá 1 mét, khó đi quá.

Nếu lạc đường thì chúng ta gặp rắc rối lớn rồi." Chu Du nghe vậy liền nói: "Tôi biết, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác."Đúng lúc đó, đám cỏ bên cạnh bỗng nhiên động đậy, khiến Bàn Tử giật mình. "Đệch!" Kèm theo tiếng chửi của Bàn Tử, "Phanh phanh phanh ~" tiếng súng vang lên liên hồi, bắn nửa băng đạn mà không thấy gì, Bàn Tử mới dừng tay, căng thẳng nói: "Anh Hồ, anh Chu, có thứ gì đó!"Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, Tuyết Lỵ Dương lúc này mới kịp nói: "Không sao đâu, đó là cỏ nhảy múa.

Bình thường thì chúng không có sức sống, nhưng một khi có người hoặc động vật ở gần, chúng sẽ lay động, trông như đang nhảy múa vậy, không gây hại cho con người.""Ra vậy, tự nhiên thế, hù chết Bàn Tử này rồi!" Chu Du vẫn dẫn đường phía trước, trong lòng chảo dường như không còn thứ gì kỳ lạ nữa, có lẽ vì khí chướng, bên trong ngoại trừ cỏ và cây thì không còn gì khác.Đột nhiên, Chu Du dừng lại, cái cây này hình như đã thấy trước đó? "Hình như tôi lạc đường rồi, mọi người nhìn cái cây này xem, có ấn tượng gì không?" Lời Chu Du vừa dứt, mọi người nhìn theo, là một cái cây có thân hơi nghiêng vẹo.

Nhìn kỹ, Vương Bàn Tử khẳng định nói: "Không sai, cái cây này tôi thấy rồi, vì né nó mà tôi bị cào rách vạt áo đây này."Vương Bàn Tử vừa nói vừa bước lên, đột nhiên chỉ vào một chỗ tiếp tục nói: "Nhìn kìa, trên đó còn có sợi chỉ từ quần áo của tôi nữa." Lúc này Tuyết Lỵ Dương nói: "Ở đây sương chướng quá dày, tôi căn bản không nhìn thấy được ngoài một mét, lạc đường là chuyện bình thường."Chu Du nghe vậy lắc đầu: "Không, ở đây chắc chắn có thứ phá hoại từ trường, tôi vẫn đi theo la bàn.

Theo lý mà nói, cho dù có né cây cối thì cũng sẽ điều chỉnh phương vị tiếp tục đi về phía bắc, không nên quay lại chỗ cũ mới phải.""Anh Chu, chúng ta không phải đụng phải quỷ đánh tường đó chứ?" Chu Du nghe vậy lắc đầu: "Không, nếu thật sự có quỷ, chúng sẽ không có chỗ ẩn thân, càng không thể mê hoặc tôi được, đôi mắt của tôi có thể phá giải huyễn thuật."Tuyết Lỵ Dương trầm ngâm một lát rồi nói: "Vậy có khả năng là Kỳ Môn Độn Giáp không?

Anh Hồ giỏi cái này, hay là anh Hồ thử xem?" Hồ Ba Nhất nghe vậy mặt nhăn nhó nói: "Tôi biết chút ít, nhưng trong tình huống này ngay cả một mét phía trước tôi còn không nhìn thấy, làm sao tôi phá được?

Tôi còn không phân biệt được phương hướng nữa là."Chu Du nhắm mắt suy nghĩ một lát, "Bùm" một tiếng súng bắn ra, ngay sau đó vài vị trí tiếng vọng xuất hiện trong đầu anh, nhưng tiếng súng 64 không truyền đi được xa, ở nơi trống trải thế này tiếng vọng phản hồi rất ít ỏi.

Tuy có súng M1, nhưng âm thanh của M1 quá nhanh dễ gây ra tạp âm, cũng không ổn."Thế nào rồi anh Chu, có nghe ra được gì không?" Chu Du lắc đầu nói: "Tiếng súng 64 quá thấp, cây cối ở đây tuy không nhiều nhưng cũng chẳng ít, lại đan xen, chỉ có thể phản hồi tiếng vọng trong vòng khoảng 30 mét.

Trận pháp quá lớn, 30 mét còn chẳng thể hình thành một góc nào cả."Nghe Chu Du nói vậy, Bàn Tử đột nhiên đề nghị: "Hay là chúng ta thử lựu đạn xem sao, đồ đạc chúng ta không thiếu, dùng để mở đường cũng đủ rồi." "Được!" Tuy không biết có hiệu quả hay không, nhưng thử thì không thành vấn đề.Đợi mọi người núp kỹ xong, Hồ Ba Nhất trực tiếp kéo kíp nổ một quả lựu đạn, ném lên không trung. "Oanh" một tiếng nổ lớn vang lên, giây tiếp theo bố cục cây cối trong vòng 300 mét xuất hiện trong đầu Chu Du.Cùng với sự xuất hiện của bố cục cây cối, sắc mặt Chu Du thay đổi.

Thật là một Âm Cực Huyễn Sát Trận lợi hại, biết ngay không dễ đối phó mà.

Trận pháp bao phủ trong vòng ba cây số.

May mắn là tôi tinh thông bố cục phong thủy, tuy chỉ giải mã được 300 mét, nhưng trong đầu tôi đã tự động phác họa ra bố cục còn lại.Nhưng trận pháp này không chỉ đơn thuần là giam cầm con người, ngoài khí độc ra, trận pháp còn có 5 trận nhãn, mỗi trận nhãn đều có một cây quỷ.

Cái gọi là cây quỷ chính là cây hòe, tương truyền người chết dưới gốc cây hòe thì linh hồn sẽ bị giam cầm trong cây.

Cây quỷ tuy hung hiểm nhưng cũng không đáng sợ bằng việc ma quỷ trong cây tự nguyện.

Nếu đúng như vậy, nếu những con quỷ này tinh thông Âm Dương Phong Thủy, chúng thậm chí có thể khiến toàn bộ trận pháp sống lại."Anh Hồ, tôi e là chúng ta đụng phải Huyễn Sát Trận rồi." Hồ Ba Nhất nghe vậy sắc mặt biến đổi, khó coi hỏi: "Cực Dương hay Cực Âm?" Hồ Ba Nhất còn chưa đợi Chu Du trả lời, lại nhìn thoáng qua khí chướng, nói: "Tôi hồ đồ rồi, tình hình này sao có thể là Cực Dương được, chắc là chúng ta gặp phải Cực Âm rồi."Cuộc đối thoại

của hai người trực tiếp khiến ba người không hiểu Âm Dương Phong Thủy còn lại trở nên mơ hồ.

Vương Bàn Tử trực tiếp nói: "Này, hai người có thể nói những gì tôi hiểu được không?

Nói thế này thì có ý nghĩa gì chứ?"Hoắc Linh, người vẫn luôn thích trêu chọc Bàn Tử, cũng lên tiếng phụ họa: "Anh Chu, nói gì đó mà em hiểu được đi, nói thế này em thấy khó hiểu quá.""Được thôi!" Hồ Ba Nhất ngừng một lát rồi nói: "Cái gọi là Huyễn Sát Trận, theo nghĩa đen là trong huyễn trận mang theo sát trận.

Loại huyễn thuật này không phải là huyễn thuật thông thường, nó lừa gạt đôi mắt của chúng ta.""Nhưng cái sát lại là sát theo đúng nghĩa đen.

Trong huyễn trận này, chỉ cần trận nhãn không phá, chúng ta sẽ không thể thoát ra ngoài, sớm muộn gì cũng chết ở trong đó.

Muốn ra ngoài thì phải phá trận nhãn trước, mà trận nhãn lại không phải là trận nhãn bình thường, chúng đều là sát cơ thật sự, tên của sát trận cũng từ đó mà ra!""Trận nhãn Cực Âm là cây quỷ, cũng chính là cây hòe.

Tương truyền giữa trời đất có một cái cây trói buộc linh hồn, tên là hòe.

Phàm là người chết dưới gốc cây hòe, thần hồn không nhập luân hồi, bị giam cầm trong cây hòe, đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn không siêu thoát, hóa thành cây quỷ.

Cây quỷ ấy, tức là yêu, cũng là quỷ, chủ về huyễn thuật, có đủ loại thần thông không thể nghĩ bàn.""Dương Cực Huyễn Sát Trận thì chủ về sát khí, huyễn trận cũng vì sát sinh.

Trong sát trận Cực Dương khắp nơi đều là cỏ độc, cho dù một

chiếc lá cỏ cứa vào da cũng sẽ chết ngay lập tức.""Đương nhiên, trong trận pháp đó, trận nhãn ngoài những loại cỏ độc chết người còn có Uẩn Khí Chi Địa.

Cái gọi là Uẩn Khí Chi Địa là độc trong độc, cho dù không có vết thương, không hề hít thở, nhưng chỉ cần dính một chút cũng sẽ trúng kịch độc.

Nhưng cũng có thể là vật cực tất phản, bên trong có một linh thực, đó cũng là trận nhãn, là thứ duy nhất không độc, thậm chí nếu ăn vào còn có dược hiệu không thể nghĩ bàn.""Nói thật, tôi còn mong chúng ta gặp phải Dương Cực Huyễn Sát Trận hơn.

Tuy Dương Cực Huyễn Sát Trận khắp nơi là sát cơ, trận nhãn càng không thể tiếp cận, nhưng cũng có cách.

Chỉ cần chúng ta không cần linh túy bên trong, một loạt lựu đạn phủ đầu, thế nào cũng phá được trận nhãn.""Nhưng Âm Cực thì không như vậy, một cái cây hòe nhỏ cũng không dễ xử lý, huống chi là một cây quỷ.

Ngay cả cây hòe nhỏ còn khó, mọi người thấy sương mù rồi chứ?

Chương 135

Có sương mù che khuất, tôi cũng khó mà tìm được trận nhãn."Lời Hồ Ba Nhất khiến trái tim mấy người đập thình thịch, nhất thời ai nấy đều có chút bất an, nhưng nhìn thấy vẻ Chu Du vững như Thái Sơn.

Mắt Tuyết Lỵ Dương sáng lên, nói: "Chu Du, anh có cách đúng không?"Chu Du nghe vậy cũng không giấu diếm nữa, nói: "Tuy Huyễn Sát Trận không dễ phá, nhưng trận pháp này đã bị tôi đoán trúng, vậy thì đương nhiên tôi cũng đã biết được vị trí trận nhãn.

Cho dù quỷ trong cây tinh thông Âm Dương và huyễn thuật, nhưng rốt cuộc cũng chỉ có thể mượn trận pháp để thi triển huyễn thuật.""Còn tôi, dưới đôi mắt của tôi, huyễn thuật vô hiệu.

Về phần khí chướng, chẳng phải chúng ta có lựu đạn sao?" Nói đến đây, Chu Du ngừng một chút, đột nhiên nở một nụ cười: "Âm thanh sẽ dẫn lối cho tôi."Trong khoảnh khắc, trong mắt mọi người, Chu Du dường như trở nên vĩ đại.

Nếu có người đời sau ở đây, có lẽ đều phải thốt lên: "Ra vẻ như gió, luôn kề bên." "Đi thôi, tôi đi bên này." Chu Du nói xong, dẫn đầu đi về phía tây.Nhưng đi được mười mấy bước, Chu Du đột nhiên dừng lại, nhìn ra phía sau.

Lúc này, bốn người phía sau đã biến mất trong khí chướng, không một ai đi theo.

Chu Du nhìn sợi dây thừng căng chặt ở thắt lưng: Ra tay rồi sao?

Chu Du trực tiếp kéo sợi dây thừng ở thắt lưng, bắt đầu dùng sức, từng chút một kéo những người phía trên lại.

Khi từng người một xuất hiện trước mặt Chu Du, họ đang ra sức

giằng co với anh, dường như hoàn toàn không nhìn thấy Chu Du vậy.Chu Du không chút do dự, mỗi người một cú đá để đánh thức họ, mấy người kia mới hiểu ra là đã trúng chiêu. "Đệt, anh Chu." "Anh Chu." "Chu Du." "..."Chu Du trực tiếp vẫy tay, nói: "Mọi người đều trúng chiêu rồi, tiếp theo bất kể thấy gì, đều phải nhớ một điều: đừng nổ súng, đừng cầm vũ khí.

Có thể đấm đá, nhưng tuyệt đối không được dùng vũ khí, cất vũ khí đi đã."Chu Du nhìn thấy mọi người đã cất vũ khí xong, mới nói: "Tất cả mọi người đều có Kỳ Lân Kiệt trên người, tuy sẽ bị huyễn thuật ảnh hưởng, nhưng không nghiêm trọng, chỉ cần có chút kích thích, cơ bản đều có thể tỉnh táo.

Cho nên, chỉ cần bị người khác tấn công, thì tiện tay đánh người đó tỉnh luôn."Cách làm của Chu Du tuy hơi độc, nhưng không phải là một cách tồi, đương nhiên, cũng vì có Kỳ Lân Kiệt trên người, không bị lún sâu vào ảo giác thì mới có tác dụng.

Suốt quãng đường tiếp theo, Chu Du trực tiếp kéo mọi người đi, bất kể là ảo giác hay không, chỉ cần không cắt đứt sợi dây thừng, anh đều có thể kéo mọi người đến trận nhãn.Đương nhiên, anh cũng không thật sự làm vậy, mỗi khi cảm thấy lực kéo nặng hơn, anh đều bảo người khác 'đánh thức' người đó trước.

Thỉnh thoảng một quả lựu đạn lại cung cấp cho Chu Du sự chính xác của lộ tuyến, ngay cả cảnh huyễn hóa hoa mắt chóng mặt cũng không thể cản bước chân anh.Không lâu sau, Chu Du cuối cùng cũng nhìn thấy điểm đến của chuyến đi này, trong khoảnh khắc, anh không kìm được mà hít ngược một hơi khí lạnh.

Cây hòe cao mười mét, tán rộng gần 1000 mét vuông, e rằng che trời lấp đất cũng chẳng đến thế.

Ngay cả khi đứng xa như vậy, Chu Du vẫn cảm thấy lạnh lẽo,

không chỉ anh, mà mấy người khác cũng vậy.Nhưng đó chưa phải là tất cả, bởi vì trong tầm nhìn của Chu Du, có những người dày đặc bị treo trên cây.

Mỗi người đều âm khí nặng nề, tử khí âm u, mặc những bộ quần áo đỏ kiểu dáng không biết niên đại nào, mỗi bộ đều đỏ như máu, cứ như trên cây treo một đống chuông gió màu đỏ máu vậy.Khuôn mặt vặn vẹo, tuyệt vọng ngạt thở, chiếc lưỡi dài lè ra khỏi miệng, đôi mắt chảy máu."Mọi người thấy chưa?" Ngay lập tức Vương Bàn Tử vô thức nói: "Thấy rồi, một cái cây lớn thật." "Anh Hồ, anh thấy những người trên cây chưa?" Hồ Ba Nhất vốn đang kinh ngạc vì cây hòe bao phủ diện tích rộng lớn như vậy, nghe vậy liền giật mình. "Người?

Người đâu ra?

Anh Chu đừng đùa nữa được không?"Chu Du nghe vậy thì hiểu ra, những người phụ nữ mặc đồ đỏ bị treo cổ kia có lẽ không phải thi thể thật.

Cách thời Hiến Vương đã 2000 năm rồi, thi thể nào mà 2000 năm không hóa thành xương trắng rơi rụng?

Quần áo nào mà 2000 năm không mục nát?

Quả nhiên, khi Chu Du đang nghĩ, những thi thể kia đột nhiên nhìn về phía họ.

Tròng trắng vốn đang lật ngược dần dần bị màu đen bao phủ, từng đôi mắt bị bao phủ bởi màu đen nhìn chằm chằm Chu Du, đột nhiên đồng loạt nhe răng cười, mang theo vẻ âm u rợn người.Lúc này, Chu Du chú ý đến một người không giống ai, đứng giữa bụi cây, mặc một bộ quần áo kỳ lạ, đầu đội mặt nạ vàng, dường như đang quan sát Chu Du.

Phần mắt trên chiếc mặt nạ vàng rõ ràng làm bằng ngọc thạch,

nhưng lại phát ra vẻ tà ác.

Tế tự, trận nhãn, kẻ điều khiển linh hồn!Chu Du không để ý đến sự khiêu khích của lũ nữ quỷ, anh đang vắt óc suy nghĩ làm thế nào để xử lý cái trận nhãn này, rõ ràng bom đạn lúc này đều không hiệu quả.

Cái thân cây có đường kính ít nhất 5 mét kia căn bản không phải vài quả lựu đạn có thể phá hủy được.

Huống chi lựu đạn chủ yếu gây sát thương bằng mảnh vỡ từ vụ nổ, chứ đâu có sát thương bằng lửa.Chờ đã, sát thương bằng lửa?

Đúng rồi, tôi có mang theo một khẩu súng phun lửa mà, tuy chỉ có thể dùng ba lần, nhưng có lúc nào cần nó hơn bây giờ sao? "Bàn Tử, đưa súng phun lửa cho tôi."Nhưng Chu Du còn chưa dứt lời thì chưa đợi được súng phun lửa, mà lại đợi được một đôi tay từ phía sau siết chặt lấy cổ anh.

Chu Du ngẩn người, liếc nhìn Hồ Ba Nhất bằng khóe mắt, ba người còn lại thì mặt mày thống khổ bóp chặt cổ, ngay cả một tiếng cũng không phát ra.Sao lại thế này?

Chẳng phải vừa rồi không cho đấm đá sao?

Bị Hồ Ba Nhất ôm chặt cổ, Chu Du không để ý đến Hồ Ba Nhất, ở góc độ này không tiện đánh Hồ Ba Nhất, hơn nữa sức lực của Hồ Ba Nhất cũng không thể gây ra nhiều sát thương cho anh.Chu Du vừa kéo Hồ Ba Nhất, vừa tát Vương Bàn Tử một cái, nhưng sau một cái tát, Chu Du lại nhíu mày.

Vô dụng sao?

Đúng vậy, một cái tát giáng xuống, Vương Bàn Tử lại không tỉnh lại từ huyễn cảnh. "Bốp ~" Lại một cái tát nữa, nhưng lần này Chu Du tát tai.

Trên mặt có nhiều dây thần kinh, cảm giác đau cũng mạnh, anh đã

dùng một phần mười lăm sức lực, nếu không tỉnh, nghĩa là bốn người đã rơi vào huyễn cảnh nhập tâm.Chu Du tuy đã sớm lường trước kết quả, nhưng nhìn Vương Bàn Tử bị tát ngã xuống đất vẫn chưa tỉnh lại, Chu Du thở dài một tiếng.

Làm sao đây?

Khi Chu Du cảm thấy khó giải quyết thì đột nhiên nhìn thấy bàn tay của mình, lập tức nghĩ đến cách Tiểu Ca cứu người.

Chu Du lại thở dài một tiếng.Thôi được rồi, quả nhiên trực giác không sai, sắp phải phát triển theo hướng "rải máu" rồi.

Vết thương của mình cũng đã sắp lành rồi, lúc này ép máu sẽ rất khó, cho nên Chu Du chuẩn bị lần nữa cắt vào Minh Hồng Đao.Nhưng đúng lúc đó, Minh Hồng Đao đã lâu không có phản ứng đột nhiên phát ra tiếng đao ngân, tiếng đao ngân nhọn hoắt chói tai, tiếng "ong ong" lập tức kéo bốn người ra khỏi huyễn cảnh.

Bốn người tỉnh táo lại lập tức hiểu ra hoàn cảnh của mình, ba người Vương Bàn Tử đặt tay lên đầu, vừa ho sặc sụa, vừa khó chịu bịt tai hít thở gấp gáp. "Anh Chu, mau bảo con đao dừng lại đi, rung nữa là tôi gặp Thượng Đế mất!"Thấy mấy người đã khôi phục bình thường, Chu Du vừa định nói chuyện với Minh Hồng Đao thì Minh Hồng Đao đã ngừng lại.

Lúc này Chu Du vừa định khen nó biết ý, thì lại thấy hành vi của mấy người kia lại trở nên kỳ lạ.

Chương 136

Chu Du quay đầu nhìn lại, lại phát hiện những nữ quỷ áo đỏ trên cây hòe vẫn luôn nhe răng cười.

Khoan đã?

Tiếng cười của lũ nữ quỷ này?

Có lẽ Minh Hồng Đao sở dĩ không ngừng lại là vì "âm đối âm" (cộng hưởng âm thanh), bây giờ ngừng lại có lẽ là bị anh Hồ khiêu khích rồi."Anh bạn, hay là kêu thêm hai tiếng nữa đi?" Nhưng đáp lại Chu Du chỉ có một sự im lặng.

Thôi được rồi, xem ra anh Hồ đã khiến đao linh cực kỳ bất mãn rồi, e là nếu không có nguy hiểm, đao sẽ không dễ dàng kêu nữa.Chu Du không đợi nữa, anh dùng tay quẹt trên lưỡi đao, khẽ rạch một cái, máu tươi chảy ra.

Giây tiếp theo, Chu Du dùng ngón tay dính máu nhanh chóng chấm vào giữa trán mấy người.

Trán dính máu, mấy người lại lần nữa tỉnh táo, nhưng chỉ trong vỏn vẹn mấy chục giây ngắn ngủi, bốn người lại như vừa được vớt ra từ trong nước vậy.Lúc này hoàn hồn, bốn người vẫn còn sợ hãi. "Anh Chu, anh bị thương rồi?" Hoắc Linh thấy Chu Du bị thương, ngay cả mình cũng không kịp để ý, lập tức lấy ra gạc chuẩn bị băng bó cho Chu Du.

Nhưng đúng lúc đó, Chu Du lại làm một chuyện khiến Hoắc Linh đau lòng, anh né tránh.Không đợi Chu Du mở lời, Tuyết Lỵ Dương đã nói: "Tiểu Linh, đừng vội băng bó, anh ấy đang cứu chúng ta." Hoắc Linh đang đau lòng nghe vậy ngẩn người, cô không hiểu ý của Tuyết Lỵ Dương, nhưng lại lờ mờ cảm thấy có liên quan đến máu.

Quả nhiên, Tuyết Lỵ Dương tiếp tục nói: "Anh ấy dùng máu của mình kéo chúng ta ra khỏi huyễn cảnh đó, em nhìn xem trán của những người khác, đều có giọt máu ở đó kìa."Hoắc Linh lúc này cũng quay đầu lại, quả nhiên thấy trên trán ba người đều có giọt máu chưa khô."Anh Chu, chuyện gì vậy, sao anh không đánh thức em?

Lại phải dùng máu của anh sao?" "Làm gì mà dùng máu của tôi?

Nếu có thể không dùng thì tôi có ngốc đâu mà tự cắt một nhát?

Nói ngắn gọn là trên cây hòe có quỷ, có lẽ vì ở gần nên huyễn thuật chúng tạo ra mạnh hơn gấp mấy lần những gì chúng ta đã trải qua trước đó.""Máu của tôi có thuộc tính xua đuổi tà ma, tránh hung và vạn pháp bất xâm, nhưng tôi không biết sau khi máu của tôi đông lại thì mọi người có còn tỉnh táo được không, nên bây giờ không thể băng bó.

Tôi cần xác định tình hình mới có thể hành động tiếp theo."Bốn người lúc này đều nhớ lại huyễn cảnh trước đó, huyễn cảnh ấy tuy biết là giả nhưng vẫn không có cách nào thoát ra, cũng không có cách nào phản kháng.

Trong huyễn cảnh, họ như cừu non, ngoài việc né tránh ra thì không có cách nào đối phó với những thứ đó.

Lúc này, Chu Du đột nhiên nói: "Anh Hồ, tranh thủ có thời gian, hay là anh xin lỗi con đao của tôi đi?

Vừa nãy, nó hơi giận rồi đấy, nếu không xin lỗi, e là sau này nó sẽ không cứu nữa đâu."Ngay lập tức Minh Hồng Đao đột nhiên ngân lên một tiếng ngắn, như thể muốn nói: "Xem đó, tôi cũng có người đau." Hồ Ba Nhất cũng không cảm thấy khó xử, người ta vừa cứu mạng mình chẳng lẽ không biết cảm ơn sao?

Mặc dù là một con đao. "Anh đao, đại ca đao, huynh đao!

Tôi sai rồi, đừng giận nữa, sau này tôi sẽ không kêu lung tung nữa đâu.

Nhưng anh đao cũng nên nghĩ cho tôi một chút chứ, nếu cứ rung chết, rung điếc tôi thì sau này tôi sẽ không nghe được tiếng động gì nữa, thế thì thiếu mất mấy đệ tử rồi đấy, đúng không?""Huynh đao, xin hãy tha lỗi cho tôi, cho một chút phản ứng xem được không?" "..." Thấy vậy, Chu Du cũng nói: "Mọi người đều đã xin lỗi rồi, chúng ta tha thứ cho anh ấy đi, nếu lần sau có nguy hiểm, miễn cưỡng cứu giúp một tay cũng không sao đâu, đúng không?"Nghe Chu Du nói vậy, Minh Hồng Đao mới phát ra một tiếng đao ngân, miễn cưỡng đồng ý.

Chu Du nhìn Hồ Ba Nhất và mấy người kia, vừa lúc thấy máu trên trán họ đã hơi khô lại.Thấy vậy, Chu Du cũng không nói nhiều nữa, trực tiếp lấy súng phun lửa từ trong túi hành lý ra.

Nếu không có chuyện gì, thì trực tiếp đi đốt cây hòe già, nếu có chuyện, thì dùng máu để đốt.

Chấm một giọt máu nếu không động đậy gì, thời gian khô lại khoảng một phút, một phút đủ để mấy người hồi phục.

Máu đã khô, Chu Du nhìn về phía mấy người hỏi: "Không sao chứ?" Hồ Ba Nhất nghe vậy lắc đầu.

Tuyết Lỵ Dương cũng nói: "Không sao."Nhưng khi Tuyết Lỵ Dương vừa dứt lời, cơ thể mấy người đột nhiên trở nên mơ hồ.

Thấy vậy, Chu Du nhanh chóng điểm ra bốn ngón tay, giây tiếp theo nhanh chóng chạy về phía cây hòe già.

Cùng với việc Chu Du tiếp cận, những nữ quỷ áo đỏ trên cây đều trở nên bất an.

Đến gần hơn, Chu Du đột nhiên phát hiện dưới gốc cây hòe già lại có từng đống xương trắng.Những bộ xương trắng đó đều đã vỡ nát,

xem ra sau khi phong hóa theo năm tháng, do rơi rụng mà thành.

Đúng lúc đó, từng sợi rễ cây đột nhiên trồi lên từ mặt đất.

Những sợi rễ cây đó nhanh chóng đâm về phía Chu Du, thậm chí còn mang theo tiếng xé gió.Ánh mắt Chu Du thay đổi, nhanh chóng chuyển hướng.

Nhưng những sợi rễ cây này giăng kín trời đất, căn bản không phải chỉ thay đổi phương hướng là có thể né tránh được.

Từ trên không?

Không được, những sợi rễ cây này quá nhanh, càng nguy hiểm hơn, lúc này anh đột nhiên phát hiện thiếu mất một thứ, thiếu một tấm khiên có thể cản trở mọi đòn tấn công.

Đáng tiếc bây giờ không phải lúc đó, đối mặt với đòn tấn công trước mặt, Chu Du nhanh chóng lùi lại, từ tốc độ tiến lên cực nhanh chuyển sang tốc độ lùi lại cực nhanh, toàn bộ quá trình chỉ diễn ra trong vài hơi thở.Chu Du không dừng lại, trực tiếp quay về bên cạnh mấy người kia.

Một đợt tấn công vô ích, tuy thời gian cho phép, nhưng anh vẫn không nghĩ ra cách tốt để đột phá những sợi rễ cây đó.

Những sợi rễ cây đó mỗi sợi đều cứng như gỗ, số lượng nhiều, tốc độ nhanh, cho dù rễ đứt đâm vào người, e rằng cũng sẽ tạo thành một vết thủng lớn. "Làm sao đây, phòng thủ quá nghiêm ngặt, không thể vào được."Lúc này những người khác đều đã bình thường, thế là mấy người cũng tranh thủ cơ hội này bắt đầu suy nghĩ.

Đột nhiên Tuyết Lỵ Dương nói: "Tại sao chúng ta phải đi vào chứ?

Rễ cây tuy di chuyển đủ nhanh, nhưng liệu có thể chặn được những bình oxy lỏng không?""Chỉ cần tôi ném lựu đạn ra ngoài, dùng

ánh lửa lựu đạn kích nổ bình oxy lỏng, dựa vào hiệu quả cháy của bình oxy lỏng chắc chắn có thể đốt cháy cái cây." Chu Du nghe vậy dừng lại.

À, hoàn toàn có thể dùng ngọn lửa do oxy lỏng tạo thành, rồi đốt cháy bình khí hóa lỏng trong súng phun lửa.

Chỉ cần mở van ra, bay xuyên qua lửa.

Tuy làm như vậy phía sau có thể xảy ra nổ, nhưng chỉ cần đốt cháy cây, nổ rồi chẳng phải tốt hơn sao?"Anh Hồ ném lựu đạn, thời gian lựu đạn nổ khoảng bao lâu?" Hồ Ba Nhất vừa kéo chốt an toàn, vừa nói: "Khoảng mười lăm giây, còn 14 giây." Lời Hồ Ba Nhất vừa dứt, một quả lựu đạn nhanh chóng bay đi, bay về phía cây hòe già.

Khoảng cách từ đó đến cành cây rìa ngoài nhất của cây hòe không quá 30 mét, Hồ Ba Nhất dễ dàng ném tới.Lựu đạn rơi xuống đất, nhưng lại không nổ.

Chương 137

Chu Du canh đúng thời gian, đợi đến khi còn năm giây, anh trực tiếp ép vỡ sáu bình oxy lỏng, ném về phía những chỗ cành lá xum xuê.Những cái bình màu bạc vẽ thành đường parabol trên không trung, nhưng Chu Du lại không hề căng thẳng.

Không phải là tự tin, mà là vật tư quá nhiều, một lần không được thì hai lần, anh không tin không đốt cháy được cây quỷ già này. "Ầm" một tiếng vang lớn, dẫn đến một vụ nổ theo kiểu phản ứng dây chuyền.

Những bình oxy lỏng cũng nổ tung trong tiếng ầm ầm.

Ngọn lửa phát ra khi oxy cháy ngay lập tức đốt cháy những cành cây phía dưới.Nhưng vì độ cao không đủ nên chỉ đốt cháy được vài cành cây.

Tuy nhiên, ngay cả như vậy cũng khiến những nữ quỷ và quỷ hồn của tế tự kinh sợ.

Cần biết rằng cây là nơi nương tựa của chúng, cây chết quỷ tan.

Nhưng đáng tiếc Chu Du dường như chưa nắm bắt tốt thời gian, điểm nổ hơi xa một chút.Thấy vậy, Chu Du nhíu mày: "Anh Hồ, chúng ta thử lại lần nữa.

Lần này ném muộn hơn một chút, tốt nhất là để bom nổ trên cành cây hoặc giữa không trung." Lời Chu Du vừa dứt, Hồ Ba Nhất gật đầu, Hồ Ba Nhất hiểu ý Chu Du.

Thế là, đợi sau khi lựu đạn vào chế độ đếm ngược năm giây, anh mới ném ra ngoài.Cùng lúc đó, Chu Du cũng trong khoảnh khắc nhanh chóng ép vỡ bình oxy lỏng, đồng thời ném bình oxy lỏng trong tay ra

ngoài.

Dường như thấy hai người lại lần nữa ném ra những thứ có thể gây cháy, ngay lập tức từng sợi rễ cây trồi ra khỏi mặt đất lao lên không trung để chặn lại, đáng tiếc rễ cây dù sao cũng không phải cành cây, cũng không thể vươn dài hơn cành cây được.Bình oxy lỏng và bom cả hai đều bay cùng hướng, nhưng bình oxy lỏng do Chu Du ném ra sau mà đến trước, cả hai lại lần nữa phát nổ khi ở khoảng cách gần nhất với lá cây hòe, ngọn lửa bất ngờ bốc lên trực tiếp đốt cháy cả một mảng cành lá.Đúng lúc đó, từng sợi rễ cây từ dưới một mảng cành cây bay vút lên nhanh chóng, mục tiêu thẳng vào cành cây đang cháy.

Xem ra đại tế tự tuy đã chết, nhưng không giống như lệ quỷ áo đỏ, thần thức của hắn chưa bị mất đi.

Hắn đã dùng chiêu "tráng sĩ đoạn cổ tay" (tức hy sinh một phần để bảo toàn).

Đáng tiếc cành cây quá to, ngay cả rễ cây cũng không thể đâm đứt được.Lửa lớn cháy bùng, nhưng Chu Du lại không dừng lại.

Ngay sau đó anh xoay mở van bình khí hóa lỏng, trong khoảnh khắc ném bình khí hóa lỏng trong tay đi.

Với sức mạnh cực hạn đạt đến 12 người, ném cái bình chẳng khác nào chơi đùa, thậm chí vì trọng lượng của bình, bình khí hóa lỏng bay còn nhanh hơn bình oxy lỏng.Bình khí hóa lỏng vẽ ra một đường gần như thẳng tắp trên không trung, xoay tròn bay vào cành lá đang cháy.

Khí ga khi thoát ra trong khoảnh khắc đẩy ngọn lửa ra, nhưng ngay sau đó lại nối liền với ngọn lửa, như thể ngọn lửa tự động bám vào miệng bình vậy.

Giống như cảnh quay chậm, phản chiếu trong mắt Chu Du.

Chu Du nhanh chóng nhìn lướt qua lộ tuyến rồi thầm nghĩ: Thành công rồi!

Chỉ nghe "Phanh" một tiếng, bình khí hóa lỏng mắc vào hốc cây ở trung tâm cây hòe.

Không biết là hốc cây được cấu tạo như thế nào mà khiến bình khí hóa lỏng trực tiếp biến mất bên trong.Chu Du không biết kết quả thế nào mà ngẩn người.

Không chỉ anh, những người khác cũng ngẩn ra, tình huống gì vậy?

Cái bình đâu rồi?

Hồ Ba Nhất với thần sắc kỳ lạ nói ra câu mà chỉ có Vương Bàn Tử mới nói: "Anh Chu, cái cây ăn cái bình khí hóa lỏng rồi à?" Nhìn bề ngoài, lời nói đó không có vấn đề gì.

Nhưng Chu Du đột nhiên hiểu ra.Quả nhiên giây tiếp theo, nơi cái bình khí hóa lỏng biến mất phát ra ánh sáng đỏ, giây tiếp theo ngọn lửa bốc lên trời trong khoảnh khắc đã cháy cao bốn năm mét.

Khí ga phun ra ngọn lửa đốt cháy từng mảng lá cây rậm rạp.

Lúc này, cho dù là những lệ quỷ áo đỏ hay con quỷ quái duy nhất giống như đại tế tự trong cây, tất cả đều hoảng hốt thất thố.

Từng sợi dây đỏ cùng với cành cây không ngừng đánh vào cành cây đang cháy, nhưng đều vô ích.Cây hòe ngàn năm tuổi, phát triển quá tốt, cành lá xum xuê.

Họ đã đánh giá thấp sức cháy của ngọn lửa, đồng thời cũng đánh giá cao khả năng của cành cây.

Cây hòe tuy không phải cây thông, không có những thứ như cành thông, nhưng cũng dễ cháy.

Có lẽ vì liên quan đến lệ quỷ, cây hòe còn dễ cháy hơn những cây khác.

Lúc này, vết máu trên trán Hồ Ba Nhất và những người khác đã khô, nhưng Hồ Ba Nhất lại không bị chìm vào huyễn giác nữa, có thể thấy huyễn giác đã biến mất.Cũng phải, lúc này những nữ quỷ áo đỏ kia tự thân còn lo chưa xong, e là không có thời gian làm hại người khác nữa rồi.

Chu Du cười cười, nói với mấy người: "Tôi ở lại đây đợi một lát đã, phải tận mắt thấy cái cây bị thiêu rụi, tôi mới có thể rời đi."Hồ Ba Nhất và mấy người đều gật đầu, đương nhiên sẽ không có ý kiến gì.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương nói: "Chu Du, vừa nãy anh nói trên cây có quỷ là sao?

Chẳng lẽ trên cây thật sự có quỷ?" Chu Du gật đầu, nói: "Không sai!

Thực ra quỷ có tồn tại, đôi mắt của tôi khá đặc biệt, có thể nhìn thấy sự tồn tại của quỷ.""Chỉ là nếu những con quỷ này biến thành yêu quái, ẩn mình trong thân xác yêu quái, thì nếu không tận mắt nhìn thấy thân xác yêu quái, tôi sẽ không thể nhìn thấy chúng.

Đương nhiên, đôi mắt của tôi có thể miễn nhiễm ảo giác, mọi người biết đấy, đó cũng là lý do tại sao tôi có thể đưa mọi người ra ngoài."Trong lúc mấy người đang nói chuyện, một tiếng nổ vang ầm ầm, bình khí hóa lỏng trong khoảnh khắc, ngọn lửa do vụ nổ gây ra trực tiếp đốt cháy cây cối.

Trên thân cây hòe ẩn hiện một vết nứt, từng luồng lửa từ đó kéo dài ra.Chu Du sở hữu năng lực "phá vọng", anh có thể nhìn thấy vẻ thống khổ của tế tự và nữ quỷ.

Nếu cảnh tượng đó để những người khác nhìn thấy, tám phần

mười cũng sẽ thấy da đầu tê dại.

Ngọn lửa cháy càng lúc càng lớn, e rằng chỉ có mưa mới có thể dập tắt.

Thấy vậy, Hoắc Linh cũng đặt ra một câu hỏi, cô có chút lo lắng nói: "Anh Chu, liệu có mưa lớn không?

Nếu trời mưa thì chúng ta phải làm sao?"Chu Du nghe vậy cười cười, không nói gì.

Mưa?

Không thể có mưa được!

Chương 138

Bởi vì bên dưới có một con bất tử trùng, một bảo vật trong số những thứ bị phong ấn trong cơ thể nó.

Bảo vật đó là một con thiềm thừ ba chân, nó có thể khiến bầu trời khu vực này không tích tụ mây mưa, bất kỳ thiết bị điện tử nào cũng sẽ mất hiệu lực, đó cũng là nguyên nhân Hiến Vương có thể tạo ra thủy long vựng.

Vương Bàn Tử nghe vậy vội vàng, phun phì phì hai tiếng.

Nói: "Phì phì phì, em gái đừng nói bậy, phải biết 'lời hay không linh, lời dở lại linh' đấy.

Vạn nhất trời mưa thật, thì hôm nay chúng ta không ra ngoài được rồi."Hoắc Linh nghe vậy lườm một cái, nhưng cũng sợ xảy ra chuyện, cô hừ một tiếng, cuối cùng cũng không nói gì nữa.

Chu Du cũng không giải thích để mọi người yên tâm.

Dù sao nếu đã nói ra, thì phải giải thích nguyên nhân chứ?

Đúng lúc đó, cây hòe dường như phát ra một loại âm thanh trước khi chết.

Mặc dù mọi người đều không nghe thấy âm thanh cụ thể, nhưng một cảm giác thê lương, vô trợ và tuyệt vọng bao trùm trong lòng họ, ngay lập tức trong tâm trí dâng lên một xung động muốn dập lửa, cho dù phải thiêu thân lao vào lửa.Chỉ có Chu Du, vì thể chất đặc biệt, mới thấy kỳ lạ: âm thanh đó phát ra từ đâu vậy?

Chu Du không quay đầu lại, hỏi mọi người: "Mọi người có nghe thấy âm thanh kỳ lạ không?" "..." Nhưng lời Chu Du không có ai đáp lại, trong khoảnh khắc, Chu Du lập tức hiểu ra.

Anh giật mình, không quay người lại nhìn.

Anh thấy mấy người đang chạy về phía cây hòe.

Có chuyện rồi, Chu Du hơi bất lực, quả nhiên cây hòe chưa hoàn toàn chết thì máu vẫn chưa thể ngừng có tác dụng.Chu Du thân mình nhẹ nhàng, nhanh chóng đuổi kịp bốn người, lần nữa chấm một giọt máu tươi lên giữa trán họ.

Ngay lập tức bốn người như vừa tỉnh mộng, mấy người nhìn nhau, lập tức vô thức lùi lại.

Tuyết Lỵ Dương vô ngữ vuốt trán nói: "Em lại trúng chiêu rồi sao?"Không đợi Chu Du mở lời, Hồ Ba Nhất gật đầu, nói: "Xem ra đã không còn chạy loạn nữa rồi, năng lực huyễn tượng của quỷ hòe thật sự không thể phòng bị nổi.

Vừa nãy có khoảnh khắc tôi cũng có cảm giác muốn thiêu thân lao vào lửa, đúng là tà môn đến cực điểm."Chu Du cười cười: "Không sao, nó cũng không chống cự được bao lâu nữa.

E là không quá nửa tiếng, cái cây sẽ bị thiêu rụi hoàn toàn."Thấy vậy, Chu Du cảm thấy lửa cũng không thể bị dập tắt nữa, thế là anh nói với bốn người: "Được rồi, chúng ta cũng khởi hành đi thôi.

Bằng không nếu lát nữa lửa cháy lớn thật, ở đây chúng ta cũng không nhất định an toàn."Nơi đây cỏ dại mọc um tùm, ai cũng biết, nếu rừng cháy thì nghiêm trọng đến mức nào, nên cũng không ai phản đối.

Về phần cháy rừng sao?

Chỗ hại người thì đốt luôn đi.

Dù sao có đất đai màu mỡ, không quá vài năm rừng sẽ khôi phục sức sống, cháy lớn đến vậy bên ngoài thung lũng chắc chắn sẽ dẫn đến mây mưa tích tụ.

Không biết từ lúc nào, mọi người đã quen với việc nghe lệnh Chu Du, thế nên Chu Du nói gì, mọi người đều không phản đối.Lần nữa khởi hành, Chu Du thỉnh thoảng lại ném một quả lựu đạn để thăm dò đường.

Tuy Âm Cực Huyễn Sát Trận có năm trận nhãn, nhưng vì đi từ sông rắn nên họ đang ở sát trận rìa ngoài cùng.

Trên đường thông lên thiên cung, không có trận pháp.

Đúng lúc đó, Chu Du dừng lại, phía trước là một vách đá dựng đứng.

Ngay lập tức, khí chướng dần dần chảy xuống vách đá, che phủ hơn nửa cảnh vật bên dưới.

Từ đó nhìn xuống, trông như một biển mây vậy.Lúc này, trên vách núi nơi họ đứng có từng dòng thác nước lớn nhỏ đổ xuống, tiếng nước ầm ầm vang vọng từ phía dưới.

Dưới ánh nắng mặt trời, ánh sáng mặt trời chiếu rọi lên những thác nước xung quanh tạo thành từng dải cầu vồng bay lên, hình thành thế vây quanh bảo vệ.

Nhìn theo cầu vồng, Chu Du nói: "Mọi người nhìn kìa, cái gì đó?"Thực ra không cần Chu Du nói, mọi người cũng đã nhìn thấy rồi.

Phía trước là Thiên Cung Chi Thành – Mộ Hiến Vương mà họ cần tìm.

Nhìn từ xa, giữa một mảng xanh biếc là một cung điện dát vàng huy hoàng.

Trên cung điện có đình đài, lầu các, tường thần, bia đình, giác lầu, cung các, đài khuyết, tất cả đều đầy đủ.

Đúng là lầu quỳnh gác ngọc, mọi thứ đều tề tựu.

Một khí thế kiến trúc thời Đại Tần thể hiện hết sự nguy nga hùng vĩ, gạch Tần ngói Hán, giống như một cung điện trên trời được huyễn hóa ra.

Trong khoảnh khắc, mọi người đều bị Thiên Không Chi Thành làm cho mắt tròn miệng há.Chu Du cười cười, nói: "Mọi người đừng ngẩn người nữa, đó là Mộ Hiến Vương.

Nó không thật sự ở trên không trung đâu, nhìn kỹ lại xem." Quả nhiên mọi người nhìn kỹ, cung điện trên trời đó là một kiến trúc lớn kiểu đình sơn, như chùa Huyền Không nổi tiếng khắp thế giới được khoét ra trên vách núi vậy.

Nhưng cho dù là như vậy, đây cũng là một công trình vĩ đại đến nhường nào, xung quanh đều là cây cối xanh biếc, giống như một bức tranh phong cảnh.

Thiên cung như được khảm nạm vào, tạo ra một cảm giác như chiêm ngưỡng ảo ảnh chốn thần tiên vậy.

Hồ Ba Nhất không biết nguyên lý của Thiên Cung, nên Thành Phố Trên Không này mới được bảo tồn hoàn hảo như vậy, màu sắc lộng lẫy không hề phai nhạt.

Anh ta tò mò hỏi: "Rốt cuộc Thành Phố Trên Không này vận hành theo nguyên lý nào vậy?

Nhìn kiến trúc và màu sắc mà không có chút hư hại hay phai màu nào.

Hai ngàn năm rồi đấy, làm kiểu gì vậy?

Chẳng nói đâu xa, chỉ riêng điểm này thôi, e rằng không phải hoàng đế bình thường nào cũng làm được đâu nhỉ?

Ít nhất thì tôi nghe nói cả hoàng lăng cũng không có được phong thái như vậy." "Câu hỏi của lão Hồ e rằng ở đây không ai trả lời được

đâu.

Chương 139

Vậy nên chúng ta đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, xem làm cách nào lên Thiên Cung đi." Tuyết Lỵ Dương đã sớm chú ý đến vấn đề này, nghe vậy liền mở miệng nói: "Nhìn đằng kia kìa!" Tại nơi giao nhau của những bậc ngọc có mấy con đường dốc. "Chỉ là những con đường dốc này đều kéo dài xuống tận biển mây, e rằng tôi chỉ có thể bò xuống thôi!" "Bò xuống sao?" Chu Du do dự một lát, nhưng lại cảm thấy phương pháp này cũng khả thi.

Dù sao anh ta có Khinh Thân Thuật, chỉ cần cố định được dây thừng, vậy thì vấn đề không quá lớn. "Được, tôi thử xem sao." Có lời nói của Chu Du, Hồ Ba Nhất vừa mở miệng định nói gì đó nhưng cuối cùng lại thôi.

Ngược lại Hoắc Linh lo lắng hỏi: "Có an toàn không vậy?

Những con đường dốc này dù sao cũng của hai ngàn năm trước rồi, gỗ bên trên có chắc chắn không thì không ai biết được đâu." Nghe Hoắc Linh nói vậy, Tuyết Lỵ Dương mở miệng: "Không sao đâu, tôi từng leo núi đá, để tôi thử xem sao." Mấy chuyện này có thể tùy tiện thử sao?

Chu Du lắc đầu, nói: "Tôi đi, chuyện này tôi có tự tin.

Thôi, mọi người đừng tranh nữa, cứ làm theo lời tôi." "Lão Hồ, chuyện cố định dây thừng giao cho anh đấy.

Ném lựu đạn còn chuẩn, ném cái này chắc cũng không lệch nhiều đâu nhỉ?" Hồ Ba Nhất cười nói: "Được, chuyện này cứ giao cho tôi!" Chu Du đặt ba lô xuống rồi bắt đầu kiểm tra hành lý, đặt những thứ không cần thiết xuống trước.

Rồi khi quay đầu lại, anh đã thấy Hồ Ba Nhất buộc một đầu dây

thừng quanh lan can của con đường dốc đối diện.

Chỉ là do vấn đề khoảng cách, sợi dây bị chéo.

Nếu trượt xuống thì có thể tiết kiệm không ít sức lực, nhưng lại tăng thêm gánh nặng cho điểm cố định phía đối diện. "Lão Chu, khoảng cách hơi xa, chỉ có thể cố định ở độ cao này thôi.

Xem có được không?

Nếu không được thì tôi sẽ nghĩ cách khác." Chu Du lắc đầu, nói: "Không vấn đề gì, như vậy là được rồi, không cần phiền phức nữa." Chu Du móc khóa an toàn vào dây thừng rồi trực tiếp đạp ra, Khinh Thân Thuật cũng được sử dụng đồng thời trong khoảnh khắc đó.

Dù có Khinh Thân Thuật, nhưng thanh Minh Hồng Đao của Chu Du cũng khá nặng.

Anh đã bám vào dây thừng, nhanh chóng trượt xuống.

Anh không dám bóp chặt dây, mà giảm tốc ở một vị trí không quá ổn định, cố gắng giữ thăng bằng.

Bất kỳ sự kéo giật nào cũng có thể khiến điểm cố định bị đứt.

May mắn thay, so với những người khác thì anh nhẹ hơn rất nhiều.

Khi đến gần lan can, anh trực tiếp trượt xuống dưới lan can rồi va vào.

Ngay lập tức, thanh Minh Hồng Đao trong tay Chu Du cắm phập vào vách đá bên cạnh con đường dốc, cố định thân hình anh lại.

Lúc này Chu Du mới thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù vừa rồi trông có vẻ nhẹ nhàng, nhưng thực ra anh rất căng thẳng, không rõ phía dưới cao đến mức nào, nhưng một cú ngã là có thể mất mạng dễ như chơi.

Chu Du lại cố định lại dây thừng ở một vị trí khác, cuối cùng cũng nắm được một đầu dây thừng còn thừa.

Anh mới hét lên với những người còn lại: "Được rồi, mọi người xuống đi!

Nhưng từng người một thôi, đừng vội vàng." Nghe Chu Du nói vậy, Hồ Ba Nhất liền nói: "Để tôi đi trước đi, tôi đến bên đó có thể giúp Chu Du giữ chặt dây thừng, lỡ có chuyện gì cũng có thể giảm bớt gánh nặng một chút." Lời của Hồ Ba Nhất được ba người còn lại đồng ý, còn Vương Bàn Tử tuy sức lực khá lớn, nhưng vừa sợ độ cao lại vừa mập, tuyệt đối không phải là lựa chọn tốt.

Trước khi đi, Hồ Ba Nhất nói với Tuyết Lỵ Dương: "Tuyết Lỵ, lát nữa Bàn Tử mà không chịu đi, cứ móc khóa an toàn vào dây rồi đá cho cậu ta một cước xuống là được." Tuyết Lỵ Dương nghe vậy cười cười, đáp lời: "Yên tâm đi, nếu cậu ta thật sự không dám xuống, tôi chắc chắn sẽ đá cậu ta xuống." Hồ Ba Nhất đạp chân một cái, trượt xuống theo dây thừng.

Tốc độ của anh ta nhanh hơn Chu Du, nhưng may mắn là anh ta liên tục giảm tốc.

Khi xuống đến nơi, cũng không tạo ra lực va chạm mạnh.

Sau Hồ Ba Nhất, Hoắc Linh cũng xuống.

Hoắc Linh sinh ra trong gia tộc Mạc Kim, đã quá thành thạo những thứ này rồi, nên cô xuống không hề tốn sức, sợ hãi càng không tồn tại.

Còn Vương Bàn Tử, đúng như Hồ Ba Nhất đã nói, đứng ở mép vách đá, chân run lẩy bẩy.

Nhất thời, cậu ta không khỏi càu nhàu với Tuyết Lỵ Dương: "Mẹ nó, tôi đi trộm mộ Hiến Vương, chứ có phải nhảy lầu đâu mà phải nhảy vực thế này?" Tuyết Lỵ Dương nghe vậy đảo mắt một cái, trực

tiếp khóa chốt an toàn của Bàn Tử vào dây thừng.

Cô nói: "Anh thật sự không mở mắt ra sao?

Nếu không mở mắt tôi sẽ đá anh đấy!

Nhưng nếu trên đường không giảm tốc thì xuống dưới có thể bị thương, anh muốn làm liên lụy đến tôi sao?" Bàn Tử nào dám mở mắt ra chứ, nhưng chuyện làm liên lụy đồng đội thì Bàn Tử càng không thể làm được.

Nhưng cậu ta lại nghĩ ra một chiêu, nói: "Tuyết Lỵ Dương, cô đặt tay tôi lên dây thừng, rồi bảo tôi bao lâu thì phanh lại một lần là được." Tuyết Lỵ Dương thấy Bàn Tử sống chết không thể mở mắt ra được, cũng đành làm theo lời cậu ta, đặt tay cậu ta lên dây thừng, nói: "Ba giây một lần thì phanh lại, nhưng đừng nắm quá chặt, đeo găng tay sẽ không có vấn đề gì đâu." Tuyết Lỵ Dương còn trực tiếp đá cậu ta một cước, đúng là như lời Hồ Ba Nhất, không chút nể nang.

Bàn Tử trong một tràng la hét ầm ĩ, trực tiếp bay về phía đối diện.

Nhưng may mắn là cậu ta vẫn nhớ phải phanh lại, thực ra vừa rồi cậu ta muốn hỏi về thao tác phanh lại mà không nắm quá chặt, nhưng Tuyết Lỵ Dương căn bản không cho cậu ta cơ hội nào.

Mặc dù khoảng cách lúc dài lúc ngắn, nhưng dù sao cũng đã giảm được tốc độ.

Chẳng mấy chốc, Bàn Tử trực tiếp va vào lan can, nhưng vẫn không dám mở mắt ra mà hét lên: "Ối, tôi đến nơi chưa?

Lão Hồ, tôi đến nơi chưa?" "Được rồi, đừng hét nữa, cậu!

Mau mở mắt ra đi, cái bộ dạng đàn bà như vậy là cho ai xem hả?" Vương Bàn Tử nghe vậy vô thức mở mắt nhìn xuống, ngay lập tức chân cậu ta lại mềm nhũn.

Chương 140

Lúc này, bên ngoài, một cảm giác buồn tiểu không thể kiềm chế được trực tiếp ập đến.

Cậu ta cố lắm mới nhịn được, nếu không thì đã làm ướt cả quần rồi. "Lão Hồ khốn nạn!

Anh lại lừa tôi, dưới chân tôi toàn là không khí!" Hồ Ba Nhất nghe vậy cười nói: "Không bước tới thì dưới chân đương nhiên là không khí rồi.

Thôi thôi thôi, tôi đỡ cậu đi." Chu Du lúc này cũng cười nói: "Thực ra tôi khá phục Bàn Tử đấy.

Có đôi khi thì cái gan to đùng.

Nhưng mỗi lần lên chỗ cao lại khiến tôi phải nhìn bằng con mắt khác, thành thật mà nói, tè ra quần chưa?

Ai ~ e rằng sau này không còn phục được nữa rồi!" "Lão Chu đừng nói mát nữa, tôi bẩm sinh đã sợ độ cao rồi, tôi có biết làm sao đâu.

Hay là đi hỏi mẹ tôi, bố tôi xem sao không truyền cho tôi đi." Trong khi Vương Bàn Tử nói, dưới sự đỡ của Hồ Ba Nhất, cậu ta đã trèo qua lan can.

Tuyết Lỵ Dương thì không phiền phức như vậy, cô cũng xuất thân từ gia tộc Mạc Kim, lại thêm thân nhẹ thể yếu, nên cũng xuống đến nơi mà không có bất ngờ nào.

Sau Tuyết Lỵ Dương, Bàn Tử đang ngồi một bên liền hỏi: "Ôi chao, vậy còn đồ đạc của tôi thì sao?" Tuyết Lỵ Dương nghe vậy đảo mắt một cái, nói: "Đồ đạc thì không có cách nào giảm tốc được.

Nếu trực tiếp ném xuống, vậy thì chắc chắn sẽ làm hỏng không ít, không chừng còn nguy hiểm nữa." "Tôi kéo dây thừng lên một chút, đợi khi tiếp cận được rồi, sẽ kéo sợi dây khác mà tôi mang theo.

Tôi buộc sợi dây đó vào gói đồ, gói đồ sẽ được móc vào khóa trượt, chỉ cần thoát khỏi vách đá là có thể trượt xuống được." Nghe Tuyết Lỵ Dương nói vậy, Bàn Tử đang canh cánh trong lòng về vũ khí mới thở phào nhẹ nhõm.

Nếu không có vũ khí, thì cậu ta và lão Hồ chẳng khác gì con cua bị tháo càng, mặc người xẻ thịt. "Được, vậy tôi đi lên một chút." Con đường dốc tuy được xây dựng từ hai ngàn năm trước, nhưng lại rất kiên cố.

Đi trên đó, ngay cả một chút rung lắc hay âm thanh kỳ lạ cũng không phát ra. "Được rồi, ở đây đi, trước hết kéo đồ đạc lên." Chỗ này cách vách đá đối diện khoảng năm mươi độ.

Ở góc độ này, hoàn toàn có thể đảm bảo tốc độ của đồ đạc sẽ không quá nhanh.

Đứng ngay phía dưới cung điện tráng lệ và hùng vĩ như Thiên Cung, mỗi người đều cảm thấy vô cùng nhỏ bé.

Cung điện không thấp như tường thành thời cổ đại, chỉ riêng cổng đã cao mười mấy mét. 22.

Thêm vào đó, lúc này đang đứng dưới bậc ngọc, ngẩng đầu nhìn lên, tự nhiên càng trông có vẻ nhỏ bé.

Ở phía trước có tổng cộng 99 bậc ngọc dài.

Nhưng do địa hình, những bậc ngọc này tuy rộng rãi, nhưng lại cực kỳ dốc và trơn trượt, chất liệu ngọc càng khiến người ta không có cảm giác an toàn.

Các bậc ngọc vừa vặn kéo dài từ những tia hồng quang lên trên,

thẳng đến cổng điện.

Cổng đại điện có 160 cây cột gỗ nam mộc điêu khắc hình rồng làm trụ chính.

Nhìn ra xa chỉ thấy từng lớp ngói Tần Hán, lưu ly vàng óng, cực kỳ xa hoa.

Mọi người men theo đường dốc lên bậc ngọc, trên bậc ngọc vừa dốc vừa trơn, không hề giống nơi con người có thể bước đi.

Thêm vào đó, do trọng tâm dịch chuyển, cả tòa cung điện bị nghiêng mấy độ về một phía, dường như có thể lật nhào xuống vực sâu bất cứ lúc nào.

Bàn Tử trên đường dốc đã sợ đến tái mặt, nửa ngày không thốt ra được lời nào.

Lúc này ở nơi nguy hiểm như vậy, hai chân cậu ta giẫm lên bậc ngọc trắng hiểm trở càng khiến cậu ta hồn xiêu phách lạc.

Chu Du bất đắc dĩ, đành một tay vác Bàn Tử đi lên.

Đứng trên bậc ngọc phóng tầm mắt nhìn ra xa, trên đỉnh Kim Đỉnh núi non hiểm trở, thác nước rủ xuống như rèm ở các con đường cổ vách đá, xung quanh là cây cổ thụ dây leo kỳ quái, khắp nơi hồng quang dị sắc lấp lánh, xa xa văng vẳng tiếng chim kêu trong thung lũng u tối, một cảnh tượng thoát tục tách biệt với thế gian.

Nếu không phải vì những cuộc chạm trán quỷ dị trước đó, thì thật sự sẽ nghĩ đây là một phủ đệ của thần tiên.

Tuy nhiên bây giờ nhìn lại, bất kể cảnh tượng Thiên Cung có thần diệu đến đâu, mọi người đều đã có định kiến từ trước, tổng thể đều cảm thấy bên trong toát ra một luồng tà khí.

Chu Du là người đầu tiên lên bậc ngọc rồi trực tiếp ném Vương

Bàn Tử xuống đất, nói: "Bàn Tử, cậu có thể ăn ít đi một chút không, vác cậu tôi thật sự sợ bậc ngọc đó sẽ 'cộp' một tiếng rồi gãy mất." Dưới bậc ngọc và trên bậc ngọc hoàn toàn khác biệt.

Dưới bậc ngọc không khí ẩm ướt, nhưng trên bậc ngọc thì trời lại cực kỳ mát mẻ và khô ráo.

Lúc này những người còn lại cũng lần lượt lên bậc ngọc, đứng trước cửa Thiên Cung.

Chu Du nói: "Hôm nay thời gian không còn sớm nữa rồi.

Tôi sẽ ở lại đây một đêm, đợi ngày mai rồi đi tìm mộ Hiến Vương." Nghe vậy, Vương Bàn Tử khó hiểu hỏi: "Không phải, chúng ta đã đến cửa Thiên Cung rồi, sao lại không đi thăm dò cái lão già kia?" Chu Du nghe vậy cười cười, nói với Hồ Ba Nhất: "Lão Hồ, anh giải thích cho cậu ta đi?" "Bàn Tử, tuy rằng đây là Thiên Cung, nhưng chắc chắn không phải huyền mộ.

Đây là minh cung, chủ yếu là kể về những công trạng vĩ đại của Hiến Vương và vân vân.

Dù sao lát nữa tôi cũng có thể xem qua một chút, lão Chu, xem qua một chút có được không?" Chu Du nghe vậy, nói: "Xem thì có thể xem, chỉ là chỗ này... cũng tà dị lắm.

Nếu không sợ xảy ra chuyện thì cứ xem đi." Hồ Ba Nhất nghe vậy hiển nhiên là chuyện không hay, chỉ nghe anh ta lập tức nói: "Vậy thôi.

Chương 141

Dù sao cũng không vội vàng gì, sáng mai chúng ta xem cũng không muộn.

Chỉ là lão Chu, tôi có một chuyện không rõ, anh giải đáp giúp tôi được không?" "Được, cứ hỏi đi!" "Môn Mạc Kim của chúng tôi có câu 'kê minh đăng diệt bất Mạc Kim' (gà gáy đèn tắt thì không trộm mộ), tại sao bây giờ lại phải xuống vào ban ngày?

Chẳng lẽ lời tổ tông để lại là không đúng?" Chu Du nghe vậy gật đầu, giải thích: "Cũng không thể nói là không đúng.

Chủ yếu là một sự tôn trọng đối với chủ mộ thôi, cũng là quy tắc độc đáo của môn Mạc Kim." "Ban đêm âm khí thịnh, càng dễ gặp thi biến.

Nếu chủ mộ cực kỳ yêu thích thứ mà anh lấy đi, thì chắc chắn sẽ xảy ra thi biến.

Lúc đó phải trả nguyên vẹn thứ đã lấy về chỗ cũ, dù sao cũng không biết vật nào là thứ chủ mộ yêu thích." "Nếu không có thi biến, chứng tỏ thứ đó không quá quan trọng với họ, anh lấy đi cũng không ai trách tội.

Chủ yếu là môn Mạc Kim sợ làm tổn hại âm đức, nếu cái lão già đó đủ hung hãn, thậm chí có thể lần theo khí vị tìm đến thứ đã bị lấy đi, thậm chí có thể họa liên đến gia đình nữa." Hồ Ba Nhất nghe vậy mới nói: "Thì ra là vậy!

Tôi cứ thấy quy tắc này không hợp lý, mà lại không có nguyên nhân cụ thể nào." Lúc này là năm giờ chiều, ánh sáng mặt trời dần khuất, e rằng chưa đến nửa tiếng nữa sẽ khuất sau thung lũng.

Chu Du dẫn đầu đẩy cánh cửa Hội Tiên Cung ra.

Thấy Chu Du liều lĩnh như vậy, Hoắc Linh lo lắng nói: "Chu đại ca cẩn thận một chút, chỗ này nguy hiểm lắm, đừng để lại có ám khí." Chu Du nghe vậy cười cười, "Nhìn đằng kia." Chỗ Chu Du chỉ có một tấm bia đá, trên bia đá khắc mười chữ lớn, nét bút phức tạp, dùng chữ triện cổ.

Tuyết Lỵ Dương bước tới đọc mấy chữ đó: "Huyền chi lại huyền, môn của muôn điều kỳ diệu, Lăng Vân Thiên Cung, Hội Tiên Bảo Điện." Đọc xong, Tuyết Lỵ Dương quay đầu hỏi Chu Du: "Có gì đặc biệt không?" Chu Du nói: "Đây là nơi Hiến Vương muốn hội kiến tiên gia.

Đã vậy, nếu ông ta đặt cơ quan bẫy rập thì chẳng phải là bất kính với tiên gia sao?" Tuyết Lỵ Dương nghe vậy cũng cảm thấy hình như đúng là như vậy.

Không chỉ cô, mấy người khác nghe Chu Du nói vậy cũng đều cảm thấy như vậy.

Nhưng Hồ Ba Nhất nói: "Tuy lý lẽ là như vậy, nhưng... cẩn thận một chút vẫn hơn." Nói đến đây, Hồ Ba Nhất ngừng lại một chút, cười nói: "Không ngờ Hiến Vương lại bị thần tiên làm cho điên đảo, cứ nghĩ rằng xây một tòa cung điện trên vách núi cheo leo thì có thể mời thần tiên đến hội kiến sao?

Đơn giản là si tâm vọng tưởng!" Tuyết Lỵ Dương nghe vậy gật đầu, nói: "Lại có vị đế vương nào mà không theo đuổi trường sinh chứ?

Không phải sau khi Long Quân trải qua mưa gió, các quân chủ đời sau đều hiểu ra rằng đó chỉ là một giấc mơ như ánh sáng và bóng tối sao?

Sinh lão bệnh tử là quy luật tự nhiên, hoàng đế tuy quý là thiên tử, cũng khó lòng làm trái ý trời." "Nhưng dù đã hiểu ra một chút, họ vẫn hy vọng sau khi chết có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý khi còn sống, vậy nên mới coi trọng bố cục lăng mộ đến vậy." Chu Du lắc đầu, "Trường sinh thật sự là giấc mơ sao?

Có lẽ không phải vậy, Tần Thủy Hoàng, Kinh Vũ Đế thật sự đã chết sao?

Tất cả có lẽ đều cần tôi đi tìm hiểu.

Những người khác thì tôi không dám nói, nhưng Từ Phúc tuyệt đối chưa chết, có thể thật sự đã thành tiên rồi." "Từ Phúc thành tiên rồi sao?

Lão Chu, kể cho tôi nghe với?" "Được rồi, nhưng thời gian không còn sớm nữa, tôi vào xem trước đã, đợi tối trước khi nghỉ ngơi tôi sẽ kể cho cậu nghe." Lúc này, cánh cửa điện đã bị Chu Du đẩy ra, mặc dù cánh cửa rất nặng, nhưng cũng không thể chống lại một cú đẩy của Chu Du. "Được, tôi đi trước." Hồ Ba Nhất cầm chiếc ô Kim Cương đi vào trước.

Sau khi thấy bên trong quả thật không có cơ quan bẫy rập, anh ta mới gọi: "Chỗ này quả thật không có cơ quan.

Nhưng bên trong tối tăm như vậy, ngược lại có chút âm khí rờn rợn." Chu Du nghe vậy nói: "Cung điện dù sao cũng là nơi dành cho người chết ở, có chút âm khí cũng là chuyện bình thường.

Đáng tiếc là bên ngoài quá trống trải, chỗ chúng ta đang ở cũng quá cao, nếu nghỉ ngơi ở bên ngoài, e rằng gió đêm lạnh lẽo, thật sự không mấy ai chịu đựng nổi đâu." Hồ Ba Nhất nghe vậy gật đầu, sau đó hỏi: "Giờ chúng ta làm gì đây?

Tìm một góc nào đó, nấu cơm sao?" Lúc này, Bàn Tử đột nhiên hét

lên: "Nhìn đằng kia kìa." Hướng mà Vương Bàn Tử chỉ là sâu bên trong cung điện, ánh đèn chiếu đến, ở sâu hai hàng tượng đồng có một hồ nước vàng, và phía bên kia của hồ nước vàng, hình như có một ngai vàng trên đó cuộn tròn một con rồng màu đỏ.

Chỉ là hình ảnh mờ ảo, khoảng cách quá xa, nhìn không rõ lắm. "Mấy ông làm lãnh đạo, chẳng phải đều thích thoát ly quần chúng sao?

Hay thật, ở xa đến vậy, bàn bạc cái quái gì mà triều chính, đi thôi, chúng ta đến xem thử." Chu Du nghe vậy lắc đầu, một tay kéo Vương Bàn Tử đang định nhảy qua, nói: "Đừng xốc nổi, cậu nghĩ cái hồ đó dùng để ngăn cách quần thần sao?

Nó đang cảnh cáo đấy." "Tuy Hội Tiên Điện này là nơi quần tiên hội họp, nhưng Hiến Vương lại thiết lập địa bàn của mình ở đây, hồ nước vàng trở về sau đều thuộc về địa phận của ông ta, chỉ có phía trước này mới an toàn thôi." Vương Bàn Tử nghe vậy ngớ người ra, nói: "Lão già này lắm trò thật đấy?

Thôi được, vậy không đi nữa, chúng ta nghỉ ngơi một đêm ở đây, sáng mai rồi trực tiếp đi thăm dò mộ của lão già đó." May mắn là đã ngăn được sự tò mò của mọi người, mấy người lại quay về tiền điện, Tuyết Lỵ Dương bắt đầu dùng nhiên liệu rắn để nấu một chút đồ ăn.

Chỉ ăn lương khô chắc chắn là không được, nên cô đã làm một ít canh rau, Hoắc Linh cũng ở một bên giúp đỡ.

Lúc này Hồ Ba Nhất mới nói: "Lão Chu, rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, hay là kể cho tôi nghe chuyện Từ Phúc thăng tiên đi.

Trước đó anh nói Từ Phúc chỉ trường sinh thôi mà?

Sao giờ lại thành thăng tiên rồi?" "Đúng vậy lão Chu, rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, hay là kể cho tôi nghe đi." Chu Du nghe vậy gật đầu, nói: "Chuyện của Từ Phúc thì dài lắm.

Chủ yếu là ở ngôi mộ dưới đáy biển mà lần trước tôi tìm thấy, lúc đó ngoài manh mối trường sinh ra, tôi còn tìm thấy bí mật thăng tiên của Từ Phúc." "Lão Hồ, anh đã hiểu âm dương, biết phong thủy, tinh đồ.

Vậy chắc anh phải biết.

Tinh đồ có 50 thiên diễn 49 phải không?" Hồ Ba Nhất nghe vậy ngớ người ra, nhưng lại không hiểu ý Chu Du là gì?

Chỉ gật đầu "ừ" một tiếng.

Thấy Hồ Ba Nhất gật đầu, Chu Du mới tiếp tục: "Nhưng ở trong ngôi mộ dưới đáy biển đó có một mái vòm tinh đồ làm từ minh châu.

Trong tinh đồ đó, lại có đủ cả 50 tinh đồ." "Cuồng Tàng Hải ngồi ở vị trí trước Từ Phúc, một tay chỉ trời một tay chỉ đất, lúc đó minh châu phát sáng.

Nhưng sau khi Tiểu Ca động ngón tay một cái, tinh đồ lại không sáng nữa.

Sau đó tôi sờ vào cơ thể Cuồng Tàng Hải, đột nhiên cảm thấy cơ thể ông ta có dị thường, một loại linh khí mà tôi từng cảm nhận được trên người vợ tôi, Tinh Tuyệt Nữ Vương." "Nhận ra điểm đó, tôi cũng theo cách tương tự ngồi vào vị trí của Cuồng Tàng Hải và Từ Phúc, một tay chỉ trời, một tay chỉ đất rồi tôi có thể cảm nhận rõ ràng linh lực.

Chương 142

Lúc đó tôi hiểu ra tại sao Cuồng Tàng Hải lại từ bỏ trường sinh bất lão dược mà chết ở đó, thậm chí gã đó còn lắp Cửu Chuyển Hạp Tử vào cơ thể mình, không cho người khác động vào thi thể, là muốn một lần phi tiên." "Lúc đó tôi cũng không tìm thấy thi thể Từ Phúc, Từ Phúc đã rời đi hơn ngàn năm kể từ khi Cuồng Tàng Hải phát hiện ra ngôi mộ dưới đáy biển, nên tôi đoán, Từ Phúc có khả năng thật sự đã phục sinh bằng linh khí, thành tiên rồi!" Hoắc Linh nhớ lại cảnh tượng lúc đó, không nhịn được nói: "Chu đại ca, lúc đó anh bảo em ngồi lên thử xem.

Anh nói cho em biết, đó có thể thăng tiên được sao?" "Đúng, không sai, tiếc là chưa kịp thử nghiệm.

Lúc đó tôi, tôi dường như đã phát hiện ra bí mật thăng tiên của Từ Phúc.

Nhưng tôi cũng chỉ phát hiện ra, cái nguyên lý đó, tôi cũng không thể nói rõ được.

Nhưng có một điều, việc Từ Phúc thăng tiên chắc chắn có liên quan đến 50 tinh đồ." "Nhớ chuyện tối hôm đó trò chuyện với tôi không?

Lúc đó khi đi, tôi đột nhiên phát hiện ra một vấn đề, cả một vùng trời đó lại thật sự có 50 tinh đồ, đồng thời xuất hiện 50 tinh đồ." Hoắc Linh nghe vậy, mặt đỏ bừng, hiển nhiên là đã hiểu, không còn dám nói gì nữa.

Lúc này Hồ Ba Nhất đột nhiên đứng dậy, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn cảnh vật bên ngoài điện, không quay đầu lại mà nói với Chu Du: "Lão Chu, nhìn bên ngoài kìa." Chỗ Chu Du đứng vừa vặn không nhìn

được ra bên ngoài điện, nhưng dường như có thể đoán được ý của Hồ Ba Nhất, anh liền quay người nhìn ra.

Quả nhiên, chỉ thấy trên bầu trời vẫn còn ánh sáng đó.

Những đám mây đen dày đặc kéo dài như một con rồng đen nằm ngang giữa không trung.

Lại như một con sông Ngân Hà màu đen lơ lửng trên nền trời, dần dần hòa làm một với bầu trời tối sầm bên sườn núi.

Không chỉ vậy, bên dưới có một vầng hào quang màu đỏ nổi bật giữa màu đen, như máu chu sa giữa ma đen, vô cùng bất tường.

Mặc dù vầng mây đỏ đó là do cháy rừng gây ra, nhưng cũng khiến Chu Du nhíu chặt mày.

Bất kể là do con người hay tự nhiên, đều là một cục diện hung hiểm.

Không đợi mấy người hỏi, Chu Du nói: "Thiên tượng này có ghi chép trong cổ phong thủy.

Khí đen xuyên suốt nối liền trời đất, điềm báo này gọi là Hắc Trư Thiên Hà.

Thiên Tinh Bí Thư ghi lại là cảnh tượng sau mưa.

Trong Thanh Trúc Địa Luận thì nói, Hắc Trư Độ Hà ắt nơi này có cổ thi tác quái, dùng âm khí xung dương, che lấp tinh tú và mặt trăng." "Nhưng cái hung hiểm nhất lại là ngọn lửa của chúng ta, đen lẫn đỏ, âm khí lẫn sát khí, điềm bất tường đã xuất hiện rồi." Vương Bàn Tử không hiểu ý, hỏi Hồ Ba Nhất: "Nói điềm báo không tốt là sao, rốt cuộc là thi khí đối chọi với sau mưa sao?

Lẽ nào muốn cản đường tài lộc của chúng ta?" Hồ Ba Nhất giải thích: "Sau mưa chỉ lũ lụt dâng cao.

Chúng ta tiến thoái lưỡng nan, ngày mai định động thổ thăm dò mộ Hiến Vương, lại gặp phải thiên tượng trăm năm khó gặp, không biết có liên quan đến việc Hiến Vương thay đổi địa mạch cục diện không?

Thêm vào đó chúng ta đốt rừng rậm, khói bốc lên, e rằng sẽ xảy ra chuyện lớn đấy." "Bây giờ sự việc không nên chậm trễ nữa!

Tốt nhất chúng ta nên nhanh chóng tìm thấy mộ Hiến Vương, rồi nhanh chóng rời đi.

Lão Chu, anh thấy sao?" Chu Du trầm mặc một lát rồi nói: "Trước hết ăn cơm đã, ăn cơm xong rồi đi đào mộ." Thật lòng mà nói, nếu không có đám cháy này, đợi mấy ngày cũng không vấn đề gì.

Nhưng bây giờ e rằng đám cháy này sẽ thiêu rụi bên ngoài, rồi những đám mây mưa tích tụ lại một lần nữa.

Đến lúc đó, lũ quét bùng phát, không biết mộ Hiến Vương sẽ ra sao, nhưng chắc chắn là không xuống được nữa. "Được rồi, vậy tôi ăn nhanh lên, ăn xong rồi xuống mộ.

Chỉ là mộ đó tôi chưa nhìn ra được, lão Chu, có manh mối nào không?

Chủ mộ có ở phía sau minh cung không?" Chu Du lắc đầu, anh biết chủ mộ ở đâu, nhưng nói: "Nếu đào sâu vào trong nữa, có thể sẽ đào rỗng cả ngọn núi.

Nếu sơ suất một chút, thậm chí có thể phá hủy phong thủy bên trong, bố trí một đại cục như vậy, chắc không mạo hiểm đâu.

Nhưng để an toàn, lát nữa tôi sẽ xem xét." Mấy người gật đầu, ăn uống bổ sung thể lực rồi mới đi về phía nội điện.

Trong hồ nước vàng không có cơ quan bẫy rập, mấy người đi vòng qua hồ nước vàng, nhìn thấy con rồng ngọc màu đỏ đó.

Thân rồng dưới ánh đèn chiếu rọi phát ra ánh sáng rực rỡ, mọi người vừa nhìn đã nhận ra, đó là rồng thủy ngân chống trộm mộ.

Nhìn thấy thứ này, mọi người đều cảnh giác.

Có đồ vật này ở đây, chứng tỏ Hiến Vương chắc chắn không có ý tốt.

Mà cũng đúng thôi, ai đi đào mộ thì chủ nhân cũng đâu có khách khí đâu nhỉ?

Nơi có thể nhìn thấy rồng chỉ có một phần thân rồng và đuôi rồng, phần còn lại đầu rồng thì đâm thẳng vào tường, trông như thể xuyên vào bức bích họa trên tường phía sau vậy.

Cũng vì con rồng này mà bức bích họa có thêm mấy phần cảm giác tầng lớp, cứ như con rồng ngọc thủy ngân này đang sống dậy, bay vào giữa bức bích họa vậy.

Mọi người không tự chủ được mà theo dõi con rồng nhìn lên bức bích họa, bức bích họa là cảnh tượng Hiến Vương thăng thiên thành tiên.

Trong bức bích họa, Hiến Vương giẫm chân lên cự long, dưới sự ủng hộ của quần thần đã xé toang biển mây trên trời tiến vào Thiên Cung, trên vương miện của ông ta khảm một viên châu, cực kỳ giống Châu Mộ Trần.

Đáng tiếc là Hiến Vương cũng là một kẻ ăn hại, thế giới khác dường như đã bước vào thời Mạt Pháp, không có thật, vẽ tiên nhân cung kính như nô tài, cũng không thể thăng tiên được.

Thật sự coi việc thăng tiên là việc dễ dàng sao?

Thật sự thành tiên thì cũng chỉ là một tiểu tiên bé tí tẹo, sống thế nào còn phải xem ý trên chứ.

Chu Du không nhìn nhiều, mà nhìn xung quanh, minh cung dù sao cũng là Thiên Cung, liệu có nơi nào kỳ diệu như ngôi mộ dưới đáy biển không?

Trong lúc Chu Du đang quan sát xung quanh, Vương Bàn Tử lại nói: "Chắc không phải lão già này thật sự thành tiên rồi chứ?

Nhìn xem chúng ta đến đây công cốc rồi, địa cung của vương mộ tám phần là đã trống rỗng rồi.

Chương 143

Hay là chúng ta cứ phá con rồng này ra, tìm chỗ nào đó bán đi, rồi muốn ăn thì ăn, muốn uống thì uống?" Chu Du nghe vậy nói: "Yên tâm đi, chắc chắn không thành tiên được đâu, giỏi lắm thì hóa thành ma thôi.

Đi thôi, tôi vào nội điện xem sao." Minh cung phải lớn hơn Hồ Ba Nhất (ý là Hồ Ba Nhất đã tưởng tượng rồi, nhưng thực tế còn lớn hơn).

Theo quy mô này, minh cung đã lớn như vậy, vậy thì lăng tẩm chắc chắn phải lớn hơn nữa, vách núi cheo leo thật sự không thể đặt vừa được.

Nghĩ vậy, mấy người đi đến hậu điện, trong hậu điện bia đá san sát, lớn nhỏ có mấy chục chỗ.

Hình như có gì đó không ổn, sao nhiều thế này?

Chẳng phải chỉ có cục diện Cửu Cung Bát Quái, ở giữa có một cái lò sao?

Giờ thì có lò rồi, nhưng cái nồi đồng lớn chứa cả trăm người là cái quỷ gì?

Sáu mươi tư bức bích họa lại là quỷ sao?

Quan trọng nhất là trong này mẹ kiếp sao lại nhiều quỷ thế này?

Sau khi Chu Du bước vào, sắc mặt lập tức thay đổi, trong những bức bích họa này e rằng chất chứa không dưới hàng nghìn ác quỷ, bị giam cầm trong bích họa, chúng gào thét muốn thoát ra khỏi bích họa, nhưng lại bị một sức mạnh vô hình trói buộc trong đó không thể thoát ra được.

Mặc dù biết là không nên, nhưng Chu Du vô thức phát hiện một vấn đề, những lệ quỷ bị giam cầm trong tường này, lại không có một nữ quỷ nào.

Lớn nhỏ không đều, nhưng không có ngoại lệ, đều là người già, trẻ con và nam giới thanh niên cường tráng.

Đừng hỏi Chu Du biết bằng cách nào, đó là thời bình.

Chu Du nhìn con nữ quỷ duy nhất trong điện, lại cảm thấy đau đầu.

Lại thêm một con quỷ tinh thông vu thuật, nữ quỷ áo đỏ, không bị giới hạn mà đứng trong điện. "Mọi người cẩn thận một chút, đừng quá lại gần vách tường, tốt nhất là đừng cách xa tôi quá." Vương Bàn Tử đối với những chuyện này dường như đặc biệt mẫn cảm, nghe vậy lập tức hét lên: "Lão Chu, lời anh nói là có ý gì?" Trong khoảnh khắc đó, Chu Du đột nhiên thấy con nữ quỷ kia xuất hiện trước mặt Vương Bàn Tử, đang nhìn chằm chằm vào cậu ta.

Thấy đối phương dường như không trực tiếp ra tay, Chu Du thở phào nhẹ nhõm, nói: "Mọi người xem qua chỗ này cũng được, xem xong rồi tôi sẽ lập tức rời đi." "Không phải, lão Chu sao không trả lời lời tôi nói chứ?" Vương Bàn Tử vừa nói vừa tiến lại gần Chu Du, không biết tại sao, cậu ta cứ cảm thấy nơi này lạnh đến lạ, thêm vào những lời Chu Du nói càng khiến cậu ta hoang mang.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương ở bên cạnh Chu Du, nhẹ giọng hỏi: "Không an toàn sao?" Chu Du gật đầu, cũng nhẹ giọng nói: "Ừ, nó ở bên cạnh Bàn Tử, chưa động thủ, tôi không muốn gây kinh động." Tuyết Lỵ Dương nghe vậy sắc mặt trở nên hơi kỳ quái, thảo nào anh không nói với Bàn Tử, hóa ra là sợ trực tiếp làm cậu ta hoảng sợ.

Tuyết Lỵ Dương không dám nhìn Vương Bàn Tử, sợ sẽ để lộ ánh mắt đồng tình.

Sau khi Vương Bàn Tử đi, con nữ quỷ kia cũng đi theo, dường như Vương Bàn Tử có sức hấp dẫn trí mạng đối với nó vậy.

Nhìn cảnh này, Chu Du cạn lời, nhưng cũng không nói gì.

Khi mọi người đều tò mò nhìn bức bích họa, Vương Bàn Tử lại gần, nói với Chu Du: "Lão Chu, bên trong cái lò đồng kia liệu có đồ tốt không nhỉ, có cần tôi mở cái lò ra không?

Không chừng đó là quan quách của lão già Hiến Vương đó đấy?" Lời của Bàn Tử vừa dứt, sắc mặt con nữ quỷ kia đột nhiên trở nên hung tợn, dường như Bàn Tử đã chạm vào điểm mấu chốt của nó.

Sắc mặt Chu Du biến đổi, một tay đẩy Vương Bàn Tử ra đồng thời, trực tiếp lấy Phát Khâu Ấn ra.

Đây là một thuần quỷ, không phải loại quỷ cây có thể mượn cành cây tấn công, cộng thêm anh có Phá Vọng Nhãn, nên ban đầu mới không để nó vào mắt.

Mặc dù có thể hơi khó nhằn một chút, nhưng cũng không phải là không thể đối phó.

Nhưng nữ quỷ dường như có thể cảm nhận được uy năng trên Phát Khâu Ấn, Phát Khâu Ấn của Chu Du vừa xuất hiện, nó đột nhiên lùi lại.

Lúc này, Vương Bàn Tử mới "ai ui" ngã lăn ra đất, sau đó hét lên: "Lão Chu làm gì thế, tôi chỉ nói muốn mở cái lò thôi mà, có cần thiết không.

Lão Chu, không lẽ gần đây có thứ gì sao?" Chu Du không quay đầu lại mà cười lạnh nói: "Ngược lại cũng không ngu ngốc, tuy không biết cậu vừa nói câu gì mà đắc tội với nó, nhưng bây giờ dường như nó muốn lấy mạng cậu rồi.

Lúc trước thấy con quỷ kia nhìn chằm chằm cậu nửa ngày, có lẽ

muốn cậu xuống đó làm quỷ cô gia cũng không chừng." "Lão Chu, mẹ kiếp anh không đủ nghĩa khí, có con quỷ nhìn tôi nửa ngày rồi mà giờ mới nói cho tôi biết." Chu Du nghe vậy nhíu mày, đột nhiên thu Phát Khâu Ấn lại.

Con quỷ ở xa xa cảnh giác nhìn Chu Du, mặc dù không biết ý Chu Du là gì, nhưng lại dò xét xuất hiện phía sau Vương Bàn Tử.

Ngay giây tiếp theo, lông gáy của Vương Bàn Tử dựng đứng lên, một luồng âm khí lạnh lẽo xuất hiện sau gáy cậu ta, sợ đến mức chân cũng bắt đầu run rẩy.

Vương Bàn Tử trong một khoảnh khắc không kịp suy nghĩ, ba chân bốn cẳng chạy về phía Chu Du.

Nhưng Chu Du trong một khoảnh khắc lại trực tiếp lùi lại. "Lão Chu, có ý gì vậy, không đến mức thấy chết không cứu đó chứ?" Chu Du nghe vậy không nói gì, chỉ lạnh mặt nhìn.

Lúc này Hồ Ba Nhất dường như hiểu ra nguyên nhân của Chu Du, Chu Du tuy coi Bàn Tử là bạn, nhưng lại không chịu được việc cậu ta nói lời thô tục.

Hiển nhiên Bàn Tử vừa rồi vô tình đã phạm vào điều cấm kỵ của Chu Du! "Lão Chu, Bàn Tử không cố ý đâu, trong tình huống đó lỡ lời cũng là chuyện có thể tha thứ được, giúp cậu ta một tay đi, phạt đợi ra ngoài rồi tôi sẽ đánh cậu ta." Hồ Ba Nhất vừa nói vừa lấy Móng Lừa Đen ra, trực tiếp ném về phía Vương Bàn Tử.

Lúc này Vương Bàn Tử cũng nhận ra vấn đề nằm ở đâu, một mặt thầm nghĩ Chu Du thật keo kiệt, một mặt khác nói: "Lão Chu tôi biết tôi sai rồi, trước hết cứu tôi một mạng đi, lát nữa tôi chắc chắn sẽ bồi lễ xin lỗi anh tử tế.

Không nhìn mặt tôi thì cũng nhìn mặt lão Hồ đi chứ, tôi mà chết thì

lão Hồ sẽ đau lòng lắm đó." Tuyết Lỵ Dương nghe vậy cũng tiến lại gần, nói: "Chu Du, cứu cậu ta đi, tuy rằng có sai, nhưng dù sao cũng là đồng đội của chúng ta.

Anh cũng biết con người mà, đi theo anh cũng đã thay đổi rồi, cũng không thể hy vọng là cậu ta đã thay đổi tất cả chứ?" Hoắc Linh nghe vậy cũng nói: "Chu đại ca, Bàn Tử tuy rằng chẳng ra sao, nhưng cũng có thể mang vác hành lý mà, lẽ nào anh nỡ để em và chị Tuyết Lỵ mang vác hành lý nặng như vậy sao?" Chu Du nghe Hoắc Linh nói vậy mà bật cười, nhưng cũng không chần chừ nữa, chỉ là muốn Vương Bàn Tử chịu chút giáo huấn mà thôi.

Lúc này Vương Bàn Tử đã bị con nữ quỷ kia bóp chặt cổ, nếu không ra tay nữa, Bàn Tử thật sự sẽ bỏ mạng.

Chu Du loé người một cái, nhanh chóng xuất hiện trước mặt Bàn Tử, con nữ quỷ kia vừa thấy Chu Du lập tức tránh ra.

Dường như cảm thấy bị Chu Du lừa, nó nhe răng trợn mắt gầm lên một tiếng về phía Chu Du.

Chương 144

Nữ quỷ này không tầm thường, âm thanh nó phát ra có thể nghe thấy được, mà xét từ việc nó có thể bóp cổ Vương Bàn Tử, thì việc nó có thể ảnh hưởng đến hiện thực cũng không quá khó tin.

Nghe tiếng quỷ gầm đột ngột, mấy người đều giật mình, Vương Bàn Tử càng vội vàng ôm chặt lấy đùi Chu Du, vừa ho sù sụ vừa nói: "Lão Chu, anh không thể bỏ rơi tôi được đâu." "Buông ra!" "Tôi không buông, đánh chết tôi cũng không buông!" Chu Du nghe vậy mí mắt giật giật, một bạt tai vỗ vào đầu Vương Bàn Tử, "Không buông ra thì tôi đánh quỷ kiểu gì, muốn chết à?" "Nga, nga ~" Vương Bàn Tử nghe Chu Du chịu đánh quỷ, lập tức buông Chu Du ra, Chu Du mới có thể hành động.

Khi Chu Du nhanh chóng lao về phía nữ quỷ, nữ quỷ lại lần nữa né tránh.

Không chỉ vậy, nữ quỷ còn vung tay một cái, cả cái lư đồng bằng đồng xanh mà có lẽ phải hàng trăm người mới khiêng nổi liền bị hất tung lên.

Sắc mặt Chu Du biến đổi, không ngờ nữ quỷ lại có năng lực lớn đến vậy.

Nắp lư đồng ít nhất cũng nặng mấy tấn, nếu rơi trúng người thì sẽ bị đè nát tức khắc.

Đường kính của nắp lư đồng là hai mươi mét, lúc này không thể nào né tránh được nữa.

Chu Du cầm Minh Hồng Đao trong tay, vừa nhảy vừa vẽ một vòng tròn.

Chỉ nghe một tiếng "xẹt" vang lên, chiếc lư đồng xanh bị cắt ra một vòng tròn, Chu Du đội cái nắp lên rồi tung chưởng ra, chiếc nắp nặng mấy chục cân lập tức bay đi.

Chu Du thầm kêu may mắn một tiếng, đồng thời đạp lên chiếc nắp đồng vừa rơi xuống đất, lại một lần nữa xông về phía nữ quỷ.

Thế nhưng đúng lúc đó, một tiếng "rắc" vang lên.

Không phải một tiếng, mà liên tiếp những tiếng "rắc" vang lên, Chu Du quay đầu nhìn theo hướng phát ra âm thanh.

Anh nhìn thấy hàng trăm thi nhân trong lư đồng đồng xanh đều đã đứng dậy.

Dáng vẻ của chúng không còn nhìn rõ mặt mũi, trên người quấn một lớp thi chá màu trắng, không hề bị ngâm trương hay khô quắt lại.

Thấy vậy, Chu Du lớn tiếng hô: "Mọi người mau ra ngoài, đừng ở đây nữa!" Lời nói của Chu Du khiến bốn người nhìn nhau, sau đó liền quay người bỏ chạy.

Đánh với quỷ, những cái xác này còn có thể đánh được, nhưng con quỷ vô hình kia thì đánh làm sao?

Ở lại đây chỉ tổ vướng chân Chu Du.

Chu Du nhìn những cái xác đó, cùng với con nữ quỷ cứ chơi trò trốn tìm với mình, đột nhiên một cước đạp lên chiếc nắp đồng bị cắt rời lúc nãy.

Nắp đồng bay lên, Chu Du vươn tay tóm lấy, giây tiếp theo nắp đồng liền bay ra, đập vào một chỗ.

Đó là bức bích họa duy nhất trong số sáu mươi bốn bức bích họa không bị tường thi quỷ phong tỏa, Chu Du biết chắc chắn bên trong có cơ quan.

Mặc dù không biết vì sao Thiên Cung lại phát sinh biến hóa như vậy?

Nhưng cái hộp ngọc kia chắc hẳn vẫn còn đó.

Dù lão Hồ từng đoán bên trong là xương rồng, nhưng nếu không tận mắt thấy, thì làm sao có thể thực sự xác định được?

Phát sinh biến cố đột ngột như vậy, bên trong có thật sự chỉ có xương rồng không?

Hiến Vương có thật sự thi giải thành tiên không?

Con quỷ rất thông minh, căn phòng này không thể ở lại được nữa.

Muốn tìm kiếm bí mật trường sinh, cũng chỉ có thể bắt đầu từ hộp ngọc.

Nhưng điều khiến Chu Du không ngờ tới là?

Nắp đồng bay ra, nhưng không bay được mười mấy mét liền dừng lại giữa không trung.

Sau đó, nắp đồng lại với tốc độ nhanh hơn lao ngược trở lại.

Thấy vậy, Chu Du lập tức ngửa người ra sau, né tránh đòn tấn công của nắp đồng.

Đúng lúc đó Tuyết Lỵ Dương đột nhiên kêu lên: "Chu Du, đường bên tôi bị tường quỷ chặn rồi!" Chu Du nhìn sang, một bức tường trong suốt ẩn hiện tỏa ra âm khí, phong tỏa toàn bộ lối ra.

Minh Hồng Đao trong nháy mắt lướt qua trên tay, Chu Du cong ngón tay búng một cái, mấy giọt máu tươi bay về phía mấy người.

Giây tiếp theo, mọi thứ đột nhiên đảo ngược, mấy giọt máu tươi nhanh chóng bay về phía con nữ quỷ.

Nữ quỷ ở xa, trực tiếp vung tay, dựng lên một bức tường quỷ

chắn trước mặt.

Nhưng thuộc tính Phá Vạn Pháp trong máu Chu Du, cuối cùng cũng phát huy tác dụng của nó vào khoảnh khắc này.

Bức tường quỷ bị máu Chu Du đánh xuyên qua, giây tiếp theo rơi xuống người con nữ quỷ đang sững sờ.

Thuộc tính Tịch Tà cũng bùng phát cùng lúc, giây tiếp theo nữ quỷ đột nhiên phát ra tiếng kêu chói tai, khó nghe nhưng đầy sát thương.

May mà trừ Chu Du ra, mấy người kia đã chạy ra khỏi hậu điện dưới sự bảo vệ của máu Chu Du.

Minh Hồng Đao trong tay Chu Du trực tiếp 'kêu gào', ngay lập tức hóa giải tiếng quỷ kêu.

Chu Du không dừng lại, nhanh chóng lao về phía nữ quỷ.

Nữ quỷ ít nhất cũng có hai ngàn năm quỷ linh, một con nữ quỷ vương nghìn năm bị một giọt máu giết chết cũng không thể nào, nhiều nhất cũng chỉ trấn áp được nhất thời.

Khi Chu Du xuất hiện bên cạnh nữ quỷ, Phát Khâu Thiên Quan Ấn vừa định ấn xuống, lại đột nhiên nhìn thấy bàn tay đang chảy máu của mình.

Khoan đã, nếu dùng máu làm mực in thì có tốt hơn không?

Chương 145

Chu Du nghĩ gì làm nấy, sau khi nhúng vào máu tươi, Chu Du mới ấn Phát Khâu Ấn lên người nữ quỷ.

Hoa văn màu đỏ máu trực tiếp in lên người nữ quỷ, ngay sau đó chỗ bị ấn trên người nữ quỷ tỏa ra ánh sáng vàng đỏ.

Trong nháy mắt, nữ quỷ như bị đập vỡ như thủy tinh, xuất hiện vô số vết nứt hình mạng nhện, sau đó "bùm" một tiếng tan biến vào không khí.

Con nữ quỷ kỳ lạ đã chết, nhưng những cái xác đó lại không đổ xuống.

Dường như phát hiện ra Chu Du, chúng liền đi về phía Chu Du.

Chu Du liếc nhìn, hơi nhíu mày, lại một lần nữa lao về phía bức tường không có tường thi quỷ kia.

Khi Chu Du xông đến bên tường, đột nhiên đạp một cước, vách đá lập tức nứt ra những đường vân mạng nhện.

Bàn chân của anh giẫm vào khoảng không, lập tức dừng lại động tác.

Sau khi rút chân về, không có bất kỳ bất ngờ nào, anh nhìn thấy một chiếc hộp ngọc trong không gian phía sau bức tường.

Chu Du cầm hộp ngọc rồi quay người bỏ chạy, khi đi ngang qua chiếc lư đồng bằng đồng xanh bị cắt rời, con thú đồng bên cạnh lư đồng mới đột nhiên phun ra ngọn lửa.

Ngọn lửa ngang ngửa với khí gas bình ga đang cháy, không biết là được tạo ra từ đâu, khí thải chăng?

Khi Chu Du đang suy nghĩ lung tung, anh nhìn thấy hành lang đột nhiên ẩn hiện một cảm giác nguy hiểm.

Đoạn Long Thạch?

Đúng lúc đó Chu Du vừa hay đi qua chiếc nắp đồng bị cắt rời kia, không dừng lại chút nào liền đạp chiếc nắp vào trong tay, rồi chạy vào thông đạo.

Chu Du vừa chạy vừa chạy, cảm giác nguy cơ càng lúc càng nghiêm trọng.

Đột nhiên mắt anh co rút lại, giây tiếp theo một tảng đá khổng lồ dài mười mét lập tức từ trên rơi xuống, Chu Du trong chớp mắt nheo mắt lại liền dùng chiếc nắp đồng ở dạng tam giác đánh chéo vào góc tường.

Anh cũng phi tốc bay lên không trung quay người nhảy ra ngoài.

Chỉ nghe một tiếng "ầm", chiếc nắp đồng ở góc tường trực tiếp bị bẹp mất một phần ba, nhưng phần còn lại đã ngăn chặn tảng đá khổng lồ rơi xuống.

Khoảnh khắc tảng đá khổng lồ dài mười mét rơi xuống, Hoắc Linh và Tuyết Lỵ Dương đều kêu lên một tiếng thất thanh.

Vào khoảnh khắc tảng đá khổng lồ rơi xuống, thậm chí họ còn tưởng rằng sẽ vĩnh viễn chia tay Chu Du.

Nhưng không, trong lúc tuyệt vọng, tảng đá lại bị kẹt ở độ cao 0.7 mét.

Nhưng ngay cả như vậy, họ vẫn chưa thở phào nhẹ nhõm.

Bốn người lập tức quỳ xuống đất bò tới xem tình hình của Chu Du.

Đến khi thấy Chu Du không sao, họ mới hét lên với Chu Du.

“Lão Chu nhanh lên!” “Chu đại ca cố lên!” “Chu Du mau ra ngoài!” “…” Bốn người thay phiên nhau kêu gọi, Chu Du cũng không dừng lại, vào khoảnh khắc chạm đất lập tức cúi người nhanh chóng chạy ra ngoài.

Cho đến khi hoàn toàn ra khỏi đó, bốn người mới thở phào nhẹ nhõm, như thể vừa nãy ở trong đường hầm không phải Chu Du, mà là chính họ.

Hoắc Linh vừa thở phào nhẹ nhõm, vừa nhanh chóng chạy tới, trực tiếp lao vào lòng Chu Du.

Vừa khóc vừa đấm vào ngực Chu Du, nức nở: “Chu đại ca suýt nữa hù chết em rồi, vừa nãy em cứ tưởng sẽ không bao giờ nhìn thấy anh nữa.” Thế nhưng Chu Du không trả lời Hoắc Linh, trực tiếp ôm cô bé chạy, đồng thời hô lớn: “Mau đi thôi, con rồng thủy ngân bên kia sắp vỡ rồi, chúng ta xuống Kim Thủy Trì trước đã.” Lời nói của Chu Du khiến mấy người trong lòng thắt lại, cũng không còn chần chừ nữa.

Nhưng cũng không quá căng thẳng, dù sao thủy ngân cũng phải một lúc nữa mới tràn ra.

Trong nhất thời mấy người lần lượt nhảy xuống Kim Thủy Trì rồi chạy sang phía đối diện.

Ra khỏi Kim Thủy Trì, mấy người mới thở phào nhẹ nhõm.

Có Kim Thủy Trì làm vật cản, con rồng thủy ngân kia dù có dài gấp đôi cũng không thể lấp đầy Kim Thủy Trì. 23.

Căn phòng đó không thể ở lại được nữa, vừa hay cũng phải đi tìm kiếm chủ mộ của Hiến Vương.

Sau khi mấy người ra khỏi điện môn, Chu Du mới mở miệng nói: “Hậu điện bên trong tôi đã xem rồi, không có cửa ngầm hay thông

đạo, cho nên mộ Hiến Vương tám phần là ở phía dưới.

Nhưng trước khi đi xuống, mọi người hãy đợi một chút.

Tôi đã phát hiện ra một thứ trong hậu điện Minh Cung." Chu Du vừa nói, vừa lấy ra chiếc hộp ngọc trong ngực.

Hộp ngọc được làm từ ngọc phỉ thúy miễn điện, nhưng không phải loại băng chủng nhu chủng, không thể nhìn thấy bên trong, nhưng lại có công nghệ chế tác tinh xảo, chạm khắc tỉ mỉ.

Riêng chiếc hộp này nếu bán ra cũng đã vô giá, nhưng không phải vì chất lượng ngọc hộp hay niên đại, công nghệ.

Thế nhưng hộp ngọc không thể trực tiếp mở ra, cũng không biết có cơ quan nào.

Đương nhiên là không thể mở đối với người khác, Chu Du có hai cách để mở hộp ngọc.

Một là cưỡng chế mở ra bằng cách phá hủy, dùng Minh Hồng Đao phá hộp ngọc.

Hai là nghe, dùng Thính Lôi Định Huyệt nghe hộp ngọc không đơn giản sao?

Mấy người truyền tay nhau xem một lượt xong, Hồ Ba Nhất mở miệng nói: "Lão Chu, món đồ này không dễ mở chút nào, hay là chúng ta về Bắc Bình rồi tìm chuyên gia làm vậy." Chu Du lắc đầu nói: "Không phiền phức như vậy, giao cho tôi đi." Chu Du vừa nói vừa nhận lấy hộp ngọc, đặt áp sát tai, sau đó gõ vào hộp ngọc.

Chương 146

Tiếng "đinh" trong trẻo vang vọng trong hộp ngọc, lại xuyên qua ngọc hộp truyền vào tai Chu Du.

Không ngờ kết cấu hộp ngọc lại phức tạp như vậy, ngay cả Chu Du cũng phải trải qua quá trình suy luận.

Chu Du không ngừng diễn giải trong đầu, mất ba phút mới nắm rõ cấu tạo của hộp ngọc.

Giây tiếp theo, anh ấn vào viên ngọc rồng giống như hạt Mộ Trần Châu ở phía trước đầu rồng trên hộp ngọc, kéo viên ngọc rồng bắt đầu vẽ một đường trên hộp ngọc.

Kéo viên ngọc rồng đến giữa đầu rồng, mới nghe tiếng "cạch" cơ quan mở ra.

Khi Chu Du chuẩn bị mở hộp ngọc, Hoắc Linh vội vàng nói: "Chu đại ca cẩn thận một chút." Hoắc Linh đã thấy nhiều chuyện người nhà vì mở hộp mà tử vong, tự nhiên sẽ càng thêm cẩn thận một chút.

Thế nhưng Hoắc Linh đã lo thừa rồi, Chu Du vừa nãy khi nghe hộp ngọc đã nghe ra tất cả cơ quan.

Nếu hộp ngọc bị cưỡng chế mở ra, thì giữa nó và hộp ngọc sẽ có một lớp bị vỡ.

Lúc đó sẽ có một số chất lỏng xuất hiện, tuy không biết là gì nhưng chắc chắn không phải là thứ tốt lành.

Nhưng hộp ngọc được mở bằng phương pháp chính xác, tự nhiên sẽ không gặp vấn đề như vậy.

Sau khi hộp ngọc mở ra, thứ bên trong lại khiến Chu Du hơi sững sờ, vừa nằm trong dự liệu của Chu Du, nhưng cũng nằm ngoài dự

liệu.

Bên trong cũng có Trường Sinh Bất Lão Dược, quả nhiên Hiến Vương cũng đã đến Tây Vương Mẫu Mẫu Cung.

Có lẽ trong lúc tìm kiếm Mộ Trần Châu, đột nhiên phát hiện ra Tây Vương Mẫu Mẫu Cung, thế nhưng Trường Sinh Bất Lão Dược rốt cuộc cũng chỉ trường sinh, thậm chí có lẽ trường sinh cũng là điều xa vời, nên mới chọn thi giải vũ hóa.

Chỉ là Chu Du đã thấy người thứ hai có Trường Sinh Bất Lão Dược nhưng lại chọn vũ hóa, mặc dù không biết vì sao đều chọn như vậy, nhưng chắc chắn có những ẩn khúc không ai biết.

Bên trong hộp ngọc, ngoài Trường Sinh Bất Lão Dược ra, còn có hai thứ khác.

Một là Kim Ti Bạch Thư, còn lại là xương rồng mà Hồ Ba Nhất đã đoán.

Quả nhiên, mảnh xương rồng này và mảnh xương rồng trên người Tuyết Lỵ Dương có nội dung giống hệt nhau.

Đó là Phượng Minh Kỳ Sơn Long Cốt Thiên Thư mà thời cổ đại chỉ có đế vương quyền quý mới có thể nắm giữ.

Chu Du mở cẩm bạch ra, nhìn một cái rồi đưa cho Tuyết Lỵ Dương.

Hơn hai ngàn năm trước, chữ viết có chút khác biệt.

May mà lúc đó nơi Hiến Vương ở đã thuộc quyền quản lý của nhà Tần, nên chữ viết cũng là chữ thể thời Tần.

“Viết gì vậy?” Chu Du hỏi.

Tuyết Lỵ Dương nhìn chữ trên bạch thư rồi nói: “Hiến Vương viết.

Vô tình phát hiện ra điện Tây Vương Mẫu Mẫu Cung trên núi Côn Luân, từ đó tìm thấy Trường Sinh Bất Lão Dược.

Nếu có người hữu duyên có được, có thể đi đến Tây Vương Mẫu Mẫu Cung ở Côn Luân Sơn, kích hoạt dược lực của Trường Sinh Bất Lão Dược." Côn Luân Sơn?

Tây Vương Mẫu Mẫu Cung?

Hồ Ba Nhất đột nhiên nhìn sang phong cách của tượng đồng trong điện.

Tượng đồng đó không phải phong cách của người Tạng sao?

"Lão Chu, tôi phát hiện ra những bộ trang phục trong điện hình như là phong cách của người Tạng.

Chẳng lẽ?

Viên Mộ Trần Châu kia có liên quan đến núi Côn Luân sao?" Chu Du cười cười, nói: "Lão Hồ Ly tám phần là điều hổ ly sơn, giống như tôi xem mộ Uông Tàng Hải dưới biển vậy.

Cố ý đặt Trường Sinh Bất Lão Dược ở đây, để lừa tôi đi chỗ khác." "Đi thôi, tôi xuống dưới tìm xem, xem có tìm được chủ mộ thất của Hiến Vương không." Hồ Ba Nhất gật đầu, cũng muốn vậy, bỏ qua chuyện vô ích này thì không làm được.

"Được thôi, vậy tôi đi đánh sào huyệt của lão Hiến Vương." Thế nhưng lời nói của anh vừa dứt, Vương Bàn Tử run rẩy nói: "Không, tôi có phải đi xuống không?

Cao quá, bên dưới đều không nhìn rõ gì cả!" Hoắc Linh nghe vậy khinh bỉ nói: "Sao mà nhát thế, biết vậy đã không để Chu đại ca cứu, quá vướng chân.

Hay là đợi đi, khi nào tôi lên thì gọi." "Không, ai mà chẳng có điểm

yếu chứ?

Tôi người không có điểm yếu nào khác, chỉ sợ độ cao thôi." Chu Du nghe vậy cũng khinh bỉ, vạch trần: "Một điểm yếu thôi sao?

Lúc trước không biết ai không kiểm soát được, hại tôi lâm vào hiểm địa, không chỉ một lần." Vương Bàn Tử nghe vậy mặt đỏ bừng.

Cố gắng giải thích: "Ặc!

Tôi lúc đó chẳng qua chỉ mắc một lỗi mà người bình thường ai cũng mắc phải sao?

Giáo sư cũng nói, chỉ cần tôi nhìn nhiều thêm vài lần là ổn thôi.

Cho nên, phải đưa tôi xuống mộ nhiều hơn, chỉ cần tôi nhìn nhiều thứ hay ho hơn, sau này tôi nhất định có thể nhịn được." Cái thói ăn cứt có sửa được không?

Dù sao Chu Du cũng không tin.

"Không, tôi bây giờ đi xuống sao?

Tôi còn chưa đi xuống, chân tôi đã run cầm cập rồi.

Chương 147

Hay là lão Hồ và lão Chu đỡ tôi xuống đi, tôi thật sự không đi nổi.” Chu Du nghe vậy trực tiếp xách đai quần của Bàn Tử lên, sau đó một tay vung vai lên, trực tiếp bước lên bậc thang ngọc đài.

Khoảnh khắc đó, Bàn Tử lại bắt đầu la hét ầm ĩ.

“Không, đừng xách tôi như vậy, như vậy tôi càng sợ hơn.” Bàn Tử nhìn xuống dưới đầu óc đều choáng váng, nơi người ta đang đứng, thật sự muốn lấy mạng người ta.

Vương Bàn Tử muốn quỳ, nhưng người lại không dám có chút động đậy nào nữa, sợ ảnh hưởng đến Chu Du, thật sự sẽ bị quăng xuống vực sâu vạn trượng.

Cảm giác toàn thân cứng đờ, đều sắp sợ đến tè ra quần rồi.

Bây giờ anh ta tương đương với việc treo một sợi dây, bị treo lơ lửng trên vách núi vạn trượng.

Dưới chân trống rỗng, nhưng lại không thể không đối mặt.

Vương Bàn Tử vội vàng nhắm mắt lại, không dám nhìn thêm một lần nào nữa.

Nhìn nữa e rằng sẽ ngạt thở.

Vương Bàn Tử nhắm mắt lại hô: “Lão Chu giữ vững một chút, nếu mà mệt rồi thì tìm chỗ nào nghỉ ngơi một lát.” “Không, không, tuyệt đối đừng nghỉ trên bậc thang.

Nếu nghỉ thì cũng xuống dưới rồi nghỉ, lúc đó tôi sẽ cõng anh, khẳng định sẽ khiến anh thoải mái.

Cho nên, nhất định phải chịu đựng nha, cái mạng một trăm mấy

cân của lão Vương giao cho anh rồi." Lông mày Chu Du không ngừng co giật, thằng Bàn Tử chết tiệt, nói cái gì vậy không biết.

"Thằng Bàn Tử chết tiệt, nếu còn không ngậm miệng tôi sẽ ném anh xuống dưới đó bây giờ.

Dù sao dưới đó có một cái đầm nước lớn, không chừng không chết được đâu." "Đừng, đừng, Chu gia tôi sai rồi, tôi không nói nữa, không nói nữa." Thấy Bàn Tử cuối cùng cũng yên tĩnh, Chu Du mới cảm thấy tai mình thanh tịnh hơn một chút.

Trong thời gian Bàn Tử cảm thấy thời gian trôi qua như một năm, Chu Du nhẹ nhàng xuống ngọc giai rồi trực tiếp ném Bàn Tử xuống đường dốc, sau đó nói: "Đi thôi." Chu Du vừa nói vừa nói với mấy người ở dưới: "Phía dưới lại có chướng khí, mọi người đều đeo mặt nạ phòng độc vào đi." Chu Du không đeo, đợi mấy người kia xuống xong, Chu Du trực tiếp rút Minh Hồng Đao ra, dẫn đầu đi trước.

Bên dưới rốt cuộc có gì, bây giờ Chu Du cũng không dám xác định nữa, điều duy nhất cảm thấy có thể khẳng định là mộ Hiến Vương nằm trong đầm nước.

Chỉ mong đừng có biến cố nào nữa, Chu Du thầm thở dài, càng ngày càng cảm thấy năng lực không đủ.

May mà lần này trở về cứu Tinh Tuyệt Nữ Vương lại có thể mở khóa thêm vài kỹ năng.

Trường sinh bất lão, văn tự thần phạt kia cũng khiến anh tò mò.

Đáng tiếc, muốn cứu vợ phải đợi cơ hội, may mà lần này có một nhiệm vụ phụ.

Phần thưởng nhiệm vụ phụ của Chu Du không tệ, giúp anh kích hoạt Long Chi Linh.

Hiện tại tuy có linh lực Long tộc, nhưng lại không có phương

pháp sử dụng, đang nghĩ cách để ứng dụng tốt năng lực linh lực.

Nhưng đối với nhiệm vụ phụ này Chu Du lại hoàn toàn không có manh mối.

Bản thân cứ nghĩ phương pháp sẽ nằm trong hộp ngọc, nhưng hộp ngọc đã mở ra, lại không có được gợi ý tương ứng.

Lúc này, anh đặc biệt nhớ đến Tề Vũ, có cô ấy ở đây thì không lo không tìm được địa điểm nhiệm vụ.

Cũng không biết Tề Vũ và Tiểu Ca khi nào mới có thể giúp đỡ.

Đường dốc dài, thêm chướng khí tràn ngập, trời đã tối đen, đi ròng ba tiếng mới xuống đến dưới.

Càng đi xuống, tiếng nước càng ầm ĩ, đến khi cầu dốc xuống, về cơ bản ngoài tiếng thác nước ra thì không nghe thấy gì nữa.

Chu Du đợi mấy người xuống xong, mới lớn tiếng nói: "Tôi xuống dưới xem trước, gần đây cũng không có chỗ nào khác, mộ Hiến Vương tám phần là ở trong đầm nước." Lời nói của Chu Du vừa dứt, Hồ Ba Nhất cũng khản giọng hét lên: "Tôi với anh cùng xuống đi, thêm một người thêm một sự hỗ trợ." Mặc dù lúc này cách mười mấy mét có một xoáy nước, nhưng vì chướng khí nên không nhìn thấy được.

Chu Du lắc đầu hét: "Đừng, dưỡng khí của tôi không nhiều, hãy kéo chặt tôi, nếu sợi dây đột nhiên căng cứng, nhất định phải kéo chặt tôi." Hồ Ba Nhất nghe vậy cuối cùng cũng gật đầu, sau đó mấy người kéo Chu Du, Chu Du xuống đầm nước.

Dưới đầm nước vào ban đêm thật sự lạnh thấu xương, không biết có phải vì âm khí dưới lòng đất hay không.

Chu Du cầm đèn chiếu thám hiểm của Hải Thần Ba Tắc chiếu một vòng rồi nhìn vào xoáy nước kia.

Chu Du kéo kéo sợi dây, sau đó đi về phía xoáy nước.

Không dám bơi, đó là tự tìm phiền phức.

Chống lại sức mạnh của xoáy nước, Chu Du từng chút một tiếp cận.

Theo Chu Du tiếp cận, mấy người ở trên đột nhiên nhìn thấy sợi dây căng thẳng, sức mạnh đột ngột suýt nữa kéo tất cả họ xuống đầm nước, may mà mấy người đã chuẩn bị trước, nên không bị kéo xuống, nhưng để kéo Chu Du thì cũng không còn cách nào nữa.

Hồ Ba Nhất quyết đoán, lập tức buộc sợi dây đang điều khiển vào lan can đường dốc, nhờ lan can đường dốc để ổn định sợi dây.

Sau khi Chu Du, ổn định được thân hình liền bật sáng một ngọn lửa lạnh, thuận theo xoáy nước mà ném đi.

Ngọn lửa lạnh nhanh chóng biến mất trong xoáy nước, Chu Du nhìn theo ngọn lửa lạnh trong xoáy nước, quả nhiên ẩn ẩn ước ước nhìn thấy những điêu khắc đá.

Quả nhiên, nơi tốt đẹp không thay đổi, còn về cái miệng động bị máy bay đâm sập, Chu Du lại không thèm nhìn.

Kéo sợi dây ngược hướng lên đường dốc, mấy người mới thở phào nhẹ nhõm.

Vừa nãy như vậy một lúc, như vừa đánh một trận chiến, thật sự mệt chết đi được.

“Lão Chu, tình hình dưới đó sao?

Mộ của lão già Hiến Vương có ở trong đó không?” Chu Du gật đầu, hô lớn: “Chắc là ở trong đó, dưới đó có một xoáy nước đen kịt, tôi ném một ngọn lửa lạnh vào, nhìn thấy điêu khắc đá, nếu tôi không nhầm, thì đó là mộ của lão già đó.

Chương 148

Nhưng lực hút ở đó rất lớn, tôi phải cẩn thận rồi." Tuyết Lỵ Dương nghe vậy gật đầu, cũng không nói gì, trực tiếp lấy ra ba sợi dây thừng xoắn lại với nhau, những sợi dây này là dây thừng đặc chế, một sợi dây cũng có thể chịu được sức nặng của vài trăm cân người, dưới sự xoắn lại của ba sợi dây thừng, kéo một chiếc máy bay không dừng lại cũng không thành vấn đề.

Nối liền cố định ba cây cột, đảm bảo ba cây cột đồng thời chịu lực xong, mấy người mới thay thiết bị lặn rồi xuống đầm nước.

Tình hình dưới nước mặc dù Chu Du đã nói, nhưng vẫn nằm ngoài dự đoán của mấy người.

Cẩn thận từng li từng tí chạm vào xoáy nước xong, từng người một bị cuốn xuống dưới.

Dưới đó tuy có xoáy nước, nhưng lực hút không mạnh như trên, nhưng mấy người vẫn bị cuốn đến chóng mặt nhức óc.

Chu Du vỗ tỉnh mấy người xong, mới dẫn đầu bơi về phía một cái động khẩu mà đèn chiếu thám hiểm của Hải Thần chiếu tới.

Sau khi vào mộ đạo, lại bơi thêm mười mấy mét Chu Du mới dừng lại.

Nhìn lướt qua phía sau không thiếu người nào xong, mới cởi sợi dây ra rồi bơi vào sâu bên trong.

Thuận theo huyền cung dũng đạo bơi liên tục gần trăm mét, cuối cùng cũng xuất hiện một sườn đá, cuối sườn đá là một đạo Thiên Cân Thạch Môn.

Đến lúc này, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng

vào được rồi.

Lúc này Hồ Ba Nhất mới có cơ hội mở miệng hỏi: "Lão Chu, anh đoán mộ của lão Tống tử ở dưới, tôi thấy bên kia cũng có một cái động khẩu, hình như bị máy bay đâm sập." Chu Du gật đầu, nói: "Bên kia bị đâm sập, phải đâm trúng đến mức nào mới có thể đâm ra một cái động trong mộ.

Đó có thể là một phần của mộ huyệt, nhưng tôi đã xem rồi, chỗ đó bị phong tỏa trực tiếp, không có cửa, không thể nào là mộ Hiến Vương được." "Sau đó tôi tìm được một chỗ, cũng xác định được dưới đó có mộ đạo.

Theo độ sâu hiện tại, trừ khi lối vào mộ Hiến Vương cực kỳ hướng xuống thẳng đứng, nếu không cái động khẩu vừa nãy tuyệt đối không thể thông đến mộ Hiến Vương.

Để an toàn, tôi chọn cách đi vào từ lối vào của mộ thất thì tốt hơn." "Xem kìa, trong đây có Thăng Tiên Môn, còn gọi là Thiên Môn, dùng để cho chủ nhân của mộ sau khi thi giải tiên hóa thăng tiên, cũng chỉ có trong mộ của người trong Đạo môn mới có." Nhưng cái mỹ sự thành tiên này sao mấy cái xác khô lại có thể làm được chứ, Thiên Môn vừa hay có thể dùng làm động đi ra của chúng ta." Lời Hồ Ba Nhất vừa dứt, Tuyết Lỵ Dương đột nhiên lo lắng nói: "Chu Du, nếu thật sự có thần tiên thì chúng ta như vậy có mạo phạm không?" Chu Du nghe vậy trực tiếp nói: "Thăng Tiên Môn chưa mở, Hiến Vương khẳng định chưa thành tiên.

Chỉ cần có Mộ Trần Châu, cho dù thật sự thăng tiên, tôi cũng khẳng định sẽ tìm cách lấy Mộ Trần Châu về, cho dù thật sự đối đầu, tôi cũng sẽ giết chết hắn." Ai cũng đừng ngăn cản tôi cứu vợ, mặc dù chỉ có thời gian ngắn ngủi ở bên vợ, nhưng Tinh Tuyệt Nữ Vương đối với tôi rất tốt, hai chữ vợ đã trở thành trách nhiệm của tôi.

“Đúng vậy, lão già đó đang giữ thứ cứu mạng của chúng ta, không lấy được thì tôi sau này sống không bằng chết, cho nên Mộ Trần Châu nhất định phải lấy về.” Lời Hồ Ba Nhất vừa dứt, Vương Bàn Tử cũng hùa theo, nói: “Những thứ khác thì không nói, dù sao tôi kiếm đồ cổ, ai cũng đừng ngăn cản Bàn gia tôi phát tài.” Tuyết Lỵ Dương và Hoắc Linh nghe vậy trực tiếp trợn mắt, thầm kêu một tiếng: mê tiền.

“Tôi lên trước, theo sau nhé.” Chu Du vừa nói vừa đạp lên bức tường bên cạnh một cái, trực tiếp nhảy lên cánh cửa đá cao hơn 3 mét, sau đó một đao cắt đứt bản lề bên trong cánh cửa.

Vương Bàn Tử nhìn động tác của Chu Du, không nhịn được kinh ngạc nói: “Lão Chu, nói thật, anh là khỉ biến thành sao, cao như vậy mà một cú đạp đã lên được rồi?” Chu Du không trả lời Vương Bàn Tử, trực tiếp đẩy cánh cửa đá ra.

Giây tiếp theo, một luồng âm khí nồng đậm lập tức tràn ra.

Nhìn Chu Du đẩy cánh cửa đá ra mà không động đậy gì, Hồ Ba Nhất ở dưới gần như sững sờ, không ngờ Chu Du lại mạo hiểm như vậy, phải biết Đại Kim Nha lúc trước chỉ bị thi khí xông vào người đã không chịu nổi rồi mà.

“Lão Chu mau tránh ra.” “Chu Du cẩn thận!” “Chu đại ca tránh ra!” Chu Du nghe vậy, trực tiếp quay đầu nhìn mấy người đang lo lắng nói: “Làm gì vậy?

Tôi biết chừng mực mà, tôi không nói với mọi người rồi sao, tôi Vạn Pháp Bất Tẩm, Vạn Độc Bất Tẩm mà.” “Được rồi, mau lên đi.” Chu Du mặc dù nói vậy, nhưng thực ra vẫn luôn không dám hít thở, bên trong ngưng tụ mùi thi thể ngàn năm, sợ vừa ngửi thấy sẽ buồn nôn.

Chu Du hiếm khi lấy mặt nạ phòng độc ra, đeo lên đầu, mới hít một hơi thật sâu.

Đúng lúc đó, Hồ Ba Nhất đã lên tới, hỏi: "Lão Chu thật sự không sao chứ?" "Đương nhiên." Hồ Ba Nhất mới yên tâm, cùng Chu Du kéo mấy người còn lại lên.

Sau khi thử hàm lượng dưỡng khí, mới vào mộ thất.

Phía sau Thiên Môn có một đoạn đường hầm, đi hết đoạn đường hầm, có mấy cái hang đá, bên trong chất đầy những vật tuẫn táng.

Đồ đồng, đồ xương không đếm xuể, có tay cầm bằng vàng, tay cầm bằng bạc, đồ ngọc cũng chất thành những đống nhỏ như núi.

Vật bồi táng tuy không nhiều bằng Tinh Tuyệt Nữ Vương, nhưng cũng không phải là thứ mà một tiểu vương gia nào đó có thể có được.

Phía trước mộ đạo có ba cây cầu đá ngắn, trong con mương sâu dưới cầu có nước vàng đục ngầu, không biết sâu bao nhiêu, cũng không thấy dòng chảy, như một vũng nước đọng.

"Lão Hồ, có ba cây cầu sao?" Hồ Ba Nhất tiếp lời: "Tam Thế Kiều, trong truyền thuyết cổ đại của Thiên Triều, sau khi người chết hóa tiên thăng thiên, thì phải đạp Tam Thế Kiều trước, thoát khỏi sự ràng buộc của thế tục, sau đó mới có thể thăng tiên." "Chuyện thăng tiên tạm thời không nhắc đến, dù sao Hiến Vương khẳng định chưa thăng tiên, đi thôi, tôi đi lấy quan quách." "Khoan đã, anh không thấy hơi quá đơn giản sao?

Nếu bên trong thật sự là quan quách của Hiến Vương, thì tất cả mọi chuyện có phải quá thuận lợi không?" Chu Du nghe vậy lắc đầu, nói: "Trong đây mới chỉ bắt đầu thôi, anh cứ nghĩ vào được là thấy quan quách của Hiến Vương sao?

Chưa thực sự nhìn thấy hài cốt của Hiến Vương thì vĩnh viễn không thể dễ dàng kết luận được." Đi qua Tam Thế Kiều, Chu Du nhìn nước bẩn màu vàng dưới chân mà không nói gì.

Sau Tam Thế Kiều là một cánh cửa lớn màu trắng, là cửa phong mộ của Hiến Vương, không biết vì sao cửa lại được làm bằng gỗ, có mười ba cánh cửa gỗ lớn như đồng tiền xu.

Vương Bàn Tử vừa định nhảy qua cửa, Chu Du trực tiếp ba đao cắt, sau đó vươn tay đẩy một cái, một cánh cửa nhỏ trên cửa lớn lập tức đổ về phía trước.

Khoảnh khắc đó Vương Bàn Tử nhìn chiếc rìu đen trong tay mà không nói gì, nhưng lại càng muốn có một vũ khí tương tự.

Quá ư là dễ dùng!

Không gian bên trong cửa rất rộng lớn, mấy người vừa vào đã cảm thấy như lạc vào một thiên địa rộng lớn.

Tuyết Lỵ Dương lấy ra súng tín hiệu bắn một phát, ánh sáng đỏ rực bay lên không trung, một phát súng lại không chạm tới đỉnh.

Một phát súng không chỉ khiến mọi người kinh ngạc mà Chu Du cũng giật mình, đã đào rỗng cả ngọn núi sao?

Chu Du nhíu mày, nếu lớn như vậy, thì vì sao lại phải làm lớn đến vậy?

Không hợp lý.

Chần chừ xong, Chu Du đột nhiên tháo mặt nạ phòng độc ra, giây tiếp theo mùi mục nát nồng nặc, tinh khí và một mùi vị khó chịu xông vào mũi Chu Du.

Ngay sau đó vô số mùi hỗn tạp xuất hiện, có mùi thi thể khác nhau, có mùi sinh vật khác nhau.

Nhện, rết và rắn đều có, trong đó mùi khó chịu nhất phải kể đến mùi Thái Tuế.

Chương 149

Hình ảnh Thái Tuế đột nhiên xuất hiện không khiến Chu Du quá kinh ngạc, ngược lại những con rết, nhện và rắn kia khiến Chu Du khá để ý, phàm là sinh vật xuất hiện trong mộ thất đều không thể dùng lẽ thường để suy luận.

Đúng lúc đó, pháo sáng rơi xuống, phía trước cách đó khoảng mấy chục mét có ba cái quan quách xuất hiện ở đó.

Ba cỗ quan tài mỗi cái đều rất lớn, nhìn từ xa ít nhất cũng ba mét, mỗi cỗ quan tài có kiểu dáng khác nhau.

Thấy vậy Chu Du thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó, anh lại cạn lời, dường như cảm giác được ánh sáng, trên một cỗ quan tài đột nhiên xuất hiện một con Thiên Long.

Thiên Long Ngô Công, nhưng con rết quá lớn, riêng phần đầu đã hơn hai mét.

Chu Du trong lòng lóe lên một cảm giác không lành, không chỉ vì một con Thiên Long, thậm chí còn có con nhện và con rắn kia, đặc biệt là con rắn kia, một con rết to lớn như vậy, thì con rắn phải dài bao nhiêu chứ?

Dường như để đáp lại Chu Du, giây tiếp theo một con nhện mặt người sáu chân hai tay đột nhiên nhảy lên quan tài đồng.

Con nhện đột nhiên xuất hiện so với con rết còn khiến người ta sợ hãi hơn, nếu con rết chỉ có thể biến dị thành rết, lớn hơn một chút, thì con nhện này lại như thế nào?

Con nhện mặt người toàn thân, tràn đầy khí tức tà ác.

Chu Du nhìn sang cỗ quan tài cuối cùng, cũng là một cỗ quan quách

đồng treo lơ lửng, may mà con rắn kia không biết vì sao lại không xuất hiện.

"Mọi người đều cẩn thận một chút, mấy thứ này đều cực độc, dính vào không biết sống được bao lâu." "Không cần nói cũng biết, không có tôi Bàn Tử cũng có thể nhìn thấy, cái này lớn lên không tệ chút nào." Không chỉ không tệ, nếu chỉ nhìn nửa thân trên, không mở miệng thì đơn giản là đẹp cấp hoa khôi ấy chứ.

Chu Du nói: "Thiên Long giao cho tôi giải quyết, còn mọi người giải quyết con nhện.

Nhớ kỹ nhất định phải cẩn thận, sợi tơ của con này cũng có thể có độc.

Ngoài ra, nó có thể sợ lửa, hãy chú ý dùng hỏa công." Nói xong, Chu Du tiếp tục nói: "Ngoài ra hãy cẩn thận một chút, có thể có một con rắn ở trong bóng tối, nhất định phải cẩn thận đừng để bị tập kích bất ngờ." Nếu nói về mối đe dọa thì con nhện không hề kém cạnh Thiên Long, dù sao loại yêu quái giống Lạc Tân Phụ này mà.

Nhưng không còn cách nào, Thiên Long chỉ có đao của tôi mới có thể phá vỡ.

Chu Du vẫn dẫn đầu xông về phía hai con quái vật đang chạy tới.

Vừa chạy, Chu Du vừa lấy ra hai cây pháo hoa từ trên đầu.

Không còn cách nào, một cái đèn pin quá hạn chế, bây giờ có chút nhiệm vụ nào đó có thể thưởng cho một cái nhìn đêm.

Khi Chu Du ném hai cây pháo hoa ra, quả nhiên con nhện giật mình, nhưng con Thiên Long lại phớt lờ pháo hoa, há miệng nuốt chửng cây pháo hoa đang bay tới.

May mà còn lại một cây pháo hoa, cũng đủ để chỉ dẫn đường cho Chu Du.

Lúc đó Lạc Tân Phụ thấy Thiên Long nuốt chửng cây pháo hoa, dường như không có chuyện gì, cũng hiểu là mình bị lừa.

Nhưng bản tính sợ lửa, sau khi nhảy tránh cây pháo hoa kia mới phóng ra một sợi tơ nhện về phía Chu Du.

Lúc này Chu Du và Thiên Long cực kỳ gần, vào khoảnh khắc sợi tơ nhện phun ra, Chu Du xoay người một cái.

Vừa né tránh cú táp của Thiên Long, vừa vung đao ra, ngay lập tức chém đứt mấy cái chân.

Đồng thời, đầu Thiên Long vừa vặn bị sợi tơ nhện dính chặt, trực tiếp kéo con nhện ngã nghiêng, nhưng con nhện lại dùng Thiên Long để giữ vững thân hình.

Lúc đó, Hồ Ba Nhất và mấy người cũng đã chuẩn bị xong, lọ cháy rụi cuối cùng có thể dùng được ba lần, dùng tốt đủ để tiêu diệt con nhện, huống hồ mỗi người còn có hai mươi lọ dịch oxy, kết hợp với lọ cháy rụi thì không gì tốt hơn.

Thứ duy nhất phải cẩn thận là con rắn kia, nhưng không biết nó đang ẩn nấp ở đâu.

Thiên Long bị con nhện kiềm chế, gầm lên một tiếng với con nhện.

Những cái chân đao khổng lồ cào xuống mặt đất, thậm chí cào cả mặt đất đá khiến đá văng tung tóe.

Điều đó khiến mấy người giật mình, không ngờ chân của Thiên Long lại sắc bén như vậy.

Chu Du liền nhân cơ hội thuận theo chân đao của Thiên Long nhanh chóng chém tới.

Thiên Long là loại côn trùng bách túc không phải cương thi, Chu

Du thật sự gây cho nó vết thương lớn cũng chưa chắc đã chết, nhưng cơ hội tốt như vậy không phải lúc nào cũng có.

Tinh nhện dường như cũng phát hiện ra mình đã chọn nhầm đối thủ, đao chân vung lên trong nháy mắt cắt đứt sợi tơ nhện.

Nhưng lúc này Chu Du đã chém nát một nửa chân đao bên cạnh Thiên Long.

Giây tiếp theo Thiên Long nhanh chóng quay đầu, tổ chức đa tiết khiến nó như một con rắn tham ăn trong nháy mắt gấp lại.

Dường như hiểu rằng đối phó với cùng một con côn trùng nhỏ chỉ tổ vướng tay vướng chân, tinh nhện trong nháy mắt chuyển đổi mục tiêu, khóa mục tiêu vào những con côn trùng nhỏ còn lại.

Giây tiếp theo một cú nhảy, khi đang ở giữa không trung một mạng nhện từ miệng phun ra.

Quỷ mới biết vì sao nó lại có thể trực tiếp phun ra một mạng nhện, nhưng thấy vậy, sắc mặt Hồ Ba Nhất biến đổi, súng phun lửa trong tay còn lại phun ra một luồng lửa.

Ngọn lửa bùng lên theo gió, ngay lập tức lan dài bảy tám mét.

Trên khuôn mặt đầy tính người của tinh nhện lập tức tràn đầy vẻ kinh hoàng, nhưng ở trên không trung làm gì có cơ hội né tránh?

Mạng nhện trong nháy mắt bị đốt cháy tan chảy, tinh nhện cũng trong nháy mắt bị ngọn lửa bao trùm.

Giây tiếp theo từ trong ngọn lửa nó lao ra, trên người cũng đang cháy lửa, mặc dù không quá nghiêm trọng, nhưng vào khoảnh khắc chạm đất lập tức nhảy ngược trở lại.

Ngay lúc đó, hai bình thép nhỏ màu bạc dường như đã dự đoán trước mà bay đến trước người nó, ngay sau đó ngọn lửa trên người nó

yếu đi một chút.

Trong khoảnh khắc hơi ngơ ngác đó, bình thép nhỏ lập tức nổ tung, ngọn lửa nóng bỏng còn bùng phát dữ dội hơn cả khẩu súng phun lửa vừa rồi.

Chương 150

Dù sao thì đây là địa cung, tuy có dưỡng khí nhưng hàm lượng không cao.

Lượng dịch dưỡng lớn như vậy lại thúc đẩy oxy phát tán, khiến vụ nổ và ngọn lửa đạt đến mức tối đa.

Chỉ nghe tiếng nổ ầm ầm vang lên, con Tinh nhện trực tiếp bị hất văng xa hơn hai mét, không, một cánh tay và hai chân của nó đã đứt lìa.

Giữa tiếng kêu thảm thiết của nó, lại hai bình nhỏ nữa bay tới, rồi lại hai bình nữa.

Tiếng nổ liên tiếp vang lên, sau bốn tiếng nổ dồn dập, cuối cùng cũng dừng lại.

Lúc này, con Tinh nhện không còn kêu nữa, đầu đã vỡ nát một nửa, trực tiếp đổ sụp xuống đất, mặc cho ngọn lửa thiêu đốt thi thể nó.

Lúc này, bốn người lại có một cảm giác không thật, yêu quái dường như... quá yếu một chút thì phải?

Mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng liều chết chiến đấu, nhưng trận chiến chưa bắt đầu đã kết thúc, dáng vẻ của đối phương quá thảm, thảm đến mức khiến họ nghi ngờ đây có phải là BOSS thật không. "Kết thúc rồi ư?" "Hình như vậy!" "Đi thôi, tôi nhanh chóng đi giúp lão Chu." Tuy nhiên, khi mấy người quay đầu lại, lại thấy Chu Du đang đứng trước con ngô công kia, con ngô công đó chỉ có thể bò cuộn tròn như một cuộn dây.

Lúc này, Chu Du lại ném ra bốn cái bình.

Mấy người lúc đó còn tưởng Chu Du đã dùng bom để nổ con ngô công, nhưng chỉ vài giây sau, lại thấy khói mù mịt, và nó đã đóng băng.

Thì ra Chu Du ném ra không phải dịch dưỡng, mà là dịch đạm.

Bốn người nhìn vào trong, vừa định hỏi Chu Du vì sao lại ném dịch đạm, thì đột nhiên một loạt dị động vang lên từ phía sau Chu Du.

Ngửi thấy mùi nồng nặc đó, Chu Du cau mặt quay đầu lại, lại phát hiện có thêm sáu con Tinh nhện và hai con ngô công xuất hiện.

May mắn là con xà y vẫn chưa xuất hiện, nhưng tình hình như vậy cũng đủ khiến người ta tuyệt vọng rồi.

Một hai con dễ đối phó, ba bốn con thì có thể liều mạng, mẹ nó cùng lúc xuất hiện tám con thì đánh kiểu gì?

Chu Du thì dễ ứng phó một chút, còn những người khác thì sao? "Kháaa a~" "Xì xì xì~" Tiếng gầm gừ của yêu thú vang lên, dường như đang tuyên bố sẽ giết chết mấy người để trả thù cho đồng loại.

Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, không nhịn được hỏi: "Lão Hồ, có thắng được không?" Hồ Ba Nhất cũng là một người cứng cỏi, nghe vậy liền nhổ một ngụm nước bọt, nói: "Đừng quản có thắng hay không, có chết tao cũng phải lột da chúng nó, kéo tất cả xuống chôn cùng.

Mẹ kiếp." Lời nói của Hồ Ba Nhất dường như đã khích lệ mấy người, Vương Bàn Tử nghe xong lập tức hăng hái, không chết ư?

Xem ai chết, tao sẽ giết chết mày.

Chu Du tuy đang chiến đấu nhưng vẫn luôn chú ý đến tình hình xung quanh.

Khi Tinh nhện liên tiếp tấn công, Chu Du vừa định ra tay cứu viện

thì đột nhiên thấy một bóng đen xuất hiện.

Trong khoảnh khắc đó, tôi cứ ngỡ là quái vật, nhưng khi Tiểu Ca xuất chiêu với Cự Khuyết, tôi liền nhận ra đó là ai.

Chu Du thở phào nhẹ nhõm, có Tiểu Ca ra trận thì cũng không cần quá lo lắng về phía đó nữa.

Dù sao thì Tiểu Ca tuyệt đối có thể chịu được những đợt tấn công tầm xa đó.

Cận chiến có súng phun lửa và bình dịch dưỡng, Tinh nhện tuyệt đối không dám tấn công trong thời gian ngắn.

Nhưng Chu Du cũng vì cảnh tượng đột ngột này mà bị phân tâm, một con thiên long lập tức lao tới cắn Chu Du.

Chu Du bất đắc dĩ, trực tiếp bay lên không trung, nhưng đúng lúc đó, một con thiên long khác lại bất ngờ quật đuôi.

Trời biết vì sao thiên long lại quật đuôi, nhưng lúc này Chu Du đang ở trên không trung căn bản không thể né tránh.

Cũng may nó dùng đuôi vỗ, nếu nó quét ngang, với những chiếc chân đao sắc bén như lưỡi hái tinh cương đã qua trăm lần rèn luyện đó, chỉ cần một vòng là đủ để chém yêu.

Lúc này, thế trận đã không thể phá vỡ!

Không ngoài dự đoán, Chu Du đang ở trên không trung trực tiếp bị đánh bay, một đòn nặng nề, trực tiếp hất Chu Du văng xa hơn ba mươi mét.

Chu Du dùng hết Khinh Thân Thuật để hóa giải lực, nhưng vẫn chưa hóa giải hết. "Bành" một tiếng, Chu Du ngã xuống đất nhưng không đứng dậy nổi nữa.

Mặc dù độ cao gần mười tầng lầu trông đủ đáng sợ, nhưng Chu

Du đã hóa giải lực nên không quá khoa trương.

Cộng thêm thể chất của Chu Du, cũng tương đương với việc người bình thường ngã từ tầng 2 xuống tầng 1.

Tuy đau đớn khó nhịn, nhưng thực ra không có gì nghiêm trọng.

Điều thực sự khiến Chu Du không đứng dậy nổi là tiếng nhắc nhở đột ngột của hệ thống. "Đinh ~ Phát hiện linh lực Long tộc, có hấp thu không?" "Đinh ~ Linh lực Long tộc có chủ ý thức, không thể hấp thu." Rồng, dưới chân tôi có một con rồng?

Không chỉ Chu Du không cử động, mà hai con thiên long kia cũng không dám đuổi theo, chúng đang lo lắng bò qua lại ở phía bên kia.

Thiên long tuy cũng mang chữ "long", nhưng đó chẳng qua chỉ là một cái tên nghe hay mà con người đặt ra, chứ không phải là rồng thật.

Chu Du vừa quay đầu nhìn lại, thuộc tính Tường Thụy của tôi đã báo động dữ dội, một luồng khí trường lạnh lẽo rợn người trực tiếp bốc lên từ phía sau.

Chương 151

Trong khoảnh khắc, "Oong" một tiếng, một làn sóng âm vang dội trực tiếp bùng phát từ Minh Hồng Đao.

Chu Du từ khi có Minh Hồng Đao đến nay, đây là lần đầu tiên thấy đao phát ra âm thanh cảnh báo mạnh mẽ như vậy, rõ ràng lần trước cũng không nghiêm trọng đến thế.

Chu Du khó khăn quay đầu lại, chỉ thấy một đôi đồng tử màu vàng kim phát ra sát khí lạnh lẽo trong bóng tối.

Trông nó giống như một người đã mười ngày mười đêm không ngủ, vừa chợp mắt đã bị đánh thức nên vô cùng cáu kỉnh. "Cụp cụp ~" Lúc này Chu Du không biết phải nói gì nữa, tuyệt đối là mùi của con xà kia, nhưng mẹ nó, một con rắn có đồng tử mắt lớn hơn cả người thì phải to đến mức nào?

Hệ thống nhắc nhở, phát hiện linh lực Long tộc, đã bắt đầu hóa long.

Đột nhiên một trận địa chấn sơn dao, Chu Du chưa kịp đứng vững đã bị rơi xuống, ngay sau đó một cái bóng đen khổng lồ vươn lên từ mặt đất.

Ban đầu, khi thấy Chu Du bị đánh bay, Tuyết Lỵ Dương đã lo lắng, giờ đây đột nhiên lại xảy ra địa chấn sơn dao càng khiến cô có linh cảm xấu.

Không chỉ cô, những người khác cũng vậy, lúc này ngay cả Tiểu Ca cũng trở nên bất an.

Không, phải nói là lo lắng nhất, thuộc tính Tường Thụy của anh ta bắt đầu điên cuồng hỗn loạn.

Vẻ mặt hiếm khi dao động của Tiểu Ca lập tức biến thành khó coi, vừa nhìn về phía Chu Du, vừa nói: "Chạy mau, tiếp theo tôi có thể không bảo vệ được mọi người nữa đâu." Tuy nhiên, lời nói của Tiểu Ca không khiến mấy người bỏ chạy, ngược lại Hồ Ba Nhất lập tức nói với Tuyết Lỵ Dương: "Tuyết Lỵ Dương, súng tín hiệu." Không cần Hồ Ba Nhất nói, Tuyết Lỵ Dương cũng biết phải làm gì.

Khi lời Hồ Ba Nhất vừa dứt, một quả đạn tín hiệu bay vút lên trời theo hướng Chu Du.

Cùng với việc đạn tín hiệu bay càng lúc càng cao, giây tiếp theo, mọi người nhìn thấy con 'Hắc Xà' đen như mực, chỉ riêng phần thân thẳng đứng đã cao hàng trăm mét.

Hắc Xà dường như cũng bị ánh sáng thu hút, nó nhìn đạn tín hiệu một cái rồi mới quay đầu nhìn Chu Du đang ở trên mặt đất.

Mẹ nó, đánh kiểu gì đây?

E rằng dù Minh Hồng Đao bùng phát toàn bộ cũng chưa chắc đã thắng được?

Nếu đối phương chấp nhận bị dao nhọn đâm trúng, e rằng chỉ cần một cái vung đuôi thôi là tôi sẽ biến thành thịt nát.

Né tránh ư?

Không thể nào, ruồi có thể né tránh nhanh, chính xác và hiểm ác như cái đập ruồi được không?

Lúc này, đừng nói Hồ Ba Nhất và lão Vương, ngay cả Tiểu Ca cũng khó khăn nuốt nước bọt, lẳng lặng nhìn chiếc dao nhọn trong tay, trong lòng chỉ có một từ: bất khả chiến thắng.

Hồ Ba Nhất thậm chí lúc này còn vô thức hô lên tên nó: "Giao Long!" Sau đó, dù tất cả mọi người đều đang ngây người, lúc này cũng không có bất kỳ thứ gì tấn công, dù là Tinh nhện hay thiên long,

tất cả đều ngoan ngoãn không dám có bất kỳ dị động nào.

Khi Chu Du nghĩ rằng mình đã chết chắc rồi, tiếng đao Minh Hồng Đao đột nhiên im bặt, không chỉ vậy, đặc tính Tường Thụy của Chu Du cũng trở nên bình tĩnh lại.

Chu Du sững sờ, đang suy nghĩ nên bỏ chạy hay không, đột nhiên không biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhìn đôi đồng tử cao trăm mét kia, Chu Du đột nhiên phát hiện ra một vấn đề, sát khí biến mất rồi?

Đúng vậy, sát khí kinh người đó lại biến mất, Chu Du bất ngờ đọc được từ ánh mắt đó một vẻ tò mò, một vẻ thần sắc của nó.

Lúc này, Giao Long khẽ cúi đầu, càng lúc càng gần Chu Du, khiến Chu Du nhất thời không biết phải lựa chọn thế nào.

Chu Du bây giờ có hai lựa chọn: chạy hoặc đứng yên.

Nếu chạy, thì cơ bản là xong đời, nếu Giao Long nổi giận thì chắc chắn phải chết.

Nếu đứng yên, lỡ Giao Long đột nhiên há miệng, thì có lẽ ngay cả cơ hội chạy cũng mất.

Chu Du nghiến răng, quyết định tin tưởng vào trực giác Tường Thụy và cảm ứng của Minh Hồng Đao.

Dù sao nếu nó nổi điên thì cũng không thể thoát ra ngoài được.

Lúc này, đầu Giao Long đã cách Chu Du chưa đầy mười mét, đột nhiên dừng lại, sau đó một luồng lực hút truyền đến.

Sắc mặt Chu Du biến đổi, vừa định hành động thì lực hút đột nhiên dừng lại.

Giây tiếp theo, ánh mắt Giao Long trở nên dịu dàng và thân cận, khi Chu Du còn đang nghi ngờ mình có nhìn lầm không, thì một

chuyện càng khiến anh ta bối rối hơn đã xảy ra.

Chỉ thấy Giao Long lại đến gần thêm một chút, đưa cái đầu rồng của nó lại sát trước mặt Chu Du.

Khoảnh khắc này Chu Du cạn lời, ai có thể dạy tôi phải làm gì đây?

Vỗ đầu nó như vỗ chó à?

Hay cúi đầu đáp lại?

Đang online chờ, rất gấp.

Khi Chu Du còn đang do dự, giữa đầu Giao Long đột nhiên nứt ra một khe hở màu đỏ thẫm, khi một con mắt đỏ thẫm bao trùm lấy tôi, giây tiếp theo tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên. "Đinh ~ Long chi Linh (đã kích hoạt), mở khóa kỹ năng thiên phú Long tộc: Ngự Thủy, Ngự Lôi." "Ngự Thủy (Ngự Lôi): Long tộc trời sinh có thể thao túng Lôi, Thủy, uy lực thay đổi tùy thuộc vào môi trường xung quanh và sự biến hóa của Long chi Linh." "Đinh ~ Thể chất được cường hóa." Trong khoảnh khắc đó, Chu Du dường như cảm thấy mọi thứ đều khác biệt, hơi nước giữa trời đất đều nằm trong sự nắm giữ của tôi, thậm chí còn có thể cảm nhận được hồ nước cách xa trăm mét và những dòng nước đục ngầu màu vàng kia, phảng phất như chỉ cần động ngón tay là có thể dẫn động những dòng nước đó.

Có lẽ vì không gian dưới lòng đất không có phân tử lôi linh, nên tôi vẫn chưa cảm nhận được sức mạnh của lôi điện.

Nhưng khi tôi giơ tay lên, một quả cầu điện quang trắng bạc chói mắt đột nhiên phát sáng trong tay.

Quả cầu lôi điện nhìn không hề dữ dội, ngay cả một chút dao động cũng không có.

Chương 152

Mắt rồng của Giao Long nhìn quả cầu điện một cái nhưng không hề có vẻ bất mãn, giây tiếp theo nó lại vươn mình, nhìn tình hình trong trường rồi quật đuôi.

Đó là một cái đuôi rồng tựa đuôi cá, cái đuôi vươn cao mấy chục mét rồi đột nhiên vỗ mạnh xuống.

Chỉ nghe "Oanh long" một tiếng nổ lớn, kèm theo địa chấn sơn dao, chỉ thấy ba cỗ quan tài kia trực tiếp bị đánh xuống đất, rơi vào một cái hố.

Đồng thời, phía trên ba cỗ quan tài xuất hiện một cái động khẩu không lớn, cái động khẩu đó nhỏ đến mức chỉ đủ cho một thằng mập chui vào.

Lúc này, hai con thiên long trên đường dây trực tiếp bị ép thành món gà rán nát bét.

Trừ Chu Du và Tiểu Ca, những người còn lại đều bị hất ngã xuống đất.

Lúc này, những con Tinh nhện kia nhìn thấy cảnh tượng đó đều sợ hãi run rẩy không ngừng, nhưng ngay cả chạy trốn cũng không dám.

Tuy nhiên, Giao Long lại không đi tìm phiền phức, thậm chí cả hai con thiên long và ba cỗ quan tài kia cũng vì cùng nằm ở một chỗ mà bị đánh chết. "Xì xì ~" Chu Du thấy Giao Long thè lưỡi về phía chỗ những quan quách rơi xuống, dường như đã hiểu ra, nói: "Hiến Vương mộ ở cái động phía trên đó sao?" Chu Du nói xong bỗng dừng lại, thầm bật cười.

Rồng lại không nghe hiểu tiếng người, đang làm gì thế này?

Tuy nhiên, khi lời tôi vừa dứt, Giao Long lại gật đầu.

Cái quái gì?

Thật sự nghe hiểu à?

Chu Du nhìn vào trong, lập tức nói: "Cảm ơn, tôi phải đi lấy Mù Trần Châu, sau này gặp lại." Chu Du nói xong, đột nhiên dừng lại, nhìn vào con mắt ở giữa đầu rồng, càng thêm khẳng định suy đoán của mình. "Bà xã Tinh Tuyệt Nữ Vương phái mày đến tìm Mù Trần Châu sao?" Giao Long nghe vậy lại gật đầu một lần nữa, xác nhận suy đoán của Chu Du.

Xem ra Tinh Tuyệt Nữ Vương ngày đó chắc chắn đã để lại ấn ký, nên mới khiến Giao Long quen thuộc mà không làm thịt tôi.

Nghĩ vậy, Chu Du vô thức nở một nụ cười. "Tôi nhất định sẽ mang Mù Trần Châu đến cho bà xã." Chu Du nói xong, gọi với mấy người ở đằng xa: "Đi thôi, tôi đi tìm Mù Trần Châu đây." Chu Du vừa nói vừa đi về phía mấy ngôi mộ, vừa mở giao diện thuộc tính của mình ra.

Tuổi: 22 Sức mạnh: 24 Sức chịu đựng: 24 Tốc độ: 24 Huyết mạch: Thanh Long huyết mạch Hiệu quả huyết mạch 1: Tịch Tà (đã kích hoạt) – Sở hữu thể chất xua tà tránh hung, năng lực tà không nhiễm thân.

Hiệu quả huyết mạch 2: Tường Thụy (đã kích hoạt) – Sở hữu linh giác, linh giác sẽ dẫn đường.

Hiệu quả huyết mạch 3: Phá Vọng (đã kích hoạt) – Sở hữu phá vọng chi nhãn, sẽ nhìn thấu hư huyễn trực chỉ bản chất.

Hiệu quả huyết mạch 4: Long Uy (chưa kích hoạt) – Sở hữu Long uy nghiêm, không phải bá chủ một phương không thể chống lại.

Hiệu quả huyết mạch 5: Trường Sinh (chưa kích hoạt) – Sở hữu

sinh mệnh vô tận.

Hiệu quả huyết mạch 6: Bất Lão (chưa kích hoạt) – Sở hữu trạng thái cơ thể hoạt động nhất.

Hiệu quả huyết mạch 7: Bất Tẩm Thể (đã kích hoạt) – Vạn độc bất tẩm, vạn pháp bất tẩm, khả năng kháng mọi vật chất có hại đạt mức tối đa.

Hiệu quả huyết mạch 8: Long chi Linh (đã kích hoạt) – Linh lực Long tộc, sở hữu mọi diệu dụng không thể nghĩ bàn.

Ngự Thủy, Ngự Lôi.

Hiệu quả huyết mạch 9: ??? (chưa kích hoạt) – ???

Tùy thuộc vào việc giải phong Long chủng mà sinh ra các năng lực khác nhau!

Kỹ năng: Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Thính Lôi Định Huyệt, Văn Hương Thức Vật, Khinh Thân Thuật, Súc Cốt Công, Chiến Thập Thức.

Đạo cụ: Minh Hồng Đao, Phát Khâu Thiên Quan Ấn.

Đánh giá: Đã vượt lên trên con người, mượn nhờ môi trường có thể lật sông lật biển, nắm giữ thiên lôi, nhưng vẫn có thể bị hủy diệt.

Chu Du tuy không biết lật sông lật biển, nắm giữ thiên lôi, nhưng có thể khẳng định, bây giờ đã không còn như trước.

Mấy người tập hợp lại dưới Hiến Vương Thiên Mộ xong thì Chu Du ra hiệu, quyết định xuống cái động đó trước.

Còn về những con Tinh nhện kia, có con Giao Long ở đó, chúng căn bản không dám nhúc nhích, hoàn toàn không thèm để ý đến mấy người. "Đợi chút, tôi xuống lấy một thứ." Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức nói: "Lão Chu muốn lấy gì thế, cho tôi đi cùng với, cũng không

biết trong động có bao nhiêu bảo bối tốt, lần này chúng ta chắc phải phát tài rồi." Chu Du không nói gì, chỉ nói: "Muốn lấy thì nhanh đóng gói cho kỹ vào, Hiến Vương mộ tuy tôi chưa nhìn thấy, nhưng tôi có dự cảm, e rằng những thứ tiếp theo không dễ đối phó đâu." Lời của Chu Du căn bản không được Vương Bàn Tử coi trọng, điều hắn coi trọng chỉ là nửa câu đầu, xào đồ đào mộ sao mà không đi.

Tuy nhiên, Bàn Tử nhìn xuống, lòng hắn nguội lạnh một nửa. "Lão Chu có thây ma kìa!" Lời Vương Bàn Tử vừa dứt, lại phát hiện hình như có gì đó không ổn, thây ma lại không động đậy. "Hình như chết rồi?" Lúc này, một cánh tay của thây ma thò ra ngoài, móng tay dài khiến người ta nhìn mà rợn tóc gáy, nhưng lại bất động.

Quan trọng nhất là lúc này ba cỗ quan tài đều đã tan nát, quan tài đồng hai bên đều bị đánh bật ra, chỉ còn lại hai tầng nắp và đáy, trông biến dạng.

Nhìn thấy vậy, Chu Du trực tiếp nhảy lên nắp quan tài đồng đã biến dạng, mặc kệ thây ma đã chết hay chưa, trực tiếp dùng một nhát dao chém đứt đầu thây ma cùng với nắp quan tài đồng.

Mặc dù ba cỗ quan quách đều đã bị hủy hoại, nhưng chiếc gương đồng khảm trên nắp quan tài đồng, ở vị trí bên cạnh, nhiều lắm cũng chỉ bị văng ra, chứ không nên vỡ nát. "Được rồi, bây giờ có thể xuống được rồi, nhưng bên dưới không dễ ngửi đâu, nếu không thì khỏi cần xuống nữa." Chu Du nói xong, lại đeo mặt nạ chống độc vào, không còn cách nào khác, mùi bên trong quá nồng nặc, có chút mang tính thảm họa.

Chương 153

Lúc này Hoắc Linh và Tuyết Lỵ Dương nghe vậy đều do dự, nhưng lão Hồ và Bàn Tử không hề do dự như vậy, trực tiếp nhảy xuống động.

Tiểu Ca nhìn Tuyết Lỵ Dương và Hoắc Linh hai người rồi lại nhìn những con Tinh nhện đang run rẩy, nói với hai người: "Nếu mặt nạ chống độc không dùng, có thể cho tôi mượn không?" Hoắc Linh nghe vậy trực tiếp lấy một chiếc mặt nạ dự phòng từ trong ba lô ra đưa cho Tiểu Ca.

Tiểu Ca cũng không khách khí, trước khi đeo mặt nạ chống độc, anh nói với hai người: "Chú ý an toàn, cẩn thận những con lạc tân phụ đó." Nói xong, Tiểu Ca cũng nhảy xuống động, tuy là giúp đỡ, nhưng cũng là thám hiểm bí mật trong cổ mộ.

Bên dưới quả thực cũng không có thứ gì đáng xem, chỉ có một cỗ quan quách phát ra ánh sáng huỳnh quang màu xanh lam còn nguyên vẹn.

Vương Bàn Tử hỏi: "Lão Hồ, rốt cuộc là làm bằng dược liệu gì vậy, nhìn có vẻ đáng giá ngàn vàng đó, chúng ta mang thứ này ra ngoài, chắc chắn sẽ kiếm được tiền lớn." Chu Du mỉm cười, cũng bội phục suy nghĩ của Bàn Tử.

Lần này vào núi lại không chuẩn bị xe, làm sao mà mang ra ngoài được?

Vác ra ngoài à?

E rằng vừa ra đến nơi đã phải vào 'hội sở' đeo còng bạc, ngồi tù cả đời rồi. "Bàn Tử, đừng động vào thứ đó, không mang ra ngoài được đâu.

Thứ này cũng không bán được cho người nước ngoài, trong giới những người sành sỏi sẽ không bán, thạch tinh quan quách." "Thạch tinh?" Trong lòng Hồ Ba Nhất khẽ động, đã hiểu ra. "Lão Chu, đây có phải là loại đá mà truyền thuyết nói chỉ có ở thung lũng gần Minh Phủ không?

Truyền thuyết kể rằng trong địa ngục có một loại cối đá làm từ thạch tinh, phàm những kẻ tội ác tày trời sau khi sa vào U Minh đều không tránh khỏi việc bị cối đá đó nghiền nát.

Thứ này quả thực không mấy cát tường, rất hiếm khi dùng loại dược liệu này làm quan quách, huống hồ lại dùng để chứa thi cốt quý tộc.

Kỳ lạ thay, quái dị thay!

Xem ra trong mộ Hiến Vương có điều quỷ dị rồi!" Chu Du đương nhiên biết có điều quỷ dị rồi, phía trên kia còn có một đại BOSS nữa.

Lúc này, Chu Du cuối cùng cũng nhìn thấy chiếc gương đồng kia, bề mặt gương đồng vẫn sáng bóng như gương, dưới ánh đèn chiếu vào phản chiếu ra một đạo ánh sáng màu vàng hoàng gia, ẩn chứa khí chất hào nhiên.

Tuyệt đối là một kiện pháp khí cực phẩm hiếm có, e rằng không thua kém Phát Khâu Ấn là bao.

Chu Du mở bảng thông tin ra, quả nhiên phía trên có thêm một thứ.

Càn Khôn Trấn Yêu Kính.

Mặc dù chỉ có một cái tên, ngay cả hiệu quả cũng không biết, nhưng tôi có hệ thống mà. "Hệ thống, hiệu quả của cái gương này thế nào?" "Có thể trấn áp mọi yêu tà dưới Thiên Yêu cảnh." Thiên Yêu cảnh là yêu tà sau khi phi thăng, thậm chí không thể gọi là yêu nữa, ngay cả tiên cũng không thể sánh bằng, thời cổ đại là những yêu thú

của Nhị Thập Bát Tinh Tú sau khi phi thăng.

Chu Du không ngờ cái gương này lại mạnh như vậy, cũng không biết lão già Hiến Vương này lấy nó từ đâu ra.

Chu Du lo lắng chậm trễ sẽ sinh biến, nói với mấy người: "Được rồi chưa, tôi lên trên xem thử." Lời của Chu Du khiến Tiểu Ca ngẩng đầu, nói: "Tôi đi cùng lên." "Được!

Lão Hồ, lão Vương, cứ tiếp tục dọn dẹp đi, làm xong thì lên tìm tôi." Vương Bàn Tử vốn có ý muốn mấy người chờ mình, nghe vậy liền nói: "Hay là tôi lát nữa quay lại dọn dọn, tôi lên trên trước với lão Chu vậy." Hồ Ba Nhất cũng nói: "Đúng vậy, trên đó nguy hiểm, thêm người thêm chiếu ứng." Chu Du lại nhìn Tiểu Ca, cười nói: "Không sao đâu, bạn tôi bản lĩnh lớn lắm, có cậu ấy ở đây là đủ để hỗ trợ rồi.

Hai người nhanh tay dọn dọn đi, tôi có lẽ không còn nhiều thời gian đâu, tôi có cảm giác nguy hiểm sắp đến rồi." Đúng lúc đó, bên ngoài đột nhiên phát ra một tiếng kêu chói tai.

Sắc mặt Chu Du biến đổi, đạp một cái lên quan tài đồng, lập tức vọt ra ngoài.

Khoảnh khắc Chu Du xuất hiện ở phía trên, tôi nhìn thấy những con thi nga đang lao về phía ánh lửa.

Khẩu súng phun lửa của Hồ Ba Nhất vừa vặn để lại ở phía trên, mấy cây pháo sáng ở đằng xa bị thi nga bao phủ.

Chu Du nhìn thấy vậy, lập tức hét lên: "Mọi người tìm chỗ ẩn nấp đi!" Chu Du vừa nói, giây tiếp theo đã vọt đến trước khẩu súng phun lửa.

Lúc này, ngọn lửa từ súng phun lửa đã tắt, những con thi nga kia vừa bay đi, một luồng lửa mạnh mẽ phun ra.

Tiếng "tách tách tách" nổ liên tục vang lên thành một dải, giây tiếp

theo vô số thi nga lao về phía ngọn lửa.

Chu Du nhìn thấy vậy nhưng không hề sợ hãi, chỉ khi những con thi nga này đến gần, sau khi tôi định thần lại, lại một phát súng nữa phun ra.

Ngọn lửa nóng bỏng vọt ra rất xa, một đám lớn thi nga rơi xuống.

Tuy nhiên, đối với vạn con thi nga đó, cuối cùng cũng chỉ như muối bỏ biển, nếu có ba bốn khẩu nữa thì có lẽ có thể giải quyết được số thi nga đó, nhưng bây giờ...

Đáng tiếc là Ngự Khống Thuật của tôi đã thức tỉnh lại không có khống hỏa.

Khoan đã, ai nói nhất định phải khống hỏa?

Giây tiếp theo, trên người tôi đột nhiên xuất hiện một tia điện quang màu trắng bạc, ngay sau đó từng đạo điện quang liên tục xuất hiện.

Chưa đầy một hơi thở, một quả cầu quang điện màu trắng bạc đã xuất hiện.

Nhìn thấy vậy, Chu Du tùy tay ném khẩu súng phun lửa đi, dù sao thì cũng hết nhiên liệu, cũng chẳng có tác dụng gì nữa.

Cùng với sự xuất hiện của ánh sáng, những con thi nga kia nhanh chóng lao tới.

Thi nga, phong bế bốn giác quan chỉ còn lại thị giác, chúng sẽ lao về phía những thứ có ánh sáng, truyền bá thi khí lên đó.

Cũng chính vì vậy, ngay cả Kỳ Lân Kiệt ở đây cũng không dễ sử dụng.

Khi thi nga bay tới, tiếng "tách tách tách" vang lên liên tục, giống như bị điện đánh vậy.

Tia điện mà Chu Du tạo ra thực ra không phải chỉ có hư danh, nó không có uy lực lôi điện quá lớn, nhưng đối phó với một số côn trùng nhỏ thì đủ rồi.

Chương 154

Nhưng ngay cả như vậy, khi không còn một con thi nga nào bên cạnh, tôi cũng cảm nhận được linh lực đang bị mất đi.

Quả nhiên, tạo ra lôi điện từ không khí rất tốn linh lực.

Chu Du căn bản không biết rằng, tôi đã khiến những người khác hoàn toàn kinh ngốc, Tiểu Ca cũng bị chấn động.

Đợi Chu Du tiêu đi tia điện, Tiểu Ca không nhịn được hỏi: "Chu Du, chuyện gì vậy?" Chu Du nghe vậy lắc đầu, nói: "Có gì đợi ra ngoài rồi nói, đi thôi, tôi tiên đi tìm lão già đó." Kể từ khi thi nga xuất hiện, vậy thì bên trong Thái Tuế cũng đã tiếp xúc với không khí rồi, đợi đến khi thi trát tan chảy, Thái Tuế có thể sẽ sống lại, đến lúc đó muốn lấy Mù Trần Châu sẽ vô cùng khó khăn.

Chính lúc đó, Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất mới lên đến nơi, hai người vừa nãy đang dọn dẹp cái quan quách bên trong, mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, không đến mười giây đã kết thúc. "Lão Chu, không sao chứ?

Vừa nãy tôi thấy một vùng ánh sáng lớn, đó là điện quang sao?" Chu Du không trả lời Hồ Ba Nhất, nói với hai người còn lại: "Tuyết Lỵ, Tiểu Linh, không sao chứ?" Hai người nghe vậy đều lắc đầu, ý là không sao.

Mặc dù vừa nãy những con thi nga kia có tiếp xúc, nhưng Kỳ Lân Kiệt tuy không thể đẩy lùi thi nga, nhưng có thể tránh được thi khí.

Thấy hai người dường như thật sự không sao, Chu Du thở phào nhẹ nhõm, nói với Hồ Ba Nhất: "Lão Hồ, chúng ta quay lại trước đi.

Trực giác của tôi mách bảo, lát nữa tôi phải chạy trốn rồi." Hồ Ba

Nhất nghe vậy có chút không tin nhìn con Giao Long đang chằm chằm nhìn vào bên trong trong bóng tối, có thứ đó ở đây mà tôi lại phải chạy trốn sao?

Đùa à? "Tiểu Ca!" Tiếng Chu Du vừa dứt, Tiểu Ca trực tiếp đưa một tay ra, Chu Du mượn lực đạp một cái lên tay Tiểu Ca, người đã bay vút lên không trung.

Đúng lúc đó, dưới chân lại một luồng sức mạnh truyền đến, Chu Du trực tiếp bay vút lên cái động khẩu cao hai mươi mét kia.

Sợi dây được quăng xuống, Tiểu Ca nắm lấy sợi dây rồi leo thoăn thoắt lên nhanh như khỉ trèo cây, không hề chậm hơn Chu Du bao nhiêu.

Nhìn thấy vậy, Tuyết Lỵ Dương cạn lời hỏi Hoắc Linh bên cạnh: "Sao lại có những người biến thái như vậy?" Hoắc Linh nghe vậy lắc đầu, nói: "Chu đại ca vốn là một người bình thường, giờ thì..." May mà Chu Du không nghe thấy lời của Hoắc Linh, nếu không chắc chắn sẽ tức đến thổ huyết, cái gì mà gọi là người bình thường, bây giờ tôi không phải người sao? "Vậy, vậy còn người áo đen kia...

ừm, hình như tên là Trương Khải Linh, Trương Khải Linh là sao?

Anh ta cũng không bình thường phải không?" Hoắc Linh nghe vậy gật đầu, nói: "Người nhà Trương gia!" Không đợi Tuyết Lỵ Dương tiếp tục hỏi, Hoắc Linh nói: "Gia tộc này bí ẩn lắm, người nhà Trương gia có thể nắm giữ bí mật trường sinh, đừng nhìn anh ta có vẻ mới hơn 20 tuổi, nhưng thực ra chưa chắc đã già đến thế đâu." "Điều tôi biết chắc chắn là, Trương gia có một lão già đã hoạt động bên ngoài cả trăm tuổi rồi, trông cũng giống anh ấy, chỉ mới hơn 20 tuổi thôi." "Ngoài ra, họ còn nắm giữ rất nhiều bản lĩnh.

Truyền thuyết kể rằng, vào thời Cửu Môn của mẹ tôi, Trương Đại Phật Gia từng chỉ trong một đêm đã di chuyển một đầu Phật nặng

mấy tấn về nhà, cũng vì vậy mà có được biệt danh Trương Đại Phật Gia, giành được vị trí thủ lĩnh Cửu Môn.

Cho nên nghiêm túc mà nói, hình như anh ta cũng không phải người bình thường." Trường sinh bất lão?

Ba người Tuyết Lỵ Dương lập tức nhớ đến mấy viên thuốc trường sinh bất lão trước đó.

Không phải chỉ có tác dụng với phụ nữ thôi sao?

Chẳng lẽ không phải hoàn toàn như vậy sao?

Trong khi mấy người đang suy nghĩ lung tung, Chu Du và Tiểu Ca đã đi vào cái động bị hư hại.

Sau khi Chu Du và Tiểu Ca tiến vào động khẩu, thứ đầu tiên nhìn thấy là một cỗ quan quách bằng gỗ đồng.

Một cỗ phượng quan, hình dáng quan quách kỳ lạ, được làm từ gỗ trinh nam màu nâu đen khảm đồng.

Bên trong quan quách bốn phía có những mô hình đình đài lầu các chạm rỗng, phía trên đỉnh là một con chim đồng khổng lồ, nắp quan tài không được niêm phong, nhưng bên trong lại không có thi thể, chỉ có một bộ ngọc y tước linh.

Nếu người thường nhìn thấy những thứ này, nhất định sẽ tò mò, nhưng Chu Du lại chẳng thèm nhìn.

Những thứ trên tường không nhìn rõ, thi thủy màu vàng trực tiếp bao phủ các bức bích họa.

Mặc dù nội dung phía trên vẫn còn đó, nhưng phải gột sạch mới có thể nhìn thấy.

Tiểu Ca vừa định đưa tay chạm vào, Chu Du lập tức nắm lấy tay anh ta. "Cẩn thận một chút, thi thể và thi thủy, phía sau bức tường

chắc chắn phong tồn một lượng lớn tử thi nên sau hàng trăm năm vẫn còn thi thủy chảy không ngừng." Giây tiếp theo, tâm niệm Chu Du khẽ động, những dòng thi thủy kia nhanh chóng bị hút rỗng, chảy về phía ngoài động.

Bích họa lại lần nữa xuất hiện, nhưng Chu Du vẫn không nhìn.

Trong khi Tiểu Ca đang nhìn bích họa, Chu Du nhanh chóng nhìn xuống đất, cùng với việc những thứ dạng 'thạch anh' trên mặt đất bắt đầu tan chảy, quan quách của Hiến Vương khi tan chảy cũng cuối cùng từ từ hiện ra.

Chu Du nhìn thấy vậy, không hề do dự, tiến lên một đao cắt đứt kim lân chỉ khóa quan, một cước đá văng nắp quan quách.

Giây tiếp theo, thi thân của lão già Hiến Vương xuất hiện trong tầm mắt Chu Du.

Tay Chu Du không ngừng nghỉ, trực tiếp vung một đao chém xuống, cùng với nhát đao rơi xuống, cỗ quan quách màu trắng lại đột nhiên chìm xuống dưới.

Nhưng đúng lúc đó, một tay khác của Chu Du trực tiếp tóm lấy cái đầu của Hiến Vương đang rơi xuống.

Khi Chu Du nhìn cỗ quan quách kia rơi xuống, thi thể đã động đậy.

Nhìn thấy vậy, Chu Du trực tiếp bóp nát bình dịch dưỡng còn lại rồi ném vào bên trong.

Khoảnh khắc Chu Du quay đầu lại, vô số cánh tay màu đen thò ra từ bốn phía bức tường, chỉ có động khẩu là còn nguyên vẹn.

Bức tường đen kịt kia, giống như một cái động không đáy, có sức hút chết người, chỉ cần nhìn thôi thuộc tính Tường Thụy của tôi đã báo động.

Chu Du không thèm quản bên trong ra sao nữa, trực tiếp hét lên: "Đi!" Lời Chu Du vừa dứt, anh ta dẫn đầu lao ra khỏi động khẩu.

Tiểu Ca tuy có chút kinh ngạc, nhưng cũng theo sát ra ngoài.

Chương 155

Khi đi ngang qua động khẩu, vô số cánh tay màu đen đã tóm lấy, Chu Du trực tiếp vung một đao chém, chặt đứt vô số cánh tay màu đen.

Anh ta nắm giữ phân tấc cực tốt, lưỡi đao không hề chạm vào bức tường đen kịt kia.

Mặc dù tin tưởng vào lưỡi đao của mình, nhưng nếu không vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối sẽ không thử xem thần khí có thật sự chống đỡ được thi động hay không.

Chu Du vừa ra ngoài thì nghe thấy tiếng "xoạt xoạt ~ xoạt xoạt ~" vỡ vụn, giống như tiếng thủy tinh bị nghiền nát, lại giống như tiếng băng bị cưỡng bức phá vỡ.

Chu Du quay đầu nhìn lại, lại thấy mấy bình nhỏ màu trắng bạc bị đẩy ra ngoài.

Tiếng vỡ vụn đó chính là do nhiệt độ cực thấp đã kết thành lớp băng dày.

Đáng tiếc Thái Tuế thực sự quá lớn, chút năng lực đóng băng đó trực tiếp bị nghiền nát.

Dịch đạm chỉ còn lại một bình, căn bản không có tác dụng lớn.

Chu Du không thèm quản nhục chi nữa, trực tiếp lao ra ngoài, nhưng đúng lúc đó, một thứ giống như cánh tay cao su nhanh chóng lao tới.

Chu Du nghe tiếng liền vội vàng né sang một bên, giây tiếp theo "Oanh long" một tiếng vang lớn, con đường phía trước đã bị nứt vỡ.

Ánh mắt Chu Du co rút lại, nhưng lưỡi đao trong tay không chút

do dự chém vào nhục chi cách đó không xa.

Một nhát chém xuống, nhưng lại không đứt lìa, mặt cắt ngang một cánh tay của nhục chi bị lưỡi đao của tôi kéo dài, căn bản không phải một nhát chém có thể cắt đứt được.

Đúng lúc đó, Tiểu Ca xuất hiện ở phía bên kia cánh tay của nhục chi, vung Cự Khuyết xuống theo đường Chu Du đã chém. "Phụt xích ~" một tiếng nhập thịt vang lên.

Cự Khuyết không có độ sắc bén như Minh Hồng Đao, nên không thể làm "vật tế vô thanh" (cắt mà không tiếng động).

Tuy nhiên, điều khiến Chu Du và Tiểu Ca bất ngờ là một nhát chém xuống, cánh tay lại không đứt.

Chuyện gì vậy?

Nhưng ngay lập tức hiểu ra, vết cắt của Chu Du quá nhỏ nên không đáng chú ý, nhưng vết thương do Cự Khuyết tạo ra lại bạo lực, giống như bị búa đập đứt vậy.

Chỉ thấy từ chỗ vết cắt đó vô số cánh tay kéo dài ra bám vào nhau, giây tiếp theo những cánh tay đó bắt đầu từ chỗ đứt lìa mà sinh ra thịt.

Nhìn thấy vậy, ánh mắt hai người đều biến đổi, kẻ địch mạnh mẽ không đáng sợ, kẻ địch đáng sợ nhất là đánh mãi không chết, nhưng lại có lực sát thương khủng bố. "Đi!" Ý kiến của hai người lại bất ngờ thống nhất, hai người không chút dừng lại, nhanh chóng lao về phía động khẩu.

Mặc dù không thể để lại một cánh tay nào của Thái Tuế, nhưng cũng đã ngăn cản được một khoảng thời gian.

Dù sao thì tái sinh cũng cần thời gian, trong quá trình đó cánh tay không thể cử động.

May mắn là tốc độ của cả hai đều rất nhanh, động khẩu tuy có chút khoảng cách, nhưng cũng không xa.

Hai người không dừng lại ở động khẩu mà trực tiếp nhảy xuống.

Tuy cao hai mươi mét, nhưng cả hai đều có Khinh Thân Thuật, tốc độ rơi xuống không quá nhanh.

Cộng thêm sợi dây được thả xuống ở động khẩu, sau một thoáng dừng lại hai người đã an toàn đáp xuống đất.

Lúc này, phía trên truyền đến tiếng nổ ầm ầm như đá núi vỡ vụn, dường như có một thứ gì đó đang tỉnh giấc.

Bỗng một tảng đá lớn bất ngờ rơi xuống, hai người Chu Du và Tiểu Ca lập tức nhảy lùi lại né tránh.

Hai người không chút do dự, quay người bỏ chạy.

Nếu thứ ở phía trên kia đuổi theo, họ có thể sẽ phải đối mặt với tình cảnh nghiêm trọng hơn cả khi đối mặt với ban ngày.

Cùng lúc đó, con giao long vẫn luôn nhìn chằm chằm bên cạnh cũng đứng thẳng người lên.

Giây tiếp theo, thân thể khổng lồ ầm ầm chuyển động.

Lần này không chỉ đơn thuần là ngẩng đầu hay vẫy đuôi, mà là toàn bộ thân thể.

Thân hình dài hàng trăm mét của nó khiến đất rung núi chuyển chỉ với một cử động, dường như cả không gian cũng sắp không chịu nổi mà sụp đổ.

Nhìn cảnh đó, Chu Du dường như đã hiểu ra.

Ban đầu, việc giao long chần chừ không lấy Mộ Trần Châu là do tình thế bắt buộc.

Khi đó, nó dường như đã chứng kiến sự ra đời của Nhục Chi Tiên Quách.

Lúc đó, nó có lẽ chưa đủ mạnh, bản năng của động vật khiến nó không dám đi tìm Mộ Trần Châu.

Đến khi mạnh hơn, nó lại phát hiện không thể tiến vào được.

Nếu cưỡng ép tiến vào, chỉ có thể khiến địa huyệt sụp đổ.

Khi đó, có lấy được Mộ Trần Châu hay không thì khó nói, nhưng địa huyệt chắc chắn sẽ trở thành nơi chôn xương.

Mang trong mình sứ mệnh, đương nhiên nó không thể mạo hiểm, nên đã chọn cách chờ đợi, chờ đợi người bị nguyền rủa lấy Mộ Trần Châu.

Trong quá trình chờ đợi dài đằng đẵng đó, nó không ngừng tiến hóa, từ hình dáng ban đầu biến thành con giao long hiện tại.

Chương 156

Chu Du đoán không sai.

Trước đây, giao long đã phát hiện ra rằng trong số những người này, có ba người bị nguyền rủa, nhưng lại không có người mang Thiên Mệnh của chủ nhân nó.

Cái gọi là Thiên Mệnh nhiễm khí tức chủ nhân, đó chỉ khi linh hồn giao hòa mới có thể nhiễm khí tức đó, vì vậy nó mới đối xử với Chu Du thân thiết như vậy.

Nó muốn ngăn cản thứ kia, để người có Thiên Mệnh mang châu của chủ nhân trở về.

"Xì xì ~" Chu Du nhìn giao long bơi vòng ra phía sau, chặn đường truy kích của Thái Tuế, anh ta cũng không chần chừ, cùng Tiểu Ca trực tiếp chạy thẳng về phía trước.

Mục đích của giao long chỉ có một, là để Chu Du mang Mộ Trần Châu về Quỷ động.

Đến nước này, cũng không còn gì tốt đẹp nữa.

Khi Chu Du đang chạy trong mộ đạo, đột nhiên một tiếng "ầm" vang lên, cả hầm mộ dưới đất đều rung chuyển.

Chu Du quay đầu nhìn lại, một quả cầu thịt lớn trần trụi, đường kính năm mét xuất hiện ở đó.

Quả cầu thịt có bốn chi nhưng cả bốn chi đều giống hệt nhau, như thể bốn chân không tay, hoặc bốn tay không chân.

Lúc này, trên mặt nó có một lỗ đen, ngoài ra thì không nhìn thấy gì khác.

Nó đuổi theo hai người, nhưng đúng lúc đó, đuôi giao long "xoẹt" một tiếng quất tới, giây tiếp theo tiếng gầm rít và tiếng va chạm đồng thời vang lên.

Chu Du quay đầu nhìn lại, ở chỗ vừa bị va chạm, hơn một mét thịt trên đuôi giao long đã bị cuốn đi, phần còn lại lộ ra ngoài, máu tươi chảy đầm đìa.

Trong nháy mắt, sắc mặt Chu Du biến đổi.

Vảy rắn cứng rắn như của giao long mà không chịu nổi một cú va chạm với lỗ đen kia, vậy lỗ đen đó có thể là ma pháp không gian, dùng quy tắc hư không khác nhau để cắt đứt vật thể.

Giống như Thor trong Thor 3 đã tiêu diệt con rồng vậy.

Đương nhiên, cũng có thể không phải cắt đứt, mà trong khoảnh khắc đó, lực hút từ phía đối diện quá lớn, tạo thành sát thương chân không.

Chỉ có đá đủ cứng mới có thể ra vào mà không hề hấn gì.

Đương nhiên, tất cả chỉ là suy đoán của Chu Du, e rằng chỉ có dùng Minh Hồng Đao thử mới có thể kiểm tra thực hư.

Giao long tuy bị thương không nhẹ, nhưng cũng đã ngăn cản được cái Nhục Chi kia.

Cái Nhục Chi đó trực tiếp bị đánh văng vào vách núi phía sau, suýt chút nữa thì bị đánh nát.

Chu Du không biết diễn biến tiếp theo của trận chiến.

Hai người tiến vào trong nước.

Vòng xoáy trong hồ lúc này đã không còn nữa, dường như vòng xoáy đó đã biến thành lỗ đen trên đầu Nhục Chi.

Nhưng vừa bước vào nước, Chu Du đã cảm thấy không ổn.

Nước như bị điều khiển, phẳng phất như đã trở thành vật riêng của anh.

Chu Du trong lòng khẽ động, hai người như tên rời cung, xé nước lao đi, nhanh chóng hướng lên trên.

Khoảnh khắc đó, Tiểu Ca đang ở dưới nước ngạc nhiên nhìn Chu Du một cái, nhưng thấy Chu Du không có gì bất thường thì đã hiểu ra thủ đoạn của anh ta.

Tiểu Ca hơi cạn lời, nhớ lại khi ở mộ dưới biển, hai người chỉ thiếu một món vũ khí, Chu Du khi đó còn không bằng mình, sao bây giờ lại mạnh như vậy?

Sức mạnh có thể sánh ngang với thần linh này rốt cuộc bắt nguồn từ đâu?

Trong lúc Tiểu Ca còn đang suy nghĩ, Chu Du đã đứng thẳng trên mặt nước.

Đúng vậy, khoảnh khắc đó Chu Du đứng trên mặt nước, dường như mặt nước và mặt đất cũng khiến anh ta cảm thấy an toàn.

Chướng khí bên ngoài vẫn chưa tan đi, Hoắc Linh như có cảm giác, lập tức lên tiếng gọi: "Anh Chu, Trương Khải Linh có ở đó không?" Tiếng thác nước vẫn rất lớn, ngay cả Chu Du cũng không nghe rõ lắm.

Giây tiếp theo, anh giơ tay lên, tiếng thác nước đột nhiên biến mất, nước thác như được nâng đỡ, nhẹ nhàng như dải lụa quấn quanh Chu Du, càng ngày càng nhiều.

Âm thanh đột nhiên biến mất khiến Hoắc Linh và Hồ Ba Nhất đều cảm thấy kỳ lạ, khoảnh khắc đó cứ ngỡ thính giác bị mất.

Tuyết Lỵ Dương nghe vậy liền chần chừ mở miệng hỏi: "Hai người có nghe thấy tiếng tôi không?" Tuyết Lỵ Dương vốn nghĩ lời

mình nói sẽ vô ích, nhưng lời cô vừa dứt, Hoắc Linh lập tức reo lên: "Em nghe thấy!

Trời ơi, chuyện gì vậy, tiếng thác nước đâu rồi?" Lời của Hoắc Linh khiến sắc mặt Hồ Ba Nhất thay đổi, lập tức hô lên: "Không hay rồi, chúng ta mau chạy!" Chu Du và Tiểu Ca lúc này cũng đã ở bên bờ, mở miệng hỏi: "Đi đâu?" "Ơ, anh Chu thật hả, em cứ tưởng mình bị ảo giác." Khoảnh khắc đó, Chu Du đột nhiên biến sắc, một luồng âm khí từ dưới nước xông thẳng lên, nhanh chóng tràn đến bên cạnh.

Sức mạnh của luồng khí đã đi vào trong nước, lúc này ngăn cản đã không kịp nữa rồi.

"Cẩn thận, tất cả né sang bên!" Chu Du trực tiếp đẩy mấy người sang một bên, giây tiếp theo, anh vung tay một cái, dòng nước phía sau lập tức tách ra hai bên.

Nước bao trùm lấy mấy người, nhưng lại không nhấn chìm họ.

Ngay sau đó, luồng khí kia xông thẳng lên trời, chướng khí trong nháy mắt bị thổi tan, hiếm hoi lắm mới có thể nhìn thấy mọi thứ bên ngoài từ đáy thung lũng.

Lúc này trời tối đen như mực, không nhìn thấy gì, cứ ngỡ là ban đêm.

Bỗng nhiên, trên bầu trời nứt ra một khe hở, ánh sáng đỏ rực nhuộm đỏ những đám mây đen, như thể cả bầu trời đang chảy máu.

Thấy vậy, Chu Du và Hồ Ba Nhất đều biến sắc.

Chương 157

“Lão Chu, dấu hiệu bão lũ!

E rằng mưa lớn và lũ quét sắp tới rồi.” Chu Du nghe vậy gật đầu, nhưng cũng không quá lo lắng.

Lũ quét tuy hung dữ, nhưng đối với anh thì không còn bất kỳ sức đe dọa nào.

Chỉ cần con Thái Tuế kia không ra, về cơ bản là không có gì có thể đe dọa anh được.

Đúng lúc đó, Chu Du khẽ sững sờ, đột nhiên phát hiện ra vài thứ tốt đẹp, không chỉ một loại.

Anh không chỉ tìm thấy Nhục Quế xuất hiện trong nguyên tác, mà còn có một thứ khác tràn đầy linh khí tương tự.

Cùng với sự tiêu tán của âm khí, Chu Du điều khiển dòng nước cuốn cả hai thứ xuống.

Linh chi?

Linh chi lớn thế này ít nhất cũng phải trên 3000 năm tuổi rồi.

Chu Du tán đi dòng nước, cầm lấy hai linh vật.

“Đinh!

Phát hiện linh lực thảo mộc 3300 năm.

Có chuyển hóa thành linh lực rồng không?” “Đinh!

Phát hiện linh lực thảo mộc 4800 năm.

Có chuyển hóa thành linh lực rồng không?” Bàn Tử mở miệng, trực tiếp hỏi: “Lão Chu, cái gì thế?

Người phụ nữ toàn thân xanh lè ẩn trong dây leo à?

Chuyện gì với dòng nước thế?

Lạ thật." Chu Du nghe vậy, liếc nhìn mấy người, trực tiếp nói: "Đó là Nhục Quế tinh hoa thảo mộc, còn về cái kia thì tôi nghĩ mấy người chắc nhận ra rồi.

Còn chuyện dòng nước thì đợi tôi ra ngoài sẽ giải thích với mấy người, bây giờ không phải lúc." Lúc này, Vương Bàn Tử cũng không nói gì, chỉ nghĩ đó là bí mật của Chu Du.

Nhưng Vương Bàn Tử cảm thấy mình đọc sách hơi ít, mấy thứ này đều là thảo mộc ư?

Chẳng phải là dược liệu sao?

Từng thứ đều mọc ra hình người?

Cái linh chi kia có đủ ngũ quan trên một khối tròn, nếu nhìn thẳng e rằng sẽ thấy một khuôn mặt quỷ.

Còn cái Nhục Quế thì càng ghê gớm hơn, ngũ quan không khác gì người, dáng vóc cũng cực kỳ giống người.

Cũng không biết bên dưới Nhục Quế có mọc thành người hay không, nếu có thêm hai cái chân, e rằng sẽ thành một người xanh lè mất.

"Lão Chu, mấy thứ này hơi tà dị đấy, thật sự là Nhục Quế ư?" Nghe vậy, Hồ Ba Nhất trực tiếp nói: "Chắc là không sai đâu.

Năm xưa chúng ta trong quân cũng từng phát hiện thứ này, gọi là 'khoai mỡ xanh', còn gọi là 'mộc quế'.

Truyền thuyết kể rằng thứ này có công hiệu giải độc, làm nhẹ người kỳ lạ, cũng không biết có thật hay không." Vương Bàn Tử nghe vậy lập tức nói: "Lão Chu, nhớ chừa cho tôi một ít nhé, tôi chưa bao

giờ được ăn thứ tốt như vậy đâu." Đoàn Chu Du tổng cộng sáu người, Chu Du cũng không keo kiệt, trực tiếp cắt Nhục Quế thành sáu phần, mỗi người một phần rồi nói: "Ăn hết đi.

Thứ này không mọc ra chân, căn bản không thể rời rễ mà di chuyển.

Hiện tại nó đã đứt rễ rồi, chúng ta không ăn thì nó cũng không sống được đến ngày mai.

Ăn vào thì khả năng kháng độc và thân pháp nhẹ nhàng của chúng ta đều sẽ tăng lên không ít.

Còn cái linh chi thì tôi không chia đâu, thứ này có ích cho tôi." Hoắc Linh và Tuyết Lỵ Dương nhìn Chu Du sống sờ sờ "giết" một "người phụ nữ" mà suýt nữa không kìm được mà la lên.

Nhưng vừa nghe nói thứ này cũng không sống được đến ngày mai, họ cũng không nói gì nữa, cố gắng kiềm chế sự khó chịu trong lòng mà bắt đầu ăn.

So với hai cô gái, Vương Bàn Tử thì ăn như hổ đói, Hồ Ba Nhất cũng chẳng hơn là bao.

Từ tối qua đến giờ, họ đã đói meo rồi.

Ngược lại, Tiểu Ca ăn rất từ tốn.

Chu Du thầm niệm "Chuyển hóa", cây linh chi 3000 năm tuổi và phần Nhục Quế còn lại với công hiệu mấy trăm năm nhanh chóng được phân giải thành linh tử, sau đó dũng mãnh tràn vào cơ thể Chu Du.

Cảnh tượng này Tiểu Ca và Hoắc Linh không phải lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng những người khác thì là lần đầu.

Trong khoảnh khắc, ba người đều quên mất việc tiếp tục ăn, ngây

ngốc nhìn Chu Du, có một cảm giác như đang mơ.

Giây tiếp theo, Chu Du cảm thấy linh lực rồng trong cơ thể mình lại tăng cường không ít.

Nếu trước đây anh chỉ có thể khống chế mấy trăm mét thủy vực, thì bây giờ đã tăng lên vài kilomet.

"Đi thôi, vừa đi vừa ăn.

Nếu không lát nữa mà thứ đó thực sự xuất hiện, tôi còn không có cơ hội mà chạy nữa." Mặc dù Chu Du cảm thấy giao long có thể giữ chân Thái Tuế đến mười ngày nửa tháng cũng là chuyện bình thường, nhưng không hiểu sao, anh luôn có một cảm giác bất an ẩn hiện.

Dường như anh luôn cảm thấy, giao long có lẽ không thể đấu lại Thái Tuế đó.

Chương 158

Phải biết rằng giao long dài hàng trăm mét, nhưng Thái Tuế không tứ chi kia lại chỉ có kích thước năm mét, nhìn có vẻ không thực tế lắm.

Mấy người đều không do dự.

Biến cố vừa xảy ra, họ sẽ không nghĩ là không có chuyện gì.

Mặc dù vừa mới ăn Nhục Quế, nhưng mấy người đều cảm thấy thân thể nhẹ nhõm, tràn đầy tinh lực.

Hồ Ba Nhất vừa đi vừa hỏi: "Lão Chu, thi thể của Hiến Vương ở bên trong à?

Chẳng lẽ con giao long đó không ra tay?" Hồ Ba Nhất cảm thấy không nên như vậy, con giao long đó chẳng phải khá quý mến Chu Du sao?

"Nó ra tay rồi, nhưng địa cung không ổn định lắm, anh cũng biết con giao long đó dài ít nhất bốn năm trăm mét.

Mỗi lần nó tấn công đều như liều mạng, từ bên trong lên đến phía trên, đường chim bay ít nhất cũng hai cây số trở lên.

Nếu nó sụp đổ, anh biết hậu quả thế nào rồi đấy.

Kẻ địch của nó có thân thể bất tử, tuy mỗi lần bị thương có thể cần thời gian dài để hồi phục, nhưng ai mà biết sau này sẽ thế nào." Mấy người vừa nói chuyện, vừa đi lên phía trên.

Lối đi vốn đã khó khăn vì âm khí xông lên, tạo thành một khe nứt dài.

Mỗi lần đi qua khe nứt đó, đều cần Chu Du và Tiểu Ca căng dây

thừng mới có thể vượt qua.

Dọc đường lên có hơn mười khe nứt như vậy, chỉ có phía trên vì luồng âm khí đi lên đã yếu đi nên không còn bị nứt nữa.

Nhưng dù vậy, leo lên những đoạn đường ván đó cũng mất ba bốn tiếng đồng hồ.

"Phù, cuối cùng cũng đến rồi, không thì Bàn Tử này không chịu nổi nữa." Suốt đường đi, Vương Bàn Tử đã vài lần suýt chết, bây giờ đều phải dựa vào hai người kia đỡ mới đi được.

Tiểu Ca vốn ít nói, lúc này cũng không nhịn được mà than vãn: "Chu Du, xuống mộ không kén đồng đội à?" Bàn Tử nghe vậy, tuy yếu ớt nhưng vẫn không phục mà nói: "Không phải!

Cục đất này ý gì, tôi không được làm đồng đội à?

Chẳng phải tôi hơi sợ độ cao sao?

Hơn nữa, tôi thân thể cường tráng, vết thương đang lành tốt mà.

Nếu không phải chỗ này cao quá, tôi vẫn khỏe chán." Lúc đó, Hoắc Linh châm chọc: "Cho nên anh chỉ thích hợp trộm mấy cái mộ nhỏ thôi, mấy cái mộ có độ cao chênh lệch lớn như thế này thì không phù hợp đâu." "Này, cô nhóc!" Nhưng Bàn Tử còn chưa nói xong, Hồ Ba Nhất đã lên tiếng: "Bàn Tử, suy yếu thế này mà còn cãi, chắc là hồi phục rồi chứ gì?

Nhanh lên, đi thôi." Hồ Ba Nhất vừa dứt lời, Bàn Tử lập tức nói: "Đừng mà, lão Hồ, ngay cả anh cũng bỏ rơi tôi sao?

Hai anh em mình từng mặc chung một cái quần lớn lên mà." Hồ Ba Nhất nghe vậy mặt tối sầm, cảm thấy hơi mất mặt: "Đừng nói nữa, nghỉ ngơi cho tốt đi.

Tôi sắp quăng dây sang rồi đấy, không khéo lát nữa anh nắm

không chặt dây mà rơi xuống đấy." Mặc dù chỗ đó đã là đất liền, nhưng khoảng cách đến chỗ quăng dây vẫn còn hai cuộn dây nữa, độ cao như vậy không thể nào trượt sang phía đối diện được.

Vương Bàn Tử nghe vậy sắc mặt lại biến đổi, trở nên hơi tái nhợt.

Mặc dù chưa bắt đầu, nhưng đã tự tưởng tượng ra cảnh tượng đó.

Anh ta quay đầu nhìn về phía Chu Du, mở miệng nói: "Lão Chu, bây giờ anh thần thông quảng đại như vậy, phải giúp tôi một tay chứ." "Được!" Thấy Chu Du đồng ý sảng khoái như vậy, Vương Bàn Tử sững sờ, thật sự có thể giúp được sao?

Vương Bàn Tử lập tức vui mừng reo lên: "Lão Chu, thật hả?

Chúng ta không được nuốt lời đâu đấy." "Yên tâm, tôi sẽ không nuốt lời." Chu Du vừa nói vừa nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương và Hoắc Linh, hỏi: "Lần này ai đá?" Hoắc Linh nghe vậy mắt sáng rực, "Em!" Giọng Vương Bàn Tử chợt im bặt, lão Hồ và Tiểu Ca thì không đứng đắn mà cười, mặc dù Tiểu Ca chỉ cười nhịn thôi, nhưng cũng là điều cực kỳ hiếm có rồi.

"Lão Hồ, anh cũng thay đổi rồi, đều ức hiếp tôi, không giúp tôi còn hả hê nữa chứ." Đúng lúc đó, sau khi lên đến chỗ cột dây thừng trước đó, mọi người lại hơi sững sờ.

Lúc này, sợi dây thừng kia đã không biết đi đâu, ngay cả cái cọc rào để cột dây cũng không còn.

Không chỉ vậy, vách đá gần nhất hơi nhô ra cũng biến mất, cái cây ở phía trên kia cũng không biết đã đi đâu.

"Làm sao bây giờ?" Lúc này không chỉ Tuyết Lỵ Dương nhíu mày, Hồ Ba Nhất cũng vậy.

Cái cây kia là vật duy nhất ở gần nhất, những khoảng cách còn lại đều vượt quá giới hạn 50 mét của dây thừng, căn bản là không thể tới được.

Đúng lúc đó, Tiểu Ca đứng ra, nói: "Chu Du, ném tôi qua thử xem, tôi chắc là có thể leo lên được." Chu Du nghe vậy lắc đầu: "Không cần đâu, để tôi xem nào." Chu Du vừa nói vừa cảm nhận dòng nước bên dưới, giây tiếp theo, một dòng thác gần nhất trên vách núi đột nhiên đảo ngược, nhanh chóng xông lên phía trên.

Khoảnh khắc sau, trong sự ngỡ ngàng của mấy người, đột nhiên một cây cầu nước dựng giữa không trung, nối thẳng sang phía đối diện.

Cầu nước đẹp lộng lẫy, thậm chí còn điêu khắc hoa văn rồng, mỗi chi tiết đều rõ ràng đến vậy, giống như một cây cầu thủy tinh của cung điện thủy tinh vậy.

Vương Bàn Tử thấy vậy trực tiếp nói: "Lão Chu, có năng lực sao không dùng sớm chứ?

Có cầu thì tôi còn sợ gì, xem tôi đi qua đây." Cầu có cả lan can bảo vệ, trông an toàn hơn nhiều.

Mặc dù bên dưới trong suốt, nhưng vẫn có thể tin tưởng Chu Du.

Vương Bàn Tử không đợi Chu Du mở miệng, liền bước một bước ra.

Nhưng giây tiếp theo, anh ta giật mình, cảm thấy thân thể chìm xuống, lập tức rơi thẳng xuống nước.

Khi Vương Bàn Tử sắp rơi khỏi cầu nước, Chu Du đột nhiên vươn tay tóm lấy anh ta, kéo lên, không vui nói: "Cứ nghĩ cầu nước ai cũng đi được chắc?

Chỉ có người nắm giữ linh lực mới có thể.

Chương 159

Thôi được rồi, đợi ở bên này đi.” Chu Du vừa nói vừa cầm dây thừng trượt sang phía đối diện.

Linh lực?

Trương Khải Linh nghe vậy trong lòng khẽ động, âm thầm ghi nhớ từ này.

Chu Du trên cầu thậm chí không cần nhấc chân, tự có dòng nước đẩy anh ta di chuyển nhanh chóng.

Không đến hai hơi thở, anh ta đã ổn định xuất hiện ở phía đối diện.

Chu Du cũng không đi tìm vật cố định, trực tiếp quấn dây thừng quanh tay rồi hô với mấy người: “Leo lên đi!” Sao mà vừa cứng rắn vừa hung dữ thế?

Hồ Ba Nhất giật giật khóe miệng, cột sợi dây thừng bên cạnh vào một cái cọc rồi mới nói: “Ai đi trước?” Tiểu Ca liếc nhìn khe nứt khổng lồ phía sau rồi trực tiếp nói: “Tôi.

Tôi có thể giúp.” Hồ Ba Nhất nghe vậy gật đầu: “Được!” Hồ Ba Nhất vừa nói vừa giao dây thừng cho Tiểu Ca.

Tiểu Ca cũng giống Chu Du, quấn dây thừng quanh cánh tay rồi đứng tấn trung bình.

Sau khi Hồ Ba Nhất đi lên, hai người đều không có bất kỳ thay đổi nào.

Bên Tiểu Ca có thêm một người trụ, còn bên Chu Du thì lại có sức mạnh của 24 người.

Không nói gì khác, dưới ngàn cân, dây thừng có thể chịu đựng được.

Trên ngàn cân thì tùy tình huống.

Sau Hồ Ba Nhất, Tuyết Lỵ Dương nói với Hoắc Linh: "Đi thôi, tôi cũng đi." Hoắc Linh thì cười nói: "Tuyết Lỵ đi trước đi, em còn chờ đá tên Bàn Tử một cú đây." Bàn Tử nghe vậy sững sờ, lập tức nói: "Cô nương ơi, buông tha tôi đi mà." Nhưng lời Bàn Tử vừa dứt, thấy Hoắc Linh cười tủm tỉm nói: "Tôi không đá đâu, anh có dám xuống không?" Bàn Tử nghe vậy trực tiếp cạn lời, cam chịu ngồi sang một bên.

Tuyết Lỵ Dương liếc nhìn vẻ tiểu hồ ly của Hoắc Linh, lắc đầu cười, rồi đi trước trượt sang phía đối diện.

Sau khi Tuyết Lỵ Dương xong, đến lượt Bàn Tử.

Hoắc Linh hiếm khi tốt bụng giúp Bàn Tử cài khóa an toàn.

Bàn Tử lúc này thậm chí không dám mở mắt, đứng ngoài lan can, nhưng lại ôm chặt lấy lan can.

"Cô nương ơi, ra tay nhẹ nhàng chút nhé." Hoắc Linh cài khóa an toàn xong cho Vương Bàn Tử, trực tiếp tung một cú đá, tư thế này tuyệt nhiên không nhẹ chút nào.

Mặc dù không đến mức gây thương tích, nhưng cũng khiến người ta đau một trận.

Nhưng điều khiến Hoắc Linh bất ngờ là Bàn Tử kêu lên một tiếng thảm thiết, lại không bay ra ngoài.

Bàn Tử lúc này vẫn nhắm mắt, ôm chặt lấy cột, chết sống không chịu buông tay.

"Con bé chết tiệt này, có thể nhẹ nhàng chút không, cố ý trả thù

đấy à?" Hoắc Linh không nói gì, nhìn bàn tay Bàn Tử đang nắm chặt lấy cột, ánh mắt lạnh lẽo lộ ra.

Giây tiếp theo, Hoắc Linh nói: "Buông tay ra, không buông thì tôi dùng hạ sách đấy." "Không buông, không buông!

Cứ như cô nương nương tay lắm vậy." Hoắc Linh đợi vừa đủ lời, trực tiếp giẫm lên bàn tay Bàn Tử đang nắm cột.

Ngón tay đột nhiên đau nhói, Vương Bàn Tử theo bản năng buông ra, ngay sau đó, người anh ta trong hoảng loạn trượt xuống.

Thấy Bàn Tử trượt xuống không có dấu hiệu giảm tốc, Chu Du sau khi đến vách núi liền thả tay ra, khiến Vương Bàn Tử lăn trên đất hơn mười vòng.

Đúng lúc đó, trời đột nhiên đổ mưa, từng hạt mưa to nặng hạt bất ngờ rơi xuống, đánh vào người đau điếng.

Khi mưa rơi xuống, Chu Du phát hiện vô số hạt mưa bắt đầu tụ lại.

Sau một hơi thở, một màn nước mỏng tụ lại trên đầu mọi người.

Mưa rơi xuống tạo thành gợn sóng, nhưng không một giọt nào rơi xuống.

Thấy vậy, Hoắc Linh thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó cài khóa an toàn.

Vương Bàn Tử bị té đến hoa mắt chóng mặt, cảm thấy toàn thân đau nhức, không nhịn được mà than vãn: "Lão Chu, anh cũng quản mấy người phụ nữ này đi chứ, người nào người nấy ra tay độc ác hơn cả!" Vương Bàn Tử còn chưa nói xong, đã cảm thấy một luồng sát khí.

Tuyết Lỵ Dương nheo mắt cười tủm tỉm nhìn chằm chằm Bàn

Tử, nói: “Bàn Tử?

Hình như tôi chưa nghe rõ lắm.” Vương Bàn Tử nghe vậy “chậc” một tiếng!

Xong rồi, lại lỡ miệng rồi.

Anh ta vội vàng nói chữa cháy: “Tôi nói gì hả?

À đúng rồi, tôi nói… Lão Chu, mấy bà vợ của anh người nào người nấy đều lợi hại cả, đều là đại mỹ nữ, anh phải coi chừng đấy.” Hừm, biết điều đấy.

Sau khi Vương Bàn Tử bị Hồ Ba Nhất kéo đi, Hoắc Linh và Tiểu Ca cũng trượt sang.

Hoắc Linh sau khi sang đến nơi trực tiếp cười tủm tỉm ôm lấy Chu Du nói: “Anh Chu, em đã giúp anh xả giận rồi nhé.” Chu Du nghe vậy xoa mũi cô bé hồ ly nhỏ, chỉ mỉm cười.

Sau hai người họ, mọi người trực tiếp lên đường, đi về phía ngoài thung lũng.

Nơi Chu Du đi qua, đất bùn trong chớp mắt biến thành đất khô cằn, tất cả nước đều nhanh chóng chảy đi nơi khác.

Cảnh tượng như vậy quả thực có thể dùng từ thần kỳ để hình dung.

Chương 160

Nhưng mấy người vừa đi được trăm mét, đột nhiên tiếng "ầm ầm ầm" vang lên kèm theo đất rung núi chuyển bất ngờ.

Trong nháy mắt, Chu Du và Tiểu Ca lập tức đứng lại, nhìn xuống đất.

"Tất cả cẩn thận, địa cung sụp đổ rồi!" Lời Chu Du vừa dứt, mặt đất trong tiếng "ầm ầm ầm" liền lún xuống.

May mắn thay không phải đứt gãy rơi thẳng xuống, mà có một lực đệm.

Thần niệm của Chu Du hội tụ với linh lực rồng dũng mãnh, các phân tử nước và hạt nước trong phạm vi vài kilomet không ngừng rơi vào vị trí của mấy người.

Không đến hai hơi thở, một quả cầu nước siêu lớn đã tụ lại bao bọc lấy mấy người.

Chu Du cũng không có cách nào khác, nếu không làm như vậy, núi đột nhiên lún xuống mấy trăm mét, chắc chắn sẽ có người chết.

Nhưng có cầu nước làm đệm, đủ để đảm bảo an toàn tính mạng cho mấy người.

Sự sụp lún kéo dài hai ba phút mới kết thúc.

Chu Du không chỉ phải làm đệm cho mọi người, mà còn phải thường xuyên thay oxy cho họ.

Chỉ đến khi ổn định hoàn toàn, Chu Du mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng lúc này họ đã rơi vào một cái hố khổng lồ vô cùng lớn.

Chu Du nhìn thấy cảnh này tuy có chút khó chịu, nhưng cũng

không quá khó xử.

Đây là chuyện đã dự liệu trước, nhưng lại có thêm điều bất ngờ.

Quả cầu nước tan đi, mực nước càng lúc càng dâng cao.

Nơi này vốn là vùng thấp, cộng thêm lượng mưa lớn như vậy, chả mấy chốc sẽ bị ngập một phần ba.

E rằng sau khi mưa tạnh, một hồ nước mới sẽ hình thành.

May mắn là khả năng bơi lội của mọi người đều không tệ, nên cũng không có vấn đề gì.

"Lão Chu, sao anh không tháo nước đi chứ, tôi thật ra không thích bơi lội đâu." Chu Du nghe vậy trợn trắng mắt, nói: "Tháo nước rồi làm sao lên được?

Leo lên à?" Cái hố sâu ít nhất bốn năm trăm mét, dù nhanh nhẹn đến đâu, đường đi thuận lợi đến đâu thì cũng phải mất ít nhất một tiếng đồng hồ.

"Vậy làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ cứ mãi ngâm nước thế này à?" Đúng lúc đó, Chu Du nhìn thấy một khúc cây bị đứt gãy do núi sụp lún bị cuốn xuống.

Mắt Chu Du sáng lên, anh vẫy tay, khúc cây liền được nước nâng lên.

"Xem này, chẳng phải là thú cưỡi của chúng ta sao?" Thú cưỡi?

Cưỡi cây?

Khi mấy người nảy ra suy nghĩ đó, Chu Du giẫm chân trên mặt nước, Minh Hồng Đao vung lên.

Ngay sau đó, khúc cây liền chia làm đôi, cũng không còn lăn lộn nữa.

Thấy vậy, Chu Du nói: "Đi thôi, tất cả lên đây, anh sẽ đưa mọi người cưỡi gió lướt sóng." Nhưng đúng lúc đó, Chu Du đột nhiên biến sắc, anh có thể cảm nhận được trong hố có thêm một cái lỗ, nước đang giảm đi cực nhanh.

Nhưng đó không phải trọng điểm, trọng điểm là thứ kia: một quả cầu tròn đường kính khoảng mười lăm mét.

Không chỉ vậy, một vòng xoáy khổng lồ đang khuấy động hồ nước, giống như vòng xoáy khi xuống mộ, chỉ là lớn gấp bội.

"Nhanh lên, lập tức lên!" Sắc mặt Chu Du thay đổi khiến mấy người đều nhận ra tình huống không ổn.

Mấy người tăng nhanh vài phần tốc độ, vừa ngồi lên một nửa khúc gỗ thì khúc gỗ bên cạnh đột nhiên trôi xa.

Chu Du trực tiếp ném cái túi đựng đầu Hiến Vương cho Tiểu Ca, sau đó linh lực dũng động, sóng nước cuồn cuộn trực tiếp nâng nửa khúc gỗ bay lên trời.

Bàn Tử trong nháy mắt sợ hãi, vội vàng ôm chặt lấy đoạn thân cây phía trước, sợ ngã xuống.

Thật sự là tai họa nối tiếp tai họa, không biết anh ta sợ độ cao sao?

Nhưng mấy người sớm đã nhận ra điều bất thường lại đang chăm chú nhìn xuống dưới.

Đột nhiên Tuyết Lỵ Dương kinh hô: "Nhìn kìa!" Không cần cô nói, những người khác cũng đã nhìn thấy.

Lúc này, một vòng xoáy khổng lồ đang khuấy động hồ nước, bao phủ toàn bộ mặt hồ.

Tiểu Ca quay đầu nhìn lại thì phát hiện dòng nước bên dưới không còn nối với hồ nước ngầm nữa, mà nối với tầng mây trên trời.

Không chỉ vậy, hai cột nước khác từ trên xuống dưới rơi xuống, tạo thành một bàn tay khổng lồ.

Bàn tay đó dài ước chừng vài chục mét, dày hơn mười mét, gần như che kín cả cái hồ mới hình thành.

Đúng lúc đó, vòng xoáy tan đi, trung tâm vòng xoáy không còn nước nữa, một trụ rỗng hình tròn trong nháy mắt xuất hiện.

Trong nháy mắt, mấy người đang bay vút trên không trung đều nhìn thấy thứ đó: một quả cầu tròn đường kính mười lăm mét, bốn chi dài khoảng hai mươi mét.

Ngay phía trước là một lỗ đen không gian khổng lồ, như thể có thể nuốt chửng vạn vật.

Chương 161

Khoảnh khắc đó, bàn tay khổng lồ che trời ầm ầm hạ xuống, tốc độ nhanh đến mức làm không khí phân tách.

Nước bắn tung tóe vô số giọt dưới áp lực không khí, nhưng dù vậy cũng không thể coi thường.

Những người hiểu biết đều biết rằng, nếu tốc độ của nước đủ nhanh, cũng có thể xé bia nứt đá.

Giống như cảnh sóng thần vậy, những tòa nhà cao tầng chưa chắc đã chịu nổi đợt xung kích đầu tiên.

Quả nhiên, chỉ nghe một tiếng nổ chói tai vang lên, Thái Tuế vốn không có chỗ bám liền bị nhấn chìm xuống.

Chỉ thấy hồ nước trong hố chấn động, toàn bộ thân thể Thái Tuế đều bị ép vào trong hố, nhưng dù vậy, lỗ đen đó vẫn đang vận chuyển, xoay vần cái bàn tay thông thiên.

Dòng nước xoay chuyển không thể duy trì hình dạng bàn tay nữa, trực tiếp vỡ tan một nửa.

Bàn tay hình thành từ dòng nước tan biến, Chu Du lại thở phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên, suy đoán của anh ta là chính xác.

Lỗ đen không thể hấp thụ năng lượng nguyên tố, hoặc nếu hấp thụ năng lượng nguyên tố cũng sẽ không bùng nổ, chỉ cần như vậy là tốt rồi.

Tình hình tiếp theo Tiểu Ca và mấy người khác không thể nhìn thấy được.

Khúc gỗ dưới sự giúp đỡ của dòng nước đã đưa họ đi vài kilomet rồi trực tiếp mất đi động lực.

May mắn là điểm rơi không cao, chỉ khoảng hai ba mét, nhưng vì tốc độ, khúc gỗ sau khi chạm đất vẫn trượt đi một quãng xa mới dừng lại.

Sau khi khúc gỗ dừng lại, Tiểu Ca liền nhảy xuống trước, liếc nhìn về phía Chu Du.

Đúng lúc đó, mọi người dường như mới hoàn hồn.

Hồ Ba Nhất với vẻ mặt cạn lời và không tin nhìn về phía Tiểu Ca hỏi: "Chẳng lẽ đó là thi thể của Hiến Vương?

Lão già đó biến thành quái vật ư?" Tiểu Ca nghe vậy gật đầu, rồi lại lắc đầu, mở miệng giải thích: "Thi thể Hiến Vương và cái quan quách đó đã dung hợp, tái sinh." Tiểu Ca nói rồi, đột nhiên bổ sung: "Thứ đó hình như là Nhục Chi Thái Tuế, chỉ là do tà thuật mà biến dị.

Không được, tôi phải quay lại chiến đấu một trận.

Mọi người cẩn thận." Tiểu Ca vừa nói vừa ném cái túi Chu Du đã đưa cho anh ta trực tiếp cho Hồ Ba Nhất, sau đó quay người bỏ đi, chỉ kịp dặn dò mấy người một câu "cẩn thận".

"Lão Hồ, chuyện gì vậy?

Anh có biết không?" Hồ Ba Nhất gật đầu, nói: "Cái gọi là Nhục Chi Thái Tuế, mọc ở những nơi phong thủy đại hung, thanh trọc thất điều." "Tùy theo hình thái khác nhau, cát hung cũng khác biệt.

Loại một mắt là Thái Tuế phổ thông nhất, loại hai mắt là Thanh Thông.

Loại có đủ ngũ quan thì là Ô Đầu.

Loại có ba mắt thì được gọi là Tiền Quan Hậu Quỷ Lâu Phế, còn

loại biến dị mọc đầy mắt thì được gọi là Thiên Thuế.” “Cái Nhục Chi vừa rồi bị lỗ đen che khuất mặt, nên không nhìn rõ là một hay hai mắt.

Nhưng nó có thể lớn đến như vậy, tôi cảm thấy ít nhất cũng phải là Ô Đầu.” “Thái Tuế là hung thần thời thái cổ sau khi chết còn lưu lại trên thế gian.

Về phần mắt, có cách nói về Minh Nhãn và Ám Nhãn.

Minh Nhãn là mắt mở có thể nhìn thấy rõ ràng bên ngoài, chỉ có loại này mới có thể dùng làm thuốc.

Còn Ám Nhãn thì mắt ẩn bên trong, ở trạng thái nhắm nghiền.

Đây là điềm hung ác.

Khí hung ác tụ lại bên trong, chạm vào sẽ gặp xui xẻo.” “Trước mắt, quan quách của lão Hiến Vương và Thái Tuế dung hợp thành một thể, dường như đã tạo ra một biến hóa khác.

Tôi từng nghe Tuyết Lỵ nói, dưới nhà thờ Đức Bà Paris ở Pháp có một cái Thi Động, tôi cảm thấy cái gọi là Thi Động đó và lỗ đen trên Nhục Chi này hẳn là cùng một loại.

Trong cái động đó có vô số bàn tay người, bất cứ thứ gì bị những bàn tay đó tóm lấy đều sẽ bị kéo vào Thi Động, sau đó hóa thành một phần của Thi Động, tạo thành hiệu ứng Thi Động đáng sợ nhất.

Nó có thể lớn đến như vậy, e rằng cũng là vì có liên quan đến Thi Động.” “Nhưng Tiểu Ca không chạy, ngược lại còn ở lại đó làm gì?

Chẳng lẽ anh ấy có thể đánh thắng được sao?” Lời của Vương Bàn Tử khiến Hồ Ba Nhất gật đầu, rồi lại nói: “Nhục Chi Thái Tuế cũng không phải là không thể giải quyết.

Vào thời Càn Long, trong rừng núi Vân Nam từng xuất hiện một quái vật.

Ngoại hình giống một cái hộp thịt lớn, một khối thịt lớn hình vuông vài xích, có đủ ngũ quan như mặt người.

Bất cứ thứ gì nó chạm vào, bất kể sống chết lớn nhỏ, đều bị hấp thụ vào bên trong cơ thể." "Nhục Chi giống như một cái động không đáy, nhất thời dân chúng bất an, dùng khí giới tấn công cũng không hề hấn gì.

Ngay cả những người uyên bác cũng không thể biết tên nó.

Quan phủ ra mặt treo thưởng chiêu mộ người có thể tiêu diệt cái hộp thịt lớn đó.

Có một người giỏi phong thủy xuất hiện, nói rằng vật này là Nhục Chi, do địa khí uất kết mà hóa thành.

Phái những người dũng cảm nhanh nhẹn, dùng cây sào dài mấy chục thước chọc thủng những vật bẩn thỉu, dẫn nó đến nơi Thanh Long Độn Bút, Bình Phong Tẩu Mã.

Cái hộp thịt lớn đó đến đó liền lập tức khô héo cứng lại, khiến người ta phải khiêng củi đến đốt, khí hôi thối lan truyền ra xa hàng trăm dặm.

Những người ngửi thấy mùi đó đều không tránh khỏi đau bụng tiêu chảy ba ngày, sự việc này có ghi chép rõ ràng từ thời Thanh đến thời Dân Quốc." Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức nói: "Có cách rồi!

Chương 162

Tôi phải nhanh chóng đi nói cho lão Chu biết!" Lời Vương Bàn Tử vừa dứt, Hồ Ba Nhất lại nói: "Không cần đâu, Tiểu Ca đã có thể chỉ ra Nhục Chi Thái Tuế, lại còn đi tìm lão Chu vào lúc này, khẳng định là đã có cách hóa giải rồi.

Đi thôi, tôi đi đến chỗ Thanh Long Độn Bút, Bình Phong Tẩu Mã mà đợi!" "A?

Chỗ đó ở đâu?" Hồ Ba Nhất quay đầu cười nói: "Ở chỗ hai tảng đá lớn khi chúng ta đến đó.

Lão Chu giỏi phong thủy hơn tôi, chắc chắn sẽ biết." Trong lúc Hồ Ba Nhất đang phổ cập kiến thức cho mọi người, Chu Du nhìn những đám mây đen kịt trên trời, trong lòng khẽ động.

Anh hít một hơi, sau đó chỉ thấy trên bầu trời mây sấm chớp giật, thỉnh thoảng lại có điện quang lóe sáng.

Tiếng "ầm ầm ầm" không ngừng vang lên, như vạn pháo bắn ra, nhưng lại không theo quy luật nào cả.

Tiếng nổ càng lúc càng nhanh, từng đạo tia chớp bắt đầu giáng xuống.

Giây tiếp theo, cột nước bị đứt gãy kia nối liền trời đất, như thể trở thành vật dẫn của lôi điện, tất cả những luồng lôi điện cổ xưa đều theo đường nước mà đổ xuống.

Khoảnh khắc đó, Thái Tuế dưới nước trực tiếp bị điện giật "sì sì", từng luồng khí đen nhanh chóng bốc ra từ cơ thể nó, nhưng ngay sau đó lại bị vòng xoáy hấp thụ.

Thấy vậy, Chu Du nhíu mày, nhất thời có chút bất lực.

Đột nhiên anh hiểu ra, Thanh Long Độn Bút chi địa, Bình Phong Tẩu Mã chi địa.

Mình là người mang huyết mạch Thanh Long lại phải đi tìm chỗ Độn Bút ư?

Giây tiếp theo, cột nước trên trời trực tiếp từ trong nước rút ra, ngay sau đó bắt đầu hình thành một mạng lưới nước trên không trung.

Mạng lưới nước rất lớn, như tơ nhện giăng mắc khắp nơi, mà trung tâm của mạng lưới lại là Chu Du, trước mặt anh có một hạt châu nước trong suốt lớn bằng đầu người, nằm cách đầu ngón tay anh không xa.

Đột nhiên tiếng sấm trên trời lại vang lớn, từng đạo lôi điện giáng xuống, ngay sau đó được mạng lưới nước dẫn vào hạt châu nước ở giữa.

Cùng lúc đó, cái động dưới nước lại xuất hiện, lộ ra Thái Tuế bên trong.

Lúc này Thái Tuế dường như đã hồi phục không ít, đang cố gắng thoát ra ngoài.

Lực nổi trong nước khiến nó hơi khó dùng sức, mãi đến khi Chu Du lộ diện, nó mới cố gắng thoát khỏi cái hố đã kẹt lại.

Nó không hề để ý đến Chu Du đang ở trên đầu, dù Chu Du rất mạnh.

Trong lòng nó lúc này chỉ có một suy nghĩ, hoặc bản năng, bản năng của Hiến Vương: tìm lại cái đầu của mình, tìm lại Mộ Trần Châu.

Khi Thái Tuế đang đuổi theo hướng cửa cốc thì đột nhiên sáu mươi bốn sợi xích nước bay ra, quấn chặt lấy tứ chi của nó, kéo nó thẳng lên không trung.

Những sợi xích này tuy chỉ là hình thái nước, nhưng bên trong chúng cuộn trào mạnh mẽ, tạo ra lực cản đáng kinh ngạc cho Thái Tuế.

Nhất thời, Thái Tuế bắt đầu giãy giụa, nhưng mỗi khi nó giãy đứt hai sợi, những sợi xích lại tự động kéo dài ra và trói chặt lại, cứ như thể chúng là sắt thép nhưng lại mềm dẻo như tơ lụa quấn chặt.

Lúc này, lôi điện trong quả cầu nước càng ngày càng nhiều, bắt đầu phát ra ánh sáng còn rực rỡ hơn cả đèn pha.

Thấy vậy, Chu Du dường như cảm thấy đã đủ, anh rạch ngón tay, một dòng máu tươi bay thẳng vào quả cầu nước.

Máu tươi như một quả cầu, lôi quang bên trong quả cầu nước lập tức phân giải dòng máu thành các phân tử, nhưng cùng lúc đó, trong quả cầu nước lại dâng lên một luồng ánh sáng xanh lục lấp lánh.

Ánh sáng xanh lục tuy yếu ớt, nhưng lại dường như che lấp đi ánh sáng chói chang của lôi điện.

Thấy vậy, Chu Du đột nhiên mỉm cười, trên thực tế, cảnh tượng này vốn dĩ sẽ không xuất hiện, nhưng chính vì thế mà nó càng khiến người ta bất ngờ và thích thú.

Chu Du khẽ vung ngón tay, lôi đình trực tiếp phá vỡ mặt nước mà lao ra, ánh sáng lôi điện xanh lục dường như hóa thành một con Thanh Long, đầu rồng của một con Thanh Long đang gầm thét trong chớp mắt đã thành hình.

Đầu rồng lao thẳng về phía Thái Tuế, dù có hắc động ở đó, nó vẫn một đường xông thẳng.

Đầu rồng không lớn, nhưng nó vẫn là cái đầu tiên lao vào hắc động đường kính mười mét đó, nhưng chưa đầy một hơi thở, màu đen trong hắc động không còn thuần túy nữa, ánh sáng lôi điện xanh bạc

ẩn hiện.

Đột nhiên, những vết nứt trên cơ thể Thái Tuế lan rộng như mạng nhện, ánh sáng xanh bạc xuyên thấu qua cơ thể nó.

Khói đen chưa kịp thoát ra đã tiêu tán.

Hắc động không biết từ lúc nào đã tan biến, để lộ ngũ quan của Thái Tuế, Thái Tuế vậy mà không phải là ô đầu, mà là thịt mục.

Cùng lúc đó, khối thịt mục dường như ngay cả lớp vỏ bên ngoài cũng bị tinh hóa, tan đi như bụi khói.

Cùng với khối thịt mục tiêu tán còn có con lôi long kia, đáng tiếc là cái nhìn đó quá ngắn ngủi.

Chu Du cũng chỉ tiếc nuối một chút, dù sao thì nếu anh có cơ hội triệu hồi ra, anh sẽ có cơ hội nhìn thấy nó.

Cùng lúc đó, một bóng đen ở đằng xa nhanh chóng chạy về phía này, Chu Du nhìn một cái là nhận ra đó là Tiểu Ca, dưới dòng nước, Tiểu Ca đứng trước mặt anh, sau đó, Chu Du mở miệng hỏi: "Xong chưa?" Tiểu Ca nghe vậy nhìn vào cái hố kia, nhanh chóng đáp: "Tôi hình như nhận ra rồi, thứ đó là Thái Tuế đã thành tinh, nhất định phải ở Thanh Long Độn Bút chi xứ, Bình Phong Tẩu Mã chi địa mới có thể tiêu diệt được." Chưa đợi Chu Du mở miệng, Tiểu Ca tiếp tục nói: "Đi thôi, nhân lúc nó chưa đuổi tới, tôi sẽ đợi ở cửa cốc, chỗ đó chính là Thanh Long Độn Bút chi xứ, Bình Phong Tẩu Mã chi địa." Thế nhưng nhìn Tiểu Ca quay người, Chu Du lại không hề vội vàng, anh mở miệng nói: "Thái Tuế đó đã bị tiêu diệt rồi." Tiểu Ca đang quay người suýt chút nữa thì ngã ngửa, lập tức quay lại, lớn tiếng hô: "Không thể nào!" Nha, làm sao có thể?

Từ xưa đến nay chẳng phải chỉ có một cách duy nhất để tiêu diệt Thái Tuế cấp ô đầu trở lên sao.

“Vừa nãy cậu thấy lôi điện rồi chứ, tôi triệu hồi lôi điện, lôi điện là khắc tinh của bất kỳ thứ âm tà nào, cho nên khối thịt mục đó đã bị đánh chết rồi.” Tiểu Ca nghe vậy khựng lại, dường như bị đả kích, anh hỏi: “Lôi điện đó là do cậu triệu hồi ra sao?” “Ừm!

Đi thôi, lần này ở trong núi đã ở hai ngày một đêm rồi.

Ở Già Long Sơn có một khách sạn, lúc đó tôi sẽ kể cho cậu nghe.” Tiểu Ca nghe vậy mới lộ ra nụ cười, anh nói: “Được.” Sợ mấy người khác xảy ra ngoài ý muốn, Chu Du trực tiếp làm cho Tiểu Ca một tấm ván gỗ, hai người nương theo dòng nước đi ra cửa cốc.

Hết cách rồi, tuy boss lớn đã bị đánh bại, nhưng những boss nhỏ ở những nơi như thế này, những sinh vật như hổ giao tuyệt đối không chỉ có một con, cũng không thể chỉ có một loại.

Chương 163

Thêm vào đó, bây giờ trời đang mưa to, Chu Du cũng không có cách nào thu hồi toàn bộ nước mưa của Già Long Sơn.

Thậm chí không cần toàn bộ Già Long Sơn, một phần mười cũng không thể làm được.

Già Long Sơn rộng lớn, diện tích hơn trăm cây số vuông.

Khi hai người đáp xuống, màn nước che mắt mấy người khác mới tan đi, mọi người mới nhìn thấy hai người trước mặt.

"Anh Chu." "Chu Du." "Lão Chu." Chu Du cười cười, mở miệng nói: "Thu dọn đồ đạc rồi về nhà thôi." Lời của Chu Du khiến hai cô gái reo hò một trận, nhưng Vương Bàn Tử lại chớp chớp mắt, ngơ ngác hỏi: "Lão Hồ, chẳng phải lão già Bất Hiến Vương đó phải ở đây mới tiêu diệt được sao?

Cái đó đâu rồi?" Hồ Ba Nhất nghe vậy cũng hỏi: "Lão Chu, chúng ta không cần tiêu diệt con Thái Tuế đó sao?

Thứ đó nếu chạy ra ngoài, e rằng sẽ là tai họa cho người dân đó." Lúc này hai cô gái dường như cũng nghĩ đến khả năng đó, nhất thời sắc mặt đều trở nên khó coi.

Thế nhưng chưa đợi hai cô gái mở miệng, Chu Du cười cười, nói: "Không cần nữa, con Thái Tuế đó đã bị tiêu diệt rồi." Tiêu diệt rồi, tiêu diệt rồi sao?

Đột nhiên Vương Bàn Tử lại hỏi: "Lão Hồ, chẳng phải lão già Bất Hiến Vương đó phải ở đây mới tiêu diệt được sao?" Hồ Ba Nhất nghe vậy một trận xấu hổ, thằng béo chết tiệt này, không nhấc nồi nào lại nhấc cái nồi này hả?

“Có lẽ trong sách cổ chỉ ghi lại một trong số các phương pháp, cái thời đại đó thủ đoạn có hạn, liệu có thể trông mong binh khí thời đại vũ khí lạnh và bây giờ so sánh được sao?

Có lẽ vào thời đó thì hết cách, nhưng bây giờ thì sao?” PS: 1 điểm Hồ Ba Nhất vừa dứt lời, Minh Hồng Đao và Cự Khuyết lập tức phát ra một tiếng đao minh, như thể đang phản đối: Là ai không lợi hại?

Chúng tôi không lợi hại sao?

Thấy vậy, Hồ Ba Nhất lập tức câm nín, đến cả câu nói cũng không thể trọn vẹn được.

“Được rồi được rồi, tôi kiến thức hạn hẹp được chưa, hai vị đại gia đừng giận nhé.” Hồ Ba Nhất vừa dứt lời, Minh Hồng Đao và Cự Khuyết mới yên tĩnh lại.

Sau khi dỗ dành được hai vị tổ tông, Hồ Ba Nhất trực tiếp nói: “Chúng ta đi thôi.” Vương Bàn Tử vừa định mở miệng, Hồ Ba Nhất lập tức cắt ngang ý nghĩ của anh ta, mặt đen lại nói: “Đừng hỏi, hỏi cũng không biết.” Chu Du nghe câu nói đó trực tiếp nhìn về phía Hồ Ba Nhất, ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ câu nói đó đã thịnh hành rồi sao?” Mấy người cũng không nói thêm gì nữa, vì trời mưa to, Chu Du lại một lần nữa ngồi “xe lướt nước”.

Nhưng cho dù như vậy, khi Chu Du di chuyển đến cửa hang, dòng nước đã chắn ngang lối vào.

Nước chảy ngược vào, nếu không kịp thời chặn lại, bên kia núi e rằng cũng sẽ gặp tai họa.

Nhưng nếu chặn lại, nước tuyết từ trên núi chảy xuống không thoát ra được, khi đó phía đối diện cũng sẽ gặp tai ương tương tự.

Sau khi so sánh hai lựa chọn, Chu Du đột nhiên nghĩ ra một cách.

Đó là tạm thời chặn cửa hang bên kia núi, đợi khi nước lũ bên này

rút đi rồi lại mở cửa hang ra.

Còn về môi trường sinh thái bên núi đó, Chu Du cũng không thể quản nhiều được, dù sao thì không có người, còn về sinh vật thì so với con người, cứ lo cho con người trước đã.

Chu Du dẫn mấy người lên một tấm ván rồi phá sóng đi, mặc cho dòng nước phía sau truy đuổi.

Ra khỏi cửa hang, Chu Du nhìn quanh một lượt rồi cuối cùng tìm thấy một tảng đá lăn thích hợp.

Một cột nước thô hơn cả cây cối phóng lên trời, uốn một đường cong rồi đẩy tảng đá xuống, sau đó dùng sức nước mạnh mẽ để chặn tảng đá vào cửa hang.

Chờ sau khi tảng đá lớn chặn kín cửa hang, Chu Du thả dòng nước chảy ra từ cửa hang, cuối cùng mới buông lỏng sự kiểm soát đối với dòng nước.

Nhưng cho dù như vậy, ngay khoảnh khắc tiếp theo, dòng nước lũ trong chớp mắt đã đẩy tảng đá lớn lăn ra xa cả mét, nhưng may mắn là nó vẫn chịu được.

Chu Du lại một lần nữa dùng lực đẩy của nước để phong kín tảng đá vào cửa hang, rồi mới dẫn mấy người rời đi.

Trong khách sạn Thái Vân, bà chủ nhìn thấy mấy người quay về thì vui vẻ cười, hỏi: "Mấy đứa đi chưa được ba ngày đã về rồi, tình hình mưa bão thế nào rồi?" Hồ Ba Nhất nghe vậy giả vờ tiếc nuối nói: "Đừng nhắc nữa bà chủ, bà không biết đâu, bên núi đó mưa to khủng khiếp, may mà chúng tôi chạy nhanh, nếu không e rằng đã bị lũ quét chôn vùi rồi." "À đúng rồi, bà chủ, lúc tôi về chạy nhanh quá, không cẩn thận làm mất khẩu súng bà cho tôi mượn rồi.

Tôi phát hiện một khẩu súng trong một chiếc máy bay cũ ở đó, tôi

đưa khẩu này cho bà làm bồi thường xem có được không?" "Thứ này uy lực lớn hơn khẩu súng kia nhiều, dùng làm tự vệ thì không thành vấn đề." Bà chủ nghe vậy lắc đầu cười, nói: "Thôi được rồi, mất thì mất, dù sao cũng không phải đồ quan trọng.

Thứ đó tôi cũng cơ bản không dùng, dân phong ở chỗ tôi thuần phác, cũng sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Đồ đó đưa cho tôi, tôi cũng không dùng được, cũng không biết dùng." "Bà chủ đừng nói vậy chứ, biết đâu lúc nào đó lại cần dùng đến thì sao?

Tuy chúng ta không thể có lòng hại người, nhưng lòng đề phòng người khác thì không thể không có.

Thôi được rồi, nếu bà chê khẩu này nặng không dễ dùng, tôi có một khẩu 64, uy lực nhỏ hơn khẩu súng kia một chút, nhưng độ giật cũng nhỏ, dùng để phòng thân thì không thành vấn đề." Nghe Hồ Ba Nhất nói vậy, bà chủ do dự rồi gật đầu.

Lúc này, Chu Du cũng mở miệng nói: "Bà chủ, vừa nãy bên kia núi lũ quét xảy ra.

Tôi thấy mưa to không ngớt, nên sau khi về tôi đã dùng đá chặn cửa hang đó lại rồi." "Bà xem có cần tập hợp dân làng trước tiên để đổi dòng chảy của nước tuyết trên đỉnh núi không, đừng để chậm trễ nữa.

Ngoài ra, nếu cần dòng nước từ hang đó thì mấy ngày nữa có thể phá tảng đá đó ra, trong túi tôi có lựu đạn, không cản trở việc gì đâu." Bà chủ nghe vậy cũng không từ chối, nói: "Được, vậy để lát nữa tôi và trưởng thôn đi xem.

Chắc không sao đâu, cái hang đó mấy năm trước mới bị xói mòn ra, nước trên đỉnh núi cũng có đường khác để chảy xuống, chặn lại

cũng sẽ không ảnh hưởng quá lớn đâu." Chu Du lúc này mới yên tâm, tuy không đến mức là thánh mẫu, nhưng vì lỗi của mình mà khiến người khác chịu tội thì có chút gánh nặng.

Đương nhiên nếu bất đắc dĩ, anh cũng sẽ lựa chọn như vậy thôi.

Đợi bà chủ đi rồi, Chu Du nói: "Mọi người ai cần tắm rửa thì tắm rửa, ai cần nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, tối nay đến phòng tôi, tôi biết mọi người có vấn đề muốn hỏi, lúc đó chúng ta sẽ nói chuyện." Tuy rằng mỗi người lúc này đều có một bụng nghi vấn, nhưng Chu Du đã nói vậy rồi, tự nhiên sẽ không hỏi thêm nữa.

Mọi người đều mệt mỏi rồi, bất kể là Tiểu Ca đuổi theo hay những người khác, đều đã hai ngày một đêm không ngủ rồi.

Lúc mới về thì không cảm thấy, nhưng lúc này tắm rửa xong, hơi nóng bốc lên, ai nấy cũng đều ngả vật ra.

Bà chủ dường như cũng biết mấy người mệt mỏi rồi, sau khi về làm cơm xong, nhưng lại không hề làm phiền mọi người nghỉ ngơi, chỉ dặn dò cô bé Khổng Tước, nếu mọi người dậy thì báo để hâm nóng cơm.

PS: Đi ăn cơm trước đã, chương tiếp theo không biết lúc nào, nhưng vẫn sẽ viết xong tối nay.

Chương 164

Buổi tối buông xuống, mọi người vẫn không ai dậy.

Bà chủ nhìn thấy, cuối cùng đành để cô bé gõ cửa đi gọi.

Không ăn cơm tối thì không được đâu, nửa đêm mà đói tỉnh thì khổ lắm.

Mấy người tuy bị gọi dậy với vẻ mặt không nói nên lời, nhưng tinh thần lại không tồi.

Mộc quế kia đâu có ăn xong là hết đâu, tiêu hóa xong là xong chuyện sao?

Linh lực hàng trăm năm không chỉ khiến cơ thể nhẹ nhàng khỏe mạnh, bài độc no bụng ngay lập tức, mà còn từ từ cải thiện thể chất, có những lợi ích đặc biệt.

Sau khi ăn tối xong, mọi người đều tự giác đến phòng Chu Du.

Lúc này Chu Du ngồi trên ghế, bốn người ngồi trên giường, còn Tiểu Ca thì dựa vào một cây cột đứng bên cạnh quan sát.

Thấy mọi người có vẻ như đang đợi nghe giảng bài, Chu Du hơi bất đắc dĩ mở miệng nói: "Tuy tôi biết mọi người có vấn đề muốn hỏi tôi, nhưng nói thế nào nhỉ, tôi cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Thôi được rồi, cứ để mọi người lần lượt đặt câu hỏi đi." Chu Du vừa nói xong, đột nhiên nhớ ra điều gì đó, quay sang hỏi Tiểu Ca: "À đúng rồi Tiểu Ca, cậu đã biết rồi sao?

Không phải cậu đang ở Trương Gia Cổ Lâu sao?" Tiểu Ca nghe vậy gật đầu, nói: "Trần Văn Cẩn và Tề Vũ đã đến Trương Gia Cổ Lâu.

Tề Vũ đã cho Hoắc Linh hai quẻ, quẻ thứ nhất là chuyến đi này đại hung, quẻ thứ hai là ở Già Long chi địa Nam Cương.

Một là đến xem Trương Gia Cổ Lâu, hai là tìm tôi cứu viện." "Tôi vốn tưởng có nguy hiểm, đã liên tục chạy ba ngày mới đến, nhưng lại phát hiện ra đến nơi rồi mà lại không giúp được gì.

Chỉ có điều hơi lạ là với thân thủ và thủ đoạn hiện tại của Hoắc Linh, tại sao lại có quẻ đại hung như vậy." Chu Du gật đầu cười cười, nói: "Chuyến đi này của tôi quả thật có nguy hiểm, ngày đầu tiên vào Già Long Sơn, tôi và Hoắc Linh suýt chút nữa đã chết ở đó, cho nên quẻ của Tề Vũ không hề sai.

Còn về tình hình sau đó của tôi, phải kể từ con giao long kia!

Con giao long đó dường như có thể truyền tin tức, đã dạy tôi cách dùng linh lực trong cơ thể." Nghe Chu Du lại nhắc đến từ đó, Tiểu Ca không thể nhịn được nữa, trực tiếp hỏi: "Chẳng phải là linh khí tôi cảm nhận được ở Hải Để Mộ sao?" Chu Du sớm đã đoán Tiểu Ca sẽ hỏi câu này, anh vừa gật đầu vừa lắc đầu, nói: "Cái đó là linh khí của tinh thần, còn trong cơ thể tôi là linh khí của Thanh Long.

Cậu có Kỳ Lân huyết mạch, tôi có Thanh Long huyết mạch, cho nên linh lực của tôi sẽ chuyển hóa thành linh lực độc hữu.

Đến khi nào cậu có linh lực, rồi tìm cách sử dụng linh lực Kỳ Lân huyết mạch, cậu cũng sẽ tìm thấy thiên phú thuộc về mình." "Tuy tôi không quá quen thuộc với Kỳ Lân huyết mạch, có thể tìm trong các cổ tịch của Trương gia mà xem.

Nhưng kinh nghiệm của tôi cho thấy, cách sử dụng linh lực của cậu chắc chắn có liên quan đến Kỳ Lân, không phải là chân chính Kỳ Lân thần thú, thì cũng có thể có liên quan đến nó." Tiểu Ca gật đầu, không hỏi nữa, những điều này anh đã biết rồi.

Lúc này Vương Bàn Tử với vẻ mặt ngưỡng mộ hỏi: "Không phải, huyết mạch đó có thể giúp tôi và lão Hồ cũng có được không, đơn giản là biến thành thần tiên, quá đỉnh luôn!" Chu Du nghe vậy xòe tay, nói: "Truyền thừa huyết mạch chỉ có thể hoàn thành qua sinh sản thôi, ít nhất tôi chưa nghe nói có ai truyền thừa bằng cách khác.

Ngay cả khi truyền thừa huyết mạch cũng không lợi hại đến mức đó, cần phải không ngừng kích hoạt, bí mật để kích hoạt huyết mạch của tôi thì nằm ở một số địa điểm thần kỳ.

Ví dụ như cổ mộ ~" Hoắc Linh nghe vậy gật đầu, nói: "Thảo nào anh Chu càng ngày càng mạnh kể từ khi vào Hải Để Mộ, hóa ra là vì nguyên nhân này." Lúc này đột nhiên nảy ra một vấn đề, nhưng vấn đề này chắc chắn không thể hỏi trước mặt ba người đàn ông được, sắc mặt cô đỏ bừng, đành nín xuống không hỏi.

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương hỏi: "Chu Du, vậy bước tiếp theo chúng ta nên đi đâu?" Các lựa chọn tiếp theo thực ra không nhiều, Tần Lĩnh Thần Thụ, nơi Quỷ Tỳ trên Kim Tơ Khăn Trắng, còn có Lâu Lan.

"Về xem bên Đại Kim Nha có tiến triển gì không, nếu không có thì tôi sẽ đi Lâu Lan trước." Tuy mới rời Lâu Lan chưa được mấy tháng mà đã phải quay lại, nhưng mọi người đều không có ý kiến, đặc biệt là Vương Bàn Tử, anh ta không đi thì sẽ kích động lắm.

Lúc này Hồ Ba Nhất hỏi: "Lão Chu, vậy cục thịt kia đã giải quyết xong chưa?

Theo lý thì những gì trong sách cổ không sai mà." Chu Du cười cười, nói: "Vừa nãy tôi không nói tôi có Thanh Long huyết mạch sao?

Long chi linh của tôi được kích hoạt có khả năng ngự thủy và ngự lôi, cho nên tôi đã dùng huyết dẫn thiên lôi.

Tôi vốn là Thanh Long, làm gì cần dùng Thanh Long Độn Bút chi

xứ?

Thêm vào đó thiên lôi phá tà, mới đánh chết được cục thịt đó.” Tốt rồi, nghe vậy, Hồ Ba Nhất cũng biết cục thịt đó đã chết.

“Vậy thuốc trường sinh bất lão, đàn ông thật sự không thể ăn sao?” Hồ Ba Nhất vừa nói vừa nhìn về phía Tiểu Ca, hiển nhiên là vấn đề của Tiểu Ca.

PS: Không thiếu!

Ngày mai chắc có thể ngủ bình thường rồi!

Buồn ngủ quá!

Không vấn đề gì, nhất thời mấy người đều có được câu trả lời mình muốn.

Nhìn trời đã tối, mọi người đều quay về nghỉ ngơi.

Chu Du không ngủ được, một mình anh đang ngắm nhìn bầu trời đêm thì giọng Tiểu Ca đột nhiên vang lên.

“Không ngủ được sao?

Thật sự không đi Trương Gia Cổ Lâu sao?

Ở đó cũng có những bí mật mà thế gian không ai biết, ví dụ như để lại một cơ thể dự phòng.” Tiểu Ca vốn tưởng Chu Du sẽ tò mò về việc hoán đổi cơ thể hay đại loại vậy, nhưng lại không thấy Chu Du có chút tò mò nào, anh trực tiếp xua tay từ chối nói: “Thôi được rồi, tôi đâu có thiếu tay cụt chân, cơ bản không dùng đến.

Cơ thể thật vẫn là tốt nhất, nếu đổi một cơ thể khác thì lúc nào cũng cảm thấy kỳ lạ, kỹ thuật đó có thể thay đổi được Thanh Long huyết mạch của tôi sao?” Ánh mắt Tiểu Ca ngưng lại, anh nói: “Cậu dường như hiểu về Trương gia, nhưng Trương gia lại không có bất kỳ thông tin nào, chỉ có thông tin về một gia tộc huyết mạch Phượng

Hoàng khác.

Gia tộc huyết mạch Phượng Hoàng này dường như bị đoạt mất, không có bất kỳ cách nào để khai mở, cho nên ngoài một hình xăm ra thì dường như không có bất kỳ hiệu quả nào." Chu Du gật đầu, nói: "Huyết mạch của gia tộc đó quả thật tôi không biết, nhưng không nên vì việc đi Côn Luân mà thế đâu.

Đương nhiên đó cũng chỉ là suy đoán của tôi, chủ yếu là vì Mạc Trần Châu, Mạc Trần Châu có từ Côn Luân, tức là con mắt, cũng là Phượng Hoàng." "Tức là con mắt, cũng là Phượng Hoàng?

Tôi xem Mạc Trần Châu có được không?" "Sợ rằng phải cùng tôi đi Bắc Bình một chuyến, Mạc Trần Châu nằm trong miệng Hiến Vương.

Chương 165

Cậu cũng thấy đầu Hiến Vương đã bị ngọc hóa rồi, kỹ thuật tách ra e rằng phải đến Bắc Bình mới làm được.

Đương nhiên thực ra đao của tôi cũng có thể cắt ra, nhưng tôi sợ làm hỏng viên ngọc, thứ đó liên quan đến việc vợ tôi có thể hồi sinh hay không, nhất định phải thận trọng." Tiểu Ca không hỏi một viên ngọc lại có thể liên quan đến việc vợ Chu Du hồi sinh, anh tò mò hỏi, Chu Du cũng đại khái kể lại cho anh nghe.

Tiểu Ca nghe xong không chút do dự, nói: "Lúc nào đi cậu có thể gọi tôi." Tuy Chu Du cảm thấy không cần Tiểu Ca giúp đỡ, nhưng xét đến sự tò mò của Tiểu Ca, Chu Du gật đầu.

Dù sao thì việc người chết sống lại mãi mãi là một chủ đề được quan tâm, ngay cả Trương gia cũng chưa nắm giữ kỹ thuật này.

"Được, lúc nào đi tôi sẽ gọi cậu.

Cũng muộn rồi, đi nghỉ ngơi đi!" "Được!" Ngày thứ hai, sáng sớm, bên núi cũng mưa, nhưng so với trận mưa ở Già Long Sơn thì chắc chắn không thể sánh bằng, nhưng cũng vì thế mà hôm nay xe không đi được.

Đi đường trong núi không giống như trong thành phố, gặp trời mưa thì vạn vạn lần không thể đi được, một khi không cẩn thận bánh xe trượt dốc thì xe hỏng người chết.

Nếu nghiêm trọng hơn thì sạt lở núi, còn thập tử nhất sinh.

Sau khi ăn sáng, Hồ Ba Nhất nói với bà chủ: "Bà chủ, trời tạnh rồi chúng tôi phải đi rồi, bà chủ và Khổng Tước đã suy nghĩ kỹ chưa?" Thực ra Hồ Ba Nhất cảm thấy Khổng Tước ở trong núi chưa chắc đã

không tốt, nhưng đã hứa với bà chủ rồi thì chắc chắn không thể thất hứa.

Bà chủ nghe vậy sắc mặt hơi thay đổi, nhưng ngay sau đó cười nói: "Tôi và con bé đã nói chuyện rồi, để nó đi Bắc Bình mở mang kiến thức, chỉ sợ làm phiền mọi người.

Ngoài ra, tiền học phí của con bé tôi chỉ có thể góp được bấy nhiêu, nếu không đủ thì xin mọi người giúp đỡ thêm, đợi sau này nó có tiền đồ, tốt nghiệp rồi, tôi sẽ bảo nó đền đáp gấp bội." Thấy bà chủ lấy ra một đống tiền một tệ, năm hào, hai hào, Hồ Ba Nhất đẩy lại đồng thời nói: "Chuyện tiền nong bà không cần phải lo, tôi sẽ chịu trách nhiệm hết." "Bà đừng nhìn tôi thế này, ở Bắc Bình tôi cũng có chút sản nghiệp đấy.

Vị cô gái kia về từ Mỹ, tham gia hoạt động của chúng tôi hoàn toàn là vì sở thích, gia đình cô ấy ở Mỹ có thể là phố Wall đó!" "Còn vị Tiểu Ca này, đừng nhìn anh ấy trẻ tuổi, ở Bắc Bình có một căn nhà lớn, căn nhà đó còn lớn hơn cả khách sạn này." Chu Du nghe vậy, hơi bất đắc dĩ nói: "Lão Hồ, đừng tự thổi phồng nữa." Nói rồi Chu Du cũng quay sang nói với bà chủ: "Bà chủ cứ yên tâm, Khổng Tước ở Bắc Bình tôi không dám nói gì khác, nhưng cũng đảm bảo ít nhất về chất lượng cuộc sống thì không thua kém các bạn học của con bé.

Nếu không thích nghi được cuộc sống ở Bắc Bình, tôi sẽ chịu trách nhiệm đưa con bé về cho bà." Bà chủ nghe vậy cuối cùng cũng yên tâm, nói: "Vậy thì làm phiền mọi người quá!" "Không sao, không sao, quen biết nhau là có duyên mà." Vương Bàn Tử không dám nói thêm gì nữa, sợ rằng lỡ lời thì hỏng việc.

Trời mưa một ngày, đến ngày thứ hai trên đường đã có một lớp bùn mỏng.

Cho nên mãi đến ngày thứ ba, mọi người mới lên chuyến tàu trở

về Bắc Bình.

Tiểu Ca không đi cùng, anh nói với Chu Du: "Một thời gian nữa tôi sẽ đến Bắc Bình tìm cậu, tôi sẽ đi Trương Gia Cổ Lâu xem Trần Văn Cẩn và Tề Vũ trước.

Cậu có muốn nhắn gì không?

Nếu tôi chọn cơ thể dự phòng, vậy thì trong ba năm tới tôi sẽ không xuất hiện, nên nếu có lời gì muốn nói, tôi có thể thay cậu nhắn lại." Chu Du nghe vậy hơi khựng lại, không ngờ việc cấy ghép cơ thể dự phòng lại mất đến ba năm.

Nhưng nghĩ lại cũng phải thôi, kỹ thuật của Trương gia cũng đáng giá ba năm.

Lấy một ví dụ, nếu trúng một loại độc không có thuốc giải, mắc bệnh nan y, sắp chết, chỉ cần thay đổi cơ thể là có thể giải quyết mọi vấn đề.

Đương nhiên, việc thay đổi cơ thể của Trương gia cũng có giới hạn, một người cả đời cũng chỉ có thể thay đổi một cơ thể.

PS: Đi ăn cơm, sau đó tiếp tục.

Nhắn lời, nhắn lời sao?

Có!

Chu Du nói: "Giúp tôi hỏi Tề Vũ thông tin về người vợ thứ ba của tôi." "…" Tiểu Ca trầm mặc một lát, dường như không theo kịp suy nghĩ của Chu Du, nhưng một lát sau anh gật đầu.

"Được!

Còn gì nữa không?" Những thứ khác dường như không còn nữa, nhưng Chu Du nhờ Tiểu Ca giúp anh gửi lời hỏi thăm đến hai người họ.

Trên chuyến tàu trở về, Chu Du đã mở hai khoang giường nằm liền kề.

Ban đầu Khổng Tước ở chung khoang với Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử, nhưng nửa đêm khi ngủ, cô bé lại chạy sang khoang của Chu Du.

Không có nguyên nhân nào khác, tiếng ngáy của Vương Bàn Tử quá lớn khiến cô bé không thể ngủ được ở bên đó, cô bé tuy không làm bóng đèn, nhưng lại phát sáng phát nhiệt.

Sáng ngày thứ hai, sau khi ngủ dậy Chu Du lại nhìn thấy Tuyết Lỵ Dương đang mồ hôi nhễ nhại.

Khi Chu Du nhìn Tuyết Lỵ Dương, Tuyết Lỵ Dương tự nhiên cũng nhìn thấy Chu Du, cô lườm anh một cái thật mạnh, cũng không né tránh hai người phụ nữ lớn và nhỏ kia, trực tiếp nói: "Xuống tàu phải lập tức cho tôi một lời giải thích, tôi sắp không chịu nổi rồi." Cô còn không quản ba người đang ngơ ngác, trực tiếp cầm một đống giấy vệ sinh đi vào nhà vệ sinh.

Khổng Tước chớp chớp mắt, đợi Tuyết Lỵ Dương biến mất rồi mới hỏi Hoắc Linh: "Chị Linh Nhi, chị Dương muốn giải thích gì ạ?

Chẳng lẽ anh Chu đã bắt nạt chị Dương mà không chịu trách nhiệm sao?

Em nghe chị dâu em nói, loại đàn ông đó là xấu nhất." Khổng Tước vừa nói vừa cẩn thận nhìn Chu Du, rồi lại rúc vào lòng Hoắc Linh.

Hoắc Linh bị lời của Khổng Tước chọc cười "phì" một tiếng, cô trêu chọc nhìn Chu Du, nói: "Không sai, anh Chu chính là loại người xấu nhất đó!" Nghe lời hai người nói, sắc mặt Chu Du đen lại, nói: "Nói bậy gì thế?

Tôi đâu có bắt nạt chị Dương đâu, chị Dương muốn tôi bắt nạt cô ấy để chịu trách nhiệm à?

Với lại, tôi xấu chỗ nào?" Hoắc Linh nghe vậy cũng không sợ Chu Du, cô trực tiếp làm một vẻ mặt tinh quái nói: "Xấu, vì anh luôn trộm đồ của các cô gái nhà người ta." Trong khi Chu Du trầm mặc, Khổng Tước lại rất phối hợp hỏi: "Vậy anh Chu có trộm đồ của chị Linh Nhi không ạ?" Hoắc Linh nhìn Chu Du một cái, rồi mới nói với Khổng Tước: "Trộm rồi, trộm mất trái tim của chị Linh Nhi rồi.

Cho nên Khổng Tước phải tránh xa một chút, cẩn thận bị anh ấy trộm mất trái tim của con bé đấy." Khổng Tước nghe vậy mới hiểu ra, lập tức cười, "Ồ, em hiểu rồi, hóa ra chị Linh Nhi và chị Dương đều thích anh Chu, muốn anh ấy chịu trách nhiệm.

Em nghĩ, anh Chu nhìn người tốt như vậy, làm sao có thể là người xấu được chứ." Khoảnh khắc đó Chu Du lại không vui, ngược lại sắc mặt anh trở nên nghiêm nghị, nhận ra một vấn đề.

Cuộc sống trước đây của Khổng Tước như một tờ giấy trắng, ở cái nơi thuần phác như vậy làm sao có tâm địa xấu được.

Loại con gái này dễ tin người nhất, cũng dễ bị lừa nhất, thêm vào đó là vào học xen giữa chừng, e rằng càng dễ bị bài xích và đối xử tệ.

Đến lúc đó, người có ý đồ xấu tùy tiện cho chút quan tâm, e rằng sẽ nhanh chóng bị lạc lối.

Chương 166

Chu Du với vẻ mặt nghiêm túc nói: "Khổng Tước, con phải nhớ một câu, hai chữ 'người xấu' không nhất thiết phải viết trên mặt đâu.

Ngược lại, người xấu thực ra đều trông hiền lành phúc hậu, đến trường con phải nhớ một câu.

Hãy quan sát nhiều, suy nghĩ nhiều, đừng tin tưởng bất kỳ ai, con đến trường là để học kiến thức, không phải để làm gì khác, hiểu không?" Khổng Tước nghe vậy, gật đầu, nói: "Dạ, anh Chu, con nhớ rồi." Hoắc Linh nghe lời Chu Du nói cũng phát hiện ra vấn đề, nhưng cũng không có cách nào tốt hơn, chim non cuối cùng cũng phải được thả bay, không thể lúc nào cũng giữ mãi được.

Sau ba ngày trên tàu, cuối cùng cũng trở về Bắc Bình.

Tuy chỉ đi ra ngoài nửa tháng, nhưng lại có cảm giác như một ngày dài bằng một năm.

Xuống tàu, Vương Bàn Tử không màng đến dòng người đông đúc ở nhà ga, lớn tiếng hô: "Bắc Bình, tôi lại về rồi!" Thấy Bàn Tử chuẩn bị nhảy cẫng lên, Chu Du vỗ một cái vào gáy anh ta, mắng: "Sao vậy?

Dẫn mấy con bạch tuộc đỏ ra mừng vui à?" Hồ Ba Nhất cũng khẽ mắng Bàn Tử: "Đi ra ngoài một chuyến đầu óc bị úng nước à?

Không biết trong túi tôi có gì sao?" Bị Chu Du đánh, Vương Bàn Tử sớm đã phản ứng rồi.

Nghe vậy anh ta với vẻ mặt hối lỗi cầu xin hai người: "Hai vị đại gia, tôi sai rồi, tôi không ra ngoài quá lâu, nhớ nhà rồi.

Tôi sai rồi, tối nay tôi mời mọi người ăn ở Đông Tứ được không?" Chu Du và Hồ Ba Nhất tự nhiên không thể truy cứu thêm lúc đó, vừa

nãy đã gây chú ý rồi, nếu còn tiếp tục chắc chắn sẽ có người đến hỏi han.

"Tối nay thì thôi, về nhà nghỉ ngơi trước đã, chuyện đón tiếp để mai làm." Lúc này Hồ Ba Nhất nói: "Lão Chu, cứ để Khổng Tước đến đó trước đã.

Tôi và Bàn Tử tuy đổi chỗ, nhưng cũng mỗi người một phòng, không tiện lắm." Về điều này Chu Du cũng không có ý kiến, chỗ đó lớn mà, thêm mấy người nữa cũng đủ chỗ ở.

"Được, vậy Linh Nhi!" Lời của Chu Du vừa dứt, một đám người áo đen xuất hiện trước mặt mấy người, trực tiếp cung kính hành lễ với Hoắc Linh nói: "Tiểu thư, phu nhân mời cô về nhà." Hoắc Linh nghe vậy vẻ mặt lộ ra sự bất đắc dĩ nói: "Xem ra tôi phải về nhà trước rồi, anh Chu, có cơ hội tôi sẽ đến tìm anh sau." Hoắc Linh đi rồi, Chu Du nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương.

Thấy ánh mắt Chu Du, Tuyết Lỵ Dương trực tiếp nói: "Nhìn tôi làm gì?

Tôi mặc kệ đó, tôi muốn về nhà cùng anh, tối nay tôi đợi đó, đừng có chạy trốn." Hồ Ba Nhất vừa thấy muốn ăn cơm chó rồi, vội vàng nói: "Nếu vậy thì chúng ta chia ra thôi.

Tối mai tìm Bàn Tử mời ăn cơm, có chuyện gì thì ăn cơm xong rồi nói." Hồ Ba Nhất còn trực tiếp kéo Bàn Tử đi, không hề cho Chu Du cơ hội nói chuyện.

Hừ, ai thèm ăn thức ăn gia súc chứ.

Thấy vậy, Chu Du biết làm sao đây, trực tiếp dẫn Tuyết Lỵ Dương và Khổng Tước về nhà.

Chu Du về đột ngột, nhưng Diệp Nhất Tâm hiển nhiên đã quen rồi.

Thấy bên cạnh Tuyết Lỵ Dương có một cô bé, Diệp Nhất Tâm

theo bản năng nhìn Chu Du một cái.

Hết cách rồi, ai bảo người đàn ông của mình quyến rũ đến thế chứ.

Không ra ngoài một chuyến lại dẫn về một người phụ nữ, chẳng lẽ phụ nữ trong nhà sẽ không quá nhiều sao?

Diệp Nhất Tâm nghĩ vậy, nhưng vẫn cười chạy ra.

Tuyết Lỵ Dương ở đó cũng không còn ngại ngùng ôm Chu Du nữa, cô ấy ôm lấy Tuyết Lỵ Dương, rồi mới nhìn Khổng Tước một cái, hỏi Tuyết Lỵ Dương: "Chị Dương, đây là em gái nào vậy?" Diệp Nhất Tâm tuy hỏi vậy, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Chu Du.

Thấy vậy, Tuyết Lỵ Dương cười nói: "Không phải do tên khốn đó quyến rũ đâu, là Vương Bàn Tử đó.

Đi thôi, chúng ta vào nhà, sau này tôi sẽ ở lì trong đó đó, đừng có mà ghét bỏ chị Dương nha." Diệp Nhất Tâm nghe vậy vội vàng nói: "Không đâu chị Dương, em sớm đã đoán chị Dương sẽ đến rồi, ngay cả phòng cũng đã dọn dẹp xong cho chị rồi." "Con bé thối, không thấy anh về sao?

Cũng không biết ôm ôm người đàn ông của mình hả?" Diệp Nhất Tâm nghe vậy sắc mặt đỏ bừng, ngượng ngùng nói: "Anh Chu đừng trêu em nữa mà, anh biết em rồi." Chu Du nghe vậy cười cười, không trêu nữa.

Khổng Tước lần đầu tiên đến Bắc Bình, đặc biệt là ở trong một căn nhà lớn như vậy, nhất thời trong mắt cô bé tràn đầy sự tò mò.

Kiểu nhà này, ngay cả ở thành phố bên kia cũng không thấy được.

Tuyết Lỵ Dương kể cho Diệp Nhất Tâm nghe về chuyện của Khổng Tước, Diệp Nhất Tâm không như Vương Bàn Tử keo kiệt, đã là người nhà rồi thì chắc chắn phải chăm sóc tốt.

Cô ấy nói: “Chuyện Khổng Tước đi học em có thể giúp, chỉ là tình huống của Khổng Tước thì ở nội trú sẽ tốt hơn, trường em có thể tìm mối quan hệ thì hơi xa nhà chúng ta, e rằng cô bé một tuần chỉ về được một lần.” Khổng Tước nghe vậy vội vàng nói: “Không sao đâu ạ, con có thể tự chăm sóc được.” Chu Du nghe vậy gật đầu, nói: “Được, vậy chuyện đó cứ quyết định như vậy đi.

Hai đứa ngày mai dẫn con bé đi mua mấy bộ quần áo và đồ dùng học tập, lúc đó lão Hồ và Tuyết Lỵ xem, nền tảng của con bé hơi yếu, nhưng không đủ, e rằng chỉ có thể bắt đầu từ lớp một.” Cũng may là thời đại này tiểu học chỉ có hai môn chính là ngữ văn và toán học, không quá phức tạp.

Chỉ cần trước khi nhập học bồi dưỡng thêm một chút, chắc không khó để theo kịp các khóa học sau.

Khổng Tước nghe vậy tỏ ra khá phấn khích, hiển nhiên tràn đầy kỳ vọng vào trường học.

Tối đến Chu Du và Diệp Nhất Tâm trước tiên là một trận “tiểu biệt thắng tân hôn”, sau đó lại đi đến chỗ Tuyết Lỵ Dương.

Ban đầu Diệp Nhất Tâm để Chu Du đi đến chỗ Tuyết Lỵ Dương trước, nhưng Tuyết Lỵ Dương không đồng ý, cô ấy không muốn làm “khách át chủ”, nhưng cũng dặn Chu Du sau khi xong với Diệp Nhất Tâm thì phải đến tìm cô ấy.

Một đêm Tuyết Lỵ Dương cuối cùng cũng hoàn thành chuyện trong mơ với Chu Du, quá trình tuy ban đầu có chút đau khổ, nhưng tình hình sau đó còn tốt đẹp hơn nhiều.

Lúc này, cô ấy không còn quá quan tâm đến vấn đề lời nguyền nữa, thứ cô ấy muốn chỉ là nhiều hơn nữa.

Một đêm như ruộng hạn gặp mưa, tham lam hấp thụ.

Ngay cả cơ thể cường tráng của Chu Du cũng không chịu nổi, suýt chút nữa đã bị Tuyết Lỵ Dương làm cho mệt lử.

Chiều ngày hôm sau, khi Tuyết Lỵ Dương xuất hiện trước mặt Hồ Ba Nhất, mọi người suýt chút nữa không nhận ra.

Vương Bàn Tử với vẻ mặt ngơ ngác nhìn người phụ nữ trước mặt, người mà giữa lông mày và khóe mắt đều toát lên vẻ nhuận sắc, anh ta không nhịn được hỏi Hồ Ba Nhất: "Lão Hồ, tôi không hoa mắt đấy chứ?

Tuyết Lỵ Dương chẳng lẽ có một cô em gái sao?" Tuyết Lỵ Dương nghe vậy lườm Vương Bàn Tử một cái, nhưng một người vừa mới "lần đầu làm phụ nữ" hiển nhiên không biết ánh mắt đó quyến rũ và mê hoặc đến nhường nào.

Chương 167

Tuyết Lỵ Dương lúc này và Tuyết Lỵ Dương mà mọi người quen biết hoàn toàn không giống một người, không những trong từng cử chỉ, ánh mắt đều toát lên vẻ quyến rũ của người phụ nữ, mà thần sắc và giữa lông mày cô ấy cũng tràn đầy vẻ nhuận sắc, như thể đã gột rửa đi sự phồn hoa, rạng rỡ chói mắt.

“Đừng nói nữa, nếu trên đường mà gặp, một mình tôi chắc chắn còn không dám nhận ra.” Tuyết Lỵ Dương nghe hai người trêu chọc, cuối cùng không nhịn được nữa, cô giận dỗi nói: “Đủ rồi nha, nếu còn như vậy tôi sẽ kéo lão Chu và Tiểu Diệp đi đó.” “Đừng đừng đừng, đùa thôi, đùa thôi.

Không phải, bây giờ không đến mức một câu đùa cũng không nói được chứ.” Hồ Ba Nhất vừa dứt lời, Diệp Nhất Tâm cũng cười nói: “Không ngờ chị Dương thay đổi lớn thật, hôm nay em gặp chị cũng giật mình một phen đó.” Tuyết Lỵ Dương nghe vậy sắc mặt đỏ bừng, người nhà mình lại không thể nổi giận được, “Tiểu Diệp hư, cũng trêu chị, tin hay không chị sẽ xử lý em khi về nhà.” Ngay khi Chu Du trở về, khách sạn Tân Nguyệt đã nhận được tin tức, nhưng người của Tân Nguyệt không trực tiếp tìm đến mà sau khi côn nô đổi ca đã mang đến một lời nhắn.

Lời nhắn mong Chu Du có thời gian ghé qua một chuyến để thanh toán nợ nần.

Đúng là cái kiểu "thanh toán nợ nần" của họ, nhưng Chu Du cũng không quá bận tâm, hiện tại hai bên là quan hệ hợp tác, mặt mũi ai cũng phải giữ.

Chu Du nói với côn nô rằng mình sẽ ghé thăm sau ba ngày nữa!

Ba ngày chủ yếu để xử lý Mộ Trần Châu, còn về số hàng kia, tuy Đại Kim Nha cũng có thể thẩm định giá đồ cổ, nhưng về phương diện này ai có thể hơn khách sạn Tân Nguyệt chứ?

Dù sao thì đồ cũng cần bán ra, người bình thường thật sự không thể đưa ra giá chính xác.

Đáng tiếc là chiếc Tước Linh Ngọc Y không được mang ra, món đồ đó ngay cả ở thời đại đó cũng cực kỳ hiếm thấy, một khi xuất hiện, giá trị e rằng không kém gì ngọc tỷ của đế vương, tuy chắc chắn không bằng truyền quốc ngọc tỷ, nhưng cũng sánh ngang với ngọc tỷ khác.

Chuyện Mộ Trần Châu không được phép sai sót, vì vậy Chu Du và Tuyết Lỵ Dương đã cùng nhau giải quyết.

Quá trình giải Mộ Trần Châu rất phức tạp, riêng việc kiểm tra quét lại đã mất một ngày.

Để đảm bảo an toàn, tất cả đều được cắt lát đại khái, mỗi lần cắt trước đều quét lại một lần nữa để đảm bảo vị trí không thay đổi.

Cuối cùng, Mộ Trần Châu đã được giải ra sau hai ngày.

Chu Du nhìn Mộ Trần Châu lớn hơn quả trứng gà một chút không khỏi cảm thán, Hiến Vương quả nhiên đủ độc ác, một món đồ lớn như vậy mà lại nhét vào miệng, e rằng lúc đó miệng đã bị xé toạc ra rồi.

Mộ Trần Châu được giải quyết, Chu Du cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ khi vật ở bên mình mới có cảm giác an toàn.

Ngày thứ hai sau khi giải Mộ Trần Châu, Chu Du đến chỗ Đại Kim Nha, hỏi về tấm kim tơ quyên bạch kia.

Bí mật trên kim tơ quyên bạch đã được Đại Kim Nha giải được một phần, Đại Kim Nha cũng không úp mở với Chu Du, trực tiếp mở

miệng nói: “Địa điểm của Quỷ Tỳ tôi đã giải ra rồi, chỉ là có một vài thứ trên đó tôi vẫn chưa giải hết.

Món đồ đó hình như là một bản đồ, cũng không biết có phải là bản đồ địa cung Phượng Hoàng Sơn kia không.” “Phượng Hoàng Sơn?” “Đúng vậy, tôi đã tra tư liệu, cả nước có không ít nơi gọi là Phượng Hoàng Sơn.

Tôi cũng xem bản đồ Minh triều, trên bản đồ đó chỉ có một nơi gọi là Phượng Hoàng Sơn.

Món đồ này là do đại sư phong thủy Cuồng Tàng Hải thời Minh làm, nếu tôi không nhầm, cũng nên lấy bản đồ Minh triều làm tiêu chuẩn.” Đại Kim Nha liền trải một tấm bản đồ ra, mở miệng nói: “Chu gia xem, bản đồ thời Minh, có Phượng Hoàng Sơn.

Nằm ở dãy núi Trường Bạch, độ cao khoảng 800 mét, nhưng bây giờ có một vấn đề.” Chu Du nghe vậy liền ngẩn người, ngẩng đầu hỏi: “Có vấn đề gì?” “Vấn đề là nơi đó đã được phát triển thành khu du lịch, e rằng muốn vào núi sẽ rất phiền phức.” Đúng là rất phiền phức, xem ra chỉ có thể vào núi vào ban đêm.

Chu Du gật đầu, mở miệng nói: “Đã như vậy thì chỉ có thể vào núi vào ban đêm thôi, tuy có hơi phiền phức nhưng cũng đành chịu.” “Ừm!

Chỉ là đường hầm e rằng cũng không dễ đào.” Chu Du cũng bất lực với điều này, nếu là núi đất thì tốt, nhưng đây rõ ràng là một ngọn núi đá.

Chưa nói đường hầm có dễ đào hay không, một khi xử lý đá không tốt sẽ gây ra tiếng động lớn.

Nếu có cơ quan, liệu việc kích hoạt cơ quan có gây ra tiếng động lớn không?

“Cứ đi một bước xem một bước vậy, đến lúc đó rồi tính.

Bản đồ trong quyên bạch đã giải ra chưa?" "Chưa, bản đồ phức tạp, e rằng phải mất ba tháng mới giải ra được." Chu Du nghe vậy hơi khựng lại, mở miệng nói: "Đã vậy thì không cần bận tâm nữa, đến lúc đó tôi sẽ liệu cơ ứng biến vậy.

À, tôi nói cho anh biết, ngày mai tôi phải đi gặp Doãn Thiên Tuyết.

Thông báo cho lão Hồ và lão Vương, mang tất cả đồ đạc theo, tiện thể giám định và bán chúng luôn.

Chuyện này giao cho anh phụ trách đi, hoa hồng trích mười phần trăm là được." "Được, vậy cảm ơn Chu gia!" "Khách khí làm gì, anh em trong nhà mà.

Thôi, vậy tôi đi trước đây." Khi Chu Du về nhà, chuyện Khổng Tước Diệp Nhất Tâm cũng đã lo liệu xong, trường học là Trường Trung học Trực thuộc Bắc Lý ở khu Tây.

Trường trung học này đa phần là con cái của công nhân viên chức, lứa đầu tiên được thành lập cho con em bình dân, đến nay đã hơn 30 năm.

Diệp Nhất Tâm giờ đây đã biến thành một nữ doanh nhân, vì là cựu học sinh nên cũng có quyên tặng cho trường, nhờ vậy mới có thể sắp xếp Khổng Tước vào trường trung học trọng điểm.

Ngày Khổng Tước nhập học được ấn định là nửa tháng sau, khoảng thời gian này Tuyết Lỵ Dương vẫn luôn dạy dỗ kiến thức cho Khổng Tước.

Tuy Khổng Tước sống trên núi nhưng rất thông minh, nửa tháng là đủ để hoàn thành kiến thức tiểu học một cách suôn sẻ.

Còn kiến thức trung học thì chỉ có thể bổ sung khi nhập học, mọi việc Diệp Nhất Tâm cũng đã giúp sắp xếp xong.

Ngày hôm sau, Chu Du dẫn theo Hồ Ba Nhất và Đại Kim Nha ba

người một lần nữa lên xe đi đến khách sạn Tân Nguyệt.

Diệp Nhất Tâm có công việc phải bận, Tuyết Lỵ Dương thì không quan tâm mấy chuyện này, càng thích dạy dỗ Tiểu Khổng Tước học tập.

Lần đầu làm cha dường như tình phụ tử có chút bùng nổ, dáng vẻ từ ái, dịu dàng, thân thiết đó khiến Chu Du còn nghi ngờ không phải cô ấy sắp có con sao.

Một điểm dường như cũng được chứng thực vào buổi tối, nàng không lúc nào không chèn ép tôi, may mà thể lực tôi không tồi, mới chịu đựng được hỏa lực của đối phương.

Đến khách sạn Tân Nguyệt, Doãn Thiên Tuyết đang dẫn theo hai tiểu gia hỏa đợi mọi người.

Khi Chu Du mở cửa xe, bé con Thanh Thanh Mạn nhanh chóng chạy đến, trực tiếp ôm lấy chân Chu Du.

Nhưng Chu Du làm sao có thể để đối phương ôm chân được, liền khom lưng bế Thanh Thanh Mạn lên.

Chương 168

Cô bé nhẹ bỗng, mái tóc dài xõa vai, mặc trang phục cổ điển, trông tuy nhỏ nhưng lại có nét đẹp của một mỹ nhân cổ điển.

Kể từ lần gặp mặt trước đã hơn nửa tháng, cô bé cũng ngày càng bám người.

Không thể không một lần nữa cảm thán sự thành công của khách sạn Tân Nguyệt trong việc huấn luyện người, e rằng đã bị tẩy não rồi.

Vương Bàn Tử nhìn thấy, khóe miệng giật giật, liền vỗ ngực, bực bội mở miệng nói: "Không biết vì sao tôi thấy chua chát quá." Lời của Bàn Tử vừa dứt, thấy Thanh Thanh Mạn xinh đẹp cau mày, rõ ràng giọng nói lớn của Bàn Tử khiến cô bé có chút khó chịu.

Chu Du nhìn thấy, liền lấy ra một cặp nút tai, tuy nút tai không thể cách âm hoàn toàn nhưng có thể lọc bỏ sáu bảy mươi phần trăm âm thanh, sẽ khiến Thanh Thanh Mạn dễ chịu hơn nhiều.

Nhưng Thanh Thanh Mạn nhìn nút tai tuy nhận lấy, nhưng lại lắc đầu, nhẹ nhàng nói: "Cảm ơn chủ nhân, nhưng không cần đâu ạ!

Thầy giáo dạy con phải trải qua, trong môi trường ồn ào vẫn phải nghe được những âm thanh con cần nghe thì mới xuất sư được." Vương Bàn Tử nghe vậy chớp chớp mắt, ý gì?

Giọng tôi lớn sao?

Tôi bình thường đủ nói chuyện thôi, có hét đâu chứ hả?

Tuy Chu Du không mở miệng, nhưng Hồ Ba Nhất vỗ vỗ Bàn Tử, ghé tai Bàn Tử nói: "Nói nhỏ thôi, đừng dọa sợ con nhà người ta." Lúc đó Doãn Nam Phong đi tới bĩu môi, nhìn sang một bên, có chút kiêu ngạo chìa tay ra.

Lần trước Chu Du đi đã đặc biệt chào hỏi cô bé, nên cũng không gây phiền phức cho Chu Du.

Chu Du đã biết, đương nhiên đã chuẩn bị sẵn, liền đặt một nắm kẹo mút vào tay Doãn Nam Phong, sau đó lại lấy ra một nắm tương tự đưa cho Thanh Thanh Mạn.

Thấy đã có thứ mình muốn, Doãn Nam Phong mới lộ ra nụ cười.

Nhìn cảnh này, Doãn Thiên Tuyết một chút cũng không có ý ngăn cản, người lớn trong nhà đã bàn bạc kỹ rồi, sẽ tác hợp Doãn Nam Phong và Chu Du.

Còn về việc Chu Du có lừa dối không, cô ấy không lo lắng, đợi Doãn Nam Phong trưởng thành ít nhất cũng phải mười năm nữa, đến lúc đó nếu Chu Du có dấu hiệu già nua, vậy cô ấy sẽ cho Chu Du biết thế nào là cơn thịnh nộ của nhà họ Doãn.

"Đi thôi, vào trong." Bốn người Chu Du gật đầu, đi theo Doãn Nam Phong vào khách sạn Tân Nguyệt rồi ngẩn người.

Hiện tại đã là lúc mở cửa hàng, nhưng trong khách sạn Tân Nguyệt lại không có ai.

"Hôm nay khách sạn Tân Nguyệt nghỉ kinh doanh sao?" Doãn Thiên Tuyết cười nói: "Đúng vậy, lần trước cuộc nói chuyện của tôi tuy không ai nghe thấy, nhưng thính nô đã phát hiện có người đang giám sát.

Để an toàn, nên hôm nay khách sạn Tân Nguyệt không đón khách." Biết là vì nhà họ Hoắc, Chu Du gật đầu, cũng không nói gì.

Nhưng lại không biết, ngoài nhà họ Hoắc, có hai nhóm người đang giám sát, hai nhóm người đó đều đến từ nước ngoài.

Mấy người vào phòng bao số một, sau đó lại có mấy côn nô lấy thiết bị ra kiểm tra lại căn phòng, rồi mới đóng cửa rời đi.

Nhìn thấy cảnh này, Vương Bàn Tử càu nhàu: "Bà chủ, làm cứ như điệp viên hẹn hò vậy, quá khoa trương rồi đấy." "Khoa trương sao?

Khách sạn Tân Nguyệt của tôi luôn đặt an toàn lên hàng đầu, an toàn là nguyên tắc quan trọng nhất.

Được rồi, tôi cũng không vòng vo nữa, lần này có thu hoạch gì không?" Chu Du nghe vậy mở miệng nói: "Có chút thu hoạch, ba viên trường sinh bất lão dược, ngoài ra còn có một tấm kim tơ bạch thư, và một Long Cốt Thiên Thư." "Trên kim tơ bạch thư có ghi rằng trên núi Côn Luân có một Mẫu Cung của Tây Vương Mẫu, có thể kích hoạt dược lực, vì vậy nếu muốn kích hoạt dược lực e rằng phải tự mình đi một chuyến Côn Luân Sơn." Doãn Thiên Tuyết nghe vậy không chút chần chừ, đã có quyết định từ sớm khi lấy được trường sinh bất lão dược.

"Được thôi!

Khi nào xuất phát?" "???" Chu Du nghe vậy khựng lại, ngạc nhiên mở miệng nói: "Tôi có cần xuất phát đâu?" Doãn Thiên Tuyết nghe vậy, trong mắt lóe lên sự sắc bén, giọng nói thay đổi: "Cậu đang đùa tôi sao?" Chu Du nghe vậy, liền xua tay, phủ nhận: "Đừng mà, tôi có đùa đâu, đừng có vu oan cho người khác." Trong chớp mắt, ngay cả Doãn Thiên Tuyết đang tức giận cũng mặt hơi đỏ, biết mình đã nói sai, nhưng lại không lùi bước mà nhìn chằm chằm Chu Du, lạnh lùng mở miệng nói: "Cậu biết ý tôi là gì." Chu Du nghe vậy cũng thu lại nụ cười trên mặt, mở miệng nói: "Tôi không nói không đi, nhưng không phải bây giờ, ít nhất năm nay tôi không đi được, nếu nhất định phải đi, vậy thì chỉ có thể tổ chức người.

Tiếp theo tôi phải đi một chuyến Phượng Hoàng Sơn, xong xuôi phải đi Lâu Lan và Nội Mông, sau đó mới xem xét những nơi khác."

Chu Du nói xong, nhìn Doãn Thiên Tuyết đột nhiên hỏi: “Cô gấp vậy sao?

Nếu gấp có thể uống thuốc trực tiếp.

Tôi nhớ tôi đã nói với cha cô rồi, tác dụng phụ của thuốc, trong tình huống đã biết ít nhất năm năm mới phát tác.” Doãn Thiên Tuyết nghe vậy hít một hơi sâu, cũng không nói gì nữa, trực tiếp từ trong tay áo lấy ra một cái hộp, đổ trường sinh bất lão dược ra, sau đó uống với nước ngay trước mặt Chu Du.

Nếu Chu Du lừa dối tôi, tôi chết cũng sẽ kéo theo cả khách sạn này chôn cùng.” Doãn Thiên Tuyết nói xong, người liền đứng dậy, vừa đi, Chu Du mở miệng nói: “Tuy không biết vì sao cô gấp, nhưng yên tâm đi, năm sau, tôi nhất định sẽ dẫn cô đến Côn Luân.” Sắc mặt Doãn Thiên Tuyết nhìn khá hơn nhiều, “Nhớ kỹ đấy!” Chu Du tiếp tục nói: “Mà lần đào mộ tiếp theo tôi cần một 'tai mắt', cô giúp tôi tìm 'tai mắt' tốt nhất của khách sạn Tân Nguyệt đi.” Thanh Thanh Mạn nghe vậy kéo kéo áo Chu Du, giọng nói trong trẻo nói: “Thanh Thanh Mạn là giỏi nhất!” Chu Du nghe vậy cười cười, trực tiếp véo véo má cô bé, mở miệng nói: “Tôi biết Thanh Thanh Mạn giỏi nhất, nhưng Thanh Mạn không phải chưa xuất sư sao?” Chưa đợi Thanh Thanh Mạn mở miệng, Doãn Thiên Tuyết đã nói: “Đưa con bé đi đi!

Khách sạn Tân Nguyệt của tôi không có ai giỏi hơn 'tai mắt' của con bé đâu.

Thiên phú, không liên quan đến tuổi tác.” “Theo cậu cũng có thể làm sâu sắc thêm mối liên hệ giữa hai người.

Còn về việc huấn luyện cũng không cần lo lắng, những gì có thể dạy tôi đều đã dạy hết rồi, bây giờ cần dùng thuốc thôi.

Tôi sẽ chuẩn bị sẵn cho con bé ba tháng thuốc, tin rằng cũng đủ cho chuyến thám hiểm lần này rồi.” Chu Du nghe vậy ngẩn người.

Nhìn Thanh Thanh Mạn đầy mong đợi, anh mới gật đầu.

“Đã vậy thì Thanh Thanh Mạn hôm nay tôi đưa con bé đi.” “Được!” Doãn Thiên Tuyết nói xong, quay người nói với một thính nô: “Đi đến chỗ giáo sư lĩnh bốn tháng thuốc.” “Vâng, tiểu thư.” Lúc đó Doãn Nam Phong nói: “Anh đi ba tháng sao?

Vậy em sẽ không có kẹo ăn ba tháng sao?” Chu Du nghe vậy lại lấy ra một nắm kẹo đưa cho Doãn Nam Phong đồng thời nói: “Anh sẽ cố gắng về sớm, ba tháng có lẽ là thời gian dài nhất.

Trẻ con ăn nhiều kẹo không tốt, đợi anh về rồi ăn tiếp nhé.” Doãn Nam Phong trầm mặc một lúc, rồi gật đầu, nhận kẹo xong đi về phía Doãn Thiên Tuyết.

Nhìn thấy cảnh đó, Doãn Thiên Tuyết nói: “Hai người cứ ngồi đây một lát đi, tôi đi thay quần áo rồi ra.

Thính nô, đi mang những món ăn đã chuẩn bị sẵn lên đi.” Doãn Thiên Tuyết dặn dò xong rồi tiếp tục nói với mấy người: “Có chuyện gì lát nữa vừa ăn vừa nói.” Doãn Thiên Tuyết, thực ra cũng không nhất thiết phải thay quần áo, vì cách làm vừa nãy khiến không khí có chút gượng gạo.

Dành chút thời gian để mọi người hòa hoãn sẽ tốt hơn.

Doãn Thiên Tuyết đi một tiếng đồng hồ, có thể thấy phụ nữ thay quần áo phiền phức đến mức nào.

Đợi thức ăn dọn đầy đủ, Doãn Thiên Tuyết mới quay lại.

Chương 169

Ngồi xuống sau đó, Doãn Thiên Tuyết trực tiếp nói: "Chu Du, chuyện vừa nãy mong cậu đừng để ý.

Tôi tự phạt một chén." Chu Du gật đầu cũng không để tâm, mở miệng nói: "Lần này nơi tôi muốn đi là Phượng Hoàng Sơn, nhưng nơi đó đã được phát triển thành khu du lịch.

Cách của tôi là lợi dụng trời tối lẻn vào, nhưng không biết bà chủ Doãn có thể cho một cách tốt hơn không.

Dù sao nơi đó cũng không ít người, là một dãy núi, nếu chỉ dựa vào ban đêm có lẽ hơi phiền phức." Doãn Thiên Tuyết nghe vậy trầm mặc một lúc rồi nói: "Cách thì có, nhưng cần huy động một lượng lớn nhân lực, vật lực và các mối quan hệ, vì vậy nếu cậu muốn tôi giúp, thì viên trường sinh bất lão dược kia, tôi muốn một viên." Chu Du nghe vậy gật đầu, không từ chối mà đồng ý.

"Được.

Vừa hay tôi phân phối nội bộ xong cũng thực sự có dư một viên, có thể đưa cô!" Doãn Thiên Tuyết nghe vậy nở nụ cười, "Vậy thì chốt nhé!" "Ừm, ngày mai tôi sẽ giao thuốc cho thính nô, đợi khi đổi ca thì đưa cho cô." Doãn Thiên Tuyết nghe vậy gật đầu, đối với điều này Doãn Thiên Tuyết cũng không nghi ngờ gì.

Thính nô và côn nô bảo vệ Chu Du đều làm việc 8 tiếng một ca, đảm bảo trạng thái tinh lực tốt nhất, khi trở về đương nhiên cũng tám người một nhóm, cũng không sợ sẽ bị thất lạc.

Doãn Thiên Tuyết nói về mối quan hệ hợp tác giữa hai người, cảm thấy rằng người của Doãn gia giám sát Chu Du nên được nhắc nhở, liền mở miệng nói: "Tuy không biết cậu đã phát hiện ra chưa, nhưng

với tư cách là bạn bè tôi phải nhắc nhở cậu cẩn thận, tổng cộng có ba nhóm người đang giám sát cậu, trong đó có hai nhóm đến từ thế lực nước ngoài, không phải người trong Cửu Môn." Thế lực nước ngoài?

"Vậy nên khi thám mộ nhất định phải cẩn thận hết sức, có thể cậu không chỉ phải đối mặt với cơ quan cạm bẫy bên trong mộ thất, cũng không chỉ một số thứ linh dị, mà còn có những mũi tên lạnh từ phía sau.

Chu Du không nói gì, vậy mà lại có hai nhóm người đang theo dõi, đặc biệt là hai nhóm thế lực nước ngoài.

Một nhóm thì có thể đoán được, chắc là người của Uông gia.

Vẫn luôn tiềm phục trong Cửu Môn, đối với hành động bất thường của nhà họ Hoắc lần này, việc cử người giám sát cũng có thể hiểu được.

Nhưng ngay cả khi không có sự tham gia của nhóm thế lực nước ngoài còn lại, Chu Du vẫn đoán được một nhóm người kia đại khái là ai?

Nếu không nhầm thì chắc là Cừu Đức Khảo rồi.

Cừu Đức Khảo tuy đã rời khỏi Thiên Triều, nhưng tai mắt của hắn vẫn luôn theo dõi, trước đây trong Hải Để Mộ đã có bóng dáng của hắn.

Rõ ràng Cừu Đức Khảo cũng không phải người bình thường, xuất hiện ở thời đại của Trương Đại Phật Gia, lúc đó hắn không còn trẻ nữa, vậy mà nhiều năm trôi qua, thậm chí hai mươi năm sau vẫn chưa chết, xem ra hắn đã tìm được trường sinh bất lão dược từ mộ thi huyết thời Chiến Quốc." Đã Cừu Đức Khảo có được trường sinh bất lão dược, vậy thì việc giải Liên Hoàn nhất định là giả.

Cừu Đức Khảo có thể vì phát hiện ra một số thay đổi, biết rằng

chỉ có trường sinh bất lão dược là không đủ, vì vậy sau này mới để A Ninh luôn đi tìm kiếm một số tin tức.

Thất Tinh Cung, Hải Để Mộ, Vụ Ẩn Thôn, tất cả đều chỉ về Cuồng Tàng Hải và Mẫu Cung Tây Vương Mẫu.

"Được, tôi biết rồi, tôi sẽ cẩn thận.

Ngoài ra, hậu phương trong nhà phải tiếp tục giúp đỡ tôi nhé." Doãn Thiên Tuyết cười gật đầu nói: "Yên tâm đi, tôi có cách của mình, tôi nhất định sẽ giúp cậu chăm sóc hậu phương, ngay cả khi giúp cậu hoàn thành trường sinh." "Tôi sẽ không rút cầu khi qua sông.

Thế này đi, chúng ta làm một giao ước.

Chỉ cần cậu còn sống, hậu phương của cậu sẽ do khách sạn Tân Nguyệt của tôi phụ trách." Chu Du nghe vậy căn bản không tin hoàn toàn, miệng phụ nữ, thường không khác gì lời ma quỷ.

Chẳng phải mẹ của Trương Vô Kỵ có câu nói đó sao, phụ nữ càng xinh đẹp thì càng dễ lừa gạt.

Nhưng trước khi chưa giúp đối phương hoàn thành trường sinh, giao ước này tuyệt đối sẽ không giảm giá.

"Được, vậy đa tạ cô." Đàm phán xong việc chính, mục đích của chuyến đi khách sạn Tân Nguyệt lần này cơ bản đã kết thúc, nhất thời mọi người đều vui vẻ dùng bữa, rõ ràng chủ và khách đều hoan hỉ.

Khi Chu Du đưa Thanh Thanh Mạn về nhà, Thanh Thanh Mạn đột nhiên kéo kéo tay Chu Du, mở miệng nói: "Chủ nhân, anh có ghét bỏ con không?

Giống như chủ nhân của con đã giao con cho người khác." Chu Du nghe vậy ngẩn người, mang theo sự xót xa và thương hại, cuộc đời cô bé từ khi được phát hiện có lẽ đã là một bi kịch rồi.

“Yên tâm đi, đã là người của tôi, cả đời này đều là người của tôi.

Tuy nói vậy có hơi bệnh hoạn, nhưng Thanh Thanh Mạn sau này đều là người nhà của anh.

Sống cũng vậy, chết cũng vậy, ngay cả biến thành quỷ, cũng là quỷ của anh.” Thanh Thanh Mạn tuy không biết “bệnh hoạn” là ý gì, nhưng lại hiểu rõ nội dung lời nói của anh.

Không những không sợ hãi, ngược lại còn nở nụ cười, ngoan ngoãn gật đầu.

Trẻ con càng có kinh nghiệm sống càng sớm trưởng thành, Thanh Thanh Mạn tuy nhỏ nhưng lại không hiểu biết ít hơn trẻ con trung học.

“Vâng, Thanh Thanh Mạn mãi mãi là người của chủ nhân.” Nghe vậy, Chu Du có chút lầm bầm về cách xưng hô “chủ nhân” đó, nhưng ai cũng không biết tự ý đổi có tốt không, nên đành cố gắng chịu đựng sự sến sẩm và chờ đợi độc giả bình luận.

Đối với sự xuất hiện bất ngờ của Thanh Thanh Mạn, những người phụ nữ trong nhà đều tràn đầy tình mẫu tử, nhưng Thanh Thanh Mạn lại nhíu mày trốn ra sau lưng Chu Du.

Tuy không đến mức ghét bỏ, nhưng cũng không thể nói là thích, cứ như trong thế giới của cô bé chỉ có một mình Chu Du vậy.

Ban đêm Thanh Thanh Mạn ngủ một mình, trong học đường cô bé đã học được cách độc lập, nhưng đêm đó Thanh Thanh Mạn lại không ngủ ngon.

Nghe một đêm tiếng ca cao thấp cô bé chỉ biểu thị: “Bé con khó quá, ngủ cũng không được yên.” Cứ vậy, lại tò mò hình dung ra từng khung cảnh.

Đáng tiếc cô bé không có kiến thức về phương diện đó, căn bản

không đoán được đó là cảnh gì.

Ngày hôm sau Chu Du nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của Thanh Thanh Mạn thì hơi khựng lại.

Xong rồi, quên mất thính lực phi phàm của cô bé.

Anh xót xa bế Thanh Thanh Mạn lên, hỏi: "Thanh Mạn tối qua không ngủ ngon đúng không, có muốn đi ngủ thêm một lát không?" Thanh Thanh Mạn nghe vậy lắc đầu, mái tóc mềm mại tung bay, chỉ nghe thấy giọng nói đặc biệt của cô bé tò mò hỏi: "Chủ nhân, con có làm sai gì khiến chủ nhân tức giận không?

Nhưng chủ nhân đánh nhau cả đêm chắc cũng đã nguôi giận rồi chứ?

Nếu chủ nhân tức giận, có thể đánh Thanh Thanh Mạn mà." Ngay lúc đó, hai cô gái đang ăn uống "phụt" một tiếng phun thức ăn ra ngoài, nhất thời sắc mặt đỏ bừng đáng sợ, cảm giác như sắp bốc khói.

Chương 170

Xong rồi, làm mất mặt cả người lớn lẫn trẻ con rồi, không còn mặt mũi nào nữa.

Hai người vội vàng đứng dậy, mỗi người chạy về phòng mình.

Thanh Thanh Mạn chớp chớp đôi mắt to tròn, nhìn Chu Du ngây thơ hỏi: "Con nói sai sao?" Chu Du khóe miệng giật giật, lộ ra nụ cười khổ, sau đó nói với Khổng Tước ở một bên: "Khổng Tước, đi mang chút đồ ăn cho hai chị đi." "Vâng!" Chu Du mới nói với Thanh Thanh Mạn: "Thanh Mạn không nói sai, chỉ là người lớn bị phạt thì sẽ cảm thấy không tiện.

Nhưng không bị phạt, là chuyện chỉ những người cực kỳ thân thiết mới làm được.

Thanh Mạn còn nhỏ, lớn lên rồi sẽ hiểu." "Chuyện chỉ những người cực kỳ thân thiết mới làm được sao?

Vậy chủ nhân sẽ làm gì với con?" Chu Du nghe vậy khựng lại, tuy nói những lời này với một đứa trẻ 7 tuổi là rất quỷ dị, nhưng Chu Du không thể làm tổn thương trái tim trẻ thơ.

Ừm, tuyệt đối sẽ không thừa nhận chuyện quỷ dị này đâu, tất cả đều vì trẻ con.

Ừm, đúng vậy!

Vì trẻ con!

"Đợi Thanh Mạn lớn rồi, sẽ biết!" "Lớn sao?" Thanh Thanh Mạn nhẹ giọng lẩm bẩm nhìn Chu Du một cái, dường như phải rất lâu nữa.

Chu Du ở Bắc Bình một tháng mới rời đi, sở dĩ như vậy là vì

muốn dạy Thanh Thanh Mạn pháp môn Thính Lôi Định Huyệt.

Đương nhiên đó chỉ là một cách gọi, Thính Lôi Định Huyệt đối với Thanh Thanh Mạn không chỉ là định huyệt, hai tai cô bé có lẽ chỉ cần một tiếng nổ là có thể thăm dò rõ ràng toàn bộ huyệt mộ của hoàng lăng.

Nếu không Thính Lôi Định Huyệt đã thất truyền cùng với sự biến mất của truyền nhân Tá Lĩnh, ngay cả khách sạn Tân Nguyệt cũng không tìm được cách học tuyệt kỹ này, nếu không e rằng các huyệt mộ trong thiên hạ sớm đã không còn chỗ ẩn nấp trong tai cô bé.

Đương nhiên, sở dĩ ở lại lâu như vậy là vì mối quan hệ với khách sạn Tân Nguyệt.

Khách sạn Tân Nguyệt không hổ là một thế lực lớn ở Bắc Bình, đã huy động các mối quan hệ, kiên quyết đưa Phượng Hoàng Sơn vào dự án trùng tu.

Trùng tu miếu vũ và xây dựng lại đường sá.

Có một lớp vỏ bọc như vậy, có thể danh chính ngôn thuận thực hiện việc khai thác Phượng Hoàng Sơn.

Khổng Tước đã đi học nửa tháng trước, Tiểu Ca cũng đã đến mấy ngày trước.

Tiểu Ca đến hơi muộn, chủ yếu là vì Trần Văn Cẩn và Tề Vũ đã chọn thế thân, nên Tiểu Ca đã giúp sắp xếp.

Hai người vừa gặp mặt, Tiểu Ca đã mang đến cho Chu Du tin tức về người vợ thứ ba.

"Bất tử bất diệt, cận tại nhãn tiền, viễn tại thiên biên, phượng hoàng niết bàn, duyên phận phương thành." Tề Vũ vì xem quẻ một tin tức này mà lại phun máu một lần nữa, không khỏi khiến Tề Vũ lại mắng Chu Du một trận.

Sao không có việc gì lại cứ để Tiên Thiên Thần Thai linh nghiệm, cho rằng mình sống lâu quá à?

Còn Trần Văn Cẩn, chỉ truyền đạt cho Chu Du một tiếng "cẩn thận".

Khi Chu Du biết tin này, lại không hề bất ngờ về sự lựa chọn của hai người, anh đã sớm đoán được, chỉ có Hoắc Linh vì thay đổi mà không chọn thế thân.

Còn Hoắc Linh, sau khi về nhà cũng không ra ngoài nữa, rõ ràng nhà họ Hoắc đã quản lý cô bé nghiêm ngặt hơn, đến mức không tìm được cơ hội trốn thoát.

Lần này tổng cộng có sáu người xuất phát, ngoài Chu Du và Tiểu Ca còn có Hồ Ba Nhất, Tuyết Lỵ Dương, Vương Bàn Tử và Thanh Thanh Mạn.

Tuy Thanh Thanh Mạn nhỏ bé, trông có vẻ vướng víu, nhưng lại là người hữu dụng nhất ngoài Tiểu Ca.

Ngay cả Hồ Ba Nhất cũng không thể sánh bằng Thanh Thanh Mạn, vì kỹ năng của Chu Du và Hồ Ba Nhất có phần trùng lặp, Hồ Ba Nhất ngoài việc làm thêm một đôi mắt, phát hiện những thứ có thể bị bỏ sót, thì những nơi có thể giúp đỡ không quá nhiều.

Lần này địa điểm không quá xa, nhưng cũng mất hai ngày mới đến nơi.

Đầu tiên từ Bắc Bình đến Liêu Đông, sau đó chuyển đến Phượng Thành.

Ở Phượng Thành, mọi người nghỉ ngơi một ngày, sau đó mới lên Phượng Hoàng Sơn.

Phượng Hoàng Sơn lúc này đã bị phong tỏa, ngoài đội thi công của Doãn gia, không thấy bất kỳ người ngoài nào, tất cả mọi người đều đã

bị đuổi đi.

Có thể nói chỉ cần không làm quá lố, nhất định sẽ không có ai phát hiện.

Doãn Thiên Tuyết có khách sạn Tân Nguyệt phải trông coi, đương nhiên không thể đi lung tung, ở đây có một người của Doãn gia phụ trách thi công, những người ở đây đều là người dưới quyền của gia đình, an toàn và đáng tin cậy.

Đương nhiên việc khai thác chỉ là bề ngoài, nên hành động của họ vẫn phải tiến hành bí mật.

Chu Du đến nơi, không vội vàng hành động, anh và Hồ Ba Nhất trước tiên thăm dò địa hình.

Hai người càng nhìn, ánh mắt dần dần hội tụ về một chỗ.

Hồ Ba Nhất trực tiếp mở miệng nói: "Lão Chu, anh nhìn chỗ này đi, âm dương giao hòa, ngũ hành đầy đủ.

Tuy không có long, nhưng lại có phượng.

Núi đột ngột dựng đứng, như phượng hoàng giương cánh, như phượng hoàng hót trên núi, quả thực là một vùng đất phong thủy bảo địa." "Bảo địa này không chỉ đối với âm huyệt, mà đối với dương huyệt cũng cực kỳ hiếm thấy.

Chẳng trách ở đây có nhiều động phủ của đạo trưởng như vậy, nếu tôi tu đạo, e rằng cũng sẽ chọn nơi này thôi." Chu Du gật đầu, bổ sung: "Thực ra ở đây cũng có long mạch, không biết anh có phát hiện ra không?

Ở đây có thế Càn Khôn Tái Tạo.

Không biết anh còn nhớ Đồ Thôi Bối của Viên Thiên Cương và Lý Thuần Phong không?

Chương 171

Càn Khôn Tái Tạo ở Giác Kháng, sở dĩ là Giác Kháng, là thất túc đầu tiên của Thương Long phương Đông, cũng là đầu rồng." "Vì vậy nơi này thực ra có long mạch, địa điểm Càn Khôn Tái Tạo ẩn chứa vị trí đầu rồng của long mạch, chỉ là long mạch rất ẩn tế bị che giấu." Hồ Ba Nhất nghe vậy cầm la bàn xem xét, quả nhiên như Chu Du nói, gật đầu khẳng định: "Không ngờ tôi không phát hiện ra long mạch ẩn, anh vừa nói một cái, quả nhiên phát hiện ra long mạch ẩn trong đó.

Lấy long mạch sinh càn khôn, đại tự nhiên quả nhiên thần kỳ vô cùng." Chu Du cười cười: "Hà cớ gì long mạch sinh càn khôn, thêm phượng hoàng hót trên núi, có thể nói là Long Phượng Trình Tường, mộ chủ nhân e rằng cũng phi thường nhân.

Cuồng Tàng Hải có thể tìm được mộ này, cũng lợi hại thật!" "Chỉ là không biết rốt cuộc là mộ ai?

Những người dân làng gần đó lại chưa từng nghe nói gần đây có mộ, e rằng niên đại đã rất lâu rồi." Niên đại càng lâu càng có nghĩa là nguy hiểm, những ngôi mộ có niên đại lâu đời không được người đời biết đến đa phần là mộ của những nhân vật hiểm ác.

Đương nhiên, nhân vật hiểm ác nhất trong lịch sử kia ở Càn Lăng, chết đã ngàn năm, rõ ràng biết mộ ở đâu, nhưng lại không ai có thể đào, không ai dám đào.

Chu Du gật đầu, mở miệng nói: "Mộ thời Minh được bảo tồn rất hoàn hảo, thậm chí có thể sau khi phong mộ môn còn chưa từng mở ra sao?

Đương nhiên, đó cũng chỉ là phỏng đoán, nếu trước thời Minh, Cuồng Tàng Hải khẳng định đã vào rồi, nếu không cũng không thể để

Quỷ Tỳ ở bên trong." Đối với vị trí Càn Khôn đã xuất hiện, nên vị trí mộ không còn bí mật nữa.

Nhưng ngay cả khi đã tìm thấy vị trí, hiện tại cũng không thích hợp để xuống mộ, nếu vị trí Càn Khôn có biến động, nhất định sẽ dẫn đến thiên địa biến hóa.

Vì vậy, hai người trực tiếp trở về lều tạm thời nghỉ ngơi, chờ đợi màn đêm buông xuống.

"Lão Hồ, lão Chu, tình hình bây giờ thế nào?

Đã tìm được mộ địa chưa?" Hồ Ba Nhất gật đầu nói: "Huyệt mộ đã tìm thấy rồi, nhưng tình hình cụ thể cần phải đến đó xem xét thêm.

Tôi chỉ tìm thấy mộ, nhưng lại không tìm thấy mộ môn, có lẽ đến lúc đó cần phải đào đường hầm thôi." Vương Bàn Tử nghe vậy cười một tiếng, tự tin nói: "Chuyện này giao cho tôi, việc chân tay tôi giỏi nhất.

Hai anh cứ việc định vị, sau đó nói một tiếng tôi đào là xong." Chu Du nghe vậy, đột nhiên cười.

"Bàn Tử chắc chắn sao?

Ở đây toàn núi đá, nếu thực sự phải dùng cuốc đào thì có lẽ phải mất mấy ngày.

Tuy cách đó thực sự là an toàn nhất, nhưng nếu không thì việc đào hầm cứ giao cho tôi đi." Đào mấy ngày sao?

Vương Bàn Tử nghe vậy mặt tái xanh.

Vội vàng lắc đầu.

Mở miệng nói: "Không sao, tôi có thuốc nổ, tôi có thể nổ." "Nổ sao?

Đừng có làm liều, nơi đây là chỗ âm dương giao hội, địa Càn

Khôn Tái Tạo, nếu anh ném một quả bom xuống, phong thủy biến động, cát cũng biến thành hung.

Đến lúc đó chắc chắn sẽ phong vân dũng, nhất định quỷ dị vô số, e rằng so với mộ Hiến Vương cũng không kém bao nhiêu." Bàn Tử nghe vậy "quái quỷ" một tiếng.

Nhưng lại không sợ hãi, xua tay, thờ ơ nói: "Không sao, tôi có lão Chu mà.

Thêm một cái xác lớn như Hiến Vương, tôi cũng không vấn đề gì.

Cùng lắm thì đến lúc đó một đạo lôi đánh chết cái xác lớn đó, tôi không tin nó lại trâu bò hơn cái xác lớn Hiến Vương kia sao?" Chu Du lắc đầu: "Không, nếu lần này tôi lại gặp loại xác lớn như Hiến Vương, e rằng thập tử nhất sinh." "Sao lại vậy?" Chu Du giải thích: "Sở dĩ tôi có thể diệt Hiến Vương, chủ yếu là nhờ thiên thời địa lợi.

Nhưng nhìn xem, Phượng Hoàng Sơn có nước hay không thì không rõ, nhưng ngay cả có nước thì cũng chỉ là nước nhỏ, không thể so với thác nước ở mộ Hiến Vương, càng không nói đến lượng nước mưa tích tụ như lũ quét trong tầng mây kia." "Nhìn tầng mây bây giờ, trông như khói lụa thế này thì không thể có hơi nước được.

Sấm sét, vậy thì khỏi nói.

Tôi chỉ có thể ngự lôi, chứ không thể sinh lôi, nếu muốn sinh lôi thì chỉ có thể dùng linh lực trong cơ thể để đổi lấy, tuyệt đối sẽ mất mát rất lớn.

Và cũng không thể phát ra tia sét có uy lực như lần trước trong tình huống này được." Vương Bàn Tử kinh ngạc há hốc mồm, rõ ràng không nghĩ đến tình huống như vậy.

Nhưng Hồ Ba Nhất lại cổ vũ: "Không sao, chúng tôi cũng không phải ăn chay.

Lẽ nào không có sự giúp đỡ siêu nhiên thì chúng tôi không biết trộm mộ nữa sao?" Chu Du nghe vậy gật đầu, mở miệng nói: "Đúng vậy, tuy có thể hơi phiền phức, nhưng tôi không tin có thứ gì có thể ngăn cản chúng ta.

Huống hồ lần này tôi còn mang theo Thanh Mạn.

Có Thanh Mạn ở đây, bất kỳ ngôi mộ nào cũng sẽ trở nên đơn giản." Nghe vậy Thanh Thanh Mạn đang ở trong lòng Tuyết Lỵ Dương mở miệng nói: "Vâng, Thanh Thanh Mạn lợi hại, nhất định có thể giúp chủ nhân." Chu Du khẳng định nói: "Ừm, anh cũng tin tưởng con." Tuy Thanh Thanh Mạn không thích người khác, nhưng khi Chu Du đi thăm dò thì cô bé ngoan ngoãn đi theo bên cạnh Tuyết Lỵ Dương.

Lúc này Chu Du trở về, Thanh Thanh Mạn không yên phận nữa, Chu Du vừa nói xong, Thanh Thanh Mạn liền thoát khỏi Tuyết Lỵ Dương, nhanh chóng chạy đến, trực tiếp ôm lấy chân Chu Du.

Hít thở mùi hương trên người Chu Du, cô bé mới trở nên yên tâm.

Chu Du khom lưng một tay bế Thanh Thanh Mạn lên, rồi nói với mấy người: "Tối nay tôi sẽ xuất phát, những trang bị cần mang theo đều chuẩn bị sẵn.

Ngoài ra, nói với người của Doãn Thiên Tuyết một tiếng, tôi có thể cần hỗ trợ khai mộ.

Lão Hồ dẫn người đưa máy nghiền đá đến chỗ Càn Khôn Tái Tạo trước." "Được!" "Được rồi, vậy mọi người nghỉ ngơi cho tốt đi, sắp tới có một trận đại chiến phải đánh đấy." Đêm tĩnh lặng buông xuống, vài luồng đèn pin không ngừng di chuyển trong núi, dần dần dịch chuyển.

Trăng đêm nay không lớn, có lớp mây mỏng, khiến ánh trăng

không nhìn rõ ràng lắm.

Lúc đó, Bàn Tử lại cằn nhằn, không nhịn được mà than vãn: "Đường khó đi quá, không cẩn thận là phải leo trèo." "Đừng than vãn, con đường tôi đi lần nào mà dễ đi chứ, mà tối nay ánh trăng cũng không lớn, thực sự là hơi phiền phức." Mấy người đang nói chuyện, Chu Du mở miệng nói: "Sắp đến rồi!" Đang nói chuyện, mọi người thấy mấy ánh đèn pin từ xa chiếu tới, rõ ràng là đội công trình của Doãn gia.

Không lâu sau, hai bên gặp nhau, một người phụ trách của Doãn gia mở miệng nói: "Mấy vị, người đã đủ rồi, tiếp theo cần làm gì, cứ trực tiếp dặn dò là được." Chu Du gật đầu, Hồ Ba Nhất thì mở miệng nói: "Lão Chu, làm thế nào đây?

Ngay cả sao cũng không có, khó định vị quá." Chu Du nghe vậy, trực tiếp rút súng ra, mở miệng nói: "Không cần phiền phức như vậy." Nói xong Chu Du nhìn Thanh Thanh Mạn, Thanh Thanh Mạn gật đầu.

Giây tiếp theo, "bùm" một tiếng súng vang lên, tiếng súng yếu ớt vang vọng trong núi.

Lần trước đi mộ Hiến Vương còn thừa một khẩu 64, tiện mang theo, Chu Du đã mang về Bắc Bình.

Chương 172

Dù sao đồ trong túi đều không thể lộ ra ngoài, có thêm một khẩu cũng không sao.

Theo tiếng súng vang vọng kết thúc, Thanh Thanh Mạn nhìn về một phía, mở miệng nói: "Ở đó có một con đường hầm dài, nhưng nó nằm dưới tảng đá này khoảng 3 mét, chéo xuống." Sự thần kỳ của Thanh Thanh Mạn vừa khai màn đã mang đến cho mọi người một bất ngờ lớn.

Ngay lập tức, Hồ Ba Nhất cuối cùng cũng hiểu vì sao Chu Du lại muốn giữ cô bé lại, đơn giản là một radar hình người mà!

Quản gia nhà họ Doãn liếc nhìn Thanh Thanh Mạn, rồi nói với người bên cạnh: "Bắt đầu động thổ ở chỗ được chỉ dẫn." Là quản sự kiêm người hầu có khả năng nghe đặc biệt của nhà họ Doãn, ông ta chưa từng nghe nói tuyệt kỹ nghe tiếng có thể dùng vào việc đào mộ kiểu này.

Nếu đúng như vậy thì… quản gia chợt động lòng, nhưng lại không có cách nào làm được.

Chuyện người khác không làm được, sao nhà họ Doãn lại không làm được?

Người nhà họ Doãn ngốc ư?

Không, gen của nhà họ Doãn phi phàm lắm, đặc biệt là phụ nữ nhà họ Doãn, ai nấy đều tinh quái cả.

Những chuyện mà họ chưa làm, sao lại không làm được?

À đúng rồi, tôi suýt quên nhiệm vụ phụ lần trước.

Nhiệm vụ phụ lần trước là trùng khớp với mục tiêu đạt được Quỷ

Tỳ, phần thưởng là khinh công mang tên Điểu Độ Thuật và chức năng Dạ Thị mà Chu Du vẫn luôn mong đợi.

Dù đồ không nhiều, nhưng Chu Du lại rất hài lòng.

Khinh thân thuật tuy dễ dùng nhưng có hơi sơ cấp rồi, Điểu Độ Thuật nghe tên đã thấy là hàng tốt.

Còn về mắt Dạ Thị thì càng là thần kỹ khi xuống mộ, là thứ mà mọi đạo mộ tặc đều cần.

Thời gian tiếp theo là chờ đợi mòn mỏi, mãi đến ba tiếng sau, cuối cùng cũng thấy đá phong mộ.

Vương Bàn Tử càu nhàu: "Cuối cùng cũng thấy đá phong mộ rồi, trời ơi, đợi tôi suýt ngủ gật luôn rồi." Chu Du nghe vậy, nói với vẻ không nói nên lời: "Động tĩnh lớn như vậy mà cũng ngủ được à?

Lợn à?" Tiếng máy móc ầm ĩ cứ vang lên liên tục, Chu Du vẫn luôn bịt tai Thanh Thanh Mạn, sợ tiếng ồn kéo dài làm tổn thương tai cô bé.

Kết quả, tên Bàn Tử chết tiệt kia lại suýt ngủ gật, tên đó nhét lông lừa vào tai à?

Tiếng ồn cũng lọc được sao?

Hồ Ba Nhất cười nói: "Lão Chu phải tin vào năng lực của Bàn Tử chứ.

Đừng nói nữa, tôi nhớ có lần nó đứng cũng ngủ gật được.

Hồi đó trên xe lửa, cái động tĩnh đó, đừng nói nữa." Tiểu Ca lên tiếng: "Cẩn thận một chút, cửa mộ rất nguy hiểm." Dù không biết Tiểu Ca là ai, nhưng quản sự vội vàng nói: "Mọi người đều cẩn thận, phá cửa xong lên trước, không có tình huống gì thì xuống dọn dẹp sau." Chu Du hoàn toàn không cảm nhận được dự cảm chẳng lành

nào, xem ra với sự tăng trưởng thực lực, những nguy hiểm tầm thường sẽ không còn được báo trước nữa.

Rồng có sợ kiến không?

Một ngụm nước bọt xuống, nhấn chìm cả một đám.

Giao Long há miệng một cái, ngay cả vảy cũng không cắn nát được.

Theo tiếng "Ầm ầm ầm", cửa đá vỡ vụn, từng khối đá rơi xuống.

Lúc đó, một đám khói đỏ xuất hiện.

Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt quản sự và Chu Du đều biến đổi, là khí độc.

May mà mọi người đều đeo mặt nạ phòng độc, nên cũng không có vấn đề gì lớn.

Chỉ là dự cảm chẳng lành của Tiểu Ca sao không có tác dụng?

Rõ ràng cậu ta cũng đã ăn Kỳ Lân Kiệt và Nhục Quế mà.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo xuất hiện đã khiến Chu Du hiểu ra.

Chỉ thấy một cái lưỡi khổng lồ phóng ra nhanh như điện, dính chặt lấy một người chạy cuối cùng, sau đó cuốn người đó vào trong.

Thấy vậy, Tiểu Ca cầm Cự Khuyết kiếm nhảy vào hố, Cự Khuyết kiếm trong tay Tiểu Ca hóa thành một đạo trọng kiếm lôi đình, trong nháy mắt đâm cái lưỡi đó xuống đất.

Sau đó, Tiểu Ca kéo mạnh, trực tiếp chém đứt cái lưỡi.

"Đi thôi!" Thế nhưng lúc này, người của nhà họ Doãn lại kinh hoàng nói: "Không đi được, cái lưỡi vẫn dính chặt lấy tôi này, không tài nào đi được!

Cứu tôi với, làm ơn cứu tôi với." Lúc này Chu Du trực tiếp nhảy

xuống hố.

Còn về chất độc, tôi cũng không cần quá lo lắng, sớm đã bách độc bất xâm rồi.

Vừa rơi xuống hố, Chu Du lập tức vung đao một cái, sau đó cùng Tiểu Ca lao thẳng về phía cái lưỡi kia.

Khoảnh khắc Chu Du chạy tới, cái lưỡi dính người chỉ còn lại một lớp mỏng, nhiều nhất cũng chỉ khoảng hai ba cân, dù sao cũng sẽ không ảnh hưởng đến việc thoát thân.

Người đó vẫn luôn dốc hết sức lực để chạy trốn, lúc này đột nhiên thả lỏng liền ngã vật xuống đất.

Nhưng khoảnh khắc đó lại không hề có chút bất mãn nào vì bị ngã, ngược lại tràn đầy vẻ vui mừng.

Trong nháy mắt, bản năng thoát thân của động vật bùng phát, lập tức bò dậy, thoắt cái đã leo lên trên.

Chương 173

Đồng thời, Chu Du và Tiểu Ca cũng đã đến trước thứ có cái lưỡi đó.

Thật bất ngờ, đó là một con thiềm thừ, nhưng con thiềm thừ này lại to đến hai mét, cơ thể khổng lồ của nó nằm cách cửa mộ đạo hai ba mét, nhìn chằm chằm ra ngoài cửa.

Bị chặt đứt lưỡi nhưng nó lại không hề có bất kỳ hành động nào, vẫn sừng sững đứng yên đó, tỏ ra 'bình tĩnh' một cách dị thường.

Không sai, từ bình tĩnh, nếu không thì không có từ ngữ nào có thể miêu tả được khi đao kề kề đầu mà không có bất kỳ phản ứng nào.

Cái lưỡi co lại vào trong, nửa đoạn lưỡi kia lại một lần nữa phóng ra, lần này lại nhắm vào Tiểu Ca.

Chu Du và Tiểu Ca lúc này đã đến trước con thiềm thừ khổng lồ, Tiểu Ca trong nháy mắt vung Cự Khuyết kiếm xuống cái lưỡi, trực tiếp bổ đôi con thiềm thừ.

Tuy nhiên, sau khi lao tới, Chu Du lại co rút đồng tử, trực tiếp chặn Cự Khuyết kiếm của Tiểu Ca lại, đồng thời mượn sức mạnh từ Cự Khuyết kiếm trong nháy mắt cắt đứt phần lưỡi lộ ra của con thiềm thừ.

"Chờ đã, có vấn đề!" Lúc này, toàn bộ lưỡi của con thiềm thừ đã bị cắt đứt, nhưng nó vẫn không động, cứ ngu ngơ nhìn hai người họ.

Hai người lúc này lại gần hơn, mới thấy phía sau con thiềm thừ lại bị cố định.

Thì ra nó không hề muốn ở lại đây, mà bị thứ gì đó cố định ở đây.

Phần giữa cơ thể nó bị một trụ đồng to bằng nắm tay cuốn chặt

lấy, khiến nó biến dạng thành hình hồ lô bị khóa chặt ở đó.

Tiểu Ca dừng kiếm trong tay, nhìn con thiềm thừ, hỏi: "Trong cơ thể thiềm thừ có gì sao?" Chu Du gật đầu, nói: "Tuy không biết là gì, nhưng nó bị cố định ở đây một cách đặc biệt, hiển nhiên là để chúng ta giết nó sao?

Thứ này nhìn không hề khó giải quyết, vậy tại sao lại đặt nó ở cửa chứ?" Tiểu Ca gật đầu, hiểu rằng những đám sương mù đỏ trước đó rõ ràng không hề đơn giản.

Có lẽ trong bụng thiềm thừ mới là sát cơ thật sự chăng?

Đúng lúc đó, phía sau đột nhiên vang lên những tiếng la hét thảm thiết liên tiếp.

"A, ngứa quá, ngứa quá, cứu tôi.

Cứu tôi với." Chu Du và Tiểu Ca quay đầu nhìn lại, thì phát hiện mấy người phá cửa trước đó đều đang khóc lóc gào thét, vừa khóc vừa cào cấu làn da trần trụi, chỉ trong chốc lát đã máu me đầm đìa.

Thấy vậy, Chu Du và Tiểu Ca nhìn nhau, Tiểu Ca nhanh chóng chạy lên.

Mặt nạ phòng độc lại không có tác dụng với độc này, xem ra đây là loại độc tố kích hoạt, không chỉ hít vào sẽ trúng độc, mà nhiễm vào cũng sẽ trúng độc.

Chu Du nhìn lại rồi lại nhìn về phía Thanh Thanh Mạn, may mà trước đó đã cho Thanh Thanh Mạn Kỳ Lân Kiệt, nếu không thật sự không dám đưa cô bé xuống mộ.

Lúc này, Tiểu Ca đã đến trước mặt mấy người, sau đó, ngăn cản quản sự đang muốn nổ súng giúp mấy người kia giải thoát, vung tay một cái, máu tươi chảy xuống, nhỏ vào miệng những người đó.

Theo máu tươi chảy vào, tiếng la hét thảm thiết của những người đó mới nhỏ dần.

Thấy vậy, Chu Du nói với quản sự nhà họ Doãn: "Ông về trước đi, chuyện tiếp theo ông không thể tham gia được nữa đâu." Quản sự dường như cũng phát hiện ra vấn đề này, gật đầu nói: "Được, chuyện ở đây tôi sẽ báo lại với chủ sự." Chu Du không nói gì thêm, gật đầu, nói với những người khác: "Xuống mộ thôi." Mấy người này đều đã dùng Kỳ Lân Kiệt, e rằng trên toàn thế giới, sẽ không còn đoàn đội trộm mộ nào xa hoa đến thế nữa. 24.

Hồ Ba Nhất gật đầu, từng người một không chút do dự, lần lượt xuống mộ.

Một con thiềm thừ khổng lồ ở cửa mộ nhìn rất đáng sợ, nhưng không thể giết.

Trong chốc lát, mấy người đều men theo vách tường đi vào cửa động.

Vào cửa động xong, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Hồ Ba Nhất hỏi: "Lão Chu, cứ để con thiềm thừ đó ở cửa động có sao không?

Thứ đó rõ ràng là đã mấy trăm đến cả ngàn năm tuổi rồi, cũng không biết nó sống đến bây giờ kiểu gì, cũng không cần ăn uống gì sao?

Quỷ dị quá." Chu Du cũng không biết, thứ đó rõ ràng đã vi phạm quy luật sinh vật.

Nhưng có lẽ nó có nguyên nhân để sống sót.

"Không biết, cứ để đó đi, dù sao tôi đi rồi nơi đây cũng sẽ bị phong tỏa lại.

Còn về sau này, đó không phải chuyện của tôi!" Hồ Ba Nhất nghe vậy gật đầu, không phủ nhận, chỉ cần đảm bảo không gây họa cho người là được.

Mấy người đi được chưa đến mười mấy bước, đột nhiên có tiếng "rắc" vang lên, Thanh Thanh Mạn lập tức nhanh chóng nói: "Trái phải dài năm mét, phía trước cũng có cơ quan!" "Lùi!" Theo một tiếng lùi, mọi người nhanh chóng lùi lại phía sau.

Chưa đến ba giây, "xoẹt xoẹt xoẹt." Tên nỏ trong nháy mắt bắn ra từ vách tường, trong chốc lát tiếng "phốc phốc" vang lên không ngừng.

Những mũi tên này mỗi cây đều không hề mục nát, đều dùng gỗ kim ti nam mộc làm thân tên, dùng đồng xanh làm đầu tên, tẩm thêm dầu đồng xanh.

May mà lùi đủ nhanh, nếu chậm hơn một chút, ít nhất có hai người sẽ biến thành xác chết.

Đương nhiên cũng vì có Tiểu Ca và Chu Du.

Chu Du đưa Tuyết Lỵ Dương ra ngoài, Tiểu Ca kéo Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất ra.

Lúc đó, Thanh Thanh Mạn trong lòng Chu Du trực tiếp nói: "Phía trước năm mươi mét, uy lực mạnh." Lời của cô bé vừa dứt, đã nghe tiếng "vút" xé gió bay thẳng tới.

Chu Du trong nháy mắt nhìn thấy con thiềm thừ lười biếng phía sau.

Xem ra dù không động thủ, chủ mộ cũng sẽ bắn nát con thiềm thừ đó.

Chương 174

Đã sơ ý rồi, Chu Du vội vàng trực tiếp giao cô bé cho Tuyết Lỵ Dương, tay cầm Minh Hồng Đao chặn ngang giữa lối đi.

"Tất cả dạt ra!" Thế nhưng lời Chu Du vừa dứt, đã thấy Tiểu Ca xuất hiện phía trước, "Để tôi!" Cự Khuyết kiếm mang theo áp lực khổng lồ trong nháy mắt chém xuống, giây tiếp theo kiếm và tên va chạm vào nhau trên không trung.

Đao của Chu Du quá mỏng, căn bản không tài nào gạt được tên nỏ, nhưng lưỡi Cự Khuyết kiếm rộng dày, thì hoàn toàn có thể đảm đương.

Mũi tên nỏ công thành có thể phá thành, dài một trượng năm, có thể bay tám trăm bước, có thể cắm sâu vào đất một mét, có thể thấy uy lực.

Trong khoảnh khắc Tiểu Ca và mũi tên nỏ giao kích, cậu ta trong nháy mắt bị va bay ngược về phía sau.

Thấy vậy, Chu Du đặt tay lên lưng Tiểu Ca, trước tiên giúp Tiểu Ca một đệm lót, sau đó trong nháy mắt đè lên.

Sức mạnh của 24 người trong nháy mắt bùng phát, Tiểu Ca bị đẩy lùi trở lại.

Cự Khuyết kiếm sắc bén trực tiếp chém đứt nỏ đồng thành hai đoạn, trực tiếp cắm sâu vào hai bên vách tường.

Đến lúc đó, Chu Du mới thở phào nhẹ nhõm.

"Thanh Mạn, phía trước còn tên nỏ không?" Thanh Thanh Mạn nửa câu đầu khiến Chu Du cũng hơi run rẩy, lần trước đã miễn cưỡng rồi, mấy lần nữa ai mà chịu nổi?

“Tên nỏ thì còn, nhưng dường như bị kẹt rồi, có thể cần phải kích hoạt lại.” Chu Du mới thở phào nhẹ nhõm, nói: “Mọi người đều cẩn thận một chút, mộ vừa vào đã nguy hiểm thế này, e rằng phía sau còn đáng sợ hơn.” Chu Du lại rút khẩu súng 64 ra, đồng thời nói với Thanh Thanh Mạn: “Thanh Mạn, lát nữa chú ý nghe cơ quan và những viên gạch lát sàn đặc ruột nhé.” “Vâng, chủ nhân!” Chu Du hơi giật giật khóe miệng, quả nhiên vẫn không quen, nhưng hình như đã tốt hơn nhiều rồi.

Chu Du không dám bắn vào bên trong, sợ kích động cơ quan, chọn cách bắn một phát lên vách đá phía trên.

“Ầm ~” Một tiếng súng kèm theo tiếng vọng bắt đầu truyền trong lối đi.

Một lúc sau, Thanh Thanh Mạn đột nhiên lo lắng một cách kỳ lạ nói: “Chủ nhân, có thể bắn thêm một phát nữa không?” Chu Du nghe vậy ngẩn ra, nhưng cười cười, an ủi: “Không nghe rõ sao?

Không sao, tôi bắn thêm một phát nữa.” Nghe Chu Du nói vậy, sắc mặt Thanh Thanh Mạn mới tươi tỉnh hơn nhiều.

Theo tiếng súng vang lên một lần nữa, Thanh Thanh Mạn chăm chú nhìn xuống sàn nhà không biết đang làm gì.

Đột nhiên, cô bé quay đầu lại, nhìn Chu Du nở nụ cười: “Chủ nhân, con xong rồi, không có một khối đá nào đặc ruột cả.

Trong đó có sáu khối, bảy khối.

Nối liền với cơ quan nỏ ở xa, còn lại thì tất cả đều nối liền với tên nỏ ở hai bên vách tường và tên nỏ đối diện.” Trong nháy mắt, Chu Du giật giật khóe miệng, nhìn về phía Hồ Ba Nhất, hai người đồng thời nói: “Thập Tử Vô Sinh, Tuyệt Hậu Cầu Tiên.” Từ xưa đến nay, sở dĩ các đại mộ đều là Thập Tử Nhất Sinh để lại một đường sống, là để

không tuyệt sinh cơ, lưu lại một đường sống cho con cháu đời sau.

Nhưng cũng có những đạo sĩ cầu tiên hỏi đạo vì muốn cắt đứt phàm trần, dùng cục thế Thập Tử Vô Sinh để lập mộ.

Loại cục thế này đại hung, khắc con cháu, con cháu ba đời trong đó tất sẽ chết tuyệt.

Đợi sau khi con cháu chết tuyệt, cắt đứt mọi vướng bận, thi thể bắt đầu được trời đất phản bổ, có cơ hội được thăng tiên.

Thực tế, mộ của Hiến Vương chính là loại cục thế này, cho nên mỗi bước đi đều là nhảy múa trên lằn ranh sinh tử, nếu không phải Chu Du tạm thời cải mệnh, e rằng cái chết cũng chưa thể biết trước được.

Chu Du trầm mặc một lúc rồi nói: "Thanh Mạn có nghe ra cơ quan nỏ công thành đối diện trông như thế nào không?" Thanh Thanh Mạn nghe vậy gật đầu, nói: "Con có thể vẽ cho chủ nhân xem." Thanh Thanh Mạn từ trong lòng Tuyết Lỵ Dương xuống, trực tiếp lấy ra một bảng vẽ nhỏ từ phía sau, bắt đầu vẽ.

Đáng tiếc, dù thích vẽ, nhưng công lực không đủ, thứ vẽ ra chỉ có những đường nét đại khái.

Nhưng dù vậy cũng đã rất lợi hại rồi, Chu Du liếc mắt một cái đã nhìn ra các điểm nút cơ quan.

Chu Du chỉ vào một trục truyền động gần vách tường nhất hỏi Thanh Thanh Mạn: "Thanh Mạn, cái trục đó cách vách tường khoảng bao xa?

Vách tường dày khoảng bao nhiêu?" Chu Du có thể nghĩ ra cách phá hủy trục truyền động, sau đó để mọi người giẫm lên các điểm kích hoạt tên nỏ công thành độc lập.

Vừa nãy, nhờ Thanh Thanh Mạn chỉ điểm, tôi đã nhìn ra các điểm

giẫm của tên nỏ công thành được bố trí theo cục thế chính phụ Thất Tinh, chỉ cần phá hủy trục truyền động của tên nỏ công thành, mọi người có thể giẫm lên các điểm kích hoạt tên nỏ công thành.

"Vách tường khoảng một thước dày, cái trục đó cách vách tường cũng một thước." "Hai thước ư?

Đủ rồi!" "Tôi?" Cơ quan mười mét đối với Tiểu Ca và Chu Du mà nói không quá khó khăn, Tiểu Ca trực tiếp nói: "Để tôi làm." Chu Du cũng không tranh giành, không cần thiết, mười mét không khó.

Nhưng đúng lúc đó, Thanh Thanh Mạn đột nhiên nói: "Chủ nhân muốn phá hủy điểm đó ở trong đó sao?" Chu Du nghe vậy cười cười, nói: "Đúng, đợi phá hủy điểm đó chúng ta có thể đi rồi." Thế nhưng nghe vậy, Thanh Thanh Mạn lại lắc đầu, nói: "Có lẽ không thể được, chủ nhân vừa nãy có lẽ không chú ý đến những nơi con chỉ, thực tế, từ đó, cho đến cái nỏ công thành phía sau đều có cơ quan, cơ quan cách mười mét sẽ nối liền với cơ quan phía trước và tất cả các cơ quan phía sau." Thanh Thanh Mạn vừa nói vừa đứng trước một khối gạch lát sàn, chỉ về phía đường hầm phía sau.

Chu Du nghe vậy khựng lại, không nhịn được hỏi: "Từ phía sau đều là cơ quan?

Đường hầm dài năm mươi mét không có chỗ đặt chân sao?" Thanh Thanh Mạn mới gật đầu, khẳng định điều đó.

Chu Du không nhịn được giật giật khóe miệng, nhìn về phía Tiểu Ca, lúc này Tiểu Ca cũng trực tiếp lùi lại, hiển nhiên cũng không thể làm được năm mươi mét không chạm đất.

Thấy vậy, Chu Du rơi vào im lặng.

Lúc này Vương Bàn Tử nói: "Sao mà làm đây, đường hầm dài thế này chẳng lẽ tôi phải đi trên đỉnh mộ sao?

Cũng không biết lão Cuồng Tàng Hải cái thằng khốn đó làm thế nào mà đưa Quỷ Tỳ vào được." Chờ đã, Quỷ Tỳ, Cuồng Tàng Hải, Chu Du nhìn cửa ra vào và lối đi, mười phần khẳng định một điều, gần đây nhất định sẽ có đạo động.

Loại mộ này được thiết kế, khi cơ quan vận hành thì là cục diện thập tử vô sinh.

Trừ phi mộ này do Cuồng Tàng Hải thiết kế, cơ quan do chủ mộ kích hoạt, nếu không Cuồng Tàng Hải nhất định không có cách nào ra vào.

"Hay là tôi về trước?

Tôi cảm thấy gần đây nên có một đạo động, nếu không Cuồng Tàng Hải làm thế nào ra vào mộ huyệt?" Thanh Thanh Mạn lắc đầu, nói: "Vừa nãy tiếng động con nghe rất rõ, trong vòng năm trăm mét gần đây ngoài đường hầm này ra không còn đường hầm nào nối liền với mộ đạo này nữa, cũng có thể là đã bị lấp rồi." Nghe Thanh Thanh Mạn nói vậy, Chu Du khựng lại, tìm đạo động một cách vô định rõ ràng là quá lãng phí thời gian.

Chu Du nhìn con đường dài dằng dặc, nói với Hồ Ba Nhất: "Lão Hồ, bật đèn chiếu lên đi." Hồ Ba Nhất nghe vậy tuy không biết Chu Du làm gì, nhưng gật đầu, bắt đầu lấy bộ phận lắp ráp đèn chiếu ra.

Chương 175

Lúc này, Tiểu Ca không yên tâm nói: "Làm gì thế?" Chu Du nói: "Tốc độ của tôi chắc có thể xông thẳng qua được, bây giờ xem đoạn đường cuối cùng thế nào đã." Lời của Chu Du khiến Tiểu Ca im lặng, quả thực tốc độ của Chu Du bây giờ còn nhanh hơn cậu ta.

Tuy rằng vì hạn chế về lực bám đất và sức cản của không khí Chu Du không thể hoàn thành kỷ lục trăm mét một giây, nhưng tốc độ của anh ta tuyệt đối phải nhanh hơn cơ quan.

Lúc này, Hồ Ba Nhất nói: "Lão Chu, tôi bật đèn đây." Chu Du nghe vậy kéo Thanh Thanh Mạn ra phía sau, giao cho Tuyết Lỵ Dương, đồng thời nói: "Thanh Mạn đừng nhìn đèn, mắt sẽ bị mù đó, nhớ nhìn phía trước nhé." Thanh Thanh Mạn nghe vậy gật đầu, nhưng vô cùng lo lắng ôm lấy Chu Du rồi nhẹ giọng nói: "Chủ nhân phải chú ý an toàn, nếu chủ nhân chết, Thanh Thanh Mạn cũng sẽ chết." Con bé này, Chu Du khóe miệng hơi cong lên, "Yên tâm đi, chủ nhân sẽ không chết đâu, còn đang đợi con lớn lên mà." Thanh Thanh Mạn nghe vậy mới nở một nụ cười dịu dàng.

Giây tiếp theo, cột sáng chiếu ra, Chu Du trong khoảnh khắc đó cũng nhìn thấy cảnh tượng ở cuối con đường.

Trong nháy mắt, Chu Du ngẩn ra, không có lối đi sao?

"Thanh Mạn, đường cụt sao?" Thanh Thanh Mạn nghe vậy nói: "Không phải, phía sau bức tường cuối cùng bên trái có lối đi, nhưng bị chặn rồi.

Ba mét cuối cùng bên trái không có cơ quan, chỉ có bên phải có." Nghe vậy Chu Du gật đầu, nói: "Vậy thì tốt rồi, Tuyết Lỵ, đưa chiếc Kim Cương Tán của cô cho tôi." Kim Cương Tán của Tuyết Lỵ

Dương là vật gia truyền của tổ tiên, là vũ khí lợi hại để xuống đấu của phái Mạc Kim Hiệu Úy.

Các dược liệu và công nghệ chế tác của vật này đều là bí mật, nhưng nó cực kỳ chắc chắn, bách độc bất xâm, nước lửa không sợ.

Tuy Chu Du chưa thử độ cứng của vật này, nhưng dùng để phòng ám tiễn thì tuyệt đối không thành vấn đề.

Tuyết Lỵ Dương đưa ô cho Chu Du xong, Chu Du lại dùng đèn chiếu để xác định vị trí trục truyền động, sau đó trực tiếp biến mất tại chỗ.

Khoảng cách mười mét trong nháy mắt đã đến, Chu Du khi đạp được mười mét thì đột nhiên nhảy vọt, khinh thân thuật cộng thêm quán tính khiến anh ta lướt một đường cong dài trên không trung, rồi nhanh chóng tiếp đất.

Nhưng khi tiếp đất ở chỗ cách hai mươi mét, Chu Du vừa tiếp đất trong nháy mắt đã nhanh chóng đạp mạnh, trực tiếp chạy.

Lúc này khoảng cách đến đối diện không xa lắm, nhưng lại như một vực sâu không đáy vậy.

Các trục truyền động đều truyền động đồng bộ, điều duy nhất khác biệt là các trục truyền động ở mỗi điểm khác nhau.

Chu Du nhớ lần trước khoảng cách truyền động là năm giây bắn ra, vậy thì lần này phải nhanh hơn năm giây.

Đồng thời, các trục truyền động ở hai bên vách tường cũng bắt đầu khởi động, Chu Du có thể nghe ra, thời gian không còn nhiều nữa.

Sau khi tiếp đất, Chu Du trực tiếp lại nhảy vọt, nhưng thời gian trên không trung không thể kiểm soát được, cố gắng không để bản thân bị bay đi, nhưng không có cách nào.

Quá nhanh rồi, lực bám đất cơ bản không có, sức cản của không khí lại phát huy hoàn toàn.

Chu Du "bành" một tiếng đạp vào bức tường đối diện.

Nhưng lúc này đã trôi qua năm giây, một tiếng "soạt" xé gió vang lên.

Chu Du giật mình, sống đao trực tiếp hất lên.

Mũi tên nỏ công thành vừa bắn ra được một phần ba, vì mũi tên bị đánh gãy, sức mạnh còn lại khiến đầu mũi tên bay đến đỉnh mộ đạo, "phốc" một tiếng đâm sâu vào đó.

Nửa sau mũi tên vì sức mạnh bị thay đổi nên bị kẹt cứng trong miệng nỏ không ra được, nhưng cũng lòi ra một đoạn.

Khoảnh khắc Chu Du tiếp đất, cơ quan ở xa lại bắn ra mũi tên.

Chu Du trong lòng giật mình, trực tiếp nhảy lên.

Nhìn thấy thân tên nỏ không ra được, Chu Du trong lòng chợt động, vừa túm lấy thân tên nỏ, một tay mở Kim Cương Tán, vừa dùng chân đạp vào vách tường bên phải.

Chu Du vừa làm xong mọi thứ thì tiếng "phốc phốc ~" "bành bành ~" vang lên liên tiếp, trong chốc lát toàn bộ mộ đạo đều trở nên náo nhiệt cực kỳ.

Lúc này, Tiểu Ca đang nghiêm chỉnh đề phòng bất trắc, không nói nên lời nhìn mũi tên Chu Du túm lấy, trong lòng kinh ngạc.

Mức độ sức mạnh như vậy, e rằng cũng chỉ có cậu ta mới làm được, nếu là mình, tuy có thể dùng Cự Khuyết kiếm làm được việc tương tự, nhưng lại thiếu sức mạnh.

Tiểu Ca hiểu rõ, nếu dùng sức mạnh của Minh Hồng Đao, mũi tên căn bản sẽ không bị ảnh hưởng.

Bởi vì Minh Hồng Đao quá sắc bén, dù có cắt cũng sẽ không ảnh hưởng đến nửa đầu mũi tên.

Cho nên Chu Du nhất định đã dùng sống đao, dùng sức mạnh mà làm gãy mũi tên.

Sau khi một đợt tên nỏ bắn ra xong, Chu Du đột nhiên nghe thấy tiếng lạch cạch trong tường, hiển nhiên là do Chu Du đã để nửa đoạn tên nỏ lại bên trong.

Lúc đó, trong tường cứ lạch cạch, lạch cạch, đột nhiên phát ra âm thanh dị thường, trong khoảnh khắc đó dường như tất cả mọi thứ bên trong đều không động đậy được nữa.

Chu Du ngẩn ra, áp sát vách tường nghe thử quả nhiên không còn tiếng động nữa.

Chu Du còn đang do dự không biết có nên xuống thử không, thì bên kia Thanh Thanh Mạn ngẩn ra rồi nói với Tuyết Lỵ Dương: "Ám khí không bị kẹt." Tiểu Ca nghe vậy trong lòng chợt động, nói với Vương Bàn Tử: "Nói cho Chu Du xuống thử đi, bảo anh ta chú ý an toàn." Vương Bàn Tử nghe vậy cười, cuối cùng cũng đến lượt mình phát huy rồi sao?

"Lão Chu, thằng muộn hồ lô bảo anh xuống thử đi.

À đúng rồi, chú ý an toàn nha!" Chu Du nghe hiểu, khẳng định tiểu áo bông nhà mình cũng có phát hiện, nếu không Tiểu Ca sẽ không nói vậy.

Chu Du khi xuống cũng cầm Kim Cương Tán trong tay, như vậy nếu có bất ngờ cũng có thể an toàn.

Khi anh ta xuống và giẫm lên tấm đá, tấm đá chìm xuống một đoạn, nhưng sau khi chìm xuống một đoạn lại không có gì xảy ra.

Thấy vậy, Thanh Thanh Mạn lại nói với Tuyết Lỵ Dương: "Cơ

quan không động, dường như bị hỏng rồi.” Lần này Bàn Tử cũng nghe thấy, không cần ai nói, lập tức làm tiên phong, bước lên giẫm một chân.

Một chân đặt xuống, tuy tấm đá hạ xuống, nhưng cơ quan cũng không kêu.

Thấy vậy, Vương Bàn Tử nói: “Đi thôi, cơ quan rác rưởi bị hỏng rồi, thật không chịu nổi, bắn hai đợt đã không dùng được rồi.” Tiểu Ca nghe vậy bị Bàn Tử chọc cười, nhưng cũng không giải thích.

Chương 176

Mọi người cẩn thận bước lên tấm đá, sau khi thấy không có vấn đề gì thì nhanh chóng tiến về phía Chu Du.

Ai cũng không biết cơ quan bị hỏng lúc nào sẽ đột nhiên tốt trở lại, nhân lúc an toàn phải nhanh chóng đi thôi.

Khoảng cách năm mươi mét không xa, tuy một cao một thấp giẫm lên ảnh hưởng tốc độ, nhưng mấy người đã đi đến bên cạnh Chu Du trong vòng một phút.

Lúc này Chu Du hỏi Thanh Thanh Mạn: "Thanh Mạn, con có nghe ra cơ quan tường lật ở đâu không?" Thanh Thanh Mạn nghe vậy lắc đầu, nói: "Tuy con không nghe ra, nhưng khẳng định không ở bên cạnh lối đi, con không nghe thấy chỗ nào đặc biệt ở bên cạnh lối đi." Chu Du nghe vậy gật đầu, nói: "Nếu đã như vậy, thì chỉ có thể cắt ra thôi." Tuy Chu Du nói vậy, nhưng vẫn có một chút cảm giác nguy hiểm nhàn nhạt.

Xem ra phía sau bức tường có thứ gì đó không biết, lát nữa phá tường phải cẩn thận một chút.

Chu Du chuẩn bị động thủ thì nghe Tiểu Ca đột nhiên nói: "Đừng động, để tôi." Chu Du nghe vậy cũng không có bất mãn gì, mặc cho Tiểu Ca động thủ.

Tiểu Ca đi lên phía trước, gõ gõ vào vách tường, sau đó ngón tay men theo vách tường sờ soạng.

Lúc này tay Tiểu Ca đột nhiên động đậy, cắm vào vách tường, sau đó cứng rắn rút ra một khối gạch.

Giây tiếp theo, Tiểu Ca nói: "Bên trong dùng phàm toan để luyện

đan, một khi đập vỡ nhất định sẽ bắn vào người tôi, cho nên nhất định phải làm cho những thứ này thoát hết ra ngoài trước đã." Thì ra là thứ này, thảo nào lại có cảm giác cảnh báo nhàn nhạt.

"Vậy nếu bắn vào người tôi thì sao?" Chu Du nhìn Vương Bàn Tử, nói: "Trực tiếp bị thiêu cháy, thứ đó không phải nước sôi, nhưng cũng không khác biệt là bao." Bàn Tử nghe vậy giật giật khóe miệng, vẻ mặt như vừa thoát chết.

Tiểu Ca trực tiếp dùng Cự Khuyết kiếm đập vào tấm gạch, trong nháy mắt đập ra một cái lỗ, rồi lấy ra một cái dùi sắt nung đỏ sau đó cắm vào trong tường.

Sau đó lại từ trong túi tìm ra một cái ống đồng, kéo dài cái ống ra, một đầu đặt xuống dưới tấm gạch, một đầu cắm vào dùi sắt đã xuyên thủng vách tường bên trong.

Không lâu sau, tiếng "xì xì" vang lên không ngừng.

Một làn khói bay lên từ dưới tấm gạch.

Đến khi không còn tiếng "xì xì" nữa, Tiểu Ca mới nói: "Từ chỗ phía trên ống mà phá tường.

Cẩn thận một chút, phàm toan bên dưới chưa chảy hết ra đâu." Vương Bàn Tử nghe vậy không hiểu hỏi: "Vậy sao tôi không xả sạch từ bên dưới?

Lại xả từ bên trên, không phải tăng thêm nguy hiểm sao?" Tiểu Ca dừng lại một chút rồi giải thích: "Các khe hở giữa các viên gạch và độ khít không giống nhau, nhưng càng xuống dưới càng chắc chắn, cho nên chỗ giữa là nơi tốt nhất để lấy gạch." Hồ Ba Nhất nghe vậy vỗ Bàn Tử, nói: "Không mau làm việc đi ông chủ lớn, chẳng phải cậu sức lực lớn nhất sao, công việc phá tường giao cho cậu đó." Vương Bàn Tử nghe vậy ngây người, giao hết cho tôi sao?

“Không…?” Lúc này, Chu Du trực tiếp cắm Minh Hồng Đao vào chỗ cách hai tầng phía trên ống đồng, sau đó cắt ra một hình vuông không nhỏ, rồi nói với Bàn Tử: “Đừng nói tôi không giúp, bây giờ khung đã được mở ra rồi, cậu chỉ cần phụ trách đẩy ra là được.” Vương Bàn Tử nghe vậy mới cười, nói: “Tôi biết lão Chu không nỡ tôi mà.” Chu Du nghe vậy trực tiếp rùng mình, vội vàng tránh sang một bên ôm cô công chúa nhỏ của mình đi.

Tuyết Lỵ Dương thấy vậy, hơi ghen tuông nói: “Có Thanh Mạn rồi, tôi cảm thấy anh không yêu tôi nữa, cũng chẳng thấy anh ôm tôi bao giờ.” Thanh Thanh Mạn nghe vậy không nói gì, nhưng ở cái tuổi nhỏ xíu lại cười hạnh phúc, có lẽ được chủ nhân yêu thích là điều hạnh phúc nhất chăng.

“Ăn giấm rồi, tối hôm đó tôi không ôm cô à, còn giành với một đứa trẻ nữa.

Cùng lắm là sau khi ra ngoài tôi tối nào cũng ôm nhiều một chút, bù lại thời gian.” Tuyết Lỵ Dương nghe Chu Du trêu chọc sắc mặt cứng lại, đỏ bừng cả mặt.

Cũng không biết có phải vì sau chuyện đó với Chu Du mà cơ thể cô ấy tốt hơn không.

Bây giờ dần dần không còn nhiều nhu cầu như vậy nữa, buổi tối cũng không còn mơ thấy những chuyện đó nữa.

“Đừng, tôi không ghen, cũng không cần bù lại được không?” Chu Du thầm cười, hừ, với thể chất 24 lần của tôi thì cô không chịu nổi à?

Không lâu sau, Vương Bàn Tử đẩy những viên gạch đó ra, trực tiếp nhảy xuống trước, nói: “Mọi người xuống đi, không nguy hiểm đâu.” Ngay lập tức, Hồ Ba Nhất trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử, nói: “Không thấy mình tài giỏi à?

Chỗ nguy hiểm như vậy mà cũng dám tùy tiện nhảy xuống?" Vương Bàn Tử nghe vậy chớp chớp mắt không biết mình lại sai ở đâu?

Tôi dò đường cũng sai à?

Lúc đó Chu Du nói: "Bàn Tử tránh ra, tôi bắn súng không nể mặt ai đâu!" "Ái?" Bàn Tử vô thức né tránh xong, một tiếng "phanh" vang lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, bố cục cơ quan bên trong mộ đạo xuất hiện trong đầu Thanh Thanh Mạn.

Chuyện Chu Du cần bom mới có thể hoàn thành, Thanh Thanh Mạn chỉ cần một phát súng, có thể thấy tai cô bé tốt đến mức nào.

Tuy không nghe thấy cơ quan, nhưng nhờ dự cảm chẳng lành, Chu Du đã cảm nhận được một mối nguy cơ nhàn nhạt.

Quả nhiên, không lâu sau Thanh Thanh Mạn nói với Chu Du: "Phía trước khoảng năm mét trở ra đều là điểm kích hoạt cơ quan, cơ quan bao phủ toàn bộ lối đi." Vương Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra, cả người rùng mình, lập tức chạy ngược lại.

Ai mà chịu nổi, đều là cơ quan cả.

Hồ Ba Nhất cười khẩy khinh bỉ Vương Bàn Tử: "Không phải rất dũng cảm sao?

Đi lên phía trước năm mét đi.

Chút đầu óc cũng không động não, nghĩ là cái mộ mà tôi đi có thể so sánh được sao?

Đây là mộ Thập Tử Vô Sinh, bất kỳ tuyệt xử phùng sinh nào cũng không tồn tại, ở đây đều là cục diện tuyệt sát." Vương Bàn Tử lúng túng nói: "Vậy sao anh không kéo tôi lại, lúc như thế này nhất định

phải có lão Chu chứ.” “Kéo à, tôi kéo anh sao?

Cũng không biết một con lợn như anh, sao lại chạy nhanh hơn cả khỉ vậy.” Chu Du nghe vậy, trực tiếp nói: “Lão Hồ, nói vậy không đúng đâu.” Bàn Tử nghe vậy mừng rỡ, nói: “Thấy chưa, lão Chu.” “Sao lại vũ nhục lợn chứ?” “…” “Ha ha ha!” “Ha ha!” Tiểu Ca tuy không cười ra tiếng, nhưng khóe miệng cũng nhếch lên.

Cười xong, Chu Du nói: “Mọi người đều cẩn thận một chút.” Chu Du nói xong trực tiếp ném một khối gạch ra ngoài.

Theo khối gạch rơi xuống đất, tiếng “cắc cắc cắc” của cơ quan vang lên, sau đó tiếng “phốc phốc phốc” của thương lâm đồng thời xuất hiện từ bốn phương hướng.

Khoảnh khắc đó, toàn bộ lối đi bị thương lâm dày đặc bao phủ ngay lập tức, hầu như không nhìn thấy đối diện.

Thấy vậy, Vương Bàn Tử không khỏi tự nhủ: “Trời ơi, độc ác quá, hoàn toàn không có đường sống, một giây xuyên thủng toàn bộ lối đi.” Phía trước, tất cả các viên gạch tường đều bị đâm thành mảnh vụn, lớn nhất không quá nắm đấm của Thanh Thanh Mạn.

Chu Du thấy vậy lại thở phào nhẹ nhõm, nói: “Được rồi, mọi người phá hết những viên gạch bên cạnh ra, nhớ là phá ngược vào trong.” Những viên gạch này Chu Du có việc dùng, còn về cách làm thì đã ổn rồi.

Chương 177

Những thương lâm này đan xen chằng chịt, nhưng lại chỉ có thể vươn tới nửa đường của mộ đạo, vẫn có không gian để thao tác.

Chu Du nhìn quanh chỗ Tiểu Ca đã mở tấm gạch ra, sau đó dùng dao đâm xuyên một viên gạch đá bên cạnh, lập tức dẫn phàm toan chảy ra.

Tuy không có ống dẫn, nhưng lại có đường cắt sẵn, cho nên phàm toan chảy ra không hề xảy ra bất kỳ sự cố nào.

Đợi phàm toan chảy hết, Chu Du và mấy người mới bắt đầu phá gạch.

Bàn Tử vừa phá gạch vừa nói: "Muộn hồ lô, cách dẫn lưu này an toàn hơn nhiều đó, tôi thấy, phải mở miệng từ bên dưới chứ." Tiểu Ca nghe vậy không nói gì, Hồ Ba Nhất lại nói: "Nhanh lên làm việc đi, cái gì cũng có lý do của nó." Tuyết Lỵ Dương lúc này hỏi Chu Du: "Làm gì thế?" Chu Du cũng không giấu diếm, chơi trò thần bí gì, nói: "Dùng gạch đá kích hoạt cơ quan, tôi và Tiểu Ca sẽ đồng thời ra tay.

Tôi chém thương lâm trên tấm gạch phía dưới, Tiểu Ca chém thương lâm ở hai bên.

Tuy thương lâm chia thành bốn hướng, nhưng tôi không thể chém nhiều như vậy, có hai mặt là đủ để tôi nửa sống nửa chết thông qua đó." Tuyết Lỵ Dương hiểu ra, quả thật đây là cách tốt nhất.

Nhưng phương pháp này chỉ có họ mới có thể làm được, những thương lâm này đều làm bằng đồng xanh, mỗi cây đều cực kỳ chắc chắn.

Hơn nữa chúng không cố định ở đó, sẽ co lại, ngay cả dùng máy

cắt sắt cũng không có cách nào.

Cũng là vì vũ khí trong tay hai người đều là thần binh lợi khí, cộng thêm sức mạnh của hai người mới có thể phá vỡ thương lâm bằng đồng xanh.

Đợi gạch tường phá xong, Chu Du hỏi Tiểu Ca: "Sẵn sàng chưa?" Tiểu Ca nghe vậy gật đầu, khoảnh khắc tiếp theo Chu Du không quay đầu lại nói với Hồ Ba Nhất: "Lão Hồ." Hồ Ba Nhất nghe vậy lập tức ném viên gạch trong tay về phía cách năm mét, khoảnh khắc đó Chu Du nín thở tập trung, đao trong tay sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Không giống Tiểu Ca, Chu Du phải đảm bảo mặt đất và chỗ thương lâm lộ ra đều phẳng, nếu không lần sau những chỗ còn lại nhất định sẽ đâm trúng.

Đó cũng là lý do Chu Du phụ trách phía dưới, Tiểu Ca phụ trách hai bên, hai bên không cần phiền phức như vậy, chỉ cần nhanh chóng chém đứt là được.

Sau khi tảng đá rơi xuống, một tiếng "phụt" vang lên, Chu Du và Tiểu Ca cùng lúc hành động.

Chu Du vung dao ngang, Tiểu Ca chém kiếm dọc.

Ngay giây tiếp theo, khi đám thương lâm thu lại, Tiểu Ca đạp lên chỗ Chu Du vừa dọn trống rồi chém một kiếm nữa xuống.

Lúc này, Vương Bàn Tử cất lời: "Lão Chu, không được rồi, chậm hơn tên Muộn Hồ Lô kia nhiều." Chu Du sa sầm mặt: "Hiểu cái quái gì, tôi mà không chặt tận gốc, thì ông tin nó sẽ đào một cái lỗ sao?" Hồ Ba Nhất nghe vậy lập tức nói đỡ: "Hiểu cái quái gì mà hiểu, đừng có không hiểu lại giả vờ hiểu.

Lão Chu, mặc kệ cậu ta, tiếp tục đi." Chu Du đương nhiên không để ý Vương Bàn Tử, đợi đám thương lâm hạ xuống rồi lại lần nữa

hô: “Lão Hồ~” “Xong!” “Lão Hồ.” “Xong.” “Lão Hồ.” “…” “…” “…” Cuộc đối thoại kiểu này giữa Chu Du và Hồ Ba Nhất không biết đã diễn ra bao nhiêu lần.

Chu Du lúc này mới dọn sạch năm mét cạnh cơ quan đạo.

Bên trong khá đơn giản, chỉ có ba mặt thương lâm, và chỉ cần chặt hạ một mặt.

Tiểu Ca lúc này đã nghỉ ngơi một lát, liền trực tiếp mở miệng nói: “Cứ giao cho tôi trước đi.” “Được.” Tiếp theo, Tiểu Ca đạp lên cơ quan, một đường chém giết tiến lên.

Chu Du lúc này mới quay đầu hỏi: “Lão Hồ, cơ quan này không phải quá đơn giản sao?

Cảm giác không có độ khó gì.” Hồ Ba Nhất nghe vậy không nói gì, Tuyết Lỵ Dương cất lời: “Đối với hai kẻ biến thái như hai anh thì không có độ khó, nhưng còn đối với những người khác thì sao?

Nếu không có hai anh ở đây, dù tôi có biết phía trước có đường, tôi cũng tuyệt đối không dám đi.” “À, lão Chu, anh cũng đừng tự ti, đối với người khác thì đây tuyệt đối là Thập tử vô sinh cục.” Quả thật, người thiết kế mộ thất e rằng ngay cả bức tường thủy ngân cũng đã đi vào, thậm chí còn là Phát Khâu Thiên Quan chuyên nghiệp.

Dù thật sự có người rút được gạch, đi vào, cũng không thể nào trong khoảnh khắc đạp lên cơ quan mà lùi lại năm mét, nhảy lên tường được.

Không giống cơ quan nỏ tiễn, cơ quan thương tuy thu chậm, nhưng kích hoạt chỉ mất một giây.

Chu Du lúc này, cuối cùng cũng chấp nhận sự thật là cơ quan này đơn giản.

Quả nhiên, như mọi người đã nói, trong hành lang cơ quan chỉ có

thương lâm.

Bây giờ đã trải qua mưa tiễn của thương lâm, tiếp theo thì sao?

Cuối con đường lại bị phong kín.

Chu Du nhìn xung quanh, quay sang Thanh Thanh Mạn hỏi: "Thanh Mạn, lối đi tiếp theo ở đâu?" Chu Du lúc này mới nhận ra mình đã quên hỏi Thanh Thanh Mạn lối đi ở đâu, chơi hơi ngông cuồng rồi, ngông cuồng thật rồi.

Thanh Thanh Mạn nghe vậy trực tiếp ngẩng đầu, nhẹ nhàng nói: "Ở phía trên." Ở phía trên?

Chu Du ngạc nhiên nhìn lên trên, nhưng ở đó chỉ có thương lâm.

Nhưng Chu Du lại vô cùng tin tưởng Thanh Thanh Mạn, nghe vậy gật đầu, bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để đi lên.

"Đầu tiên hãy lùi xa một chút.

Tiểu Ca, tôi sẽ chém ra một lỗ hổng trên thương lâm, anh có thể phá hủy phía trên không?" Tiểu Ca nghe vậy nhìn thanh Cự Khuyết trong tay rồi gật đầu.

"Có thể." Theo tiếng "phụt" rơi xuống, Chu Du chém một nhát chéo ra, giây tiếp theo một hàng đầu thương gãy lìa rơi xuống.

Trong nháy mắt, Tiểu Ca nhanh chóng nắm lấy một thân thương bị gãy, theo cơ quan nâng lên rồi chờ đợi.

Khi một đoạn thân thương sắp thu về đến đỉnh, Tiểu Ca trực tiếp vung kiếm đồng thời dùng chân đạp vào vách tường.

Kèm theo tiếng đỉnh tường vỡ vụn, Tiểu Ca cũng rời khỏi vị trí cũ, lùi nhanh xuống.

Cơ quan phía sau bức tường ẩn ẩn hiện hiện, Chu Du dùng đèn pin chiếu lên khi cơ quan lần nữa hạ xuống.

Phía sau bức tường quả nhiên có một cái lỗ đen tối.

Khi lỗ đen xuất hiện, Chu Du mở miệng nói: "Mấy người này thật biết chơi, lại đặt lối đi ở phía trên, nhìn từ phía sau đỉnh tường rơi xuống ấy." Hồ Ba Nhất cũng lần đầu tiên thấy mộ huyệt biến thái như vậy, bây giờ có thể khẳng định một điều, quy cách của mộ huyệt tuyệt đối là cấp bậc hoàng lăng.

Chương 178

Chỉ là Hồ Ba Nhất không nói ra được người đó lại ác như vậy, lại đoạn tuyệt đường sống của con cháu đời sau.

Hồ Ba Nhất nghĩ, nếu là hoàng lăng, từ khi Tần thống nhất sáu nước, không đủ ba đời mà diệt vong thì quá nhiều, nhất thời cũng không có đầu mối.

Cộng thêm khả năng các hoàng đế thời giữa từng dùng thuật tuyệt hậu, nên bất kỳ triều đại nào thực ra cũng đều có khả năng.

Trong lúc Hồ Ba Nhất đang suy nghĩ miên man, phía trên lại đột nhiên sáng lên ánh lửa.

Từng ngọn đèn vàng vọt không ngừng kéo dài ra xa, nhìn qua có chút cảm giác an toàn.

Chu Du cũng không bất ngờ, tên nhóc Tiểu Ca kia khá tò mò, không hiểu vì sao đèn lại sáng.

Chu Du nhìn tình hình, trực tiếp ném mấy bình dịch dưỡng vào lỗ hổng Tiểu Ca vừa tạo ra.

Vì bên trong bây giờ mới sáng đèn, hiển nhiên dưỡng khí bên trong không đủ.

"Đợi đã, đợi tôi bổ sung dưỡng khí phía trên rồi tính đến chuyện đi lên.

Thanh Mạn, còn nhớ đoạn cơ quan cuối cùng phía trên không?

Nếu nhớ thì vẽ cho tôi." Thanh Thanh Mạn do dự một lát, nói: "Có thể để tôi nghe thêm một lần nữa không?

Lúc đó khoảng cách quá ngắn, cơ quan hơi phức tạp, tôi sợ mình

nhớ nhầm.” “Đương nhiên.” Chu Du vừa nói vừa lại bắn một phát thương lên trên.

Kèm theo tiếng “bành” của tiếng thương vang lên, Thanh Thanh Mạn chăm chú nhìn lên trên hồi lâu.

Sau đó nhanh chóng lấy ra một cuốn sổ vẽ nhỏ từ phía sau lưng rồi bắt đầu phác họa.

Quả nhiên đúng như Thanh Thanh Mạn đã nói, cơ quan phía trên rất phức tạp.

Thanh Thanh Mạn vẽ gần một tiếng đồng hồ mới xong, vì đó chỉ là bản vẽ đơn giản.

Khi bản vẽ được đưa ra, Chu Du thầm kêu một tiếng may mắn.

Đỉnh đá treo lơ lửng, nếu cố gắng phá hủy một đoạn sẽ khiến đỉnh đá mất cân bằng, khi đó trọng lượng không đồng đều nhất định sẽ làm đỉnh đá rơi xuống.

Lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên cất lời: “Lão Chu, bức tường bên cạnh rỗng ruột kìa.” Chu Du thực ra vừa nãy cũng đã nghe ra, âm vang của bức tường này và bức tường đối diện không giống nhau.

Một bên tường âm vang bật lại chỉ một phần, phần còn lại lại bị hấp thụ.

Vì vậy, phía sau không rỗng ruột, mà có thứ gì đó hấp thụ âm thanh, nhưng tôi đã không hỏi Thanh Thanh Mạn.

Lúc Bàn Tử hỏi, Thanh Thanh Mạn dường như sợ Chu Du hiểu lầm, vội vàng nói: “Chủ nhân, phía sau bị một cái hộp phong kín bằng nước, căn bản không lộ ra ngoài.” Chu Du nghe vậy sắc mặt hơi đổi: “Bàn Tử, lùi xa bức tường đó ra, nếu cậu làm hỏng nó, có lẽ cả tôi cũng phải chết.” “Ơ, lão Chu, chuyện gì vậy?” Chu Du nhìn Vương Bàn Tử đã rời xa bức tường đó rồi mới nói: “Nếu tôi không đoán sai,

đối diện chắc chắn bị phong kín bằng thủy ngân.

Cái hộp và nước, nhưng tôi lại không cảm nhận được bất kỳ yếu tố nước nào tồn tại, vậy thì đáp án duy nhất chỉ có thể là thủy ngân." Nghe đến thủy ngân, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử ngẩn ra, vô thức lùi lại một bước.

Nhưng Hồ Ba Nhất lập tức nhận ra có gì đó không đúng: "Nhưng trên núi cũng không có chỗ nào không mọc một ngọn cỏ nào cả, điều này…" "Còn nhớ Ngọc Long trong Hiến Vương Thiên Cung không?" Hồ Ba Nhất nghe vậy ngẩn ra, nhìn thấy đồ vật bên trong bị ngọc phong kín.

Nếu đổi thành loại vật liệu khác, khó bảo toàn không bị rò rỉ.

"Ngọc tương các loại sao?" Hồ Ba Nhất cau mày nhẹ, cổ đại rốt cuộc đã làm những ngọc khí này thần diệu như vậy sao?

Không thể nào!

Hiện tại cũng không có loại kỹ thuật này, huống chi là thời đại lạc hậu đó.

Nhưng trước có Tinh Tuyệt Ngọc Nhãn, sau có Hiến Vương Ngọc Long, bây giờ bên trong khả năng có ngọc tương.

"Cũng gần như vậy, chỉ có loại đồ vật như lưu ly mới có thể hoàn toàn khóa chặt thủy ngân, bên trong không phải lưu ly thì là ngọc.

E rằng đây cũng là một cái bẫy, chỉ cần tôi phá bức tường, sẽ kéo theo một loạt phản ứng, một hộp thủy ngân có thể giết chết tôi.

Loại độc vật lý này, có lẽ Kỳ Lân Kiệt cũng không có tác dụng." Nghe vậy, Bàn Tử lùi ra xa hơn một chút, Chu Du vồ lấy Bàn Tử, nói: "Đừng lùi nữa, lùi nữa thì thành đường hồ lô mất." Chu Du vừa dứt lời, một tiếng "phụt" vang lên, trường thương lần nữa xuất động, cách thân thịt mỡ của Bàn Tử chỉ một gang tay.

Bàn Tử giật mình, vội vàng tiến lên hai bước.

Lúc này Chu Du gọi Thanh Thanh Mạn rồi nói: "Thanh Mạn, chỗ này ở phương vị nào." Thanh Thanh Mạn nhìn vị trí cân bằng treo lơ lửng Chu Du chỉ, dẫn Chu Du đến một chỗ rồi nói: "Ở phía trên." Chu Du nhìn vị trí này, so sánh đối xứng trái phải rồi nói với Tuyết Lỵ Dương: "Tuyết Lỵ, dẫn Thanh Mạn lùi lại mười mét." Vị trí này cách bức tường bên trái một trượng, nhưng Chu Du sợ có ngoài ý muốn, nên để Tuyết Lỵ Dương lùi lại mười mét.

Chu Du vẫn tiếp tục nhìn lên trên, không biết đang làm gì, lúc này, đồng thời quay đầu nói: "Tiểu Ca." Vừa gọi xong hai chữ, Chu Du kỳ quái nhìn Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử, hỏi: "Hai anh đang làm gì vậy?

Nhanh chóng theo Tuyết Lỵ đi chứ." "A?

Tôi cũng phải đi sao?" Khi Vương Bàn Tử đang nói nhảm, Hồ Ba Nhất trực tiếp kéo cậu ta đi, đồng thời Chu Du châm chọc: "Cứ như thể hai giây có thể chạy năm mét vậy." Nếu có chuẩn bị trước thì hai giây đương nhiên có thể chạy năm mét, nhưng nếu không có tư thế chuẩn bị từ trước thì sao?

"…" Lúc này Chu Du trực tiếp chặt đứt một hàng thương lâm ở một bên, chỉ vào một chỗ rồi nói: "Tiểu Ca." Tiểu Ca nghe thấy không chút do dự, trực tiếp nắm lấy cán thương rồi trượt lên trên.

Sau đó thanh Cự Khuyết trong tay chém xuống, sau khi một lỗ hổng tương tự xuất hiện ở vị trí tương đương đối diện, Tiểu Ca mới hạ xuống.

"Bây giờ thì sao?" Chu Du lấy ra hai bình thép nhỏ từ trong người, đưa cho Tiểu Ca đồng thời nói: "Hai bình dịch dưỡng, lát nữa tôi lên đó đốt lửa ở cái lỗ đó, trực tiếp làm vỡ bình rồi ném lên trụ chịu lực phía trên, được chứ?" Kỹ năng ám khí của Tiểu Ca đương nhiên

mạnh hơn Chu Du rất nhiều, nghe vậy gật đầu.

“Nhớ nhé, chỉ có hai giây, trong vòng hai giây đồ vật nhất định phải ném ra, nếu không sẽ làm bị thương tay đấy.” “Được.” Tiểu Ca nhìn trụ chịu lực phía sau lỗ hổng đó, xác định vị trí xong rồi gật đầu với Chu Du.

Lúc này, tiếng “phụt” lại vang lên, Chu Du khi những trường thương này thu về, trong nháy mắt nắm lấy một thân thương bị chặt gãy trước đó.

Anh ta gài Minh Hồng Đao ra sau lưng, đồng thời một tay lấy ra chiếc Zippo rồi châm lửa.

Chương 179

Ngọn lửa vàng cam trong tay Chu Du từ từ bốc cao.

Giây tiếp theo, ánh mắt Tiểu Ca sắc bén, hai bình nhỏ trong tay vỡ vụn trong nháy mắt rồi ra tay.

Một giây sau.

Chu Du im lặng rơi xuống, thậm chí còn không chạy, Tiểu Ca lúc này cũng có chút ngượng ngùng.

Tiểu Ca ra tay quá nhanh, nhanh đến mức dịch dưỡng chưa kịp giải phóng đã bay vào lỗ hổng.

Tiểu Ca im lặng rồi nói: "Đưa tôi sáu cái đi, lần này tôi sẽ kiểm soát tốt tốc độ." Chu Du nghe vậy hơi ngẩn ra, không ngờ Tiểu Ca lại cần sáu cái, nhưng vẫn móc sáu bình thép đưa cho Tiểu Ca.

Tiểu Ca nhận lấy bình thép xong, lại nhìn về phía lỗ hổng, sau đó gật đầu với Chu Du.

Không lâu sau, trường thương lại một lần nữa đâm xuống, Chu Du khi chúng thu về thì nắm lấy một cán thương, lại lần nữa đi lên.

Chiếc bật lửa theo Chu Du đi lên mà sáng, ngọn lửa càng ngày càng gần lỗ hổng.

Đột nhiên Tiểu Ca móc ra bốn bình thép, sau đó sáu bình dịch dưỡng cùng lúc bay về phía lỗ hổng.

Lần này, bình khí không bay nhanh, và cũng dừng lại trong tay Tiểu Ca một giây.

Chu Du có thể nhìn thấy ngọn lửa lập lòe khi đi qua các bình dịch dưỡng.

Thấy vậy, Chu Du trực tiếp buông tay, trong khoảnh khắc chạm đất đã cùng Tiểu Ca nhanh chóng chạy về phía Tuyết Lỵ Dương.

Chu Du vừa vượt qua khoảng cách năm mét, chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn "oàng".

Tiếp theo là liên tiếp tiếng nổ, khiến cả đỉnh tường phía trên cũng lung lay sắp đổ, giây tiếp theo chỉ nghe thấy tiếng "kẽo kẹt" rồi tiếng "loảng xoảng", cả đỉnh tường đều rơi xuống.

Kèm theo đỉnh tường rơi xuống, một luồng gió áp lực thổi qua.

Lúc này, Chu Du ngửi thấy một mùi vị đặc biệt.

Ngay sau đó một hình ảnh trong đầu tôi thành hình.

Chu Du ngẩng đầu nhìn hành lang vừa lộ ra, mộ Thập tử vô sinh quả nhiên từng bước là sát cơ, ngay cả những ngọn đèn dầu kia cũng đều luyện từ thi du.

Lúc này, Hồ Ba Nhất và Tuyết Lỵ Dương đã ôm Thanh Thanh Mạn đi đến.

Chu Du không quay đầu lại nói: "Mọi người đều cẩn thận một chút, dầu trong hành lang đó là thi du." Thi du biến thái, mọi người đều đã trải nghiệm, mặc dù lúc này đã dùng Kỳ Lân Kiệt, lẽ ra sẽ không còn bị ảnh hưởng nữa, nhưng những kinh nghiệm đã qua… Dù là Bàn Tử, Hồ Ba Nhất hay Tuyết Lỵ Dương đều cảm thấy lạnh sống lưng.

Lúc này thì, tự nhiên không thể quay về đường cũ nữa.

Thế là, Chu Du nhìn Tiểu Ca, nói: "Tôi đi trước." Chu Du nói rồi hai người chạy hai bước, sau đó trực tiếp nhảy lên, vượt qua bức tường đỉnh cao hơn hai mét, hai người trực tiếp nhảy lên.

Sau đó, hai sợi dây thừng được quăng xuống.

“Đi thôi, tôi phải xuất phát rồi.” Ba người nhìn nhau, Hồ Ba Nhất để Tuyết Lỵ Dương và Bàn Tử lên trước, còn mình thì lên sau cùng.

Mọi người nắm lấy dây thừng, lên đến đỉnh tường xong, lại lần nữa đi vào hành lang.

Trong hành lang ngoài những ngọn đèn làm bằng thi du, dường như không có thứ gì khác.

Chu Du cố ý bắn một phát thương, nhưng Thanh Thanh Mạn cũng lắc đầu.

Cứ như vậy, mọi người đi thẳng đến cuối hành lang, lại là một bức tường đá phong kín lối đi.

Bức tường đá nhìn rất dày, e rằng ngoài thuốc nổ ra, cũng không có cách nào khác.

Thấy vậy, Chu Du nhìn Tiểu Ca, nhưng lại thấy Tiểu Ca cũng lắc đầu.

Tường này không phải gạch đá, mà là cả một khối nham thạch thật sự, ngay cả Tiểu Ca cũng không có cách nào.

Chu Du lo lắng phía đối diện nham thạch có cạm bẫy, nên lại bắn một phát thương vào đó.

Lúc này Thanh Thanh Mạn cuối cùng cũng nói: “Chủ nhân, âm vang phía trên không giống lắm.” Âm vang không giống lắm?

Chu Du hơi ngẩn ra, nhìn về phía đỉnh bức tường đá, hỏi: “Phía trên rỗng sao?” Nhưng Thanh Thanh Mạn lại lắc đầu, giây tiếp theo rút ra cuốn sổ vẽ nhỏ.

Phía trên bức tường đá là một vòm bán nguyệt, phía trên vòm đó mới rỗng ruột, giống như một chiếc mũ ốc vít.

Bức tường đá vì đã hạ xuống, phía trên rỗng, Chu Du có thể hiểu

được, nhưng tại sao lại có hình vòng cung?

Trong mộ Thập tử vô sinh, Chu Du không dám nghĩ sẽ có thứ vô dụng.

Không giống như chỉ có đỉnh hình vòng cung, chắc chắn phải có ý nghĩa sâu xa.

Sau khi biết đặc tính của mộ huyệt Thập tử vô sinh, Chu Du không hề hành động khinh suất, mà im lặng suy nghĩ.

Lúc này, Tuyết Lỵ Dương đột nhiên nói: "Anh có thấy nó giống như một tảng đá tròn khổng lồ phía dưới rơi vào lòng đất không?" Chu Du nghe vậy, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Nhìn hành lang hình vuông xung quanh, cùng với thiết kế dốc lên.

Quả nhiên là mộ Thập tử vô sinh, nếu phá hủy cửa đá bằng vũ lực, tảng đá tròn phía trên e rằng sẽ rơi xuống do không đủ sức chống đỡ.

Chương 180

Khi đó tảng đá tròn lăn xuống, có lẽ ngay cả chỗ ẩn nấp cũng không có.

Nhưng vì bây giờ đã đoán ra được thủ đoạn của đối phương, vậy thì mọi chuyện đơn giản.

Chu Du bám vào cửa đá rồi vỗ vỗ, lắng nghe độ dày của cửa đá xong, trực tiếp dùng Minh Hồng Đao khoét một cái lỗ đá không lớn ở phía dưới cửa đá.

Chu Du không dám khoét quá lớn, cái lỗ đá chỉ vừa đủ một người cúi mình đi qua, tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng quá lớn đến cửa đá.

Sau khi cái lỗ đá được khoét ra, Chu Du dựa vào sức mạnh 24 người, mạnh mẽ đẩy tảng đá ra khỏi lỗ đá, lúc này mới đi vào phía sau cửa đá.

Nhưng anh ta không ở lại phía sau cửa đá lâu, trong nháy mắt đã quay trở lại.

Hàm lượng dưỡng khí bên trong rất thấp, sau khi đi vào, chưa đầy năm giây đã cảm thấy chóng mặt.

Xem ra chỉ có thể tạm thời chỉnh trang ở đây thôi, Chu Du quay đầu nói với Tuyết Lỵ Dương và mấy người kia: "Mỗi người lấy cho tôi ba bình dịch dưỡng." Bình dịch dưỡng cơ bản đã trở thành vật cần thiết khi ra ngoài hiện nay, thêm vào đó, mọi người đều lấy trang bị từ chỗ Chu Du, nên mỗi người trên người đều có mười bình dịch dưỡng.

Tuyết Lỵ Dương nghe vậy lấy ra ba bình dịch dưỡng đồng thời hỏi: "Hàm lượng dưỡng khí bên trong thấp sao?" Chu Du gật đầu, nói: "Tôi đi vào trong hít một hơi, hoàn toàn không cảm nhận được dưỡng

khí.

Xem ra dưỡng khí bên trong đã bị tiêu hao hoàn toàn rồi.” “Tôi ít nhất phải đợi ở đây một tiếng đồng hồ mới được, mọi người dựa vào tường nghỉ ngơi trước, bổ sung thể lực và nước.” Trong lúc mọi người bổ sung thể lực.

Hành lang phía sau bức tường đá cũng lần lượt sáng lên ánh lửa.

Âm thanh yếu ớt tuy người khác không nghe thấy, nhưng Thanh Thanh Mạn lại nghe thấy.

“Chủ nhân, những ngọn đèn dầu bên kia dường như đang cháy.” Thanh Thanh Mạn nghe thấy âm thanh đèn dầu cháy trước đó, tự nhiên cũng biết âm thanh này.

Chu Du gật đầu, ôn hòa xoa xoa mái tóc xinh đẹp của Thanh Thanh Mạn xong rồi mới quay sang nói với những người còn lại: “Với tốc độ của chúng ta, vậy mà mấy tiếng đồng hồ vẫn chưa thể tiến vào mộ thất, không biết mộ này rốt cuộc có phải do Cuồng Tàng Hải xây dựng không?” Không tính thời gian trước khi vào mộ, chỉ riêng thời gian sau khi vào mộ đã mất gần năm tiếng, có thể thấy tiến độ chậm đến mức nào.

Chu Du vừa dứt lời, Hồ Ba Nhất liền nói: “Mặc kệ là mộ của ai, mộ này chắc chắn không phải Cuồng Tàng Hải xây dựng.” “Mọi người có nhận ra không?

Những đầu thương lâm kia đều có kiểu dáng thời Chiến Quốc, hoàn toàn khác với đầu thương thời Minh triều.

Minh triều có đồ sắt, ít khi chọn dùng đồng để làm mũi nhọn.

Hơn nữa tạo hình của những ngọn đèn dầu kia cũng khác hẳn Minh triều, nên mộ này hẳn là của thời Chiến Quốc.” “Chỉ không biết Cuồng Tàng Hải đã đào đạo động đó từ đâu?

Nếu tìm được đạo động đó, vậy thì một đường đi vào chắc chắn sẽ đơn giản hơn." Vương Bàn Tử lúc này đột nhiên nói: "Tôi thì không quan tâm mộ của ai, cũng không quan tâm cái đạo động của lão già Cuồng Tàng Hải đó đào ở đâu, tôi chỉ tò mò bên trong rốt cuộc có bao nhiêu bảo bối.

Nếu không có nhiều bảo bối hơn vợ của lão Chu, thì tôi sẽ phải theo chủ nhân của mộ này mà đi tìm công lý." Hồ Ba Nhất nghe vậy bật cười khẩy một tiếng, trêu chọc: "Này, cậu muốn xuống địa phủ mà đòi công lý à?" Vương Bàn Tử nghe vậy vội vàng lắc đầu: "À, cái đó thì không cần.

Tôi theo thi thể mà đòi công lý là được.

Nếu không có bao nhiêu đồ vật mà thiết kế ghê gớm như vậy, thì cũng quá không nhân đạo.

Không đúng, quá không quỷ đạo!

Nếu tính mạng của lão gia tôi không được đảm bảo, mà lại không được cho thêm bảo bối, thì tôi nhất định phải mang thi thể đi mất." Lúc này, Tiểu Ca đột nhiên nói: "Đừng nói lung tung, có những lời nói ra nhất định phải làm." Chu Du cũng nói: "Đặc biệt là khi ở trong mộ, mọi việc tốt nhất nên thận trọng.

Kẻ trộm mộ đều chết vì cái miệng không có cửa, vũ nhục người đã khuất." Chu Du nói xong, cúi người vào lỗ đá nhìn một chút, lại hít một hơi xong nói: "Được rồi, dưỡng khí tạm ổn rồi, tôi có thể đi được.

Nhưng mọi người tốt nhất nên ngậm một viên dưỡng phiến." Các viên dưỡng phiến trước đó cơ bản không còn lại bao nhiêu, Tuyết Lỵ Dương lại lấy ra mấy viên dưỡng phiến chia cho mọi người.

Mọi người lúc này mới đi vào hành lang phía sau cửa đá, hành lang

phía sau cửa đá và hành lang bên cạnh cửa đá không khác biệt mấy.

Nhưng không đi được mười mấy mét, mấy người đã sững lại.

Tuyết Lỵ Dương không nhịn được trêu chọc: "Lão Hồ, xem ra anh không bất ngờ nhỉ, vừa nãy Cuồng Tàng Hải đào đạo động ở đâu?

Bây giờ thì nó lộ ra rồi." Phía trước Chu Du, trên một bức tường đá có một mảng tường đá vỡ vụn, phía trước bức tường đá có một ụ đất nhỏ.

Lúc này lỗ hổng đã bị lấp đầy bởi đất, nhưng mọi người đều là người trong nghề, nhìn cái là biết ngay đó là đạo động mà Cuồng Tàng Hải đã tạo ra.

Chỉ là đạo động này bị đất bùn lấp đầy, nếu muốn sử dụng thì chỉ có thể đào vào hoặc đào ra.

Hồ Ba Nhất nhìn vị trí đạo động rồi nói: "Đáng tiếc bây giờ tôi biết cũng vô dụng rồi.

Chẳng lẽ tôi phải đi ra ngoài đào vào sao?

Nhưng lão già đó lại gặp may, thoát được bao nhiêu tử cục." "Không hẳn, có lẽ Cuồng Tàng Hải phát hiện đây là mộ Thập tử vô sinh rồi biết nơi này không thể xông thẳng vào, nên mới đào một đạo động khác.

Với kiến thức phong thủy, cộng thêm năng lượng của ông ta, đào ra một con đường như vậy cũng là điều bình thường." Hồ Ba Nhất không phản bác, nói: "Vì đạo động của Cuồng Tàng Hải xuất hiện ở đây, con đường tiếp theo có lẽ sẽ dễ đi hơn." Đối với lời của Hồ Ba Nhất, mấy người đều đồng tình.

Quả nhiên mấy người lại đi thêm hơn hai mươi mét nữa, trước mắt bỗng nhiên rộng mở.

Một mộ thất hình vuông vức xuất hiện trong mắt mọi người.

Mộ thất dài rộng mười trượng, bố cục gần giống Hải Để Mộ Thiên Cung.

Nhưng bên trong không có mô hình thiên cung, chỉ có mười cỗ quan quách.

Mười cỗ quan quách này được sắp xếp theo hình Âm Dương Bát Quái, phân tán trong mộ thất.

Ngoài ra, trên các bức tường mộ thất đều có hội họa.

Từng bức bích họa, che kín toàn bộ mộ thất.

Chương 181

“Ơ… chủ mộ thất?

Vậy mộ thất bồi táng đâu?

Chẳng lẽ tôi thăm dò một ngôi mộ lớn như vậy, lại không có vật bồi táng sao?

Xem ra lão già này thật sự muốn cùng tôi đòi công lý đây mà!” Hồ Ba Nhất nhìn xung quanh rồi nói: “Không, đây không phải chủ mộ thất, mà là ngoại thất liên kết với chủ mộ thất.

Bàn Tử nhìn xem, mộ thất có ba cánh cửa đồng ở các hướng đông, tây, bắc.

Những cánh cửa đồng đó, chắc chắn nối liền với bồi táng thất và đường vào chủ mộ thất!” Vương Bàn Tử nhìn kỹ, ba hướng quả nhiên đều có một cánh cửa đồng.

Chỉ vì màu sắc nên lúc đầu không phát hiện ra.

“Thật sao!

Vậy tại sao ngoại thất lại đặt mười cỗ quan quách này?

Chẳng lẽ cũng là ảnh cốt, tam thế thân?” Hồ Ba Nhất lắc đầu, cũng không hiểu.

Nếu là nô lệ, căn bản không cần dùng quan quách để chứa.

Chẳng lẽ chủ nhân của mộ này bồi táng thuộc hạ?

Lúc này Tuyết Lỵ Dương nói: “Có lẽ những bức bích họa này có thể cho chúng ta câu trả lời, tôi xem những bức bích họa này nhé.” Tuyết Lỵ Dương sau khi nhận biết thì phát hiện các bức bích họa đi từ phía cửa vào, từ đông sang tây.

Trong việc giải mã bích họa, Chu Du, Hồ Ba Nhất và Bàn Tử đều không bằng Tuyết Lỵ Dương, chỉ nghe Tuyết Lỵ Dương nói: "Bích họa kể về một nước Đông Hán thời Chiến Quốc." "Nhìn bích họa dường như đang trong thời kỳ giao chiến.

Nội dung chính phía trên kể về việc nước này liên tục chiến thắng, thôn tính ba nước xung quanh, cường đại chưa từng có." "Từ đây có thể thấy, nền văn minh của họ rất tiên tiến.

Vào thời đại đó có một lượng lớn kỵ binh, nhìn xem." Tuyết Lỵ Dương vừa nói vừa chỉ vào vị tướng quân dẫn đội xung kích trên chiến mã phía trước, tiếp tục: "Những người Đông Hán này trên ngựa thậm chí còn mặc khôi giáp.

Bộ khôi giáp liền thân, có thể nói còn cổ xưa hơn cả thời Thành Cát Tư Hãn." "Nước Đông Hán tuy không nằm trong Thất Đại Quốc thời Chiến Quốc, nhưng vẫn có thực lực.

Những bức bích họa phía trước chủ yếu kể về sự phát triển văn minh và chiến tích của Đông Hán, nhưng đến đây thì không giống nữa rồi." Tuyết Lỵ Dương chỉ vào một bức bích họa nói: "Ở đây xuất hiện một người, mặc trang phục khác hẳn với người nước Đông Hán.

Nhìn dáng vẻ, trang phục, dường như là trang phục của Thất Đại Quốc thời Chiến Quốc.

Nhưng nhìn lên đầu, trên đầu ông ta lại không phải mũ miện hay mũ đạo sĩ." "Từ đó có thể thấy, người này là một đạo sĩ từ một trong Thất Quốc.

Đạo sĩ này đã dâng lên cho quốc vương một thứ gì đó." Đến đây, Tuyết Lỵ Dương đột nhiên dừng lại.

Cô nhìn thứ trong tay đạo sĩ, đột nhiên quay đầu nói với những người còn lại: "Mọi người xem thứ trên tay đạo sĩ có giống Long Cốt

Thiên Thư mà ông ngoại tôi để lại không?" Mấy người lúc này đang nhìn bức bích họa mà Tuyết Lỵ Dương chỉ, nghe vậy đều nhìn về phía thứ trong tay đạo sĩ, quả nhiên giống như mai rùa.

Không chỉ vậy, trên mai rùa đó dường như còn vẽ một hình đồ án ẩn ẩn giống con mắt.

Thấy vậy, Vương Bàn Tử nói: "Hắc, thật!" Chu Du và Hồ Ba Nhất lúc này cũng gật đầu, khẳng định lời của Vương Bàn Tử.

Lúc này nội dung trên bích họa đã khơi dậy sự tò mò của mấy người, xem ra chủ nhân của ngôi mộ này có liên quan đến nước Tinh Tuyệt.

Tuyết Lỵ Dương nhìn sang bức bích họa tiếp theo, nội dung bức bích họa này không dễ hiểu lắm, nhất thời Tuyết Lỵ Dương cũng không biết phải làm sao.

Nhưng khi xem mấy bức bích họa tiếp theo, cô lập tức hiểu được nội dung của bức họa phía trước, nói: "Thứ đạo sĩ dâng lên, có thể giúp quốc chủ nhìn thấy chân thần, hoặc cũng có thể trở thành chân thần." "Nhìn xem.

Mây trời tản ra, có thần linh lộ diện, dường như đang mỉm cười với quân chủ." Mọi người đều không giỏi giải mã bích họa, nghe vậy cũng không nói gì, chỉ lắng nghe, xem xét, chờ Tuyết Lỵ Dương tiếp tục giải mã.

Tuyết Lỵ Dương dường như cũng biết nhiệm vụ của mình ở đâu, cô xem từng bức bích họa, những bức không hiểu thì đặt sang một bên trước, đợi liên kết với bức họa tiếp theo mới bắt đầu giải mã.

Sau khi xem liền ba bức họa, cô cuối cùng cũng nói: "Những bức họa phía trước dường như đang dạy quân chủ phương pháp thành tiên.

Đến đây, chúng ta quay lại xem, có thể thấy quân chủ đã cho đạo sĩ xây một cung điện.

Nhưng cung điện lại được xây trong núi, ngọn núi có hình dạng đặc biệt, có long phượng vờn quanh, âm dương luân chuyển, vừa vặn phù hợp với tín ngưỡng của người Đông Hán thời đó." "Người cổ đại lấy âm dương sinh dục làm chủ, tôi nhớ đất nước ta trước đó đã phát hiện một số vũ khí của người Đông Hán đều có hình dạng kiếm đồng cán hình người đứng, trong đó một thanh thần kiếm còn điêu khắc hình nam nữ khỏa thân, sinh khí lộ rõ, là Âm Dương Thần Kiếm." "Quốc quân dường như vì một số nguyên nhân mà kiên quyết tin rằng đạo sĩ có thể giúp ông ta thành tiên.

Thế là ông ta dẫn vợ và các quan thần cùng tiến vào mộ, truyền lại hoàng vị cho con trai mình." Đến đây, Tuyết Lỵ Dương dần dần dẫn những người còn lại đi về cuối bích họa, cũng là nơi bắt đầu của bích họa.

Nhìn nội dung trên bích họa, cô cuối cùng nói: "Mấy bức bích họa cuối cùng kể về cảnh quân chủ Đông Hán thành tiên, nhưng chín phần mười là không chân thực.

Tôi cảm thấy, những bức bích họa đến đây, đã mất đi tính chân thực." Trong bích họa, quân chủ Đông Hán dẫn vợ và một nhóm quan thần bay lên tiên giới, nơi đến chính là Thiên Cung.

Chu Du gật đầu, nhìn mười cỗ quan tài, dường như đã hiểu rõ người trong những quan quách này rốt cuộc là ai.

E rằng bên trong là vợ chồng quân chủ Đông Hán và các quan thần.

Chỉ là những người này tại sao lại ở ngoại thất?

Nếu Âm Dương Nhãn ở giữa thật sự là vợ chồng quân chủ Đông

Hán, vậy thì người bên trong là ai?

Chủ mộ thất lại là gì?

Hoặc là Âm Dương Nhãn có người khác.

Chu Du không vội vàng mở mười cỗ quan quách, nói với những người còn lại: "Tôi đi xem những chỗ khác trước, có lẽ trong những mộ thất khác, tôi sẽ tìm được câu trả lời mình muốn." Lời của Chu Du không ai phản bác, Vương Bàn Tử, sau khi nhìn những quan quách này cũng gật đầu.

Trải qua nhiều chuyện như vậy, cậu ta cũng đã trưởng thành hơn một chút, ít nhất là không biết rõ không thể làm mà vẫn cố tình tìm chết.

Chương 182

Theo tình huống bình thường, đối diện hành lang phải là nơi đặt chủ mộ thất.

Chu Du lúc này cũng đã chọn đi từ đó.

Chỉ là Chu Du và Tiểu Ca đẩy mở cửa đồng xong lại không thể không dừng lại, quên một chuyện.

Mộ thất trước đó bị phong kín, cửa đồng tuy rằng cách ly không khí không quá tốt, nhưng cũng đã cản trở rất lớn sự truyền dẫn dưỡng khí.

Bên trong cánh cửa dường như không có bất kỳ cơ quan nào, ít nhất là ở cửa ra vào.

Trong tình huống không thể đi vào ngay lập tức, Chu Du đã đẩy mở cả ba cánh cửa, để những mộ thất này thông thoáng không khí trước.

Mấy người lại một lần nữa dừng lại ở mộ thất phía trước.

Chu Du không thể tiến lên được, quay người nói với Hồ Ba Nhất: "Lão Hồ, anh có nhận định gì về bố cục Âm Dương Bát Quái này không?" Hồ Ba Nhất nhìn những quan quách này rồi nói: "Theo lý mà nói, quan quách bát quái của các quan thần chắc chắn không sai, nhưng còn thuộc quan quách âm dương, tôi lại không nói ra được ngoài quân chủ Đông Hán và vợ ông ta thì còn ai nữa?" "Nhưng nếu đây là chủ mộ thất, vậy thì ba mộ thất còn lại thì sao?

Tôi có thể đoán hai mộ thất hai bên chắc là một bồi táng thất, một tuẫn táng thất.

Như vậy, con đường ở giữa đáng lẽ phải là chủ mộ thất, nhưng

nếu bên trong là chủ mộ thất, bên ngoài nhất định sẽ không phải quân chủ Đông Hán và vợ ông ta." "Trong tình huống tự mâu thuẫn như vậy, mọi chuyện chỉ có thể đợi sau khi tiến vào chủ mộ thất rồi mới có thể đưa ra quyết định." Lúc này, Tiểu Ca nói: "Có lẽ chúng ta không nên dùng phương pháp thông thường để đánh giá những người này.

Mộ được xây dựng trước thời Chiến Quốc, có sự khác biệt so với các ngôi mộ đời sau cũng là điều có thể.

Đương nhiên lời anh nói đúng, chung quy vẫn cần phải vào mộ thất phía sau xem xét mới có thể đưa ra kết luận." Lúc này, sắc mặt Chu Du biến đổi, từ mộ thất bên phải truyền đến một mùi thi thối nồng nặc.

Mùi thi thối, thật sự quá khó chịu, đến mức tôi còn muốn đeo mặt nạ phòng độc.

Chu Du nói với Tiểu Ca: "Tiểu Ca, tôi đi đóng cửa đồng bên kia lại, bên đó chắc là tuẫn táng thất." Tuẫn táng thất nói chung đều không có gì tốt đẹp, Tiểu Ca nghe vậy cũng gật đầu.

Nhưng lúc này, Thanh Thanh Mạn lại biến sắc, đột nhiên khó chịu nói: "Chủ nhân, bên kia có một lượng lớn đồ vật đang di chuyển.

Dường như là côn trùng, có tiếng kêu nhỏ.

Tiếng ồn." Chu Du nhìn chỗ Thanh Thanh Mạn chỉ, chính là tuẫn táng thất đó.

Tiếng ồn, côn trùng, nhất thời sắc mặt Chu Du biến đổi, lập tức có suy đoán.

Nếu không đoán sai, bên trong chắc chắn có không ít thi miết, không phải thi miết bình thường.

Đồ vật trong Thất Tinh Cung nguyên bản có liên quan đến nơi này,

Chu Du đột nhiên nhớ ra một người.

Thiết Diện Sinh!

Chu Du nhìn mộ đạo chủ mộ thất đang sáng đèn.

Lập tức nói: "Đi, đến chủ mộ thất." "Tiểu Ca, những thứ này nhất định phải giải quyết, tôi đi đóng cửa tiện thể giải quyết chúng, anh dẫn những người còn lại đến chủ mộ thất." "Tuyết Lỵ, dẫn Thanh Mạn đi, Thanh Mạn không tỉnh táo, cứ chạy thẳng về phía trước, nhớ cứ mỗi mười mét thì bắn một phát thương.

Nếu Thanh Mạn tỉnh táo lại, thì đợi tôi ở nguyên chỗ." Chu Du nói xong nhanh chóng chạy về phía cửa đồng, khoảng cách hơn mười mét như bay lượn, vừa qua cửa đồng đã đẩy cửa vào trong.

Lờ mờ Chu Du dường như đã nghe thấy âm thanh ma mị xuyên tai đó.

Vì ma âm của thi miết, e rằng tai Thanh Thanh Mạn không thể dùng nữa.

Nhưng tiếng thương bất chợt lại có thể kéo Thanh Thanh Mạn trở về thực tại.

Mười mét không dài, cũng chỉ ba bốn giây, đủ để không bị chìm đắm vào ảo ảnh ma âm.

Tiểu Ca biết Chu Du có cách đối phó với những cái chuông đó, trước đây ở Hải Để Mộ Chu Du đã làm rồi.

Lúc này lại làm.

Chắc chắn sẽ thành thạo, nên anh ta cũng không lo lắng cho Chu Du, dẫn mấy người còn lại, trực tiếp nói một chữ: "Đi!" Vương Bàn Tử nghe vậy lập tức nói: "Anh đi trước đi, tôi đi giúp lão Chu." Hồ Ba Nhất cũng nói: "Lão Vương, lần này không thể thiếu tôi được, tôi

cũng đi.” “Không được đi, đi cũng vô dụng, tôi có thể giải quyết được.” Ngừng một chút, Tiểu Ca dường như sợ hai người sẽ hành động bồng bột, giải thích: “Anh ta làm được, sẽ không có nguy hiểm.” Nghe vậy, hai người mới yên tâm, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

Cửa đồng nặng nề, độ dày gần một thước, hai cánh cửa đồng rộng một trượng.

Chu Du tuy một mình cũng có thể đẩy được, nhưng lại cần một chút thời gian.

Nhưng lúc này, khi Chu Du đẩy cửa, ma âm phía sau càng ngày càng gần.

Minh Hồng Đao trên lưng Chu Du trực tiếp phát ra tiếng đao minh đối kháng với ma âm quỷ dị đó, linh lực trong tay Chu Du dâng trào, giây tiếp theo tia sét nổi lên hồ quang điện trên cửa đồng, chỉ nghe thấy tiếng lách tách, những thi miết trước cửa nhanh chóng bị hồ quang điện cản trở đường đi.

Chu Du ấn chặt cánh cửa đồng lấp lánh tia điện, dùng sức, vài giây sau, cuối cùng cũng đóng được cánh cửa đồng.

Ngay lúc đó, Chu Du mới quay người, rút Minh Hồng Đao ra, khẽ nói với lưỡi đao: “Lão hỏa kế à, âm lượng chưa đủ đâu, có thể tăng treble lên.” Lời Chu Du vừa dứt, Minh Hồng Đao bùng phát ra âm ba chói tai, từng cuộn âm ba như có thực chất.

Tiếng ông minh kết hợp với Chiến Quốc Linh Đang Ma Âm, nhất thời sóng âm như lan tỏa, ngay sau đó chỉ nghe thấy tiếng “phốc phốc” không ngừng vang lên.

Tiếng động ẩn khuất.

Nhưng không bị che lấp hoàn toàn, cuối cùng chỉ còn lại tiếng đao minh của Minh Hồng Đao, ma âm quỷ vực cùng với thi miết đều bị

tiêu diệt hoàn toàn.

Cùng lúc đó, Thanh Thanh Mạn khẽ nói với Tuyết Lỵ Dương: "Không cần chạy nữa, em đỡ nhiều rồi.

Chủ nhân đã giải quyết vấn đề." Một giọng nói có chút bệnh hoạn, nhưng giọng nói bệnh hoạn phát ra từ Thanh Thanh Mạn lại có một vẻ đẹp khiến người ta mê mẩn.

Tuyết Lỵ Dương nghe vậy ngẩn ra, nhưng vẫn nói với mọi người: "Mọi người dừng lại đã rồi đợi." Hồ Ba Nhất mấy người nghe lời gật đầu, Tiểu Ca cũng lập tức dừng lại.

Chương 183

Lúc này Chu Du lại không rời khỏi tuẫn táng thất, mà bị những thứ trước mắt làm kinh ngạc.

Trong tuẫn táng thất có một vật khổng lồ.

Tuẫn táng thất không chôn cất nô lệ, mà là một con vật không rõ tên, nhìn hình thể, dường như là một con cự xà dài hơn 50 mét.

Nhưng đã có Giao Long trước đó, Chu Du không tin đó chỉ là một con rắn.

Nó có thể là một con rồng trong truyền thuyết.

Còn về việc tại sao rồng lại có eo ngắn?

Rồng sinh chín con, mỗi con một khác, có lẽ một số loài rồng chỉ có eo dài thôi.

Lúc này xác rồng chỉ còn bộ xương, không thể biết được vị trí của rồng.

Chu Du trầm mặc, rồi mới quay người rời đi, đồng thời cũng tò mò về những thứ trong bồi táng thất.

Nhưng anh không vội đi xem bồi táng thất, mà đi đến chủ mộ thất.

Vì mọi người không chạy quá xa, nên khi Chu Du chạy khoảng 30 mét trong mộ đạo dẫn đến chủ mộ thất, anh đã thấy những người khác.

Chu Du nhìn mọi người, trước tiên quan tâm hỏi Thanh Thanh Mạn: “Thanh Mạn, tai em ổn chứ?

Có chỗ nào không thoải mái không?” Thanh Thanh Mạn nghe vậy lắc đầu, rồi khẽ nói: “Tuy rằng có một chút không thoải mái, nhưng

hình như không nghe thấy tiếng động đó nữa thì phải." Chu Du gật đầu, nói với mọi người: "Tôi không thấy nô lệ tuẫn táng trong mộ thất bên kia, mà phát hiện ra một bộ xương khổng lồ.

Nhìn độ dài, nhìn hình dáng, nếu không phải một con cự mãng siêu cấp, vậy thì chắc chắn là rồng rồi." Mấy người nghe vậy ngẩn ra, không ngờ trong mộ lại có xương rồng.

Chẳng lẽ rồng bây giờ không đáng tiền sao?

Trong Cổ Mộ Hiến Vương có một con Giao Long sống, trong cổ mộ không rõ tên này lại có một con rồng không rõ chủng loại.

"Tôi đi xem thử được không?

Tôi chưa từng thấy xương rồng trông như thế nào." Chu Du lắc đầu, nói: "Có lẽ không khác xương rắn là mấy, đầu cũng không mọc sừng, kỳ lạ thật." Hồ Ba Nhất nghe vậy cười cười, nói: "Rồng sinh chín con, mỗi con một khác, không mọc sừng cũng không có gì lạ.

Nhưng nói thật, tôi cũng hơi tò mò, xương rồng trông như thế nào." "Đợi lát nữa ra ngoài rồi xem, tôi cảm giác cái bồi táng thất kia cũng không đơn giản, tôi muốn xem bố cục của chủ mộ thất trước.

Nói thật, tôi là một đạo mộ tặc mà." "Đạo mộ tặc?" "Đúng vậy, không biết mọi người đã nghe nói về Thiết Diện Sinh chưa?" Lời Chu Du vừa dứt, thần sắc Tiểu Ca khẽ động, nói: "Ngôi mộ này có liên quan đến Thiết Diện Sinh?" Chu Du gật đầu, nói: "Có khả năng, nếu ngôi mộ ngoài kia thật sự là của quân chủ và phu nhân Đông Hán, vậy thì trong chủ mộ thất này có lẽ có Thiết Diện Sinh." "Khoan đã, rốt cuộc Thiết Diện Sinh là ai?" Tiểu Ca nghe vậy, nhìn về phía Chu Du, "Anh kể đi?" Tuy nhiên Chu Du lắc đầu, nói: "Câu chuyện về Thiết Diện Sinh tôi chỉ nghe loáng thoáng, nhưng không rành lắm, cậu kể đi." Tiểu Ca không thích nói nhiều, nhưng nghe vậy cũng nói: "Thiết Diện Sinh xuất thân từ thời Chiến Quốc, truyền thuyết cũng là một

đạo mộ tặc.

Hắn có tiếng tăm không nhỏ và là bạn thân của Lỗ Thương Vương, cho nên Lỗ Thương Vương khi xây dựng một mộ huyệt đã để Thiết Diện Sinh tham gia xây dựng." "Nhưng Thiết Diện Sinh trong quá trình xây dựng lại phát hiện ra bí mật của Lỗ Thương Vương, hóa ra Lỗ Thương Vương không phải người phàm, đã đạt được trường sinh.

Nhưng phi tử yêu quý của Lỗ Thương Vương đã chết, cho nên Lỗ Thương Vương muốn dùng cách táng mộ để phục sinh ái phi." "Khi Thiết Diện Sinh phát hiện ra bí mật này, hắn biết mình không thể sống sót được nữa.

Hắn cũng là một kẻ tàn nhẫn, một mặt biết Lỗ Thương Vương nhất định sẽ không yên tâm để mình sống, mặt khác cũng thèm muốn bí mật trường sinh." "Hắn phóng một mồi lửa đốt cháy cả nhà, mấy chục miệng ăn đều chết thảm, nhưng lại dùng một thi thể vô danh đã chuẩn bị từ trước để thoát thân.

Đợi khi Lỗ Thương Vương chôn cất ái phi và giết chết tất cả mọi người, hắn lặng lẽ xuất hiện, giết chết Lỗ Thương Vương, kéo ái phi ra khỏi Kim ti ngọc y có thể trường sinh." "Nhưng sau đó Thiết Diện Sinh lại biến mất, không có trong quan quách của Lỗ Vương.

Đạo mộ tặc, đương nhiên cũng sợ bị trộm, nên đã xây dựng nghi trủng, nhưng tung tích thật sự thì không ai biết." Lời Tiểu Ca vừa dứt, Hồ Ba Nhất nói: "Ý là đây có thể là chủ mộ thất thật sự của Thiết Diện Sinh?" Chu Du gật đầu, nói: "Trong đây không những có địa thế phượng hoàng, địa mạch rồng, thậm chí còn trấn áp cả chân long và âm dương, cộng thêm đạo sĩ kỳ quái kia, khả năng là Thiết Diện Sinh rất lớn." Lúc này Bàn Tử đột nhiên nói: "Oái, Thiết Diện Sinh mang theo ngọc y có thể làm người chết sống lại trong mộ sao?" Những thứ

khác Bàn Tử không để ý, nhưng thứ có thể làm người chết sống lại thì không thể không để ý.

Chu Du nhìn Bàn Tử gật đầu, nhưng lại nói: "Bàn Tử đừng nghĩ nữa.

Ngọc y tuy có thể làm người chết sống lại, nhưng phải đợi 3000 năm, cậu đợi được 3000 năm sao?" Lời Chu Du làm Bàn Tử khựng lại, sau đó thần sắc buồn bã nói: "Cũng không biết tôi có còn sống mà gặp lại Tiểu Đinh không nữa." Chu Du không nói gì, Hồ Ba Nhất thì vỗ vỗ vai Bàn Tử, nói: "Bàn Tử, tâm trạng của cậu tôi có thể hiểu, nhưng cũng đừng ôm quá nhiều hy vọng, Tiểu Đinh đã đi được mười năm rồi." Bàn Tử gật đầu, miễn cưỡng cười cười, "Mặc kệ, tôi đều phải cứu, chẳng phải 3000 năm sao.

Có lẽ xã hội sau này còn tốt hơn bây giờ thì sao, không chừng lúc đó sẽ hạnh phúc hơn." Chu Du lắc đầu, cũng không đả kích Bàn Tử, mọi việc cứ đợi thấy thi thể của Tiểu Đinh rồi nói.

Sự thay đổi trong 3000 năm đâu phải là một chút, cô ấy thật sự có thể thích nghi với xã hội đó sao?

Có lẽ sẽ rất khó khăn, có lẽ sẽ bị người khác lừa gạt.

"Đi thôi, tôi đi chủ mộ thất xem sao." Chu Du bắn một phát súng, xác định con đường phía trước, nhưng trong đường hầm lại không còn cơ quan nào, dễ dàng đi đến chủ mộ thất.

Khi đến cái gọi là chủ mộ thất, Chu Du và Tiểu Ca nhìn nhau.

Mô hình thiên cung, lại là mô hình thiên cung, hai người lập tức nhìn về phía vị trí của Cuồng Tang Hải, kỳ lạ là không có thi thể, thậm chí ngay cả bồ đoàn cũng không có.

Nhìn kỹ, hai người vẫn không từ bỏ, Tiểu Ca sau khi thử vị trí bồ đoàn của mô hình thì một tay chỉ lên trời, một tay chỉ xuống đất, sau

đó lắc đầu với Chu Du.

"Để tôi thử xem." Tiểu Ca nghe vậy đổi vị trí với Chu Du, ngay sau đó Chu Du cũng làm động tác tương tự.

Quả nhiên, không có tinh năng lượng quán nhập.

Nhưng Chu Du luôn cảm thấy có gì đó không ổn, giây tiếp theo ngẩng đầu nhìn lên đỉnh mộ.

Đỉnh mộ thất không giống với mộ dưới đáy biển, đỉnh mộ thất được làm bằng ngọc thạch với âm dương lưỡng nghi tứ tượng bát quái.

Cứ nhìn mãi, Chu Du đột nhiên cảm thấy âm dương chi khí lưu chuyển, trời đất dường như hiện ra trước mắt.

Đương nhiên đó là một loại ảo giác, nhưng Chu Du dường như đã thông suốt được công dụng của nó.

Chu Du trong lòng ẩn ẩn có một suy đoán, nói với mọi người: "Đi, tôi đi bồi táng thất xem sao, tôi nghĩ bồi táng thất cũng ẩn chứa một bí mật to lớn." Bồi táng thất có thật sự là bồi táng thất không?

"Lão Chu, anh đã phát hiện ra bí mật gì sao?" Chu Du lắc đầu, nói: "Không dám khẳng định, mộ thất đều có bố cục âm dương bát quái, duy chỉ có tuẫn táng thất có một bộ xương giống rồng, hiển nhiên không phù hợp với lẽ thường.

Tôi nghĩ bồi táng thất chắc chắn không phải bồi táng thất bình thường, chỉ là lạ là tại sao trong bồi táng thất không có mùi thi thể thối rữa và thi miết." Khi Chu Du mấy người quay trở lại, Chu Du lại nói: "Vừa rồi tôi ở trong mộ thất kia cảm nhận được thiên đạo, dường như vạn vật đều trở nên rõ ràng.

Chương 184

Cũng không biết tôi có phải ảo giác không, thật sự, mọi người có cảm giác tương tự không?" Tiểu Ca nghe vậy khựng lại, gật đầu.

"Có!" So với sự giản lược của Tiểu Ca, Tuyết Lỵ Dương lại nói: "Tôi cứ nghĩ là tôi bị BT (biến thái), hóa ra cũng có cảm giác, chẳng lẽ là cái gọi là linh?" Hồ Ba Nhất lắc đầu, nói: "Chắc không phải, nếu thật sự là linh, Chu Du và Trương Tiểu Ca sẽ không không có một chút cảm giác nào.

Nhưng có lẽ tôi nói thừa rồi, tôi vô thức cảm thấy, đó cũng là một phương pháp thành tiên sao?" Tiểu Ca nghe vậy ngẩn ra, nhưng lại thấy Chu Du không hề bất ngờ.

"Cũng vậy sao?" "Ừm, vừa rồi cái cảm giác có thể nhìn thấy thiên đạo, có lẽ không phải ảo giác, mà là một quy tắc.

Đại đạo 3000, ai nói nhất định phải tu linh thành đạo?" Vừa nói, Chu Du mấy người lại đến ngoại thất, sau đó mọi người đi đến bồi táng thất.

Cửa bồi táng thất vẫn mở toang, cũng không có gì kỳ lạ xuất hiện.

Nhưng khi mấy người vừa bước vào mộ đạo không lâu, Thanh Thanh Mạn đột nhiên nói: "Chủ nhân, em nghe thấy âm thanh kỳ lạ." "Âm thanh kỳ lạ?" Nghe vậy Chu Du dừng lại, dẫn mọi người lập tức dừng lại.

Sau đó một tiếng "bành" súng vang lên.

Chu Du trực tiếp hỏi: "Thanh Mạn, em nghe ra được gì không?" Thanh Thanh Mạn nghe vậy khựng lại, lập tức kêu lên: "Được rồi, chủ nhân cẩn thận." May mà tường vẫn chưa động đậy, Chu Du

nhanh chóng quay đầu nhìn lại, trong phạm vi chiếu sáng của đèn lại không có gì.

Đáng tiếc dù là bồi táng thất hay tuẫn táng thất đều không có đèn dầu, dù có đèn thi dầu cũng tốt.

Chu Du trực tiếp ném hai cây lãnh diễm hỏa về phía trước, nhưng không phát hiện ra điều gì kỳ lạ.

Nhưng ngay lúc đó, tường thụy chi lực của Chu Du lại bắt đầu ẩn ẩn bất an.

Đột nhiên, trong tầm mắt Chu Du, từng đạo hắc ảnh phá không, tốc độ nhanh đến mức khiến mặt anh biến sắc.

"Đưa Thanh Mạn ra ngoài, nhanh!" Chu Du xoay Minh Hồng Đao, lập tức chặn trước người.

Lời Chu Du vừa dứt, Tuyết Lỵ Dương ôm Thanh Thanh Mạn trực tiếp chạy ra phía sau, sinh vật linh dị mang theo Thanh Thanh Mạn quá bất tiện.

Chu Du cũng nhân cơ hội này, trực tiếp ném hai cây lãnh diễm hỏa xuống bên cạnh mình và cách đó không xa, để mọi người có thể nhìn rõ, chuẩn bị phòng ngự trước.

Từng đạo hắc ảnh đến gần hơn, mấy người cuối cùng cũng nhìn rõ, là từng sợi thụ đằng.

Mỗi sợi thụ đằng đều thô bằng bắp đùi của Bàn Tử, độ dẻo dai cực tốt, sánh ngang với thép.

Ngay lúc đó, sợi thụ đằng đầu tiên trực tiếp đâm về phía Chu Du đang đứng phía trước nhất, nhìn thấy vậy Chu Du lập tức né sang một bên, một đao chém xuống.

Kèm theo một đao của Chu Du chém xuống, có thể rõ ràng cảm

nhận được lực đẩy, có thể thấy sức mạnh của thụ đằng lớn đến mức nào.

Khi sợi thụ đằng đầu tiên bắt đầu tấn công, từng sợi thụ đằng nhanh chóng bay đến.

Nhất thời Chu Du và Tiểu Ca hai người luống cuống tay chân, hai người không những phải né tránh thụ đằng, đồng thời còn phải chém đứt những sợi thụ đằng bay qua bên cạnh, dù sao phía sau còn có Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất.

Khi Chu Du định bảo hai người rút lui trước, Vương Bàn Tử đột nhiên hét lên: "Lão Chu tránh ra!" Chu Du nghe vậy lập tức né sang một bên, một cái chai thủy tinh đang cháy bay ra.

Ngay lúc đó, một tiếng "bành" vang lên, chai thủy tinh nổ tung, lửa theo mảnh vỡ thủy tinh văng ra, nhất thời một số thụ đằng bị dính không ít ngọn lửa.

Ngay lúc đó, điều khiến Chu Du kinh ngạc đã xảy ra.

Một số thụ đằng đó như dính xăng vậy, ngọn lửa nhanh chóng cháy lan ra phía sau, chỉ trong một hơi thở đã cháy lan ra gần mười mét.

Nhưng ngay lúc đó, điều khiến Chu Du càng kinh ngạc hơn đã xảy ra, những sợi thụ đằng ban đầu chưa cháy đều thay đổi lộ trình tấn công, nhanh chóng lao vào những sợi thụ đằng đang cháy, mượn lửa để tự mình bốc cháy.

"Lão Hồ, tôi không hoa mắt đấy chứ?

Mấy cái dây leo đó tự lao vào lửa sao?" Nhìn thấy vậy, Chu Du khựng lại, lập tức hét lên: "Rút!

Rút lui ra ngoài!" Việc có bất thường ắt có quỷ, trong tình huống như vậy mà không rút lui, thì chỉ có thể dùng từ ngốc để hình dung.

Lời Chu Du vừa dứt, Hồ Ba Nhất đột nhiên phản ứng lại, kéo Bàn Tử hét lên: "Mau chạy đi." Những sợi thụ đằng dính lửa đó đột nhiên bùng lên, tuy vẫn là thụ đằng, nhưng bây giờ hiển nhiên uy thế mạnh hơn không chỉ một bậc.

Tiểu Ca khi chém đứt một sợi thụ đằng thì ngọn lửa cháy dọc theo kiếm, may mà chỉ có lưỡi kiếm và những sợi thụ đằng đó tiếp xúc.

Tiểu Ca nhìn vết chém cháy sém, không nói gì, cũng không sợ hãi.

Ngay lúc đó, Chu Du cũng chém đứt một sợi thụ đằng, ngọn lửa trên thụ đằng lại không thể cháy lên Minh Hồng Đao, dường như Minh Hồng Đao không thể dính những thứ bên ngoài nó.

Nhưng thụ đằng dường như chỉ là một cái mồi nhử, trong nháy mắt hơn chục sợi thụ đằng đang cháy trực tiếp bay về phía Chu Du.

Nhìn thấy vậy, Chu Du trực tiếp cạn lời, không lùi nữa, lập tức chạy về phía trước.

Trong lúc chạy không ngừng hoàn thành những động tác khó, nhưng lại không dám nhảy lên không một lần nào.

Lúc này anh không có kỹ năng né tránh trên không, nếu lên không trung e rằng thân bất do kỷ rồi.

Cùng lúc đó nhìn thấy Chu Du bắt đầu lao về phía trước, Tiểu Ca cũng bắt đầu chạy, hai người một trái một phải lao vào sâu trong ngọn lửa.

Hồ Ba Nhất đang chạy quay đầu lại nhìn một cái, vừa hay nhìn thấy hai người lao vào bên trong.

Động tác của Hồ Ba Nhất đang chạy khựng lại một chút, nhưng cũng biết nếu đi vào thì chỉ có thể làm vướng chân, nên cuối cùng đã không làm chuyện ngu ngốc.

Ngay lúc đó, Tuyết Lỵ Dương đang đợi ở cửa đột nhiên thất thanh kêu lên: "Chu Du!" Khi Hồ Ba Nhất quay đầu lại, đột nhiên phát hiện Chu Du bị ngọn lửa sượt qua, ngọn lửa trực tiếp sượt qua mặt Chu Du, suýt chút nữa đâm vào đầu Chu Du.

Lúc này sắc mặt Chu Du lại kỳ lạ, vừa rồi không cảm thấy một chút nào bỏng rát, dường như cái sượt qua mặt đó không phải là một dây leo đang cháy.

Chương 185

Một khắc Tiểu Ca cũng lo lắng cho Chu Du, vừa định đến gần, lại thấy Chu Du trực tiếp vươn tay nắm lấy sợi dây leo đang cháy đó.

Hửm?

Tiểu Ca khẽ ngẩn ra, cũng không vội đi tới nữa.

Lúc này Chu Du thì bị dây leo kéo một đoạn, lùi về phía sau một khoảng cách, rồi lại đứng cùng tuyến đường chạy với Tiểu Ca.

"Không sao chứ?" Chu Du vừa né tránh một sợi dây leo bay tới, vừa nói: "Không sao, tuy không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng hình như tôi không sợ lửa nữa." Chu Du lúc này muốn hỏi hệ thống rốt cuộc là chuyện gì, nhưng lúc này không có thời gian.

Luôn có một loại cảm giác, dường như nếu bỏ lỡ chuyện sắp xảy ra phía trước, sẽ để lại hối tiếc.

"Chúng ta nhanh lên, tôi luôn cảm thấy phía trước sẽ có chuyện xảy ra." "Không sai, tôi cũng cảm thấy vậy." Hai người chạy mãi không ngừng, tốc độ phản ứng còn nhanh hơn vài phần.

Cùng lúc đó, nhìn thấy Chu Du không sao, Tuyết Lỵ Dương mới thở phào nhẹ nhõm, Chu Du không sao là tốt rồi.

Hồ Ba Nhất và Bàn Tử thì ngẩn ra ở vị trí ba mét trước mặt Tuyết Lỵ Dương, Bàn Tử không quay đầu lại mà ngơ ngác nói: "Lão Hồ, tôi không già rồi, hoa mắt sao?" Hồ Ba Nhất mới hoàn hồn, nghe vậy nhìn Bàn Tử nói: "Hoa mắt hay không tôi không biết, nhưng chắc chắn là già rồi." "Đi chết đi, cậu đâu có nhỏ hơn tôi." "..." Lúc này Chu Du và Tiểu Ca đã chạy được hai ba chục mét, mắt thấy sắp vào mộ thất thì đột nhiên một đống thụ đằng lửa đột nhiên đan xen nhau

phong tỏa nội điện.

Tuy rằng không phải là không có kẽ hở, nhưng lại phải xuyên qua ngọn lửa.

Nhìn thấy vậy, Chu Du trực tiếp cúi người, xuyên qua ngọn lửa, tiến vào gian trong.

Nhưng Tiểu Ca lại không đi vào, dừng lại ở bên ngoài.

Kỳ lạ là khi Chu Du tiến vào, bất kể bên trong hay bên ngoài, đều không bị tấn công nữa.

Lúc này Chu Du bị những thứ trước mắt làm kinh ngạc, chỉ thấy một cái cây đang cháy hừng hực, nhưng kỳ lạ là cái cây lại không hề bị tổn thương.

Không những vậy, trên cây còn có một bộ thi thể chim không nhỏ, lúc này trên thi thể cũng đang cháy lửa, nhưng trên thi thể không hề có dấu vết lông vũ nào bị cháy rụi.

Đột nhiên thi thể chim động đậy.

Thật sự, Chu Du biết là không thể nào, nhưng thi thể chim lại thật sự động đậy.

Những lông vũ vốn xám xịt theo ngọn lửa cháy không những không bị cháy rụi, ngược lại màu sắc càng thêm tươi sáng.

Ngay lúc đó, đầu chim đột nhiên quay lại, nhìn về phía Chu Du và Tiểu Ca đang ở trong mộ đạo.

Ánh mắt lúc này có chút kỳ lạ, như tò mò, lại như số mệnh.

Rồng, phượng, kỳ lân, tam túc đỉnh lập.

Lúc này Chu Du nhận ra, hóa ra là một bộ phượng hoàng thi thể.

Phượng hoàng, cháy trong ngô đồng thụ, gặp lửa trùng sinh!

Ngay lúc đó khóe miệng Chu Du co giật, hóa ra phượng hoàng gặp lửa trùng sinh là có thật.

Nhưng ngay lúc đó, điều khiến Chu Du kinh ngạc đã xảy ra, chỉ thấy con phượng hoàng đang dục hỏa trùng sinh đột nhiên cháy rụi.

"Quỷ?

Dục hỏa trùng sinh đâu?

Tự thiêu mình chơi à?" Khi Chu Du đang nghĩ như vậy, phượng hoàng đột nhiên như hóa thành tro bụi linh tử, rồi từng chút một tiêu tán.

Chu Du ngạc nhiên nhưng vẫn tĩnh lặng quan sát.

Chu Du vốn nghĩ sự kinh ngạc hôm nay có lẽ đã dùng hết rồi, nhưng không ngờ lại chỉ mới bắt đầu.

Chỉ thấy con phượng hoàng sau khi hóa thành linh tử lại hình thành một cái kén trên ngô đồng thụ.

Ngay lúc đó ngọn lửa hừng hực cháy cái kén, nhìn kỹ thì giống như... giống như nướng trứng chim vậy.

Xin hãy tha thứ cho Chu Du cái cách dùng từ này, nhưng không tìm được một từ miêu tả nào khác.

Cái kén trong lửa lúc sáng lúc tối, giống hệt một trái tim đang hô hấp.

Không lâu sau, ngọn lửa trên ngô đồng thụ bắt đầu co rút toàn bộ, chỉ trong vài hơi thở đã hoàn toàn biến mất trong quang kén.

Nhìn thấy vậy, Chu Du biết sự biến hóa có lẽ sắp xảy ra.

Quả nhiên, sau khi ngọn lửa tắt đi vài giây, chỉ nghe thấy tiếng "ca ca ca" phát ra từ quang kén.

“Chu Du, không sao chứ.” “Không sao.” Chu Du quay đầu nhìn lại, không biết từ lúc nào cửa điện đều đã bị che lấp, Chu Du quay đầu lại thì quang kén vỡ vụn biến mất.

Nhìn thấy vậy, Chu Du trong lòng khẽ động, khinh thân thuật hạ, liên tiếp đạp hai cái trên thân cây, sau đó một tay bám vào thân cây leo lên ngô đồng thụ.

Liên tiếp vài lần di chuyển, cuối cùng cũng đến được vị trí của quang kén, ngay sau đó nhìn thấy một cái tổ chim.

Tổ chim không nhỏ, ít nhất 10 mét vuông.

Lúc này giữa tổ chim đang nằm một cô bé, cô bé còn nhỏ, ước chừng chỉ cao một mét hai.

Chương 186

Nhìn thấy vậy, Chu Du ngẩn ra.

Phượng hoàng?

E rằng không phải, nhưng chắc chắn sẽ có liên quan đến phượng hoàng.

Chu Du nghĩ như vậy, tay lại cởi quần áo.

Chu Du trực tiếp mặc quần áo cho cô bé.

Nhìn thoáng qua bồi táng thất ngoài ngô đồng thụ đã không còn gì, anh hiểu ra.

Không, con rồng kia thì lại vô cùng đáng thương, cùng là sinh vật thần thoại, người ta thì gặp lửa niết bàn, còn nó lại bị thi miết gặm thành xương khô.

Khi Chu Du đến cửa điện, vừa định xua thụ đẳng ngô đồng thụ, nhưng không ngờ thụ đẳng ngô đồng thụ lại tự động tách ra.

Chu Du khẽ ngạc nhiên, sau đó nhìn thoáng qua cô bé trong lòng và ngô đồng thụ, rồi mới đi ra ngoài.

Lúc này Tiểu Ca cũng ngây người, Chu Du đi vào một chuyến lại bưng ra một thi thể sao?

Lại còn thay quần áo của mình cho thi thể nữa?

Tiểu Ca trầm mặc rồi nói: "Cô bé tống tử?" Nếu là tống tử thì e rằng đã dùng huân thi hương rồi, loại hương liệu này có thể làm thi thể trở nên mềm mại, nếu không thì không thể nào có độ cong như vậy trong tay Chu Du.

Chu Du lắc đầu, nhìn cô bé rồi nói: "Có lẽ liên quan đến Cuồng

gia.” Chu Du khi nãy mặc quần áo cho cô bé đã phát hiện ra hình xăm phượng hoàng trên người cô bé, rốt cuộc cô bé là người nhà Uông hay là phượng hoàng chuyển thế, nhất thời Chu Du thật sự không tiện phán định.

Tiểu Ca nghe vậy sắc mặt biến đổi, nhìn về phía cô bé trong lòng Chu Du không biết đang nghĩ gì.

Cổ mộ mấy trăm năm trở lên lại phát hiện ra người nhà Uông, quả thực là chuyện không thể tin nổi.

“Đi thôi, ra ngoài trước đã, bên trong trừ một cây ngô đồng thụ, không có gì cả.” Tiểu Ca gật đầu, hai người đi ra ngoại thất.

Lúc này cổ mộ cơ bản đã được khám phá xong, nhưng lại không phát hiện ra mộ của Thiết Diện Sinh.

Không những vậy, thậm chí còn chưa đoán được bí mật bên trong mộ thất.

Khi Chu Du quay về ngoại thất, vừa định mở miệng thì mọi người đều vô thức nhìn về phía cô bé trong lòng Chu Du.

Vương Bàn Tử trực tiếp nói: “Không, lão Chu, chia nhau ra một chuyến lại vớ được một cô bé sao?

Cô bé này là sao?

Chẳng lẽ trong bồi táng thất kia chôn cất một cô bé sao?” Hồ Ba Nhất nghe vậy nói: “Lão Chu, cô bé chưa chết sao?” Hồ Ba Nhất tỉ mỉ lúc này đã phát hiện ra vấn đề, cô bé không những mặc quần áo của Chu Du, mà tay chân cũng mềm mại như vậy.

Chu Du gật đầu, nói với Tuyết Lỵ Dương: “Tuyết Lỵ, lấy một chiếc quần nhỏ của Thanh Mạn ra mặc cho cô bé.” Tuyết Lỵ Dương nghe vậy khựng lại, nhưng lập tức gật đầu, ôm cô bé vào một góc sau đó mới bắt đầu lục túi.

Lúc này Thanh Thanh Mạn ở trước mặt Chu Du, lặng lẽ nắm lấy tay Chu Du, nắm hơi chặt.

Cảm nhận được sự bất thường của Thanh Thanh Mạn, Chu Du liền ôm Thanh Thanh Mạn vào lòng.

"Sợ sao?" Thanh Thanh Mạn lắc đầu, lúc này Vương Bàn Tử hỏi: "Lão Chu, cô bé còn sống, nhưng mộ đã bị phong ít nhất mấy trăm năm rồi mà?

Chẳng lẽ cô bé đã sống mấy trăm năm?" Vương Bàn Tử cảm thấy có chút không thể tin được, dù sao đó là một chuyện thần kỳ.

Chu Du cũng không biết nên trả lời Vương Bàn Tử câu hỏi này như thế nào, nói: "Theo tôi suy đoán, năm đó Cuồng Tang Hải đã đến đây, phát hiện ra thần thú Phượng Hoàng, cho nên đã giải mã được huyết mạch truyền thừa của Phượng Hoàng.

Còn về việc cô bé có liên quan đến ông ta hay không thì tôi không biết nữa." Tiểu Ca không biết bên trong có gì, nghe vậy cũng khẽ giật mình, nếu không nghe lầm, Chu Du vừa nói thần thú Phượng Hoàng?

"Phượng Hoàng?

Lão Chu, bên trong có một con Phượng Hoàng sao?" Giọng Vương Bàn Tử cao lên tám độ, hiển nhiên không tin bên trong lại có một con Phượng Hoàng.

Chu Du nghe vậy gật đầu, khẳng định nói: "Nếu không tận mắt chứng kiến tôi cũng không tin, khi tôi đi vào quả thật đã thấy thi thể Phượng Hoàng.

Không những vậy, nếu không phải tôi tận mắt nhìn thấy Phượng Hoàng niết bàn, tôi cũng sẽ cho rằng cô bé chắc chắn là người nhà Uông.

Nhưng bây giờ Phượng Hoàng niết bàn, hóa kén sinh, tôi lại không

biết cô bé rốt cuộc có liên quan đến Cuồng Tang Hải, hay là do Phượng Hoàng hóa thành." Lời Chu Du không những khiến Hồ Ba Nhất và Bàn Tử trầm mặc, Tiểu Ca cũng trầm mặc.

Nếu là người nhà Uông, Tiểu Ca nhất định sẽ truy tìm, vì người nhà Uông vẫn luôn gây phiền phức cho người nhà Trương.

Nhưng nếu là do Phượng Hoàng hóa thành, vậy thì không cần thiết nữa.

Ngay lúc đó, Tuyết Lỵ Dương lại ôm cô bé đến.

Tuyết Lỵ Dương nói với Chu Du: "Chu Du, tại sao cô bé lại luôn hôn mê bất tỉnh?

Tôi vừa rồi đã thử mấy cách, nhưng vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại." Chu Du nghe vậy nói: "Để tôi xem!" Thanh Thanh Mạn nghe vậy vô thức nắm chặt lấy chiếc áo lót duy nhất còn sót lại trên người Chu Du.

Chu Du ngẩn ra, rồi nói với Thanh Thanh Mạn: "Thanh Mạn sao vậy?" Thanh Thanh Mạn cúi đầu, không dám nhìn Chu Du, chỉ khẽ nói: "Chủ nhân sẽ không bỏ rơi em." Chu Du nghe vậy khựng lại, rồi cười cười nói: "Thanh Mạn yên tâm, tôi sẽ không bỏ rơi em đâu, được rồi đợi em lớn lên nhé!

Chẳng phải tôi cũng nên giúp đỡ người khác sao?

Xem kìa cô bé bây giờ đang cần tôi giúp đỡ đó." Thanh Thanh Mạn nghe vậy do dự, ngẩng đầu nhìn nụ cười của Chu Du, rồi mới buông tay ra.

Chu Du đặt Thanh Thanh Mạn xuống đất sau đó mới nhận lấy cô bé.

Chương 187

Tuyết Lỵ Dương nhìn thấy vậy, vừa định ôm Thanh Thanh Mạn, lại thấy Thanh Thanh Mạn vô thức né tránh, bàn tay nhỏ cũng nắm chặt lấy quần của Chu Du.

Tuyết Lỵ Dương có chút bất lực, nhưng cũng không nói gì nữa, Chu Du thì kiểm tra tình trạng của cô bé.

Cô bé trông rất xinh đẹp, dù chỉ mới vài tuổi, nhưng vẫn có thể nhìn ra sự khác biệt của cô bé.

Dường như chỉ cần cô bé ở đó, là có thể nhìn thấy sự đặc biệt của cô bé, giống như có một loại khí chất tự nhiên khiến người ta không thể bỏ qua.

Chu Du nhìn đi nhìn lại, nhưng cũng không nhìn ra được nguyên nhân.

"Cơ thể cô bé hình như không có vấn đề, có lẽ một số điều kiện chưa đủ, cho nên không thể tỉnh lại?" "Điều kiện?" Chu Du thầm nghĩ, tôi làm sao mà biết điều kiện, nhưng lại đột nhiên nhớ ra mình có hệ thống.

"Hệ thống, ngươi có biết cách làm cô bé tỉnh lại không?" Hệ thống hiếm khi trả lời những câu hỏi ngoài nhiệm vụ và bản thân Chu Du, nhưng điều khiến Chu Du bất ngờ là hệ thống lại đưa ra câu trả lời.

"Dùng linh lực có thể kích thích cô bé tỉnh lại." Chu Du nghe vậy lập tức hiểu ra, linh lực trong tay dũng động.

Giây tiếp theo, cảm thấy linh lực trong tay nhanh chóng giảm đi, trong nháy mắt biến mất.

Chu Du biết, chắc chắn linh lực dùng ít rồi, ngay sau đó dũng động

ra càng nhiều linh lực, liên tục bị cô bé hấp thu.

Mười phút sau, khi sắc mặt Chu Du khẽ biến đổi, cô bé cuối cùng cũng nháy mắt, từ từ mở mắt ra.

Lúc này Chu Du cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, suýt chút nữa không kiên trì được nữa, nếu không thì một lát nữa sẽ tổn thất 10 năm linh lực, đổi thành linh lực bình thường thì là linh lực của một ngàn năm đó, đau lòng đến mức cảm thấy gan đau.

Cô bé mở mắt ra sau đó vô thức nhìn về phía Chu Du, có lẽ do trong cơ thể có linh lực của Chu Du, bản năng sẽ nhìn về phía gần gũi nhất ngay khoảnh khắc mở mắt.

Hai người ánh mắt đối diện, Chu Du thân thể chấn động, một đôi mắt thật thuần khiết.

Đồng tử như bảo thạch đen tuyền, toát lên vẻ thuần khiết vô tranh với đời.

Nhưng sự thuần khiết đó dường như toát lên hào quang của thiên đạo, có một loại cảm giác như đôi mắt đó có thể nhìn rõ thế giới.

Chu Du không nói gì, Hồ Ba Nhất lập tức nhắm mắt lại, đồng thời che mắt Bàn Tử.

"Nhắm mắt lại, mắt cô bé có tà môn." Tuyết Lỵ Dương nghe vậy vội vàng nhắm mắt lại, đồng thời nói: "Phù, tôi cứ nghĩ mình biến thái, hóa ra mắt cô bé có vấn đề." Chu Du nghe vậy ngẩn ra, sau đó nhìn về phía Tiểu Ca, lại thấy Tiểu Ca cũng đầy vẻ khó hiểu, không biết ba người này đang làm gì.

"Sao vậy?" Nghe Chu Du hỏi, Vương Bàn Tử ngạc nhiên nói: "Lão Chu không sao chứ?

Mắt cô bé tà môn quá, vừa rồi tôi cứ có cảm giác muốn móc mắt mình ra đưa cho cô bé.

Nếu không phải Lão Hồ che mắt tôi lại, tôi e là đã làm vậy rồi.

Tạ ơn trời đất, may mà Lão Hồ nhanh tay!" Khi Chu Du ngạc nhiên, Tuyết Lỵ Dương cũng nói: "A, tôi cũng tưởng mình có loại cảm giác tội lỗi đó." Chu Du nghe vậy nhìn về phía Tiểu Ca, Tiểu Ca cũng nhìn về phía Chu Du, hai người đồng thời nói: "Huyết mạch!" Không sai, Chu Du, Tiểu Ca, điểm duy nhất khác với ba người kia chính là huyết mạch.

Chỉ là tại sao Thanh Thanh Mạn lại không sao?

Chu Du nhìn về phía Thanh Thanh Mạn, lại thấy cô bé ánh mắt vẫn luôn ở trên người mình, nhìn thấy vậy, Chu Du dường như biết tại sao Thanh Thanh Mạn không bị ảnh hưởng.

Chu Du nhìn về phía cô bé, lại thấy cô bé vẫn luôn nhìn mình không nói gì.

"Cô bé có nghe hiểu lời tôi nói không?" Lời Chu Du vừa dứt, cô bé gật đầu.

Nhìn thấy vậy, Chu Du hỏi: "Có nhớ mình là ai, hay từ đâu đến không?" Cô bé nghe vậy ngẩn ra, vô thức hoang mang.

Lâu sau, mới lắc đầu.

Lúc này, Chu Du khẽ nhíu mày, nói: "Không biết nói sao?" Nếu cô bé là một người câm, vậy thì thật là một vấn đề.

Tuy nhiên điều khiến anh lo lắng lại không xảy ra, cô bé dường như không quen nói chuyện, nghe vậy ho khan vài tiếng, rồi mới miễn cưỡng nói ra ba chữ.

"Biết... biết... nói." Biết nói là tốt, Chu Du thở phào nhẹ nhõm thì mới thấy giọng nói của cô bé đặc biệt hay.

Nếu giọng nói của Thanh Thanh Mạn có đặc điểm là mềm mại, thì

giọng nói của cô bé lại như trăm loài chim hót, không linh trong trẻo.

"Mẹ kiếp, giọng nói, hay quá." Vương Bàn Tử chỉ nghe giọng nói đã bị chinh phục, đương nhiên những người khác cũng vậy, nhưng không kịp biểu đạt.

Lúc này Chu Du nói: "Được rồi, đã biết nói thì tốt.

Coi như cô bé có chút mất trí nhớ, lát nữa tôi sẽ đưa cô bé về, có gì sau này nói.

Bây giờ chúng ta đi tìm mộ thất đã." Chu Du nói xong, Tiểu Ca trực tiếp nói: "Có cách sao?" Chu Du cười, rồi nói: "Tôi cảm thấy ngoại thất có thể là chủ mộ thất, nhưng chủ mộ thất này chỉ là tương đối.

Tôi cảm thấy trong thiên cung mộ thất nhất định ẩn giấu bí mật, nếu mộ của Thiết Diện Sinh thật sự ở đây, thì 80% khả năng sẽ ở đó." Lời Chu Du vừa dứt, Hồ Ba Nhất nói: "Nhưng vừa rồi chúng ta chẳng phải đã xem rồi sao?

Chỗ đó trừ một mô hình thiên cung ra, không có chỗ nào đặc biệt cả." Chu Du nghe vậy gật đầu, tiếp tục nói: "Tuy rằng tôi không phát hiện ra, nhưng chưa chắc không có ở bên trong.

Nhưng mộ thất này cũng có khả năng.

Dù sao rồng phượng ở tả hữu, thiên cung ở trên, nơi đây hội tụ tất cả khả năng thành tiên." Khi mọi người đang gặp khó khăn, Vương Bàn Tử lại một lời đánh thức người trong mộng.

"Chẳng phải không đơn giản sao?

Chương 188

Đã nói mộ thất chắc chắn nằm trong hai căn phòng, vậy để Thanh Thanh Mạn nghe xem chẳng phải xong rồi sao?" Đúng vậy, ở trong hai mộ thất lại quên mất kỹ năng thiên phú của cô bé nhà mình.

Chu Du nghe vậy nhìn về phía Thanh Thanh Mạn, lại thấy cô bé nở nụ cười.

"Để em xem!" "Ừm, ừm!" Giây tiếp theo, Chu Du rút súng lục ra, "bành" một tiếng súng vang lên.

Âm thanh vọng lại trong mộ thất càng lớn, Thanh Thanh Mạn sau khi lắng nghe kỹ càng thì nói với Chu Du: "Chủ nhân, dưới hai quan quách ở giữa có đồ vật kỳ lạ." "Đồ vật kỳ lạ?" "Ừm, hình như hai vật hình tròn." Thanh Thanh Mạn nói xong nhìn về phía Chu Du, lộ vẻ lo lắng, cũng không biết có giúp được Chu Du không.

Chu Du cười cười, "Thanh Mạn làm rất tốt." Nói xong Chu Du nhìn về phía Bàn Tử.

Vừa mở miệng, chưa kịp nói, Vương Bàn Tử mở mắt, vừa mở mắt ra lại thấy một mảng tối đen.

Vương Bàn Tử mới nhớ ra cô bé, vội vàng nói: "Lão Chu, bảo cô bé nhắm mắt lại đi, thế này không được đâu." Chu Du cũng thấy Bàn Tử vừa rồi đang làm gì, nghe vậy nói với cô bé: "Có thể nhắm mắt lại một lát không?" Cô bé nghe vậy không trả lời, chỉ ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

"Được rồi!" Bàn Tử mở mắt, lập tức nhìn ánh mắt của Chu Du.

Đột nhiên khựng lại, lập tức hiểu ý Chu Du.

Lúc này Bàn Tử cảm thấy thà không mở mắt còn hơn, buồn bực

nói: “Biết rồi biết rồi, việc nặng nhọc là của tôi mà.” Hồ Ba Nhất có chút ngại ngùng, nói: “Không sao Bàn Tử, tôi đi cùng cậu.” Vương Bàn Tử mới vui vẻ hơn một chút, “Lão Hồ đối với tôi thật tốt.” Vương Bàn Tử với vẻ mặt tươi cười hòa nhã nhìn Thanh Thanh Mạn: "Thanh Mạn, chỉ cho Bàn thúc đây một chỗ, Bàn thúc và Hồ thúc phải đào rồi." Thanh Thanh Mạn nghe vậy, nhíu mày, phản bác: "Chỉ có chủ nhân mới được gọi tôi là Thanh Mạn, còn có thể gọi tôi là Thanh Thanh Mạn.

Xin đừng tùy tiện nhận vơ thân thích, tôi không quen biết anh." Những lời nói đầy vẻ 'người lớn nhỏ' như vậy khiến Vương Bàn Tử khựng lại, Tuyết Lỵ Dương và Hồ Ba Nhất bật cười, nhưng Chu Du lại mở miệng nói: "Bàn Tử, cậu chiếm tiện nghi của tôi hả?

Rõ ràng biết tôi và Thanh Mạn có quan hệ gì, mà dám làm chú?

Làm chú của tôi?" Vương Bàn Tử nghe xong ngớ người, lập tức hiểu ra.

Bàn Tử nhẹ vỗ vào miệng mình, lập tức nói: "Xem cái miệng tôi này, đúng là nói bừa.

Tôi sai rồi, tôi sai rồi, phải gọi là tiểu tẩu tử.

Vậy tiểu tẩu tử, có thể chỉ cho tôi một chỗ được không?" Thanh Thanh Mạn nghe vậy liền cười, sau đó chỉ vào một chỗ và nói: "Ở bên dưới đó." Hồ Ba Nhất nhìn theo, đó là vị trí ngay giữa hai ngôi mộ.

Thấy vậy, Hồ Ba Nhất nói: "Lão Chu, nơi âm dương giao thoa." Chu Du gật đầu, rõ ràng anh cũng đã nhận ra vấn đề này.

Nhưng bây giờ không phải lúc để nghĩ ngợi nhiều, mọi thứ phải chờ khi đào ra mới rõ ràng.

Chu Du nói: "Cứ đào trước đi, đào lên rồi xem xét." "Được thôi, vậy tôi bắt đầu đây." Vương Bàn Tử lại vung xẻng xuống.

Nhưng chỉ tạo ra một cái hố nhỏ.

Bàn Tử nhìn cái hố, vô ngữ nói: "Trời ơi, không biết phải đào đến bao giờ mới xong." Chu Du nghe vậy nói: "Đợi đã." Chu Du chỉ vào nơi âm dương giao thoa đó, sau đó thanh Minh Hồng Đao vẽ một vòng quanh sàn nhà, rồi lại vẽ một hình chữ thập.

Khi Chu Du ngừng tay, Vương Bàn Tử hiểu ra, nhìn thanh đao trong tay Chu Du, liền nói: "Lão Chu, hay là cho tôi mượn đao dùng một lát đi?

Đào xong hố tôi trả lại." Chu Du nghe vậy khựng lại, không vui nói: "Mau đào cái hố đó đi, đừng có tìm cách lười biếng." "A, Bàn Tử, cậu không định cố ý tìm chuyện để tôi làm một mình chứ?

Mau giúp một tay đi." Vương Bàn Tử nghe vậy chẳng chút ngại ngùng nói: "Lão Hồ cứ nói bậy, tôi là loại người như vậy sao?

Thôi được rồi." Chu Du không nghỉ ngơi mà đào liên tục ba tiếng đồng hồ, vì cuối cùng Chu Du và Tiểu Ca cũng đã ra tay giúp đỡ.

Nếu không thì ít nhất phải hơn hai tiếng nữa.

Một chỗ sâu 4.9 mét, số liệu này là do Tuyết Lỵ Dương đưa ra, cô ấy luôn chú trọng đến những chi tiết nhỏ này.

Trong mộ thất, bất kỳ sai sót nào cũng có thể gây chết người, đặc biệt là sau khi ông ngoại cô ấy kế thừa chức Mạc Kim Giáo Úy thì càng chú trọng những chi tiết này hơn. "Chu Du, sâu 4.9 mét." Chu Du gật đầu, nói: "Phù hợp với số của thiên đạo." Lúc này, vật bên trong cái hố cũng đã lộ ra, Chu Du nhìn lướt qua, là hai viên ngọc cầu tròn.

Ngọc cầu phát ra ánh sáng trong suốt, khiến người ta vừa nhìn đã thấy yêu thích.

Nhưng đó không phải là điểm chính, điểm chính là ngọc cầu khiến Chu Du vừa nhìn đã có cảm giác muốn chiếm làm của riêng.

Đúng lúc đó, cô bé bên cạnh cũng đột nhiên mở mắt, nhìn chằm chằm vào ngọc cầu khẽ nói: "Tôi muốn!" Lời của cô bé vừa dứt, mọi người vô thức nhìn sang, Vương Bàn Tử liền vội vàng nhắm mắt lại, kêu lên: "Lão Chu, mau quản cô bé nhà cậu đi." Chu Du im lặng nhìn ngọc cầu, không để ý đến Bàn Tử, trực tiếp ôm cô bé nhảy xuống hố. "Lão Chu, cậu xuống rồi." Chu Du không bỏ qua lời của Hồ Ba Nhất nữa, nói: "Lão Hồ, ngọc cầu có một sức hút đặc biệt đối với tôi.

Tôi có thể cảm nhận được, trong ngọc cầu có thứ gì đó đang triệu hoán tôi." Ngừng một lát, Chu Du tiếp tục nói: "Tình huống của cô bé cũng giống tôi thì phải." Hai người đồng thời xuất hiện tình huống kỳ lạ, rõ ràng là vì ngọc cầu.

Chu Du khẳng định, thứ bên trong chắc chắn có liên quan mật thiết đến huyết mạch.

Chỉ không biết vì sao, Tiểu Ca lại không xuất hiện dị thường.

Lúc đó, Chu Du trực tiếp một đao bổ đôi ngọc cầu, thậm chí còn không màng đến nguy hiểm.

Động tác của Chu Du khiến Tiểu Ca ở trên khựng lại, khi định nhảy xuống thì thứ bên trong ngọc cầu lại khiến anh dừng lại.

Lúc này, hai viên cầu tròn trịa, một viên xanh lam như nước, một viên đỏ rực như lửa, xuất hiện khi ngọc cầu vỡ.

Chu Du không kìm được đưa tay nắm lấy viên cầu xanh lam, cô bé thì đưa tay nắm lấy viên cầu đỏ rực.

Khoảnh khắc hai người nắm lấy viên cầu, cơ thể cả hai cùng chấn động.

Cùng lúc đó, trong một cỗ quan quách ở độ sâu hơn ba mét dưới mô hình thiên cung, một người tỉnh dậy mở mắt. "Đinh!

Chương 189

Phát hiện Thận Long Nội Đan, có hấp thu không?" "Cái quái gì?

Long Nội Đan, thảo nào sức hấp dẫn lại lớn đến vậy.

Vậy viên còn lại đỏ rực như lửa là Phượng Hoàng Nội Đan rồi." Chu Du nghĩ, xem ra lúc đầu một rồng một phượng đều bị người ta cướp mất nội đan, lúc này cô bé đã bắt đầu hấp thu Phượng Hoàng Nội Đan. "Hấp thu!" Ngay khi Chu Du chọn xác nhận, giây tiếp theo một cỗ sức mạnh khổng lồ tuôn vào cơ thể anh qua nội đan. "Đinh!

Phát hiện chân long linh lực, Long Uy (đã kích hoạt): Có thể khiến tất cả sinh vật run rẩy, trừ phi là bá chủ một phương thì không thể chống cự." "Đinh!

Phát hiện chân long linh lực, Trường Sinh (đã kích hoạt): Có thể sở hữu sinh mệnh vô tận." "Đinh!

Phát hiện chân long linh lực, Bất Lão (đã kích hoạt): Có thể sở hữu trạng thái cơ thể hoạt động tối ưu." "Đinh!

Kích hoạt Thận Long Huyết Mạch, khai mở Thận Long Thiên Phú: Huyễn thuật, Ngưng Băng.

Huyễn thuật: Nuốt chửng Thận khí, có thể tạo ảnh trong không khí.

Ngưng Băng: Có thể ngưng kết hơi nước thành băng." "Đinh!

Kích hoạt huyết mạch đề thuần, huyết mạch đề thuần 1%." Đúng lúc đó, một tiếng nổ lớn vang lên dưới lòng đất, âm thanh rõ ràng phát ra từ mộ thất mô hình thiên cung.

Chu Du biết tình hình đã thay đổi, liền hét lên với Tiểu Ca: "Tiểu Ca, giúp tôi câu giờ vài phút." Tiểu Ca vốn nghĩ là bên dưới có

chuyện, nhưng nghe vậy lập tức biết Chu Du không những không sao mà còn có cơ duyên.

Anh không vì ghen tị mà sinh hận, trái lại gật đầu. "Tôi cố gắng hết sức." Tiểu Ca cầm Cự Khuyết xuống, sau đó đi về phía mộ thất chính.

Nơi đó đã có động tĩnh, không nói là gì, chắc chắn có cương thi trong mộ thất chính.

Anh càng tin tưởng khả năng thứ hai hơn, thậm chí mơ hồ đoán được thi thể bên trong chính là Thiết Diện Sinh.

Tiểu Ca rời đi không lâu, tiếng chấn động "Bành ~ bành ~" mới dừng lại, ngay lúc đó chỉ nghe thấy một tiếng gầm giận dữ vang lên. "Ai, rốt cuộc là ai đã cắt đứt con đường thành tiên của ta!" Trong âm thanh đó, sự phẫn nộ khiến bất cứ ai cũng có thể cảm nhận được!

Chu Du đoán không sai, trong mộ quả thật có Quỷ Diện Sinh.

Ban đầu, Cuồng Tàng Hải đã xuống mộ tìm Quỷ Tỳ, nhưng sau khi dùng xong lại trả Quỷ Tỳ về chủ cũ.

Cuồng Tàng Hải khi đó tuy phát hiện ra một phần bí mật, nhưng chỉ lấy đi phần hữu dụng đối với mình, cũng không biết là do không phát hiện ra Long Phượng Nội Đan, hay vì nguyên nhân khác mà không động đến nội đan.

Sau đó Cuồng Tàng Hải đã có kế hoạch của riêng mình, lại dâng trả Quỷ Tỳ.

Phàm là muốn thành tiên đều phải giải quyết nhân quả, ít nhất là từ những gì anh hiểu trong truyện là như vậy, cho nên Quỷ Tỳ mới ở đây.

Lúc này, âm thanh của hệ thống không ngừng nhắc nhở tiến độ của Chu Du, nhưng Chu Du cảm thấy quá chậm, cứ mười mấy giây

trôi qua, thế mà lại chưa được một phần mười.

Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đã đi lên sau khi nghe lời Chu Du, Vương Bàn Tử nhìn lão Hồ, nói: "Lão Chu chỉ cần một khoảng thời gian ngắn, chúng ta dù sao cũng phải cố gắng giữ chân, cậu thấy sao?" "Không cần nói nữa, chắc chắn rồi, chúng ta là một đội, không thể có kẻ đào ngũ.

Mau lấy hết đồ ra đi, sống chết gì thì cứ cố gắng, xem lão Chu khi nào thì xong." "Yên tâm, chỉ cần có vũ khí, tôi nhất định làm được.

Con nhỏ Doãn Thiên Tuyết đúng là lợi hại, vậy mà có thể chế tạo ra AK!" Bàn Tử vừa nói, vừa từ trong ba lô sau lưng lấy ra khẩu AK47 đưa cho Hồ Ba Nhất, cộng thêm một đống bình nhỏ trong tay, sức chiến đấu của hai người trông có vẻ mạnh mẽ chưa từng có.

Chu Du lúc này nghe hai người cứ "một khoảng thời gian ngắn, một khoảng thời gian ngắn" mãi, suýt nữa thì tức chết.

Cùng lúc đó, Tiểu Ca sau khi vào mộ thất chính lại phát hiện ra mô hình thiên cung đã bị phá vỡ.

Lúc này, bên dưới mô hình thiên cung có một cái hố đen, trong hố có một cỗ quan quách.

Quan quách được làm bằng đồng, hình dáng đã không còn nhìn rõ nữa, nhưng lúc này Tiểu Ca lại mang vẻ mặt ngưng trọng.

Bất kể là gì, mô hình thiên cung ở phía trên quả thật đã bị phá vỡ bằng một sức mạnh thô bạo, bên trong e rằng lại có một nhân vật cấp bậc kinh khủng khác.

Lúc đó, một bàn tay thò ra từ mép hố.

Một cánh tay được bọc bởi những mảnh ngọc, bàn tay đó xuất hiện trong mắt Tiểu Ca, Tiểu Ca chưa kịp nhìn rõ thì giây tiếp theo một bóng người thanh bạch đột nhiên bay ra khỏi hố.

Tiểu Ca ngay lập tức hành động, cơ thể tăng tốc, nhanh chóng bay lên không trung, Cự Khuyết giống như một thanh thần phủ phá núi bổ xuống.

Trong nháy mắt, Thiết Diện Sinh vừa bay ra khỏi mộ động chưa kịp quan sát xung quanh đã cảm nhận được sát khí.

Thiết Diện Sinh không hề hoảng loạn, trực tiếp giơ một thanh đoản kiếm lên, đoản kiếm sắc bén, chỉ nhìn thôi đã thấy hàn quang tỏa ra bốn phía.

Nhưng đoản kiếm đó trông không giống có thể chống đỡ được Cự Khuyết.

Chỉ nghe một tiếng "Bành!", hai binh khí va chạm vào nhau, giây tiếp theo Thiết Diện Sinh lập tức bị chém bay xa hơn một trượng.

Thế tấn công của Tiểu Ca lúc này cũng bị dừng lại, cùng lúc Thiết Diện Sinh bị đẩy lùi, anh cũng mượn lực quay về vị trí cũ.

Sau khi hạ xuống đất, Tiểu Ca nhìn thanh vũ khí không đứt đoạn trong tay Thiết Diện Sinh, rồi lại liếc nhìn Cự Khuyết.

Thật may mắn, không phải vũ khí của ai cũng biến thái như Chu Du, nhưng xem ra vũ khí của đối phương cũng cùng đẳng cấp với mình.

Chương 190

Cộng thêm linh lực gia trì, e rằng không thể chém đứt.

Linh lực à, lần sau về nhà nhất định phải tìm cách khai mở linh lực.

Tiểu Ca nghĩ, nhưng vẻ mặt không hề có chút lơ là nào. "Ồ?

Cắt đứt kỳ ngộ thành tiên của ta sao?

Đáng chết, tất cả đều đáng chết!" Thiết Diện Sinh nói, đưa tay chộp lấy, chỉ thấy Lăng Tiêu Bảo Điện còn nguyên vẹn trong mô hình thiên cung lập tức vỡ vụn.

Giây tiếp theo, một ấn ngọc màu xanh lục bay thẳng về phía Quỷ Diện Sinh.

Thấy vậy, Tiểu Ca trong lòng khẽ động, nhanh chóng lao về phía Thiết Diện Sinh.

Nhưng dù nhanh đến mấy thì làm sao theo kịp Quỷ Tỳ đã bay ra?

Quỷ Tỳ vào tay, nhãn cầu lộ ra ngoài của Thiết Diện Sinh bùng phát sát ý cực mạnh, giây tiếp theo Quỷ Tỳ đột nhiên bùng phát ra một cỗ dao động cực mạnh.

Sức mạnh của dao động đó trực tiếp khiến Tiểu Ca khựng lại, cẩn thận đề phòng những biến cố có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Lúc đó, mười bóng người và một bóng rồng xuất hiện trong mộ thất, khiến người ta vừa nhìn đã hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Quỷ Tỳ, điều khiển âm binh.

Quỷ Diện Sinh chỉ vào Tiểu Ca, ánh mắt lạnh lẽo lóe lên sát cơ, giây tiếp theo những âm hồn này bao gồm cả con rồng kia đều lao về

phía Tiểu Ca.

Không, không phải tất cả âm hồn, Quỷ Diện Sinh lúc này đã giữ lại Hoàng hậu, một tay tạo ra một cảnh tượng không thể miêu tả được, quả thật đến quỷ cũng không buông tha.

Quỷ Diện Sinh khi triệu hoán những âm vật này thì ánh mắt không được tốt lắm, bóng rồng phượng hoàng đó lại không có ở đây.

Tiểu Ca nhìn những âm hồn đang lao tới, Cự Khuyết trong tay chém xuống.

Nhưng bản thân anh vẫn không hề lơi lỏng cảnh giác, đây là âm hồn, ai biết chúng sẽ có những năng lực quái dị nào?

Khi Tiểu Ca chém một kiếm, anh cảm thấy có gì đó không đúng, quá dễ dàng!

Tiểu Ca nhìn âm hồn bị chém làm đôi, nhưng sau luồng kiếm, âm hồn đó lại hợp lại bằng mắt thường.

Lúc đó, một người hình võ tướng đột nhiên vung đại khảm đao chém xuống.

Tiểu Ca không dám đỡ trực diện, nghiêng người tránh nhát chém. "Phốc xuy!" Một tiếng vỡ vụn vang lên, khảm đao trực tiếp chém sâu vào gạch nền.

Thấy vậy, ánh mắt Tiểu Ca co lại, thầm nghĩ may mắn.

Nếu coi đó là thể linh hồn mà không né tránh, e rằng anh sẽ bị chém làm đôi.

Lúc đó, Tiểu Ca nhanh chóng tránh liên tiếp mấy đòn tấn công, sau đó vuốt tay lên thân đao.

Một vệt đỏ mang màu sắc nặng nề nhuộm đỏ thân đao, giây tiếp theo, Tiểu Ca trong lúc né tránh chém xuống một đao, trực tiếp chém

một âm hồn thành hai đoạn.

Vẻ mặt không đổi của Quỷ Diện Sinh dường như xuất hiện vẻ ngạc nhiên, nhưng âm hồn bị chém làm hai đoạn đã biến mất ngay sau đó.

Ngay lập tức, Quỷ Diện Sinh nhìn Tiểu Ca, ánh mắt lộ ra vẻ đặc biệt.

Người nhà Trương, người nhà Trương, người nhà Trương bảo vệ bí mật của cánh cửa đồng cho Tây Vương Mẫu nương nương.

Quỷ Diện Sinh nghĩ, ánh mắt lộ vẻ tiếc nuối.

Mặc dù sở hữu Quỷ Tỳ, nhưng từ đầu đến cuối hắn vẫn không dám tiến vào cánh cửa đồng, không phải không thể, mà là không dám.

Năm xưa Tây Vương Mẫu nương nương đã để mắt đến Lỗ Thương Vương, trực tiếp giết Lỗ Thương Vương để thay thế, ai biết sau khi đi vào có thể sống sót hay không.

Lúc đó, Tiểu Ca cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, không sợ kẻ địch mạnh mẽ, chỉ cần có thể chém được là được.

Nhưng đúng lúc đó, Quỷ Diện Sinh lại nhìn Tiểu Ca nở một nụ cười quỷ dị, giây tiếp theo Tiểu Ca trong lòng run lên, nhanh chóng né sang một bên.

Không đúng, không né kịp.

Đáng tiếc, thời gian dường như không còn đủ nữa, Tiểu Ca cảm nhận được kình phong quét ngang, Cự Khuyết trực tiếp đỡ trước người.

Giây tiếp theo, Tiểu Ca giống như một chiếc xe đạp bị tàu hỏa tông bay, nhanh chóng bay xa mười mấy mét, "Bành!" một tiếng đập vào vách tường.

Thiết Diện Sinh thấy vậy khá hài lòng, ra lệnh cho những âm hồn hình người kia: "Giết sạch tất cả mọi người trong mộ thất." Những âm hồn này nghe lệnh của Thiết Diện Sinh liền chạy về phía phòng ngoài.

Lúc này Tiểu Ca không có thời gian để ý đến những thứ này nữa, chỉ có thể hy vọng vào những đồng đội kia.

Lúc đó, con rồng kia trực tiếp lao tới, không hề thu lực hay đổi hướng tấn công.

Thấy vậy, vẻ mặt Tiểu Ca biến đổi, nhanh chóng lăn một vòng, liên tiếp xoay ba vòng.

Chỉ nghe tiếng "Bành!" vang lớn bên cạnh, luồng khí mạnh mẽ trực tiếp thổi Tiểu Ca lệch hướng.

Chương 191

Cùng lúc đó, Hồ Ba Nhất và Bàn Tử cũng cuối cùng đã nhìn thấy kẻ địch.

Từng âm hồn chạy rất nhanh, giây tiếp theo súng trong tay hai người vang lên. "Tát tát tát ~" Tiếng súng vang lên không ngừng, nhưng từng lỗ đạn hình thành trên người âm hồn sau đó lại biến mất.

Thấy vậy, vẻ mặt hai người thay đổi, Vương Bàn Tử gấp gáp kêu lên: "Lão Hồ, không có tác dụng, cái thứ quỷ quái chết tiệt gì vậy!" Hồ Ba Nhất cũng biến sắc mặt, nhưng không hoảng loạn, nói: "Bình tĩnh, đừng hoảng, tôi có thể thắng." Đúng lúc đó, Chu Du bên dưới giật giật khóe miệng, lập tức hét lên: "Lão Hồ đỡ lấy." Chu Du vừa nói vừa lấy Phát Khâu Thiên Quan Ấn từ trong lòng ra ném lên trên.

Một tay không thể động, nhưng tay còn lại thì không bị ảnh hưởng.

Sau khi ném xong, Chu Du hét lên với Tuyết Lỵ Dương: "Tuyết Lỵ, dùng gương, bảo vệ an toàn cho cô và Thanh Mạn." May mắn là nhờ Tiểu Ca câu giờ, lúc này tiến độ đã vượt qua hai mươi rồi.

Bên kia Tiểu Ca vừa ổn định thân hình, liền vọt lên, trực tiếp nhảy lên người Thận Long vừa ngẩng đầu, Cự Khuyết trong tay không ngừng nghỉ chém thẳng vào.

Thao tác bất ngờ này khiến Thận Long vốn là âm hồn cũng cảm thấy đau đớn, dù sao trên kiếm có huyết Kỳ Lân.

Chỉ thấy nó ngẩng đầu rít lên một tiếng, giây tiếp theo lao về phía Tiểu Ca mà cắn.

Thấy vậy, Tiểu Ca tự nhiên không thể ở lại trên người Thận Long

nữa, lập tức rút kiếm nhảy xuống.

Thận Long lao hụt không tiếp tục đuổi mù quáng, há miệng phun ra một luồng khí dạng mây mù.

Mây mù xuất hiện nhanh chóng, không lâu sau bao phủ Thận Long, giây tiếp theo một con rồng ẩn hiện trong mây.

Tiểu Ca không biết đây là một con rồng thật hay ảo ảnh, tự nhiên không dám sơ suất.

Nhưng khi con rồng bắt đầu di chuyển, anh dường như đã hiểu ra.

Lúc này, từng con Thận Long xuất hiện, có đến chín con, không biết từ lúc nào đã bao vây Tiểu Ca.

Đột nhiên một con rồng lao tới, trong nháy mắt Tiểu Ca không thể phân biệt được rốt cuộc đâu là thật đâu là ảo ảnh.

Lúc này chín con rồng hoàn toàn giống nhau, mỗi con đều như thực thể, bao gồm cả hồn chân long kia.

Tiểu Ca né tránh đồng thời Cự Khuyết trong tay chém xuống, nhưng trong nháy mắt lại chém hụt.

Giây tiếp theo, một con Thận Long khác lại quất đuôi tới.

Thấy vậy, ánh mắt Tiểu Ca co lại, tay nắm chặt, máu tươi tuôn ra, một dòng máu tươi trực tiếp văng ra.

Máu tươi xuyên qua con rồng, nhưng lại không có bất kỳ hiệu quả nào, ảo cảnh vẫn không được hóa giải.

Không, cũng không phải hoàn toàn không có hiệu quả, ít nhất đã giúp xác định được con rồng nào là thật.

Cùng lúc đó, Hồ Ba Nhất nghe thấy giọng Chu Du quay người lại, lập tức nhìn thấy ấn đồng bay lên.

Ấn đồng không phải cái gì khác, chính là Phát Khâu Thiên Quan Ấn đã thấy trước đó.

Phát Khâu Thiên Quan Ấn khắc quỷ quái, bình thường có lẽ không dùng được, dù sao không phải ai cũng nhìn thấy quỷ quái, nhưng bây giờ thì không thành vấn đề.

Hồ Ba Nhất nhanh chóng chạy tới, một tay đỡ lấy Phát Khâu Thiên Quan Ấn sắp rơi xuống, kêu lên: "Lão Chu, dùng thế nào?" Chu Du nghe vậy, lập tức nói: "Đóng lên người chúng là được." Hồ Ba Nhất nghe xong khựng lại, "Ý cậu là phải cận chiến?" "Đại loại là vậy!" Hồ Ba Nhất tuy đã đoán được đáp án, nhưng khóe miệng giật giật.

Nhưng lúc này đều đã bị dồn vào đường cùng, có thể làm gì?

Cắn răng mà làm thôi.

Cùng lúc đó, Tuyết Lỵ Dương ôm Thanh Thanh Mạn đứng trước cửa hố lấy gương ra.

Cô ấy nhớ rõ Chu Du muốn câu giờ, vậy thì Chu Du ở dưới nhất định đã gặp chuyện gì đó nên không thể thoát thân.

Có lẽ chuyện này rất quan trọng đối với Chu Du, không thể để những u hồn này quấy rầy được.

Tiểu Ca lúc này chỉ có thể dùng máu của mình để phá giải huyễn cảnh Thận Long.

Không còn cách nào khác, nếu không phải máu của anh ấy, thậm chí phản ứng vật lý cũng sẽ trở thành giả, chỉ có máu của anh ấy là huyễn cảnh Thận Long không thể thay đổi được.

Nhưng cứ như vậy cũng không phải là cách, máu nhiều đến mấy cũng không chịu nổi sự tiêu hao như vậy.

Tiểu Ca im lặng vừa phá giải huyễn tượng Thận Long, vừa suy

nghĩ cách giải quyết.

Lúc này Quỷ Diện Sinh hoàn toàn không để ý đến Tiểu Ca và Bàn Tử.

Lúc này, hắn bắt đầu chửi rủa Quân Chủ Bà Di!

Năm xưa hắn đã để mắt đến Quân Chủ Bà Di, nhưng đáng tiếc hình thức chôn cất đã định không thể phá hoại, nếu không Long Phượng Nội Đan không thể chuyển hóa được, ngược lại đã cứu thi thể của Bà Di một kiếp.

Bây giờ dù sao cũng không thành tiên được, chỉ đành tận hưởng trước đã.

Thiết Diện Sinh tuy không thể thành tiên, nhưng lại đã lột xác, trường sinh bất lão đã có, còn về việc thành tiên, chỉ có thể tìm cách sau này.

Trong lúc Thiết Diện Sinh làm việc riêng, Tiểu Ca vừa vẩy máu vừa suy nghĩ, đột nhiên anh đã hiểu ra.

Trong nháy mắt, ánh mắt anh sắc bén, sau đó nhắm mắt lại.

Đúng vậy, huyễn tượng Thận Long chỉ có thể ảnh hưởng đến thị giác của con người, nhưng không thể ảnh hưởng đến khứu giác và thính giác của con người.

Chương 192

Mặc dù làm như vậy rất nguy hiểm, nhưng lúc này anh chỉ có thể chọn một phương pháp hiểm lại càng hiểm.

Khi nhắm mắt lại, các giác quan khác trở nên nhạy bén hơn, tai Tiểu Ca khẽ động, tiếp đó nghe thấy tiếng gió.

Không chỉ vậy, lông trên cơ thể còn cảm nhận được áp lực của gió táp vào mặt.

Giây tiếp theo, Tiểu Ca hành động, ngay lập tức chân bước những bước kỳ lạ, nhanh chóng thực hiện những động tác không theo quy tắc.

Những động tác này trông có vẻ không theo quy tắc, nhưng lại ẩn chứa thuật số kỳ môn, có thể di chuyển đến vị trí xa nhất trong thời gian ngắn nhất.

Lúc này Thận Long đã thử ba lần thăm dò và tấn công, nhưng không một lần nào đánh trúng Tiểu Ca, dù mỗi lần Tiểu Ca đều bị thổi lệch hướng, nhưng mỗi lần đều hiểm hóc né tránh được đòn đánh của Thận Long.

Tiểu Ca vẫn luôn chờ đợi, luôn tìm kiếm thói quen và sơ hở của Thận Long.

Sau khi biến thành âm hồn, những âm hồn này cũng sẽ giữ lại thói quen của chúng, Tiểu Ca đang tìm kiếm cơ hội một kích tất sát.

Cùng lúc đó, Hồ Ba Nhất cầm Phát Khâu Thiên Quan Ấn đi chiến đấu với quỷ hồn.

Hai người vốn định liên thủ đối địch, nhưng lại không nghĩ rằng khi hai người ném ấn đột nhiên xảy ra bất ngờ.

Ấn bay đi, nhưng khi bay đi vừa vặn đánh vào một âm hồn.

Nó không chỉ xuyên qua âm hồn, mà còn trực tiếp để lại vài chữ sau đó làm âm hồn tan biến.

Ngay lập tức, hai người nhìn nhau, trong nháy mắt tâm ý tương thông, giây tiếp theo hai người trực tiếp kéo dãn khoảng cách, chơi trò ném bao cát.

Ngay lập tức Tuyết Lỵ Dương thấy động tác của hai người thì vô cùng châm biếm một câu, không thể tôn trọng quỷ một chút sao?

Đúng lúc đó, một quỷ tướng đã đột phá phòng ngự của hai người, nhìn thấy sắp lao về phía Tuyết Lỵ Dương.

Thấy vậy, Hồ Ba Nhất trực tiếp hét lên với Vương Bàn Tử vừa mới đỡ ấn: "Tuyết Lỵ Dương!" Nhưng khi anh hét lên, Vương Bàn Tử đã vô thức ra tay, nghe vậy nhìn về phía Tuyết Lỵ Dương, mới phát hiện bên Tuyết Lỵ Dương đang gặp nguy hiểm.

Động tác vô thức của Vương Bàn Tử khiến ấn ném đi không đủ vị trí, e rằng Hồ Ba Nhất có đỡ được cũng phải tranh giành.

Khi Hồ Ba Nhất chuẩn bị đi cứu người, Tuyết Lỵ Dương lại đột nhiên giơ gương trong tay lên.

Hạo nhiên chi khí trong gương được ánh đèn dầu trong mộ thất chiếu sáng, ngay lập tức u hồn phía trước bị trấn tại chỗ, không thể động đậy nữa.

Thấy vậy, Hồ Ba Nhất thở phào nhẹ nhõm, cùng lúc đó lập tức xoay người, chạy về phía điểm rơi của Thiên Quan Ấn.

Lúc này vì Vương Bàn Tử ném không đúng vị trí, bên cạnh vừa vặn có một âm hồn.

Âm hồn đó là quân chủ Đông Hán, trừ những âm hồn bị trấn giữ,

đây là âm hồn cuối cùng.

Không, không đúng, còn có cái trong lòng Quỷ Diện Sinh, chỉ là lúc này không để ý tới mà thôi.

Khi Hồ Ba Nhất chạy, quân chủ Đông Hán vung kiếm chém một nhát, nếu Hồ Ba Nhất lao vào chắc chắn sẽ bị chém làm đôi.

Nhưng khoảnh khắc kiếm sắp chạm vào người, Hồ Ba Nhất trực tiếp trượt qua dưới kiếm, ngay lập tức Hồ Ba Nhất trong lúc trượt đi thậm chí còn cảm nhận được âm khí trên kiếm.

Hồ Ba Nhất hạ xuống nhanh chóng, vì tinh thần tập trung nên có thể né tránh tốt hơn, hơi thở tiếp theo đã xuyên qua phong tỏa của quân chủ Đông Hán.

Quân chủ Đông Hán khi Hồ Ba Nhất trượt qua dưới kiếm đã chém về phía sau, nhưng đúng lúc đó, Phát Khâu Thiên Quan Ấn trực tiếp bị Hồ Ba Nhất đá, phương hướng vừa vặn hướng về phía quân chủ Đông Hán.

Phát Khâu Thiên Quan Ấn không làm Hồ Ba Nhất thất vọng, xuyên qua quân chủ Đông Hán trong nháy mắt để lại tám chữ trên người hắn.

Sau đó cơ thể quân chủ Đông Hán bắt đầu biến mất bằng mắt thường.

Cùng lúc Hồ Ba Nhất thở phào nhẹ nhõm, Tuyết Lỵ Dương trực tiếp nói: "Hồ Ba Nhất đang làm gì ở đó, không mau giải quyết cái này cho tôi." Lời của Tuyết Lỵ Dương vừa dứt, Hồ Ba Nhất mới nhớ còn một con quỷ nữa.

Vội vàng đi nhặt Phát Khâu Thiên Quan Ấn, vừa đi về phía Tuyết Lỵ Dương vừa nói: "Cái gương đồng này chỉ có thể trấn quỷ thôi sao?

Quả nhiên Phát Khâu Thiên Quan Ấn dễ dùng hơn." Tuyết Lỵ

Dương nghe vậy trừng mắt, lập tức nói: "Nhanh lên đi, phiền phức quá." Hồ Ba Nhất nghe vậy cười xán lạn trực tiếp úp ấn lên người âm hồn, giây tiếp theo âm hồn tan biến.

Thấy vậy, Tuyết Lỵ Dương mới hạ gương xuống nhìn Chu Du.

Tình huống của Chu Du và cô bé tương tự, cả hai người một người toàn thân đỏ rực, một người toàn thân xanh lam.

Lúc này Chu Du cũng phát hiện ra có động tĩnh gì đó ở phía trên, Chu Du ngẩng đầu, nhìn mấy người rồi mỉm cười.

Lúc này tiến độ là 25%, chỉ hy vọng Tiểu Ca có thể trụ được đến khi hoàn thành thăng cấp huyết mạch. "Lão Chu, cậu nói chuyện được không?

Bây giờ tôi phải làm sao?

Có cần vào giúp đỡ không?" Chu Du nghe vậy lắc đầu, nhưng nhìn anh lại không được tốt lắm.

Nghe vậy, anh nói: "Lão Hồ, mang Phát Khâu Ấn đi tìm Tiểu Ca, nhưng trừ phi bất đắc dĩ ngàn vạn lần đừng ra tay, cố gắng câu giờ, tốt nhất là có thể câu đến khi tôi xong việc." Hồ Ba Nhất nghe vậy khựng lại, hỏi: "Vậy bao lâu thì xong?" Chu Du ước lượng thời gian, hình như cũng không cần quá lâu, Tiểu Ca đã đi sang bên đó đến giờ cũng mới được một phút.

Nếu cứ như vậy, chỉ cần ba phút là được. "Hai phút, cho tôi bốn phút thời gian." Chu Du không nói ba phút, sinh phạ tạp tại 99% không nhúc nhích.

Hồ Ba Nhất nghe vậy gật đầu, hứa hẹn nói: "Yên tâm đi, tôi nhất định giúp cậu giữ chân bốn phút.

Chương 193

Bàn Tử, đi theo tôi." Tuyết Lỵ Dương nghe vậy lập tức nói: "Bàn Tử, mang theo gương." "Tôi mang theo làm gì?" "Nhiệm vụ của cậu là một, chặn cửa hành lang, không cho ai đi qua.

Nếu cầm gương mà cũng không chặn được, vậy tôi giữ lại cũng vô dụng." Vương Bàn Tử nghe vậy nhìn Tuyết Lỵ Dương, gật đầu thật mạnh, nở một nụ cười, nói: "Yên tâm đi, có tôi ở đây thì không có thứ gì đâu.

Lão Chu, cậu nhanh lên nhé, đến lúc đó tôi còn đợi cứu viện đấy." "Yên tâm, tôi xong việc nhất định là người đầu tiên ra cứu viện." Chu Du nói vậy cũng có khí thế.

Lúc này cơ thể anh đang được tăng cường đến mức phi nhân loại, đợi sau khi hoàn thành thăng cấp huyết mạch, e rằng ít nhất cũng có thể đạt đến 384 lần so với người thường.

Cùng lúc đó, Tiểu Ca dần dần bắt đầu quen thuộc với phương thức tấn công của Thận Long.

Mặc dù mỗi lần né tránh đều phải dùng hết sức mạnh, nhưng lại không có nguy hiểm.

Đáng tiếc Thận Long tuy có yếu điểm, nhưng lúc này anh phải đối mặt lại là Thận Long dạng linh hồn thể.

Ở trạng thái linh hồn thể, yếu điểm không còn là yếu điểm nữa.

Khoan đã, Trấn Hồn Bài!

Lúc đó, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử đã chạy đến mộ thất chính.

Trong nháy mắt, hai người đứng sững lại, chín con rồng quỷ đó?

Cái quái gì, nhân quỷ đại chiến biến thành nhân long đại chiến rồi sao?

Nhìn Tiểu Ca bị một đàn rồng vây công, thỉnh thoảng biến mất, Hồ Ba Nhất dường như đã hiểu ra chuyện gì.

Khi nhìn về phía Tiểu Ca, quả nhiên thấy đôi mắt anh nhắm nghiền. "Trương Khải Linh, lão Chu cần vài phút." Trương Khải Linh nghe vậy trong lòng khẽ động, lại cất Trấn Hồn Bài vừa lấy ra vào trong lòng.

Trương Khải Linh biết đó không phải ảo giác, huyễn tượng Thận Long chỉ có thể ảnh hưởng đến thị giác, không ảnh hưởng đến thính giác.

Anh cũng nghe thấy tiếng hai người chạy từ hành lang, không chỉ vậy, còn có giọng nói của Quỷ Diện Sinh và Quân Chủ Bà Di.

Vương Bàn Tử lúc này mới nói: "Lão Hồ, có cần vào giúp không?

Tôi cảm thấy hơi thương xót!" Hồ Ba Nhất nghe vậy mặt tối sầm, không vui nói: "Giúp đỡ cái gì mà giúp đỡ?

Toàn bộ đều là huyễn cảnh, một khi tôi đi vào, không chừng không giúp được lại thêm phiền phức." "Huyễn cảnh?

Rồng cũng là giả sao?" "Đúng vậy, Thận Long.

Cậu nhìn đám mây mù xem, trước đây khi chúng ta vào có thấy không?

Giống như ảo ảnh trên biển vậy." "Cái quái, ảo ảnh trên biển?

Không phải chỉ nhìn thấy trên biển thôi sao?" "Đều như nhau, Thận khí mà Thận Long phun ra có thể tạo ra huyễn cảnh, có lẽ những gì chúng ta đang thấy trước mắt đều là giả, bao gồm cả Trương Khải Linh.

Cho nên lúc này đi vào thuần túy là tìm chết, tôi lùi xa một chút mà chờ đợi, nếu không không chừng tôi cũng sẽ bị cuốn vào." "Ồ, ồ!" Tiểu Ca dốc hết sức mình câu giờ, nhưng rốt cuộc quá tiêu hao thể lực và tinh thần, lâu dài ngay cả Tiểu Ca cũng không thể chịu đựng được.

Không thể đợi được nữa, nếu không tình hình chỉ càng tệ hơn.

Tiểu Ca lại lấy Trấn Hồn Bài ra, sau đó trong khoảnh khắc Thận Long va chạm liền nhảy lên.

Trấn Hồn Bài trong tay như một con dao bay lao thẳng vào đầu Thận Long.

Lúc đó, đang ở giữa không trung đột nhiên nghe thấy một tiếng kình phong mạnh mẽ.

Đáng tiếc lúc này Tiểu Ca đang ở giữa không trung, căn bản không thể tránh được cái đuôi lớn của Thận Long.

Tiểu Ca chỉ kịp xoay người dùng Cự Khuyết đỡ trước người.

Chỉ nghe tiếng "Bành!" vang lớn, cả người Tiểu Ca bị đánh bay. "Phanh ~" "Phốc ~" Liên tiếp hai tiếng vang lên, thì ra Tiểu Ca sau khi va vào tường đã thổ huyết.

May mắn là Thận Long cũng bị trấn tại chỗ, tạm thời không còn nguy hiểm nữa.

Khi Thận khí bắt đầu tiêu tán.

Tiểu Ca không động đậy, dựa vào vách tường nhanh chóng điều chỉnh trạng thái của mình, nhưng anh không quên một bên còn có Quỷ Diện Sinh.

Khi Thận khí tiêu thất được một nửa, Tiểu Ca mơ hồ nghe thấy một tiếng gầm gừ sôi sục.

Ngay lập tức khóe miệng Tiểu Ca giật giật, suýt nữa bị Quỷ Diện Sinh chọc tức.

Vậy mà chưa đầy năm phút đã xong rồi, nhanh tay thế sao?

Trong lòng dù càu nhàu nhưng Tiểu Ca nhanh chóng đứng dậy, đi về phía cửa mộ thất sẵn sàng chiến đấu.

Cùng lúc đó, tiến độ bên Chu Du cũng là 99%, mọi việc quả nhiên như anh đoán, bị kẹt ở 99% không nhúc nhích.

Khi Thận khí trở nên loãng hơn, Tiểu Ca nhìn thấy bóng dáng Quỷ Diện Sinh ngày càng gần.

Hắn dừng lại cách Tiểu Ca khoảng năm mét, cười khà khà.

Chương 194

"Không ngờ tiểu tử nhà họ Trương cũng có chút bản lĩnh, thảo nào Tây Vương Mẫu nương nương lại để các ngươi trấn thủ cánh cửa đồng.

Không ngờ ngươi lại nghĩ mình chắc thắng sao?

Mặc dù ngươi đã hại ta không thể thành tiên, nhưng ta vẫn đã trở thành bán tiên." Quỷ Diện Sinh vừa nói vừa giơ tay lên, giây tiếp theo một quả cầu lửa đột nhiên xuất hiện trong tay hắn. "Ngươi nhìn xem, sức mạnh của thần, đáng tiếc." Giọng nói của Quỷ Diện Sinh dần trở nên trầm thấp, đột nhiên hắn hét lớn: "Cho nên tất cả đều đáng chết, ta muốn giết các ngươi!" Thiết Diện Sinh vừa hét vừa lao tới, quả cầu lửa trong tay trực tiếp ném về phía Tiểu Ca.

Tiểu Ca thấy vậy, Cự Khuyết trong tay vung lên, lưỡi kiếm của cự kiếm chém tan quả cầu lửa, giây tiếp theo cũng lao về phía Quỷ Diện Sinh.

Lúc đó, đoản kiếm của Quỷ Diện Sinh đột nhiên bốc cháy, còn bàn tay kia thì biến thành hàn băng.

Không chỉ vậy, bàn tay hàn băng đó còn phình to lên một vòng, to hơn đùi của Bàn Tử, dài gấp đôi.

Quỷ Diện Sinh không còn giống người, móng vuốt băng giá khổng lồ chộp lấy, khí lạnh trong không khí dường như đang lan tỏa.

Ngay cả cách xa mười mét, Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất cũng cảm thấy lạnh cóng.

Vương Bàn Tử lúc này nhìn Quỷ Diện Sinh đột nhiên nhận ra một vấn đề. "Lão Hồ, nghe lão Chu nói Quỷ Diện Sinh mặc một bộ Kim

Lũ Ngọc Y sao?" Không sai chút nào, ánh mắt hai người nhìn Quỷ Diện Sinh, sau đó quét về phía sau.

Quỷ Diện Sinh từ đâu ra, chắc chắn ở bên đó.

Khi Thận khí dần tiêu tán, hai người nhìn thấy u hồn của Quân Chủ Bà Di bên cạnh mô hình thiên cung và bộ ngọc y kia.

Thấy vậy, hai người nhìn nhau, đồng thời gật đầu.

Khi hai người hành động, cô bé bên cạnh Chu Du đột nhiên bốc cháy, cháy đến mức đỏ rực như sắt nung.

Cô bé dường như có chút không chịu nổi, có dấu hiệu bắt đầu sụp đổ.

Cùng lúc đó, Chu Du lại cảm thấy lạnh, lẽ ra vạn pháp bất xâm, anh không nên cảm thấy lạnh nữa, nhưng không biết vì sao, lúc này lại có một cảm giác lạnh từ sâu thẳm bên trong.

Nhìn cô bé dường như bắt đầu sụp đổ, Chu Du vươn tay ra, trực tiếp ôm cô bé vào lòng.

Ngay lập tức cơ thể cô bé khựng lại một chút, sau đó ôm chặt lấy Chu Du.

Chu Du cũng trong nháy mắt được giải tỏa rất nhiều, cái lạnh trên cơ thể dường như đã bị xua tan hơn một nửa, còn lại chỉ là sự mát mẻ.

Hàn khí và ngọn lửa mỗi bên chiếm nửa mộ động, ngay lập tức khiến hai người phía trên phải né tránh rất xa.

Hai người đứng bên cạnh Chu Du, Thanh Thanh Mạn tuy không nói gì, nhưng răng thì đang va vào nhau lạch cạch.

Thấy vậy, Tuyết Lỵ Dương nhìn cột ánh sáng bắn ra, do dự một lát, rồi đi về phía đường giao thoa của hai luồng năng lượng.

Đứng ở đó, Tuyết Lỵ Dương cảm thấy một bên cơ thể chìm vào lạnh giá, một bên chìm vào nóng bỏng, nhưng cả hai đều nằm trong phạm vi chịu đựng, cả hai trung hòa lại khiến cô cảm thấy thoải mái.

Tuyết Lỵ Dương nhìn Thanh Thanh Mạn đã thả lỏng, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, những ngày qua, không kể Diệp Nhất Tâm, tất cả đều đã chấp nhận Thanh Thanh Mạn, đứa trẻ đặc biệt này.

Trong lúc Chu Du và cô bé bùng phát sức mạnh, sắc mặt Quỷ Diện Sinh biến đổi, cảm nhận được một sức mạnh khác thường.

Sức mạnh Long Phượng?

Ai?

Ai đã thúc đẩy sức mạnh cổ xưa này?

Quỷ Diện Sinh vung tay lớn, trực tiếp đánh bay Tiểu Ca đồng thời lao về phía cửa hố.

Thấy vậy, sắc mặt Tiểu Ca biến đổi, cũng chạy theo.

Trong lúc di chuyển, Cự Khuyết của Tiểu Ca trực tiếp vung về phía Quỷ Diện Sinh, luồng kiếm khổng lồ quét ngang khiến Quỷ Diện Sinh cũng không thể không nhíu mày chống đỡ.

Quỷ Diện Sinh đưa bàn tay lớn ra, trực tiếp đè Cự Khuyết đang quét ngang vào lòng bàn tay, lùi lại hai mét.

Giây tiếp theo, đoản kiếm mang theo ngọn lửa vung ra, ngọn lửa như rồng lửa phun trào ngay lập tức vọt xa ba mét.

Tiểu Ca đã sớm có phòng bị, lập tức vận lực lách người né tránh.

Nhưng Quỷ Diện Sinh hiển nhiên cũng chẳng phải dạng vừa, ngay khoảnh khắc kiếm vung ra, cánh tay băng cũng đã vồ tới.

Khi Tiểu Ca né tránh đòn tấn công lửa và cánh tay băng, đột nhiên cảm thấy một trận lực bất tòng tâm.

Dù sao vừa rồi đã chiến đấu với cường độ cao một trận, thể lực đột nhiên mất kiểm soát cũng có thể hiểu được.

Trong khoảnh khắc, Cự Khuyết của Tiểu Ca đã bị tóm chặt, giây tiếp theo băng giá bắt đầu lan tràn dọc theo Cự Khuyết.

Tiểu Ca giật hai lần đều không thể giật ra.

Xem ra, Tiểu Ca cũng đành bất lực buông tay, nhưng trên đường lùi lại, mấy phi đao đã được phóng ra.

Cùng lúc đó, Hồ Ba Nhất và hai người đã giải quyết Quân Chủ Bà Di, sau khi lấy được Kim Lũ Ngọc Y lại đột nhiên phát hiện Quỷ Diện Sinh đã đột phá được phòng tuyến của Tiểu Ca.

Hai người vội vàng chạy về, nếu bên Chu Du có chuyện gì thì chết chắc.

Chương 195

Đối mặt với phi đao của Tiểu Ca, Quỷ Diện Sinh không hề nhúc nhích, hàn băng chi lực bao phủ thân trước, chỉ nghe thấy tiếng "đinh đinh" vang lên.

Hồ Ba Nhất chạy tới thấy Tiểu Ca không còn vũ khí trong tay, lập tức móc tất cả các bình nhỏ từ trên người ra, ném tới đồng thời hô: "Trương Khải Linh, mượn sức!" Lời nói của Hồ Ba Nhất lập tức thu hút sự chú ý của Quỷ Diện Sinh, linh giác của Quỷ Diện Sinh bùng phát, một cánh tay băng vung lên, mấy cái bình thép trực tiếp bị nắm chặt trong tay.

Cánh tay rụt lại, rồi mở ra, không thấy có dược liệu gì.

Nhìn thoáng qua thứ giống như hạt bạc, Quỷ Diện Sinh khinh thường cười, rồi siết chặt.

Giây tiếp theo, một chuyện khiến Quỷ Diện Sinh ngẩn người đã xảy ra.

Chỉ thấy ngọn lửa từ thanh đoản kiếm đột nhiên trở nên nghiêng ngả, sau đó như một chuỗi phản ứng mà đảo ngược lại.

Trong khoảnh khắc, Quỷ Diện Sinh trong lòng hoảng hốt, vừa kịp ném mấy cái bình thép nhỏ đi, giây tiếp theo, một tiếng "oanh" cực lớn vang lên, trực tiếp thổi bay hắn về Thiên Cung Mộ Thất.

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử nhìn Quỷ Diện Sinh bị thổi bay, Bàn Tử vô thức hỏi: "Lão Hồ, không phải lão Chu thường nói 'không làm thì không chết' à?" Hồ Ba Nhất nghe vậy vô thức đáp: "Chắc chắn rồi, lần đầu tiên thấy kiểu 'tìm đường chết' như vậy." Vừa nói xong, Hồ Ba Nhất đột nhiên nhận ra, lập tức hô lên: "Ngẩn ra làm gì, mau chạy đi, tôi vừa giết bà di đó, không chạy thì đợi chết à?" Vương

Bàn Tử hiểu ra sự tình, lập tức cùng Hồ Ba Nhất quay người bỏ chạy.

Lúc này, Quỷ Diện Sinh đã đứng dậy, mặt nạ trên mặt vỡ vụn rơi xuống, cánh tay băng cũng bị nổ đứt một nửa.

Lúc này chỉ còn lại một nửa cánh tay lộ ra, máu đỏ sậm chảy xuống như mực đặc.

Vài giây sau, cuối cùng cũng nhỏ xuống một giọt.

Thấy vậy, Quỷ Diện Sinh lập tức ném thanh đoản kiếm đang cầm trong tay xuống đất, giây tiếp theo cánh tay bị nổ đứt ngừng chảy máu, trong làn sương lạnh tràn ngập, một cánh tay băng khổng lồ lại lần nữa lan ra.

Cánh tay trước đó cầm đoản kiếm cũng bắt đầu lan tràn lửa, chỉ trong một hơi thở, một bàn tay lửa khổng lồ đã hình thành.

Khi cánh tay hình thành, cánh tay đỏ rực đó ngày càng sáng hơn, từng chút một phát triển thành màu cam vàng.

Ngay sau đó, hai cánh lửa mọc ra từ phía sau lưng hắn, tiếp đó một khiên băng hình thành ở tay trái, một thanh kiếm lửa hình thành ở tay phải.

Vụ nổ vừa rồi không chỉ ảnh hưởng đến Quỷ Diện Sinh, Tiểu Ca cũng bị luồng khí nổ thổi bay.

May mắn là anh không phải mục tiêu chính, chỉ bị chấn động mà thôi.

Khi tiếp đất, Cự Khuyết cũng bị thổi bay lên tận đỉnh đường hầm.

Tiểu Ca liếc nhìn Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử đang chạy, nhảy lên rút Cự Khuyết ra.

"Về nói với Chu Du, tôi không trụ nổi nữa, bảo anh ấy nhanh lên." Lúc này, một giọng nói vang lên: "Không trụ nổi nữa à?

Tôi đã tới rồi đây!" Chu Du lúc này cũng đã hoàn thành sự biến đổi trong vụ nổ vừa rồi.

Trong khoảnh khắc đó, tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên.

"Đinh, Thận Long huyết mạch kích hoạt, thu được Nhất Long chi lực." Nhất Long chi lực?

"Tra cứu thông tin cá nhân." Mặc dù Chu Du cảm thấy lúc này không phải thời điểm tốt để kiểm tra thông tin cá nhân, nhưng anh cần phải hiểu rõ sự thay đổi này.

Chu Du: Tuổi: 23, Sức mạnh: 500, Sức chịu đựng: 500, Tốc độ: 500.

Huyết mạch: Thanh Long huyết mạch, Thận Long huyết mạch (Nhất Long chi lực).

Hiệu quả huyết mạch 1: Tịch Tà (đã kích hoạt) – Có thể xua đuổi tà ma, vạn tà bất xâm.

Hiệu quả huyết mạch 2: Tường Thụy (đã kích hoạt) – Tất cả linh giác, linh giác sẽ dẫn đường.

Hiệu quả huyết mạch 3: Phá Vọng (đã kích hoạt) – Tất cả Phá Vọng Chi Nhãn, sẽ nhìn thấu hư ảo, trực chỉ bản chất.

Hiệu quả huyết mạch 4: Long Uy (đã kích hoạt) – Tất cả Long Uy nghiêm nghị, phi một phương bá chủ không thể kháng cự.

Hiệu quả huyết mạch 5: Trường Sinh (đã kích hoạt) – Tất cả sinh mệnh vô tận.

Hiệu quả huyết mạch 6: Bất Lão (đã kích hoạt) – Tất cả trạng thái cơ thể hoạt động nhất.

Hiệu quả huyết mạch 7: Bất Tẩm Thể (đã kích hoạt) – Vạn độc bất tẩm, vạn pháp bất tẩm, khả năng kháng cự mọi chất độc hại đạt

mức tối đa.

Hiệu quả huyết mạch 8: Long Chi Linh (đã kích hoạt) – Linh lực tộc rồng, tất cả diệu dụng không thể tưởng tượng nổi.

Ngự Thủy, Ngự Lôi.

Hiệu quả huyết mạch 9: Thận Long huyết mạch (đã kích hoạt) – Huyễn Thuật, Ngưng Băng, tùy theo việc giải phong Long Chủng mà sinh ra những năng lực khác nhau!

Kỹ năng: Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Thính Lôi Định Huyệt, Văn Hương Thức Vật, Khinh Thân Thuật, Súc Cốt Công, Chiến Thập Thức.

Đạo cụ: Minh Hồng Đao, Phát Khâu Thiên Quan Ấn, Càn Khôn Trấn Yêu Bình.

Đánh giá: Đã siêu phàm, nhờ vào môi trường có thể dời sông lấp biển, khống chế thiên lôi, đóng băng núi sông, cơ bản không thể bị hủy diệt.

PS: Gần đây đang bận chỉnh sửa, hiện tại đa số mọi người chắc chỉ đăng một chương, hai chương, hoặc ngừng đăng.

Cũng không biết tháng này nhuận bút có phát được không, haizz!

Chu Du nhìn đánh giá xong thì ngây người, nhưng lập tức hiểu mình đang làm gì.

Giây tiếp theo, Chu Du ôm lấy cô bé nhẹ nhàng nhảy lên, nhưng cú nhảy này lại khác với của Chu Du trước đây.

Chương 196

Chỉ nghe một tiếng "bành" vang lên, Chu Du đâm sầm vào nóc mộ, thậm chí làm vỡ cả nóc mộ.

Chu Du bất lực rút tay ra, lúc này thân thể mới rơi xuống đất.

Tuyết Lỵ Dương và Thanh Thanh Mạn vừa định nói, Chu Du lập tức mở miệng: "Khoan đã." Lời nói của Chu Du khiến sắc mặt hai người hơi đổi, lúc này Chu Du tiếp tục nói: "Để tôi thích ứng với sức mạnh đã, nếu không sẽ làm bị thương đấy." Tuyết Lỵ Dương nhìn lỗ hổng trên đỉnh đầu, mới gật đầu với Chu Du.

Chu Du cẩn thận đặt cô bé xuống, mới thở phào một hơi, sau đó nói: "Tôi đi xem lão Hồ trước, lát nữa sẽ quay lại, cẩn thận một chút." Chu Du nói xong, quay người chạy.

Một bước chạy khiến anh ngẩn người, chỉ một bước đã như bay, trong khoảnh khắc đã vượt qua khoảng cách 10 mét.

Chu Du bất lực, bởi vì trước đó đã cố kìm hãm khi đâm vào nóc mộ, nếu không có lẽ đã trực tiếp đâm xuyên sang đường hầm kia rồi.

Chu Du nửa chạy nửa đi về cơ bản đã tới sau lưng hai người Vương Bàn Tử, chưa kịp mở miệng đã nghe thấy lời của Tiểu Ca.

"Không trụ nổi nữa à?

Tôi đã tới rồi đây!" Ba người nghe thấy giọng Chu Du đều thở phào nhẹ nhõm, có Chu Du ở đây thì còn một trận chiến nữa.

"Đánh không?" Lời của Tiểu Ca vừa dứt, Chu Du lại lắc đầu, nói: "Tiếp theo cứ giao cho tôi đi." Tiểu Ca nghe vậy ngẩn ra, sau đó gật đầu.

Anh biết tính cách của Chu Du, đã nói vậy thì chắc chắn có nắm

chắc.

Lúc này, Quỷ Diện Sinh vỗ cánh lửa dữ dội lao tới, sức gia tốc từ đôi cánh khiến tốc độ của hắn thậm chí còn vượt qua Chu Du.

Đương nhiên không phải vì hắn mạnh hơn Chu Du, mà vì lực vỗ cánh của hắn bám sát mặt đất hơn.

Nhìn Quỷ Diện Sinh, Chu Du bước tới trước mặt Tiểu Ca, khoảnh khắc đó thậm chí không rút đao, trực tiếp chìa một cánh tay ra.

Trong nháy mắt, chỉ nghe một tiếng "bành" cực lớn vang lên.

Trong lúc Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất chưa kịp phản ứng, hai người đã va vào nhau.

Tấm khiên băng dày nặng vỡ tan, nhưng Chu Du lại không hề nhúc nhích.

Áp lực gió trong khoảnh khắc trực tiếp thổi bay Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử đang không có chuẩn bị, khiến hai người lùi lại mấy bước mới đứng vững được.

Tiểu Ca trong nháy mắt cũng mở to mắt.

Người rõ nhất sức mạnh của Quỷ Diện Sinh, cộng thêm tốc độ nhanh như vậy.

Khoảnh khắc đó lại lộ ra nụ cười khổ, bị đả kích nhiều quá dường như cũng không còn khó chấp nhận đến thế nữa.

Bị chặn lại, Quỷ Diện Sinh trong lòng cũng kinh hãi, nhưng hắn cũng là một kẻ tàn nhẫn, tố chất tâm lý có chút.

Thanh kiếm lửa trong tay phải của hắn trong nháy mắt chém xuống.

Nhiệt lượng cường độ cao, đặc tính bốc cháy tức thì nhưng lại không khiến Chu Du lùi bước.

Khi Quỷ Diện Sinh lộ ra nụ cười đắc ý, hắn đột nhiên khựng lại.

Kiếm lướt qua người Chu Du, nhưng chỉ lướt qua mà thôi.

Thanh kiếm lửa phi thực thể ngay cả thân kiếm cũng bị Chu Du chặn đứng.

Hơn nữa, khoảnh khắc đó ngoài quần áo trên người Chu Du, Chu Du ngay cả một sợi lông cũng không bị cháy.

Chu Du nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Quỷ Diện Sinh, mỉm cười.

Phải nói, tên Quỷ Diện Sinh hiểm độc xảo trá này lại đẹp trai đến thế, đặt ở hậu thế cũng đủ làm nam thần, đáng tiếc thật.

Chỉ thấy Chu Du nắm chặt, một tay giật tấm khiên băng đang gắn vào Quỷ Diện Sinh, rồi ném đi.

Chỉ nghe một tiếng "bành" cực lớn vang lên, Quỷ Diện Sinh trực tiếp bị đập vỡ một cái hố trong đường hầm.

Lúc này máu tươi bắn tung tóe, nhuộm đỏ đáy cái hố đó.

Nhưng lúc này Quỷ Diện Sinh lại không hề động đậy, vẻ mặt mơ màng, dường như vẫn chưa hiểu ra.

Chu Du thấy vậy, trực tiếp nhảy xuống cái hố, đi đến trước mặt Quỷ Diện Sinh.

Lúc này Quỷ Diện Sinh nhìn Chu Du xong, đồng tử đang khuếch tán mới bắt đầu tụ lại, chỉ nghe hắn khó khăn hỏi: "Rốt cuộc ngươi là thứ gì?" Cái niên đại đó xuất hiện quá nhiều yêu nghiệt, ai mà biết Chu Du rốt cuộc có phải là người không.

Chu Du nghe vậy trầm mặc một lát rồi đột nhiên nhớ đến lời bình luận của hệ thống.

Người à?

Ngay cả huyết mạch cũng là huyết mạch của hai con rồng.

“Ta… có lẽ đã hóa rồng rồi!” Rồng?

Quỷ Diện Sinh trầm mặc một lát rồi tin.

Người, không thể có sức mạnh như vậy.

Chu Du cúi xuống, nói: “Có di ngôn gì không?” Di ngôn?

Chương 197

Quỷ Diện Sinh trầm mặc một lát rồi đột nhiên cười, "Giết ta sao?" Quỷ Diện Sinh vẫy tay phải, thanh đoản kiếm trong Thiên Cung Mộ Thất lập tức xé gió bay tới.

Cùng lúc đó, tay trái hắn duỗi ra, lập tức ngưng tụ ra một cánh tay băng tóm lấy Chu Du, không chỉ vậy, băng giá lan tràn lên trên, hiển nhiên muốn đóng băng Chu Du.

Thấy vậy, Chu Du cười, Quỷ Diện Sinh vẫn chưa từ bỏ ý định sao.

Quay đầu nhìn thoáng qua thanh đoản kiếm đó, Chu Du vung cái cánh tay bị Quỷ Diện Sinh đóng băng sang một bên.

Giây tiếp theo, Quỷ Diện Sinh trong nháy mắt bị một bánh xe lớn chính xác đập vào thanh đoản kiếm.

Đoản kiếm xuyên thấu cơ thể hắn, Chu Du chỉ dùng hai ngón tay kẹp chặt.

Khoảnh khắc đó, Quỷ Diện Sinh trước khi chết nhìn thoáng qua Chu Du, ánh mắt ảm đạm xuống, mơ hồ nghe thấy dường như hắn nói: "Ngay cả đồng quy ư tận cũng không làm được sao…" Cuối cùng Quỷ Diện Sinh đã chết một cách uất ức, thân là một boss lại không có khả năng tạo ra chút tai ương nào.

PS: Chương 013 đã vào, không cần chạy xe vẫn vào được, mấy ngày rồi, chương duyệt không được.

Mỗi ngày duyệt và sửa, cũng say rồi.

Đương nhiên Chu Du có thể giết Quỷ Diện Sinh cũng là nhờ anh đã hấp thu Thận Long nội đan, nếu không thì e rằng cũng chỉ miễn

cường chiến thắng.

Mạnh hơn Tiểu Ca, nhưng thể chất thuần túy cũng chỉ mạnh có hạn.

Chu Du trực tiếp chấn vỡ lớp băng lạnh trên tay rồi mò mẫm trên thi thể Quỷ Diện Sinh.

Vì vừa rồi có quỷ giúp hắn gây án, vậy thì Quỷ Tỳ nhất định ở trên người hắn.

Khi Chu Du chạm vào thi thể Quỷ Diện Sinh, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

"Đinh, phát hiện 2200 năm linh lực, có hấp thu không." "Hấp thu!" Lời của Chu Du vừa dứt, thi thể Quỷ Diện Sinh lập tức hóa thành linh tử bắt đầu tiêu tán.

Cùng với sự biến mất của thi thể, âm thanh của hệ thống lại lần nữa vang lên.

"Đinh, có chuyển hóa 2200 năm linh lực thành Long Chi Linh không." "Chuyển hóa." Linh lực có vẻ nhiều, nhưng thực ra không có bao nhiêu, cộng thêm linh lực tuy rằng bắt nguồn từ Thận Long nội đan, nhưng đã không còn là Long Chi Linh thuần túy nữa rồi.

May mắn là năng lượng cao cấp, cũng chuyển hóa được 220 năm Long Chi Linh.

Lúc này, nhờ Thận Long nội đan, Long Chi Linh đã đạt 1500 năm.

Khả năng khống chế thủy đạt 2000 km, tuy không thể di chuyển núi, nhưng di chuyển biển thì không vấn đề.

Khi linh lực chuyển hóa hoàn tất, Chu Du nhặt ngọc tỷ rơi trên đất lên, rồi quay đầu mỉm cười với mấy người trên hố.

"Đinh, hoàn thành nhiệm vụ phụ, đoạt được Quỷ Tỳ, nhận được

phần thưởng nhiệm vụ, Điểu Độ Thuật và Dạ Thị Nhãn." Chu Du khựng lại, giây tiếp theo phương pháp sử dụng Điểu Độ Thuật xuất hiện trong não anh.

Điểu Độ Thuật phải dùng năng lượng để thôi động, hiệp khách dùng khí, anh có thể dùng linh lực thay thế.

Ngoài ra, một cảm giác tê dại xuất hiện trên mắt, khiến anh không tự chủ được mà nhắm mắt lại.

Không tới hai ba hơi thở sau, anh lại lần nữa mở mắt ra.

Giây tiếp theo, đường hầm tối tăm trở nên rõ ràng trong mắt, tuy chưa nhìn thấy trong đêm đen hoàn toàn ra sao, nhưng khả năng đặc biệt có thể thấy rõ.

Chu Du cẩn thận đi lên trên, thấy vậy, Vương Bàn Tử cười nói: "Lão Chu, sao thế, bị đâm vào rồi đường cũng không biết đi à?" Chu Du bất lực nói: "Không sai, gần đây mọi người cứ giữ khoảng cách với tôi, tôi sợ tôi dùng sức một cái lại bóp nát xương các cậu thành bột mất." Bàn Tử nghe vậy cứng họng, lặng lẽ lùi sang một bên, dáng vẻ Quỷ Diện Sinh lúc nãy, hắn nhìn thấy rõ ràng.

Khi Chu Du và bốn người trở lại gian ngoài, Tuyết Lỵ Dương mới thở phào nhẹ nhõm.

Chu Du nhìn cô bé và Thanh Thanh Mạn xong, mới nói với Tuyết Lỵ Dương: "Tuyết Lỵ, đợi tôi đi Thiên Cung Mộ Thất, chụp tấm Bát Quái Âm Dương Đồ đó mang đi." Mặc dù Chu Du chưa hiểu rõ Bát Quái Âm Dương Đồ trên nóc mộ, nhưng anh lại không định bỏ qua.

"Được!" Tuyết Lỵ Dương vừa nói xong đã lấy máy ảnh ra đi vào trong, thấy vậy Hồ Ba Nhất nói: "Tuyết Lỵ Dương, lão Chu có đó, không cần vội." Chu Du cũng có ý đó, mỉm cười với Tuyết Lỵ Dương rồi nói: "Không vội, tôi thích ứng sức mạnh trước đã, nên nghỉ ngơi

thì nghỉ ngơi, nên ăn gì đó thì ăn đi.

Nếu tôi đi bây giờ chắc chắn sẽ xảy ra chuyện." Mọi người đều hiểu gật đầu, cũng không ngại nơi đây là mộ thất, trải chiếu ngồi xuống cầm lương khô ăn.

Chu Du ở một nơi không xa cẩn thận điều chỉnh sức mạnh của mình, không thể hoàn toàn nắm bắt chính xác, cũng không thể vì vậy mà làm người khác bị thương.

Làm bị thương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất hai lão thô bỉ cũng sẽ áy náy, nếu làm bị thương mấy tiểu tiên nữ thì không khỏi đau lòng chết mất.

Cuối cùng hai tiếng sau, Chu Du đi tới, nhẹ nhàng nói: "Được rồi, tinh tế quá thì không dám, nhưng sẽ không làm bị thương nữa, phần còn lại tôi về nhà từ từ thích nghi." Lời Chu Du vừa dứt, Thanh Thanh Mạn đã chìa bàn tay nhỏ trắng nõn ra.

Thấy vậy Chu Du khựng lại, giây tiếp theo cúi người ôm Thanh Thanh Mạn lên.

Khoảnh khắc đó, trên khuôn mặt ít biểu cảm của Thanh Thanh Mạn lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Thấy vậy, Tuyết Lỵ Dương vỗ trán, ghen tị nói: "Trẻ con đúng là chỉ thân với ai đối tốt với mình, có lẽ chỉ một câu nói cũng có thể khiến nó vui cả nửa ngày." Chu Du cười, vỗ nhẹ vào má Tuyết Lỵ Dương rồi nói: "Ghen tuông à?

Từ đâu mà thiếu thốn vậy, tối nay đền bù có được không?" Tuyết Lỵ Dương nghe vậy mặt đỏ bừng, vỗ Chu Du một cái, hờn dỗi nói: "Ai cần đền bù!" Chu Du vừa định nói, cảm thấy quần mình bị kéo kéo.

Lớp áo trên thân anh vừa nãy đã bị kiếm lửa đốt sạch, may mắn là

Quỷ Diện Sinh có chút lương tri, không đốt cả quần.

Chu Du cúi đầu nhìn, cô bé lúc này đang nhìn anh.

Thấy Chu Du nhìn mình, cô bé chỉ vào Thanh Thanh Mạn, "Con cũng muốn!" Chu Du nghe vậy khựng lại, nhưng thấy nụ cười trên mặt Thanh Thanh Mạn đã lạnh đi một chút.

Chu Du cười, nói: "Thanh Mạn phải học cách chia sẻ, biết không, đừng ích kỷ." Mặc dù lời Chu Du không khác gì tra nam, nhưng đối với lời Chu Du, Thanh Thanh Mạn sẽ không cãi lời, tuy trong lòng không vui, nhưng vẫn gật đầu.

Chu Du lại một lần nữa cúi xuống một tay ôm lấy cô bé, lúc này, đột nhiên anh nhìn thấy một vài thứ.???

Chương 198

Chu Du mơ hồ có suy đoán nhưng cũng không kiểm tra ngay bây giờ.

"Đi thôi!" PS: Chương 013 đã vào, không cần chạy xe vẫn vào được, mấy ngày rồi, chương duyệt không được.

Mỗi ngày duyệt và sửa, cũng say rồi.

Đương nhiên Chu Du có thể giết Quỷ Diện Sinh cũng là nhờ anh đã hấp thu Thận Long nội đan, nếu không thì e rằng ngay cả thắng cũng chỉ miễn cưỡng.

Mạnh hơn Tiểu Ca, nhưng thể chất đơn thuần cũng mạnh có hạn.

Chu Du trực tiếp chấn vỡ lớp băng lạnh trên tay rồi mò mẫm trên thi thể Quỷ Diện Sinh.

Vì vừa rồi có quỷ giúp hắn gây án, vậy thì Quỷ Tỳ nhất định ở trên người hắn.

Khi Chu Du chạm vào thi thể Quỷ Diện Sinh, khóe miệng lộ ra một nụ cười.

"Đinh, phát hiện 2200 năm linh lực, có hấp thu không." "Hấp thu!" Lời của Chu Du vừa dứt, thi thể Quỷ Diện Sinh lập tức hóa thành linh tử bắt đầu tiêu tán.

Cùng với sự biến mất của thi thể, âm thanh của hệ thống lại lần nữa vang lên.

"Đinh, có chuyển hóa 2200 năm linh lực thành Long Chi Linh không." "Chuyển hóa." Linh lực có vẻ nhiều, nhưng thực ra không có bao nhiêu, cộng thêm linh lực tuy rằng bắt nguồn từ Thận Long nội đan, nhưng đã không còn là Long Chi Linh thuần túy nữa rồi.

May mắn là năng lượng cao cấp, cũng chuyển hóa được 220 năm Long Chi Linh.

Lúc này, nhờ Thận Long nội đan, Long Chi Linh đã đạt 1500 năm.

Khả năng khống chế thủy đạt 2000 km, tuy không thể di chuyển núi, nhưng di chuyển biển thì không vấn đề.

Khi linh lực chuyển hóa hoàn tất, Chu Du nhặt ngọc tỷ rơi trên đất lên, rồi quay đầu mỉm cười với mấy người trên hố.

"Đinh, hoàn thành nhiệm vụ phụ, đoạt được Quỷ Tỳ, nhận được phần thưởng nhiệm vụ, Điểu Độ Thuật và Dạ Thị Nhãn." Chu Du khựng lại, giây tiếp theo phương pháp sử dụng Điểu Độ Thuật xuất hiện trong não anh.

Điểu Độ Thuật phải dùng năng lượng để thôi động, hiệp khách dùng khí, anh có thể dùng linh lực thay thế.

Ngoài ra, một cảm giác tê dại xuất hiện trên mắt, khiến anh không tự chủ được mà nhắm mắt lại.

Không tới hai ba hơi thở sau, anh lại lần nữa mở mắt ra.

Giây tiếp theo, đường hầm tối tăm trở nên rõ ràng trong mắt, tuy chưa nhìn thấy trong đêm đen hoàn toàn ra sao, nhưng khả năng đặc biệt có thể thấy rõ.

Chu Du cẩn thận đi lên trên, thấy vậy, Vương Bàn Tử cười nói: "Lão Chu, sao thế, bị đâm vào rồi đường cũng không biết đi à?" Chu Du bất lực nói: "Không sai, gần đây mọi người cứ giữ khoảng cách với tôi, tôi sợ tôi dùng sức một cái lại bóp nát xương các cậu thành bột mất." Bàn Tử nghe vậy cứng họng, lặng lẽ lùi sang một bên, dáng vẻ Quỷ Diện Sinh lúc nãy, hắn nhìn thấy rõ ràng.

Khi Chu Du và bốn người trở lại gian ngoài, Tuyết Lỵ Dương mới thở phào nhẹ nhõm.

Chu Du nhìn cô bé và Thanh Thanh Mạn xong, mới nói với Tuyết Lỵ Dương: "Tuyết Lỵ, đợi tôi đi Thiên Cung Mộ Thất, chụp tấm Bát Quái Âm Dương Đồ đó mang đi." Mặc dù Chu Du chưa hiểu rõ Bát Quái Âm Dương Đồ trên nóc mộ, nhưng anh lại không định bỏ qua.

"Được!" Tuyết Lỵ Dương vừa nói xong đã lấy máy ảnh ra đi vào trong, thấy vậy Hồ Ba Nhất nói: "Tuyết Lỵ Dương, lão Chu có đó, không cần vội." Chu Du cũng có ý đó, mỉm cười với Tuyết Lỵ Dương rồi nói: "Không vội, tôi thích ứng sức mạnh trước đã, nên nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, nên ăn gì đó thì ăn đi.

Nếu tôi đi bây giờ chắc chắn sẽ xảy ra chuyện." Mọi người đều hiểu gật đầu, cũng không ngại nơi đây là mộ thất, trải chiếu ngồi xuống cầm lương khô ăn.

Chu Du ở một nơi không xa cẩn thận điều chỉnh sức mạnh của mình, không thể hoàn toàn nắm bắt chính xác, cũng không thể vì vậy mà làm người khác bị thương.

Làm bị thương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất hai lão thô bỉ cũng sẽ áy náy, nếu làm bị thương mấy tiểu tiên nữ thì không khỏi đau lòng chết mất.

Cuối cùng hai tiếng sau, Chu Du đi tới, nhẹ nhàng nói: "Được rồi, tinh tế quá thì không dám, nhưng sẽ không làm bị thương nữa, phần còn lại tôi về nhà từ từ thích nghi." Lời Chu Du vừa dứt, Thanh Thanh Mạn đã chìa bàn tay nhỏ trắng nõn ra.

Thấy vậy Chu Du khựng lại, giây tiếp theo cúi người ôm Thanh Thanh Mạn lên.

Khoảnh khắc đó, trên khuôn mặt ít biểu cảm của Thanh Thanh Mạn lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Thấy vậy, Tuyết Lỵ Dương vỗ trán, ghen tị nói: "Trẻ con đúng là

chỉ thân với ai đối tốt với mình, có lẽ chỉ một câu nói cũng có thể khiến nó vui cả nửa ngày." Chu Du cười, vỗ nhẹ vào má Tuyết Lỵ Dương rồi nói: "Ăn giấm chua à?

Từ đâu mà thiếu thốn vậy, tối nay đền bù có được không?" Tuyết Lỵ Dương nghe vậy mặt đỏ bừng, vỗ Chu Du một cái, hờn dỗi nói: "Ai cần đền bù!" Chu Du vừa định nói, cảm thấy quần mình bị kéo kéo.

Lớp áo trên thân anh vừa nãy đã bị kiếm lửa đốt sạch, may mắn là Quỷ Diện Sinh có chút lương tri, không đốt cả quần.

Chu Du cúi đầu nhìn, cô bé lúc này đang nhìn anh.

Thấy Chu Du nhìn mình, cô bé chỉ vào Thanh Thanh Mạn, "Con cũng muốn!" Chu Du nghe vậy khựng lại, nhưng thấy nụ cười trên mặt Thanh Thanh Mạn đã lạnh đi một chút.

Chu Du cười, nói: "Thanh Mạn phải học cách chia sẻ, biết không, đừng ích kỷ." Mặc dù lời Chu Du không khác gì tra nam, nhưng đối với lời Chu Du, Thanh Thanh Mạn sẽ không cãi lời, tuy trong lòng không vui, nhưng vẫn gật đầu.

Chu Du lại một lần nữa cúi xuống một tay ôm lấy cô bé, lúc này, đột nhiên anh nhìn thấy một vài thứ.???

Chu Du mơ hồ có suy đoán nhưng cũng không kiểm tra ngay bây giờ.

"Đi thôi!" PS: Chương 013 đã vào, không cần chạy xe vẫn vào được, mấy ngày rồi, chương duyệt không được.

Mỗi ngày duyệt và sửa, cũng say rồi.

Chu Du đang định đi vào trong, Bàn Tử đột nhiên nói: "Lão Chu, hay là anh đi chụp ảnh đi, tôi và lão Hồ sẽ mở mấy cái quan quách này, chúng ta đi chuyến này tổng không lẽ về tay không chứ?" Chu Du

nghe vậy mới sực tỉnh, lo đi tìm đồ vật, chiến lợi phẩm chưa lấy.

"Được, dù sao mấy con quỷ đó cũng bị xử lý hết rồi, cứ trực tiếp mở quan quách đi." Nói xong Chu Du nói với Tuyết Lỵ Dương: "Tuyết Lỵ, tôi đi đây." Chu Du nói xong liền dẫn đầu đi về phía Thiên Cung Mộ Thất, Tuyết Lỵ Dương đi sát theo sau.

Tiểu Ca cũng không do dự, đi theo vào trong, về phần đồ tùy táng thì anh ta căn bản không để ý, thứ anh ta quan tâm chỉ có thực lực và chân tướng.

Chương 199

Đúng vậy, ngoài việc thực lực thăng tiến, anh ta còn có một bí mật là tìm kiếm chân tướng.

Trương gia tộc trưởng, cũng là khởi đầu của luân hồi Trương Khải Linh.

Chu Du và Tuyết Lỵ Dương vào trong cũng không làm gì, chỉ nhìn một lúc Bát Quái Âm Dương Đồ trên nóc mộ rồi không làm gì khác.

Khi Tuyết Lỵ Dương chụp ảnh xong, Chu Du hỏi Tiểu Ca: "Nhìn ra gì không?" Tiểu Ca nghe vậy không quay đầu lại nói: "Không có, nhưng luôn cảm thấy huyền diệu." Chu Du không nói nữa, nếu Tiểu Ca lúc này có cơ duyên, vạn nhất anh nói ra lại phá hoại thì sao.

Không chỉ vậy, Chu Du ra hiệu cho Tuyết Lỵ Dương đã chụp xong ảnh đừng nói gì, dẫn đầu mang theo hai cô bé rời đi.

Khi Chu Du đi ra ngoài thì ngạc nhiên phát hiện Vương Bàn Tử đã mở hết các quan quách, đồ tùy táng cũng đã được đóng gói xong xuôi.

Mặc dù mộ thất đặc biệt, nhưng những người này cũng đều mang theo đồ tùy táng yêu thích.

"Lão Chu, thu hoạch lớn rồi, toàn là vật phẩm tinh xảo, chắc chắn rất đáng tiền." Không cần kiểm tra cũng có thể tiết kiệm không ít thời gian, cho nên Chu Du cũng không bất ngờ.

"Vì đã thu hoạch rồi thì đi thôi." "Đi?

Không đợi cái tên trầm lặng đó sao?" "Ừ, không cần nữa, cậu ấy đang tìm cơ duyên, ra ngoài rồi đừng để cậu ấy làm phiền người khác là được." "Được thôi, cuối cùng cũng được về nhà rồi.

Chuyến này tuy thời gian không dài, nhưng lại cảm thấy kỳ ảo

nhất, nếu không phải lão Chu cuối cùng bộc phát, e rằng tất cả chúng ta đều đã nằm lại trong đó rồi." Chu Du nghe vậy mỉm cười, đúng vậy, nếu không hấp thu Thận Long nội đan, thì dù với thực lực của anh, e rằng ít nhất cũng phải trọng thương.

Không phải Chu Du không làm bị thương Quỷ Diện Sinh, mà là có lẽ anh không theo kịp tốc độ của đối phương.

Tốc độ của Quỷ Diện Sinh trước đó không hề chậm hơn sau khi Chu Du có được Nhất Long chi lực, thậm chí có thể nhanh hơn một chút.

Đương nhiên không phải tốc độ của Quỷ Diện Sinh nhanh đến mức nào, mà là khả năng bám đất của hắn tốt hơn anh.

"Yên tâm đi, tôi có phúc tinh che chở mà, mọi chuyện đều sẽ hóa nguy thành an thôi." "Cũng đúng, sao tôi lại thấy khi đi xuống mộ với lão Chu thì mọi chuyện đều hóa nguy thành an.

Chẳng lẽ phúc tinh là một người phụ nữ?

Cho nên mới đối tốt với anh như vậy?" Nghe Bàn Tử càng nói càng lạc đề, Hồ Ba Nhất liền quát mắng: "Thôi Bàn Tử, mau đi đi, có chuyện gì về nhà ngủ một giấc rồi nói." Cái mộ này tuy không lớn, nhưng cũng khiến cả bọn chỉnh đốn mất cả một ngày trời.

Một ngày không ngủ, cũng được, nhưng Thanh Thanh Mạn đã ngáp liên tục rồi.

"Được rồi, tôi cũng không nói nữa, chúng ta đi thôi!" Đường ra ngoài dễ đi hơn nhiều, lúc vào mất mười mấy tiếng, lúc ra chỉ mất chưa đầy một tiếng.

Bên ngoài trời đã tối đen, cũng tiết kiệm được không ít việc.

Chu Du ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng và sạch, đột nhiên mỉm cười.

Vốn tưởng sau này sẽ phải ăn bám, nhưng có lẽ sau này không cần ăn bám nữa rồi.

Lúc này thực lực tuy chưa rõ, nhưng đối phó với Lâu Lan Nữ Vương chắc chắn không thành vấn đề.

"Chủ nhân, người đang nhìn gì vậy?" Thanh Thanh Mạn thấy ánh mắt kỳ lạ của Chu Du, thuận theo ánh mắt của Chu Du nhìn qua.

"Không có gì, chỉ là nhớ một chị gái thôi.

Đi thôi, đưa con đi ngủ." Chu Du vừa nói vừa tiếp tục hành trình, không hề giải thích chị gái đó là ai.

Tuyết Lỵ Dương biết đó là Tinh Tuyệt Nữ Vương của Chu Du, nhưng cũng không có cảm xúc tiêu cực nào.

Tinh Tuyệt Nữ Vương tuy đã lừa dối, nhưng hiện tại thực sự không có bất kỳ sự bất mãn nào.

Mấy người trực tiếp trở về lều tạm, ở trong lều chờ liên tục ba ngày.

Sau ba ngày, Chu Du không chờ nữa, để lại một lá thư rồi dẫn những người còn lại rời đi.

Chu Du lúc này tuyệt đối không nghĩ đến lần gặp mặt Tiểu Ca tiếp theo sẽ là một cảnh tượng khác, đương nhiên đó là chuyện sau này.

Chu Du và mấy người vừa xuống Bắc Kinh, đã có xe của Tân Nguyệt Phạn Điếm đón.

Không chỉ người của Tân Nguyệt Phạn Điếm, mà cả Đại Kim Nha cũng đến.

Mấy người vừa ra khỏi ga, Đại Kim Nha mặt mày tươi cười đón lên, nói: "Mấy vị gia, chuyến này thu hoạch không tệ chứ?" "Đâu, cũng phải xem là ai chứ.

Không đi tay không, trở về đầy ắp." "Được rồi, Bàn Tử, bây giờ không phải lúc nói chuyện, về rồi nói." Đại Kim Nha nghe vậy vội vàng nói: "Đúng, đúng, Doãn lão bản đang đợi mấy vị gia, chuẩn bị chiêu đãi mấy vị gia!" Chu Du nghe vậy cười, nói: "Doãn Thiên Tuyết đã cho lão Kim bao nhiêu lợi lộc mà lại giúp cô ấy nói chuyện vậy." PS: Tiếp tục một chương, chờ kết quả, không có tâm trạng viết chữ!

Chu gia thực sự sẽ cười, nhưng Doãn lão bản cũng không có ác ý, nếu thực sự có ác ý, tôi chắc chắn sẽ không hại huynh đệ đúng không?" Chu Du cũng chỉ nói đùa, anh cười nói: "Được, vậy không về nhà, đi Tân Nguyệt Phạn Điếm trước.

Dù sao chuyến này cũng mang về không ít đồ, vừa hay có một số thứ chỉ Tân Nguyệt Phạn Điếm mới có thể tiêu thụ được." Mấy món đồ tùy táng của các đại thần thì không nói, nhưng đồ tùy táng của quân vương và vương phi nhất định phải thông qua Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Trong tay các đại thần chưa chắc không có món đồ hay ho nào, nhờ Tân Nguyệt Phạn Điếm giám định thì tổng không có vấn đề.

Lời của Chu Du mọi người đều không có ý kiến, vì vậy cả đoàn người trực tiếp đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Khi đến nơi, Doãn Thiên Tuyết đã đợi sẵn, thấy mấy người đến cũng không trực tiếp hỏi chuyện mộ táng, nói: "Mọi người vất vả rồi, mời vào ăn cơm trước đi." Trên núi thì có gì mà ăn?

Toàn là ăn tạm bợ thôi.

Vì vậy Vương Bàn Tử trực tiếp nói: "Vậy chúng ta đừng đứng ngoài nữa, mấy ngày nay cái miệng tôi sắp nhạt ra nước rồi." Doãn Thiên Tuyết đã quen với các loại người, đối với dáng vẻ của Vương Bàn Tử, cũng không để ý.

“Đi thôi.” Doãn Thiên Tuyết nói xong liền dẫn đầu đi vào trong, những người khác cũng đi theo.

Chương 200

Bất kể mấy lần đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, mấy người đều có cùng cảm khái, quá xa hoa rồi, mỗi lần đều có một cảm giác lạc lõng.

Giống như bên trong Tân Nguyệt Phạn Điếm là thập niên 90, còn bên ngoài là thập niên 80 vậy.

Lần trước ăn cơm ở một nơi, lần này Doãn Thiên Tuyết không thay quần áo.

Nhưng điều khiến Chu Du không ngờ là trong phòng lại có một cô bé đang đợi.

Thấy Chu Du đi vào, nhìn thoáng qua hai đứa trẻ Chu Du đang dắt tay, cô bé khẽ nhíu mày.

Nhưng cũng chỉ khẽ nhíu mày mà thôi, nhanh chóng giãn mày ra, giọng trong trẻo nói: "Đường!" Chu Du nghe vậy bất lực cười, nói: "Anh vừa xuống tàu bị cô cô giật mất rồi, anh đâu có đường, hai ngày nữa anh đưa cho em có được không?" Doãn Nam Phong còn đang muốn nói, Doãn Thiên Tuyết đã mở miệng: "Nam Phong, ngoan một chút!" Lời của Doãn Thiên Tuyết còn hiệu quả hơn Chu Du nhiều, Doãn Nam Phong nghe vậy yếu ớt "nga" một tiếng.

"Ngồi đi!" Thấy vậy, Doãn Nam Phong vừa định đi ra ngoài, Doãn Thiên Tuyết nói: "Nam Phong cũng ở lại đi." Hả?

Khoảnh khắc đó Doãn Nam Phong cứ ngỡ mình nghe lầm, nhưng Doãn Thiên Tuyết lại không nói lại lần thứ hai.

Mặc dù không dám tin, nhưng Doãn Nam Phong nhìn Chu Du một cái, nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh Chu Du.

Cách ngồi của Doãn Nam Phong có thể nói là cực kỳ bất lịch sự,

nhưng lạ là Doãn Thiên Tuyết lại không có biểu thái gì.

Tuyết Lỵ Dương nhìn thoáng qua Doãn Thiên Tuyết, dường như trong nháy mắt đã nhìn ra mục đích của cô ấy.

Tuyết Lỵ Dương bật cười lắc đầu, sau đó dẫn cô bé mới quen ngồi xuống cạnh Thanh Thanh Mạn.

Nhưng cô bé lại không hài lòng, nhíu mày nói: "Con muốn ngồi cạnh ca ca." "Ngoan, bên cạnh ca ca không có chỗ, con ngồi cạnh Thanh Thanh Mạn đi." Cô bé nghe vậy cũng không nói gì, đáng thương như bị bỏ rơi mà nhìn Chu Du, chỉ thiếu điều viết mấy chữ lên mặt.

Lúc này Doãn Thiên Tuyết cuối cùng cũng mở miệng, "Cô bé này là đi cùng đoàn của mấy người sao?

Lúc đó tôi nghe người ta báo lại mang theo một đứa trẻ, chẳng lẽ là nhặt được?" Chu Du nghe vậy mỉm cười, nói: "Tên là Lương Loan!

Đúng là tôi nhặt được!" Sở dĩ đặt tên đó cũng có nguyên nhân, Chu Du nghi ngờ Lương Loan cũng có lai lịch, thời gian Lương Loan sinh ra không khác Vô Tà là bao.

Lương Loan phía sau cũng có một đồ đằng phượng hoàng, nhưng lại không nằm trong phạm vi ghi chép của người Cương gia.

Lương Loan từ khi hiểu chuyện đã ở trại trẻ mồ côi, sau đó được nhận nuôi.

Và ký ức của cô bé cũng bắt đầu từ trại trẻ mồ côi, vậy có khả năng nào cô bé đã tỉnh lại ở trại trẻ mồ côi không.

Chu Du suy nghĩ, cuối cùng mới đặt tên cho cô bé là Lương Loan.

"Lương Loan?

Một cái tên không tồi, định nuôi dưỡng nó sao?" Chu Du nghe vậy

cười, nói: “Đương nhiên rồi, không thấy bây giờ nó chỉ nhận tôi sao.” Chu Du nói xong, trực tiếp ôm lấy Thanh Thanh Mạn bên cạnh vào lòng, sau đó nói với Lương Loan: “Loan Loan, ngồi bên trong đi.” Cô bé mới lộ ra nụ cười, vui vẻ ngồi vào vị trí trước đó của Thanh Thanh Mạn.

Về phần Thanh Thanh Mạn, càng không có bất kỳ sự không vui nào.

Trong lòng chủ nhân, đó mới là vị trí tốt nhất mà.

Nhìn dáng vẻ ba cô bé, Tuyết Lỵ Dương bất lực mỉm cười, mấy đứa trẻ này, đúng là bám người quá.

Món ăn của Tân Nguyệt Phạn Điếm tự nhiên không tệ, mấy người đều thèm lâu rồi, cộng thêm không có người ngoài, tự nhiên thoải mái mà ăn.

Rượu đã ba tuần, thức ăn đã năm món, Doãn Thiên Tuyết mới mở miệng hỏi chuyện mình quan tâm.

“Chuyến này có thu hoạch gì không?” Dường như sợ diễn đạt không rõ, Doãn Thiên Tuyết thêm vào một câu: “Tôi quan tâm về thu hoạch Quỷ Tỳ.” Chu Du nghe vậy mỉm cười, có thể nghe ra sự căng thẳng trong lời nói của Doãn Thiên Tuyết, vì vậy anh trực tiếp nói: “Quỷ Tỳ đã lấy được, nếu cần, bất cứ lúc nào cũng có thể đi Tây Vương Mẫu Mẫu Cung.

Đương nhiên, tôi đã nói rồi, năm nay tôi không có thời gian, năm sau đi!” Doãn Thiên Tuyết nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại tự như nói đùa: “Vậy đừng quên nhé, càng không được lén lút đi Tây Vương Mẫu Mẫu Cung một mình.” PS: Ngày 12 xem kết quả.

Chu Du nghe vậy cười, cũng không tức giận, nói: “Yên tâm đi, thực lực của Tân Nguyệt Phạn Điếm mọi người đều biết, tôi cũng

không cần thiết phải làm cho cả hai bên đều tổn thương." "Tôi chỉ nói đùa thôi, không cần quá nghiêm túc đâu." Dáng vẻ Doãn Thiên Tuyết tuy đang cười, nhưng mọi người đều không coi là thật.

Doãn Thiên Tuyết cũng không để ý, tiếp tục nói: "À phải rồi, mộ tiếp theo đi đâu, có gì tôi có thể giúp được không." Mặc dù Doãn gia có mấy người làm bị thương, nhưng Doãn Thiên Tuyết lại không quan tâm.

Chuyện như vậy không cần thiết, dù sao cũng có người giúp xử lý rồi.

"Thật sự có đó, cần cô giúp tìm kiếm ở gần Trường Bạch Sơn, xem có nghe thấy tin tức kỳ dị, hoặc truyền thuyết liên quan đến mộ táng nào không." Doãn Thiên Tuyết nghe vậy nhíu mày, nhưng nhanh chóng giãn ra, mỉm cười, nói: "Chuyện này có chút lớn, nhưng không sao, Doãn gia tôi có kha khá nhân lực." Chu Du nghe vậy mỉm cười, đã nói ra rồi thì tin tưởng năng lực của người Doãn gia.

Chu Du cũng không nán lại lâu, nói: "Vì đã ăn gần xong rồi, vậy đa tạ Doãn lão bản khoản đãi, tôi cũng đến lúc phải về rồi." Lời Chu Du nói không nằm ngoài dự liệu của Doãn Thiên Tuyết, nhưng lúc này, Doãn Thiên Tuyết lại nói ra một câu khiến Chu Du kinh ngạc.

"Ừ, đi đường cũng mệt mỏi rồi, về sớm nghỉ ngơi đi." Doãn Thiên Tuyết dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Mấy ngày trước Nam Phong nhớ Thanh Thanh Mạn rồi, Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi tương đối bận, đưa đón cũng không tiện.

Hay là phiền anh trông nom hai ngày, hai ngày nữa tôi sẽ đến đón được không." Chu Du nghe vậy ngẩn người, chơi trò gì đây?

Còn về bận rộn, Chu Du một chữ cũng không tin.

Doãn Nam Phong cũng bị lời Doãn Thiên Tuyết làm cho ngẩn

người, tôi nhớ Thanh Thanh Mạn rồi sao?

Tôi không biết?

Nhưng cô bé chớp chớp đôi mắt to, lại không nói một lời nào.

Tuy không có cô em gái nhỏ, nhưng có anh trai nhỏ rồi!

Mặc dù Chu Du có chút mơ hồ, nhưng vẫn gật đầu, nói: "Được, đợi về đến nhà, tôi sẽ đưa cô bé về." "Được, tôi tin anh, dù sao nếu thực sự xảy ra ngoài ý muốn cũng nằm trong dự liệu của Doãn gia chúng tôi." Chu Du nghe vậy bất lực giật giật khóe miệng, cái gì mà "nằm trong dự liệu" chứ?

Vương Bàn Tử huých Hồ Ba Nhất, hỏi nhỏ: "Lão Hồ, ý của Doãn Thiên Tuyết là sao?

Chương 201

Tại sao ‘xảy ra ngoài ý muốn cũng nằm trong dự liệu’ chứ?

Không phải hoàn toàn lo lắng vớ vẩn sao, thân thủ của lão Chu như vậy, nếu ở nhà tôi không tin có ngoài ý muốn.” Hồ Ba Nhất nghe vậy nhỏ giọng đáp: “Không phải không nói cho lão Chu là sợ xảy ra chuyện, mà là để lão Chu xảy ra chuyện.

Doãn Thiên Tuyết, vì trường sinh mà cũng thật tàn nhẫn!

Con bé mới bảy tám tuổi thôi!” Hồ Ba Nhất lúc này hoàn toàn bị sốc, căn bản quên mất chuyện người hầu, đến nỗi người hầu cũng giật giật khóe miệng.

Chuyện không thể nói ra, hai người hầu nhìn nhau một cái, lập tức có sự ăn ý.

Lúc này Thanh Thanh Mạn nhìn Doãn Nam Phong, không nói gì, nhưng trong ánh mắt lại mang theo một chút đồng cảm.

“Được, chuẩn bị cho Nam Phong hai bộ quần áo đi, chỗ tôi không có chuẩn bị quần áo cho Nam Phong.” Chiều cao của Thanh Thanh Mạn thấp hơn Doãn Nam Phong một chút, cho nên quần áo của Thanh Thanh Mạn đương nhiên Doãn Nam Phong không thể mặc vừa.

Doãn Thiên Tuyết nghe vậy trực tiếp quay nửa người, “Người hầu!” Quần áo của Doãn Nam Phong đã sớm được thu dọn xong, vì vậy người hầu nghe vậy trực tiếp đi ra ngoài cửa, mang hành lý của Doãn Nam Phong vào.

Chu Du vốn tưởng phải đợi một lúc, thấy vậy mỉm cười, “Được, vậy tôi đi trước đây.” “Được!” Doãn Thiên Tuyết nói xong, Chu Du trực tiếp bước ra ngoài.

Còn về ba cô bé ư?

Chu Du nói tay anh không đủ, để mấy cô bé tự đi bộ vậy.

Khi Chu Du về đến nhà, lại hơi ngạc nhiên, nhìn Khổng Tước trong sân nói: "Khổng Tước hôm nay được nghỉ sao?

Tôi nhớ hôm nay không phải ngày nghỉ mà?" Khổng Tước thấy Chu Du xong cũng không vui vẻ, có chút áy náy.

Nghe vậy càng cúi đầu xuống, không dám đối mặt với Chu Du.

Thấy vậy, Chu Du biết chắc chắn đã xảy ra chuyện, quay đầu nói với Tuyết Lỵ Dương: "Tuyết Lỵ, chuẩn bị cho Loan Loan và Nam Phong hai phòng." Tuyết Lỵ Dương nghe vậy nhìn Khổng Tước một cái rồi gật đầu.

"Được, tôi biết rồi!" Chu Du thấy Tuyết Lỵ Dương dẫn ba cô bé đi, mới đi đến bên cạnh Khổng Tước ngồi xuống, vừa rót cho cô ấy một chén trà, vừa nói: "Ngồi đi.

Kể tôi nghe chuyện gì đã xảy ra!" Khổng Tước nghe vậy không ngồi xuống, vẫn cúi đầu.

"Anh Chu, em đã phụ lòng kỳ vọng của anh, anh đưa em về đi, em… em muốn đi!" Chu Du nghe vậy không đồng ý, nói: "Chuyện này không khó, nhưng phải kể tôi nghe chuyện gì đã xảy ra trước đã.

Anh đã hứa với chị dâu em là sẽ chăm sóc em thật tốt, cái dáng vẻ này anh không có cách nào nói với chị dâu em được.

Kể đi, kể từng li từng tí một, rồi anh sẽ cân nhắc có nên đưa em về hay không." Khổng Tước thấy không thể lấp liếm được nữa, cũng đành kể lại sự việc.

Chuyện có chút phức tạp, chủ yếu là vì Khổng Tước đến từ vùng núi, cộng thêm tuổi đã lớn, nhập học giữa chừng, không ngoài dự

đoán, cô bé bị cô lập.

Khổng Tước ban đầu không nhận thức được chuyện này, vì mối quan hệ với Diệp Nhất Tâm, giáo viên trong giờ ra chơi và nghỉ ngơi luôn giúp Khổng Tước bồi dưỡng kiến thức, cho nên cô bé căn bản không phát hiện ra.

PS: Ngày mai xem kết quả, hy vọng mọi chuyện đều tốt!

Đương nhiên, cho dù bị bài xích, Khổng Tước thực ra cũng không sao, mấu chốt là vấn đề xảy ra với một người đàn ông.

Khổng Tước tuy lớn lên trên núi, nhưng vẻ ngoài của cô ấy đẹp hơn đại đa số người trong thành phố.

Thêm vào đó là khí chất không tranh với đời, khiến cô nhanh chóng trở thành nữ thần trong mắt các bạn nam.

Trong tình huống như vậy, không thiếu người tỏ tình với Khổng Tước, nhưng Khổng Tước lại ghi nhớ lời dặn của anh chị, không dám làm những chuyện như vậy.

Hơn nữa, cô còn nhỏ, căn bản không có ý đó.

Mặc dù là 'vương hữu mộng thần cơ nữ vô tâm' (ông có tình ý, cô vô tâm), nhưng người ngoài không biết.

Đặc biệt là khi một người phụ nữ có chút xấu tính nghe thấy thần tượng của mình tỏ tình với Khổng Tước, cô ta liền gọi người đến nói chuyện với Khổng Tước.

Quá trình đàm phán hiển nhiên không mấy tốt đẹp, nhưng may mắn là người ở thời đại đó cũng sợ phiền phức, những người thật sự ngang ngược thì rất ít.

Nhưng cho dù vậy, Khổng Tước cũng có bóng ma tâm lý, ít nhất là không thể tiếp tục đi học.

Chu Du nghe Khổng Tước kể xong thì gật đầu, không nói gì, hỏi Khổng Tước: “Vậy Khổng Tước có thích thành phố lớn không?

Tôi không nói trường học, mà chỉ đơn thuần là thành phố.” Khổng Tước nghe vậy chần chừ một lát, rồi gật đầu.

Bắc Bình lớn hơn nơi cô ở rất nhiều, cô cảm thấy mỗi ngày đều không còn khô khan nữa, mỗi ngày đều có những điều mới mẻ để cô khám phá.

Nếu không xảy ra chuyện đó, có lẽ cô cũng sẽ trở thành một thành viên trong đó.

Đáng tiếc!

Chu Du thấy Khổng Tước gật đầu, nở nụ cười, nói: “Vậy em có muốn đi học không?

Tôi có thể đổi cho em một trường mới.” Thực ra vấn đề này Diệp Nhất Tâm đã hỏi rồi, Khổng Tước không chút do dự lắc đầu, nói: “Cảm ơn anh Chu đại ca, nhưng em có lẽ thật sự không thích hợp ở đây.

Em không biết cách giao tiếp với người khác, đổi môi trường cũng khó tránh khỏi xảy ra chuyện tương tự.” Chu Du nghe vậy gật đầu: “Nếu em không muốn đi thì tôi không ép.

Nhưng việc học chưa chắc phải ở trường, nếu chỉ đơn thuần là học kiến thức, tôi có thể nhờ chị Diệp mời gia sư cho em.

Ngoài ra, lúc nào rảnh thì cùng chị Diệp ra ngoài xem thêm, chưa chắc phải quay về đâu.” Thấy Khổng Tước chần chừ, Chu Du tiếp tục nói: “Mong muốn lớn nhất của chị dâu em là có thể ở lại thành phố lớn, tôi tuyệt đối sẽ không để em quay về đâu.” Nghe Chu Du nói vậy, ánh mắt Khổng Tước trở nên kiên định: “Anh Chu đại ca, em nghe lời anh!” “Ừm, vậy em cứ làm việc của mình đi, tôi đi xem Tiểu

Diệp thu dọn thế nào rồi.” Chuyện này không thể cứ thế mà xong được, nhưng việc hỏi Khổng Tước hiển nhiên không ổn, chỉ có thể để Diệp Nhất Tâm hỏi.

Còn về kết quả?

Chương 202

Không cần Bàn Tử ra tay, Đại Kim Nha có thể giải quyết gọn gàng.

Tối đến, khi Diệp Nhất Tâm trở về, thấy Chu Du thì vô cùng mừng rỡ, nhưng lại cố nén niềm vui, không dám quá cởi mở.

Thấy vậy, Tuyết Lỵ Dương lắc đầu, nói: "A, đã trông ngóng đến mỏi mắt rồi, sao không lên ôm một cái?

Đều là người nhà, ai sẽ cười chứ?" Diệp Nhất Tâm nghe vậy mặt đỏ bừng, nói: "Chị Dương này, em nào có!" "Không có sao?

Niềm vui trong mắt sợ là sắp viết hết lên mặt rồi." "Nào có!?" Diệp Nhất Tâm có chút không chắc chắn hỏi Chu Du: "Anh Chu đại ca, em không có phải không?" Chu Du nghe vậy cười cười: "Có chứ, có chứ, có gì mà không bình thường?" Diệp Nhất Tâm nghe vậy mặt càng đỏ hơn, nhưng không nói gì nữa.

Thấy vậy, Chu Du cười đi tới ôm lấy Diệp Nhất Tâm.

Ngay lập tức, Diệp Nhất Tâm không dám đối mặt với ánh mắt của Tuyết Lỵ Dương, nhưng lại tham luyến sự ấm áp của Chu Du mà không phản kháng.

Diệp Nhất Tâm đỏ mặt vùi vào lòng Chu Du, không dám nhìn xung quanh.

Một lát sau, Diệp Nhất Tâm cố nén sự lưu luyến trong lòng ngẩng đầu lên, nói: "Mọi người chưa ăn cơm phải không?

Em đi chuẩn bị cơm đây." Tuy rằng chuyện của Khổng Tước cần phải tìm hiểu, nhưng Chu Du cũng không vội vàng nhất thời.

Sau khi mọi người ăn xong, ai nấy đều chọn nghỉ ngơi, đương

nhiên trong đó không bao gồm Chu Du.

Xa nhau lâu như vậy, cũng đã đến lúc thả lỏng rồi.

Tối đó Chu Du và Diệp Nhất Tâm ngủ cùng nhau, nhiều ngày không gặp, cũng là để bù đắp.

Khi mọi thứ lắng xuống, Chu Du mới hỏi chuyện của Khổng Tước.

Sau khi biết được tin tức về nữ sinh bắt nạt Khổng Tước, anh mới ôm Diệp Nhất Tâm ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau, sau khi ăn sáng, Chu Du đến chỗ Đại Kim Nha, anh không thích phong cách không làm việc gì.

Khi đến nơi, khiến anh bất ngờ là Bàn Tử và Hồ Ba Nhất cũng ở đó.

Thấy hai người, Chu Du cười nói: "Mới vừa về, không cần nghỉ ngơi sao?" Vương Bàn Tử nhìn Chu Du, cũng nói: "Tôi cô gia quả nhân, dậy sớm không phải bình thường sao?

Ngược lại, cậu có thể dậy sớm như vậy, tôi mới thấy lạ đấy." Chu Du nghe vậy cười cười, cũng không phản bác.

Lúc đó Hồ Ba Nhất hỏi: "Lão Chu dậy sớm vậy chắc có chuyện gì phải không?" "Ừm, vừa hay chuyện này cũng liên quan đến hai anh, hai anh cứ nghe đi." Chu Du sau đó kể cho hai người nghe về việc Khổng Tước gặp phải, vừa mới bắt đầu, Bàn Tử đã nổi giận.

Nhưng hai lần anh ta định nói thì đều bị Lão Hồ ngăn lại.

Mãi đến khi Chu Du nói xong, Bàn Tử không thể nhịn được nữa, nói: "Chuyện này giao cho tôi, ngay cả em gái của Bàn Tử tôi mà cũng dám động vào, đúng là không biết sống chết!" Đại Kim Nha và Hồ Ba Nhất suy nghĩ về mọi chuyện nhiều hơn Bàn Tử, Hồ Ba Nhất không

nói, Đại Kim Nha đã hiểu ý của Chu Du.

"Bàn gia đừng kích động, chuyện này cứ giao cho tôi xử lý.

Tuy tôi và Khổng Tước muội tử không quen thân, nhưng em gái của cô ấy cũng là em gái của Đại Kim Nha tôi, dám bắt nạt em gái của chúng ta, tôi không thể bỏ qua được." Nghe Đại Kim Nha nói vậy, Chu Du cười cười, nói chuyện với người thông minh thật đơn giản.

Lão Hồ cũng hiểu rõ lợi hại trong đó, chuyện này không thể ra tay.

Nếu ra tay, điều tra ra chắc chắn sẽ liên lụy.

Do đó Hồ Ba Nhất nhìn Đại Kim Nha một cái, nói: "Lão Kim, vậy chuyện này giao cho cậu, nhất định phải làm cho sạch sẽ." "Yên tâm đi, tôi nuôi nhiều người như vậy, chẳng lẽ lại để họ chỉ ăn cơm không sao?

Đã đến Chu gia rồi, vậy buổi trưa đừng về nữa, chúng ta đi ăn thịt xiên nướng nhé?" Tuy đã có tiền, nhưng thịt xiên nướng là thứ không thể bỏ qua.

Chu Du cũng có chút nhớ thịt xiên nướng kiểu Bắc Kinh cũ, miếng thịt cừu vừa mới xiên qua, tươi ngon biết bao.

"Được, vậy hôm nay buổi trưa ăn thịt xiên nướng." Được rồi, thực ra ăn uống không phải chuyện quan trọng, mà là để thương lượng khi nào đi Lâu Lan.

Mấy người Chu Du cũng không vội vàng, bốn người vừa đi vừa nói chuyện phiếm trên đường, một đường đi đến quán thịt xiên nướng, sau khi gọi một phòng riêng, Chu Du mới nói: "Bàn Tử, tiếp theo tôi muốn đi Lâu Lan, nhưng tôi còn một nơi khác muốn đi?" "Có một nơi khác?" "Nơi nào?" Không chỉ Vương Bàn Tử tò mò, Hồ Ba Nhất cũng tò mò.

Đạo mộ tuy nguy hiểm, đặc biệt lần trước không có Chu Du, sau

khi đạo một lần mộ Tần Lĩnh họ càng cảm thấy sâu sắc.

Nhưng cũng thật kỳ lạ, đạo mộ hình như sẽ gây nghiện, biết rõ nguy hiểm nhưng vẫn muốn đi.

“Tần Lĩnh!

Tần Lĩnh có một nơi đặc biệt, chỉ là lần trước tôi không có mục tiêu rõ ràng.

Các anh cũng biết Tần Lĩnh lớn thế nào, nên lần này tôi có lẽ phải đi rất lâu.” “Một mình cậu đi sao?” Hồ Ba Nhất ngay lập tức nắm bắt được trọng điểm trong lời Chu Du, hỏi ra.

“Ừm, Tần Lĩnh có đại khủng bố, nên tôi không muốn các anh đi theo.” Lời của Chu Du chưa nói hết, Vương Bàn Tử đã sốt ruột, cắt ngang: “Lão Chu có ý gì, thực lực mạnh lên rồi, nên khinh thường tôi sao?” Chu Du nghe vậy lắc đầu, nói: “Tôi nói thật đấy, sự khủng bố của Tần Lĩnh có thể còn hơn cả núi Phượng Hoàng.” “Thế thì sao, anh nghĩ tôi và Lão Hồ sợ nguy hiểm sao?

Lần trước tôi đi mò cái mộ ở Tần Lĩnh, trên đường gặp một con ba ba khổng lồ, tôi không phải cũng rút lui toàn thân đó sao?

Có mộ Hiến Vương và núi Phượng Hoàng, những nguy hiểm mà tôi gặp phải ít sao?

Lúc nào anh thấy tôi sợ hãi?

Tôi thấy anh không muốn đưa anh em đi chơi nữa rồi!” Chu Du không tức giận, nói: “Lần này thật sự không giống, lần này có thể có rồng, rồng sống hoặc thi thể rồng.

Đối phó với rồng, tôi đều không có nắm chắc, đưa các anh đi, tôi thật sự không cách nào đảm bảo an toàn cho các anh.” Rồng?!!!

Khoảnh khắc đó không chỉ Hồ Ba Nhất và Bàn Tử tò mò, mà Đại

Kim Nha cũng vậy.

Chương 203

Tuy không dám xuống mộ, nhưng ông ta thích nghe chuyện bên trong.

Chỉ nghe ông ta nói: “Chu gia, đừng giấu diếm nữa, anh không nói, tôi càng tò mò.

Hay là thế này, anh kể rõ ràng cho tôi nghe đi?” Chu Du nghe vậy chần chừ, rồi nói: “Trong gia phả có ghi lại, trong Tần Lĩnh có một Thần Thụ, làm từ đồng xanh, có năng lực thần kỳ.” “Chỉ cần ở đó, chỉ cần đi vào đó, có thể cụ hiện ra những thứ mình muốn.

Không biết có phải vì có người muốn rồng không, nhưng ở đó thật sự đã sinh ra sinh vật rồng.” “Bất kể thật hay giả, nhưng ở đó nó thật sự tồn tại.

Có thể các anh không hiểu rồng mạnh đến mức nào, ít nhất là không kém gì tôi, thậm chí còn có ưu thế hơn tôi, có vảy rồng, thể chất rồng, có cả thần năng đặc hữu.” “Mỗi con rồng đều có thần năng độc đáo, có con có sức mạnh có thể chống núi, có con có thể liên kết Cửu U, có con có thể ăn mọi thứ, có con có thể thấu hiểu âm dương.” “Vậy nên dù biết tám phần là chết, vẫn phải đi sao?” Lời của Chu Du khiến Hồ Ba Nhất khựng lại, lý trí mách bảo anh rằng nếu đi sẽ chỉ cản trở, nhưng cảm tính lại mách bảo anh nên đi xem thử.

Do đó Hồ Ba Nhất không nói gì, quay sang nhìn Vương Bàn Tử.

Còn về Đại Kim Nha, tuy tò mò, nhưng ông ta lại là người lý trí nhất.

Ông ta không phải loại người nhiệt tình xuống mộ mà bất chấp an toàn.

Ngược lại, là người biết rõ nhất cách bảo toàn thân mình, là người lý trí nhất.

Do đó, Đại Kim Nha tuyên bố trước: "Tôi sẽ không đi cản trở, nhưng nếu mấy Chu gia định đi, thì nhất định phải mang về cho tôi vài thứ tốt đấy." Đại Kim Nha nói xong, Vương Bàn Tử nhìn Hồ Ba Nhất một cái, há miệng, nhưng lại không biết nói gì.

Rõ ràng biết là sẽ cản trở mà vẫn đi, có chút không phải lẽ.

Nhưng nếu không đi, thì lại cảm thấy sẽ hối hận suốt đời.

"Lão Hồ, anh xem sao." Cuối cùng Vương Bàn Tử đẩy cái khó cho Hồ Ba Nhất, dù sao bình thường Lão Hồ cũng là người đưa ra quyết định, lúc như thế này tự nhiên cũng nên do Lão Hồ đưa ra ý kiến.

PS: Dự kiến ngày mai sẽ có kết quả, nội dung thẩm duyệt đã được chấp thuận, đại khái không vấn đề gì.

Ngày mai sẽ có thêm chương!

Hồ Ba Nhất nghe vậy thở dài, nếu vừa nãy Bàn Tử đã nói rồi, vậy thì có lẽ anh ta có thể đi.

Bây giờ thì… "Vì Lão Chu cảm thấy không tiện, vậy thì cũng có lý của cậu ấy, nếu không thì lần này tôi sẽ không đi nữa!" "Không, Lão Hồ." Lão Hồ, Lão Hồ, có cách nào mà không đi được chứ.

Hồ Ba Nhất nói, rồi nói: "Đã định rồi nhé, lần xuống mộ tiếp theo, Lão Chu tuyệt đối không được bỏ lại tôi đấy nhé!" Chu Du nghe vậy gật đầu: "Được!" Hai người đều đã nói vậy, Vương Bàn Tử dù trong lòng không cam lòng cũng không thể nói gì nữa.

Chuyện đã định xong, Chu Du ăn cơm xong thì về nhà.

Trong nhà có ba cô bé và hai cô vợ nhỏ mà, làm gì có thời gian rảnh rỗi mà đi dạo.

Chu Du về nhà, vừa bước vào cửa Lương Loan đã chạy tới.

So với Thanh Thanh Mạn, cô bé tự do hơn, không phải Thanh Thanh Mạn không tốt, ngược lại Chu Du thích kiểu phụ nữ điềm tĩnh như Thanh Thanh Mạn hơn.

Lúc này, Thanh Thanh Mạn cũng đi tới, nói: "Anh chủ nhân đã ăn cơm chưa ạ?" "Ừm, ăn rồi." So với sự dũng cảm thể hiện của Lương Loan, Thanh Thanh Mạn điềm tĩnh như nước, còn Doãn Nam Phong thì có vẻ kiêu ngạo.

Cô bé đứng đó nhìn Chu Du, không chủ động, cũng không từ chối.

Chỉ là trong vẻ kiêu ngạo đó lại ẩn chứa ánh mắt mong chờ.

Chu Du hiển nhiên không để cô bé thất vọng, vừa đi tới vừa vuốt ve mái tóc của cô bé, nói: "Nam Phong tôi không chủ động đâu nha." Doãn Nam Phong kiêu ngạo hếch cằm lên, rồi nói: "Ai bảo, tôi thấy anh về đấy chứ." A, cô bé này cứng miệng thật, sớm muộn gì cũng phải gọi cha thôi.

Chu Du không trêu Doãn Nam Phong nữa mà ở lại trò chuyện một lúc.

Sở dĩ lần này Chu Du đi Tần Lĩnh trước là vì nhiệm vụ Tần Lĩnh trong nhiệm vụ đã thay đổi.

Nhiệm vụ Tần Lĩnh đã trở thành săn bắt Chúc Long, phần thưởng nhiệm vụ là Thần Văn Thủy Thần.

Tuy chưa biết Thần Văn là gì, nhưng chắc chắn có liên quan đến hoa văn trên trán Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Là thứ mà nhiệm vụ chính tuyến trước đó mới có, Chu Du đương nhiên sẽ không bỏ qua nhiệm vụ phụ tuyến này.

Còn về những thứ khác, Chu Du cũng không để ý lắm.

Nơi có cây đồng xanh tuy có không ít thứ kỳ lạ, nhưng Chu Du không có hứng thú lắm.

Ví dụ như cái kén thi thể khổng lồ, ai biết bên trong có thứ gì, có công dụng gì.

Lại ví dụ như người mà quân đội Ách Ba để lại đó?

Đánh một trận?

Lấy một món vũ khí?

Ngoài ra nhiều nhất cũng không dám nói gì ngoài việc để lại một số thông tin.

Chờ đã, thông tin?

Truyền thuyết kể rằng quân đội Ách Ba đã mở tất cả các lăng mộ Tần Lĩnh trước thời đại đó, sau đó lại phong tỏa, trong đó không thiếu những lăng mộ liên quan đến trường sinh.

Bản đồ đó, mảnh ngọc bội đó vừa hay có một phần.

Nghĩ vậy, Chu Du nở nụ cười.

Chu Du ở Bắc Bình nghỉ ngơi liên tục mười ngày mới ra ngoài, chuyện của Khổng Tước cũng đã được giải quyết một tuần trước.

Chương 204

Cô gái uy hiếp Khổng Tước và vài người liên quan đều biến mất ở Bắc Bình, cùng biến mất là cậu trai đó.

Cậu trai đó có vài phần đẹp trai, nhưng lại là một tên tra nam chính hiệu.

Mục đích tìm Khổng Tước của hắn tự nhiên không đơn thuần, do đó trực tiếp bị người của Đại Kim Nha thủ tiêu.

Làm chút chuyện nhỏ như vậy, đối với họ quá đơn giản.

Chu Du hài lòng với kết quả này, cuối cùng đeo ba lô lên đường đến Tần Lĩnh.

Tần Lĩnh rộng lớn, dài khoảng 800 dặm, may mắn là Chu Du biết nó ở sườn núi phía bắc.

Mặc dù vậy, Chu Du đi bộ liên tục hơn mười ngày trên sườn núi phía bắc mới tìm thấy địa điểm.

Địa điểm đó rất đặc biệt, lối vào không bị phong tỏa, bên ngoài có những tượng người đất nung đặc chế, nên rất dễ nhận biết.

Thực ra địa điểm đó là một hang động đá, sâu bên trong mới là nơi Thần Thụ tọa lạc.

Sau khi vào bên trong phải đi qua một con đường thủy, con đường thủy dài, nước cũng sâu, đó không phải là vấn đề then chốt, vấn đề then chốt là bên trong có cá, cá lớn.

Loại cá đó to đến mức một nồi không thể hầm hết, không chỉ vậy, cá ăn thịt, thịt người là món chúng yêu thích nhất.

Mặc dù nơi đó đối với người khác là Long Đàm Hổ Huyệt (hang ổ

rồng hổ), nhưng đối với Chu Du thì không là gì.

Anh không thèm nhìn, trực tiếp đi trên mặt nước, tiến vào bên trong.

Nước dưới chân anh như đá tảng, tuy có gợn sóng nhưng lại không nổi lên dù chỉ một làn sóng nhỏ.

Vừa đi vừa đi, Chu Du đột nhiên nở một nụ cười.

Thật ra, không ngờ cá Triết La Khuê lại có thể tìm đến được.

Ngay giây tiếp theo, Chu Du nở một nụ cười, Long Uy từ trên người anh phát ra.

Long Uy đột ngột tuy chỉ là khí tràng, nhưng lại như thiên uy, ngay lập tức trấn áp cá Triết La Khuê.

Cá Triết La Khuê trong nháy mắt toàn thân cứng đờ, thậm chí không dám cử động dù chỉ một chút.

Khoảnh khắc đó, địa vị bá chủ của Long tộc trong nước đã được thể hiện rõ ràng.

Chu Du cũng không vội vàng đi giết những sinh vật này, vạn vật đều có đạo, chỉ cần chúng không tiếp tục tự tìm đường chết.

Đường thủy dài, Chu Du cũng không sốt ruột, vừa đi vừa nhìn những tượng đá và bức chạm khắc xung quanh, khoảnh khắc đó có cảm giác như đang đi dạo trong vườn sau nhà người khác vậy.

Đường mộ quanh co uốn lượn, cuối cùng đến hai hang đá.

Chu Du nhìn con đường đá, không kìm được nhíu mày, tuy anh cũng biết cách phá giải cơ quan, nhưng nếu không tìm thấy cơ quan thì cũng khó mà phá giải được.

May mắn lần này ra ngoài anh cũng mang theo một khẩu súng, tuy ở nơi rộng rãi không dễ sử dụng, nhưng trong con đường đá thì cũng

đủ dùng rồi.

"Bùm!" Một tiếng vang lớn, Chu Du nhắm mắt lại, mặc cho âm thanh vang vọng trong hang động đó.

Đột nhiên, Chu Du mở mắt ra, vừa đi vừa đi đột nhiên thấy một hang động.

Hang động khá bí ẩn, bị những dây leo từ tường vách rủ xuống che khuất.

Âm thanh vào bên trong không vọng lại nhiều lắm, có thể thấy hang động này khá dài.

Bóng tối trong hang động không gây quá nhiều khó khăn cho Chu Du, nơi anh đang đi có khí ẩm bốc lên, thêm vào đó đôi mắt có khả năng dạ thị khiến bóng tối cũng không còn là trở ngại nữa.

Đi được một đoạn khá dài, bên ngoài động là một nền đá, bên ngoài có tiếng nước, Chu Du có thể cảm nhận được độ sâu.

Bên dưới là một con sông, độ sâu khoảng mười mét, không quá sâu, nhưng nếu rơi xuống chắc chắn sẽ đau.

Tuy nhiên, đó là đối với người khác, Chu Du trực tiếp nhảy xuống, đáp xuống mặt nước.

Mặt nước chỉ hơi lõm xuống một chút, lực đạo trực tiếp được chuyển hóa vào trong nước.

Chu Du xuống xong nhìn quanh, không thấy con đường rõ ràng.

Nhưng Chu Du không lo lắng, anh giơ tay lên, vô số luồng nước từ sông dâng lên, ngay giây tiếp theo bay vút về bốn phương tám hướng trong không trung.

Tuy khả năng ngự thủy có thể bị hạn chế khi đối mặt với Chúc Long, nhưng nước có thể dẫn anh tìm đường đến cây đồng xanh.

Chu Du đứng tại chỗ không động nữa, bắt đầu lặng lẽ chờ đợi phản hồi của dòng nước.

Đột nhiên, ánh mắt Chu Du sáng lên, giây tiếp theo vô số tia nước trên trời đột nhiên rơi xuống, chỉ còn lại hai tia ở trong không trung.

Chu Du nhìn hai tia trước, sau, cảm nhận sự thay đổi của dòng nước rồi lại cắt đứt một tia.

Tia đó nối liền với lối ra bên ngoài, hiện tại không có tác dụng với anh.

Chu Du dưới sự giúp đỡ của dòng nước trượt theo đường nước đến nơi, một con đường không ngắn, đường nước kéo dài khoảng ba cây số, không quá ba phút là đến.

Anh không vội vàng, chỉ chậm rãi đi tới.

Chương 205

Thấy đường nước kéo dài vào bên trong một phòng mộ kín, Chu Du dừng lại.

Mặc dù nơi này trông không giống đường đi, nhưng đường nước lại cắm sâu vào đất.

Thấy vậy, Chu Du nhìn quanh, ngay lập tức phát hiện ra cơ quan trên tường vách.

Lúc này anh không còn lo lắng bất kỳ điều gì bất ngờ nào nữa, thậm chí không đi thăm dò, trực tiếp dùng dòng nước ấn xuống cơ quan.

Tấm đá theo tiếng cơ quan "rắc rắc" đột nhiên sập xuống.

Bên dưới là một căn phòng đá, Chu Du không chút do dự nhảy xuống.

Phòng đá không quá cao, khoảng mười mét, Chu Du xuống xong nhìn quanh.

Bên trong có vài bộ hài cốt của những người mặc trang phục thị vệ, đều là bộ xương khô, đã mất hết thịt da, nhưng trông vẫn âm u rùng rợn.

Nơi đó là một nền đá, dường như không có lối đi.

Nhưng đó không phải trọng điểm, trọng điểm là bên trong có chuông đồng xanh, những chiếc chuông này e rằng có đến hàng ngàn cái.

Hàng trăm sợi dây nối liền với một cái cây ở giữa, trên mỗi sợi dây đều có hàng chục chiếc chuông.

Không biết sợi dây được làm bằng gì, lại có thể tồn tại hàng ngàn năm mà không đứt.

Đến nơi xong Chu Du đột nhiên cười, bởi vì từ đây nhảy xuống, chắc chắn sẽ đến Thần Thụ.

Chu Du không thèm nhìn cái hộp trên tế đàn, chậm rãi đi đến mép vách đá, bên dưới tối đen, cho dù có đôi mắt dạ thị cũng không thể nhìn xuyên qua bóng tối, dù sao mắt cũng có giới hạn khoảng cách.

Khi Chu Du vừa định nhảy xuống thì đột nhiên khựng lại!

Hửm?

Có người!?

Tất cả các mạch nước xung quanh đều nằm trong tầm kiểm soát của anh, cộng thêm tinh thần đang liên kết với con sông phía trước, đương nhiên anh có thể cảm nhận được sự rung động trên sông.

Trông có vẻ là một cao thủ, lại không xuống nước.

Chờ đã, chẳng lẽ là lũ Quỷ Diện Ly cổ?

Nếu những thứ đó điều khiển thi thể, vậy thì quả thật có khả năng đạt được hiệu quả hiện tại.

Chỉ là những thứ đó không phải đều hành động theo bầy sao?

Có con nào đi lạc sao?

Cảm nhận rung động, dường như đang tiến về phía này, Chu Du ngược lại không vội đi, ngược lại muốn xem rốt cuộc là kẻ nào.

Thời gian từng phút từng phút trôi qua, đột nhiên, Chu Du đang nhắm mắt dưỡng thần mở mắt ra, nhìn về phía cửa động phía trên.

Ngay giây tiếp theo, một người cầm đèn pin lộn nhào xuống.

Khoảnh khắc đó Chu Du sửng sốt, không tấn công đối phương,

kinh ngạc phát hiện người này lại quen biết.

“Tiểu Ca?!

Đến rồi sao?” Trương Khải Linh vừa tiếp đất nghe thấy giọng nói này, nghe vậy sửng sốt, đèn pin nhanh chóng chiếu về phía Chu Du.

Khoảnh khắc đó anh ta ngỡ ngàng, sau đó mới nói: “Cậu cũng ở đây sao?” Lúc này Chu Du đột nhiên nhớ ra một chuyện, sau khi Ngô Tà đến Thần Thụ, Tiểu Ca đã nói một câu: nơi đó là nhà tôi!

Chẳng lẽ bây giờ?

Thật là trùng hợp.

Chu Du nghe vậy nói: “Tôi tìm Chúc Long, tiện thể xem có thu hoạch gì khác không.

Còn cậu thì sao?” Chúc Long?

Nơi này có rồng sao?

Tiểu Ca khẽ nhíu mày, sau đó nói: “Tôi tìm được cách lấy linh lực Kỳ Lân trong cổ tịch Trương gia, chỉ cần giết một con Kỳ Lân, lấy nội đan Kỳ Lân.

Trong cổ tịch có ghi, bảo tôi đến đây tìm Kỳ Lân, nếu may mắn có được nội đan Kỳ Lân, có thể về cổ lầu Trương gia kích hoạt linh lực Kỳ Lân và phương pháp sử dụng, nhưng lại không nói nơi này có rồng.” Nghe xong, Chu Du cười, nơi này chỉ có điều không thể nghĩ tới, không có điều không thể thấy.

Chỉ cần người Trương gia cảm thấy nơi này có Kỳ Lân, vậy thì nhất định có Kỳ Lân.

Thậm chí nếu muốn, rồng, phượng, Kỳ Lân đều có thể xuất hiện!

PS, có lẽ không nghỉ ngơi tốt, hai ngày nay đầu óc mụ mị, rõ ràng có cốt truyện, nhưng viết thì đau đầu.

“Nơi này chỉ có điều không thể nghĩ tới, phàm là thứ gì đều sẽ tồn tại, nhưng tốt nhất đừng đi, bởi vì có lẽ ngay cả tôi cũng không thể đối phó nổi.” Lời của Chu Du vừa dứt, Tiểu Ca khẽ nhíu mày: “Chỉ cần nghĩ tới, những sinh vật thời cổ đại đó sẽ xuất hiện sao?” Chu Du gật đầu, nói: “Xem ra trong gia phả nhà cậu không hề nhắc đến việc sẽ gặp phải những thứ đó ở đây.” Tiểu Ca gật đầu, Chu Du tiếp tục nói: “Trong này có một cây đồng xanh, có công năng tâm tưởng sự thành, đương nhiên những thứ được triệu hoán ra chưa chắc đã có thiện ý với cậu.

Muốn triệu hoán ra thứ gì đó mạnh mẽ, nhất định phải hiến tế, hiến tế càng nhiều máu, càng mạnh mẽ.” “Đừng hỏi tôi tại sao tôi biết, cây đồng xanh từ đâu ra, tôi cũng không biết.

Nhưng có một điều tôi có thể khẳng định, cây đồng xanh không phải do con người chế tạo.

Chương 206

Cây đồng xanh cao vài trăm mét, trừ tiên nhân ra, e rằng không có ai có năng lực như vậy.

Ngoài ra, trên cây đồng xanh còn mang theo dòng điện, dòng điện yếu ớt thậm chí có thể khiến người ta sản sinh ảo giác." Nói đến đây, Chu Du đột nhiên nhớ đến cảnh Tiểu Ca có thể đối thoại với Ngô Tà cách không, dừng lại một chút, bổ sung: "Đương nhiên, cũng có thể không phải ảo giác." Thôi được rồi, Chu Du khiến Tiểu Ca có chút mông lung, lúc thì ảo giác, lúc thì không phải ảo giác.

Nhưng Tiểu Ca không hỏi thêm chuyện này, nói: "Vậy bây giờ tôi cách cây đồng xanh bao xa?" Chu Du nghe vậy, nhìn về phía vách đá, nói: "Chắc là ở phía dưới rồi, tiếc là tôi cũng không thể nhìn rõ cây đồng xanh rốt cuộc ở độ sâu nào." Chu Du nói xong, Tiểu Ca đột nhiên nhận ra, nhìn Chu Du nói: "Đèn pin của cậu đâu?

Tôi hình như không thấy." Chu Du nghe vậy cười cười: "Cậu để ý chuyện đó sao?

Lần trước ở núi Phượng Hoàng hấp thu nội đan Thận Long dẫn đến sự biến hóa, bây giờ tôi có thể nhìn trong đêm, nên không cần đèn pin." "." Có lẽ không nên hỏi, sau này bớt nói chuyện thì tốt hơn.

Chu Du không biết, Tiểu Ca vốn không thích nói chuyện vì anh ta càng cảm thấy trầm mặc là vàng.

"Vì đã nghỉ ngơi gần xong rồi, vậy chúng ta lên đường đi?

Tôi vốn định nhảy xuống, nhưng vì cậu đến rồi, tôi sẽ tìm cơ quan vậy." Tiểu Ca nghe vậy khựng lại, anh ta cản trở rồi sao?

Tiểu Ca nghĩ vậy, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: Đây là lần cuối

cùng, đợi tôi lấy được nội đan Kỳ Lân, nhất định sẽ không cản trở nữa.

Nơi này Chu Du nhớ có cơ quan, chỉ là thời gian quá lâu, anh cũng không nhớ cơ quan ở đâu nữa.

May mắn là có Thính Huyệt Thuật, tuy nơi này khá rộng rãi, nhưng chỉ nghe được tiếng vang trong phạm vi mười mét thì không thành vấn đề.

"Bùm ~" Một tiếng súng vang lên, Chu Du cẩn thận phân biệt tiếng vọng.

Ngay giây tiếp theo, Chu Du nhìn về phía một cái đỉnh kỳ lạ ở trung tâm tế đàn.

Cái đỉnh không giống đỉnh Thăng Long, bên dưới không có chân, nhưng công năng thì chắc cũng tương tự.

"Ở đây!" Lời của Chu Du khiến Tiểu Ca đi tới, anh ta đặt tay lên đỉnh gõ gõ rồi nói: "Tôi làm nhé!" Khai mở cơ quan thì hai người đều là chuyên gia, nhưng Chu Du giỏi về cơ quan dựa trên âm dương ngũ hành và bố cục trận pháp.

Tiểu Ca giỏi về việc thấy cái tinh vi mà nhận ra điều chân thực.

Dù không biết cấu tạo bên trong cơ quan, nhưng bằng cảm ứng tinh vi của ngón tay, anh ta cũng có thể mở hầu hết các cơ quan.

Thông qua việc gõ nãy giờ, anh ta đã thăm dò được cách vận hành đại khái của cơ quan, do đó hai tay nắm lấy mép đỉnh dùng sức xoay, chỉ nghe tiếng "rắc rắc", một con đường ngầm xuất hiện trong mắt hai người.

Thấy vậy, Chu Du không chút do dự đi xuống trước.

Con đường ngầm hình chữ chi, kéo dài xuống dưới hơn trăm mét

mới đến một nơi bằng phẳng.

Bên trong là một hang động, trong động có một số tượng người đất nung.

Hai người chỉ nhìn những thứ này rồi đi thẳng, hiển nhiên không coi trọng.

Nhưng lúc đó, hai người đồng thời dừng lại, nhìn về phía một nơi phía sau lưng.

Nơi đó lúc này đang có một gương mặt quỷ đang nhìn, trông như được khắc ra vậy.

Tuy gương mặt quỷ không động đậy, nhưng Tiểu Ca lại cảnh giác rút Cự Khuyết ra.

Theo động tác của Tiểu Ca, bên cạnh gương mặt quỷ đột nhiên thò ra một cánh tay, đồng thời cũng làm ra động tác cầm kiếm.

Trong nháy mắt, Tiểu Ca khẽ nhíu mày, quả nhiên.

Hóa ra bên dưới mặt nạ quỷ đều bị đá che khuất, nên mới trông như chỉ thấy một gương mặt quỷ đơn độc.

Tiểu Ca nhìn cánh tay đầy lông đó nhưng không hề hành động bừa bãi, nói nhỏ: "Chu Du, cậu biết thứ này không?" Đây là lần đầu tiên Tiểu Ca thấy thứ như vậy, tuy không sợ, nhưng anh ta cũng không xông bừa.

"Thứ này là sinh vật bị Quỷ Diện Ly cổ nhập vào, cái mặt nạ trên đầu là Quỷ Diện Ly cổ, chỉ cần bị Quỷ Diện Ly cổ chui vào miệng, vậy thì xong rồi.

Nhưng tôi tò mò, cả hai chúng ta đều có huyết mạch đặc biệt, những thứ này lại dám tìm đến chúng ta, chẳng lẽ không phải nên tránh xa sao?" Tiểu Ca nghe vậy không động, nói: "Máu của tôi có tác

dụng xua đuổi đối với côn trùng thông thường, nhưng những con cổ trùng này lại hung dữ, nên những thứ này nhất định phải thấy máu mới có thể xua đuổi." Tiểu Ca cũng không muốn lãng phí máu, mỗi giọt máu đối với anh ta đều quý giá, nên có thể động thủ thì kiên quyết không lãng phí máu.

PS: mỗi ngày ngủ không ngon, cảm giác người bị kiệt sức.

Haizz!

Nhưng khi Tiểu Ca chuẩn bị ra tay, Chu Du ấn tay Tiểu Ca lại, nói: "Không cần, tôi thử xem." Tiểu Ca nghe vậy khựng lại, nhưng không nói gì.

Chu Du nhìn Quỷ Diện Ly, sau đó Long Uy phát động.

Trong nháy mắt, Tiểu Ca bên cạnh Chu Du lập tức dựng tóc gáy, trong nháy mắt, anh ta dường như cảm thấy bên cạnh không phải một người, mà là một hung thú thời cổ đại.

Con Quỷ Diện Ly đó trong nháy mắt sụp xuống đất, run rẩy bần bật, ngay cả cử động cũng không dám.

Chu Du nhìn Tiểu Ca một cái, nói: "Cậu có thể thích nghi không?" Tiểu Ca gật đầu, nhưng không nói gì, có thể thấy Long Uy cũng có ảnh hưởng đến anh ta.

"Vậy chúng ta đi thôi!" Chu Du nói xong đi trước, không thu lại Long Uy, Quỷ Diện Ly không chỉ có một con, ngoài ra còn có những thứ khác, Chu Du lười đi tiêu hao thời gian với đám quái vật nhỏ, bật Long Uy càng có thể hấp dẫn Chúc Long.

Chỉ là lúc này anh không biết, thứ bị hấp dẫn tuyệt đối không chỉ có Chúc Long.

Trong một hang ổ dưới cây đồng xanh, Chúc Cửu Âm mở mắt ra có chút ngạc nhiên.

Nó quay đầu nhìn cái kén thi thể phía sau rồi lộ ra ánh mắt chần chừ, sau đó bơi lên không trung.

Định luật vật lý đối với nó dường như không tồn tại, nó cứ thế lơ lửng bay trong không trung.

Chương 207

Đồng thời, ở một nơi bên ngoài cây đồng xanh cũng có một sinh vật mở mắt, sinh vật đó cao vài trượng, trong mắt toát ra vẻ tàn bạo, dường như là một con cự viên thời tiền sử.

Không, không thể dùng cự viên để hình dung nữa, phải dùng Ma Viên để hình dung.

Ma Viên giơ tay nắm lấy một cành cây đồng xanh thấp nhất, sau đó lắc lư xoay nửa vòng trực tiếp lật người lên cây.

Ngay giây tiếp theo Ma Viên nhảy vọt một cái lên độ cao vài cành cây, giơ tay nắm lấy rồi nhanh chóng biến mất trên cây đồng xanh.

Lại có một con Kỳ Lân đứng trong hang đá giữa cây đồng xanh, vầng sáng màu vàng đất lóe lên, giây tiếp theo nó nhảy lên không trung.

Lúc này trong không trung không có chỗ nào để dựa, nhưng đột nhiên một tấm đá xuất hiện dưới chân nó, sau khi mượn lực chạy nó lao xuống phía dưới.

Ma Viên đang bay lên không trung không kịp đề phòng, ngay lập tức bị tấm đá đập trúng.

Theo sức mạnh bay lên biến mất, Ma Viên rơi xuống.

Khoảnh khắc đó Ma Viên sau khi rơi xuống vài mét thì đập vào một cành cây đồng xanh, sau đó khi lộn người lại thì ngay lập tức nắm lấy cành cây, lại một lần nữa đu lên cây đồng xanh.

Tuy da dày thịt béo không sao, nhưng khoảnh khắc đó nó lại vô cùng tức giận.

Ngay giây tiếp theo, một tiếng gào thét chấn động tai từ dưới cây

đồng xanh truyền lên, ngay cả Chu Du và Tiểu Ca trong đường hầm cũng nghe thấy.

Hai người dừng lại, Tiểu Ca nói: "Hình như không phải tiếng rồng hay Kỳ Lân phải không?" Tuy chưa từng nghe tiếng rồng ngâm hay Kỳ Lân kêu, nhưng âm thanh đó nghe cũng không liên quan gì đến rồng, Kỳ Lân.

Chu Du nghe vậy cũng lộ ra vẻ cười khổ, nói: "Xem ra, rõ ràng ít nhất có ba loại sinh vật tiền sử đang đợi chúng ta, những sinh vật này có thể có thần lực." Chu Du nói xong, chần chừ một lát rồi nói: "Bây giờ tôi có hai lựa chọn, cậu giúp tôi đưa ra quyết định nhé." "Thứ nhất, tôi điều động mạch nước xung quanh, nhấn chìm nơi này, dùng sức mạnh của nước ít nhất có thể đối phó với một hai sinh vật thần thoại, nhưng nhược điểm là rồng là vua của thủy tộc, cộng thêm tôi cũng không biết chúng đã tồn tại bao lâu, có thể tôi sẽ công cốc mà về." "Ngoài ra, thuộc tính của Kỳ Lân chưa thể biết được, truyền thuyết Kỳ Lân chia làm ngũ hành, nếu là Kỳ Lân thuộc tính nước, khả năng khống chế nước e rằng không kém rồng bao nhiêu, nếu là Kỳ Lân thuộc tính khác thì tốt hơn." Lời của Chu Du vừa dứt, Tiểu Ca trầm ngâm một lát rồi mới nói: "Cứ xem xét đã, tránh làm vỡ kế hoạch." Chu Du nghe vậy gật đầu, không nói gì nữa, tiếp tục nói: "Đi thôi!

Mặc kệ thế nào, cứ để tôi gặp chúng." Tuy Chu Du biết một chọi một cũng khó, nhưng có Minh Hồng Đao, có thực lực, Tiểu Ca có thể giúp đỡ có hạn, nhưng anh có tự tin toàn thân mà rút lui.

Nhìn vẻ hào hùng vạn trượng của Chu Du, ngay cả Tiểu Ca vốn điềm nhiên cũng có cảm giác ngưỡng mộ.

Tiểu Ca siết chặt Cự Khuyết trong tay, thầm nghĩ: Nhanh thôi, đợi tôi lấy được nội đan Kỳ Lân, có thể lại một lần nữa kề vai sát cánh

chiến đấu với cậu.

Lúc này Tiểu Ca căn bản không biết dáng vẻ của mình sau này.

Nơi đó không xa, đi khoảng hơn trăm mét, một cửa động xuất hiện, phía bên kia cửa động có thể lờ mờ nhìn thấy cành cây.

Chỉ là những cành cây đó thật sự rất lớn, mỗi cành cây, dù là cành nhỏ nhất cũng phải ba người ôm mới xuể.

Lúc này khi Chu Du và Tiểu Ca nhìn về phía đó, cả hai tường thuật của họ đồng thời có phản ứng.

Chỉ là phản ứng của Chu Du là bình thường, còn tường thuật của Tiểu Ca thì điên cuồng báo động, dường như chỉ cần bước qua cửa động đó là sẽ chết vậy.

Chu Du lúc này ánh mắt đều hướng ra bên ngoài, cũng không chú ý đến sự thay đổi của Tiểu Ca.

Khi Chu Du đi đến cửa động, lập tức cảm nhận được hai luồng ánh mắt.

Hai luồng ánh mắt chia ra trái phải, hiển nhiên không phải là cùng một phe.

Chu Du đi trước nhìn về một hướng, ở đó trên cành cây đồng xanh đứng sừng sững một con Kỳ Lân cao mười mấy mét.

Kỳ Lân màu vàng đất, đầu sư tử, sừng nai, mắt hổ, thân hươu, vảy rồng, đuôi bò tụ hợp làm một.

Lông đuôi giống đuôi rồng, có một sừng mang thịt, thân Kỳ Lân giống hươu.

PS: Có ai thúc giục ra chương không?

Muốn thêm chương sao?

Ánh mắt của Kỳ Lân không mấy thiện cảm, nhưng không phải nó không nhìn thấy, trong ánh mắt đó toát lên sự địch thị và uy áp.

Chu Du cũng không bận tâm, quay đầu nhìn về hướng khác.

Đó là một con rắn đen, thân dài mấy chục mét với vảy dày đặc.

Nhưng con rắn này khác với rắn thông thường, nó chỉ có một mắt mở, mắt còn lại thì nhắm nghiền và mọc dài trên đó.

Chúc Long?

Hay Địa Xà?

Ít nhất thì bây giờ, nếu con rắn này có thể mọc ra đầu người, nó mới có thể thực sự trở thành Chúc Cửu Âm.

Lúc này, ánh mắt của Chúc Long cũng chẳng khá hơn Kỳ Lân là bao, tràn ngập sự tham lam.

Đó là một loại tham lam khát khao tiến hóa, nó canh giữ kén thi bên dưới không phải vì thứ gì khác, mà vì trong kén thi đó có một long chủng chân chính.

Chỉ cần tiểu long đó phá kén mà ra, thôn phệ tiểu long đó, nó có thể tiến hóa thành Chúc Cửu Âm hoàn chỉnh.

Chúc Cửu Âm, một trong những thần thú trong thần thoại cổ đại của Thiên triều.

Vị thần của núi Chung Sơn, mặt người thân rắn, toàn thân màu đỏ thẫm, thân dài ngàn dặm, ánh sáng của nó có thể chiếu rọi bóng tối cực Bắc.

Sách ghi chép rằng: "Phía bắc Xích Thủy có núi Chương Vĩ, có thần, mặt người thân rắn, tiếng kêu thì chói tai, nhìn thì sáng lòa, gọi là Chúc Cửu Âm, tức Chúc Long." Chỉ là Chúc Long này lại có màu đen đỏ, chiều dài thân thể càng không thể sánh bằng.

Đúng lúc đó, phía dưới truyền đến tiếng xé gió, con Ma Viên kia lúc này đã lên đến, liếc nhìn Chúc Long và Kỳ Lân, lập tức chuyển hướng lao về phía Kỳ Lân.

Chương 208

Khi đang bay trên không, Ma Viên gầm lên một tiếng, vung cánh tay lớn ra tóm lấy.

Nhìn hành động của Ma Viên, Kỳ Lân không hề nhúc nhích, một cây cột đá từ xa tức thì kéo dài đến, chỉ trong hơi thở đã chắn trước mặt nó.

Cột đá chặn đường Ma Viên, giây tiếp theo một tiếng "Oanh" vang trời, cột đá vỡ tan tành, nhưng thế công của Ma Viên cũng bị chặn lại.

Cột đá vỡ nát, Kỳ Lân lại không hề bất ngờ, ngay sau đó những mảnh đá vỡ đột nhiên lao về phía Ma Viên.

Tiếng "bốp bốp" không ngừng vang lên, Ma Viên không thể mượn lực trên không, ngay lập tức bị ném xuống.

Nhìn cảnh này, Chu Du nhíu mày, tình hình có vẻ rắc rối hơn cậu nghĩ, một con Thổ Kỳ Lân.

Nhưng hiện tại, lợi thế tự nhiên cũng có.

Ba bên không cùng một phe, vậy thì có cơ hội để thừa nước đục thả câu.

Chu Du đứng tại chỗ, trên người bắt đầu tản ra sương trắng.

Trong động tối đen, sương trắng không quá rõ ràng, thêm vào đó tốc độ tản ra của Chu Du không nhanh, ba bên đều không phát hiện.

Khi Chu Du tản ra sương trắng, đột nhiên phía dưới lại có động tĩnh.

Chỉ nghe tiếng "sột soạt" không ngừng, Chu Du nhìn xuống, lập tức thấy sinh vật phát ra động tĩnh.

Cái gì?

Ánh mắt Chu Du co lại, cứ ngỡ lại có thêm một con Chúc Long nữa.

Khi khẽ nhíu mày, cậu lại phát hiện Chúc Long đối diện cũng trở nên cảnh giác.

Không đợi Chu Du nghĩ nhiều, chỉ thấy con cự mãng đen phía dưới lao về phía Chúc Long mà cắn.

Chu Du ngẩn ra, tình huống gì đây?

Nhưng lập tức cậu phát hiện ra điều bất thường, con rắn đen phía sau có hai mắt rắn.

Không, nhầm rồi, hai mắt rắn nằm song song, đều mở, có thể thấy đây không phải Chúc Long.

Đúng lúc đó, Chúc Long và rắn đen lao vào giao chiến, trong nhất thời Chu Du và Tiểu Ca dường như bị lãng quên.

Nhìn cảnh này, Chu Du tản đi long uy, mặc cho sương mù khuếch tán.

Tiểu Ca khẽ nói: "Bây giờ chúng ta làm gì?

Giúp đối thủ của tôi, hay ngồi hưởng lợi ngư ông?" Tuy nhiên, Chu Du nghe vậy lắc đầu, chỉ nói một chữ: "Đợi!" Tiểu Ca khẽ nhíu mày, nhìn cảnh rõ ràng rắn đen và Ma Viên đang yếu thế, chẳng lẽ Chu Du không biết đạo lý môi hở răng lạnh sao?

Nhưng nhiều lần tin tưởng đã khiến Tiểu Ca không nghi ngờ gì, im lặng chờ đợi.

Hai bên chiến đấu ngươi tới ta lui, nhưng đúng lúc đó, Tiểu Ca là người đầu tiên phát hiện ra điều bất thường.

Đột nhiên cậu thấy càng lúc càng không nhìn rõ hiện trường, cuối

cùng chỉ có thể nghe thấy âm thanh, nhưng lại mất dấu Kỳ Lân và Ma Viên.

Chỉ có Chúc Long và rắn đen ở gần hơn mới có thể miễn cưỡng nhìn thấy hình dáng của chúng.

Sau khi hai bên giao chiến cách xa hơn chục mét, đột nhiên chúng phát hiện mất dấu đối thủ, ngay cả Chúc Long và rắn đen cũng vậy.

Loài rắn săn mồi dựa vào hai thứ: một là năng lượng nhiệt, hai là khả năng vận động.

Nhưng rắn vốn là động vật máu lạnh, thêm vào đó thị giác bị che khuất, ngay cả chúng cũng không thể phân biệt được đối phương.

Đúng lúc đó, bên cạnh Chúc Long, một con cự mãng đen há to miệng lao lên, Chúc Long nổi giận, ngay lập tức bốc hỏa.

Giây tiếp theo, cổ rắn ngửa ra sau, lập tức lao tới húc.

Tốc độ tấn công của rắn chỉ bằng một phần tư giây, Chúc Long còn nhanh hơn.

Tuy nhiên, cú húc của Chúc Long lại không trúng vào con rắn đen thật, mà trúng vào cây đồng xanh.

Hóa ra vừa rồi tất cả đều là ảo ảnh, không chân thực.

Đáng tiếc, Chúc Long lúc này không hề phát hiện ra, cứ ngỡ mình đã thất bại trong cuộc đối đầu sức mạnh.

Cùng lúc đó, rắn đen cũng nhìn thấy hình ảnh Chúc Long đang chạy trốn, trong khoảnh khắc rắn đen cứ ngỡ mình đã thắng, giây tiếp theo không chút do dự đuổi theo.

Nhìn thấy tốc độ chạy trốn của Chúc Long chậm lại, rắn đen hung mãnh lao tới.

Chúc Long húc phải rắn đen giả, nhưng rắn đen lại tấn công Chúc

Long thật.

Trong nhất thời, bên này yếu đi bên kia mạnh lên, Chúc Long bị thương nghiêm trọng.

Cùng lúc đó, bên phía Kỳ Lân lại khá hơn, nó nhận thấy điều bất thường nên trực tiếp dùng tường đá phong bế bản thân, cũng không quan tâm thật giả, tự phong bế thì sẽ không thua.

Chu Du nhìn cảnh này, khẽ nhíu mày, thận khí phóng ra đương nhiên sẽ không ảnh hưởng đến cậu.

Sau khi nhìn về phía Kỳ Lân, Chu Du nhíu mày.

Chương 209

Nếu cuối cùng Kỳ Lân không sao, thì đó cũng là một mối họa cực lớn đối với cậu, Chu Du trầm ngâm một lúc, sau đó ba bên ảo giác đều thay đổi.

Chúc Long phát hiện rắn đen bị thương nặng và bỏ chạy sau đòn phản công của mình, rắn đen phát hiện Chúc Long hấp hối và bỏ chạy, còn Ma Viên thì nhìn thấy Kỳ Lân vẻ khinh thường.

Trong nhất thời, ba bên đều lao về một phía, chỉ nghe tiếng "rầm" vang lên, tường đá vỡ tan tành.

Lúc này Kỳ Lân tái diễn chiêu cũ, khiến những khối đá lao tới tấn công Ma Viên.

Cùng lúc đó, bức tường bên cạnh bắt đầu kéo dài ra, chuẩn bị tạo thành một bức tường đá mới.

Nhưng đúng lúc đó, một cái miệng rộng như chậu máu đột nhiên cắn tới.

Do thận khí bên trong tường đá bị đẩy ra ngoài, trong nhất thời cái miệng rộng như chậu máu xuất hiện đột ngột.

Cú tấn công bất ngờ này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Kỳ Lân, đợi đến khi nó lấy lại tinh thần gầm lên giận dữ thì thân thể đã bị cái miệng cự mãng cắn chặt.

Một tiếng "phụt xích" thấu thịt kèm theo máu tươi bắn tung tóe khiến con cự mãng đen chần chừ.

Chỉ một chút chần chừ, móng Kỳ Lân đá một cú vào hàm dưới của cự mãng đen.

Nơi mạnh nhất của Kỳ Lân là móng, một cú đá trực tiếp làm gãy

một bên hàm dưới của cự mãng đen.

Cơn đau đột ngột khiến cự mãng đen phát ra tiếng gào thét đau đớn, Thổ Kỳ Lân cũng nhân cơ hội đó thoát khỏi hàm răng của cự mãng đen.

Đúng lúc đó, tường đá bên cạnh Kỳ Lân tức thì bị phá vỡ, ngay sau đó một cái đầu rắn khác phá tường xông vào, trực tiếp húc vào thân thể Thổ Kỳ Lân.

Cú húc bất ngờ khiến Thổ Kỳ Lân ngẩn người, lại một con nữa, tại sao?

Tại sao lại ba đánh một?

Không công bằng ~ Đáng tiếc, tiếng lòng của nó chẳng ai biết, đối thủ của nó cũng không biết.

Nhưng trong lúc ngơ ngác, nó vẫn không quên nổi giận.

Chỉ nghe một tiếng gào thét, tường đá sụp đổ ầm ầm.

Ngay sau đó, vách đá của ngọn núi gần đó liên tục phát ra tiếng động, giây tiếp theo từng khối đá khổng lồ đổ xuống như mưa.

Đáng tiếc, việc tập hợp cũng cần thời gian, những khối đá bên cạnh căn bản không đủ để ngăn cản hai con rắn đen khổng lồ tấn công.

Cùng lúc đó, Ma Viên sau khi điều chỉnh xong cũng bay lên.

Nhìn thấy hai con cự mãng đột ngột giúp đỡ có vẻ hơi kỳ lạ, nhưng lúc này là lúc báo thù, liên thủ chưa chắc đã không được.

Khi Ma Viên bay đến trước mặt Kỳ Lân, lúc này trước mặt Kỳ Lân không còn vật cản nào nữa.

Giây tiếp theo, bàn tay khổng lồ lớn hơn người của Ma Viên lập tức vỗ mạnh vào sừng của Kỳ Lân.

Trong nhất thời, Kỳ Lân ngẩn người, đầu óc ong ong, nhưng may mắn thay, cơn mưa đá trước đó đã giúp đỡ nó vào lúc này.

Những khối đá khổng lồ lớn hai ba mét như mưa sao băng rơi xuống, trong nhất thời, cả Ma Viên lẫn cự mãng đều bị đập cho gào thét loạn xạ.

Giây tiếp theo, linh lực của Chúc Long bắt đầu dao động, Chu Du có thể rõ ràng cảm nhận được thủy mạch xung quanh bắt đầu dâng trào.

Chu Du nói với Tiểu Ca: "Lát nữa sẽ có nước sông đổ xuống, đứng sau lưng tôi đừng cử động linh tinh." Tiểu Ca nghe vậy dừng lại, gật đầu.

Cảnh tượng trong sương mù không nhìn thấy, nhưng có thể nghe thấy âm thanh.

Có vẻ như lúc này bốn con cự thú đang giao chiến hỗn loạn, nhìn Chu Du mượn sức mạnh của ba con cự thú để đối phó Kỳ Lân, chẳng lẽ Kỳ Lân quá mạnh sao?

Thực ra thì không phải là vấn đề mạnh hay không, mà là thuộc tính tương khắc.

Chu Du và Chúc Long đều thuộc tính thủy, Chúc Long có thể có thuộc tính hỏa, nhưng ai mà biết được, có khi không cẩn thận lại tự thiêu cháy mình.

Khi Chúc Long điều động thủy mạch, Ma Viên vừa đối phó với mưa đá, vừa nhân cơ hội đánh lén và đối đầu trực diện với Thổ Kỳ Lân.

Móng của Kỳ Lân rất mạnh, nhưng Ma Viên lại giống như thân thể kim cương bất hoại, quanh người có một luồng sáng vàng sẫm ẩn hiện, bất kể mưa đá hay móng của Kỳ Lân đều không thể thực sự làm

nó bị thương.

Nếu không có chút trở ngại, nó đã sớm tiêu diệt Thổ Kỳ Lân rồi, nhưng sự cản trở của Thổ Kỳ Lân lại khiến nó chỉ có thể làm công cốc.

Đúng lúc đó, mắt của Chúc Long nhắm lại, khi mở ra lần nữa thì ánh sáng đỏ rực như đèn pha xuất hiện từ hốc mắt.

Trong khoảnh khắc đó, con mắt vẫn luôn nhắm nghiền cuối cùng đã lộ ra trước mặt hai người ba thú, trong nhất thời, phàm là hung thú và người bị ánh mắt chiếu tới đều rơi vào trạng thái đau khổ.

Mặc dù Tiểu Ca không nhìn vào mắt của Chúc Cửu Âm, nhưng cậu cảm thấy buồn nôn, choáng váng, có một cảm giác cực kỳ khó chịu.

Cố nén khó chịu, cậu hỏi Chu Du: "Chuyện gì xảy ra vậy?

Tôi cảm thấy không khỏe!" Chu Du nghe vậy, giải thích: "Chúc Long đã mở con mắt đó, truyền thuyết kể rằng con mắt đó nối liền với địa ngục, chỉ cảm thấy khó chịu là còn tốt chán rồi.

Chắc là máu Kỳ Lân và Kỳ Lân Kiệt đã phát huy tác dụng, ít nhất là chúng ta không bị kéo vào huyễn cảnh." Tiểu Ca nghe vậy mới gật đầu, hóa ra là Chúc Long.

Tuy nhiên, dù mắt của Chúc Cửu Âm nối liền với địa ngục cũng vô dụng, ánh mắt đó chỉ có thể khiến đối phương mất thần và khó chịu nhất thời, ba bên đều là bá chủ, tự nhiên không sợ những thứ âm hồn vớ vẩn kia.

Nhưng hành vi của Chúc Long khác nào đắc tội cả đồng minh, Ma Viên vốn thù dai đã lập tức nhảy lên đầu rắn của Chúc Cửu Âm, một cú đấm giáng xuống.

Chương 210

Chỉ nghe một tiếng "rầm" trầm đục vang lên, Chúc Cửu Âm chỉ kịp quật đầu rắn thì đã bị đập cho choáng váng.

May mắn thay, đúng lúc đó, nước sông đổ xuống, hàng vạn tấn nước không ngừng chảy xuống, trong nhất thời khiến những hung thú khác không thể tấn công nữa.

Không chỉ vậy, dòng nước đột ngột đổ xuống còn trực tiếp cuốn con rắn đen xuống khỏi cây đồng xanh, rơi thẳng xuống phía dưới.

Chu Du nhìn thấy cảnh này, đột nhiên cảm thấy những thứ bị cuốn xuống không chỉ có rắn đen, mà còn có Quỷ Diện Ly.

Những thứ này dù đã chết cũng sẽ lưu lại trứng trùng trong mặt nạ, chỉ cần gặp nước sẽ nở và hồi sinh.

Nhận thấy điều đó, Chu Du biết rằng nếu không giúp, rắn đen chắc chắn sẽ chết.

Nhưng có nên cứu không?

Có, nhưng không phải bây giờ.

Đợi đối phương chịu đủ khổ sở, cảm nhận được mối đe dọa tử vong thì hãy giúp.

Dòng nước đầu tiên chảy qua đầu Chu Du và Tiểu Ca, nhưng không lâu sau, phía sau hai người cũng truyền đến tiếng nước chảy.

May mắn có sự dặn dò trước của Chu Du, Tiểu Ca đã không cử động linh tinh.

Quả nhiên, dòng nước sau lưng hai người dường như đột nhiên gặp vật cản, nước sông tách làm đôi, chảy qua hai bên người họ.

Lúc này Chúc Long đã tỉnh lại, nhìn về phía Ma Viên phát ra một tiếng gầm giận dữ, tiếng long ngâm vang vọng.

Giây tiếp theo, dòng nước đang chảy xuống tức thì đổi hướng, như một khẩu súng nước áp lực cao lao về phía Ma Viên.

Trong khoảnh khắc, ánh mắt Ma Viên co lại, hành động nhanh nhẹn nhảy nhót trên cây đồng xanh.

Nhưng đúng lúc đó, dòng nước tức thì chia thành tám luồng, mỗi luồng dày vài mét, từ các hướng khác nhau truy kích Ma Viên.

Nhưng lúc này Kỳ Lân không phải là kẻ ăn hại, vừa rồi bị đánh một trận vô cớ, nó cũng đã nổi giận từ sớm.

Trong khoảnh khắc, mưa đá xung quanh liên tục bay ngược lên, tập hợp trên không trung, hai cây chùy đá khổng lồ vô cùng lớn hình thành trên đầu Chúc Long và Ma Viên.

Chúc Long trong khoảnh khắc đó nhận thấy nguy hiểm, lập tức nhanh chóng nép sát vào thân cây đồng xanh, sau đó cuộn quanh cây.

Với hình dáng đó, nó không thể trực tiếp bị giết.

Nhìn cảnh này, Chu Du biết trận chiến một chốc một lát không thể kết thúc, cậu nói với Tiểu Ca: “Tôi xuống xem sao nhé?” “Xuống dưới?” “Đúng, con rắn đen lúc nãy rơi xuống rồi, nếu tôi không giúp, nó chắc chắn sẽ chết.

Nhưng tôi cũng không thể giúp không công, ít nhất phải biến nó thành trợ lực của mình, vì vậy xuống dưới một chuyến là điều tất yếu.” Lời của Chu Du khiến Tiểu Ca gật đầu, “Được, vậy tôi xuống?

Nhảy xuống sao?” Phía dưới đã có khá nhiều nước, nhảy xuống chắc cũng không sao.

Chu Du cũng gật đầu đồng ý.

Tiểu Ca nhìn thấy vậy, lập tức hành động, trực tiếp tung mình nhảy xuống.

Cái gì???

Chu Du nhìn nơi Tiểu Ca nhảy xuống với vẻ mặt cạn lời, tùy tiện vậy sao?

Không đợi tôi?

Không sợ ngã chết à?

Chu Du đứng tại chỗ, cũng theo đó nhảy xuống, thuật niểu độ và linh lực từ dưới chân dâng lên, giây tiếp theo như tên lửa đuổi theo.

Đúng lúc đó, trong mắt Chu Du đột nhiên xuất hiện một cành cây đồng xanh, vị trí vừa đúng phía dưới Tiểu Ca.

Nhìn thấy vậy, Chu Du thầm kêu một tiếng "may quá", sau đó lại tăng tốc nhanh chóng bay đến bên cạnh Tiểu Ca, trực tiếp kéo lấy Tiểu Ca.

Sau đó linh lực lại dâng lên, kéo theo cậu ta bay xuống phía dưới.

Lúc này, bay ngang căn bản không thể mang theo Tiểu Ca, nên chỉ có thể bay chéo để tìm điểm hạ cánh.

Chớp mắt, hai người lướt qua cành cây đồng xanh với tiếng rít, chỉ cách cái chết trong gang tấc.

Nhìn thấy cảnh này, Chu Du thầm kêu một tiếng "may quá", nếu thực sự đâm vào cây đồng xanh, cậu có thể sẽ không sao, nhưng Tiểu Ca tuyệt đối chắc chắn sẽ chết.

Lúc này Tiểu Ca hình như cũng có giác ngộ, không nhìn vào ánh mắt của Chu Du.

Liên tục bay xuống hàng trăm mét, cuối cùng cũng lờ mờ nhìn thấy gốc cây.

Lúc này, nước sông phía trên ngoại trừ bị Chúc Long chặn lại để tấn công Kỳ Lân và Ma Viên, phần còn lại vẫn không ngừng đổ xuống.

Nhưng dù vậy, dưới gốc cây cũng chỉ có một lớp nước mỏng, khoảng chừng chưa đến hai trượng, nhưng lại khiến rắn đen không thể chui ra khỏi mặt nước.

Lúc này, xung quanh rắn đen toàn là Quỷ Diện Ly, dày đặc không dưới vạn con, thậm chí đã hoàn toàn chiếm cứ thân thể rắn đen, vẫn còn một đám lớn lảng vảng xung quanh rắn đen, sẵn sàng lao tới cắn một miếng bất cứ lúc nào.

Hai người trực tiếp rơi xuống nước và dừng lại, giây tiếp theo một xoáy nước xuất hiện dưới nước, Quỷ Diện Ly từng đàn từng lũ bị cuốn đi.

Cường độ như vậy vừa đủ để cuốn đi Quỷ Diện Ly, nhưng đối với rắn đen thì không đủ lắm.

Chương 211

Rắn đen dường như cũng phát hiện ra xoáy nước này khiến nó thoải mái, lưu luyến không rời, cho đến khi trên người không còn đau đớn nữa mới dừng lại.

Toàn thân đầy vết thương, nó mới chú ý đến hai người trước mặt, khi một xoáy nước khác hình thành theo một cái vẫy tay của Chu Du, nó đã hiểu ra.

Cự mãng đen từ từ tiến lại gần, khẽ đặt đầu rắn xuống trước mặt Chu Du như một sự thần phục.

Nhìn thấy vậy, Chu Du mỉm cười, rắn đen, Chu Du và Tiểu Ca đều nổi lên khỏi mặt nước nhờ một luồng lực nổi.

Giây tiếp theo, mặt nước dâng lên, một phù đài trực tiếp nâng hai người một rắn lao lên chiến trường phía trên.

Không lâu sau, khi Chu Du lên đến nơi thì hơi ngạc nhiên.

Chúc Long lúc này rõ ràng đã rơi vào thế hạ phong, thỉnh thoảng một cây chùy đá xuyên qua nước, Chúc Long thường phải tiêu hao linh lực lớn hơn để tăng cường uy lực của dòng nước.

Còn Ma Viên lúc này thì đã biến mất, không biết sống chết thế nào.

Nhìn thấy cảnh này, Chu Du giẫm lên cự mãng dưới chân, chỉ tay về phía Kỳ Lân.

Rắn đen dường như hiểu ý của Chu Du, không chút chần chừ, lập tức lao ra.

Vốn đã có mối hận cũ, lúc này mối thù mới chồng chất mối hận cũ đương nhiên sẽ bùng lên.

Khi rắn đen lao lên, Chu Du cũng không xuống tay.

Không chỉ Chu Du, Tiểu Ca cũng không xuống tay.

Cả hai người đều muốn nhân cơ hội này một đòn hạ gục Kỳ Lân rồi tính sau.

Bất kể là Chu Du hay Tiểu Ca đều không phải là những kẻ ngu dốt, chưa bao giờ đòi hỏi phải một chọi một.

Khi rắn đen lao về phía Kỳ Lân, Chúc Long cũng đang ra sức phản kháng.

Lúc này, bất kể là Chúc Long hay Kỳ Lân, đều không nhìn thấy hình dáng của rắn đen.

Đúng lúc đó, Kỳ Lân mơ hồ cảm nhận được một luồng uy hiếp vô hình.

Trong khoảnh khắc, một lớp giáp đá màu vàng đất từ trên người nó hiện ra, trong chớp mắt đã bao bọc lấy nó.

Đúng lúc đó, Thổ Kỳ Lân chỉ cảm thấy trên người đau nhói, cảm giác quen thuộc lại ập đến.

Tuy nhiên, lần này Thổ Kỳ Lân lại không phát hiện ra kẻ tấn công, nhưng luồng thổ linh lực dâng trào lại khiến nó nhận ra.

Nhưng không đợi nó phát lực, một lực lớn mạnh mẽ, trực tiếp kéo nó lùi lại vài bước, giây tiếp theo nó cảm thấy mình bị quấn chặt.

Cùng lúc đó, Chu Du và Tiểu Ca trực tiếp nhảy lên, chuẩn bị một đao chém Thổ Kỳ Lân.

Vừa rồi con rắn đen đâu?

Đúng lúc đó, một cột nước áp lực cao đột phá cột đá xuyên qua giữa.

Trong khoảnh khắc, rắn đen vừa quấn quanh Kỳ Lân, đang định vận dụng linh lực thì đột nhiên khựng lại, giây tiếp theo cột nước áp lực cao đó trực tiếp đánh vào Kỳ Lân.

Lúc này Kỳ Lân không bị thương, ngược lại rắn đen trực tiếp phát ra một tiếng kêu đau đớn.

Chu Du cầm Minh Hồng Đao trực tiếp từ trên bổ xuống, nhưng nhìn thấy cảnh này lại không thể không ứng phó.

Mắt cậu trừng lên, cột nước áp lực cao trước mặt tách làm đôi lao về phía sau, nhưng cậu và Tiểu Ca lại buộc phải dừng lại tại chỗ.

Trong khoảnh khắc, sương mù bị xua tan một chút, trong nhất thời rắn đen và hai người đều xuất hiện trong mắt của một long, một Kỳ Lân, trong khoảnh khắc đó cũng biết được kẻ chủ mưu.

Kỳ Lân nhân lúc rắn đen đau đớn mất tập trung, linh lực chấn động, trực tiếp hất văng rắn đen.

Giây tiếp theo, Kỳ Lân nhảy lên không trung, lập tức lao tới giẫm Chu Du và Tiểu Ca.

Cùng lúc đó, Chúc Long lại bỏ qua tấn công Kỳ Lân, tám mũi tên nước lao về phía Chu Du.

Nhìn thấy cảnh này, Chu Du nhíu mày, sau đó tám mũi tên nước đồng thời bị giữ lại giữa không trung.

Cùng lúc đó, Chu Du tung một cú đá, chỉ nghe tiếng "rầm" vang trời, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Đương nhiên, là bên chịu lực còn lại, Thổ Kỳ Lân cũng bị đánh lùi vài chục mét.

Cho đến lúc này, Thổ Kỳ Lân và Chúc Long mới thực sự coi Chu Du là đối thủ, không nói gì khác, chỉ riêng sức mạnh thân thể đã không

kém cạnh chúng.

Sức mạnh của Chu Du còn mạnh hơn chúng, sở dĩ bị đánh bay hoàn toàn là vì đang ở giữa không trung, không có chỗ để mượn lực.

Theo suy đoán của cậu, sức mạnh của cậu còn hơn Kỳ Lân, không phải chỉ một chút.

Lúc này rắn đen cũng đã hồi phục, đồng thời bỏ Kỳ Lân mà lao tới tấn công Chúc Long.

Nhìn thấy cảnh này, Chu Du hét lên với Tiểu Ca: "Tiểu Ca!" Lời của Chu Du vừa dứt, Tiểu Ca lập tức lĩnh hội, cầm Cự Khuyết đi tìm Chúc Long.

Còn về Chu Du, thì nhìn chằm chằm Kỳ Lân, định đợi sau khi Tiểu Ca tiêu hao Chúc Long, sẽ dùng sức mạnh của cả ba phe để chiến Kỳ Lân.

Chúc Long và Chu Du tranh giành quyền kiểm soát thủy mạch, đến mức thủy mạch bị đình trệ giữa không trung, không chỉ tám cột nước, mà toàn bộ nước.

Chương 212

Đến lúc đó, không còn là đối kháng thân thể, mà là đối quyết giữa thần thông và thần thông.

Tuy nhiên, lúc này Chu Du bị hạn chế, cũng chỉ có thể né tránh và chịu đòn cứng, đá rơi xuống Chu Du có thể né thì né, không né được thì đánh bay, nhưng cột đá bay đến, thì chỉ có thể né.

Chu Du vừa né, vừa lao về phía Thổ Kỳ Lân, Minh Hồng Đao trong tay vẫn chưa thể xuất ra.

Tuy nhiên, Thổ Kỳ Lân dường như cảm nhận được hung uy trên Minh Hồng Đao, chỉ cần Chu Du lại gần, nó liền nhảy ra xa.

Nơi nó nhảy đến lại không phải cây đồng xanh, mà là không trung.

Từng tấm đá hình thành dưới chân nó, nhưng chỉ cần Chu Du vừa lên tấm đá, tấm đá lập tức rơi xuống, khiến cậu không thể không dùng linh lực để bay lên.

Nó cũng sẽ dùng niểu độ thuật, nếu không thì chỉ có thể dùng linh lực tạo thành nước, sau đó bay lên lại.

Lúc này, nước mà nó và Chúc Long có thể điều động cũng chỉ là những thứ do linh lực của bản thân chúng hình thành, số nước sông này trừ khi một trong hai bên chết, nếu không thì đều không thể điều động.

Đương nhiên cũng vì linh lực của hai bên ngang nhau, nếu không thì cũng có thể áp đảo đoạt quyền kiểm soát.

Lúc này rắn đen và Chúc Long quấn lấy nhau, Tiểu Ca thỉnh thoảng bổ thêm một kiếm.

Cũng may là Tiểu Ca, chứ nếu đổi người khác, lúc đó chưa chắc

đã phân biệt được con nào là con nào, mà dù có phân biệt được, cũng không thể trong tình trạng lăn lộn như vậy, chính xác không sai lầm mà đâm trúng Chúc Long.

Trong nhất thời, chiến cuộc rơi vào thế giằng co, nhưng theo thời gian trôi qua, sát thương mà Tiểu Ca gây ra bắt đầu phát huy tác dụng.

Trong nhất thời, Chúc Long vì mất máu quá nhiều nên hành động càng lúc càng vô lực.

Đương nhiên tình hình của rắn đen cũng tương tự, dù sao trước đó đã chịu không ít vết thương.

Lúc này Chúc Long dường như đã dự kiến được vận mệnh của mình, biết rằng có thể khó thoát khỏi kiếp nạn.

Trong nhất thời, nó gầm lên một tiếng giận dữ, đột nhiên con mắt đỏ rực kia lại mở ra lần nữa.

Khi Tiểu Ca cứ ngỡ đối phương tái diễn chiêu cũ, định dùng huyễn tượng để quyết thắng bại, cậu lại thấy cái miệng khổng lồ của Chúc Long đột nhiên phồng lên.

Trong khoảnh khắc, Chúc Long đột nhiên phun ra ngọn lửa từ miệng, nhiệt độ cao bỏng rát còn hơn ngọn lửa bình thường, nhưng điều khiến Tiểu Ca kỳ lạ là Chúc Long tại sao lại không dùng chiêu này ngay từ đầu?

Tiểu Ca suy nghĩ, nhưng cơ thể lại không chút chần chừ, quay người nhảy xuống cành cây đồng xanh.

Trong giây tiếp theo, ngọn lửa nóng bỏng tức thì phun lên cây đồng xanh, dù đã xuống khỏi cây đồng xanh, Tiểu Ca vẫn cảm thấy cảm giác nóng rát thiêu đốt.

Trong nhất thời, Tiểu Ca kinh hãi, lại nhảy xuống thêm hai đốt nữa mới cảm thấy thoải mái hơn một chút, nhưng dù vậy vẫn cảm

thấy lông tóc trên người dường như đều bị cháy xém.

Ngọn lửa nóng bỏng không chỉ mang theo sát thương, mà ngay cả thận khí của Chu Du cũng bị thiêu đốt bốc hơi.

Theo thận khí bốc hơi, Chu Du, Tiểu Ca và rắn đen đều bị lộ ra giữa không khí.

Nhìn thấy Chu Du xuất hiện trong khoảnh khắc, ngọn lửa của Chúc Long tức thì nhắm thẳng vào Chu Du.

Chu Du mặc dù vẫn luôn đối đầu với Kỳ Lân, nhưng chưa bao giờ buông lỏng phía sau mình.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Chu Du nhíu mày, linh lực trên người dâng trào, những đóa hoa nước trong chớp mắt hiện lên trên người cậu, sau đó lập tức kết thành tinh băng.

Tinh băng này không phải là tinh băng thông thường, độ cứng và độ lạnh của nó tương đương với vạn năm huyền băng.

Mặc dù ngọn lửa của Chúc Long không phải là lửa tầm thường, nhưng ngăn chặn một trận thì không thành vấn đề.

Huyền băng vừa mới hình thành, ngọn lửa đã tới, ngọn lửa nóng bỏng lao qua bên cạnh Chu Du.

Luồng hơi nóng còn sót lại khiến Chu Du khó chịu nhíu mày, nhưng cũng không có bất kỳ biểu hiện nào khác.

Lúc này Kỳ Lân tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, chỉ thấy một cây chùy mang màu vàng đất nhanh chóng ngưng tụ bên cạnh nó.

Khi cây chùy hoàn toàn thành hình, cây chùy vàng đất đó tức thì lao về phía Chu Du.

Mặc dù Chu Du đang chống đỡ ngọn lửa của Chúc Long, nhưng sự chú ý của cậu vẫn luôn ở trên người Thổ Kỳ Lân.

Mặc dù cây chùy đó dưới ánh sáng của ngọn lửa đã bị che khuất màu sắc, nhưng luồng sáng vàng đất mờ ảo đã khiến cậu chú ý.

Khi cây chùy bay tới, Chu Du lập tức kinh ngạc.

Nhanh thật!

Chu Du suy nghĩ, nhưng cơ thể cậu lại phản ứng trước.

Một cú nghiêng người hiểm hóc né tránh được đòn tấn công cực nhanh đó.

Giây tiếp theo, một tiếng "bành" vang giòn, bức tường băng phía sau Chu Du lại vỡ một lỗ nhỏ.

Lỗ hổng chỉ rộng khoảng một thước, nhưng kết quả này lại khiến Chu Du lạnh lòng.

Bức tường băng phía sau tuy mỏng, nhưng cũng mạnh hơn độ cứng của cơ thể cậu.

Trong khoảnh khắc, Chu Du hành động, không còn đứng yên chờ tấn công nữa, lao nhanh về phía Kỳ Lân.

Kỳ Lân có thổ linh lực có thể dò xét vị trí của Chu Du, Chúc Long càng thiêu đốt thận khí cho đến khi cạn kiệt.

Chương 213

Vì vậy, lúc này Chu Du không thể không bức sát Kỳ Lân, mượn lửa của Chúc Long để làm nhiễu loạn đòn tấn công của Kỳ Lân.

Chu Du biết, Chúc Long phun lửa tuyệt đối không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Những nơi khác Chúc Long không biết, nhưng Chúc Long trong Quỷ Xuy Đăng thì thân thể lại giống như dầu mỡ, một ngọn lửa châm vào cũng có thể làm nó bốc cháy.

Chu Du vẫn luôn không sử dụng phương pháp đó không phải vì không biết, mà vì lo lắng một ngọn lửa sẽ châm cháy nội đan của Chúc Long.

Tuy nhiên, lúc này tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc, nếu thực sự thiêu hủy nội đan của Chúc Long, cậu cũng không thể bận tâm được nữa.

Chu Du vừa né tránh, vừa thầm nghĩ: Xem ra nhiệm vụ lần này khó mà hoàn thành được rồi.

Thật đáng tiếc cho ấn ký Thủy Thần đó!

Chu Du suy nghĩ, tốc độ càng lúc càng nhanh, mặc dù lúc này vì bị cây đồng xanh thiêu đốt, cây đồng xanh trở nên mềm mại, nhưng dưới chân Chu Du cũng có hàn băng nâng đỡ, tự nhiên sẽ không bận tâm đến nhiệt độ đó.

Thổ Kỳ Lân dường như không ngờ Chu Du lại lao tới như vậy.

Nhưng đúng lúc đó, bên phía Chúc Long lại đột nhiên bùng nổ.

Cổ rắn của Chúc Long đều đỏ rực, giây tiếp theo một dòng lửa nóng bỏng chảy xuống, lập tức thiêu đốt con rắn đen đang quấn quanh

nó.

Trong khoảnh khắc, rắn đen phát ra một tiếng kêu thảm thiết, nhưng lại quấn càng lúc càng chặt.

Ngay sau đó, cả một long một rắn đều bắt đầu tự thiêu.

Trong khoảnh khắc đó, ánh mắt của rắn đen nhìn về phía Chu Du rồi lại hung ác cắn chặt Chúc Long.

Chúc Long đã sớm ngừng giãy giụa, lúc này đây, thứ nó có thể làm chỉ là kéo theo kẻ thế mạng đợi chết.

Đáng tiếc, cổ rắn bị thiêu xuyên, thêm vào bị rắn đen quấn chặt, dù có muốn kéo theo Chu Du cũng không làm được.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, theo sự kiểm soát dòng nước hồi phục, từng màn nước che kín không trung trên cây đồng xanh.

Có nước sông, chùy đá không còn cách nào ảnh hưởng đến Chu Du nữa, mỗi lần chùy đá tấn công đều nằm trong cảm ứng của Chu Du.

Đột nhiên, Chu Du cảm thấy lực nước bị kiềm chế nới lỏng, biết rằng Chúc Long đã hoàn toàn kết thúc.

Lúc này Tiểu Ca mới đứng trên một đoạn cành cây đồng xanh phía dưới nhìn Chúc Long, không gian phía trên, cậu không thể lên được nữa.

Tiểu Ca nhìn đôi long rắn song song rơi xuống phía dưới, sau đó nhìn về phía Kỳ Lân.

Đáng tiếc, dù lúc này Kỳ Lân cũng không thể giúp được gì, chiến tranh giữa thần thoại với thần thoại, cũng chỉ có sinh vật thần thoại bản thân mới có thể đối kháng.

Lúc này Chu Du hoàn toàn nắm giữ thủy mạch xung quanh, từng cột nước lao về phía Kỳ Lân tức thì hóa thành hàn băng.

Mặc dù những cột băng này không có uy lực mạnh mẽ như những gì linh lực ngưng kết, nhưng thêm vào lực va chạm thì cũng không thể coi thường.

Lúc này dưới chân Chu Du là toàn bộ dòng nước, nơi dòng nước đi qua đều là hàn băng.

Trong nhất thời, một tầng băng được hình thành trên không trung.

Theo tầng băng hình thành, trong nhất thời không trung không còn là chiến trường chính của Kỳ Lân nữa.

Trên mặt băng, tốc độ di chuyển của Chu Du cực nhanh, thường thì một giây trước còn cách đó mấy chục mét, giây tiếp theo đã ở trước mặt Kỳ Lân.

Minh Hồng Đao từng nhát từng nhát chém ra, mỗi nhát đều sượt qua thân thể Thổ Kỳ Lân, từng dòng máu nhỏ bắn tung tóe trong không trung.

Mặc dù phản ứng của Kỳ Lân rất nhanh, đến mức mỗi nhát đều không chí mạng, nhưng dù vậy nó cũng bị thương chồng chất.

Nếu cứ kéo dài như vậy, nó sẽ không chống đỡ được quá lâu.

Đáng tiếc, cột băng lại trở thành công cốc, từng cột đá và cột băng va vào nhau, mảnh băng và khối đá bay tứ tung, hai bên bất phân thắng bại.

Nhưng lại vừa đủ để kiềm chế Thổ Kỳ Lân, khiến lực khống chế của nó cũng giảm đi không ít.

Trong nhất thời, Chu Du lại có thể áp chế Kỳ Lân, Chu Du lúc đầu còn không nghĩ tới, nhưng càng đánh càng thuận tay, đặc biệt là sau

khi mất đi sự áp chế của Chúc Long.

Đúng lúc đó, dường như nhận thấy nếu cứ tiếp tục sẽ bất lợi, giây tiếp theo Kỳ Lân há miệng nhả ra một viên châu.

Viên châu màu vàng đục, mang theo vẻ nặng nề, chỉ nhìn thôi cũng có thể thấy thổ linh lực không ngừng lóe sáng trên viên châu.

Chu Du mặc dù không biết Kỳ Lân định làm gì, nhưng bản năng ánh mắt co lại.

Không thể để Kỳ Lân ra tay, đúng lúc đó, giọng nói của Tiểu Ca đột nhiên truyền đến.

"Chu Du!" Theo tiếng gọi của Tiểu Ca, Cự Khuyết như một ngôi sao băng xẹt qua hư không, giây tiếp theo tầng băng "bành" một tiếng giòn tan, trực tiếp vỡ ra một lỗ, ngay sau đó lao về phía Kỳ Lân đã nhả ra nội đan.

Nhìn thấy cảnh này, linh lực của Chu Du dâng trào, tay cậu vươn ra, hàng chục gai băng nhọn hoắt đồng thời đâm về phía Thổ Kỳ Lân từ tầng băng và cột băng.

Những gai băng này có thể ẩn chứa linh lực, không phải như những cột băng trước đó.

Tuy nhiên, Thổ Kỳ Lân nhìn thấy cảnh này lại không hề hoảng sợ, giây tiếp theo, nó phun ra một luồng linh khí vào nội đan.

Nội đan ngay sau đó dâng lên một luồng sáng vàng đất, luồng sáng vàng đó hình thành một lá chắn bảo vệ, bao phủ lấy Kỳ Lân bên trong.

Chương 214

Ngay sau đó Cự Khuyết là thứ đầu tiên bị bật ra, hàng chục gai băng lần lượt đâm vào lá chắn bảo vệ màu vàng đất.

Lá chắn bảo vệ màu vàng đất tuy chỉ mỏng một lớp, có thể nhìn thấy bên trong, nhưng một lớp lá chắn bảo vệ mỏng manh như vậy lại làm vỡ nát huyền băng do Chu Du dùng linh lực ngưng tụ.

Nhìn thấy cảnh này, ánh mắt Chu Du ngưng lại lộ ra vẻ nghiêm túc, giây tiếp theo người theo đao đi, trong khoảnh khắc xuất hiện bên cạnh Thổ Kỳ Lân, một đao chém xuống.

Chỉ nghe tiếng "bành" giòn tan, Minh Hồng Đao được Chu Du dùng linh lực gia trì lại không chém xuyên được lớp vỏ phòng ngự.

Nhưng đúng lúc đó, Chu Du lại mơ hồ nghe thấy một chút tiếng động rất nhỏ.

Chu Du nhìn theo âm thanh, lại phát hiện âm thanh đó phát ra từ nội đan.

Lúc này trên nội đan từng vết nứt lan rộng như mạng nhện, tuy nhỏ bé, nhưng lại có dấu hiệu sụp đổ.

Có thể thấy, dù lá chắn bảo vệ đã chặn được Minh Hồng Đao, nhưng cũng không phải không có cái giá phải trả, e rằng thêm vài lần nữa, nội đan của Kỳ Lân sẽ sụp đổ.

Nhìn thấy cảnh này, Chu Du nhanh chóng lùi lại đồng thời trực tiếp thu Minh Hồng Đao, cậu nhớ mục tiêu của Tiểu Ca, nếu có cách thì cứ làm theo cách đó đi.

Khi Chu Du suy nghĩ, Kỳ Lân lại thổi một luồng linh lực vào nội đan, giây tiếp theo từng ngọn thạch mâu hình thành trên không trung.

Làm gì?

Nên làm gì?

Chu Du vừa suy nghĩ, vừa vung tay, từng bức tường băng dâng lên.

Đúng lúc đó, tiếng tường băng "rầm rầm" vỡ vụn không ngừng, nhưng Chu Du cũng đã hành động trong tiếng "rầm rầm" đó.

Lôi?

Truyền thuyết lôi pháp có thể khắc chế hệ thổ, Chu Du không biết liệu phương pháp này có căn cứ hay không, nhưng lúc này tại sao lại không thử chứ?

Chỉ là trước khi thử phải đảm bảo khả năng sống sót.

Chu Du nhanh chóng đến thân cây đồng xanh chính, sau đó tầng băng dâng lên.

Tầng băng ẩn chứa linh lực hình thành từng lớp từng lớp, cường độ như vậy dù đối mặt trực diện với những ngọn thạch mâu kia cũng có thể chống đỡ một trận.

Chu Du làm xong mọi thứ, tâm niệm vừa động, giây tiếp theo nước sông bên ngoài bắt đầu tiêu tán, nếu có người ở đây, chắc chắn sẽ phát hiện không khí bên ngoài bắt đầu trở nên cực kỳ ẩm ướt.

Hơi nước bốc lên, trực tiếp dâng cao vạn mét, giây tiếp theo những tầng mây do hơi nước hình thành bắt đầu xuất hiện.

Bên cạnh cây đồng xanh, ánh mắt Chu Du khẽ động, hai khối mây tích vũ bắt đầu giao thoa, ngay sau đó tiếng sấm "oanh long long" bắt đầu vang lên.

Đúng lúc đó, một cột nước nhỏ bé phóng thẳng lên trời, nếu nhìn từ xa căn bản không thấy được.

Đúng lúc đó, lại một tiếng "oanh long" vang trời, một tia sét trực tiếp thẳng tắp đánh xuống, trực tiếp giáng xuống cây đồng xanh trên mặt đất.

Chu Du cảm nhận được lực điện từ cây đồng xanh truyền đến sau đó cuối cùng nở nụ cười, tiếp theo phải xem lôi phủ có thực sự khắc thổ hay không.

Từng tia sét liên tiếp không ngừng đánh vào đỉnh cây đồng xanh, Chu Du trực tiếp tập trung những lôi linh tử đó vào tay mình.

Theo linh lực sấm sét hội tụ, Thổ Kỳ Lân cũng nhận thấy, trong khoảnh khắc vẻ mặt bi thiết, nhưng lại thêm một phần quyết tuyệt.

Hẹp đường gặp nhau, dũng giả thắng.

Tuy nhiên, trong khoảnh khắc, một linh lực băng nhân ẩn chứa linh lực đột nhiên xuất hiện bên cạnh Thổ Kỳ Lân.

Trong khoảnh khắc, Thổ Kỳ Lân theo bản năng tấn công.

Luồng thổ hoàng sắc linh lực xuyên qua băng nhân thì nó mới phản ứng, nhưng lúc đó đã muộn rồi.

Chu Du tức thì xuất hiện bên cạnh Kỳ Lân, Lôi Điện trong tay tôi tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Ánh sáng tuy chói lóa nhưng lại đầy nguy hiểm, hồ quang điện giật giật trong tay Chu Du, nhưng lại cực kỳ có quy luật, dường như Lôi Điện đều đã bắt đầu thuần phục trong tay tôi.

Tức thì, Lôi Điện trong tay Chu Du thoát ra, một đạo ánh sáng rực rỡ xuyên suốt toàn bộ không gian dưới lòng đất, cột Lôi Điện to bằng thùng nước ấy như thần quang chiếu sáng cả không gian ngầm.

Nhìn lại Kỳ Lân, lúc này Kỳ Lân đã chết không thể chết hơn được nữa, cả phần đầu đã không còn, chỗ biến mất chỉ còn dấu vết cháy

đen.

Giây tiếp theo, Kỳ Lân Nội Đan "ba tháp" một tiếng rơi xuống mặt băng.

Thấy vậy, Chu Du cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, coi như đã giải quyết xong, không thì cũng chẳng biết phải làm sao.

Chu Du nhặt Kỳ Lân Nội Đan lên, tầng băng ầm ầm sụp đổ, dòng sông cũng không còn đổ vào nữa, tạo thành dòng chảy ngược, cảnh thiên hà đảo quyển trong truyền thuyết thực sự xuất hiện trong thực tế.

Tiểu Ca cũng nhân lúc này nhảy lên cây đồng xanh, ánh mắt chăm chú nhìn Kỳ Lân Nội Đan trong tay Chu Du mà không nói gì.

Đồ do Chu Du tự tay lấy được, có cho hay không cũng là lẽ thường.

Chu Du nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống.

"Đinh ~ Phát hiện Linh Lực Kỳ Lân 3300 năm, có hấp thu không?" Chu Du không để Tiểu Ca thất vọng, lần đầu tiên phủ định lời nhắc của hệ thống, trực tiếp ném Kỳ Lân Nội Đan cho Tiểu Ca.

Tiểu Ca nhận lấy Kỳ Lân Nội Đan nhưng không hề ngạc nhiên, chần chừ một chút rồi mở miệng nói: "Tôi đã ghi nhớ, cảm ơn!" Chu Du nghe vậy cười cười, rồi nói: "Ai với ai chứ!

Chương 215

Mạnh lên còn giúp tôi được chứ gì?" Tiểu Ca nghe vậy cười, cũng không nói thêm gì, cất Kỳ Lân Nội Đan vào túi.

Nhân lúc Tiểu Ca cất Nội Đan, Chu Du tiếc nuối liếc nhìn hệ thống, nhưng nhìn một cái lại ngẩn người?

Hả?

Chưa hoàn thành?

Không phải nhiệm vụ thất bại sao?

Rõ ràng Chúc Long đã bị thiêu rụi hết rồi mà?

Chẳng lẽ là Nội Đan Chúc Long?

Nội Đan Chúc Long không sợ lửa thiêu sao?

Chu Du vừa nghĩ vừa trực tiếp hỏi hệ thống.

"Hệ thống?

Nhiệm vụ không thất bại sao?

Vẫn chưa hoàn thành?" "Nội dung nhiệm vụ xin tự khám phá, nhiệm vụ chưa thất bại, có thể hoàn thành độ bách phân chi bách!" Nghe câu trả lời này, Chu Du dường như đã nghe thấy âm thanh tuyệt vời nhất trên thế giới.

Không, cũng chỉ kém vợ một chút thôi.

Dòng nước chảy ngược bắt đầu lan rộng, không bao lâu sau lan rộng thành các phân tử nước.

Các phân tử nước dày đặc phân tán trong không khí, không bao lâu sau bao phủ toàn bộ cây đồng xanh.

Lúc này, Chu Du có thể cảm nhận rõ ràng chiều cao của cây đồng xanh, cũng có thể cảm nhận kích thước không gian, có thể cảm nhận một số thứ khác lạ, ví dụ như một thứ hình bầu dục lớn, một thứ hình chữ nhật, thậm chí là con Ma Viên kia.

Ma Viên vậy mà không chết, nhưng lại sống không bằng chết, lúc này một tảng đá lớn như núi đè chặt Ma Viên vào trong núi đá?

Lúc này Ma Viên bốn chi đều bị phong ấn một nửa, bị phong ở giữa không trung, căn bản không thể dùng sức.

May mắn là đầu nó lộ ra ngoài, không đến nỗi bị nghẹn chết.

Chu Du chần chừ, cảm thấy có thể cứu con khỉ, con khỉ tuy thực lực cường đại nhưng chỉ có sức mạnh vô tận, Chu Du có cách giết nó, căn bản không sợ nó phản bội.

Sở dĩ muốn cứu Ma Viên là để không cho nó chơi quá dễ dàng, hiện tại Chúc Long, Hắc Xà và Kỳ Lân đều đã mất, hoàn toàn không còn độ khó nữa.

Đương nhiên, chuyện cứu khỉ có thể gác lại, ví dụ như hoàn thành nhiệm vụ trước.

Thứ hình chữ nhật kia Chu Du biết, nếu tôi không nhầm, đó chính là phiên dịch viên quân Ách Ba.

Mộ táng phân bố đồ của quân Ách Ba cố nhiên quan trọng, nhưng vẫn phải xếp sau.

Theo thời gian trôi đi, Chu Du vẫn không tìm thấy cái gọi là Nội Đan kia.

Chu Du quyết định đi về phía chỗ hình bầu dục.

Đó là nơi duy nhất không biết, cũng là nơi kỳ lạ, không thì chỉ có thể triển khai tìm kiếm diện rộng thôi.

Chu Du quay đầu nói với Tiểu Ca: "Tiểu Ca, xong việc rồi thì đi trước đi, tôi có chút chuyện." Chu Du vẫn men theo dòng nước xuống khỏi cây đồng xanh, Tiểu Ca thấy vậy hơi khựng lại, nhưng lại không đi.

Bất kể Chu Du có cần hay không, cậu ấy cũng phải cùng Chu Du ra ngoài.

Đương nhiên, Tiểu Ca không đi nhưng không có nghĩa là đứng yên chờ đợi.

Tiểu Ca cất xong Kỳ Lân Nội Đan liền nhảy xuống dưới.

Cậu ấy không có năng lực như Chu Du, nhưng thân thủ quả thật là nhất đẳng, chuẩn xác đáp xuống cây đồng xanh đối với cậu ấy căn bản không thành vấn đề.

Tiểu Ca đang đi xuống thì đột nhiên nhìn thấy một cái quan quách, thấy vậy, Tiểu Ca có chút kỳ lạ, dừng lại.

Chu Du không ở trong đó sao?

Tiểu Ca nhìn quanh một lượt rồi xác định Chu Du không có ở đó nhưng lại không rời đi.

Cậu ấy đi về phía cái quan quách đó, có thể chứa quan quách trong đó, cậu ấy mới không tin sẽ là thứ bình thường.

Cùng lúc đó, Chu Du cũng đã đến chỗ hình bầu dục kia.

Khi Chu Du đến nơi, hơi ngạc nhiên, kén sáng như trái tim, đang ẩn chứa nhịp đập, nhấp nháy tỏa sáng.

Thấy vậy, Chu Du thầm nghĩ: Chẳng lẽ kén thi sống?

Thứ trong kén thi chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng mơ hồ, nhưng bên trong rốt cuộc là gì thì không ai biết.

Chu Du cẩn thận tiến lại gần, đặt tay lên, nhưng lại không cảm

nhận được gì.

Nhưng đã đến nước này rồi, Chu Du có thể dễ dàng bỏ cuộc sao?

Minh Hồng Đao từ sau lưng xoay tới tay, giây tiếp theo Linh Lực dâng trào, Chu Du một đao chém xuống.

Chương 216

Độ sắc bén của Minh Hồng Đao Chu Du chưa từng thấy thứ gì có thể chống lại được.

Có lẽ thần binh lợi khí trong thần thoại có thể, nhưng tuyệt đối không có sinh vật nào có thể chống đỡ được, cho dù là rồng, e rằng cũng chỉ có nghịch lân mới có thể.

Đương nhiên, cũng chưa từng chạm trán với rồng thần viễn cổ, nếu so với Ứng Long mà còn cao cấp hơn thì Minh Hồng Đao thật sự chưa chắc có thể phá vỡ được vảy của đối phương.

Ít nhất là trước khi Linh Lực gia trì.

Tuy nhiên, điều khiến Chu Du không ngờ là một đao chém xuống lại cảm thấy trở lực, lực đạo trở lực đặc biệt khó chém, Chu Du lần đầu tiên dùng Minh Hồng Đao cảm thấy trở lực như vậy.

Chu Du tuy không biết kén thi có phải do cây đồng xanh tạo ra hay không, nhưng lại không để tâm, việc cần làm bây giờ là chém vỡ kén thi, tìm thứ có thể giúp nhiệm vụ hoàn thành.

Trong lúc Chu Du đang chém kén thi, Tiểu Ca thì đang mở quan tài.

Trên quan quách không có quá nhiều âm khí, đến nỗi Tiểu Ca tuy cảm thấy một chút uy hiếp, nhưng lại không quá cảnh giác.

Trên thực tế, ngay cả Thiên Niên Huyết Thi bên trong cũng không sợ, cậu ấy rất tự tin vào thực lực của mình.

Tiểu Ca dùng ngón tay vuốt trên quan quách, cẩn thận cảm nhận thông tin phản hồi từ quan quách, tuy lúc này đã tìm thấy cách mở quan quách, nhưng lại không vội vàng, tiếp tục mò mẫm.

Sau khi vuốt quanh quan quách một vòng, Tiểu Ca mới dừng lại.

Sau khi đi hai bước về bên trái, cậu ấy nhấn xuống một vị trí có hình mắt thú trên quan quách.

Chỉ nghe thấy tiếng động nhỏ bên trong quan quách, sáu góc bằng gỗ bên trong lần lượt rút về.

Đây là một trong những công nghệ chế tác Khóa Lỗ Ban, đến nay thật sự không còn nhiều người hiểu biết.

Nếu không tìm thấy cơ quan, trừ khi phá hủy bằng bạo lực, nếu không thật sự khó mà mở được quan quách.

Quan quách được làm bằng gỗ trầm hương, tuy không phải quan quách thần tiên, nhưng cũng cực kỳ hiếm có, cho dù hai nghìn năm đã trôi qua, vẫn không hề có nửa điểm mục nát.

Cùng với việc sáu góc gỗ rút về, Tiểu Ca nắm lấy mép quan quách dùng một lực mạnh, trực tiếp nhấc nắp quan quách lên.

Giây tiếp theo, Tiểu Ca nhìn thấy 'thi thể' bên trong quan quách.

Thi thể lúc này tươi rói như sống, không hề có nửa điểm mục nát.

Thấy thi thể như vậy, Tiểu Ca không hề ngạc nhiên.

Trong thời cổ đại có những cách bảo quản thi thể, không phải là chuyện chưa từng thấy.

Tiểu Ca đưa tay đặt lên cổ 'thi thể' thì đột nhiên ngẩn người.

Hả?

Có nhiệt độ?

Trong lúc ngẩn người, lại đột nhiên cảm nhận được một nguy cơ nhàn nhạt.

Tức thì, Tiểu Ca không kịp suy nghĩ, lập tức cúi đầu.

Đúng lúc đó, một đạo sáng bạc xẹt qua đầu cậu ấy.

Nhất thời hai người bốn mắt nhìn nhau, Tiểu Ca nhìn thấy ánh mắt có thần của người kia.

Không phải thi thể?

Chỉ là nếu không phải thi thể thì tại sao lại nằm trong quan quách trên nghìn năm?

Hay là một người giống như Bạch Vô Thường.

Tiểu Ca vừa nghĩ, người lại không dừng lại, vọt lùi ra xa.

Cùng lúc đó, phiên dịch viên quân Ách Ba trong quan quách cũng đứng dậy, không nói hai lời, trực tiếp tấn công Tiểu Ca.

Theo cách nhìn của cậu ấy, người ăn mặc kỳ lạ này nhất định là kẻ địch.

Cũng có thể là một tồn tại đặc biệt trong số những người thủ mộ của tộc Xa bản địa.

Tiểu Ca cũng nhân lúc này nhặt Cự Khuyết lên, vì trước đó Cự Khuyết bị bật ra trên mặt băng, nên khi Chu Du làm tan chảy mặt băng, đã trực tiếp đưa Cự Khuyết cho Tiểu Ca.

Võ lực của phiên dịch viên quân Ách Ba e rằng không hề thua kém Tiểu Ca, nhưng đáng tiếc là đã bị đứt mất một cánh tay, lúc này một cánh tay mà muốn đánh với Tiểu Ca đang cầm Cự Khuyết thì thật khó khăn.

Không nói gì khác, sự nặng nề và sắc bén của Cự Khuyết khiến đối phương không thể thả lỏng tay chân.

Hai bên đánh nhau trên cây đồng xanh, trong vỏn vẹn mười mấy hơi thở đã giao chiến hàng trăm chiêu, nhất thời chỉ nghe thấy tiếng keng keng không ngừng, đa số đều là phiên dịch viên dùng tay để cản lực của Cự Khuyết.

Tuy lúc này trận chiến chưa kết thúc, nhưng dấu hiệu thất bại của phiên dịch viên đã hiện rõ.

Nhưng võ công của hai người đều ngang tài ngang sức, e rằng phải ngoài nghìn chiêu mới có thể phân thắng bại.

Đúng lúc đó, phản ứng của phiên dịch quan đột nhiên khựng lại, giây tiếp theo cổ họng động đậy.

Tiểu Ca vẫn luôn chú ý đến phiên dịch quan khẽ nhíu mày, lập tức lùi lại một chút.

Chương 217

Không rõ phiên dịch quan muốn làm gì, cậu ấy bản năng cảm thấy phiên dịch quan đang tung đại chiêu.

Tuy không nhìn ra đại chiêu rốt cuộc là gì, Tường Thụy cũng không báo cảnh.

Trong lúc Tiểu Ca đang nghiêm trận chờ đợi, đột nhiên một cảnh tượng khiến Tiểu Ca trợn tròn mắt đã xảy ra.

Chỉ thấy phiên dịch quan đột nhiên phun một ngụm máu ra, lượng máu phun ra cũng không giống như giả vờ.

Chỉ là một cách chiến đấu mới sao?

Tôi cũng chưa đánh mà?

Lúc này Tiểu Ca mặt đầy ngơ ngác và dấu chấm hỏi, ngay cả vẻ mặt lạnh lùng cũng không giữ nổi.

Phiên dịch quan trong lúc Tiểu Ca ngơ ngác, chống kiếm xuống đất.

Lúc này dường như đã biết đại hạn sắp đến, cuối cùng cũng không còn ôm sát niệm với Tiểu Ca nữa, mở miệng nói: "Vương gia và tướng quân ở đâu?

Ngươi là ai?" Nghe vậy, Tiểu Ca trầm mặc một lát, rồi mở miệng nói: "Người Trương gia!" Người Trương gia?

Phiên dịch quan khẽ nhíu mày, vừa định biểu thị không biết thì đột nhiên trợn to mắt.

Người Trương gia?

Chẳng lẽ là người Trương gia kia?

Người Trương gia bảo vệ bí mật sau cửa đồng xanh?

Đúng vậy, ngay cả trong thời đại đó cũng có một số ít người biết về người Trương gia, cậu ấy là một trong số ít người đó.

Người Trương gia, bảo vệ cửa đồng xanh ba nghìn năm, nhưng lại chỉ là truyền thuyết, người có thể gặp người Trương gia thật sự không có mấy ai.

"Người Trương gia bảo vệ cửa đồng xanh?

Có biết Vương gia và tướng quân ở đâu không?

Có tìm thấy người Trương gia không?" Lúc này Tiểu Ca không hiểu rõ sứ mệnh của mình, nghe vậy không trả lời, mở miệng nói: "Bây giờ cách thời đại của ngươi đã trên nghìn năm." Trên nghìn năm, sao có thể?

Tại sao đã trên nghìn năm mà Vương gia và tướng quân đều không tìm thấy?

Nhất thời phiên dịch quan không chịu nổi đả kích kép, lại phun ra một ngụm máu tươi, cả người ngửa ra sau ngã xuống.

Trương Khải Linh thấy vậy trầm mặc, cất Cự Khuyết trong tay đi.

Phiên dịch quan đã chết, Trương Khải Linh tự nhiên cũng không cần dùng vũ khí.

Trong lúc Trương Khải Linh đặt phiên dịch quan trở lại vào quan quách, bên Chu Du cũng có động tĩnh.

Dường như cảm nhận được cái chết của hắn, lại dường như dự cảm được hơi thở của đồng loại, nhất thời kén thi bắt đầu rung chuyển.

Trông có vẻ như sắp phá kén mà ra, lại cũng có thể là sự giãy giụa tuyệt vọng.

Đột nhiên, khi Chu Du chém thêm một đao nữa thì bóng đen trong kén bị chém trúng.

Máu đỏ đen chảy ra từ vết nứt.

Chu Du chần chừ đưa tay sờ vào, ngay lúc đó âm thanh mà tôi mong chờ cuối cùng cũng vang lên.

"Đinh, phát hiện Thương Long Huyết Mạch có hấp thu không." "Đinh, phát hiện Linh Lực Thương Long 800 năm, có hấp thu không." "Hấp thu!" Chu Du chờ đợi bao lâu không phải vì điều này sao?

"Đinh, Linh Lực Thương Long có chủ, không thể hấp thu." "Đinh, hấp thu sức mạnh Thương Long Huyết Mạch, giác tỉnh Thương Long Huyết Mạch." "Đinh, Thương Long Huyết Mạch đang giác tỉnh. 1%...3%..." Thấy Huyết Mạch lại bắt đầu giác tỉnh, Chu Du không còn khẩn trương như lần đầu nữa, tuy bên trong đang giấu một con Thương Long, nhưng hẳn là một con non.

Thêm vào việc nó không thể phá vỡ kén thi, Chu Du cũng không để tâm.

Theo thời gian từng phút từng giây trôi qua, hệ thống vẫn luôn đọc số.

Nhưng khi Chu Du sắp hoàn thành tiến hóa Huyết Mạch, đột nhiên một vật nhỏ bé từ kén thi bất ngờ chui vào da thịt tôi.

Ngay cả cường độ cơ thể của tôi cũng có thể dễ dàng bị phá hủy như vậy, có thể thấy đây tuyệt đối là một vật cực kỳ hung ác.

Trong lúc Chu Du kinh ngạc, âm thanh của hệ thống đột nhiên vang lên.

"Đinh ~ Phát hiện Thần Hồn Thương Long, có thể kích hoạt Thần Văn Thủy Thần, có kích hoạt không." Chu Du nghe vậy ngẩn người, thì ra là kích hoạt à?

Dùng cái gì đây?

“Kích hoạt!” Cùng với tâm niệm của Chu Du hạ xuống, Chu Du trực tiếp đầu óc mông lung, ngay sau đó một luồng sức mạnh không thể diễn tả bằng lời bắt đầu di chuyển trong mi tâm tôi.

Không, nói là trong mi tâm, chi bằng nói là di chuyển trên tuyến tùng.

Chu Du có thể cảm nhận luồng sức mạnh cổ xưa này, nhưng lại dường như là người thứ ba, chỉ có thể lặng lẽ quan sát.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, không biết đã trôi qua bao lâu, có lẽ một phút, có lẽ một giờ, hay có lẽ vài ngày, khi Chu Du hồi thần, phát hiện Tiểu Ca đang đứng bên cạnh.

Chương 218

“Đã bao lâu rồi?” Tiểu Ca nghe vậy hiếm hoi cười, “Ba ngày!” Lại ba ngày rồi sao?

Chu Du khẽ nhíu mày, thầm nghĩ khi thăng cấp thật sự nguy hiểm.

Tuy không đi kiểm tra, nhưng có thể phát hiện, thế giới trong mắt tôi dường như đã khác.

Các phân tử nước trong không khí dường như ở ngay trước mắt, tôi có thể nhìn thấy bất kỳ thứ gì chứa nước.

Bao gồm cả lượng nước trong cơ thể Tiểu Ca, thậm chí tôi còn cảm thấy, chỉ cần muốn, tôi có thể ngưng kết độ ẩm trong cơ thể Tiểu Ca, hoặc bốc hơi nó đi.

“Không phải tôi ở đó ba ngày, đi thôi, tôi cũng đã đến lúc phải rời đi.” Chu Du vừa nghĩ, tự nhiên không quên Ma Viên.

Tôi chỉ ngón tay về phía đó, một luồng nước vô cớ hình thành trực tiếp va chạm vào tảng đá kia.

Các phân tử nước dữ dội trực tiếp phá hủy tảng đá, tạo ra từng vết nứt, không bao lâu sau đã lan rộng khắp tảng đá.

Thấy vậy, Ma Viên không cần Chu Du giúp nữa, nếu như vậy mà không thoát ra được thì cũng quá yếu kém rồi.

Giây tiếp theo, tiếng núi lở vang lên, tiếng gầm của Ma Viên cũng ngay sau đó vang lên, khiến Tiểu Ca đang đi về phía trước hơi khựng lại.

Sau đó nhìn Chu Du một cái, nhưng không mở miệng hỏi.

Chu Du cũng không cần Tiểu Ca mở miệng hỏi, nhìn ánh mắt hỏi

thăm của cậu ấy là hiểu, trực tiếp mở miệng nói: "Trong đó hẳn có một người thủ mộ, rất thích hợp." Tiểu Ca nghe vậy gật đầu, không phản bác, cũng không nói gì.

Đột nhiên, Tiểu Ca trực tiếp lấy ra một tờ giấy da, vừa đưa cho Chu Du vừa nói: "Anh xem cái này, có lẽ sẽ giúp ích cho anh." Chu Du nghe vậy ngẩn người, sau đó nhận lấy bản đồ xem xét.

Bản đồ của quân Ách Ba?

Chu Du tuy không đọc được chữ viết trên đó, nhưng lại biết lịch sử của bản đồ.

Thấy vậy, Chu Du cười một tiếng rồi trực tiếp cất vào, mở miệng nói: "Tôi cứ giữ trước, cần thì anh có thể tìm tôi lấy." "Không cần!" Tiểu Ca từ chối dứt khoát, ánh mắt như vì sao lấp lánh.

Không chỉ vì Chu Du mạnh mẽ, còn một nguyên nhân khác là Tiểu Ca cảm thấy tùy duyên tốt hơn.

Sau đó, cậu ấy nói tiếp: "Nếu anh muốn đi, tôi có thể đi cùng." Chu Du lặng lẽ gật đầu, mộ huyệt an lạc nhiều vô số kể, bất kỳ một mộ huyệt cấp Thiên Tự nào ẩn chứa đại khủng bố cũng đủ để tôi phải đau đầu, kích hoạt Thần Văn rồi mà tôi cũng chưa đủ nắm chắc.

Hai người quay lại đường cũ, nhanh chóng ra khỏi động huyệt, bên ngoài ánh sao khắp trời chiếu rọi.

Sau khi chào tạm biệt, Chu Du liền quay trở lại Bắc Bình.

Ngồi trên tàu hỏa liên tục ba ngày, cuối cùng cũng trở về Bắc Bình, lần này không có người của Tân Nguyệt Phạn Điếm ra đón.

Dù sao Doãn Thiên Tuyết cũng không biết Chu Du khi nào về, không thể nào phái người của Tân Nguyệt Phạn Điếm canh chừng 24 giờ một ngày.

Ga tàu hỏa lớn như vậy, ít người chắc chắn không canh chừng được.

Chu Du cũng không đi tìm Đại Kim Nha, trực tiếp về nhà.

Ra ngoài lâu ngày, việc đầu tiên khi về nhà luôn là về nhà.

Đáng tiếc là những người phụ nữ trong nhà đều đã ra ngoài, mãi đến tối mới gặp mặt.

Một đêm, Chu Du hoàn toàn thư giãn thân tâm mệt mỏi, chỉ khổ cho Thanh Thanh và Tiểu Chỉ mà thôi.

Sáng sớm hôm sau, bóng dáng của tôi đã xuất hiện trên đường phố Bắc Bình, nhân lúc nhàn rỗi thử nghiệm sức mạnh của Thần Văn.

Chu Du lần đầu tiên sử dụng, không kiểm soát tốt, nước sinh ra trong không khí suýt chút nữa nhấn chìm Bắc Bình.

May mắn là Chu Du kịp thời khống chế, mới chỉ để lại một vũng nước nông.

Bên đường, vài ông già đang chuyện trò phiếm.

"Tôn đại sư!

Ông có biết vừa rồi có chuyện gì không!" Một ông già râu tóc bạc phơ, dáng vẻ tiên phong đạo cốt, vuốt râu nói: "Chuyện gì?

Thành Bắc Bình của tôi có thêm một con rồng, ông tin không?" Chu Du nghe vậy cười cười, không nói gì.

Đương nhiên tôi có thể thấy ông Tôn kia đang khoác lác, nhưng lời nói lại không sai, Bắc Bình thật sự có thêm một con rồng, nhưng không phải rồng thật!

Đảm bảo là hàng giả!

Chu Du lần này bị trì hoãn thời gian hơi nhiều, e rằng Hồ Ba Nhất

và Bàn Tử đã sốt ruột lắm rồi.

Đạo mộ một khi đã dính vào thì không bỏ được.

Không, vừa về đến, hai người như nhìn thấy cứu tinh, ánh mắt lóe lên tinh quang rực rỡ.

Đại Kim Nha bên cạnh cũng nhanh chóng bước đến, cười nói: "Không hổ là Chu gia, mấy ngày không gặp khí chất lại càng thêm trầm ổn." Chu Du liếc nhìn Đại Kim Nha, làm sao có thể không biết mục đích của Đại Kim Nha?

Không phải vì mấy thứ trong túi sao?

Dứt khoát dang hai tay ra, nói: "Thôi đi, tôi lại không đi đạo mộ, tuy có mộ, nhưng những thứ tốt có thể ra tay thì chưa đụng phải." Sắc mặt Đại Kim Nha lập tức cứng đờ, lại hỏi: "Thật sao?" Bàn Tử sốt ruột, xoay người, tức giận trừng mắt nhìn Đại Kim Nha, gầm lên: "Lão Chu sẽ lừa người sao?

Đại Kim Nha, tiền làm ông mờ mắt rồi!" Thôi được, Đại Kim Nha thở phào một hơi, lỡ lời rồi, không đáng chấp nhặt với ba vị gia chủ, cười bồi nói: "Chu gia, tôi không có ý đó, xem cái miệng thối của tôi này." Đại Kim Nha vừa nói vừa tự tát miệng mình.

Chương 219

Chu Du cũng không để ý, phất tay nói: "Thôi đi, không giận, ngồi đi!" Đại Kim Nha nghe vậy, lập tức tươi cười rạng rỡ, gật đầu ngồi xuống.

Chuyện ba người đến Lâu Lan lại được bàn luận sôi nổi, Đại Kim Nha quyết tâm ngồi vững trên đài tướng quân, chết cũng không đi.

Nhưng lại thần bí để lại lời nhắn, chờ khi về sẽ có đồ tốt cho tôi.

Chu Du một chút cũng không để tâm, phần thưởng nhiệm vụ sao?

Thứ nào mà không phải vật tốt tuyệt thế?

Ba người đang bàn bạc sôi nổi, đột nhiên một gã hán tử mặc áo sơ mi trắng ngắn chạy vào, tay ôm chặt một cái túi vải.

Đôi mắt to như mắt trâu, nhìn chằm chằm ba người, giọng nói cực kỳ nặng: "Ông chủ nào?" Đại Kim Nha liếc nhìn người này, toàn thân quần áo rách rưới, đi đôi giày cỏ, vẻ mặt nghèo túng.

Suy nghĩ một lát, liền bước tới đón.

Đúng là một Thổ Phu Tử chính gốc, trên người khí thổ tinh cực kỳ nặng, e rằng thứ trong bọc thật sự là đồ tốt!

Chu Du khẽ đánh giá người này, nhưng lại phát hiện cái bọc vô cùng khác thường, bên trong có một luồng nước, nhưng lại không phải trọng điểm, nhìn thấy âm khí trên cái bình, âm khí nồng đến nỗi suýt che khuất ánh sáng mặt trời, bên trong tuyệt đối có đồ bẩn thỉu.

Người đó đặt cái bọc xuống đất, vỗ vỗ đôi chân đầy bùn đất, nói: "Mạng của anh em tôi đổi lấy đó, không đưa mười vạn tôi không đi đâu." Đại Kim Nha cười haha, nói muốn mở bọc ra.

Chu Du lại bước lên một bước, ngăn Đại Kim Nha lại, lạnh giọng nói: "Mấy thứ này lấy từ đâu ra vậy?" Người đó ngẩn người, khuôn mặt đầy bùn đất hơi nhíu lại, hiện lên một tầng uất giận.

Nhưng lại không dám nói cứng, nhỏ giọng nói: "Quy củ trên đạo, không hỏi xuất xứ, chẳng lẽ lặc cũng không hiểu sao?" Chu Du cũng không chấp nhặt với người đó, trực tiếp một cước đá bay cái bọc trên đất, người đó lập tức ngẩn người.

Ngay lập tức Chu Du tuy không phóng ra long uy, nhưng khí thế vẫn quá mạnh, nhất thời khiến đối phương quên cả phản kháng.

Sau nửa buổi, mới ấp úng nói: "…Làm… làm gì." Đại Kim Nha cũng ngây người, liếc nhìn cái bọc đang lăn sang một bên, lập tức sợ đến ngồi phệt xuống đất.

"Máu!" "Máu!" Máu tươi đỏ thẫm thấm qua lớp vải trắng bên ngoài, in trên mặt đất, phát ra mùi vị quỷ dị.

Mùi tanh nồng nặc, khiến mấy người trong phòng đồng thời bịt mũi, dường như ngửi thấy mùi thối rữa ngàn năm.

Nhưng máu kia lại đỏ tươi như máu mới, không hề thấy dấu vết mục nát.

Nhìn thấy máu tươi như vậy bốc lên từ trong bình, người đó lập tức ngây người, không ngừng vỗ vào quần áo trên người, như sợ máu tươi dính vào người mình.

Vừa vỗ vừa lẩm bẩm: "Chuyện gì vậy?" Nhưng lại hoàn toàn không để ý, máu tươi dính trên mặt đất, liệu có mang lại chuyện không tốt cho chủ nhà hay không.

Đại Kim Nha trời sinh cẩn trọng, cảm thấy mùi máu tươi quỷ dị liền lập tức lùi lại một chút.

Bàn Tử trực tiếp chửi thề: "Mẹ kiếp, canh mấy trăm năm à?

Mùi vị sao mà kinh thế.” Ánh mắt Hồ Ba Nhất lộ ra vẻ suy tư, chỉ nhìn vẻ mặt thì hiển nhiên không hiểu chuyện gì đã xảy ra với máu.

Chỉ có Chu Du biết, những thứ này vì Âm Khí mà sinh ra biến hóa, hay nói cách khác: quỷ!

Chu Du liếc nhìn gã hán tử kia, lạnh giọng nói: “Khi khai quật cũng không xem mang gì về, quên tổ huấn của Thổ Phu Tử rồi sao?” Tuy mỗi gia phái đều có tổ huấn khác nhau, nhưng đều có năng lực biện biệt nhất định.

Ngay cả Phát Khâu Thiên Quan trăm vô cấm kỵ và Tá Lĩnh, Bàn Sơn mạnh mẽ cũng sẽ không mang đồ bẩn thỉu ra ngoài.

Không phải Chu Du lắm chuyện, máu tươi quỷ dị lộ ra từ trong cái bọc này không hề tầm thường.

Những thứ bị nhiễm Âm Khí thông thường nhiều nhất cũng chỉ khiến người ta sinh bệnh nặng, nhưng thứ này có thể giết người.

Nếu không phải ở đây, ba người Đại Kim Nha chưa chắc đã không bị máu tươi mê hoặc!

Chu Du kéo cái bọc ra, trong bọc có một cái bình gốm lật úp, bình gốm tuy tinh xảo, nhưng bình gốm lại là thứ không đáng tiền nhất trong thời cổ đại.

Thấy vậy, Chu Du hiểu ra, Thổ Phu Tử sợ bị như lão Hồ nửa đường xuất gia, căn bản không có tổ huấn, cũng không biết đồ trong bình gốm không đáng tiền.

Lúc này trong bình từ lại chứa đầy máu tươi đỏ thẫm!

Nên sự tinh xảo của nó ngược lại bị nhiễm khiến nó càng thêm tà dị.

“Bình quỷ sao?” Đại Kim Nha liếc nhìn cái bình gốm, lập tức kinh

hô một tiếng.

Từng nghe người ta kể, có một số cổ nhân tâm địa độc ác, ngay cả người thân cũng không buông tha.

Sau khi chết, họ rút hết máu tươi của thi thể cất vào trong bình, thi thể được hỏa táng, tro cốt chìm xuống đáy bình, để phòng trộm mộ quấy phá.

Họ không chọn những bình từ lộng lẫy dễ gây chú ý, mà chọn bình gốm, bình gốm và quan quách nghi trủng không ở cùng một chỗ.

Nơi càng nguy hiểm càng an toàn, bình gốm cũng thường chọn một vị trí cực âm tốt.

Hiển nhiên, cái bình gốm đầy máu tươi đỏ thẫm trước mắt này, không biết là cổ nhân tâm địa độc ác nào đã làm ra.

Chỉ là, cổ nhân này cũng không ngờ, phí hết tâm tư làm ra bình quỷ.

Kết quả lại gặp phải một Thổ Phu Tử không giữ quy tắc, không động đến quan tài, lại mang cái bình ra ngoài!

Cũng là âm sai dương thác, nếu không một vật chí âm chí tà như vậy, căn bản không thể xuất hiện bên ngoài mộ huyệt.

Nhìn Âm Khí có thể che khuất ánh sáng mặt trời trên đó, không khó để tưởng tượng mức độ tà ác!

Chương 220

Chu Du không khỏi có chút may mắn, may mắn là vừa từ Tần Lĩnh về đã tụ họp với Đại Kim Nha.

Nếu không có tôi ở đây, chuyện lần này sẽ lớn chuyện, không chừng đều có thể phải thu thi rồi.

Đương nhiên lão Hồ và Bàn Tử chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện, dù sao hai người họ đã ăn gan Kỳ Lân, tà vật thông thường thật sự không thể làm hại hai người họ.

Người đang ôm cái bình đang ngẩn ngơ, hai tay thay phiên vỗ vào người mình, lực đạo càng lúc càng mạnh, dường như cảm thấy cơ thể mình không sạch sẽ.

Đôi mắt nhỏ ban đầu tham lam xảo trá, cũng dần dần biến thành đỏ tươi hung dữ, trông không giống người thường.

"Vỗ không hết sao?

Nhiều máu thế này ghê tởm chết đi được!" Vừa vỗ vào người mình, vừa khinh bỉ nhìn, dường như cảm thấy trên người mình bẩn thỉu.

Đúng lúc đó, ánh mắt người đó quét về con dao gọt hoa quả trên bàn, đôi mắt đỏ tươi lóe lên, nhanh chóng bước tới cầm con dao nhỏ định rạch vào cánh tay mình.

Bàn Tử lập tức quát lớn: "Làm gì vậy?

Mau đặt dao xuống!" Tuy thấy người đó có vấn đề, nhưng không biết độ sâu cạn của cái bình quỷ này, Bàn Tử vốn lỗ mãng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hồ Ba Nhất trực tiếp từ bên cạnh cầm lấy cây chổi quét nhà, vụt

vào tay người đó, trực tiếp làm rơi con dao gọt hoa quả trên tay.

Người đó đau đớn ôm lấy tay, ánh mắt có vài khoảnh khắc tỉnh táo.

Nhưng khi cúi đầu nhìn cái bình quỷ trên đất, khoảnh khắc vừa tỉnh táo đó, liền lại rơi vào trạng thái quỷ dị.

Cũng chính lúc đó, một tiếng cười the thé từ trong bình vang lên.

Âm thanh the thé chói tai, dường như có thể xuyên thủng màng nhĩ, xuyên thủng tâm trí con người.

Bàn Tử, Hồ Ba Nhất và Đại Kim Nha đồng thời bịt tai lùi lại một bước, nhìn về phía bình quỷ có chút cảnh giác và kinh sợ.

"Kẹt kẹt kẹt, chết, đều phải chết." Vì cái bình bị Chu Du đánh lật, nên tất cả máu tươi trong bình đều bao trùm lấy Chu Du.

Nháy mắt, cả căn phòng dường như chìm vào luyện ngục, khắp nơi máu tươi cuồn cuộn.

"Kẹt kẹt, chết!

Đều đi chết đi!" Huyết khí nồng đậm tụ tập lại một chỗ, bao bọc Chu Du bên trong.

Bàn Tử quát lớn một tiếng "Lão Chu", định xông lên giúp, nhưng lại bị Hồ Ba Nhất kéo lại phía sau.

"Đừng xông lên gây vướng tay vướng chân!" Hồ Ba Nhất cẩn thận nhìn máu tươi bao bọc Chu Du, ánh mắt lấp lánh, hiển nhiên đang suy tư.

Bị Hồ Ba Nhất nói vậy, Bàn Tử cũng có chút sợ hãi.

Thực lực của Chu Du ai cũng rõ, một cái bình quỷ nhỏ bé đối với Chu Du không phải là vấn đề lớn.

Nhưng nếu xông lên, ngược lại sẽ gây phiền phức cho Chu Du, khiến Chu Du vì đó mà bị trói buộc tay chân.

"Kẹt kẹt, chết!

Đều cho ta chết!" Bình quỷ dường như đã nhận ra Chu Du, toàn bộ Âm Tà Chi Khí đều tụ tập quanh Chu Du, trực tiếp nhấn chìm tôi.

Từ trong bình quỷ, máu tươi không ngừng tuôn ra, xông về phía Chu Du.

Nhìn thấy màn chắn máu bao quanh Chu Du, máu tươi tụ tập quanh người, xông vào cơ thể, dường như muốn đoạt xá, Bàn Tử lại kinh hãi trong lòng.

"Không cần lo lắng, máu của Chu Du có tác dụng tịch tà, hơn nữa còn có những thủ đoạn kia, chỉ riêng hiệu quả của Huyết Mạch cũng đủ để cậu ấy đứng vững ở vị trí bất bại trước tà vật.

Nhìn Mê Huyễn Chi Thuật mà cái Thổ Phu Tử kia mắc phải, đừng nói Chu Du, ngay cả tôi cũng có thể không bị ảnh hưởng, chứng tỏ Âm Tà Chi Lực cũng không mạnh.

Nếu là Âm Tà Chi Vật muốn đấu với vật chết, không thì có thể sẽ chiêu dụ cái quái vật Chu Du này." Nghe Hồ Ba Nhất giải thích, Bàn Tử và Đại Kim Nha chợt hiểu ra, đồng thời yên tâm.

Đại Kim Nha nhe răng cười một tiếng, chờ Chu Du xử lý xong cái bình quỷ này, đối với việc kinh doanh một chút ảnh hưởng cũng không có, máu tươi trong nhà thì sao, rửa sạch là được.

Không còn Âm Tà Khí, máu cũng là máu bình thường.

"Chết!

Đều cho ta chết!" Dường như nhận ra không thể tiếp cận Chu Du, khí hung lệ của bình quỷ lại tăng vọt, máu dịch tức thì từ đỏ thẫm

chuyển sang xanh đậm.

Mùi hôi thối nồng nặc lập tức lan tỏa khắp căn phòng, Hồ Ba Nhất, Bàn Tử đồng thời bịt mũi nhíu chặt mày, Thổ Phu Tử và Đại Kim Nha thì bắt đầu nôn khan.

Thấy tình huống này, Chu Du không do dự nữa, trực tiếp vung tay lật ra Phát Khâu Ấn.

Tuy Lôi Điện cũng có thể dễ dàng giết chết tà vật, nhưng dù sao tôi cũng chưa có Thần Văn, bây giờ dùng Lôi Điện tiêu hao toàn bộ Linh Lực.

Ngay khi Phát Khâu Thiên Quan Ấn xuất hiện, máu tươi lập tức bay ngược, nháy mắt biến mất trong bình, hiển nhiên Phát Khâu Thiên Quan Ấn khiến bình quỷ cảm thấy kinh sợ.

Giây tiếp theo, Chu Du trực tiếp đặt Phát Khâu Ấn lên cái bình, tuy nhiên không biết liệu cái bình không phải là chủ thể hay không, trong tích tắc, quỷ quái vậy mà không bị tiêu diệt trực tiếp.

Phát ra tiếng thét chói tai.

Trong tích tắc, Thổ Phu Tử và Đại Kim Nha khó chịu đến cực điểm.

Chương 221

Chu Du thấy vậy, khẽ nhíu mày, một cước đá ra, cái bình ầm ầm vỡ nát.

Giây tiếp theo Phát Khâu Ấn trực tiếp đè lên vũng máu đỏ thẫm kia, trong tích tắc vũng máu lập tức bốc lên một trận khói xanh, vũng máu kia trực tiếp như bị bốc hơi.

Tiếng thét the thé đột ngột ngừng lại, cảnh tượng quái dị trong phòng hoàn toàn biến mất, Thổ Phu Tử vừa rồi còn chìm trong mê hoặc, cũng từ trong mê hoặc tỉnh táo lại.

Nhìn quanh một lượt, khi nhìn thấy cái bình quỷ vỡ nát, lập tức kinh hãi lùi lại một bước, dường như nhìn thấy vật thể đáng sợ.

"Không cần sợ, đã loại bỏ rồi." Chu Du nói với Thổ Phu Tử, sau đó nhướng mày, hỏi: "Tôi đã cứu mạng ngươi, làm báo đáp, không nên nói cho tôi vài điều sao?" Hồ Ba Nhất, Đại Kim Nha, Bàn Tử cũng đặt ánh mắt lên Thổ Phu Tử, chờ đợi câu trả lời của hắn.

Cái bình quỷ này tà dị, nếu là người bình thường căn bản không có năng lực chống đỡ.

Nơi có thể khai quật ra cái bình quỷ đáng sợ như vậy, hiển nhiên là một hung địa.

Nghề đạo mộ, hung địa cũng là đại phúc chi địa, nếu bình quỷ chỉ là cấp tiểu đầu mục, vậy bên trong nhất định có vô số bảo vật đang chờ đợi được khai quật.

Cái Thổ Phu Tử này rõ ràng là một tân thủ không hiểu quy tắc, nếu không cũng sẽ không mang đồ Âm Tà như vậy ra ngoài.

Như vậy, mấy người bạn của hắn chắc chắn cũng không khá hơn

là bao.

Nếu là đại hung chi địa, với năng lực của hắn e rằng cũng chỉ có thể loanh quanh ở vành ngoài.

Nếu không phải đại hung chi địa, vậy thì không có giá trị thăm dò.

Nếu vành ngoài đã có cái bình quỷ đáng sợ như vậy, khó mà tưởng tượng ở bên trong của nơi đó, rốt cuộc ẩn chứa bí mật kinh thiên động địa như thế nào!

"Tôi… tôi…" Thổ Phu Tử nhìn quanh một lượt, thấy bốn người không có ý lùi bước chút nào, cuối cùng cũng không kiên trì được nữa.

"Tôi thực ra, đã vào Lâu Lan.

Lúc đó tôi cùng bốn người, tình cờ phát hiện vị trí của Lâu Lan, do dự rất lâu mới quyết định vào thám hiểm." Nói đến đây, Thổ Phu Tử dừng lại một chút, sợ hãi tiếp tục nói: "Tôi đã đến Lâu Lan thực sự, cái nơi chưa từng bị phát hiện, một nơi đã bị chôn vùi trên nghìn năm." "Nơi đó dường như chỉ xuất hiện vào mùa gió, thành quách và kiến trúc dài hàng dặm cơ bản không bị phá hủy quá nghiêm trọng." "Nhưng dù tôi đã chuẩn bị kỹ lưỡng, nhưng lại không ngờ Lâu Lan đáng sợ đến vậy, tôi còn chưa xuống mộ, đã chạm trán với một loại quái thú.

Con quái thú đó sức mạnh vô cùng, hành động nhanh nhẹn, giống như một con thằn lằn đột biến, nhưng lại cực kỳ hung tàn.

Vừa mới tiếp xúc, một người trong chúng tôi đã chết." "Trong lúc hoảng sợ bỏ chạy, tôi nhìn thấy trên những ngôi nhà trước cổng đều treo một cái bình, trên cái bình phủ một tấm vải đỏ." "Lúc đó, tôi nghĩ đã tổn thất một người, thì cũng phải đền bù cho người nhà một chút, dù sao tôi cũng vì cuộc sống mà bị buộc phải làm những việc này, trong nhà còn có một đứa trẻ đang chờ.

Tôi cũng không trực tiếp giật cái bình xuống rồi quay người chạy." "Còn về người anh em duy nhất đi cùng tôi, bây giờ cũng không biết vì sao, đột nhiên thần trí không tỉnh táo!" "Lần đó tôi bán bình quỷ này, kiếm tiền chữa bệnh cho hắn.

Phần còn lại đưa cho gia đình người đã mất, chuyến đi Lâu Lan đó, anh em chúng tôi chỉ còn lại một mình tôi!" Vừa nói, Thổ Phu Tử nước mắt tuôn rơi, đau thương tột độ.

Nghe lời Thổ Phu Tử nói, Hồ Ba Nhất lập tức nắm bắt được trọng điểm.

Anh ta trực tiếp hỏi: "Đi Lâu Lan?

Một nơi không bị phát hiện, một Lâu Lan bị chôn vùi hơn ngàn năm?" Thổ Phu Tử gật đầu, có chút kinh ngạc nhìn Hồ Ba Nhất nói: "Tôi thật sự không nói dối đâu, cái anh em đang hôn mê, thầy giáo lịch sử ấy, rất am hiểu những thứ lịch sử, chuyện Lâu Lan cổ thành là do anh ấy vô tình phát hiện một cuốn bạch thư cổ mà kể cho tôi!" Hồ Ba Nhất vuốt cằm, sau đó gật đầu.

Anh ta đánh giá Thổ Phu Tử từ trên xuống dưới, mãi đến khi Thổ Phu Tử thấy chột dạ không hiểu sao, mới tin là Thổ Phu Tử không nói dối.

Những lời của Thổ Phu Tử thật sự khiến Hồ Ba Nhất mở rộng tầm mắt.

Dù đã kiến đa thức quảng, nhưng anh ta chưa từng nghe nói có một Lâu Lan khác bị chôn vùi hơn ngàn năm nằm bên ngoài Lâu Lan (mà họ biết)!

Vì vậy, Hồ Ba Nhất muốn điều tra rõ ngọn ngành chuyện này!

Vậy cái 'khí phù' mà Chu Du nói hẳn là ở cái Lâu Lan này rồi?

Chuyện này bây giờ không tiện nói, lát nữa mọi người đi rồi, hãy

hỏi Chu Du.

Thế là Hồ Ba Nhất lại hỏi: "Lâu Lan chỉ xuất hiện vào mùa gió?

Chuyện gì thế?" Nghe hỏi, Thổ Phu Tử với vẻ mặt càng thêm kinh sợ nói: "...Cái anh em đang hôn mê đó, là người đã tra cứu cổ tịch mà tìm được thông tin này!

Ban đầu tôi chỉ ôm thái độ thử vận may, không ngờ lại thực sự phát hiện ra Lâu Lan cổ thành!

Càng không ngờ, Lâu Lan cổ thành lại đáng sợ đến vậy!" Nhắc đến Lâu Lan cổ thành, Thổ Phu Tử rõ ràng vô cùng sợ hãi, ánh mắt lướt qua lướt lại, hiển nhiên nhớ lại sự kinh hoàng bên trong.

Điều anh ta sợ hãi không phải Hồ Ba Nhất, mà là Lâu Lan đã mang đến cho anh ta những ký ức ác mộng.

Thấy Hồ Ba Nhất đang đặt câu hỏi, Chu Du và những người khác cũng không lên tiếng.

Hồ Ba Nhất suy nghĩ cẩn thận, phàm là chuyện gì cũng có thể đào sâu hỏi đến tận gốc rễ để nắm bắt trọng điểm, nên để anh ta hỏi Thổ Phu Tử là thích hợp nhất. "Nếu đã vậy, anh mang bạn của mình đến đây, tôi sẽ giúp chữa trị!

Bởi vì có một số chuyện, hỏi anh sẽ không ra đâu." Hồ Ba Nhất nói với giọng khàn khàn, nghe vào tai Thổ Phu Tử lại khiến anh ta chợt sững người, sau đó hỏi: "Anh có thể cứu anh em tôi sao?" Hồ Ba Nhất gật đầu nói: "Mau đi mang anh ta đến đây, nếu lát nữa tôi đổi ý, sẽ không tìm được người nào có thể cứu anh ta nữa đâu!" Hiển nhiên lúc này lời của Hồ Ba Nhất khiến anh ta hơi không dám tin, bác sĩ ư?

Trông cũng không giống lắm nhỉ?

Khoan đã, đồ dơ bẩn (tà khí)?

Thấy anh em mình có hy vọng sống, Thổ Phu Tử mừng rỡ, không nói hai lời, trực tiếp cáo từ mấy người rồi chạy biến đi như một cơn gió.

Sau khi Thổ Phu Tử đi, Bàn Tử và Đại Kim Nha mới hỏi Hồ Ba Nhất: "Vừa nãy anh hỏi những chuyện đó, có cách gì không?" Chu Du cũng đặt ánh mắt lên Hồ Ba Nhất, muốn nghe ý kiến của anh ta.

Hồ Ba Nhất chỉ dùng một câu đơn giản để trả lời câu hỏi của họ.

Chương 222

"Lão Chu, cái 'khí phù' của anh liệu có ở cái Lâu Lan thật sự này không?

Không biết tại sao, tôi luôn cảm thấy cái này mới có khả năng là Lâu Lan thật sự." Chu Du cũng nghĩ vậy, nhưng nghe lời đó liền trầm ngâm, rồi gật đầu. "Tôi thấy có khả năng, nhưng nếu mùa gió trùng với mùa gió sa mạc Taklamakan, vậy thì tôi có thể sẽ phải đối mặt với lựa chọn." Hồ Ba Nhất nghe vậy gật đầu, giải thích: "Sở dĩ tôi muốn hỏi cụ thể thời gian đại phong thiên là vì để xác định thời gian Lâu Lan cổ thành có thể mở ra!

Nếu thật sự trùng với thời gian của Tinh Tuyệt, vậy tôi cũng chỉ có thể tạm thời bỏ qua Lâu Lan!

Ngoài ra, tôi cứu đồng đội cũng là để tìm nguyên nhân tinh thần thất thường của anh ta, như vậy cũng có thể dự đoán trước một mối nguy hiểm.

Dù sao người phát hiện ra Lâu Lan, có lẽ cũng có manh mối quan trọng không chừng." Bàn Tử chợt vỡ lẽ, vỗ ngực nói: "Lát nữa bạn anh ấy đến rồi, tôi phụ trách đánh thức!

Anh Hồ phụ trách hỏi chuyện, sau đó, đợi mọi thứ rõ ràng rồi chúng ta sẽ khởi hành!" Đại Kim Nha 'hắc hắc' cười mấy tiếng, không nói gì thêm.

Anh ta là chủ ngồi câu cá, việc khởi hành của anh ta chẳng liên quan gì đến việc khởi hành của ba người Chu Du.

Hồ Ba Nhất và Bàn Tử đặt ánh mắt lên Chu Du, Chu Du trực tiếp vẫy tay: "Tôi không có ý kiến.

Lâu Lan cổ thành vốn là mục tiêu tiếp theo của chúng ta, cứ hỏi rõ tình hình cụ thể trước, rồi tôi sẽ xác định chuẩn bị trang bị!

Và hướng xuất phát!" Thảo luận xong, không lâu sau, Thổ Phu Tử mang bạn mình trở về.

Người bạn ấy bị trói trên xe đẩy, trông khoảng 30 tuổi, nhưng thân hình khô héo đến đáng sợ, cứ như thể có thể chết bất cứ lúc nào.

Chu Du có thể thấy trên người anh ta bao quanh khí âm, có vẻ những khí âm này đã hành hạ anh ta đến nông nỗi này.

Người đó ánh mắt đờ đẫn nhìn chằm chằm về phía trước, hai tay cũng biến dạng một cách bất thường, miệng dường như không ngừng lẩm bẩm, nhưng lại không nghe rõ.

Đại Kim Nha bảo Thổ Phu Tử trực tiếp kéo thầy giáo lịch sử vào trong nhà, Bàn Tử từ trong nhà lấy ra một cái bát, nhỏ hai giọt máu của mình, hòa với nước rồi đổ vào miệng thầy giáo lịch sử.

Lập tức, máu của Bàn Tử, người đã ăn huyết Kỳ Lân, phát huy tác dụng trong cơ thể thầy giáo lịch sử.

Cơ thể anh ta dần dần chuyển sang màu đỏ, rồi trực tiếp há miệng gầm lên như dã thú.

Nhưng chỉ lát sau, anh ta liền trở lại bình thường, vô lực nằm trên xe đẩy, ánh mắt thì dần dần khôi phục vài phần thần sắc.

Dường như muốn cử động, nhưng vừa động tay liền phát hiện mình bị trói trên xe, thế là anh ta nhìn xung quanh, ánh mắt lướt qua từng người Chu Du.

Khi nhìn thấy Thổ Phu Tử, ánh mắt anh ta rõ ràng sáng lên. "Vương Đại Trụ, anh trói tôi à?

Mau giúp tôi cởi trói!

Vừa nãy mơ mệt chết tôi rồi, tôi đã ngủ bao lâu rồi?" Nghe người đó vừa mới nằm mơ, mắt Hồ Ba Nhất lập tức sáng lên, anh ta vội vàng đi đến trước mặt thầy giáo lịch sử, vượt qua Thổ Phu Tử. "Vừa nãy anh nằm mơ sao?" Hồ Ba Nhất hỏi: "Mơ thấy gì vậy?" Thầy giáo lịch sử nhíu mày, hiển nhiên không muốn nói cho Hồ Ba Nhất.

Nhưng lúc này, Thổ Phu Tử vòng qua Hồ Ba Nhất đi đến trước mặt thầy giáo lịch sử, nói: "Anh có thể nói cho các ân nhân biết được, họ đã cứu anh đó!

Nếu không, bốn anh em chúng ta sẽ đều bỏ mạng ở Lâu Lan rồi!" "Anh... anh đã nói chuyện Lâu Lan cổ thành cho họ rồi sao?" Thầy giáo lịch sử rõ ràng run lên, sau đó nhìn Chu Du và những người khác, trong mắt đầy cảnh giác. "Tôi vừa nãy chỉ nằm một giấc mơ bình thường, không có gì đặc biệt cả!

Nếu không có chuyện gì, tôi và Vương Đại Trụ xin về trước!

Vương Đại Trụ, chúng ta đi!" Thầy giáo lịch sử mở miệng ra lệnh cho Thổ Phu Tử, khiến Thổ Phu Tử lập tức vô cùng khó xử.

Thổ Phu Tử nhìn Chu Du và những người khác một cái đầy áy náy, rồi đi đến trước mặt thầy giáo lịch sử, giọng nói ngưng trọng. "Thiết Quân, anh biết mọi chuyện rồi, hãy nói cho các vị ân nhân này đi!

Chẳng lẽ, anh không muốn cứu em gái mình nữa sao?" Nghe Thổ Phu Tử nhắc đến em gái, thầy giáo lịch sử tên Thiết Quân lập tức cắn chặt răng, sau đó hung ác trừng mắt nhìn Thổ Phu Tử. "Anh... anh còn nói chuyện của em gái tôi nữa sao?" Nói xong, ánh mắt thầy giáo lịch sử lướt qua Chu Du, Hồ Ba Nhất và hai người còn lại, lộ ra vẻ nguy hiểm.

Thấy thầy giáo lịch sử bất kính với Chu Du và mọi người, Thổ Phu Tử vội vàng chắn trước mặt, giải thích với mấy người họ. "Bốn

vị ân nhân, xin đừng giận!

Thiết Quân bình thường không như vậy đâu, chỉ là liên quan đến chuyện em gái thì anh ấy sẽ hơi kích động!" Nói xong, Thổ Phu Tử vội vàng quay đầu, vẻ mặt ngưng trọng nói với thầy giáo lịch sử: "Anh hãy nhìn đi, trước đó anh đã bị trúng tà!

Nếu không phải bốn vị ân nhân này cứu, anh căn bản không sống được bao lâu nữa đâu!

Anh... chẳng lẽ anh quên tình trạng của em gái mình rồi sao?

Tình trạng của em ấy, còn nghiêm trọng hơn anh đó!" Nghe lời Thổ Phu Tử nói, thầy giáo lịch sử lập tức cúi đầu nhìn mình.

Rồi ánh mắt co rút lại, vẻ mặt không thể tin nổi.

Chương 223

"Làm sao có thể?

Tôi chỉ ngủ một giấc, sao có thể biến thành bộ dạng này?!" Thổ Phu Tử lắc đầu nói: "Thiết Quân, dù sao tôi cũng chỉ là kẻ nửa đường xuất gia, nhưng bốn vị trước mặt đây mới là cao thủ thật sự, những chuyện tôi không biết, có lẽ họ sẽ biết!" Nói xong, Thổ Phu Tử ghé đầu gần thầy giáo lịch sử, hạ thấp giọng nói: "Chẳng lẽ anh quên, mục đích thực sự của tôi khi đến Lâu Lan cổ thành là gì sao?" Trong khoảnh khắc, thầy giáo lịch sử rơi vào im lặng.

Đúng vậy, người khác đến Lâu Lan cổ thành là do anh ta khuyến khích.

Nhưng mục đích đến Lâu Lan cổ thành lại là để cứu em gái anh ta!

Em gái anh ta, từ sau khi đi qua Lâu Lan cổ thành một lần, mang về một cuốn bạch thư cổ, rồi rơi vào trạng thái hôn mê, liền không tỉnh lại nữa.

Điều kỳ lạ là, mặc dù hôn mê không ăn không uống, nhưng em gái anh ta vẫn có thể duy trì dáng vẻ trước khi hôn mê.

Không như thầy giáo lịch sử, toàn thân khô héo như đá khô.

Thầy giáo lịch sử trầm mặc một lúc, rồi thở dài một tiếng, nói với Thổ Phu Tử: "Anh tránh ra đi, tôi có chuyện muốn nói với các ân nhân!" Thổ Phu Tử mừng rỡ, vội vàng tránh khỏi trước mặt thầy giáo lịch sử, thầy giáo lịch sử nhìn về phía Hồ Ba Nhất đang đứng gần nhất, có vẻ hơi do dự.

Hồ Ba Nhất khoanh tay, lạnh lùng nhìn thầy giáo lịch sử, mở miệng nói: "Vừa nãy Thổ Phu Tử nói chuyện với anh, tôi đã nghe

thấy.

Em gái anh gặp chuyện chẳng lành, tôi có thể giúp.

Nhưng với điều kiện, anh phải kể toàn bộ mọi chuyện liên quan đến Lâu Lan cổ thành cho tôi một cách đầy đủ và chi tiết!

Tôi sẽ dựa vào sự thật của câu chuyện để phán đoán rốt cuộc có nên cứu em gái anh hay không." Thầy giáo lịch sử hít sâu một hơi, nhìn Hồ Ba Nhất và những người phía sau, trong mắt họ không hề có vẻ đùa giỡn.

Anh ta mới hạ quyết tâm. "Các vị ân nhân, tôi tin các vị!

Nếu đã hứa cứu em gái tôi, vậy tôi sẽ kể hết tất cả những gì tôi biết!" "Em gái tôi và bạn của cô ấy trên đường về nhà sau một chuyến du lịch, đi qua một vùng hoang mạc, ở đó đã nhặt được một cuốn bạch thư màu vàng, mang về nhà sau đó cả người liền xảy ra biến đổi." "Em gái tôi vốn không thích trang điểm, đột nhiên lại thích soi gương trang điểm, kiểu trang điểm cũng theo phong cách cổ xưa.

Tôi thấy hành vi của em ấy khá kỳ lạ, liền lén lút quan sát." "Sau đó tôi lờ mờ nghe thấy em ấy thường lặp lại tám chữ, nhưng lại nghe không rõ.

Rồi sau đó, khoảng nửa tháng, em gái tôi liền mặc cổ trang mà rơi vào giấc ngủ sâu, vẫn không hề tỉnh lại.

Nhưng dù trong giấc ngủ sâu, em ấy lại dường như không hề hao mòn gì cả, trên người không có một chút biến đổi nào!" "Để em gái có thể tỉnh lại, tôi tìm cuốn bạch thư kia, tôi cảm thấy mọi chuyện có lẽ đều do cuốn bạch thư này mà ra!

Bởi vì tôi am hiểu lịch sử, tôi đã phát hiện ra ghi chép về một tòa cổ thành trên cuốn bạch thư." "Qua một thời gian dài tra cứu và đối chiếu, cuối cùng tôi phán đoán, tòa cổ thành đó có lẽ mới là Lâu Lan

cổ thành thật sự!

Lâu Lan cổ thành mà thế giới bên ngoài phát hiện, không thể nào là do những người Lâu Lan chạy trốn mà xây dựng lại được." "Sau đó, tôi đã tìm Vương Đại Trụ và vài người, cùng nhau đến Lâu Lan, hy vọng có thể tìm ra phương pháp chữa trị cho em gái.

Ban đầu chỉ định thử vận may, không ngờ những gì ghi trong bạch thư là thật!

Tôi thực sự đã nhìn thấy Lâu Lan cổ thành." "Tôi dựa vào thông tin trong bạch thư, nhưng chỉ có thể đi sâu vào rìa ngoài cùng của cổ thành!

Bị một tấm bia đá chặn lại!" "Bia đá?" "Đúng, một tấm bia đá không chữ, có những hoa văn kỳ lạ, tôi chỉ nhìn thêm hai cái liền rơi vào ảo giác." "Những chuyện sau đó các vị cũng đã biết, ngay cả rìa ngoài cùng của Lâu Lan cổ thành cũng đã chặn tôi hoàn toàn bên ngoài.

Tôi và Đại Trụ nếu không gặp được bốn vị cao nhân, e rằng sớm muộn gì cũng phải gặp hai anh em kia dưới lòng đất rồi." Lý Thiết Quân trầm ngâm một lát, rồi trong mắt lóe lên vẻ do dự và điên cuồng.

Anh ta ngẩng đầu nhìn Hồ Ba Nhất, rồi lại liếc qua Chu Du, Bàn Tử, Đại Kim Nha ba người, Lý Thiết Quân nghiêm túc nói: "Bốn vị ân nhân, chuyện tôi sắp nói có lẽ sẽ khiến các vị cảm thấy hơi khó chấp nhận.

Nhưng tôi xin thề bằng danh dự của em gái tôi, những gì tôi sắp nói đều là sự thật!" "Ở Lâu Lan cổ thành, tôi đã nghe thấy điều khiến tôi lạnh đến tận xương tủy, cũng là tám chữ mà em gái tôi cứ lặp đi lặp lại trong miệng!" Hồ Ba Nhất nghe vậy sững người, mở miệng hỏi: "Tám chữ đó là gì?" "Thiên Phát Sát Cơ, Vĩnh Trấn Lâu Lan!" "Thiên Phát Sát Cơ, Vĩnh Trấn Lâu Lan?" Chu Du lặp lại một câu, chỉ cảm thấy trong lòng đột nhiên rúng động, dường như đã chạm vào

một bí mật không thể nói ra.

Bốn người kia thì không hề phản ứng, riêng Vương Bàn Tử mở miệng nói: "Thiên Phát Sát Cơ, Vĩnh Trấn Lâu Lan?

Không phải khẩu khí có hơi lớn rồi sao?

Bàn gia tôi cũng không phải người chưa từng trải sự đời, nhưng khẩu khí lớn đến vậy thì lần đầu tiên thấy đấy." Hồ Ba Nhất nghe vậy cười cười: "Người xưa mà, ai mà không 'trời ơi đất hỡi' một tí, cứ tùy tiện làm ra chút chuyện là khoa trương lên một phen sự thật, nói thế này nói thế kia cho hay." Chu Du nghe vậy thì lắc đầu, anh không cho rằng sự rúng động trong lòng vừa nãy là tự nhiên mà có.

Đại Kim Nha tâm tư kín đáo, dường như phát hiện Chu Du có điều bất thường, lo lắng hỏi: "Chu gia, anh không sao chứ?" Chu Du lắc đầu với Đại Kim Nha: "Không sao!" Rồi mới hỏi Lý Thiết Quân: "Tám chữ 'Thiên Phát Sát Cơ, Vĩnh Trấn Lâu Lan' đó, vẫn luôn vang vọng trong giấc mơ của anh sao?" Lý Thiết Quân gật đầu, rồi dường như nhớ lại cảnh tượng quỷ dị trong giấc mơ, sắc mặt lại trở nên hơi tái nhợt. "Kể cho tôi nghe chuyện trong giấc mơ của anh đi!?" Lý Thiết Quân nghe vậy gật đầu rồi tiếp tục kể: "Tòa cổ thành bị chôn vùi ngàn năm đó, kiến trúc trong thành có đủ mọi thứ, nhìn từ bên ngoài vàng son lộng lẫy, dường như rộng lớn vô biên." "Nhưng điều quỷ dị là, tòa cổ thành này không chỉ bị chôn vùi dưới lòng đất, mà dưới cổ thành còn có một địa cung.

Trong địa cung càng thêm quỷ dị dị thường, thân đá núi ngoại trừ hơi lạnh ra thì không có biến hóa lớn.

Bề ngoài nhìn, tất cả mọi thứ của cổ thành đều bị chôn vùi trong cát vàng mà thôi, ban đầu tôi cũng nghĩ vậy." "Nhưng khi tôi tiến vào địa cung, lại nhìn thấy vô số tượng băng.

Những tượng băng này đều là người, là những người sống.

Có người đang đi trên đường lớn, có người đang nói chuyện, đằng xa có thể nhìn thấy những đứa trẻ đang nhảy nhót, nhưng, tất cả những người này đều bị đóng băng trong trạng thái bình thường nhất, dường như không cảm thấy bất kỳ đau đớn nào, bị đóng băng hoàn toàn!" "Tôi thực sự không hiểu, rốt cuộc là sức mạnh gì, có thể trong khoảnh khắc đóng băng hoàn toàn tất cả mọi người trong Lâu Lan cổ thành!

Mà cổ thành lại không hề bị ảnh hưởng một chút nào.

Có lẽ, tám chữ 'Thiên Phát Sát Cơ, Vĩnh Trấn Lâu Lan' mới có thể giải thích được bí mật trong đó!

Có lẽ sự diệt vong của Lâu Lan thật sự đã chọc giận thần linh, giáng xuống thần phạt." Câu chuyện của Lý Thiết Quân tuy kể không hay, nhưng vẫn hấp dẫn mọi người, đến mức không ai nói một lời.

Lý Thiết Quân dừng lại một chút, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Dường như đã nhớ ra điều gì đó khủng khiếp hơn, khóe miệng mấp máy mà mãi không dám mở lời.

Thấy vậy, Chu Du bước tới một bước, tiện tay cắt đứt sợi dây trói thầy giáo lịch sử, lập tức khiến anh ta thả lỏng hơn một chút. "Yên tâm đi, ở gần tôi không có bất kỳ tà mị nào có thể làm hại anh!

Anh...

Chương 224

cứ mạnh dạn mà nói!" Hồ Ba Nhất kịp thời mở miệng, tiếp thêm niềm tin cho Lý Thiết Quân để anh ta tiếp tục kể.

Hít sâu một hơi, Lý Thiết Quân tiếp tục kể: "Trong giấc mơ của tôi, tôi men theo con đường của Lâu Lan cổ thành, từng bước tiến về phía trước.

Mọi thứ xung quanh cứ như một thành phố không người đầy tượng điêu khắc!" "Khi tôi đang tự hỏi, tại sao lại có cảnh tượng như vậy, tôi cảm thấy có một lực hút đáng sợ trực tiếp hút ý thức của tôi vào cung điện sâu nhất.

Sau đó, thẳng xuống đáy đất sâu thẳm." "Một đoạn đường dài dằng dặc, theo ý thức của tôi càng hạ xuống sâu hơn, khi đến nơi sâu nhất dưới lòng đất, một cung điện kín mít.

Mọi thứ, đều khác hẳn!" Nói xong, Lý Thiết Quân hít sâu mấy hơi, ôm lấy vai mình, thân thể run rẩy, hiển nhiên sợ hãi không thôi.

Hồ Ba Nhất bảo Bàn Tử đi lấy một bát nước nóng về, lại nhỏ thêm một giọt máu cho Lý Thiết Quân uống.

Lát sau, dường như cái lạnh đã bị xua tan, nỗi sợ hãi của Lý Thiết Quân cũng giảm đi không ít, cuối cùng anh ta cũng dám kể tiếp. "Tiếp theo, chính là nơi đáng sợ nhất ở Lâu Lan cổ thành!

Thật lòng mà nói, tôi cảm thấy đối mặt với cái chết, tôi còn không sợ hãi đến thế!" Lý Thiết Quân vẻ mặt kinh hãi, cứ như thể đã nhìn thấy điều gì đó kinh hoàng tột độ. "Khi ý thức của tôi chạm vào cung điện kín mít đó, đột nhiên cảm thấy một tia nóng bỏng.

Sau đó, cả người tôi bị hút vào trong cung điện!

Nhưng cung điện đó, lại không giống cảnh tượng bên ngoài!" "Bên ngoài Lâu Lan khắp nơi là cát vàng cháy bỏng, nhưng trong địa cung lại lạnh lẽo âm u.

Nhưng trong cung điện bí mật đó, lại tràn ngập băng huyền, như một hang băng, chỉ riêng khí lạnh lưu động đã như có thể đóng băng cả linh hồn." "Trong cung băng, ý thức của tôi đầu tiên trôi dạt khắp bốn phía cung điện.

Mãi đến khi tôi đến trung tâm cung điện, trước một quan tài băng tinh làm từ vẫn thạch tinh xảo, mới cảm thấy mọi chuyện dường như không ổn lắm." "Khi tôi đang tự hỏi có nên rời khỏi đó hay không, băng huyền trong quan tài băng tinh làm từ vẫn thạch lại tan chảy!

Sau đó, một bàn tay thanh tú đầu tiên đặt lên quan tài vẫn thạch.

Một cô gái mặc cổ trang màu tím hoa cà, quay lưng về phía tôi ngồi dậy." "Khi tôi nhìn thấy bóng lưng, lại cảm thấy quen thuộc lạ thường!

Mãi đến khi tôi nhận ra, sau khi em gái tôi mang bạch thư về, em ấy thường trang điểm thành kiểu này, bóng lưng của em ấy và cô gái này có chín phần giống nhau!

Sau đó, tôi liền nghe thấy tiếng gọi của cô gái ấy." "Anh trai, đã ngàn năm rồi, em... em đã đợi rất lâu!" "Đợi đến khi cô gái hoàn toàn đứng dậy, quay người đối mặt với tôi.

Dù cách một tấm mạng che mặt, tôi vẫn phát hiện cô ấy và em gái tôi y hệt nhau!

Nhưng trong lòng tôi biết rõ, đó không phải em gái tôi.

Ánh mắt của em gái tôi, không thể nào lạnh nhạt đến vậy." "Cứ như thể, lạnh nhạt đến mức giữa trời đất này, không còn chuyện gì có thể khiến cô ấy bận tâm nữa!" Lý Thiết Quân lại một lần nữa rơi vào

ảo cảnh, trong đầu lóe lên những đoạn ký ức mà anh ta sợ hãi nhất.

Một lát sau, Lý Thiết Quân mới thở phào một hơi. "Khi cô gái có dung mạo giống hệt em gái tôi bước về phía tôi, thì vòng lặp kinh hoàng vô tận mới bắt đầu!

Cô ấy trực tiếp đưa tay chạm vào trán tôi, tôi cảm thấy toàn thân máu huyết dồn về phía đó một cách điên cuồng." "Rõ ràng chỉ là giấc mơ huyễn, nhưng tôi lại cảm thấy!

Máu tươi của tôi thật sự bị hút đi!

Sau đó, khi tôi dần dần hôn mê rồi tỉnh lại, lại thấy cô ấy dùng ngón tay chạm vào tôi như vậy!

Cứ thế, liên tục lặp lại trong giấc mơ đó, dường như ngay cả suy nghĩ cũng rơi vào luân hồi." Nghe Lý Thiết Quân kể xong, Chu Du rơi vào suy tư.

Giấc mơ cũng không phải hoàn toàn vô dụng, nếu chỉ đơn thuần rơi vào giấc mơ hôn mê, Lý Thiết Quân không thể nào trong thời gian ngắn mà khô héo như vậy.

Lý Thiết Quân bây giờ thân hình khô héo, cứ như thể bị người ta hút máu tươi vậy!

Kết hợp với cảnh trong mơ của Lý Thiết Quân, việc em gái anh ta dùng ngón tay chạm vào trán và hút máu tươi đi.

Chu Du cảm thấy, có lẽ tinh huyết của Lý Thiết Quân, thật sự đã bị một sức mạnh vô hình trong Lâu Lan cổ thành hút đi cũng không chừng!

Chỉ là cách xa như vậy, lại có thể hút tinh huyết của Lý Thiết Quân từ xa, chuyện này Chu Du tạm thời vẫn chưa hiểu được! "Tình hình của em gái anh ấy thế nào?" Chu Du lên tiếng hỏi, trong lòng phân tích mức độ nguy hiểm của Lâu Lan cổ thành.

Lý Thiết Quân quá đau khổ, không trả lời được.

Vương Đại Trụ nghe vậy liền nói: "Ân nhân, tôi biết." "Không khác gì lúc chúng tôi mới đi!

Ngoại trừ sắc mặt có hơi tái nhợt một chút, cứ như thể..." "Khoan đã, hình như tôi hiểu rồi!" Vương Đại Trụ dùng hai tay xoa thái dương, cẩn thận nhớ lại trạng thái của em gái Lý Thiết Quân.

Nghĩ đến đâu, sắc mặt anh ta liền tái nhợt đến đó.

Lý Thiết Quân thấy Vương Đại Trụ bất thường, vội vàng nhổm dậy, muốn túm lấy Vương Đại Trụ, nhưng lại yếu ớt mà ngã ngồi xuống tấm ván. "Em gái tôi, em gái tôi đã làm sao?" Vương Đại Trụ nghe vậy hít sâu một hơi, vẻ mặt khó coi nói: "Em gái anh không sao, chỉ là ngón trỏ của em ấy hình như... hình như dính máu tươi!" Đúng vậy, như trong giấc mơ của Lý Thiết Quân, mười ngón tay của em gái Thiết Quân dường như dính máu tươi.

Lý Thiết Quân nghe vậy sững sờ, như không dám tin mà ngồi sụp xuống tại chỗ, mãi lâu sau mới thốt ra với giọng khàn khàn: "Vậy cái ngón tay đã chạm vào trán tôi là...?" Lý Thiết Quân nghĩ đến đó không kìm được rùng mình, dường như đã thấy lại cảnh ngón tay của em gái lại chạm vào trán mình, máu của anh ta không ngừng chảy ra theo ngón tay trắng nõn của em ấy. "Đại Trụ, anh có nhìn nhầm không, có lẽ đó không phải máu, hoặc là anh bị hoa mắt rồi." Vương Đại Trụ nghe vậy trầm mặc, bởi vì anh ta cũng không biết có phải mình bị hoa mắt hay không.

Chương 225

"Tôi cũng không biết, bởi vì lúc đó tôi cũng tưởng mình bị hoa mắt, tôi nhìn thấy máu tươi trên ngón tay em ấy cứ nghĩ là do quá mệt mỏi mà xuất hiện ảo giác, xoa xoa mắt xong thì máu tươi biến mất, nên tôi cũng không để ý." "Ngay cả lúc nãy em gái anh ấy hút máu tôi cũng chỉ lờ mờ cảm thấy quen thuộc, không nghĩ sâu hơn, dù sao thì chuyện xảy ra ở Lâu Lan, và cả giấc mơ của anh ấy nữa.

Mãi đến khi anh hỏi về sự biến đổi của tôi, tôi mới chợt nhận ra." Lý Thiết Quân nghe vậy liền ngồi sụp xuống đất.

Anh ta quan tâm đến an nguy của em gái, giờ lại ngay cả em gái có thể xuất hiện tình huống không biết, Lý Thiết Quân hoàn toàn không biết phải làm sao.

Dùng mạng của mình đổi lấy bình an cả đời cho em gái, anh ta cũng không có năng lực đó!

Lúc này Vương Đại Trụ đột nhiên nói: "Thiết Quân, đừng hoảng, có lẽ thật sự là tôi hoa mắt.

Em gái anh ấy gặp chuyện ở Lâu Lan, và cả anh cũng bắt đầu có biến hóa sau đó, chắc chắn không phải em gái anh." "Đúng vậy!" Lý Thiết Quân chợt mừng, nhưng ngay sau đó lại chán nản.

Không phải em gái anh ta thì sao?

Em gái anh ta gặp chuyện ngoài ý muốn và việc có ra tay với anh ta hay không thì có liên quan gì đâu.

Bây giờ quan trọng nhất là phải cứu em gái về.

Ngẩng đầu, Lý Thiết Quân nhìn bốn người Chu Du đang trầm tư, Lý Thiết Quân lập tức quỳ xuống cầu xin: "Bốn vị ân nhân, xin các vị,

xin các vị nhất định phải cứu em gái tôi!

Tôi nguyện làm trâu làm ngựa cho các vị, tôi nguyện dẫn đường đến Lâu Lan cổ thành tự thân thám hiểm, xin các vị cứu lấy em gái tôi!" "Tôi chỉ có một em gái, không hy vọng em ấy chết!

Dù tôi có chết cũng được, xin hãy để em gái tôi sống!" Lý Thiết Quân không ngừng dập đầu, trán đập xuống đất "đông đông" vang lên.

Đại Kim Nha bĩu môi, tiến lên đỡ lấy Lý Thiết Quân.

Mặc dù anh ta khinh thường những người không có thực lực, nhưng với một hán tử trọng tình trọng nghĩa như Lý Thiết Quân, anh ta lại rất khâm phục. "Yên tâm đi, lời nói của mấy anh em chúng tôi nặng như ngàn cân.

Anh Hồ đã hứa, chỉ cần anh kể thật những gì trong mơ, sẽ cứu em gái anh, anh cũng đã kể thật, nên chúng tôi nhất định sẽ đi cứu em ấy!" Hồ Ba Nhất cũng gật đầu, nói với Lý Thiết Quân: "Sự biến đổi của em gái anh chắc chắn có liên quan đến Lâu Lan, đã lấy bạch thư rồi biến thành bộ dạng hiện tại, Lâu Lan nhất định sẽ có đáp án của những bí ẩn đó.

Đương nhiên tất cả đều là suy đoán của tôi, phải đợi tôi gặp em gái anh, thậm chí tự mình đến Lâu Lan, mới có thể làm rõ mọi chuyện." Chu Du nói với Lý Thiết Quân: "Anh đứng dậy trước đi, dẫn tôi đi xem tình hình của em gái anh.

Nếu em ấy không sao thì tốt nhất, anh chuẩn bị sẵn bạch thư và những điều cần chú ý trên bản đồ cho tôi là được." Nghe Chu Du có ý đi Lâu Lan, Lý Thiết Quân sững người, trong ánh mắt lóe lên vẻ sợ hãi.

Trong ý thức về "em gái" đó, anh ta không biết đã luân hồi bao nhiêu lần, mỗi lần đều trải nghiệm cảm giác máu huyết bị rút cạn, mùi

vị đó đơn giản là khiến người ta sống không bằng chết.

Nhưng chỉ có bốn người trước mắt mới có thể cứu em gái, Lý Thiết Quân nghiến răng nghiến lợi, quyết định bỏ lại tất cả. "Ân nhân, chỉ cần có thể cứu em gái tôi, tôi sẽ cùng các vị quay lại Lâu Lan!

Dù tôi có bỏ mạng ở Lâu Lan, cũng không oán trách nửa lời!" "Đúng là hảo hán!" Đại Kim Nha gật đầu, trong mắt đầy vẻ tán thưởng đối với Lý Thiết Quân.

Thổ Phu Tử ở một bên, nhìn Lý Thiết Quân vì cứu em gái mà không màng tính mạng, nặng nề thở dài một tiếng.

Anh ta là bạn tốt nhất, nhưng biết rằng, Lý Thiết Quân thân bất do kỷ. "Không bằng chọn ngày lành, tôi vừa từ Lâu Lan về, chắc chắn Lâu Lan hiện tại đang ở mùa gió, trong hai ba ngày tới, tôi sẽ khởi hành đến Lâu Lan, đào bới ra tất cả vấn đề.

Bây giờ, anh đưa tôi về nhà, tôi muốn xem tình hình của em gái anh rốt cuộc thế nào." Mùa gió thường kéo dài nửa tháng, có khi dài hơn là một hai tháng, nên có thể họ vẫn kịp chuyến cuối.

Chu Du đỡ Lý Thiết Quân dậy, nói với Đại Kim Nha: "Trước tiên kiếm chút gì đó cho anh ấy ăn, nếu không phải vì sự cố chấp với em gái, e rằng bây giờ anh ấy đã ngất xỉu rồi." Đại Kim Nha, Vương Bàn Tử và Vương Đại Trụ trực tiếp đỡ Lý Thiết Quân đi, đi kiếm đồ ăn.

Đợi Lý Thiết Quân và Thổ Phu Tử rời đi, Hồ Ba Nhất trực tiếp mở miệng với Chu Du: "Lão Chu, về Lâu Lan, anh thấy sao?" Chu Du nhíu chặt mày, nói ra những lo lắng của mình. "Trước hết, về vấn đề Lâu Lan cổ thành, tôi nghĩ Lý Thiết Quân không lừa chúng ta.

Nhưng giấc mơ của anh ta, lại không thể tin hoàn toàn!

Bởi vì tôi cảm thấy, có lẽ ý thức của Lý Thiết Quân không thật sự đi sâu vào nội bộ Lâu Lan cổ thành!

Hoặc là, tất cả đều là của Lý Thiết Quân.

Cũng giống như Tinh Tuyệt cổ thành, có lẽ anh ta đã trúng ảo thuật." "Anh ta nhìn thấy tấm bia không chữ, cảm thấy ý thức ly thể, cũng chính vì tiếp xúc với tấm bia không chữ mà cơ thể anh ta mới biến thành bộ dạng khô héo như bây giờ.

Vì vậy, tôi nghĩ, có lẽ tấm bia không chữ đó bản thân nó là một hung vật, đã dùng một phương pháp huyền diệu nào đó, đưa một thứ có thể hút máu tươi vào trong cơ thể Lý Thiết Quân.

Sau đó dùng hình thức thôi miên để Lý Thiết Quân không tỉnh lại được." "Vật thể trong cơ thể anh ta chứa đựng khí âm và tử khí mạnh mẽ, nên khi Bàn Tử cho Lý Thiết Quân uống máu, mới xuất hiện phản ứng bài xích dữ dội như vậy." Phân tích của Chu Du khiến mắt Hồ Ba Nhất sáng lên, anh ta gật đầu mạnh, Hồ Ba Nhất vuốt cằm nói: "Nếu vậy, tôi thật sự cảm thấy có chút giống!

Vừa nãy khi Bàn Tử cho uống máu, Lý Thiết Quân giãy giụa kịch liệt như vậy, rõ ràng là sự xung đột giữa hai thứ, liệu có phải là một thứ có ý thức không?" "'Có ý thức' và 'không có ý thức' là hai khái niệm khác nhau, cái trước khó đối phó hơn cái sau rất nhiều." Trong khi hai người đang nói chuyện, Đại Kim Nha và Vương Bàn Tử trở về, hai người Đại Kim Nha hiển nhiên đã nghe được cuộc nói chuyện trước đó của hai người.

Đại Kim Nha run rẩy, chỉ cảm thấy toàn thân ớn lạnh, nhìn quanh trong tiệm nói: "Thứ đó sẽ không ở lại tiệm của tôi chứ?

Tôi ngày nào cũng ở lì trong tiệm, nếu thứ đó ở lại tiệm của tôi, nhỡ một ngày nó chui vào người tôi, chẳng phải muốn lấy mạng lão Kim tôi sao?" Hồ Ba Nhất liếc Đại Kim Nha một cái, nói: "Anh thì không cần lo lắng, Lý Thiết Quân trực tiếp bị máu của Bàn Tử đánh thức, không phải thứ đó đã lìa khỏi cơ thể.

Lão Chu ở đây, thứ đó có thật sự chạy ra ngoài, liệu có thể qua mặt được Lão Chu sao?

Cho nên thứ đó hoặc là một vật chết, hoặc là đã bị huyết Kỳ Lân của Bàn Tử xua tan, sẽ không đe dọa an toàn của anh đâu." Đại Kim Nha thở phào nhẹ nhõm, gãi đầu có chút sợ hãi.

Hơi hối hận khi đã để Thổ Phu Tử đưa Lý Thiết Quân đến tiệm.

Vạn nhất tiệm dính phải thứ không sạch sẽ, thì làm ăn sao được.

Chu Du suy nghĩ, lại nhíu mày, nói với Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử: "Tôi để ý một điểm, Vương Đại Trụ nói ngón trỏ của em gái Lý Thiết Quân có màu đỏ tươi." "Thân hình của em gái anh ta có thể duy trì không đổi trong tình trạng không ăn uống, tôi đoán có lẽ em gái anh ta thật sự giống như trong giấc mơ của Lý Thiết Quân, đang hút máu của người khác trong thực tế để duy trì cơ thể mình!

Chương 226

Chỉ là, chỉ là suy đoán của tôi, mọi chuyện phải đợi gặp người rồi mới nói." Chu Du nói xong, Hồ Ba Nhất tiếp lời: "Nếu đúng như vậy, tôi cũng có một suy đoán, vậy thì tình trạng khô héo như củi khô của Lý Thiết Quân cũng giải thích được rồi." "Bởi vì Vương Đại Trụ đã trói Lý Thiết Quân lại, thứ trong cơ thể Lý Thiết Quân không nhận được nguồn cung cấp máu tươi, nên chỉ có thể nuốt chửng máu tươi của Lý Thiết Quân.

Tôi đoán, nếu Vương Đại Trụ ban đầu không trói Lý Thiết Quân lại, anh ta cũng sẽ giống em gái mình mà hút máu tươi của người khác!" "Vậy, có khả năng không phải vấn đề của tấm bia không chữ!

Có lẽ gần Lâu Lan cổ thành bản thân đã có những thứ kỳ lạ, có thể ký sinh trong cơ thể người, thay đổi trạng thái của người khác cũng không chừng!" Thấy Chu Du đưa ra ý kiến mới, Hồ Ba Nhất cũng suy nghĩ.

Vương Bàn Tử nhìn hai người một cái, trực tiếp vẫy tay nói: "Nhiều chuyện thế làm gì, Bàn gia tôi xưa nay không lo nghĩ nhiều như vậy.

Chúng ta cứ trực tiếp đến nhà Lý Thiết Quân, xem tình hình em gái anh ấy chẳng phải sẽ rõ sao?" "Nếu không thì chúng ta trực tiếp đi Lâu Lan, dù sao tôi cũng nhất định sẽ đi một chuyến, đến lúc đó nhìn trong ngoài Lâu Lan cổ thành một cái, mọi chuyện sẽ rõ ràng!" Phải nói rằng, tuy Vương Bàn Tử có hơi lỗ mãng, nhưng đôi khi, cách của anh ta thật sự đơn giản, thô bạo mà hiệu quả.

Chu Du cười cười: "Bàn Tử nói đúng, tôi đến nhà Lý Thiết Quân xem tình hình là biết ngay!

Đại Kim Nha đi xem ăn cơm xong chưa, ăn xong rồi chúng ta lập tức khởi hành!" Đại Kim Nha đi ra phía sau xem Vương Đại Trụ và Lý Thiết Quân.

Không lâu sau, liền dẫn theo Vương Đại Trụ và Lý Thiết Quân trở lại trước mặt bốn người.

Lúc này, trạng thái của Lý Thiết Quân rõ ràng tốt hơn trước một chút, sắc mặt cũng hơi hồng hào lên một hai phần, không còn khô héo và vô hồn như vừa rồi. "Lý Thiết Quân, nếu cơ thể anh không sao, thì đưa chúng tôi về nhà xem em gái anh đi!" Hồ Ba Nhất nói: "Một là để cứu em gái anh, một là tôi cũng muốn xem có manh mối gì về Lâu Lan không!" "Vâng!

Mấy vị ân nhân, thật sự làm phiền các vị rồi, chúng ta xuất phát ngay bây giờ!" Mặc dù tình trạng cơ thể của Lý Thiết Quân hiện tại cũng không quá tốt, nhưng vì lo lắng cho em gái nên anh ta không nói ra.

Bốn người Chu Du có thể chủ động cùng về nhà cứu chữa em gái, khiến Lý Thiết Quân có chút thụ sủng nhược kinh.

Vừa nãy lúc ăn cơm với Vương Đại Trụ, Lý Thiết Quân tình cờ nói chuyện mấy câu, anh ta mới biết, bốn vị này đều là những nhân vật thần tiên.

Đặc biệt là Chu Du, chỉ mấy chiêu đã tiêu diệt thứ dơ bẩn mang về, quả là hơn người.

Dưới sự dẫn dắt của Lý Thiết Quân, chưa đầy hai canh giờ, mọi người liền đến một thôn làng nhỏ gần ngoại thành Bắc Bình.

Bởi vì đi bộ, nên khi đến nơi, trời đã gần tối, thôn làng có vẻ yên tĩnh, xung quanh lại không có tiếng gà chó kêu, cảnh tượng nhìn có chút quỷ dị, âm u.

Đại Kim Nha rùng mình, không tự chủ được mà xích lại gần Chu Du hơn một chút.

Anh ta bị chuyện em gái Lý Thiết Quân khơi gợi hứng thú, nên cũng đi cùng mọi người.

Chỉ là khi đến thôn nhỏ, Đại Kim Nha có chút hối hận. "Nơi quỷ dị như thế này, không nên dính vào." Đại Kim Nha lẩm bẩm một câu, bám sát phía sau Chu Du.

Anh ta làm việc cẩn trọng, luôn tìm kiếm sự ổn định, trong số những người này, đi theo Chu Du là an toàn nhất.

Theo mấy người đến trước một sân nhỏ đổ nát, Lý Thiết Quân đặt hai tay lên cánh cửa phòng, có chút run rẩy.

Lát sau, anh ta đẩy cánh cửa phòng ra.

Lúc này cảnh tượng bên trong, khiến mấy người giật mình!

Cô em Lý Thiết Du, vốn dĩ phải nằm trên giường, giờ phút này lại không hiểu sao, đang nằm sõng soài trên mặt đất!

Đúng như Lý Thiết Quân nói, bề ngoài cô em gái trông không khác gì người bình thường, duy chỉ có bộ cổ trang màu đỏ cùng lối trang điểm cổ đại, trông hơi bất thường một chút.

Bàn Tử bật đèn pin lên, Chu Du chú ý thấy ngón trỏ của Lý Thiết Du đỏ sẫm như máu, những vết máu đó đang tiêu biến với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Trong căn nhà, Âm Khí và Oán Khí tràn ngập, nồng đậm đến mức bức người.

Thấy em gái nằm sõng soài dưới đất, Lý Thiết Quân lập tức hoảng loạn, nhanh chóng lao về phía Lý Thiết Du.

Anh ta vừa chạy vừa la lớn: “Em gái, em gái ơi!” Nhưng chưa kịp

chạy được hai bước, Chu Du đã lao tới, một tay kéo Lý Thiết Quân lại, rồi cẩn thận nhìn quanh, cau chặt mày.

Lý Thiết Quân muốn thoát khỏi Chu Du để chạy đến bên em gái, nhưng làm sao có thể thoát được Chu Du.

Thấy tình hình như vậy, Vương Đại Trụ vội vàng chạy tới ôm chặt Lý Thiết Quân: "Thiết Quân bình tĩnh, để bốn vị ân nhân xem xét tình hình đã!" Hồ Ba Nhất cũng cau mày, mũi khịt khịt, trong mắt xẹt qua một tia thận trọng.

"Trong căn nhà này, có mùi Thi Xú.

Chứng tỏ đã có người chết, có thể ngửi thấy mùi Thi Xú từ bên ngoài, xem ra không phải mới chết, mọi người đừng chạy lung tung!" Nghe Hồ Ba Nhất phán đoán chắc chắn như vậy, Đại Kim Nha lập tức rùng mình, tiến sát Chu Du hơn.

Trong lòng hắn càng thêm hối hận vì tò mò về cái làng nhỏ này.

Vương Bàn Tử cũng đang tìm kiếm khắp nơi, không lâu sau, hắn đặt ánh mắt vào một cái tủ bên cạnh chỗ Lý Thiết Du nằm.

Hắn sải bước đi về phía cái tủ.

"Bàn Tử cẩn thận một chút!" Hồ Ba Nhất lên tiếng nhắc nhở, rồi bước hai bước về phía Lý Thiết Du, đánh giá tình trạng của cô từ trên xuống dưới.

"Yên tâm đi, Bàn gia tôi biết rõ mà!" Vương Bàn Tử phất tay, nhưng khi đến gần Lý Thiết Du, hắn bỗng dừng bước.

Hắn cau mày, không tiếp tục đi tới nữa.

Quét mắt nhìn quanh phòng một lượt, Bàn Tử lấy một cây phất trần lông gà, cách Lý Thiết Du ra, chọc bung cái tủ.

Trong tích tắc, rất nhiều thứ từ trong tủ rơi ra ngoài.

Ngay sau đó, Thi Khí trong phòng trở nên cực kỳ nồng đậm, khiến Vương Đại Trụ và Lý Thiết Quân lập tức nôn ọe.

Chương 227

Đại Kim Nha cũng tái mét mặt mày, nhưng vì đứng gần Chu Du, Thi Khí nồng nặc không xông thẳng vào mặt hắn, nên hắn không phản ứng dữ dội như hai người kia.

Bên trong tủ là thi thể của người phụ nữ mà Vương Đại Trụ đã nhờ chăm sóc em gái Lý Thiết Quân.

Ngoài ra còn có một người đàn ông mà Vương Đại Trụ nhận ra, đó chính là chồng của người phụ nữ.

Lúc này, thi thể đã thối rữa đến mức chỉ có thể nhìn lờ mờ hình dạng.

Không chỉ thi thể người, mà còn có thi thể gà, chó, lấp đầy cả cái tủ.

Chỉ có điều kỳ lạ là những thi thể này chỉ thối rữa, nhưng không hề có giòi bọ.

"Sao lại nhiều thi thể thế này?!" Hồ Ba Nhất lẩm bẩm, xoa cằm suy nghĩ.

Gà và chó rơi ra từ tủ không nhiều, khoảng bảy tám con.

Nhưng Chu Du biết không chỉ có từng đó, khi bước vào, thông qua Văn Hương Thức Vật, anh đã ngửi thấy mùi của hơn chục con chó khác nhau.

Nhìn quanh bốn phía căn nhà, anh phát hiện chỗ nào cũng có xác chó.

Lúc nãy, dọc đường đi không hề có tiếng chó sủa, điều này vốn dĩ đã khiến anh chú ý.

Cần biết rằng chó khi trời tối cực kỳ nhạy cảm, bất kỳ động tĩnh nhỏ nào cũng sẽ khiến chúng sủa điên cuồng, nhưng không có con chó nào ở đây cả.

Gà thì không nhiều, xem ra thứ đó đã ra tay với chó.

Dù Chu Du không nói ra, nhưng anh đã đoán chắc kẻ ra tay chính là cô em gái Lý Thiết Quân.

Cảnh tượng trong nhà đã giải thích cho việc "kê khuyển bất minh".

E rằng tất cả chó trong làng đều đã bị giết.

"Chuyện gì vậy?

Chuyện gì thế này!

Có phải lúc tôi không ở nhà, có kẻ nào đó đã vào nhà tôi làm chuyện xấu không?" Lý Thiết Quân lau lau miệng, hốc mắt đỏ hoe.

Người khác lợi dụng nhà mình làm chuyện xấu thì còn có thể chịu đựng, nhưng không thể chấp nhận được là em gái mình đang hôn mê trong nhà!

Giờ đây, vị trí của em gái đã bị di chuyển!

Lẽ nào, có kẻ nào đã đụng vào em gái?

Quan trọng nhất là em gái có chết không, phải biết bây giờ trong nhà đã có hai người chết rồi.

Trong một thoáng, Lý Thiết Quân chỉ cảm thấy Lệ Khí dâng trào trong lòng, hốc mắt trở nên đỏ ngầu, vùng vẫy muốn xông đến bên Lý Thiết Du.

Sức lực của anh ta ngày càng lớn, đến Vương Đại Trụ cũng thấy không ôm nổi Lý Thiết Quân.

"Thả ra, để tôi đi!

Tôi muốn xem em gái tôi!" Đồng tử Lý Thiết Quân đỏ lòm, cứ như bị trúng ma vậy, muốn lao đến trước mặt Lý Thiết Du.

Chu Du quay đầu lại, cảm nhận Lệ Khí trào dâng trên người Lý Thiết Quân, như có điều gì đó chợt hiểu ra.

Sau đó, trong lúc Vương Đại Trụ còn chưa nhìn rõ tình hình, anh đã một chưởng đánh ngất Lý Thiết Quân.

"Cứ để cậu ta ngủ trước đi, chuyện tiếp theo, có lẽ cậu ta không chấp nhận được đâu!" Chu Du bình thản nói, rồi sải bước đến trước mặt Lý Thiết Du.

Anh cúi người bế Lý Thiết Du lên, đặt trở lại giường.

Chu Du phát hiện, ngón tay đỏ sẫm của Lý Thiết Du đã hoàn toàn trở lại bình thường.

"Bàn Tử, chuẩn bị hai giọt Tiên Huyết, cho em gái Lý Thiết Quân uống!" "Lại là tôi à?" Vương Bàn Tử lầm bầm một tiếng, "Ông xem Bàn gia tôi có nhiều máu lắm sao?" Hồ Ba Nhất nghe vậy cười mắng: "Thân hình to lớn như ông, chảy hai giọt máu thì nhằm nhò gì.

Chẳng phải người ta vẫn khuyên hiến máu khi không có việc gì sao." Vương Bàn Tử cũng vậy, vừa lầm bầm vừa làm theo ý Chu Du, tìm một cái dụng cụ lấy hai giọt Tiên Huyết pha với nước, rồi đưa cho Chu Du.

Chu Du trực tiếp đổ Tiên Huyết vào miệng Lý Thiết Du, rồi lùi lại một bước, quan sát tình trạng của cô.

Theo dòng máu chảy xuống cổ họng Lý Thiết Du và vào bụng, sức mạnh của Kỳ Lân Kiệt bắt đầu phát huy.

Cơ thể Lý Thiết Du bắt đầu hồng hào hơn, một lát sau, đôi tay cô phản ứng nhanh nhất.

Cả hai tay đồng thời trở nên gân guốc, cong ngược lại theo một góc độ mà con người không thể uốn cong được.

Tiếp theo, các khớp xương trên cơ thể cô cũng bắt đầu hoạt động, rồi Lý Thiết Du đang nằm trên giường bỗng nhiên mở to mắt, độc ác trừng mắt nhìn Chu Du đang đứng bên cạnh.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, móng tay Lý Thiết Du đột ngột dài ra, nhanh chóng vươn tới cào vào cổ Chu Du.

Từ đôi mắt đỏ ngầu không khó để nhận ra, Lý Thiết Du lúc này không phải là người thật!

Kỳ Lân Kiệt lại không trực tiếp tiêu diệt Tà Linh?

Xem ra việc bổ sung máu đã khiến nó có khả năng kháng lại Kỳ Lân Kiệt trên người Bàn Tử.

Chương 228

Bàn Tử chỉ ăn Kỳ Lân Kiệt 500 năm tuổi, dù sau này có lấy được thiên tài địa bảo như Mộc Khuê, nhưng vẫn không hiệu quả trừ tà tốt bằng Kỳ Lân Kiệt ngàn năm.

Đương nhiên, về phương diện giải độc thì cả hai gần như tương đương.

Chu Du lạnh lùng hừ một tiếng, trực tiếp một chưởng đánh vào người Lý Thiết Du, thuận tay hất cô trở lại giường.

Chu Du lập tức lấy ra Phát Khâu Thiên Quan Ấn, trực tiếp ấn lên đầu Lý Thiết Du.

Nơi Phát Khâu Thiên Quan Ấn đè lên lập tức in tám chữ lớn, ngay sau đó, một ngọn lửa vô hình bắt đầu bùng cháy.

Lý Thiết Du đang nằm trên giường, cứ như bị tảng đá ngàn cân đè lên đầu, hoàn toàn không thể ngẩng đầu lên được, chỉ có thể ra sức vùng vẫy.

Vừa vùng vẫy vừa gào thét một cách kinh hoàng.

Nhưng quá trình này không kéo dài, trong nháy mắt, mắt Lý Thiết Du trợn ngược lên, cô ngất đi, trở lại trạng thái như lúc ban đầu.

"Mấy thứ này cũng tà môn thật, làm Bàn gia tôi nổi hết cả da gà!" Vương Bàn Tử vỗ vỗ vào người, có chút may mắn vì vừa rồi hắn đã cẩn thận không lại gần Lý Thiết Du.

Nếu vừa rồi hắn tiếp cận Lý Thiết Du, mà cô ta lại đột nhiên phát điên, thì không chừng sẽ bị Lý Thiết Du cào cho mấy nhát.

Lúc đó nếu có thứ quái dị nào chui vào người, không chết cũng phải mất nửa cái mạng.

Sợ đến mức Bàn gia tôi quên béng mất mình đã ăn Kỳ Lân Kiệt rồi, mấy thứ phi vật lý nói chung làm sao mà làm tổn thương được tôi!

Hồ Ba Nhất chạy đến trước xác chết quan sát tình trạng tử vong, tìm thấy mấy vết máu ở cổ thi thể, rồi quay đầu nói với Chu Du: "Nhìn vết thương trên thi thể, chắc là bị móng tay đâm chết.

Có lẽ người khác không thể làm được, nhưng vừa rồi anh cũng thấy rồi đó, móng tay của cô ta so với mấy con Lão Thi ngàn năm e rằng cũng không hề thua kém, hung thủ chắc chắn là Lý Thiết Du không nghi ngờ gì nữa!" Chu Du gật đầu rồi lại lắc đầu, nói: "Là cơ thể Lý Thiết Du gây ra, nhưng không phải là Lý Thiết Du!

Bên trong cơ thể cô ta có thứ gì đó, không đơn giản." "Những người này chết có lý do cả.

Khi tôi vừa vào nhà, có lẽ Lý Thiết Du vừa hấp thụ một lần Tiên Huyết, bổ sung những gì cơ thể cần.

Khi hấp thụ máu, cô ta có thể sẽ rơi vào trạng thái ngủ say, chỉ khi cảm thấy đối mặt với nguy hiểm mới tỉnh lại." Đại Kim Nha run rẩy, ngẩng đầu hỏi Chu Du: "Chu gia, anh kiến thức rộng rãi, nghĩ thứ này là cái gì vậy?" Chu Du cẩn thận suy nghĩ, dù xem qua cả *Đạo Mộ Bút Ký* và series *Ma Thổi Đèn* cũng không có loại thứ này.

Anh quay đầu nhìn Lý Thiết Quân, rồi lại nhìn Lý Thiết Du vài lần, sau đó mở miệng phán đoán: "Cụ thể là thứ gì thì tôi cũng không biết.

Nhưng tình trạng của Lý Thiết Quân và Lý Thiết Du thực ra tương tự nhau, có lẽ cả hai đều đã nhiễm phải thứ gì đó trong Cổ Thành Lâu Lan." "Lý Thiết Du bị nhiễm thông qua Bạch Thư, còn Lý Thiết Quân thì do Vô Tự Bi!

Nhưng cũng có thể là thứ khác.

Tôi từng đọc một cuốn tạp chí địa lý, nói rằng trong rừng mưa nhiệt đới có một loại vi khuẩn sinh vật cũng có công hiệu tương tự, tuy cái đó và cái này có chút khác biệt.

Nhưng cả hai có lẽ đều có hiệu quả tương tự." "Điều đặc biệt khiến tôi chú ý là, vừa rồi khi Lý Thiết Quân nhìn Lý Thiết Du, cảm xúc của cậu ta rõ ràng rất kích động.

Kích động đến mức bất thường, đặc biệt là đôi mắt đó, Sát Khí bức người, cứ như bị trúng ma vậy.

Nếu không phải quá yêu quý em gái, tôi đoán có khả năng thứ này trong một điều kiện nhất định có thể khiến người chết sống lại!" "Khi tôi đi Tần Lĩnh cũng gặp phải tình huống tương tự, nhưng thứ đó lớn hơn cái này. (Quỷ Diện Ly Ngộ Thủy Hoạt)" Nghe vậy, Hồ Ba Nhất mở miệng nói: "Chẳng phải thiên hạ rộng lớn có nhiều thứ tồn tại sao, sống lại từ cõi chết là giấc mơ của bao nhiêu người.

Thứ trong cơ thể Lý Thiết Du vì được Tiên Huyết bồi dưỡng mà trở nên mạnh mẽ, cho nên khi Kỳ Lân Kiệt phát huy tác dụng mới có thể chịu đựng được, phải không?" Vương Bàn Tử nghe vậy liền nói: "Hay là lão Chu cho Lý Thiết Du uống hai giọt máu của ông đi?

Tôi nghĩ nếu là máu của ông thì chắc chắn có thể giết chết mấy thứ đó!" Chu Du lắc đầu, nói: "Vừa rồi tôi cũng nghĩ vậy, nhưng tôi đã từ bỏ, vì Lý Thiết Du và Lý Thiết Quân chỉ là cơ thể người bình thường, không chịu đựng nổi sự xung đột của hai loại sức mạnh.

Nếu máu của tôi được đổ vào, hai luồng sức mạnh va chạm trong cơ thể Lý Thiết Du, có lẽ chỉ có một kết quả duy nhất." Chu Du không nói tiếp, nhưng mấy người đều hiểu ý anh.

Kết quả đó là Lý Thiết Du sẽ nổ tung mà chết.

Đại Kim Nha lục lọi trong lòng, lấy ra mấy đồng tiền đưa cho Vương Đại Trụ nói: "Lát nữa khi không có việc gì, anh đi tìm mấy người hỏa táng thi thể trong nhà đi, tuyệt đối đừng để lại dấu vết, kẻo sau này lại có chuyện tà môn khác xảy ra!" Người chết thì nên được yên nghỉ, chôn cất là việc lớn, nhưng giờ những thứ này tuyệt đối không thể chôn cất.

Lúc đó, Chu Du lên tiếng nói: "Tiện thể hỏi dân làng xem có chuyện gì xảy ra, trong làng mất nhiều chó như vậy, không lý nào dân làng lại hoàn toàn không biết.

Bàn Tử, lát nữa cậu đi cùng, chú ý an toàn." "Tôi á?" Vương Bàn Tử chỉ vào mình, mặt đầy vẻ không vui.

Lúc đó, Hồ Ba Nhất lên tiếng nói: "Tôi cũng đi đi, Bàn Tử làm việc dễ hấp tấp, tôi ở đó có thể kìm lại một chút." "Được!" Vương Đại Trụ run rẩy tay nhận tiền của Đại Kim Nha, rồi nghiến răng, gật đầu mở miệng hỏi: "Bốn vị ân nhân, tôi có thể ở lại không, tôi bây giờ, tôi sợ.

Tôi sợ." "Thôi được rồi, đi nhanh đi!

Bàn gia tôi còn chưa nói gì mà ông đã lắm chuyện thế.

Lại có Bàn gia và Hồ gia ở đây nữa, nếu thực sự có thứ gì đó ghê gớm xuất hiện, tôi sẽ tiêu diệt nó trong chớp mắt." Vương Bàn Tử không kiên nhẫn phất tay, nỗi sợ hãi của Vương Đại Trụ có thể hiểu được, dù sao đối với một Thổ Phu Tử nửa vời như Vương Đại Trụ, nhìn tình hình vừa rồi mà không ngất đi đã là tốt lắm rồi.

"Ai đi?

Tôi không đi thì ai đi đây?

Nhưng tôi đâu được đi?" Hồ Ba Nhất bất lực lắc đầu: "Gan bé mà còn đi trộm mộ làm Thổ Phu Tử, lần này sống sót quay về, chỉ có thể

nói là vận khí quá tốt rồi.

Cho một lời khuyên, sau này đừng có làm trong nghề này nữa.

Cái nghề này toàn những chuyện tà môn!" Vương Đại Trụ nghe vậy vội vàng gật đầu: "Hồ gia nói phải, lần này xong tôi sẽ không làm nghề này nữa đâu." Lúc này Lý Thiết Du đã trở lại bình thường, Chu Du cũng thu Phát Khâu Thiên Quan Ấn về.

Anh trực tiếp vung tay ném cho Hồ Ba Nhất, mở miệng nói: "Cầm lấy, nếu thực sự có thứ gì đó, cái này cũng có thể trấn áp được." Chu Du nhìn Lý Thiết Quân huynh muội, tiếp tục nói: "Tiện thể tìm một chiếc xe để quay về, Lý Thiết Du và Lý Thiết Quân tạm thời để chung một chỗ, hy vọng hai người họ tỉnh lại sẽ bình thường.

Lão Hồ, chuyện bên dân làng giao cho cậu, tôi và Lão Kim sẽ trông chừng hai anh em nhà họ Lý." "Giao cho tôi không thành vấn đề." Vương Bàn Tử cũng lên tiếng nói: "Lão Chu yên tâm đi, tôi nhiều mưu mẹo lắm, không có chuyện gì mà tôi không giải quyết được đâu, có lão Hồ bên cạnh giám sát là được rồi.

Chương 229

Nếu không có dặn dò gì khác, vậy tôi đi đây nhé!" "Ừm, đi đi!" Mang theo Vương Đại Trụ đi ra ngoài, ba người nhanh chóng đi về phía nhà trưởng thôn.

Vì chó gà trong làng đều chết trong nhà Lý Thiết Du, nên lúc này trong làng có vẻ hơi quỷ dị.

Đến nhà trưởng thôn, Vương Đại Trụ vươn tay đẩy cửa, nhưng phát hiện cổng lớn khóa chặt, hoàn toàn không đẩy được.

Hắn lập tức quay đầu nhìn Vương Bàn Tử: "Bàn gia, cửa bị khóa rồi!" Vương Bàn Tử trực tiếp tát một cái vào người Vương Đại Trụ, giận đùng đùng nói: "Cửa khóa thì không biết gọi người à?" Vương Bàn Tử vốn thô lỗ, giờ thấy bảo vệ Vương Đại Trụ mà còn nhát gan như vậy, hắn bực mình không chịu nổi.

Vương Đại Trụ vì nhát gan sợ hãi nên phản ứng hơi chậm.

Sau khi bị Vương Bàn Tử tát một cái, hắn mới biết gọi người.

Thế là vội vàng hét vào trong nhà: "Trưởng thôn, tôi là Đại Trụ đây, tôi và Thiết Quân đã về rồi, ra mở cửa được không ạ?" Sau khi kêu mấy lần liên tiếp, cuối cùng trong nhà cũng có đèn sáng, không lâu sau, một người đàn ông gù lưng khoảng hơn năm mươi tuổi thò đầu ra, nhìn quanh bốn phía, mặt đầy vẻ hoảng sợ.

"Trưởng thôn, tôi là Đại Trụ đây, mở cửa cho tôi với!" Giọng của Vương Đại Trụ khiến trưởng thôn nhìn sang.

Khi thấy đúng là Vương Đại Trụ, ông ta mới thở phào nhẹ nhõm.

"Trụ Tử làm tôi sợ chết khiếp, về lúc nào thế?

Thiết Quân đâu?

Đại Sơn đâu?

Tiểu Triệu đâu?" Vừa nói, trưởng thôn vừa đi đến cửa, mở cửa ra.

Sau đó nhìn Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất, hơi thắc mắc hỏi: "Hai vị đây là?" Vương Đại Trụ vẻ mặt thất thần nói: "Trưởng thôn, hai vị đây là ân nhân cứu mạng của tôi và Thiết Quân, còn Đại Sơn và Tiểu Triệu thì… thì…" Thấy Vương Đại Trụ im lặng không nói, trưởng thôn thở dài một hơi, lắc đầu nói: "Sớm đã nói đừng đi, đừng đi rồi, cứ không nghe!

Bây giờ thì hay rồi, ai!

Thôi thôi, chuyện đã qua đừng nhắc nữa, mau vào đi!" Mời ba người vào nhà, trưởng thôn lại hoảng hốt nhìn ra ngoài mấy lần, rồi khóa chặt cổng lớn, dường như sợ có thứ gì đó đột nhập vào.

Vương Đại Trụ lập tức mở miệng hỏi: "Trưởng thôn, ông đang làm gì vậy?

Cảm giác không khí trong làng sao lạ quá?" Trưởng thôn quay đầu vỗ Vương Đại Trụ nói: "Đừng nói linh tinh, trong làng bây giờ không yên bình!

Một thời gian trước, làng ta thường xuyên mất gà mất chó, vốn dĩ đã khiến lòng người hoang mang tột độ, hai hôm trước, Triệu Thúy Hoa và chồng là Lý Đại Tráng, đều biến mất!

Mọi người trong làng đều cho rằng đã gặp phải tà!" "Anh cũng biết đó, trước đây Triệu Thúy Hoa được Thiết Quân nhờ chăm sóc Thiết Du, nhưng một buổi tối cô ấy đi rồi không thấy về, Đại Tráng lo lắng chạy đến nhà Thiết Quân xem, rồi cũng không thấy ra!" "Sau đó, nhà đó thường xuyên có mùi Thi Xú bốc ra!

Lại còn có người nói, vào buổi tối thấy Thiết Du mặc đồ đỏ, lảng vảng ngoài cửa!

Chẳng phải là gặp phải tà rồi sao?" Nghe trưởng thôn nói những chuyện này, Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nhìn nhau, đều thấy sự nghiêm trọng từ đối phương.

Hồ Ba Nhất trực tiếp mở miệng hỏi: "Trưởng thôn, có thật là nhìn thấy Lý Thiết Du lảng vảng trước cửa nhà không?" Trưởng thôn lắc đầu, cơ thể hơi run rẩy, nói: "Trong làng loạn hết cả rồi, tôi đâu dám nửa đêm ra ngoài, cũng là nghe người trong làng đồn thôi.

Đặc biệt là sau khi Thúy Hoa và Đại Tráng chết, không còn ai dám ra ngoài sau buổi tối nữa." Hồ Ba Nhất gật đầu, đưa câu chuyện vào vấn đề chính: "Trưởng thôn, tôi vừa từ nhà Lý Thiết Quân ra, bên trong tủ giấu thi thể của Triệu Thúy Hoa, Lý Đại Tráng và gà chó trong làng, xin ông giúp tôi tìm người giúp hỏa táng." "?!" Trưởng thôn kinh hãi thất sắc, "Vừa từ nhà Lý Thiết Quân ra à?

Sao lại đến đó được!

Chỗ đó có tà ma mà!

Không được không được, tôi tuyệt đối không thể để dân làng đến đó, sẽ chết người đấy!" Thân thể trưởng thôn run rẩy càng dữ dội hơn, không đồng ý yêu cầu của Hồ Ba Nhất.

Vương Đại Trụ thấy vậy, vội vàng đi tới kéo trưởng thôn nói: "Trưởng thôn, ông yên tâm đi!

Hai vị đây thật sự là cao nhân, vừa rồi Thiết Du phát điên, các anh ấy đã ra tay ngăn chặn rồi." Nghe Vương Đại Trụ nói vậy, trưởng thôn mới thở phào nhẹ nhõm.

Ông ta cẩn thận hỏi: "Trụ Tử, cậu không lừa tôi chứ?

Thật sự có thể bảo vệ an toàn cho dân làng sao?" Vương Đại Trụ gật đầu mạnh, chỉ vào nói: "Nếu không có bốn vị ân nhân, tôi và Thiết Quân cũng không sống nổi rồi.

Trưởng thôn, hãy tin tưởng ân nhân có thể bảo vệ an toàn cho chúng ta!" Có Vương Đại Trụ bảo đảm, trưởng thôn cuối cùng quyết định giúp đỡ, triệu tập các thôn dân trẻ tuổi.

Nhưng khi Vương Bàn Tử nói với dân làng phải hỏa táng Triệu Thúy Hoa và Lý Đại Tráng, lại có người đứng ra phản đối.

"Không được!

Không thể hỏa táng!

Thúy Hoa và Đại Tráng chết thảm như vậy, ít nhất cũng phải để họ nhập thổ vi an, phải chôn cất mới được!" Hồ Ba Nhất lắc đầu, nói: "Nhất định phải hỏa táng mới được, bị móng tay Lý Thiết Du cào bị thương, không biết trong cơ thể có thứ gì không, nếu không hỏa táng, rất dễ mang đến nguy hiểm!" Người trẻ tuổi kia quả quyết lắc đầu, quay lại phía sau nói với mọi người: "Có đồng ý hỏa táng không?" "Không đồng ý!" "Tuyệt đối không thể hỏa táng, người chết rồi cũng phải nhập thổ vi an chứ!" "Tôi cũng không đồng ý, Triệu Thúy Hoa và Lý Đại Tráng sống hiền lành như vậy, cứ chôn cất đi!" Dân làng nói qua nói lại, căn bản không đồng ý để Triệu Thúy Hoa và Lý Đại Tráng hỏa táng.

Dân phong thuần phác, chỉ muốn làm theo quy tắc ông cha để lại, để hai người họ nhập thổ vi an.

Nhưng chuyện này, không phải là nhập thổ vi an, ngược lại là nhập thổ nan an!

Nếu thật sự làm theo ý dân làng, trực tiếp chôn cất, e rằng không bao lâu sau, cả làng đều sẽ gặp vấn đề.

Thấy đám dân làng không hiểu mức độ nghiêm trọng của sự việc, Vương Bàn Tử vung tay lớn, quát lớn: "Chuyện này là Bàn gia tôi quản lý à?

Bàn gia tôi cũng biết nhập thổ vi an, nhưng giờ Triệu Thúy Hoa và Lý Đại Tráng có thể đã nhiễm tà, nếu không hỏa táng thì cả làng đều sẽ gặp tai họa!

Không sợ chết sao? ...

Chương 230

Không sợ chết sao?!" Vương Bàn Tử chỉ từng người một, nhất thời những người bị chỉ đều chột dạ cúi đầu, sợ đến mức không dám cãi lại.

Đặc biệt là câu chất vấn "không sợ chết sao" của Vương Bàn Tử, trực tiếp khiến đa số dân làng đều chấp nhận yếu thế.

Chỉ muốn Triệu Thúy Hoa và Lý Đại Tráng nhập thổ vi an là ý tốt, nhưng nếu lấy tính mạng của người nhà làm tiền đề, vậy thì ai quản sống chết nữa.

Bị khí thế của Vương Bàn Tử dọa sợ, cuối cùng có người không còn kiên trì nữa, nhỏ giọng cẩn thận hỏi: "Vị Bàn gia, tất cả chúng tôi đều nghe lời, hai vị nhất định phải giúp chúng tôi xử lý ổn thỏa nhé.

Không thể để ai chết nữa!" Vương Bàn Tử đang định nói gì đó thì bị Hồ Ba Nhất ngăn lại.

Hồ Ba Nhất tiến lên một bước, nói với mấy người: "Tôi có thể bảo đảm với mọi người, nếu không hỏa táng, một trăm phần trăm sẽ có chuyện xảy ra, nếu hỏa táng, tám mươi phần trăm sẽ không còn chuyện gì nữa, chọn đi!" "Hỏa táng là phương pháp trực tiếp và dứt khoát nhất, sau khi hỏa táng, tôi có thể chôn tro cốt của Triệu Thúy Hoa và Lý Đại Tráng, như vậy cũng coi như là nhập thổ vi an." Nghe Hồ Ba Nhất nói vậy, dân làng mới chấp nhận.

Không chấp nhận không được, dù sao đây cũng là chuyện liên quan đến tính mạng.

Ngay sau đó, dân làng khiêng cỗi theo ba người đến nhà Lý Thiết Quân.

Ngay cả khi cách cổng lớn bên ngoài, Thi Khí và Huyết Khí nồng nặc cũng khiến những người thôn dân này tái mét mặt mày.

Chủ yếu là củi, nhà Lý Thiết Quân có vấn đề, ai cũng không dám động vào đồ trong nhà, mang từ bên ngoài vào mới an toàn hơn.

Hỏa táng cần một lượng lớn củi.

Thực sự đi vào mới phát hiện, những lời "nhập thổ vi an" trước đây đều là nói suông.

Giờ thì phải làm theo lời Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử, đem tất cả thi thể thiêu thành tro, rồi nhanh chóng ai về nhà nấy.

Thấy Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử dẫn người về, Chu Du và Đại Kim Nha liền từ trong nhà đi ra.

Hồ Ba Nhất đưa Phát Khâu Thiên Quan Ấn cho Chu Du, bảo mọi người đẩy xe sang một bên, rồi ghé sát Chu Du.

"Mấy người dân làng này cứ khăng khăng đòi để Triệu Thúy Hoa và Lý Đại Tráng nhập thổ vi an, Bàn Tử dọa mấy câu thì họ mới đồng ý hỏa táng." Chu Du thở dài một hơi, tình huống này xuất hiện cũng là điều hợp lý, dù sao dân làng bình thường không như bọn họ kiến thức rộng rãi, không hiểu rõ lợi hại trong đó.

"Được rồi, chúng ta phải nhanh chóng hỏa táng, khi hỏa táng thì để dân làng đi theo một đợt.

Cũng tiện thể giúp hai người họ thu thập thi thể, khi thiêu thì thi thể người và thi thể gia súc thiêu riêng ra." Nghe lời Chu Du, Hồ Ba Nhất quay người đi nói với trưởng thôn, trưởng thôn lại nói lại với mấy người dân xung quanh.

Những người dân làng ở nhà trưởng thôn còn đầy khí thế, giờ phút này ở nhà Lý Thiết Quân lại từng người một hoảng sợ không thôi.

Dưới sự chỉ huy của Hồ Ba Nhất, đám dân làng bịt mũi, đeo găng tay nhanh chóng tách riêng các thi thể.

Còn Chu Du thì tự tay đưa hai anh em Lý Thiết Quân lên xe đẩy, hiện giờ ngoài anh ra không ai dám động vào hai anh em họ, nên chỉ có thể tự mình làm.

Chu Du lại đưa Phát Khâu Thiên Quan Ấn cho Hồ Ba Nhất, bảo anh trông chừng Lý Thiết Quân và Lý Thiết Du.

Chờ mọi người đều rút ra ngoài, Vương Bàn Tử mới dẫn dân làng bắt đầu đốt lửa.

Chu Du luôn cảm thấy, lát nữa khi hỏa táng sẽ có chuyện xảy ra.

Điều này cũng bình thường thôi, Thi Khí và Tà Khí hội tụ lại một chỗ, xuất hiện chút chuyện kỳ lạ cũng là lẽ thường.

Khi dân làng đã chất củi khô xong, đặt thi thể lên trên, chuẩn bị châm lửa, Đại Kim Nha lập tức chạy đến bên Chu Du, mở miệng hỏi: "Lão Chu, mấy thứ này tà quái như vậy, không cần trói lại rồi thiêu sao?" Chu Du bật cười lắc đầu, nói: "Này, dây thừng có trói được nó không?

Gặp lửa rồi thì làm sao mà trói được." Đại Kim Nha cười gượng một tiếng, nhưng không bỏ cuộc, "Vậy chúng ta dùng dây xích sắt đi, tôi thấy nhà dân làng đều có đòn gánh, lấy khóa móc thành dây xích chắc không vấn đề gì, không chừng nhà ai đó có dây xích sắt dài thì sao." Chu Du nghe vậy lắc đầu: "Ở đây có tôi rồi, cứ để họ trực tiếp thiêu đi." Đại Kim Nha đứng sau lưng Chu Du, trong mắt có chút lo lắng.

Theo sự chỉ huy của Vương Bàn Tử, có người cầm một ngọn đuốc đưa cho hắn, Vương Bàn Tử nhìn về phía Chu Du, hỏi: "Giờ thiêu à?" "Thiêu đi!" Chu Du gật đầu, đứng cạnh đống thi thể, sẵn

sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Vương Bàn Tử lập tức ném ngọn đuốc vào, củi khô tẩm dầu nhanh chóng bốc cháy, ngọn lửa bùng lên cao ngút, một mùi khét lẹt bốc ra, khiến tất cả những người xung quanh đều lùi xa.

Dân làng nhìn Triệu Thúy Hoa và Lý Đại Tráng bị lửa dữ thiêu đốt, trong lòng có chút khó chịu.

Nhưng lúc đó, Triệu Thúy Hoa, Lý Đại Tráng và cả những con gà chó đang bị thiêu đốt bỗng nhiên gào thét chói tai.

Nhưng nhanh chóng những con gà chó liền mất tiếng, sau đó khói đen dày đặc bốc thẳng lên trời đêm, biến mất trong màn đêm.

Không lâu sau, trên đống củi khô chỉ còn Triệu Thúy Hoa và Lý Đại Tráng đang giãy giụa gào thét, từng luồng Tà Khí từ trong cơ thể họ bị thiêu đốt bay ra, xông thẳng lên trời.

Trong khoảnh khắc, bầu trời mây đen giăng kín, nhưng có mây đen mà không có mưa, chỉ có tia sét chớp lóe trong mây đen.

Ánh sáng màu tím nổ tung trên bầu trời, truyền đến tiếng sấm rền vang.

Thấy tình huống này, Chu Du lẩm bẩm: “Hạn Địa Bạt Lôi!

Một tà vật tầm thường, lại có thể dẫn Hạn Địa Bạt Lôi!” “Hạn Địa Bạt Lôi?

Chẳng phải là truyền thuyết sao?

Thật sự sẽ xuất hiện ư!” Đại Kim Nha kinh ngạc thốt lên, nhìn tia sét lóe lên trên bầu trời có chút sợ hãi.

Vương Bàn Tử nhíu chặt mày, có chút lo lắng đi đến bên Chu Du, nhìn hai thi thể vẫn đang giãy giụa trong lửa, nói: “Hai thứ đó có xông ra không?

Nếu chúng bốc cháy mà xông ra thì khó đối phó lắm đó!" Chu Du lắc đầu, nói: "Ngọn lửa trên người chúng không làm tổn thương được tôi, xem ra Thi Khí và Tà Khí trên người chúng đều bị lửa dữ thiêu đốt bay ra rồi.

Cơ thể bị tà vật điều khiển, sức mạnh cũng không đáng sợ.

Đã dẫn Hạn Địa Bạt Lôi rồi, dưới Lôi Đình, những vật Chí Âm Chí Tà đều như kim dẫn sét vậy!

Chương 231

Không động thì tốt, động chắc chắn sẽ bị sét đánh...

Mà dẫn sét, đó chính là sở trường của tôi." Thấy Chu Du nói vậy, Vương Bàn Tử cũng yên tâm rồi.

Hắn không lo lắng về sự an toàn của bản thân, mà lo cho những người dân làng thuần phác xung quanh.

Dù Vương Bàn Tử vừa rồi có quát mắng mấy người đó, nhưng hắn nói bằng miệng lưỡi sắc bén thôi, cũng hiểu rõ rằng họ đều là những người khổ mệnh, bị liên lụy.

Lúc này, nhìn Triệu Thúy Hoa và Lý Đại Tráng gào thét thê lương trong ánh lửa, từng người dân làng đều đã sợ đến tái mét mặt, túm tụm lại một chỗ, sợ Triệu Thúy Hoa và Lý Đại Tráng sẽ xông ra.

Trưởng thôn cũng hít một hơi khí lạnh, sống lớn từng này tuổi, lần đầu tiên thấy thứ tà quái như vậy!

Ánh mắt dân làng nhìn Vương Bàn Tử phức tạp, vừa có sợ hãi vừa có cảm kích, nếu không có tên Bàn Tử này quát mắng, kiên quyết đòi hỏa táng Triệu Thúy Hoa và Lý Đại Tráng, e rằng trong làng sẽ không bao giờ được yên ổn nữa!

Theo việc Tà Khí trong cơ thể Triệu Thúy Hoa và Lý Đại Tráng bị thiêu trừ, Thi Khí và Tà Khí tụ lại trong không khí, nồng đậm xông thẳng lên trời, khiến tiếng sấm rền vang trên bầu trời càng lớn hơn.

Tia sét màu tím giáng xuống Thi Khí và Tà Khí đang tụ lại, mang theo cơn thịnh nộ của Cửu Thiên, đánh tan tất cả tà ác thành từng mảnh vụn!

Tiếng sấm kinh hoàng nổ vang, như thể ở ngay bên tai, tiếng "oanh

long long" thậm chí khiến mặt đất cũng hơi rung chuyển.

Dân làng run rẩy cả người, sợ sét sẽ đánh trúng.

Trong ánh lửa, Triệu Thúy Hoa và Lý Đại Tráng ngừng gào thét.

Cuối cùng, theo việc tia Thi Khí và Tà Khí cuối cùng trong cơ thể hai người bị thiêu đốt bay ra, hai thi thể không còn động đậy nữa.

Trong ánh lửa, từ từ hóa thành than đen.

Trên bầu trời, sấm tím không ngừng giáng xuống, đánh tan Thi Khí và Tà Khí vô hình trong không khí cho đến khi chúng biến mất, sau đó sấm tím tiêu tan, mây đen mới từ từ tan đi.

Chờ củi khô cháy hết, trên mặt đất chỉ còn lại tro tàn màu xám trắng.

Vì cảnh tượng trong ánh lửa vừa rồi quá kinh khủng, dân làng nhất thời không dám tiến lên, Vương Bàn Tử quát lớn mấy câu, đám người mới đánh bạo dọn dẹp tro tàn.

Tro tàn của gà chó được dân làng chôn vùi tại chỗ, tro cốt của Triệu Thúy Hoa và Lý Đại Tráng thì được thu thập cho vào hũ, giao cho trưởng thôn giữ.

Tay ôm hũ tro cốt của hai người, trưởng thôn thở dài một hơi, nói: "Thúy Hoa và Đại Tráng, đã nhiễm tà, không có cách nào nhập thổ vi an!

Vì sự an toàn của dân làng, chỉ có thể hỏa táng rồi chôn cất, hãy yên nghỉ nhé." Sau khi nói xong, trưởng thôn quay đầu nhìn Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất, rồi lại nhìn Chu Du và Đại Kim Nha, sau đó cảm kích nói với mấy người: "Mấy vị đại sư, xin nhất định phải giúp tôi trừ tận gốc tà túy trong làng đi, nếu không làng tôi thật sự không thể sống yên ổn được.

Dân làng chúng tôi đều là người bình thường, dù chỉ một chút tà túy cũng có thể cướp đi tính mạng của chúng tôi, xin mấy vị ân nhân hãy ra tay giúp đỡ!" Chu Du gật đầu, nói với trưởng thôn: "Trưởng thôn cứ yên tâm, thi thể Triệu Thúy Hoa và Lý Đại Tráng đã bị thiêu hủy, Lý Thiết Quân và Lý Thiết Du tôi cũng sẽ mang đi, không còn nữa, làng sẽ nhanh chóng hồi phục thôi.

Vừa rồi khi thiêu thi thể, đã dẫn Lôi Đình, nếu trong làng có Tà Túy, Lôi Quang chắc chắn cũng đã giáng xuống rồi.

Vì Lôi Quang đã tan đi, cũng chứng minh làng đã an toàn!" Nghe lời Chu Du, tất cả dân làng đồng thời thở phào nhẹ nhõm, nhìn Chu Du với ánh mắt cảm kích.

Sau khi giải quyết xong chuyện nhà Lý Thiết Quân, Chu Du và những người khác dưới sự sắp xếp của trưởng thôn đã ở lại một đêm, sáng sớm hôm sau từ biệt trưởng thôn, mang theo Lý Thiết Quân và Lý Thiết Du, quay về Bắc Bình.

Vương Đại Trụ chịu trách nhiệm đánh xe, chiếc xe ngựa là do trưởng thôn tặng không, nếu không thì thật sự khó mà về được.

Bởi vì Vương Đại Trụ đã từng đến Lâu Lan, biết vị trí cụ thể của Cổ Thành Lâu Lan, còn Lý Thiết Quân hiện tại vẫn hôn mê bất tỉnh, cho nên muốn đi Cổ Thành Lâu Lan, chỉ có thể dựa vào Vương Đại Trụ dẫn đường.

Chẳng phải anh cũng đã đồng ý với Vương Đại Trụ rồi sao, chủ yếu là dẫn đến được địa điểm là được.

Người vui nhất khi trở về Bắc Bình không ai khác chính là Đại Kim Nha, ngay từ sau đêm ở ngôi làng nhỏ ngày hôm qua, Đại Kim Nha đã hối hận vì đi theo Chu Du.

Trong lòng Đại Kim Nha, ở nhà là tốt nhất, vừa có tiền kiếm lại

vừa an ổn, cuộc sống cũng thật tiêu sái tự tại.

Khi gần về đến Bắc Bình, Chu Du nói với Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử: "Hai người các cậu trước hết hãy sắp xếp Lý Thiết Quân và Lý Thiết Du ổn thỏa, tôi sẽ đi Tân Nguyệt Quán một chuyến, rồi về nhà lấy một vài thứ.

Chuyến đi Cổ Thành Lâu Lan này, tôi phải cẩn trọng một chút mới được!

Dù sao thì, Quỷ Quán Tử, Vô Tự Bi đều khó đối phó như vậy, không biết bên trong còn có thứ gì đáng sợ hơn nữa." "Đi đi lão Chu, đi sớm về sớm!" Hồ Ba Nhất nhìn Chu Du một cái đầy ẩn ý, rồi dẫn những người còn lại rời đi.

Vương Bàn Tử, Hồ Ba Nhất và Đại Kim Nha trực tiếp quay về Phan Gia Viên ở Bắc Bình.

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử thay phiên nhau trông chừng hai anh em Lý Thiết Quân và Lý Thiết Du.

Còn Đại Kim Nha thì lo việc cửa hàng, đi một ngày đã có không ít việc đang chờ giải quyết.

Chu Du thì trực tiếp đi đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Vừa bước vào cửa tiệm ở tầng trệt, Thính Nô đã nhìn thấy Chu Du, cô bé liền nói vào không khí: "Bẩm tiểu thư, tiên sinh Chu Du đã đến." Thính Nô bên cạnh Doãn Thiên Tuyết khẽ thì thầm vào tai cô: "Tiểu thư, tiên sinh Chu đã đến, người có muốn tiếp kiến không ạ?" Doãn Thiên Tuyết lập tức đặt chén trà xuống, khoác lên mình chiếc áo choàng lông trắng rồi nói với Thính Nô: "Đi gọi Nam Phong, chuẩn bị Tân Nguyệt bao gian!" "Vâng, tiểu thư!" Khi Chu Du đến cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Thiên Tuyết cùng Doãn Nam Phong đã bước ra.

Cô bé Doãn Nam Phong đã lâu không gặp Chu Du, đôi mắt to tròn chớp chớp, dường như đang mong đợi điều gì đó.

Không biết đã trải qua chuyện gì, cô bé dường như trưởng thành hơn một chút, lại không trực tiếp đưa tay đòi kẹo.

Nhưng Chu Du không quên, anh trực tiếp lấy ra một cây kẹo mút hình dáng đáng yêu từ phía sau lưng, nói với Doãn Nam Phong: "Ồ, đã lâu không gặp, con có ngoan ngoãn không ăn đồ của người lạ không?" Doãn Nam Phong ngẩng đầu nhìn Doãn Thiên Tuyết, thấy Doãn Thiên Tuyết gật đầu, cô bé liền chạy đến bên Chu Du, giật lấy cây kẹo mút.

"Con mới không có!

Đồ xấu xa, nếu chú không về nữa, con sẽ giận đó!" A, quả nhiên, vừa rồi chỉ là ảo giác, đây mới là phong cách của Doãn Nam Phong mà!

Doãn Thiên Tuyết rất vui khi Doãn Nam Phong tiếp xúc nhiều với Chu Du, nếu thật sự hai người có thể thành đôi, huyết mạch của Chu Du cũng sẽ thuộc về Doãn gia.

Chương 232

"Chỉ một cây thôi sao?" Chu Du nghe vậy xoa xoa mũi, lấy ra một túi nhỏ đựng kẹo mút từ trong túi áo.

"Chú biết đợi một lát rồi, có thể chỉ một cây thôi, không được ăn nhiều, nhớ đánh răng, nếu không sâu răng thì sẽ không đẹp đâu." Doãn Nam Phong nghe vậy khựng lại, nhìn Chu Du lo lắng hỏi: "Vậy nếu con bị sâu răng thì chú sẽ không thích con nữa sao?" Chu Du không trả lời câu hỏi đó, mà ném câu trả lời cho Doãn Nam Phong.

"Con nghĩ sao?" Doãn Nam Phong nghe vậy, dường như đã hiểu ra, cô bé lấy cây kẹo mút trong miệng ra, có vẻ tiếc nuối.

Sau đó trực tiếp ném vào thùng rác đồng thời nói với Thính Nô: "Thính Nô, đưa con đi đánh răng." Thấy vậy, Chu Du nói: "Không cần như vậy, con có thể ăn xong rồi đánh răng, không ăn thường xuyên cũng không sao." "Hừ!" Doãn Nam Phong kiêu ngạo hừ một tiếng, thầm nghĩ "không nói sớm" rồi quay người bỏ đi.

"Anh vừa từ Tần Lĩnh về sao?" Doãn Thiên Tuyết hỏi, chuyến đi Tần Lĩnh cô cũng khá hứng thú, nhưng Chu Du trước đó dường như không hề nhắc đến.

"Tôi từ Tần Lĩnh về được hai ngày rồi, nhưng lại gặp phải một số chuyện khác nên bị trì hoãn, nếu không thì đã đến từ hôm qua rồi." Chu Du cười cười, tiếp tục nói: "So với Tần Lĩnh, tôi lại phát hiện ra một nơi thú vị hơn!" "Một nơi thú vị hơn?" Doãn Thiên Tuyết có chút tò mò, một nơi có thể khiến Chu Du hứng thú hơn, chắc chắn phải là một thử thách khó khăn.

Tổ tiên của Chu Du, cũng ghi chép không ít thứ.

"Lâu Lan, chuyện Lâu Lan tôi đã nhắc đến với cô trước đây, cô

còn nhớ không?" Doãn Thiên Tuyết gật đầu: "Đương nhiên là nhớ, nhưng tôi đã nhờ người tìm hiểu rồi, Lâu Lan có lẽ không còn giá trị để thăm dò nữa.

Lâu Lan đã được phát hiện từ rất lâu rồi, chỉ riêng đội khảo cổ cũng đã đến xem hai lần, trong ngoài đều bị khai thác không biết bao nhiêu lần.

Thật không hiểu sao anh lại kiên trì muốn đến Lâu Lan, chắc chắn không còn giá trị gì đâu." Chu Du lắc đầu, nụ cười trên khóe miệng khiến Doãn Thiên Tuyết có chút bực mình.

Không tin lời anh sao, không tin lời anh thì tại sao lại hỏi?

Chỉ nghe Chu Du lúc này nói: "Lâu Lan của tôi, không phải Lâu Lan đã được phát hiện!

Nơi bị chôn vùi dưới hoàng sa, chỉ khi gió cát thổi lên mới xuất hiện, chính là Lâu Lan Cổ Thành thật sự!" "Cái gì?!

Lâu Lan Cổ Thành thật sự?!

Chẳng lẽ cái mà họ phát hiện là giả?

Không thể nào, các nhà khảo cổ đã chứng thực đó là Lâu Lan." Ngay cả Doãn Thiên Tuyết với công phu dưỡng khí của mình, sau khi Chu Du nói ra những lời này cũng không khỏi kinh ngạc.

Mắt xích của Doãn gia phân bố khắp cả nước, nhưng lại chưa từng nghe tin tức về Lâu Lan Cổ Thành thật sự, Chu Du lại nghe từ đâu ra?

Chắc không phải đang nói đùa đấy chứ?

"Tôi vừa từ Tần Lĩnh về chỗ Đại Kim Nha, có một kẻ đào mộ nghiệp dư nửa vời, mang theo Quỷ Quan Tử ở ngoại vi Lâu Lan Cổ Thành chạy đến.

Từ miệng tên đào mộ nghiệp dư đó, tôi đã nghe được tin tức về Lâu Lan Cổ Thành." "Tôi vốn tưởng rằng thứ mình muốn tìm sẽ ở Lâu Lan đã được khai quật, nhưng nghe những gì anh ta nói, tôi cảm thấy thứ mình muốn tìm chắc chắn ở đó." "Trong số những kẻ đào mộ nghiệp dư đó có một người tên là Lý Thiết Quân, từ miệng Lý Thiết Quân tôi biết, anh ta có một cô em gái tên Lý Thiết Du.

Vì nhặt được một cuốn sách trắng gần Lâu Lan Cổ Thành, nên không lâu sau khi về thì gặp chuyện." "Tôi vừa xử lý xong chuyện.

Khi tôi đi cứu em gái Lý Thiết Quân, đã xuất hiện những điều kỳ lạ mà ngay cả Kỳ Lân Kiệt cũng không giải quyết được.

Vì vậy để đảm bảo an toàn, tôi mới cần nhiều đồ như vậy." "Lâu Lan Cổ Thành khắp nơi đều toát ra vẻ tà dị, nhưng đó chỉ là những thứ ở ngoại vi, bên trong Lâu Lan Cổ Thành thật sự, chắc chắn có nguy hiểm lớn!" Hai người vừa nói chuyện vừa đi đến Tân Nguyệt gian ở tầng ba, nơi này Chu Du cũng là lần đầu tiên đến.

Chu Du tò mò nhìn xung quanh một lượt, sau đó nhấp một ngụm trà mà Thính Nô đã pha sẵn, ánh mắt dần trở nên sâu sắc, rồi thận trọng nói với Doãn Thiên Tuyết: "Thật ra, nơi thần bí nhất của Lâu Lan Cổ Thành, không gì bằng tám chữ mà tôi nghe được từ miệng Lý Thiết Quân." "Tám chữ?

Tám chữ nào?" Mặc dù lời nói của Chu Du kỳ lạ, nhưng Doãn Thiên Tuyết lại tin chín phần.

Trường Sinh Dược còn tin, những thứ này cũng không có gì mà không tin.

"Thiên Phát Sát Cơ, Vĩnh Trấn Lâu Lan?!" "Thiên Phát Sát Cơ, Vĩnh Trấn Lâu Lan?" Doãn Thiên Tuyết lẩm bẩm, sau đó sắc mặt bỗng trở nên tái nhợt, chỉ cảm thấy dường như đã chạm vào một điều cấm kỵ lớn, trong lòng có chút run sợ.

Nhưng nếu nói là thật, dường như lại không phải, tất cả chỉ là một loại cảm ứng.

Ngay cả với kiến thức rộng lớn của cô, cũng chưa từng thấy chuyện kỳ quái như vậy, chỉ cần niệm hai câu thôi mà cũng sẽ sản sinh cảm ứng!

Có thể khiến trời chủ động sát phạt trấn áp một nơi, tuyệt đối không phải nơi hiền lành.

Lâu Lan năm xưa rốt cuộc đã chạm vào bí mật gì mà lại dẫn đến tai nạn như vậy.

Không thể không nói, khoảnh khắc đó Doãn Thiên Tuyết đã động lòng muốn đến Lâu Lan Cổ Thành tìm hiểu cho rõ.

Nhưng động lòng thì động lòng, Doãn Thiên Tuyết khẳng định không thể đi, dù sao Doãn gia cần người chèo lái.

"Không sai, tám chữ đó.

Tôi luôn cảm thấy tám chữ này, dường như ẩn chứa một bí mật vô cùng đáng sợ!" Với thực lực của Chu Du lúc này mà vẫn bị Tường Thụy cảnh cáo, có thể thấy bên trong nguy hiểm đến mức nào.

Nhưng lời cảnh cáo tuy có, nhưng lại không quá nồng đậm, với thực lực hiện tại cũng có thể xông pha một chút.

Chu Du cười cười, ánh mắt trở nên sâu sắc và rõ ràng: "Ngay cả hải mộ táng chứa bố cục hấp thu linh khí thiên địa để thăng tiên, cũng không dẫn đến thiên địa sát phạt!" "Vậy mà một Lâu Lan nhỏ bé, lại có thể khiến trời phát sát cơ.

Trừ bỏ khí vận, tôi cũng muốn xem xem trong đó có huyền bí gì!" Doãn Thiên Tuyết gật đầu, nói: "Quả thật nên đi xem một chút, có lẽ bên trong Lâu Lan, ẩn giấu những thứ mà chúng ta không hề hay biết cũng không chừng.

Lần này đi Lâu Lan, anh có cần gì không?" Doãn Thiên Tuyết ngẩng đầu nhìn Chu Du, trong mắt lóe lên ánh sáng tự tin: "Chỉ cần anh cần, tôi đều có thể chuẩn bị xong trong thời gian ngắn nhất!

Tân Nguyệt Phạn Điếm của tôi không có gì khác, nhưng năng lực thì có.

Chỉ cần có nhu cầu, cứ việc nói ra!" "Chỉ là, nếu Lâu Lan có hàng ra, nếu có hàng ra, tôi hy vọng anh có thể cho Tân Nguyệt Phạn Điếm một cơ hội độc quyền.

Yên tâm, giá tiền tuyệt đối sẽ khiến anh hài lòng." Doãn Thiên Tuyết trầm ngâm, lại nói với Chu Du: "Nếu ở Lâu Lan, anh phát hiện ra những thứ có lợi cho Doãn gia tôi, tôi hy vọng anh có thể niệm tình tôi đã hỗ trợ miễn phí, ưu tiên gia tộc tôi, và giao dịch với tôi!

Tin rằng giá cả tôi có thể đưa ra, tuyệt đối sẽ không kém hơn các gia tộc khác!" Cũng không trách Doãn Thiên Tuyết lại quan tâm đến chuyện này như vậy, vì những thứ Chu Du mang về sau mấy lần xuất hành thực sự đã tạo ra chấn động quá lớn.

Chương 233

Đặc biệt là Trường Sinh Dược, dù chỉ một viên thôi cũng đủ để các gia tộc lớn trên cả nước tranh giành đến đổ máu.

Chu Du hơi cúi người về phía trước, cười nói với Doãn Thiên Tuyết: "Nếu chưởng quỹ đã có lòng như vậy, thì tôi xin nhận!

Lần này, tôi quả thật cần sự giúp đỡ của cô.

Tôi cần vũ khí hạng nặng, chất chống cháy, thiết bị bảo vệ oxy, thiết bị giữ ấm cũng như một số vật dụng cần thiết cho việc trộm mộ.

Dù sao lần này tôi không đi mộ một mình, tôi muốn bảo vệ an toàn cho những người khác càng nhiều càng tốt." Doãn Thiên Tuyết gật đầu, hào sảng nói: "Những chuyện này đơn giản thôi, cho tôi một ngày, tôi sẽ chuẩn bị xong tất cả mọi thứ!

Ngoài ra, con bé Nam Phong cứ bám lấy tôi mãi, một ngày hỏi tôi hai ba lần khi nào anh về, cứ để con bé đi chơi với anh một ngày đi?

Lần này anh đi nhanh quá, con bé lại sẽ bám lấy tôi mà hỏi lung tung mất!" Doãn Thiên Tuyết mặt không đổi sắc đẩy Doãn Nam Phong vừa mới trở về về phía Chu Du, không chút ngượng ngùng.

Chu Du cũng không từ chối, hiện tại sớm không còn quan tâm đến vấn đề thời gian, cứ từ từ chờ Doãn Nam Phong lớn lên là được.

Cúi đầu véo mũi Doãn Nam Phong, Chu Du cười hỏi: "Đã về rồi?

Đi chơi hai ngày, có nhớ chú không?" "Hừ!

Người ta mới không có!" Doãn Nam Phong bướng bỉnh quay đầu đi, nhưng thấy Chu Du nửa ngày không đáp lại, lại vặn cái đầu nhỏ quay lại nhìn Chu Du.

Vừa thấy Chu Du vẻ mặt tươi cười, đang đợi cô bé quay đầu lại, Doãn Nam Phong lập tức đỏ bừng mặt.

"Đồ xấu xa!

Biết bắt nạt con, con không chơi với chú nữa!" Nói xong, Doãn Nam Phong vung nắm đấm nhỏ về phía Chu Du.

Chu Du cười cười, trực tiếp ôm lấy Doãn Nam Phong hôn một cái: "Vậy chú đưa con về nhé, ngày mai đồ đạc chuẩn bị xong, chú sẽ đến lấy!" "Tôi sẽ trực tiếp sai người mang đến nhà anh, anh cũng nên dành thêm thời gian ở bên gia đình." Doãn Thiên Tuyết không nói rõ, nhưng Chu Du biết ý của cô.

Rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, Chu Du trực tiếp đưa Doãn Nam Phong về nhà.

Khi Chu Du ôm Doãn Nam Phong về đến nhà, Thanh Thanh Mạn đang ở trong sân khẽ động tai, cách rất xa đã nghe thấy tiếng đối thoại của Chu Du và Doãn Nam Phong.

Khoảnh khắc đó Thanh Thanh Mạn nhanh chóng chạy ra cửa, rụt rè bám vào cánh cửa nhỏ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn không giấu được vẻ vui mừng.

Khi Chu Du rẽ vào ngõ, từ xa đã nhìn thấy Thanh Thanh Mạn.

"Thanh Mạn, về rồi!" Thanh Thanh Mạn nghe vậy nhanh chóng chạy đến, thân hình nhỏ nhắn tràn đầy vui vẻ và linh hoạt.

Khi Thanh Thanh Mạn chạy đến gần, Chu Du trực tiếp ôm cả Thanh Thanh Mạn, rồi mới đi về phía cửa nhà.

Người chưa đến cửa, đã nghe thấy giọng nói của Tuyết Lỵ Dương truyền đến.

"Thanh Mạn, Thanh Mạn ở đâu rồi?" Tuyết Lỵ Dương vừa gọi

vừa đi ra cửa, vừa nhìn thấy Chu Du đang ôm hai cô bé.

"Anh đã về!

Anh đi tìm Đại Kim Nha mà có thể thức suốt đêm không về?

Chắc không phải lại làm chuyện xấu rồi chứ?" Chu Du nghe vậy cười cười: "Đừng nói thế, thật sự không làm chuyện xấu, mà là có chuyện tốt đó." Khi Chu Du vào nhà, anh trực tiếp đặt Doãn Nam Phong và Thanh Thanh Mạn xuống đất, Chu Du mới lần lượt ôm Tuyết Lỵ Dương và Diệp Nhất Tâm, sau đó hỏi thăm tình hình của Khổng Tước.

"Khổng Tước thông minh lanh lợi, những gì em dạy con bé nhanh chóng học được, ngay cả không đến trường, tiến độ học tập cũng không thua kém những đứa trẻ khác." Diệp Nhất Tâm dịu dàng cười, vì có Khổng Tước bên cạnh, trong hơi thở của cô có thêm một chút cảm giác của tình mẫu tử.

"Ừm, đồ ở trường học thực ra cũng chỉ có vậy thôi, Khổng Tước theo em thực ra sẽ tốt hơn một chút." Khổng Tước bên cạnh nghe vậy đỏ mặt, lần đầu tiên được khen như vậy, vừa xúc động, lại vừa có chút ngại ngùng.

Tuyết Lỵ Dương đi đến bên Chu Du, vừa giúp anh chỉnh lại áo quần vừa hỏi: "Lần này anh định khi nào xuất phát?" Nghe vậy, Chu Du lập tức cười áy náy nói: "Nhiều nhất chỉ có thể ở lại thêm một ngày, tôi vừa đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, ngày mai sau khi chuẩn bị xong đồ đạc sẽ có người mang đến, tôi và lão Hồ sẽ cùng xuất phát để lấy đồ.

Có hai mạng người đang chờ tôi, nếu có thể cứu được thì cố gắng cứu thôi!" Nghe Chu Du nói ngày mai phải rời đi, trong mắt Diệp Nhất Tâm thoáng hiện vẻ mất mát.

Tuyết Lỵ Dương cũng vậy, nhưng hai người cũng biết, những gì Chu Du muốn làm đều là chuyện chính sự, nên cũng sẽ không ngăn cản Chu Du.

Sau đó, Chu Du kể cho hai cô gái nghe về chuyện Lâu Lan Cổ Thành, hai cô gái nghe xong vô cùng kinh ngạc, không ngờ ngoài Lâu Lan lại có Lâu Lan Cổ Thành thật sự!

Nhưng vì nghe nói về sự nguy hiểm của Lâu Lan Cổ Thành, hai cô gái lại rất lo lắng Chu Du có gặp nguy hiểm hay không.

Tuyết Lỵ Dương muốn đi cùng, nhưng Chu Du không đồng ý.

"Cô đi làm gì?

Nơi quỷ dị như Tần Lĩnh, tôi còn sống trở về được, một Lâu Lan Cổ Thành thì có là gì!

Ngược lại, nếu ai đó gặp chuyện, đó mới là đả kích lớn nhất đối với tôi." Hai cô gái nghe vậy trong lòng ngọt ngào, Tuyết Lỵ Dương liếc Chu Du một cái, rồi cũng nói: "Anh biết là tốt rồi, anh cũng là chỗ dựa trong lòng em, nhất định phải sống trở về, nếu không đó mới là đả kích lớn nhất đối với em, anh hiểu không." "Ừm!" Được Chu Du khẳng định, hai cô gái mới yên tâm.

Ngày hôm sau, Doãn Thiên Tuyết cũng sai Thính Nô mang đến trang bị mà Chu Du cần, trang bị được chất lên một chiếc xe tải quân dụng Đông Phong, không biết cô ấy làm cách nào mà có thể điều động được xe của quân đội.

Trên xe có hai tài xế thay phiên nhau lái, rõ ràng là muốn đi cùng để đưa đón, Chu Du cũng mang theo trang bị mà Diệp Nhất Tâm đã chuẩn bị, chuẩn bị xuất phát.

Lúc đó, Thanh Thanh Mạn chạy đến bên Chu Du, kéo gấu quần của anh với vẻ mặt nghiêm túc: "Chủ nhân ca ca, có cần Thanh Thanh

Mạn đi cùng không ạ?

Thanh Thanh Mạn không sợ nguy hiểm đâu." Chu Du cười cười, vỗ vỗ đầu nhỏ của Thanh Thanh Mạn: "Lần này không sao đâu, đợi Thanh Mạn lớn hơn một chút, chú sẽ dẫn con đi mộ!" Thanh Thanh Mạn nghe vậy sắc mặt tối sầm lại, nhưng ngay lập tức lại vui vẻ: "Chủ nhân ca ca, con nhất định sẽ lớn thật nhanh ạ." Khi Chu Du rời đi, dù Diệp Nhất Tâm và Tuyết Lỵ Dương đều có chút không nỡ, nhưng vẫn ủng hộ Chu Du.

Anh trực tiếp đến Phan Gia Viên ở Bắc Bình, tìm Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha nói với Chu Du rằng Lý Thiết Quân và Lý Thiết Du được đặt trong một viện tạm thời thuê, lão Hồ và lão Vương đều đang ở đó.

Chương 234

Kể từ lần trước chứng kiến chuyện bạo phát của Lý Thiết Du ở nhà Lý Thiết Quân, Đại Kim Nha không dám để hai người họ ở lại cửa hàng của mình.

Vạn nhất thật sự rước phải thứ tà ma, lại không có Kỳ Lân Kiệt, lúc đó sẽ nguy hiểm lắm.

"Có đi Lâu Lan Cổ Thành khám phá không?" Chu Du cười hỏi đùa Đại Kim Nha.

"Không đi đâu, không đi đâu, cho tôi hai lá gan cũng không dám đi!" Đại Kim Nha điên cuồng vẫy tay, trong đầu lại hiện lên những chuyện kỳ dị ở thôn làng nhỏ, chuyến đi Lâu Lan lần này, tuyệt đối không phải loại hiền lành.

"Được rồi, ông cứ ở Phan Gia Viên cho tốt, đợi tôi từ Lâu Lan mang đồ về, sẽ có lúc ông vui vẻ." Chu Du và Đại Kim Nha trực tiếp đi sâu vào trong, Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đang thay phiên nhau trông chừng Lý Thiết Quân và Lý Thiết Du, nhưng dường như vật ký sinh đã chết, tạm thời cũng không có chuyện gì xảy ra.

"Đồ đạc đã chuẩn bị xong hết chưa?" "Đều ở trên xe rồi, có cả món khoái khẩu của anh nữa!" Món khoái khẩu của Bàn Tử là gì, đương nhiên là súng đạn rồi.

"Được thôi, có bảo bối của tôi là được rồi." Vương Bàn Tử lên xe xem xét một lượt, cân nặng không nhẹ, xuống xe liền nhe răng cười: "Nếu có một đống súng đẹp như thế này, Bàn gia tôi không cần xuống mộ nữa!" Hồ Ba Nhất bên cạnh liếc Vương Bàn Tử một cái nói: "Nói như vậy mà anh cũng không hiểu sao?

Dù thật sự có một đống súng đẹp, cũng không cản được cái tâm

xuống mộ của anh!" "Vậy thì anh thử chuẩn bị cho Bàn gia tôi một đống súng đẹp như thế đi, chuẩn bị xong rồi, chưa chắc Bàn gia tôi đã không xuống mộ đâu!" Hai người cãi nhau vài câu, Chu Du đi thu xếp Lý Thiết Quân và Lý Thiết Du, mấy người liền trực tiếp lên đường đến Lâu Lan.

Bàn Tử cũng chỉ nói đùa, vì chuyện của Tiểu Đinh (Lý Thiết Du) mà anh ta cũng sẽ đến Lâu Lan, dù biết rõ là đi vào chỗ chết.

Lý Thiết Quân và Lý Thiết Du vẫn chưa tỉnh lại, điều này không nằm ngoài dự liệu của Chu Du.

Ô tô chạy liên tục ba ngày, sau sa mạc Khố Mộc Tháp Cách thì không thể đi tiếp được nữa.

Sa mạc Khố Mộc Tháp Cách tuy không lớn bằng sa mạc Tháp Khắc Lạp Mã Can, nhưng cũng không phải nơi ô tô có thể đi vào.

"Nếu tôi không nhầm thì vị trí Lâu Lan Cổ Thành nằm ở hướng đó!

Chỉ là hiện tại gió cát đang lớn, e rằng không có mấy người có thể vào sa mạc." Chu Du nhìn khắp bốn phía, vùng hoang mạc xa xa chẳng tốt hơn Tháp Khắc Lạp Mã Can là bao.

Nếu không có Bạch Lạc Đà của Tinh Tuyệt Nữ Vương dẫn đường, nếu mạo hiểm đi vào, nguy hiểm quá lớn.

"Hãy chuẩn bị vật tư trước, mang nhiều nước và lương khô hơn, đi tìm hướng dẫn viên, nếu thật sự không được thì mua vài con lạc đà." "Tôi đồng ý với cách nói của lão Chu, mang thêm nước là không sai.

Tôi đã xem bản đồ rồi, không có hướng dẫn viên, chỉ cần đủ nước và thức ăn, tôi cũng có thể đi qua sa mạc Khố Mộc Tháp Cách." Sa mạc Khố Mộc Tháp Cách chỉ bằng một phần mười kích thước của

Tháp Khắc Lạp Mã Can, nhưng mức độ nguy hiểm bên trong lại không hề kém cạnh.

Nơi này thực ra đã xuất hiện trong Tây Du Ký, đó là Lưu Sa Hà.

Chính là câu nói "tám trăm Lưu Sa giới, ba ngàn nhược thủy sâu.

Lông ngỗng không nổi, hoa lau chìm tận đáy".

Nhưng thần thoại rốt cuộc cũng chỉ là phóng đại.

Theo ghi chép, sa mạc Khố Mộc Tháp Cách dài tám trăm dặm, xưa gọi là Sa Hà, phía dưới không có thú vật đi lại, trên không có nước và cỏ.

Môi trường tự nhiên ở đây cực kỳ khắc nghiệt, ngay cả Huyền Trang cũng chỉ có thể dựa vào tín ngưỡng và nghị lực để vượt qua nơi này.

Trong truyện Tam Tạng pháp sư, có đoạn: "Đêm thì yêu ma đốt lửa, sáng rực như muôn vàn vì sao.

Ngày thì gió lớn thổi cát, rơi như mưa rào." "Được rồi, trước tiên cứ chia nhau hành động đi." Lúc này ở một nơi tên là Thiện Thiện Huyện, cũng là huyện thành duy nhất bên cạnh Khố Mộc Tháp Cách.

Đáng tiếc lúc này không phải thời đại du lịch sau này, nên điều kiện kinh tế ở đây cũng không tốt.

Hồ Ba Nhất gật đầu, nói: "Được, tôi và Bàn Tử đi tìm lạc đà và nước, Đại Trụ đi giúp tôi kiếm thức ăn, xong xuôi thì ở lại đây chờ tin tức của tôi là được." Mấy người cũng không nghỉ ngơi, tuy đường sá mệt mỏi, nhưng gió cát ở Khố Mộc Tháp Cách đã đi được hơn nửa, ai biết gió cát khi nào sẽ dừng.

Nếu gió cát ngừng mà chưa tìm được Lâu Lan, thì chỉ có thể đợi đến năm sau, hiển nhiên anh em Lý Thiết Quân không thể chịu đựng

đến năm sau.

Có tiền có thể sai khiến quỷ thần, ngay cả ở một huyện thành nhỏ cũng không ngoại lệ.

Đến chiều, Hồ Ba Nhất mang theo lạc đà và nước trở về, tổng cộng tám con lạc đà, bốn con lạc đà chở đầy nước, nếu không có trang bị, hai người hiển nhiên sẽ chất đầy nước lên lạc đà.

Thật ra chuyến đi Tháp Khắc Lạp Mã Can lần trước quá khắc nghiệt, cái cảm giác muốn chết vì thiếu nước ai cũng không muốn trải qua lần thứ hai.

Đây cũng là chuyện không thể tránh khỏi, phân tử nước ở đây gần như bằng không, ngay cả Chu Du dùng Thần Văn thúc đẩy, cũng cần linh lực để tạo nước.

Hồ Ba Nhất quay đầu nhìn lại, trực tiếp nhíu mày, nói: "Vương Đại Trụ đâu?

Mua chút lương khô chắc không khó chứ?" Chu Du lắc đầu không nói, Vương Đại Trụ không thể rời đi.

Mặc dù anh em Lý Thiết Quân tạm thời không có triệu chứng gì, nhưng giờ đã gần Lâu Lan như vậy, ai biết có xảy ra chuyện bất ngờ không, lúc đó nếu Vương Đại Trụ không có ở đây, cả thị trấn nhỏ e rằng sẽ gặp tai ương.

Ngược lại hai tài xế lại có thời gian, chỉ là người ta đã chạy liên tục, không có chuyện gì, làm phiền họ cũng không hay.

"Thôi được, vậy tôi và Bàn Tử đi tìm, nửa tiếng sau dù tìm được hay không cũng quay về tập hợp." "Được!

Đi nhanh về nhanh!" Lại mười phút trôi qua, Vương Đại Trụ trở về trước tiên.

Vương Đại Trụ đi sau là hai chiếc xe ngựa, phía sau có người đang thúc ngựa.

Chu Du nhìn thoáng qua, đồ đạc quả thật không ít, ngoài bánh mặn cho lạc đà ăn, còn có thịt khô hun khói và mười mấy loại trái cây.

"Đi lâu như vậy sao?" Vương Đại Trụ vội vàng nói: "Đồ đạc không dễ mua, tôi cũng đã chạy mấy cửa hàng mới mua đủ.

Mùa này người vào sa mạc không nhiều, mọi người đều không chuẩn bị nhiều." "Ừm, bắt đầu chất đồ lên lạc đà đi.

Hồ Ba Nhất và Bàn Tử đi tìm Vương Đại Trụ." Vương Đại Trụ không dám hỏi gì, nghe vậy gật đầu cùng những người giao hàng bắt đầu chất đồ lên lạc đà.

Chương 235

Không lâu sau, Hồ Ba Nhất và hai người kia trở về, thấy Vương Đại Trụ, Vương Bàn Tử vừa định hỏi, nhưng bị Hồ Ba Nhất kéo lại.

"Được rồi Bàn Tử, lão Chu chắc chắn đã hỏi rồi, không cần hỏi lại nữa." Vương Bàn Tử nghe vậy mới nhịn xuống, dù sao sau này cũng không còn nhiều cơ hội tiếp xúc với Vương Đại Trụ nữa.

Sau khi chất đồ lên lạc đà xong, Chu Du trực tiếp nói với hai tài xế: "Các anh cứ đợi tôi ở thị trấn này nhé, nếu tôi hai tháng không về, thì các anh cứ về đi." "Vâng, tiên sinh Chu." Chu Du sắp xếp xong Lý Thiết Du và Lý Thiết Quân, năm người liền đi vào sa mạc, đương nhiên trong năm người có hai người đang nằm.

Tình hình sa mạc Khố Mộc Tháp Cách rất đặc biệt, rõ ràng ban ngày hoàng sa thổi bay, nhưng đến tối lại trăng sáng sao lấp lánh, gần như không cảm nhận được sự tồn tại của gió.

Khi vừa phát hiện tình hình, ba người đều ngẩn ra, Bàn Tử vốn định cắm trại tại chỗ trực tiếp nói: "Lão Chu, lão Hồ, chúng ta không nghỉ ngơi sao?" Hồ Ba Nhất không trả lời Vương Bàn Tử, cẩn thận quan sát sự sắp xếp của các vì sao trên trời.

Chu Du nhíu mày, cũng nhìn như vậy, sự bất thường như thế ắt có điều kỳ lạ.

"Hai người các anh đều không nói gì sao!" "Bàn Tử đợi đã, tinh đồ không bình thường lắm, tôi xem kỹ lại.

Lão Chu, anh thấy sao?" "Tứ Tượng bất hiển, Tử Vi bất minh, Thất Sát huy hoàng.

Cộng thêm ban ngày gió thổi, ban đêm tĩnh lặng, âm dương hỗn

loạn, thiên cơ già tế, có tượng sát phạt." Hồ Ba Nhất nghe vậy, bổ sung: "E rằng không chỉ có vậy, lão Chu nhìn bên kia." Chu Du nhìn sang, chỉ thấy một vì sao phát ra ánh sáng xanh lam rực rỡ và u lạnh, ánh sáng của các vì sao xung quanh đều bị che lấp.

Chu Du nhìn thấy cảnh đó, hít một hơi khí lạnh.

"Thật là một Yêu Tinh Nhiếp Chư Thiên!

Hèn chi Thiên Phát Sát Cơ, Lâu Lan e rằng có một đại hung vật, nếu xuất thế chắc chắn dân chúng lầm than, xác chất thành đống." Nghe hai người thần thần bí bí nói chuyện, Vương Bàn Tử bực bội nói: "Hai người các anh, có thể chiếu cố cho tôi cái tên mù chữ này không?

Có thể nói những gì mà tôi có thể hiểu được không?" Chu Du nghe vậy lắc đầu, "Cứ để lão Hồ nói đi, bây giờ trước tiên cứ cắm trại nghỉ ngơi." Vương Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra, kinh ngạc nói: "Không lên đường sao?

Khó khăn lắm mới có thời tiết tốt như vậy, tôi có thể ban ngày nghỉ ngơi mà!

Tôi và lão Hồ chịu được." "Tôi vừa nghĩ một chút, vì nơi đây âm dương hỗn loạn, vậy có lẽ gió cát ban đêm không còn là gió cát nữa, có lẽ chỉ có ban ngày khi cát thổi mới có gió cát." Vương Bàn Tử ngẩn ra, dường như không tin hỏi: "Gió cát lại có thể như vậy sao?

Khi tôi ở Tháp Khắc Lạp Mã Can đâu có như vậy?" Hồ Ba Nhất lúc này nói: "Có lẽ những nơi khác nhau lại có những tiêu chuẩn khác nhau, nhưng tôi cũng đồng ý với lão Chu.

Không sợ vạn nhất, chỉ sợ không ngờ, vạn nhất gió cát thật sự chỉ có ban ngày, vậy chúng ta ban đêm có lẽ đi trên Lâu Lan Cổ Thành mà cũng chưa chắc đã phát hiện ra Lâu Lan." "Được rồi, chuyện động não

thì hai người làm, tôi làm thì tôi cắm trại đây!" "Ừm!" Lúc này Hồ Ba Nhất đi đến bên Chu Du hỏi: "Lão Chu, vừa rồi tôi thấy sắc mặt anh hình như không tốt lắm, có chuyện gì sao?" Chu Du gật đầu, đâu chỉ có chuyện, chuyện lớn rồi.

Âm Dương hỗn loạn, Thiên Cơ già tế, Tường Thụy ở đây không có tác dụng.

Cộng thêm yêu tinh rực rỡ như vậy, e rằng sau này đều phải cẩn thận từng li từng tí.

"Ở đây âm dương hỗn loạn, thiên cơ già tế, ảnh hưởng rất lớn đến thực lực của tôi." Nếu thực lực của Chu Du bị hạn chế, vậy có thể bình an rời khỏi Lâu Lan không?

Hồ Ba Nhất trầm mặc một lúc rồi nói: "Lúc đó xem tình hình đi, khí vận tuy quan trọng, nhưng người sống càng quan trọng hơn.

Trước hết tôi phải đảm bảo an toàn cho anh, đặc biệt là anh, Chu Du." Chu Du nghe vậy gật đầu, nói: "Yên tâm đi, tôi sẽ không xốc nổi, ở nhà có mấy cô vợ xinh đẹp đang chờ tôi mà.

Lần này dù tôi ở Lâu Lan không thu hoạch được gì, tôi cũng có thể đợi vợ tôi tỉnh lại rồi đi tiếp.

Vợ tôi xuất hiện khẳng định sẽ lợi hại hơn yêu tinh!" Phía trước nói rất tốt, câu cuối cùng nghe sao mà khó chịu thế nhỉ?

Khoe vợ sao?

Quá đáng rồi, bắt nạt người độc thân sao?

"Được rồi, trong lòng có tính toán là được rồi, lúc quan trọng thì để ý đến Bàn Tử một chút, Bàn Tử trong chuyện của Tiểu Đinh (Lý Thiết Du) rất dễ xốc nổi!" Nghe đến đây, Chu Du vô thức liếc Hồ Ba Nhất một cái, "Bàn Tử có lúc nào không xốc nổi sao?" Hồ Ba Nhất nghe vậy khựng lại, sau đó cười khổ lắc đầu, "Thật sự, dường như

không có lúc nào không xốc nổi, nhưng hai lần xuống mộ đã trưởng thành hơn một chút." "Nói nhảm, một con heo đi mấy trận cũng nên trưởng thành hơn một chút chứ." Lúc này, Bàn Tử vừa mới dựng lều xong liền đến gần, nói: "Hai người nói gì?

Heo chín rồi sao?

Có heo sao?

Tôi không thấy?" Khoảnh khắc đó, hai người nhìn nhau, đồng loạt gật đầu nói: "Không sai, heo chín rồi!" "Thật có heo sao?" Bàn Tử ngó nghiêng một vòng, sau đó tò mò hỏi: "Heo đâu?" Heo đâu?

Heo không có!

Hai người không thèm để ý đến Bàn Tử nữa, quay người đi chuẩn bị công việc của mình, ví dụ như nhóm lửa nấu cơm.

Bề mặt sa mạc tuy bình yên, nhưng Chu Du không tin trong sa mạc có mấy thứ sống.

Có một đống lửa có thể xua đuổi những sinh vật không nên xuất hiện.

Sau khi ăn tối, Chu Du và Hồ Ba Nhất đều không vội nghỉ ngơi.

Hồ Ba Nhất nói: "Tối nay mỗi người gác ba tiếng nhé, lão Chu thấy sao." Chu Du nghe vậy lắc đầu, "Tôi gác đi, với thể chất của tôi mấy ngày không ngủ cũng không sao, hai người cứ nghỉ ngơi cho tốt." Hồ Ba Nhất nghe vậy không đồng ý, "Ngủ một lát đi.

Nhưng nếu đã vậy, thì tôi và Bàn Tử mỗi người hai tiếng, gác nhiều hơn một chút." Mỗi người hai tiếng sẽ không ảnh hưởng đến giấc ngủ, nên Chu Du cũng gật đầu.

Nhưng lúc này trời còn sớm, ai cũng chưa đi nghỉ ngơi cả.

"Lão Chu, lão Hồ, nơi này thật là tà dị, đi một đường mà ngay cả

một dấu vết động vật cũng không thấy.

Sa mạc Tháp Khắc Lạp Mã Can còn có sa lang và hoàng dương nữa chứ, thỉnh thoảng cũng thấy dấu vết.

Nhưng chúng ta đã vào được một ngày rồi, thật sự không có dấu vết gì cả, thậm chí ngay cả thực vật ở sông ngầm cũng không thấy, chẳng lẽ người Lâu Lan cổ đại đều không cần uống nước sao?

Trong này cũng có một ngọn núi từ tính sao?" Chu Du lắc đầu, "Có núi từ tính hay không tôi không biết, nhưng khẳng định là không có nước, đương nhiên, cũng có thể có thứ gì đó đã phong tỏa thủy mạch, thứ có thể phong tỏa những gì tôi cảm nhận được.

Còn về động thực vật ở đây, nơi này ngay cả nước cũng không có, làm sao có thể có động thực vật được." "Được rồi, thật sự không có nước, vậy số nước tôi mang theo có đủ không?

Chương 236

Hay tôi tạo thêm một chút?" Không có nước thì không thể không có nước, nhiều nhất chỉ tốn chút linh lực.

Chu Du cười cười nói: "Nước đừng phí nhiều, không chết khát được đâu, nhưng trừ khi thực sự cần thiết, có thể tiết kiệm thì cứ tiết kiệm, dù sao tôi dùng chút linh lực cũng vất vả lắm." Bàn Tử nghe vậy lập tức nở nụ cười, "Lão Chu có ý nghĩa đó, nếu anh có năng lực giác tỉnh sớm hơn, thì lúc trước ở Tháp Khắc Lạp Mã Can cũng không đến nỗi phiền phức như vậy." Hồ Ba Nhất nghe vậy nói: "Ngay cả khi lão Chu lúc trước có thực lực hiện tại, cũng không thể dễ dàng động dụng linh lực nếu không phải vạn bất đắc dĩ." Chu Du nghe vậy cười cười, cũng không giải thích, nếu lúc này dùng hết linh lực trên người để hóa nước, e rằng có thể nhấn chìm cả Tháp Khắc Lạp Mã Can, nhưng đáng tiếc số nước đó một khi tạo ra thì thật sự hết, nên mới phải tiết kiệm hết mức có thể.

Chu Du nhìn đồng hồ, đã hơn 9 giờ tối rồi, liền nói: "Ai gác nửa đêm đầu, ai gác nửa đêm sau?" Hồ Ba Nhất nghe vậy nghĩ một lát, nói: "Vậy tôi gác nửa đêm sau đi, lúc trời gần sáng dễ buồn ngủ, tôi gác từ 3 giờ đến 7 giờ nhé." "Được, vậy anh cứ đi ngủ trước đi, có tình huống gì tôi sẽ gọi." "Được!" Đêm ở sa mạc phần lớn đều giống nhau, nhưng bỏ qua những tình huống bất ngờ.

Chu Du một mình ngồi bên đống lửa, nhìn sa mạc gồ ghề xa xa cũng không biết nên làm gì, ngẩn người thì không thể ngẩn người, nhìn tinh đồ cũng không thể nhìn.

Chu Du chán nản nhìn đông ngó tây một lúc thì chán rồi.

Thôi thì không cần phải quan sát liên tục, Chu Du cũng coi như

đang chơi lửa.

Nghĩ vậy Chu Du không khỏi thấy buồn cười, những thứ của thời thơ ấu lại được mang ra chơi rồi.

Nhưng cái sa mạc này thật sự tà môn, ngay cả dấu vết của rắn và bọ cạp cũng không thấy.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, sắp đến nửa đêm.

Nhưng đến lúc đó, Chu Du lại phát hiện sa mạc bên ngoài dường như được bao phủ bởi một lớp màu máu.

"Cái gì thế này?

Tôi nhìn ngọn lửa quá lâu nên bị hoa mắt à?

Không phải nào, với thực lực hiện tại của tôi lại xuất hiện chuyện mỏi mắt như thế này sao?" Chu Du đang nghĩ vậy, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên đỉnh đầu một vầng trăng máu vô cùng rõ ràng và lớn.

Huyết Nguyệt đương không, không phải là điềm lành, lần trước đã thấy một lần ở Hiến Vương Mộ, lần này lại xuất hiện một lần nữa ở đây.

Khi Chu Du đang do dự có nên đánh thức Hồ Ba Nhất và hai người kia hay không, lũ lạc đà bỗng nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Trong tích tắc, Chu Du thầm nghĩ không ổn, người anh nhanh chóng lóe lên, trong nháy mắt đã đến giữa đàn lạc đà.

Lạc đà là sức kéo cần thiết cho chuyến đi này, không thể không có ở sa mạc được.

Nhưng khi anh đến nơi thì lại sững lại, sao mà chỉ trong nháy mắt, đã chết mất một con lạc đà.

Chỉ thấy con lạc đà đã chết vẫn chưa hoàn toàn tắt thở, cơ thể

cứng đờ đang co giật, nhưng cái miệng vết thương lớn ở bụng con lạc đà to bằng quả bóng đá, nếu không có gì bất ngờ, con lạc đà chắc chắn sẽ chết.

Thứ gì vậy?

Chu Du quét mắt nhìn xung quanh một lượt cũng không phát hiện ra, nhưng lúc đó bỗng nhiên khựng lại, đột nhiên nhìn chằm chằm vào bụng con lạc đà.

Ở vị trí đó, phân tử nước phản hồi dị thường.

Trong máu có sáu bảy mươi phần trăm là nước, nhưng chỉ thấy nước trong cơ thể lạc đà đang di chuyển hội tụ.

Lúc đó, Hồ Ba Nhất cũng chạy đến, hai người vừa đến gần, đã nhìn thấy con lạc đà đã chết.

Không nói gì khác, ánh mắt của Chu Du đã thu hút ánh mắt của hai người.

"Lão Chu, tình hình sao rồi?" Không đợi Chu Du nói, Hồ Ba Nhất định cúi xuống kiểm tra, thấy vậy, Chu Du một tay kéo Hồ Ba Nhất đang cúi xuống, đầu cũng không quay lại nói: "Đừng đến gần, tránh xa ra, thứ đó đang ở trong bụng lạc đà." Trong tích tắc, hai người khựng lại, Hồ Ba Nhất càng đổ mồ hôi lạnh liên tục, lập tức lùi lại một bước, khi chưa đứng vững, cảm thấy không an toàn lại lùi thêm hai bước.

"Lão Chu, rốt cuộc thứ đó là cái gì vậy!" Chu Du nghe vậy lắc đầu, "Tôi cũng không biết, tôi sẽ kéo nó ra ngoài xem." Chu Du vừa nói, ngón tay dẫn dắt, thứ đang nuốt chửng máu của lạc đà, bị Chu Du dùng Ngự Thủy Chi Lực kéo ra.

Thứ đó đầu tiên lộ ra một vật hình bầu dục, dường như là bụng của một con nhện vậy.

Khi thứ đó hoàn toàn xuất hiện, Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đồng loạt hít một hơi khí lạnh.

Thứ đó bên trên trông như một quả bóng bay, nhưng bên dưới lại như một cái máy xay, cái loại máy xay đầy răng miệng.

Có thể tưởng tượng, nếu bị cắn một miếng, sinh vật nào cũng không chịu nổi, cái ánh sáng trên răng miệng đó, e rằng cá sấu cũng chưa chắc chịu nổi một miếng cắn.

Chu Du có thể cảm nhận, máu trong cơ thể lạc đà đã mất đi đến chín phần mười, nhưng nhìn thứ đó, chẳng lẽ bên trong bụng toàn là máu?

Không phải chứ, chẳng lẽ thứ đó trước đây là một cái vỏ rỗng?

Nếu không thì không thể chứa nhiều máu như vậy được.

Chu Du cảm nhận được, xung quanh dường như ngoài thứ đó và lạc đà thì không có thứ gì chứa phân tử nước, chẳng lẽ thứ đó hành động một mình?

"Phù ~ cái thứ này, nếu bị cắn một miếng, e rằng tôi mấy chục cân cũng phải bỏ mạng.

Cắn lạc đà thật là ác, để tôi bắn chết thứ này một phát." Chu Du nghe vậy trực tiếp khống chế thứ đó ra xa mười mét, ai biết mảnh vỡ hoặc máu của thứ đó có chứa chất độc chết người hay không, tuy anh không sợ, nhưng Bàn Tử và Hồ Ba Nhất thì chưa chắc chịu nổi.

May mà Bàn Tử không ngốc, thấy Chu Du trực tiếp dời sinh vật không rõ ra, mới bắn một phát súng.

Chỉ nghe "bành" một tiếng súng vang lên, nhưng sinh vật đó lại "chi a~ chi a" kêu ré lên.

Nhìn dáng vẻ nhe răng múa vuốt kia, nó không chết, hoặc thậm chí

còn không bị thương.

Đương nhiên cũng không hoàn toàn vô hiệu, Chu Du có chức năng Mắt đêm nên có thể thấy trên cái bụng tròn kia có một vết nứt hình mạng nhện.

Nhưng Chu Du nhìn thấy, Bàn Tử và Hồ Ba Nhất thì không, Bàn Tử trợn tròn mắt, ngừng lại không tin được mà nói: "Cái quái gì thế, quỷ à, súng bắn không chết à?

Cmn dao đâm súng bắn không vào à?" Hồ Ba Nhất cũng không tin, nghe vậy mở miệng nói: "Bàn Tử, chẳng lẽ vừa rồi cậu không nhắm chuẩn, bắn trượt rồi à?

Chương 237

Tôi vừa rồi rõ ràng thấy dưới cái thứ kia cát bắn lên tung tóe.” “Xì, mười mét mà tôi bắn trượt à?

Trượt cũng không thể trượt nhiều đến thế, rõ ràng quái vật kia quá cứng, làm đạn văng ra!” Đúng lúc này Chu Du mới mở miệng nói: “Bàn Tử bắn trúng rồi, Bàn Tử bắn thêm mấy phát nữa, nhắm vào chỗ vừa bắn trúng mà bắn.” “Hắc, tôi… tôi bắn trúng à?

Không bắn nữa thì sao, cái thứ kia dao đâm súng bắn không vào mà.” Bàn Tử tuy nói vậy, nhưng vẫn giơ súng lên, “bành ~ bành ~ bành ~” liên tiếp bắn ba phát.

Súng AK47 tuy dễ kẹt đạn trong sa mạc, nhưng xét về lực sát thương thì đúng là tốt nhất hiện giờ.

Chỉ cần lúc nạp đạn cẩn thận một chút, chắc sẽ không bị kẹt đạn.

Ba phát đạn điểm xạ với khoảng cách không lớn liên tiếp bắn vào người sinh vật, cuối cùng cũng bắn nổ bụng sinh vật, máu tươi đỏ chói bắn tung tóe, như một quả bóng bay bị nổ tung.

Khoảnh khắc đó, cả Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đều thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần đánh chết được là tốt, sợ nhất là không đánh chết được.

“Hù chết tôi rồi, tôi còn tưởng thật sự dao đâm súng bắn không vào chứ, vậy thì tôi cầm vũ khí làm gì, cũng không biết là thứ quỷ gì, mà trâu bò thế.” Sinh vật không rõ tên thật ra gọi là Thiết Xỉ Ly Trùng, là một loại Ly Trùng mà yêu sư Tây Vực mang tới năm xưa.

Cái thứ này máu ra thì động, ngày thường thì giả chết phục kích dưới đất bất động, có khi mấy năm cũng không xuất hiện một lần.

Nhưng tình hình Lâu Lan đặc biệt, ở Lâu Lan, chỉ cần gió nổi lên,

mỗi đêm đều có máu.

Lý Thiết Quân lúc đến đó vận khí khá tốt, lúc đó không đụng phải sinh vật tà dị này.

Nếu không sợ là chưa tìm được Lâu Lan đã toàn quân bị tiêu diệt.

Thế nhưng lúc này, tai Chu Du khẽ động.

Phải biết rằng tai anh tuy không nhạy bén như Thanh Thanh Mạn, nhưng tai anh cũng vượt xa người thường.

Khoảnh khắc đó, anh nghe thấy tiếng bò lổm ngổm dày đặc.

"Cẩn thận, có thứ đến rồi, có lẽ là tiếng kêu vừa rồi, hoặc là tiếng súng của tôi đã dẫn dụ chúng, chú ý an toàn." Chu Du lúc này cũng sắc mặt ngưng trọng, đến bây giờ vẫn chưa cảm nhận được phân tử nước trong cơ thể những tên này, chẳng lẽ chúng chỉ có phân tử nước khi hấp thụ máu?

Vậy chúng sống sót, vận động thế nào?

Lúc này không phải lúc suy nghĩ về những điều này, trước tiên phải tống khứ mấy thứ này đi.

Thần sắc trong mắt Chu Du đột nhiên trở nên sắc bén, giây tiếp theo Long Uy xuyên thấu cơ thể anh mà xuất ra.

Áp lực cường đại trong nháy mắt làm không gian cũng đình trệ, nhưng điều làm Chu Du không ngờ là, những thứ này không lùi lại, nghe tiếng thì vẫn tiếp tục xông về phía anh.

Quỷ sao?

Long Uy không có tác dụng à? 25.

Chu Du cau mày, động tác không hề trì hoãn, tay vươn ra, Minh Hồng Đao đã lâu không động đến lại lần nữa rút khỏi vỏ.

“Lão hỏa kế, thấy được thì giúp tôi một tay!” Chu Du khẽ lẩm bẩm xong, không quay đầu lại hét lên: “Bịt tai lại!” Lời Chu Du vừa dứt, anh trực tiếp cắm Minh Hồng Đao xuống cát, hiện tại anh đã có sức mạnh của hai con rồng, Minh Hồng Đao cũng có thể phát huy 9 thành thực lực, tầng cuối cùng, có lẽ cần sức mạnh của ba con rồng mới có thể hoàn thành.

Minh Hồng Đao càng về sau, thực lực cần càng nhiều, đương nhiên uy lực cũng càng lớn.

Khi Chu Du cắm Minh Hồng Đao xuống cát, giây tiếp theo sóng cát cuồn cuộn đổ về, từng lớp nối tiếp từng lớp.

Ngay cả khi lấy cát làm môi trường, sự truyền âm sánh ngang với sóng âm vẫn khiến Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử chóng mặt hoa mắt.

Hai người lúc này căn bản không có thời gian bịt tai, nếu không vịn chặt lạc đà, hai người đều sẽ lăn lộn trên sóng cát.

Lạc đà lúc này cũng không đứng vững.

May mà Chu Du chỉ kéo dài vài giây, khoảng hai ba hơi thở, Chu Du dừng thao tác, nhưng nhìn ra xung quanh, Chu Du cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Cái quái gì thế, nhiều thế này sao?

Chỉ thấy từng chấm đen nhỏ li ti kéo dài ra rất xa, nhìn sơ qua ít nhất cũng có tám chín trăm con.

Đúng vậy, cái thứ này khi không hấp thụ máu thì giống như một con gián cỡ lớn, dẹt dẹt.

“Bàn Tử, Lão Hồ, sao rồi?” Nhưng lời Chu Du vừa nói ra, lại không nghe hai người đáp lời.

Không phải hai người không đáp, mà căn bản không nghe thấy, hai người lúc này tai ù ù, đầu óc như một mớ hỗn độn, chưa hoàn hồn.

Lúc này không chỉ hai người rơi vào khốn cảnh, mà cả những con Thiết Xỉ Ly Trùng kia cũng vậy, vì hình dạng dẹt của chúng, lúc này ngay cả lật người cũng không làm được.

Cũng không biết rốt cuộc là sinh vật gì, tiến hóa đơn giản là quá không phù hợp với lẽ thường rồi.

"Lão Hồ, Bàn Tử, sao thế?" Tranh thủ lúc Thiết Xỉ Ly Trùng chưa động đậy, Chu Du quay đầu nhìn một cái, chỉ thấy Bàn Tử và Hồ Ba Nhất lúc này từng người đang lắc đầu, hiển nhiên chưa hoàn hồn.

Thấy Chu Du quay đầu, Hồ Ba Nhất cưỡng chế lắc lắc đầu, sau đó mở miệng hét: "Lão Chu, cậu ra tay tàn nhẫn quá, đúng là không phân biệt địch ta mà." Chu Du nghe vậy không nói thêm, chỉ tay về phía xa.

Khoảnh khắc đó, theo hướng ngón tay Chu Du, hai người cuối cùng cũng thấy được điều không đúng.

Hồ Ba Nhất đột nhiên biến sắc mặt, hiển nhiên cũng đã hiểu rốt cuộc là gì.

"Bàn Tử, lấy vũ khí, mau đi lấy vũ khí, lấy hết ra." Nhưng lời Hồ Ba Nhất vừa dứt lại không đợi được hồi đáp, quay đầu nhìn một cái, Vương Bàn Tử đang lắc đầu nguầy nguậy ở đó.

Chương 238

Nhìn thấy vậy, Hồ Ba Nhất tức không chịu nổi, một bạt tai vỗ vào đầu Vương Bàn Tử, trực tiếp làm cậu ta choáng váng.

Nhưng vì cơn đau đột ngột lại khiến cậu ta tỉnh táo không ít.

"Sao… sao vậy?" Hồ Ba Nhất sau mấy giây bình ổn cũng miễn cưỡng nghe được một chút, nghe vậy lớn tiếng hét: "Vũ khí, tất cả vũ khí lấy ra, đạn, lựu đạn càng nhiều càng tốt." Bàn Tử hiểu ý Hồ Ba Nhất, theo bản năng nhìn về phía Chu Du.

Vừa nhìn, tê ~ cái quái gì thế, nhiều thế sao?

Thấy Bàn Tử đang ngẩn người, Hồ Ba Nhất trực tiếp kéo Bàn Tử, rồi chạy về phía lạc đà.

Lạc đà chở vũ khí không xa lắm, ngay cả khi lạc đà bị hoảng sợ bỏ chạy, cũng không quá mười mấy mét, Hồ Ba Nhất vừa chạy vừa rút dao găm, đến gần trong khoảnh khắc đó, nhanh chóng cắt dây thừng buộc trang bị.

Dưới tác dụng của trọng lực, vũ khí sẽ trực tiếp rơi ra.

Hồ Ba Nhất trực tiếp quỳ xuống trên cát, nhanh chóng lấy ra hai khẩu AK, một khẩu ném cho Vương Bàn Tử, mình cầm một khẩu, bên cạnh có bao nhiêu hộp đạn đã nạp thì lắp bấy nhiêu.

Nhưng hộp đạn thì có bao nhiêu chứ?

Hồ Ba Nhất căn bản không dự liệu tình huống này, cũng không có nhiều hộp đạn như vậy.

May mà có lựu đạn, từng bó từng bó tiếp tục treo ba bốn bó, nếu không trên người không còn chỗ nào, chỉ có thể treo được mấy bó.

Vương Bàn Tử lúc này cũng vậy, chậm hơn Hồ Ba Nhất một bước, nhưng cái thứ cậu ta lấy ra lại không kém chút nào.

Từng bó lựu đạn treo cứng đến 10 bó.

Nhưng ngay cả như vậy, hai người cũng không có tự tin có thể chống đỡ được một đợt.

Hai người nhanh chóng lấy vũ khí xong, đến trước mặt Chu Du.

"Lão Chu, làm sao?

Bằng mấy thứ này, sợ là không chặn nổi nhiều thứ quỷ quái đó đâu." Chu Du nghe vậy lắc đầu, thật ra, anh cũng không có cách nào tốt hơn.

Tuy mới vào sa mạc một ngày, nhưng lại không cảm nhận được phân tử nước bên ngoài.

Cứ như cả sa mạc là một không gian độc lập, cắt đứt liên hệ với thế giới vậy.

Trong tình huống không có nước, cứ như bị kiềm chế, thủ đoạn đều không dùng được.

"Hãy xem tình hình đã, đợt vừa rồi chắc cũng làm không ít con tạm thời mất khả năng chiến đấu, nếu thật sự không lật người được tôi có thể đánh, chạy vào lật đổ chúng.

Bất đắc dĩ thì dùng xẻng công binh, từng con từng con mà lật." Chu Du đã nói vậy, hai người cũng nhận thức được sự nghiêm trọng của sự việc, xem ra lần này phải liều mạng rồi.

Nhờ Chu Du xoa dịu, tốc độ tấn công của Thiết Xỉ Ly Trùng hiển nhiên chậm lại rất nhiều.

Nhưng đợt tiếp theo xông lên cũng đã nằm trong phạm vi ba mươi mét của ba người.

“Bắn!” Hồ Ba Nhất một chữ vừa dứt, lập tức khai hỏa.

Từ khoảnh khắc đó, tiếng súng không hề ngừng nghỉ.

Tiếng súng liên tục vang vọng, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng nổ của lựu đạn.

Cát và mảnh vỡ của Thiết Xỉ Ly Trùng không ngừng bắn ra, nhưng điều Chu Du thấy kỳ lạ là sinh vật đó không có máu bắn ra.

Những Thiết Xỉ Ly Trùng bị đánh nát tuy có thể khiến anh cảm nhận được phân tử nước, nhưng hàm lượng phân tử nước đó sợ là không đủ đầy một chén rượu.

Cũng khó trách không cảm nhận được phân tử nước, cái thứ đó ngoài một giọt máu bằng móng tay cái thì toàn bộ là vỏ bảo hộ.

Nhiều tầng ngăn cách như vậy, nhưng lại chỉ ngăn cách một chút phân tử nước, có thể cảm nhận được mới là lạ.

Tuy Thiết Xỉ Ly Trùng có ít phân tử nước, nhưng Chu Du không lãng phí, trực tiếp rút ra một giọt phân tử nước bằng móng tay cái.

Vừa rồi, anh đã thấy cách dẫn lưới nước lôi điện trong Thùng Lôi Tông, nếu lưới nước không cần dẫn lôi, mà dùng tản lôi thì sao?

Giống như thao tác ngược lại của việc tụ lôi lúc trước.

Bây giờ không biết mấy thứ quỷ quái này có chịu nổi lôi điện hay không, có nước dẫn chắc chắn sẽ giảm đi ít nhất một nửa.

Thấy Thiết Xỉ Ly Trùng càng lúc càng đến gần, Chu Du đột nhiên chỉ tay ra, một tia sét chói lóa trong nháy mắt xé toạc màn đêm, tia sét màu bạc trong nháy mắt đánh vào một con Ly Trùng.

Dòng điện xẹt qua, chỉ thấy Thiết Xỉ Ly Trùng bất động, cứ như dừng lại vậy.

Có tác dụng, nếu không chết, ít nhất cũng phải có chút động tĩnh.

Nhưng thấy động tác của Chu Du, Vương Bàn Tử lại vội vàng mở miệng nói: "Lão Chu, đừng dùng lôi điện nữa, quá đơn độc, hay là dùng nước đi, nước có thể công kích diện rộng." "…" Dùng nước tấn công diện rộng trong sa mạc, cậu ta cũng nghĩ ra?

Không, thật sự phải dùng nước.

Chu Du trầm ngâm, cuối cùng điều khiển một phần ba nước uống, hội tụ một chút phân tử nước dẫn điện, cuối cùng một sợi nước cực kỳ mảnh xuất hiện giữa không trung.

Chu Du không thực sự sử dụng hình thức lưới nước, mà là sợi nước, chủ yếu là lưới nước quá dễ làm phân tán uy lực của lôi điện, nhưng nếu dùng phương pháp kết nối bằng sợi nước, thì vấn đề này sẽ được cải thiện rất nhiều.

"Lão Chu, nhanh lên, chậm nữa có lẽ phải thu xác cho anh em rồi." Hai người tuy súng vẫn không ngừng bắn, nhưng ngay cả khi bỏ qua những con Thiết Xỉ Ly Trùng bị lật ngược, vẫn còn mấy trăm con, hai người dù có ném mấy quả lựu đạn, nhưng hiệu quả vẫn không lớn.

Chương 239

Lúc này những con Thiết Xỉ Ly Trùng này cách đó không xa, khoảng 15 mét, nếu chậm nữa, những con lạc đà bên ngoài sẽ là nạn nhân đầu tiên.

Lúc này lạc đà đang run rẩy đứng nguyên tại chỗ, ngay cả động cũng không dám động.

Chỉ để mặc nguy hiểm ập đến.

Chu Du tuy cũng biết sự nghiêm trọng của sự việc, nhưng vẫn không hề hoảng loạn, bình tĩnh điều khiển.

Sợi nước mảnh trên không trung nhanh nhẹn vươn ra như gió, trong chớp mắt kéo ra mấy chục đường cong gấp khúc, nếu có người có thể nhìn thấy, thì chắc chắn sẽ phát hiện những đường cong này thay đổi theo sự di chuyển của Thiết Xỉ Ly Trùng.

Giây tiếp theo, từng chỗ khuyết xuất hiện, hai đầu ở chỗ khuyết từ trên xuống dưới, trực tiếp nối vào người Thiết Xỉ Ly Trùng.

Chu Du chỉ tay ra, ánh sáng chói lóa dường như chiếu sáng cả trời đất.

Tia sét sáng chói theo sợi nước nhanh chóng truyền đi, trong một hơi thở đã lan rộng.

Ánh sáng chói lòa trong hơi thở đó, dường như trở thành một bức tranh tuyệt đẹp.

Ánh sáng chói lòa đột ngột khiến Bàn Tử và Hồ Ba Nhất sững sờ, sau đó hai người dừng động tác bắn phá.

Giây tiếp theo nhìn ra, những con Thiết Xỉ Ly Trùng gần đó đều dừng lại, rõ ràng là đã chết.

“Tôi đi, bá đạo thật!” Bàn Tử vô thức lẩm bẩm một tiếng, lại nhận được sự đồng tình của Hồ Ba Nhất.

“Lão Chu, có năng lực sao không dùng sớm đi chứ, vừa nãy tôi cứ tưởng tôi không qua nổi rồi.” Chu Du nghe vậy liếc Bàn Tử một cái, “Không phải là cần linh lực sao?

Tôi cũng vừa nghĩ ra cách này thôi, đáng tiếc một phần ba nước uống cũng mất rồi.

Tiếp theo tôi phải tiết kiệm nước mà uống!” “Không, nước không còn nữa sao?

Không dùng được nữa!” Chu Du nghe vậy, mỉm cười với Vương Bàn Tử, “Nước đó lúc trước nối với những con côn trùng kia đó, cậu có chắc muốn uống không?

Lúc làm chết những con đó, tôi đã thêm cả phân tử nước trong cơ thể chúng vào nữa, cậu có chắc muốn uống không?” “Ơ… vậy thôi, tôi giữ mạng truyền tông tiếp đại đây.” Chu Du nhìn ra xung quanh, mở miệng nói: “Được rồi, lát nữa hẵng nói, đợt tiếp theo sắp tới rồi.” “Lại có nữa à?” Chu Du cảm thấy trán mình nổi một vạch đen.

“Vô nghĩa, tôi dùng một phần ba nước, sợi nước mảnh như sợi thép, có thể dài bao nhiêu?

Nếu tạo thành một vòng tròn, một tia sét nhiều nhất cũng chỉ có thể đánh thẳng ra ba mươi mấy mét thôi.” “Vậy sao không làm dài hơn?

Không được thì dùng trước đi, rồi tạo nước sau à?” Chu Du nghe vậy lắc đầu, “Quá trình truyền lôi điện cũng có tiêu hao, cho nên ba mươi mấy mét là cực hạn rồi, nhiều hơn nữa có thể sẽ tiêu hao thêm nhiều linh lực, không cần thiết phải lãng phí nước và linh lực vì mấy mét.” Ba mươi mấy mét nghe thì không nhiều, nhưng nếu đổi thành

chiều cao của một tòa nhà thì phải cao chín tầng lầu.

Một lúc sau, Thiết Xỉ Ly Trùng cách ba mươi mét đã bò vào trong mười mét, có một con dường như bò đặc biệt nhanh, đã đến phía sau Hồ Ba Nhất.

"Lão Hồ cẩn thận." Lời Bàn Tử vừa dứt, Hồ Ba Nhất giật mình, sau lưng lập tức nổi một lớp mồ hôi lạnh.

Không dám quay đầu lại, anh ta lập tức lăn một vòng, giây tiếp theo một con gián lớn úp vào vị trí vừa rồi.

Hồ Ba Nhất vừa đứng dậy, con gián đó lại bật lên, cái miệng phía dưới lộ ra hoàn toàn, những chiếc răng cưa sắc bén nhìn mà rợn tóc gáy.

Cái thứ đó cực kỳ giống Huyết Tích Tử trong truyền thuyết, nếu trùm lên đầu, sợ là một trích một cái là một cái đầu người.

Hồ Ba Nhất tuy kinh hãi nhưng không loạn, cái vẻ hung hãn đó cũng bùng lên, trực tiếp dùng xẻng công binh đâm tới.

Lưỡi xẻng công binh sắc bén không thua gì dao, nhưng một xẻng lại không gây tổn thương cho Thiết Xỉ Ly Trùng, ngược lại Thiết Xỉ Ly Trùng lại cắn chặt cái xẻng công binh đó.

Chỉ nghe "cạp cạp" một tiếng khiến người ta sởn gai ốc phát ra, xẻng công binh lại bị hư hỏng.

"Cái quái gì thế, còn sắc bén hơn cả răng dao cá sấu.

Lão Chu, nhanh lên, tôi không chịu nổi lâu đâu." Khi Hồ Ba Nhất nói, Bàn Tử phanh phanh bắn ra ba phát súng, lực xung kích mạnh mẽ trực tiếp đánh văng cái thứ đó ra xa.

Đồng thời, Chu Du cũng không rảnh rỗi, từng dòng nước từ sợi nước phân giải ra, nối vào những con Thiết Xỉ Ly Trùng đó.

Giây tiếp theo, tia sét lóe lên, sau một dòng điện, lại chìm vào yên tĩnh.

Nhưng Chu Du lại không thả lỏng, trời biết mấy thứ quỷ quái này có bao nhiêu.

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, Hồ Ba Nhất trực tiếp lấy kính viễn vọng ra nhìn, sau khi nhìn thì cười.

"Lão Chu, cố gắng thêm, thêm hai đợt nữa chắc không còn lại mấy con, số còn lại giao cho tôi và Bàn Tử là được." Chu Du nghe vậy cũng thở phào nhẹ nhõm, nếu thật sự vô tận, vậy thì phải xuất huyết rồi, hai lần thì hoàn toàn không vấn đề gì, thêm hai lần nữa, tiêu hao cũng khoảng nửa năm linh lực.

"Được, giao cho tôi đây!" Chu Du nói, nhìn về phía đợt Thiết Xỉ Ly Trùng mới đang xông tới, sợi nước lại lần nữa phân ly ra.

Tia sét lại sáng lên hai lần nữa, Chu Du mới dừng lại, như Hồ Ba Nhất đã nói, số còn lại không quá mấy chục con, giao cho hai người hoàn toàn có thể giải quyết.

Hồ Ba Nhất hai người lúc này cuối cùng cũng có đất dụng võ, AK "đát đát đát" vang lên không ngừng, đạn liên tục thay băng.

Chẳng mấy chốc, những thứ quỷ quái đó cuối cùng đều nằm rải rác ngoài mười mét xung quanh.

Không rõ cụ thể là có chết hết không, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử cũng không dám đến xác nhận, dù sao thì số lượng quá nhiều, đều nằm bẹp trên đất bất động, nhìn không khác gì nhau.

Lỡ như thật sự có một hai con đột nhiên không bẹp nữa, nhảy lên cắn một miếng, vậy thì sợ là toi đời.

Thấy đợi nửa ngày cũng không có động tĩnh nữa, Hồ Ba Nhất quay đầu hỏi Chu Du: "Lão Chu, bây giờ làm sao?" Làm sao?

Đương nhiên là nghỉ ngơi rồi.

Chương 240

"Nghỉ ngơi đi, tối nay mọi người đừng ngủ nữa, mỗi người canh một phía, có động tĩnh thì trực tiếp nổ súng là được.

Thật không biết Lý Thiết Quân khi đến đây, chẳng lẽ không đụng phải thứ quỷ quái nào?" Chu Du vốn cho rằng đêm nay cứ thế trôi qua, nhưng nửa đêm lại có chuyện.

Lúc này mọi người đều đã canh ba bốn tiếng, cũng là lúc buồn ngủ nhất, nhưng đúng lúc đó, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng "ô ô" gào thét.

"Lão Chu, Lão Hồ, nghe thấy không?" Chu Du nghe vậy một bên ánh mắt sắc bén nhìn về phía xa, một bên không quay đầu lại nói: "Tai tôi không điếc!

Lão Hồ, nhìn thấy không?" "Thấy gì?" Chu Du đang nhìn một đội 'người' đang từ xa xông về phía mình, nhưng tốc độ đó tuyệt đối không phải người thường có thể làm được.

Cộng thêm tiếng hú của quỷ vực, Chu Du mơ hồ có một suy đoán.

Mẹ kiếp, sinh vật biến dị lại còn là quỷ, có chơi được nữa không!

"Nếu tôi không đoán sai, đại khái là một đội quỷ, tốc độ của chúng rất nhanh.

Lão Hồ, đỡ lấy." Chu Du nói, một tay vung ra, Phát Khâu Thiên Quan Ấn chính xác bay về phía Hồ Ba Nhất.

Hồ Ba Nhất lúc này đang nghe Chu Du nói, nghe vậy ngẩn ra, cộng thêm trong đêm tối nhìn không rõ lắm, nhất thời bị Phát Khâu Thiên Quan Ấn đập trúng.

Hồ Ba Nhất cúi đầu nhìn, ánh mắt liếc thấy những thứ bẩn thỉu

mà Chu Du nói, những thứ bẩn thỉu đó lúc này cách đó không xa mấy chục mét, vậy mà lại không nhìn thấy?

Phải biết rằng lúc này huyết nguyệt treo trên không, mặt trăng to lớn ngay cả trong đêm tối cũng có thể nhìn thấy xa mấy trăm mét.

Hồ Ba Nhất lần nữa cúi đầu, nhìn thấy Phát Khâu Thiên Quan Ấn xong ngầm có suy đoán.

"Bàn Tử, lại đây." "À?

Lại đây.

Tệ thật, có thể nghe thấy tiếng quỷ gầm quỷ rống, nhưng lại không thấy bóng quỷ nào, cũng quá quỷ dị rồi.

Tôi trời không sợ đất không sợ, cmn quỷ quái, không phải đang làm lão tử khó chịu sao!" Vương Bàn Tử đang nhìn quanh tìm kiếm những âm thanh khủng khiếp đó, nghe Hồ Ba Nhất gọi thì lải nhải đi tới.

Hồ Ba Nhất lúc này càng thêm tin vào suy đoán trong lòng, khi Bàn Tử đến, trực tiếp ấn dấu ấn lên tay cậu ta.

"Bây giờ thì sao?

Nhìn thấy không?" Hồ Ba Nhất vừa nói vừa chỉ tay về một hướng, Vương Bàn Tử theo bản năng nhìn qua, mắt mở to.

"Lão… Lão Hồ, đó là một đám người sao?

Vừa rồi tôi nhìn không thấy mà, nhanh đến kinh khủng vậy." Hồ Ba Nhất nghe vậy, ghé sát tai cậu ta trầm giọng nói: "Có chắc là người không?" "Mẹ kiếp!" Vương Bàn Tử bị giọng nói của Hồ Ba Nhất làm nổi da gà khắp người, vừa tránh ra vừa hét: "Lão Hồ, đủ rồi, cậu không biết tôi sợ nhất mấy cái đó sao, đừng nói mấy lời âm u như vậy." Hồ Ba Nhất nghe vậy khóe miệng giật giật, không có thiện ý

nói: “Đừng nói nhảm nữa, chuẩn bị sẵn sàng đi, mấy thứ đó không có thiện ý.” “Không sao, không phải là một đội quỷ sao, tôi làm gì có thiếu quỷ quái đâu?

Lão Chu làm cái này chuyên nghiệp mà.” Hồ Ba Nhất nghe vậy nhìn về phía Chu Du, lại thấy Chu Du dùng sợi nước nối những thứ đó lại với nhau, giây tiếp theo tia sét lóe lên.

Sau ánh sáng chói lòa, những con quỷ đó trực tiếp như tro bụi bắt đầu tiêu tán.

Cũng trách những con quỷ quái này xui xẻo, đụng ai không đụng, lại đụng phải Chu Du.

Lôi điện là khắc tinh của tà ma, cộng thêm đôi mắt của Chu Du có thể nhìn thấu hư vọng, trước mắt Chu Du căn bản không có chỗ nào để ẩn nấp.

Nhưng những con quỷ quái này yếu sao?

Không, một chút cũng không yếu, nếu đổi thành một đội người khác, đó lại là một kết quả khác.

Những con quỷ quái này là Mị, yêu ma quỷ quái Mị.

Người thường chỉ có thể nhìn thấy ảo ảnh mà chúng tạo ra, không nhìn thấy bản thể của chúng, là một trong những loại quỷ quái khó đối phó nhất.

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử đang chuẩn bị tinh thần chiến đấu nhìn những con quỷ quái đột nhiên biến mất, Vương Bàn Tử có chút không chân thực lẩm bẩm: “Lão Hồ, tình hình thế nào?

Chết rồi à?

Biến mất rồi à?” Hồ Ba Nhất lúc này cũng có chút mơ hồ, cũng quá… quá nhanh, mưa to sấm nhỏ sao?

Đương nhiên, anh cũng biết tất cả là vì Chu Du ở đây, nếu Chu Du không có mặt, vậy thì sợ là lại một kết quả khác.

"Lão Chu, xong rồi sao?" "Ừm, giải quyết rồi, nghỉ ngơi đi, hy vọng trời mau sáng, tuy trời sáng có gió cát cũng khó chịu, nhưng lần đầu tiên tôi cảm thấy trong gió cát tốt hơn một chút, ít nhất không đến mức phải căng thẳng như vậy." "Ha, hiếm khi Lão Chu lại có cùng suy nghĩ với tôi." Vương Bàn Tử nói xong, nhìn về phía chân trời lờ mờ sáng, tiếp tục nói: "Chắc không xa nữa đâu." Mặt trời tuy như hẹn mà đến, nhưng một đêm lại dường như dài đằng đẵng.

Khi gió tín hiệu thổi đến, Chu Du lộ ra một tia cười nhẹ, nhưng không hề thả lỏng, càng những lúc như thế này càng phải nâng cao cảnh giác.

May mà điều khiến Chu Du lo lắng không xảy ra, gió cát thổi qua, ba người Chu Du cũng thở phào nhẹ nhõm, chủ yếu là nếu cứ tiếp tục như vậy thì sẽ không bao giờ kết thúc, đối với họ cũng không phải là điều tốt đẹp gì.

"Đi thôi, thu dọn hành lý, chuẩn bị xuất phát đi." "Được thôi, đang chờ đây mà." Bàn Tử nói toạc móng heo, nhưng người lại vô cùng cẩn thận, cùng Hồ Ba Nhất hai người cẩn thận quan sát thu dọn hành lý, sợ rằng dưới hành lý nào đó lại xuất hiện một con Thiết Xỉ Ly Trùng.

Sau khi thu dọn hành lý xong mất một tiếng đồng hồ, lúc này gió dần mạnh lên, ba người đeo kính chống gió hướng về phía đã chọn trước đó mà đi.

Tuy trong tình huống này cơ bản ngay cả phương hướng cũng khó tìm, nhưng trên thực tế Vương Đại Trụ cũng không biết phương hướng, năm xưa là vô tình mà lạc vào Lâu Lan.

Sa mạc Khố Mộc Tháp Cách và sa mạc Tháp Cách Lạp Mã Cán lại

không giống nhau, sa mạc Tháp Cách Lạp Mã Cán có bão cát đen nổi lên bất định thời gian, sa mạc Khố Mộc Tháp Cách không có bão cát lớn như vậy, nhưng lại kéo dài không ngừng.

Đi lại trong cát vàng ngập trời vô cùng nhàm chán và hao tổn tinh thần, vì một chút bất cẩn, có thể sẽ mất đồng đội, nhàm chán thì vì ngoài việc đi đường không có việc gì khác để làm, phải gào rát cổ họng nói vào tai đồng đội, nếu không sẽ không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Ở Khố Mộc Tháp Cách không thể dừng lại lâu, chỉ cần dừng lại quá một canh giờ, vậy thì sẽ phải ở lại sa mạc này.

Chương 241

Từ sáng sớm đi mãi đến trưa, Bàn Tử chạy đến bên cạnh Chu Du, hét vào tai anh: "Lão Chu, từ tối qua đến giờ chúng ta đều chưa ăn gì cả, dừng lại ăn một chút rồi đi tiếp đi." Chu Du biết hai người không phải anh, có thể kiên trì đến bây giờ đã tiêu hao không ít rồi.

Chu Du gật đầu, sau đó vỗ vỗ con lạc đà dẫn đầu, bảo nó nằm xuống trên cát, tạo thành một bức tường thịt đơn giản, rồi cùng Bàn Tử tìm chỗ tránh gió bắt đầu nghỉ ngơi.

Ba người đều ở cùng một chỗ, cũng tiện nói chuyện, đương nhiên cũng chỉ tiện hơn một chút.

"Chúng ta tranh thủ thời gian, nghỉ ngơi nửa tiếng, một tiếng nữa xuất phát." Nghe Hồ Ba Nhất hét lên, hai người gật đầu, Vương Bàn Tử nói: "Cái thời tiết quỷ quái này, sa mạc quỷ quái không phải đều biến thái như vậy sao?

Tôi cảm thấy mỗi lần vào sa mạc đều tệ hại như nhau." Chu Du nghe vậy mở miệng nói: "Đúng vậy, giống như lần tôi đến vùng núi non hiểm trở vậy, được rồi, mau ăn đi, thời gian của tôi không còn nhiều." Chu Du nói xong, Bàn Tử cũng không nói nhiều nữa, không có thực lực như Chu Du, nói nhiều đến rát cổ họng thì ai cũng không muốn làm chuyện ngốc nghếch đó.

Ba người không nghỉ ngơi nhiều, vừa tròn một tiếng lại tiếp tục khởi hành.

Tuy không phân biệt được phương hướng, nhưng may mà đi theo hướng lạc đà thì chắc chắn không sai.

Cứ thế đi mãi đến chiều tối, khi mặt trời sắp lặn, không có gió cát, Vương Bàn Tử không nhịn được mà châm chọc: "Thời tiết đúng là

cmn khốn nạn, giây trước gió hú điên cuồng, cát bay loạn xạ, một chớp mắt đã gió lặng sóng yên rồi.” “Đúng vậy, nhưng Bàn Tử đừng lải nhải nữa, mau tranh thủ thời gian nghỉ ngơi ăn uống đi, tôi khẳng định cậu không quên chuyện tối qua chứ.” Hồ Ba Nhất vừa nói vừa nhìn Chu Du một cái, tiếp tục nói: “Tối nay chúng ta đừng dựng lều nữa, nếu có chuyện gì còn kịp chạy, nếu cứ một đợt đánh một đợt, trang bị của chúng ta chắc chắn cũng không chịu được lâu.” Chu Du nghe vậy cũng gật đầu, không phải là không thể giết, nhưng không cần thiết phải lãng phí.

“Được được, nhưng không có lều thì nghỉ ngơi kiểu gì?

Đừng nói với tôi là mệt cả ngày mà ngay cả nghỉ ngơi cũng không được.” “…” Nhất thời hai người khó xử, không phải là Chu Du, nhưng không có thể chất vô song như Chu Du.

Chu Du trầm mặc một lúc, sau đó mở miệng nói: “Hay là thế này đi, dựng lều, hai người trực tiếp nghỉ ngơi, tối qua huyết nguyệt xuất hiện vào khoảng mười hai giờ, nếu hôm nay huyết nguyệt cũng xuất hiện, vậy thì tôi sẽ không nghỉ ngơi nữa, tùy thời chuẩn bị rút lui.

Nếu không xuất hiện, tôi vẫn sẽ đổi ca như thường.” Hồ Ba Nhất nghe vậy trầm ngâm một lúc rồi gật đầu, dường như cũng chỉ có thể như vậy.

“Được, vậy Lão Chu làm phiền cậu rồi.” “Giữa chúng ta thì khách sáo làm gì.” Ba người thương lượng xong trực tiếp dựng lều, nhóm lửa nấu cơm, sau khi ăn tối xong, hai người đã chiến đấu cả ngày không nghỉ ngơi thì vào ngủ thiếp đi, tiếng ngáy của hai người còn vang động trời, hiển nhiên là đã mệt lử rồi.

Chu Du mỉm cười, ngẩng đầu nhìn mặt trăng.

Tối nay có xuất hiện huyết nguyệt không?

Có xuất hiện những thứ kỳ quái như vậy không?

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, củi lửa "lách tách lách tách" cháy, trong tiếng ồn ào của Bàn Tử hai người, Chu Du đợi đến mười hai giờ.

Lúc này trăng sáng vằng vặc trên không, ánh trăng trong trẻo, không có một chút màu máu nào.

Nhìn thấy vậy, Chu Du thở phào nhẹ nhõm, xem ra huyết nguyệt cũng chỉ là nhất thời, không phải là tồn tại mãi mãi, xem ra đêm qua họ xui xẻo rồi.

Nhưng ngay cả như vậy, Chu Du cũng không thả lỏng cảnh giác.

Quay đầu nhìn lều phát ra tiếng ngáy, Chu Du cũng không đi đánh thức hai người.

Không ngủ thì không sao, nhưng nếu hai người không ngủ, vậy thì có thể sẽ xảy ra chuyện.

Trên thực tế có lẽ Chu Du thật sự đã lo lắng quá nhiều, một đêm trừ đi bầu trời đêm tĩnh mịch thì không có chuyện kỳ lạ nào khác xảy ra.

Sáng hôm sau khi hai người tỉnh dậy, Hồ Ba Nhất ngẩn người, thời gian cảnh giác và trạng thái không đúng liền vội vàng vỗ Bàn Tử một cái.

"Bàn Tử, dậy đi." Hồ Ba Nhất vừa nói vừa rời khỏi lều, nhìn về phía Chu Du, vừa nhìn thì đúng lúc thấy Chu Du mỉm cười.

"Thế nào, nước tối qua có ngon không?

Thời gian không còn sớm nữa, nếu xong rồi, tôi thu dọn đồ đạc chuẩn bị khởi hành đi." Lúc này trời vừa mới bắt đầu sáng, Hồ Ba Nhất không ngờ, Chu Du lại gọi hai người dậy, dù sao thì lát nữa lại

có gió cát.

"Ừm, tôi gọi Bàn Tử dậy rồi, nhưng không gọi tôi à, hôm qua không nghỉ ngơi, lại canh cả đêm có chịu nổi không?" "Không sao, tôi không chịu nổi chắc chắn sẽ gọi, tôi sẽ không lấy mạng mình ra đùa đâu." Nghe Chu Du nói vậy, Hồ Ba Nhất gật đầu, không nói thêm, nhìn về phía chân trời bắt đầu nổi gió tín hiệu.

"Bàn Tử, gió tín hiệu thổi đến rồi, nhanh lên." "Ngay lập tức, ngay lập tức." Bàn Tử nói xong người chui ra, nhìn về phía chân trời, vừa kéo quần áo vừa mở miệng nói: "Lão Chu đừng làm nữa, tôi và Lão Hồ thu dọn là được rồi." Trên thực tế đồ đạc cũng không nhiều, từ lúc gió tín hiệu thổi đến gió cát lớn ít nhất cũng mất một khắc, nếu thổi lớn hơn, phải đợi gần một tiếng đồng hồ, đủ thời gian để dọn dẹp rồi.

"Được thôi, vậy giao cho hai cậu đấy." Gió lớn thổi liên miên bất tận, cứ thổi một cái là cả ngày, kể từ ngày đầu tiên, cũng không gặp lại huyết nguyệt, liên tiếp đi ba ngày, Chu Du đột nhiên dừng lại, nhìn về một hướng.

Sự dừng lại của Chu Du đã thu hút sự chú ý của Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử, hai người nhìn về hướng Chu Du đang nhìn, trong kính chống gió xuất hiện một mảng lớn tàn viên đoạn bích.

Lâu Lan!

Hai người đầu tiên ngẩn ra, sau đó trong nháy mắt vui mừng.

Lâu Lan, tìm thấy rồi, nhất định là Cổ Thành Lâu Lan.

Vương Bàn Tử trực tiếp nắm lấy cánh tay Hồ Ba Nhất, nói: "Lão Hồ, tôi tìm thấy rồi, tôi tìm thấy Cổ Thành Lâu Lan rồi." Hồ Ba Nhất cũng vui mừng, "Đúng vậy, không đi sai đường." Đúng lúc này, giọng Chu Du truyền đến.

"Đi thôi, tôi đi xem Lâu Lan đây, mọi người cẩn thận, nơi này tà

môn lắm.” Chu Du vừa nói vậy, mới nhớ ra, nơi này không phải là nơi bình thường, có đại khủng bố.

“Bàn Tử, lấy thứ đó ra.” Không cần Hồ Ba Nhất nói, Vương Bàn Tử cũng sẽ làm vậy.

Khi hai người đã trang bị xong, ba người mới động thân đi về phía Cổ Thành Lâu Lan.

Nhưng vừa đi được nửa đường thì lại có vấn đề, những con lạc đà này cứ như đang đối mặt với hồng thủy mãnh thú vậy, đều không chịu đi tiếp nữa.

Điều này khiến anh nhớ lại cảnh vào Tinh Tuyệt Cổ Thành ở Tháp Cách Lạp Mã Cán, lúc đó phía trước có Á Hàm, cho nên lạc đà mới không chịu đi tiếp, chẳng lẽ phía trước cũng có nguy hiểm sao?

Nghĩ như vậy, sắc mặt hai người càng thêm nặng nề.

“Lão Chu, lạc đà không chịu đi, làm sao đây?” Chu Du nghe vậy trầm mặc một lúc cũng không có cách nào tốt hơn, nhìn quanh bốn phía sau, nơi này cũng không phải là nơi có thể mặc kệ lạc đà, nếu thật sự đi, lạc đà không quá hai tiếng chắc chắn sẽ bị chôn vùi.

Bây giờ đặt trước mắt họ có hai lựa chọn, một là từ bỏ lạc đà và phần lớn hành trang.

Chương 242

Chỉ cần lương thực đủ, có thể đảm bảo nước uống, thì có thể đi ra khỏi sa mạc.

Hai là đợi tối, tối đến gió cát sẽ ngừng, chỉ là không biết tối đến có nguy hiểm hay không, có nguy hiểm thì những con lạc đà này cũng không thoát được.

Tối đến Lâu Lan có hay không thì không ai dám đảm bảo, nếu chỉ có thể vào ban ngày, vậy thì cũng sẽ lãng phí thêm một ngày.

Quan trọng nhất là nếu một ngày không thể ra khỏi Lâu Lan thì sao?

Bây giờ Lâu Lan mới chỉ lộ ra một góc, có một địa cung chưa xuất hiện.

Đến lúc đó những con lạc đà này cũng sẽ bị chôn vùi.

Vốn tưởng một phần ba nước đã lãng phí, sao nhìn vậy hình như không phải vậy.

"Đi!

Mỗi người mang hai bình nước, còn lại không cần nữa, vũ khí và lương khô phải mang theo, mang được bao nhiêu thì mang bấy nhiêu, chuẩn bị xong chúng ta khởi hành." Vương Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra, không phải là đợi đã sao?

"Lão Chu định bỏ những con lạc đà này sao?

Nhưng có không ít nước và trang bị mà.

Tôi về sau làm sao đây?

Đi bộ về à?" "Cách tốt nhất, tôi không thể để người ở đó, nếu để

người ở đó tôi cũng có thể không cứu được.

Thay vì như vậy, chi bằng cứ để chúng tự sinh tự diệt đi." Vương Bàn Tử đã hiểu, hình như thật sự là như vậy.

Tuy có chút đáng tiếc, nhưng cũng chỉ có thể mang được bao nhiêu thì mang bấy nhiêu.

Bận rộn nửa tiếng, hai người mới trang bị xong, Chu Du không cần mang nhiều đồ, ngoài một chút lương khô và nước, Minh Hồng Đao và các loại bình nhỏ là đủ.

Đúng vậy, tuy bây giờ đã lợi hại hơn, nhưng mang theo những thứ nhỏ nhặt đó, thật sự có thể giúp anh tiết kiệm không ít việc.

"Lão Chu, chuẩn bị gần xong rồi, xuất phát đi." Chu Du nghe vậy gật đầu, nhìn Lâu Lan ngay trong tầm mắt, sau đó nới lỏng dây cương lạc đà.

Tuy không biết những con lạc đà này liệu có thể sống sót ra khỏi sa mạc hay không, nhưng điều có thể làm cũng chỉ có vậy thôi.

"Đi thôi, mọi người cẩn thận một chút, theo sát tôi." Lúc này, thính giác và khứu giác của Chu Du đều bị hạn chế.

Tại thời điểm này, năng lực của tôi thật sự đã bị phong ấn không ít, mũi và tai đều không còn nhạy bén như trước, ngay cả Tường Thụy và Khống Thủy cũng bị suy yếu tối đa.

Chu Du có thể nói đang gặp phải thời khắc yếu nhất từ trước đến nay.

Tuy nhiên, dù vậy, tôi cũng không sợ hãi.

Với Tam Long chi lực, cộng thêm huyết mạch Tam Long, dù có chút khó khăn, tôi tin mình vẫn có thể vượt qua an toàn.

Chu Du một mình kéo theo anh em họ Lý đi phía trước.

Đột nhiên, khi đang đi, tôi giơ tay ra, dừng lại.

Thấy vậy, hai người kia thần sắc căng thẳng, vũ khí trong tay lập tức giơ lên.

Nhìn về hướng Chu Du đang nhìn, họ lại thấy một thứ chưa từng thấy...

Những vại quỷ đó?

Khi đến gần hơn, mọi người mới nhìn rõ những vại quỷ đó, vừa nhìn thấy đã hít vào một hơi khí lạnh, không ngờ mỗi căn nhà đều có một cái vại quỷ trước cửa.

Những thứ quỷ dị này đã trải qua hàng nghìn năm, nhà cửa đã đổ nát không ít, nhưng những cái vại này dường như vẫn không hề vỡ.

Do nguyên nhân bão cát, tầm nhìn của Chu Du cũng không thể nhìn xa được, nhưng dù vậy, chỉ nhìn thoáng qua cũng có đến ba năm chục cái vại.

Nếu thật sự mỗi nhà đều có ít nhất một cái, vậy thì phải có đến hàng nghìn cái.

"Xì, lão Chu, nếu có nghìn tám trăm cái vại quỷ, anh xử lý chắc không vấn đề gì chứ?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Vấn đề cái quỷ gì!

Gió to thế này, dù có dùng thủy tuyến cũng chẳng làm gì được, không thì lúc nãy tôi đã khống chế nước mà đi rồi.

Dù sao thì bây giờ có Thần Văn, khống chế nước căn bản không cần tốn linh lực, nhưng bão cát thực sự quá phiền toái, nếu muốn khống chế thì phải tiêu hao một lượng lớn tinh thần lực, bằng không thì không thể nào đưa nước đi trong bão cát được." Chu Du trả lời.

"Cẩn thận một chút, bây giờ không phải buổi tối, nếu thật sự có

chuyện gì xảy ra, tôi không thể dùng cái cách cũ nữa đâu." Nghe Chu Du nói vậy, hai người kia trong lòng căng thẳng.

Hồ Ba Nhất lên tiếng hỏi: "Chắc không sao đâu nhỉ, nếu không thì Lý Thiết Quân và Lý Thiết Du cũng không thể nào..." Hồ Ba Nhất nhìn hai người đang bị trói trên cáng, có chút lo lắng.

"Bây giờ ở Lâu Lan, hai người đó sẽ không lại xảy ra chuyện gì nữa chứ?" "Lão Chu, Thiết Quân và Thiết Du không sao chứ?" Chu Du cũng không dám chắc hai người đó có sao hay không, nhưng vừa rồi đã dùng Phát Khâu Ấn cho cả hai.

Nếu không được thì chỉ có thể dùng Trấn Hồn Kính.

Nếu vẫn không được nữa, vậy thì xem tình hình mà xử lý, nếu có thể trấn áp được thì tốt, bằng không thì chỉ có thể bỏ lại hai người họ.

Không phải Chu Du lòng dạ độc ác, ở đây thì không thể cứu người, ít nhất là trước khi chưa thanh lý được thứ trong cơ thể họ.

Chương 243

“Hy vọng sẽ không có chuyện gì, nếu có, e rằng tôi cũng đành phải làm người xấu một lần thôi.” Hồ Ba Nhất và Bàn Tử nghe vậy im lặng, nhưng cũng không cố tỏ vẻ hảo hán.

Hồ Ba Nhất trầm mặc, nhìn Lâu Lan như một con ma thú ăn thịt người, tự lẩm bẩm: “Ừm, hy vọng không sao cả!” “Đi thôi, thời gian không còn sớm nữa.” Lúc này đã hai giờ chiều, quả thực thời gian không còn sớm.

Ba người mới khởi hành, nhưng đi lại rất cẩn thận, Chu Du đã đưa Trấn Hồn Kính và Phát Khâu Thiên Quan Ấn cho hai người kia.

Trên Hoàng Sa Cổ Đạo, tử khí trầm trầm, ba người càng vào sâu Lâu Lan càng cảm nhận được sự quỷ dị đó.

Lờ mờ giữa những khoảng cách, dường như có ánh mắt đang dõi theo, cảm giác đó đặc biệt khó chịu.

“Lão Chu, lão Hồ, hai ông có cảm thấy có người đang nhìn trộm chúng ta không?

Quá tà môn rồi, rõ ràng không thấy gì cả, nhưng cứ có cảm giác có người đang nhìn.” Hồ Ba Nhất nghe vậy nhíu mày, sau đó lên tiếng nói: “Đúng vậy, tôi cứ nghĩ mình quá căng thẳng nên sinh ra ảo giác.

Nhưng Bàn Tử cũng cảm thấy vậy, thì e rằng không phải ảo giác đâu.” Không cần Tường Thụy, Chu Du cũng có thể cảm nhận được loại ánh mắt rình mò đó, một bản năng bị rình mò.

Giống như có người nhìn mình, mình sẽ vô thức nhìn lại.

“Mọi người cẩn thận một chút, tuy không biết là thứ gì, nhưng trên sa mạc này sẽ không có thứ tốt lành nào đâu.” “Biết rồi, cảm giác

bực bội muốn chết, nếu để Bàn gia mà bắt được nó, kiểu gì cũng làm thịt nó cho xem." Chu Du nghe vậy cười cười không nói gì.

Lớp cát trên thành phố này dường như không dày lắm, độ cao của cổng thành có lẽ cũng không quá đầu gối.

Ba người đi tiếp, nhìn xung quanh kiến trúc, cố gắng tìm một nơi nào đó khác biệt, có thể giúp ích cho việc tiến vào nội thành.

Lúc này, Hồ Ba Nhất chỉ về phía trước, lên tiếng nói: "Lão Chu, nhìn bên kia kìa.

Trong bán kính vài trăm mét, e rằng nơi đó là nơi có khả năng là lối vào nhất." Chu Du thuận theo hướng Hồ Ba Nhất chỉ, mơ hồ thấy một kiến trúc cao năm sáu trượng xuất hiện ở đó, nhìn phong cách và kiểu dáng đều mang phong cách vương tộc, giống như cung điện vương thất trên mặt đất của Lâu Lan.

Hiện tại không có manh mối nào, dường như cũng chỉ có thể đi từ đó.

Đáng tiếc là trên người Lý Thiết Quân không có thư từ gì, ngay cả ở nhà cũng không có.

Lúc đó Chu Du cũng không nghĩ Lý Thiết Quân sẽ lại gặp chuyện, cũng căn bản không hỏi rõ địa điểm cụ thể để đi vào.

May mắn là ở đây, anh em họ Lý vẫn không có biến đổi, tình hình chung không trở nên tồi tệ hơn.

Chu Du thấy vậy, thở dài một hơi, đành phải lên tiếng nói: "Được rồi, tôi đi xem chỗ đó trước đã!" Vừa vào trong, ba người lập tức dùng cọc chống chặn cửa lại, tuy Chu Du không sợ, nhưng cũng không muốn rảnh rỗi vô vị.

"Hú, lão Hồ, lão Chu, mấy thứ kia... sẽ không tìm tới đây chứ?" "Bàn Tử, đừng hỏi mấy câu vô nghĩa đó, làm sao tôi biết mấy thứ đó

là gì được, chúng ta còn chưa từng thấy bao giờ.

Theo tôi, có lẽ đó là thú, cái loại tiếng gào thét đó gần như là tiếng thú gầm.” Lời của Hồ Ba Nhất lại khiến Chu Du lắc đầu.

Lúc này Bàn Tử đang nhìn chằm chằm vào hai người kia, đã phát hiện ra hành động của Chu Du ngay lập tức.

“Lão Chu, anh có ý gì?” Chu Du mới lên tiếng nói: “Lời lão Hồ nói tuy không sai, nhưng con người thực ra cũng có thể phát ra loại âm thanh tương tự như vậy.

Đương nhiên, khi có thể phát ra loại âm thanh đó thì chỉ có hai trường hợp, một là biến dị gen, hai là phải chịu đựng nỗi đau tột cùng.” “Từ xa gần của âm thanh, chắc không phải là do chịu đựng nỗi đau đâu.” Nghe Chu Du nói vậy, Bàn Tử lập tức hiểu ra.

“Ý lão Chu là biến dị gen à?” Chu Du nghe vậy cười cười, “Tôi không nói vậy, tôi chỉ chỉ ra một khả năng khác.

Ở Lâu Lan này, Lâu Lan sau nghìn năm, chuyện gì cũng có thể xảy ra.” Cánh cửa đã bị chặn lại, tuy có thêm vài phần an toàn, nhưng Hồ Ba Nhất vẫn không yên tâm lên tiếng nói: “Lão Chu, cánh cửa này có chặn được mấy thứ đó không?

Thính giác và khứu giác của dã thú đều rất tốt.” “Nếu thật sự không chặn được, vậy thì động thủ thôi, đến lúc đó chú ý an toàn.

Còn về anh em họ Lý, tôi sẽ cố gắng hết sức bảo vệ.” Chu Du nhìn hai anh em bên cạnh, hai người lúc này vẫn còn hôn mê, nhưng may mắn là không có chuyện gì xảy ra.

Vương Bàn Tử gật đầu, nhưng vẫn không hề lơi lỏng cảnh giác, tuy đang nói chuyện, nhưng mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm vào cửa.

Tuy hắn xưa nay hay gây rắc rối, nhưng đã trải qua nhiều chuyện như vậy, hắn đã sớm không còn như trước nữa.

Lúc này, giọng Hồ Ba Nhất đột nhiên vang lên.

“Lão Chu, vậy lối vào rốt cuộc ở đâu?

Chúng ta không có bản đồ, cũng không có thông tin đặc biệt nào, thêm vào đó là hoàng sa mạn thiên, e rằng tìm lối vào không dễ dàng gì.” “Đợi!” “Đợi?” “Đúng vậy, chúng ta đã bỏ qua một vấn đề, tôi bây giờ không tìm được, nhưng không có nghĩa là buổi tối tôi cũng không tìm được.” Chu Du vừa nói xong, Hồ Ba Nhất đã phản ứng lại.

Tuy ban ngày ở đây bão cát mịt trời, nhưng buổi tối lại không có gió.

Chỉ cần có liên hệ về mặt phong thủy, việc định vị dựa vào tinh thần lực không hề khó.

“Tinh thần lực?” “Ừm.

Đã không thể đi trên mặt đất, vậy thì đi lên.” “Ha ha, đúng vậy, trên có thể hái trăng chín tầng trời, dưới có thể bắt rùa năm biển, một cái cửa nhỏ mà có thể ngăn cản tôi sao?” Hồ Ba Nhất nghe vậy gật đầu, “Bàn Tử, nói nhỏ thôi, ai mà biết thính lực của mấy thứ bên ngoài đó thế nào.” Bàn Tử nghe vậy rụt cổ lại, sau đó hơi áy náy nhìn hai người, khẽ nói: “Cái đó... tôi không cố ý đâu, giọng tôi to, hai ông cũng biết mà.” Bàn Tử nói vậy cũng biết mình sai rồi, thôi vậy, cũng không thể quá miễn cưỡng.

Tranh thủ lúc những thứ kia chưa tìm đến, mọi người cũng bắt đầu nghỉ ngơi.

Đối với cổ mộ, mọi người đều có một nhận thức chung, ban ngày trong mộ huyệt là an toàn nhất, buổi tối là nguy hiểm nhất.

Vì vậy, lúc này bổ sung thể lực là lựa chọn tốt nhất.

May mắn là bên ngoài tuy tiếng gào thét không ngừng, nhưng một cánh cửa dường như thật sự đã ngăn cách hai nơi, nên không có bất

kỳ sự cố nào xảy ra.

Chương 244

Thực ra cũng đúng, nếu thật sự có khả năng quan sát vô song, Lý Thiết Quân có lẽ đã có thể thoát khỏi Lâu Lan rồi.

Dù vậy, ba người cũng không nhóm lửa, chỉ ăn lương khô.

Đêm tối đến đúng hẹn, tiếng gào thét bên ngoài vẫn không ngừng, chuyện ở đây rồi thì phải đối mặt thôi, trừ khi muốn ở lại Lâu Lan cả đời.

"Lão Hồ, chúng ta ra cửa xem thử.

Bàn Tử, trông chừng anh em họ Lý nhé, nhớ lời tôi dặn, mọi thứ phải ưu tiên mạng sống của cậu lên hàng đầu." "Được thôi, mạng Bàn gia đây đáng giá lắm, cứu được thì tôi chắc chắn sẽ cứu, không cứu được thì thôi.

Chứ chúng ta có phải giao tình sinh tử gì đâu." Hồ Ba Nhất nghe vậy cũng không nói gì, vỗ vai Bàn Tử rồi theo sát bước chân Chu Du.

Hai người không trực tiếp ra cửa, sau khi dỡ cọc chống ra, họ mở một khe cửa nhìn qua, xác nhận xung quanh không có gì mới cẩn thận bước ra ngoài.

Bầu trời đêm đẹp vô cùng, mỗi ngôi sao đều rõ ràng như vậy, mang lại sự giúp đỡ rất lớn cho hai người.

"Lão Hồ nhìn xem, tôi nhìn xung quanh." Tuy Hồ Ba Nhất không bằng Chu Du, nhưng phối hợp với la bàn để định vị tuyệt đối không thành vấn đề, nhưng nếu xét về sức mạnh phòng thủ, thì Hồ Ba Nhất kém Chu Du quá xa.

"Được thôi!" Hồ Ba Nhất cũng biết mình kém Chu Du đến mức nào, nên không hề chần chừ, cầm la bàn bắt đầu quan sát.

Nơi đây tinh đồ đầy đủ, nhưng thế núi địa mạch không rõ, cũng chỉ có thể dựa vào Thiên Tinh Luận của Cửu Tinh Đoán để định vị.

"Tham Lang nhất mộc thế kiên cường, Quỷ Tinh tú lệ túc văn chương.

Hoặc nhiên nha giác nha nha, minh kính khôi tuyển tế thôi tường.

Thất phong bát phong lỗi lạc khứ, Long đồ học sĩ phú văn chương.

Tả xuyên hữu bác liệt bút trận, hành long tinh tiết như kỳ thương.

Kì gian định hữu thần linh ứng, hoặc nhiên thế đại sinh vương hậu.

Nhược tác thiên mã đẳng dược, phú tuy bất cự doanh thiên thương.

Nhược tác nha duẩn toàn địa diện, văn võ quan hiển cư triều đường.

Bất thế phú quý trì thanh dự, canh kiêm phúc lộc thọ xương." "Tìm được rồi!" Theo tiếng kích động của Hồ Ba Nhất, Chu Du nhìn về phía đó.

Nơi đó không xa, ở phía sau cung điện vương thất.

Trông có vẻ nằm trong một bức tường bao, khu vực đó bằng phẳng, ngoài những cồn cát ra thì không thấy có gì đặc biệt.

Nhưng cảnh tượng đó chỉ là trong mắt người thường, còn trong mắt Chu Du và Hồ Ba Nhất, nơi đây trên ứng với Chu Thiên tinh đấu, dưới ứng với một câu trong Cửu Tinh Đoán: "Có lúc phúc nguyệt xuất hiện ngoài trời, có lúc ẩn hiện trên đất bằng phẳng." "Tôi đi gọi Bàn Tử, hai ông chú ý an toàn." Chu Du nói rồi lóe mình vào trong cung.

Chỉ có tôi mới có thể mang theo hai anh em họ Lý đi như không có vật cản nào, cũng chỉ có mang theo hai anh em mới là an toàn nhất.

Hồ Ba Nhất không nói gì, cảnh giác nhìn xung quanh.

Nhưng đúng lúc đó, khi Hồ Ba Nhất nhìn xung quanh thì đột nhiên ngẩn ra, bởi vì mơ hồ dường như cảm thấy đã bỏ qua điều gì đó.

Bỏ qua điều gì?

Đúng lúc đó, một tiếng gào thét truyền đến, giây tiếp theo vài tiếng gào thét từ xa đến gần.

Không chỉ vậy, những tiếng vỡ nứt liên tiếp vang lên.

Trong khoảnh khắc, những tiếng vỡ nát đó dường như đã mang đến cho Hồ Ba Nhất một tia sáng linh cảm.

Hồ Ba Nhất đột nhiên ngẩng đầu lên, lại phát hiện trên bầu trời mờ mịt hình thành hai đường cong.

Các đường cong có độ cong tròn ở bên ngoài, giao nhau ở phía xa, tạo thành một con mắt tổng thể.

Xì!

Tuy Hồ Ba Nhất không biết thứ này có thật sự liên quan đến Lâu Lan hay không, nhưng giác quan thứ sáu mách bảo hắn, Lâu Lan tuyệt đối có liên quan đến con mắt đó.

Tiếng gào thét và tiếng vại vỡ nứt ngày càng gần.

Đúng lúc đó, Vương Bàn Tử chạy ra trước tiên.

Hắn nhìn thoáng qua Hồ Ba Nhất vừa thu hồi ánh mắt, Vương Bàn Tử hét lên: “Lão Hồ, tình hình thế nào rồi?

Mấy thứ đó ngày càng gần rồi?” Hồ Ba Nhất vừa hoàn hồn vừa chạy vừa nói lớn với Vương Bàn Tử: “Đừng nói nhảm nữa, theo kịp tôi, bây giờ không phải lúc nói chuyện!” Vương Bàn Tử là người nhanh trí, không cần Hồ Ba Nhất nói thêm, hắn đã theo kịp bước chân Hồ Ba Nhất.

Cùng lúc đó, Chu Du cũng chạy ra, ngay sau đó đuổi kịp hai người.

Giây tiếp theo, tôi vượt qua hai người, chạy về phía lối vào.

Không phải vì tôi tham sống sợ chết, mà là để có thể tìm thấy lối vào nhanh hơn, mở lối vào.

Bất kể là cơ quan hay dùng bạo lực.

Đột nhiên, Chu Du dừng bước, lập tức đứng lại.

“Lão Chu sao vậy?” “Tôi cảm thấy cát dưới chân không giống bình thường.” Nghe Chu Du nói vậy, Hồ Ba Nhất lập tức hiểu ra.

Chương 245

“Anh nghi ngờ lối vào ở đây sao?” Chu Du gật đầu, nhanh chóng nói: “Nếu là buổi tối ở đây sẽ tích tụ không ít cát, nhưng cũng không quá dày, nhưng nếu là ban ngày, ở đây lẽ ra không có nhiều cát, đồ vật bên dưới sẽ lộ ra.

Từ việc trước đây Lý Thiết Quân có thể trực tiếp tìm thấy lối vào mà xem xét, ở đây đúng là có tám phần khả năng.” “Bây giờ có hai cách, một là đào, tôi yểm hộ.

Cách khác là tôi phá hủy bằng bạo lực, nếu bên dưới rỗng, tôi có thể trực tiếp đi xuống.” Hồ Ba Nhất nghe vậy nghiến răng, lập tức hét lên với Vương Bàn Tử: “Bàn Tử, đào đi!

Lão Chu giúp tôi canh chừng, tôi không thể đánh cược bên dưới là rỗng được.” Lời Hồ Ba Nhất nói có lý, quả thực, việc trông cậy vào việc bên dưới là rỗng thì khá là trông cậy vào vận may.

Nếu bên dưới thật sự đã bị sụp đổ chắn lại, vậy thì vẫn phải đối mặt với nguy hiểm sắp tới.

“Được, động tác nhanh lên.” Chu Du nói rồi đặt anh em họ Lý trong tay xuống, sau đó rút Minh Hồng Đao ra.

Tuy không cần Minh Hồng Đao tôi cũng có tự tin đối mặt với sinh vật sắp tới, nhưng những thứ đó hiển nhiên không ít, sức sống cũng chưa biết.

Âm thanh ngày càng gần, tiếng “sa sa” bước trên cát khiến Chu Du luôn nắm bắt được động thái của đối phương.

Ba... hai... một... hiện!

Giây tiếp theo, con quái vật đầu tiên xuất hiện.

Trong khoảnh khắc, mắt Chu Du lập tức co rút lại, sau đó tập trung tiêu cự.

Một khuôn mặt người thối rữa, bên trên là lớp da thịt nát bươm, những sợi máu đặc quánh bay lượn theo mỗi bước chạy, nhưng lại nối liền với những sợi tơ mà cứ thế rủ xuống trên cát.

Điều kỳ lạ là ngoài da ra, cơ bắp của nó dường như không có nhiều thay đổi, cũng giống như mới chết vậy, vẫn còn độ đàn hồi của cơ bắp.

Đặc biệt là con mắt, tròng mắt lồi ra không hề mất đi chút độ ẩm nào, chỉ là toàn bộ tròng mắt đều đỏ rực, không còn thấy được hình dạng ban đầu nữa.

Tứ chi của nó vặn vẹo, dường như đã từng bị bẻ gập lại để ở một chỗ, giờ đây chỉ có thể dùng bốn chi để di chuyển.

Làn da trên người nó cũng rách nát như trên mặt, nhưng đó không phải là nơi khiến người ta ghê rợn nhất.

Điều khiến người ta lạnh sống lưng nhất là mái tóc trên người nó.

Mái tóc đó không mọc trên da đầu, mà bao quanh cơ thể nó, xuyên qua cơ bắp và cắm rễ vào trong.

Cảm giác đó, dường như thứ này đang bị những sợi tóc đó dẫn dắt hành động vậy, những sợi tóc đó giống như dây kéo của con rối gỗ.

May mà Chu Du đã thấy không ít những thứ ghê tởm rồi, không thì chưa chắc nhìn phát đầu tiên đã không nhịn được mà nôn ra.

Nhưng dù vậy, tôi cũng cảm thấy có chút không thoải mái.

Giây tiếp theo, Chu Du động thủ, tôi không thể để đối phương đến gần, nên chủ động tấn công, đánh tan tuyến đầu mới là lẽ cứng.

Tuy làm vậy có hơi tiêu hao thể lực, nhưng với thể lực của tôi,

chiến đấu cường độ cao vài ngày cũng không thành vấn đề.

Tốc độ của Chu Du rất nhanh, dù không có gì cản trở cũng chỉ trong một hơi thở đã đến trước mặt con quái vật.

Giây tiếp theo, Minh Hồng Đao mang theo một đạo sáng lóe lên, Chu Du biến mất trước mặt con quái vật.

Áp lực gió do tôi mang đến vừa lóe lên, chỉ thấy tứ chi và thân thể con quái vật đã tách rời.

Chu Du không trực tiếp giết chết những thứ đó, chủ yếu là vì không nắm chắc.

Những thứ này là vật đã chết, nếu không giết được nó, thì lại tìm đến Bàn Tử gây phiền toái.

Vì vậy, thay vì mạo hiểm, thà an toàn một chút, trực tiếp chặt đứt tứ chi, không có tứ chi chẳng lẽ nó có thể bò như sâu mà đi được sao?

Nếu thật sự như vậy, thì chúng tôi cũng đã sớm rời đi rồi.

Như Chu Du đã nói, tuy con quái vật bị chặt đứt tứ chi không chết ngay lập tức, nhưng nó đã mất đi khả năng di chuyển.

Dù nó hung hãn gào thét về phía chỗ Hồ Ba Nhất đang đứng, nhưng không hề gây ra chút nguy hiểm nào.

Bước chân của Chu Du từ lúc động thủ đã không ngừng lại.

Nhưng chỉ trong vài hơi thở sau, Chu Du đột nhiên hít vào một hơi khí lạnh.

Tiếng "phanh phanh phanh phanh" gần như nối thành một đường thẳng.

Vừa mới quay một vòng, Chu Du đã biết, e rằng không bao lâu nữa, tôi sẽ phải đối mặt với hàng nghìn vạn con quái vật.

“Lão Hồ, sao rồi?

Nhanh lên, không thì tôi có thể không chặn được đâu!” Tốc độ nhanh đến mấy cũng có giới hạn, nếu ma quỷ quá nhiều, thế tất sẽ bị thu hẹp không gian hoạt động.

Không cần Chu Du giục, Hồ Ba Nhất và hai người kia cũng đã nghe thấy tiếng vại vỡ nứt đó, nhất thời hai người đào càng thêm gấp rút.

May mắn là chỗ dưới không sâu, hai người cứ thế mà đào.

Chương 246

“Cho tôi thêm mười phút nữa, mười phút là tôi chắc chắn tìm được lối vào.” “Chết tiệt, mười phút á?

E rằng chưa đến năm phút nữa là mấy thứ quỷ quái đó đã tập trung hết rồi.” Nhưng lúc này Chu Du có thể làm gì được?

Chỉ có thể chống đỡ thôi!

“Nhanh lên, tôi cố gắng hết sức.” Giọng Chu Du vang vọng không ngừng bên tai hai người, khiến hai người cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nhưng cũng biết Chu Du đang dốc toàn lực rồi, nhất thời hai người cũng không đáp lời, liều mạng mà đào.

Tiếng gào thét và tiếng vỡ nứt trở thành chủ đề chính ở Lâu Lan lúc này, ngoài ra không còn âm thanh nào khác.

Phạm vi săn lùng của Chu Du từ năm mươi mét đã thu hẹp lại còn mười mét, ngay trước mặt hai người không xa.

Lúc này, mắt nhìn thấy toàn là những thứ quỷ quái đó.

May mắn là nhờ phạm vi thu hẹp, tốc độ của Chu Du càng nhanh hơn, nên cũng miễn cưỡng chống đỡ được.

Nhưng Chu Du nhanh đến mấy, thì vì không gian bị ép buộc, trên người cũng đã bị tổn hại nhiều chỗ.

May mà cường độ cơ thể của tôi đã sớm không còn như trước, thêm vào đó là vạn độc bất xâm nên tôi cũng không sợ.

Đúng lúc đó, giọng Bàn Tử đột nhiên truyền đến.

“Lão Hồ, tôi hình như tìm thấy lối vào rồi!” Hồ Ba Nhất nghe vậy lập tức chạy về phía Bàn Tử, quả nhiên một tấm bia đá với một khe

hở xuất hiện trước mắt Hồ Ba Nhất.

Chỉ là khe hở không quá lớn, nếu không phải Bàn Tử đã dọn sạch cát ra, thật sự khó mà nhìn thấy rõ.

Lúc này tình hình khẩn cấp, Hồ Ba Nhất chỉ nói một tiếng cẩn thận, rồi ấn vào tấm bia đá.

Hai người dùng sức, theo một tiếng hô lớn, tấm bia đá được đẩy ra.

Thấy vậy, Hồ Ba Nhất chiếu đèn vào bên trong, lập tức quay đầu hét lên: "Lão Chu, chạy mau!" Hồ Ba Nhất nói rồi chạy về phía anh em họ Lý, cõng hai người vào trong.

Hồ Ba Nhất, khác với Bàn Tử, là một người thật sự lương thiện.

Đôi khi rõ ràng biết có nguy hiểm, nhưng vẫn sẽ lựa chọn đi cứu người, dù người đó không quen biết.

Bàn Tử thấy Hồ Ba Nhất chạy về phía đó thì biết Hồ Ba Nhất muốn làm gì, hắn tuy không phải là "Thánh mẫu" như vậy, nhưng lại có thể vì anh em mà xông pha, nên cũng không nói hai lời mà chạy đến, cõng Lý Thiết Du.

"Hai người vào trước đi, xong xuôi thì báo cho tôi biết." Chu Du không phải là người chạy đi đầu tiên, tôi rất rõ ràng, nếu tôi là người đầu tiên chạy, thì những người còn lại không ai có thể thoát được.

Không lâu sau, giọng Vương Bàn Tử lại truyền đến.

"Lão Chu, tôi xong rồi, nhanh lên, tôi ném hai quả lôi ra chặn đường!" Vương Bàn Tử còn cùng Hồ Ba Nhất mỗi người rút hai quả lôi, sau đó ném ra không xa.

Nghe tiếng Vương Bàn Tử hét, Chu Du cũng lập tức rời khỏi vị trí cũ.

“Hú, vào rồi!” Chu Du vừa vào trong lập tức đóng tấm bia đá lại.

Tấm bia đá rất nặng, đối với Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất mà nói đúng là phải tốn chút công sức, nhưng đối với Chu Du mà nói lại nhẹ nhàng, chỉ trong một hơi thở, tấm bia đá đã lại được đóng lại.

“Hú, cuối cùng cũng an toàn rồi, tôi vừa nãy còn dùng hết sức bình sinh ra.

Cái nơi quỷ quái này, thật không phải nơi con người có thể ở được!” Hồ Ba Nhất lúc này cũng đang thở hổn hển, hiển nhiên cũng mệt không nhẹ.

Sau khi Vương Bàn Tử nói xong, vài tiếng động lớn trầm đục truyền vào từ bên ngoài cánh cửa đá.

“Bàn Tử, có thời gian thì nghỉ ngơi tử tế một chút đi, mệt nhiều như vậy chứ?” “Ai da, lão Hồ, không phải là đang thả lỏng đấy chứ?

Tôi lại không động đậy gì, không phải cũng là nghỉ ngơi sao?

À đúng rồi, mấy thứ quỷ quái đó rốt cuộc là gì vậy, vừa nãy tôi nhìn thoáng qua một cái, trời ạ, tôi còn không chịu nổi nữa là!” Hồ Ba Nhất nghe vậy trầm ngâm, lên tiếng nói: “Không biết cậu có nghe người ta nói ‘ung’ không, tiếng vại vỡ và hình dạng của quái vật, cộng thêm những cái vại quỷ mà tôi đã trải qua trước đây đều khiến tôi cảm thấy thứ này...

Hồ Ba Nhất ngừng lại một chút, tiếp tục nói: “Chỉ là, thứ này khi còn sống không bị chặt tay chặt chân, có thể là bị bẻ gãy tứ chi, trực tiếp bị một số thứ ướp xác ở bên trong, không biết đó là tà thuật gì.” “Lão Chu, sao không nói gì vậy, không phải vừa nãy bị dọa rồi đấy chứ?” Lúc này ánh mắt Chu Du hoàn toàn bị một tấm bia đá hấp dẫn, nghe lời Vương Bàn Tử nói mới quay đầu lại: “Nhanh chóng nghỉ ngơi đi, tôi xem khối bia đá kia.” Hai người nghe vậy giật mình, sau

đó cầm đèn pin chiếu về bốn phía.

Ngay sau đó ánh sáng đèn pin dừng lại ở một chỗ.

Đó là một lối đi hình bậc thang đi xuống, nhưng đó không phải là điểm chính, điểm chính là ở cuối lối đi có một bệ đá, bên trên bệ đá có một khối bia đá.

Đáng tiếc là lúc này góc độ chỉ có thể nhìn thấy bệ đá và một phần của bia đá, chứ không nhìn rõ hình dáng của nó.

"Xuống xem thử không?" Chắc chắn là phải xuống, nhưng không phải bây giờ, ít nhất là trạng thái của hai người lúc này không thích hợp.

"Tôi xuống xem trước, hai ông cứ nghỉ ngơi thật tốt đi, nếu có vấn đề gì tôi sẽ quay lại." Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất cũng biết lúc này mình nghiễm nhiên là gánh nặng, hai người cũng không phản bác, chỉ dặn dò Chu Du cẩn thận một chút.

Chu Du có mắt nhìn đêm, cũng không cần bật đèn pin, khi xuống đến nơi không nhịn được hít vào một hơi khí lạnh.

Bia đá cao ba trượng, bệ đá một trượng, nhưng con vật đội bia không phải Bá Hạ hay Bào Hào.

Bào Hào, hình dáng giống dê, mang khuôn mặt người, mắt mọc dưới nách, răng nanh như răng hổ, móng vuốt ở chân lại giống tay người.

Vật này thực chất là nguyên mẫu của Thao Thiết, một hung thú cổ xưa hơn cả Thao Thiết, đại diện cho đại hung.

Nhưng điều khiến Chu Du kinh ngạc nhất lại không phải bức tượng điêu khắc, mà là tấm bia đá kia.

Chương 247

Lúc này, tấm bia đá trong mắt Chu Du đang ẩn chứa một luồng khí trắng, luồng khí đó không ngừng biến hóa thành từng phù hiệu kỳ lạ, nhưng tôi lại không hiểu được bất kỳ cái nào, chỉ cảm thấy trên luồng khí đó tự mang theo uy nghiêm và thần bí vô cùng lớn.

Đúng lúc đó, một phù hiệu biến hóa, lại khiến mắt Chu Du co rút lại.

Con mắt?

Con mắt trên Quỷ Động Văn?

Con mắt rốt cuộc đại diện cho điều gì?

Vì sao lại xuất hiện trên bia đá?

Tuy không hiểu, nhưng Chu Du vẫn nghiêm túc nhìn chằm chằm vào từng chữ cái hình thành và biến hóa trên đó, mơ hồ cảm thấy trong đầu dường như có thêm thứ gì đó.

Không biết đã bao lâu, sau khi Chu Du xem xong lần thứ hai, đột nhiên một chùm đèn chiếu tới.

Giây tiếp theo, luồng khí trắng trước mắt tôi đột nhiên biến mất.

Không, không phải biến mất, mà là do ánh đèn chiếu vào nên nó biến mất, chỉ ở những nơi xa trụ sáng mới có luồng khí trắng mờ ảo xuất hiện.

Cho đến lúc này, tinh thần Chu Du mới trở lại cơ thể, nhưng vừa hoàn hồn, tôi đã bị kinh hãi.

Nhìn xung quanh, tôi thầm nhủ may mắn, may mà không có nguy hiểm, nếu không thì trạng thái vừa rồi quá nguy hiểm rồi.

“Lão Chu, bia không chữ kia sao rồi?

Tôi thấy nó cũng chẳng có gì thần kỳ cả.” Vừa nói xong, Vương Bàn Tử đột nhiên như nhớ ra điều gì, lập tức bổ sung: “Lão Chu, lão Hồ, tấm bia đá đó có phương pháp chữa trị cho Thiết Quân và Thiết Du không?

Hay là tôi cũng đưa hai người họ xuống đây?” Tuy nhiên lúc này Chu Du lại lắc đầu.

“Bàn Tử, đừng bốc đồng.

Tấm bia đá này rất tà môn, trước khi tôi xuống đây, tôi đã nhìn thấy những văn tự dạng sương mù trắng, nhưng đèn pin vừa chiếu vào thì chúng biến mất.

Cộng thêm việc Lý Thiết Quân lúc đó đã gặp chuyện ở đây, nên đợi tôi nghiên cứu xong, hãy xem xét đến Thiết Quân và Thiết Du.

Ngoài ra, hai ông cũng cẩn thận một chút, đừng lại gần bia đá quá.” Bàn Tử và Hồ Ba Nhất tự nhiên sẽ không phản đối, cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên biết được sự nguy hiểm trong đó.

Nhưng đúng lúc đó, Hồ Ba Nhất đột nhiên nhíu mày.

“Lão Chu, Bàn Tử, nhìn kìa.” Chu Du và Bàn Tử thuận theo ánh đèn pin của Hồ Ba Nhất nhìn lại, chỉ thấy ánh đèn pin chiếu vào đôi mắt của Bào Hào.

Bức tượng đá điêu khắc trong khoảnh khắc dường như sống lại, ánh mắt của Bào Hào như đang nhìn chằm chằm vào ba người, coi ba người như một bữa tối ngon lành vậy.

“Mẹ kiếp, thứ này tà môn thật, tôi cứ có cảm giác nó đang nhìn chằm chằm tôi, muốn ăn thịt tôi.

Đúng rồi, thứ này là cái quái gì vậy, tôi chưa thấy bao giờ?” “Vật

này tên là Bào Hào, là quái vật trong Sơn Hải Kinh, thích ăn thịt người." Không chỉ Chu Du đọc Sơn Hải Kinh, Hồ Ba Nhất từ khi tiếp xúc nhiều với những thứ linh dị, cũng thích đọc một số tạp ký kỳ văn dị vật.

Sơn Hải Kinh tuy ở thời đại đó thuộc về sách cấm, nhưng do trong lịch sử có rất nhiều thứ liên quan đến nó, nên dưới sự bảo hộ ngầm, sau khi trải qua thời đại đó, Sơn Hải Kinh lại một lần nữa sống lại.

"Ăn thịt người á?

Thứ quỷ quái này lại ăn thịt người ư?

Hắc, đúng là sinh ra một thời đại tốt, nếu thứ này mà ở thời hiện đại, Bàn gia tôi kiểu gì cũng phải thưởng một đĩa lạc rang, rồi ăn thịt nó!" Chu Du nghe vậy lắc đầu cười cười.

Những thứ trong Sơn Hải Kinh, dù có ở hiện tại, cũng cực kỳ khó đối phó.

Lấy con Hổ Giao trong hang sâu ra mà nói, nếu không phải Chu Du, e rằng những người kia đã sớm chết rồi.

Đương nhiên nếu không phải những người kia, Chu Du cũng sẽ phải bỏ mạng ở đó.

Đúng lúc đó, tiếng khóc "ô ô" đột nhiên vang lên.

Âm thanh đột ngột đó giống như một quả lựu đạn ném vào giữa ba người, khiến ba người đồng loạt giật mình.

Sắc mặt Hồ Ba Nhất và Chu Du càng biến đổi, chăm chú nhìn Bào Hào.

"Lão Chu, lão Hồ...

ở đây... không phải có ma đấy chứ?

Chết tiệt, tôi nghe thấy tiếng trẻ con khóc, hai ông có nghe thấy

không?" Hồ Ba Nhất nghe vậy, vẫn nhìn chằm chằm Bào Hào, sắc mặt khó coi nói: "Bào Hào, thân dê mặt người, một loại hung thú ăn thịt người sống ở Câu Ngô Sơn, có thể phát ra âm thanh như tiếng trẻ con khóc." Lúc này, Chu Du lại đang suy nghĩ nếu thứ quỷ quái đó sống lại, liệu có thể đối phó được với nó không.

Thực lực của những thứ trong Sơn Hải Kinh cũng không đồng đều, có con lợi hại đến mức lấy rồng làm thức ăn, có con yếu thì thấy người là chạy.

Bào Hào chỉ có giới thiệu, thực lực vẫn chưa biết, nhưng vì là nguyên mẫu của Thao Thiết, nên ngay cả Chu Du cũng không dám chắc thắng.

Đúng lúc đó, Chu Du đột nhiên chú ý thấy sương mù trên bia đá đã dày đặc hơn, những văn tự dạng sương mù trên bia đá đồng loạt hiện ra, chứ không phải xuất hiện từng cái một.

Thấy vậy, Chu Du trong lòng khẽ động.

"Lão Hồ, Bàn Tử, tắt đèn pin đi." "Không có đèn sáng, tối om thế này, chẳng phải giống như bị bịt mắt sao?" Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng trên tay hai người lại không chậm, lần lượt tắt đèn pin.

Chương 248

Theo tiếng đèn pin tắt, ngay lập khắc những văn tự trên bia không chữ hoàn chỉnh hiện ra trước mắt Chu Du.

Không chỉ vậy, trên luồng sương mù trắng đó còn ẩn chứa một ánh sáng yếu ớt.

"Lão Hồ, Bàn Tử, hai ông có thấy chữ trên bia không?" Hồ Ba Nhất và Bàn Tử nghe vậy nhìn về phía bia đá, nhưng tối om om chẳng nhìn thấy cái bóng nào.

"Lão Chu, tối om om thế này thì tôi cũng chẳng thấy gì cả.

Hay là, tôi bật đèn pin lên nhé?" Chu Du nghe vậy vội vàng lên tiếng nói: "Khoan đã, đợi tôi một lát." Chu Du nói rồi bắt đầu đối chiếu những chữ đã ghi nhớ, cho đến khi tất cả các chữ đã được ghi nhớ xong mới chú ý đến một vệt u ám nối liền bia đá và Bào Hào.

Vệt u ám cực kỳ sâu thẳm, trong tầm nhìn đen trắng của mắt nhìn đêm gần như không hiện rõ.

Nếu không phải Chu Du khá chú ý, căn bản sẽ không nhận ra sự khác biệt nhỏ bé đó.

Nhưng một chút khác biệt đó đã khiến Chu Du khẳng định một điều, bia đá có lẽ dùng để trấn áp Lâu Lan, nhưng cũng có thể dùng để trấn áp tà vật.

Bào Hào có khả năng là vật sống, một hung thú đã bị phong ấn ngàn năm vẫn còn sống.

Bị trấn áp ngàn năm mà không chết, chỉ riêng điểm đó thôi, thực lực tuyệt đối không kém gì rồng.

"Bật đèn pin lên đi, hai ông đứng cách bia đá xa ra một chút." Giây

tiếp theo, đèn pin được bật lên, hai người đồng thời thở phào một hơi, bóng tối vô biên vô tận đó thực sự quá tra tấn người rồi.

"Lão Chu, anh phát hiện ra gì rồi?" Ba người đều trên cùng một con thuyền, Chu Du tự nhiên sẽ không giấu giếm hai người kia.

"Bào Hào, có thể là vật sống." "Vật sống á?

Không thể nào, rõ ràng là đá mà." Lời vừa nói xong, Hồ Ba Nhất đột nhiên giật mình.

Hồ Ba Nhất tiếp lời nói ra một chuyện: "Tuy bất khả tư nghị, nhưng cũng không phải là không có khả năng.

Tôi đã từng gặp lão quái vật Bính Hiến Vương ở Vân Nam.

Nơi chôn thân của thứ đó trực tiếp biến thành nhục linh chi truy sát tôi, có gì là không thể?" "Được thôi, vậy thứ đó phải xử lý thế nào?

Hay là chúng ta ra tay trước, cho nó mấy quả lựu đạn, nổ chết nó đi?" Chu Du nghe vậy, vừa nghĩ không đáng tin cậy, một con quái vật bị trấn áp ngàn năm làm sao lựu đạn có thể nổ chết được.

Nhưng vừa nghĩ đến Chúc Long và Hổ Giao đã gặp, dường như nếu may mắn thì cũng không phải không nổ chết được nhỉ?

Xì!

Nghĩ vậy Chu Du đột nhiên cảm thấy lời Bàn Tử nói rất khả thi.

Nhìn Bào Hào, tuy không có chỗ tốt để đặt lựu đạn, nhưng buộc vào người nó thì được.

"Được, tôi để lại một quả lựu đạn.

Bàn Tử, đưa lựu đạn cho tôi, tôi đi buộc." Bàn Tử tuy cảm thấy Chu Du có chút làm quá, nhưng cũng không phản bác, dù sao Chu Du cẩn thận như vậy cũng là vì tốt cho tất cả.

“Ok, xong rồi, đi thôi.” Chu Du nói rồi, nhìn con đường lúc này, tiếp tục nói: “Thiết Quân và Thiết Du cứ ở lại lối vào đi.

So với việc hành động cùng tôi, ở đó an toàn hơn một chút.” Chu Du là chủ chốt của đội, lời tôi nói tự nhiên không ai phản đối, hơn nữa đó cũng là cách tốt nhất.

Ba người đi lên con đường bên cạnh bia đá.

Con đường men theo vách núi mà đi, với tầm nhìn của Chu Du cũng không thấy được tận cùng, dù sao khoảng cách nhìn đêm có hạn.

Đi trên vách núi, Chu Du có thể cảm nhận được từng đợt gió lạnh.

Đương nhiên đó chỉ là cảm nhận của Chu Du, còn trong cảm nhận của Hồ Ba Nhất và Bàn Tử lại là gió lạnh cắt da cắt thịt.

Cứ đi mãi, hai người bắt đầu run cầm cập.

“Lão Chu, lão Hồ, càng đi càng lạnh vậy?

Chúng ta đang đi Bắc Cực đấy à?” Hồ Ba Nhất lúc này cũng run rẩy nói: “Này, cứ đi thế này, tôi còn cảm giác như mình quay lại Côn Luân Băng Xuyên rồi.” Phải biết rằng để chống lại sự bốc hơi mồ hôi khi vào sa mạc, ngoài Chu Du ra, hai người kia đều mặc áo da.

Nhưng dù vậy cũng khiến hai người lạnh đến mức không chịu nổi, có thể thấy bên trong lạnh đến mức nào.

Nghe lời hai người nói, Chu Du trong lòng đã hiểu, khó trách dọc đường không thấy cơ quan nào, hóa ra cái lạnh chính là cơ quan tốt nhất rồi.

Bây giờ làm thế nào?

Chẳng lẽ quay lại đường cũ?

Mặc thêm quần áo rồi đi tiếp sao?

“Nhiên liệu rắn, trước tiên đốt một đống lửa sưởi ấm đã, lát nữa tôi thắp đuốc đi, ít nhiều cũng có thể chống đỡ được một chút.

Nếu không chịu nổi thì cứ quay về.” “Lão Chu, nói vớ vẩn gì vậy, tôi và lão Hồ là loại người vì một chút chuyện mà lùi bước sao?

Thắp đuốc đi, có đuốc tôi chắc chắn không vấn đề gì!” Hồ Ba Nhất lúc này cũng gật đầu, đồng ý.

Chỉ có chút lo lắng lên tiếng nói: “Cũng không biết con đường này dài bao nhiêu, tôi vừa nãy đi ước chừng cũng phải hai cây số rồi, mà vẫn không thấy điểm cuối.” “Cái loại đường như không có tận cùng này thực sự có thể khiến người ta phát điên!” Chu Du nghe lời Hồ Ba Nhất nói mới sực tỉnh, giờ nhìn lại, con đường này không chỉ lạnh mà còn làm người ta suy sụp tinh thần. "Chúng ta thắp lửa trước đã." Chu Du gật đầu, lấy Đèn rọi Lang Nhãn từ trong ba lô ra.

Chương 249

Tiến thêm một bước, chắc chắn sẽ cần đến Lang Nhãn.

Hơn nữa, nếu nó có thể chiếu sáng đến tận cùng con đường, chắc chắn sẽ mang lại sức sống và hy vọng cho cả đội.

Nhiên liệu rắn vừa cháy, trong chớp mắt đã toát ra ánh sáng vàng cam.

Khoảnh khắc ấy, Chu Du không biết đầu óc mình bị gì, bỗng nhớ đến cô bé bán diêm.

Cùng một trời đông lạnh giá, cùng một ngọn lửa vàng cam, liệu có gà nướng không nhỉ?

Nghĩ vậy, Chu Du chợt lắc đầu bật cười, mình bị gì thế này?

Điên rồi à?

Sau khi lấy Đèn rọi Lang Nhãn ra khỏi ba lô, Chu Du nhắc nhở theo thói quen: "Đừng nhìn sang hai bên." Vừa nói, Chu Du bật Lang Nhãn, có thể chiếu xa hai cây số.

Lang Nhãn xua tan bóng tối, cột sáng trắng chói lọi chiếu đến đâu, nơi đó đều được ánh sáng bao phủ.

Nhưng đáng tiếc, nơi Chu Du cầm đèn rọi chiếu đến, ngoài bức tường bên cạnh ra thì không còn gì khác.

Quỷ quái gì thế này?

Không gian này rốt cuộc lớn đến mức nào?

Chu Du trầm mặc một lúc rồi tắt đèn.

Sau đó, anh bẻ một cây pháo sáng lạnh rồi ném về phía xa.

Pháo sáng càng rơi càng thấp, vài nhịp thở sau thì biến mất khỏi tầm mắt ba người, trong nháy mắt cả ba đều đồng loạt hít vào một hơi khí lạnh.

Độ sâu của cái động này chắc chắn vượt quá ba cây số, cụ thể sâu đến mức nào thì không ai biết.

Thứ này giống hệt động quỷ, nhìn sâu không thấy đáy.

Động quỷ sâu không thấy đáy là thật, nhưng ở đây thì chưa chắc.

Không cần Chu Du nói, hai người kia cũng hiểu rõ tình cảnh hiện tại.

Bởi vậy, cả hai đều bị không gian rộng lớn làm cho chấn động, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Một lúc lâu sau: "Này, đường dài phết đấy, xem ra tôi phải đi một lúc mới thấy đường phía trước." Nghe Bàn Tử cố gắng khuấy động không khí, Hồ Ba Nhất miễn cưỡng cười một tiếng: "Bàn Tử, khả năng chịu áp lực của mọi người đều mạnh, không cần phải cố gắng khuấy động không khí đâu.

Lão Chu, anh nghĩ sao?" "Lương thực của tôi không còn nhiều, phải ăn dè xẻn một chút, một tuần thì chắc đủ, nhưng tôi còn phải tính đến thời gian ra khỏi sa mạc.

Vì vậy, tôi đề nghị thế này: chúng ta đi một ngày, nếu không thấy đường thì quay lại, ba ngày mà vẫn không thấy điểm cuối thì tôi sẽ quay lại." Hai người nghe vậy đều trầm mặc, dường như đây là cách giải quyết tốt nhất mà Chu Du đưa ra, cả hai đều gật đầu.

Nhiệt độ của ngọn lửa nhanh chóng tản đi, nhưng ít nhất giờ hai người đã đỡ hơn nhiều.

Ba người cũng không vội đi, đợi nhiên liệu rắn cháy gần hết mới làm hai cây đuốc rồi lên đường.

Chu Du không cần đuốc, vì thứ đó nói chung cũng không dùng được nhiều.

Thời gian thoáng cái lại trôi qua hai giờ, ngay cả Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử, dù đã ăn không ít thiên tài địa bảo, cũng bắt đầu có chút không chịu nổi.

Dù sao trước đó đã đào nửa ngày đất cát, sau lại đi mấy cây số.

Trên đường có nghỉ ngơi, nhưng thời gian nghỉ ngơi ít ỏi đó chắc chắn không đủ. "Lão Chu, Lão Hồ, chúng ta nghỉ ngơi đi.

Đã đi lâu như vậy rồi, nếu đi nữa mà gặp nguy hiểm thì sẽ kéo chân." Hồ Ba Nhất cũng gật đầu, nâng đồng hồ lên nhìn một cái. "A Lão Chu, chúng ta đã đi nửa đêm rồi, cần phải hồi phục." "Được, vậy chúng ta nghỉ ngơi." Lúc này Chu Du nhìn bóng đêm vô tận luôn cảm thấy không ổn, chắc chắn đã đi sai đường, nếu không không thể đi lâu như vậy mà ra khỏi Lâu Lan.

Lẽ nào Lâu Lan dưới lòng đất lại nằm cách đây mấy trăm dặm?

Nghĩ vậy, Chu Du nhìn quanh bóng tối rồi chợt nghĩ ra điều gì đó, mắt sáng lên.

Anh cầm đèn pin chiếu lên đỉnh đầu, nhưng lại không nhìn thấy gì.

Tuy nhiên Chu Du không vì thế mà bỏ cuộc, anh nói với Hồ Ba Nhất: "Lão Hồ, có sức không?

Kéo tôi một tay." Hồ Ba Nhất đang nhóm lửa nghe vậy thì ngớ người ra, nhưng lập tức hiểu ra ý.

Anh ta giữ chặt Chu Du, nghiêng người về phía sau, sau khi giữ vững thì nhắc nhở: "Được rồi Lão Chu.

Lát nữa tôi sẽ dùng sức kéo lại, nhưng tuyệt đối đừng cố sức kéo tôi đấy." Sức lực của Chu Du lớn đến mức nào thì mọi người đều

biết, nếu Chu Du cố sức thì chắc chắn không ai giữ vững được.

Chu Du gật đầu, sau đó cơ thể nhô ra ngoài.

Khi nhìn thấy nơi ánh sáng không thể chiếu tới có đường đi, Chu Du vẫn không bỏ cuộc, anh bẻ một cây pháo sáng lạnh rồi dựa sát tường ném xuống.

Vài giây sau khi pháo sáng rơi xuống, một con đường rộng một mét đã xuất hiện trong mắt Chu Du.

Ánh mắt Chu Du co lại, quả nhiên là vậy!

Chương 250

Nhưng khoảng cách lại khoảng 30-40 mét.

Mang theo dây thừng thì độ dài đủ rồi, nhưng xuống đó rồi thì làm sao thu dây lại?

Xử lý thế nào?

Phải biết rằng cái hố sâu không dưới ba cây số, nhưng tất cả dây thừng cộng lại cũng chỉ được 150 mét.

Quan trọng nhất là bên dưới liệu có thật sự là mộ huyệt của Nữ vương Lâu Lan không? "Kéo tôi!" Theo lời Chu Du nói xong, Hồ Ba Nhất bắt đầu dùng sức.

May mà Chu Du không nặng, anh ta chỉ cần nghiêng người kéo lại, nên dù không có sức thì với Hồ Ba Nhất cũng không thành vấn đề.

Chu Du vừa đứng vững, Hồ Ba Nhất liền hỏi: "Lão Chu, anh phát hiện ra gì rồi?" Lời Hồ Ba Nhất hỏi ra thì ngầm ý một câu trả lời không mấy tốt đẹp, nhưng anh vẫn hy vọng điều gì đó tích cực sẽ đến.

Chu Du không nói gì, lại lần nữa bật Đèn rọi Lang Nhãn về phía trước, cột sáng chiếu tới, không biết bao nhiêu mét nữa thì bị bức tường chắn lại.

Nhìn vào đó, Chu Du mới mở miệng nói: "Chúng ta, chúng ta không đi thẳng." "Không đi thẳng?" Chu Du chắc chắn gật đầu. "Không sai, mặc dù độ cong không lớn, nhưng vòng cung lại rất rộng, đèn pin và đuốc thông thường chiếu thẳng ra căn bản không thể phát hiện được.

Vì vậy tôi nhìn một cái thì thấy cứ như đang đi thẳng.

Nhưng sau khi dùng Lang Nhãn thì có thể thấy, phía trước có một độ cong nhất định, nhìn theo đường ánh sáng." Chu Du vừa nói vừa hơi di chuyển Đèn rọi Lang Nhãn một chút, hơi lệch một chút, lại thấy thêm vài trăm mét nữa.

Di chuyển như vậy hai ba lần, góc độ không quá năm mươi độ, Đèn rọi Lang Nhãn không thể chiếu tới phía sau nữa.

Nhìn vào đó, Bàn Tử không nhịn được mở miệng, trong giọng nói có chút may mắn: "Trời đất, làm Bàn Gia sợ chết khiếp.

Tôi cứ tưởng đường không có điểm cuối chứ, hóa ra là mê hoặc thị giác.

Không sao, chỉ cần có đường đi, cùng lắm thì tôi đi thêm một chút." Hồ Ba Nhất thì không lạc quan như Vương Bàn Tử, một lần chiếu đèn có thể tới hai cây số, mà khoảng cách xa như vậy mới có năm mươi độ.

Trời mới biết đi bao lâu mới tới nơi, nhưng dường như lúc này cũng không có cách nào tốt hơn.

Hồ Ba Nhất không nói gì, nếu không e rằng niềm tin của mọi người sẽ bị đả kích. "Thực ra tôi chỉ xác thực được một điểm, tôi còn có một phát hiện khác, đó là bên dưới thực ra có một con đường, con đường đó nằm dưới chúng ta khoảng 30-50 mét.

Tôi hiện tại có hai suy đoán, nhưng cũng chỉ là suy đoán." Thấy Chu Du dừng lại, Vương Bàn Tử lập tức mở miệng giục: "Lão Chu đừng úp úp mở mở nữa, cứ nói suy đoán đi, dù sao tôi và Lão Hồ bây giờ hoàn toàn không có manh mối nào, nói ra biết đâu tôi có thể giúp phân tích." Chu Du vốn định nói, nghe Vương Bàn Tử nói vậy cũng không chần chừ nữa, anh mở miệng nói: "Bên dưới tuy có đường, nhưng chưa chắc đã là đường xuống mộ.

Độ sâu bên dưới đã vượt quá ba cây số, thật khó mà biết rốt cuộc bên dưới có gì.

Có lẽ tôi phí hết tâm tư xuống đó, cũng chỉ thấy một vực sâu hơn mà thôi.

Đương nhiên, cũng có khả năng bên dưới ba cây số là một vương thành ngầm nhìn thấy đáy." Nghe Chu Du nói vậy, Hồ Ba Nhất cũng thấy đau đầu, anh bảo: "Lão Chu tiếp tục đi, nói suy đoán khác xem." Chu Du gật đầu, tiếp tục: "Một suy đoán khác thì đơn giản hơn, cuối con đường này có lẽ là nơi yên nghỉ của Nữ vương Lâu Lan.

Hình thức táng mộ ở Tây Vực và vùng đất của chúng ta không giống nhau, quan quách của vợ tôi (Nữ vương Tinh Tuyệt) ở đâu?

Khó mà không xuất hiện một cái tương tự." Chu Du nói xong, hai người nhìn nhau, càng thấy đau đầu hơn, vì cả hai khả năng đều có thể xảy ra. "Vậy bây giờ phải làm gì?" Vương Bàn Tử há miệng không biết nói gì, phải biết chuyến này liên quan đến Tiểu Đinh, nếu một lần không thành công, phải đợi lần sau.

Khi Vương Bàn Tử đang chần chừ, Hồ Ba Nhất chợt mở miệng nói: "Tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện, còn nhớ giấc mơ của Lý Thiết Quân không?

Nếu giấc mơ của Lý Thiết Quân là Lâu Lan thật, vậy tôi càng nghiêng về khả năng bên dưới có một vương thành." Vương Bàn Tử nghe vậy chợt vỗ đùi, nói: "Không, Thiết Quân không phải là xem nhiều tấm bia đá đó thì sẽ trúng huyễn thuật sao?

Tôi sẽ không ở trong huyễn thuật chứ?" Nghe Bàn Tử nói vậy, Hồ Ba Nhất cũng sững sờ, không lẽ thật sự ở trong huyễn giác sao?

Hồi đó khi Chu Du tìm vợ (Nữ vương Tinh Tuyệt) không phải đã trải qua chuyện này sao.

Rõ ràng thấy điểm cuối rồi, kết quả thực ra căn bản còn chưa vào được cánh cửa cuối cùng. "Lão Chu, lời Bàn Tử nói không phải không có khả năng." Liên quan đến huyễn thuật ư?

Nói vậy, Hồ Ba Nhất nhìn hai người, ánh mắt đều mang theo vài phần cảnh giác. "Ồ?

Bàn Tử hôm nay có chút đầu óc à?" Chu Du nghĩ vậy, liếc nhìn Hồ Ba Nhất đang cảnh giác, mở miệng nói: "Yên tâm, tôi không trúng huyễn thuật, không chỉ tôi, hai người cũng không.

Có lẽ là vì mọi người đã ăn Kỳ Lân Kiệt (nước bọt Kỳ Lân)." Hồ Ba Nhất nghe Chu Du nói vậy lại ngớ người ra.

Đúng vậy, không giống Lý Thiết Quân, và nếu Bàn Tử có trúng huyễn thuật thì Chu Du cũng không thể trúng, nếu trúng huyễn thuật, Chu Du có lẽ đã sớm để mọi người tỉnh rồi.

Hồ Ba Nhất ngượng ngùng gãi gãi mũi, mở miệng nói: "Tôi nghĩ nhiều quá rồi." Chu Du cũng hiểu, thật sự Nữ vương đã để lại ấn tượng quá sâu đậm.

Ăn Kỳ Lân Kiệt, cũng chưa chắc có thể chịu được sự mê hoặc của thi hương. "Bây giờ chọn cách nào tôi cũng không có cách nào tốt hơn, chi bằng chúng ta bỏ phiếu lựa chọn đi.

Để không bị dẫn dắt, tôi sẽ chọn cuối cùng." Nghe Chu Du nói vậy, Hồ Ba Nhất nhìn Bàn Tử, sau khi ném thêm chút nhiên liệu vào đống lửa thì mở miệng nói: "Tôi chọn xuống.

Khả năng phía trên thì có, nhưng con đường đó quá dài rồi." Hồ Ba Nhất chợt nhớ ra vấn đề trước đó của Chu Du, anh cau mày tiếp tục nói: "Chỉ là bây giờ có một vấn đề, nếu tôi muốn xuống, thì dây thừng phải làm sao?

Chương 251

Nếu muốn lên thì lại phải làm sao?

Nếu vấn đề này không giải quyết được, vậy e rằng tôi chỉ có thể chọn đi thẳng theo con đường đó." "Cái này không cần lo lắng, vì tôi đã đưa ra lựa chọn, tự nhiên là đã có cách giải quyết." Vương Bàn Tử nghe vậy gật đầu: "Vì đã có cách giải quyết, vậy tôi cũng chọn xuống.

Lần này tôi mang theo lương khô không nhiều.

Nếu cứ đi thẳng như vậy thì việc giữ ấm cũng là vấn đề, nhiên liệu rắn không còn nhiều lắm." "Nếu bên dưới thật sự không có gì, nếu bên dưới ba cây số vẫn là vực sâu, vậy tôi sẽ quay lại, đợi sang năm tôi lại đến." Nghe Vương Bàn Tử nói vậy, hai người gật đầu.

Nếu Vương Bàn Tử cố chấp, Chu Du đã định đánh ngất rồi kéo ra ngoài, không ngờ đối phương lại mở lòng. "Được, ăn chút gì đó đã, bổ sung chút nước, một tiếng sau xuất phát." Ăn xong rồi nghỉ ngơi một tiếng, chắc là đủ để đối phó với vấn đề hiện tại.

Trên thực tế, lúc này có thể nghỉ đêm mới là lựa chọn tốt nhất, nhưng tình huống không cho phép.

Ở đây lạnh như vậy, phải luôn đốt nhiên liệu mới được.

Nhiên liệu rắn tuy cháy lâu một chút, nhưng nếu cứ đốt nhiên liệu rắn mãi thì quá ngu ngốc.

Chỉ mang theo năm cân nhiên liệu rắn, số còn lại nếu cứ đốt mãi e rằng không dùng được ba ngày, lúc đó nếu chưa rời đi, vậy thật sự có thể chết cóng.

Thời gian trôi đi từng phút từng giây, mọi người đều không nói gì, trân trọng từng phút nghỉ ngơi thư giãn.

Nhìn ngọn lửa dần nhỏ đi, Chu Du nhìn đồng hồ rồi mới mở miệng nói: "Gần đến giờ rồi sao?

Gần đến giờ chúng ta xuất phát đi, đợi tôi buộc dây vào người, từng người một xuống." Hồ Ba Nhất nghe vậy ngớ người: "Buộc vào người?

Thế thì xuống thế nào?

Không được không được, quá loạn!" Nhưng Chu Du không nói gì, chỉ mở bình nước.

Giây tiếp theo, dòng nước từ bình nước nổi lên không trung, bao quanh mười ngón tay và chân Chu Du, ngay sau đó, có thể thấy bằng mắt thường nó biến thành băng tinh.

Băng tinh càng lúc càng ngưng thực theo thời gian, chỉ trong vài nhịp thở đã biến thành màu xanh đậm và nặng nề.

Không đợi Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử kịp mở miệng, Chu Du vươn tay bám vào vách đá, chỉ nghe tiếng vỡ vụn nhẹ, ngón tay băng tinh của Chu Du đã cắm sâu vào vách tường.

Ngón tay băng tinh hơi dài, đủ để đảm bảo độ sâu khi cắm vào. "Thế này thì không còn gì để nói rồi chứ?

Cũng chỉ có tôi làm thế này mới là an toàn và chắc chắn nhất." Hồ Ba Nhất há miệng, cuối cùng không nói gì nữa, cũng hiểu được phương pháp của Chu Du. "Được, vậy nhất định phải cẩn thận.

Bàn Tử, xuống trước đi, tôi và Lão Chu kéo." Lời Hồ Ba Nhất vừa dứt, Chu Du lắc đầu: "Không cần giúp đâu, sức mạnh của tôi mọi người không biết sao?

Kéo người khác chẳng khác gì chơi đùa, kéo không nổi một Bàn Tử sao?

Bàn Tử và mọi người bây giờ cần tiết kiệm sức lực, phía sau còn cần dùng tới." Vương Bàn Tử thì không kiểu cách, nói: "Được, tôi xuống trước đây.

Lão Chu, về rồi chúng ta tìm một chỗ nào đó thoải mái ba ngày, tôi mời khách." Bàn Tử nói vậy, nhưng tay thì không ngừng, trực tiếp buộc một đầu dây thừng vào eo mình.

Chu Du cũng không nói phí lời, buộc đầu dây thừng còn lại vào người mình. "Được rồi, xuống đi.

Tuyệt đối đừng thả lỏng cảnh giác, có những nguy hiểm xuất hiện bất ngờ đấy." "Được rồi Lão Chu, tôi đâu phải người mới, tôi biết mà." Dây thừng thả xuống, Chu Du nhanh chóng nới lỏng dây, chưa được bao lâu dây thừng chợt chùng xuống.

Nhìn vào đó, Chu Du biết Bàn Tử đã xuống. "Lão Hồ, đến lượt anh rồi.

Lát nữa xuống rồi thì đi cùng Bàn Tử sang một bên, nếu không lát nữa có đá rơi xuống sẽ bị đập trúng đấy." "Được!" Chu Du làm y như cũ, sau khi cũng thả Hồ Ba Nhất xuống, mới bắt đầu leo xuống.

Ngón tay băng tinh trực tiếp bám chặt vào vách đá, cắm sâu vào đó, sau đó, mũi băng tinh sắc nhọn ở chân cũng cắm vào vách đá.

Mỗi bước của Chu Du đều vững vàng, nhưng lúc đó, anh nhìn sang một bên.

Dưới ánh mắt nhìn đêm, anh nhìn thấy một đôi mắt, một con rắn. "Trời đất?

Không lạnh sao?

Chỗ lạnh như vậy rắn không ngủ đông sao?

Chỗ quái quỷ này có đồ ăn sao?

Vì sao lại có rắn?" Chu Du không biết con rắn đó tên là Lam Huyết Xà, là một loại rắn sống ở vùng cực hàn, rắn có kịch độc, mật rắn có thể giải trăm loại độc.

Nhìn chằm chằm vào đôi mắt rắn đó, Chu Du không cho rằng thứ quỷ quái đó không nhìn thấy mình.

Phải biết phần lớn loài rắn đều cảm ứng nhiệt, nên anh có thể khẳng định mình đã bị rắn nhìn chằm chằm.

Chu Du trầm mặc, giây tiếp theo Long Uy phát động, Long Uy ngập trời nặng nề và uy nghiêm.

Chương 252

Trong nháy mắt, Lam Huyết Xà không dám động đậy chút nào, trực tiếp rơi xuống từ vách núi.

Bản năng động vật và huyết mạch đã áp chế nó, khiến nó không có bất kỳ khả năng phản kháng nào.

Nhưng đúng lúc đó, Chu Du cau mày nhìn về một hướng.

Mặc dù tường thụy không rõ ràng, nhưng anh có thể cảm nhận được sự rình rập và sát ý đó. "Cấp bá chủ sao?

Không biết là thứ gì!

Sát ý hung hãn!" Chu Du dừng lại một chút rồi tiếp tục leo xuống.

Lúc này Hồ Ba Nhất và Bàn Tử ở dưới cũng đầy lo lắng, uy áp vừa thoáng qua kia khiến họ biết phía trên chắc chắn đã xảy ra chuyện.

Khi đèn pin chiếu tới thì vừa hay nhìn thấy một thứ màu xanh rơi xuống.

Trong nháy mắt, thần kinh hai người căng thẳng, lập tức chĩa súng vào đó, "phanh phanh phanh" liên tiếp ba tiếng súng vang lên.

Âm thanh trống rỗng mang theo một chút tiếng vọng giữa vách núi, nhưng lại nhanh chóng biến mất ở phía xa. "Dừng lại, Bàn Tử tôi đi xem thử.

Cảnh giác xung quanh, vì đã có một con, không chừng sẽ có con tiếp theo." "Được, tôi biết rồi, anh cũng cẩn thận một chút." Vương Bàn Tử vừa cầm đèn pin vừa nhanh chóng đi về phía trước, quét dọc con đường.

Vừa rồi có thể rơi xuống không chỉ một con.

Đáng tiếc đèn pin chiếu hơi gần, ngoài 20 mét cơ bản không nhìn thấy gì.

May mà trong vòng 20 mét dường như không có nguy hiểm gì nữa.

Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, nhưng không hề thả lỏng cảnh giác, đèn pin quét qua những nơi có thể chiếu sáng trên vách núi.

Đồng thời, Hồ Ba Nhất cũng ở chỗ Lam Huyết Xà cách đó chưa đến ba mét.

Mặc dù Hồ Ba Nhất đã thấy Lam Huyết Xà đã chết, nhưng vẫn không thả lỏng, anh quay lại lấy xẻng công binh ra, cẩn thận tiếp cận.

Hồ Ba Nhất làm vậy là vì Hắc Xà Tinh Tuyệt đã để lại ấn tượng sâu sắc, cái khả năng bị chém đứt mà vẫn không chết ngay của nó quả thực quá chí mạng.

Không phải Hồ Ba Nhất đa nghi, Lam Xà tuy cũng thần kỳ, nhưng sao sánh được sự hung mãnh của Tinh Tuyệt A Hàm.

Khi xác nhận Lam Huyết Xà thật sự đã chết, Hồ Ba Nhất thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời, Chu Du cũng đã leo xuống. "Lão Chu không sao chứ?

Không ngờ ở đây lại có rắn." "Không sao, có lẽ rắn chịu lạnh tốt, không biết chúng ăn gì.

Nhìn thì thấy nơi này lạnh, nhưng chắc hẳn có một hệ sinh thái hoàn chỉnh." Chu Du nói vậy, suy nghĩ một lúc rồi mở miệng nói: "Tôi dường như biết vì sao dòng sông của Lâu Lan lại khô cạn rồi." "Hả?

Lão Chu phát hiện ra rồi sao?" Chu Du gật đầu, tiếp tục nói: "Mọi người không phát hiện ra sao, ở đây dường như lạnh hơn bên trên một chút, thực ra là vì bên dưới có băng.

Nếu tôi không nhầm, mạch nước chảy về Lâu Lan năm xưa vẫn luôn tồn tại, chỉ là bị đóng băng mà thôi.

Đáng tiếc tôi tuy đã nắm giữ được thủy hóa băng (nước hóa băng), nhưng lại chưa nắm giữ được băng hóa thủy (băng hóa nước).

Băng ở đây quá dày đặc, linh lực thẩm thấu quá chậm, nếu không ở đây đã là sân nhà của tôi rồi." Nói đến đây, Chu Du dừng lại một chút: "Hồ Ba Nhất và Bàn Tử chú ý một chút, có thể không nổ súng thì đừng nổ súng, tôi dường như bị theo dõi.

Đương nhiên, cũng đừng quá bó tay bó chân, tất cả lấy an toàn của tôi làm hàng đầu." Hồ Ba Nhất nghe vậy gật đầu: "Được, tôi biết rồi." Lúc này Vương Bàn Tử cũng đi tới. "Lão Hồ, lát nữa xuống thì tôi sẽ yểm hộ cho anh, nhớ thắp một cây pháo sáng lạnh, đèn pin không chiếu xa được như vậy." Thật ra Bàn Tử ngay cả bây giờ vẫn còn sợ.

Vừa rồi xuống đã có chút run chân, thêm nữa lại có rắn, nếu lúc này lại để anh ta xuống trước, thật sự có chút khó xử. "Được, vậy lần này tôi xuống trước, chỉ là tay giữ vững một chút, lát nữa đừng đánh trúng tôi nhé." "Cố hết sức?" "Ôi trời, Lão Hồ đừng để ý nhiều thế, tôi không yên tâm sao?" Lúc này không yên tâm thì làm sao được?

Chỉ có thể cứng rắn mà xuống thôi. "Được rồi, Lão Hồ xuống đi." Chu Du cất dây thừng xong cũng không chậm trễ thời gian, chậm trễ thêm một lúc nữa hai người lại phải nhóm lửa.

Đuốc vì phải leo trèo nên tự nhiên không thể mang theo, nên bây giờ phải nhịn, cứ xuống hai ba đoạn đường lại phải nhóm một đống lửa sưởi ấm, cách tiêu hao như vậy gần như không khác gì đi thẳng.

Ba người lần lượt xuống rồi dừng, sau hơn mười lần thì Chu Du dừng lại, lại lần nữa bật Đèn rọi Lang Nhãn.

Lần này tâm lý ba người đều căng thẳng, ngay cả Chu Du cũng

vậy, ba người đã chuẩn bị sẵn sàng cho kết quả thất vọng.

Nhưng khi ánh đèn chiếu xuống thì ba người ngớ người ra, đã thấy đáy rồi.

Chỉ thấy ở đáy nơi cột sáng chiếu tới phát ra khí lạnh từ tầng băng.

Khí lạnh không quá nặng, cột sáng chiếu lên vừa vặn xuyên qua màn sương lạnh, chiếu vào tầng băng.

Chu Du nhìn vào đó thở phào nhẹ nhõm đồng thời đẩy ánh sáng đèn rọi về phía xa, hai nhịp thở sau cả ba người đều sững sờ.

Chương 253

Cả ba đều không nói gì (vì kinh ngạc), không giống như những tình huống khác, ở đây không phải là không có gì cả.

Không, Chu Du, ngay cả khi biết bên dưới có thể có một con sông ngầm và băng. "Lão Chu, có lẽ ở đây quá cao, chi bằng đợi xuống rồi xem lại một lần nữa." Chu Du không lãng phí điện, tắt đèn rọi.

Phải biết cái thứ quỷ quái này tám phút tiêu hao một cục pin, tự nhiên là có thể tiết kiệm thì tiết kiệm.

Đáng tiếc lúc này tắt quá sớm, nếu chậm thêm một chút, anh đã có thể nhìn thấy một bóng đen khổng lồ dưới tầng băng đang hướng về phía nơi ánh đèn chiếu sáng.

Cái bóng đen dài, dài đến mấy chục trượng. "Xem ra chúng ta cách đáy khoảng một cây số, gần hơn tôi nghĩ một chút, chịu đựng nổi không?" Nếu có thể lựa chọn, vậy đương nhiên là không chịu đựng nổi rồi, nhưng lúc này đã đi được một bước rồi, không chịu đựng nổi cũng phải chịu đựng. "Được, đốt thêm hai đống lửa đi, đợi xuống rồi, tôi có thể đốt đuốc mà đi, như vậy thì sẽ không quá lạnh." "Lão Chu, tôi đã nói rồi, chắc chắn không thể bỏ cuộc như vậy.

Mặc kệ, trong tình huống có thể kiên trì thì tôi sẽ kiên trì đến cuối cùng." Nghe hai người nói vậy, Chu Du cũng không thuyết phục hai người nữa.

Sau một lúc nghỉ ngơi ngắn ngủi, ba người lại tiếp tục tiến xuống phía dưới.

Khoảng ba bốn tiếng sau, khi đèn pin chiếu vào màn sương băng, ba người dừng lại. "Trời ạ, cuối cùng cũng xuống rồi, nếu không xuống nữa, tôi sắp điên rồi.

Lão Hồ, nhanh nhóm lửa đi, Bàn Gia chết cóng mất, biết vậy nên chuẩn bị áo bông." "Được rồi, được rồi, đừng nói nhảm nữa, nói chuyện không tốn nhiệt lượng sao?

Được rồi, nhóm lửa đi." Khi hai người đang sưởi ấm, Chu Du lại lần nữa bật Đèn rọi Lang Nhãn.

Lần này vì khoảng cách gần, gần như có thể chiếu xa 2000 mét, anh cuối cùng cũng nhìn thấy cảnh tượng đã mong đợi từ lâu.

Hai người vừa sưởi ấm vừa nhìn sang một bên, xa xa khoảng một cây số, xuất hiện từng mảng tường nhà.

Bên ngoài những ngôi nhà như bức tường thành phố, không cao, nhưng lại bao quanh những ngôi nhà bên trong.

Nhà cửa và đường phố xen kẽ có trật tự, nhìn thậm chí còn đẹp hơn Lâu Lan trên mặt đất vài phần.

Quan trọng nhất là băng tinh bao phủ trên tường và nhà cửa, màu trắng trong suốt và lớp sương mỏng bao phủ thành phố tạo nên một vẻ đẹp huyền ảo. "Chậc ~ Thành phố ngầm này quá đẹp rồi chứ?

Tôi sống nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên thấy một thị trấn đẹp đến thế." "Đừng nói, tôi cũng là lần đầu tiên thấy, cũng không biết người cổ đại làm bằng cách nào, quả thực không thể tin nổi." Chu Du nghe vậy cười cười, mở miệng nói: "Cũng chỉ có để người chết ở mới đẹp như vậy, nếu người sống ở, ai có thể sống trong nhà băng chứ?" Chu Du là người của hậu thế, nhà băng thì đã thấy, cũng đã nghe, nhưng chưa từng nghe ai sống trong nhà băng.

Xét về kiểu dáng nhà băng, phải đẹp hơn nhà cửa trong thành phố. "Đúng vậy, nơi này cố nhiên đẹp, nhưng có cho tiền tôi cũng không ở.

Được rồi, Lão Chu, chúng ta xuống trước đi, ở đây chỉ có thể nhìn bên ngoài thôi." Ba người nghỉ ngơi xong lại lần nữa xuống vách núi,

chỉ có lần này dây thừng được cố định ở phía trên, trừ dây Chu Du mang theo. "Chẳng lẽ một sợi dây thừng cũng không giữ lại sao?" "Cạp cạp ~" Chân giẫm trên mặt băng, Chu Du cười cười, ở đây rốt cuộc là sân nhà của anh rồi.

Khí lạnh và hơi nước cũng là phân tử nước, tuy linh giác bị áp chế cực lớn, nhưng xuyên qua phân tử nước tạo thành hơi sương, anh vẫn có thể hiểu rõ cấu trúc của nơi này.

Nhưng phân tử nước dưới mặt băng thì không cách nào cảm ứng được, nếu không anh đã có thể trực tiếp đánh nổ phía dưới.

Đúng lúc đó, ánh mắt Chu Du chợt nheo lại, dường như nhìn thấy một bóng đen.

Tuy cùng là bóng tối, nhưng mắt anh lại có thể nhìn thấy bóng tối trong bóng tối. "Lão Hồ, Bàn Tử, cẩn thận." Lời Chu Du vừa dứt, chỉ nghe tiếng "bành" một tiếng, ngay sau đó là tiếng nứt vỡ rung chuyển cả ngọn núi.

Trong nháy mắt, hai người đứng không vững trực tiếp ngã vật xuống mặt băng, bay xa tít tắp. "Nhanh!" Chu Du vừa nói, phân tử nước xung quanh nhanh chóng tụ tập, trong chớp mắt, trước người Chu Du hiện ra một thứ lớn như cỗ kiệu, có thể thấy bằng mắt thường.

Đột nhiên tiếng "oanh" lại lần nữa vang lên, giây tiếp theo nơi ngọn đuốc đặt vỡ tan tành, ngay sau đó một vật khổng lồ phóng vút lên trời lao ra, trong chớp mắt bay lên không trung hơn mười mét.

Ngọn đuốc tắt ngúm một giây sau khi thứ đó phá băng, nhưng Chu Du lại nhìn rõ thứ đó.

Đầu rắn, thân rắn, lông cứng như lợn, thân dài mấy chục trượng. "Chậc, Trường Xà?

Thứ này không phải truyền thuyết nói bị Hậu Nghệ giết chết ở Động Đình sao?

Ở đây sao lại có thứ này?" Chu Du điều khiển quả cầu nước trong tay đột nhiên bay ra, giây tiếp theo trên không trung hình thành mấy cây trường thương sắc nhọn, trường thương trong quá trình bay hóa thành hàn băng, mang theo một vệt sáng bạc xé toang màn đêm.

Đương nhiên tất cả đều là những gì Chu Du nhìn thấy, Bàn Tử và Hồ Ba Nhất thì nhanh chóng chạy về phía xa.

Mặc dù hai người chỉ nhìn thấy một phần mở đầu, nhưng đã sớm làm hai người sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Vừa chạy vừa bật đèn pin và bắn súng.

Băng thương của Chu Du đi trước, nhưng lại khiến Chu Du thấy không có chuyện gì xảy ra.

Chỉ nghe mấy tiếng "phanh phanh phanh" giòn tan, băng thương lại không phá nổi vảy Trường Xà.

Chương 254

Không những vậy, những trường thương này còn vì lực tác dụng quá lớn mà vỡ vụn.

Chu Du nhíu mày, nhìn Trường Xà, vẻ mặt có chút ngưng trọng.

Chu Du không biết, Trường Xà vì quanh năm sống ở vùng hàn băng, toàn thân vảy giáp đã cứng chắc không thua gì hàn băng ngàn năm, mật độ lớn đến kinh người.

Nhưng đòn tấn công của Chu Du cũng không khiến Trường Xà hoàn toàn không phản ứng, lực va chạm mạnh mẽ khiến Trường Xà phát ra tiếng rít chói tai như tiếng trống.

Ngay khắc tiếp theo, Trường Xà lao vút lên trời, vẽ một đường cong trên không trung, sau đó "oanh long" một tiếng rơi xuống mặt băng.

Theo Trường Xà rơi xuống đất, toàn bộ tầng băng đều rung chuyển kịch liệt ba lần, tiếng vỡ vụn thủy tinh như mạng nhện từ xa đến gần, thoáng cái đã xé toạc cả ba người đang lao về phía xa.

May mà, dường như sự đóng băng ngàn năm đã giúp tầng băng chịu được cú va chạm nặng ngàn tấn.

Sự rung lắc mạnh mẽ kèm theo việc tầng băng nứt vỡ nhanh chóng, trừ Chu Du vì thủy băng khế hợp mà đứng vững tại chỗ, hai người kia ngay cả đứng cũng không vững.

Trong nháy mắt, hai người sợ hãi tột độ, nằm trên đất đồng thời đèn pin và súng chĩa vào hướng phát ra âm thanh.

Nhưng ánh sáng đèn pin chỉ có thể chiếu 20 mét, nhất thời ngoài ánh sáng phía trước ra chỉ có bóng tối vô tận.

Cảm nhận được nguồn sáng trong nháy mắt, Chu Du lòng trầm xuống, vội vàng hô: "Tắt đèn pin đi, hai người tránh xa ra một chút, Trường Xà có thể cảm nhận được nguồn sáng." Thực ra không cần Chu Du nói, hai người kia cũng đã tắt đèn pin, tình huống hiện tại, bật đèn pin hay không cũng như không. "Lão Chu cẩn thận một chút." Hai người vừa nói vừa chạy về phía trước, bên dưới đều là tầng băng, ai biết lúc nào sẽ vỡ băng.

Không đợi hai người rời đi, Chu Du khống chế một dòng mạch nước, giây tiếp theo, một lượng lớn nước sông dưới lòng đất từ trong cái động vỡ nát dâng lên thành một nhánh, nhanh chóng tụ tập dưới người Chu Du, giây tiếp theo, dưới người Chu Du hình thành một con thủy long.

Đúng lúc đó, Chu Du nhíu mày, ngay sau đó nhìn thấy thủy long đang đóng băng.

Không phải là nó không thể đóng băng, mà là tự nhiên hình thành băng.

Trong nháy mắt, Chu Du dường như hiểu ra, ở đây có thứ gì đó, có thể biến nước thành băng.

Nhưng vì sự lưu động của nước sông và sự ngăn cách của mặt băng, tầng băng tuy càng ngày càng dày, nhưng lại không hoàn toàn đông cứng hết nước dưới tầng băng.

Nhìn từ lượng nước Chu Du đã rút ra trước đó, có lẽ thêm ngàn năm nữa, nước ở đây sẽ hoàn toàn đóng băng.

Cũng không biết Trường Xà vì sao lại ở trong băng mà không chết.

Tuy thủy long đóng băng, nhưng Chu Du cũng không để ý, vốn dĩ anh cũng muốn làm thế này.

Những phân tử nước này đã được phân phối linh tử, cho dù đóng

băng vẫn sẽ được sử dụng.

Ngay lúc này, Trường Xà với đôi mắt rắn hung hãn nhìn chằm chằm Chu Du, nó có thể cảm nhận được một loại uy hiếp, đó cũng là lý do nó nhìn hai người chạy trốn mà không truy kích Hồ Ba Nhất và những người khác.

Dường như cảm thấy nguy hiểm càng ngày càng lớn, ngay khắc tiếp theo Trường Xà đột nhiên bắn ra.

Tốc độ tấn công của rắn chỉ có 0.1 giây, ngay cả khi rắn lớn, khoảng cách xa, thời gian đó cũng sẽ bị phóng đại.

Nhưng trong chớp mắt, Trường Xà đã mang theo thân thể mấy chục trượng tấn công.

Khoảnh khắc Trường Xà tấn công, băng long dưới chân Chu Du không tấn công, chọn bay sang một bên.

Lúc này thủy long chưa hoàn toàn đóng băng, độ kiên cố cũng không đủ.

Sau tiếng "oanh long", chỉ thấy một bóng đen theo sau điên cuồng vung vẩy, tiếng không khí nổ tung gào thét gây ra âm bạo, xé toạc thủy long chưa hoàn toàn đông cứng.

Chỉ nghe tiếng "hoa lạp", nước bắn tung tóe ở chỗ cổ thủy băng long.

Nhưng ngay khoảnh khắc nước bắn ra, những giọt nước bắn ra lại toàn bộ chảy ngược, lại lần nữa tụ tập trên cổ rồng.

Ngay khắc tiếp theo tốc độ đóng băng càng nhanh hơn, Chu Du cũng động dụng linh lực của mình để gia tốc quá trình thủy hóa băng.

Trong chớp mắt, băng hình rồng màu tuyết trắng đã thành hình.

Nhưng Chu Du không dừng lại, muốn so tài cao thấp với Trường

Xà, độ ngưng kết của băng long nhất định phải đạt đến trình độ hàn băng ngàn năm.

Đúng lúc đó, Trường Xà đột nhiên lại lần nữa bay vút lên, hàm răng già trong miệng như lưỡi hái đoạt mệnh cắn về phía Chu Du, dường như biết rằng, thứ có nhiệt lượng tỏa ra đó mới là mục tiêu.

Nhìn vào đó, Chu Du không còn chần chừ nữa, băng long dưới chân anh ta lập tức lao về phía Trường Xà để đối đầu.

Lúc này băng long chưa đạt đến trình độ hàn băng ngàn năm, nhưng Chu Du lại không để ý.

Không, hoặc giả mọi thứ đều nằm trong kế hoạch của Chu Du.

Tiếng "oanh long" vang trời, băng long và Trường Xà không ngoài dự đoán va chạm vào nhau.

Cơ bắp của rắn phát triển, mang theo tính xung kích mạnh mẽ.

Nhưng băng long tuy là băng, nhưng dưới sự gia trì của linh lực Chu Du lại có quán tính tốc độ vô song.

Tuy hai bên có sự chênh lệch nhất định về mật độ, nhưng giống như đá và bê tông va chạm, dưới sự gia trì của tốc độ thì không ai có thể hoàn toàn vô tổn.

Khi Trường Xà rít lên để giảm bớt đau đớn trên cơ thể, từng khối băng vỡ nát nổi lên không trung, lại lần nữa hình thành băng long đứng dưới chân Chu Du.

Theo độ linh khí, băng tinh càng ngày càng ngưng thực.

Chương 255

Trường Xà sau khi giảm bớt đau đớn nhìn Chu Du, đôi mắt rắn càng thêm hung tàn, giây tiếp theo đột nhiên lại lần nữa phát động tấn công.

Nhìn vào đó, khóe miệng Chu Du hơi nhúc nhích, lộ ra vẻ đắc ý.

Băng long cũng trực tiếp lao ra, trên không trung trực tiếp quấn quanh đầu Trường Xà, trực tiếp men theo thân Trường Xà bắt đầu quấn chặt.

Đòn tấn công của cả hai đều cực nhanh, trong khắc đó cả hai nhanh chóng quấn lấy nhau, trong nháy mắt bao vây lẫn nhau.

Sự biến cố đột ngột khiến Trường Xà có chút kinh hoàng, nhưng Trường Xà phản ứng lại bắt đầu giãy dụa dữ dội.

Nhưng đúng lúc đó, Chu Du chợt nhảy lên.

Đồng thời khi nhảy, Minh Hồng Đao xuất vỏ, nhưng trong nháy mắt, anh lại lần nữa cảm nhận được sát ý đang bị nhòm ngó đó.

Cảm giác của sát ý mang đến khác với cảm giác của tường thụy.

Trong nháy mắt, Chu Du giẫm một cái lên thân Trường Xà, Minh Hồng Đao cũng không xuất vỏ, nhanh chóng chạy về phía sau.

Chu Du vừa chạy, vừa nhìn về phía nơi sát ý phát ra, vừa nhìn, lập tức kinh ngạc đến đứng hình. "Rồng?

Đầu rồng thân chim tuy dường như không biết bay, nhưng lại có cánh.

Sơn Thần?

Đúng vậy, trong Sơn Hải Kinh thứ này được gọi là Sơn Thần.

Sơn Thần dài trăm trượng, dài hơn Trường Xà, cường tráng hơn Trường Xà, đặc biệt là thứ giống móng vuốt chim đó, quả thực đã lật đổ nhận thức." Giẫm trên mặt băng, một móng vuốt xuyên qua mặt băng, bám chặt để cố định thân hình.

Sơn Thần di chuyển cực kỳ nhanh chóng, trong tiếng "bành, bành, bành" vang dội nhanh chóng tiếp cận Trường Xà và băng long.

Nhìn vào đó, Chu Du trong lòng khẽ động, trong lòng bỗng hiểu ra, lập tức thu hồi băng long, để băng long rời khỏi bên cạnh Trường Xà.

Đồng thời, Trường Xà cũng vậy, cảnh giác nhanh chóng thoát khỏi chiến đấu, trong nháy mắt rời khỏi băng long, chạy sang một bên.

Tuy lúc này băng long và Trường Xà đã tách ra, nhưng Sơn Thần lại không hề do dự, vẫn hung hãn lao tới, hướng va chạm nhằm vào Trường Xà, dường như băng long không bị nó để mắt đến.

Một tiếng rồng ngâm, giây tiếp theo, Sơn Thần há to miệng, cắn về phía Trường xà.

Trong nháy mắt, Trường xà cuộn mình, lao vụt đi giữa tiếng gào thét cảnh cáo như tiếng trống sấm.

Sơn Thần cố nhiên mạnh mẽ, nhưng Trường xà cũng sẽ không khoanh tay chịu chết.

Tuy Chu Du không ngờ, trong chớp mắt, Trường xà và Sơn Thần giao chiến với nhau, Sơn Thần trực tiếp cắn chặt thân Trường xà, đồng thời Trường xà cũng cắn vào vai chim của Sơn Thần.

Thân thể Trường xà lập tức bắt đầu vặn vẹo, bản năng siết chặt con mồi sắp bắt đầu, nhưng Sơn Thần lại mạnh hơn Trường xà.

Chỉ thấy đầu rồng của Sơn Thần khẽ lắc, con Trường xà dài mấy chục trượng lập tức bị văng sang một bên.

Sức mạnh kinh người đó khiến Chu Du trong lòng chùng xuống.

Trường xà tuyệt đối có sức mạnh của một con rồng, thậm chí hai con cũng không chừng, nhưng Sơn Thần lại có thể dễ dàng quăng nó đi, đủ thấy thực lực của nó.

Không chỉ vậy, giây tiếp theo, móng chim của Sơn Thần vươn ra, trực tiếp đè chặt con Trường xà đang chuẩn bị phản công.

Sức mạnh của thân thể Trường xà mấy chục trượng trong khoảnh khắc bị áp chế.

Thấy vậy, Chu Du biết không thể đợi thêm nữa.

Nếu Trường xà bị tiêu diệt, chắc chắn hắn sẽ là mục tiêu tiếp theo.

Hoặc, nếu Sơn Thần không quan tâm, dù có lên mộ Nữ Vương cũng sẽ phải đối đầu với Sơn Thần.

Trước đó, trong các phân tử nước băng sương, Chu Du đã cảm nhận được, ngoài mấy trăm dặm băng nguyên, chỉ có một không gian đường kính vài dặm ở giữa.

Đương nhiên, mộ Nữ Vương cũng có thể ở trong thành băng mấy chục dặm phía sau, nhưng lỡ đâu?

Hắn không tin thân là Nữ Vương lại ở chung một chỗ với thần dân của mình.

Băng Long gầm thét lao về phía Sơn Thần, tiếng gầm đó không thể xem nhẹ.

Ngay lập tức, Sơn Thần quay đầu lại, trực tiếp phát ra một tiếng rồng ngâm về phía Băng Long, rồi móng vuốt siết chặt.

Vảy của Trường xà cứng rắn như ngàn năm băng lạnh lập tức vỡ vụn, máu tươi cuồn cuộn trào ra, Trường xà rít lên một tiếng thê

lương, lập tức nới lỏng hàm răng, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Giây tiếp theo, Băng Long và Sơn Thần trực tiếp va vào nhau.

Đầu rồng của Sơn Thần trong nháy mắt cắn chặt Băng Long, một cú quăng đầu điên cuồng, đầu Băng Long trực tiếp bị giật xuống.

Đáng tiếc là Sơn Thần căn bản không biết, sinh mệnh của Băng Long không thể kết thúc chỉ bằng việc mất đầu.

Quán tính của Băng Long vẫn không bị khống chế.

Băng Long khổng lồ như ngọn núi trực tiếp đâm vào Sơn Thần, khiến Sơn Thần vốn đang đè ép Trường xà, trong nháy mắt đứng không vững mà lùi lại.

Chương 256

Trường xà cũng được giải thoát ngay lập tức, đôi mắt đỏ rực lửa, dù biết rõ không phải đối thủ của Sơn Thần nhưng vẫn chủ động ra tay, cái đuôi dài của Trường xà lập tức quật ra.

Hung thú, nếu chưa chiến đấu, có lẽ còn có chút kiêng dè, nhưng một khi đã giao chiến, đó là sống chết.

Nếu là lúc bình thường, có lẽ có thể né tránh, nhưng lúc này Sơn Thần đang đứng không vững, làm sao có thể né được. "Oanh" một tiếng nổ vang, đuôi rắn trực tiếp xuyên thủng chướng ngại vật âm thanh, nhanh chóng đuổi kịp Sơn Thần, "oanh" một tiếng đâm vào bụng Sơn Thần, khiến nó rít lên một tiếng dài.

Cùng lúc đó, đầu Băng Long bắt đầu thu về, đầu rồng nhanh chóng tái tạo, quán tính của Băng Long không giảm, lập tức lại lao về phía Sơn Thần.

Chu Du cũng lúc đó trực tiếp nhảy lên Băng Long, đạp lên thân Băng Long mà nhanh chóng chạy.

Dưới chân, Băng Long mỗi khi chân Chu Du hạ xuống đều có sự thay đổi nhất định, hơi nghiêng về phía trước, bằng phẳng cung cấp điểm tựa.

Cùng với việc Sơn Thần không thể trụ vững mà đổ xuống đất, Băng Long trong lúc lao tới trực tiếp giương vuốt rồng, đè lên đồng thời xé nát.

Cùng lúc đó, Chu Du từ đầu rồng trực tiếp nhảy lên, Minh Hồng Đao trong tay lập tức rút ra.

Trong nháy mắt, Chu Du chú ý đến ánh mắt hung tàn của Sơn

Thần bên dưới, không hề hoảng sợ, chỉ có sự hung ác.

Chu Du trong lòng trầm xuống, giây tiếp theo, miệng rồng của Sơn Thần há ra, một luồng sáng chói mắt rực rỡ trực tiếp nhuộm cả bầu trời đêm.

Chỉ thấy một luồng lửa cam đỏ trong nháy mắt phun ra từ miệng Sơn Thần, trực tiếp lao về phía Chu Du trên không trung.

Trong nháy mắt, ánh mắt Chu Du co lại, linh lực tuôn trào, thần văn giữa trán phát ra ánh sáng rực rỡ.

Nguồn nước đột ngột hình thành trước người Chu Du.

Mặc dù Thiên Đạo che mờ, quy tắc không hiển hiện, nhưng hắn vẫn có thể dùng thần văn và linh lực để tối đa hóa việc tạo ra nước mang linh lực.

Một dòng sông lập tức ngưng tụ, như sông Ngân đổ ngược.

Màu đỏ rực cháy dưới những bông hoa nước trong suốt không theo quy tắc thật đẹp.

Hai màu sắc giao thoa, sương trắng lan tỏa, trong một khoảnh khắc nhuộm cả địa cung rộng lớn vô cùng lộng lẫy.

Đúng lúc này, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử hai người mới nhìn rõ tình hình bên cạnh.

Nhìn con Sơn Thần kia, rồi nhìn Trường xà ở xa, hai người ngoài việc hít hà khí lạnh, không biết phải diễn tả thế nào. "Lão Hồ, lão Chu có ổn không?

Hai con hung thú kia, sẽ không có chuyện gì chứ?" Nghe vậy, Hồ Ba Nhất lập tức quát một tiếng: "Ngậm cái miệng thối của cậu lại, nói bậy gì thế." Vương Bàn Tử cũng biết mình vừa nói xui xẻo, nghe vậy vội vàng vỗ vỗ hai cái. "Ài, tôi nói bậy đó, Tề Thiên Đại Thánh

như Phật Tổ Quan Thế Âm, cái xấu không linh cái tốt thì linh, mong trời phật phù hộ lão Chu à." Chu Du đang giằng co với Sơn Thần, Sơn Thần tuy có thân hình chim, nhưng bộ lông chim đó không biết là loại lông gì, độ cứng rắn của nó thậm chí không thua kém băng lạnh ngàn năm.

Đến mức lúc này Băng Long ngoài việc gây áp lực, không thể tạo thành sát thương hiệu quả.

Nước của Chu Du cũng căn bản không thể dập tắt hơi thở rồng của Sơn Thần, ngọn lửa mãnh liệt đó khiến nước không thể rơi xuống được, từng mảng sương trắng bốc hơi nghi ngút, may mà ngọn lửa cũng không thể xuyên qua nguồn nước.

Trường xà với ánh mắt hung tàn thấy vậy cũng lại lao tới, so với Băng Long và Chu Du, Sơn Thần mới là đối thủ xứng tầm, nếu có thể tiêu diệt Sơn Thần, nó tuyệt đối sẽ ưu tiên lựa chọn.

Đúng lúc Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đang nói chuyện, Băng Long dưới sự điều khiển của Chu Du đã quấn lấy Sơn Thần.

Trường xà đang rít gào bên cạnh thì không ngừng thè đầu ra, chuẩn bị nhân cơ hội tấn công Sơn Thần.

Hồ Ba Nhất đang trốn ở một bên, nhìn Chu Du đứng trên Băng Long, nói với Vương Bàn Tử: "Cậu nhìn xem?

Con Trường xà kia không chuẩn bị tấn công anh Chu, mà là tấn công Sơn Thần." "Súng đạn thông thường chẳng có tác dụng gì với mấy thứ này, sớm biết thế thì kiếm mấy khẩu đại pháo của lão Mỹ có khi còn giúp được chút." Vương Bàn Tử đáp: "Nói nhảm, trước mắt, tôi có thể giúp được gì cho anh Chu đây?" "Không giúp được gì thì không gây thêm phiền phức là tốt nhất rồi." Lời Hồ Ba Nhất vừa dứt, Băng Long đang quấn chặt Sơn Thần, thân mình đột nhiên nghiêng sang một bên.

Sau đó một tiếng rắc, cả con Băng Long thẳng tắp rơi xuống từ giữa không trung.

Nhưng Trường xà đang rình rập tấn công bên cạnh, lúc đó đột nhiên ngẩng thân lên, ngoan cường húc Băng Long bay lên lần nữa.

Trường xà muốn kế, để hai bên tự đánh nhau đến tàn phế, sau đó nó sẽ "ngư ông đắc lợi".

Sơn Thần thấy Băng Long lại bị húc lên, rống giận một tiếng, liền vẫy cánh chim, há to miệng, cắn mạnh xuống đầu Băng Long.

Nhìn thấy Sơn Thần sắp cắn vào đầu Băng Long nơi Chu Du đang đứng, một luồng sáng đột nhiên nhanh chóng biến đổi từ người Chu Du, đi trước một bước bắn vào miệng Sơn Thần.

Sơn Thần vốn tưởng rằng chắc chắn có thể một ngụm cắn đứt đầu Băng Long, cùng với Chu Du trên đó, kêu thảm một tiếng, sau đó đầu nghiêng sang một bên, đau đớn lăn lộn trên mặt băng.

Thấy vậy, Trường xà không khỏi ngây người, tuy Trường xà chỉ là hung thú, nhưng dưới tuổi thọ hàng ngàn năm, trí tuệ của nó cũng không thua kém người thường.

Chỉ thấy Chu Du với vẻ mặt lạnh lùng cười, nhìn Sơn Thần vẫn đang lăn lộn trên mặt băng, vừa điều khiển Minh Hồng Đao bay vào miệng Sơn Thần, sau đó thao túng Minh Hồng Đao, không ngừng xoay chuyển trong khoang miệng Sơn Thần.

Trường xà nhìn thấy cảnh tượng thảm hại của Sơn Thần, lại nhìn Băng Long, trong lòng suy nghĩ nên giải quyết kẻ thù ngàn năm Sơn Thần trước, hay là kẻ xâm nhập mạnh mẽ không rõ danh tính kia?

Đúng lúc Trường xà đang suy nghĩ, Sơn Thần há miệng mạnh mẽ vung lên, sau đó luồng sáng bay về phía Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử. "Oanh long" một tiếng nổ lớn!

Minh Hồng Đao bị quăng ra trực tiếp đâm vào khối băng trên đầu Hồ Ba Nhất, tạo ra một hố lớn.

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử hai người vội vàng ôm đầu bỏ chạy.

Chương 257

May mắn là khối băng ngầm này, vì ngàn năm nên bị đóng băng quá chắc chắn, khi vỡ ra đều biến thành những cục băng nhỏ.

Không hình thành những khối băng lớn, hai người mới không bị thương.

Lúc đó, Sơn Thần cũng nhìn thấy hai người sống là Hồ Ba Nhất.

Nó tưởng rằng họ là những kẻ dùng thuật pháp, những kẻ bám lưỡi người.

Ngay lập tức cũng không quan tâm đến Trường xà đang rình rập phía sau, và Băng Long đang áp sát từng bước, rống giận một tiếng, lao về phía hai người bên dưới khối băng.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Vương Bàn Tử oán trách một tiếng: "Sơn Thần đại gia, cái thân bé nhỏ của lão Bàn này không đủ cho ngài một ngụm nuốt đâu!" Sau đó vội vàng tập trung hết lựu đạn trên người lại, chuẩn bị đợi Sơn Thần lao đến trước mặt, thì giật chốt. "Sơn Thần đại gia, oan có đầu nợ có chủ, đừng đối phó với con Trường xà bên cạnh đó, vậy thì hôm nay chúng ta nắm tay nhau xuống luân hồi đi." 26.

Nhìn thấy Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử sắp giật chốt lựu đạn, Chu Du điều khiển Băng Long kịp thời đến, móng vuốt Băng Long túm chặt lưng Sơn Thần, ngoan cường xé rách.

Sơn Thần đau đớn, thân chim lại lăn lộn, quấn lấy Băng Long mà chiến đấu.

Nhưng đánh nhau chưa được mấy hiệp, Sơn Thần đột nhiên đứng sững giữa không trung, trên người truyền ra một trận tiếng động kinh

thiên động địa!

Đột nhiên, thân thể Sơn Thần phình to ra một vòng, toàn thân trên dưới hiện lên ánh sáng thổ hoàng nhạt.

Tiếp đó, dùng đôi cánh chim đối diện Băng Long mà vỗ mạnh một cái, ngay lập tức Băng Long do Chu Du điều khiển bị một luồng cương phong đánh trúng, trên người rơi xuống những khối băng lớn.

Chu Du thấy vậy, vội vàng điều khiển hơi nước bổ sung vào trong cơ thể Băng Long, mới miễn cưỡng ổn định được cục diện.

Lúc đó Sơn Thần thấy Băng Long không còn là mối đe dọa, dùng cái đuôi hung hăng quét vào con Trường xà đang đứng xem náo nhiệt bên cạnh.

Trường xà vốn định chờ cơ hội, đợi hai bên đánh nhau lưỡng bại câu thương, rồi mới xông lên "ngư ông đắc lợi".

Nhưng Sơn Thần đột nhiên biến thân, Trường xà lại bị quét bất ngờ, ngay lập tức bị húc mạnh vào mấy cây cột băng thô to bên cạnh, trên người phát ra tiếng xương cốt vỡ vụn.

Dưới cơn đau kịch liệt, Trường xà lập tức mất hết kiên nhẫn, sau một tiếng rít gào, cũng gia nhập chiến cuộc.

Nhưng lúc này sức mạnh của Sơn Thần quá lớn, trực tiếp áp chế sự tấn công chung của Băng Long dưới sự điều khiển của Chu Du và Trường xà hai bên.

Hồ Ba Nhất đang trốn ở một bên nhặt Minh Hồng Đao đó lên, ném mạnh về phía Chu Du.

Chu Du thấy vậy, vội vàng phân tâm điều khiển Minh Hồng Đao.

Trong lúc Chu Du bay lượn với Minh Hồng Đao, Sơn Thần đối mặt với sự tấn công của Trường xà và Băng Long, căn bản không hề

ở thế hạ phong, ngược lại còn mấy lần suýt tiêu diệt Băng Long và Trường xà.

Ánh mắt Hồ Ba Nhất nhìn chằm chằm vào Sơn Thần, miệng lẩm bẩm: "Không đúng lắm nhỉ?

Đầu rồng, thân chim, có cánh.

Trên Sơn Hải Kinh ghi chép, từ Chiêu Dao Sơn đến Kê Vĩ Sơn tổng cộng mười ngọn núi, tất cả Sơn Thần trên những ngọn núi này đều có hình dáng giống nhau là thân chim đầu rồng.

Rõ ràng là Sơn Thần phương Nam, lại xuất hiện trong sa mạc dưới lòng Tinh Tuyệt Cổ Thành, còn có thể biến thân lần thứ hai sao?

Chẳng lẽ, bên trong có bí mật gì? 27.

Cần dùng một Sơn Thần phương Nam để ngăn cản người khác dò xét sao?" Lời vừa dứt, giữa không trung dưới lòng đất, đột nhiên vang lên một tiếng sấm sét.

Sau đó trên đỉnh đầu của con Sơn Thần thân chim đầu rồng đó, xuất hiện một tia lửa chói mắt.

Chu Du dùng linh lực, cưỡng ép tạo ra một tia sét quanh người, đánh thẳng vào Sơn Thần.

Làm xong điều này, Chu Du không khỏi thở dốc mấy hơi, nói rằng tia sét đánh ra bằng linh lực của bản thân, lượng linh lực tiêu hao gần như là khổng lồ.

Tia sét tiêu hao gần hết linh lực của Chu Du đánh xuống, trong nháy mắt khí thế của Sơn Thần giảm đi một nửa, từ miệng rồng của Sơn Thần, phun ra một ngụm máu tươi lớn.

Thân hình nó khựng lại, Trường xà và Băng Long, nhắm thẳng vào Sơn Thần thân chim đầu rồng mà lao tới, hai bóng dáng gần như đồng

thời đâm vào đầu rồng. "Oanh" một tiếng, đầu rồng đập mạnh xuống mặt băng, ngay lập tức trên mặt băng xuất hiện mấy vết nứt dài.

Sơn Thần dài mấy trăm trượng thẳng tắp bị đập ngã xuống đất, sau một tiếng rên rỉ, thân thể nó liên tục lăn mấy vòng, sau đó móng chim vươn ra, bay về phía không trung.

Ngay lập tức, Trường xà và Băng Long bị quăng sang một bên, chỉ có một người hai chân dính chặt trên đỉnh đầu Sơn Thần, mặc kệ Sơn Thần có lăn lộn thế nào trong không trung, vẫn không thể hất người đó xuống.

Người đang dính chặt trên đầu rồng đó, chính là Chu Du.

Trường xà không ngừng di chuyển trên mặt băng, rít gào giận dữ về phía Sơn Thần giữa không trung.

Lúc này Trường xà cũng hiểu rằng, nếu không hai bên hợp tác giải quyết Sơn Thần trước, thì bất kỳ bên nào cũng sẽ chết.

Một lát sau, Băng Long dưới sự điều khiển của Chu Du đột nhiên xuất hiện bên dưới cằm Sơn Thần, nhắm vào một vảy đỏ tươi sáng bên dưới đầu rồng mà hung hăng cào xuống. "Keng" một tiếng, móng vuốt Băng Long và vảy đỏ tươi sáng va chạm, một tia lửa chói mắt lóe lên.

Móng vuốt Băng Long bị bật ngược ra trong nháy mắt, trên vảy đỏ tươi sáng bị đánh trúng, chỉ có một vết xước mờ nhạt.

Vết xước đó dường như có thể biến mất bất cứ lúc nào, nhưng Sơn Thần đầu rồng thân chim lại vô cùng phẫn nộ, giống như kẻ trước mắt đã giết cha kẻ thù vậy.

Chương 258

Không biết vảy đỏ tươi sáng kia quá cứng rắn, Minh Hồng Đao sắc bén cũng chỉ không để lại được mấy vết xước.

Chu Du thấy một đòn không thành, liền điều khiển Băng Long lượn lờ khắp các bộ phận trên người Sơn Thần.

Chỉ cần thấy có chỗ nào khả nghi, liền mạnh mẽ lao tới, dùng vuốt Băng Long tấn công mấy cái.

Không ngờ Băng Long đã tấn công gần như khắp một lượt dưới thân Sơn Thần, cũng không phát hiện ra điểm yếu của Sơn Thần ở đâu.

Trong lúc Băng Long ra tay, Trường xà bên dưới cũng không nhàn rỗi, lợi dụng sức bật nhảy mạnh mẽ, gần như đã lượn lờ quanh thân Sơn Thần một lượt.

Là kẻ thù ngàn năm, Trường xà cũng có chút bản lĩnh.

Những chỗ nó tấn công, tuy không phải chỗ yếu hại của Sơn Thần sau khi biến thân, nhưng vẫn khiến nó chịu không ít khổ sở.

Điều khiến Sơn Thần bực bội nhất, chính là Chu Du đang bám chặt trên đỉnh đầu nó.

Mặc dù Chu Du chỉ đứng trên đỉnh đầu, nhìn có vẻ như không có động tác gì.

Nhưng Sơn Thần từ thần lực tỏa ra quanh người Chu Du, cảm nhận được trên người người này, dẫn dắt hai luồng linh lực.

Vốn Sơn Thần là một trong những thần linh dự bị chưa thể nhập vào Thiên Giới, linh lực thần thông từ lâu đã vận dụng đến mức xuất thần nhập hóa.

Khả năng cảm nhận siêu mạnh, huống chi là hai luồng linh lực nhỏ bé trên đỉnh đầu kia.

Và hiện tại, Chu Du trên đầu rồng của Sơn Thần, vận dụng linh lực cưỡng ép triệu hồi sức mạnh lôi điện, theo vảy trên đỉnh đầu, không ngừng đánh vào cơ thể nó.

Khiến Sơn Thần thỉnh thoảng lại bắt đầu co giật.

Nhưng, sức mạnh lôi điện đối với Sơn Thần, không tạo thành sát thương thực chất, ngoài việc có thể khiến nó gào thét mấy tiếng ra, hình như cũng không có tác dụng gì.

Lúc đó, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử thấy sự chú ý của Sơn Thần không còn ở trên người hai người nữa, mới từ phía sau một cột băng khổng lồ hiện thân.

Hai người nhìn dị tượng giữa không trung, Vương Bàn Tử không khỏi tặc lưỡi: "Nhìn thấy chưa!

Hồ Ba Nhất, đời chúng ta không uổng phí, đã được thấy Sơn Thần và Trường xà trong truyền thuyết!

Xem ra tuy bản lĩnh của Chu Du lớn, nhưng muốn giết một con yêu quái lớn, bản lĩnh còn kém một chút." Không đợi lời dứt, Chu Du một tay vung lên, tụ tập tất cả phân tử nước quanh người, bên cạnh hắn lập tức có một luồng sương mù dày đặc, sương mù trong nháy mắt hóa thành tinh thể băng, trực tiếp đóng băng đầu rồng của Sơn Thần.

Tinh thể băng tuy mỏng, nhưng vỏ băng hình thành vẫn khiến Sơn Thần khựng lại.

Lúc đó Chu Du điều khiển Minh Hồng Đao, nhắm vào mắt Sơn Thần, mạnh mẽ đâm tới!

Sơn Thần tự nhiên sẽ không để Minh Hồng Đao tấn công, nó

ngẩng đầu lên, miệng trong nháy mắt phun ra một luồng lửa chảy, luồng lửa ngay lập tức làm tan chảy vỏ băng, Minh Hồng Đao cũng đồng thời bị đánh bay.

Lúc đó Trường xà đột nhiên bật dậy, nhắm vào miệng Sơn Thần, phun ra một luồng khí đen.

Sơn Thần vừa phun lửa chảy xong đúng lúc đang thở dốc, luồng khí đen trong nháy mắt bay vào trong miệng Sơn Thần, truyền ra một trận tiếng nổ kịch liệt.

Luồng khí đen đó đâm vào miệng Sơn Thần, tuy không gây ra sát thương quá lớn, nhưng vẫn khiến thân thể Sơn Thần dài cả trăm trượng đau đến mức giật nảy mình, ngay lập tức nước mắt vì đau đớn trào ra. "Phì, một người một thú, hợp sức bắt nạt một con yêu quái, thật là hơi không biết xấu hổ.

Nhưng lão Bàn ta thích!" Vương Bàn Tử lại từ một góc độ khác, hoàn hảo lý giải cảnh tượng này.

Hồ Ba Nhất vỗ mạnh vào đầu Vương Bàn Tử: "Chu Du và Trường xà đánh Sơn Thần không được sao, mà lại đánh như giết gà con vậy!" Vương Bàn Tử vội vàng cười ha ha đáp: "Chẳng phải tùy tiện nói mấy câu tạo không khí sao, không nói lại, chúng ta thật sự không giúp được gì sao?" "Đừng gây thêm phiền phức nữa!" Hồ Ba Nhất bất lực: "Cấp độ của chúng ta chênh lệch quá xa rồi." Giọt nước mắt lớn đến kinh người, gần như cao hơn cả một người.

Đầu rồng của Sơn Thần mạnh mẽ hất lên, giọt lệ đánh vào người Chu Du.

Chu Du lúc này cũng đang trong lúc thở dốc, trong nháy mắt, hắn chịu đựng nặng nề lực xung kích của giọt lệ, giọt lệ đó đánh Chu Du bay xa mấy chục mét.

Giọt lệ đó, bên trong ẩn chứa linh lực của Sơn Thần!

Nếu không chỉ dựa vào một giọt lệ, cũng không thể đánh bay Chu Du.

Thấy cảnh này, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử căng thẳng đến mức lựu đạn sắp được giật chốt.

Hai người nhìn nhau một cái, nếu Chu Du không địch lại, lập tức giật chốt tất cả lựu đạn, ném hết ra ngoài.

Mặc kệ có tác dụng hay không, cứ cứu Chu Du trước đã.

Nhưng, do Chu Du giữa không trung đã thở xong, sau khi xoay một vòng trên không, tay giơ Minh Hồng Đao, lại bay đến trước mặt Sơn Thần.

Sơn Thần dưới chiến thuật luân phiên một người một đao một Trường xà, không chịu nổi sự quấy rầy.

Vừa rồi Trường xà phun ra khí đen, đã thực sự khiến nó chịu một phen thiệt thòi ngầm, ngay lập tức trút hết một bụng tức giận lên người Trường xà.

Thân thể Trường xà quá lớn, tự nhiên trở thành mục tiêu tấn công chủ yếu của Sơn Thần.

Sau một tiếng gầm gừ trầm thấp, từ miệng Sơn Thần, lại phun ra một luồng lửa chảy khổng lồ, nhắm vào vị trí Trường xà bên dưới mà phun tới.

Lúc đó, Trường xà dường như đã dự liệu trước, trong nháy mắt biến mất không dấu vết.

Đối với Trường xà vừa gây ra sát thương lớn, Sơn Thần không cam lòng.

Căn bản không quan tâm đến Chu Du vẫn đang nắm Minh Hồng

Đao trên trời, nó liên tục phun lửa chảy vào những nơi mà nó cho rằng Trường xà có thể ẩn nấp.

Chương 259

Đồng thời, Sơn Thần vẫy cánh, thân thể khổng lồ không ngừng di chuyển giữa không trung.

Chu Du vốn định lại đứng trên đầu rồng của Sơn Thần, nhưng nhìn thấy thân thể Sơn Thần dài cả trăm trượng, ngang dọc va đập trong không trung, căn bản không thể đứng lên được.

Dù vậy, Chu Du không cam lòng.

Dựa vào hơi nước bốc lên từ luồng lửa chảy, ẩn nấp thân hình, lén lút tiếp cận cằm Sơn Thần, rình rập cơ hội chuẩn bị đưa Minh Hồng Đao vào miệng Sơn Thần.

Sơn Thần dường như từ tiếng gầm vừa rồi, đã nhìn thấu Chu Du đang ẩn nấp thân hình.

Sau một tiếng gầm gừ trầm thấp, từ miệng nó lại phun ra một luồng lửa chảy thô to, luồng lửa đó trực tiếp nhắm vào Chu Du.

Chu Du đang giơ cao Minh Hồng Đao, trong nháy mắt không còn không gian né tránh.

Để bảo toàn mạng sống, bất đắc dĩ, Chu Du đành lấy công làm thủ, vung Minh Hồng Đao ra, lưỡi đao phát ra tiếng xé gió, thẳng tắp bổ về phía đầu rồng Sơn Thần.

Chu Du cũng đúng lúc luồng lửa chảy phun ra, thân thể thẳng tắp rơi xuống.

Trong lúc rơi xuống, Chu Du vẫn không hề tức giận, một tay mạnh mẽ túm một cái vào vảy đỏ tươi sáng bên dưới đầu rồng Sơn Thần.

Không ngờ, một cú túm đó, đã giật phăng một miếng vảy cao hơn

nửa người, đỏ rực chói mắt xuống.

Đồng thời, tay Chu Du cũng bị cắt nghiêm trọng.

Sau khi một miếng vảy bị giật xuống, thân thể Sơn Thần đột nhiên chấn động kịch liệt, há to miệng, luồng lửa chảy đang phun ra bị ép chặt lại! "Gầm!!!" Sơn Thần phát ra một tiếng gào thét kinh thiên động địa, tiếng rống lớn làm chấn động khối băng phía sau Hồ Ba Nhất, tạo ra một vết nứt rộng nửa mét!

Những dải băng treo trên đỉnh đầu cũng bị tiếng rống chấn động mà rơi lả tả xuống.

Vương Bàn Tử bị chấn động đến mức trợn trắng mắt, suýt nữa thì ngất xỉu.

Sau khi Sơn Thần phát ra tiếng rống giận, ánh sáng thổ hoàng nhạt trên người nó bắt đầu dần biến mất.

Thân thể vốn phình to ra một vòng cũng bắt đầu co nhỏ lại.

Tiếp đó, toàn thân trên dưới của Sơn Thần, lông vũ và vảy, đều dựng đứng lên.

Trong mắt Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử ở xa, sự thay đổi của Sơn Thần không lớn, ngoài việc không còn luồng ánh sáng thổ hoàng nhạt đó ra, thân thể vẫn đồ sộ như vậy.

Nhưng đứng từ góc độ của Chu Du mà nhìn xuống, con Sơn Thần đầu to lưng gù đó, gần như đã biến thành một con nhím dài hơn trăm trượng.

Động tác vừa rồi của Chu Du, Hồ Ba Nhất nhìn rất rõ.

Hồ Ba Nhất biết, phàm là loài rồng, đều có vảy ngược.

Ngay cả đàn ông, giữa hai chân cũng là điểm yếu lớn nhất.

Sơn Thần tuy không phải loài rồng, nhưng điểm yếu lại ở cằm,

chính là miếng vảy đỏ tươi sáng kia.

Chu Du vô tình giật đi miếng vảy đỏ tươi sáng đó, Sơn Thần bình thường không hề để ý, nhưng lúc đó lại đau đến không chịu nổi.

Lúc mới bắt đầu, miếng vảy đỏ tươi sáng đó bị Minh Hồng Đao chém mấy nhát, Sơn Thần đại nộ biến thân, muốn một lần tiêu diệt Trường xà và Chu Du.

Huống chi bây giờ lại bị giật phăng đi đau đớn như vậy.

Vốn Sơn Thần nghĩ sau khi biến thân, chắc chắn sẽ không sai sót gì mà giết chết kẻ thù ngàn năm Trường xà, và tên tiểu tốt vô danh kia.

Nhưng không ngờ, lại bị một tên tiểu tốt vô danh bé nhỏ như kiến, giật mất vảy ngược.

Đợi Sơn Thần hơi bình tĩnh lại, mở to mắt, lòng đầy căm phẫn muốn tìm tên tiểu tốt vô danh kia, một lần báo thù rửa hận.

Nhưng, sau khi Chu Du rơi xuống đất, lập tức ẩn nấp thân hình, trốn đi.

Sơn Thần lại phun ra luồng lửa chảy từ miệng, hai cánh trên lưng cũng cuộn lên từng trận cương phong.

Nó quyết phải ép Chu Du ra, rồi sẽ hành hạ đến chết tại chỗ.

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử hai người, tuy không phát huy được tác dụng trong trận chiến, nhưng kỹ năng bảo toàn mạng sống thì hạng nhất.

Thấy Sơn Thần không ổn, lập tức trốn đi thật xa.

Chu Du tuy quen thuộc với hai người, nhưng cũng tốn rất nhiều sức lực, mới tìm thấy chỗ ẩn thân của hai người.

Hai người đang trốn trong một khe nứt băng vừa bị Sơn Thần chấn động.

Ba người gặp nhau xong, Chu Du cũng không nói lời thừa, trực tiếp nói: "Lựu đạn toàn bộ cấp cho tôi." Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử dường như đã liệu trước, Vương Bàn Tử vội vàng lấy ra một cái ba lô, cười tủm tỉm nói với Chu Du: "Yên tâm đi, lão Chu đại huynh đệ, tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Tất cả lựu đạn đều đã mở chốt, nhìn sợi dây bên ngoài ba lô chưa?

Chỉ cần giật một cái, tất cả lựu đạn trong ba lô đều sẽ nổ tung.

Nhưng ngàn vạn lần phải cẩn thận, ở nhà còn có mấy cô vợ như hoa như ngọc đang chờ đấy." "Nói nhảm nhiều!" Hồ Ba Nhất lườm Vương Bàn Tử một cái, vội vàng nói với Chu Du: "Sợi dây là do tôi thiết kế, sau khi giật chốt, có năm giây thời gian né tránh.

Tất cả lựu đạn bên trong, uy lực cực lớn, ngàn vạn lần phải cẩn thận." Chu Du cười cười: "Yên tâm, người có thể giết chết tôi, hiện tại vẫn chưa ra đời." Trong lúc nói chuyện, Sơn Thần vẫn không ngừng bay lượn điên cuồng trên mặt băng giữa không trung.

Chương 260

Chỉ trong chốc lát, cả sơn động gần như bị Sơn Thần lật tung hoàn toàn, mặt băng vốn phẳng phiu, chỉ trong mấy khoảnh khắc đã trở nên hỗn độn.

Cầm một ba lô lựu đạn, Chu Du lại lợi dụng hơi nước lan tỏa trong không khí, ẩn nấp thân hình.

Sau đó một cái dịch chuyển tức thời, hắn lao ra từ khe nứt băng.

Lúc đó, Vương Bàn Tử đang trốn xuống dưới, không cẩn thận va phải một cột băng phía sau! "Rắc" một tiếng giòn tan!

Sơn Thần ở xa đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía đó.

Vương Bàn Tử lập tức sợ hãi kêu thảm một tiếng, chưa kịp mở miệng đã bị Hồ Ba Nhất bịt miệng lại: "Đừng lên tiếng!

Coi chừng nó phát hiện bây giờ." Hồ Ba Nhất bị tiếng "rắc" vừa rồi dọa cho một phen giật mình, run rẩy ra hiệu bằng mắt với Vương Bàn Tử.

Lúc này, đã quá muộn.

Mặc dù Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử cách xa chiến trường.

Nhưng thính giác của Sơn Thần sắc bén đến mức nào?

Ngay lập tức nó điều chỉnh đầu rồng, lao về phía khe nứt băng nơi hai người đang ẩn nấp.

Thấy vậy, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử không thể tránh được nữa.

Ngay lập tức, Vương Bàn Tử lảo đảo chạy về phía sau, Hồ Ba Nhất nhanh chóng rút súng trường tự động từ phía sau ra, mở chốt an

toàn. "Vương Bàn Tử, chạy mau!

Tôi đi trước một bước, dưới âm phủ tôi đợi!" Vương Bàn Tử căn bản không chạy, cũng từ sau lưng rút súng trường tự động ra, lắp hộp đạn, miệng rống giận: "Lão Bàn ta được ông trời yêu thương nhất, gặp dữ hóa lành!" Con đường khe nứt băng mà họ chọn, tuy có lối thoát hiểm, nhưng hai người đều cực kỳ trọng tình nghĩa, căn bản không thể bỏ rơi đồng đội!

Chưa kịp chạy được một nửa, từ mặt băng bên dưới đầu rồng của Sơn Thần, Chu Du toàn thân đầy hơi nước đã vọt lên.

Sau khi Chu Du xuất hiện, tay cầm Minh Hồng Đao như một tia chớp, trực tiếp chém vào vị trí vảy bị giật đi của Sơn Thần.

Chỗ đó, vốn không ngừng rỉ máu tươi, sau khi bị Minh Hồng Đao ngoan ngoan chém rồi, Sơn Thần liền đau đớn ai minh một tiếng, toàn thân lập tức phi khoái súc thành một đoàn, đem cắm bên dưới yếu hại xử tàng.

Đợi sau khi hoàn thành một loạt động tác đó, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử, sớm đã trốn đi không thấy bóng dáng.

Sơn Thần cảm thấy yếu hại đã được che giấu thỏa đáng rồi, mới nhìn quanh.

Vừa vặn nhìn thấy Chu Du đang cầm Minh Hồng Đao, vừa mới giật đi vảy của nó.

Chu Du lúc này đang nhanh chóng lùi về phía sau, toàn thân không ngừng tỏa ra hơi nước, che giấu thân hình.

Ta đường đường là thân thể bán thần, Sơn Thần lừng lẫy đại danh, lại có thể bị một phàm nhân bắt nạt sao?

Sơn Thần trong lòng vô cùng phẫn nộ, ngay lập tức từ bỏ hai người đang ẩn nấp và Trường xà không biết tung tích, bảo vệ điểm

yếu dưới đầu rồng, toàn lực lao về phía Chu Du.

Chu Du cười lạnh một tiếng, ngừng che giấu thân hình, thúc đẩy linh lực, bay lên trên.

Sơn Thần phía sau cũng vẫy cánh, gầm gừ một tiếng, đuổi theo lao lên.

Nhưng đúng lúc đó, thân thể Chu Du đột nhiên dừng lại, sau đó nhắm vào điểm yếu dưới đầu rồng của Sơn Thần, lại ngẩng đầu lao lên!

Sơn Thần vốn đang há to miệng, chờ một ngụm nuốt chửng Chu Du, thấy người trên đỉnh đầu đột nhiên không theo lẽ thường ra chiêu, mà lại lao xuống.

Không biết vì sao, điểm yếu dưới đầu rồng của Sơn Thần, đột nhiên một trận đau đớn kịch liệt.

Liên tiếp hai lần, Sơn Thần đều chịu thiệt lớn trên người Chu Du.

Người này trong lòng Sơn Thần, đã để lại một cái bóng lớn.

Nhìn thấy "con côn trùng nhỏ" phiền phức kia bay đi, Sơn Thần lại muốn tấn công điểm yếu vừa bị thương, bèn cúi thấp đầu, dùng chỗ cứng rắn nhất của đầu rồng đối diện với vị trí Chu Du lao tới.

Nhưng đợi nửa ngày, vẫn không thấy Chu Du đâu.

Ngay lập tức, Sơn Thần lại cẩn thận dò xét, nhưng phát hiện "con côn trùng nhỏ" kia đã không thấy tăm hơi.

Sơn Thần tức giận dị thường lại phát ra tiếng rống, dang rộng đôi cánh khổng lồ, quay mấy vòng trong sơn động vẫn không tìm thấy "con côn trùng nhỏ" kia.

Sơn Thần lập tức hiểu ra, cách thành thần linh chỉ nửa bước chân, đường đường là đại yêu Sơn Thần, lại một lần nữa bị trêu đùa rồi!

Nó nhắm vào khe nứt băng nơi Chu Du vừa ẩn nấp, phun ra một luồng lửa chảy dữ dội hơn nhiều so với lúc nãy.

Luồng lửa đó trong nháy mắt làm tan chảy khối băng, hơi nước bốc lên mù mịt.

Nhưng Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử, đã không còn ở trong khe nứt băng đó nữa.

Cảm giác không có chỗ để phát tiết khiến Sơn Thần càng thêm điên cuồng.

Thân thể khổng lồ, ngang dọc va đập trong sơn động, thậm chí mấy lần, đều bay về phía cửa sơn động.

Nhưng Sơn Thần vừa tiếp cận cửa sơn động, đã bị một luồng lực lượng vô hình đánh bay trở lại.

Chương 261

Sơn Thần bị cấm chế đánh bay trở lại, từ độ cao mấy trăm mét, rơi mạnh xuống mặt băng, bất động.

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử đang trốn ở xa, tưởng rằng Sơn Thần sắp bị giải quyết, thì một bóng đen dài trực tiếp lao lên, chính là Trường xà vừa rồi đã biến mất một lúc lâu.

Thấy Trường xà lao lên, mắt Sơn Thần đột nhiên nheo lại, khóe miệng lộ ra một tia trào phúng.

Vương Bàn Tử lúc đó không quan tâm đến chỗ ẩn nấp, đứng dậy hét lớn: "Cẩn thận, tên đó đang giở trò!" Hét xong, Vương Bàn Tử dùng hết sức vỗ vào Hồ Ba Nhất bên cạnh, ra hiệu cùng chạy về chỗ ẩn nấp tiếp theo.

Thính giác của Trường xà cũng vô cùng nhạy bén, nghe thấy Vương Bàn Tử hét cẩn thận thì đã không kịp.

Trong nháy mắt, Sơn Thần thúc đẩy toàn thân sức mạnh, lao về phía Trường xà.

Sơn Thần cũng không phun lửa chảy như lúc nãy, đã có kinh nghiệm bị thiệt mấy lần trước, nó cúi thấp đầu rồng, bảo vệ điểm yếu của mình.

Trường xà không thể tránh được, chỉ đành cứng rắn đâm vào. "Oanh long!" Lực va chạm khổng lồ khiến khối băng gần đó cũng rung chuyển.

Trường xà và Sơn Thần quấn chặt lấy nhau, hiện tại tất cả vảy và lông vũ trên toàn thân Sơn Thần, đều như biết hô hấp, một đóng một mở.

Những vảy và lông vũ cứng rắn trên người Sơn Thần, toàn thân trên dưới, đều phủ đầy những thanh đao kiếm dài mấy mét.

Trường xà sơ ý một chút, bị lông vảy kẹp chặt thân thể.

Toàn thân Trường xà cứng rắn vô cùng, cũng không chịu nổi loại tấn công như vậy.

Chỉ trong vòng mấy giây, những vảy và lông vũ sắc như gió, đã khiến toàn thân Trường xà bị thương tích đầy mình.

Trường xà rên rỉ một tiếng, liều mạng dùng đuôi mạnh mẽ điểm một cái vào thân Sơn Thần, mượn lực nhanh chóng thoát ra.

Lúc đó Sơn Thần thấy Trường xà thoát ly chiến đấu, thân thể đồ sộ, xoay một vòng trên mặt băng, ánh mắt đột nhiên trở nên sáng rõ, nhìn chằm chằm vào Chu Du đang ẩn nấp thân hình giữa không trung.

Sau khi nhìn một lúc, lỗ mũi của Sơn Thần đột nhiên co giật mấy cái, sau đó trong ánh mắt lộ ra một tia khao khát.

Sau một hồi ngập ngừng, nó xoay nửa người, thè lưỡi ra, bắt đầu liếm những vết máu tươi của Trường xà còn vương trên vảy và cánh.

Mỗi lần liếm xong, Sơn Thần đều lộ ra vẻ cảm giác chưa đã thèm, như thể đang thưởng thức hương vị của từng giọt máu tươi.

Chỉ liếm mấy cái, máu tươi của Trường xà còn sót lại trên người nó, đã bị liếm sạch sẽ.

Sau đó, Sơn Thần mới xoay đầu rồng, nhìn Chu Du đang không ngừng thay đổi vị trí giữa không trung.

Hồ Ba Nhất kinh ngạc há to miệng, lẩm bẩm nói: "Quái lạ, chẳng trách tôi thấy con Sơn Thần này có chút không đúng." "Không đúng sao?" Vương Bàn Tử bên cạnh hỏi. "Trong Sơn Hải Kinh ghi chép, Sơn Thần của Chiêu Dao Sơn và Kê Vĩ Sơn phương Nam, đa phần

được Thiên Đế quản lý núi non và sông ngòi.

Sơn Thần phương Nam xuất hiện trong đại mạc biên cương, vốn không phù hợp với lẽ thường.

Theo Sơn Hải Kinh ghi chép, Sơn Thần là thiện thần, khi tế tự cần có nghi lễ đặc biệt.

Kỳ từ: dùng một con gà trống, dùng rượu, lông gà và một miếng ngọc.

Rượu thì dùng loại rượu ngon nhất, mười lăm mảnh ngọc khuê bích, năm loại hương liệu.

Cũng có nghĩa là, cần dùng lông gà trống, khi cầu nguyện thì dùng rượu, gạo nếp nương nấu chín, cần một khối ngọc bích hình tròn, và một ngọc chương hình vuông năm thứ để tế tự.

Những Sơn Thần phương Nam này không thống lĩnh lẫn nhau, nhưng thủ đoạn tế tự đều là năm thứ đó, lông gà, rượu, gạo nếp, một khối ngọc tròn, một khối ngọc vuông.

Chưa từng nghe nói Sơn Thần lại uống máu ăn thịt." Vương Bàn Tử nghe Hồ Ba Nhất nói xong, nói: "Ý của anh là, con Sơn Thần này, là Sơn Thần bị hắc hóa sau này?" "Hắc hóa hay không thì tôi không biết, nhưng chắc chắn không phải thiện thần, đã trở thành tà thần.

Sơn Thần phương Nam đa phần đồng lý liên chi, cũng đều bao che khuyết điểm.

Chắc là vị đại thần thông nào đó, thấy con Sơn Thần này ở phương Nam hành động tà ác, vốn định trấn sát." "Nhưng vị đại thần thông đó, có lẽ tiếc con Sơn Thần thiện thần ban đầu, nên đã hàng phục rồi mang đi trấn áp, hóa giải oán khí." Vương Bàn Tử tiếp lời: "Cũng có thể vị đại thần thông đó, trong lúc hóa giải oán khí của con Sơn Thần kia, tiện thể biến nó thành một con trấn mộ thú." Hồ Ba

Nhất, tự nhiên đối với những thần thoại đó không hề xa lạ.

Những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này, tác động đến tam quan thực sự quá lớn.

Những hồng hoang cự thú bước ra từ thời đại thần thoại, yêu ma quỷ quái trong truyền thuyết, dù chỉ xuất hiện một con, nếu lúc đầu mới xuống mộ mà gặp phải, tuyệt đối không thể chịu đựng được.

Giữa không trung, Minh Hồng Đao nằm ngang trước người Chu Du.

Minh Hồng Đao có linh tính, vẫn luôn không ngừng lượn lờ bên cạnh Chu Du.

Trên mặt Chu Du không hề có chút biểu cảm hoảng loạn nào, hắn cũng không nhân lúc Sơn Thần đang liếm máu tươi mà bỏ chạy, mà vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Sơn Thần, đợi nó quay người đối mặt.

Lúc đó, Chu Du mới nhẹ nhàng nhảy lên trên Minh Hồng Đao, đạp lên chuôi đao Minh Hồng Đao xong, mới ngay trước mặt Sơn Thần, chậm rãi quay người, lưng đối diện Sơn Thần, tâm ý chỉ huy Minh Hồng Đao không nhanh không chậm bay đi.

Mắt Sơn Thần nhìn chằm chằm vào Chu Du cô độc một mình, nó khựng lại, rồi bắt đầu lao về phía sau lưng Chu Du.

Bây giờ chạy, thì đã muộn một chút.

Chưa đợi Sơn Thần vỗ cánh bay lên giữa không trung, tăng tốc truy kích.

Nó mới phát hiện, tốc độ của người đàn ông trước mắt, rõ ràng đã nhanh hơn.

Sơn Thần dù dùng toàn lực phi hành cũng không cách nào đuổi kịp người trước mặt.

Chương 262

Chu Du luôn giữ một khoảng cách nhất định với Sơn Thần, khi Sơn Thần bắt đầu tăng tốc truy kích, Chu Du cũng chỉ huy Minh Hồng Đao tăng tốc.

Khi tốc độ của Sơn Thần chậm lại, tốc độ của Minh Hồng Đao cũng giảm theo.

Minh Hồng Đao khác với binh khí thần khí thông thường.

Thanh Hiên Viên Kiếm mà Hoàng Đế đúc năm xưa đã trở thành thanh kiếm số một thiên hạ.

Minh Hồng Đao, tự phát ngưng tụ từ cùng một nguồn gốc, thực ra cũng không thua kém thanh kiếm số một thiên hạ đó.

Sơn Thần vừa mới nếm lại mùi vị huyết thực, tự nhiên không dễ dàng buông tha Chu Du trước mắt.

Nhưng tốc độ của Minh Hồng Đao quá nhanh, Chu Du căn bản không thể bị con Sơn Thần đó tóm được.

Thế là, một người một đại yêu bắt đầu giằng co.

Ý của Chu Du rất rõ ràng, lực lượng thiên cơ của anh lúc này yếu ớt, thần cách Thủy Thần căn bản không thể phát huy.

Chỉ có thể lợi dụng hơi nước bốc lên từ dòng lửa để ẩn mình.

Giờ mà không thể đánh lại, vậy thì trước hết cứ tiêu hao khí lực của Sơn Thần đã.

Sau khi loanh quanh vài vòng trong sơn động, Sơn Thần lại càng thêm bực bội, gầm lên một tiếng về phía Chu Du, rồi từ miệng lại phun ra một dòng lửa, nhắm thẳng đường đi của Chu Du mà lao tới.

Chu Du biết dòng lửa lợi hại, không dám cứng đối cứng.

Minh Hồng Đao và Chu Du tâm ý tương thông, lập tức phát lực, né sang một bên.

Nhưng Chu Du vừa né tránh, thân hình chưa đứng vững, từ miệng Sơn Thần lại phun ra bảy tám đoạn dòng lửa nữa.

Liên tục né tránh dòng lửa xong, trước mắt Chu Du đột nhiên một bóng đen vụt qua.

Con Sơn Thần đó nhân lúc Chu Du né tránh, trực tiếp lao thẳng tới.

Nó lại y như cách làm trước đó, toàn thân vảy và lông vũ cùng trăm trượng thân thể trực tiếp đè ép Chu Du.

Chu Du không kịp né tránh, bị Sơn Thần đâm trúng.

Lần này, việc dùng tốc độ Minh Hồng Đao để né tránh là không thể.

Đã khinh suất rồi!

Ngay lập tức Chu Du vội vàng mượn lực, Minh Hồng Đao nhẹ nhàng điểm vào Sơn Thần, nghênh đón cú đâm của nó!

Trong chớp mắt, Chu Du bị đâm bay xa hàng trăm mét, nhưng vì mượn lực nên tuy trông toàn thân đầy máu, thực ra không bị thương quá nặng.

Sơn Thần thấy công kích có hiệu quả, chuẩn bị làm theo cách cũ.

Khi nó lại đâm về phía Chu Du, con Trường Xà bên dưới đột nhiên bật dậy, như một tia chớp cắn vào cằm Sơn Thần!

Nanh già sắc bén của Trường Xà, trong chớp mắt đâm vào chỗ yếu hại của Sơn Thần!

Mặc dù chỗ yếu hại dưới đầu rồng của Sơn Thần có vảy và lông

vũ bao phủ.

Nanh già của Trường Xà cũng chỉ đâm vào được một nửa, sau đó mặc kệ Trường Xà dùng sức thế nào cũng kẹt lại giữa không trung không nhúc nhích được.

Dù vậy, Sơn Thần cũng đau đớn kêu thảm thiết liên hồi.

Nó nhanh chóng đóng mở vảy, khiến máu tươi và thịt vụn văng ra từ Trường Xà.

Nhưng Trường Xà căn bản không màng đến thương tích, mặc kệ Sơn Thần lăn lộn phản kích thế nào, nanh già vẫn luôn găm chặt vào thân nó.

Dưới cơn đau kịch liệt, Sơn Thần không màng tất cả, dùng sức cúi đầu, há to miệng, một ngụm xé toạc Trường Xà, mạnh bạo xé đứt nó!

Sau đó, Sơn Thần như một con mãng xà khổng lồ, một ngụm nuốt chửng Trường Xà còn sống!

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử đang ẩn nấp từ xa, nhìn thấy Trường Xà bị nuốt chửng trong một ngụm, cả hai đồng loạt rụt cổ lại.

“Thấy không.

Thấy chưa?” Vương Bàn Tử toàn thân run rẩy, nhìn con cự long thần thoại trước mắt bị con yêu quái lớn như ngọn núi nhỏ nuốt chửng, rồi nhìn mấy người bên cạnh, dường như thêm mấy trăm người nữa cũng không đủ cho con yêu quái đó ăn một miếng.

“Suỵt, đừng chọc nó.

Nó vừa mới mở khẩu vị, chưa no đâu.” Hồ Ba Nhất vội vàng kéo Vương Bàn Tử đang cứng đờ run rẩy xuống, rồi co mình thành một cục, không dám phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Nhưng Sơn Thần dường như không hề có chút hứng thú nào với hai người, đợi nửa ngày cũng không có chút động tĩnh nào.

Hồ Ba Nhất không nhịn được sự tò mò, cẩn thận thò đầu ra.

Vừa nhìn một cái đã kinh ngạc nói với Vương Bàn Tử: "Vương Bàn Tử, nhìn xem con Sơn Thần này bị làm sao vậy?

Chẳng phải giống như mình, ăn nhiều quá không tiêu hóa được sao?" Nghe Hồ Ba Nhất nói vậy, Vương Bàn Tử run rẩy thò đầu ra, chỉ thấy con Sơn Thần kia có vẻ bực bội nhảy lên nhảy xuống, đầu rồng không ngừng vung loạn, khiến Vương Bàn Tử có chút khó hiểu.

"Thật sự không tiêu hóa sao, yêu quái không thể ăn yêu quái à?

Chương 263

Không thể nào.” Vương Bàn Tử gãi đầu, nói: “Tranh thủ nó không chú ý, chúng ta mau đi đi, Chu Du khẳng định có cách tìm chúng ta.” Hồ Ba Nhất không để ý đến Vương Bàn Tử, Chu Du chắc chắn sẽ không từ bỏ bất kỳ chiến hữu nào.

Lúc này, Hồ Ba Nhất cảm thấy đột nhiên mình đã hiểu ra, chỉ là bên dưới sơn động quá âm u, không nhìn rõ.

Ngay lập tức, anh nói với Vương Bàn Tử: “Mau lấy kính viễn vọng ra, nhìn xem trong miệng Sơn Thần kìa, nó đang nảy lên nảy xuống!” Vương Bàn Tử vội vàng lấy kính viễn vọng ra, nhìn theo hướng Hồ Ba Nhất chỉ, chỉ thấy cơ bắp trong miệng và cổ họng Sơn Thần lúc thì lõm vào lúc thì phồng ra, và vảy trên cổ cũng thỉnh thoảng rơi xuống vài mảnh.

Khi Vương Bàn Tử đang chỉ cho Hồ Ba Nhất thấy sự thay đổi trên người Sơn Thần, Chu Du đã rơi xuống mặt băng.

Tuy nhiên, đúng lúc anh chuẩn bị ẩn mình trở lại, đột nhiên phát hiện vết thương lớn trên cánh tay đang nhanh chóng lành lại, cơ thể vừa nãy còn có chút thoát lực cũng nhanh chóng hồi phục.

Chu Du hiếu kỳ, đảo mắt nhìn một vòng.

Phát hiện nơi mình rơi xuống chính là nơi vảy ngược của Sơn Thần vừa bị kéo xuống.

“Chẳng lẽ, miếng vảy ngược này có tác dụng sao?” Không kịp suy nghĩ, anh trực tiếp nhặt lấy miếng vảy ngược cao nửa người đó.

Miếng vảy ngược này giờ đã biến thành dạng bán trong suốt, chỉ có ánh sáng màu hồng nhạt lưu chuyển trên đó.

Nếu không phải vừa vặn rơi trúng chỗ đó, dựa vào tình hình hỗn loạn vừa rồi, căn bản không thể phát hiện ra miếng vảy ngược này.

Sau khi nhặt lên, Chu Du phát hiện miếng vảy ngược này nhẹ, chỉ nặng khoảng nửa cân, và cực kỳ kiên cố.

Chu Du cất kỹ vảy ngược, sau đó quan sát toàn bộ diễn biến của sự việc trên không trung.

Từ lúc Trường Xà đột nhiên bật dậy, bị Sơn Thần nuốt chửng trong một ngụm.

Anh vốn dĩ cho rằng vừa mới tiến vào sơn động đã gặp Trường Xà.

Cảnh tượng này, không phải là họa mà là phúc, cũng nên coi như một tảng đá trong lòng đã rơi xuống.

Nhưng Chu Du mơ hồ cảm thấy, thái độ của con Trường Xà đó đối với mình có chút bất thường.

Không có con cự thú hồng hoang thượng cổ nào lại liều chết cứu một người xa lạ.

Ngay lập tức, Chu Du thúc đẩy linh lực, ẩn mình xong thì bay về phía Sơn Thần.

Cảm thấy Sơn Thần không hề nhận ra có người tiếp cận, ngược lại nó không ngừng giãy giụa lăn lộn giữa không trung.

Khi Chu Du bay đến dưới đầu rồng của Sơn Thần, mới nhìn rõ ràng, Trường Xà bên trong cổ họng đang không ngừng giãy giụa, từ từ trượt xuống thực quản của Sơn Thần.

Thấy Trường Xà sắp mất mạng trong bụng Sơn Thần, Chu Du giơ Minh Hồng Đao lên, dùng sống dao hết sức lực bổ thẳng vào yết hầu của Sơn Thần.

Sơn Thần đang dồn hết toàn lực để nuốt Trường Xà, vốn tưởng rằng những con người bé nhỏ như kiến này đã sớm bỏ chạy tán loạn, không ai dám xông lên tấn công.

Hậu quả có thể thấy rõ, yết hầu của Sơn Thần, bị Minh Hồng Đao và Chu Du hợp lực, mạnh mẽ bổ trúng.

Sơn Thần đau đớn gầm lên một tiếng, đưa vuốt ra cào vào vị trí bị đánh, nhưng không chạm tới.

Lúc này Sơn Thần vẫn không cảm nhận được Chu Du đang ẩn mình bằng hơi nước ở yết hầu.

Ngược lại, nó tưởng rằng hai ngàn năm không nếm huyết thực, giờ sống nuốt kẻ thù ngàn năm nên có chút không tiêu hóa được.

Chu Du né tránh vuốt của Sơn Thần xong, lại nhắm vào chỗ yếu hại dưới đầu rồng của Sơn Thần, dùng Minh Hồng Đao mạnh mẽ chém xuống.

Một đao thấy máu!

Cơn đau bỏng rát ở chỗ yếu hại khiến Sơn Thần đang chuyên tâm nuốt Trường Xà cảm thấy không ổn.

Lập tức, nó vỗ cánh, muốn nhanh chóng bay đi.

Sơn Thần nghĩ rằng bay xa một chút sẽ nhìn rõ thứ gì đang gây rối.

Nhưng chưa đợi nó vỗ cánh bay đi, lưỡi Minh Hồng Đao lại một lần nữa chém mạnh vào chỗ yếu hại của nó!

Chiêu Thập Thức!

Trong chớp mắt, Sơn Thần đau đớn gầm rú, kêu thảm thiết, mạnh bạo nôn Trường Xà trong thực quản ra.

Trường Xà sau khi bị nôn ra, trên người bao phủ một lớp dịch nhầy dày đặc.

Lại còn rơi từ trên cao xuống, nằm trên mặt đất, trông không ra hình dạng gì nữa.

Lớp da bên ngoài cơ thể hầu như bị ăn mòn hết, nhiều chỗ lộ ra xương trắng hếu.

Sau khi nôn Trường Xà ra, Sơn Thần gào thét một trận, tiếng gào thét mang theo thần lực, khiến trước mắt đột nhiên xuất hiện một thân ảnh.

Thân ảnh đó loạng choạng, cơ thể nhanh chóng rơi xuống mặt băng.

Trong một khoảnh khắc, Sơn Thần đã hiểu rõ tình hình vừa rồi.

Không phải thức ăn nuốt xuống bị trào ngược, mà là con người nhỏ bé như kiến này dám gây rối.

Ngay lập tức, nó há to miệng, lao về phía Chu Du.

Trong khoảnh khắc con Sơn Thần đó lao xuống, Minh Hồng Đao nhanh chóng thoát khỏi Chu Du, nhanh chóng bay đi.

Chương 264

Sơn Thần không hề để ý đến một thanh thần binh lợi khí, một mặt gào thét, một mặt lao xuống Chu Du, để ngăn Chu Du trốn thoát lần nữa, đồng thời khi lao xuống, hàng chục dòng lửa cũng khóa chặt đường lui của Chu Du.

"Rắc!" một tiếng.

Sơn Thần há to miệng, trong chớp mắt nuốt chửng Chu Du!

Sơn Thần thậm chí không nhai, trực tiếp nuốt chửng Chu Du.

Cừu hận khắc cốt khiến Sơn Thần cảm thấy chỉ có sống nuốt con kiến này mới có thể xoa dịu cơn giận dữ.

Đột nhiên, Sơn Thần cảm thấy có chút không ổn, sao trên không trung xa xa lại từ từ hiện ra một thân ảnh nữa?

Thân ảnh đó, chẳng phải vừa mới bị sống nuốt rồi sao?

Ngay lúc Sơn Thần đang nghĩ, đột nhiên, nó cảm thấy cực độ hoảng sợ khắp toàn thân, nguy cơ lớn khiến toàn thân run rẩy, nhưng không hiểu nguy cơ đến từ đâu?

"Ầm!" Cơ thể Sơn Thần đột nhiên bành trướng, sau đó như một quả bóng da xì hơi, nặng nề rơi xuống mặt băng.

Từ miệng nó, dòng lửa không ngừng trào ra, như thủy ngân chảy xuống đất.

Chỉ trong nháy mắt, dòng lửa đã phủ kín mấy chục mét vuông, mặt băng trong khoảnh khắc bị thiêu thành một cái hố lớn.

Lúc này Sơn Thần cảm thấy tất cả nội tạng đều đang tan nát, lệch vị trí.

Thương tổn khổng lồ khiến nó không cảm thấy một chút đau đớn nào, chỉ cảm thấy sinh mệnh của mình đang nhanh chóng trôi đi.

Sau đó, cơ thể Sơn Thần bắt đầu co giật không ngừng, vảy và lông vũ trên người cũng bắt đầu đóng mở không theo quy luật nào, nhìn từ xa, giống như một con nhím bị co giật.

Hóa ra, vừa nãy Chu Du đã lợi dụng giọt lệ châu chảy ra trên không trung, hóa nước thành băng, ngưng tụ thành thân hình của mình.

Sau đó nhét đầy một ba lô lựu đạn vào bên trong vỏ băng đó.

Sơn Thần cho rằng một ngụm sống nuốt Chu Du, nhưng không ngờ Chu Du đã đẩy thân thể làm từ lệ châu ra ngoài ngay khi nó lao tới, đồng thời kéo sợi dây lựu đạn đã được xâu chuỗi trong ba lô, lập tức ẩn mình trốn thoát.

Sơn Thần trong lúc khinh suất, đã nuốt chửng thân xác băng thế thân, năm giây đủ để Sơn Thần nuốt thân băng vào bụng.

Sau đó, hàng chục quả lựu đạn nổ tung trong bụng nó.

Tục ngữ nói, võ công cao đến mấy, một phát súng cũng gục.

Đại bác nổ, quỷ thần tan tác.

Mặc dù Sơn Thần thân thể khổng lồ, sở hữu sức mạnh bán thần, nhưng nó cũng là thân xác huyết nhục, vỏ ngoài có mạnh đến mấy cũng không thể chịu được hàng loạt lựu đạn nổ tung dữ dội trong bụng.

Nhìn Sơn Thần không cam lòng nhắm mắt lại, và Trường Xà ở mặt băng xa xa sống chết chưa rõ, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử mới cẩn thận bước ra khỏi chỗ ẩn nấp.

"Lão Chu huynh đệ!" Vương Bàn Tử cẩn thận đến bên Chu Du, nói: "Con quái vật lớn này, chết rồi chứ?" "Chắc là chết rồi." Chu Du

thản nhiên nói.

Vương Bàn Tử có chút không dám tin, rón rén đến trước thi thể Sơn Thần khổng lồ, dùng những khối băng vụn trên mặt đất, nhắm vào chỗ yếu hại của Sơn Thần mà đập xuống.

Bất động, không còn chút sự sống nào.

Lúc này, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử cùng những người khác mới thực sự tin rằng con quái vật tưởng chừng không thể bị đánh bại đó đã chết.

Nhìn động tác của Vương Bàn Tử, Chu Du nhíu mày, mở miệng nói: "Vạn nhất con Sơn Thần đó chưa chết hẳn, tỉnh dậy thấy cậu đập nó, cậu nghĩ nó sẽ làm gì?" Vương Bàn Tử cười hì hì nói: "Thì có thể làm gì chứ?

Chẳng lẽ nó lại mời Bàn gia tôi đi Bắc Bình ăn xiên thịt dê Đồ Tứ sao, lớn như vậy, có khi một bữa là ăn hết sạch tiền của Bàn gia tôi đấy." Chu Du nhìn Vương Bàn Tử, lúc này đang đập thi thể Sơn Thần bằng khối băng mà không biết chán, đột nhiên nổi hứng trêu đùa.

"Vương Bàn Tử cẩn thận, Sơn Thần lại sống dậy rồi!" Nghe tiếng Chu Du kêu, Vương Bàn Tử lập tức sợ đến ngồi phệt xuống đất, còn Hồ Ba Nhất thì lộn một vòng sang bên, làm động tác né tránh chiến thuật tiêu chuẩn.

"Hahahaha." Chu Du cười lớn, trận chiến vừa rồi quá đập mạnh vào tim, trò đùa này vừa hay làm dịu đi sự căng thẳng của ba người.

Thấy Chu Du không có chuyện gì, mấy người hiểu ra Chu Du đang hù dọa họ.

Hồ Ba Nhất bĩu môi, dở khóc dở cười nói: "Lão Chu, anh hư quá rồi đó." Đùa giỡn thì đùa giỡn, Chu Du lúc này, lấy ra miếng vảy ngược nhổ từ Sơn Thần, hỏi: "Lão Hồ, anh có biết thứ này không?"

Hồ Ba Nhất cầm miếng vảy cao hơn nửa người, cảm thấy miếng vảy này dường như có công hiệu thần kỳ.

Vết thương nhỏ mà anh vô tình bị rách khi né tránh vừa nãy đã tự lành rồi.

Hồ Ba Nhất lắc đầu, nói: "Thứ này tôi thật sự chưa từng thấy.

Tôi nhớ rồng có vảy ngược, Sơn Thần không phải giống rồng, chỉ là đầu nó trông giống đầu rồng thôi." "Miếng vảy này, cũng có thể là cái gọi là vảy ngược.

Nhưng tôi chưa từng nghe nói vảy ngược của rồng lại có hiệu quả lớn đến vậy." Nói xong, Hồ Ba Nhất cũng kể lại phán đoán của mình về con Sơn Thần vừa rồi.

Nghe Hồ Ba Nhất phán đoán, Chu Du gật đầu, nói: "Thế giới này quá rộng lớn, có những chuyện mà tôi hiện tại không thể lý giải được." Trong lúc mấy người nói chuyện, lại đến bên Trường Xà sống chết chưa rõ.

Theo ý Hồ Ba Nhất và những người khác, con Trường Xà này tuy hiện tại bất động nhưng còn hơi thở.

Chi bằng bây giờ cứ xử lý nó đi, khỏi để sau này phiền phức.

Chu Du lắc đầu, nói: "Khoan đã, tôi có cảm giác con Trường Xà đó vừa liều chết cứu tôi, chắc là có quan hệ không tầm thường với tôi.

Vậy nên chúng ta đợi nó tỉnh, làm rõ mọi chuyện đã." "Vậy không sợ Trường Xà tỉnh lại nuốt chửng mấy người chúng ta sao?" Vương Bàn Tử nói.

"Chỉ là một con Trường Xà thôi, tôi đánh được." Chu Du đầy tự tin, dù sao trong trận chiến sống còn vừa rồi, anh cảm thấy sức mạnh của Trường Xà tuy mạnh mẽ, nhưng so với mình thì kém một bậc.

Chương 265

Nửa lúc sau, con Trường Xà khổng lồ như rồng đó, từ từ tỉnh lại.

Trường Xà trước hết nhìn thi thể Sơn Thần, kinh ngạc.

Kẻ thù ngàn năm đó, sao lại bị giết chết rồi?

Sau đó, nó chuyển cái đầu rắn khổng lồ, mới nhìn thấy Chu Du đang đứng trước mặt, tay nắm chặt Minh Hồng Đao.

Sau khi nhìn thấy Chu Du, Trường Xà đột nhiên làm một động tác kỳ lạ.

Nó nhổm thân thể lên, không ngừng gật đầu về phía Chu Du, chóp đuôi không ngừng vẫy sang trái phải, trông giống như một con mèo con hay chó con nuôi trong nhà, vẫy đuôi van xin chủ nhân.

Sau đó, Trường Xà rít lên một tiếng, lật mình trước mặt Chu Du, lộ ra cái bụng tròn trịa, như muốn Chu Du gãi ngứa cho nó.

Đồng thời miệng nó không ngừng rít rít kêu, tiếng kêu đó, bất kỳ ai nghe cũng cảm thấy như một chú cún con đang làm nũng chủ nhân.

Lúc này, mấy người đều ngây người.

Chu Du đặt tay lên bụng Trường Xà, Trường Xà phát ra tiếng thở khì khì thỏa mãn, chóp đuôi vui vẻ quấn quanh, đồng thời khống chế tốt cơ thể của mình, không hề dám chạm vào Chu Du.

Mấy người ngây ngốc một lúc lâu, Vương Bàn Tử mới mở miệng nói: "Chu Du, con Trường Xà này có ý gì?

Chẳng lẽ, nhà anh nuôi một con vật cưng to như vậy sao?" "Có lẽ vậy." Chu Du bất đắc dĩ cười cười, hiện tại anh cũng có chút không rõ tình hình.

Con Trường Xà vừa gặp mặt còn gào thét đòi đánh đòi giết, bây giờ lại như một con chó con.

Chẳng lẽ rắn trưởng thành đều lấy cường giả làm tôn?

Điều đó căn bản không thành lập!

Nếu Trường Xà lấy cường giả làm tôn, vậy nó đã sớm cùng phe với Sơn Thần rồi.

Cũng không cần vừa rồi phải tốn hết sức lực, mạo hiểm tính mạng để giúp Chu Du.

Lúc này, Trường Xà đột nhiên ngẩng đầu, rít gào một tiếng về phía không trung.

Lập tức, từ khắp nơi trong băng xuyên truyền đến tiếng sột soạt.

Từng con băng mãng to bằng thùng nước, từ khắp nơi trong băng xuyên bơi tới, gần như lấp đầy toàn bộ mặt băng.

Cảnh tượng đó khiến mọi người toát mồ hôi lạnh.

Băng mãng vây quanh Trường Xà, phối hợp tiếng kêu, thè lưỡi rắn.

Vương Bàn Tử sợ rắn nhất, ngồi phệt xuống đất, giọng run run: "Con chó con này, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Chu Du cũng ngơ ngác, ngẩng đầu nhìn Trường Xà, nói: "Ý mày là, gọi nhiều băng mãng như vậy làm gì?" Trường Xà làm mấy động tác, thấy Chu Du vẫn mờ mịt.

Lúc này, Hồ Ba Nhất đã hiểu rõ ý đồ của Trường Xà, nói: "Nó thấy vừa rồi anh vất vả quá, mấy con băng mãng này thịt tươi ngon, nó muốn anh chọn một con từ trong đó ra, nướng ăn đi." Nghe lời Hồ Ba Nhất, Trường Xà không ngừng gật đầu, dùng đuôi móc một con băng mãng lớn nhất, đưa đến trước mặt Chu Du.

Kết hợp với lời Hồ Ba Nhất vừa nói, ý nó là: ăn đi, con này ngon

nhất đấy.

Mấy con băng mãng này đều là thuộc hạ của Trường Xà, lý do gì mà Trường Xà lại chủ động dâng thuộc hạ của mình cho Chu Du ăn?

Và nhìn bộ dạng này, dường như có thể bị Chu Du ăn thịt là niềm vinh dự của con băng mãng đó.

Mặc dù con băng mãng này trông rất béo tốt, nhưng trong hoàn cảnh này, ai mà nuốt trôi được?

Chu Du cười với Trường Xà, nói: "Đừng khách khí, gần đây tôi ăn chay." Nghe lời Chu Du, Trường Xà và băng mãng dường như đều thất vọng.

Ngay lập tức, Trường Xà dùng đuôi quất vào con băng mãng kia, rít rít kêu, dường như nói với băng mãng rằng người ta không có khẩu vị, vì mày xấu xí.

Mặc dù Chu Du không hiểu Trường Xà muốn gì, nhưng Trường Xà dường như có thể nghe hiểu lời Chu Du nói.

Thế là, Chu Du nói với Trường Xà đang có chút thất vọng: "Mày có nghe hiểu lời tao nói không?

Nếu hiểu thì gật đầu." Trường Xà gật đầu như gà mổ thóc, Chu Du nói: "Trước hết hãy để mấy con băng mãng này tản đi đã, cảnh tượng này quá quỷ dị." Sau khi băng mãng tản đi, Chu Du bắt đầu hỏi Trường Xà: "Mày có quan hệ gì với tao?" Trường Xà gật đầu, đồng thời trong miệng phát ra tiếng rít rít.

"Mày là thuộc hạ của vợ tao, Tinh Tuyệt Nữ Vương sao?" Trường Xà gật đầu, rồi lại vội vàng lắc đầu.

Mãi một lúc Chu Du mới đoán ra ý của Trường Xà.

Dường như khi vợ mình, Tinh Tuyệt Nữ Vương còn nhỏ, từng

dẫn theo thị vệ ra ngoài du lịch.

Trên Đại Hàm Chi Sơn, đã cứu một con Trường Xà non.

Nhưng, thần hộ mệnh của Tinh Tuyệt Cổ Quốc là Tịnh Kiến A Hàm, cũng là Cự Mục Chi Xà, vợ mình Tinh Tuyệt Nữ Vương không thể nào lại đi nuôi một con Trường Xà nữa chứ?

Chu Du trong lòng cảm thấy có chút không ổn, nhưng nhìn dáng vẻ ân cần của Trường Xà, đoán chừng mọi chuyện cũng phát triển đại khái như vậy.

Dù sao cũng là nuôi thú cưng, nuôi một con cũng là nuôi, nuôi hai con cũng là nuôi.

Sau đó nữ vương nuôi con Trường Xà non này làm thú cưng, mấy chục năm sau, Trường Xà ngày càng lớn, bản lĩnh cũng ngày càng cao.

Trường Xà cũng luôn ở trong đó, chưa từng ra ngoài.

Rồi sau đó, trong đó xảy ra biến cố lớn, Trường Xà không tìm thấy chủ nhân, chỉ đành tiếp tục chờ đợi trong đó.

Chương 266

Nhưng không ngờ biến cố đã xảy ra hơn một trăm năm, lại có một người đại thần thông khác, cũng đặt Sơn Thần vào trong đó.

Người này Trường Xà không quen, nhưng Trường Xà căn bản không đánh lại.

Trường Xà và Sơn Thần vốn đều là cự thú hồng hoang, một con hóa thành yêu long, một con khoe mẽ làm Sơn Thần, tự nhiên không hợp nhau, suốt ngày đánh nhau.

Đánh mãi đánh mãi, Trường Xà và Sơn Thần đều phát hiện đỉnh sơn động đã bị đặt cấm chế, thôi xong, cả hai đều không ra ngoài được nữa.

Mãi đến bây giờ, Chu Du và nhóm người mới vô tình đụng phải mà tiến vào sơn động.

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện, Chu Du có một cảm giác bất lực sâu sắc.

Vợ mình.

Dường như cũng quá mạnh rồi thì phải?

Thú thần hồng hoang thượng cổ, vợ lại nuôi làm thú cưng.

Chẳng lẽ mình lại biến thành "tiểu bạch kiểm" (trai bao) sao?

Mà thôi kệ, làm "tiểu bạch kiểm" ăn bám vợ.

Hình như cũng không đến nỗi mất mặt lắm nhỉ!

"Tiểu bạch kiểm" thì "tiểu bạch kiểm", nhưng mọi chuyện phải làm rõ.

Trong lòng Chu Du còn hai nghi vấn lớn.

Thứ nhất là vợ mình Tinh Tuyệt Nữ Vương, thần hộ mệnh của Tinh Tuyệt Cổ Thành là Tịnh Kiến A Hàm, một con hắc xà.

Vợ mình không thể nào lại đi nuôi một con Trường Xà nữa.

Nhưng nhìn thái độ mà Trường Xà biểu hiện, thì đúng là nữ vương đã nuôi dưỡng nó.

Nghi vấn thứ hai là mối quan hệ giữa Tinh Tuyệt Cổ Thành và Lâu Lan Cổ Thành?

Thời gian chênh lệch nhau tới một hai nghìn năm.

Tại sao Tinh Tuyệt Nữ Vương không tự nuôi Trường Xà trong Tinh Tuyệt Cổ Thành, mà lại nuôi dưỡng trong cái sơn động này?

Chu Du khó hiểu nhìn Trường Xà, nhưng Trường Xà vẫn ân cần cọ cọ.

Thôi thì con Trường Xà này đã bày tỏ thiện ý, vậy trước hết cứ chấp nhận đã.

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện, Chu Du tiếp tục nói với Trường Xà: "Vậy, cún con, rắn con, tao muốn đi tìm lăng mộ của Lâu Lan Nữ Vương, mày có biết đường không?" Trường Xà gật đầu, nghe lời Chu Du, tỏ vẻ vô cùng kích động.

Ngay lập tức nó ngẩng đầu, phát ra một tràng tiếng rít rít.

Trong chớp mắt, mấy chục con băng mãng gần như đồng thời chui ra.

Trường Xà rít lên vài tiếng với băng mãng, băng mãng cũng không ngừng gật đầu, xem ra, dường như đang bảo đảm với Trường Xà.

Lúc này, Trường Xà dùng cái đầu rắn khổng lồ ra hiệu cho nhóm người, đi theo mấy chục con băng mãng đó, đồng thời biểu thị mình bị trọng thương, không thể cùng chủ nhân đi theo.

Chu Du thấy Trường Xà biết điều như vậy, ngay lập tức cũng không giấu diếm nữa.

Anh lấy miếng vảy ngược vừa lấy được từ tay Hồ Ba Nhất, đặt sát đầu Trường Xà.

Lúc này Trường Xà quấn quanh Chu Du, hưởng thụ dùng cái đầu rắn khổng lồ cọ xát cơ thể Chu Du, đồng thời thè cái lưỡi rắn khổng lồ, không ngừng liếm vào má Chu Du.

"Thôi thôi.

Dừng lại!" Chu Du nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Trường Xà, cười mắng: "Con rắn phá phách này, mày không biết mình dùng sức lớn cỡ nào sao?" Hiệu quả của vảy ngược trên người Sơn Thần quả thật mạnh mẽ, chỉ một lát sau, vết thương trên người Trường Xà về cơ bản đã hồi phục hoàn toàn.

Lúc này Chu Du giữ lại một tâm ý, vết thương ngoài của Trường Xà tuy đã hồi phục hoàn toàn, nhưng vết thương nội tạng thì Chu Du lại không dùng vảy ngược để phục hồi hoàn toàn.

Sau khi cất kỹ vảy ngược, Chu Du đi đến bên thi thể Sơn Thần, dòng lửa chảy ra từ đầu rồng của Sơn Thần gần như đã hết, anh dùng tay nhắm vào đầu Sơn Thần, ấn xuống.

"Đinh, phát hiện Thần Minh Chi Lực, có hấp thu không?" "Đinh, phát hiện Linh Lực Sơn Thần ba nghìn năm trăm năm.

Có hấp thu không?" "Hấp thu!" "Hấp thu toàn bộ!" Trận chiến gian khổ vừa rồi, sống còn chiến đấu, vì cái gì?

Chẳng phải vì cái này sao!

"Đinh, Thần Minh Chi Lực có chủ, tạm thời không thể hấp thu." "Đinh, Linh Lực Sơn Thần ba nghìn năm trăm năm, có thể khai mở Thần Văn Hỏa Thần, có khai mở không?" Hả?

Thần Minh Chi Lực không thể hấp thu?

Chu Du trong lòng hỏi: "Hệ thống, tại sao Thần Minh Chi Lực không thể hấp thu?" Hệ thống trả lời: "Thần Minh Chi Lực là Thiên Đạo Chi Lực, thể chất hiện tại của ký chủ không đạt tiêu chuẩn, không thể tạm thời trữ Thần Minh Chi Lực trong cơ thể, tác dụng cụ thể cần nghiên cứu." Nói cũng như không.

Mà, thể chất không đạt tiêu chuẩn, quỷ mới biết Thần Minh Chi Lực vận dụng cần thể chất gì?

Thôi được rồi, không nói nhiều nữa.

Ăn bám quen rồi mà.

Chương 267

"Khai mở Thần Văn Hỏa Thần!" Theo ý niệm của Chu Du vừa động, một luồng nhiệt lưu tê dại từ hạ phúc dâng lên, thẳng lên thiên linh huyệt.

Luồng sức mạnh đó tuần hoàn quanh Chu Du, cuối cùng hội tụ vào kinh mạch, tất cả vạn vật trong phạm vi vài chục cây số, nhiệt lượng yếu ớt sinh ra từ sự vận hành ma sát đều nằm trong tầm kiểm soát của Chu Du.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Chu Du vận hành Thần Văn Hỏa Thần trong cơ thể một vòng tròn đầy đủ, mới mở mắt ra, hồi thần.

Lúc này, anh phát hiện Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử đã đốt một đống lửa rất lớn bên cạnh, vài con băng mãng không ngừng qua lại bên cạnh, ngậm những khúc gỗ khô.

Lúc này, Vương Bàn Tử thấy Chu Du tỉnh rồi, vội vàng kêu lớn: "Lão Hồ, lão Chu tỉnh rồi!" "Mất bao lâu rồi?" Chu Du hỏi mấy người đang đứng đó.

"Gần ba ngày rồi." Hồ Ba Nhất nói: "Con chó con này thật thú vị, thấy anh đứng yên đó, liền vội vàng bảo vệ anh, không cho ai lại gần." Lúc này Trường Xà mới bơi từ bên cạnh đến, rít rít kêu vài tiếng với mấy người.

Sau đó dùng đuôi rắn chỉ vào đống lửa trên mặt đất.

Ý nó là: Chủ nhân, xem ta đủ nhiệt tình chưa?

Bạn bè của ngài ta đã chăm sóc không tệ đâu.

Vương Bàn Tử hì hì cười với Chu Du, miệng nói: "Lão Chu, vợ

anh quả thật rất nhiệt tình, con Trường Xà sắp hóa thành yêu long thế này mà cũng như chó vẫy đuôi vậy.

Thấy chúng ta không ăn băng mãng, lại ăn đồ khô nguội, liền sai băng mãng kiếm củi, đốt một đống lửa." "Nói thật, tôi còn không biết dưới băng xuyên có củi khô." Chu Du cười cười, Trường Xà cúi đầu xuống, cọ cọ vào cánh tay Chu Du.

"Được rồi, nghỉ ngơi xong rồi, chúng ta mau xuất phát thôi." Lúc này Trường Xà ghé nửa thân mình vào, không ngừng gật đầu nịnh nọt Chu Du, ý nó là: Lão gia ngài thật sự không ăn hai con băng mãng rồi đi sao, hai ngày rồi chưa ăn gì, cơ thể có chịu nổi không?

Từ xa đến, ta không chăm sóc tốt cho ngài, ngàn vạn lần đừng trách nha.

Xuất phát từ mặt băng, cả nhóm người theo con Trường Xà đó đi về phía trước.

Hai giờ sau, nhìn thấy, ở một góc phía dưới sơn động, xuất hiện một con đường hầm dài, lúc này Trường Xà cũng không chịu đi tiếp nữa.

"Rắn con, chuyện gì vậy?" Chu Du hiếu kỳ, con Trường Xà vừa rồi không sợ trời không sợ đất, tại sao bây giờ lại không chịu nhúc nhích dù chỉ một bước về phía trước?

Trường Xà rít rít kêu, điên cuồng lắc đầu gật đầu với Chu Du.

Lúc này Vương Bàn Tử mở miệng nói: "Rắn con à, không chịu đi tiếp sao?

Không sao, phía trước không có nồi lớn đâu, không bị hầm thịt đâu." Chưa đợi Vương Bàn Tử nói xong, những khối đá dưới chân anh ta liền bắt đầu rung chuyển không ngừng, Trường Xà chắn ngang thân mình trước mặt Vương Bàn Tử, không ngừng nhe răng trợn mắt

với anh ta.

Vương Bàn Tử lập tức giật mình: "Chu đại huynh đệ, quản con cún con nhà anh đi!

Bàn gia tôi không đủ cho nó nuốt một miếng đâu." Hồ Ba Nhất hừ một tiếng: "Sớm muộn gì cũng bị cái miệng phá hoại của cậu làm hại thôi!" Thấy Chu Du cười cười, không tỏ ý gì.

Hồ Ba Nhất mới bước tới, trước mặt Trường Xà cầu tình cho Vương Bàn Tử: "Thôi được rồi, đừng chấp nhặt với cái thằng Bàn Tử đó.

Nhìn sắc mặt chủ nhân kìa, chỉ cần chủ nhân không vui, nó sẽ lại lao tới nuốt chửng cái thằng Bàn Tử đó đấy." Vương Bàn Tử than vãn: "Lão Hồ, anh cũng hư rồi." Thấy Trường Xà thực sự không chịu bơi đi tiếp, Chu Du liền ra lệnh: "Được rồi, rắn con.

Mày cứ đợi ở đây là được." Thấy Chu Du nói vậy với mình, Trường Xà lập tức rít lên vài tiếng nịnh nọt Chu Du, sau đó thân mình nghiêng đi, trực tiếp chui vào bên trong những tảng đá bên cạnh.

Sau khi Trường Xà rời đi, một lúc, cảnh tượng trở nên có chút lạnh lẽo.

Vương Bàn Tử cười hắc hắc, nói với Chu Du vài câu, muốn hóa giải sự ngượng ngịu vừa rồi: "Lão Chu, phía trước là loại long đàm hổ huyệt gì mà ngay cả Trường Xà cũng sợ?" "Trường Xà không sợ, đoán chừng trong đó cũng bị đặt cấm chế, không vào được." "Vậy chẳng phải phía trước rất nguy hiểm sao?" "Long đàm hổ huyệt, lão tử đây cũng dám xông vào!" Hồ Ba Nhất bước thẳng vào đường hầm, đột nhiên kinh hô một tiếng: "Lão Chu, mau, xem chuyện gì vậy?" Chu Du và Vương Bàn Tử vội vàng đi vào, Vương Bàn Tử nhìn Hồ Ba Nhất chỉ vào một chỗ trống rỗng trong góc đường hầm, mặt đầy dấu hỏi.

Chu Du dùng Phá Vọng Chi Nhãn nhìn, ở vị trí Hồ Ba Nhất chỉ, đứng đó hai hồn phách!

Hồn phách này là Nhân Hồn trong tam hồn thất phách, trông ngốc nghếch, Hồ Ba Nhất kinh hãi tiến lên tấn công, nhưng bị Chu Du kéo lại.

Hai Nhân Hồn không có ý tấn công, Chu Du cẩn thận phân biệt, chợt nhận ra, hai Nhân Hồn đó là Lý Thiết Quân và Lý Thiết Du!

Chỉ thấy hai Nhân Hồn Lý Thiết Quân và Lý Thiết Du ngây ngốc đứng đó, đặc biệt là Lý Thiết Quân, dường như có dấu hiệu hồn phi phách tán, Chu Du vội vàng lấy Trấn Hồn Kính ra.

Ấn Phát Khâu Thiên Quan có tác dụng đánh giết cô hồn dã quỷ, ở đây chắc chắn không thể sử dụng.

Nhưng Trấn Hồn Kính lại có thể giúp hai anh em ổn định hồn phách, dùng lúc này là thích hợp nhất.

Cẩn thận dùng Trấn Hồn Kính ổn định hồn phách của Lý Thiết Quân, Chu Du vội vàng nói với Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử: "Bây giờ mau lùi ra ngoài, mang xác của Lý Thiết Quân và Lý Thiết Du vào đây!" "Hai du hồn đó là Lý Thiết Quân và Lý Thiết Du sao?" Hồ Ba Nhất vội vàng hỏi.

"Đúng vậy, Lý Thiết Quân và Lý Thiết Du.

Hiện tại Lý Thiết Quân dường như sắp hồn phi phách tán rồi, mau mang xác của họ vào, dùng Trấn Hồn Kính có thể giúp hồn phách của họ quy vị." Nghe Chu Du nói vậy, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử vội vàng xông ra ngoài, đi mang xác của Lý Thiết Quân và Lý Thiết Du về.

Chu Du đợi đủ bảy tám giờ, mới thấy Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử cõng thi thể hai anh em, thở hổn hển quay lại.

Chu Du cũng không phí lời, đặt thi thể hai anh em nằm xuống, từ

từ sử dụng Trấn Hồn Kính, dùng linh lực nhẹ nhàng dẫn dắt Nhân Hồn của hai anh em, từ từ trở về vị trí.

Phía Lý Thiết Quân thì tốt, chỉ vài cái, cơ thể anh ta co giật dữ dội, Hồ Ba Nhất đứng một bên ra hiệu, ý rằng Nhân Hồn của Lý Thiết Quân đã quy vị hoàn tất.

Nhưng, phía Lý Thiết Du lại xuất hiện tình huống.

Mặc kệ Chu Du cố gắng thế nào, bên trong cơ thể cô ta dường như cực độ kháng cự Nhân Hồn của Lý Thiết Du, thậm chí có vài lần, từ trong cơ thể lại thò ra một tia sương mù màu đen, suýt chút nữa đánh tan hồn phách của Lý Thiết Du.

Tam hồn thất phách, nếu như mất đi một trong các hồn, khi tìm lại hầu như đều có thể dễ dàng giúp hồn phách quy vị, nhưng hiện tại, dường như có chút bất thường.

Thử đi thử lại mấy lần, đều không thành công.

Chu Du cười khổ lau mồ hôi trên trán, mở miệng nói: "Không được rồi, tôi đã thử nhiều lần như vậy, đều không được." Lúc này, Hồ Ba Nhất nói với Lý Thiết Quân vẫn đang ngơ ngác một bên: "Hồn phách của hai anh em cậu, là ở đâu?" Lý Thiết Quân mới như tỉnh mộng, nhìn bọn họ.

Chương 268

Lập tức, nước mắt đã chảy ra.

"Ba vị đại ca…" "Cuối cùng hai anh em tôi…" Vương Bàn Tử đi tới, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng anh ta.

Lý Thiết Quân mãi mới bình tĩnh lại được cảm xúc kích động, mới mở miệng nói: "Giống như tôi vừa gặp một cơn ác mộng vậy…" "Sau khi tôi ngất xỉu, cảm thấy lơ lửng, không biết đi đến đâu.

Nhưng có lẽ tôi quá nhớ Thiết Du, nên cảm thấy mình cứ bay mãi vào trong đó." "Suốt dọc đường, tôi nhìn thấy một con hắc xà rất lớn ẩn mình trong băng xuyên, hắc xà muốn tấn công tôi, tôi không biết sao lại tiến vào cái thông đạo này." "Ở trong đó, tôi thấy Thiết Du, vội vàng kéo lại.

Em ấy cũng không nói gì, cứ đứng ngây người ở đó bất động." "Lúc đó đột nhiên xuất hiện một con quái vật lớn, quái vật đuổi theo tôi, tôi kéo Thiết Du chạy mãi chạy mãi.

Nhưng cũng không ra ngoài được, thế là tôi vội vàng kéo Thiết Du trốn đi." "Con quái vật đó thấy không tìm thấy tôi, liền đi ra khỏi thông đạo, sau đó tôi cảm thấy, con quái vật đó và con hắc xà lớn bên ngoài đã đánh nhau." "Rồi sau đó, tôi nhìn thấy các anh." Nghe đến đây, Chu Du hiểu rõ quỹ tích hành động của hồn phách Lý Thiết Quân.

Hồn phách Lý Thiết Quân sau khi bị đánh bay, vì sự cảm ứng tâm linh đặc biệt giữa hai anh em, nên đã hiểm nguy tìm được hồn phách Lý Thiết Du bên trong.

Nhưng sự nguy hiểm ở đó, làm sao người bình thường có thể ứng phó được?

Trong cái đường hầm đó có Ngũ Hành Trận Pháp, chuyên khắc hồn phách.

Bởi vậy Nhân Hồn của Lý Thiết Quân và Lý Thiết Du mới không thể ra ngoài.

Sơn Thần vì mất dấu vết hồn phách Lý Thiết Quân, nên đã đánh nhau với con Trường Xà đang ẩn nấp bên ngoài.

Mới có những chuyện sau đó.

Hiểu rõ rồi, Chu Du nghĩ, nếu muốn hồn phách Lý Thiết Du quy vị, vậy thì nhất định phải lên ngọn thần sơn đó, mới có thể hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra.

Không chừng, lăng mộ của Lâu Lan Nữ Vương, chính là ở trên ngọn thần sơn đó.

Hồn phách Lý Thiết Du trông có vẻ ổn định, không cần Trấn Hồn Kính gia cố.

Nhưng hồn phách Lý Thiết Du hiện tại quá ngơ ngác, căn bản không thể hiểu được thông tin.

Thế là Chu Du mở miệng nói: "Bây giờ tôi sẽ xuất phát, đến nơi Lý Thiết Quân tìm hồn phách em gái, xem rốt cuộc là chuyện gì." "Lão Hồ, anh mang theo Ấn Phát Khâu Thiên Quan, giúp dẫn dắt Lý Thiết Du theo kịp tôi." Lý Thiết Quân một bên mở miệng, vừa mới cõng thi thể em gái lên lưng: "Ba vị đại ca, tôi và em gái tôi không thể so sánh được, tôi là một người bình thường, các anh đều thần thông quảng đại, tôi sợ đi tiếp sẽ làm vướng chân các anh." "Vậy không cần mạng của em gái cậu nữa sao?" Hồ Ba Nhất mở miệng nói.

Nghe câu nói đó, Lý Thiết Quân lập tức đỏ vành mắt, nếu bảo anh ta xả bỏ mạng mình để đổi lấy mạng của em gái Lý Thiết Du, anh ta sẽ không chớp mắt.

Nhưng trong tình hình hiện tại, đối với một người bình thường vừa mới tỉnh lại, và một người hồn phách lìa khỏi xác, độ khó thực sự quá lớn.

Có thể thoát ra từ nơi đó đã là tổ tiên phù hộ, trời đất bảo vệ rồi.

Nhưng vạn nhất đi xuống nữa, xảy ra chuyện, Lý Thiết Quân không giữ được tính mạng, không chừng còn kéo theo cả em gái Lý Thiết Du nữa.

Thế là, Lý Thiết Quân quỳ xuống trước Chu Du, dập đầu mấy cái: "Chu tiên sinh, tôi biết mấy người đều là những nhân vật như thần tiên, mạng này của tôi xin giao phó cho các anh.

Bảo tôi lên núi đao xuống biển lửa, tôi tuyệt đối không nhíu mày một cái!" "Còn em gái tôi, tôi có thể xin Chu tiên sinh, nhất định phải bảo vệ tính mạng của con bé, kiếp này kiếp sau, tôi làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp ơn tình của ngài!" Nhìn lời thỉnh cầu thành khẩn của Lý Thiết Quân, Chu Du vội vàng đỡ anh ta dậy: "Làm gì vậy?

Mau đứng lên!" Vương Bàn Tử bên cạnh cũng không chịu nổi nữa, ghét nhất là một người đàn ông to lớn khóc lóc ỉ ôi: "Lý đại huynh đệ, mau đứng lên!

Đừng thấy Chu đại huynh đệ bình thường mặt lạnh tanh, mắng tôi như mắng con nít.

Thực ra anh ấy là người tốt bụng nhất!

Tôi đây xin đảm bảo với cậu, em gái cậu chúng tôi chắc chắn sẽ đi cứu!

Cứ yên tâm đi." Nghe Vương Bàn Tử, Hồ Ba Nhất và Chu Du khuyên nhủ, Lý Thiết Quân càng khóc lớn hơn, đầu gối xuống đất đến chảy máu trán.

Một lúc sau, Chu Du đỡ Lý Thiết Quân đứng dậy.

Vương Bàn Tử lấy khăn tay lau vết máu trên trán anh ta rồi nói: "Lý huynh đệ, anh làm gì thế?

Gõ đầu đến chảy máu rồi."Chu Du lúc này mở lời: "Phía trước xem ra rất nguy hiểm.

Hay là thế này, Lý Thiết Quân cõng em gái đi theo một đoạn.

Nếu phía trước không có nguy hiểm, vậy thì cả nhà ta cùng vui mừng, tìm cách chữa khỏi cho em gái Lý Thiết Quân.""Nếu phía trước có nguy hiểm, Lý Thiết Quân lập tức quay lại đường cũ, trở về chỗ lúc nãy.

Con trường xà tuy không thể đi vào, nhưng bảo vệ được hai anh em Lý Thiết Quân thì chắc không thành vấn đề lớn."Sau khi bàn bạc kỹ càng các chi tiết, họ bắt đầu xuất phát.

Năm người dọc theo đường hầm đi xuống.

Không đi được bao lâu, Hồ Ba Nhất đột nhiên nói: "Kìa, phía trước sao sương mù dày đặc thế?"Chu Du cũng tò mò, dùng linh lực kéo dài về phía trước, đồng thời rút súng ra bắn một phát về phía trước.

Tiếng súng vang vọng, linh lực kéo dài.

Chu Du không phát hiện ra bất thường nào, từ Thính Lôi Định Huyệt cũng không thấy bất kỳ cơ quan nào, linh lực cũng không có dao động dị thường.

Thậm chí, tường rào cũng không có gì lạ, dùng Phá Vọng Chi Nhãn nhìn lớp sương mù, chỉ là sương mù đơn thuần mà thôi."Không phát hiện ra bất thường, đường hầm cũng không có ngã rẽ, chắc là sương mù bình thường." Chu Du nói: "Tiếp tục tiến lên thôi."Đoàn người cẩn thận men theo đường hầm đi tới, càng đi đường hầm càng dốc, sương mù phía dưới càng lúc càng dày đặc.

Có những chỗ sương mù, hầu như không thể nhìn thấy năm ngón tay.

Lúc đầu, mấy người đi lại rất cẩn thận, nhưng đã đi liền ba tiếng đồng hồ.

Giữa chừng, Chu Du đã dùng Thính Lôi Định Huyệt mấy lần, nhưng vẫn không phát hiện ra bất thường, cũng không thấy đường hầm có lối ra khác.Thời gian trôi qua, Hồ Ba Nhất đi trước càng lúc càng thấy bất an, nhưng vẫn cẩn thận đi xuống, đồng thời hỏi Chu Du: "Đường hầm dài thế sao?

Lão Chu, đã hơn ba tiếng rồi, chúng ta đi ít nhất cũng phải hai mươi dặm, tức là sâu khoảng bảy tám cây số rồi chứ?"Chu Du liếc nhìn Hồ Ba Nhất rồi nói: "Không nguy hiểm thì không phải chuyện tốt sao?

Chương 269

Biết đâu ra khỏi đường hầm này, chúng ta có thể hoàn thành nhiệm vụ, về nhà sớm hơn."Đang nói chuyện, sương mù xung quanh đột nhiên trở nên mỏng manh hơn, vách đá hai bên đường hầm cũng dần hiện rõ.

Lúc này Lý Thiết Quân lên tiếng: "Mấy vị huynh đệ, nhìn xuống chân kìa, mặt đất làm bằng gì thế?"Vương Bàn Tử kinh ngạc há hốc mồm, chỉ vào mặt đất phía trước ngày càng bằng phẳng rồi nói: "Ông trời ơi!

Chẳng lẽ lại là bạch ngọc?

Lão tử kiếm tiền rồi!"Lúc đó, tất cả mọi người đều nhìn thấy những bậc thang bắt đầu xuất hiện phía trước.

Vừa nhìn, rõ ràng tất cả đều làm bằng bạch ngọc, ôn nhuận trơn nhẵn, trắng tinh dị thường, nhưng lại khít khao vô cùng.

Vương Bàn Tử tiến lên dùng sức gõ mấy cái, nhưng dù thế nào cũng không cạy được nửa điểm bạch ngọc."Nữ vương Lâu Lan thật hào phóng!

Bạch ngọc làm nền, chẳng lẽ thực sự đã thành tiên?

Tu tiên có tiền thế sao?"Vẫn luôn mong đợi lối ra, giờ lối ra xuất hiện, cả nhóm lại không biết nên đi thế nào.

Ánh mắt mọi người đều đồng loạt hướng về phía Chu Du.

Vương Bàn Tử vẫn lầm bầm, sau đó mở lời với Chu Du: "Chu huynh đệ, bây giờ nên đi thế nào, cho một lời đi.""Phải hỏi à?

Vương Bàn Tử, chi bằng trước tiên hỏi Lý Thiết Quân ấy." Chu Du đơn giản bị chọc cười: "Mộ của nữ vương Lâu Lan ở phía trước,

không phải đến chụp ảnh tham quan đâu phải không?

Tôi đi trước!"Nói xong câu đó, Hồ Ba Nhất và những người khác mới an tâm.

Dù sao thì cấp bậc chênh lệch quá lớn, vạn nhất có công kích, Chu Du có thể đỡ được, những người khác thì không ổn rồi.Thấy Chu Du bước vài bước về phía trước, đạp lên mặt đất mà không có tình huống dị thường nào.

Mấy người mới đồng loạt nhảy xuống mặt đất.

Vương Bàn Tử ngồi xổm trên mặt đất nói: "Mặt đất không có đường nối, là một khối bạch ngọc nguyên khối lát trên mặt đất, dài đến mấy chục mét!

Phải là một khối ngọc thạch lớn đến mức nào chứ.

Mang khối ngọc lớn này về, đủ cho Bàn gia tôi mấy đời rồi!""À, vận chuyển ra ngoài à?" Hồ Ba Nhất cười nói: "Biết đâu phía trước còn có bảo bối giá trị hơn nữa."Mấy người tiếp tục đi về phía trước.

Mười mấy phút sau, ở cuối con đường ngọc thạch, họ phát hiện ra một cánh cửa lớn làm bằng vàng.

Nhìn cánh cửa vàng lớn đó, mấy người lại đều sững sờ.

Vương Bàn Tử lẩm bẩm nói: "Bạch ngọc làm nền, hoàng kim làm cửa, nữ vương Lâu Lan, thật quá hào phóng."Chỉ là, trước cánh cửa lớn đó, có một tấm bia bạch ngọc.

Trên đó dùng chữ Đại Triện viết tám chữ lớn "Thiên Phát Sát Cơ Vĩnh Trấn Lâu Lan".Nhìn tám chữ lớn trên đó, lập tức, sắc mặt cả nhóm đều không tốt.

Bia đá lạc đà ở bên ngoài cũng có tám chữ lớn tương tự!Cảnh tượng im lặng một lát, Chu Du thử dò xét linh lực, kiểm tra kỹ lưỡng

tấm bia bạch ngọc đó vài lần từ trong ra ngoài.

Nhưng phát hiện ra, tấm bia bạch ngọc này, chỉ là một tấm bia bạch ngọc bình thường.

Nhưng phía sau cánh cửa vàng đó, lại khiến Chu Du cảm thấy một cỗ dao động sâu sắc.

Trên cánh cửa vàng, có đại hung hiểm!Lý Thiết Quân vừa nãy cũng đã nói, anh ta nhìn thấy một cánh cửa, có phải cánh cửa này không?

Lý Thiết Quân kinh ngạc chỉ vào cánh cửa vàng đó rồi nói: "Đúng đúng, cánh cửa đó!"Nghe lời Lý Thiết Quân, Chu Du cũng không cố gắng mạnh mẽ nữa, quay người nói với mọi người: "Cánh cửa vàng này, tôi cảm thấy nguy cơ trùng trùng.

Lý Thiết Quân bây giờ có thể cõng em gái, quay về hang động ban nãy.""Vương Bàn Tử, Hồ Ba Nhất, nếu hai anh cảm thấy không chắc chắn, cũng có thể quay về."Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử đồng thanh nói: "Nói gì thế!""Có nguy hiểm thì không vào nữa sao?

Không phải phong cách của tôi!" Vương Bàn Tử lớn tiếng đi về phía trước: "Bàn gia tôi trời sinh đã yêu chết, đao sơn hỏa hải cũng xông vào được!"Hồ Ba Nhất nói: "Lão Chu, anh cũng quá coi thường người khác rồi đấy!

Anh em tôi tuy không có thần thông lớn đến thế, nhưng về phá giải cơ quan, điển tịch lịch sử, thì tuyệt đối không thua kém gì tôi.""Anh em mấy người chúng ta vốn nên đồng lòng hiệp lực, gặp nguy hiểm lại để tôi lùi lại, anh có coi tôi là anh em không?""Nếu cảm thấy tôi không đủ huynh đệ, chỉ cần một lời, Hồ Ba Nhất tôi lập tức quay đầu đi, tuyệt đối không nói lời thừa!"Chu Du cười khổ nói: "Tôi nào có không coi các anh là anh em!

Tôi cảm thấy bên trong có đại hung hiểm, sợ vạn nhất gặp nguy hiểm.

Chuyện ở hang động ban nãy đụng phải sơn thần, thực ra mà nói, nếu không nhờ con trường xà giúp đỡ, tôi còn không biết có chống đỡ nổi không nữa là.""Thế cũng không phải lý do không cho hai anh em tôi đi cùng!" Vương Bàn Tử có vẻ được đà lấn tới: "Anh em tôi cũng không thiếu lần mời anh ở Đông Tứ ăn xiên thịt cừu, nếu bây giờ tôi ra ngoài, bỏ anh lại.

Đến lúc đụng phải ma quỷ, để tôi trả lời thế nào?""Lẽ nào tôi nói, Bàn gia tôi không trượng nghĩa, bỏ lão công ở trong hang động, chạy ra ngoài rồi sao?"Sau mấy câu đùa cợt, Chu Du thấy Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử bất chấp nguy hiểm, kiên quyết muốn đi cùng, trong lòng cũng vô cùng cảm động.

Lúc đó, Lý Thiết Quân cõng em gái, bước vào đường hầm quay về hang động.Chu Du đứng trước cánh cửa vàng, không dám dùng tay trực tiếp chạm vào, thử dùng linh lực đẩy.

Cánh cửa vàng không hề nhúc nhích.

Anh lại thử tùy tiện lấy một vật trong ba lô ra, ném vào cánh cửa vàng trên mặt đất, cánh cửa vàng phát ra một tiếng kêu giòn tan.Chu Du từ Thính Âm Định Huyệt, không phát hiện ra trên cánh cửa vàng này có bất kỳ cơ quan nào.

Nhưng trực giác của anh lại điên cuồng báo cho anh biết, cánh cửa vàng này có đại hung hiểm.

Thật sự quá tà môn rồi.Cánh cửa vàng này, từ trong ra ngoài đều toát ra một cỗ tà khí.

Vương Bàn Tử đứng bên cạnh không giúp được gì, chỉ biết gãi tai bứt rứt.

Hồ Ba Nhất đứng một bên, liên tục lộ ra vẻ mặt trầm tư hồi ức.Lát sau, Hồ Ba Nhất mới mở lời: "Lão Chu, để tôi thử xem."Nghe lời Hồ Ba Nhất, Chu Du lùi lại phía sau, nhường vị trí cho Hồ Ba Nhất.

Vương Bàn Tử hỏi: "Lão Hồ, có cách rồi sao?""Có cách hay không tôi không biết, dạo trước tôi vẫn luôn thu thập thông tin liên quan đến Lâu Lan, những chữ cổ Lâu Lan khắc trên cánh cửa vàng này, là 'Ngũ Lão Cửu Chân, Các Thủ Thể Môn, Thái Thượng Sắc Lệnh, Sắc Đẳng Chúng' mười sáu chữ.

Mười sáu chữ này, gần như hoàn toàn trùng khớp với chữ trong một cuốn sách tôi tìm được.""Sách gì cơ?" Vương Bàn Tử hỏi."Cuốn sách đó tên là Minh Ngôn Bản Sơ.

Sách, thực ra cũng không giống lắm.

Bởi vì trên đó chỉ có vỏn vẹn không đến mấy nghìn chữ, kể một số câu chuyện về trận pháp ngũ hành cổ đại Thăng Long truyền từ Tây Vực.

Chương 270

Còn nữa, trên cuốn Minh Ngôn Bản Sơ đó có một bức tranh minh họa vẽ tay, giống với hoa văn trên cánh cửa vàng."Nói xong, Hồ Ba Nhất liền từ ba lô mang theo, lấy ra mấy gói nến hương được bọc bằng giấy da trâu.

Những người này từ khi ăn Kỳ Lân Kiệt xong, đều có khả năng nhìn trong đêm.

Nhưng Hồ Ba Nhất vẫn mang theo mấy gói nến hương này, để dự phòng khi cần.Hồ Ba Nhất bảo hai người cách cánh cửa vàng vài mét, sau đó dùng dao găm rạch lòng bàn tay mình, đợi khi có khoảng một nắm máu, liền vẩy máu lên cánh cửa vàng.

Lặp đi lặp lại mấy lần, cánh cửa vàng nhuộm đầy máu tươi, toát ra vẻ quỷ dị khác thường.Thấy cánh cửa vàng gần như đã được phủ đầy máu tươi, lúc đó sắc mặt Hồ Ba Nhất hơi tái nhợt mới lùi lại.

Chu Du vội vàng tháo Nghịch Lân từ sau lưng xuống, may mắn thay tấm Nghịch Lân này có công hiệu thần kỳ, không bao lâu sau, Hồ Ba Nhất đã hồi phục như ban đầu."Phương pháp gì thế?" Chu Du tò mò, loại chuyện này, anh chưa từng gặp.Hồ Ba Nhất trả lời: "Trên cuốn Minh Ngôn Bản Sơ đó ghi lại trận pháp ngũ hành, trên đó viết: 'Ngũ Lão Cửu Chân, Các Thủ Thể Môn.

Thái Thượng Sắc Lệnh, Sắc Đẳng Chúng'.

Vào thời khắc hoang tàn, đây là trận pháp ngũ hành được luyện hóa từ tâm đầu huyết và hồn phách của những người đã phạm tội ác giết người nghiêm trọng.""Trận pháp ngũ hành này không phải là tà pháp, là trận pháp giam người, tương truyền do Hoài Nam Vương thời Đông Kinh sáng tạo.""Là Hoài Nam Vương 'một người đắc đạo, gà

chó lên trời' đó sao?" Vương Bàn Tử hỏi.Hồ Ba Nhất gật đầu nói: "Đúng vậy.

Hoài Nam Vương Lưu An đó, rất thích thuật thần tiên, luyện đan.

Tương truyền sau loạn bảy nước, Kinh Vũ Đế cho rằng Hoài Nam Vương tạo phản, phái ra hàng trăm cao thủ muốn ám sát.

Hoài Nam Vương để bảo toàn tính mạng, đã sáng lập ra trận pháp này, khiến hàng trăm cao thủ, dù thế nào cũng không thể tiến vào được.""Kinh Vũ Đế bất đắc dĩ, chỉ đành phái đại quân vây khốn Hoài Nam Vương phủ, Hoài Nam Vương lòng nguội lạnh, mới vũ hóa thành tiên.""Còn nữa, trên cuốn 'Minh Ngôn Bản Sơ' đó, có ghi lại phương pháp phá giải trận pháp ngũ hành này."Nói xong, Hồ Ba Nhất cầm bật lửa và nến hương, lại một lần nữa tiến lên.

Ngồi xuống, đếm kỹ mười bảy cây nến hương, lần lượt đốt lên, sau đó sắp xếp mười bảy cây nến hương thành một đồ án kỳ lạ.Sau khi cây nến hương cuối cùng được đặt xong, từ khe hở cánh cửa vàng, đột nhiên thổi ra một luồng tà phong, lần lượt thổi tắt mười bảy cây nến hương.

Cánh cửa vàng cũng không biết rốt cuộc làm bằng vật liệu gì, nhưng luồng tà phong thổi ra đó, mang theo một mùi hương quyến rũ người.

Vương Bàn Tử nhìn đến sững sờ, không biết từ lúc nào, Hồ Ba Nhất lại có bản lĩnh lớn đến thế.Hồ Ba Nhất dường như đã chuẩn bị trước, không đổi sắc mặt, lại một lần nữa đốt cháy tất cả nến hương, sau đó hoán đổi vị trí mười bảy cây nến hương, lại biến thành một đồ án mới.Giống hệt lúc nãy, khi đồ án nến hương vừa được sắp xếp xong, từ khe cửa lại có một luồng gió thổi ra, lại một lần nữa thổi tắt mười bảy cây nến hương.Hồ Ba Nhất không có bất kỳ ý nghĩ bất an nào.

Dựa vào bản lĩnh cao cường của cả nhóm, nếu khi xuống mộ, nến hương vừa tắt, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử đã sớm bỏ chạy rồi.Cứ như thế, Hồ Ba Nhất liên tục lặp lại việc đốt nến hương, thay đổi đồ án, sau đó bị gió thổi tắt, sau đó tiếp tục thay đổi đồ án, sau đó lại bị thổi tắt.

Quá trình này, liên tục lặp lại ba bốn mươi lần.Khó khăn lắm Hồ Ba Nhất mỗi lần đều thay đổi được đồ án khác nhau, không có vẻ gì là lặp lại.

Cảnh tượng này, lúc đầu Vương Bàn Tử nhìn mà tim đập chân run, nhưng sau nhiều lần thay đổi như vậy, Vương Bàn Tử đã có chút quen rồi.

Ngược lại cảm thấy nến hương mà Hồ Ba Nhất bày ra, nên bị thổi tắt.Nhưng, lúc này, động tác của Hồ Ba Nhất, cũng bắt đầu chậm lại.

Chu Du âm thầm nắm chặt Minh Hồng Đao, chỉ cần có một chút không ổn, anh sẽ lập tức xông lên phía trước.

Hồ Ba Nhất có mấy lần cầm nến hương, do dự, không biết nên đặt ở vị trí nào.Bất chợt, bước ngoặt cũng xuất hiện.Khi Hồ Ba Nhất một lần nữa thay đổi xong đồ án mười bảy cây nến hương, tà phong từ khe cửa, lại một lần nữa thổi tắt ngọn lửa trên nến hương.Ngay lần này, khi Hồ Ba Nhất chuẩn bị tiếp tục thay đổi vị trí, chuyện bất ngờ đã xảy ra.

Đột nhiên, mười bảy cây nến hương đồng thời lóe sáng, tất cả đều cháy lại từ tro tàn, một lần nữa sáng lên.Cánh cửa vàng đồng thời kẽo kẹt từ từ mở ra một khe hở, trông có vẻ như, có thể cho ba người đi vào rồi.Lúc đó, Hồ Ba Nhất mới như trút được gánh nặng, người ngả ra phía sau, trực tiếp nằm dài trên sàn bạch ngọc, thở hổn hển không ngừng.

Vương Bàn Tử vội vàng tiến lên, đỡ Hồ Ba Nhất.Chu Du lúc đó

thúc đẩy toàn bộ linh lực, nắm chặt Minh Hồng Đao, chuẩn bị nếu có bất kỳ điều gì không ổn, sẽ dùng sức bổ về phía trước.Đợi Vương Bàn Tử đỡ Hồ Ba Nhất dậy, anh ta mới hỏi nhỏ: "Lão Hồ, anh bày trận Long Môn à?

Thay đổi vị trí nến hương, là có thể vào được sao?"Hồ Ba Nhất nhìn Vương Bàn Tử đang ngơ ngác, cười khổ nói: "Nói thì dễ dàng, thay đổi vị trí nến hương.""Anh không biết, trên cuốn Minh Ngôn Bản Sơ đó ghi lại, mười bảy cây nến hương, căn bản không phải là phương pháp phá giải cơ quan.

Mà thông qua mười bảy cây nến hương, đi thương lượng điều kiện với sáu mươi sáu hồn phách tội ác tày trời bị giam trên cánh cửa vàng đó.

Mỗi lần thay đổi một đồ án, là đưa ra một điều kiện cho sáu mươi sáu hồn phách đó.""Những hồn phách đó không đồng ý, trực tiếp thổi tắt nến hương, đồng ý rồi, để nến hương cháy."Vương Bàn Tử nói: "Vậy thì cánh cửa vàng đó, chẳng phải bằng với việc thuê miễn phí một vị thần giữ cửa sao?"Hồ Ba Nhất lắc đầu nói: "Tôi vừa nãy chưa nói hết, nếu cứ bày cho đến cuối cùng, sáu mươi sáu hồn phách đó không đồng ý, thì tôi phải rời đi ngay.""Nếu không lập tức rời đi, sáu mươi sáu hồn phách đó, ngay lập tức sẽ hóa thành lệ quỷ.

Đến lúc đó, tôi ai cũng không thoát được.""Ghê gớm thế sao?" Vương Bàn Tử chép miệng, trong lòng nhớ lại lúc ban đầu nhìn thấy cánh cửa vàng, còn muốn mang cánh cửa đó về nhà.

Giờ xem ra cũng không cần nữa, cánh cửa vàng đó, cứ ngoan ngoãn ở lại đó thì tốt hơn.Trải qua mấy lần kinh hãi trước đó, Vương Bàn Tử vô tình lại chữa được tật xấu động tay động chân.Chu Du mở lời hỏi: "Lão Hồ, vừa nãy anh đã đưa ra điều kiện gì cho sáu mươi sáu hồn phách đó?"Lúc này Hồ Ba Nhất đã hồi phục gần như hoàn toàn.

Anh ta cười tủm tỉm trả lời: "Đơn giản thôi, chỉ cần tôi ra ngoài sau này, đốt thêm nhiều giấy tiền cho họ, là được rồi.""Đơn giản vậy sao?" Chu Du tò mò, cảm thấy vô cùng khó tin. "Không phải lúc sống đều là những kẻ tội ác tày trời sao?" Vương Bàn Tử trợn tròn mắt."Đâu có đơn giản như thế." Hồ Ba Nhất cười nói: "Thiên trăm năm, tội nghiệt có nhiều đến đâu, bị giam cầm ở đây, về cơ bản cũng đều đã giác ngộ rồi."Lúc này, Hồ Ba Nhất đi về phía trước, đẩy cánh cửa vàng khổng lồ đó ra.

Bây giờ, cánh cửa vàng đó giống như làm bằng giấy, nhẹ nhàng được đẩy ra.

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử đứng bên trong, không khỏi phát ra một tiếng kinh hô!Trong mắt hai người, nhìn thấy phía sau cánh cửa vàng, lộ ra một quần thể kiến trúc khổng lồ, tràn ngập phong tình Tây Vực.

Phía sau quần thể kiến trúc khổng lồ đó, có một ngọn đồi ngầm cao mấy trăm mét. 28.

Trong không gian ngầm khổng lồ này, nó trông có vẻ vô cùng hùng vĩ.

Phía ngoài quần thể kiến trúc Tây Vực khổng lồ đó, có vô số đèn dầu làm bằng đồng vàng.

Trong những đèn dầu đó không biết đã được đổ loại dầu gì, sau khi cánh cửa vàng được đẩy ra, chúng bắt đầu cháy, chiếu sáng mọi thứ trước mắt như ban ngày.Tầm mắt nhìn đến đâu, đều thấy cảnh kim bích huy hoàng.Cùng với Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử nhìn thấy, giữa họ và quần thể kiến trúc Tây Vực, có một cây cầu dài không biết làm bằng vật liệu gì.

Lan can và mặt cầu đều được lát đá ngọc.

Những viên đá ngọc này tuy không được lát bằng ngọc nguyên khối như bên ngoài cánh cửa vàng, nhưng nhìn vào, lại sang trọng hơn bên ngoài rất nhiều.Xa hơn nữa, đầy rẫy chim bay thú chạy được đúc bằng vàng bạc châu báu, nhìn tùy tiện lấy một món ra ngoài, mấy đời cũng không hưởng thụ hết được.Phía dưới cây cầu dài, một con sông rộng lớn được lát bằng đá quý, nhìn lên nhờ ánh đèn dầu phía trên, thỉnh thoảng lại thấy vài con cá chép bằng vàng trong đống đá quý.Đối diện cây cầu nhỏ, là cổng chính của quần thể kiến trúc Tây Vực, nhưng cổng chính đóng chặt, không thể nhìn thấy cảnh tượng bên trong.Hai người tuy đều từng ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, chứng kiến cảnh châu báu chất đống như núi, nhưng cảnh tượng xa hoa thế này, cả hai đều nhìn đến sững sờ.Đứng ngẩn ra nửa ngày, Vương Bàn Tử mới phấn khích hét lớn một tiếng: "Tôi phát tài lớn rồi!""Gì, phát tài lớn?" Chu Du nghe tiếng Vương Bàn Tử kêu, cẩn thận quan sát phía sau cánh cửa vàng, phát hiện ra chỉ là một đống đất hoàng thổ chất thành cung điện Tây Vực, trừ kiểu dáng và kiến trúc Thăng Long khác nhau ra, cũng không có tình huống dị thường nào.Chưa đợi Chu Du hỏi rõ, từ cổng chính cung điện truyền đến một trận tiếng động, ba người đều bị giật mình.

Nhìn theo tiếng động, cổng chính vừa nãy đóng chặt, tự động từ từ mở ra.Lúc này, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử chỉ thấy bên trong lửa sáng lóe lên, giống như lúc mới tiến vào, đèn dầu trong cung điện lần lượt cháy lên, bên trong đèn đuốc sáng trưng, như ban ngày.Bên trong cung điện Tây Vực, cũng đầy ắp các loại châu báu chất đống.

Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm vào bên trong cung điện, không nhịn được nói: "Không cho tôi vào, nhưng ý là tùy tiện lấy à?""Có thể lắm." Hồ Ba Nhất kinh ngạc trợn to mắt, lẩm bẩm nói.Chu Du lúc này đầy cảnh giác, nói với Hồ Ba Nhất: "Tùy tiện lấy à?

Anh nhìn kỹ xem?"Nhưng hai người bị quá nhiều tài sản làm cho

chấn động, căn bản không nghe thấy lời Chu Du.

Vương Bàn Tử hô lớn một tiếng, vội vàng xông vào, nhặt châu báu, nhét đầy người mình.Chu Du vội vàng kéo Hồ Ba Nhất lại, ngẩng đầu nhìn ngọn đồi phía sau cung điện Tây Vực đó.

Chỉ thấy trên ngọn đồi đó, mây mù lượn lờ, như tiên cảnh, thỉnh thoảng lại lộ ra từng mảng rừng đào.Chu Du thầm nghĩ trong lòng, sự tình bất thường tất có điều quỷ dị.

Chẳng lẽ, hai người đã trúng huyễn thuật?

Chương 271

Chu Du nhặt một khối hoàng thổ trên mặt đất, nhỏ máu của mình lên đó.Quả nhiên, Hồ Ba Nhất nhìn thấy những món đồ trang sức bằng vàng trong tay mình, từ từ biến thành một đống đất hoàng thổ.Nhìn khối đất trong tay Chu Du, Hồ Ba Nhất lông tơ dựng đứng!

Lần trước ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, ấn tượng về huyễn thuật của Tinh Tuyệt Nữ Vương thật sự quá sâu sắc rồi.Nếu những châu báu này đều là giả, vậy thì e rằng, mọi thứ bên trong đều là giả!

Biết đâu cánh cửa vàng cũng là giả!

Sơn thần cũng là giả!

Càng biết đâu, Chu Du và Vương Bàn Tử trước mắt, cũng là giả!

Giả, tất cả đều là giả!!!Ngay lúc đó, Hồ Ba Nhất đột nhiên rút súng ra, chĩa vào Chu Du, khẩn thiết nói: "Lão Chu huynh đệ, tôi bây giờ biết anh có thể phá huyễn thuật.

Nhưng tôi không chắc anh có phải thật hay không!""Chúng ta đã giao du lâu như vậy, một chuyện không nên xảy ra lại xảy ra, tôi cho rằng là thật.

Nếu không, đừng trách tôi tâm ngoan thủ lạt!""Hồ Ba Nhất tôi dù có chết ở đây, cũng không thể để người khác lừa gạt!

Tôi tin anh em, nhưng nếu có người giả mạo anh em tôi, tôi có chết cũng phải kéo hắn xuống địa ngục!"Chu Du nhìn Hồ Ba Nhất dùng súng chỉ vào mình, vốn trong lòng giận dữ.

Nhưng nghe lời Hồ Ba Nhất, mới hiểu ra, anh ta tưởng có người dùng huyễn thuật giả mạo anh.Cũng không trách Hồ Ba Nhất, một chặng đường đi qua, đối với anh ta, sự chấn động cũng rất lớn.

Vốn dĩ những con Hồng Mao Tông Tử, Hạn Bạt, quỷ quái tuy cũng là sinh vật siêu nhiên, nhưng những người có chút thủ đoạn đều có thể miễn cưỡng đối phó.

Nhưng bây giờ thần thú thượng cổ, cửa vàng đều xuất hiện, cũng không trách Hồ Ba Nhất phản ứng cấp bách.Ngay lập tức, Chu Du tùy tiện kể một chuyện cười mà Hồ Ba Nhất đã kể khi ăn xiên thịt cừu ở Đông Tứ Bắc Bình, tiện miệng nhắc đến chuyện xấu hổ của Hồ Ba Nhất hồi nhỏ.Hồ Ba Nhất từ từ hạ súng xuống, vội vàng giải thích với Chu Du một phen.

Chu Du cười khổ nói: "Trúng huyễn thuật, tự nhiên sẽ cảm thấy tất cả đều là giả.

May mắn thay tôi có huyết mạch Phá Vọng Chi Nhãn, có thể nhìn thấu huyễn thuật chỉ bằng một cái nhìn, nếu không, e rằng tôi cũng đã trúng chiêu rồi.""Còn nữa tôi cũng hiểu rồi.

Người bày ra huyễn thuật ở nơi này, chắc chắn sợ có trộm mộ xông vào phía sau, nên mới bày ra trận pháp lớn như vậy.

Với đống châu báu chất đống này, người bình thường sớm đã điên cuồng cướp đoạt, sau đó vội vàng chạy ra ngoài.""Dù sao thì nguy hiểm lớn đến thế phía trước đều đã xông qua rồi, thấy châu báu chất đống như núi thế này, chắc chắn sẽ nhét đầy rồi vội vàng chạy ra.

Tài bảo trong tay, con người đều quý mạng.""Sau khi ra ngoài, huyễn thuật giải trừ, châu báu đều biến thành đống đất, đủ để người ta lại một lần nữa sợ đến chết khiếp.

Ngay cả những tên trộm mộ có năng lực, chắc chắn cũng biết mình đã trúng huyễn thuật, không dám vào nữa.""Còn một điểm tôi có thể xác nhận, đây chỉ là huyễn thuật đơn thuần, không có cơ quan.

Nếu có sát cơ, bây giờ đã động thủ rồi."Hồ Ba Nhất khó xử nói:

"Nơi này thật sự còn nguy hiểm hơn cả Long Đàm Hổ Huyệt.

Tôi đi gọi Bàn Tử, nghe lời anh, tiếp tục đi về phía trước."Nói xong, anh ta gọi Vương Bàn Tử, dùng thủ đoạn vừa nãy đối với Vương Bàn Tử y hệt một lần.Sau khi xác nhận Vương Bàn Tử cũng là thật, Hồ Ba Nhất giải thích cho anh ta, và đưa khối đất hoàng thổ trong tay cho anh ta xem.

Vương Bàn Tử lập tức tức giận nhảy dựng lên, ném tất cả vàng bạc châu báu nhét đầy người xuống đất, tiện thể giẫm lên mấy cái."Quá lừa đảo rồi!" Vương Bàn Tử hậm hực nói: "Những vàng bạc châu báu này không đầy núi đầy đất, nhưng nếu chỉ có một chút là thật, thì cũng tốt rồi!""Nhìn cả một đống lớn vàng bạc châu báu như vậy, mừng muốn chết người ta, nhưng tất cả đều là giả!"Sau khi đi qua cung điện Tây Vực đó, ba người đến rìa ngọn thần sơn phía sau.

Ở rìa thần sơn, sương mù lại dần dày đặc.Lúc này, đột nhiên một trận mùi hương dị thường truyền đến.

Chu Du nhờ khả năng Văn Hương Thức Vật, trong mùi hương kỳ lạ đó, lại ngửi thấy một mùi vị đặc biệt.

Đó là mùi tanh hôi của tinh thú!Lập tức, toàn thân Chu Du lửa quang nổi lên.

Thiên cơ đoạn tuyệt, Chu Du chỉ có thể dùng linh lực của bản thân, thúc đẩy thần văn Thủy Thần và thần văn Hỏa Thần.

Dã thú đều sợ lửa, nước không dễ dùng, lửa chắc chắn dễ dùng.Giữa những tia lửa điện lóe lên, một luồng ác phong tanh hôi, hung hăng lao tới.

Chu Du vừa kịp ra động tác phòng thủ, cảm thấy cổ bị siết chặt, khi cảm thấy không ổn, anh lùi lại một bước.Trong khoảnh khắc, Chu Du bắn ra một luồng hỏa lưu vào kẻ tấn công.

Chỉ nghe thấy tiếng "ba" vang lớn, trước mặt Chu Du, xuất hiện một con dã thú khổng lồ giống báo.Chỉ thấy con dã thú giống báo đó ngã xuống đất, lăn một vòng rồi lại đứng dậy.

Nó trực tiếp đâm vào luồng hỏa lưu, lập tức toàn thân lông mao gần như bị thiêu cháy.

Nó loạng choạng rút lui vào trong sương mù.

Chu Du nhìn con dã thú giống báo đó, cười lạnh một tiếng, sau đó toàn thân phát ra hồng quang.Nhìn hồng quang trên người Chu Du, con dã thú kêu rên vài tiếng, ẩn mình trong sương mù.

Hồ Ba Nhất nhìn thấy con dã thú đó, kinh ngạc, nói với Chu Du: "Thôi, cẩn thận một chút, tên này có thể mê hoặc lòng người.""Thôi?" Vương Bàn Tử tò mò hỏi.Chu Du gật đầu nói: "Thôi, tôi nhớ trong Sơn Hải Kinh hạ quyển có ghi lại, Thôi thiện về chạy, chỉ sống ở U Minh Giới, thường đi theo trấn tướng trong U Minh Giới.

Giỏi săn bắt theo đàn, thích thay trấn tướng U Minh Giới kiếm ăn hồn phách.""Chẳng lẽ, nơi này thông đến U Minh Giới?" Vương Bàn Tử mặt mày ủ rũ, rùng mình một cái: "Bàn gia tôi nhát gan, đừng có hù tôi sợ đến tè ra quần!"Chu Du cười cười: "Không đâu, chỉ một con Thôi thôi mà.

Chắc chắn không có năng lực gì lớn, tôi nhớ trong Sơn Hải Kinh, những con Thôi mà trấn tướng U Minh Giới nuôi, đều đi theo đàn.

Bây giờ chỉ có một con, chưa thành khí hậu."Lúc này, ba người từ từ đi xuống chân núi.

Bên trong, sương mù ngược lại lại trở nên loãng hơn.

Ba người nghỉ ngơi một lát, lấy thức ăn trong ba lô ra, chia nhau ăn một chút.Tâm trí ba người không tập trung vào việc ăn uống, tùy tiện ăn vài miếng xong, Hồ Ba Nhất nói: "Tôi có một suy đoán, không biết

có đúng hay không."Chu Du và Vương Bàn Tử ngẩng đầu nhìn Hồ Ba Nhất, Hồ Ba Nhất ngần ngại nói: "Tôi cảm thấy, triệu chứng của Lý Thiết Quân, không giống như hồn phách phân ly bình thường, mà giống như trạng thái tôi thấy khi ở Đông Bắc cắm trại, bị Hoàng Bì Tử (chồn vàng) nhập.""Trạng thái này giống với Lý Thiết Quân hiện tại.

Hơn nữa tấm bia đá không chữ ở bên ngoài hang động, phía dưới bia đá không phải Bá Hạ mà là Bào Hao.

Lúc đó tôi trong lòng có suy nghĩ, tại sao không dùng Bá Hạ mà lại dùng Bào Hao?

Phải biết rằng, Bào Hao hung dữ hơn Thao Thiết rất nhiều, quan trọng nhất, Bào Hao còn sống.""Tiến vào chân chính cổ thành Lâu Lan, trước mỗi cánh cửa nhà đều có một Quỷ Quán Tử.

Đó là một nơi cực kỳ hung hiểm.

Nhưng tiến vào hang động dưới cổ thành Lâu Lan, lại gặp sơn thần và trường xà.""Nếu chỉ dựa vào mấy người chúng tôi, tuyệt đối không thể đánh bại sơn thần, nhưng con trường xà hình như lại là thú cưng của Tinh Tuyệt Nữ Vương - vợ Chu Du.""Tôi đoán, bên trong ngọn núi trước mắt này, không đơn giản như vậy.

Hơn nữa, giữa sa mạc Khố Mộc Tháp Cách, chỉ khi có gió cát mới hiện ra, Lý Thiết Quân nhặt được Kim Ti Bạch Thư ở rìa sa mạc, một người bình thường, căn bản không thể làm được việc đó.""Suy đoán của tôi, có người cố ý đánh rơi Kim Ti Bạch Thư trong sa mạc, dù ai nhặt được, cũng sẽ bị đoạt xá.

Chương 272

Nhưng người bị đoạt xá đó, lại vô tình dẫn chúng ta vào."Nghe đến đây, Chu Du cũng đang lặng lẽ suy nghĩ, mở lời nói: "Ý của anh là, người bị đoạt xá cũng bị trấn áp ở bên trong, nhưng vấn đề lại xuất hiện.

Trường xà và sơn thần, cùng với cánh cửa vàng, đều là để ngăn cản người đi vào hoặc ngăn cản người bên trong đi ra.

Bất kỳ sinh vật nào bên trong, nếu muốn ra ngoài, không thể nào không bị sơn thần, trường xà, và cánh cửa vàng phát hiện."Vương Bàn Tử lúc này mở lời: "Vậy thì, quên mất là trường xà chỉ huy Băng Mãng giúp chúng ta nhặt củi khô sao?""Những củi khô đó cũng không nhất định là nhặt ở trên sa mạc, trường xà cũng không dùng lửa, biết đâu là nhặt ở nơi khác." Chu Du tiếp lời: "Tôi không biết trường xà có thể đi ra ngoài không, tôi cảm thấy trường xà cho tôi ám chỉ có chút sai lệch.

Vợ tôi là Tinh Tuyệt Nữ Vương, nhưng đây là Cổ Lâu Lan.

Tinh Tuyệt và Lâu Lan tuy đều do nữ vương thống trị, nhưng dù sao cũng là hai quốc gia.""Con trường xà đó, chỉ là thú cưng của nữ vương.

Vì nó đối xử với tôi cực kỳ thân mật, nên tôi mới chủ quan cho rằng nó là thú cưng của Tinh Tuyệt Nữ Vương - vợ tôi.

Nhưng vạn nhất là thú cưng của Lâu Lan Nữ Vương thì sao?"Hồ Ba Nhất tiếp tục hỏi: "Vậy thì Lâu Lan Nữ Vương có liên quan gì đến anh không?

Chẳng lẽ cũng là vợ anh sao?""Tôi chỉ có nghi vấn đó thôi," Chu Du tiếp tục nói: "Mối quan hệ giữa Lâu Lan Nữ Vương và tôi tôi cũng

không biết, trưởng bối trong nhà định cho tôi mấy mối hôn sự, tôi cũng không hiểu dụng ý bên trong.""Còn nữa, suy đoán vừa nãy của lão Hồ, cũng từ một mặt khác thể hiện ra.

Dựa theo mức độ quen thuộc của sơn thần, trường xà với tình hình bên trong, người bên trong muốn lén lút ra ngoài, căn bản không thể qua mắt được trường xà và sơn thần.""Vậy cũng là, Kim Ti Bạch Thư ở bên ngoài là do Bào Hao thả ra sao?" Vương Bàn Tử cười hi hi. "Thật sự có khả năng này." Hồ Ba Nhất không để ý đến lời đùa của Vương Bàn Tử, ngược lại nghiêm túc suy nghĩ khả năng này.

Càng suy nghĩ, lại càng cảm thấy gần với sự thật.Bào Hao là đại hung chi thú, thực lực vượt xa sơn thần và trường xà.

Sơn thần và trường xà tuy bị cấm chế, nhưng đều có thể tự do hoạt động.

Duy nhất Bào Hao, bị bia đá trấn áp, không thể nhúc nhích ở đó.

Bị nhốt và bị nhốt có mùi vị khác nhau.

Một kẻ có thể hoạt động hạn chế, một kẻ bất động.

So với kẻ bị nhốt bất động, chắc chắn vô cùng khao khát được ra ngoài hoạt động.Hơn nữa, Bào Hao cũng có năng lực hành động, chỉ cần sai những con quỷ trong Quỷ Quán Tử của Cổ Thành Lâu Lan, lợi dụng lúc không chú ý ném Kim Ti Bạch Thư ra ngoài, thần không biết quỷ không hay rồi.Chu Du cũng đang suy nghĩ lời của Vương Bàn Tử.

Thực lực của Bào Hao, và anh (sau khi hấp thu linh lực sơn thần), cũng gần như không phân cao thấp.

Nếu Bào Hao thoát khỏi trấn áp của bia đá, biết đâu thực lực còn mạnh hơn anh.Bên trong rốt cuộc ẩn chứa điều gì, đồng thời lại khiến Bào Hao, sơn thần, trường xà, cánh cửa vàng, và cả Thôi mới xuất hiện đều trấn áp bên trong?

Còn có đủ loại huyễn thuật, Quỷ Quán Tử.

Hơn nữa, thân phận thực sự của trường xà bên trong là gì, khiến nó đối xử với anh thân mật như vậy?

Nữ vương Lâu Lan này rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Quá nhiều nghi vấn, càng lúc càng không nắm được đầu mối.Sau khi nghỉ ngơi xong, ba người cảnh giác với con Thôi ẩn nấp, chuẩn bị xuất phát.

Không đi được mấy bước, ánh mắt Chu Du đột nhiên trở nên sắc bén.

Hồ Ba Nhất hô lớn: "Cẩn thận!"Chưa đợi lời nói dứt, một luồng mùi tanh hôi nồng nặc bài sơn đảo hải từ phía trước ập tới.

Gần như cùng lúc, súng tự động của Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử khai hỏa, liên tục bắn.

Từ tay Chu Du cũng phun ra một luồng hỏa lưu mảnh dài, thẳng tắp lao về phía trước!Chỉ thấy một cái bóng đen bị sương mù bao phủ, từ từ bò ra.

Nhìn thấy đạn và hỏa lưu sắp bắn trúng cái bóng đen đó, không gian quanh cái bóng đen đột nhiên vô cớ bị vặn vẹo, sau đó, cái bóng đen biến mất trong không khí.Gần như cùng lúc cái bóng đen biến mất, cách ba người không đến mấy mét, một cái bóng đen khác đột nhiên xuất hiện, một lần nữa lao về phía ba người.Lúc này ba người dường như đã chuẩn bị sẵn, đạn như bão táp và một luồng hỏa lưu thô tráng lập tức tập hỏa, tạo thành một dây roi đỏ khổng lồ, vững chắc đánh trúng cái bóng đen.Trong tiếng kêu thảm thiết, sương mù toàn thân cái bóng đen, bị hỏa lưu và đạn đánh tan, lộ ra con Thôi ban nãy.

Hồ Ba Nhất chửi nhỏ một câu: "M.D., sớm biết con súc sinh này

có một chiêu rồi, lần này bị đánh trúng thật rồi phải không!"Nói xong, Hồ Ba Nhất một tay vung vẩy, như bướm xuyên hoa thay hộp đạn, lại một lần nữa khai hỏa.

Chu Du cũng liên tục từ tay kia, dùng linh lực thúc đẩy ra mấy luồng hỏa lưu, buộc con Thôi chỉ có thể chính diện đón nhận công kích của đạn và hỏa lưu.Thiên cơ đoạn tuyệt, không thể dẫn Thiên Hỏa, chỉ có thể tạm thời dùng hỏa lưu ứng phó.Con Thôi tả xung hữu đột, không hề e ngại những vết thương do đạn và hỏa lưu gây ra trên người.

Trong chớp mắt, nó đã đến trước mặt ba người.Miệng con Thôi há ra một cách không thể tin được, cắn về phía Chu Du.

Nếu bị cắn trúng, nửa người Chu Du, sẽ trực tiếp nằm gọn trong miệng nó.Vào lúc đó, tay trái Chu Du giơ lên, đi trước một bước, nhắm vào miệng con Thôi, đột nhiên phóng ra một luồng hỏa lưu khổng lồ!Không ngờ, luồng hỏa lưu này đánh trúng con Thôi, chỉ khiến thân nó hơi nghiêng đi, không có bất kỳ hiệu quả nào.

Chu Du nhanh chóng lùi lại.

Con Thôi thấy không thể một ngụm cắn trúng Chu Du, cũng không còn muốn giao chiến, nó đạp chân trước xuống đất, thân hình giống báo lập tức lùi lại.Sau khi Thôi lùi lại, đạn từ súng tự động của Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất bắn ra, tạo thành từng lỗ nhỏ bốc khói đen trên người nó.Thôi lại một lần nữa đạp chân sau, lao về phía Vương Bàn Tử.

Đồng thời khi lao tới, miệng con Thôi há ra một cách không thể tin được.

Miệng há lớn gần như che kín phần lớn cơ thể nó, đạn từ súng tự động của Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử, toàn bộ đều bắn vào miệng con Thôi.Nhưng con Thôi không hề hấn gì, vẫn xông về phía Vương

Bàn Tử.Lúc đó, Chu Du thúc đẩy linh lực tối đa, hỏa lưu gần như không có tác dụng với Thôi, vậy thì chỉ có thể đổi một loại thủ đoạn khác.Lập tức, toàn thân Chu Du lôi điện vờn quanh, một tay giơ lên, một tia hồ quang điện nhắm vào Thôi đánh tới.Trong khoảnh khắc, Thôi gần như sắp cắn trúng Vương Bàn Tử!

Nhìn thấy Thôi sắp ngậm miệng lại, Vương Bàn Tử sắp mất mạng tại chỗ, thì "cạch" một tiếng, Chu Du dùng linh lực thúc đẩy tia sét đánh thẳng vào miệng Thôi!Lực lượng lôi điện do Chu Du phát ra như một tiếng sét đánh vang dội, khiến Thôi sợ hãi giật mình.

Đồng thời, lực lượng lôi điện cũng đánh trúng miệng Thôi, nó lập tức kêu thảm một tiếng, không dám tiếp tục há miệng, quay người bỏ chạy.Lúc này, lực lượng lôi điện phát ra từ người Chu Du đánh xuống, trúng thẳng đầu Thôi!

Nơi này thiên cơ đoạn tuyệt, không thể dẫn Thiên Lôi.

Nhưng điều đó không có nghĩa là Chu Du không thể dùng linh lực của bản thân, mô phỏng hiệu quả Thiên Lôi.Một tia sét đánh xuống, đánh bay Thôi cao mấy chục mét, sau đó Thôi vô lực rơi xuống đất.Thấy Thôi bị tia sét đánh trúng xong, Chu Du lùi lại mấy bước, nhìn thấy Thôi bất động, chết ngay tại chỗ, mới đi tới.

Chu Du thúc đẩy tia sét, mô phỏng vận hành Thiên Lôi.

Không ngờ lần đầu tiên mô phỏng, hiệu quả lại tốt đến thế.

Chỉ là, đã đánh chết con Thôi đó.Hồ Ba Nhất thở mấy hơi xong, quay mặt sang Chu Du nói: "Thôi, thủ hạ của trấn tướng U Minh Giới?""Cũng yếu quá đấy!" Chu Du nhìn thi thể Thôi, thở dài nói: "Đâu có đơn giản như thế.

Gặp một con Thôi hôm nay là may mắn rồi, nếu là một đàn Thôi, ngay cả sơn thần cũng phải tránh xa ba mét."Đang nói chuyện, thi thể

con Thôi từ từ bắt đầu tan chảy.

Chương 273

Chu Du định tiện thể hấp thụ một ít linh lực, nhưng vừa đặt tay lên, đã bị bật ra.Ngay sau đó, nước do thi thể Thôi tan chảy bắt đầu hóa thành khói đen, chui xuống đất.

Nhìn làn khói đen đó, ba người trong lòng đều có một nỗi khó chịu không tả xiết.Hồ Ba Nhất cố nhịn nói: "Thôi là sinh vật U Minh Giới, sau khi chết, thân thể sẽ trở lại U Minh Giới.

Hơn nữa, Thôi không có hồn phách."Đứng đợi một lát, thi thể Thôi đã biến mất không dấu vết, như thể chưa từng xuất hiện.

Sau đó, ba người bắt đầu đi về phía đỉnh thần sơn.

Chu Du ngẩng đầu nhìn lên, thấy giữa sườn núi thần sơn, từng đám sương mù lớn bay lơ lửng.

Nhờ cảm nhận linh lực, những đám sương mù này không phải là hơi nước bình thường, mà là tiên linh chi khí.

Tiên linh chi khí bao phủ hơi thở của thần sơn, nhìn xa bốn phía đều là một màu trắng xóa.

Theo tiên linh chi khí tản ra, dưới chân bắt đầu xuất hiện những bậc đá.

Ba người Chu Du ẩn giấu khí tức trên người, đi trước sau nương tựa nhau, cực kỳ cẩn thận.

Đi dọc theo những bậc đá lên trên, Chu Du vô tình phát hiện trên bậc đá có rất nhiều vết kiếm dày đặc, những vết kiếm này vô cùng tinh tế, trông như có người đã dùng kiếm ý, khắc từng nhát kiếm một.

Lên đến giữa sườn núi thần sơn, tiên linh chi khí mới dần trở nên mỏng manh, để lộ vài cây đào.

Một mùi hương đặc biệt xộc vào mũi.

Vương Bàn Tử đứng dưới gốc đào, tặc lưỡi khen ngợi.

Anh ta đưa tay hái một quả đào, xoa vài cái, đưa lên mũi ngửi rồi lẩm bẩm: "Quả đào này, hình như không phải đào phàm." Hồ Ba Nhất hỏi: "Vương Bàn Tử có phát hiện mới hả, nói nghe xem?" Mãi mới có cơ hội khoe kiến thức, Vương Bàn Tử cười hắc hắc, mở miệng nói: "Bàn gia tôi trời sinh ham ăn, món ngon thiên hạ, tôi chưa ăn được cái nào thì ít lắm." "Muốn nói đến đào, thì phải từ năm trăm năm trước, khi Tề Thiên Đại Thánh đại náo thiên cung làm Bật Mã Ôn." "Vương Bàn Tử có thôi đi không, lảm nhảm!" Vương Bàn Tử cũng không phản bác, cười hì hì dùng ống tay áo lau sạch lông đào, há miệng cắn một miếng thật mạnh.

Quả đào vừa thơm vừa ngọt, theo tiếng nhai của Vương Bàn Tử, nước đào màu vàng nhạt chảy xuống khóe miệng, nhìn khiến người ta nuốt nước bọt ừng ực.

Sau khi cắn mấy miếng thật mạnh, Vương Bàn Tử mới nói không rõ tiếng: "Đào này không phải đào phàm, ngon đặc biệt.

Vừa nãy tôi không nói rồi sao?

Phải từ năm trăm năm trước, khi Tề Thiên Đại Thánh đại náo thiên cung làm Bật Mã Ôn, đào này chính là tiên đào!" "Tiên đào?" "Đúng, tiên đào." Mãi mới có cơ hội khoe mẽ trước mặt hai người, Vương Bàn Tử ba miếng thành hai miếng ăn sạch quả đào, mới chậm rãi mở miệng nói: "Người tu tiên thời cổ đại, đều thích trồng đào.

Chẳng phải Tây Vương Mẫu nương nương có một vườn Bàn Đào sao?

Đào này, căn bản không phải sản phẩm phàm tục.

Cái gọi là Long Đào, hấp thụ linh khí, ăn một miếng có thể thành

tiên." "Trong lòng tôi suy nghĩ, nơi này, là một nơi tiên nhân cư trú." "Lão Hồ biết mà, Bàn gia tôi ham ăn, mấy quán nhỏ dưới trần gian, lần nào chẳng vì ăn mà bị cắn phải lưỡi?

Tôi ở nhà rảnh rỗi, ngày nào cũng nghiên cứu.

Lão Chu đừng nhìn tôi chằm chằm như vậy, Bàn gia tôi không sợ!" "Lão Hồ ép tôi phải xem nhiều điển tịch cổ đại hơn, tôi ở trên đó tìm một số câu chuyện liên quan đến việc ăn uống, thực sự đừng nói, thực sự tìm được một số chuyện hay ho." "Tôi từng đọc một câu chuyện trong một cuốn sách tên là 《Bão Phác Tử》, cuốn sách đó viết: 'Có một khách từ núi Côn Luân, trên đường gặp Thái thú phủ, Thái thú đối đãi tử tế, khách ở lại vài ngày, sắp sửa đi.

Thái thú không nỡ, khách nói: Ta là tiên nhân, có việc gấp, tặng ngươi một quả tiên đào, bên trong chứa Long Phách, tên là Long Đào, để tạ ơn đãi ngộ. ' Nói xong.

Bay đi.

Thái thú định ăn tiên đào, đột nhiên trời quang mây tạnh sấm chớp, du long biến thành tiên.

Thái thú kinh hãi, không dám ăn.

Dưới trướng ông ta có một cô gái, tên Vũ Điệp Nhi, nói: 'Nếu cha không ăn, chi bằng con ăn.' Sau khi ăn ba ngày, không uống một giọt nước.

Thái thú vô cùng ngạc nhiên, nhưng ba ngày sau, cô gái đó lại vũ hóa thành tiên, người đời khen ngợi." "Cái Vũ Điệp Nhi có thành tiên hay không tôi không biết," Vương Bàn Tử nói: "Nhưng hình dáng tiên đào được ghi lại trên đó, giống hệt quả đào này.

Không tin cậu nhìn xem, hạt đào, có giống một con rồng không?" Chu Du đặt hạt đào còn lại của Vương Bàn Tử vào lòng bàn tay, quả

nhiên, hạt đào giống như được điêu khắc, cực kỳ giống một con rồng nhỏ.

Chu Du cũng học theo Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất, hái một quả đào từ cây xuống, cắn một miếng, quả nhiên vô cùng ngon.

Đúng lúc đó, hệ thống đột nhiên nhắc nhở: "Thu được một trăm năm linh lực." Ăn một miếng đào cũng có linh lực?

Chu Du vội vàng ba miếng thành hai miếng ăn hết quả đào trong tay, sau đó lại hái một quả nữa, nhưng lúc này hệ thống lại không có nhắc nhở.

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử cũng cảm thấy, sau khi ăn Long Đào, trong cơ thể có một luồng nhiệt lưu chảy khắp nơi, toàn thân sảng khoái.

Một lúc sau, Hồ Ba Nhất mới mở miệng nói: "Tôi cảm thấy mắt mình, hình như nhìn mọi thứ rõ ràng hơn." Vương Bàn Tử gật đầu, nói: "Tôi cũng cảm thấy, hình như mạnh hơn." Quả nhiên là tiên đào.

Vương Bàn Tử vội vàng nhét đầy tiên đào vào ba lô, nhưng kỳ lạ là, những quả tiên đào vừa hái xuống, không bao lâu sau đã bắt đầu thối rữa, cuối cùng chỉ còn lại một hạt đào nát.

Hồ Ba Nhất không hiểu đầu đuôi, Vương Bàn Tử lúc này mới cười khổ nói: "Tiên đào sau khi hái xuống, nếu không có một số thủ đoạn, e rằng không mang ra ngoài được." Bất đắc dĩ, ba người đành phải đặt vào ba lô mấy hạt đào hình rồng, rồi mới tiếp tục đi về phía trước.

Càng đi sâu vào, rừng đào rộng lớn cũng dần hiện rõ.

Hoa đào rực rỡ, rừng đào trải dài vô tận. "Lão Hồ, không chừng Nữ vương Lâu Lan, đã sớm thành tiên rồi.

Nhiều đào như vậy, nếu đặt ở bên ngoài, không biết bán được bao

nhiêu tiền!" Hồ Ba Nhất cười nói: "Bàn Tử mà được ăn mấy quả tiên đào này, cũng không uổng chuyến đi này.

Đại lão xa xôi chạy một chuyến, nếu mang ra được thì hay biết mấy." Chu Du tiếp lời: "Rừng đào này đã được trồng bằng một phương pháp đặc biệt dưới lòng đất.

Chương 274

Tôi cảm thấy trên thần sơn có một loại ngũ hành cấm chế kỳ lạ, có lẽ chính ngũ hành cấm chế này mới có thể trồng được rừng đào rộng lớn như vậy." "Nhưng rốt cuộc ngũ hành cấm chế là gì, tôi thật sự không nhìn ra." Trong rừng đào, hoa đào lãng mạn, nhưng trừ cây vừa nãy có kết vài quả, rừng đào trước mắt dường như chỉ có hoa đào.

Không lâu sau, ba người Chu Du cuối cùng cũng đến phía trước rừng đào.

Khi ba người tiến vào, những cây đào cũng bắt đầu biến đổi.

Ngay trước mắt, hoa đào bắt đầu héo rụng, sau đó trên nụ hoa, nhanh chóng mọc ra từng quả đào lớn màu trắng hồng, trong chốc lát, mùi hương hoa đào trong không khí, bị mùi thơm ngọt mát của tiên đào chín thay thế.

Chu Du hái một quả đào từ cây xuống, đặt trong tay vuốt ve, mắt nhìn sâu vào rừng đào, chậm rãi nói: "Bạo Hào, Sơn Thần, Trường Xà, Thôi đều ở đây, tôi không tin là chỉ để bảo vệ rừng đào này." Bên rìa rừng đào, không có nơi nào đặc biệt, ba người tiếp tục đi về phía trước, càng trở nên cẩn thận hơn.

Chu Du đi đầu, Vương Bàn Tử có thực lực yếu nhất, đi giữa.

Hồ Ba Nhất nạp đầy đạn súng trường tự động, cẩn thận đề phòng phía sau.

Lạ lùng là, sau khi rời đi, những cây đào vốn trĩu quả, bắt đầu từng quả một biến mất, những vị trí vốn đầy đào lại một lần nữa phủ đầy hoa đào.

Rừng đào lớn đến lạ thường, ba người đi trong đó rất lâu cũng

không thấy tận cùng.

Chu Du vài lần vận dụng linh lực, sử dụng Điểu Độ Thuật bay lên không, hy vọng từ trên cao nhìn xuống có thể tìm thấy điều bất thường.

Nhưng, rừng đào thực sự quá rậm rạp.

Ngay cả Chu Du trên không cũng chỉ có thể nhìn thấy, chỉ là đã đi được nửa sườn núi, một nửa rừng đào vẫn chưa đi hết.

Sau một thời gian dài, Vương Bàn Tử có chút mệt, thở hổn hển.

Mặc dù đã ăn tiên đào, thể chất được nâng cao rất nhiều, nhưng vẫn cảm thấy quãng đường đi có hơi dài. "Lão Chu, rốt cuộc ai trồng rừng đào này?

Cả đời không làm gì khác, chỉ chuyên trồng đào sao?" Chu Du cười cười nói: "Tôi cũng không rõ, nhưng tôi đoán, có thể là Nữ vương Lâu Lan trồng." "Vì sao?" "Nữ vương Lâu Lan là nữ vương mà, nhiều thuộc hạ như vậy, trồng vài cây đào chẳng phải là chuyện nhỏ sao!" Vương Bàn Tử chưa đi thêm mấy bước, đột nhiên bụng kêu ùng ục.

Anh ta nhíu mày, ôm bụng ngồi xuống cạnh một gốc đào: "Hai người đợi tôi, vừa nãy ăn nhiều đào quá, bụng đau." Nhìn Vương Bàn Tử ngồi xuống sau gốc đào, Hồ Ba Nhất ban đầu định đi theo, nhưng lại nghĩ, nhìn một người đàn ông lớn đi vệ sinh, cũng không phải chuyện tiện nói ra.

Đành phải hét vào Vương Bàn Tử: "Cẩn thận đấy, đây không phải nơi có hổ." Một lúc sau, truyền đến tiếng Vương Bàn Tử cởi quần áo xột xoạt, nghe không có gì bất thường, Hồ Ba Nhất nói với Chu Du: "Vừa nãy, bốn con Hồng Hoang Cự Thú đều ở đây, khẳng định không thể chỉ vì rừng đào này.

Trong lăng tẩm của Nữ vương Lâu Lan, có lẽ không chỉ có thiên tài địa bảo, mà còn có những thứ phi thường khác." "Không chừng Nữ vương Lâu Lan còn sống thì sao?" Chu Du cười cười, tiếp lời: "Có lẽ trên đỉnh núi, mọi bí ẩn sẽ được giải đáp." Đúng lúc đó, Hồ Ba Nhất đột nhiên gọi Vương Bàn Tử một tiếng, nhưng sau gốc đào, không có bất kỳ động tĩnh nào. "Vương Bàn Tử, cậu ở đâu?" Chu Du như một mũi tên rời cung bay nửa đường.

Nhìn gốc đào mà Vương Bàn Tử vừa ngồi xuống, xuyên qua những cành cây rậm rạp nhìn xuống, đâu có bóng dáng Vương Bàn Tử?

Ngay lập tức, Chu Du vội vàng rơi xuống vị trí của Vương Bàn Tử, trên mặt đất có dấu vết anh ta để lại, nhưng bóng người của Vương Bàn Tử, lại biến mất không dấu vết.

Chỉ chưa đầy hai câu nói mà một người đã biến mất.

Chu Du cũng không còn kiêng dè gì nữa, hét lớn: "Vương Bàn Tử, cậu đi đâu rồi?

Mau ra đây!

Không sợ tôi một mồi lửa thiêu rụi rừng đào này sao?" Nhưng rừng đào vẫn tĩnh lặng, cảnh tượng lãng mạn tột cùng vừa nãy, giờ trong mắt Hồ Ba Nhất và Chu Du, trở nên âm u đáng sợ.

Ngay cả Phá Vọng Chi Nhãn, tường thuật cũng không cảm nhận được tình huống, rốt cuộc là ngũ hành trận pháp kiểu gì?

Chu Du dùng linh lực thúc đẩy Lưu Hỏa, phun về phía rừng đào bên dưới.

Ngay lập tức cành cây đào bắt đầu khô héo, một lát sau liền bốc cháy.

Lúc này, trong không khí đột nhiên truyền đến một trận âm thanh

"hô hô lạp lạp", dường như đang sợ Chu Du tiếp tục phóng hỏa.

Chu Du lúc này cũng không dám làm quá tuyệt, khi dừng lại, âm thanh "hô hô lạp lạp" liền biến mất không dấu vết.

Đợi rất lâu, cũng không thấy Vương Bàn Tử xuất hiện trở lại.

Ngay lập tức Chu Du nổi giận, lòng bàn tay phun ra Lưu Hỏa, hơn chục cây đào bên cạnh, trong chốc lát bốc cháy dữ dội.

Đúng lúc đó, trong không khí đột nhiên truyền đến một âm thanh cực kỳ khủng bố: "Kẻ nào tự tiện vào rừng đào, chết!" Nghe thấy âm thanh đó, Chu Du nghiến răng nói: "Được, giết được tôi, tôi sẽ thiêu rụi toàn bộ rừng đào của các người!

Cứ thử đi!" Trong chốc lát, lại có mấy chục cây đào bị Lưu Hỏa đánh trúng, bốc cháy ngùn ngụt.

Nhưng, câu: "Kẻ nào tự tiện vào rừng đào, chết!" sáu chữ đó, lại phát ra từ mỗi cây đào xung quanh.

Trong một thời gian, trong không khí tràn ngập âm thanh khủng bố, chói tai dị thường.

Ngay sau đó, những cây đào đang cháy đó, nhanh chóng rụng những quả đào đã kết xuống đất.

Tiên đào rơi xuống đất, ngay lập tức mọc rễ nảy mầm, lại mọc ra những cây đào mới.

Trong chốc lát, tốc độ phóng hỏa của Chu Du, không thể theo kịp tốc độ tái sinh của cây đào.

Chỉ trong chốc lát, rừng đào trước mắt Chu Du, đã rậm rạp hơn lúc nãy.

Chu Du quay người, nói với Hồ Ba Nhất: "Lão Hồ, tôi sai rồi, không phải có người bắt cóc Vương Bàn Tử.

Rừng đào này, bản thân nó là một trận pháp." Lưu Hỏa thu lại, không lâu sau, những cây đào bị đốt cháy đã cháy hết, âm thanh khủng bố "Kẻ nào tự tiện vào rừng đào, chết!" lan tràn trong không khí cũng dần biến mất.

Chương 275

"Vậy, tôi cũng hiểu rồi." Hồ Ba Nhất nói: "Có người đã thiết lập trận pháp, ngũ hành trận pháp dưới lòng đất và rừng đào trên mặt đất tương hỗ tồn tại, nếu có người xâm nhập, những người bên cạnh sẽ lần lượt biến mất.

Và chỉ cần làm hại cây đào, mấy chữ đó sẽ được lặp lại." "Đúng, chính là đạo lý đó." "Khi vào rừng đào, tôi cảm thấy, linh lực ngũ hành bên trong, vẫn luôn vận hành có quy luật." Chu Du nói: "Chỉ cần linh lực ngũ hành không biến mất, thì rừng đào này nhanh chóng có thể phục hồi." Hồ Ba Nhất vội vàng nhặt một cành cây từ dưới đất lên, đưa cho Chu Du.

Chu Du dùng cành cây vẽ trên mặt đất.

Vừa nãy dùng linh lực cảm nhận mạch lạc ngũ hành, nhanh chóng vẽ ra trên mặt đất.

Hồ Ba Nhất không chớp mắt nhìn bản đồ mạch lạc ngũ hành đó, suy nghĩ một lúc, mới mở miệng nói: "Sự vận hành của mạch lạc ngũ hành này, dường như lợi dụng âm dương ngũ hành linh lực trận pháp, thúc đẩy thực vật sinh trưởng nhanh chóng.

Nhưng ở một tầng sâu hơn nữa, tôi không nhìn ra." Nói xong, Hồ Ba Nhất thở dài ảo não: "Những thứ tôi hiểu biết thực sự quá ít." "Không." Chu Du chậm rãi nói: "Tôi nhớ, chỉ cần là âm dương ngũ hành linh lực trận pháp, đều có một trận nhãn.

Chỉ cần phá hủy trận nhãn đó, âm dương ngũ hành linh lực trận pháp tự nhiên sẽ bị phá giải." "Lời nói tuy là đạo lý đó," Hồ Ba Nhất nói: "Nhưng làm sao để phá giải đây?" Trong đầu Chu Du không ngừng suy tư, Hồ Ba Nhất cũng mở to mắt, đột nhiên, hai người đồng

thời mở miệng: "Nước!" Nước giúp vạn vật mà không tranh, ở nơi mọi người ghét bỏ, cho nên gần với đạo.

Nước đi tránh cao chảy xuống thấp, binh pháp đi tránh thực mà vào hư.

Trong âm dương ngũ hành linh lực trận pháp, nước là thiện đạo, là kinh lạc của ngũ hành trận pháp.

Âm dương ngũ hành linh lực trận pháp trong rừng đào được sử dụng, chủ yếu là mộc, thổ, thủy ba loại.

Rừng đào thuộc mộc, thổ là vật mang đỡ, thủy là mạch lạc.

Hỏa là viêm thượng, mộc sinh hỏa, hỏa sinh kim.

Hỏa khắc kim, thủy khắc hỏa.

Vừa nãy Chu Du vận dụng Lưu Hỏa để thiêu đốt cây đào, tự nhiên đó là đối tượng phòng bị chính của rừng đào này.

Cho nên, Lưu Hỏa mới không thể phát huy tác dụng quá lớn, ngược lại còn kích hoạt trận pháp này.

Đã tìm ra nguyên lý của trận pháp này, phần còn lại là từ từ mò mẫm, phá giải trận pháp này.

Hồ Ba Nhất nhìn một lúc, bảo Chu Du dùng linh lực ngưng tụ ra một khối nước, lơ lửng trong không trung.

Nhờ khối nước này, Chu Du và Hồ Ba Nhất nhìn thấy, trên mặt đất có linh lực ngũ hành nhỏ bé đang lưu động, bao quanh trên cây đào.

Chu Du đưa tay sờ nắn trên cây đào, quá trình này kéo dài một lúc lâu.

Nhưng bất kể Chu Du sờ thế nào, cũng không phát hiện ra bất kỳ điều gì bất thường trên cây đào.

Dừng tay, nói với Hồ Ba Nhất: "Lấy con dao găm ra, tôi sẽ dùng phương pháp tiên huyết xem." Chu Du nhận lấy con dao găm mà Hồ Ba Nhất đưa, dọc theo vân lòng bàn tay, rạch một vết thương rất dài, ngay lập tức, tiên huyết như một sợi chỉ, hòa lẫn vào giọt nước trong không trung.

Đến khi cả giọt nước lớn đó đều biến thành màu đỏ như máu, Chu Du mới cầm máu, thở hổn hển mấy hơi, nói với Hồ Ba Nhất: "Phương pháp này, tôi đã đọc được trong cổ tịch gia truyền mà Tuyết Lỵ Dương mang về.

Nếu từ trong nước không thể nhìn ra hướng đi của mạch lạc ngũ hành, thì trộn tiên huyết vào, sẽ rõ ràng hơn rất nhiều." "Vừa nãy khi tôi suy nghĩ về âm dương ngũ hành linh lực trận pháp ở đây, tôi phát hiện nó giống với Man Linh Trận được ghi lại trong cuốn cổ tịch đó, nhưng phức tạp hơn rất nhiều." Hồ Ba Nhất hỏi: "Man Linh Trận?

Trong cổ tịch mà Tuyết Lỵ Dương mang về, có loại trận pháp kỳ quái đó sao?" Chu Du gật đầu, nói: "Đúng vậy, tôi thấy cuốn cổ tịch đó, và hướng đi của mạch lạc trận pháp vừa vẽ ra tương tự.

Cho nên tôi thử dùng phương pháp trong cuốn cổ tịch đó, để phá giải." Nói xong, Chu Du bảo Hồ Ba Nhất lấy ra một khối nhiên liệu rắn từ ba lô, sau đó đốt lên.

Dưới ánh sáng lửa sau khi đốt, dùng khối nước lớn đầy tiên huyết đó, chiếu cảnh tượng rừng đào.

Hồ Ba Nhất tiến lại gần, nhìn vào khối cầu máu, chỉ thấy khối cầu máu phản chiếu cảnh tượng rừng, đột nhiên thay đổi.

Phía trên rừng đào vốn đầy hoa tươi rực rỡ, bao phủ bởi mây đen dày đặc, một góc mây đen, lộ ra một vòng tròn vàng.

Từ trong khối cầu máu nhìn ra, cây đào trong rừng tuy nhiều,

nhưng có thể nhìn thấy, có vài cây được sắp xếp theo số lượng Thiên Cương Địa Sát.

Chu Du và Hồ Ba Nhất theo hướng đi của trận pháp, bắt đầu di chuyển dọc theo mấy cây đào đó.

Không lâu sau, liền đến vị trí của vòng tròn vàng trong hình ảnh phản chiếu.

Ở đó, có một cây đào trông cực kỳ còi cọc.

Chu Du đi đến bên cây đào đó, đưa tay sờ nắn thân cây.

Chỉ thấy theo cành đào được phản chiếu bởi vòng tròn vàng đó, nhanh chóng vuốt lên trên, cành đào đột nhiên co lại.

Sau khi hoàn thành động tác này, vị trí cành đào bị Chu Du vuốt đó, từ từ xuất hiện một khe nứt.

Khe nứt đó kéo dài lên không trung, hai tay Chu Du đẩy ra hai bên, khe nứt như một cánh cửa, được mở ra.

Sau đó, hai người Chu Du nghe thấy tiếng suối chảy róc rách bên trong, sau khi đi vào, tiếng nước chảy càng lúc càng lớn.

Không đi được mấy bước, hai người nhìn thấy phía trước xuất hiện một cái ao nhỏ, ở giữa ao, có một đình nhỏ.

Giữa đình, có một bức tượng gỗ.

Hồ Ba Nhất kêu lên một tiếng kinh ngạc, phát hiện Vương Bàn Tử, đang nằm bất tỉnh bên ngoài đình.

Bên cạnh Vương Bàn Tử, thì đầy xương khô.

Hồ Ba Nhất vội vàng tiến lên gọi Vương Bàn Tử tỉnh dậy, Chu Du lúc này đi về phía giữa đình, xem bức tượng gỗ đó, rốt cuộc là khắc thứ gì.

Đi đến giữa đình, Chu Du không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Chương 276

Bức tượng gỗ đó thoạt nhìn, khắc một người khoảng bốn, năm mươi tuổi, mặc một bộ quần áo hoa đào.

Nhưng sau khi nhìn rõ khuôn mặt, lại khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Trên mặt, trên người bức tượng đó, toàn bộ đều phủ đầy vết thương.

Nửa cái đầu lâu bị chặt đi, sau đó lại dùng chỉ bông khâu từng đường một.

Từ trên bức tượng đó, không ngừng chảy xuống nước đào ngọt màu vàng nhạt.

Ngoài việc đầu lâu bị chặt đi, một mắt của bức tượng đó trống rỗng, một mắt khác cũng có một lớp màng mỏng như màng trắng, hai tai bị điêu khắc tàn tạ không chịu nổi, mũi cũng chỉ còn lại một lỗ trống.

Miệng há rộng, môi và lưỡi được khắc họa vô cùng vặn vẹo.

Bức tượng gỗ đó một tay chỉ trời, một tay chỉ đất.

Nhưng năm ngón tay của hai bàn tay, đều đã tàn khuyết không hoàn chỉnh, nước đào vàng nhạt nhỏ xuống từ lòng bàn tay, trông như không ngừng chảy ra máu mủ.

Bất cứ ai, chỉ cần nhìn một cái vào bức tượng gỗ này, đều cảm thấy một luồng hàn ý từ đáy lòng bốc lên, toàn thân cực kỳ khó chịu.

Vương Bàn Tử lúc này tỉnh lại, mấy người không ai để ý đến những bộ xương trắng chất đống xung quanh, Vương Bàn Tử nói khẽ: "Người trên tượng là ai vậy?

Sao mà thảm thế." Chu Du mở miệng nói: "Không biết, nhưng bức tượng gỗ này, chính là trận nhãn của âm dương ngũ hành linh lực trận pháp.

Phá hủy nó, trận pháp này cũng sẽ bị xóa bỏ." Nói xong, Chu Du dùng linh lực thúc đẩy Lưu Hỏa, phun về phía bức tượng gỗ.

Không lâu sau, bức tượng gỗ cháy thành tro bụi.

Từ trong khối cầu máu nhìn ra, âm dương ngũ hành linh lực trận pháp, từ từ tiêu tan.

Xung quanh cũng hiện nguyên hình, vẫn đang ở trong rừng đào đó.

Ba người nhìn những bộ xương trắng rải rác quanh đình, không còn tâm trạng nói chuyện, đi thẳng về phía đỉnh thần sơn.

Lần này tốc độ nhanh, không lâu sau, xuyên qua rừng tiên đào, sắp sửa lên đến đỉnh thần sơn.

Ngay lúc đó, Hồ Ba Nhất mới mở miệng hỏi: "Lão Chu, tại sao cái trận nhãn đó, lại được khắc thành hình dáng như vậy?" Chu Du nói: "Tôi cảm thấy, nhân vật trên bức tượng gỗ đó, tuy mặc quần áo hoa đào, nhưng từ khuôn mặt mà xem, lại không phải yêu hoa đào.

Ngược lại giống quỷ vật trong Địa phủ." "Quỷ vật trong Địa phủ?" Vương Bàn Tử lúc này mới hồi thần, khi đang giải quyết nhu cầu cá nhân, anh ta cảm thấy trước mắt choáng váng, sau đó bị Hồ Ba Nhất gọi tỉnh.

Đương nhiên, Vương Bàn Tử vô cùng tò mò về cảnh tượng vừa rồi: "Vừa nãy rừng đào đó là do quỷ vật trong Địa phủ làm ra sao?" "Không phải, rừng đào đó là do người cố ý trồng, mục đích là để bày ra âm dương ngũ hành linh lực trận pháp.

Trận pháp này nếu là người bình thường của Phát Khâu Quật Lĩnh, e rằng căn bản không thể phá giải." "Nhìn những bộ xương

trắng rải rác ở đó, chứng tỏ quả thực có người đã vào đây, nhưng cũng chỉ dừng lại ở đây, mất mạng." Chu Du dừng lại, nói: "Bức tượng gỗ đó, thực ra là một lời cảnh báo cho những người có khả năng phá giải trận pháp, rằng bên trong đang trấn áp thứ gì đó." "Tôi từ tướng mạo của nhân vật trên bức tượng gỗ cảm thấy, hình thái trên bức tượng giống quỷ vật trong Địa phủ.

Chỉ có quỷ vật, mới trông đáng sợ như vậy.

Nhưng rốt cuộc là quỷ vật gì, tôi thật sự không biết." "Dù sao thời đại mà nơi này được xây dựng, cách chúng ta quá xa rồi, lật giở cổ tịch, cũng chỉ có thể phán đoán ra quỷ vật trong Địa phủ." Hồ Ba Nhất lúc này nói: "Bất kể là thứ gì, tóm lại một mồi lửa thiêu rụi rồi.

Chúng ta tuy bị kẹt khá lâu, nhưng ăn được tiên đào, cũng coi như không lỗ." Trong lúc nói chuyện, ba người Chu Du đã lên đến đỉnh thần sơn.

Nhìn thấy, trên đỉnh thần sơn có vài kiến trúc rải rác, lúc này, Hồ Ba Nhất đột nhiên nói: "Khoan đã, đừng vào vội, tôi thấy trên bát quái bàn, kim chỉ nam đang xoay!" Kim chỉ nam đang xoay?

Trong lòng Chu Du, nơi đây thiên địa đoạn tuyệt, bát quái bàn sớm đã không có tác dụng.

Kim chỉ nam trên bát quái bàn sớm đã trở lại vị trí cũ, rốt cuộc nguyên nhân gì, khiến kim chỉ nam trên bát quái bàn lại xoay?

Chu Du nhận lấy bát quái bàn, cầm trên tay, lại phát hiện bát quái bàn dường như nặng hơn bình thường mấy phần.

Lúc này, Vương Bàn Tử cũng mở miệng nói: "Tôi cảm thấy ba lô tôi vác nặng hơn lúc nãy?" Vương Bàn Tử vừa nói xong, Chu Du và Hồ Ba Nhất đồng thời đều cảm thấy.

Vội vàng cởi ba lô, lấy đồ bên trong ra kiểm tra từng món một.

Mới phát hiện, tất cả vật phẩm kim loại mang trên người, đều bị hút chặt vào mặt đất, còn vật phẩm phi kim loại, thì vẫn như cũ.

Hồ Ba Nhất nói: "Chẳng lẽ?

Thần sơn này, là một ngọn từ sơn?" Ba người ngẩng đầu nhìn lên, thấy mấy kiến trúc đó không nhìn rõ hình dáng, rải rác trên đỉnh thần sơn.

Ngay lập tức, ba người đi vào trong kiến trúc, lại phát hiện trên tường bên ngoài kiến trúc, đều được vẽ bích họa.

Ba người vây quanh bích họa xem, hy vọng có thể tìm được một số thông tin từ đó.

Trên bức bích họa thứ nhất, vẽ thành trì của Cổ Thành Lâu Lan, người trong thành trì dường như đang sùng bái một người đàn ông.

Nữ vương Lâu Lan đứng dưới người đàn ông đó, người đàn ông bay lơ lửng trên không trung.

Trên bức họa này, khuôn mặt của Nữ vương Lâu Lan, và người đàn ông đó, đều trống rỗng, chỉ có thể phân biệt được từ trang phục của họ.

Bức bích họa thứ hai, lại vẽ một ngọn núi bay lên không, trên mặt đất có một cái hố sâu không thấy đáy.

Dân chúng Cổ Thành Lâu Lan đều quỳ lạy.

Trên bức bích họa thứ ba, vẽ phức tạp nhất, khắc họa nhân vật càng tinh tế hơn.

Trên bức họa, Nữ vương Lâu Lan phủ phục trên mặt đất, bích họa cũng vẽ dưới lòng đất, bên trong lòng đất thì là ngọn núi vừa nãy, ngọn núi đó dường như đang đè lên một thứ gì đó.

Chương 277

Người dân trong Cổ Thành Lâu Lan cũng trông đau lòng tột độ, kinh hoàng vô cùng.

Lúc này, ba người Chu Du mới nhìn ra ngọn núi trên bức họa, chính là thần sơn dưới chân họ.

Bức bích họa thứ tư, lại kỳ lạ nhất.

Trong Cổ Thành Lâu Lan không một bóng người, Nữ vương Lâu Lan nằm trong thần sơn, dưới đáy thần sơn, thì vẽ một vật thể hình vuông, bên dưới vật thể hình vuông dùng đường nét đồng xanh phác họa một vòng tròn.

Xem xong, Vương Bàn Tử cười hì hì mở miệng nói: "Lão Chu, lão Hồ.

Tôi hiểu rồi." "Hiểu rồi?" Hồ Ba Nhất hỏi. "À, Nữ vương Lâu Lan là nữ nhi thân, tôi suy nghĩ, người đàn ông trên bức bích họa thứ nhất, tám phần là Đường Huyền Trang.

Mặc dù phía sau không có Hầu tử và Trư Bát Giới đi theo, nhưng tám chín phần là thế." "Đường Tam Tạng đi Tây Trúc thỉnh kinh, ngang qua Cổ Quốc Lâu Lan, khi đổi văn kiện thông quan, tám phần bị Nữ vương Lâu Lan nhìn trúng.

Nữ vương Lâu Lan thu Đường Tam Tạng làm rể quý, Đường Tam Tạng là nhân vật thế nào?

Đó là anh em kết nghĩa với hoàng đế nhà Đường, tự nhiên không chịu.

Giống như tình tiết Nữ Nhi Quốc, lại có một yêu quái xuất hiện bắt đi, nhất định phải ép cưới." "Nhưng hậu thuẫn của hòa thượng

nhà Đường cứng rắn biết bao, triệu thiên binh thiên tướng, ngay lập tức di chuyển một ngọn thần sơn, trấn áp con yêu quái đó dưới thần sơn.

Sau đó tiếp tục Tây hành, Nữ vương Lâu Lan đau lòng tột độ, không ăn không uống, cuối cùng uất hận mà chết.

Dân chúng Lâu Lan để kỷ niệm tình yêu kinh thiên địa, khóc quỷ thần, nên chôn cất Nữ vương Lâu Lan trên thần sơn, thật là một tình yêu vĩ đại, đáng ca ngợi." Chưa đợi Vương Bàn Tử nói xong, Hồ Ba Nhất dở khóc dở cười vỗ vai anh ta: "Cái mồm thối của cậu đúng là có thể bịa đặt thật!" Chu Du cười híp mắt nói: "Lão Hồ, đừng nói thế, lời của Vương Bàn Tử, tuy nhân vật không đúng, nhưng tám phần câu chuyện bên trong khá giống." "Giống hay không, chẳng phải đợi xuống dưới mới rõ sao?

Nội dung trên bích họa, tôi đều suy đoán được." Hồ Ba Nhất cười đi sang một bên, quay lưng vào tường giải quần, miệng nói: "Ăn nhiều đào quá, quả nhiên bụng khó chịu.

Tôi giải quyết đây, hai người đừng chê, nhìn chằm chằm tôi đấy, đừng học Vương Bàn Tử." Vương Bàn Tử nghe vậy, vội vàng hét: "Bàn gia tôi là bị dính trận pháp, không thể trách tôi!

Ai có thể ngờ đang đi đại tiện lại bị trận pháp bắt đi!" Chưa đợi hai người cãi nhau xong, Hồ Ba Nhất hít hít mũi, nói: "Mùi gì vậy?

Mùi lưu huỳnh nồng nặc quá!" Nghe lời Hồ Ba Nhất, Chu Du và Vương Bàn Tử cũng hít hít mũi.

Chu Du có khả năng Văn Hương Thức Vật, cực kỳ cảnh giác.

Anh phát hiện, đứng ở vị trí vừa nãy, căn bản không ngửi thấy mùi gì.

Nhưng vừa đến gần xung quanh sân của mấy kiến trúc đó, ngay

lập tức ngửi thấy một mùi lưu huỳnh nồng nặc.

Hồ Ba Nhất giải quyết xong, kéo quần lên, ba người men theo mùi lưu huỳnh đi tìm.

Vừa bước vào trong sân đó, một làn sương lưu huỳnh nhàn nhạt tràn ngập trong không khí.

Đi tiếp mấy bước nữa, trước mặt xuất hiện một cái ao nhỏ có đường kính bảy, tám mét.

Dưới đáy ao nhỏ không ngừng có bọt khí nổi lên, mùi lưu huỳnh nồng nặc, khiến ba người đều nhíu mày.

Mùi lưu huỳnh quá nồng, xung quanh cũng không có cây cối, cỏ dại.

Nhìn một cái, ngoài mấy khối đá lớn được đặt cạnh ao nhỏ, không có gì bất thường.

Ao nhỏ không ngừng sủi bọt ùng ục, như thể nước đang sôi.

Vương Bàn Tử vừa định dùng tay thử nhiệt độ nước ao nhỏ, thì bị hai người ngăn lại.

Chu Du dùng Phá Vọng Chi Nhãn quan sát kỹ lưỡng, ao nhỏ không có gì bất thường, bên trong cũng không có độc tố hay thứ gì bẩn thỉu.

Ba người lại kiểm tra mấy khối đá lớn đó, vẫn không có bất kỳ biến cố nào.

Đột nhiên, cửa sổ của các kiến trúc xung quanh bất ngờ mở ra, bên trong phát ra một tiếng kim loại va chạm.

Kèm theo âm thanh đó, bên trong cửa sổ nhanh chóng bay ra một loạt cầu lửa lớn bằng nắm tay, bay về phía ba người.

Chu Du giơ tay, nhẹ nhàng vẫy về phía cầu lửa, mấy luồng cương phong lao về phía cầu lửa.

Tưởng rằng có thể dập tắt đám cầu lửa, ai ngờ, sau cương phong, đám cầu lửa chỉ hơi tối đi một chút, tiếp tục bay về phía ba người.

Điều này khiến Chu Du ít nhiều cũng có chút bất ngờ, mơ hồ cảm thấy, những cầu lửa nhỏ này không đơn giản.

Hồ Ba Nhất vội vàng hét: "Tránh ra, trên vàng dưới đen giữa trắng, Vô Minh Nghiệp Hỏa!" Ngay lập tức, ba người vội vàng né tránh, tránh khỏi những cầu lửa đang bay.

Cầu lửa bay sát người họ, rơi xuống đất, đột nhiên nổ tung.

Kèm theo một tiếng động lớn, lực xung kích của vụ nổ khiến ba người ngay lập tức đều mặt mũi lấm lem.

Vương Bàn Tử là người xui xẻo nhất, lực xung kích của vụ nổ hất thẳng anh ta bay lên, đầu cắm thẳng vào trong ao nhỏ.

Một lúc sau, anh ta mới mình đầy nước bò ra khỏi ao. "Vô Minh Nghiệp Hỏa?" Vương Bàn Tử rũ rũ nước trên người, thấy quần áo đều ướt sũng, liền cởi áo khoác ngoài ra: "Vô Minh Nghiệp Hỏa lại xuất hiện ở đây?" Vô Minh Nghiệp Hỏa vốn là một thuật ngữ Phật giáo, chỉ lửa A Tu La tràn ngập trong địa ngục, người phàm nhìn thấy, sẽ từ đáy lòng sản sinh ra sự tức giận không thể kìm chế, tương tàn tương sát lẫn nhau.

May mắn là ba người sớm đã dùng Kỳ Lân Kiệt, lại ở trong rừng đào ăn tiên đào, cho nên mới không bị Vô Minh Nghiệp Hỏa làm phiền. "Tôi may mắn, nếu là người thường thì Vô Minh Nghiệp Hỏa đã thiêu chết tám lần rồi." Chu Du vận dụng Phá Vọng Chi Nhãn, cẩn thận quan sát bên trong mấy kiến trúc đó.

Chương 278

Chỉ thấy bên trong mấy kiến trúc đó đầy rẫy các loại cấm chế lớn nhỏ, bên trong giấu đầy cơ quan bằng đồng, trên tế đàn kiến trúc chính, đặt một ngọn đèn dầu.

Chu Du thầm nghĩ trong lòng, xem ra, ngọn đèn dầu đó chính là trận nhãn của Vô Minh Nghiệp Hỏa.

Ngay lập tức, anh ta nhẹ nhàng nhảy qua, cẩn thận đi vào bên trong kiến trúc chính, lấy ngọn đèn dầu xuống.

Sau khi ngọn đèn dầu được lấy xuống, bên trong đột nhiên bắn ra một ngọn lửa nhỏ.

Chu Du nhìn kỹ, hóa ra, đó là Vô Minh Nghiệp Chủng.

Lúc này, các kiến trúc xung quanh truyền đến tiếng lộn xộn, các cơ quan bên trong bắt đầu ngừng vận chuyển.

Chu Du cầm ngọn đèn dầu đi đến bên cạnh ao, lúc này, nhìn thấy dưới đáy ao, có một cái rãnh lõm xuống, hình dáng gần như giống hệt ngọn đèn dầu.

Nhìn cái rãnh lõm đó, Chu Du sải bước đi vào trong ao.

Khi Chu Du đặt ngọn đèn dầu vào trong cái rãnh lõm đó, nước lưu huỳnh trong ao bắt đầu dâng lên nhanh chóng, trong chốc lát đã tràn ra khỏi ao.

Không lâu sau, ngọn lửa nhỏ trong đèn dầu bắt đầu cháy bùng lên, nước lưu huỳnh cũng bắt đầu bốc cháy dữ dội.

Ba người đợi một lúc lâu, lưu huỳnh trong nước, và Vô Minh Nghiệp Hỏa trong đèn dầu dần dần hòa vào nhau, cuối cùng cháy hết.

Đợi lửa trên ao hoàn toàn tắt, nước vốn tràn lan khắp nơi ngay lập tức rút xuống.

Sau đó, một góc dưới đáy ao đột nhiên sụp đổ, bên trong lộ ra một cái hang lớn đen ngòm.

Chu Du đứng ở cửa hang, nhìn thấy bên trong hang đen lộ ra một hàng cầu thang bằng gạch xanh.

Sau khi hang đen xuất hiện, trên vách đá đỉnh thần sơn, đột nhiên xuất hiện ánh sáng chói lọi.

Ba người Chu Du đều ngẩng đầu nhìn lên, vẫn đợi ánh sáng lan tỏa khắp nơi, xuất hiện cảnh tượng kỳ lạ.

Ánh mắt Chu Du lướt qua đỉnh một hang núi khổng lồ, thấy ánh sáng dần ngưng tụ thành chín tinh tú, xoay quanh một thiên thể màu đỏ sẫm, như mặt trời và mặt trăng cùng chiếu sáng.

Chín tinh thần hướng về chín phương vị, Chu Du đang suy nghĩ, chỉ nghe thấy Hồ Ba Nhất lẩm bẩm: "Ở giữa là Thái Vi Hằng, chín tinh tú đại diện cho Kim Tinh, Mộc Tinh, Thủy Tinh, Hỏa Tinh, Thổ Tinh, La Hầu Tinh, Kế Đô Tinh, Tử Khí Tinh, Nguyệt Bột Tinh, tổng cộng chín tinh thần." "Nam Đẩu chú sinh, Bắc Đẩu chú tử.

Chín tinh thần tạo thành Bắc Đẩu Cửu Thần.

Tục ngữ nói 'thượng triều Kim Khuyết, hạ phúc Côn Luân, khứ uế trừ phân, hà tai bất diệt'." Vương Bàn Tử nhìn hồi lâu, cũng không hiểu gì.

Anh ta nói với Hồ Ba Nhất: "Lão Hồ, giảng giải xem rốt cuộc là chuyện gì?" Hồ Ba Nhất lúc này mới giật mình, nói: "Lão Chu, Bàn Tử, ngọn thần sơn này, có lịch sử rất lớn." "Lịch sử?" Vương Bàn Tử tò mò hỏi. "Năm 134 TCN, năm Nguyên Quang nguyên niên, vào một năm, các nhà thiên văn học của Thiên Triều nhà Hán và Hy Lạp cổ

đại, đều ghi nhận Cự Thối Lăng Nhật, bầu trời vì thế mà u ám mấy ngày." "Tư Trị Thông Giám từng ghi lại, sau Cự Thối Lăng Nhật, lúc đó Hán Vũ Đế điều động Phi Tướng quân Lý Quảng và Đại tướng Trình Bất Thức đến biên giới, chuẩn bị bắt đầu công lược Tây Vực, cuối năm, Lưu Triệt tiếp nhận kiến nghị 'bãi truất bách gia, độc tôn nho thuật' của Đổng Trọng Thư." "Nhưng, tôi đọc trong một cuốn cổ tịch có ghi chú, vào năm đó, quận Tượng ở phía Nam đột nhiên xuất hiện dị tượng, Hán Vũ Đế Lưu Triệt phái các thuật sĩ hoàng gia thân cận, người của Mặc gia và các nhân sĩ có thần thông của tam giáo cửu lưu đi điều tra quận Tượng." "Kết quả điều tra là một dãy núi rơi xuống từ trên trời, những kỳ nhân dị sĩ lúc đó, sau khi toàn bộ lên đến dãy núi đó, dãy núi đột nhiên sụp đổ, trời sập đất lún.

Những kỳ nhân dị sĩ đó mười phần chết đến chín, gây ra đại họa." "Sau khi những kỳ nhân dị sĩ có thần thông đều chết, Hán Vũ Đế mới bắt đầu công lược Tây Vực, và áp dụng kiến nghị độc tôn Nho thuật." "Đồng thời, cũng trong một thời gian, vương quốc Massagetae ở phương Tây sáp nhập vào Đế chế La Mã, hai anh em quan bảo dân Gracchus của Đế chế La Mã, đã thực hiện chính sách tàn sát lớn đối với vương quốc Massagetae, dẫn đến lịch sử phương Tây bị đứt đoạn.

Cùng năm, vương triều Sunga của Ấn Độ cũng chính thức tuyên bố diệt vong." "Nhiều chuyện như vậy, xảy ra trong cùng một năm.

Vị trí chín tinh tú trên đỉnh đầu chúng ta, theo lịch pháp, chính là năm 134 TCN." "Vương quốc Massagetae, vương triều Sunga của Ấn Độ, nghe nói trong hai quốc gia đó, có pháp sư và các loại ma quỷ quái thú.

Lúc đó trong nội bộ Thiên Triều cũng có các loại kỳ nhân dị sĩ, khôi mị yêu thú.

Nhưng một năm sau, phần lớn đều mất tích." nan giải." Chu Du lên tiếng nói: "Vừa nãy ghi chép rất nhiều, ý là ngọn núi thần dưới chân chúng ta, chính là dãy núi năm xưa từ trên trời rơi xuống sao?" Hồ Ba Nhất gật đầu, rồi lại lắc đầu, cười khổ nói: "Tôi cảm thấy tám, chín phần là vậy.

Nhưng tôi lại không dám xác định." Vương Bàn Tử tiếp lời: "Dãy núi từ trên trời rơi xuống kia, lại nằm ở Tượng Quận.

Lý Lâu Lan Cổ Thành, địa chỉ cũng không đúng a!" "Ngọn núi thần rốt cuộc có bao nhiêu chuyện, đều là con người gây ra sao?" Chu Du đột nhiên nhớ lại nội dung bức bích họa vừa xem, lẩm bẩm nói: "Trong bích họa không phải có hiển thị một ngọn núi lơ lửng trên không sao?" "Có khả năng, ngọn núi kia đã bị người ta di dời đến Tượng Quận." Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử gật đầu, cảm thấy có khả năng này.

Nhưng sự thật rốt cuộc thế nào, phải xuống dưới xem xét.

Chu Du dẫn đầu bước đi, tiến về phía động huyệt dưới đáy hồ.

Động huyệt này rất kỳ lạ, bậc thang đá bên trên không biết được làm từ thứ gì, hoàn toàn không giống nham thạch.

Chu Du đi vào trong, phát hiện Phá Vọng Chi Nhãn bị hạn chế cực kỳ lớn.

Tường Thụy cũng chỉ có thể thăm dò trong phạm vi ba mét xung quanh, căn bản không nhìn rõ được gì.

Ba người tiến vào động huyệt xong, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy đỉnh động huyệt chi chít những mảnh đá vỡ, nhưng lại không rơi xuống.

Những mảnh đá vỡ được sắp xếp tạo hình như những thanh xà nhà.

Đi xuống khoảng trăm mét, xuyên qua một cánh cửa đá, ba người Chu Du nhìn thấy một căn phòng chôn tập thể với đầy rẫy thi thể khô héo ở hai bên.

Bỗng nhiên nhìn thấy những thi thể khô này, Vương Bàn Tử sợ hãi kêu lên một tiếng, nhưng những thi thể khô này gặp gió thì hóa, theo hơi thở của ba người, lần lượt biến thành tro bụi.

Thấy không có gì bất thường, ba người Chu Du tiếp tục đi về phía trước.

Lúc này, phía trước lại xuất hiện một cánh cửa đá.

Hồ Ba Nhất tiến lên, dùng sức đẩy cánh cửa đá, nhưng cánh cửa đá này không hề nhúc nhích.

Với thể chất của Hồ Ba Nhất hiện tại đã vượt xa người thường, một cánh cửa đá nhỏ bé không lý nào lại không đẩy được.

Hồ Ba Nhất lại tăng thêm sức lực, Vương Bàn Tử bên cạnh cũng vội vàng giúp đỡ.

Chương 279

Cánh cửa đá hơi lỏng ra một chút, đáng tiếc vừa buông tay thì lại trở về vị trí cũ.

Chu Du tiến lên, dùng vai hết sức đỉnh một cái, ba người hợp lực, cánh cửa đá mới từ từ mở ra.

Ngay lập tức, phía sau cánh cửa như có thứ gì đó rơi xuống, ba người cảm giác xúc cảm chợt nhẹ.

Cảnh tượng phía sau cánh cửa, lập tức hiện ra trong mắt ba người.

Chỉ thấy bên trong, là một điện đường hoàn chỉnh.

Không, bây giờ chỉ còn lại những tàn tích đổ nát.

Đỉnh điện đường, cũng dùng dạ minh châu khảm lên, vị trí sắp xếp giống hệt vị trí chín ngôi sao vừa nhìn thấy trên đỉnh núi thần.

Toàn bộ điện đường, ngoại trừ vách tường và phần mái còn nguyên vẹn, những nơi khác hầu như đều đã trở thành phế tích.

Chính giữa, có một pho tượng đá, nhưng bây giờ cũng đã thành một đống gạch ngói vụn.

Nhìn thấy, nó đã phong hóa cực kỳ nghiêm trọng, từ hình dáng của tượng đá, chỉ có thể mơ hồ nhìn ra dáng vẻ một người đang ngồi khoanh chân.

Ba người Chu Du lấy pho tượng đá làm trung tâm, thăm dò xung quanh một vòng, cũng không phát hiện nguy hiểm.

Ánh mắt Chu Du chăm chú, nhìn chằm chằm vào đống phế tích này, như có điều suy nghĩ.

Bên trong rừng đào có tượng gỗ, bên trong này lại xuất hiện tượng

đá.

Mặc dù tượng đá đã tàn phá, nhưng nhìn trông giống với nhân vật trên tượng gỗ.

Người này, rốt cuộc là ai đây?

Môi trường bên trong quá đỗi âm u, ba người tiếp tục đi về phía trước.

Xuyên qua điện đường này, trên mặt đất xuất hiện một cái hố lớn.

Cái hố lớn này không thẳng đứng mà có một độ dốc nhất định.

Bên trong cái hố lớn xuất hiện một lối đi cao nửa người, sâu không thấy đáy, căn bản không biết dẫn đến đâu.

Lúc này, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử đồng thời nói: "Trời đất ơi, balo còn nặng hơn cả tôi?" Chu Du bò xuống đất, cẩn thận sờ lên mặt đất.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, trên mặt đất, toàn bộ đều là từ thạch.

Lực hút của những từ thạch này rất lớn, may mắn là ba người đều có thể chất cường hóa, nếu không đã sớm nằm bẹp dưới đất rồi.

Chu Du lấy tất cả vật kim loại trong balo ra, bất kể là vật kim loại gì, chỉ cần đặt xuống đất, thì rất khó nhặt lên lại.

Khó có thể tin được, toàn bộ phía dưới ngọn núi thần này, đều là từ thạch.

Vương Bàn Tử kinh ngạc nói: "Bàn gia tôi hiểu rồi, ngọn núi thần này, thật sự là làm từ quặng sắt từ." Mò mẫm hồi lâu, Chu Du mới từ dưới đất bò lên, mở miệng nói: "Không phải quặng sắt từ, mà là vẫn từ thạch, thật sự từ trên trời rơi xuống." "Lão Chu, vậy cái vẫn từ thạch này, rốt cuộc lớn đến mức nào?" "Lớn đến mức nào ư?" Chu

Du cười cười: "Cả ngọn núi này, đều là vẫn từ thạch!" Ba người thu dọn một chút, đặt những vật phẩm kim loại không quan trọng vào đó, Chu Du thần thái tự nhiên, là người đầu tiên nhảy xuống.

Tuy nhiên, khi ba người nhảy xuống xong, những khối vẫn từ thạch tản mát xung quanh lại bắt đầu biến hóa, mặt đất vốn không bằng phẳng dưới chân, trở nên trơn tru vô cùng.

Hai bên lối đi, cũng như những cây nến bị chảy ra, được mài nhẵn các góc cạnh.

Chu Du dùng tay chống vào vách tường phía trước, lối đi bắt đầu biến hóa cực nhanh, nơi vốn hẹp hòi phía trước, bắt đầu lùi sang hai bên, lộ ra lối đi đủ rộng cho người qua lại. "Lão Chu, anh đúng là thần tiên sống mà!

Thật quá thần kỳ!" Vương Bàn Tử chân thành tán thán: "Cửu Châu đại địa tùy tâm động, sơn hà hồ hải tùy ý hành, rõ ràng là thủ đoạn của thần tiên a!" Chu Du cười khẩy một tiếng: "Đâu có thần kỳ đến vậy, chỉ là vận dụng linh lực để thay đổi trạng thái của vẫn từ thạch mà thôi." Theo bước chân của ba người, lối đi phía trước cũng không ngừng hình thành, dường như toàn bộ mặt đất đều đang nhường đường cho họ.

Lối đi mà Chu Du mở ra xoắn ốc đi xuống.

Chẳng mấy chốc, xung quanh xuất hiện biến hóa, vẫn thiết thạch dần dần trở nên cứng rắn, việc sử dụng linh lực để mở đường bắt đầu trở nên vô cùng khó khăn.

Khi Chu Du thôi phát linh lực, việc mở đường càng trở nên khó khăn hơn, thì ngay lúc đó, khối vẫn từ thạch cuối cùng chắn trước mặt bỗng nhiên lặng lẽ biến mất, phía trước xuất hiện một cái lỗ lớn.

Dưới đáy cái lỗ lớn, là một hồ nước khô cạn.

Giữa hồ nước, là một hòn đảo nhỏ.

Không gian ngầm này rất lớn, Chu Du phóng tầm mắt nhìn ra xa, trên hòn đảo nhỏ có một cỗ quan quách màu đen.

Nơi giao tiếp giữa hòn đảo và mặt đất, phủ đầy một lớp thực vật dày đặc, đỉnh của những thực vật này nở đầy hoa sen màu đen, đan xen vào nhau, bao quanh toàn bộ hòn đảo nhỏ.

Bên ngoài hồ nước khô cạn, thì lặng lẽ đứng sừng sững một tấm bia đá màu đen.

Trên tấm bia đá màu đen, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử nhìn những chữ được khắc lớn, cả hai đều nói không nhận ra.

Chỉ khi Chu Du nhìn thấy mấy chữ xong, sắc mặt liền trở nên khó coi.

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử thấy sắc mặt Chu Du không tốt, liền mở miệng hỏi: "Lão Chu, trên đó viết gì vậy?" Chưa kịp nói xong, Chu Du đã lên tiếng tiếp lời: "Đại quỷ trấn áp bất thế yêu vật, phàm nhân vô quan giả tốc tốc thoái khứ." Vương Bàn Tử vốn đang nhìn cỗ quan quách màu đen, bị câu nói này làm kinh hãi đến mức câm nín.

Sau một lúc im lặng, Hồ Ba Nhất nhìn Chu Du, nói: "Chẳng lẽ bên trong quan quách là quỷ vật?" Chu Du từ từ dùng linh lực thăm dò.

Kể từ khi rời khỏi Lâu Lan Cổ Thành, và nhìn thấy con rồng gầm gừ chống đỡ tấm bia không chữ kia.

Chương 280

Hiện tại Chu Du nhìn bia đá, theo thói quen dùng linh lực thăm dò trước.

Không ngờ, linh lực vừa phủ lên, chữ trên đó lập tức biến hóa, biến thành một bài thơ được viết bằng Đại Triện Thư: Vũ long vũ hổ hóa cốt vũ, đãng đãng du hồn trấn áp tề.

Bàn thần sơn tiêu tai lộc, thùy liêu thiên đạo cánh bất dữ.

Hư kinh quái dị trục sơn thần, long đào tiên lâm thu thần khí.

Chu Du đọc đi đọc lại mấy lần trong miệng, đột nhiên hiểu ra ý nghĩa của bài thơ này.

Hóa ra, những phỏng đoán của Hồ Ba Nhất về lịch sử lúc nãy, cơ bản đều là thật. "Vũ long vũ hổ hóa cốt vũ", ý nghĩa trên đó đã rõ ràng.

Mưa sao băng, thời cổ đại còn được gọi là mưa hóa cốt.

Khi một ngọn núi từ trên trời rơi xuống, chắc chắn sẽ đi kèm với một trận mưa sao băng cực lớn. "Vũ long vũ hổ", thì khi ngọn núi vẫn từ thạch đó rơi xuống, trên bầu trời nó tựa như một con hỏa long, dù sao thì nó cũng che khuất mặt trời, tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy.

Cho nên bài thơ mở đầu bằng "Vũ long vũ hổ hóa cốt vũ". "Đãng đãng du hồn trấn áp tề", thì từ một mặt chứng minh phỏng đoán của Hồ Ba Nhất, lúc đó Kinh Vũ Đế chắc chắn đã phái người đến xem xét, sau đó những người này khi lên ngọn núi vẫn từ thạch đó, đã gặp phải nguy hiểm cực lớn, những người đó đều biến thành du hồn.

Nhưng sau đó, có người phát hiện, ngọn núi vẫn từ thạch này, cũng là một ngọn núi thần, dường như có hiệu quả thần kỳ.

Cho nên có một đại năng giả đã di dời nó, trấn áp một thứ gì đó không thể đối phó.

Nhưng không ngờ, thứ không thể đối phó đó, lại hợp với thiên đạo.

Để tăng hiệu quả trấn áp, những người đó đã đưa sơn thần đến hiệp đồng trông giữ, và trên núi thần đã trồng Rừng Tiên Đào Rồng, để hấp thụ lực thiên đạo do thứ đó dẫn dụ.

Sau khi hiểu rõ, Chu Du đang chuẩn bị mở miệng, thì bài thơ đó đột nhiên biến mất, từ bia đá truyền ra một luồng khí thế khủng bố, khiến ba người lập tức dựng tóc gáy, suýt chút nữa mất kiểm soát cảm xúc! "Lão Hồ, Bàn Tử, mau lùi lại!" Chu Du hét lên một tiếng, nhưng chưa kịp dứt lời, tiếng cơ quan vận hành đã vang lên phía dưới hồ nước khô cạn này.

Ngay sau đó, những đóa sen đen bám trên hòn đảo giữa hồ, lần lượt như những bông bồ công anh rơi xuống, từ trên đáy hồ khô cạn, xuất hiện mấy vết nứt.

Chu Du mỗi tay một người, kéo Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử, nép vào cái động vừa đào ra.

Nhanh như chớp, hai người căn bản không kịp phản ứng.

Chưa kịp lùi vài bước, từ phía sau truyền đến những âm thanh xé gió liên tục không ngừng.

Đồng thời, mặt đất cũng truyền đến tiếng cơ quan vận hành nhỏ li ti. "Mẹ kiếp, bên dưới có cái quái gì vậy!" Hồ Ba Nhất kinh ngạc thốt lên một câu chửi thề.

Tiếng xé gió truyền đến như một trận mưa tên, nhưng những mũi tên đó, căn bản không phải đồ bình thường.

Mỗi mũi tên đều bao quanh bởi hắc khí, bay lượn không ngừng.

May mắn là ba người Chu Du đủ may mắn, vội vàng nằm rạp xuống đất, không bị những mũi tên này bắn trúng.

Những mũi tên đó bắn trúng vách đá xung quanh, vách đá lập tức như bùn nát rơi xuống, hắc khí bay lượn bám vào vách đá, không ngừng ăn mòn đá.

Cảnh tượng này khiến ba người đều có chút kinh hồn bạt vía.

Cung nỏ thông thường, ba người ai cũng không sợ.

Nhưng hắc khí bám trên đó, vừa nhìn đã biết không phải thứ lành.

Hồ Ba Nhất thở dài nói: "Thật sự mẹ kiếp kích thích, nếu không phải lão Chu phản ứng kịp thời, không chừng bây giờ chúng ta đã tụ hội dưới âm phủ rồi." "Không đến mức đó," Chu Du cẩn thận quan sát, phát hiện những mũi tên còn sót lại trên vách đá xung quanh, xếp thành sáu hàng ngay ngắn.

Cơ quan trong vết nứt không ngừng vận hành, vận chuyển một đợt mũi tên mới lên. "Cơ quan có thể nạp tên nhiều lần, hiệu suất sử dụng cao hơn nhiều so với những cơ quan dùng một lần." Hồ Ba Nhất nghiêm túc nói.

Chu Du quan sát một hồi rồi nói: "Khi những đóa sen đen rơi xuống, chứng tỏ cơ quan này đã được kích hoạt.

Tôi cảm thấy, hắc khí bao quanh, là hắc khí do những đóa sen đen phát ra.

Nếu không dự đoán sai, một lát nữa những đóa sen đen sẽ mọc lại." Vừa nói, ba người nhìn thấy, những đóa sen đen bao quanh hòn đảo giữa hồ, như Chu Du đã đoán, từ từ nảy mầm trở lại, nở ra từng đóa sen đen.

Chu Du nghĩ, bổ sung: "Bây giờ có hai phương án, một là phá hủy những đóa sen đen, để những mũi tên bắn ra không còn bao quanh hắc

khí nữa, bằng vào thân thủ của tôi, tránh né không thành vấn đề." "Phương án thứ hai, tìm cách phá hủy cơ quan lặp lại này, như vậy mũi tên sẽ không bắn ra, sẽ an toàn hơn nhiều." Hồ Ba Nhất nói: "Tôi thấy phương án thứ hai tốt hơn.

Dù sao thì, hắc khí là cái quái gì, tôi cũng không biết." "Vậy bắt đầu thôi." Chu Du nói xong, từ từ bò đến phía trước vết nứt, cẩn thận quan sát một hồi, tìm thấy vị trí cơ quan.

Lợi dụng lúc mũi tên chưa được nạp xong, dùng lực từng quyền từng quyền đập xuống, đập ra một cái hố nhỏ sâu khoảng nửa mét trên mặt đất.

Vì vừa rồi đã đặt tất cả đồ kim loại vào điện đường kia, nên chỉ có thể dựa vào sức người để đào.

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử vội vàng hỗ trợ đào đất phù sa, Chu Du thò tay sờ soạng, kéo ra một sợi xích đồng dày bằng cánh tay.

Sợi xích đồng này đã bị rỉ sét thành màu xanh lục sẫm, Chu Du dựa vào khả năng bách độc bất xâm, rũ sạch một đống gỉ đồng xuống đất.

Chương 281

Nhìn Chu Du kéo ra sợi xích đồng, hai người cũng không biết, sợi xích đồng này nối với cái gì phía sau.

Nhưng thấy Chu Du kéo ra khoảng hai, ba mét thì không kéo nổi nữa, Hồ Ba Nhất vội vàng gọi Vương Bàn Tử: "Mau giúp một tay, lão Chu đang kéo sợi xích đồng gì vậy?" Chu Du vừa dùng sức, vừa nói: "Nếu tôi không nhầm thì đây là kỹ thuật cơ quan thời Tây Kinh, tên là Vạn Nỗ Thuật.

Phía dưới mỗi cơ quan Vạn Nỗ đều có một phòng cơ quan, chỉ cần vào phòng cơ quan đó, phá hủy cơ quan, thì nỏ tiễn sẽ không bắn ra nữa." Sợi xích đồng nối vào một cánh cửa, Chu Du ra hiệu ba người cùng dùng sức, không kéo thẳng mà kéo chéo về bên phải.

Ba người hợp lực, theo một trận tiếng ma sát ken két, cửa đá từ từ nhích từng chút một.

Nhưng bên trong không phải là mật thất như Chu Du đã đoán, mà là một bộ phận cơ quan chủ thể có cấu trúc phức tạp.

Chu Du ngẩng đầu nhìn lên, ngây người.

Đối diện với họ, là năm hàng cung nỏ ngay ngắn, phía sau nối liền với cò bắn và những mũi nỏ sáng loáng.

May mắn là lúc này hắc khí của sen đen chưa hình thành, nên mũi nỏ chưa bắn ra.

Chu Du vội vàng vung Minh Hồng Đao, chặt đứt từng mũi nỏ một.

Thân mũi nỏ được đúc bằng đồng, nhưng sau gần ngàn năm, vẫn còn sáng loáng.

Phía sau cơ quan, bên trong vẫn đang vận hành cơ quan, tất cả các

linh kiện đều được làm bằng đồng.

Những bánh răng nối vào từng trục, điều khiển những sợi xích đồng khác nhau.

Mỗi sợi xích đều nối vào một vị trí khác nhau, dường như để cung cấp động lực cho nỏ tiễn hoặc truyền tín hiệu.

Vì không còn bị mặt đất ngăn cách, tiếng cơ quan bên trong vận hành liên thành một mảng, có thể hình dung được số lượng nỏ tiễn được trữ bên trong. "Nhiều nỏ tiễn đến vậy sao?" Vương Bàn Tử nói: "Lão Hồ quyết định đúng rồi.

Vạn nhất chúng ta chỉ phá hủy sen đen mà không phá giải cơ quan này.

Ước chừng chỉ riêng số nỏ tiễn bắn ra từ bên trong cũng có thể làm chúng ta chết mệt." Chu Du thôi phát linh lực, dùng Điểu Độ Thuật từ từ bay vào trong.

Thấy có một sợi xích đồng rất thô, nối về phía hòn đảo giữa hồ.

Chu Du có ý, nếu trực tiếp dùng Minh Hồng Đao chặt đứt sợi xích đồng này, có thể cơ quan sẽ bị phá hủy.

Nhưng vừa giơ Minh Hồng Đao lên, Tường Thụy bắt đầu điên cuồng cảnh báo!

Không được, bên trong cơ quan, chắc chắn có thủ đoạn chế ước.

Hồ Ba Nhất thấy Chu Du giơ Minh Hồng Đao lên rồi lại hạ xuống, liền hỏi: "Lão Chu, có chuyện gì vậy?" Chu Du lắc đầu: "Bên trong cơ quan lại có cơ quan, ước chừng là để ngăn chặn ai đó phá hủy sợi xích đồng này.

Chúng ta không thể phá mạnh, chỉ có thể từ từ tháo dỡ." Nghe vậy, hai người đều hiểu ra.

Ngay lập tức, ba người trước tiên từ từ gỡ những mũi tên đang ở cửa bắn xuống, Chu Du ra hiệu hai người chú ý động tác: "Khi gỡ, tuyệt đối phải cẩn thận.

Nhất định phải ấn chặt cơ quan phía sau, tuyệt đối đừng kích hoạt cơ quan." "Chúng ta phải nhanh lên một chút, vạn nhất sen đen lại rơi xuống, lúc đó thật sự phiền phức." Sau khi tháo gỡ xong, Chu Du dùng Minh Hồng Đao chặt đứt khung giá đỡ mũi tên.

Có lẽ để điều khiển bộ cơ quan khổng lồ này, các linh kiện bên trong đều rất lớn.

Chu Du bước vào, giẫm lên các bánh răng, phát ra tiếng kẽo kẹt ken két, khiến Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử nơm nớp lo sợ, sợ bị đè hỏng.

Nhưng khi hai người cũng giẫm lên, lại phát hiện những bánh răng đồng này rất chắc chắn, đủ sức chịu đựng trọng lượng của ba người.

Cơ quan trông không phức tạp, và khoảng cách giữa các bánh răng cũng không nhỏ như tưởng tượng.

Ba người như những người tí hon, bò vào bên trong một chiếc đồng hồ báo thức cơ khí, bám vào trục đồng, chân đạp lên bánh răng đồng, mượn lực tiến về phía trước.

Chu Du nhìn thấy, sợi xích đồng bên trong chủ yếu có tác dụng liên kết, một phần chuyển động theo cơ quan vận hành, phần còn lại thì vận chuyển một lượng lớn mũi tên.

Tất cả các bộ phận cơ quan xung quanh đều được đúc bằng đồng, nhưng kỳ lạ là, không giống như sợi xích đồng bên ngoài, chúng không bị gỉ sét, mà ngược lại rất trơn bóng, nhìn như mới.

Ba người không dám dừng lại lâu, tay chân cùng lúc, bò qua giữa các linh kiện.

Không lâu sau, nhìn thấy vị trí mấu chốt của cơ quan này.

Nơi này, khác hẳn với những cơ quan vừa rồi.

Ở đây hoàn toàn không có các linh kiện như bánh răng, trục, chỉ còn lại từng khối vuông bằng đồng, từ bên trong thò ra từng sợi xích đồng nhỏ, nối liền với các cơ quan khác.

Chu Du lợi dụng Tường Thụy, cảm nhận được.

Nơi này là trung tâm điều khiển của bộ cơ quan khổng lồ, nếu phá hủy ở đây, thì tất cả cơ quan phía dưới hồ nước khô cạn sẽ hoàn toàn tan rã. "Lão Chu, bò chậm một chút không được sao?

Ít nhất cũng phải chăm sóc cảm nhận của Bàn gia tôi chứ." Vương Bàn Tử thở hổn hển, lau mồ hôi trên trán rồi nói: "Từ khi hai người vào bên trong núi thần, cứ hối hả chạy về phía trước, tôi thật sự không còn bao nhiêu sức lực nữa." "Nếu không nhanh lên, không phá hủy chỗ này, không chừng chúng ta đều không ra ngoài được nữa." Hồ Ba Nhất ít khi lớn tiếng như vậy nói: "Bàn Tử, bây giờ cậu không nhận ra sao?

Khi chúng ta xuống mộ, tuy có gặp Hồng Mao Tống Tử và những thứ đó, nhưng lần này vào, cái nào trong số đó chúng ta hai người có thể đối phó được?" "Nhìn xem, sau khi vào Cửa Vàng, hai người chúng ta lập tức trúng ảo thuật.

Lên ngọn núi thần đó, rừng đào đó, trúng trận pháp linh lực Âm Dương Ngũ Hành.

Nếu không phải lão Chu, hai người chúng ta đã chết tám lần rồi." "Vị trí chín ngôi sao trên đỉnh núi, cậu nghĩ đơn thuần chỉ để sắp xếp cho đẹp mắt thôi sao?" "Cái người bên trong quan quách màu đen kia, tạo ra trận thế lớn như vậy, không chỉ đơn thuần để chống trộm mộ đâu, lão Chu và tôi đều hiểu rõ, núi thần là để trấn áp thứ bên dưới,

cậu vẫn chưa tỉnh táo sao?" "Cậu nghĩ chỉ có lão Chu mới biết dùng tay phá đường sao, chữ trên tấm bia đá màu đen là dành cho những người như lão Chu xem đó.

Chương 282

Còn với tôi, ảo thuật phía sau Cửa Vàng, trận pháp giam giữ trong rừng đào!" Vương Bàn Tử chưa từng thấy Hồ Ba Nhất nổi giận lớn như vậy, lẩm bẩm nhỏ giọng: "Tôi không cảm thấy mệt nữa, nghỉ một lát nhé?" Hồ Ba Nhất còn định nói thêm mấy câu, Chu Du vội vàng ngăn lại. "Trước tiên bình tĩnh đã, Bàn Tử cũng đúng, bây giờ đúng là không phải lúc nghỉ ngơi," Chu Du nói: "Mau chóng phá hủy chỗ này đi, nếu sen đen lại rơi xuống, hắc khí sẽ xuất hiện.

Hắc khí đó có nguy hiểm cực lớn, bây giờ chúng ta ai cũng không biết, rốt cuộc nó là thứ gì." Ba người xuyên qua bánh răng trục đồng, đứng trước những khối đồng vuông đó.

Những khối đồng vuông này, bất kể chi tiết tổng thể, đều được xử lý cực kỳ hoàn mỹ.

Khối đồng vuông chính giữa, được điêu khắc tinh xảo một đóa sen đang nở, những đường vân và các nhánh nhỏ đều rõ ràng, nếu không phải màu sắc không đúng, thì hệt như thật.

Khối đồng vuông chính giữa đó, chính là trung tâm điều khiển của cơ quan.

Bông sen đồng và khối đồng vuông nối liền với nhau, và trên bông sen đồng mơ hồ có một lớp hắc khí.

Nhìn mấy lần, Chu Du quay đầu nói: "Lão Hồ, lấy ra một ít nước." "Được thôi." Hồ Ba Nhất từ balo lấy ra bình nước nhựa, đưa cho Chu Du.

Chu Du nhận lấy, từ từ đổ nước lên bông sen đồng, những giọt nước rơi trên bông sen đồng, lập tức bốc hơi thành sương mù, lớp hắc khí mơ hồ hiện hữu trên đó, cũng theo hơi nước từ từ biến mất.

Không lâu sau, hắc khí trên đó rút đi, Chu Du nhẹ nhàng nhấc bông sen đồng xuống, để lộ cơ quan bên trong khối đồng vuông.

Bông sen đồng là đặc ruột, và hình dáng kỳ dị, cầm lên đặt xuống đều có chút bất tiện.

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử vội vàng tiến lên, giúp Chu Du đỡ bông sen đồng đặt xuống đất.

Vương Bàn Tử đùa cợt nói: "Lão Chu, đừng ghét bỏ hai bọn tôi.

Vốn dĩ những việc này tôi đều có thể làm, nhưng không phải Bàn gia tôi nhát gan, không dám là người đầu tiên lên đó." Lời của Vương Bàn Tử chỉ nói được một nửa, đột nhiên bị Chu Du đá bay một cước, văng ra xa mấy mét!

Ngay sau đó, Hồ Ba Nhất cũng bị Chu Du đá sang một bên, bông sen đồng nặng nề rơi xuống đất. "Lão Chu làm gì..." "Bên trong có thứ gì đó!" Chưa đợi hai người nói xong, một luồng ánh sáng xanh kỳ lạ từ bên trong khối đồng vuông bắn ra.

Chu Du nghiêng người né tránh, may mắn Minh Hồng Đao luôn ở trong tay, lùi một bước, phản thân đỡ.

Tiếng "bình" một cái, Minh Hồng Đao không ngừng chấn động, Chu Du cũng lùi lại một bước, hiển nhiên, thứ đó có lực rất mạnh.

Ngay lập tức, ánh sáng xanh rơi xuống đất, lúc này ba người mới nhìn rõ, là một con trùng dài khoảng nửa thước!

Nhưng con trùng này giống như một con rắn, không ngừng uốn éo, thân thể và tứ chi đều dài ngoẵng, chỉ có một đầu có hai chấm đen, đại diện cho cái đầu.

Cái thứ này, giống như một con bọ que phóng đại.

Hồ Ba Nhất kinh hãi kêu lên: "Lị Trùng!" Chỉ thấy Chu Du vung

vẩy Minh Hồng Đao, như hành vân lưu thủy trôi chảy, đến nỗi con Lị Trùng như không cử động được nữa, trực tiếp lao vào lưỡi Minh Hồng Đao.

Chu Du hừ lạnh một tiếng, dùng sức chém xuống, nhưng không ngờ con Lị Trùng lại phát ra một trận tiếng rít chói tai, quấn lấy lưỡi Minh Hồng Đao!

Đao linh của Minh Hồng Đao lập tức vô cùng tức giận, lưỡi đao rung mạnh, cứng rắn cắt đứt một khúc thân thể Lị Trùng.

Lị Trùng mới phát ra một tiếng rít chói tai, né tránh Minh Hồng Đao, lao vào bên trong cơ quan.

Hồ Ba Nhất hét lên với Chu Du: "Lị Trùng lấy kim loại làm thức ăn, có thể hòa làm một với bất kỳ kim loại nào.

Điểm yếu của nó là tứ chi, chỉ cần chặt đứt tứ chi của nó, thì Lị Trùng sẽ chết!" Con Lị Trùng này nghe tiếng Hồ Ba Nhất hét, lập tức từ bên trong cơ quan đồng lao ra, bổ nhào về phía Hồ Ba Nhất!

Hồ Ba Nhất vội vàng lăn một cái sang bên, Lị Trùng lướt qua đùi, không trúng.

Chu Du lúc đó vừa kịp đến, tiện tay chém một cái, tiếng "đang" một tiếng, Lị Trùng lại bị đánh trúng.

Nhưng thân thể Lị Trùng thật sự quá cứng rắn, ngay cả lưỡi Minh Hồng Đao cũng không thể đánh bay nó.

Vương Bàn Tử sốt ruột la lớn: "Lão Chu dùng sức đi!

Nhìn kỹ mà chém, chặt đứt bốn cái chân của nó đi, tôi xem nó còn làm càn không!" "Lị Trùng quá cứng, không dễ chặt.

Không," Chu Du hai tay nắm đao: "Tôi nghiêm túc đây." "Lão Chu, đừng giữ sức nữa!" Lúc này, Lị Trùng thấy không thể đối phó Chu Du

trước, căn bản không tiến lên.

Nó phục xuống đất, liên tục gõ lên mặt đất đồng.

Ba người đều không ngờ, con Lị Trùng bé nhỏ lại có thể gõ ra âm thanh lớn như vậy trên mặt đất đồng.

Chu Du vận chuyển linh lực, nhắm vào một cái chân của Lị Trùng dùng sức chém xuống.

Không ngờ Lị Trùng không lùi không tránh, ngược lại còn lao về phía Chu Du, bốn cái chân lại theo lưỡi đao quấn lên.

Tiếng "đang", Lị Trùng rít lên thê lương một tiếng, Chu Du cứng rắn chặt đứt một cái chân của Lị Trùng.

Thứ này trông không bị thương chí mạng, bị đánh động cũng không biết bỏ chạy.

Ngược lại còn nổi giận muốn phát động tấn công lần nữa.

Chu Du không ham chiến, thân hình linh hoạt chuyển sang phải, lưỡi đao như một cây roi, quất vào thân Lị Trùng.

Ngay lập tức, lưỡi Minh Hồng Đao, lại xẹt qua một cái chân nữa của Lị Trùng.

Nhưng lần này lại không chặt đứt được.

Chương 283

Lị Trùng trong nháy mắt chui vào bên trong sợi xích đồng, trông như một con bạch tuộc, cực kỳ linh hoạt, mềm mại đến không tưởng, nhưng cũng vì vậy mà mấy lần bị sợi xích đồng quấn lấy, hiểm nguy tránh được lưỡi đao của Minh Hồng Đao.

Hồ Ba Nhất kéo Vương Bàn Tử: "Tranh thủ lão Chu đối phó Lị Trùng, tôi mau chóng phá hủy cái khối đồng vuông kia, như vậy cơ quan sẽ hỏng!" Vương Bàn Tử vội vàng đứng dậy, cùng Hồ Ba Nhất chạy đến trước khối đồng vuông.

Vì không có công cụ kim loại, hai người chỉ có thể dùng tay không phá hủy cơ quan bên trong khối đồng vuông.

Không ngờ, vừa mới phá hủy được mấy cái, Lị Trùng lại phát ra tiếng rít thê lương, không còn né tránh lưỡi đao của Minh Hồng Đao nữa, mà trực tiếp lao về phía Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử.

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử, chưa kịp phá hủy cơ quan bên trong khối đồng vuông, đành phải luống cuống tránh né Lị Trùng.

Trong lúc nguy cấp, Hồ Ba Nhất lấy sợi xích đồng vừa giật đứt ra, quăng về phía Lị Trùng.

Lị Trùng né tránh sợi xích đồng, ngón chân của nó sắp sửa đâm trúng đầu Hồ Ba Nhất!

Hồ Ba Nhất thấy không thể né tránh, nhắm mắt lại, trong lòng nghĩ, e rằng sẽ phải bỏ mạng ở đây rồi.

Đúng lúc đó, Chu Du vội vàng quăng Minh Hồng Đao ra, Minh Hồng Đao phát ra tiếng "ong" một tiếng, cứng rắn đánh bay Lị Trùng!

Lị Trùng không khó đối phó, chẳng qua thân thể cứng rắn, hành

động linh hoạt.

Nhưng trong không gian hẹp hòi này, nó khó đối phó hơn nhiều so với sơn thần và Thôi Canh.

Lúc này, Vương Bàn Tử không biết từ đâu giật ra một sợi xích đồng dài và mảnh, quăng về phía Hồ Ba Nhất. "Lão Hồ, lão Chu, có cách nào hạn chế Lị Trùng nhảy nhót lung tung không, nếu không thật sự quá khó đối phó!" Hồ Ba Nhất nhanh chóng thắt một nút thắt bằng sợi xích đồng, rồi quăng về phía Lị Trùng.

Không ngờ, Lị Trùng chủ động chui vào cái nút thắt đó, suýt chút nữa bị quấn chặt.

Nhưng sức mạnh của Lị Trùng thật sự quá lớn, chưa đợi Chu Du dùng Minh Hồng Đao chém xuống, nó cứng rắn làm đứt cái nút thắt đồng đó.

Thấy Lị Trùng không biết cách cởi nút thắt đồng, Chu Du đột nhiên có một cách.

Hét lớn với Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử: "Hai người dùng sợi xích đồng làm thành một cái lưới, tôi sẽ câu giờ!" Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất vội vàng kéo căng sợi xích đồng đó, quấn quanh các cơ quan xung quanh, chỉ mấy cái, một cái lưới đồng thô sơ đã xuất hiện. "Lão Chu, xong rồi!" Thấy Hồ Ba Nhất làm ra cái lưới đồng, Chu Du dùng đao pháp, Lị Trùng để né tránh lưỡi đao, nhảy nhót khắp nơi trong không gian hẹp hòi.

Cuối cùng không thể né tránh được nữa, đâm đầu vào cái lưới đồng đó.

Đúng như Chu Du đã đoán, sức mạnh của Lị Trùng rất lớn, sau khi đâm vào cái lưới đồng đó, nó làm đứt những sợi xích ở hai bên, khiến cái lưới đồng hoàn toàn bao bọc lấy thân thể nó.

Chân và thân thể của Lị Trùng, nhanh chóng quấn lấy sợi xích đồng, vùng vẫy dữ dội.

Nhưng càng vùng vẫy, cái lưới đồng càng quấn chặt.

Thời cơ đã đến!

Chu Du vận chuyển linh lực, Minh Hồng Đao cũng tâm ý tương thông với Chu Du, chém xuống Lị Trùng hết sức lực!

Thập Thức Chiến!

Không chỉ vậy, Lị Trùng bị chém đôi thành hai nửa, không ngừng giãy giụa trên mặt đất.

Chu Du lại vận lực, chém đứt ba cái chân còn lại của Lị Trùng xong, Lị Trùng lập tức chết lặng lẽ, hóa thành mấy đoạn kim loại.

Nhưng ngay lúc này, đột nhiên từ trong khối đồng vuông, truyền đến một trận âm thanh.

Ba người thính hậu, sắc mặt đều biến đổi.

Chu Du ngẩng đầu hướng trứ hồ tâm đảo na cá phương vị vọng khứ, chích kiến một cổ hắc sắc đích yên vụ, thuận trứ cương tài khán đích na căn thô tráng thanh đồng liên lưu liễu. "Mau, mau chóng phá hủy khối đồng vuông!" Dưới sự thúc giục của làn khói đen, mấy người chỉ trong chưa đầy nửa phút, đã đập nát cơ quan bên trong khối đồng vuông.

Sau khi khối đồng vuông bị phá hủy, làn khói đen lập tức dừng lại, rồi như dòng nước, rơi xuống trên cơ quan đồng.

Ngay lập tức, những cơ quan đồng đó bị ăn mòn đứt gãy, toàn bộ bộ cơ quan khổng lồ dưới lòng đất ầm ầm vang dội, như một trận động đất.

Ba người Chu Du vội vàng chạy ra khỏi bên trong cơ quan, vừa

nhảy ra khỏi cái hố lớn vừa đào, liền nghe thấy một tiếng nổ lớn, toàn bộ mặt hồ khô cạn lập tức sụt xuống sâu mấy mét.

Những đóa sen đen xung quanh hòn đảo giữa hồ, cũng biến mất không dấu vết.

Ba người thở phào một hơi dài, chướng ngại vật cuối cùng đã được hóa giải, còn lại, là cỗ quan quách màu đen trên hòn đảo giữa hồ phía trước.

Bước vào cỗ quan quách màu đen, Vương Bàn Tử cười hi hi: "Lâu Lan Nữ Vương thật biết hưởng thụ, nhìn xem, trên quan quách có một cái hoàng tỳ làm bằng ngọc." Cái hoàng tỳ bằng ngọc này trông ấm áp và trong suốt, trong lòng Vương Bàn Tử chỉ nghĩ thứ này nếu đặt ở bên ngoài, chắc chắn có thể bán được một cái giá rất cao.

Đi suốt dọc đường, cũng không tìm được bảo vật nào, ngay lập tức, Vương Bàn Tử lại bắt đầu không kiềm chế được tay, chưa đợi Chu Du và Hồ Ba Nhất mở miệng, đã bước tới, tiện tay lấy đi cái hoàng tỳ bằng ngọc đó.

Không ngờ, vừa mới lấy đi hoàng tỳ bằng ngọc, một làn hắc khí từ trong cỗ quan quách màu đen bốc lên, Hồ Ba Nhất tức giận hét lên: "Vương Bàn Tử, lại mẹ kiếp không kiềm chế được tay!" "Bàn gia tôi không phải vẫn đang cố gắng sao." Vương Bàn Tử nhìn làn khói đen từ trong quan quách bốc lên, sợ hãi vội vàng lùi lại mấy bước, đợi một lát, không phát hiện động tĩnh gì, mới cười tủm tỉm giao cái hoàng tỳ bằng ngọc ra: "Lần sau chú ý.

Lần sau chú ý." Lúc này, cỗ quan quách màu đen đột nhiên nhô lên, bên trong không ngừng bốc ra những khối thi thể máu me, ba người vội vàng lùi lại mấy bước, nắp quan tài bị những khối thi thể máu me đẩy lên, bên trong từ từ đứng dậy một bóng người.

Người này toàn thân trên dưới biến thành máu me, nửa bên đầu lâu

như bị gọt đi rồi lại dán lại, một con mắt không còn nhãn cầu, trống rỗng.

Một con mắt khác thì bị một lớp màng trắng che phủ, hai tai bị khuyết mất một nửa, vị trí mũi chỉ còn lại hai lỗ mũi.

Người này, chính là nhân vật trên tượng gỗ trong Rừng Tiên Đào Rồng!

Chương 284

Kệ nó là quỷ gì, chém trước rồi tính!

Chu Du vận Minh Hồng Đao, dốc sức chém.

Nhưng chưa đợi lưỡi đao tiến tới, trước người người đó liền xuất hiện một đạo thủy văn trong suốt, Minh Hồng Đao lại không thể chém xuyên qua.

Bóng người đó thở dốc mấy tiếng, thì thầm: "Vương Tất Điện Hạ phái ngươi đến cứu ta sao?" Ba người toàn thân giới bị, không ngờ, bên trong cỗ quan quách màu đen này, không phải thi thể Lâu Lan Nữ Vương, mà là một nhân vật mà không ai biết là ai.

Nghe lời của người đó, ước chừng đã nằm trong cỗ quan quách màu đen này không biết bao nhiêu năm rồi.

Người đó cười thảm một tiếng, một trận uy áp từ trên người phát ra, lập tức áp lực trên vai ba người tăng gấp bội.

Vương Bàn Tử suýt chút nữa không trụ nổi, muốn quỳ xuống. "Bây giờ đã bao nhiêu năm rồi?" Người đó thấy ba người không phản ứng, ngược lại từ phía sau lấy ra một thứ vũ khí kỳ lạ, một thanh thần binh lợi khí đặt trước mặt, lại mở miệng nói: "Ngươi cũng không biết, sau khi xuống địa phủ, Uổng Tử Thành Trấn Tướng Cốt Thi Lệ đã bị đưa xuống, kiếp sau có thể đầu thai vào một nhà tốt." Cốt Thi Lệ hắc hắc cười một tiếng, trở nên điên cuồng, thổi một hơi khí vào ba người.

Theo hơi khí của Cốt Thi Lệ thổi ra, bốn phía bay ra một luồng lốc xoáy.

Chu Du hai tay xoay vòng, vận dụng linh lực đẩy một cái, lốc xoáy

lập tức nghiêng sang một bên, trong nháy mắt, lốc xoáy tan biến.

Cốt Thi Lệ kinh ngạc nói: "Không ngờ ngươi lại có thủ đoạn như vậy." "Nếu đã vậy, sau khi xuống địa phủ, làm thủ hạ của ta đi." Chưa đợi Cốt Thi Lệ nói xong, Chu Du hừ lạnh một tiếng, nói: "Làm thủ hạ của ngươi, ngươi xứng sao?" Nói xong, Chu Du từ trên người lấy ra Trấn Hồn Kính, Phát Khâu Thiên Quan Ấn, Mạc Kim Phù, và cả hoàng tỳ bằng ngọc mà Vương Bàn Tử vừa đưa.

Đưa mấy thứ này vào tay Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử, ngầm ra hiệu cho hai người.

Từ trong lời nói của Cốt Thi Lệ vừa rồi, ba người đều đoán được Cốt Thi Lệ này, căn bản không phải là người, mà là một đại quỷ trong địa phủ.

Không, bên trong này bị trấn áp, là một Trấn Tướng trong âm phủ địa phủ!

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử lùi lại mấy bước, đặt mấy thứ đó vào tay, Hồ Ba Nhất lấy Nghịch Lân đang đeo sau lưng ra, tạm thời làm khiên chắn.

Không ngờ, Cốt Thi Lệ nhìn một cái, thở dài, nói: "Trấn Hồn Kính, Phát Khâu Thiên Quan Ấn, Mạc Kim Phù.

Ta tuy bị nhốt ở đây nhiều năm, nhưng năm đó ở địa phủ, những tiểu quỷ dưới tay, có nói cho ta biết nhân gian có mấy thứ này." "Nhưng, ngươi nghĩ, mấy thứ này có tác dụng với ta sao?" "Hoàng tỳ ấn trên người ta, chỉ là không cho ta chìm vào giấc ngủ.

Sau khi ta tỉnh dậy, thứ này đối với ta có tác dụng gì, ngươi nghĩ có tác dụng gì sao?" Cốt Thi Lệ cứ nói mấy câu lại thở dốc hai cái.

Chu Du nhìn cổ hắn, có một vết thương xuyên thủng to bằng miệng bát, có thể nhìn thấy cảnh vật từ bên này sang bên kia.

Chỉ cần có một luồng không khí nhẹ nhàng lưu chuyển, là có thể nghe thấy tiếng khò khè.

Nhìn thấy vậy, Chu Du thở dài, nói châm chọc: "Tự sát đi.

Vết thương nặng như vậy, sớm xuống địa ngục, về nhà thăm vợ con đi." Cốt Thi Lệ đứng trước cỗ quan quách màu đen, trên mặt nặn ra một biểu cảm cười gằn tương tự, nói: "Xuống thì chắc chắn phải xuống, nhưng, ta muốn mang theo ngươi xuống, để hỏi cho rõ ràng, nhiều năm như vậy, nhân gian rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Vương Bàn Tử phía sau thành khẩn nói: "Cái đó.

Cốt Thi Lệ đại nhân, những con mèo con chó nhỏ như chúng tôi, không cần mang xuống rồi chứ.

Bàn gia tôi ham ăn, vạn nhất ở dưới đó làm hỏng đồ ăn của ngài, thì thật không đáng a." "Hỏng đồ ăn?" Cốt Thi Lệ nhìn Vương Bàn Tử: "Địa ngục không cần ăn uống, ngươi có thể làm hỏng đồ ăn của ta sao?" Vương Bàn Tử lúc này trên mặt càng thêm thành khẩn: "Cốt Thi Lệ đại nhân, Bàn gia tôi bây giờ chưa ăn đủ, nếu không ngài đợi tôi ăn thêm vài năm nữa, rồi hãy đưa anh em chúng tôi xuống, ngài thấy có được không?" Nói xong, Vương Bàn Tử giơ khẩu súng trường tự động, nhắm vào Cốt Thi Lệ: "Ngài xem, cái thứ ngon lành này, gọi là đậu phộng đó." Ba ba ba!

Ba tiếng súng giòn giã vang lên!

Ở khoảng cách gần như vậy, sức xuyên thấu của súng trường tự động đủ để bắn thủng một tấm thép dày một tấc.

Cốt Thí Lệ dường như không hề cảm nhận được, cũng không hề né tránh.

Tiếng súng vừa vang lên, Chu Du nhận thấy có điều không ổn, vội vàng kéo Vương Bàn Tử ra.

Nhưng Cốt Thí Lệ trước mặt không hề nhúc nhích, một cách quỷ dị, viên đạn rõ ràng đã bắn trúng Cốt Thí Lệ, nhưng trên người Vương Bàn Tử lại xuất hiện ba lỗ máu!

May mắn là Chu Du đã kéo kịp, tránh được những chỗ hiểm yếu.

Hồ Ba Nhất vội vàng đặt Nghịch Lân lên người Vương Bàn Tử, chưa đầy nửa phút, vết thương trên người Vương Bàn Tử đã gần như lành lại.

Tuy nhiên, trong một khoảng thời gian, Cốt Thí Lệ không có ý định áp sát, thậm chí còn hơi mỉm cười với ba người.

Một lát sau, Cốt Thí Lệ mới mở miệng nói: "Ta vừa nãy đã ban thưởng cho Địa ngục Trấn Tướng của ta rồi.

Bây giờ ta nói rõ, thần thông ta tu luyện không giống người thường, khi đối địch, ta sẽ phản đòn lại công kích." "Nói cách khác, ai muốn đánh ta, giết ta, chỉ có thể chết đi, rồi gặp lại ta ở địa phủ." Ba người lúc này mới hiểu vì sao con quỷ vật này lại kiêu ngạo đến cực điểm.

Vương Bàn Tử yếu ớt nói: "Có yêu quái nào lại đấu pháp không biết xấu hổ thế này không?

Người ta là Địa ngục Trấn Tướng, chúng ta đành phải rửa sạch cổ, đi cùng ngài Cốt Thí Lệ đại nhân xuống đó vậy." "Cốt Thí Lệ đại nhân, ngài đại nhân đại lượng, ngàn vạn lần đừng chấp nhặt với tiểu nhân." Chưa đợi Vương Bàn Tử nói xong, Hồ Ba Nhất nhanh như cắt ném Phát Khâu Thiên Quan Ấn ra, trực tiếp ấn lên đỉnh đầu Cốt Thí Lệ!

Cốt Thí Lệ không để ý đến Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất, chủ yếu đề phòng Chu Du.

Không đề phòng dưới tình huống khinh suất, y bị Phát Khâu Thiên

Quan Ấn đập trúng, đầu Cốt Thí Lệ nghiêng sang một bên, còn Hồ Ba Nhất thì phun ra một ngụm máu tươi.

Nhưng Phát Khâu Thiên Quan Ấn lại bật trở về tay Hồ Ba Nhất.

"Đáng chết!" Trên mặt Cốt Thí Lệ bắt đầu có một tia tức giận, nhưng vẫn kiêng kỵ Chu Du và Minh Hồng Đao trong tay anh, chưa hành động.

Dù sao, theo Cốt Thí Lệ thấy, thọ mệnh của con người có hạn, ba người này đại hạn vừa đến, hồn phách sẽ phải qua địa phủ.

Bây giờ y vừa mới tỉnh lại, giáp trụ, vũ khí, ngay cả một con quỷ vật dùng thuận tay cũng không ở bên cạnh.

Đương nhiên, bây giờ y cũng không trực tiếp dây dưa với ba người Chu Du, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây, để trở lại âm phủ địa phủ.

Chương 285

Nhưng, Địa ngục Trấn Tướng cũng có tôn nghiêm, không thể dưới mí mắt ba phàm nhân mà xám xịt bỏ chạy.

Nếu không, tiếng tăm Địa ngục Trấn Tướng sẽ bay khắp địa phủ, e rằng lúc đó tiếng tăm Địa ngục Trấn Tướng đã mất sạch rồi.

Nghĩ vậy, Cốt Thí Lệ tiến lên một bước, uy hiếp nói: "Ta bây giờ rất nhân từ, cho ba người hai con đường để lựa chọn, thứ nhất là xuống địa ngục, sau này đi theo ta.

Thứ hai là bây giờ hồn phi phách tán, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Chọn đi." Chu Du cười khẩy một tiếng, mũi đao của Minh Hồng Đao chĩa thẳng vào cổ Cốt Thí Lệ, Chu Du định trước khi Cốt Thí Lệ kịp phản ứng, lợi dụng đặc tính khắc chế quỷ vật của Minh Hồng Đao, lấy thương đổi thương, chém bay đầu y.

Nhưng không ngờ, thấy mũi đao Minh Hồng Đao vung lên, Cốt Thí Lệ lại tiến lên một bước, hoàn toàn để lộ cổ trước lưỡi đao Minh Hồng Đao.

Thấy phản ứng của Cốt Thí Lệ, Chu Du trong lòng thoáng chốc cảm thấy không ổn, thu lại vài phần lực của Minh Hồng Đao.

Chỉ thấy lưỡi dao sắc bén của Minh Hồng Đao, không hề có bất kỳ huyền niệm nào, cứa vào cổ Cốt Thí Lệ.

Không, bị chém một nhát cũng không sao cả, dù sao thì có bị chém thêm mấy nhát nữa cũng vậy thôi.

Nhưng trên cổ Chu Du, máu tươi lại phun ra.

"Bây giờ biết không có con đường thứ ba rồi chứ?" Cốt Thí Lệ ha

ha cười lớn, nhìn vết thương trên cổ Chu Du: "Ngươi tưởng chỉ có ngươi biết thanh đao trong tay ngươi tên là Minh Hồng Đao sao?" "Trên người ta có ba vết thương đều là do Minh Hồng Đao gây ra, ngươi tưởng ta không nghiên cứu cách đối phó sao?" Nhìn Chu Du nằm trên đất, vết thương gần như không thể hồi phục, Cốt Thí Lệ mới quay sang nói với Hồ Ba Nhất và hai người: "Bây giờ một người hồn phi phách tán, ta hỏi hai ngươi, hai con đường đó các ngươi chọn thế nào?" "Tôi vẫn còn con đường thứ ba!" Chưa đợi Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử chuẩn bị tấn công xong, sau lưng Cốt Thí Lệ lại vang lên câu nói đó.

Cốt Thí Lệ quay người lại, nhìn Chu Du toàn thân máu me đã thu Minh Hồng Đao, vung nắm đấm vận dụng linh lực thúc đẩy Thiên Lôi Điện Quang Quyền, giáng thẳng vào ngực y!

Cốt Thí Lệ không ngờ, một người đang đứng trước ngưỡng hồn phi phách tán lại còn có sức để đánh.

Lúc này, lẽ ra không phải nên ôm cổ, nằm trên đất giãy giụa đau đớn sao?

Hình như có chỗ nào đó không đúng.

Trên cổ người này không có vết thương?

Vậy, nhiều máu như vậy từ đâu mà ra?

Cốt Thí Lệ cũng từng thấy người có khả năng hồi phục nhanh chóng, nhưng chưa bao giờ thấy ai như người trước mắt, chỉ trong chốc lát, vết thương đã biến mất không còn dấu vết.

Một quyền đánh xuống, Chu Du lại một lần nữa bị đánh bay!

Cốt Thí Lệ trơ mắt nhìn Chu Du chỉ nằm trên đất một lát, rồi lại đứng dậy.

Lúc này, y có thể cảm nhận được, nếu không phải thần thông đặc

biệt, e rằng y đã nằm trên đất chờ chết rồi.

Vì sao sát thương phản đòn lên người mà nhìn Chu Du một chút vết thương cũng không có?

"Ngươi có muốn tiếp tục đánh không?

Chẳng lẽ ngươi không thấy ta không có điểm yếu sao?" Cốt Thí Lệ đứng tại chỗ, tiếp tục nói: "Khả năng phục hồi cơ thể của ngươi dù mạnh đến mấy, cũng không thể làm gì một Địa ngục Trấn Tướng căn bản không thể bị giết được.

Ta khuyên ngươi dừng lại, dù sao âm phủ địa phủ, cũng phải vượt qua cửa ải của ta!" Vừa dứt lời, Chu Du lại một lần nữa nắm chặt Minh Hồng Đao.

Cốt Thí Lệ nhìn thấy động tác của Chu Du, hơi không tự chủ lùi lại một bước.

Sau đó, cảnh tượng gần như giống hệt lúc nãy, Minh Hồng Đao chém vào cổ Cốt Thí Lệ, nhưng người chảy máu lại là Chu Du.

Mặc dù máu tươi trên cổ Chu Du vẫn chảy ròng ròng, nhưng trên mặt Chu Du lại nở nụ cười, hoàn toàn không để ý đến vết thương đang co lại trên cổ.

"Trên đời căn bản không tồn tại thần thông không có điểm yếu, ta có điểm yếu, thì ngươi cũng vậy." Chữ cuối cùng vừa dứt, Chu Du lại tiến lên một bước, đâm khiến Cốt Thí Lệ liên tục lùi lại mấy bước, né tránh một đòn tấn công.

Sau đó, mặt Cốt Thí Lệ trầm như nước, nhìn chằm chằm Chu Du, chậm rãi nói: "Kẻ phát hiện ra điểm yếu của ta, ngoài Hoài Nam Vương Lưu An năm xưa, chỉ có ngươi." Lúc nói chuyện, đôi mắt bị phủ một lớp màng trắng như bị mù của y, chăm chú nhìn vết thương trên cổ Chu Du, nhìn toàn bộ quá trình vết thương lành lại.

Đôi mắt tưởng như nửa mù đó lại sáng lên, y hít sâu một hơi nói: "Không trách có thể chống đỡ lâu như vậy!" "Huyết mạch Thanh Long, huyết mạch Thần Long, Tam Linh Chi Lực, lại càng có Thiên Đạo Chi Khu." "Tốt lắm!" "Mặc dù ta đã ngủ say nhiều năm như vậy, ông trời cũng không bạc đãi ta, đã ban cho ta lớp da của ngươi!" Sau một tiếng gầm lớn, Cốt Thí Lệ vẫn luôn bị động đối phó, đột nhiên lao về phía Chu Du.

Hoàn toàn không để ý đến Minh Hồng Đao trong tay Chu Du, xông đến trước mặt Chu Du, sau khi lại ăn thêm một đòn sét đánh, y há miệng méo mó, phun ra một ngụm máu đen đục ngầu về phía Chu Du!

Cốt Thí Lệ vốn tưởng rằng, ngụm máu đục này phun lên người Chu Du, là có thể khiến anh mất khả năng hành động.

Sau đó nhân cơ hội này, giải quyết hai tên tép riu đó, rồi đoạt xá cơ thể Chu Du.

Cốt Thí Lệ liếc mắt nhìn, thấy hai tên tép riu kia đã bày trận, chờ cơ hội tấn công.

Nhưng không ngờ, cùng lúc Cốt Thí Lệ phun ra máu đục, Chu Du giơ Minh Hồng Đao lên, dùng thân đao chặn trước người.

Một ngụm máu đục, toàn bộ phun lên Minh Hồng Đao.

Minh Hồng Đao mặc dù không vui phát ra tiếng ông ông, nhưng vẫn toàn bộ tiếp nhận ngụm máu đục đó.

Nhân lúc Cốt Thí Lệ chưa phun ra ngụm máu đục thứ hai, Chu Du lại một lần nữa đưa lưỡi đao Minh Hồng Đao, chém vào cổ Cốt Thí Lệ!

Khi Minh Hồng Đao rời khỏi cổ Cốt Thí Lệ, Cốt Thí Lệ rên lên một tiếng, một lượng nhỏ máu tươi, chảy xuống từ cổ.

Mặc dù Chu Du cũng bị thương tương tự, nhưng nhìn qua, hình

như Cốt Thí Lệ bị thương nặng hơn.

"Ta đã nói từ sớm, trên đời không thể có thần thông không có điểm yếu." Thấy trên người Cốt Thí Lệ cuối cùng cũng xuất hiện vết thương, Chu Du cười khẩy một tiếng, tiếp tục nói: "Thần thông tích trữ trong cơ thể ngươi sắp dùng hết rồi phải không?

Có thể bị thương có thể chết, ta nói không sai chứ?" Lúc này, trên mặt Cốt Thí Lệ cuối cùng cũng xuất hiện biểu cảm ngưng trọng, y khom lưng, hít sâu một hơi, nói: "Xem ra ta cần nghiêm túc một chút." Kèm theo một tiếng động lớn, cơ thể bệnh tật ốm yếu của Cốt Thí Lệ, đột nhiên trở nên cao lớn, sau đó hai cánh tay giang rộng, từ từ kéo sang hai bên.

Chương 286

Ba người lập tức hiểu Địa ngục Trấn Tướng này định làm gì, vội vàng né tránh.

Một luồng sức mạnh kinh thiên động địa, từ hai cánh tay của Cốt Thí Lệ bùng phát ra, phun thẳng về phía trước.

Hòn đảo giữa hồ bị đánh ra một cái hố cạn sâu khoảng một mét, dài vài chục mét!

Cốt Thí Lệ phủi phủi cánh tay, có chút tức giận lẩm bẩm: "Nếu Thiên Cơ không đứt đoạn, thì không một ai có thể chạy thoát!" "Không, Thiên Cơ đứt đoạn, không có nghĩa là ta không thể triệu hồi âm hồn dã quỷ ở nơi này!" Y nhanh chóng dùng cánh tay vẽ ra mấy đạo pháp ấn giữa không trung, Chu Du đang né tránh ở đằng xa hét lớn với Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử: "Tiếp theo hãy cẩn thận một chút!" Nói xong, Chu Du dùng sức cắn nát đầu ngón tay của mình, vẩy máu từ đầu ngón tay lên mặt Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử đương nhiên vội vàng xoa máu trên mặt vào mắt, trong ba người, chỉ có anh là không thể nhìn thấy cô hồn dã quỷ.

Trong khoảnh khắc, phía trước Cốt Thí Lệ xuất hiện một lỗ đen, từ bên trong lỗ đen đó, đủ loại khôi mị võng lượng nhảy ra.

Sau khi những con quỷ vật này nhảy ra, chúng như thủy triều lao về phía ba người.

Minh Hồng Đao trong tay Chu Du, vung chém vào những con khôi mị võng lượng đang xông tới.

May mắn thay Cốt Thí Lệ hiện tại chưa hoàn toàn hồi phục, sức mạnh của quỷ vật được triệu hồi không mạnh mẽ, và vì phải điều

khiển lỗ đen, y cũng không thể phân thân tấn công.

Minh Hồng Đao phát ra tiếng ông ông hưng phấn, đao khí tức thì kéo dài, chém những con quỷ quái phía trước thành một đống tàn chi.

Thấy những con quỷ vật triệu hồi ra, bị Minh Hồng Đao một đao diệt gần một nửa, Cốt Thí Lệ nghiến răng ken két hận thấu xương.

Y dùng ngón tay tàn tật chỉ vào ba người, rồi nói với những con khôi mị võng lượng không ngừng nhảy ra: "Diệt bọn chúng!" Bốn chữ vừa dứt, những đàn quỷ vật phát ra tiếng gào thét kinh hoàng, lại một lần nữa lao về phía ba người.

Ngay lập tức, hàng chục con quỷ vật đã xông đến trước mặt Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử tay trái giơ cao Trấn Hồn Kính, chỉ cần có quỷ vật đến gần trong vòng mười mét, lập tức hành động sẽ chậm lại.

Tiếp đó, tay phải Vương Bàn Tử cầm Phát Khâu Thiên Quan Ấn, mỗi lần đập một cái, là đập tan hồn phách của những con quỷ vật tiếp cận đó.

Hồ Ba Nhất thì vận dụng Phượng Tỳ vừa mới có được, Phượng Tỳ có thể đóng băng vạn vật, một luồng khí lạnh kéo dài từ Phượng Tỳ ra, đóng băng quỷ vật tại chỗ, sau đó phát ra từng trận tiếng kêu thảm thiết chói tai.

Trong nháy mắt, thân thể của những con quỷ vật đó, như bị tạt một lớp axit sunfuric vậy, sẽ thối rữa bốc khói.

Sau đó chúng mất khả năng điều khiển cơ thể, đổ xuống đất, hóa thành một vũng máu.

Một số quỷ vật xông nhanh hơn, đã để lại một vài vết thương trên người hai người.

Nhưng dựa vào khả năng chữa trị của Nghịch Lân, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử không chỉ tự vệ có thừa, mà còn chia sẻ không ít áp lực cho Chu Du.

Lúc này, đột nhiên từ trong lỗ đen nhảy ra một con quỷ quái mặc trọng giáp, vung vẩy một cây cốt đao khổng lồ, trên người tản ra khí đen nồng đậm.

Chưa đợi con quỷ quái đó nhảy ra, Minh Hồng Đao trong tay Chu Du đã chém vào người nó.

Con quỷ quái đó còn chưa kịp rên lên một tiếng, đã lập tức thảm tử tại chỗ.

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử ứng phó dễ dàng, Vương Bàn Tử thì thầm với Hồ Ba Nhất: "Lão Hồ, sao bây giờ chúng ta không trực tiếp tấn công Cốt Thí Lệ?" "Bây giờ không được." Vừa nói, Hồ Ba Nhất lại đánh ngã một con quỷ vật xuống đất.

"Cốt Thí Lệ này vừa mới tỉnh, đầu óc chưa tỉnh táo." "Đừng quên, Thiên Cơ đã đứt đoạn.

Cốt Thí Lệ dựa vào thần thông tích trữ trong cơ thể, mới miễn cưỡng triệu hồi được nhiều quỷ vật như vậy.

Nếu y tỉnh táo, không triệu hồi quỷ vật, mà trực tiếp ra tay với chúng ta, thì đó mới gọi là hung nhiều cát ít." "Nghe lời y nói, không biết đã ngủ say bao nhiêu năm rồi, trong cơ thể có bao nhiêu thần thông?" Vương Bàn Tử dùng Phát Khâu Thiên Quan Ấn phản tay một cái, đập tan nát một con khôi mị trông như gấu chó đang tiếp cận: "Nói vậy, bây giờ chúng ta nhân lúc Cốt Thí Lệ đầu óc chưa tỉnh táo, trước tiên tiêu hao thần thông của y, sau đó mới đánh nhau, đúng không?" "Cũng gần đúng như vậy.

Tôi cũng vừa nãy thấy Lão Chu chịu đựng mấy đòn xong mới hiểu

ra." "Cốt Thí Lệ này, tưởng không ai có thể nhìn ra điểm yếu của y," Hồ Ba Nhất hắc hắc cười một tiếng: "Thực tế, chỉ cần nhìn kỹ một chút, là có thể hiểu điểm yếu nằm ở đâu.

Nếu không, cổ y vì sao lại có nhiều vết thương như vậy?" Thấy triệu hồi ra nhiều quỷ vật như vậy, lại bị ba người như chặt dưa thái rau mà tàn sát, Cốt Thí Lệ ngẩn người, lập tức trở nên tàn nhẫn.

Y giang rộng cánh tay hơn, lúc này, từ trong lỗ đen nhảy ra một con quỷ toàn thân trắng toát, trong tay cầm một cây côn Khốc Tang.

Hồ Ba Nhất tặc lưỡi: "Cốt Thí Lệ này đúng là có tài, vì để đánh hội đồng mà ngay cả Bạch Tố Quỷ cũng có thể gọi ra!" Những cô hồn dã quỷ vô danh vô tính, vốn là một đám cô hồn dã quỷ được Cốt Thí Lệ triệu hồi để tiêu diệt ba người.

Nhưng không ngờ trên người ba người, ngược lại đều có thần binh lợi khí chuyên khắc quỷ vật.

Thế là y gia tăng thần thông, trực tiếp triệu hồi ra một Bạch Tố Quỷ.

Bạch Tố Quỷ có danh có tính, mạnh hơn nhiều so với quỷ vật thông thường.

Sau khi Bạch Tố Quỷ này xuất hiện, Chu Du cũng không còn tâm trí tạm thời bảo tồn thực lực.

Ngầm thúc đẩy linh lực, chém một đao nghiêng về phía Bạch Tố Quỷ.

Bạch Tố Quỷ cảm nhận được đao ý của Minh Hồng Đao, lập tức không dám đỡ cứng, mà giang rộng hai cánh tay, tóm lấy mười mấy con quỷ vật, kéo đến trước người.

Mười mấy con quỷ vật đó đỡ một đao giúp Bạch Tố Quỷ, nhưng ngay cả như vậy, lưỡi đao Minh Hồng Đao vẫn chém rách y phục trên

người Bạch Tố Quỷ.

Nếu không phải nó chạy nhanh, lúc này đã bị một đao chém làm đôi.

Tiếp đó, Chu Du liên tiếp chém về phía Bạch Tố Quỷ.

Nhưng tốc độ thân pháp của Bạch Tố Quỷ quả thực quá nhanh, sau mấy lần né tránh Minh Hồng Đao của Chu Du, bên cạnh nó để lại hàng trăm xác quỷ vật tàn phế.

Cũng không phải Chu Du thực lực tăng mạnh, mà những quỷ vật nhảy ra từ lỗ đen này, thực sự quá dày đặc, tùy tiện một đao, là có thể chém đổ mấy con quỷ vật.

"Ngươi là ai!" Bạch Tố Quỷ mặc dù liên tục né tránh, nhưng cũng không cho rằng thực lực tự thân của Chu Du mạnh mẽ, nó nghĩ anh chỉ dựa vào thần binh lợi khí trong tay, mới dồn nó vào thế khó khăn như vậy.

Chương 287

Liên tiếp lùi lại mấy chục mét, Bạch Tố Quỷ thấy Chu Du không thể tấn công tới, mới tức giận quát lớn.

Và, bây giờ nó đã hồi phục hoàn toàn, cảm thấy cơ hội để ra mặt.

Thấy người đối diện không nói gì, Bạch Tố Quỷ vận khí, hai tay cầm côn Khốc Tang, đập xuống đỉnh đầu Chu Du.

Nhưng Chu Du không nói hai lời, cũng giơ Minh Hồng Đao chém về phía Bạch Tố Quỷ.

Bạch Tố Quỷ lập tức giơ côn Khốc Tang lên, định đỡ.

Cây côn Khốc Tang trong tay nó, ở địa phủ cũng là một lợi khí có tiếng, nó tự cho rằng không phải là dao cụ phàm trần bằng đồng nát sắt vụn có thể chém đứt.

Nhưng, khi nó tạo ra tư thế đỡ đòn, trước mặt đột nhiên ánh đao lóe lên, sau đó nó thấy lưỡi đao xuất hiện trước mắt.

Minh Hồng Đao chém xuống, vô thanh vô tức chém côn Khốc Tang trong tay Bạch Tố Quỷ làm đôi, sau đó thế công không giảm, rơi xuống đầu Bạch Tố Quỷ, trực tiếp chém bay nửa cái đầu.

Động tác này quá nhanh, sau khi Bạch Tố Quỷ rơi mất nửa cái đầu, nó vội vàng lùi lại điều chỉnh tư thế, lại một lần nữa tóm lấy quỷ vật bên cạnh ném đi.

Nương theo lực đó, nó lại lùi về phía sau một đám quỷ vật vừa nhảy ra từ lỗ đen, ẩn nấp khắp nơi.

Chu Du thấy đã chém mất nửa cái đầu của Bạch Tố Quỷ, nhưng vẫn không thể giết chết nó.

Ngay lập tức anh bước tới, lại giơ Minh Hồng Đao chém xuống.

Bạch Tố Quỷ oa oa gào thét, mặc dù bị chém mất nửa cái đầu mà không chết, nhưng thực lực cũng đã suy giảm nhiều, đương nhiên không dám tiến lên nữa.

Lúc này, sức mạnh mà Chu Du thi triển ra, quả thực đã khiến những con quỷ vật xông ra đó sợ hãi.

Minh Hồng Đao bản thân mang theo công hiệu phá tà, những thi thể quỷ vật bị xé nát, nằm rải rác trên mặt đất, từ từ hóa thành hư vô.

Ban đầu những quỷ vật này, sở dĩ dám liều mạng với con người, hoàn toàn là vì tự cho rằng có ưu thế áp đảo đối với phàm nhân.

Nhưng không ngờ, ba người này không những không bị đánh bại, mà ngược lại còn có thể trực tiếp hóa thành hư vô.

Điều này khiến những con quỷ vật xung quanh, không khỏi tự chủ mà có tâm lý sợ hãi chiến đấu.

Trong một khoảng thời gian, phía trước Chu Du, những con quỷ vật đó cứng rắn nhường ra một lối đi.

Cứ thế này không được, nếu để Cốt Thí Lệ nhìn ra ba người Chu Du, vì muốn tiêu hao thần thông của y mà cố ý che giấu thực lực, thì tiếp theo sẽ càng khó đối phó hơn.

Chu Du vội vàng tạo ra mấy điểm yếu, tỏ ra vẻ gần như kiệt sức.

Điều này khiến áp lực của quỷ vật giảm hẳn, có mấy con quỷ vật đầu óc không linh hoạt, trực tiếp xông đến trước mặt Chu Du.

Chúng nghĩ chỉ cần một đòn hạ gục Chu Du, thể hiện tốt trước mặt Cốt Thí Lệ, biết đâu kiếp sau có thể đại phú đại quý một trận.

Bạch Tố Quỷ thấy có cơ hội, giơ cánh tay lên, hai tay hóa thành vuốt xương trắng, lại một lần nữa xông lên phía Chu Du.

Chu Du dùng Minh Hồng Đao đỡ đòn, Minh Hồng Đao tâm ý tương thông, cố ý làm ra vẻ không thể chém đứt vuốt xương trắng.

Ngay sau đó, Chu Du liên tục lùi lại mấy bước, thể hiện ra vẻ bị sức mạnh của vuốt xương trắng đánh lui.

Mặc dù Bạch Tố Quỷ cũng bị lực trên Minh Hồng Đao chấn cho tê tay, nhưng nhìn Chu Du toàn thân đầy vẻ mệt mỏi suy yếu, và không ít mạch máu trên người đang rỉ máu.

Theo Bạch Tố Quỷ thấy, Chu Du về cơ bản đã cận kề đại hạn, không khỏi thầm mừng trong lòng.

Cốt Thí Lệ nhìn dáng vẻ của Chu Du, khẽ thở dài một tiếng, nói: "Ta không để ngươi đồng quy vu tận với Bạch Tố Quỷ, dù sao ta cần Thiên Đạo Chi Khu của ngươi.

Ta cũng không làm khó ngươi, chẳng lẽ ngươi không cân nhắc đề nghị của ta sao?" "Kiếp sau, ta đảm bảo ngươi sẽ đầu thai vào một nhà tốt." Chu Du cố ý yếu ớt nói: "Tôi chỉ cầu một kiếp sau tốt." "Nếu đã như vậy, thì theo ý ngươi vậy." Cốt Thí Lệ nói xong, Bạch Tố Quỷ lại một lần nữa xông về phía Chu Du!

Lúc này, vô số quỷ vật như bị tiêm thuốc kích thích vậy.

Trong một khoảng thời gian, áp lực của ba người Chu Du, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử tăng gấp bội.

Lỗ đen mà Cốt Thí Lệ mở ra không ngừng khuếch đại, từ bên trong nhảy ra, những quỷ vật còn nhiều hơn bây giờ rất nhiều.

Theo lệnh của Cốt Thí Lệ, hàng trăm hàng nghìn quỷ vật đồng thanh gầm lên giận dữ, thay đổi phong cách nhút nhát trước đó, như thủy triều lao về phía Chu Du.

Chu Du lập tức bị nhấn chìm.

Sau đó, vị trí đó như nồi bị nổ tung, không ngừng có quỷ vật xông vào, nhưng lại không ngừng có tàn chi xác quỷ vật, bay ra từ bên trong.

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử cũng dựa sát vào nhau, Trấn Hồn Kính như một cái lồng, làm đình trệ những quỷ vật xông về phía hai người, Phượng Tỳ ngưng kết thành băng khí, như một cây roi vậy quật vào những con quỷ vật đó.

Vương Bàn Tử không ngừng ra đòn bất ngờ, đập nát từng con quỷ vật lọt lưới.

Nhưng, những con quỷ vật xông về phía hai người, dường như không hề cảm giác gì, liều mạng xông vào xung quanh.

Chỉ trong chốc lát, vô số xác quỷ vật tàn phế, chất thành một ngọn đồi nhỏ.

Những quỷ vật mới nhảy ra từ lỗ đen đó lại vượt qua núi xác, tiếp tục lao tới.

Dần dần, băng khí tiên tử chói lọi vô cùng từ Phượng Tỳ Thăng Long Bảng, cũng bắt đầu mờ đi.

"Đến lúc này rồi, vẫn không chịu thua sao?" Cốt Thí Lệ cười lạnh một tiếng, lớn tiếng nói: "Ta là Cốt Thí Lệ, Địa ngục Trấn Tướng dưới trướng Vương Tất Đại Phán Quan trong Uổng Tử Thành của tầng thứ mười bốn địa phủ, sau khi xuống đó, đừng quên nói cho Ngưu Đầu Mã Diện biết, là ta đã giết ngươi." "Ấy.

Chương 288

Ngài Cốt Thí Lệ đại nhân, không đi cùng tôi xuống đó sao?" Vương Bàn Tử thở hổn hển, cười hềnh hệch nói với Cốt Thí Lệ: "Lão Chu đã đắc tội với lão nhân gia ngài, xin đừng trút giận lên người tôi." "Có một chuyện muốn nhắc nhở ngươi, trước khi bụi lắng xuống, không ai được quyết định đại cục!" "Bây giờ trông như thế này, chẳng phải bụi đã lắng xuống rồi sao?" Cốt Thí Lệ cười lạnh một tiếng, giơ lỗ đen đứng yên ở đó, không còn khuếch đại nữa: "Ta biết ngươi vẫn còn át chủ bài chưa tung ra.

Nhưng, ba người các ngươi bây giờ thế này, có còn sức để tung át chủ bài sao?" "Ta thực sự không nghĩ ra, ngươi có khả năng nào để xoay chuyển cục diện này." Hồ Ba Nhất cười quái dị: "Tôi thấy thần thông trên người ngươi không còn nhiều nữa phải không?" "Ta khuyên ngươi một câu, bây giờ mau chóng xuống địa phủ đi, chúng ta coi như không quen biết nhau, mọi chuyện cũng coi như xong." "A a, khẩu khí lớn thật!" Cốt Thí Lệ ngừng lại, nói: "Ngươi tưởng ngươi lén lút giấu một ít tâm tư, là có thể xoay chuyển cục diện sao?" Cốt Thí Lệ vừa dứt lời cuối cùng, những quỷ vật xung quanh lại bắt đầu kích động, dưới sự chỉ huy của Cốt Thí Lệ, chúng điên cuồng xông về phía ba người Chu Du và Vương Bàn Tử.

Lúc này, Phượng Tỳ trong tay Hồ Ba Nhất, đã mờ đi cực độ.

Xem ra, nhiều nhất là vài lần nữa, sẽ không thể phát huy băng khí được nữa.

Nhưng ba người lại càng ra tay mạnh mẽ hơn, những quỷ vật lao đến đều bị đánh tan tành ngay tại chỗ.

Ngay cả Bạch Tố Quỷ vừa nãy cho rằng một đòn có thể hạ gục

Chu Du, cũng bị Minh Hồng Đao một đao chém hồn phi phách tán.

Nhưng Cốt Thí Lệ chỉ đứng nhìn từ xa, không hề có vẻ vội vàng.

Theo y thấy, ba người bây giờ đã đèn cạn dầu, về cơ bản không thể gây sóng gió gì nữa.

Bây giờ y đã nắm chắc phần thắng, chỉ cần phái quỷ vật được triệu hồi đi giết họ, không cần y ra tay, ý nghĩa cũng không lớn.

Vô số quỷ vật để lại vô số tàn chi cụt tay sau đó, thần thông tích trữ trong Phượng Tỳ, đã tiêu hao hoàn toàn.

Sau khi Phượng Tỳ mất tác dụng, áp lực của ba người lại càng gia tăng, lúc này, lỗ đen trong tay Cốt Thí Lệ bắt đầu xuất hiện trạng thái không ổn định.

Chu Du đã không thể kiềm chế được nữa, Minh Hồng Đao sắc bén, đao ý lăng liệt, không, anh đã tiêu diệt sạch sẽ những quỷ vật trong phạm vi bốn năm mươi mét quanh mình!

Nhưng, vào lúc Chu Du đang thở dốc, đột nhiên một bóng người lóe lên trước mắt, Địa ngục Trấn Tướng Cốt Thí Lệ đã trực tiếp xuất hiện trước mặt anh: "Ngươi tưởng ta không nhìn ra, ngươi đang giấu giếm sao?" Vừa nói, Cốt Thí Lệ há miệng phun ra một ngụm máu đen về phía Chu Du, Minh Hồng Đao không kịp đỡ, lập tức Chu Du bị sức mạnh của ngụm máu đen đó đánh bay ra xa.

Thấy Chu Du bị đánh bay, mắt Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử như muốn phun lửa vậy.

Ngay lập tức, Hồ Ba Nhất không màng đến những quỷ vật xung quanh, từ sau lưng rút ra khẩu súng trường tự động, chĩa thẳng vào gáy Cốt Thí Lệ bóp cò.

"Ba ba ba ba." Quỷ vật là thể hư linh, vũ khí không có tác dụng với chúng.

Nhưng Cốt Thí Lệ lại có thân xác vật chất, ngay lập tức, lực xung kích của viên đạn, đã đánh cho y một vết thương nhẹ.

“Lão Hồ, tên này đã mất khả năng phản đòn rồi!” Vương Bàn Tử vội vàng nói.

“A?” Hồ Ba Nhất lúc này mới sợ hãi.

Xem ra quyết sách lúc nãy là đúng, đã tiêu hao thần thông của Cốt Thí Lệ, bây giờ y không thể thi triển pháp thuật phản phệ công kích nữa.

“Vậy đợi đó, chúng ta…” Nói xong, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử lao về phía Cốt Thí Lệ.

“Người chết thì chầu trời!

Lão tử dù có chết, cũng phải ở địa ngục mà đại chiến với ngươi ba trăm hiệp nữa!” Cốt Thí Lệ vốn tự cho mình là thân phận, không muốn ra tay với hai người.

Nhưng nhìn thấy hai người lao đến tấn công, y khẽ mỉm cười, vươn một ngón tay tàn tật, chỉ vào hai người nói: “Hai ngươi có thể khiến ta phải dùng thêm một ngón tay nữa, là thắng.” Chữ cuối cùng vừa thốt ra, Cốt Thí Lệ búng ngón tay về phía hai người.

Một luồng sức mạnh phun ra từ đầu ngón tay, hai người sắp bị nó giết chết.

Nhưng, đúng lúc đó, trước mắt Cốt Thí Lệ lóe lên một cái, y lập tức bị đánh bay!

Cốt Thí Lệ bị đánh bay giữa không trung, mới nhìn thấy Chu Du đang cười mỉm, nói với y: “Giấu thực lực.

Ai cũng thăm dò, thì làm gì còn thú vị nữa.

Chi bằng đánh một trận thống khoái!” Nhìn Chu Du căn bản không

bị một chút thương tích nào, Cốt Thí Lệ nhíu mày.

Vừa nãy rõ ràng y đã dùng máu đen đánh bay Chu Du, vì sao bây giờ lại cảm thấy trên người anh không có một chút vết thương nào?

Nếu ở thời kỳ toàn thịnh, chưa chắc đã đánh bại được phàm nhân trước mặt này mà không tốn chút sức lực.

"Ngươi đúng là một người kỳ lạ, ta cô lậu quả văn sao?

Ta không thể nhìn thấu lai lịch của ngươi." Cốt Thí Lệ có chút cảnh giác, nhưng vẫn giữ thân phận: "Ngươi có quan hệ gì với những thuật sĩ kia?

Mặc dù ngươi không sử dụng thuật pháp, nhưng ta vẫn cảm nhận được trên người ngươi có khí tức của những thuật sĩ đó." "Thuật sĩ, chẳng phải đã chết hết khi Thần Sơn sụp đổ rồi sao?" "Ba, là ai cơ?" Chưa đợi Cốt Thí Lệ nói xong, Chu Du đã biến mất trước mắt y.

Cốt Thí Lệ vội vàng tạo ra tư thế phòng thủ, nhưng lại không đón nhận công kích.

Y không hiểu, nhìn lỗ đen vẫn luôn lơ lửng giữa không trung, đột nhiên vô thanh vô tức biến thành hai nửa, phát ra một tiếng nổ lớn.

Sau đó, những quỷ vật vốn đang tấn công, đột nhiên như tượng gỗ đất nặn, đứng im bất động tại chỗ.

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử lúc này cực kỳ mệt mỏi, đứng ở đó bất động.

Họ biết, chỉ cần có Chu Du ở đó, thỉnh thoảng sẽ có kỳ tích xuất hiện.

Lúc này, cả hai đều trợn tròn mắt, nhìn Chu Du giữa không trung, như thiên thần hạ phàm.

"Đánh như vậy sao lại tha cho những con quỷ vật này?" Chu Du

nhìn Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử đang ngây người ở đó, hai người bây giờ đối mặt với quỷ vật bất động, không biết phải làm gì.

Có được không?

Chu Du vội vàng truyền âm, đánh thức hai người.

Chương 289

Hai người như vừa tỉnh mộng, lập tức lấy lại sức lực, dựa vào Phát Khâu Thiên Quan Ấn và Trấn Hồn Kính, bắt đầu tàn sát hàng trăm yêu vật đang bất động.

Tuy nhiên, Cốt Thí Lệ căn bản không coi những quỷ vật đã chết là chuyện gì đáng kể.

Đôi mắt bị phủ một lớp màng trắng như nửa mù của y, đảo vài vòng giữa những quỷ vật như tượng gỗ đất nặn, đột nhiên cười lạnh một tiếng.

Ngay lập tức, cơ thể y đột nhiên hóa thành một làn khói, sau đó lao về phía Chu Du.

Trong khoảnh khắc, làn khói bao phủ hoàn toàn Chu Du.

Làn khói từ từ co lại, bắt đầu xuất hiện dáng vẻ của Chu Du.

Chỉ là làn khói vừa ngưng tụ thành hình người, một cánh tay của Chu Du, đã tóm lấy cánh tay kia của nó, cứng rắn kéo làn khói ra.

Làn khói tức thì thoát ra, sau đó giữa không trung, lại ngưng tụ thành hình dáng của Cốt Thí Lệ.

"Ngươi có thể phá được Thao Quỷ Chi Thuật của ta." Cốt Thí Lệ nhìn chằm chằm Chu Du trước mặt, từng chữ từng câu nói: "Ta thực sự đã coi thường ngươi, lai lịch của ngươi." "Ta là ai, chẳng phải vừa nãy đã nói rồi sao?" Chu Du cười khẩy một tiếng, tiếp tục nói: "Ta chẳng qua chỉ là một phàm nhân nhỏ bé mà thôi, đương nhiên không thể sánh bằng Địa ngục Trấn Tướng như ngươi!" Chu Du nói xong, thân ảnh giữa không trung lập tức lùi lại phía sau.

Nhìn thân ảnh Chu Du lùi lại, Cốt Thí Lệ một tay luồn vào lỗ lớn

trên cổ, từ từ rút ra xương sống của mình.

Sau khi rút xong xương sống, Cốt Thí Lệ dùng sức quật mạnh xương sống!

Xương sống của y, biến thành một cây roi xương người giữa không trung.

"Nói rõ ràng rồi hẵng đi." Cốt Thí Lệ không nghĩ mình có thể giết chết Chu Du, chỉ muốn khi ra tay, có thể nhìn rõ chi tiết của Chu Du.

Nhưng không ngờ, khi cây roi xương người sắp đánh trúng Chu Du, Cốt Thí Lệ đột nhiên cảm thấy sau lưng đau nhói, một ngụm máu tươi phun ra.

Cùng lúc ngụm máu tươi phun ra, Cốt Thí Lệ tức thì hiểu ra!

"Minh Hồng Đao linh!

Minh Hồng Đao nhận chủ!" Nói xong, Cốt Thí Lệ cười lạnh, nói với Chu Du: "Ta đã thay đổi ý định, vốn định giữ lại hồn phách của ngươi, khi xuống địa phủ, để ngươi làm thủ hạ của ta." "Bây giờ, trực tiếp hồn phi phách tán đi!" Theo từng chữ từng câu của Cốt Thí Lệ, toàn bộ không gian truyền đến tiếng va chạm của vật nặng.

Mỗi lần va chạm, khiến mặt đất bắt đầu nứt ra những khe nứt khổng lồ.

Tuy nhiên lúc này, tâm trí Chu Du hoàn toàn không ở trên người Cốt Thí Lệ, anh có cảm giác tường thụy, dưới lòng đất, có một nơi kinh khủng vượt xa mọi thứ!

Dưới sự thăm dò của linh lực, chỉ vừa vặn kéo dài một chút, lập tức sắc mặt Chu Du tái nhợt, toàn thân đứng không vững.

Dưới chiếc quan tài đen Cốt Thí Lệ đang nằm, có một cánh cửa làm bằng đồng!

Cốt Thí Lệ tưởng rằng, Chu Du không bị dọa đến run rẩy khắp người, lập tức vô cùng đắc ý.

Y lại định nói thêm mấy câu, nhưng chưa kịp thốt ra, một bóng người lóe lên trước mắt!

Chu Du thoắt cái đã xuất hiện trước mặt Cốt Thí Lệ, há miệng phun ra một quả cầu lửa màu đỏ.

Cốt Thí Lệ thấy quả cầu lửa màu đỏ, không dám khinh suất.

Vừa định né tránh, quả cầu lửa đó tức thì phân tách thành mười mấy quả cầu lửa.

Sau đó những quả cầu lửa này va chạm vào nhau, gần như đồng thời nổ tung!

Uy lực khổng lồ khiến đá núi phía trên đáy núi rơi xuống ào ào, Cốt Thí Lệ có chút bất ngờ, cũng bị khí lãng đẩy lùi mười mấy mét.

Chưa đợi Cốt Thí Lệ đứng vững giữa không trung, Chu Du lại xuất hiện trước mặt y, lại một lần nữa phun ra một quả cầu lửa màu đen.

Lúc này, Cốt Thí Lệ không còn chỗ để né tránh.

Quả cầu lửa màu đen tức thì nổ tung trước mặt Cốt Thí Lệ, không giống quả cầu lửa lúc nãy, quả cầu lửa này sau khi nổ tung, như một lớp màng mỏng bao bọc Cốt Thí Lệ ở bên trong.

"Ngươi tưởng lửa như vậy, có thể thiêu chết ta sao?" Mặc dù Cốt Thí Lệ toàn thân bị lửa bao phủ, không hề có chút hoảng sợ.

Y lạnh lùng nhìn Chu Du, tiếp tục nói: "Lưu Hỏa, ở địa phủ những thứ này nhiều lắm." Vừa nói, trên đỉnh đầu Cốt Thí Lệ, xuất hiện một đám mây mưa, sau một trận sấm sét, mưa như trút nước từ đám mây nhỏ bé đó rơi xuống.

Cốt Thí Lệ vốn tưởng rằng trận mưa do thần thông của y thúc đẩy, có thể dập tắt Lưu Hỏa.

Nhưng không ngờ, trận mưa rơi xuống người, tức thì cũng biến thành ngọn lửa màu đen.

Những giọt mưa, như dầu lửa vậy, tức thì rơi xuống đất, lan rộng khắp nơi.

"Thủ đoạn hay thật." Cốt Thí Lệ không còn cách nào, đành phải tan biến đám mây mưa.

Y dùng một tay cứng rắn dập tắt Lưu Hỏa màu đen, tiếp tục nói: "Có thể sử dụng Lưu Hỏa xuất thần nhập hóa như vậy, không trách có thể ở đây." "Nếu đã như vậy, thì ta cũng đi tìm một vài người giúp đỡ.

Thôi (quỷ vật) đâu?!" Trong khoảnh khắc, trong không khí truyền đến một trận âm thanh sắc nhọn, một luồng ánh sáng bạc lơ lửng giữa không trung.

Sau đó, ánh sáng nhanh chóng khuếch trương ra ngoài, chỉ thấy giữa đó một trận điện chớp sấm sét, trong ánh sáng bạc bắt đầu có tiếng kêu thét thê lương.

Nhưng, đợi nửa ngày, cũng không thấy Thôi xuất hiện từ trong luồng ánh sáng bạc đó.

Cốt Thí Lệ ngẩn người, lại một lần nữa hét lớn: "Thôi đâu?

Xuất hiện!" Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất lúc này, đã dọn sạch toàn bộ quỷ vật xung quanh.

Chương 290

Rảnh tay ra, Vương Bàn Tử hét lớn về phía Cốt Thí Lệ: "Ngươi nói cái thứ trông như con báo đó hả?" "Thứ đó bị tôi giết rồi lột da, làm thành một bữa lẩu rồi!" "??" Cốt Thí Lệ đại kinh thất sắc: "Thôi trăm con của ta đâu?" Thôi về cơ bản không thể rời khỏi bên cạnh Địa ngục Trấn Tướng, vừa nãy Cốt Thí Lệ cảm thấy sự tình không ổn, muốn triệu hồi Thôi, Thôi, mạnh hơn rất nhiều so với quỷ vật nhảy ra từ lỗ đen.

Nhưng Cốt Thí Lệ hoàn toàn không ngờ, Thôi căn bản không thể tồn tại lâu dài ở nhân thế nữa.

Nhiều năm qua, chỉ còn lại một con Thôi, quanh quẩn trên Thần Sơn.

Và, đã bị Chu Du trực tiếp giết chết rồi.

"Bàn Tử nói không sai, da con Thôi đó khá dai." Hồ Ba Nhất dùng giọng điệu khắc nghiệt hét lớn: "Không ngon chút nào, thịt hôi rình." Cốt Thí Lệ trong lòng đại nộ, gầm lên một tiếng, lao về phía hai người Hồ Ba Nhất.

Nhưng thân ảnh Chu Du, tức thì xuất hiện trước mặt hai người Hồ Ba Nhất, một đạo đao phong quen thuộc quét về phía Cốt Thí Lệ.

Cốt Thí Lệ trong bất đắc dĩ, đành phải né tránh, roi xương trắng phá không quật về phía Chu Du.

Lập tức, thân ảnh hai người giao nhau, trong mắt Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử, mấy đạo tàn ảnh bay lượn.

Mỗi khi thân ảnh hai người tiếp xúc, không gian dưới đáy núi đó, đều sẽ gây ra một trận chấn động kịch liệt.

Hồ Ba Nhất biết, tốc độ của hai người quá nhanh, mắt họ không thể theo kịp.

Ngay lập tức, anh cũng không màng nhiều, vội vàng kéo Vương Bàn Tử chạy ra ngoài.

Rời khỏi chiến trường của hai người, không bị ảnh hưởng, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử mới hơi an tâm một chút.

Mặc dù có thể thấy, Chu Du và Cốt Thí Lệ hai người đều kiêng kỵ lẫn nhau, vẫn đang thăm dò đối phương.

Nhưng, có cảm giác Cốt Thí Lệ vẫn có chút ẩn ý đè ép Chu Du một đầu.

Mấy lần tấn công của Cốt Thí Lệ, đều chỉ thiếu một chút xíu là có thể trọng thương Chu Du.

Mỗi lần, Chu Du đều hiểm nguy tránh được những đòn tấn công của Cốt Thí Lệ.

Dù sao, trên người Cốt Thí Lệ có pháp thuật phản phệ công kích, bất cứ ai cũng không dám dùng toàn lực.

Khả năng của Chu Du trong số những người đương thời, là đỉnh cấp.

Đáng tiếc, Cốt Thí Lệ đã không còn là người đương thời nữa, mỗi khi Minh Hồng Đao chém vào người y, cơ thể Cốt Thí Lệ trực tiếp hóa thành hai luồng sương trắng, trực tiếp né tránh Minh Hồng Đao.

Cốt Thí Lệ không giảm tốc độ, vung Minh Hồng Đao về phía Chu Du.

Thế nhưng, Chu Du nhanh như chớp lướt trên mặt đất, Minh Hồng Đao lướt qua phía trước như điện xẹt, dường như không gặp bất kỳ trở lực nào, để lại trên người Cốt Thí Lệ vài lỗ thủng trong

suốt.

Nhưng Cốt Thí Lệ thúc giục thần thông, cơ thể bị đâm thủng những lỗ trong suốt lại lập tức khôi phục bình thường.

Tuy nhiên, đồng thời, thân ảnh Cốt Thí Lệ cũng chậm lại tương ứng.

Huyết mạch Thanh Long: Trúc Băng Vạn Quân!

Ngay sau đó, một luồng sức mạnh bài sơn đảo hải cuồn cuộn về phía Cốt Thí Lệ, lập tức đánh bay y ra xa.

Chu Du thấy thành công thì thở phào nhẹ nhõm.

Nếu huyết mạch Thanh Long vừa rồi thất thủ, vậy trong lúc kiệt sức, tôi sẽ phải trực tiếp đối mặt với đòn sát thủ của Cốt Thí Lệ.

Dưới đòn toàn lực của Cốt Thí Lệ, cho dù là Thiên Đạo Chi Thân, cũng sẽ không còn một tia sinh cơ nào.

Thấy Chu Du đánh bay Cốt Thí Lệ, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử vội vàng chạy tới, đỡ Chu Du dậy, nói: "Lão Chu, Cốt Thí Lệ không chạy thoát chứ?" "Không.

Nhưng chưa chắc y đã chạy thoát." Lúc này, Hồ Ba Nhất mới lờ mờ cảm giác rằng sự việc không thể kết thúc sớm như vậy.

"Ngươi nghĩ vậy là xong rồi sao?" Trong không khí lại vang lên giọng Cốt Thí Lệ, sau đó, y lại xuất hiện cách Chu Du vài chục mét.

Lúc này, sắc mặt Cốt Thí Lệ trắng bệch lạ thường, như một tờ giấy trắng.

Một bên cánh tay đã biến mất không dấu vết, và, nó đang mọc ra với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

"Nhớ lời ta vừa nói không?

Tất cả các ngươi, đều phải hồn phi phách tán!" Vừa dứt lời, Cốt Thí Lệ liền lao tới, sắc mặt Chu Du đại biến, vội vàng dùng linh lực thúc giục lực lượng lôi điện.

Đột nhiên một tiếng "oanh long", một đạo sét đánh to bằng miệng bát liền phóng ra từ người Chu Du.

Đạo sét đó giáng xuống đầu Cốt Thí Lệ, nhìn thấy sắp đánh trúng trán vị Địa Ngục Trấn Tướng, nhưng dường như bị một bức tường vô hình ngăn lại, đè chặt trên đỉnh đầu, mãi không thể tiến hay lùi.

"Nếu là thiên lôi thật sự, ta đúng là sợ.

Đáng tiếc, đồ giả mạo, rốt cuộc không phải thật." 29.

Cốt Thí Lệ cười lạnh một tiếng, nhìn Chu Du một cái rồi nói: "Có gì thì cứ dùng hết đi, ta xem ngươi còn có thể lấy ra món đồ gì để tiếp đãi ta nữa." Sau đó, y lại vung ra roi xương trắng, đầu roi vụt về phía Chu Du.

Khi roi vụt tới, nó hóa thành một đám sương đen, lập tức biến mất trong không khí.

Ngay sau đó, trước mặt Chu Du là những xương cốt trắng âm u lấp lánh, vô số âm hồn gào thét vây quanh roi xương trắng, bay về phía Chu Du.

Thấy roi xương trắng sắp vung trúng Chu Du, chỉ thấy Chu Du trong nháy mắt nắm lấy đầu roi, từ tay anh bùng lên ngọn lửa dữ dội, ngọn lửa nhanh chóng lan tràn trên roi xương trắng, phản công về phía Cốt Thí Lệ.

Chương 291

“Dùng Lưu Hỏa à?

Đồ điêu trùng tiểu kỹ!” Khi từ cuối cùng vừa thốt ra, ngay lúc này, Chu Du nhanh chóng lùi lại một bước, Minh Hồng Đao “ong” một tiếng, không ngừng rung động.

Minh Hồng Đao trong tay không ngừng rung lên, Chu Du gần như dốc toàn bộ linh lực của mình vào trong Minh Hồng Đao.

Minh Hồng Đao và Chu Du gần như hợp làm một, tạo thành một thanh chiến đao khổng lồ.

Sau một tiếng nổ lớn, thanh chiến đao khổng lồ đó chém về phía Cốt Thí Lệ!

Tốc độ của thanh chiến đao khổng lồ hợp nhất quá nhanh, khi Cốt Thí Lệ nhìn thấy, đã không kịp né tránh!

Ngay lập tức, chiến đao khổng lồ trực tiếp chém vào ngực Địa Ngục Chiến Tướng, tạo ra một lỗ lớn ngay tại ngực, rồi bay ra từ phía sau lưng.

Cốt Thí Lệ đứng thẳng tại chỗ, nhìn Minh Hồng Đao không ngừng lượn lờ xung quanh, ngừng lại một chút rồi nói: “Chỉ có vậy thôi sao?

Minh Hồng Đao trong tay ngươi, thật sự là phung phí của trời đất.” Tuy nhiên, Cốt Thí Lệ còn chưa nói dứt lời, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Y chuyển ánh mắt sang Chu Du, người vừa tách khỏi Minh Hồng Đao, tiếp tục nói: “Nhược Thủy Tam Thiên.

Ngươi đã giấu Nhược Thủy Tam Thiên trong đao ý của Minh Hồng Đao, hợp nhất lại thì không sợ chết sao.” Khi nói, thân hình Cốt

Thí Lệ run rẩy vài cái, trong thất khiếu, có chất lỏng trong suốt màu trắng như sương chảy ra.

Vị Địa Ngục Trấn Tướng đó, sau khi run rẩy vài cái, đứng vững vàng trên mặt đất.

Cốt Thí Lệ thở hổn hển một hơi, tiếp tục nói: "Để Nhược Thủy Tam Thiên bám vào người ta, e rằng ngươi cũng đã…" Lời còn chưa dứt, tất cả mạch máu trên người Cốt Thí Lệ đột nhiên nổ tung.

Toàn thân y bê bết máu thịt, vị Địa Ngục Trấn Tướng lùi liền mấy bước về phía sau, mãi mới đứng vững được, không ngã xuống đất.

Chu Du lạnh lùng nhìn Cốt Thí Lệ không nói nên lời, nói: "Không phải ngươi có thuật pháp phản phệ hộ thân sao, người khác không đánh được à?

Giờ bị đánh rồi, mùi vị thế nào?" Nói rồi, Chu Du thúc giục Nhược Thủy Tam Thiên còn lưu lại trong cơ thể Cốt Thí Lệ, khiến nó khuấy đảo trong mạch máu của y một trận.

Khiến trong mạch máu đang vỡ vụn của vị Địa Ngục Trấn Tướng không ngừng phun ra máu tươi.

Cốt Thí Lệ nghiến răng ken két, dốc hết sức lực toàn thân mới không kêu thành tiếng.

"Vừa nãy lời đề nghị của ta ngươi không suy nghĩ sao?

Bây giờ thu tay lại, đại lộ triều thiên, chúng ta ai đi đường nấy!" "Không kịp rồi.

Kể từ khi biết ngươi có Thiên Đạo Chi Thân.

Một là theo tôi xuống dưới, hai là phải hồn phi phách tán." Cốt Thí Lệ thở hắt ra, nói: "Ta thực sự bội phục các phàm nhân các ngươi, bảy nghìn năm trước, có người tấn công ta rồi nhốt ta vào trong đó,

đến nay ta vẫn không biết là ai làm.

Vừa mới tỉnh lại, liền gặp ngươi.

Bây giờ người phàm gian đều mạnh mẽ đến vậy sao.

Không, cũng đừng vui mừng quá sớm, thắng bại chưa định." Cuối cùng, Cốt Thí Lệ phun ra một ngụm máu tươi.

Sau đó, thấy theo mạch máu vỡ nát của Cốt Thí Lệ, vô số giọt Nhược Thủy trong suốt, sáng lấp lánh bị máu tươi đẩy ra ngoài.

Thấy Tam Thiên Nhược Thủy bị Cốt Thí Lệ đẩy ra, Chu Du vội vàng nắm chặt Minh Hồng Đao, chuẩn bị lần nữa đưa Tam Thiên Nhược Thủy vào cơ thể y.

Nhưng cùng với việc Tam Thiên Nhược Thủy bị đẩy ra, Chu Du cũng cảm thấy khí lực trên người đang nhanh chóng tiêu hao.

Lúc này, trên người Cốt Thí Lệ đột nhiên xuất hiện một luồng ánh sáng xanh lam.

Luồng ánh sáng đó như ngọn lửa, bao phủ toàn thân Cốt Thí Lệ.

Làm xong tất cả, Cốt Thí Lệ mới như kiệt sức, trực tiếp ngồi phịch xuống đất.

Trên mặt y bắt đầu có những giọt mồ hôi đỏ như máu tươi, không ngừng chảy xuống.

Vừa rồi y đã dốc toàn thân khí lực mới đẩy được Tam Thiên Nhược Thủy ra.

May mà bây giờ Chu Du cũng gần như kiệt sức, nếu không, Cốt Thí Lệ chắc chắn sẽ lập tức nhận thua.

Tốc độ khôi phục huyết mạch Thanh Long của Chu Du rất nhanh, không bao lâu, anh liền lần nữa nắm Minh Hồng Đao, đi về phía Cốt Thí Lệ.

“Xem ra, ta so với ngươi ai hồi phục nhanh hơn.” Khi Chu Du nói, Cốt Thí Lệ cũng đứng dậy, cất bước về phía Chu Du, cũng chậm rãi đi tới.

Khi bước chân đầu tiên, y bắt đầu điều động chút thần thông còn sót lại trên người.

Định dùng thế tấn lôi bất cập yểm nhĩ, nhanh chóng giải quyết Chu Du.

Khi Cốt Thí Lệ cất bước, đồng thời thi triển Súc Địa Chi Pháp.

Khi mũi chân vừa chạm đất, y sẽ đột nhiên xuất hiện trước mặt Chu Du, tiến hành tập kích bất ngờ.

Chỉ cần giải quyết được phàm nhân trước mặt, những người còn lại chẳng khác gì kiến.

Không, ngay khi Cốt Thí Lệ sắp bước xuống, tình thế bắt đầu phát triển theo hướng y không ngờ tới.

Đồng thời lúc cất bước, Cốt Thí Lệ hoàn toàn không chú ý, Phát Khâu Thiên Quan Ấn đã ấn mạnh vào lưng y!

Chương 292

Cốt Thí Lệ hoàn toàn không phòng bị, cơ thể đột nhiên nghiêng về phía trước, suýt nữa thì ngã sấp xuống đất!

Sau đó trước mắt y hoa lên, Chu Du cầm ngang Minh Hồng Đao, đang đứng trước mặt, chờ Cốt Thí Lệ không giữ được bước chân, lao tới, đưa yếu huyệt trên cổ y vào lưỡi đao!

Phía sau, Hồ Ba Nhất lưng đeo Nghịch Lân, tay trái cầm Phượng Tỳ, tay phải cầm Phát Khâu Thiên Quan Ấn, bất động nằm rạp trên mặt đất.

"Quên rồi sao, Phượng Tỳ có một tác dụng, đó là ẩn giấu khí tức." Hồ Ba Nhất cười đắc ý, thấy Cốt Thí Lệ sắp xui xẻo, mới đứng dậy.

Cốt Thí Lệ trong lòng chấn kinh, khi kiệt sức tột độ, bất cẩn một chút liền bị trúng chiêu một cách mơ hồ.

May mà y thường xuyên chiến đấu tại chiến trường địa ngục, đã rèn luyện được khả năng phản ứng.

Thấy Minh Hồng Đao nằm ngang trước mặt, y nhanh chóng thi triển thần thông, lần nữa hóa cơ thể thành một đám sương khói.

Mặc dù bị Minh Hồng Đao chém đôi, nhưng không sao, chỉ trong chớp mắt, đám sương khói lại hợp lại, ngưng tụ thành cơ thể Cốt Thí Lệ.

Cốt Thí Lệ vừa đứng vững, kinh hồn chưa định, lại nghe thấy phía sau vang lên một tràng tiếng "đát đát đát".

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cái tên Bàn Tử lắm mồm vừa nãy, tay cầm một khẩu súng trường tự động có hình dáng kỳ dị, chĩa vào mình, từ bên trong phun ra một lượng lớn hạt kim loại.

Những hạt kim loại đó tốc độ cực nhanh, y căn bản không kịp né tránh.

Cốt Thí Lệ trong lòng kinh hãi, không biết khẩu súng trường tự động tạo hình kỳ dị đó rốt cuộc là thứ gì, vì sao có thể bắn ra nhiều hạt kim loại như vậy một cách im lặng!

Vương Bàn Tử tay cầm súng trường tự động, trong lòng chỉ hận lúc đó vì sao không mang thêm một ít đạn.

Mặc dù vừa rồi đạn không thể xuyên thủng Cốt Thí Lệ, nhưng lúc này Cốt Thí Lệ đã trở thành cung nỏ chi mạt, tổn thương do súng đạn vẫn có thể gây ra.

Hành động phối hợp của ba người như hành vân lưu thủy, không một chút sơ hở.

Chu Du phụ trách thu hút sự chú ý của Cốt Thí Lệ, đồng thời dùng Minh Hồng Đao tìm cơ hội tấn công, Hồ Ba Nhất thì dùng Phượng Tỳ ẩn mình, thỉnh thoảng bất ngờ dùng Phát Khâu Thiên Quan Ấn đánh vào lưng y.

Vương Bàn Tử cầm súng trường tự động, không ngừng bắn đạn vào người Cốt Thí Lệ.

Cốt Thí Lệ cũng từng trải qua không ít trận chiến lớn nhỏ, nhưng kiểu đánh du côn như vậy, y gặp lần đầu tiên.

Ngay lập tức, y tức đến đỏ bừng mặt, quát vào ba người: "Kiểu quần công như thế này, phương pháp hạ tam lạm, các ngươi không sợ gặp thiên khiển sao?" "Cốt Thí Lệ đại nhân, lời này của ngài tôi phải phản bác rồi." Vương Bàn Tử cười hì hì nạp đạn, nói với Cốt Thí Lệ: "Vừa nãy ngài triệu hồi nhiều quỷ vật như vậy, tôi còn chưa nói gì.

Lẽ nào chỉ cho phép ngài quần công người khác, không cho ba chúng tôi thỉnh giáo thực lực của ngài sao?

Trên mặt ngài có điều luật nào ghi là không cho ba chúng tôi đánh ngài sao?" Cốt Thí Lệ nhân lúc sơ hở, lén lút khôi phục thần thông, chui xuống lòng đất.

Không đợi Vương Bàn Tử nói dứt lời, y bắt đầu thúc giục thần thông, trong chớp mắt, mặt hồ cạn khô tiếp tục tan rã tứ phân ngũ liệt, sau đó, đất sét phía dưới đều bị lật tung!

Thế nhưng, không đợi Cốt Thí Lệ phát động tấn công, thân hình y đột nhiên run rẩy vài cái, trên mặt lộ vẻ kinh hãi tột độ!

"Cổng đồng." Cốt Thí Lệ căn bản không ngờ, mục đích của người năm đó làm cho y hôn mê, rồi đặt y vào trong quan tài đen, căn bản không phải vì nguyên nhân thông thường.

Người có thần thông quảng đại đó, đã nhắm vào tất cả thuật pháp phản phệ tấn công, mới bắt giữ y, trấn áp Cổng Đồng dưới lòng đất!

Vừa nói ra ba chữ đó, Cốt Thí Lệ vội vàng ngậm miệng, chột dạ nhìn ba người Chu Du.

Thấy ba người Chu Du lúc này không phát động tấn công, y lại vội vàng dùng thần thông thúc giục đất sét, che lấp Cổng Đồng lại.

Sau đó y nói lắp bắp: "Mau chết đi.

Ta đưa các ngươi xuống địa ngục.

Không đúng, mau đi đi.

Cũng không đúng, ta sẽ giết các ngươi!

Hồn phi phách tán, người đó sẽ không biết ta đã ra ngoài nữa." Vừa nói, Cốt Thí Lệ liền quay người lần nữa hóa thành sương khói, đám sương khói bay về phía một bên không có người.

Sau một tiếng nổ lớn, Hồ Ba Nhất đột nhiên bị đánh văng ra khỏi không khí.

May mà anh ta đeo Nghịch Lân trên người, mới may mắn không bị trọng thương.

Ngay sau đó, trước mắt Cốt Thí Lệ hoa lên, lại thấy mấy chục viên đạn bắn về phía mình.

Lúc này y không tự chủ được lùi lại vài bước, muốn tránh những viên đạn đó.

Nhưng, Cổng Đồng dưới lòng đất vừa rồi đã mang đến cho Cốt Thí Lệ một nỗi sợ hãi quá mạnh, trong lúc kinh hoàng, vị Địa Ngục Trấn Tướng đó suýt ngã, cơ thể lập tức mất thăng bằng.

Lúc đó Chu Du cầm ngang Minh Hồng Đao lao tới, Cốt Thí Lệ dù là Địa Ngục Trấn Tướng, từng thấy đại thế diện.

Ngay lập tức y lại vận dụng thần thông, hóa thân thành một đám sương khói.

Lần này Chu Du cũng đã có kinh nghiệm, thấy Cốt Thí Lệ vừa hành động, lưỡi đao Minh Hồng Đao đột nhiên kéo dài!

Một đạo huyết quang lóe lên, mặc dù Cốt Thí Lệ cuối cùng hóa thành một đám sương khói, nhưng chưa kịp ngưng tụ thành hình, trước ngực y đã đỏ tươi một mảng.

Một vết thương sâu hoắm nhìn thấy xương, xuất hiện ở chỗ yếu huyệt dưới cổ.

Nếu vừa rồi tốc độ Cốt Thí Lệ chậm hơn một chút, bây giờ y đã thành hai mảnh.

Chương 293

Cốt Thí Lệ kinh hồn chưa định, trừng mắt nhìn Chu Du đang nắm chặt Minh Hồng Đao trong tay, nói: "Ngươi cũng thấy thứ dưới lòng đất rồi chứ?

Hay là chúng ta bây giờ dừng tay, ai đi đường nấy?" "Thứ dưới lòng đất?" Chu Du liếc xéo Cốt Thí Lệ vài cái, nói: "Tôi không thấy.

Vừa rồi ngươi còn hò hét đòi đánh đòi giết tôi, bây giờ không được rồi thì nhận thua à?

Ngươi tưởng tôi không thấy sao, roi xương trắng trong tay ngươi, chuẩn bị nhân lúc tôi không chú ý lập tức vung ra à?" Cốt Thí Lệ hít sâu vài hơi, nói: "Đã bị nhìn thấu, vậy thì ai cũng đừng hòng sống yên.

Hôm nay nếu không chết, ta thề sẽ không ngừng!

Bị bắt làm vật trấn áp nhiều năm như vậy, ta, một Địa Ngục Trấn Tướng, đúng là đáng giá tiền a." Nói xong, y từ từ đưa roi xương trắng lại, từ từ cắm trở lại vào cơ thể, lần nữa biến thành xương sống.

"Bây giờ ta tay không, nào, một trận tử chiến!" Thế nhưng, một cảnh tượng khiến Cốt Thí Lệ không thể ngờ tới đã xuất hiện.

Chu Du vung Minh Hồng Đao một cái, Minh Hồng Đao bất mãn phát ra tiếng 'ong ong', bay đến trước mặt Hồ Ba Nhất.

Chu Du tay không đi về phía Cốt Thí Lệ, Cốt Thí Lệ gần như không dám tin vào mắt mình.

Bỏ đi chỗ dựa lớn nhất là Minh Hồng Đao, tên này, trong tay còn có át chủ bài sao?

Cốt Thí Lệ nhìn Chu Du càng lúc càng đến gần, nói: "Ngươi chắc

chắn muốn như vậy sao?

Phàm nhân.

Cầm Minh Hồng Đao, ngươi còn có chút cơ hội thắng.

Bây giờ, không tự lượng sức, phù du hám thụ." "Vậy thì phải xem là loại côn trùng nào, và cái cây nào." Chu Du cười lạnh một tiếng, rồi tiếp tục nói: "Côn trùng không có việc gì thì cứ lay cây nhiều vào, mới không buồn tẻ." Nói xong, trên không trung đột nhiên vang lên một trận tiếng sấm, sau đó vô số đạo sét đánh to bằng miệng bát giáng xuống vị trí Cốt Thí Lệ.

Chu Du dùng linh lực, lần nữa mô phỏng sức mạnh của thiên lôi.

Lần này sức mạnh của lôi điện, thậm chí còn lợi hại hơn thiên lôi thật sự vài phần.

Đồng thời khi sét đánh xuống, Chu Du chủ động nhảy vào trong lôi điện.

Dưới ánh sáng chói mắt, anh và lôi điện hóa thành một thể, sau đó lao về phía Cốt Thí Lệ.

Cốt Thí Lệ căn bản không kịp phản ứng, Chu Du, người đã hóa thành tia sét, xuyên qua cơ thể y.

Trong nháy mắt, cơ thể Cốt Thí Lệ lửa hoa bắn ra tứ phía.

Từ những vết thương nứt nẻ, không ngừng có lửa hoa và máu tươi nóng bỏng bắn ra.

Mặc dù vết thương do lôi điện gây ra không mạnh lắm, nhưng trên mặt Cốt Thí Lệ vẫn lộ ra vẻ đau khổ.

Thuật pháp phản phệ tấn công không thể sử dụng được, y chỉ có thể cứng rắn chịu đựng đòn tấn công.

Không đợi Cốt Thí Lệ kịp phản ứng, tia sét do Chu Du hóa thành

lại xuyên qua từ phía sau lưng y.

Lần này Cốt Thí Lệ đã có chuẩn bị, khi tia sét hình người xuyên qua cơ thể, y bỗng nhiên đưa tay ra, nắm lấy cánh tay tia sét do Chu Du hóa thành.

Nhưng, đồng thời khi nắm lấy Chu Du, cánh tay đó đột nhiên hóa thành điện tương, lập tức tiêu tán khỏi tay Cốt Thí Lệ.

Trong khoảnh khắc, ở vị trí cách Cốt Thí Lệ hai mươi mét phía trước, điện tương lại ngưng kết thành hình người.

Hồ Ba Nhất ở xa kinh ngạc há to miệng, sau đó đột nhiên tỉnh táo lại, nói với Vương Bàn Tử cũng đang kinh ngạc: "Tôi biết Lão Chu định làm gì rồi, bây giờ chí hướng của anh ấy, thật sự càng ngày càng lớn." Vương Bàn Tử nhất thời không hiểu ý Hồ Ba Nhất, hỏi: "Ý gì?" "Cốt Thí Lệ tự xưng là Địa Ngục Trấn Tướng, quỷ vật dưới phủ, lại còn có biên chế.

Ngươi không hiểu sao?

Lão Chu muốn 'thí thần'." Lúc này, Cốt Thí Lệ cũng hiểu Chu Du định làm gì.

Y lạnh lùng nhìn Chu Du đang hóa thành điện tương, hoạt động cơ thể rồi nói: "Đang thử nghiệm kỹ năng mới trên người ta sao?

Vậy ta cho ngươi một chút ý kiến, kỹ năng quá hoa lệ, cũng không có sức mạnh.

Trước khi hồn phi phách tán, ta quả thực phải khen ngươi một câu, đủ gan.

Nhưng, dám dùng thiên lôi mô phỏng, biến cơ thể mình thành sét đánh, nếu thời gian lâu hơn một chút, e rằng ngươi cũng không trụ nổi chứ?" Nói rồi, Cốt Thí Lệ cúi đầu nhìn cơ thể mình một cái, cảm thấy đã hồi phục được bảy tám phần rồi.

Thấy đại cục gần như đã định, Cốt Thí Lệ khẽ cười, biểu cảm đáng sợ.

Y nói với Chu Du: "Bây giờ đi nhặt Minh Hồng Đao của ngươi về đi, ta cho ngươi thời gian.

Không thắng được nữa, thì gọi hai người bạn của ngươi cùng lên đi.

Côn trùng chưa đâm đổ cây, ngươi vội vàng làm gì?" Chu Du lại từ từ đi về phía Cốt Thí Lệ, vừa đi vừa nói: "Ngươi nói không đúng, dùng kỹ xảo nhiều quá, không có khí lực." Nói rồi, Chu Du đi đến trước mặt Cốt Thí Lệ.

Điều mà Cốt Thí Lệ không ngờ tới là, lần này phàm nhân trước mặt không hề dùng bất kỳ thần thông chiêu triệu nào, chỉ nắm chặt nắm đấm, đấm vào mặt y.

Động tác này, không nhanh, cũng không có khí lực.

Giống như một tên du côn nhỏ đang đánh nhau vậy.

Cốt Thí Lệ nhíu mày, không hiểu Chu Du định làm gì.

Y vươn tay ra nắm lấy nắm đấm đang đánh tới, trong tay Cốt Thí Lệ, khoảnh khắc tiếp xúc với nắm đấm của Chu Du, một luồng sức mạnh kỳ lạ truyền đến từ tay y!

Chương 294

Một tiếng "oanh", tay Cốt Thí Lệ bị đánh biến dạng, sau đó một cú đấm thật mạnh giáng thẳng vào mặt Cốt Thí Lệ, máu tươi bắn tung tóe về phía sau!

Không chỉ tay và mặt Cốt Thí Lệ, tất cả vết thương trên toàn thân y đều bắt đầu phun ra máu tươi, như không cần tiền vậy.

Đồng thời, Chu Du lại từ từ áp sát, vươn nắm đấm ra.

Lần này Cốt Thí Lệ không dám đỡ cú đấm tiếp theo nữa, trong nháy mắt hóa thành sương đen, trực tiếp lùi thẳng về phía sau vài chục mét.

Lần này Cốt Thí Lệ cơ bản đã đứng ở rìa không gian dưới lòng đất này, không còn đường lui nữa.

Sau khi đứng vững, Cốt Thí Lệ không màng vết thương trên người, khó tin nhìn Chu Du nói: "Tam Long Chi Lực, trên người ngươi có huyết mạch Thanh Long, huyết mạch Thần Long.

Lại có Thủy Thần Cách, Hỏa Thần Cách!

Ngươi dồn những sức mạnh này trực tiếp vào cơ thể mình, không sợ phản phệ, toàn thân tự bạo sao?" Nói rồi, y đột nhiên hiểu ra, lập tức không dám có bất kỳ tiếp xúc nào với Chu Du, bắt đầu đánh thái cực xung quanh Chu Du, kéo dài khoảng cách ra xa.

"Không tệ chứ, phù du hám thụ sao?" Thấy Cốt Thí Lệ né tránh, Chu Du cất bước đuổi theo.

Vừa nãy, Chu Du quả thực có ý muốn thử nghiệm trên người Địa Ngục Trấn Tướng.

Nhưng sau khi thử nghiệm, mặc dù nhìn thấy đã gây ra một số tổn

thương cho Cốt Thí Lệ, nhưng chỉ trong chớp mắt, anh đã nhìn ra sơ hở.

Ngay lập tức, Chu Du liền từ bỏ ý nghĩ giữ lại chút gì, trực tiếp dùng bản lĩnh mạnh nhất của mình, đối phó Cốt Thí Lệ.

Nhưng, hiệu quả của Tam Long Hợp Lực, khi vận dụng trên người Địa Ngục Trấn Tướng này, lại nằm ngoài dự liệu của Chu Du.

Ngay lập tức, Chu Du có bản lĩnh khắc chế Cốt Thí Lệ, liền bắt đầu điên cuồng truy đuổi Địa Ngục Trấn Tướng.

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử cũng vội vàng cầm súng trường tự động, đi xa phía sau, lo lắng Chu Du sẽ trúng kế của Cốt Thí Lệ.

Nhưng, Cốt Thí Lệ đã bị trọng thương.

Trầm thụy hàng ngàn năm, vừa mới tỉnh lại, thực lực bản thân đã suy yếu rất nhiều.

Vừa rồi lại vì khinh thường ba người họ, nghĩ rằng triệu hồi quỷ vật có thể dễ dàng giải quyết ba người.

Cốt Thí Lệ không ngờ, không những quỷ vật không giải quyết được ba người, mà y còn bị ba người họ bày kế.

Thần thông còn lại bản thân đã không nhiều, khi vừa hiểu ra, lại bị Cổng Đồng dưới lòng đất dọa một phen, chỉ đành phân tán phần lớn tinh lực để thăm dò Cổng Đồng, rồi lại liên tiếp bị ba người tấn công bất ngờ gây thương tích.

Bây giờ, Cốt Thí Lệ gần như đã tiêu hao hết thần thông, lúc này cũng không dám dùng thần thông để đào thoát, chỉ có thể kéo dài thời gian.

Trọng thương trên người, tốc độ của Cốt Thí Lệ bắt đầu chậm lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Nhưng, vì bản thân là Minh Thần, cơ thể y vẫn cường đại, nhất thời, Chu Du cũng không tìm được cách nào tốt để đánh bại Cốt Thí Lệ triệt để.

Vì Cổng Đồng dưới lòng đất, bây giờ Cốt Thí Lệ và ba người Chu Du, chỉ có thể liều chết một trận, ai giết được đối phương, người đó mới có thể đi ra ngoài.

Bí mật này, ai cũng không dám đảm bảo đối phương có tiết lộ ra ngoài hay không.

Nhìn Cốt Thí Lệ không thể chạy được nữa, Chu Du không nói một lời nào, chỉ vung nắm đấm, đuổi theo y.

Cốt Thí Lệ thấy thực sự không thể tránh được nữa, chỉ đành đứng yên, thúc đẩy tia thần thông cuối cùng còn sót lại trong cơ thể.

"Mạng của ta ở đây, nhưng có lấy được hay không, không do ngươi quyết định." Cùng với việc điều động thần thông, vết thương trên người Cốt Thí Lệ bắt đầu nhanh chóng lành lại.

Sau đó, toàn thân y, làn da như biết hô hấp, phun ra một lớp sương mù màu xanh.

Lớp sương mù màu xanh mỏng manh đó, bám chặt vào bề mặt da.

Từ bên ngoài nhìn vào, thân ảnh Cốt Thí Lệ trở nên mờ ảo.

Đây là thần thông bảo mệnh cuối cùng của Cốt Thí Lệ.

Lớp sương mù màu xanh đó gọi là Quỷ Vật, có thể tăng cường cực lớn độ bền của cơ thể.

Nhưng, Quỷ Vật cũng đồng nghĩa với việc đoạn tuyệt đường lui cuối cùng.

Vì đã phát ra Quỷ Vật, cho dù thắng, y cũng vì không còn thần thông mà tạm thời không thể trở về Địa Phủ.

Khi Chu Du chuẩn bị ra tay, Cốt Thí Lệ cười thảm một tiếng, mở miệng nói: "Nhất định phải đuổi cùng giết tận sao?" "Đúng vậy." Chu Du dứt khoát đáp.

"Được." Nói rồi, Cốt Thí Lệ đột nhiên lao về phía Hồ Ba Nhất, Vương Bàn Tử, điều này có chút nằm ngoài dự liệu của Chu Du.

Rõ ràng Chu Du mới là kẻ thù số một của Cốt Thí Lệ, vì sao y lại bỏ qua, đối phó hai người kia?

Chẳng lẽ không sợ bị đánh úp từ phía sau?

Thế nhưng, Cốt Thí Lệ không hề quan tâm, cứ thế lao thẳng tới.

Chu Du cũng vồ tới lưng y, bây giờ toàn thân Chu Du đều được Tam Long Chi Lực quán chú, cho dù là tấm thép dày nửa mét, anh cũng có thể xuyên thủng.

Khi Chu Du sắp tóm lấy lưng Cốt Thí Lệ, Quỷ Vật đang bám trên người Cốt Thí Lệ dường như có sinh mệnh, lập tức chuyển sang người Chu Du.

Sau khi bị lớp sương mù Quỷ Vật bao phủ toàn thân, Tam Long Chi Lực mà anh thi triển ra, không thể xuyên thủng lớp sương mù màu xanh mỏng manh đó.

Chương 295

Đánh vào người Cốt Thí Lệ, cứ như không có chuyện gì xảy ra vậy.

Cốt Thí Lệ cũng không để ý đến đòn tấn công của Chu Du, bây giờ y chỉ muốn nhanh chóng thoát ra ngoài.

Còn về việc vì sao lại tấn công Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử, thuần túy là vì hai người họ đã chắn đường thoát thân của y.

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử vội vàng né tránh, dùng súng trường tự động bắn trả, đạn gần như toàn bộ đều trúng Cốt Thí Lệ.

Ngay cả như vậy, thân hình Cốt Thí Lệ nhanh đến mức khó tin, hoàn toàn không hề bị ảnh hưởng.

Khi Cốt Thí Lệ sắp chạy thoát, Minh Hồng Đao lúc này đột nhiên tự động bạo phát, đao linh chém xiên về phía Cốt Thí Lệ.

Lần này Cốt Thí Lệ mới không kịp né tránh, cơ thể lập tức bị Minh Hồng Đao đánh trúng.

Nhưng, Minh Hồng Đao vẫn không gây ra chút tổn hại nào cho Cốt Thí Lệ, chỉ là làm chậm hành động của y vài phần.

Chính nhờ tác dụng làm chậm của Minh Hồng Đao, Chu Du kịp thời đuổi tới, song chưởng vung ra, lập tức đánh trúng lưng Cốt Thí Lệ, khiến lưng y lõm xuống một chỗ.

Sương mù Quỷ Vật lập tức ngừng lại, bây giờ trong mắt Cốt Thí Lệ, chỉ còn lại thông đạo dẫn ra thế giới bên ngoài, những chuyện xảy ra xung quanh, y đều không cảm nhận được.

Khi Cốt Thí Lệ sắp bước vào thông đạo đó, đột nhiên, y cảm thấy trên đỉnh đầu có một chút mát lạnh, sau đó thị giác của y, xảy ra biến

hóa long trời lở đất.

Trong nháy mắt, Cốt Thí Lệ hiểu ra, đây là điềm báo sắp hồn phi phách tán.

Tam Long Chi Lực, hợp nhất.

Long uy áp chế, hám thiên động địa.

Huyết mạch Thần Long, ngưng thủy thành huyết, lập tức phát ra hàn băng.

Nhị Long Chi Lực, Lưu Hỏa thành tát.

Chu Du nắm lấy khoảnh khắc sương mù Quỷ Vật hộ thân ngừng trệ, dùng linh lực thúc giục gần như bùng nổ, thủy (nước) bám vào thân y, tất cả chất lỏng trong cơ thể Cốt Thí Lệ gần như bốc hơi ngay lập tức, sau đó đóng băng bên ngoài cơ thể, cố định hành động của Cốt Thí Lệ.

Lưu Hỏa lập tức phát ra, lao vào trong cơ thể Cốt Thí Lệ, gần như đồng thời khi toàn thân chất lỏng của Cốt Thí Lệ bốc hơi, đốt cháy toàn bộ xương quỷ của y thành tro tàn.

Sau đó, lực lượng thiên lôi mô phỏng mà anh tạo ra, loạn xạ trong cơ thể Cốt Thí Lệ, trực tiếp hủy diệt hồn phách của y!

Ba lực hợp nhất, chỉ mất chưa đầy nửa giây!

Hồ Ba Nhất trừng mắt nhìn Cốt Thí Lệ vừa rồi còn ngạo mạn không ai bì kịp, giờ đã ngã xuống đất, hóa thành tro bụi!

Thế nhưng lúc này, Chu Du phun ra một ngụm máu tươi lớn, lảo đảo vài cái, ngã xuống đất.

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử hai người vội vàng đỡ Chu Du dậy, để anh nằm ngửa trên đất.

Mãi lâu sau, Chu Du mới từ từ tỉnh lại, câu đầu tiên mở miệng

hỏi: “Cốt Thí Lệ chết rồi sao?” “Chết rồi, chết rồi, chết không thể chết hơn được nữa.” Vương Bàn Tử thấy Chu Du tỉnh lại, vỗ vỗ ngực: “Lão Chu, lúc anh ngã xuống, làm tôi sợ chết khiếp!” Chu Du yếu ớt cười một cái: “Cái Địa Ngục Trấn Tướng này, có chút bản lĩnh thật sự, giết y đâu có dễ dàng như vậy.” “Minh Thần a, đại ca!” “Lão Chu, thí thần!” “Anh Chu uy vũ.” Chu Du dưới sự dìu đỡ của Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử, từ từ đứng dậy.

May mắn thay, anh chỉ vì sử dụng linh lực quá độ mà kiệt sức, còn lại không có gì đáng ngại lớn.

Nhìn Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử hai người ân cần, phục vụ chu đáo, Chu Du trong lòng cảm thấy sảng khoái.

Mặc dù Cốt Thí Lệ, vị Địa Ngục Trấn Tướng này bị trấn áp hàng ngàn năm, thần thông trên người đã mất đi hơn một nửa.

Nhưng, Cốt Thí Lệ dù sao cũng là một đại quỷ có danh có hào chính thức ở Địa Phủ, nói cách khác, là một Minh Thần thực sự.

Là một phàm nhân, có thể vượt cấp 'thí thần', rốt cuộc cũng là một chuyện đáng ghi nhớ.

“Đại hải hàng hành dựa vào hoa tiêu, Phát Khâu Quật Lĩnh dựa vào Lão Chu.” Hồ Ba Nhất thấy không có chuyện gì nữa, liền hưng phấn hát lên: “Phiền Bàn Tử huynh, đỡ Lão Chu cho tốt, tôi đi tìm, xem xem vị thần tiên gia gia này có để lại đồ tốt gì cho chúng ta không.” “Không được!” Lúc này, Chu Du cực kỳ suy yếu, vội vàng chống người, gắng gượng nói: “Mau ra ngoài.

Bên trong có đại hung hiểm.” “Hả?” Cả Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đều cảm thấy có chút khó tin: “Có nguy hiểm?

Nguy hiểm không phải đã tiêu diệt rồi sao?” “Có nguy hiểm, nhưng không phải thứ chúng ta có thể đối phó được.” Chu Du nhìn

ánh mắt không cam lòng của hai người, chỉ đành cười khổ nói: "Bây giờ toàn thân tôi suy yếu, tôi cần điều tức ở đây, cho tôi hai phút.

Sau hai phút, bất kể các cậu tìm thấy gì, cũng phải nhanh chóng đi ra, phong tỏa toàn bộ thông đạo." Hai người nghe lời Chu Du nói, trong lòng thầm hoan hô một tiếng, lập tức Vương Bàn Tử cũng không màng Chu Du nữa, vội vàng theo Hồ Ba Nhất đi khắp nơi tìm kiếm tài bảo.

Chu Du đành từ từ đến trước thi thể Cốt Thí Lệ, đặt tay lên người y.

Quả nhiên, trong đầu anh, hệ thống truyền đến giọng nói quen thuộc.

"Đinh, phát hiện Âm Sát Linh Lực năm nghìn năm, có hấp thu không?" "Đinh, phát hiện Địa Ngục Thần Lực, có hấp thu không?" "Hấp thu!" Khoảnh khắc đó, tất cả sự cống hiến đều đã có hồi báo.

Theo lệnh của Chu Du, thi thể Cốt Thí Lệ, hóa thành từng đốm sáng, bay lượn quanh toàn thân Chu Du, rồi tiến vào cơ thể anh.

Giọng nói của hệ thống lại vang lên: "Đinh, giá trị linh lực vượt bảy nghìn năm, có kích hoạt Long Chi Linh không?" "Kích hoạt Long Chi Linh, lại nhận được một Long Chi Lực, tỷ lệ chuyển hóa linh lực phổ thông là một trăm đổi một, tỷ lệ chuyển hóa Địa Ngục Thần Lực đặc thù là mười đổi một, có chuyển hóa không?" "Đinh, có thể tiêu hao một trăm năm mươi năm Địa Ngục Thần Lực đặc thù để khôi phục thương thế, có khôi phục không?" Chu Du cảm thấy hơi xót ruột một chút, nhưng lúc này cũng không màng nhiều, trực tiếp đồng ý.

Trước tiên khôi phục thương thế, sau đó nhận được một Long Chi Lực.

Ngay lập tức, cảm giác ấm áp dễ chịu, từ đáy lòng phát ra, tràn

ngập vào toàn thân kinh mạch.

“Đinh, thương thế đã hoàn toàn khôi phục.

Long Chi Lực bắt đầu kích hoạt.”.

Lúc này, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử trong không gian dưới lòng đất này, chạy về phía nơi có hy vọng tìm thấy tài bảo lớn nhất.

Chương 296

Nơi có hy vọng lớn nhất, tự nhiên là chiếc quan tài đen ở chính giữa đảo hồ.

Hai người cẩn thận tránh những khe nứt trên mặt đất, Vương Bàn Tử lát sau, chạy nhanh hơn Hồ Ba Nhất rất nhiều.

Dù sao Vương Bàn Tử tham tài nhất, thấy của tốt mà không nhét vào túi, chắc chắn sẽ không chịu.

Thế nhưng, vừa mới đến gần chiếc quan tài đen, Hồ Ba Nhất đột nhiên cảm thấy, cảnh sắc trước mắt có chút dị thường!

Vừa nãy khi kề vai chiến đấu với Chu Du, cả ba người đều không hề đến gần chiếc quan tài đen này.

Cốt Thí Lệ ngoại trừ lúc mới bắt đầu, đẩy quan tài đen ra rồi nhảy ra ngoài, cũng không quay lại gần quan tài đen.

Vậy, chuỗi vết cọ xát trên đất, là do ai để lại?

Nghĩ đến đây, Hồ Ba Nhất vội vàng ngẩng mắt quan sát xung quanh, nhưng lại phát hiện không nhìn thấy bóng dáng Chu Du và Vương Bàn Tử.

Ngay lập tức trong lòng anh ta đại kinh, nhưng cố gắng trấn tĩnh lại, không dám lên tiếng.

Thính lực của Hồ Ba Nhất cũng cực kỳ tốt, anh ta lắng nghe kỹ động tĩnh xung quanh, đột nhiên ngẩng đầu lên, phát hiện trước mắt, trong ánh sáng lờ mờ của không gian dưới lòng đất này, một vật thể toàn thân đen kịt, tỏa ra mùi đồng gỉ, trông giống như một cánh cửa, dường như đang lén lút rình mò từ xa.

Lúc này Hồ Ba Nhất, chỉ có thể nhìn thấy dấu chân của Vương

Bàn Tử trên mặt đất, kéo dài về phía trước một đoạn rất dài, trông lộn xộn vô chương, nhưng không nhìn ra hành tung đi về đâu.

Hồ Ba Nhất cẩn thận từng li từng tí quan sát, bên tai lại nghe thấy trong bóng tối màu xám ở xa, tiếng xì xào càng lúc càng rõ.

Anh ta vội vàng giương súng trường tự động lên, chỉ thấy cái vật thể giống như một cánh cửa đó, đang từ từ di chuyển về phía mình!

Hồ Ba Nhất thầm giật mình, nghĩ thầm: "Mẹ kiếp, lại trúng tà rồi!" Anh ta giơ súng nhằm vào chân vật thể giống như cánh cửa đó, bắn một loạt đạn.

Hồ Ba Nhất không dám bắn trực tiếp vào cái thứ quỷ quái đó, vì có mấy lần từng bị trúng ảo thuật, sợ rằng có thứ quỷ quái nào đó đã mê hoặc mắt mình, biến Vương Bàn Tử hoặc Chu Du thành cánh cửa kia.

Thế nhưng sau một loạt đạn bắn ra, cái thứ quỷ quái giống như cánh cửa đó không hề động đậy, trong mắt Hồ Ba Nhất, cánh cửa đó ngược lại như một người, đang từ từ bước đi.

Một thời gian qua, Hồ Ba Nhất vẫn luôn sống những ngày đao đầu thiểm huyết.

Lúc này, anh ta không hề thay đổi sắc mặt khi lâm trận, rút dao găm ra, trong lòng phát ngoan, lao về phía cái thứ quỷ quái đó!

Chạy được nửa đường, anh ta mới dừng bước, kinh ngạc "di" một tiếng.

Lúc này Hồ Ba Nhất mới phát hiện ra, hóa ra cái thứ quỷ quái đó, chỉ là một cánh cửa mà thôi.

Chỉ là cánh cửa đó ở chỗ tối, và phía trước cửa có một ít sương mù lờ mờ, không ngừng trôi nổi, cuộn trào không dứt.

Đứng từ xa nhìn vào, cứ như cánh cửa đó đang đi về phía mình vậy.

Hồ Ba Nhất từ từ tiến lên, quan sát cánh cửa kỳ lạ, từ trên xuống dưới toàn bộ đều được đúc bằng đồng xanh, và trên hai cánh cửa có những vòng đồng, trông giống như một đôi mắt.

Nếu không nhìn kỹ mà chỉ nhìn thoáng qua, sẽ cảm thấy cánh cửa đó, giống như một lão nhân thần thái uy nghi mà tiều tụy, trên mặt chồng chất những nếp nhăn.

Dường như có một sự quỷ dị khó tả, khiến người ta rợn tóc gáy.

Vì sao cánh cửa này lại đột nhiên xuất hiện, Hồ Ba Nhất cảm thấy có một sự cổ quái khó tả.

Bây giờ anh ta lập tức không còn tâm tư tìm kiếm tài bảo nữa, chỉ muốn nhanh chóng tìm Vương Bàn Tử và Chu Du, rồi nhanh chóng thoát ra ngoài.

Không đợi Hồ Ba Nhất quay người, đột nhiên nghe thấy bên cạnh cánh cửa đó có một trận động tĩnh.

Chỉ thấy Vương Bàn Tử không biết từ đâu chui ra, vẻ mặt anh ta, như vừa nhìn thấy thứ gì đó phi thường, lập tức hai mắt sáng rực, nhìn chằm chằm vào cánh cửa bằng đồng xanh kia, tinh thần sáng láng.

Hồ Ba Nhất thấy Vương Bàn Tử đang tìm kiếm gì đó, lập tức vội vàng chuẩn bị chạy tới, định kéo anh ta rời đi.

Nhưng không đợi Hồ Ba Nhất cất bước, anh ta thấy Vương Bàn Tử ngồi xổm xuống, lấy ra một đoạn xích đồng, chuẩn bị vác cánh cửa đồng xanh đó lên lưng!

Ngay lập tức Hồ Ba Nhất trong lòng đại kinh, vội vàng nhắm vào dây xích đồng đang quấn quanh cánh cửa đồng xanh của Vương Bàn

Tử, nhưng mãi không dám nổ súng, sợ rằng một phát bắn ra, không những không thể nhắc nhở Vương Bàn Tử, mà viên đạn lạc còn có thể bắn trúng anh ta.

Hồ Ba Nhất chỉ đành lần nữa tiến về phía trước, chuẩn bị dùng báng súng đập Vương Bàn Tử cho tỉnh.

Thế nhưng, cánh cửa đồng xanh thấy Hồ Ba Nhất đến gần, đột nhiên hai cánh cửa với vòng đồng phía trên, lại quỷ dị cười với Hồ Ba Nhất.

Ngay lập tức, Hồ Ba Nhất cứng đờ người, một cảm giác rợn tóc gáy dâng lên từ đáy lòng.

Trong nháy mắt, Vương Bàn Tử hành động nhanh hơn, không biết từ lúc nào lại có sức mạnh lớn đến thế, hắn vác tấm Thanh Đồng Môn nặng tới mấy nghìn cân lên lưng một cách vững vàng!

Sau đó, Vương Bàn Tử chậm rãi quay đầu lại, nở một nụ cười ngây dại với Hồ Ba Nhất.

Thoáng chốc, Vương Bàn Tử vác Thanh Đồng Môn đã vọt ra ngoài.

Dù Hồ Ba Nhất nhanh nhẹn, nhưng cuối cùng vẫn chậm mấy bước, chỉ đành trơ mắt nhìn Vương Bàn Tử vác cánh cửa Thanh Đồng đó lao về phía trước.

Đáng lẽ lúc này Hồ Ba Nhất nên quay lại tìm Chu Du, sau đó mới cùng tìm Vương Bàn Tử.

Nhưng Hồ Ba Nhất chợt nhớ ra lời đồn trong giới giang hồ của Hoắc gia Cửu Môn: "Thanh Đồng Môn hiện thế, nhân gian đại nguy!" Ngay lập tức, anh không dám để Vương Bàn Tử rời khỏi tầm mắt.

Hơn nữa, trong khoảng thời gian này, ba người đã cùng nhau khai quật mộ cổ, gặp đại yêu thần tiên, trải qua không ít đại sự, không có

việc nào là thất bại.

Lúc này Hồ Ba Nhất trong lòng cũng có chút tự hào.

Chương 297

Bỗng nhiên, trong lòng Hồ Ba Nhất dấy lên một ngọn lửa vô minh, anh nghĩ Chu Du lúc này đang âm thầm vận khí trị thương, trên người đeo Nghịch Lân, mang theo Phát Khâu Thiên Quan Ấn, tay cầm súng trường tự động.

Có trị thương, có đánh quỷ, có vũ khí, ba thứ đều đủ, không sợ có tà vật làm loạn.

"Mặc kệ cái Thanh Đồng Môn đó, trước hết ăn của lão tử một phát đạn đã!" Không gian dưới đáy Thần Sơn dù sao cũng có giới hạn.

Hơn nữa, Vương Bàn Tử vác tấm Thanh Đồng Môn, dù trông rất linh hoạt, nhưng dưới sức nặng như vậy, dù sao vẫn chậm hơn bình thường rất nhiều.

Vì thế, dưới sự truy đuổi của Hồ Ba Nhất, Vương Bàn Tử vẫn không thoát khỏi tầm mắt của anh.

Vương Bàn Tử chạy một đoạn đường dài trên mặt hồ khô cạn dưới lòng đất, vòng quanh mặt hồ mấy vòng.

Thấy không cách nào thoát khỏi sự truy đuổi của Hồ Ba Nhất, hắn đột nhiên vọt lên, nghiêng mình trốn vào một góc tường.

Hồ Ba Nhất có chút không kịp phản ứng, vội vàng đuổi theo, bất ngờ đùi va mạnh vào một cột đá nhô ra gần đó, suýt nữa thì gãy xương.

Hồ Ba Nhất thầm mắng một tiếng, nghiến răng xoa mấy cái, nhưng lúc này lại không thấy bóng dáng Vương Bàn Tử đâu nữa.

Thấy Vương Bàn Tử mất dấu, Hồ Ba Nhất thầm nói không ổn, đành phải quay về tìm Chu Du trước, sau đó lại cùng nhau tìm Vương

Bàn Tử.

Nhưng vừa lúc Hồ Ba Nhất quay người, anh bỗng nghe thấy trong góc yên tĩnh đó truyền đến tiếng kêu thảm thiết yếu ớt của Vương Bàn Tử.

Trong tiếng kêu thảm thiết của Vương Bàn Tử, mang theo một cảm giác sợ hãi run rẩy đến muốn chết.

Hơn nữa, âm thanh càng lúc càng kinh khủng, khiến người ta dựng tóc gáy.

Hồ Ba Nhất nghe xong, đại kinh thất sắc.

Vội vàng lao về phía trước, nhưng lại không biết tình hình Vương Bàn Tử lúc này ra sao, chỉ đành rón rén lén lút tiến vào trong góc đó.

Dưới ánh sáng lờ mờ từ chín viên châu trên đỉnh đầu, Hồ Ba Nhất thấy phía sau góc đó có một không gian.

Giữa không gian có một tấm bia đá tàn cụt nửa đoạn.

Chỉ thấy Vương Bàn Tử đang co ro dưới tấm bia đó, toàn thân run rẩy không ngừng.

Tấm Thanh Đồng Môn kia thì không biết từ lúc nào đã tuột khỏi lưng Vương Bàn Tử, biến mất không dấu vết.

Tuy nhiên, đúng lúc đó, Vương Bàn Tử bỗng dừng tiếng kêu thảm thiết.

Tấm bia đá cụt nửa đoạn kia đột nhiên như sống dậy, trực tiếp phun ra một thứ.

Thứ đó giống như một nửa thi thể người, nhưng nửa thi thể này trông chỉ bằng một nửa người bình thường, hệt như một thi thể người lùn.

Vương Bàn Tử thần sắc cổ quái, miệng phát ra âm thanh "xì xì".

Hắn đứng dậy với động tác cực kỳ không phối hợp, âm thanh từ miệng hắn khiến Hồ Ba Nhất hoảng loạn, trong lòng như có một ngọn núi lớn đè nén ngột ngạt, hận không thể đứng dậy gào lớn hai tiếng.

Chỉ thấy Vương Bàn Tử với nụ cười quỷ dị, nhìn chằm chằm vào nửa thi thể người lùn kia một lúc, rồi cứng đờ chậm rãi cúi người xuống.

Hồ Ba Nhất chỉ kịp thấy, Vương Bàn Tử dùng sức móc một cái vào thi thể, xé toạc thi thể ra.

Sau đó, Vương Bàn Tử rút từng đoạn ruột bên trong bụng thi thể ra.

Nửa thi thể kia như người sống, lúc này bắt đầu co giật không ngừng.

Rồi Vương Bàn Tử há miệng, chuẩn bị đưa đoạn ruột vào miệng!

Chứng kiến cảnh tượng này, Hồ Ba Nhất không khỏi đứng bật dậy, lớn tiếng gào về phía Vương Bàn Tử: "Vương Bàn Tử!

Chuyện gì vậy?" Nhưng Vương Bàn Tử như không nghe thấy, phát ra một trận cười như cú mèo, thỉnh thoảng lại dùng tay chọc vào chỗ mềm mại trên thi thể người lùn, dường như đang thăm dò xem bước tiếp theo sẽ ăn chỗ nào?

Bầu không khí nơi đây thật sự quá đỗi quỷ dị, Hồ Ba Nhất nâng súng trường tự động lên, bắn về phía thi thể người lùn đó.

Sau khi bắn hết một băng đạn, anh giơ cao Phát Khâu Thiên Quan Ấn, lao về phía Vương Bàn Tử.

Nhưng khi đến trước mặt Vương Bàn Tử, cảnh sắc đột nhiên thay đổi, hoàn toàn không có bóng dáng Vương Bàn Tử, nửa thi thể người lùn trên mặt đất cũng không phải là tàn thi quỷ vật rơi vãi bên cạnh lúc nãy chiến đấu với Cốt Thi Lệ!

Hồ Ba Nhất lập tức đại kinh thất sắc, hiểu ra mình đã trúng bẫy.

Anh quay người vội vàng bỏ chạy, nhưng vô thức ngoảnh đầu nhìn lại phía sau một cái.

Thế nhưng, chỉ một cái nhìn đó đã khiến toàn thân cơ bắp của anh lập tức rơi vào trạng thái cứng đờ, ánh mắt không thể di chuyển được nữa.

Chỉ thấy tấm Thanh Đồng Môn quỷ dị lúc nãy, toàn thân trên dưới đều phủ đầy vải tang trắng.

Những vòng đồng trên cánh cửa như đôi mắt.

Cả tấm Thanh Đồng Môn giống như một khuôn mặt người, lộ ra biểu cảm âm u, chết chóc nhìn chằm chằm Hồ Ba Nhất.

Những vòng đồng trên cánh Thanh Đồng Môn như mắt, phát ra một tia sáng.

Trong mắt Hồ Ba Nhất, tấm Thanh Đồng Môn này không khác gì một xác khô trong mộ.

Hơn nữa, trên đỉnh cửa còn đặt một bông hoa tang trắng khổng lồ, như đội một chiếc mũ tang trắng.

Chương 298

Hồ Ba Nhất lập tức da đầu tê dại, trong lòng thầm kêu: "Ôi ông cậu của tôi ơi!

Cái thứ này rốt cuộc là cái quái gì vậy!

Lão Chu và Bàn Tử ở đâu?

Tôi mang Phát Khâu Thiên Quan Ấn mà cũng bị dính bẫy sao!" Hồ Ba Nhất hiểu rõ đại sự không ổn.

Trên người mang Phát Khâu Thiên Quan Ấn, nhưng cũng chẳng làm gì được thứ này.

Ngay lập tức, Hồ Ba Nhất chỉ đành quay đầu bỏ chạy.

Nhưng anh cũng không biết, những vòng đồng trên cánh Thanh Đồng Môn kia rốt cuộc là chuyện gì.

Hồ Ba Nhất không tự chủ được mà lại nhìn vòng đồng đó một lần nữa, lập tức toàn thân tê dại, từ trong ra ngoài, cả người run bần bật.

Chỉ thấy tấm Thanh Đồng Môn phát ra một trận cười quái dị "kẽo kẹt", sau đó như thể có chân ở phía dưới cửa, từ từ bước về phía anh.

Hồ Ba Nhất lập tức cảm thấy hồn phi phách tán, lông tóc dựng ngược.

Da gà nổi khắp người, hai đầu gối mềm nhũn, quỵ xuống đất.

Dù Hồ Ba Nhất trong lòng hiểu rõ, nhưng hai tay hai chân của anh căn bản không nghe theo sai khiến, ngoài việc đôi mắt có thể nhìn, việc kêu thành tiếng cũng hoàn toàn không thể.

Xong rồi.

Lần này xong thật rồi!

Đầu óc Hồ Ba Nhất quay cuồng, hiện tại toàn thân không thể nhúc nhích, muốn tự cứu cũng không có cách nào.

Nhưng trong lòng anh lại vô cùng kinh ngạc, bản thân đã từng ăn gan Kỳ Lân, trên người mang Phát Khâu Thiên Quan Ấn, sau lưng đeo Nghịch Lân, lẽ ra những loại quỷ thần bình thường, dù không đánh lại, cũng không đến mức vô lực phản kháng như bây giờ.

Ngay khoảnh khắc đó, Hồ Ba Nhất cảm thấy lần này mình thực sự "lật thuyền trong mương".

Đáng lẽ ra nên nghe lời Chu Du, đừng mải mê tìm kiếm bảo vật, sớm ra ngoài thì hơn.

Nhưng cũng trong khoảnh khắc đó, Hồ Ba Nhất đột nhiên tỉnh ngộ, anh đã trúng "Nhiếp Hồn Thuật", hay còn gọi là thuật thôi miên.

Ngay lập tức, Hồ Ba Nhất dồn hết sức lực toàn thân, răng va vào nhau run lẩy bẩy, run rẩy đưa đầu lưỡi đến chỗ răng, dùng sức cắn mạnh xuống!

"Phụt" một tiếng!

Lập tức, Hồ Ba Nhất cảm thấy trong khoang miệng một trận đau kịch liệt!

Anh dùng sức quá mạnh, lưỡi suýt chút nữa bị cắn đứt.

Nhưng cũng nhờ thế, toàn thân Hồ Ba Nhất lập tức có thể hành động tự do như thường.

Lúc này, anh mới phát hiện, mình không biết đã trốn vào góc nào đó, thành công tránh được Vương Bàn Tử và Chu Du.

Hơn nữa, lúc này anh đang không ngừng dùng báng súng trường tự động đào bới mặt đất bên trong!

Mặt đất vừa được đào lên, bên dưới lộ ra một tấm bản đá không

phải sắt cũng không phải đá, một góc bản đá bị Hồ Ba Nhất dùng báng súng đập vỡ, từ đó anh lén nhìn xuống dưới, bên dưới chính là tấm Thanh Đồng Môn mà Hồ Ba Nhất vừa nhìn thấy!

Tuy nhiên, Hồ Ba Nhất vừa tò mò nhìn thêm một cái, lập tức, Thanh Đồng Môn phát ra một trận chấn động, rồi toàn thân anh lại cứng đờ!

Lúc này, Hồ Ba Nhất trơ mắt nhìn hai tay mình không nghe theo sai khiến, lại bắt đầu dùng tay không đào bới mặt đất.

Hồ Ba Nhất trong lòng điên cuồng mắng: "Lòng hiếu kỳ hại chết mèo, lần này tôi bị hại chết thật rồi." Trong lúc điên cuồng đào bới, bàn tay Hồ Ba Nhất lập tức đầm đìa máu tươi, nhưng ngay sau đó lại được Nghịch Lân trên lưng chữa lành.

Cơn đau dữ dội truyền đến từ tay khiến anh lập tức hôn mê.

Dưới tác dụng chữa lành của Nghịch Lân, động tác của Hồ Ba Nhất càng lúc càng nhanh, trong lòng, cũng càng lúc càng tuyệt vọng.

Hồ Ba Nhất hiểu rõ, trước mắt cơ thể không nghe lời chỉ huy, không quá chốc lát sau, tinh thần anh lại trở nên mơ hồ như vừa rồi, rồi sẽ dùng tay không cạy mặt đất ra, vác tấm Thanh Đồng Môn đó ra ngoài.

Lúc này lòng anh nguội lạnh như tro tàn, định nhắm mắt chờ chết.

Nhưng lại một lần nữa phát hiện, ngay cả việc nhắm mắt cũng trở thành một điều xa xỉ.

Nhìn cảm giác tê liệt từ lòng bàn chân dần dần dâng lên, Hồ Ba Nhất biết, khi cảm giác tê liệt đó dâng lên đến đỉnh đầu, chính là lúc mất mạng.

Đột nhiên, bên tai Hồ Ba Nhất truyền đến một trận tiếng bước chân gấp gáp, chỉ nghe thấy có người đang lớn tiếng hô: "Ngũ sắc

khiến người mắt mù, ngũ âm khiến người tai điếc, ngũ vị khiến người miệng sảng khoái, phóng túng săn bắn khiến người tâm phát cuồng, của hiếm khiến người làm điều bậy.

Bởi vậy thánh nhân vì phúc chứ không vì mắt, bỏ cái kia lấy cái này." Từng chữ trong "Đạo Đức Kinh" đều tràn đầy chính khí hào nhiên giữa trời đất.

Âm thanh ấy lọt vào tai Hồ Ba Nhất, lập tức anh cảm thấy cảm giác tê liệt toàn thân biến mất, khả năng kiểm soát cơ thể đồng thời khôi phục được vài phần, trong lòng cũng vô cùng thanh tỉnh.

Anh há miệng chuẩn bị kêu lớn, nhưng lúc này nước mắt trong mắt, nước mũi từ mũi, nước bọt trong khoang miệng, và cả dịch vàng từ tai, tất cả không chút kiềm chế, đồng loạt phun ra từ thất khiếu.

Hai bàn tay không chút ghét bỏ nắm chặt vai và cánh tay Hồ Ba Nhất, kéo anh ra ngoài.

"Bàn Tử, lão Chu.

Tôi cứ tưởng mình mẹ nó sẽ không bao giờ gặp lại nữa." Hồ Ba Nhất khóc lóc thảm thiết nói.

Chương 299

Vừa kéo Hồ Ba Nhất ra khỏi cái hố nông vừa đào, Chu Du vội vàng nhảy xuống, nhắm mắt lại, dùng chân đá lật tấm bản đá không phải sắt cũng không phải đá đó, che kín cái lỗ nhỏ vừa đào.

Vương Bàn Tử lúc này cũng nhanh chóng giúp sức, lấp lại lớp đất phù sa mà Hồ Ba Nhất vừa bới ra, khiến mặt đất trở nên bằng phẳng, một lần nữa che kín hoàn toàn Thanh Đồng Môn bên dưới.

"Lão Hồ, cậu đúng là mẹ nó quá mất mặt.

Sao lại khóc thút thít thế hả?

Đàn ông con trai ai lại khóc lóc như thế?" Vương Bàn Tử ghét bỏ dùng ống tay áo lau mặt Hồ Ba Nhất, lau khô nước mắt nước mũi chảy ra: "Để Bàn gia tôi nhìn kỹ xem nào, không thiếu cánh tay cũng không thiếu chân, không sao cả!" "Tôi có khóc đâu." Hồ Ba Nhất vừa mở miệng nói, nước mắt lập tức lại không ngừng chảy xuống, như một con suối nhỏ.

"Bàn gia tôi tuy không bằng khả năng của cậu, nhưng tôi cũng không yếu ớt như Hồ gia cậu đâu nhé." Vương Bàn Tử lại một lần nữa ghét bỏ dùng ống tay áo lau cho Hồ Ba Nhất, chưa đợi anh mở miệng nói tiếp, Chu Du đã quát lớn: "Bàn Tử, lão Hồ, mau chạy đi!" Vương Bàn Tử kêu lên: "Lão Chu, chuyện gì vậy, không kiềm chế được sao?" Chu Du lần này cũng hiếm khi chửi thề: "Mẹ kiếp nhà nó, thảo nào cái thứ trấn giữ địa ngục như Cốt Thi Lệ cũng phải dùng để trấn áp cái thứ này, nếu đồ vật bên dưới đó mà thoát ra, cả thế giới sẽ bị hủy diệt." Vương Bàn Tử vội vàng đỡ Hồ Ba Nhất, lảo đảo chạy về phía đường hầm: "Lão Chu, làm sao bây giờ?" "Không cần lo cho tôi, tôi có cách!" Ngay lập tức, Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất cũng

không khách khí nữa, đợi hai người lao đến chỗ đường hầm do Chu Du đào ra, một thân ảnh như tia chớp vọt vào, kéo hai người chạy về phía trước!

Thân ảnh đó chính là Chu Du.

Trong lúc bỏ chạy, Chu Du thúc giục linh lực, ngược lại hoàn toàn so với lúc mới vào, dùng linh lực không ngừng gọi những viên đá từ tính trên Thần Sơn rơi xuống, lấp đầy đường hầm.

Cứ thế, ba người chạy rất lâu, cho đến khi không còn đá từ tính để điều động nữa, tốc độ của mấy người mới chậm lại.

Lúc này, từ dưới lòng đất truyền lên một trận âm thanh kinh khủng khiến xương cốt tê dại, trong âm thanh đó, mang theo sự không cam lòng rõ rệt.

Ngay sau đó, cả Thần Sơn đều chấn động.

Đá rơi trên đỉnh không ngừng rớt xuống, may mà chỗ ẩn náu kiên cố nên không bị sập.

Đến khi trận chấn động kết thúc, Chu Du mới thở phào một hơi dài, nói: "Tạm thời đã trấn áp được nó." Lúc này Hồ Ba Nhất đã khôi phục bình thường, hỏi: "Bên dưới lòng đất rốt cuộc là thứ gì vậy?

Rõ ràng tôi đi tìm Bàn Tử, sao đột nhiên lại trúng bẫy?" Vương Bàn Tử lúc này mới cười hì hì: "Lão Hồ à lão Hồ, thông minh cả đời, có lúc cũng tăm tối chứ.

Vừa nãy tôi đi vào cái quan quách màu đen kia để tìm bảo vật.

Nhưng đi được nửa đường, bước chân của cậu đột nhiên chậm lại." "Tôi thấy không ổn, liền kéo cậu lại.

Nhưng sức lực của cậu đột nhiên trở nên rất lớn, sau khi đẩy tôi ra, cậu nhảy lên nhảy xuống tránh xa tôi.

Tôi gọi cậu, cậu cũng không đáp lại." "Tôi thấy không được, liền đuổi theo, kết quả cậu bắn một băng đạn vào tôi, suýt chút nữa thì bắn tôi bay về phía trước mấy vòng lăn lộn.

Tôi nói lão Hồ à, tài bắn súng của cậu đúng là chuẩn không cần chỉnh, phát nào cũng nhắm vào chỗ hiểm của tôi.

Nếu Bàn gia tôi không né tránh kịp thời, e rằng giờ này đã sớm gặp Mã lão và Ân lão rồi." "Lúc đó, tôi mới phát hiện không ổn, vội vàng đi tìm lão Chu.

Lão Chu lúc đó vừa hồi phục, nghe xong thấy không ổn, vội vàng cùng tôi đi tìm cậu." Lúc này Chu Du xen vào nói: "Các cậu đã trúng Nhiếp Hồn Thuật.

Loại Nhiếp Hồn Thuật này không hề tầm thường, ngay cả tôi, nếu không có sự chuẩn bị, cũng chắc chắn sẽ trúng chiêu như các cậu.

Thứ bên dưới quan quách màu đen kia là Thanh Đồng Môn, sau khi ra khỏi đây, tôi không muốn ai nhắc đến thứ đó nữa, cũng đừng bao giờ nhắc đến!

Thứ đó không giống những thứ khác, chỉ cần nhắc đến hoặc trong lòng nghĩ về nó, chỉ cần số lần tích lũy đến một mức độ nhất định, các cậu sẽ không tự chủ được mà bị khống chế, lại lần nữa đi vào đây để lôi thứ đó ra." "Thực ra vừa nãy Bàn Tử cũng bị khống chế, cũng trúng Nhiếp Hồn Thuật.

Đừng nghe hắn nói nhảm về việc không trúng chiêu, chẳng qua là bị nhẹ hơn một chút thôi, may mà tôi phát hiện kịp thời, tôi mới có cách đánh thức hắn dậy, sau đó mới cùng các cậu đi tìm." Lúc này, Vương Bàn Tử hỏi: "Lão Chu không sao chứ?" Chu Du mỉm cười nói: "Trên người tôi có Thần Long huyết mạch, có thể phá giải mọi loại huyễn thuật.

Trừ khi thứ đó trực tiếp khống chế tôi, nếu không tôi cũng sẽ trúng Nhiếp Hồn Thuật." "Sức mạnh đạt đến một trình độ nhất định, ngay cả những chiêu thức bình thường, cũng sẽ lợi hại hơn nhiều so với những đại chiêu phải tốn hết tâm tư mới tung ra." Ba người tiếp tục tiến về phía trước, nhưng lúc này lại phát hiện, lối ra dẫn đến thế giới bên ngoài, vì trận chấn động vừa rồi mà đã hoàn toàn sập đổ.

Ba người vội vàng đào lên phía trên, những công cụ mà ba người mang theo, do Thần Sơn từ tính, khi xuống đã bị rơi hết vào trong tế điện.

Đào bằng tay không thì quá chậm, ước chừng để đào được một lối ra, ba người phải mất cả một ngày trời.

Cứ thế kéo dài một lúc lâu, Vương Bàn Tử ném hòn đá xuống, mệt đến thở hổn hển nói: "Cái này còn mệt hơn cả lúc chiến đấu với Cốt Thi Lệ.

Không được rồi, Bàn gia tôi phải nghỉ ngơi thôi." Hồ Ba Nhất cũng thở hổn hển, mồ hôi hạt đậu không ngừng tuôn ra, nhưng vẫn kiên trì: "Vương tư lệnh, thể lực của ngài không ổn rồi.

Trên trang giấy đỏ, dám lên Cửu Thiên ngắm trăng, dám xuống Ngũ Dương bắt rùa.

Đã đi được chín mươi chín bước, chỉ còn lại một gang tay cuối cùng.

Nhanh lên, chỉ huy tôi làm việc đi.

Nên thừa dũng truy cùng khấu, không thể cô danh học Bá Vương!" "Đó là trên trang giấy đỏ thôi, đừng có mà sa vào chủ nghĩa kinh nghiệm hẹp hòi.

Cậu không mệt chứ, tôi thì mệt chết rồi." Hồ Ba Nhất trêu chọc đẩy một hòn đá sang một bên, nói: "Vương tư lệnh đang tiêu cực trì

hoãn công việc.

Phải biết rằng, đây gọi là công tác, là đấu tranh công tác." Vương Bàn Tử bất đắc dĩ, đành đứng dậy, vỗ mông, lẩm bẩm nói: "Tôi biết rồi, tôi biết rồi.

Càng nơi khó khăn càng phải đi.

Mới là đồng chí tốt.

Được rồi, đồng chí Chu, đồng chí Hồ, vì thắng lợi cách mạng, chúng ta tiếp tục khiêng đá đi." Lúc này, phía sau đống đá đối diện, đột nhiên truyền đến tiếng đào bới.

Ba người vội vàng dừng lại, toàn thần cảnh giác.

Tốc độ đào bới phía đối diện rất nhanh, không lâu sau, cái lỗ đào được dần mở rộng, một bàn tay thò ra từ khối đá bịt kín đối diện.

Lúc này Vương Bàn Tử quát lớn: "Ai đấy?" Đối diện kinh ngạc kêu lên một tiếng, sau đó cẩn thận hỏi: "Xin hỏi, có phải là Chu Du, Hồ Ba Nhất, và Vương Khải Huyền không?" Đến khi người đối diện chui ra khỏi lỗ, ba người mới nhận ra đó là ai.

Ngay lập tức, Vương Bàn Tử là người đầu tiên chào đón: "Ôi Lý đại muội tử của tôi, sao em lại tỉnh rồi?" Người đó, chính là Lý Thiết Du.

Chương 300

Lý Thiết Du rụt rè nói: “Em cũng chỉ mới tỉnh không lâu.” “Chúng ta mau ra ngoài đi, ca ca em bị thương rồi.

Em tỉnh chưa lâu, ca ca đã kể hết mọi chuyện cho em nghe.

Bên ngoài lại có một con rắn đen rất lớn vừa tấn công ca ca em.

Ca ca em bị thương rồi.

Em đã trốn đi, em tìm các anh.” “Dừng!

Dừng!

Dừng!

Muội tử, em nói chậm một chút, sao lại nói lung tung cả lên thế, anh nghe không hiểu rõ lắm.” Vương Bàn Tử vội vàng ngăn Lý Thiết Du lại.

Lý Thiết Du bĩu môi, “òa” một tiếng chuẩn bị khóc.

Lúc này Chu Du vội vàng nói: “Mau nói rõ ràng, Lý Thiết Quân bị làm sao?

Rắn đen?” Trong tiếng nức nở của Lý Thiết Du, ba người mới biết chuyện huynh muội họ đã gặp phải bên ngoài.

Hóa ra Lý Thiết Quân cõng muội muội Lý Thiết Du đang hôn mê, đợi ba người quay lại ở cửa đường hầm dài.

Nhưng không lâu sau, hồn phách của Lý Thiết Du đã hòa vào cơ thể cô, còn thứ đoạt xá kia thì không biết từ lúc nào đã rời đi.

Sau khi Lý Thiết Du tỉnh lại, Lý Thiết Quân vội vàng kể cho cô nghe những chuyện đã xảy ra.

Câu chuyện mới kể được một nửa, nhưng chưa dứt, con rắn lớn vẫn canh gác bên ngoài đột nhiên nổi giận, tấn công làm Lý Thiết Quân bị thương.

Hai người vội vàng chạy vào giữa đường hầm, rắn lớn không thể vào trong, Lý Thiết Du lại không có nhiều sức lực, không thể cõng ca ca Lý Thiết Quân.

Ngay lập tức, Lý Thiết Quân bảo Lý Thiết Du mau vào bên trong tìm ba người Chu Du, sau đó Lý Thiết Du lảo đảo chạy lên đỉnh Thần Sơn, nhìn xuống đường hầm, rồi cũng vội vàng đi vào, và phát hiện ra các công cụ của ba người đã rơi trong tế điện.

Đúng lúc đó, Thần Sơn đột nhiên rung chuyển dữ dội, hơn nữa từ phía đối diện đường hầm cũng truyền đến tiếng của ba người.

Lý Thiết Du đang định hội hợp với ba người thì đường hầm đột nhiên bị đá rơi xuống, bị bịt kín.

Rồi sau đó, bốn người họ đã gặp mặt nhau.

Nghe Lý Thiết Du kể xong, Vương Bàn Tử cười tủm tỉm: "Đại muội tử, lá gan của em đúng là lớn thật đấy.

Dám lung tung xông vào đây." Lý Thiết Du ngập ngừng một lát, sau đó mới có chút sợ hãi nói: "À... bên trong nguy hiểm đến vậy sao?" Ngay sau đó, giọng điệu cô trở nên kiên định vô cùng: "Ca ca em bị thương bên ngoài, em không có năng lực, chỉ có thể đi tìm các anh giúp đỡ.

Bị kẹt ở đây, em có liều chết cũng phải giúp được một tay!" Lý Thiết Du nói xong, Chu Du không nói gì, chỉ nhìn Lý Thiết Du đầy vẻ thú vị.

Thế nhưng Hồ Ba Nhất chẳng hỏi han gì, lảo đảo bò ra khỏi đường hầm vừa được đào.

Đợi Hồ Ba Nhất bò ra ngoài, Chu Du cười với Vương Bàn Tử, nói: “Nào?

Mau đi thôi!” Thế là, một hàng bốn người bò ra khỏi đường hầm, một lần nữa trở lại tế điện vừa rồi.

Từ tế điện thông ra đỉnh Thần Sơn bên ngoài, có mấy cánh cửa đá.

Trước khi đi qua cánh cửa đá thứ ba, Chu Du cúi đầu nhìn Lý Thiết Du: “Bên trong em có thấy gì không?” “A?

Em cũng không thấy.” Lý Thiết Du đang cầm đèn pin đi ở giữa, có chút rụt rè nói: “Suốt đường đi đều có dấu vết của các anh để lại, em cũng không nhìn xung quanh, không biết có thứ gì không.” Nghe cô nói vậy, Chu Du, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử ba người nhìn nhau.

Xuyên qua cánh cửa đá, họ nhìn thấy đường hầm ngoằn ngoèo quen thuộc vừa nãy.

Trên vách tường của đường hầm, vốn treo từng chiếc đèn dầu bằng đồng, giờ đây tất cả đều sáng lên.

Càng đi về phía trước, số lượng đèn dầu càng dày đặc.

Đi chưa được mấy bước, ánh sáng của đèn dầu đã chiếu sáng nơi đó như ban ngày.

Sau khi đi ra khỏi đường hầm, họ đến đại điện vừa nãy.

Dưới ánh sáng của đèn dầu, đại điện này có chút khác biệt so với tế điện bên trong.

Mặc dù không gian ở đây lớn hơn tế điện rất nhiều, nhưng lại không có cảm giác uy nghiêm như tế điện trước đó.

Lúc này Chu Du và những người khác mới chú ý, ở vị trí trung tâm của đại điện, có một hồ nước lớn.

Hồ nước được làm bằng Hán Bạch Ngọc, nhìn từ xa, hồ Hán

Bạch Ngọc hình vuông bị những bọt nước trong hồ làm cho trong suốt.

Thoáng nhìn qua, có cảm giác như nước hồ bị đông cứng lại.

Hơn nữa, nước trong hồ cũng đầy ắp quá mức, e rằng chỉ cần đổ thêm một chút nước vào, nước hồ sẽ tràn ra ngoài.

Ba người tấm tắc khen ngợi, đều tự trách lúc nãy không chú ý đến hồ nước.

Lý Thiết Du vẫn rụt rè đi theo phía sau ba người, không nói lời nào.

Chương 301

“Hồ nước này thật hiếm thấy.

Hồ gia kiến thức rộng rãi, ở những nơi khác có thấy cái hồ nào khí phái như thế này không?” Khi Vương Bàn Tử nói, hắn vừa đi đến bên hồ nước, vừa tấm tắc khen ngợi, vừa dùng tay sờ lên bệ hồ làm bằng Hán Bạch Ngọc nói: “Làm bằng Hán Bạch Ngọc, tuy Hán Bạch Ngọc không quý giá.

Nhưng một khối lớn như thế này, cũng rất hiếm thấy.” “Có thể trong địa cung này, tiêu tốn huyết bản lớn như vậy để xây một hồ nước lớn thế này, thật sự rất hiếm thấy.” Lý Thiết Du cũng tiến lại gần.

Vương Bàn Tử nhìn đáy hồ, có vô số rong biển bán trong suốt giống như tóc, vội vàng chỉ: “Đại muội tử, nhìn xem, dưới đáy hồ có nhiều tóc như vậy là sao?

Không phải đang chờ bắt thủy quỷ thế thân đấy chứ.

Vạn nhất bị nó túm xuống, thì coi như không thấy mặt trời nữa đâu.” Lý Thiết Du nhìn những sợi rong biển giống như tóc, lại nghe lời Vương Bàn Tử nói, sợ hãi vội vàng lùi lại mấy bước, Vương Bàn Tử cười hắc hắc.

Lúc này Chu Du bất đắc dĩ nói: “Bàn gia, tôi biết cậu không sợ trời, nhưng cũng không đến mức dọa nạt một cô gái nhỏ như thế chứ?” Vương Bàn Tử lườm Chu Du một cái, khoe khoang: “Thực ra, loại rong biển dưới đáy hồ giống như tóc thủy quỷ kia, được gọi là Chân Duyên Thảo.

Đặc tính của loại rong biển này là tự phân hủy khi gặp nguy hiểm.

Ngay cả khi chỉ cảm nhận được một chút nguy hiểm, Chân Duyên Thảo sẽ lập tức thối rữa, đồng thời phát ra mùi hắc nồng." Hồ Ba Nhất lúc này tiến lại gần, hỏi: "Cậu biết loại Chân Duyên Thảo này gặp nguy hiểm sẽ thối rữa sao?

Chân Duyên Thảo làm sao phân biệt được nguy hiểm?" Vương Bàn Tử vội vàng giải thích: "Tôi đọc trong một quyển y thư cổ thời Tống tên là "Thảo Sơn Thiên Phu Đê" thấy rằng, Chân Duyên Thảo có một đặc tính, bất kể là người hay quỷ bên cạnh, chỉ cần có ý đồ xấu, và bất kể là ý đồ xấu với ai, nó đều sẽ thối rữa." "Chẳng phải loại Chân Duyên Thảo này, sau thời Tống đã tuyệt tích rồi sao.

Không ngờ, ở đây lại có thể thấy loại Chân Duyên Thảo này." Khi nói xong câu đó, Vương Bàn Tử vươn tay vốc một vốc nước hồ.

Hắn cúi mũi xuống ngửi một cái, khẽ lẩm bẩm: "Là nước sống, nước được dẫn từ bên ngoài vào.

Chẳng lẽ lạ sao, bên ngoài là sa mạc Khố Mộc Tháp Cách, sao lại có nước sống được chứ?" Đột nhiên, đèn dầu trong đại điện lóe sáng, ánh mắt Chu Du nhìn chằm chằm mặt nước bừng sáng, anh lập tức gọi Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử lại, nói: "Dưới hồ có chữ, nhìn xem." Chu Du nói xong, liền lấy một cây đèn dầu trên tường xuống.

Mặc dù với thị lực của Chu Du, từ lâu đã không cần nhờ đến bất kỳ ánh sáng nào.

Nhưng những vết chữ dày đặc dưới hồ nước quá mơ hồ, cần phải nhờ đến ánh đèn mới có thể nhìn rõ.

May mà có ánh sáng đèn dầu sau đó, vết chữ trong nước cũng trông rõ ràng hơn một chút, nhưng vẫn không thể phân biệt được.

Lúc này, Hồ Ba Nhất đi đến bên cạnh Chu Du, nhỏ giọng nói: "Sao anh không hỏi Lý Thiết Du mượn đèn pin?

Đúng là, cô gái này, thời gian kiên trì thật dài, đúng là đủ sức giả vờ.” Chu Du nheo mắt lại, cười đầy ẩn ý với Hồ Ba Nhất: “Có gan thì đi mượn.

Chết thì đừng kéo tôi theo.” Thế là hai người không nói gì nữa, chuyên tâm nhìn những văn tự dưới hồ.

Nhìn một lúc lâu, hai người đồng thời phát hiện ra vấn đề.

“Lật ngược những chữ đó lại, đặt đèn dầu lên trên mặt hồ, chữ sẽ phản chiếu ngược ra, là biết trên đó viết gì.” Nói xong, Hồ Ba Nhất lấy đèn dầu, giơ lên trên mặt hồ.

Quả nhiên, trong ảnh phản chiếu dưới nước từ đỉnh đại điện, xuất hiện một số văn tự không rõ ràng lắm.

Sau khi nhìn những văn tự trên đỉnh đầu, mắt Chu Du sáng lên.

Những chữ này cơ bản đều có thể phân biệt được, không phải văn tự viết bằng chữ triện nhỏ.

Thế là, Chu Du nói với Vương Bàn Tử: “Bàn Tử, mau lấy thêm một ít đèn dầu nữa.” Lúc này, Lý Thiết Du đột nhiên mở miệng nói: “Dùng cái này đi, cái này chiếu sáng rõ hơn.” Sau đó.

Cô đưa đèn pin cho Chu Du.

Chu Du nhận lấy, nói cảm ơn một tiếng rồi mới bật đèn pin lên.

Khi Chu Du bật đèn, Lý Thiết Du chuyên tâm nhìn chằm chằm động tác bật đèn pin của Chu Du.

Chiếc đèn pin này là loại đèn pin khí xenon được chế tạo đặc biệt, sáng trắng dị thường.

Vừa bật lên, trong nháy mắt đã chiếu khiến mấy người mắt đầy ánh sáng trắng.

Vương Bàn Tử bên cạnh vội vàng nói: “Đèn pin có thể không còn

nhiều điện đâu, mau xem đi, tiết kiệm chút điện." Câu nói đó vừa dứt, mới thu hút ánh mắt của mấy người, một lần nữa tập trung vào trần nhà đại điện.

Dưới ánh sáng lờ mờ của bóng nước, những văn tự trên đó gần như hiện ra toàn bộ.

Chu Du và Hồ Ba Nhất hai người nhìn một lát, ngoài một vài chữ không nhận ra, không biết ý nghĩa viết gì, thì những chữ còn lại đều nhìn rõ ràng.

Không ngờ, mắt của Chu Du và những người khác càng mở to hơn, gần như không chớp mắt.

Đặc biệt là Hồ Ba Nhất, vừa nhìn những văn tự trên trần nhà, vừa lẩm bẩm trong miệng không biết đang nói gì.

Gần nửa tiếng sau, ánh sáng đèn pin khí xenon đột nhiên nhấp nháy mấy cái, sau đó mờ dần.

Chiếc đèn pin đó hoàn toàn hết điện.

Cho đến khi ánh sáng từ đèn pin khí xenon biến mất, trở lại dưới ánh sáng của đèn dầu, Hồ Ba Nhất ngửa đầu, có chút ngây người, nhìn chằm chằm vào nơi vừa phản chiếu văn tự.

Chu Du, Vương Bàn Tử và Lý Thiết Du bên cạnh cũng không dám làm phiền, vốn Vương Bàn Tử muốn vỗ vai Hồ Ba Nhất, hỏi ý nghĩa những chữ viết dưới hồ để thảo luận.

Nhưng nhìn dáng vẻ của Hồ Ba Nhất, chỉ đành tạm thời chờ đợi.

Đợi một lúc lâu, Hồ Ba Nhất đang ngây người mới hoàn hồn.

Anh cười tươi nói với Chu Du và những người đang chờ đợi: "Chúng ta thảo luận nhé, thứ cần nói có hơi nhiều, một lúc không thể sắp xếp được đầu mối." Lúc này Chu Du ngồi một bên, lấy chiếc ba

lô vừa tìm lại được, kéo khóa ra, lấy một ít đồ ăn vặt, cầm trong tay chia cho mọi người: "Mọi người nghỉ một lát đi, ăn chút gì đó.

Lý Thiết Du là con gái, chắc là thích ăn vặt nhất, em cứ lấy nhiều một chút." Lý Thiết Du vội vàng cảm ơn, nhận lấy.

Chương 302

Lúc này Vương Bàn Tử là người đầu tiên mở miệng nói: "Những văn tự trên đó, có chỗ tôi hiểu, có chỗ tôi không hiểu.

Chỗ tôi hiểu, thực ra cũng gần giống như lão Hồ đã suy đoán lúc chúng ta đi vào." "Vào những năm Tây Hán, Hán Vũ Đế phái quân đội đến Lâu Lan và Đại Uyển, cuối cùng mang về câu chuyện về nho và thiên mã.

Sau đó có một số tu sĩ ở đây đã làm một số chuyện.

Có một vài thứ lộn xộn tôi không hiểu." Hồ Ba Nhất cười cười, nói: "Những thứ lộn xộn đó tôi lại có thể hiểu được một chút.

Những tu sĩ này, vì Thần Sơn ở quận Lạc Tượng vào thời Vũ Đế, đã chết quá nửa.

Sau đó Vũ Đế vì sự thống trị trong nước, lại phái một vị đại tu sĩ, truy sát những tu sĩ còn lại.

Những tu sĩ này vì đường dài lặn lội, một bộ phận đã ở lại đây." "Những văn tự lộn xộn đó ghi chép về việc một vị đại tu sĩ phi thăng thành tiên vào thời Hán Vũ Đế.

Nơi đây, chính là địa điểm phi thăng của vị đại tu sĩ đó." "Vị đại tu sĩ đó trước khi phi thăng, đã nói sau khi thành tiên sẽ quay về, bảo vệ sự trường trị cửu an của cổ quốc Lâu Lan, và sẽ mang đi một người." Nói đến đây, trên mặt Hồ Ba Nhất lộ ra một nét thần sắc cổ quái, anh cố ý vô tình liếc nhìn Lý Thiết Du một cái, sau đó tiếp tục nói: "Thật đáng tiếc, hiện tại đã hơn hai nghìn năm rồi.

Thời đại bên ngoài, đã sớm không còn là thời đại xã hội phong kiến cổ đại nữa rồi." "Vị thần tiên đó dù có quay về, cũng không thể

xoay chuyển được cục diện.

Dù sao, thần tiên có lợi hại đến mấy, cũng không địch lại được sự lợi hại của máy bay đại bác." Nói xong, Hồ Ba Nhất lại đến bên hồ nước, thò tay khuấy nước hồ, chuẩn bị vốc lên uống mấy ngụm, sau đó ăn một ít đồ ăn vặt.

Lúc này Chu Du nói: "Nếu có thể đốt một đống lửa trại, rồi lại kiếm chút rượu, chúng ta ở đây uống rượu trò chuyện, thì còn gì bằng." Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nghe Chu Du nói vậy, Lý Thiết Du cũng vội vàng cười phụ họa mấy tiếng.

Chu Du vốn định mở miệng nói thêm vài câu, nhưng nghĩ lại, nói nhiều lại thành sai, chi bằng không nói.

Lúc này Vương Bàn Tử đưa mấy viên kẹo trong tay cho Lý Thiết Du, nịnh nọt nói: "Lý đại muội tử, đây là kẹo sữa thỏ trắng lớn, kẹo xoài, kẹo hạt dưa.

Mấy thứ này đều là đồ hiếm thấy trong sa mạc, đều đặc biệt ngon.

Em ăn nhiều một chút." Lại trò chuyện một lúc, Lý Thiết Du mới rụt rè xen vào nói: "Em đọc trong một quyển sách thấy, loại Chân Duyên Thảo này, hình như là một loại nguyên liệu trong Trường Sinh Bất Lão Dược.

Sau khi người ăn vào, tuy không thể trường sinh bất lão, nhưng thọ mệnh không không thêm vài năm, cũng không vấn đề gì." Lời Lý Thiết Du vừa dứt, mắt ba người đều trợn tròn.

Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, quay đầu nhìn Chu Du và Hồ Ba Nhất, hỏi: "Lão Chu, lão Hồ, lời Lý đại muội tử nói có thật không?" Hồ Ba Nhất căn bản không hề nghi ngờ như Vương Bàn Tử, lập tức nhảy xuống hồ nước.

Nhưng lại bị Chu Du kéo lại: "Lão Hồ, bình tĩnh chút, bình tĩnh

chút." "Tại sao phải bình tĩnh?" Hồ Ba Nhất bị Chu Du giữ chặt, vô cùng sốt ruột nói: "Không không thêm thọ mệnh đó!

Chuyện tốt như vậy, đâu phải ai cũng gặp được." "Lão Hồ à, Chân Duyên Thảo chỉ cần cảm nhận được ác ý, sẽ thối rữa.

Cậu không muốn ăn Chân Duyên Thảo đã thối rữa chứ?" "Thế thì làm sao?" "Tôi cũng không biết." Chu Du hai tay nhún vai, chỉ vào Lý Thiết Du: "Lý đại muội tử học rộng hiểu nhiều, chắc chắn có cách." Nghe Chu Du nói vậy, ánh mắt ba người, một lần nữa tập trung lại trên người Lý Thiết Du.

Chỉ thấy Lý Thiết Du lập tức đỏ mặt, từ từ nói: "Em nhớ trong quyển sách đó có nói, Chân Duyên Thảo tuy có thể phân biệt ác ý, nhưng chỉ cần cách một lớp vải bông nhẹ nhàng hái vài cọng, thì sẽ không lập tức bị thối rữa." Khóe miệng Chu Du ba người khẽ nhếch lên, vội vàng bắt đầu xé quần áo, ngâm vào trong hồ nước, nhẹ nhàng hái vài cọng.

Chu Du nghĩ thầm, may mắn thay bây giờ là những năm tám mươi, quần áo cơ bản đều làm từ vải bông.

Nếu là thời đại kiếp trước của anh, quần áo bằng cotton nguyên chất đã sớm không tìm thấy được nữa.

Vất vả lắm mới vớt được Chân Duyên Thảo ra, lúc này Lý Thiết Du đột nhiên chỉ vào mấy chữ dưới đáy hồ, nói với ba người: "Nhìn xem, trên đó viết gì?" Chu Du ngẩn người, nghe lời đi đến bên hồ nước, nhìn vào trong hồ.

Miệng lẩm bẩm: "Không thể nào?

Ngoài những Chân Duyên Thảo kia…" Lời còn chưa dứt, sắc mặt Chu Du đột nhiên thay đổi, mắt anh lập tức trợn tròn, sau đó liền quay đầu nhìn Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử hai mắt, do dự một chút, lại

chuyển ánh mắt sang Lý Thiết Du.

Chưa kịp chuyển hoàn toàn ánh mắt, Chu Du lập tức hét lên một tiếng: "Tôi nhìn rõ mấy chữ đó rồi!" "Mấy chữ dưới đáy hồ viết, vị lão thần tiên đã vũ hóa thành tiên kia, đã giấu Trường Sinh Bất Lão Dược dưới hồ nước." "Trường Sinh Bất Lão Dược à.

Ăn vào là có thể trường sinh bất lão.

Tổng cộng có ba viên Trường Sinh Bất Lão Dược!" Nói đến đây, Chu Du quay đầu, khẽ liếc nhìn Lý Thiết Du một cái, nói: "Chúng ta tổng cộng có mấy người?" Lời anh vừa dứt, Vương Bàn Tử với động tác khoa trương nhảy dựng lên từ dưới đất, động tác quá mạnh khiến eo hắn vừa lành lại bị thương.

"Trường Sinh Bất Lão Dược nha!

Không cần biết có Trường Sinh Bất Lão Dược không, cũng phải mau nhảy xuống chứ!" Sau đó, Hồ Ba Nhất cũng vội vàng xông đến, không chút do dự, một cú bổ nhào xuống hồ nước.

Vương Bàn Tử nín thở, cũng nhảy xuống hồ nước.

Hai người mò mẫm dưới đáy hồ một lúc lâu, rồi mới ngoi đầu lên, gọi Chu Du và Lý Thiết Du đang đứng bên hồ nước Hán Bạch Ngọc: "Đan dược giấu ở đâu?

Tôi tìm không thấy!" Lúc này, Chu Du hét lên: "Tìm đi, bên dưới chắc có một cái vòng sắt, kéo ra là thấy." "Được rồi, tôi cũng xuống!" Không đợi Lý Thiết Du phản ứng, Chu Du cũng vội vàng nhảy xuống hồ nước.

Lý Thiết Du đứng ở lan can bên hồ Hán Bạch Ngọc, tận mắt nhìn ba người bới lôi trong bụi chân duyên thảo dưới nước một hồi lâu, cuối cùng mới tìm thấy một cái vòng sắt.

Lúc này, khóe miệng Lý Thiết Du nở một nụ cười tinh nghịch mơ

hồ.

Chỉ thấy Chu Du và Hồ Ba Nhất, hai chân khuỵu xuống hai bên vòng sắt, bốn tay cùng kéo vòng sắt.

Vương Bàn Tử vì quá béo, dưới nước không dùng sức được, chỉ có thể ở một bên phụ trợ bới chân duyên thảo.

Nước hồ quá trong suốt.

Nhìn từ lan can bên hồ, có thể rõ ràng thấy ngũ quan trên mặt ba người đều nhăn nhó lại, xem ra, cả ba đều đã dùng hết sức lực toàn thân.

Từ từ, vô số bong bóng khí nổi lên từ đáy hồ.

Sau đó "Ầm" một tiếng, cả cái hồ nước rộng gần ba mươi mét đột nhiên sụt lún xuống.

Một hồ nước và nửa hồ chân duyên thảo, cùng với ba người, tất cả đều bị cuốn xuống dưới.

Chương 303

Ở vị trí đáy hồ, xuất hiện một cái động lớn đen kịt, từng trận khí lạnh âm u bốc lên.

Đợi Lý Thiết Du trên bờ phản ứng lại, đứng trước lan can Hán Bạch Ngọc gọi lớn: "Chu đại ca, Hồ đại ca, Vương đại ca, ba người đang ở đâu?" Chờ một lúc lâu, cũng không thấy bên dưới có tiếng trả lời.

Lý Thiết Du liền dậm chân một cái, cả người như tiên nữ, từ từ bay xuống dưới.

Đợi Lý Thiết Du hạ xuống, xung quanh đen kịt.

Đi về phía trước hai bước, mới thấy ba người nằm ngổn ngang trên đất.

Lý Thiết Du vội vàng tiến lên lay tỉnh ba người, hỏi: "Chu đại ca, chuyện gì vậy?" Chu Du cười nói: "Lý đại muội tử, em xuống rồi à?" "Cái gì.

Tôi... tôi tự xuống đó mà, không được sao?" "Được được, đương nhiên là được." Vương Bàn Tử vội vàng đỡ Chu Du đứng dậy, cười hòa giải.

"Vậy... tôi đi tìm thuốc trường sinh bất lão đây." Hồ Ba Nhất thấy không khí hơi gượng gạo, cũng vội vàng nịnh nọt nói.

"Tiếp theo chúng ta phải đi đường nào?

Không lẽ lại như lần trước, lão Chu dùng linh lực mở một đường ra?" Lúc này Hồ Ba Nhất nửa hỏi nửa đùa.

Chu Du đảo mắt, bất đắc dĩ nói: "Hai vị đại ca đại gia ơi!

Tuy có điểm lành hộ thân, nhưng tôi cũng đâu phải là kho linh lực đâu!

Này, cô bé Lý đại muội tử, cô là linh nhân, cô nên đi đường nào?" Khi Chu Du nói xong, trên mặt Lý Thiết Du lóe lên nụ cười tinh nghịch, sau một lúc, cô mới mở miệng nói: "Tôi cảm thấy, nên đi về phía trước." Thế là, ba người tiếp tục đi về phía trước.

Chưa đi được hai bước, phía trước xuất hiện sáu con đường hầm.

Ba người cố ý đi chậm lại, đi theo Lý Thiết Du vào một trong các đường hầm đó.

Sau khi vào đường hầm, một không gian rộng lớn xuất hiện.

Trong không gian này, giữa không trung xuất hiện một rừng đào.

Cảnh tượng này gần như giống hệt rừng đào bên ngoài thần sơn, điểm khác biệt chỉ là một cái được trồng trên núi, một cái nằm trong không gian dưới lòng đất.

Ngoài ra còn một điểm khác biệt nữa, ở đây, không có tiên linh chi khí nồng đậm như bên ngoài.

Hồ Ba Nhất ngẩn người một lúc, cố ý đi chậm lại vài bước, sóng vai với Chu Du.

Khẽ hỏi Chu Du: "Cái này tôi dám khẳng định, không phải huyễn thuật.

Anh có phát hiện ra điều gì không?" "Không có, cũng không có." Chu Du miễn cưỡng cười với Hồ Ba Nhất, nói: "Có một số chuyện không hay lắm.

Chúng ta xuống xem sao, có lẽ vào trong đó, mọi chuyện sẽ rõ ràng." "Không, ở đây có lẽ có đồ tốt, chưa chắc, thật sự chưa chắc." "Nhưng lần này tôi phải nói rõ, chúng ta cộng lại rồi nhân đôi, cũng

không đánh nổi một ngón tay của người ta." Nói xong, Chu Du nhanh chóng đuổi kịp.

Thấy Lý Thiết Du như đi đường quen, không quan tâm đến ba người phía sau, xuyên qua rừng đào, đi thẳng đến một căn nhà gỗ nhỏ giữa rừng đào.

Căn nhà gỗ nhỏ được tạo hình tinh xảo, bên ngoài rải đầy cánh hoa đào và một cái bàn đá.

Trên bàn đá, đặt một cái hộp gỗ, hộp gỗ tạo hình vô cùng tinh xảo.

Ba người lại nhìn nhau, không có ý định đi vào.

Lúc này Lý Thiết Du cũng dừng bước, ánh mắt mang theo sự dò hỏi.

Chu Du cười ha hả, nhìn kỹ khuôn mặt Lý Thiết Du một lúc, mới nói: "Khi vừa nhìn thấy, ba chúng tôi đều có nghi vấn trong lòng.

Nhưng không dám xác định." "Bây giờ xem ra, có vẻ chúng tôi đều đoán trúng tám chín phần rồi." Nói đến đây, Chu Du dừng lại.

Lúc này, Hồ Ba Nhất tiếp lời, nói tiếp: "Vậy... chúng tôi đoán đúng hướng lớn rồi phải không?" "Cái gì?

Tôi nghe không hiểu gì cả?" Lý Thiết Du vội vàng che giấu nói.

Lúc này, Vương Bàn Tử ở một bên ngắt một quả đào vừa chín tới, dùng tay trực tiếp lau sạch lông đào, cắn một miếng, lẩm bẩm nói: "Cứ đoán qua đoán lại như vậy, có ý nghĩa gì sao?

Không bằng nói thẳng ra đáp án, để mọi người vui vẻ.

Cô là ai, Nữ Vương Lâu Lan bệ hạ?" Đột nhiên, khí chất phàm tục trên người Lý Thiết Du biến mất không tăm hơi.

Hoa đào đột nhiên bay tán loạn, một làn gió nhẹ cuốn cánh hoa, che khuất tầm nhìn của ba người.

Đợi hoa đào rơi xuống, chỉ thấy một mỹ nhân tuyệt thế, đầu đội phượng quan, thân mặc trang phục lộng lẫy của Nữ Vương Lâu Lan, tươi cười nhìn ba người.

Nhưng trên mặt nàng, có một lớp lụa mỏng màu đào bao phủ, khiến người ta hoàn toàn không thể nhìn rõ dung nhan.

“Xin thứ lỗi thiếp thân tạm thời không thể dùng bản thân thật để đối diện, ba vị cứ yên tâm, thân thể này thiếp vừa tạm mượn.

Chủ nhân ban đầu của thân thể này, tên là Lý Thiết Du phải không?” Vương Bàn Tử vội vàng nói: “Nữ Vương bệ hạ, nhìn cô kìa.

Chương 304

Chúng tôi không bận tâm, tuyệt đối không bận tâm.

Cô ấy đúng là tên Lý Thiết Du.

Nàng yên tâm, cô gái này tỉnh lại cũng sẽ không bận tâm đâu." "Nhưng xin mạn phép hỏi bệ hạ, cô bé Lý Thiết Du này, không sao chứ?" Nữ Vương Lâu Lan mỉm cười duyên dáng, nụ cười như hoa đào nở rộ.

"Yên tâm, nhân hồn của cô ấy bị con bào hào trấn giữ bên ngoài của Hoài Nam Vương đoạt xá rồi, thiếp vừa tỉnh lại, đã đi giáo huấn nó, sau đó đưa hồn phách Lý Thiết Du về vị trí." "Thiếp hiện tại tạm thời mượn thân thể và lời nói của cô ấy, ba vị cũng không bận tâm chứ?" "Không bận tâm, không bận tâm, tuyệt đối sẽ không bận tâm.

Bệ hạ dùng thân thể Lý Thiết Du nói chuyện với chúng tôi, đó là phúc phận của Lý Thiết Du và của chúng tôi." Vương Bàn Tử nịnh nọt nói: "Nàng gọi chúng tôi đến, có việc gì chúng tôi có thể giúp được, nàng cứ nói!" Hồ Ba Nhất bên cạnh cũng cười bồi: "Chắc không ai ngờ, bệ hạ sau khi vũ hóa thành tiên, lại một lần nữa giáng lâm nhân gian." Lúc này, trên người Chu Du đột nhiên truyền đến một tiếng lẩm bẩm: "Vũ hóa thành tiên?

Vậy sao không dám đi đâu cả, chỉ canh mộ thôi à?" Tiếng không lớn, nhưng mấy người đều nghe rõ mồn một.

Chu Du vội vàng che miệng mình lại, rõ ràng là mình chỉ nghĩ trong lòng, không phát ra tiếng mà?

Ba người kinh hãi thất sắc, sắc mặt khó coi nhất là Chu Du.

Nhưng Nữ Vương Lâu Lan "phốc xuy" một tiếng bật cười, nói:

“Người này thật thú vị, trong rừng đào của thiếp, bất kể ai, đều sẽ phát ra tiếng.

Thiếp chỉ đùa một chút thôi, ngàn vạn lần đừng giận.” “Đừng coi thần tiên quá trọng.” Nữ Vương Lâu Lan cười nhìn Chu Du thêm hai lần, sau đó nói: “Thiếp bây giờ xin mời ba vị dùng chút trà hoa đào, mấy món linh thực vừa nãy ba vị cho thiếp ăn, mùi vị quả thật rất ngon.” Nói xong, Nữ Vương Lâu Lan mời ba người ngồi xuống cạnh bàn đá, phất tay một cái, giữa không trung xuất hiện một bộ trà cụ cổ kính.

“Phương pháp phẩm trà này, chính là Hoài Nam Vương Lưu An năm xưa đã dạy thiếp.

Chỉ tiếc là, thiếp đã không thể đi theo ngài ấy.” Thấy Nữ Vương Lâu Lan có vẻ hiền lành, Vương Bàn Tử mạnh dạn, với giọng điệu nịnh nọt đáp lời: “Vậy Hoài Nam Vương, thật sự đã thành tiên rồi sao?” Nữ Vương Lâu Lan nghe câu nói đó, giọng điệu lộ rõ sự u sầu: “Từ xưa con đường tu luyện không ngoài ba loại, một loại tu luyện tiên đạo, ví dụ như Hoài Nam Vương Lưu An; một loại khác là nhờ vào tín ngưỡng của con người mà trực tiếp thành thần, cũng là loại của thiếp; một loại khác,” Nàng chỉ vào Chu Du: “Thông qua tự thân tu hành linh lực, đạt đến mục đích đại thần thông.” “Ba loại đều có ưu nhược điểm, vũ hóa thành tiên, một bước lên trời.

Nhưng sau khi lên trời, sẽ không còn khả năng trưởng thành nữa.” “Sức mạnh tín ngưỡng, chỉ cần dùng đúng phương pháp, có thể một bước thành thần.

Nhưng nếu tín đồ thiếu hụt, cũng lập tức vẫn lạc.” “Tu luyện linh lực từ bản thân, tuy trưởng thành chậm chạp, nhưng tiềm lực thực sự là vô hạn, vượt qua cả thần tiên, cũng là điều cực kỳ có khả năng.” Lần đầu tiên nghe những lời này, ba người Chu Du đều trợn tròn mắt.

Lâu sau, Chu Du mới mở miệng hỏi: "Vậy bệ hạ có thể nói rõ hơn được không, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra vậy?" Nữ Vương Lâu Lan đưa một chén trà hoa đào lên miệng, từ từ nói: "Thời Võ Đế, Hoài Nam Vương tu luyện tiên đạo, thiếp thì ở quốc độ của mình.

Năm đó thiếp không phải là một cô bé, mà là nữ chủ của Lâu Lan, nhưng hoàn cảnh Tây Vực khắc nghiệt, dân phong dũng mãnh, nhiều đạo quỷ bí.

May mắn thiếp đã được Hoài Nam Vương điện hạ giúp đỡ.

Lúc đó, trong ánh mắt Nữ Vương Lâu Lan lộ ra tình yêu sâu sắc: "Đợi thiếp trưởng thành, cũng đi theo Hoài Nam Vương điện hạ tu hành.

Cuối cùng, thiếp và điện hạ kết làm phu thê." "Thế nhưng…" Nữ Vương Lâu Lan biểu cảm phức tạp: "Vào niên hiệu Nguyên Thú, ở Tượng quận của đế quốc Hán, đột nhiên rơi xuống một tảng vẫn thạch lớn như một dãy núi.

Đồng thời, ở khu vực Thăng Long của đế quốc Hán, không hiểu vì sao, xuất hiện một vật thể không thể gọi tên." "Phu quân của thiếp thân là vương hầu của đế quốc Hán, tự nhiên cần phải giải ưu cho quân vương.

Nhưng ai ngờ Võ Đế lúc bấy giờ đã sớm biết, khối vẫn thạch lớn như dãy núi kia, có thể xóa bỏ thần thông trên người những người tu hành, để cho các môn phái phương sĩ, tu sĩ, Mặc gia và tổng cộng chín môn phái đi xử lý ngọn núi vẫn thạch đó." "Phu quân của thiếp cũng nằm trong số đó, nhưng khi lên đến núi vẫn thạch, ngài ấy phát hiện tình hình không ổn, vội vàng tránh đi.

Trong mắt Võ Đế, sự việc cũng không nằm ngoài dự đoán, tất cả những người tu luyện thần thông gần như đều bị binh sĩ phái đi giết chết.

May mắn thay, phu quân của thiếp đã trốn thoát." "Nhưng cũng vì thế, ngài ấy bị trọng thương, bị Võ Đế giam cầm trong phong quốc." Lúc này, trên mặt Nữ Vương Lâu Lan xuất hiện sự hận thù và hả hê rõ rệt.

"Võ Đế mất, vật thể không thể gọi tên xuất hiện ở khu vực Thăng Long, khiến ngài ấy phải đau đầu.

Năm đó vật thể đó xuất hiện, Hoàng Hà vỡ đê ở Hoài Dương, gây ra hàng chục vạn người chết." "Sau đó, lại vì một lượng lớn phương sĩ, tu sĩ, Mặc gia… bị giết, dẫn đến Hán Nô xâm phạm biên ải, khiến triều Hán gần như mất đi một nửa lãnh thổ." Lúc này, Hồ Ba Nhất bên cạnh chen lời nói: "Trong lịch sử không phải Hán Nô chỉ đánh vào Thượng Cốc, Ngư Dương, Nhạn Môn Quan sao?" Nữ Vương Lâu Lan cười khẽ, nói: "Sử sách nói vậy sao?" Hồ Ba Nhất gật đầu.

Nữ Vương Lâu Lan thở dài, cười khổ rồi nói tiếp: "Võ Đế bất đắc dĩ, chỉ có thể phái phu quân của thiếp là Hoài Nam Vương xử lý việc này, vì trong hoàng tộc, chỉ có ngài ấy đã tu luyện thành tiên đạo." "Phu quân của thiếp vì là hoàng tộc Hán gia, sau khi được hoàng đế Hán gia bảo đảm, đã lên đường đi phong ấn vật thể không thể gọi tên đó." "Nhưng các môn phái tu sĩ, phương sĩ, Mặc gia… vì chuyện núi vẫn thạch mà môn phái suy tàn.

Vì vậy phu quân của thiếp, đành phải lập ước định với các sơn thần trên núi Chiêu Dao, và yêu tộc trong rừng núi phía Nam, mượn sức để dẹp yên sự việc này." "Trong quá trình dẹp yên, phu quân hiểu rằng dùng núi vẫn thạch có thể trấn áp vật thể không thể gọi tên đó, nên cùng với yêu tộc và một phần thần sơn, đã trấn áp vật thể không thể gọi tên đó." "Mọi người đều cho rằng mọi chuyện đã kết thúc." Lúc này Chu Du chen một câu: "Sau đó thì sao?" Nữ Vương Lâu Lan khinh miệt cười: "Vị Võ Đế đó, thật sự là hùng tài đại lược, không bao giờ chịu từ bỏ." "Nhờ một loạt sự kiện, ngài ấy mượn gió bẻ

măng, gây dựng giang sơn vĩ đại cho đế quốc Hán." "Nhờ núi vẫn thạch, ngài ấy đã công phá Giao Chỉ.

Giết Đậu Anh sau Ngụy Kỳ, biến Bắc Hải thành bốn quận Nhạc Lãng.

Dẹp yên loạn Hán Nô, phong Trương Khiên làm Bác Vọng Hầu, công đánh Tây Vực.

Ngay cả quốc gia Lâu Lan của thiếp, cũng trở thành phụ dung." "Nhưng phàm việc mưu kế quá sâu, tất sẽ gặp phản phệ.

Vốn dĩ phu quân của thiếp và yêu tộc đã hiệp nghị, yêu tộc tự lập quốc độ, nhân loại và yêu tộc không quấy rầy lẫn nhau.

Nhưng Võ Đế rảnh tay, phá Dạ Lang, tàn sát yêu tộc đến máu chảy thành sông." "Tất cả những người tu đạo của yêu tộc, đều đang giúp phu quân Hoài Nam Vương, canh giữ vật thể không thể gọi tên đó, cũng không có nhiều người bảo vệ phụ nữ và trẻ em." Những đại thần thông đại yêu đó, nghe tin quê hương bị tàn sát, liền từ bỏ việc canh giữ.

Phu quân bất đắc dĩ, đành cầu cứu thủ lĩnh sơn thần núi Chiêu Dao, đưa ngọn núi vẫn thạch và vật thể không thể gọi tên đó về quốc độ của thiếp, đào một cái hố lớn, chôn xuống.

Phu quân lại sợ mất đi sự trợ giúp của yêu tộc, đã thiết kế bắt giữ một đại quỷ, giúp trấn áp vật thể không thể gọi tên đó." "Yêu tộc trả thù đế quốc Hán, cũng vô cùng thảm khốc.

Sau đó, thiếp nghe nói yêu tộc đã tạo ra họa Vu Cổ, ngoài Võ Đế được miễn thân, hoàng tộc và thân tộc của ngài ấy cơ bản đều chết đến bảy tám phần mười." "Phu quân cũng bị trọng thương trong họa Vu Cổ lần thứ hai, yêu tộc cho rằng phu quân và Võ Đế cùng phe, đã truy sát phu quân đến quốc độ của thiếp." "Thế là phu quân của thiếp

đã tu hành ở đây, cuối cùng thành tiên." Nói đến đây, ánh mắt Nữ Vương Lâu Lan lộ ra vẻ cô độc và khổ sở.

Lúc này, Chu Du cười nhạt, nói: "Không ngờ, bệ hạ lại có một phen kinh lịch như vậy.

Nhưng, Hoài Nam Vương điện hạ năm xưa, không giống như lời bệ hạ nói, ngài ấy là phu quân của bệ hạ sao?" Lời này vừa nói ra, sắc mặt của mọi người xung quanh đều đại biến.

Sắc mặt khó coi nhất là Nữ Vương Lâu Lan, nàng ngẩn người một lúc, rồi nhìn Chu Du từ trên xuống dưới một lượt, mới ngập ngừng mở miệng nói: "Ngươi nhìn ra được sao?" May mà Nữ Vương Lâu Lan không nổi giận, Chu Du tổ chức lại ngôn ngữ, mới một lần nữa mở miệng nói: "Bệ hạ, ngài vừa nói Hoài Nam Vương Lưu An là phu quân của ngài, tạm thời không nói đến những chuyện khác, chỉ có một điểm nghi vấn: đã là quan hệ phu thê, vì sao năm xưa Hoài Nam Vương đắc đạo thành tiên, không đưa bệ hạ cùng thành tiên?" "Ánh mắt không biết lừa dối người, bệ hạ chỉ cần nhắc đến Hoài Nam Vương, trong mắt liền lộ ra tình yêu sâu sắc, ai cũng có thể nhìn ra.

Nhưng vì sao Hoài Nam Vương lại tuyệt tình như vậy, lại đặt một vật đại hung hiểm như vậy, vào quốc độ của thê tử, gây ra sự diệt vong của vương quốc Lâu Lan?" Nữ Vương Lâu Lan lúc này trầm mặc không nói, lâu sau, mới ấp úng kể lại một đoạn quá khứ khác: "Lời ngươi nói không sai.

Thật ra, Lưu An có thể, chỉ… hoặc là xem ta như muội muội.

Tuy chúng ta có tình phu thê.

Nhưng từ đó về sau, ngài ấy luôn tránh mặt ta.

Năm đó bị yêu tộc truy sát, bị trọng thương, ta đích thân dẫn người cứu ngài ấy về." "Năm đó ngài ấy không thành tiên được, ta lại vì sự

cung phụng của người Lâu Lan, mà trở thành thần." "Sau đó… ngài ấy không yên tâm về vật thể không thể gọi tên đó.

Chương 305

Sợ ở vùng Hán sẽ gây họa.

Thế là dùng một viên đan dược trường sinh bất lão, đổi lấy một sơn thần núi Chiêu Dao, đưa ngọn núi vẫn thạch đó, và vật thể không thể gọi tên đó về đây, chôn sâu xuống." "Chuyện này bị hoàng đế Hán gia biết được, nên hoàng đế Hán gia đã thành lập Tây Vực Đô Hộ Phủ.

Chuyên môn nhắm vào quốc gia Lâu Lan.

Quốc gia Lâu Lan nhỏ bé, không thể chống cự." "Thế là Lưu An đã tu tiên đắc đạo ở đây, cuối cùng vũ hóa phi thăng.

Trước khi phi thăng, ngài ấy hẹn với ta, sẽ quay về, đợi sau khi quay về, sẽ thật sự kết làm phu thê với ta." Nói đến đây, trong mắt Nữ Vương Lâu Lan lộ ra biểu cảm kiên nghị.

"Thế là ta đã đợi ở đây, lịch sử về sau ngươi cũng đã biết.

Hàng chục quốc gia dưới lệnh của hoàng đế Hán gia, vây công Lâu Lan, ta cũng vì thế mà mất đi sức mạnh tín ngưỡng, từ vị thần mà ngã xuống.

Bất đắc dĩ, ta chỉ có thể ở trên thần sơn, phong ấn nơi đây, trường miên tại đây." "Sau khi gỡ Phượng Tỳ xuống, hồn phách của ta, từ từ tỉnh lại, nhưng lại phát hiện không phải Lưu An… Hồn phách của ta phát hiện phong ấn bên dưới cũng chưa được giải trừ, những cây đào lớn trồng xuống cũng không có động tĩnh, phải biết rằng, Lưu An thích hoa đào nhất." Thấy Nữ Vương Lâu Lan có chút bi thương, Vương Bàn Tử bên cạnh vội vàng cười ha hả, nói: "Thảo nào tôi vào đây xong, cảm thấy thuận lợi như vậy.

Hóa ra đều nằm trong tầm kiểm soát của bệ hạ cả à." Nữ Vương Lâu Lan cười khẽ, nói: "Thật ra không phải, thực lực của ngài ấy quả thật rất mạnh.

Sở dĩ thiếp mượn thân thể cô bé nha đầu này ra gặp, là vì sợ thật sự giải trừ phong ấn, sợ Lưu An quay về sẽ trách tội thiếp." "Với lại thiếp cảm thấy thiếp và cô bé này…" Nữ Vương Lâu Lan chỉ vào Chu Du: "Có duyên phận, từ trên người ngươi, thiếp có thể cảm nhận được một mùi vị quen thuộc, giống như Lưu An năm đó." Lúc này Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử đồng thanh nói: "Đương nhiên rồi.

Đều là phu quân của Nữ Vương cả.

Lão Chu phu nhân chính là Tinh Tuyệt Nữ Vương mà." "A?" Nữ Vương Lâu Lan kinh ngạc, vội vàng cúi người hành lễ: "Không ngờ điện hạ cải trang giản dị đến đây, thiếp tiếp đón không chu đáo, mong thứ tội." "Đừng đừng, bây giờ là xã hội mới rồi, chúng ta không chuộng bộ này nữa." Chu Du vội vàng tiến lên ngăn cản, đùa giỡn, bị một vị bán thần sống mấy ngàn năm hành lễ, mặt mũi đâu mà lớn thế này.

"Nữ Vương bệ hạ, Hoài Nam Vương của ngài, trông như thế nào vậy?" Vương Bàn Tử bên cạnh tò mò hỏi.

Nữ Vương Lâu Lan cười tươi, rót thêm một chén trà hoa đào cho ba người, rồi nói: "Trường xà là do ta nuôi từ nhỏ, cảm ơn các ngươi đã không làm hại nó.

Ta mời các ngươi đến, thật ra là vì một chuyện." Nữ Vương Lâu Lan chỉ vào cái hộp tinh xảo trên bàn đá, nói: "Khí phù bên trong, xin hãy đặt vào miệng ta, như vậy ta có thể trọng sinh.

Ngủ say nhiều năm như vậy, cũng nên tỉnh lại rồi." "Các ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không làm hại bất kỳ ai đâu." Nữ Vương Lâu Lan vội vàng giơ tay, thành khẩn thề: "Ta lấy danh nghĩa Lâu Lan Nữ

Vương Nguyệt Ly mà thề, sau khi tỉnh lại, chỉ cầu được sống bạc đầu giai lão với Công Tôn công tử, ngoài ra không cầu gì khác." Lúc này Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất rất ngạc nhiên, Công Tôn công tử trong miệng Nữ Vương Lâu Lan, là ai vậy?

Thấy hai người, Chu Du giải thích nhỏ giọng: "Năm đó Hoài Nam Vương Lưu An, hóa danh là Công Tôn, ở quốc gia Lâu Lan, trở thành quốc sư của Nữ Vương." Ba người uống xong trà hoa đào, Chu Du đứng dậy, mở chiếc hộp gỗ tinh xảo, lấy ra khí phù, nói với Nữ Vương Lâu Lan: "Có thể giúp bệ hạ, là vinh hạnh của tôi." Nữ Vương Lâu Lan vội vàng đứng dậy, cúi sâu một lễ với Chu Du.

Hai người lại khiêm nhường một lúc, rồi đi vào căn nhà gỗ nhỏ đó.

Chỉ thấy ở chính giữa căn nhà gỗ nhỏ đặt hai chiếc quan quách, một chiếc quan quách bên trong chỉ có một bức họa, chiếc quan quách còn lại thì đóng kín mít.

Chu Du mở chiếc quan quách đóng kín mít ra, bên trong nằm một nữ tử dáng người yểu điệu, với dung mạo tuyệt thế.

Trên mặt nữ tử này, đeo nửa chiếc mặt nạ, trên đầu đội một chiếc phượng quan.

Chu Du biết, nữ tử này chính là Nữ Vương Lâu Lan.

Lúc này, cũng không màng kinh ngạc trước vẻ đẹp thịnh thế của Nữ Vương Lâu Lan, chỉ cẩn thận đặt khí phù vào miệng nàng, sau đó từ từ lùi ra ngoài căn nhà gỗ nhỏ.

Không lâu sau, trong căn nhà gỗ nhỏ truyền ra một trận động tĩnh, Lý Thiết Du, lúc này cũng ngất xỉu trên bàn đá.

Cánh cửa nhà gỗ nhỏ mở ra, Nữ Vương Lâu Lan thật sự bước ra, tươi cười cúi đầu cảm ơn ba người.

Ba người Chu Du vội vàng đáp lễ.

Lúc này, Nữ Vương Lâu Lan từ phía sau lấy ra một cuộn họa quyển, nhẹ nhàng nói với Vương Bàn Tử: "Vị khách này, không biết chân dung của Hoài Nam Vương là như thế nào?

Ta cho ngươi xem đây." Trong lời nói của Nữ Vương Lâu Lan, mang theo một chút trêu chọc và rụt rè, khiến người ta biết nàng yêu người đó nhưng lại sợ người khác biết tâm tư của mình, một giọng điệu tinh nghịch.

"He he he." Vương Bàn Tử gãi đầu, nói: "Tôi cứ tưởng Nữ Vương bệ hạ quên rồi chứ." Họa quyển từ từ mở ra, lúc này ba người thấy một mỹ nam tử, tiên phong đạo cốt, dung mạo ôn văn nho nhã.

Nhìn Hoài Nam Vương trên họa quyển, Chu Du không khỏi ngẩn người, thầm nghĩ: Không phải Trương Thiên Khải của Trương gia sao?

"Trương Thiên Khải?" Những người khác đột nhiên đều ngẩn ra, không hiểu ý của Chu Du.

Lúc này Chu Du mới phát hiện, mình quên mất ở rừng đào của Nữ Vương Lâu Lan này, những gì trong lòng, sẽ trực tiếp phát ra tiếng.

Không khỏi vội vàng giải thích: "Người trên họa quyển, giống với một đời gia chủ của Trương gia đạo mộ thế gia." "Ồ.

Có lẽ chỉ giống thôi." Nữ Vương Lâu Lan nghe xong, cũng không nghĩ nhiều.

Dù sao, ở đây, nàng tận mắt nhìn thấy Hoài Nam Vương đắc đạo thành tiên phi thăng, cũng không cho rằng, Hoài Nam Vương sau khi thành tiên có thể chuyển thế.

Mấy người lại trò chuyện một lúc, Nữ Vương Lâu Lan mới nói: "Trường xà vừa truyền âm cho ta, nói rằng người thường mà các

ngươi đưa theo, có dấu hiệu tỉnh lại." "Vậy tôi không nán lại nữa." Vương Bàn Tử lúc này chen vào hỏi: "Vậy bệ hạ thì sao?" "Ta tự nhiên sẽ tiếp tục đợi ở đây chứ.

Công Tôn công tử dặn ta trông chừng vật thể không thể gọi tên đó, ta tự nhiên phải canh giữ ở đây.

Ta đã tỉnh lại, biết đâu một thời gian nữa, ngài ấy sẽ tìm đến ta." Trong lời nói của Nữ Vương Lâu Lan, có sự phấn khích và vui sướng của một cô gái nhỏ: "Ở đây vốn dĩ là nhà của ta, ta ra ngoài, một lão yêu bà sống mấy ngàn năm, e rằng thế giới bên ngoài cũng sẽ không chấp nhận phải không?" Hồ Ba Nhất lẩm bẩm nói: "Bệ hạ khiêm tốn rồi.

Dựa vào dung nhan của bệ hạ, nếu tự xưng là lão yêu bà, e rằng trên đời sẽ không còn lão yêu bà nào nữa." "Các ngươi cũng không cần lo lắng cho ta, thần thông của ta chắc chắn phải lớn hơn các ngươi nhiều!

Dù sao, ta từng là một vị thần thật sự mà." "Thiên cơ ở đây đã bị cắt đứt, do Công Tôn công tử đích thân thiết lập.

Xin giúp ta một việc, ta là người thích tĩnh lặng không thích động, khi các ngươi ra ngoài, đừng tùy tiện đưa những kẻ trộm mộ đó vào đây.

Tuy ta sẽ không giết người, nhưng dọa cho chúng chết khiếp, ta vẫn có thể làm được." Đến đây, Nữ Vương Lâu Lan cười mỉm lè lưỡi.

"Vậy ta không tiễn các ngươi nữa nhé." Sau khi từ biệt, ba người Chu Du mang theo Lý Thiết Du đang hôn mê, xuống thần sơn, nhanh chóng đi qua cánh cửa vàng, xuyên qua con đường hầm dài và đầy sương mù dày đặc.

Chương 306

Ở lối ra của đường hầm, họ tìm thấy Lý Thiết Quân đang bất tỉnh.

Vừa đến trước mặt Lý Thiết Quân, Lý Thiết Quân và Lý Thiết Du đồng thời tỉnh lại.

Hai anh em thấy đối phương đều bình an, xúc động ôm chầm lấy nhau, nước mắt tuôn rơi.

Dù sao, mọi thứ trong đó quá kỳ diệu và nguy hiểm, bây giờ thấy đều có thể an toàn ra ngoài, trong lòng vô cùng may mắn.

Đi đến khu vực băng xuyên dưới chân núi, Chu Du và nhóm người phát hiện trường xà lại đang đợi.

Trường xà cúi đầu dài xuống, thân mật dụi dụi vào Chu Du.

Sau đó, đuôi nó đẩy một chiếc rương đến trước mặt mấy người.

Vương Bàn Tử không hiểu, nhìn trường xà.

Trường xà rít lên, sợ mấy người không chấp nhận.

Lúc này Chu Du cười nói: "Là quà chia tay mà Nữ Vương Lâu Lan tặng chúng ta.

Chúng ta nhận đi, Nữ Vương Lâu Lan thật rộng lượng, hiếu khách." "Trông cũng đẹp nữa." Hồ Ba Nhất lúc này bổ sung thêm một câu.

Vương Bàn Tử tiến lên mở chiếc rương gỗ, lập tức kinh ngạc kêu lên: "Ôi trời ơi!" Chỉ thấy trong rương gỗ, chất đầy các loại vàng bạc khí cụ, châu báu ngọc ngà.

Vương Bàn Tử không nói gì nữa, chỉ sắp xếp đống tài bảo lại với nhau: "Cái này phải đáng giá bao nhiêu tiền chứ?" "Tiền giấy màu đỏ

to ấy, gặp mặt chia đôi!

Không được nuốt riêng đâu nhé!" Chu Du cười ha hả đùa với Vương Bàn Tử: "Chia nhiều hơn cũng được, lát nữa mà vác.

Một rương tài bảo lớn thế này, nặng lắm đó." "Cái đó không thành vấn đề!" Vương Bàn Tử lập tức đồng ý: "Vác đá thì tốn sức, vác tài bảo chắc chắn không tốn sức!" Vui đùa một lúc, mấy người dọn dẹp ba lô, cẩn thận cho tất cả những món quà từ Nữ Vương Lâu Lan vào ba lô.

Lúc này, Vương Bàn Tử phát hiện dưới đáy tài bảo có một mảnh gỗ khác, trên mảnh gỗ dùng chữ tiểu triện viết một hàng chữ.

Vội vàng cầm lấy, thấy Nữ Vương Lâu Lan viết cho Chu Du.

"Lão Chu, xem này.

Nữ Vương Lâu Lan viết cho anh một phong thư." Chu Du nhận lấy từ tay Vương Bàn Tử, đọc những dòng chữ trên đó: "Tạ quân mỹ ý, thành nhân chi mỹ.

Trẫm sau khi tỉnh lại, chuyện này tuyệt đối không được nói với người ngoài.

Phượng Tỳ tạm gửi ở chỗ quân, mong quân trân trọng.

Nếu quân ở bên ngoài thuận tiện, có thể giúp ta mang một ít vật phẩm giải khuây không?

Rừng đào tịch mịch, dùng để giết thời gian, trẫm vô cùng cảm tạ." Chu Du thở dài một hơi, nói với Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất bên cạnh: "Nữ Vương Lâu Lan bệ hạ nói, cái Phượng Tỳ chúng ta lấy được, là của người ta.

Người ta không cần dùng gấp, cứ tạm thời đặt ở chỗ tôi.

Sau khi chúng ta ra ngoài, mang cho người ta một ít đồ chơi vui vẻ

bên ngoài, để người ta giết thời gian ở đây." "Ồ." Vương Bàn Tử có chút thất vọng: "Tôi cứ tưởng có chuyện đặc biệt gì chứ." "Không có gì nữa, mọi chuyện đều đã kết thúc." Lúc này, năm người dựa vào sợi dây thừng còn sót lại, trèo ra ngoài động núi.

Trong lúc trèo, Hồ Ba Nhất hỏi Chu Du: "Lão Chu, những lời Nữ Vương Lâu Lan nói, không phải là thật sao?" Chu Du thở dài một hơi, nói: "Những lời Nữ Vương Lâu Lan nói, tôi ước tính bảy tám phần là sự thật lịch sử.

Hai ba phần còn lại, là sự tô hồng." "Trên cuốn cổ thư mà Tuyết Lỵ Dương mang về, cách đây mấy ngàn năm, trong Lâu Lan cổ quốc có một vị quốc sư tên là 'Công Tôn', vẫn luôn tìm kiếm thuật trường sinh bất lão.

Vì vậy khi Nữ Vương Lâu Lan nhắc đến Công Tôn công tử, tôi lập tức phán đoán rằng Công Tôn công tử đó, kỳ thực chính là Hoài Nam Vương.

Những điều này đều có thể đoán ra." Cổ thư mà Tuyết Lỵ Dương mang về ghi chép, Nữ Vương Lâu Lan vô cùng ái mộ vị Công Tôn công tử này, đã dùng sức mạnh của cả quốc gia để xây dựng Lâu Lan Thiên Tự Mộ.

Để xây dựng ngôi Thiên Tự Mộ này, đã khiến quốc gia Lâu Lan vốn hùng mạnh, trở nên dân chúng lầm than, chiến hỏa khắp nơi, cuối cùng bị mười quốc gia vây công, dẫn đến quốc diệt." "Ước tính vào thời Võ Đế, người viết cuốn cổ thư này cố ý dùng xuân thu bút pháp thôi.

Việc xây dựng ngôi Thiên Tự Mộ đó, kỳ thực là để phong ấn vật thể không thể gọi tên đó, nhưng vì nguyên cớ gì?

Nhưng có thể thấy được, Nữ Vương Lâu Lan vì Hoài Nam Vương, đã hy sinh lớn đến mức nào, dùng cả quốc gia, để làm hài

lòng Hoài Nam Vương." Lúc này, Lão Hồ chen lời nói: "Vậy Nữ Vương Lâu Lan vì sao không ra ngoài?" Chu Du cười khẽ, nói: "Nữ Vương Lâu Lan đã không nói thật.

Bàn Tử, năm đó Hoài Nam Vương đã thành tiên, Nữ Vương Lâu Lan là thần linh, vì sao hai người không ở bên nhau?" "Năm đó Hoài Nam Vương khẳng định đã lừa dối Nữ Vương Lâu Lan, Nữ Vương Lâu Lan cũng khẳng định biết cấm kỵ đằng sau vật thể không thể gọi tên đó.

Các cậu nghĩ sơn thần và trường xà vừa gặp đã đánh nhau, thật sự là vì thần thú viễn cổ đối lập nhau sao?

Đều không oán không thù, ai lại vừa gặp đã tàn sát nhau?" "Hoài Nam Vương thật thủ đoạn lớn, vì bản thân, lừa dối một người phụ nữ sâu nặng, cố ý xúc động cấm kỵ đằng sau cánh cửa đó.

Khiến người phụ nữ này bị nguyền rủa, căn bản không thể rời khỏi khu vực này… Ai lại cam lòng sống cô độc, canh giữ ở vùng hoang mạc này, lại phải nhờ tôi đi mang cho một ít đồ chơi nhỏ để giết thời gian chứ?" "Phụ nữ à, một khi đã yêu một người, lập tức trở nên ngốc nghếch, ngốc đến đáng thương." "Hoài Nam Vương căn bản không thành tiên, nguyện vọng của ngài ấy là trường sinh bất lão.

Nữ Vương Lâu Lan từng nói về ba lựa chọn của người tu đạo.

Đổi lại là anh, thân là hoàng tộc, được hoàng đế tin tưởng vô điều kiện, ngay cả khi phản bội hết lần này đến lần khác, hoàng đế cũng xem như chưa có gì xảy ra.

Lại có một người phụ nữ ngốc nghếch đã trở thành thần linh, nguyện ý vì anh mà trả giá tất cả, thậm chí dùng những lời nói dối vụng về nhất để lừa dối." "Anh sẽ chọn con đường nào?

Thành thần?

Thành tiên?

Trở thành người có thể diệt thần giết tiên trường sinh bất lão?" "Võ Đế và Nữ Vương Lâu Lan thật đáng thương, đặt niềm tin không đúng người." Lý Thiết Du bên cạnh im lặng lắng nghe lời Chu Du, lúc này chen lời hỏi: "Những lời anh nói là thật sao?

Chuyện tình yêu ngàn năm của Nữ Vương Lâu Lan và Hoài Nam Vương, chẳng lẽ là lừa dối?" Chu Du lúc này khẽ thở dài: "Phụ nữ à, cả đầu toàn những thứ tình tình ái ái.

Chương 307

Nhưng những thứ này đối với một hoàng tộc, tình yêu của nữ tử, chẳng phải là thứ dễ dàng có được sao, ai mà thèm trân trọng chứ?" "Nếu trân trọng, sao nỡ đặt Nữ Vương Lâu Lan vào quan quách?

Lão Hồ, Bàn Tử biết không, tôi gỡ Phượng Tỳ khỏi chiếc quan quách đen bằng xương cốt đó xong, Nữ Vương Lâu Lan và xương cốt đó mới đồng thời sống lại." "Chiếc bia đá không chữ bên ngoài, thiên cơ cắt đứt bên trong, các cậu nghĩ chỉ đơn thuần là để ngăn chặn vật thể không thể gọi tên đó sao?" "Tôi vào căn nhà gỗ nhỏ, bên trong có hai chiếc quan quách!" Lúc này, năm người đứng ở ngoài Lâu Lan cổ thành, con bào hào đang cõng chiếc bia không chữ đó.

Xuyên qua đại mạc, lại mất mấy ngày.

Mấy ngày nay, trời cao mây nhạt, đại mạc cô yên trực, trường hà lạc nhật viên.

Mấy người mỗi ngày đi bộ, ngắm nhìn cảnh đẹp trước mắt, cũng không thấy mệt mỏi.

Cuối cùng, những ốc đảo nhiều hơn, đường nét của thị trấn nhỏ, cũng từ từ rõ ràng.

Vương Bàn Tử hô lớn một tiếng: "Thế giới văn minh, tôi cuối cùng cũng trở về!" Rồi dẫn đầu cưỡi lạc đà, lao về phía thị trấn nhỏ.

Mấy người đều thở phào nhẹ nhõm, dù phong cảnh trong đại mạc đẹp thật, nhưng liên tục nhiều ngày không tắm rửa, đặc biệt là Lý Thiết Du, là một cô gái, khẳng định không thể chịu nổi.

Trong khách sạn, mấy người tắm rửa xong, chuẩn bị ngủ một ngày thật ngon, sau đó khởi hành trở về Bắc Bình.

Chu Du vừa nằm xuống, lúc này có tiếng gõ cửa.

Mở ra xem, hóa ra là ông chủ khách sạn.

"Chuyện gì vậy?" Chu Du đành ngượng ngùng đứng dậy hỏi.

Ông chủ khách sạn líu lưỡi nói, bên ngoài có hai người đang tìm Chu Du khắp nơi, không biết có chuyện gì.

Thế là Chu Du đi theo ông chủ khách sạn ra ngoài, đúng lúc thấy hai người đó đang đợi ở đại sảnh dưới tầng trệt khách sạn.

"Tiên sinh Chu?" Một trong hai người thấy Chu Du, vội vàng mở miệng.

"Ừm, tôi đây, tìm tôi có chuyện gì?" Hai người đó nhìn nhau, vội vàng nói: "Chúng tôi là người của Y gia.

Gia chủ bảo chúng tôi tìm ngài, bảo ngài nhanh chóng đi một chuyến." "Chuyện gì vậy?" Chu Du có chút mơ hồ, mở miệng hỏi.

"Là như thế này," Một trong những người của Y gia vội vàng giải thích: "Nhân viên đồn trú của Y gia ở sa mạc Taklamakan phát hiện, trong một khoảng thời gian gần đây, có một con lạc đà trắng đang quanh quẩn ở đó, hình như đang tìm người.

Sau khi nhân viên đồn trú báo cáo lên, gia chủ liền bảo hai chúng tôi đến đây tìm ngài, chỉ có ngài mới biết đã xảy ra tình huống gì." Nghe lời hai người đó nói, Chu Du lập tức không thể ngồi yên được nữa.

Lạc đà trắng chắc chắn là tìm mình, vậy, bà xã của mình là Tinh Tuyệt Nữ Vương, đã xảy ra chuyện gì sao?

Vội vàng nói với hai người: "Các người đợi tôi mấy phút, tôi sẽ sắp xếp, rồi cùng các người khởi hành đến Taklamakan!" Nói xong, vội vàng chạy về phòng Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử, kể lại cho hai

người nghe.

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử đi theo Chu Du ra ngoài, Chu Du nói: "Lần này là chuyện của tôi, mấy ngày nay các anh cũng đủ mệt rồi, không làm phiền nữa." Lý Thiết Quân lúc này cũng phát hiện Chu Du muốn đi, vội vàng chạy đến, nói: "Ân nhân có chuyện gì sao?

Lý Thiết Quân tôi có thể giúp được gì không?" Vương Bàn Tử bên cạnh đại khái nói: "Không giúp được đâu." Lý Thiết Quân cười ngượng, không nói gì nữa.

Chu Du cảm thấy có chút không ổn, nói với Lý Thiết Quân: "Hai anh em cứ về cùng Lão Hồ và Bàn Tử trước, chuyện này cũng đã kết thúc rồi." "Bàn Tử, chia phần tài bảo của tôi cho hai anh em họ một phần.

Thiết Quân, hai anh em về sống cuộc sống tốt đẹp, nếu có chuyện gì, cứ đến Bắc Bình tìm tôi, Lão Hồ và Bàn Tử biết địa chỉ nhà tôi." Nói xong, Chu Du không quay đầu lại lao xuống, cùng người của Y gia lên ô tô, thẳng tiến sa mạc Taklamakan.

Chu Du lên xe, một cơn buồn ngủ ập đến, anh không kìm được nhắm mắt lại.

Mấy ngày liền vất vả, thật sự có chút không chịu nổi rồi.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, một trận lắc lư chòng chành đánh thức Chu Du.

Anh mở mắt ra, phát hiện tài xế phía trước đã đổi người, người của Y gia bên cạnh thấy anh tỉnh liền vội vàng nói: "Chu tiên sinh, bây giờ chúng tôi sẽ đưa ngài đến sân bay Dân Phong, lát nữa có chuyến bay sẽ trực tiếp đưa ngài đến sa mạc Taklamakan."Chu Du cảm ơn.

Hai người Y gia kín tiếng, những gì không nên nói thì tuyệt đối không hé nửa lời.

Đến sân bay, vào lúc nửa đêm, một chiếc máy bay vận tải quân sự đang đợi sẵn.

Nhân viên mặt đất trên máy bay thấy Chu Du ngồi xe con đến, vội vàng chạy tới nói: "Đã muộn hơn nửa tiếng so với thời gian dự kiến, mau lên máy bay!

Nếu còn chậm trễ, bão cát sẽ đến đấy."Người của Y gia gật đầu, nói với Chu Du: "Chu tiên sinh, bây giờ tôi sẽ đưa ngài vào.

Sau khi ngài xuống máy bay, xe của Y gia sẽ chờ bên ngoài sân bay."Chu Du bày tỏ lòng cảm ơn, rồi lên máy bay.

Đây là một chiếc máy bay vận tải của quân đội, bên trong khá cũ kỹ.

Chu Du ngồi vào chỗ, phát hiện trong khoang máy bay rộng lớn chỉ có một mình anh.

Chiếc máy bay này hình như được điều động riêng.

Chu Du không khỏi thầm nghĩ, Y gia quả nhiên có thực lực hùng hậu, ở nơi như thế này mà có thể trực tiếp điều động một chiếc máy bay vận tải quân sự.

Thực lực đằng sau Y gia rốt cuộc mạnh đến mức nào?Chu Du tìm một chỗ ngồi xuống.

Nhìn qua cửa sổ, thấy bên ngoài sân bay bắt đầu nổi gió lớn, bão cát đen kịt như một bức tường đang ập thẳng vào sân bay.

Thời tiết như thế này mà có thể bay được sao?

Lúc đó, cơ trưởng từ buồng lái bước ra, nhìn Chu Du rồi nói: "Anh bạn, thắt dây an toàn vào, chúng ta sắp bay rồi.

Nếu đói bụng thì..."Cơ trưởng từ trong túi lấy ra một hộp thịt bò đóng hộp: "Ăn tạm cái này đã, lát nữa bay lên trời, chắc không còn

khẩu vị ăn uống gì nữa đâu.”“Cái này...

Chương 308

Bây giờ có bay được không?" Chu Du nhìn cơn bão cát đang đến gần bên ngoài, vẻ mặt đầy nghi vấn.Cơ trưởng không hề bận tâm, cười khẽ nói: "Lão tử lái máy bay chiến đấu đấy, tôi từng tu nghiệp bốn năm bên nước Nga, yên tâm!

Một cục gạch, chỉ cần gắn cánh quạt vào, tôi cũng có thể làm cho nó bay lên trời!""Được rồi." Thấy vẻ mặt cơ trưởng bình thản, nụ cười tự tin tràn đầy, Chu Du chỉ có thể chọn tin tưởng, đồng thời âm thầm cầu nguyện chuyến đi suôn sẻ.

Quả nhiên, khi Chu Du vừa mở hộp thịt bò, định ăn vài miếng lót dạ, liền cảm thấy dưới mông chấn động, chiếc máy bay vận tải gầm rú lao ra khỏi đường băng.

Chu Du nhìn qua cửa sổ, bão cát gần như đã chạm tới nơi.

Sau đó, máy bay rung lắc dữ dội.

Mặc dù Chu Du hiện tại có khả năng kiểm soát cơ thể cực tốt, cả người đang tiến đến cảnh giới thần minh, nhưng vẫn bị nước thịt và thịt trong hộp bắn tung tóe khắp người.Cơ trưởng quả không hổ là người đã tu nghiệp từ nước Nga trở về, thao tác lái máy bay phóng khoáng tùy hứng, Chu Du cảm giác như đang đi tàu lượn siêu tốc, tim không khỏi đập thót.

May mắn thay, mọi việc đều thuận lợi, trên đường, cơ trưởng nói với Chu Du rằng hành trình này ước tính mất khoảng hai tiếng.

Nhưng khi máy bay hạ cánh, Chu Du nhìn đồng hồ, chỉ mất một tiếng hai mươi phút là đã đến sân bay Taklamakan.

Đến sân bay, Chu Du xuống máy bay, không khỏi cảm thấy chân

hơi mềm nhũn, không biết là do bị tuyết lớn phủ trắng xóa bên ngoài làm lạnh cóng, hay là do bị những pha bay lượn nhanh chóng lên xuống, cùng với những màn khoe kỹ thuật của cơ trưởng, liên tục hai cú lộn vòng ngang làm cho giật mình.

Đường băng toàn tuyết và băng, dày đến nửa mét.

Chu Du nhìn thấy, trên đường băng chỉ có vài chục mét vết bánh xe máy bay hạ cánh ngắn ngủi, xem ra lời cơ trưởng nói không sai, kỹ thuật quả là xuất sắc.Lúc đó, người cơ trưởng trung niên cũng xuống máy bay, nhìn Chu Du cười ha hả: "Anh bạn, chạy đua như thế này được chứ?""Được chứ được chứ." Chu Du nhìn cơ trưởng, hiếm khi cảm thấy một trận khó chịu trong dạ dày.

Một nhân viên mặt đất đẹp trai đi tới, nhìn người cơ trưởng trung niên kia, vội vàng chào hỏi: "Lão Lưu, nhiệm vụ lần này đã hoàn thành rồi sao?""Hoàn thành hoàn thành, nhân viên đã được vận chuyển an toàn đến nơi!" Cơ trưởng Lão Lưu cười tủm tỉm từ trong túi lấy ra một bao thuốc Hồng Mai, đưa cho nhân viên mặt đất một điếu, và cũng đưa cho Chu Du một điếu.

Chu Du vốn không hút thuốc, nhưng lúc đó cũng không kìm được nhận lấy.

Khi Chu Du vừa châm thuốc lúng túng, rít hai hơi thật mạnh, thì cuộc đối thoại giữa cơ trưởng Lão Lưu và nhân viên mặt đất khiến anh suýt chút nữa ném điếu thuốc!"Lão Lưu, hôm nay thời tiết như thế này, tháp điều khiển đã cho phép hạ cánh sao?

Khó khăn lắm phải không?""Ha ha, hình như cũng không tình nguyện lắm, có một tin xấu muốn báo cho tôi, thời tiết không tốt, đường băng đóng băng nghiêm trọng.""Nhưng, tôi cũng có một tin tốt báo cho họ, bảo họ đừng bi quan.

Tôi có đường băng để dùng rồi!"Ngồi thẳng lên chiếc xe chuyên

dụng của Y gia phái tới, Chu Du cảm thấy tim vẫn còn đập thình thịch, không biết mình đã ra khỏi sân bay bằng cách nào.

Chuyến bay lần này còn nguy hiểm hơn nhiều so với chiến đấu với Cốt Thí Lệ.

Trên xe, một người trẻ tuổi hỏi: "Chu tiên sinh, tôi không đi cùng ngài sao?""Không cần, chuyện của tôi, tôi tự giải quyết." Chu Du xua tay, từ chối.

Suốt đường không nói chuyện gì, chẳng mấy chốc Chu Du đã đến rìa sa mạc.

Tại rìa sa mạc, Chu Du lập tức nhìn thấy lạc đà trắng, và có cả ông An Lực Mãn.

Lần này, An Lực Mãn vừa thấy Chu Du liền hớn hở: "Không ngờ Chu tiên sinh lại nhanh như vậy!

Anh Hồ đã phái lạc đà trắng đợi ngài, ngài xem tôi có cần đưa ngài đi không?"Chu Du cười, lần này đến đây, quả nhiên không tầm thường.

Không, lần này anh mang theo Mộ Trần Châu, vì muốn hồi sinh vợ mình, Tinh Tuyệt Nữ Vương, liệu có liên quan đến chuyện kia không?

Ngay lập tức anh cũng từ chối.

An Lực Mãn có chút bất mãn, nhưng may mà không nói gì, chỉ nói với Chu Du rằng ông đã chăm sóc lạc đà trắng trong một thời gian dài, tốn rất nhiều công sức.

Chu Du liền hiểu ý ông ta, lấy ra một ít tiền, định dúi cho An Lực Mãn.

Không ngờ, An Lực Mãn vốn tham tiền lại liên tục xua tay từ chối, nói rằng có thể chăm sóc lạc đà trắng là phúc phận đã tu từ kiếp

trước, nếu nhận tiền, anh Hồ chắc chắn sẽ không hài lòng.

Thế là Chu Du một mình leo lên con lạc đà mà Y gia đã chuẩn bị sẵn, phía sau là năm bảy con lạc đà khác, chở đồ tiếp tế vào sa mạc.Lần này Chu Du vào sa mạc, mặc dù trong lòng sốt ruột, nhưng cũng không vội vàng xông về phía trước.

Anh tránh cái nắng gay gắt giữa trưa, một mình liên tục đi đường vào ban đêm.

May mà lạc đà trắng biết nhiệm vụ của mình, luôn đi trước dẫn đường.

Cuối cùng, vào sáng sớm ngày thứ năm, Chu Du từ xa đã nhìn thấy ngọn núi lớn màu đen.

Núi Zagrama, cuối cùng cũng đến.

Tục ngữ có câu, "nhìn núi chạy chết ngựa".

Chu Du thúc giục lạc đà dưới thân, theo lạc đà trắng điên cuồng chạy về phía núi Zagrama.

Nhưng vẫn phải đi đến giữa trưa, khi mặt trời lên cao, mới đến được cửa núi.

Sa mạc trùng điệp, như một đại dương vàng rực, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, núi Zagrama nổi lên trong biển cát một dải sống lưng mờ ảo.Lúc đó, lạc đà thật sự không đi nổi nữa, Chu Du thầm nghĩ trong lòng, mình đã quá vội vàng.

Đợi đến khi mặt trời lặn rồi xuất phát, có lẽ tình trạng của lạc đà sẽ tốt hơn một chút.

Gần hòn đá đen, hơi thở của lạc đà đột nhiên trở nên nặng nề, tâm trạng rõ ràng bồn chồn lo lắng.

Thấy phản ứng của lạc đà, Chu Du trong lòng căng thẳng.

Nhưng sau đó, nhìn thấy những con rắn đen chi chít, xếp thành hai hàng thẳng tắp trên mặt đất, kêu rít.

Và từ giữa bầy rắn nhường ra một con đường, Chu Du mới thở phào nhẹ nhõm.

Đó là Tịnh Kiến A Hàm do Tinh Tuyệt Nữ Vương phái ra để nghênh đón.

Lạc đà sợ rắn, cho nên khi thấy Tịnh Kiến A Hàm mới hoảng sợ như vậy.

Chương 309

Chu Du xuống lạc đà, vỗ vỗ tay vào Tịnh Kiến A Hàm, nói: "Tôi biết các cô đến đón tôi, nhưng bây giờ lạc đà đều sợ hãi, các cô tạm thời tản ra đi."Nói xong, những con rắn đen kia liền ngẩng đầu ra hiệu, rồi tản đi.

Sau một hồi lộn xộn, mặt trời từ từ nghiêng xuống.

Chỉ thấy chân trời xa xăm nứt ra một khe hở màu vàng kim, ánh sáng đó dần dần chuyển thành màu hồng cánh sen.

Khoảnh khắc đó, biển cát vô biên dường như biến thành dung nham vàng óng.

Mặc dù di tích của Tinh Tuyệt Cổ Thành là các loại tường đổ gạch nát, nhưng ngọn tháp đá đen sụp đổ kia vẫn lặng lẽ sừng sững ở trung tâm thành phố.

Nhưng tất cả, trong mắt Chu Du, không phải là nơi đáng sợ, mà đã trở thành quê hương của mình.

Từ trên lạc đà nhảy xuống, vỗ vỗ đầu lạc đà, lẩm bẩm: "Vợ ơi, anh biết em có thể đang ở bên cạnh anh, nhưng anh bây giờ không nhìn thấy, cũng không nghe được lời em nói."'Anh đã tìm được Mộ Trần Châu về rồi, lát nữa em có thể hồi sinh, chúng ta lại bên nhau, sống những ngày tháng tốt đẹp." Sau đó, Chu Du đi bộ về phía thần miếu trong phế tích Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Ở thần miếu đó, nhìn thấy những nhãn cầu ngọc chất rải rác trên mặt đất, Chu Du không khỏi nhớ lại dáng vẻ Vương Bàn Tử vì tham tiền mà đã cứng rắn cậy bỏ chúng ra.

Nhớ lại cảnh tượng lúc đó, anh không kìm được khóe miệng nở

nụ cười.Đi xuống lòng đất, qua hành lang, Chu Du đi vào trong lòng núi Zagrama.

Trên đầu và bốn phía đều là đá núi màu đen, vô số tượng đồng người khổng lồ cao lớn lặng lẽ nhìn chằm chằm vào Chu Du.

Đi đến chân núi, cuối cùng anh cũng nhìn thấy Quỷ Động của Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Càng đi về phía trước, Chu Du càng kích động.

Anh lấy tất cả mọi thứ trên người ra, kiểm tra đi kiểm tra lại, sợ rằng đã quên mang theo thứ gì đó.

Khi Chu Du bước lên cây cầu đá lơ lửng giữa không trung, tâm trạng vui vẻ, dường như những Ma Dụ thi hương phía trước cũng đang reo hò.

Chu Du cầm Mộ Trần Châu, từ từ đi về phía Côn Luân Thần Mộc.

Thể xác của Tinh Tuyệt Nữ Vương vẫn nằm ở đó, khóe miệng dường như mang theo nụ cười chờ đợi.

Trên mặt nàng vẫn đeo chiếc mặt nạ đó, ngọc thạch màu xanh lam tỏa ra ánh sáng u tối, dường như đang chờ đợi Chu Du vén nó lên, để chiêm ngưỡng vẻ đẹp bí ẩn và tuyệt vời bên trong.

Hoàn mỹ không giống phàm nhân.Chu Du nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể Tinh Tuyệt Nữ Vương, từ từ gỡ chiếc mặt nạ xuống.

Mặc dù đã từng nhìn thấy, nhưng lần này nhìn lại, Chu Du vẫn cảm thấy dường như trong khoảnh khắc đó, tất cả vẻ đẹp tuyệt vời trên thế gian đều hội tụ trên người Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Tinh Tuyệt Nữ Vương nhắm mắt lại, lông mi cong vút, đầy linh khí.

Làn da mịn màng, trắng nõn như ngọc.

Anh quyến luyến không rời mắt nhìn, cho đến khi Xà mẫu từ trong sơn động bò ra, cố ý làm rơi vài cục đá.“À à.” Chu Du vỗ trán, vừa rồi nhìn ngây người, quên mất chuyện quan trọng nhất.

“Vợ ơi, anh xin lỗi nhé, em thật sự quá xinh đẹp, anh chỉ mải nhìn em thôi.” Chu Du cười ngây ngô, vội vàng lấy Mộ Trần Châu ra, đặt lên miệng Tinh Tuyệt Nữ Vương.

“Vợ ơi, cái này dùng thế nào đây?” Chu Du gãi đầu: “Mộ Trần Châu to quá, anh không nhét vào miệng em được.” Lúc đó, Chu Du dường như nhìn thấy vẻ mặt trách móc của Tinh Tuyệt Nữ Vương, anh bất lực nói: “Anh thật sự không nhét vào miệng được.

Nó to quá.”Đúng lúc Chu Du đang lúng túng, Xà mẫu phía sau lại bò tới, đôi mắt đỏ rực như huỳnh quang trên đầu dường như đang chế giễu Chu Du, dùng đuôi chỉ vào hoa văn hình mắt gồm hai đường thẳng và một chấm tròn trên trán Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Chu Du liền hiểu ra: “À à, được được.”Thế là Chu Du đặt Mộ Trần Châu lên đó, Xà mẫu thấy cảnh này liền từ từ lui xuống.

Mộ Trần Châu vừa được đặt lên, liền tỏa ra một luồng ánh sáng trắng dịu nhẹ.

Lúc đó, bàn tay của Tinh Tuyệt Nữ Vương liền bắt đầu khẽ run.

Chu Du vội vàng nắm chặt lấy bàn tay mềm mại của nàng, giờ phút này hai người dường như tâm ý tương thông.

Đợi một lúc, đột nhiên, cơ thể Tinh Tuyệt Nữ Vương run rẩy kịch liệt, Chu Du giật mình nhảy dựng: “Vợ ơi, sao thế, vợ ơi?

Đừng dọa anh sợ chứ!”Ngay sau đó, Tinh Tuyệt Nữ Vương đột nhiên cong người, phun ra một ngụm máu đen từ miệng.

Chu Du vội vàng lấy khăn giấy ra, lau cho Tinh Tuyệt Nữ Vương: “Vợ ơi, em không sao chứ?

Cái gì mà phun ra thế này?”“Là chất độc mà Cô Mặc Vương Tử đã hạ cho ta!

Chàng ngốc!” Tinh Tuyệt Nữ Vương lúc này nằm trong vòng tay Chu Du, yếu ớt nói: “Thời buổi này mọi người đều mặc quần áo, ăn cơm, ta lại gả cho một tên ngốc, sau này chàng có nuôi nổi ta không?”“Cái đó… Vợ ơi, em tỉnh rồi!” Chu Du trong lòng mừng rỡ, ôm chặt Tinh Tuyệt Nữ Vương: “Tỉnh rồi tốt quá, tỉnh rồi tốt quá.”“Chàng ngốc, ôm ta chặt quá, ta không thở nổi.” Chu Du vội vàng nới lỏng vòng tay, có chút bối rối.

Khóe miệng Tinh Tuyệt Nữ Vương khẽ cong lên, tràn đầy sự quyến rũ tuyệt đối.

Sau đó, dùng ngón tay như ngọc khẽ khều cằm Chu Du, cười như không cười nói bên tai anh: “Sao, thấy ta hồi sinh rồi, trong lòng chàng lại bắt đầu nghĩ đến người vợ tiếp theo, Công chúa Ao Cổ sao?”Giọng nói độc đáo lúc này nghe thật dịu dàng, nhưng trong tai Chu Du, dường như anh đang bị bắt quả tang ngoại tình với Trúc Thanh: “Không có không có, vợ ơi, có một người là đủ rồi.”“Nói dối.”“Trước hết hãy buông ta ra đi, vết thương của ta bây giờ đã gần khỏi rồi.

À đúng rồi, chàng có mang quần áo cho ta không?”“À?

Quên mất.”“Đúng là một chàng ngốc!” Tinh Tuyệt Nữ Vương cười duyên dáng: “Trước hết chàng hãy quay người lại, cởi vài bộ quần áo ra, để ta mặc hai bộ!”Cái này… chuyện này, ban đầu không làm cũng được mà.

Lời này, Chu Du tự nhiên không dám nói ra, thế là vội vàng cởi áo khoác, quay lưng ra ngoài: “Vợ ơi, anh đảm bảo không nhìn lén đâu nhé!”“Ừ ừ, ta tin chàng.

Mới lạ đấy.”Phía sau truyền đến tiếng sột soạt, Chu Du đột nhiên

quay người lại: “Oa, đẹp quá!”“Chàng ngốc!” Tinh Tuyệt Nữ Vương đưa tay khẽ vỗ đỉnh đầu Chu Du: “Muốn… muốn ta, lúc nào cũng được.”“Không, anh đang… đang mơ ngủ từ lâu rồi, thật sự không phải ở đây đâu.” Chu Du dường như không nghe thấy lời Tinh Tuyệt Nữ Vương, ngây người nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nàng, nuốt nước bọt ừng ực.

Thật sự quá đẹp!

Tinh Tuyệt Nữ Vương chỉ mỉm cười đứng đó, nhưng lại như một khối bạch ngọc biết phát sáng, khiến người ta sáng mắt lên.

Nàng nhẹ nhàng khéo léo búi tóc thành kiểu tóc cung trang.

Chương 310

Để che đi thần văn trên trán, nàng vén tóc mái thành kiểu vân lưu hải.

Đồng thời, trên tóc cài một cây trâm đá quý xanh lục lấp lánh, nhìn như một cặp sừng rồng.

Mái tóc dài mềm mại như tơ rũ xuống đến thắt lưng, như thác nước rủ xuống, lay động trong gió.

Thân trên mặc áo sơ mi và áo khoác của Chu Du, cổ áo mở vừa vặn, nửa kín nửa hở.

Cả người nhìn như một cành liễu lay động trong gió, đường cong quyến rũ, khiến người ta say đắm.

Nhưng, toàn thân lại toát ra vẻ thanh tao ngọc khiết và khí chất lẫm liệt chính trực, khiến người ta không dám mạo phạm.

Thật có phong thái ngự tỷ!

Quả không hổ là Nữ Vương bệ hạ!

Nhìn lại vợ mình, ngây ngây ngốc ngốc, sau này cuộc sống sẽ ra sao đây?Thấy vẻ mặt ngây ngốc của Chu Du, Tinh Tuyệt Nữ Vương không khỏi bật cười khì, kéo tay Chu Du, đi ra ngoài: "Ta đã để ngọc y và Mộ Trần Châu lại ở đó.

Mặc dù nơi này từng là quốc gia của ta, nhưng bây giờ không còn một ai nữa."“Sau này ta sẽ đi theo chàng, bên ngoài chẳng phải có câu nói sao?

Gọi là 'gả gà theo gà, gả chó theo chó', sau này ta sẽ theo chàng."“Được thôi."“Ở bên ngoài những thị nữ kia, nếu không nghe lời, đừng trách ta giáo huấn nặng tay nhé.

Đương nhiên, ta cũng sẽ không làm hại họ, chàng cứ yên tâm.”“Được thôi.”“Ta tuy là Nữ Vương, nhưng ta cũng biết, bên ngoài đã thay đổi trời đất.

Sau này với bạn bè và phụ nữ bên ngoài, không thể dùng Nữ Vương, hoặc Bệ hạ, Công chúa để xưng hô được nữa.”“Được thôi.”“Tên thật của ta là Ô Thiền Na Già Hải, nhưng bây giờ chắc chắn không thể dùng được nữa, sau này ta sẽ gọi là Ô Thiền.”“Được thôi.” Tinh Tuyệt Nữ Vương nhìn Chu Du vẫn cười ha hả, vẻ mặt ngây ngốc nhìn mình, không khỏi có chút tức tối: “Chồng ơi, như vậy không được đâu!”“Được thôi.” Bất lực, Tinh Tuyệt Nữ Vương giờ đây đành dùng lực ôm chặt Chu Du, hôn thật mạnh lên anh.

“Ưm.” Sau một hồi hôn thật lâu, Tinh Tuyệt Nữ Vương mới nói với Chu Du, người đang vô cùng thỏa mãn: “Bây giờ đã tỉnh táo hơn chút nào chưa?”“Vâng vâng, vợ ơi.” Chu Du như một chú cún con, quấn quýt bên cạnh Tinh Tuyệt Nữ Vương: “Chúng ta bây giờ ra ngoài đi.”“À đúng rồi, cái hang lớn kia chẳng phải là Quỷ Động sao?

Thân là công chúa Ma tộc, chẳng phải phải ở đây trấn áp Quỷ Động đó sao?”“Đúng là một chàng ngốc.” Tinh Tuyệt Nữ Vương Ô Thiền thở dài: “Ta vì trúng độc của Cô Mặc Vương Tử nên mới bất đắc dĩ nằm ở đây.

Tịnh Kiến A Hàm và Xà mẫu, cùng với Ma Dụ thi hương đủ để đối phó với những kẻ dám nhòm ngó nơi này rồi.

Đồ vật trong Quỷ Động không huyền ảo như chàng nghĩ đâu, Ma tộc sẽ không đi ra đâu.”“Với lại, Ma tộc đi ra ngoài làm gì?

Người ở yên ổn nơi của mình, chàng nghĩ ai cũng giống con người, khắp nơi chinh chiến sao?” Chu Du nhân lúc Tinh Tuyệt Nữ Vương Ô Thiền không chú ý, trong lòng thầm hô hoán hệ thống.

Quả nhiên, phát hiện lần này hệ thống không có thưởng.

Không có thưởng thì không có thưởng vậy, dù sao cũng đã có vợ là Tinh Tuyệt Nữ Vương rồi.“Đi thôi!” Chu Du nắm tay Tinh Tuyệt Nữ Vương Ô Thiền, mỉm cười với nàng: “Về nhà với anh nhé.”“Được thôi!” Tinh Tuyệt Nữ Vương Ô Thiền cười duyên dáng, trong khoảnh khắc đó, dường như trăm hoa đua nở.

Đi đến bảo khố đó, Tinh Tuyệt Nữ Vương dừng bước.

“À đúng rồi, ta chưa mang theo của hồi môn.”“Không cần, em là của hồi môn tốt nhất rồi.” Chu Du cười, nhìn Tinh Tuyệt Nữ Vương Ô Thiền với phong thái ngự tỷ, bây giờ cũng có chút vẻ tiểu thư con gái.

“Như vậy không được, của hồi môn nhất định phải mang theo.

Ta là Tinh Tuyệt Nữ Vương, công chúa Ma tộc, tự nhiên không thể cứ thế mà theo chàng đi một cách không rõ ràng như vậy được.”Tinh Tuyệt Nữ Vương Ô Thiền, thân mặc áo khoác nam, khẽ cười duyên dáng.

Chiếc quần mà nàng mặc là của Chu Du, trông cực kỳ rộng thùng thình.

Mặc dù trang phục đơn giản, nhưng lại làm nổi bật toàn bộ vẻ đẹp của nàng.

Chu Du không khỏi nuốt nước bọt thêm lần nữa, mặc dù Chu Du đã nói một đống lời vô nghĩa, nhưng vẫn không thể ngăn Tinh Tuyệt Nữ Vương Ô Thiền đưa anh đến bảo khố.

Tinh Tuyệt Nữ Vương Ô Thiền với khuôn mặt tươi cười duyên dáng, trông rất hào phóng.

Nhưng Chu Du có thể cảm nhận được, đối với thế giới bên ngoài, mặc dù nàng rất khao khát, nhưng cũng có những bối rối và nghi ngờ.

Với địa vị của nàng, Tinh Tuyệt Nữ Vương, công chúa Ma tộc,

được vạn người kính ngưỡng và sùng bái.

Luận về võ nghệ, nàng đã trở thành bán thần, trong thế giới trộm mộ này hiếm có đối thủ.

Cũng không trách Tinh Tuyệt Nữ Vương Ô Thiền lại có chút bối rối.

Đối với Chu Du, một nữ võ thần cao cao tại thượng như vậy, rốt cuộc nên chung sống thế nào đây?Chu Du trong lòng thầm nghĩ, nếu cứ tiếp tục như vậy một cách không rõ ràng, đưa Tinh Tuyệt Nữ Vương Ô Thiền về Bắc Bình, mặc dù Ô Thiền cũng có thể dần dần thích nghi, nhưng đó không phải là tình huống anh muốn.

Tình cảm là tương đối, mặc dù Thiên Đạo đã cưỡng ép kết hợp Ô Thiền và anh lại với nhau, nhưng nếu anh không có biểu hiện xuất sắc, thì sau này e rằng trong lòng anh sẽ mãi mãi cảm thấy áy náy với Tinh Tuyệt Nữ Vương Ô Thiền.

Thế là, Chu Du dừng bước, nghiêm túc nói với Tinh Tuyệt Nữ Vương Ô Thiền: "Nữ Vương điện hạ, tôi là Chu Du.

Có thể kết làm phu thê với ngài, thật sự khiến tôi vô cùng vui mừng, đồng thời, cũng vô cùng vinh hạnh khi ngài không chê tôi."Chu Du theo nghi thức cổ đại Chu Lễ, khẽ cúi người nói.

Đồng thời đưa tay ra, như một người bạn bình thường, hy vọng bắt tay với mỹ nhân trước mắt.

Nếu không phải Thiên Đạo cưỡng ép kết hợp, thì trái tim đầy tự tôn tự hào, vĩnh viễn không chịu khuất phục của Tinh Tuyệt Nữ Vương, e rằng không ai có thể chinh phục được.

Thấy Chu Du làm ra cử chỉ như vậy, trong mắt Tinh Tuyệt Nữ Vương lóe lên một tia kích động, nhưng lại có vẻ mặt thấu hiểu.

Dường như hài lòng với thái độ hiện tại của Chu Du, nàng khẽ

mỉm cười, đồng thời cũng đáp lại Chu Du một lễ, cười nói: "Ta là Ô Thiền, Nữ Vương của quốc gia Tinh Tuyệt, công chúa Ma tộc.

Chu tiên sinh tuổi trẻ tài cao, phong lưu phóng khoáng, danh tiếng lẫy lừng, ta… đã động lòng từ lâu rồi."Mặc dù đã đi vài ngôi mộ, ở vài gia tộc trộm mộ được mọi người tung hô lên tận trời, nhưng trong mắt một nhân vật quyền thế thực sự như Tinh Tuyệt Nữ Vương, những điều đó thực ra không đáng nhắc đến, tự nhiên không nói ra những lời như "cửu ngưỡng cửu ngưỡng".

Nhưng, khi nói "phong lưu phóng khoáng", đôi mắt đẹp chớp chớp, nhìn Chu Du từ trên xuống dưới một lượt, lộ ra nụ cười đầy ẩn ý.

Rõ ràng là nàng không coi trọng việc Chu Du có nhiều phụ nữ bên ngoài, và mấy cuộc hôn nhân đã được sắp đặt.

Chương 311

Điều này khiến Chu Du đỏ mặt tía tai, vô cùng xấu hổ.

Nhưng, vì muốn giữ thể diện cho Chu Du, Ô Thiền thẳng thắn đưa bàn tay như ngọc trắng nõn ra, nắm chặt tay Chu Du.

Khoảnh khắc Chu Du và Ô Thiền chạm tay nhau, anh thuận thế lật tay nàng lại, nhẹ nhàng hôn lên mu bàn tay."À?" Ô Thiền khẽ kêu lên, dường như không ngờ Chu Du lại có thể tấn công nghiêm túc như vậy.

Trên mặt nàng không che giấu được một thoáng đỏ ửng, nhưng sau đó hóa thành nụ cười thản nhiên, hào phóng mặc kệ Chu Du hôn xuống.

"Ô Thiền tỷ tỷ, em không chắc mình có vị trí bao nhiêu trong lòng chị.

Mặc dù chúng ta đã thành phu thê, nhưng từ khoảnh khắc này, xin hãy cho phép em theo đuổi chị lại từ đầu."Nói ra những lời này, Chu Du thật sự đã phải dùng rất nhiều dũng khí.

Nói xong, Chu Du không khỏi có chút lo lắng.

Nếu cứ như vừa nãy, hai người trực tiếp đi ra ngoài, có lẽ sẽ phù hợp hơn với tâm ý của mỹ nhân tuyệt thế kia.

Nhưng bây giờ anh đã nói rõ phương pháp của mình, có thể thấy, vẻ mặt Ô Thiền khá nghiêm trọng, khiến người ta thật sự không đoán được suy nghĩ của nàng.

May mắn thay, trong tình huống khó xử này, Xà mẫu đã tới, kêu rít, giúp giải vây một cách thích hợp."À, được thôi." Ô Thiền đi vào bảo khố, lục lọi trong đống bảo vật, lấy ra một thanh kiếm.

“Thanh bảo kiếm này tên là Kiếm Hà Nhị, là thanh kiếm ta mang theo bên mình khi dẫn dắt quân đội chinh chiến ngày xưa.” Ô Thiền bình tĩnh nói: “Thanh kiếm này tuy không kiên cố bất hoại như Minh Hồng Đao, nhưng có một đặc điểm, mỗi lần vung ra, nó sẽ phát ra ba đoạn kiếm khí, và chuôi kiếm sẽ xuất hiện năm đóa kiếm hoa như bươm bướm, là vũ khí tốt để chiến đấu quần thể.”Chu Du nghe xong, trong lòng có một vấn đề, không khỏi thốt ra: “À, đúng rồi, có một thứ này…” Chu Du vừa mở lời, Ô Thiền liền mỉm cười: “Kiếm linh của Minh Hồng Đao ư?

Yên tâm đi, đợi khi chàng thật sự vượt qua rào cản đó, tự nhiên có thể giải trừ toàn bộ chín tầng phong ấn của Minh Hồng Đao.” Chu Du định cho Ô Thiền xem xét, có chút bối rối.

Nhưng Ô Thiền khẽ cười duyên dáng, sải bước đi ra ngoài.

“Theo tỷ tỷ đi, tiểu trượng phu.”Bên ngoài Tinh Tuyệt Cổ Thành, lúc đó đường chân trời lóe lên một vệt sáng trắng, mặt trời dần dần mọc lên.

Ô Thiền hít một hơi thật sâu, nói: “Hình như đã hơn hai ngàn năm rồi, ta chưa từng nhìn thấy mặt trời mọc lặn.” Nàng quay người lại, nghiêm túc nói với Chu Du: “Ta cho phép chàng theo đuổi ta lại từ đầu, tiểu trượng phu.”Rời khỏi Tinh Tuyệt Cổ Thành, sau mấy ngày hành trình, Chu Du và Ô Thiền đến một thị trấn nhỏ ở rìa sa mạc Tarim.

Điều khiến Chu Du không ngờ, vừa đến thị trấn, các gia chủ của vài gia tộc trộm mộ đều gửi lễ vật, và phái người hết sức mời Chu Du và Ô Thiền đến đó chơi.

Y Thiên Tuyết của Y gia còn long trọng hơn, không những tự mình đến tận nơi, mà còn bày ra một nghi thức cung kính ở thị trấn nhỏ, làm cho Chu Du rất nở mặt.

Nhưng không ngờ, Ô Thiền lại không thích sự ồn ào như vậy.

Nhưng vì Chu Du, nàng vẫn vui vẻ tham gia nghi thức.

Buổi tối, Chu Du riêng tư tìm Y Thiên Tuyết: "Được rồi, tâm ý của cô hai chúng tôi đã nhận, thành thật cảm ơn!""Đâu có đâu có, Chu tiên sinh có được giai nhân như vậy, chẳng phải phải ăn mừng thật tốt sao?

Đến lúc đó tôi có thể uống được rượu mừng của Chu tiên sinh chứ?" Y Thiên Tuyết cười tươi roi rói, Chu Du cũng cười nói: "Lần này tôi về Bắc Bình, sẽ không chiếm tiện nghi của Y gia nữa.

Hai chúng tôi sống cuộc sống hai người, gia chủ Y gia sẽ không quản đến một chút tâm tư nhỏ bé của tôi chứ?" Y Thiên Tuyết che miệng cười khẽ: "Vậy thì tôi sẽ không làm phiền thế giới hai người của hai vị nữa."Ngay lập tức, Chu Du và Ô Thiền trở về chỗ ở đã được sắp xếp, Y Thiên Tuyết phái người gửi năm ngàn tệ, một chồng phiếu lương thực, phiếu vải, và một giấy thông hành đặc biệt.

Chu Du xem xong, cười, cảm thán gia chủ Y gia thật biết cách làm người.

Năm ngàn tệ, nhìn thì không nhiều, nhưng vào những năm tám mươi, quy đổi ra, tương đương với sức mua gần một triệu tệ ở thời hiện đại.

Hơn nữa còn chu đáo gửi kèm một chồng phiếu lương thực, phiếu vải, để đề phòng việc tiền tệ không tiện sử dụng ở một số nơi.

Chưa kể đến tờ giấy thông hành đặc biệt, gần như có thể đi lại tự do ở bất cứ đâu trong nước.

Xem ra, Y gia đã quyết tâm ôm chặt cái đùi lớn của Chu Du.Đợi đến khoảng hơn bốn giờ chiều, Y gia phái xe, đưa Chu Du và Ô Thiền đến ga xe lửa gần nhất.

Lúc đó trưởng ga nhìn thấy xe con, vội vàng chạy tới, mặt tươi cười nói: "Đồng chí Chu, đồng chí Ô, cấp trên đã gọi điện, nói rằng hai đồng chí phụ trách nhiệm vụ đặc biệt, yêu cầu chúng tôi phải toàn lực đảm bảo cuộc sống và an toàn của hai đồng chí.""Nhưng đồng chí Chu, đồng chí cũng biết, ga của chúng tôi là một ga nhỏ, ba ngày mới có một chuyến xe lửa.

Hôm nay tôi nhận được thông báo hơi muộn.

Không kịp sắp xếp riêng cho hai đồng chí một toa tàu.

Hay là hai vị đồng chí chịu khó, ở trong toa tàu phổ thông một đêm, ngày hôm sau có thể đến thành phố Hòa Điền.

Cấp trên đã thông báo cho bộ phận đường sắt ở đó, sẽ sắp xếp riêng một toa tàu cho hai đồng chí." Chu Du khách khí vài câu, bày tỏ sự vất vả của mọi người.

Trưởng ga thấy hai vị không có ý giận dữ, mới thở phào nhẹ nhõm, đích thân đưa Chu Du và Ô Thiền lên xe lửa.

Hai người lên xe trực tiếp từ điểm xuất phát, xe lửa không dừng ở sân ga.

Vì vậy sau khi lên xe lửa, trong khoang tàu rộng lớn trống không.

Tinh Tuyệt Nữ Vương Ô Thiền vô cùng tò mò về xe lửa, không ngừng nhìn ngó xung quanh: "Tiểu trượng phu, thứ đồ của thời đại này, thật thú vị nhỉ.""Tỷ tỷ, thú vị sao?" Chu Du kéo Ô Thiền ngồi xuống ghế, nhẹ nhàng ngửi mùi hương trên mái tóc đen dài của nàng: "Xe lửa, là phương tiện giao thông phổ biến của thời đại này đấy.""Thật sự thú vị, không cần ngựa hay lạc đà, cũng không cần sức người.

Ta vừa chạy lên phía trước, thấy nó ăn đá màu đen, sau đó phun ra hơi nước ầm ầm, thế là có thể đi được sao?"Chu Du phì cười:

“Không phải ăn đá màu đen đâu.

Cái đá màu đen đó gọi là than đá, xe lửa hoạt động nhờ đốt than đá để đẩy động cơ hơi nước bên trong, sau đó mới có thể di chuyển.”“Chàng nhìn xe lửa này, thực ra nó đi dọc theo đường ray, cái thời đại đó, đã có thứ này ở dạng sơ khai rồi phải không?” Ô Thiền suy nghĩ, nói: “Ta còn nhớ, lúc đó vương triều Khổng Tước ở phía tây có một người đàn ông giống như tượng nhân, đã dâng cho ta một món đồ chơi.

Dùng một con lạc đà, kéo một chiếc xe có hai bánh trên hai thanh gỗ cứng.

Người đàn ông đó nói như vậy có thể tiết kiệm rất nhiều sức lực, nhưng ta phái người phía dưới thử rồi, trên đường bằng phẳng thì tốt, nhưng đường đi một khi gồ ghề, là không được.

Người đàn ông đó nói với ta, thứ này, sau này sẽ có công dụng lớn, ta lúc đó đã cười nhạo người đàn ông đó nói những lời viển vông.”“Rồi sao nữa?” Chu Du nghe lời Ô Thiền nói, tỏ ra hứng thú: “Không lẽ chị đã giết người đàn ông đó sao?”“Nha.” Ô Thiền lườm Chu Du một cái: “Ta làm gì tàn nhẫn đến mức đó, dựa vào tàn nhẫn không thể cai trị một quốc gia đâu.”“Ta đã thưởng cho người đàn ông đó một rương tiền vàng, thứ của ông ta quả thực thú vị, nhưng không có nhiều công dụng.

Người đàn ông đó trở nên chán nản, liên tục chạy qua nhiều quốc gia, nhưng đều bị từ chối.

Trên thế giới, không còn chỗ dung thân cho ông ta nữa.”“Nhưng bây giờ, người đàn ông đó quả thực sinh bất phùng thời.

Chương 312

Nếu ở thời điểm hiện tại, phương pháp của ông ta, có lẽ sẽ hữu ích hơn nhiều so với lúc đó." Chu Du im lặng, ở thời đại của Ô Thiền, sức sản xuất không phát triển, có lẽ đã khiến những phát kiến sáng tạo không thể được lưu truyền.

Hai người tùy ý trò chuyện, xe lửa đã đến ga, trong khoang tàu, hành khách bắt đầu lên.

Chuyến xe lửa này chỉ có bảy tám toa, từ ga này lên người khá đông.

Những người lên xe về cơ bản đều là thương nhân buôn bán từ khắp nơi trên cả nước, có một số ông bà người Uyghur.

Các bà người Uyghur mặc váy liền họa tiết Adilis, đầu quấn khăn rực rỡ.

Những ông người Uyghur đội mũ hoa nhỏ, cầm tẩu thuốc dài, rộn ràng ngồi xuống.

Ô Thiền hứng thú nhìn dòng người qua lại, những điều này đối với nàng, là một trải nghiệm hoàn toàn mới lạ.

Một bà lão người Uyghur ở biên cương nhìn Ô Thiền, không khỏi kinh ngạc: "Cô bé xinh đẹp quá, như đám mây trên trời ấy!" Ô Thiền che miệng cười tủm tỉm, liên tục xua tay: "Đâu có đâu có, đại nương cũng xinh đẹp mà!"Bà lão người Uyghur đứng đó, nhiệt tình từ trong gói đồ lấy ra một miếng bánh nang lớn, mặt tươi cười đưa cho Ô Thiền: "Cô bé, bánh nang mà ông nhà tôi vừa làm xong đấy, bên trong có trộn bánh sữa, thử xem!" Ô Thiền cười nhận lấy: "Cảm ơn đại nương, đại nương vẫn đứng à?" Bà lão xua tay: "Không phải vé xe lửa phải mất tiền sao!

Tôi đi thăm cháu nội của thằng con thứ tư nhà tôi, tôi không có nhiều tiền như vậy, nhờ người mua vé đứng, mất hơn một tệ đấy!" Ô Thiền vội vàng đứng dậy, cứng rắn ấn bà lão người Uyghur xuống ghế ngồi: "Không sao đâu, đại nương.

Ba hàng ghế phía sau đều là của tôi, cứ ngồi thoải mái đi.

Bánh nang, ăn ngon lắm đấy." Chu Du thầm nghĩ, vé xe lửa, hình như vé ngồi và vé đứng không cùng một giá tiền sao?

Đột nhiên anh nhớ ra, bây giờ vẫn chưa bắt đầu cải cách mở cửa, vé xe lửa tự nhiên không có giá cố định.

Chỉ một lát sau, Ô Thiền đã trò chuyện sôi nổi với bà lão người Uyghur.

Bà lão nhiệt tình, hết sức mời Chu Du và Ô Thiền có thời gian nhất định phải đến nhà bà chơi.

Tiếng trò chuyện vui vẻ, chỉ một lát sau đã thu hút ánh mắt của nhiều hành khách.

"Cô bé, nếu đến nhà tôi, tôi sẽ làm mì kéo sợi cho ăn.

Còn tên đàn ông này, ông nhà tôi sẽ cuốn thuốc lá quấn, đảm bảo hút đã đời.""Lát nữa tôi đến nhà thằng con thứ tư, vì chân thằng con thứ tư bị chó cắn.

Tôi gọi điện cho ông nhà tôi: 'Ê ~ ông già, con chó đó, con chó ngao mà con chó sủa chạy đến đó, nó cắn vào chân tôi rồi, chảy máu rồi'." Lập tức, trong khoang tàu những người từ nam chí bắc đều cười ồ lên, không khí bỗng chốc trở nên náo nhiệt.

Ô Thiền cũng không giữ hình tượng mà cười ha hả, cười đến chảy cả nước mắt.

Lúc đó, một góc trong khoang tàu đã chật kín.

Chu Du vội vàng chào hỏi những người không có chỗ ngồi hãy ngồi xuống, dù sao ba hàng ghế phía sau hai người cũng không ngồi hết.

Ô Thiền tuy là Tinh Tuyệt Nữ Vương, nhưng trong mắt nàng, những người này đều là hậu duệ của thần dân của mình, tự nhiên rất quan tâm và che chở.

Chẳng mấy chốc, bên cạnh Ô Thiền và Chu Du đã chật kín người, có tài xế xe tải chở ngọc thạch từ Đông Bắc, cũng có những chiến sĩ đã giải ngũ từ tiểu đội biên phòng, đủ các loại người đều bày tỏ thiện ý của mình.

Xe lửa từ từ rời khỏi huyện thành, bên ngoài đột nhiên lại lạnh hơn.

Thời tiết biên cương, thay đổi thất thường.

Chu Du nhớ khi xuống máy bay vận tải quân sự, bên ngoài tuyết rơi trắng xóa.

Nhưng khi anh và Ô Thiền đi ra từ Tinh Tuyệt Cổ Thành, lại là nắng chói chang.

Bây giờ, lại bắt đầu gió cuốn tuyết, tuyết cuốn gió, trời đất trắng xóa một màu.

Bác tài xế Đông Bắc lấy gà nướng và rượu trắng từ trong gói đồ ra, bày lên bàn.

Mấy chiến sĩ biên phòng bên cạnh cũng móc từ túi ra thịt bò hộp, Chu Du thì lấy ra một ít đồ ngọt và đồ ăn vặt mà trưởng ga xe lửa đã chuẩn bị riêng, mọi người vừa ăn uống vừa trò chuyện rôm rả.

Bác tài xế Đông Bắc nhìn những món ăn trên bàn, cảm thán: "Ôi mẹ ơi, ngày gì mà sướng thế này, tuyết bên ngoài tuy rằng thổi bay bão tuyết lớn, nhưng trong lòng ấm áp cả.""Đừng khách sáo nữa, anh

bạn, chúng ta gặp nhau là duyên phận, tôi xin làm một chén trước!"Xe lửa tiếp tục lao đi trên hoang dã, tuyết bên ngoài càng lúc càng rơi nhiều.

Một lát sau, có lẽ vì phía trước gió tuyết quá lớn, xe lửa từ từ dừng lại.

Cả đám người không ai nhận ra điều này, Ô Thiền vỗ vỗ vai Chu Du, nói nhỏ: "Em có muốn đi ra ngoài một chuyến với chị không, đi giết một con yêu quái muốn hại người?""Được."Với Chu Du và những người xung quanh, anh muốn cùng vợ ra ngoài hít thở không khí.

Bác tài xế Đông Bắc thấy Chu Du và Ô Thiền định ra ngoài, liền vỗ đùi: "Ôi mẹ ơi, anh bạn, vợ cậu đúng là xinh đẹp thật đấy!

Nếu tôi mà cưới được cô vợ xinh đẹp như thế này, tôi chẳng cần đi đâu nữa, vợ con đầu giường nóng hổi chẳng phải tốt hơn sao!

Biên cương cái gì cũng tốt, núi đẹp nước đẹp người đẹp, chỉ có điều nơi này hơi tà khí!"Chu Du và Ô Thiền mỉm cười, đi ra khỏi toa xe, đến đầu xe, tìm một góc không người, rồi nhảy xuống khỏi xe lửa.

Bên ngoài xe lửa, gió mạnh gào thét.

Chu Du mở miệng hỏi: "Vợ ơi, con yêu quái muốn hại người kia là yêu quái gì vậy?"Ô Thiền nghe vậy, cười nói: "Đúng là không biết tìm Phù Trần Châu kiểu gì, đến cả việc đơn giản nhất là nhận biết yêu khí cũng không biết.""Nhưng tôi biết Thính Lôi Định Huyệt, biết đủ loại phương pháp đấy.""Thế cũng giỏi mà."Ô Thiền khuyến khích Chu Du: "Chưa từng giao chiến với yêu quái thì tự nhiên không biết cách nhận biết yêu khí.

Để chị đây dạy cho.""Cứ từ từ phát tán linh lực ra ngoài, đúng, đúng vậy đó.

Cậu có cảm thấy phía trước có một cái bóng mờ mờ không?

Ừ ừ, từ từ cảm nhận, cái bóng đó, đã hình thành trong đầu rồi phải không?

Đúng, thế đấy!

Thông minh thật đấy, chị đây không dạy uổng công mà."Chu Du từ từ phát tán linh lực ra xa, nói: "Vợ, chị ơi, tôi cảm thấy phía trước có một hình tượng hồ ly, không, con yêu quái phía trước là một con hồ ly?"Ô Thiền vui vẻ vỗ vai Chu Du: "Đúng, cậu nhóc này cũng lợi hại thật đấy, lần đầu tiên dùng linh lực để phân biệt yêu khí mà có thể nhận biết chính xác được."“Hồ ly chín đuôi trong thiên hạ, về cơ bản đều xuất hiện ở Côn Luân Sơn.

Chương 313

Con hồ ly tinh này không chịu ở yên trên Côn Luân Sơn mà xuống núi làm gì?

Nhân gian đối với hồ ly tinh, có gì hay ho đâu.

Huống chi con hồ yêu này lại có ý đồ hại người.

Chẳng lẽ không sợ Ngũ Lôi Oanh Đỉnh sao?"Chu Du nghe vậy, kỳ lạ hỏi: "Vợ, chị ơi, yêu quái tại sao lại muốn hại người?"Ô Thiền xoa xoa mặt Chu Du, cười tủm tỉm nói: "Chồng bé, em đúng là ngây thơ thật đấy, không được học hành bài bản sao?""Thật sự là không có.""Vậy chị đây nói cho em nghe.

Phàm là yêu quái, không gì hơn là tinh quái núi rừng tu luyện thành hình.

Sau khi có được Linh Thức, đều tự xưng là Tán Tiên.""Phàm những yêu quái nhập lưu, về cơ bản đều sẽ chạy về Yêu Sơn.

Cái gọi là Yêu Sơn, thực ra cũng không phải một ngọn núi, mà là một thung lũng rộng lớn bị Trận Pháp che đậy.

Năm xưa Chu Thiên Tử tuần du phương Tây, từng ở Côn Luân Sơn ký kết Minh Ước với Tây Vương Mẫu đương thời.

Đại yêu không xuất thế, tu sĩ nhân gian không diệt yêu.

Bởi vậy từ đó về sau, đại yêu đều tụ tập trên Yêu Sơn.""Nhưng có những yêu quái tham lam sự phồn hoa của nhân gian, hoặc lấy người làm thức ăn, những yêu quái đó tự nhiên sẽ bị trừ diệt.

Dù sao, mỗi yêu quái cũng là một cá thể độc lập, đại yêu đều dựa vào tu vi của mình để trấn áp yêu quái dưới quyền, chứ không hề thành lập một quốc độ giống như loài người.""Thiên Đạo vô thường,

yêu quái có phương pháp tu luyện của yêu quái, người cũng có thủ đoạn tu luyện của người.

Phàm sự có nhân tất có quả, nếu tu sĩ nhân gian vô cớ chém yêu, thì cho dù Phi Thăng Thành Tiên, đăng cấp thành thần, khi gặp Lôi Kiếp cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp.”“Ngược lại, yêu quái cũng vậy.

Nhưng, có những tu sĩ, yêu quái, hoặc quỷ vật vì Thiên Tư không đủ, hoặc Bản Tâm bất chính, đều xem thường kiếp nạn.

Họ cho rằng đã sống một kiếp thì phải thoải mái tận hưởng, bởi vậy mọi rắc rối đều do đó mà ra.”“Những người có đại tu vi thực sự, cả yêu, quỷ, đều cố gắng tránh Nhân Quả.

Dù sao Đạo Tâm khó tìm, vì một số chuyện nhỏ mà phá hủy tu hành, thì thật là một mất mát lớn.”Trong lúc nói chuyện, Ô Thiền đột nhiên dừng lại, rồi cười tủm tỉm nhìn Chu Du nói: “Chồng bé, nhìn chị bắt yêu đây.”Không đợi Chu Du kịp phản ứng, chỉ thấy Ô Thiền đột nhiên bùng nổ, thân ảnh xoay chuyển, trong tay đã xách một con hồ ly chết.“Xong rồi, giải quyết xong rồi.”Ô Thiền ném con hồ ly chết cho Chu Du, vỗ vỗ tay nói: “Yêu quái nhỏ chưa thành hình, dám hiện thân trước mặt trẫm!”“Con hồ ly tinh này có mấy trăm mạng người trên tay, nếu chỉ có mười mấy mạng thì còn có thể tìm cớ mà nói là bất đắc dĩ.

Nhưng mấy trăm mạng người trên tay thì không thể tha thứ được rồi.”Trong lòng Chu Du kinh ngạc, chẳng lẽ quá mạnh mẽ rồi sao?

Không biết chuyện gì đang xảy ra, một con cửu vĩ hồ mạnh mẽ như vậy, lại bị vợ mình dễ dàng giải quyết, cứ như tiện tay mua một cây kem bên đường vậy.“Đi thôi, chúng ta về đi.

Hồ ly tinh chết rồi, phong tuyết do nó dùng linh lực chiêu ra cũng sắp tan rồi.

Cái thứ gọi là xe lửa kia, bây giờ chắc sắp chạy rồi nhỉ?""Được."Chu Du chuẩn bị tiện tay vứt con hồ ly tinh đã chết đi, nhưng Ô Thiền lại ngăn lại: "Vứt đi làm gì?

Đừng có coi thường cửu vĩ hồ, nội đan của nó có tác dụng đấy."Hả?

Tôi biết yêu quái có nội đan, nhưng nội đan rốt cuộc có tác dụng gì chứ?"Ô Thiền cầm con hồ ly chết từ tay Chu Du, tiện tay chấm mấy cái lên đó.

Lập tức, thân con hồ ly chết được phủ một lớp sương mù vàng kim, nếu không nhìn kỹ thì căn bản không thấy được."Vừa nãy chị đã xử lý, để nội đan và thi thân không bị mục rữa.

Đợi đến Bắc Bình rồi chị sẽ dạy em cách dùng những thứ này."Hai người lại nhảy lên xe lửa, trở về chỗ ngồi.

Thấy Chu Du hai người trở về, bác tài xế Đông Bắc vừa tinh mắt, nhìn thấy con hồ ly mà Chu Du đang cầm trên tay."Anh bạn của tôi, hai vợ chồng cậu đi dạo trên xe lửa kiểu gì vậy?

Loáng cái đã mang về một con hồ tiên rồi sao?""Ôi, để tôi sờ xem nào, con hồ tiên này to thật đấy ha, sờ vào thấy bóng loáng trơn mượt, ở chỗ chúng tôi, nếu mà làm được một cái áo khoác da hồ ly thì mẹ tôi sẽ mừng lắm đấy!"Ô Thiền cười tươi tắn: "Đây là hồ ly tinh.

Làm áo khoác thì làm cái gì?""Áo khoác, áo bông chứ!

Hồ ly tinh ư?

Hù tôi đó hả cô em gái."Nghe Ô Thiền nói con hồ ly chết trên tay Chu Du là hồ ly tinh, những người xung quanh đều xôn xao."Cậu không tin ư?"Ô Thiền cười ý tứ, chuẩn bị truyền linh lực vào thi thể con hồ ly tinh này, để nó biến hóa một phen.

Chu Du thấy tình hình này, vội vàng ghé vào tai Ô Thiền ngăn lại:

“Vợ, chị ơi, những người này đều là người thường, nếu chị thực sự làm con hồ ly tinh này hiện nguyên hình thì mọi người sẽ không sợ chết khiếp sao!”“Cũng đúng.” Ô Thiền lườm Chu Du một cái: “Giao tiếp với người thường tuy rằng thú vị, nhưng thật sự cũng khá mệt mỏi.”Bác tài xế Đông Bắc thấy người xôn xao nhiều, trong lòng đắc ý không kể xiết, lập tức tự động lên tiếng hùng hồn: “Hai vợ chồng anh bạn đi dạo một vòng trên xe lửa, không chừng thật sự bắt được hồ ly tinh đấy!”“Tôi nhìn là biết ngay hai vợ chồng anh đều là người có bản lĩnh lớn, mắt tôi tinh lắm, nhìn người cực chuẩn!”“Nhưng mà, ở Đông Bắc chúng tôi, hồ ly được gọi là Bảo Gia Tiên Nhi.

Bảo Gia Tiên Nhi có năm vị, lần lượt là chuột lớn, nhím nhỏ, hồ ly trắng, rắn hoa văn, và chồn vàng.

Trong đó, chồn vàng là tà dị nhất.”Bác tài xế Đông Bắc thấy người nghe nhiều hơn, trong lòng đắc ý khỏi phải nói, lập tức nhâm nhi lạc rang, uống rượu, mấy chén xuống bụng, liền kể chuyện như thể chuyển kể.

“Nhưng mà, không biết có phải không, mấy năm trước, vào một buổi trưa nọ, bà cố tôi nấu một nồi cháo ngô.

Bà cố tôi là người thấp bé, nhưng rất cần cù, không bao giờ ngơi tay.

Vì bà cố tôi thấp bé, nên khi ông cố tôi đốt lò, bệ bếp thấp hơn nhiều so với nhà người khác.”“Sau khi nấu xong cháo ngô, bà cố tôi đặt nồi gang lớn ở mép bếp, thấy mọi người chưa về đủ, một mình vào nhà may quần áo.”“Khi đang may quần áo, bà nghe thấy tiếng chùn chụt uống cháo ngô trong bếp.

Bà cố tôi nghĩ ông cố tôi đã về từ lâm trường, bụng đói, uống chút cháo lót dạ.

Nhưng vừa vén rèm cửa, bà phát hiện ra có điều không ổn!”“Sai,

sai ở đâu chứ?”“Bà cố tôi nhìn thấy, một con chồn vàng to!

Đang bám vào mép bếp, chùn chụt uống cháo ngô kìa!”“Bà cố tôi tức giận, một nồi cháo ngô lớn như vậy, không thể để bị phá hoại được!

Bà liền cầm chổi đánh tới, làm con chồn vàng kêu chi chít loạn xạ, nhảy nhót tứ tung bỏ chạy.”“Rồi sao nữa?”Bác tài xế Đông Bắc kể chuyện như sách, khiến Ô Thiền nghe rất có hứng thú.“Rồi thì, không mấy ngày sau, ở khu tân thôn công nhân cạnh lâm trường, có một người bị chồn vàng nhập.

Người đó chạy mấy dặm đường, đứng đơn độc trước cửa nhà ông cố tôi, dậm chân chửi rủa: ‘Bà lão kia đúng là quá keo kiệt, tôi uống hai ngụm cháo ngô thôi mà cũng cầm chổi đánh tôi!’”Hoan hô một tiếng, những người bên cạnh cười ầm lên, mấy ông cụ phe phẩy quạt, nói với bác tài xế Đông Bắc: “Kể nữa đi, kể nữa đi!”Lập tức, bác tài xế Đông Bắc càng đắc ý hơn, bắt đầu kể câu chuyện của một người bạn.

Bác tài xế Đông Bắc tên là Lão Trần, từng là lính xe ô tô ở Nam Cương.

Sau khi xuất ngũ, vì không hài lòng với chính sách xuất ngũ của địa phương, ông đã làm cho một công ty vận tải, chuyên chở vật tư.

Lần này cũng thật trùng hợp, nghe nói tình hình lão Mao Tử ở phía Bắc không ổn định, có một lô xe tải quân dụng cần bán.

Bởi vậy ông mới vội vàng lên xe lửa, chuẩn bị đến biên giới để xem lão Mao Tử định bán mấy chiếc xe tải quân dụng.Khi Lão Trần làm lính xe ô tô ở Nam Cương, nhiệm vụ chính là vận chuyển vật tư cần thiết từ trạm quân sự đến các trạm gác.

Chương 314

Những trạm gác này cách xa nhau, có những nơi hoàn toàn không có đường, hoàn toàn dựa vào kinh nghiệm và bản đồ của lính cũ để điều khiển ô tô.Đến năm thứ tư Lão Trần làm lính xe ô tô, ông nhận lệnh vận chuyển một lô vật tư đến trạm gác Bạch Mão Sơn, nằm cạnh dãy núi Khách Lạp Côn Luân.

Trạm gác Bạch Mão Sơn gần nước Thiên Trúc, nên lô vật tư này phải được đảm bảo vận chuyển trước khi núi bị phong tỏa.

Lão Trần không may, được sắp xếp ở xe cuối cùng, làm nhiệm vụ bọc hậu.

Những người chạy đường núi đều biết, chiếc xe cuối cùng trong đoàn xe dễ bị tụt lại nhất.

Nhưng dù sao quân lệnh như sơn, Lão Trần cũng đành chấp hành.Thời tiết ở khu vực Khách Lạp Côn Luân cực kỳ khắc nghiệt, ở những nơi địa hình thấp, cát bụi bay mù mịt trời, cả bầu trời một màu vàng.

Còn ở những nơi địa hình cao, gió lớn lại kèm theo tuyết rơi, nhìn xa xa, mắt thấy toàn một màu trắng xóa.

Do đó, rất nhiều chiến sĩ đều mắc chứng mù tuyết.Ô Thiền nghe Lão Trần, bác tài xế Đông Bắc kể chuyện, cảm thấy rất đồng tình.

Tinh Tuyệt Quốc nằm ở rìa núi Khách Lạp Côn Luân, môi trường khắc nghiệt.

Là Tinh Tuyệt Nữ Vương, cô rất thấu hiểu điều này.Lão Trần tiếp tục kể, đoàn xe di chuyển chậm rãi hai ngày, đến chỗ đèo núi cao hơn bốn ngàn mét.

Lúc đó, tuyết càng lúc càng dày, thời tiết cũng càng lúc càng lạnh.

Lão Trần nắm chặt vô lăng, trong lòng cầu nguyện, chiếc xe tải việt dã Tatra nhập khẩu từ Tiệp Khắc này, ngàn vạn lần đừng hỏng hóc vào lúc này.

Mặc dù rất tự tin vào chiếc xe tải, nhưng dù sao đường núi gập ghềnh, toàn dân cả nước tiết kiệm mấy tháng trời cũng không đổi được mấy trăm chiếc xe tải việt dã kiểu này, ngàn vạn lần không thể để nó hỏng trong tay mình.

Lão Trần cảm thấy, dưới mông mình không phải là xe tải việt dã, mà là mồ hôi công sức của nhân dân.Nhìn thấy đường sá phía trước càng lúc càng hiểm trở, Lão Trần không khỏi cảm thấy căng thẳng.

Phải biết rằng, mười mấy năm trước, Thiên Trúc bị ta đánh cho một trận đau điếng, vẫn luôn không cam lòng.

Họ liên tục phái gián điệp và đặc vụ xâm chiếm lãnh thổ của ta, trong nước đại kiếp nạn vừa mới tạm yên, một khi tiếp tế cho trạm gác không kịp, thì nguy cơ thất thủ là rất lớn.Lão Trần lúc đó không dám mạo hiểm, cẩn thận lái xe, đoàn xe phía trước dần dần kéo dài khoảng cách với ông.

Lão Trần định lái nhanh hơn một chút, nhưng một lát sau, phía trước đột nhiên có một trận gió lớn thổi tới, thổi chiếc xe tải việt dã Tatra chao đảo.

Gió dữ kèm theo tuyết, hoàn toàn che lấp dấu vết xe phía trước.

Lập tức, Lão Trần cũng không nhìn thấy gì nữa.

Trong tình huống này, tiếp tục lái xe chẳng khác nào tìm chết, nên Lão Trần đành phải dừng lại, đợi khoảng hai ba tiếng đồng hồ, gió lớn mới dần dần ngớt đi.Dấu vết xe phía trước hoàn toàn biến mất, Lão Trần chỉ có thể dựa vào bản đồ và cảm giác, tiếp tục tìm kiếm

đoàn xe.

Nhưng phía trước đầu xe cơ bản đã bị tuyết thổi đầy, nên Lão Trần và lính mới Tiểu Triệu chỉ đành xuống xe xúc tuyết trước.Khoảng nửa tiếng xúc tuyết, cái đèo núi đó đột nhiên xuất hiện sương mù dày đặc.

Lão Trần cảm thấy, không thể trì hoãn thêm nữa.

Mặc dù phía sau xe tải chở đầy vật tư tiếp tế, nhưng đó là để gửi cho các chiến sĩ ở trạm gác, kiên quyết không thể động vào.

Thế là Lão Trần và Tiểu Triệu lại lên xe, chuẩn bị xuất phát.Đúng lúc đó, Lão Trần đột nhiên nhìn thấy trong sương mù, một bóng người từ từ đi tới.Khi kể đến đoạn này, Lão Trần, bác tài xế Đông Bắc run rẩy hai tay từ trong túi lấy ra một bao thuốc lá mộc, từ từ châm lửa, hít một hơi thật sâu, rồi mới tiếp tục kể: "Nhìn thấy bóng người đó, trong lòng Lão Trần chợt mừng rỡ.

Ý nghĩ đầu tiên là chiến hữu đã tìm thấy mình rồi!

Thế là Lão Trần vội vàng xuống xe, đi về phía cái bóng trong sương mù.

Lão Trần vừa đi vừa nghĩ, đoàn xe phía trước chắc không cách quá xa, nếu không thì người cũng không thể đi bộ tới được.

Nhưng khi Lão Trần đi cách cái bóng đó mười mét, ông cảm thấy có gì đó rất không ổn.

Cái bóng đó đặc biệt cao lớn, cao hơn ba mét, thân hình cũng rất to lớn, khi đi lại thì nhảy nhót, hai cánh tay dài ngoẵng, nhìn không giống người, mà giống một con tinh tinh lớn mắc chứng tăng động vậy."“Lão Trần đang suy nghĩ trong lòng, trong sâu núi Khách Lạp Côn Luân này, làm gì có tinh tinh chứ?

Đúng lúc đó, cái bóng đó dường như phát hiện ra Lão Trần, đột

nhiên tăng tốc, lao về phía ông, vừa chạy, miệng phát ra tiếng kêu quái dị ‘ô ô’ như kim loại ma sát.”Lão Trần sợ đến hồn bay phách lạc, rốt cuộc là thứ quỷ quái gì vậy?

Thế là không màng ba bảy hai mốt, ông ba chân bốn cẳng chạy về.

May mắn thay, thứ đó thân hình lớn nên chạy không nhanh lắm.

Bởi vậy Lão Trần thuận lợi leo lên xe tải.

Nhưng điều chết người là, Lão Trần trong lúc vội vàng, xe không nổ máy được, không khởi động được.

Cũng không trách được, xe việt dã Tatra đều có hệ thống bảo vệ lạnh, trong thời tiết lạnh như vậy muốn khởi động lại, phải có một quá trình làm nóng trước.Lão Trần đang lúc sốt ruột thì thứ đó đã leo lên xe!

Gầm xe tải Tatra cao, chỉ thấy thứ đó đứng trên bậc lên xuống cạnh buồng lái, nắm tay nắm cửa, muốn mở cửa xe.

Nhưng lại không tìm được cách, chỉ có thể lắc mạnh.

Lão Trần vội vàng khóa cửa xe từ bên trong.

Không ngờ thứ đó không bỏ cuộc, đột nhiên dùng đầu đập mạnh vào kính chắn gió.

May mắn thay, chiếc xe tải việt dã Tatra nhập khẩu có chất lượng đáng tin cậy, kính chắn gió không bị vỡ.Qua kính chắn gió, Lão Trần nhìn thấy một khuôn mặt mà cả đời ông sẽ không bao giờ quên!

Chính xác hơn, đó không phải là một khuôn mặt thật.

Một khuôn mặt người, bị thứ đó dán lên mặt, giống như đeo một chiếc mặt nạ!

Có lẽ vì khuôn mặt người quá nhỏ, còn khuôn mặt của thứ đó quá lớn, khuôn mặt người bị méo mó đến mức không ra hình dạng gì, nhìn

qua, không thể diễn tả được sự quỷ dị và kinh khủng.Đúng lúc đó lính mới Tiểu Triệu vẫn giữ được bình tĩnh.

Anh vội vàng từ phía sau ghế xe, lấy ra một khẩu súng trường bán tự động kiểu 56 được trang bị, lắp đạn vào băng đạn, rồi ném cho Lão Trần.

Chương 315

Lão Trần không kịp nghĩ nhiều như vậy, nhanh chóng hạ cửa kính xe xuống, chĩa nòng súng vào đầu thứ đó, rồi bắn toàn bộ một băng đạn ra.

Quái vật đó bị đạn bắn trúng, kêu 'ô ô' quái dị, rơi xuống từ bậc lên xuống xe tải.

Lão Trần vội vàng khởi động xe tải, lần này xe tải khởi động được.

Ông nhấn ga, phóng đi với tốc độ nhanh nhất.Hai người vẫn còn kinh hoàng nhìn kỹ vào gương chiếu hậu, phát hiện quái vật đó vẫn lắc lư đuổi theo!

Hai người phóng với tốc độ nhanh nhất, chạy từ đêm khuya đến sáng sớm, mặc dù không tìm thấy đoàn xe vận tải, nhưng cảm thấy đã hoàn toàn cắt đuôi được thứ đó, mới hơi thở phào nhẹ nhõm.Lúc đó, hai người bình tĩnh lại mới phát hiện, không phải là bị lạc đường, mà phía trước đột nhiên xuất hiện một con đường, lúc đầu Lão Trần còn tưởng mình hoa mắt.

Nhưng khi xe tải chạy đến gần nhìn kỹ, đó là một con đường nhựa hoàn chỉnh.

Đến lúc đó, Lão Trần mới thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng thoát ra được, mặc dù nhiệm vụ lần này về cơ bản có thể coi là thất bại, nhưng giữ được mạng sống, đó là điều may mắn trong cái rủi.Tối hôm đó, nơi Lão Trần chạy đến lại bất ngờ quang đãng.

Trên bầu trời đầy sao lấp lánh, một vầng trăng tròn treo lơ lửng

trên nền trời, chiếu sáng những ngọn núi xa xa trắng xóa.

Lão Trần mới dừng xe, để nghiên cứu vị trí cụ thể.

Ông phát hiện mình đang ở trong một thung lũng, thung lũng này có độ cao khá thấp, không lạnh, nhiệt độ khoảng bảy tám độ.Hai người xuống xe, đi vệ sinh.

Chuẩn bị thay phiên nhau lái xe tiếp, xem có tìm được một trạm quân sự nào không.

Đúng lúc đó, Lão Trần và Tiểu Triệu đột nhiên nghe thấy tiếng 'oanh oanh', tiếng động lớn khiến hai người lại căng thẳng.

Tiếng động gì?

Tiếp đó lại có mấy tiếng 'oanh oanh', Lão Trần lần này xác định, tiếng động phát ra từ sườn núi cạnh đường nhựa.Ban đầu Tiểu Triệu lớn tiếng hô hoán, tưởng gần đó có đơn vị sửa đường, nhưng Lão Trần đã kéo anh lại, lặng lẽ nạp đầy đạn vào khẩu súng trường bán tự động kiểu 56.

Đúng lúc đó, hai người lại nghe thấy tiếng 'oanh long' khổng lồ, lớn hơn rất nhiều so với lúc nãy, làm tai hai người đau nhói.

Lão Trần nhìn ngọn núi phát ra tiếng động đó, trời ơi!

Hai người thề rằng, cả đời sẽ không bao giờ quên những gì nhìn thấy!

Phía sau ngọn núi đó, hiện ra ánh sáng màu vàng cực kỳ chói mắt, chiếu sáng toàn bộ những ngọn núi tuyết xung quanh!

Cả một vùng thung lũng rộng lớn, dường như trong khoảnh khắc trở thành ban ngày!Tuyệt đối không phải ánh sáng do quân đội tạo ra, Lão Trần biết rõ, cho dù là đèn pha chiếu lớn nhất, cũng không thể chiếu sáng toàn bộ một vùng núi tuyết như vậy.

Hơn nữa, đèn pha chiếu có màu trắng tuyết, căn bản không phải cái màu vàng chói mắt quái dị này.

Ánh sáng và âm thanh đó, rốt cuộc là thứ gì phát ra?

Tiểu Triệu kinh ngạc há hốc mồm.Đúng lúc đó, Lão Trần cảm thấy trên núi, dường như có thứ gì đó đang di chuyển.

Vội vàng lấy ống nhòm ra, nhìn rõ hơn một chút.

Nhưng khi nhìn rõ, ông lại sợ đến mức run rẩy khắp người, không thèm quan tâm đến mọi thứ, trực tiếp khởi động xe tải, tiếp tục chạy trốn ra ngoài!Lão Trần nhìn rõ, những thứ đang đi trên đỉnh núi đó, căn bản không phải người!

Những thứ đó quỷ dị khó tả, xếp thành hai hàng dài, như quân đội hành quân vậy.Lão Trần và Tiểu Triệu thay phiên lái xe, lại chạy từ tối đến sáng, con đường nhựa dưới bánh xe tải cũng kỳ lạ biến mất.

Nhưng không may mắn, cuối cùng vào trưa ngày thứ ba, hai người mới nhìn thấy một con đường lớn thực sự.

Men theo con đường lớn lái đến một huyện thành, xuống xe hỏi thăm, mới biết, hai người đã lái thẳng đến huyện Sơ Lặc, thành phố Khách Thập!Không lâu sau khi chuyện này xảy ra, Lão Trần đã xin xuất ngũ, cũng không còn đến khu vực Khách Lạp Côn Luân nữa.

Ngay cả bây giờ lái xe, thường cũng chỉ chạy qua sa mạc Gobi, tiến vào núi thì tuyệt đối không được.Sau khi Lão Trần, bác tài xế Đông Bắc kể xong, những người xung quanh im lặng một lát.

Nhưng không mấy phút sau, không khí lại trở nên náo nhiệt.“Cậu nhóc này, kể chuyện đúng là tà dị, cứ như thật ấy.”“Không phải sao, ông bác, tôi kể toàn chuyện thật mà, đảm bảo!”Bác tài xế Lão Trần mặt tươi cười, nhâm nhi một ngụm rượu nhỏ, cười ha hả nói.Ô Thiền quay đầu, khẽ khàng nói với Chu Du: “Người này cũng khá thú

vị, không phải người địa phương, xem ra hẳn là có huyết thống người Đông Hán.”“Chị vợ ơi, người này là người Đông Bắc, bây giờ đều là một quốc gia mà.”“Không, những thứ mà ông ta nói, hẳn là vô tình bắt gặp Hồn Hào rồi.

Cái Hồn Hào này, thường chỉ có thể thấy trong các lăng mộ thời Thương Triều.

Khi các chư hầu Thương Triều an táng, họ dùng Hồn Hào làm vật tuẫn táng, để ngăn chặn trộm mộ.

Thường phải dùng năm trăm người huyết tế, mới có thể có được một cái Hồn Hào.”“Hồn Hào tuy rằng lực lớn vô cùng, đao kiếm không thể xuyên qua.

Nhưng lại sợ lửa, tôi nhớ thời kỳ Vũ Đinh từng thịnh hành một thời gian, sau đó bị Chuyển Nô thay thế rồi.”“Không ngờ sau ngần ấy thời gian, lại có Hồn Hào còn có thể hành động, thật sự rất kỳ lạ.

Cái thung lũng phát sáng mà ông ta nói, có cơ hội tôi phải đi xem thử.”Chu Du cười cười, Ô Thiền ở bên cạnh, như một bách sự thông vậy.

Chuyện cổ xưa thuận miệng nói ra, đánh chết một con hồ yêu mà không hề thở dốc, không hổ danh là đại BOSS xếp hạng đầu trong thế giới Đạo mộ.Hai người đang thì thầm nói chuyện, thì một người đàn ông trung niên bên cạnh nhìn chằm chằm vào con hồ ly trắng dưới chân Chu Du, đột nhiên mở miệng nói: “Vị tiểu thư, tiên sinh, tôi thấy hai vị không phải người phàm, không biết hai vị có kỳ ngộ gì chăng?

Có thể kể cho nghe, để chúng ta cùng cạn chén không?”Trong lời nói của người đàn ông trung niên này, mang đậm phong vị mưa bụi Giang Nam.

Chu Du vừa định mở miệng, Ô Thiền bên cạnh đã nói: “Nghe ngữ

khí của vị tiên sinh này, ông là người vùng Mân Nam phải không?”“Đúng, đúng vậy, tiểu thư nói rất phải.”Người đàn ông trung niên nho nhã, lịch sự, khẽ cúi đầu rất tao nhã về phía Ô Thiền và Chu Du.

Đối xử với người khác ôn hòa khiêm tốn, quần áo cũng được ủi rất phẳng phiu, không mang chút khí tức phàm tục nào.“Vậy được, tôi cũng kể cho ông nghe một câu chuyện tôi tự mình trải qua, cũng là ở vùng Mân Nam đó nha.”Ô Thiền nháy mắt với Chu Du, bắt đầu kể câu chuyện.

Thời kỳ Hán Văn Đế, có một quan viên vì không ủng hộ Lữ Hậu, nên bị biếm trích đến một châu quận ở Mân Nam.

Nhưng vị quan viên này tính tình khoáng đạt, không tin vào chuyện yêu ma quỷ quái.

Chuyện kể rằng có một ngày, vị quan viên này leo núi ngắm cảnh, trên đường đi, ông nhìn thấy một con hồ ly lớn bị mắc kẹt trong khe đá, vì không đành lòng, ông đã cứu con hồ ly lớn đó ra.

Không ngờ, ban đêm, vị quan viên mơ thấy một nữ tử hồ mị đến bái tạ, sau một hồi khách sáo, vị quan viên được biết nữ tử này là hồ ly tinh.

Chương 316

Con hồ yêu đó nói với quan viên: "Nô gia là người núi rừng, cũng không có vật quý giá gì, vậy thì xin tặng ân công mấy tiểu phúc lợi nhé."Vị quan viên vốn dĩ không tin vào những chuyện kỳ lạ về hồ yêu báo ân, chỉ nghĩ là ngày nghĩ gì, đêm mơ nấy, liền cười đồng ý.

Để xem giấc mơ rốt cuộc là chuyện gì, mấy tiểu phúc lợi đó, rốt cuộc là phúc lợi gì.

Không ngờ, vừa đồng ý, liền tỉnh dậy khỏi giấc mơ.

Ánh trăng sáng ngoài cửa sổ, chẳng có hồ mị nữ tử nào cả.

Vị quan viên cười lớn một phen, chuẩn bị ngủ tiếp.

Nhưng đột nhiên bị động tĩnh trong ổ làm cho giật mình, vị quan viên kinh hãi thất sắc, chuyện "phúc lợi" của hồ yêu, liền vén chăn lên xem, không ngờ có mấy con hồ ly nhỏ cuộn tròn thành một đống, nhìn vị quan viên ngơ ngác.Ô Thiền kể xong, tự mình cười.

Chu Du hiểu ra, đột nhiên, ở vùng Mân Nam, âm "hồ" và "phúc" phát âm không phân biệt được, liền cũng cười, câu chuyện cười của vợ, chị ấy là do người đàn ông trung niên miền Nam phát âm không chuẩn.

Chu Du vừa cười vừa hỏi: "Vợ, chị ơi, chuyện này có thật không vậy?

Trêu chọc người khác không tốt đâu nhé."Đương nhiên là thật rồi, cuối cùng vị quan viên đó đã nuôi lớn mấy con hồ ly nhỏ.

Các thư sinh nhân gian, chẳng phải rất thích câu chuyện hồ yêu báo ân sao?"Tiếp đó, Ô Thiền liền nói với người đàn ông trung niên miền Nam đó: "Ông xem con hồ ly trắng này, nhanh lên, không phải

câu chuyện của ông, cũng có liên quan đến hồ ly sao?”Người đàn ông trung niên họ Diệp thở dài một hơi, mở miệng nói: “Hai vị quả nhiên không phải người phàm, tôi xin mạo muội hỏi.”“Người ta nói hồ yêu trong thiên hạ đều xuất phát từ Nam Cương, điều đó có thật không?”“Thật cũng thật, mà không thật cũng không thật.”Người đàn ông trung niên nghe lời Ô Thiền nói, mỉm cười, trên mặt mang vẻ bi thương, kể câu chuyện của mình.

Người đàn ông trung niên rất tao nhã này họ Diệp, tự Chương Châu.

Mẹ của ông ấy họ Liễu, là người của một gia đình đại hộ ở Chương Châu.Chương Châu từ cuối thời Nguyên đầu thời Minh, đã xuất hiện nhiều vọng tộc, như Tưởng, Nhậm, Ngô, Liễu và các gia đình đại hộ khác.

Nhưng gia đình Diệp tiên sinh không phải là vọng tộc Phúc Châu truyền thống, tổ tiên của gia đình ông đã chuyển đến từ vùng Biện Kinh.

Biện Kinh cổ thành là cố đô của bảy triều đại, việc dựa vào hôn nhân để đạt được vị trí cao rất thịnh hành.

Dì ruột của Diệp tiên sinh, là vợ của Ngô Tôn Hoa tiên sinh.

Năm xưa Tứ đại gia tộc Khổng gia ở Sơn Tây, cũng có quan hệ họ hàng với gia đình Diệp.Sau khi thành lập nước, gia tộc họ Diệp lo sợ bị bức hại, nên cả gia tộc đã chuyển nhà đến Hồng Kông.Người đàn ông trung niên họ Diệp tiếp tục kể: “Tôi sinh ra ở Hồng Kông, nhưng học đại học ở Đại học Indonesia.

Trong thời gian học đại học, tôi đã đi theo Lý Quang Diệu và những người khác bôn ba khắp nơi, cũng đã đóng góp một phần nhỏ cho sự thành lập của Singapore.

Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi tiếp quản công việc kinh doanh của gia đình.

Lúc đó tôi còn trẻ, một lòng muốn rằng, bất kể là kinh doanh hay những thứ khác, đều phải lên một tầng cao hơn.

Bởi vậy, tôi cả ngày mưu tính một số thứ lớn lao vô dụng.”“Đúng lúc đó, một người bạn học cũ ở trong nước của tôi thông báo cho tôi biết, đại kiếp nạn đã kết thúc, trăm phế đều hưng, chính phủ khuyến khích kiều bào hải ngoại về nước thành lập doanh nghiệp, học hỏi kỹ thuật tiên tiến.

Tôi cảm thấy đây là một cơ hội tốt, liền hăng hái trở về, chính phủ địa phương đương nhiên hoan nghênh, đã trả lại tổ trạch của gia đình tôi cho tôi.

Đó là một tòa đại trạch có lịch sử mấy trăm năm, nghe nói khi xây dựng trạch viện, có phượng hoàng bay lượn quanh trạch viện một vòng.

Bởi vậy lúc đó, tổ trạch của gia đình tôi cũng được gọi là Phượng Trạch.”“Hậu hoa viên của tổ trạch rất lớn, có mấy cây quế, lựu, đào mà mấy người ôm không xuể.

Có những mảng lớn cây đào, hoa mộc lan xếp lớp, có hòn non bộ, suối chảy, đá kỳ lạ.

Ông biết đấy, tôi luôn ở bên ngoài, hoặc ở trong biệt thự kiểu Tây, hoặc ở căn hộ có thang máy.

Lần đầu tiên tôi ở một nơi cổ kính như vậy, nhìn thấy nơi tổ tiên mình đã từng sống, tôi cảm thấy một hương vị đặc biệt.

Trước tôi, bà lão trong nhà tôi đã dặn đi dặn lại tôi, ở phía sau sân vườn của tổ trạch, có một cây quế gần hai trăm năm tuổi.

Trước khi đi, bà đã chôn một chiếc gương đồng thời Chiến Quốc

dưới gốc cây.

Khi về tổ trạch, nhất định phải đào chiếc gương đồng thời Chiến Quốc đó lên, treo ở xà nhà cửa chính.

Bởi vì chiếc gương đồng thời Chiến Quốc này chuyên dùng để trừ tà.

Nghe nói, những ngôi nhà được xây dựng mấy trăm năm, phong thủy đều tốt cả.

Bởi vì một gia tộc, mấy thế hệ người sống cùng một chỗ, sẽ có khí vận vây quanh trên đó.

Bởi vậy, một số thứ quỷ quái thích ẩn mình ở đó, để được bảo hộ.”“Nhưng khi tôi sống ở tổ trạch, mỗi ngày đều có rất nhiều yến tiệc xã giao, không biết lúc nào, tôi đã quên mất chuyện này.

Sau đó, vào một đêm nọ, tôi nghe thấy tiếng lách tách, rì rào trong hậu hoa viên, thế là tôi vội vàng mặc quần áo xuống giường, xem có chuyện gì.

Đêm hôm đó, trăng sáng, ánh trăng chập chờn chiếu xuống đất, trên mặt đất kết một lớp sương trắng.

Tôi đứng đơ ở đó, cảnh tượng trước mắt, giống như bài thơ của đại thi nhân Lý Bạch vậy: ‘Đầu giường ánh trăng sáng, ngỡ mặt đất sương.’”Diệp tiên sinh kể đến đây, khóe miệng mang theo một nụ cười tình tứ.“Dừng một chút, ông tiếp tục kể: ‘Dưới ánh trăng, tôi nhìn thấy một cô gái nhỏ nhắn, thanh mảnh, cầm một cây kéo lớn, ngân nga một bài hát du dương nhưng kỳ lạ, đang cắt tỉa cành lá cho cây quế.

Tôi đứng đó, nhìn cô ấy cắt tỉa xong cành lá phía dưới, nhưng lại không với tới cành lá phía trên.

Thế là cô ấy bèn trèo lên cây, giống như một con lười vậy, treo lơ

lửng trên đó, vươn tay cắt tỉa cho cây quế.

Nhưng đáng tiếc cô bé đó quá ngốc, lóng ngóng vụng về.

Không đợi tay chạm vào cành cây, cô ấy 'ái da' một tiếng rơi xuống, rồi giận dỗi đứng dưới gốc cây quế, vung nắm tay nhỏ.

Tôi không nhịn được bật cười, cô bé không những không sợ tôi, mà còn tiếp tục vung nắm tay nhỏ dọa tôi.

Cô bé đó là hàng xóm của tôi, vì nhà tôi nhiều năm không có người ở, thật sự nhìn không chịu nổi, nên đã trượng nghĩa trèo tường vào, giúp tôi cắt tỉa hoa cỏ.

Cuối cùng, cô bé đó bắt tôi phải cắt tỉa cành cây quế, cây lựu, và cây đào, rồi lại tưới nước cho hoa cỏ, mới chịu buông tha tôi.

Chương 317

Lúc đó tôi cũng không nghĩ nhiều, dù sao cũng chỉ là một cô bé, nhìn cũng khoảng mười sáu mười bảy tuổi gì đó.

Sau đó, tôi cho cô bé ở lại, và kết bạn với cô bé đó.

Cô bé đó tinh ranh quỷ quái, thông minh tuyệt đỉnh.

Biết chơi cờ vây, gảy cổ cầm, ca hát, vẽ quốc họa.'"Kể đến đây, Diệp tiên sinh cười: "Có một lần, trong số những danh họa mà cha tôi sưu tầm, trên bức 'Mỹ Nhân Đồ' của Bát Đại Sơn Nhân, cô bé đã thêm mấy vệt râu ria cho mỹ nhân.

Bởi vì cô bé cảm thấy mỹ nhân đó không mặc quần áo, đơn giản là vô lại đến tột cùng, không mặc quần áo nên là hành vi của đàn ông, nên đã cố ý thêm mấy vệt râu ria để răn đe.

Lại còn trên danh họa 'Độc Điếu Hàn Giang Tuyết' của Mã Viễn thời Tống mà tôi sưu tầm, cô bé đã vẽ thêm một con cá chép lớn vào lưỡi câu không của lão ngư ông.

Cô bé cảm thấy lão ngư ông câu cá trong tuyết lớn không dễ dàng gì, ít nhất cũng phải thêm một chút thành quả." Thỉnh thoảng, khi nổi hứng, nàng sẽ bắt tôi lấy đàn tì bà và cổ tranh ra, đích thân gảy cho tôi một khúc nhạc.

Giọng nàng cao vút tuyệt vời, ôn nhu uyển chuyển, chứa đựng tình ý miên man không dứt.

Những khúc nhạc nàng gảy, tôi chưa từng nghe bao giờ.

Sau này tôi tra cứu các khúc phổ, cũng không hề có ghi chép nào.

Có lẽ đó là những khúc cổ nhạc mà phàm nhân không thể nào hiểu được.

Đương nhiên, tôi đã yêu một cô gái nhỏ ngây thơ, hoạt bát.

Nhưng lúc đó, tôi đã gần ba mươi tuổi, sớm đã cưới vợ sinh con, lại còn thừa kế việc kinh doanh của gia tộc, không thể tùy hứng làm càn như một thiếu niên.

Tôi nghĩ, nàng cũng chắc chắn biết điều này.

Nhưng nàng chưa bao giờ hỏi, và tôi cũng vậy.

Sau này, vợ tôi nghe những lời đồn thổi, liền ôm con về nhà mẹ đẻ ở nhiều ngày.

Cô gái nhỏ dường như biết chuyện, sau khi vợ tôi đi, nàng cũng không còn xuất hiện nữa.

Lúc đó, mẹ tôi cũng gọi điện thoại từ Nam Dương về, nói rằng cô gái nhỏ kia là một con hồ ly tinh, nhất định muốn hủy hoại Diệp gia chúng tôi, bắt tôi phải nhanh chóng đào được chiếc gương đồng thời Chiến Quốc và mời cao nhân về làm phép.

Tôi không trả lời có hay không, chỉ nhàn nhạt nói vài câu với mẹ rồi cúp máy.

Vợ tôi cuối cùng cũng ôm con trở về, nhưng tôi vẫn ở lại căn nhà đó.

Ba tháng sau, vào một đêm trăng tròn, cô gái nhỏ ôm một vò rượu lớn, hẹn tôi đối ẩm ở hậu hoa viên.

Phong tục cổ xưa của người Giang Nam, sau khi sinh con gái, họ sẽ trồng một cây long não trong sân, và chôn một vò rượu dưới gốc cây.

Khi con gái lớn lên, cành cây sẽ vươn ra ngoài tường.

Tán cây như thác nước, sum suê như một chiếc lọng.

Người qua đường sẽ biết: À, nhà này có một cô con gái đến tuổi

cập kê.

Đợi khi con gái xuất giá, họ sẽ đốn cây long não, làm thành ba chiếc rương.

Một rương đựng trang sức ngọc trai, một rương đựng lụa là gấm vóc, chiếc cuối cùng đựng chăn đệm tơ tằm.

Cuối cùng, họ sẽ lấy vò rượu đã chôn dưới gốc cây long não hai mươi năm, phá lớp đất sét phong khẩu, và đãi tiệc khách khứa linh đình, loại rượu này được gọi là "Nữ Nhi Hồng".

Cô gái nhỏ cẩn thận rót đầy hai bát rượu, rồi mỉm cười quyến rũ với tôi: "Khách quan, đây là 'Nữ Nhi Hồng' chôn dưới Phượng Trạch của tôi hơn hai trăm năm, mời anh cạn một chén." Tôi uống rượu, cứ thế uống mãi, mặt đỏ bừng, cười ngốc nghếch không ngừng.

Nàng nói: "Thực ra không sao cả.

Chỉ cần ở bên nhau một khoảng thời gian dài, tôi đã mãn nguyện rồi." Nàng lại nói: "Thực ra tôi đã sớm biết, những điều quá tốt đẹp thường khó kéo dài.

Giống như Lương Chúc hóa bươm bướm, như Hứa Tiên và Bạch Tố Trinh, ngay khoảnh khắc gặp gỡ, số phận đã được định đoạt.

Vô duyên, thậm chí không liên quan đến tình yêu." Nàng hỏi tôi: "Anh yêu em chứ?" Tôi đáp: "Xin lỗi." Nàng cười: "Tôi vốn không giống loài người.

Yêu thì yêu, không yêu thì không yêu.

Không biết ngụy trang, cũng không miễn cưỡng." Nàng nói: "Hãy để tôi nhảy một điệu cho anh xem." Ông Diệp lúc đó, không kìm được nước mắt tuôn như mưa: "Tôi mãi mãi nhớ cái sân tràn ngập hơi nước ấy, dưới gốc cây nguyệt quế ấy, vò Nữ Nhi Hồng ấy.

Hương nguyệt quế nồng nàn, ánh trăng thanh lạnh, và cô bé nhỏ nhắn, nhẹ nhàng múa dưới trăng, tôi sẽ không bao giờ quên.” Sau đó, nàng biến mất hoàn toàn.

Tôi điên cuồng tìm kiếm khắp thành phố, nhưng phát hiện không một ai biết cô bé đó, càng không biết cô bé từ đâu đến và đi đâu.

Từ đó về sau, tôi đổ bệnh nặng.

Cha và mẹ tôi từ Nam Dương gấp rút trở về, mời một vị cao nhân đến, muốn bắt yêu hồ.

Tôi hỏi vị cao nhân đó: “Vì sao?” Vị cao nhân nói, cô bé là một tiểu hồ yêu đã tu hành hơn hai trăm năm, cũng đã sống ở đây hơn hai trăm năm.

Nên việc là hàng xóm, cũng không sai.

Lòng tôi chùng xuống, nhớ đến cô bé cầm vò rượu quý “Nữ Nhi Hồng” đó, nước mắt không kìm được rơi xuống.

Tôi lại hỏi vị cao nhân: “Vì sao cô ấy lại rời đi?” Vị cao nhân đáp: “Giang Nam linh tú, sơn thủy yên bình.

Chương 318

Rắn linh, chuột hoang, cây cỏ, dây leo cổ thụ đều có thể thành tinh.

Do khí vận của lão trạch này đè nén, nên cô ấy ở đây để tránh tai họa.

Có lẽ đã xảy ra chuyện gì đó, nên cô ấy đã rời đi." Tôi hỏi: "Cô ấy có quay về không?" Vị cao nhân lắc đầu, nói: "Cô ấy lớn lên ở đây từ nhỏ, khí vận của cô ấy gắn liền với nơi này.

Sau khi rời đi, linh lực tiết ra ngoài, sẽ gặp phải ngũ lôi oanh đỉnh mà chết." Vị cao nhân cũng cảm khái: "Khi rời đi, cô ấy chắc chắn đã rất đau lòng, nên mới bất chấp tất cả để rời đi, thậm chí không màng đến tính mạng." Tôi hỏi: "Vậy cô ấy sống chết thế nào, đã đi đâu?" Vị cao nhân nhìn tôi, nói: "Chắc là còn sống.

Tiên linh khí trên núi Côn Luân, linh hồ khắp thiên hạ đều từ Nam Cương mà ra, cô ấy chắc đã về Nam Cương rồi." Tôi cảm tạ vị cao nhân, quay về Nam Dương, giao lại toàn bộ gia sản và công việc kinh doanh, rồi một mình đến đây, xây dựng một khách sạn.

Ông Diệp nhìn những bông tuyết bay lượn ngoài cửa sổ tàu hỏa, nhàn nhạt nói: "Tôi cũng không biết, liệu vị cao nhân đó có lừa tôi không.

Không, không sao cả." "Chỉ cần có một tia hy vọng, tôi sẽ đợi ở đây.

Tôi chỉ tự nhủ, tàn tuyết trên Cầu Đoạn Hồ Tây rồi sẽ tan chảy, bươm bướm hồ điệp rồi cũng sẽ đôi lứa bay lượn dưới ánh nắng mặt trời." Sau khi ông ấy kể xong, những người xung quanh đều im lặng một lúc.

Lão Trần, tài xế người Đông Bắc, rít một hơi thuốc cuộn thật mạnh, rồi mới dùng giọng khàn khàn phá vỡ sự tĩnh lặng: “Lão Diệp ca, khách sạn của anh ở đâu vậy?

Anh em tôi quanh năm chạy xe, không tránh khỏi việc ghé qua đó vài lần.” “Yên tâm đi, lão Diệp ca, tôi quanh năm suốt tháng chạy xe đây, nếu đụng phải cô bé đó, tôi nhất định sẽ đưa cô ấy về cho anh!” Ông Diệp mỉm cười, nhàn nhạt nói: “Cảm ơn.” Ô Thiền lắng nghe rất kỹ, rồi quay sang ông Diệp nói: “Được thôi, nếu có cơ hội.

Nếu tôi gặp được con hồ ly nhỏ đó, tôi sẽ báo cho anh một tiếng, anh cứ đợi ở đây.

Nếu không gặp được, anh cũng đừng nghĩ là tôi không cố gắng.” “Cảm ơn.

Tôi...” Ông Diệp nghe Ô Thiền đáp lời, giọng nói lập tức nghẹn lại: “Tôi... tôi không biết... làm sao để báo đáp.” “Không sao đâu.

Chuyện này đối với anh có vẻ như trời sập, nhưng trong mắt tôi, nó chẳng đáng nhắc tới.” “Không thể nói trước được, người và yêu vốn khác đường.

Ngay cả khi đã ở bên nhau, vạn nhất nếu anh thay lòng, thì con hồ ly nhỏ đó thực sự sẽ chết không nơi chôn cất.” Ông Diệp nghe lời Ô Thiền, vội vàng đứng dậy, giơ hai tay lên thề: “Xin ngài yên tâm, Diệp Chỉ Bạch tôi tuyệt đối sẽ không phụ lòng cô ấy nữa.” “Vậy được.” Ô Thiền nhẹ nhàng vẫy tay, một chiếc bình rượu dẹt bằng hợp kim bay ra từ trong lòng ông Diệp: “Bên trong, là phần còn lại của vò Nữ Nhi Hồng đó phải không?” Ông Diệp không kìm được gật đầu.

Nhìn thấy thủ đoạn thần kỳ của Ô Thiền, ông ấy kinh ngạc há hốc mồm, không nói nên lời.

Ô Thiền đưa bình rượu kim loại cho Chu Du, dịu dàng nói: “Giúp

thiếp mở nó ra đi, chồng nhỏ." "À?

Không biết mở sao?" "Đúng là chẳng biết phong tình gì cả!" Ô Thiền giả vờ trách móc: "Chẳng lẽ không biết con gái đều không mở được nắp chai sao?" Sau khi mở bình rượu, Chu Du rót Nữ Nhi Hồng đầy chén.

Ô Thiền nâng chén, quay sang ông Diệp nói: "Chén rượu này, tôi nhận làm tiền đặt cọc.

Không..." Ô Thiền ngừng lại một chút, mỉm cười nói: "Tôi cũng có một lời khuyên, nghe được hay không, tùy anh tự quyết định." "Là một người đàn ông, đã yêu con hồ ly đó, chắc chắn sẽ cưới cô ấy làm vợ.

Nhưng còn người vợ nguyên phối của anh thì sao?" "Yêu thì yêu, không yêu thì không yêu.

Con hồ ly đó còn có thể chấp nhận buông bỏ, ngược lại một người đàn ông to lớn như anh, lại chẳng đối xử công bằng với ai cả." "Ý của cô là..." Ông Diệp lúc đó lại tỏ ra khó xử.

Một bên là người mình yêu, một bên là người vợ kết tóc se tơ đã sinh con đẻ cái cho mình.

Nhưng biết làm sao để lựa chọn?

Ô Thiền nhìn vẻ mặt đó, khẽ cười, nghiêng đầu hỏi Chu Du: "Chồng nhỏ, nếu là anh, anh sẽ chọn thế nào?" Câu hỏi này khiến Chu Du đứng hình.

Đầu óc Chu Du quay như chong chóng, thầm nghĩ, vạn nhất trả lời không tốt, thì đó chắc chắn là một cái gai trong lòng các bà vợ.

Dù sao thì, Thiên Đạo đã sắp xếp cho anh ba bà vợ, Tinh Tuyệt Nữ Vương Ô Thiền lại sắp đặt thêm Diệp Nhất Tâm, Tuyết Lỵ Dương hai người phụ nữ nữa, cộng thêm Thanh Thanh Mạn, Hoắc Linh, Y

Nam Phong đang ở trạng thái loli hiện tại.

Một câu trả lời không tốt có thể làm tổn thương biết bao nhiêu trái tim.

Chu Du cẩn trọng cân nhắc từng câu chữ, kiên định đáp: “Tôi sẽ không bị lễ tiết thế tục ràng buộc.

Một khi đã cưới vợ, nhất định phải chịu trách nhiệm.

Nếu có người yêu, cũng nhất định phải chịu trách nhiệm.

Nếu họ hòa thuận như chị em, thì đó là điều may mắn của tôi.

Nếu không thể dung hòa, thì tôi đành phải sống riêng.” “Nếu chỉ có thể chọn một thì sao?” Ô Thiền hứng thú hỏi.

“...” Chu Du lập tức không còn sức để đáp lời.

Ô Thiền cười khẽ, tiếp lời Chu Du: “Là một người đàn ông, chỉ khi thực sự mạnh mẽ, những người phụ nữ của anh mới thực sự phục tùng.

Hầu hết phụ nữ đều quan tâm đến việc không thể độc chiếm hoàn toàn người đàn ông của mình, một chút thôi,” Ô Thiền chỉ vào mình: “Tôi cũng không ngoại lệ.” “Nhưng, phàm chuyện gì cũng có ngoại lệ.

Nếu những người phụ nữ của một người đàn ông, đều có việc riêng để làm, và những việc họ làm đều liên kết với nhau, với người đàn ông là trung tâm của mọi chuyện.” “Vậy thì, lúc đó, hà tất phải lo lắng không thể dung hòa sống chung với nhau?” “Điều này là Lão Tử đã dạy tôi năm xưa khi ông ấy tây xuất Hàm Cốc Quan.

Ông ấy từng ở chỗ tôi hai tháng, dạy tôi nhiều điều.” “Người thiện hành không để lại dấu vết, lời thiện không có lỗi lầm, tính toán thiện không cần đến thẻ tre, cửa đóng khéo không cần then khóa không thể mở.” “Mọi người đều có việc để làm, cũng không cố ý đề cập đến

những mối quan hệ này, lâu ngày, tự nhiên đều sẽ ngầm chấp nhận, và dung hòa sống chung.

Đó chính là ý nghĩa của 'người thiện hành không để lại dấu vết'." Ô Thiền gật đầu ra hiệu với ông Diệp: "Đã hiểu chưa?" Những người xung quanh nghe lời nói có vẻ 'lệch lạc' của Ô Thiền đều kinh ngạc.

May mà lúc đó, hầu hết mọi người đều nhận ra thân phận bất phàm của Chu Du và Ô Thiền, nên không nói nhiều.

Ông Diệp sững sờ đứng đó, suy nghĩ hồi lâu, rồi từ từ mở miệng: "Tôi...

Chương 319

tôi biết mình phải làm gì rồi.

Nhưng, tôi không biết liệu có làm được không." "Tôi sẽ không để anh phải chịu uất ức." Ô Thiền mỉm cười: "Nói đến mức này, mỗi người đều có lựa chọn riêng của mình.

Còn về tốt hay xấu, thì chỉ có thể phó mặc cho số trời." Cứ như vậy, cuộc trò chuyện trên tàu hỏa dần lắng xuống.

Chẳng mấy chốc, trời sắp sáng, mặt trời mọc rải rác từng lớp vàng óng trên sa mạc, xa xa là những dãy núi trùng điệp, gần đó là những đụn cát nhỏ cao thấp.

Ngoài cửa sổ tàu hỏa, từng hàng cây hồ dương khô héo lướt qua.

Chu Du cũng học người địa phương uống sữa ngựa lên men, hút thuốc cuộn, rồi khẽ nói với Ô Thiền đang say giấc trong lòng: "Chị vợ ơi, em biết chị đang dạy em." "Ban đầu em cứ nghĩ, xuyên việt đến thế giới này, có được hệ thống, mọi thứ chẳng qua chỉ là một trò chơi như mộng như ảo." "Nhưng khi em cùng chị bước ra khỏi Tinh Tuyệt Cổ Thành, lúc đó em mới biết, yêu quái cũng có hỉ nộ ái ố.

Bây giờ, em thực sự nhận ra rằng, mỗi một người, yêu, quỷ trên thế giới này, đều là những sinh mệnh sống động." "Đằng sau mỗi người, đều có câu chuyện riêng, có những sở thích riêng.

Họ không phải là những NPC nền vô tri, mà cũng đang cố gắng sống trên thế giới này." "Cảm ơn chị, đã dạy em đa tình nhưng không được lạm tình, em sẽ đối xử thật tốt với chị, và với những người phụ nữ yêu em và em yêu." Nói xong, Chu Du cúi đầu, khẽ hôn lên khóe môi Ô Thiền.

Chẳng mấy chốc, tàu hỏa tiến vào khu vực thành phố Hòa Điền.

Chu Du và Ô Thiền từ chối toa xe riêng mà nhà ga sắp xếp, quyết định nhân cơ hội này hai người đi riêng, để dạo chơi thành phố biên cương.

Dù sao thì, Ô Thiền cũng muốn biết, ở nơi từng là Tinh Tuyệt Cổ Quốc, con người hiện tại đang sống như thế nào.

Bánh bao ngọt nhân mứt nho, bánh bao mặn nhân thịt cừu và bí đỏ.

Thịt nướng đỏ hồng, cơm nắm, thịt bốc tay, cừu quay nguyên con, sườn nướng, thịt ngựa hun khói, bánh bao nhân thịt, trà sữa mặn, nước ép lựu ngọt.

Chu Du và Ô Thiền ăn uống no say ở quán ăn.

Sau khi ăn sạch sẽ, ông lão người Duy Ngô Nhĩ mỉm cười, lại đưa thêm mấy miếng bánh nướng sữa chua: "Con gái, con trai, ăn chậm thôi, đừng nghẹn nhé." Trên chuyến tàu đi đến Ô Lỗ Mộc Tề, ngoài cửa sổ là những dải bãi sỏi rộng lớn, trong toa xe ca hát nhảy múa, khiến Chu Du từng hoài nghi liệu mình có đang ở trên một chuyến tàu hỏa đúng nghĩa hay không.

Một nhóm người bên cạnh đang chơi đàn guitar, tiếng hát lay động lòng người, mỗi lần dừng lại đều kéo theo những tràng pháo tay và tiếng hò reo không ngớt, cứ như một buổi hòa nhạc nhỏ.

Chú trung niên râu ria xồm xoàm ngồi đối diện, kể chuyện bảo vệ biên cương một cách tình cảm, thu hút sự chú ý và mong đợi của một đám cô bé.

Những người sống ở vùng biên cương bên cạnh thì hào hứng bàn luận, mong chờ một tương lai tươi sáng.

Ô Thiền nhanh chóng hòa nhập.

Chu Du hoàn toàn không thấy chút kiêu ngạo nào của bậc bề trên ở cô ấy, ngược lại cô ấy rất hòa nhã, đôi khi giống như chị gái nhà bên.

Có lẽ, đó là phong thái của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Chu Du nhìn ra ngoài cửa sổ, ngoài kia nắng đẹp chói chang, nhìn thấy một con đường lớn cô độc kéo dài đến tận chân trời, để mặc linh hồn phóng khoáng hòa mình vào vùng đất hoang sơ rộng lớn.

Cứ thế, hai người vừa đi vừa ăn uống, mất hai tháng, thong dong ngồi tàu hỏa, từ Ô Lỗ Mộc Tề trở về Bắc Bình.

Vừa xuống sân ga, Chu Du và Ô Thiền phát hiện trên sân ga đứng chừng vài chục người.

Thấy Chu Du và Ô Thiền xuống tàu, họ liền tiến lại.

Người dẫn đầu chính là Diệp Nhất Tâm, cô ấy điềm đạm tiến đến hành lễ với Ô Thiền, cười nói: "Ngài là Tinh Tuyệt Nữ Vương bệ hạ phải không ạ?" Nghe lời Diệp Nhất Tâm, Ô Thiền cười tươi nói: "Bệ hạ hay không bệ hạ thì đã hai nghìn năm rồi.

Bây giờ tôi là vợ của Chu Du, cứ gọi tôi là chị Ô đi." "À phải rồi, bây giờ em vẫn khỏe chứ?

Lúc trước chị thấy em hiền lành đáng yêu lắm, chồng nhỏ đối xử với em có tốt không?" Lời Ô Thiền vừa dứt, Tuyết Lỵ Dương liền đỏ mặt: "Em... em vẫn tốt." "Không sao đâu," Ô Thiền nắm tay Diệp Nhất Tâm: "Bây giờ chúng ta đều là chị em, chị không để bụng, hy vọng em cũng đừng để ý." Lúc đó, Thanh Thanh Mạn và Y Nam Phong chạy tới, Chu Du mỗi tay ôm một tiểu loli.

Giọng Vương Bàn Tử vốn lớn: "Lão Chu và chị dâu đi du lịch cuối cùng cũng về rồi!

Thật đáng mừng, thật đáng mừng." Chu Du cười ném con hồ ly trắng lên người Vương Bàn Tử: "Cái miệng này của cậu đúng là

chẳng chỗ nào bịt nổi!" Lúc này, Y Thiên Tuyết phía sau cũng tiến tới: "Cung nghênh Bệ hạ trở về nhân gian, Tân Nguyệt Phạn Điếm của chúng tôi đã chuẩn bị yến tiệc đón mừng Bệ hạ, chút lòng thành nhỏ, không thành kính ý." "Nữ Vương Bệ hạ, Chu Du!" Một giọng nói trong trẻo, rạng rỡ vang lên đầy kiêu hãnh.

Lòng Chu Du lập tức thắt lại.

Người nói chính là Tuyết Lỵ Dương, nàng mỉm cười, sải bước tiến tới.

Không màng đến ánh mắt dò xét của mọi người xung quanh, nàng dành cho Chu Du một cái ôm nồng nhiệt.

"Đã đợi rất lâu rồi.

Cuối cùng cũng được gặp chân thân của Nữ Vương Bệ hạ." Những lời đầy vui mừng ấy thốt ra từ đôi môi đỏ mọng quyến rũ.

Chu Du nhìn chằm chằm vào khuôn mặt xinh đẹp rạng rỡ kia, trong lòng bỗng dưng trăm mối ngổn ngang.

Khác với Diệp Nhất Tâm, Tuyết Lỵ Dương bị Ô Thiền ngấm ngầm gieo tình chủng, nên mới ủy thân cho anh.

Bây giờ đã gặp chính chủ (Ô Thiền), Chu Du cũng không biết Tuyết Lỵ Dương, bước tiếp theo sẽ làm gì.

Mặc dù Ô Thiền là Tinh Tuyệt Nữ Vương, nhưng Tuyết Lỵ Dương dù sao cũng đã ở phương Tây nhiều năm, sự theo đuổi bình đẳng của cô ấy lớn hơn nhiều so với việc chấp nhận thân phận.

Nhưng điều Chu Du không ngờ tới là, Tuyết Lỵ Dương lại đi đến trước mặt Ô Thiền, dùng nghi lễ cổ xưa nhất của người thân cận để gặp chủ mẫu, hành lễ với Ô Thiền.

Việc Tuyết Lỵ Dương chủ động cúi đầu, đối với Chu Du, đơn

giản là một chuyện chưa từng xảy ra.

Chu Du sững sờ, việc Tuyết Lỵ Dương làm, đối với anh, là một sự hy sinh, khiến Chu Du vô cùng cảm động.

Chương 320

Ô Thiền khẽ mỉm cười, cũng đáp lễ Tuyết Lỵ Dương.

Cuộc đời luôn đầy bất ngờ, hiện tại, Chu Du cảm thấy câu nói đó vô cùng sâu sắc.

Y Thiên Tuyết lúc đó liền vội vàng nói vài câu, làm dịu đi cảnh tượng kỳ lạ đó, rồi dẫn Ô Thiền lên kiệu xe đón, chuẩn bị đi đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Bữa ăn đầu tiên của Ô Thiền khi đặt chân đến Bắc Bình chính là yến tiệc đón gió bụi do Y Thiên Tuyết, gia chủ Tân Nguyệt Phạn Điếm, sắp xếp.

Là chủ nhà, bữa tiệc đón gió bụi lần này của Y Thiên Tuyết tự nhiên phi phàm.

Bắc Bình nằm ở đồng bằng Hoa Bắc, trên đường đi, Chu Du và Ô Thiền đã nếm thử các món ngon khắp nơi, nếu bây giờ lại dọn lên những món ăn địa phương, tự nhiên sẽ khiến Tân Nguyệt Phạn Điếm có vẻ không chu đáo.

Thế nên Y Thiên Tuyết đã sáng tạo sắp xếp các món ăn nước ngoài.

Đại thể là hương vị Trung Đông kết hợp thêm một số đặc sắc châu Âu, rồi kết hợp với văn hóa ẩm thực lúa mì gạo đặc trưng trong nước.

Chỉ riêng bánh mì, bánh nướng trên bàn đã có bảy tám loại.

Có loại bánh nướng lớn dẹt như chai, bên trong nhồi đầy nhân ngon tuyệt.

Có salad thanh đạm sảng khoái, thêm rau thơm, hành tây, bạc hà...

làm thành món ngon.

Đồng thời, ở giữa đại sảnh, Y Thiên Tuyết còn sáng tạo dựng một cây xiên sắt lớn, trên đó treo thịt ướp kiểu Trung Đông, dùng cà chua tươi thái hạt lựu, bột tiêu, hương thảo bọc lại, rồi xiên nướng xoay tròn.

Chẳng mấy chốc, cả sảnh yến tiệc thơm lừng.

Là chủ nhà, Y Thiên Tuyết thay một bộ lễ phục lụa, đích thân dẫn Chu Du và Ô Thiền thưởng thức các món đặc sắc.

Ô Thiền quả không hổ danh là Nữ Vương Bệ hạ, cầm ly rượu, bề ngoài trông như tùy ý trò chuyện với mọi người, nhưng lại không chút động tĩnh mà tìm hiểu rõ ràng tình hình nội bộ của cả Y gia.

Về phân tích thông tin, thính nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm không thể nào sánh bằng Tinh Tuyệt Nữ Vương, một người từng là người thống trị một quốc gia.

Chu Du đang thưởng thức món ngon, lúc đó Ô Thiền mỉm cười đi tới: "Chồng nhỏ, anh không thấy thiếu một người sao?" "Thiếu một người?" Chu Du hơi sững sờ, rồi lập tức phản ứng lại: "Hoắc Linh đâu rồi?" "Thằng nhóc rắc rối đó ấy à." Ô Thiền cười khẽ, rồi nâng ly rượu, thong thả bước ra ngoài, tiếp tục trò chuyện với những người khác.

Chu Du lòng dạ bất an, đi đến trước mặt Diệp Nhất Tâm, hỏi: "Hoắc Linh đâu rồi?

Không phải đã đi rồi chứ?" Diệp Nhất Tâm sắc mặt ảm đạm, nhẹ nhàng nói: "Ban đầu em định đợi anh về nhà rồi mới nói.

Vài ngày sau khi anh đi, người của Hoắc gia đã cưỡng ép đưa Hoắc Linh đi." Nghe vậy, sắc mặt Chu Du lập tức thay đổi.

"Dám sao?" "Nhân lúc anh không có ở đây, Hoắc Linh đi theo anh

mà không danh không phận, Hoắc gia cảm thấy bị sỉ nhục, cho dù cô ấy có xuất sắc đến mấy, cũng không thể làm mất mặt Hoắc gia." "Vậy Hoắc Linh phản ứng thế nào?

Cô ấy không chống cự sao?" "Anh ơi.

Mẫu thân Hoắc Tiên Cô đích thân đến nói, hoặc là đoạn tuyệt quan hệ với chị Hoắc Linh, không gặp mặt nhau nữa.

Hoặc là đánh chết Hoắc Linh, để Hoắc Linh không làm ô nhục gia phong." "Em và chị Tuyết Lỵ Dương đã cản, nhưng không cản được.

Chị Hoắc Linh đã khóc lóc bị đưa về." Chu Du lập tức ngồi không yên.

Vội vàng kết thúc tiệc đón gió bụi, trực tiếp lên chiếc Hổ Đầu Bôn mà Diệp Nhất Tâm mua, chào Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử, chuẩn bị một mình lái xe đến Hoắc gia.

Nhưng không ngờ, vừa lên xe, Ô Thiền đã mở cửa xe, ngồi vào ghế phụ lái.

"Sao vậy, chồng nhỏ?" "Anh định một mình đi giải quyết chuyện của Hoắc Linh, không định đưa em theo sao?" Chu Du nhìn Ô Thiền đang mỉm cười, phát hiện nụ cười của cô ấy mang theo một sự sắc bén không thể nghi ngờ.

"Hoắc Linh là người phụ nữ của anh, em là vợ anh, tự nhiên cần phải giúp chồng giải quyết.

Nội trạch bất an, đó là điều đại kỵ trong sự nghiệp của đàn ông đấy." "Được." Chu Du trong lòng vô cùng cảm động, nhân tiện ôm Ô Thiền, hôn một cái: "Cảm ơn chị vợ." Lúc đó, phía ghế sau truyền đến một tiếng cười khẽ, hai người quay đầu lại, phát hiện không biết từ lúc nào, Diệp Nhất Tâm và Tuyết Lỵ Dương cũng đã ngồi trên xe.

"Anh, không chào đón phụ nữ chúng tôi đi cùng sao?" Tuyết Lỵ

Dương mặt hơi đỏ, hờn dỗi nói với Chu Du.

“Chỉ lo hôn chủ mẫu, quên cả bọn em rồi, bọn em cũng cần được hôn mà.” “Chào mừng.” “Vậy được, em cũng đi!

Em muốn xem thử, đợi chồng em về, Hoắc gia còn ra vẻ oai phong được nữa không!” “Anh ơi,” Diệp Nhất Tâm cũng hờn dỗi nói: “Lợi dụng lúc trong nhà chỉ có chị Tuyết Lỵ Dương và em, hung hăng cướp người, lần này nhất định phải cho họ một bài học!” Chu Du hỏi: “Vậy Thanh Thanh Mạn, Khổng Tước và Lương Loan đâu rồi?” Diệp Nhất Tâm nói: “Em đã tạm thời để ba cô bé nhỏ ở Tân Nguyệt Phạn Điếm rồi.

Ở đó có Y Nam Phong đi cùng, bốn cô bé chơi với nhau rất vui.” “Vậy được.” Chu Du lập tức cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh, những người phụ nữ của mình ủng hộ như vậy, còn chờ gì nữa?

Chiếc Hổ Đầu Bôn phóng thẳng đi, Vương Bàn Tử vốn cũng định đi theo, nhưng bị Hồ Ba Nhất kéo lại.

“Chuyện nhà người ta, đi theo làm gì, để xem trò cười à?” Vương Bàn Tử chợt hiểu ra, gãi đầu, ngượng ngùng nói: “Cũng đúng.

Chuyện như này hai anh em mình mà đi theo, sau này Chu Du dù có làm gì, cũng không hay ho gì.” “Hoắc Linh mà không đi theo Chu Du, thì mình xem trò cười của Chu Du.

Hoắc Linh mà đi theo Chu Du, thì mình xem trò cười của Hoắc Tiên Cô.” “Mẹ nó, ai cũng không đắc tội được cả.” Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử khoác vai nhau đi: “Anh nói đúng.

Anh không thấy gia chủ Y Thiên Tuyết của Tân Nguyệt Phạn Điếm còn chẳng hé răng sao?

Ai cũng không đắc tội được, chi bằng giả vờ không biết!” “Huống hồ, con rể người ta và mẹ vợ xảy ra mâu thuẫn, đóng cửa cãi nhau

một trận, còn chẳng có thù hằn qua đêm.

Chúng ta là người ngoài, can thiệp cũng không hợp." "Vả lại, mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng ưng ý." Chiếc Hổ Đầu Bôn từ từ chạy vào một con hẻm nhỏ.

Các gia đình quyền quý ở Bắc Bình đa phần thích mua một cái sân, rồi mở cổng chính vào trong hẻm.

Chương 321

Cuối con hẻm, hai chữ "Hoắc Phủ" to lớn ở cổng trông rất khí phái.

Diệp Nhất Tâm và Tuyết Lỵ Dương là lần đầu đến đây, đặc biệt là Diệp Nhất Tâm, đang cảm thán thế lực cường đại của Hoắc gia.

Cường đại?

Ô Thiền khinh thường cười một tiếng.

Loại thế gia như này, năm xưa không biết cô đã nghiền chết bao nhiêu cái rồi.

Người gác cổng thấy chiếc Hổ Đầu Bôn vừa dừng trước cổng chính, lập tức chạy ra, há miệng hô to: "Tư gia trạch viện, người ngoài miễn vào!" Ô Thiền vỗ vỗ cánh tay Chu Du, cười khẽ nói: "Chồng nhỏ, xem kìa, vừa đến nơi, đã bị người gác cổng ra oai phủ đầu rồi." Lúc đó, cháu trai của Hoắc Tiên Cô đang ở hậu viện phủ đệ, tay cầm trường thương không ngừng vung múa, phát ra từng trận âm thanh xé gió.

Cháu trai Hoắc Tiên Cô cũng là người thuộc phái Phát Khâu Quật Lĩnh, tuy danh tiếng không lớn, nhưng một thân công phu cứng rắn không ai địch nổi.

Hoắc Tiên Cô đặc biệt mời anh ta đến, chuyên để đối phó với chuyện ngày hôm nay.

"Thiếu gia." "Chuyện không hay rồi!" Một người làm của Hoắc gia vội vàng chạy tới, miệng không ngừng hô hoán.

Người làm của Hoắc gia đều là con cháu trong nhà, đời đời kiếp kiếp lớn lên trong Hoắc gia, nên độ tin cậy cao.

Cháu trai Hoắc Tiên Cô này dừng động tác trong tay, đặt cây ngân thương trong tay lên giá vũ khí bên cạnh.

Cháu trai Hoắc Tiên Cô vóc dáng cao lớn, quanh năm tập võ.

Nếu người đời sau thường xem các cầu thủ NBA, chắc chắn sẽ phải thốt lên kinh ngạc, chẳng phải đây là phiên bản O'Neal sao?

Anh ta cầm khăn từ một bên, lau đi mồ hôi trên trán, không nhanh không chậm hỏi: "Có chuyện gì?

Dì cả của tôi chưa gọi, sao lại hoảng hốt thế?

Làm mất mặt Hoắc gia!" Người làm nhỏ kia vì chạy, thở hổn hển không ngừng.

Đợi trấn tĩnh lại, mới nói: "Gia chủ bảo tôi mời cậu ra cổng trước, chặn Chu Du lại!" "Gia chủ nói, nếu cậu có thể chặn được nửa khắc, là đã lập đại công cho Hoắc gia!" "Gia chủ còn nói, các trưởng lão trong môn và những người con cháu luyện võ sẽ đến ngay, bảo cậu không cần lo lắng, chỉ cần cậu chặn được nửa khắc, gia chủ sẽ gả Hoắc Thiến Lệ cho cậu!" Hoắc Thiến Lệ này là một cô gái trong Hoắc gia, từ nhỏ đã lớn lên trong Hoắc gia.

Dung mạo tuy không bằng Hoắc Linh, nhưng cũng rất xinh đẹp.

Cháu trai Hoắc Tiên Cô thích Hoắc Thiến Lệ, nhưng Hoắc Tiên Cô vẫn luôn không đồng ý.

Cháu trai Hoắc Tiên Cô nghe vậy, lông mày giật giật, sau đó trực tiếp ném chiếc khăn lên giá rửa tay bằng gỗ, vẻ mặt hân hoỉ khó mà che giấu được.

"Tốt!

Tốt!

Tốt!" Cháu trai Hoắc Tiên Cô liên tiếp nói ba tiếng "tốt", vội vàng

nắm lấy vai người làm nhỏ: "Mau đưa tôi đi!" Lúc này, Hoắc gia cũng đang bận rộn như ong vỡ tổ.

Mặc dù Hoắc Tiên Cô cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng là một gia tộc nổi tiếng trong thế giới trộm mộ, nguồn tin tức của bà cũng vô cùng rộng rãi và đáng tin cậy.

Tin tức Chu Du có vợ là Tinh Tuyệt Nữ Vương đã được nhiều phía xác nhận.

Mặc dù hiện tại bà không rõ thực lực của Tinh Tuyệt Nữ Vương, nhưng hiện tại, chỉ riêng Chu Du thôi, cũng đủ để Hoắc gia ngang tài ngang sức rồi.

Hoắc Tiên Cô không hề hay biết, bà đã đánh giá quá thấp thực lực của Chu Du.

Hoắc Tiên Cô trong sảnh đường có chút bồn chồn.

Nhưng rồi bà quyết tâm, cầm điện thoại, gọi tất cả các mối quan hệ có thể sử dụng.

Nhưng tay bà vừa cầm điện thoại, lại khẽ đặt xuống.

Dù sao thì, chuyện nhà của Hoắc gia, để nhiều người ngoài giúp đỡ như vậy, chẳng phải là để họ xem trò cười sao?

Hơn nữa, Chu Du, trong lòng bà cũng thích anh ta.

Ai...

Hoắc Tiên Cô thầm nghĩ, cứ để các trưởng lão Hoắc gia đến, rồi xem xét giải quyết thế nào.

Cháu trai Hoắc Tiên Cô, lúc đó đã ra đến cổng.

Thấy Chu Du vừa xuống chiếc Hổ Đầu Bôn, vẻ mặt nghiêm túc, đang đứng ở cổng.

Cháu trai Hoắc Tiên Cô cảm thấy, Chu Du này cũng chẳng có gì ghê gớm.

Tổng cộng cũng chỉ có bốn người thôi mà.

Lại có ba người phụ nữ.

Cháu trai Hoắc Tiên Cô lập tức nắm chặt cây ngân đầu trường thương trong tay, hét lớn một tiếng: "Đứa con nhà ai không có giáo dưỡng, dám đến đây gây sự?!" Trong xe, Tuyết Lỵ Dương và Diệp Nhất Tâm đồng thời lắc đầu, Diệp Nhất Tâm thở dài, lẩm bẩm: "Tên này.

Không biết xem kịch đàng hoàng sao?

Chuyện này cũng có thể gây sự à?" Chu Du thấy người bước ra, liền đi thẳng tới, khách khí nói: "Làm phiền rồi, tôi đến đón Hoắc Linh về nhà, làm ơn nhường đường." Thấy Chu Du đáp lời, cháu trai Hoắc Tiên Cô cười lạnh một tiếng, rồi nói: "Đợi lâu như vậy, thật không biết trốn ở đâu mà ra!" "Sợ Hoắc gia chúng tôi rồi chứ gì?

Còn mặt mũi đòi người!

Chương 322

Cổng Hoắc gia cũng là loại tiểu tử nghèo kiết như anh có thể bước vào sao?" Thấy Ô Thiền phía sau Chu Du có vẻ dở khóc dở cười, cháu trai Hoắc Tiên Cô tưởng rằng Chu Du đã sợ, đắc ý vênh váo hét lớn: "Anh Chu!

Đây là Hoắc gia!

Hoắc gia thuộc Bàn Sơn Tá Lĩnh!

Không dung thứ kẻ nào ngông cuồng!" Cháu trai Hoắc Tiên Cô vừa thốt ra hai chữ "Anh Chu", liền tự thấy mình lỡ lời.

Ngay lập tức không đợi Chu Du có động tác, liền giương cây ngân đầu trường thương, thu bớt lực, đâm hư vào phía trước Chu Du, ý muốn nhanh chóng che giấu đi.

Nhưng chưa kịp phản ứng, trước mắt anh ta hoa lên, cây ngân đầu trường thương trong tay lập tức gãy thành mấy đoạn, chỉ còn lại cán thương anh ta nắm chặt trong tay.

Cháu trai Hoắc Tiên Cô nhìn cây ngân đầu trường thương trong tay đã gãy thành mấy đoạn, lập tức tức giận phát điên.

Cây ngân đầu trường thương trong tay anh ta là một lợi khí dùng để xuống mộ.

Cầm cây ngân đầu trường thương đó đối phó cương thi và quỷ hoang trong mộ, đâm một phát là trúng một phát.

Sao, sao lại gãy thành mấy đoạn!

"Chết tiệt!" Cháu trai Hoắc Tiên Cô tức đến không nói nên lời, nghiến răng hét lớn một tiếng, sau đó thân mình mạnh mẽ vọt tới, như một bức tường, lao thẳng vào Chu Du!

Một tiếng "rầm"!

Chu Du thậm chí còn không né, trực tiếp để cháu trai Hoắc Tiên Cô đâm sầm vào người mình.

Cháu trai Hoắc Tiên Cô vốn nghĩ rằng với chiều cao hơn hai mét, cân nặng gần ba trăm cân, việc đâm bay Chu Du trước mắt là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng không ngờ, người bị bay ra lại là mình!

"Cái quái gì!

Anh ta đâm bay tôi!" Cháu trai Hoắc Tiên Cô bò dậy từ dưới đất, không kịp phủi bùn đất trên người, chỉ vào Chu Du hét lớn: "Tôi xuống mộ bao nhiêu năm, đều nhờ cây ngân đầu trường thương đó!

Anh ta làm nó gãy rồi!

Đền cho tôi!" Nghe lời cháu trai Hoắc Tiên Cô, Chu Du lập tức dở khóc dở cười.

Vốn dĩ hôm nay đến Hoắc gia đòi người, không định khai sát giới.

Nhưng giữa đường lại xuất hiện một tên không có đầu óc như vậy, nhất thời Chu Du có chút không biết mở lời.

Lúc đó, Ô Thiền đứng bên cạnh Chu Du, nói với cháu trai Hoắc Tiên Cô: "Vào trong nói với Hoắc Tiên Cô đó, Tinh Tuyệt Nữ Vương Ô Thiền đến bái phỏng.

Nếu Hoắc Tiên Cô không muốn gặp tôi, tôi sẽ trực tiếp xông vào." Giọng nói của Ô Thiền rất nhẹ, nhưng lại truyền đến tai mỗi người.

Một ông quản gia già phía sau cháu trai Hoắc Tiên Cô nghe xong, sắc mặt đại biến.

Lập tức không màng đến cháu trai Hoắc Tiên Cô đang ở phía trước, trực tiếp chạy vào hậu đường.

“Tinh Tuyệt Nữ Vương, tôi chưa nghe bao giờ!” Cháu trai Hoắc Tiên Cô lẩm bẩm nói: “Tôi Bàn Sơn Tá Lĩnh bao nhiêu năm, thật sự chưa từng nghe Tinh Tuyệt Nữ Vương!

Tôi nói cho cô biết, bây giờ là xã hội pháp trị, làm gì còn Nữ Vương nữa!” “Hoặc là mau chóng quay về, hoặc là mau chóng đánh tôi nằm gục!” Chu Du lập tức cạn lời, cháu trai Hoắc Tiên Cô này, e là một tên ngốc rồi.

Cháu trai Hoắc Tiên Cô lùi lại vài bước, hét lên với những người phía sau: “Chúng ta cùng xông lên!

Tôi không tin, một người đàn ông và ba người phụ nữ, mấy chục người chúng ta lại không chế phục được!” Nói xong, cháu trai Hoắc Tiên Cô hét lớn một tiếng, lại một lần nữa xông về phía Chu Du.

Những người của Hoắc gia phía sau thấy Chu Du không có ý định hạ sát thủ, cũng hò hét vài tiếng, rồi giả vờ xông lên.

Nhưng họ không giống cháu trai Hoắc Tiên Cô.

Cháu trai Hoắc Tiên Cô từ nhỏ đã hơi chậm hiểu, nhưng những người khác đều từ nhỏ nghe những chuyện kỳ lạ, chuyện về Phát Khâu Quật Lĩnh mà lớn lên.

Hơn nữa, trái tim Hoắc Linh đã sớm thuộc về Chu Du, không phải Hoắc Tiên Cô và các trưởng lão đều cảm thấy Chu Du làm mất mặt họ, nên mới gây ra chuyện ngày hôm nay.

Đương nhiên, họ không dám thực sự ra tay với Chu Du và những người khác.

Vạn nhất Hoắc Tiên Cô đổi ý, Chu Du trở thành rể của gia đình, sau này họ sẽ đối xử thế nào?

Chu Du thấy tên to con này cố chấp không chịu hiểu, lập tức cũng nổi giận.

Nghĩ đến việc đây đều là hạ nhân của Hoắc gia, không oán không thù gì với mình, và anh ta đã làm đến mức này, nên Chu Du cũng không hạ sát thủ.

Anh giơ bàn tay, xông vào đám người của Hoắc gia đang xông lên chắn cổng, một bàn tay một cái, tát loạn xạ một trận, lập tức, mấy chục bóng người, chỉ trong chớp mắt đã nằm la liệt dưới đất, mặt mũi sưng vù.

Cháu trai Hoắc Tiên Cô đương nhiên cũng không chịu nổi một bàn tay của Chu Du, trực tiếp bị tát ngã lăn ra đất.

Diệp Nhất Tâm và Tuyết Lỵ Dương cũng xuống xe Hổ Đầu Bôn.

Diệp Nhất Tâm nhìn động tác của Chu Du, lập tức che miệng kêu khẽ.

Tuyết Lỵ Dương kéo tay Diệp Nhất Tâm, khẽ nói: "Yên tâm đi, Chu Du không đánh chết hay làm bị thương ai đâu, anh ấy còn nương tay đấy." Chu Du sải bước, thong thả đi đến trước mặt cháu trai Hoắc Tiên Cô, cúi người, một tay túm lấy chân anh ta, rồi lôi xềnh xệch đến trước mặt Ô Thiền và những người khác.

Ô Thiền mỉm cười nói với Chu Du: "Trẻ con không hiểu chuyện, đừng thật sự làm nó bị thương." Sau đó, Ô Thiền mới quay sang nói với cháu trai Hoắc Tiên Cô đang nằm giả vờ bất tỉnh trên đất: "Đừng giả vờ nữa.

Chương 323

Hoắc Tiên Cô đã dặn dò rồi phải không?

Định kéo dài tôi ở cổng bao lâu?" "Tuyệt đối không nói!

Nếu nói thì tôi sẽ không cưới được cô em Thiến Lệ nhà tôi nữa!" Cháu trai Hoắc Tiên Cô đang nằm sấp trên đất đột nhiên hét lớn một tiếng, bi phẫn gào lên với Ô Thiền.

Chưa kịp gào xong, Chu Du liền lại túm lấy chân sau của anh ta, lập tức kéo rồi đập mạnh xuống đất một lần nữa.

Liên tiếp hai cái, cháu trai Hoắc Tiên Cô ngoại trừ tiếng gào thảm thiết ra, thì không còn sức lực nữa.

Nhìn cảnh tượng thê thảm của cháu trai Hoắc Tiên Cô, Ô Thiền khẽ mỉm cười, tiếp tục nói với anh ta: "Vừa nãy tôi không nghe rõ.

Hoắc Tiên Cô bảo anh kéo dài tôi bao lâu?

Bà ấy đang ở đâu trong nhà?" "Đã thế này rồi." Cháu trai Hoắc Tiên Cô có chút hoảng sợ nhìn Chu Du phía sau, lau lau khuôn mặt đầy bụi bẩn và máu tươi chảy ra từ mũi, tiếp tục nói: "Đừng động thủ, ngàn vạn lần đừng động thủ.

Nữ Vương đại nhân ngài biết đó, tôi đều..." Chu Du nhìn dáng vẻ của anh ta, cười lạnh một tiếng, nói: "Hai cái cũng không chịu nổi, tôi cứ tưởng có bản lĩnh lắm chứ." "Gọi là biết thời thế thì tốt hơn không!" Cháu trai Hoắc Tiên Cô tuy nằm sấp trên đất, chật vật không chịu nổi.

Nhưng miệng vẫn có chút không phục, trừng mắt nhìn Chu Du một cái, rồi hậm hực nói: "Đâu phải là bị người khác ép buộc.

Giữ được núi xanh thì không lo không có củi đốt.

Lời tôi nói, nếu đổi lại là anh ở vị trí của tôi, tôi không tin anh sẽ không làm." Lời vừa dứt, Ô Thiền hừ một tiếng, nói với Chu Du: "Chồng nhỏ, đánh thêm mấy cái nữa đi.

Tên này lại quên rồi." Sau khi lại bị quật đập thêm hai cái liên tục, cháu trai Hoắc Tiên Cô đang nằm trên đất không còn cứng miệng được nữa.

Nằm sấp trên đất rên hừ hừ, không đợi Ô Thiền mở miệng, anh ta chủ động há miệng, tranh thủ một thái độ tốt: "Tôi... tôi nói hết!" "Dì cả của tôi bảo tôi kéo dài nửa khắc, để các trưởng lão trong gia tộc đến!

Nếu tôi chặn được, bà ấy sẽ gả Hoắc Thiến Lệ cho tôi.

Đây là toàn bộ chuyện rồi." Nói đến Hoắc Thiến Lệ của Hoắc gia, mắt cháu trai Hoắc Tiên Cô lại rơm rớm nước mắt: "Cây ngân đầu trường thương của tôi ơi.

Cô em gái tôi thích mười mấy năm rồi ơi, sao lại mất cả rồi." "Nhìn cái dáng vẻ hèn nhát đó kìa.

Thích thì đi mà theo đuổi, người già trong nhà không đồng ý thì bỏ trốn, thiên hạ rộng lớn như vậy, chỗ nào mà chẳng kiếm được cơm ăn?" Chu Du nhìn tên to con đang khóc lóc ỉ ôi trên đất, vô cùng ghét bỏ nói.

Tên to con, cháu trai Hoắc Tiên Cô to như một ngọn núi, úp mặt xuống, nước mắt chảy ra từ kẽ ngón tay to như quạt nan: "Anh tưởng ai cũng được như anh Chu à!" "Anh tài năng như vậy, tự nhiên không phải sợ.

Tôi thì không giống đâu." "Cây ngân đầu trường thương đó của tôi, tôi đã đổi bằng mấy món cổ vật thời Tống đấy.

Ban đầu tôi chỉ giả vờ thôi, không ngờ lại bị hủy thật rồi." Chu Du

thấy cháu trai Hoắc Tiên Cô vừa nói vừa khóc, nước mắt lại trào ra.

Liền ngồi xổm xuống an ủi: “Được rồi được rồi, một người đàn ông to lớn đừng khóc lóc mè nheo thế.

Lát nữa tôi đền cho hai cây.” “Thật sao?” Cháu trai Hoắc Tiên Cô nghe lời Chu Du, lập tức định từ dưới đất bò dậy.

Nhưng rồi, lại nằm sấp xuống: “Được!

Sau này anh là đại ca ruột của tôi!” “Anh Chu, nhớ tên em nhé, em là Hoắc Thiết Cầu.

Em nói thật, các tiểu bối Hoắc gia đều thấy anh rất hợp với chị Hoắc Linh, hai người chỉ cần tình nguyện là được.

Chỉ có dì cả của em và các trưởng lão trong gia tộc không đồng ý, cho rằng làm mất mặt.” “À đúng rồi, khi vào trong, đừng quên đánh ngất em, để em còn có cớ giải thích.” Nói xong, Hoắc Thiết Cầu nhắm mắt lại, ngẩng đầu, cứng rắn nói: “Đánh đi.” Lần này, đến lượt Chu Du không xuống tay được.

Ô Thiền phía sau nghe lời Hoắc Thiết Cầu, mỉm cười với Chu Du, búng tay một cái, Hoắc Thiết Cầu đang nằm trên đất lập tức hôn mê.

“Đi thôi, chúng ta vào nhà.” Ô Thiền khoác tay Chu Du, khẽ nói: "Xem Hoắc gia này, thật sự rất thú vị.

Tên Hoắc Thiết Cầu kia không tệ, thể chất cũng khá tốt.

Ăn mấy nhát đánh rồi mà vẫn còn cựa quậy được." "Không được, phải cho Hoắc gia một bài học, nếu không, Hoắc tiên cô đây thật sự không biết trời cao đất rộng là gì rồi." Nói xong, Ô Thiền giơ tay, khẽ búng tay một cái.

Rầm một tiếng, tường rào và cổng chính bên ngoài Hoắc phủ lập tức hóa thành một đống phế tích.

Trong đại sảnh nghị sự của Hoắc phủ.

Hoắc tiên cô, với tư cách gia chủ, đang ngồi ở vị trí cao nhất, thần sắc vừa phẫn nộ lại vừa ẩn chứa sự bất lực.

Nàng quay sang mấy vị trưởng lão Hoắc gia đang đứng phía dưới hỏi: "Chư vị, đối với Chu Du này, có ai có đối sách gì không?" Trong chốc lát, các trưởng lão đều im lặng không nói.

Không ai muốn giao Hoắc Linh cho Chu Du một cách vô ích, nhưng hiện tại, Chu Du này lại quá mức cường đại.

Tinh Tuyệt Nữ Vương tái xuất, sao có thể che mắt được mấy thế gia trộm mộ?

Người thường không biết nội tình, lẽ nào người trong cuộc lại không biết?

Tinh Tuyệt Nữ Vương cường đại đến mức nào?

Chu Du, người mới quật khởi, lại càng mạnh mẽ ra sao?

Nhìn đám trưởng lão phía dưới thần sắc thờ ơ, không nói một lời, Hoắc tiên cô hít sâu một hơi, cố gắng kiềm chế sự phẫn nộ trong lòng, nói: "Ban đầu ta đồng ý cho Hoắc Linh quay về, nhưng không phải là để Hoắc Linh làm ô nhục gia phong." "Lời ta nói là, nếu Hoắc Linh cứ không danh không phận đi theo Chu Du, ta kiên quyết không đồng ý.

Còn nếu Chu Du chịu cho Hoắc Linh một danh phận, ta nguyện ý lấy một nửa gia sản Hoắc gia làm của hồi môn!" "Chuyện này...

Chương 324

không thể làm như vậy được." Một trưởng lão phía dưới mở miệng, từng câu từng chữ nói một cách thận trọng: "Hiện tại chúng ta đều biết, Chu Du này, có lai lịch vô cùng thần bí.

Chuyện gia sản thì không sao, dù sao cũng chỉ là vật ngoài thân.

Quan trọng là danh phận.

Hoắc Linh phía sau còn có gia tộc đã định ra một mối hôn sự như vậy.

Thật lòng mà nói, nếu không phải đích thân Y gia của Tân Nguyệt Quán thừa nhận, ta căn bản sẽ không tin.

Tinh Tuyệt Nữ Vương, lẽ nào mọi người đều quên điển cố rồi sao?

Tinh Tuyệt quốc chỉ có hai vị nữ vương, một là Lê Lưu, người sáng lập Tinh Tuyệt quốc, vì được thần tiên trên Côn Luân Sơn truyền thụ tiên pháp nên sống hơn ba trăm năm.

Con gái của nàng là Già Hải, từ thời Đông Chu lập quốc, sống cho đến tận Hán Triều.

Vị thần tiên không hơn không kém đó, lại tự nguyện gả cho Chu Du, cam tâm làm vợ của hắn.

Gia chủ, ta không biết gia tộc ta đức hạnh đến đâu, mà có thể đòi danh phận từ một người đã cưới được thần tiên." Hoắc tiên cô nghe xong, thần sắc trầm mặc.

Hiện tại, việc phái người trực tiếp đưa Hoắc Linh từ nhà Chu Du về, quả thật là một nước cờ sai lầm.

Nhưng, nàng thật sự không cam lòng.

Con gái nhà mình, lại phải đi làm thiếp cho người khác, bất cứ người mẹ nào cũng không thể chấp nhận được.

Nghĩ đến đây, Hoắc tiên cô trong lòng sinh ác ý, nói với các trưởng lão bên dưới: "Nếu các vị cho rằng đó là làm ô nhục gia phong, vậy hãy cùng ta đi đối mặt với Chu Du và Tinh Tuyệt Nữ Vương này!

Nếu các vị không dám, vậy thì rút lui đi, đừng có lúc sau lại nói mấy lời oán trách nữa!" Lời vừa dứt, Hoắc tiên cô nghe thấy một tiếng nổ lớn "rầm" bên ngoài.

Hoắc tiên cô và các trưởng lão đều giật mình kinh hãi, ngỡ rằng Chu Du đã bắt đầu khai sát giới.

Ngay lập tức, có một trưởng lão nóng nảy cầm vũ khí xông ra ngoài.

Nhưng chưa kịp hành động, một hạ nhân đã chạy vào, không gõ cửa, xông thẳng vào hét lớn: "Gia chủ, Chu Du đã đánh tới tận cửa rồi!

Tinh Tuyệt Nữ Vương đi cùng quá lợi hại!

Nàng ấy chỉ búng tay một cái mà tường rào và cổng chính nhà chúng ta đã sập hết rồi!

Gia chủ, các trưởng lão, chúng ta phải làm sao đây?" Nghe những lời hoảng loạn của hạ nhân, một trưởng lão bình tĩnh hơn mở miệng hỏi: "Lẽ nào Hoắc Thiết Cầu không cản được một lúc sao?

Chẳng lẽ Hoắc Thiết Cầu đã bị Chu Du đánh chết rồi?" Hạ nhân vội vàng đáp: "Không có, Chu Du đó chỉ tát một bạt tai, đánh ngất tất cả mọi người, nhưng không ra tay giết chết." Nghe hạ nhân nói vậy, Hoắc tiên cô và các trưởng lão mới thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần không có người chết, mọi chuyện vẫn còn đường xoay chuyển.

Ngay lúc đó, trong tai Hoắc tiên cô và mấy vị trưởng lão rõ ràng nghe thấy một tiếng búng tay trong trẻo.

Ngay sau đó, một tiếng "rầm" vang lên, toàn bộ tường vách và cửa ra vào của sân viện và đại sảnh đều biến thành một đống bụi mịn màng.

Hoắc tiên cô ngẩng đầu nhìn, trước mắt chính là Chu Du, bên cạnh hắn là một người phụ nữ phong tình vạn chủng, xinh đẹp tuyệt trần.

Trên mặt người phụ nữ đó treo một nụ cười như có như không, phía sau hai người là Diệp Nhất Tâm và Tuyết Lỵ Dương.

Nhìn Chu Du, Hoắc tiên cô tức giận đến mức không nói nên lời.

Ngay lập tức nàng nói: "Chu Du, đừng ức hiếp người quá đáng!

Hơn nữa, ta cũng là mẹ của Hoắc Linh.

Nếu ngươi cứ ngang nhiên cướp con gái ta đi, dù Hoắc Linh có theo ngươi, sau này trong lòng ngươi chẳng lẽ sẽ không có một cái gai sao?

Hoắc Linh là đứa trẻ ngây thơ từ nhỏ.

Nếu ngươi thật lòng yêu con gái ta, ngươi nỡ lòng nào nhìn sau này nó vì chuyện này mà trà không nghĩ, cơm không muốn, đêm không ngủ được sao?" Nói đến đây, Hoắc tiên cô thở mấy hơi, bình ổn lại tâm tình, rồi mới hành lễ với Ô Thiền. "Không biết Tinh Tuyệt quốc Nữ Vương bệ hạ giá lâm, xin thứ lỗi cho sự vô lễ của ta." Ô Thiền nhìn Hoắc tiên cô, rồi đảo mắt qua các trưởng lão Hoắc gia đang lộ vẻ phẫn nộ và kinh ngạc xung quanh, thản nhiên nói: "Hiện tại ta không phải Tinh Tuyệt Nữ Vương, cứ gọi ta là Ô Thiền đi.

Trước hết hãy gọi Hoắc Linh ra đây, ta có lời muốn nói." Lời của Ô Thiền vừa thốt ra, một trưởng lão Hoắc gia không kìm được, lập tức như vỡ tổ mà hét lên: "Ức hiếp người quá đáng!" Ô Thiền không đợi ông ta nói hết lời, nàng giơ tay búng một cái, lập tức, vị trưởng lão Hoắc gia kia ngã phịch xuống đất, há miệng nhưng không thể thốt ra được một câu nào. "Người không liên quan, bớt lời đi." Ô Thiền thở dài một hơi, khẽ nói: "Ta là vợ của Chu Du, nói cách khác, cũng là chủ mẫu của Chu gia.

Chuyện nội trạch, vốn không nên để Chu Du nhúng tay vào.

Nhưng Chu Du lại là một người rất coi trọng tình nghĩa, cho nên ta đi cùng, sợ hắn bị thiệt thòi, bị lừa gạt." Hoắc tiên cô nghe lời Ô Thiền nói, lập tức tức giận hét lên: "Nàng có thể bị thiệt thòi, bị lừa gạt sao?

Nếu nàng bị thiệt thòi, bị lừa gạt, vậy Hoắc gia ta..." "Hừ hừ." Ô Thiền cười lạnh một tiếng.

Hoắc tiên cô chưa nói hết lời, lập tức cảm thấy, Tinh Tuyệt Nữ Vương Ô Thiền thoạt nhìn vô hại kia, trên người bỗng truyền ra một luồng khí tức sâu thẳm.

Như thể một vị Ma thần viễn cổ giáng thế, uy thế ngút trời!

Ngay sau đó, giữa trời đất, phong vân đột biến!

Thời tiết vốn trong xanh bỗng chốc mây đen bao phủ, mưa lớn như trút nước.

Chương 325

Những hạt mưa đó, từng đóa từng đóa hoa màu đen mang theo khí tức hủy diệt.

Những đóa hoa đen này chưa kịp rơi xuống đất đã tự động ngưng tụ thành từng con rết khổng lồ, trực tiếp lao vào trong đại sảnh nơi mọi người đang ở.

Rầm một tiếng, mái nhà đại sảnh đột nhiên nổ tung, vô số con rết khổng lồ từ từ bò dưới chân Ô Thiền, chầm chậm nâng nàng lên. "Mọi người không quá khách khí với ta sao, khiến ta nghi ngờ tâm tư của các người?" Ô Thiền nhàn nhạt nói, trên mặt không chút biểu cảm: "Vốn dĩ ta không muốn vạch trần, nhưng Hoắc gia lại cho rằng mình bị thiệt thòi, ta thấy, thật sự không biết nói gì.

Nói ngược lại, Hoắc gia đã bị thiệt cái gì?

Hoắc gia có cái gì?

Hoắc gia có thể lấy ra cái gì?

Hoắc gia đã bị ai lừa gạt!" Ô Thiền hỏi một câu sắc bén hơn câu trước.

Các trưởng lão Hoắc gia tuy đều là người có dị thuật, nhưng chưa từng thấy thủ đoạn như vậy, uy lực thiên địa như vậy.

Họ sợ đến hồn bay phách lạc, nếu không phải trong lòng biết vợ chồng Chu Du sẽ không ra tay giết người, e rằng họ đã ngất xỉu ngay tại chỗ.

Ô Thiền thấy Hoắc tiên cô không nói gì, nàng bèn mở miệng lần nữa, trực tiếp vạch trần tâm tư của Hoắc tiên cô. "Chẳng phải cô cảm thấy con gái nhà mình, không bán được một cái giá tốt mà thôi sao?

Cô cho rằng Hoắc gia có quyền thế, có tài phú, có nhân mạch.

Một thằng nhóc ngốc không rõ lai lịch chạy đến, lại cướp đi con gái của cô, mà còn không danh không phận đi theo hắn.

Cô cảm thấy trong lòng ủy khuất, thằng nhóc ngốc đó không xứng với con gái cô.

Ngay cả khi hắn xứng, thì cũng chỉ là làm thiếp cho người ta, chứ không phải vợ cả.

Cho nên cô mới đi giành con gái về, giam lỏng nó, để nó đổi ý.

Hừ, đúng là một tâm tư của người làm mẹ!

Ta nói cho cô biết, cô tưởng Hoắc gia bị thiệt, bị lừa, thật ra thằng nhóc ngốc Chu Du kia mới là người bị thiệt, bị lừa!

Cô không tin lời ta nói là thật sao?

Ta nói cho cô biết, ta làm vợ của Chu Du, ta còn cảm thấy mình không xứng!

Ta chưa nói đến ta.

Về tâm tư cẩn mật, Hoắc gia cô có sánh bằng Diệp Nhất Tâm không?

Về tài lực và nhân mạch, Hoắc gia cô có sánh bằng Tuyết Lỵ Dương không?

Hơn nữa, Chu Du đối xử với những người phụ nữ của hắn đều là động thật lòng, chứ không phải giả dối.

Hoắc tiên cô, cô nói xem, không danh không phận quan trọng hơn sao?

Hay là thể diện Hoắc gia, hay là con gái của cô quan trọng hơn?" Thấy Hoắc tiên cô không lên tiếng, Ô Thiền bèn thu hồi thần lực, ưu

nhã ngồi xuống vị trí phía trên.

Hoắc tiên cô thấy Ô Thiền ngồi xuống, vội vàng tiến lên, run rẩy nói: "...Ta phải hỏi Hoắc Linh đã.

Sao cô không đưa Hoắc Linh ra đây?

Ta có vài chuyện, muốn hỏi cho rõ ràng trước mặt con bé." Ô Thiền khẽ mỉm cười, rồi dịu giọng nói với Chu Du: "Tiểu trượng phu, anh không ngồi xuống sao?

Nghe nói, ở Bắc Bình có một loại đồ uống tên là Coca, truyền từ Mỹ sang.

Mấy ngày nay ta uống trà mãi cũng ngán rồi, nhân cơ hội này, anh tìm cho ta uống thử xem?" Chu Du đang định ngồi phịch xuống, nghe lời Ô Thiền nói, suýt nữa thì bật cười thành tiếng.

Đúng là anh không thể soái được quá ba giây.

Tinh Tuyệt Nữ Vương vừa rồi còn đầy bá khí, chốc lát đã muốn uống Coca.

Hoắc tiên cô nghe lời Ô Thiền nói, biết là nàng đang cho mình một lối thoát.

Nàng vội vàng gọi một người hầu, dặn dò vài câu.

Chẳng mấy chốc, Hoắc Linh đã mang đến một lốc Coca chai thủy tinh.

Vào thập niên 80, Coca là một món đồ hiếm có.

Hoắc Linh từ bên ngoài bước vào, đầu tiên nàng nhìn thấy đại sảnh thiếu mất mái nhà, bốn phía lộng gió mà giật mình kinh hãi.

Sau đó nàng liền giả vờ như không nhìn thấy gì, bước vào.

Lúc này, Ô Thiền mới nghiêng đầu, nói nhỏ với Chu Du: "Tiểu

trượng phu, xem kìa, tình nhân bé nhỏ của chúng ta mang Coca đến cho chúng ta rồi.

Làm mẹ, ai mà chẳng thương con gái mình?

Hoắc Linh ở nhà không hề bị giam lỏng, cũng không chịu ủy khuất gì đâu.

Chương 326

Anh yên tâm đi." Chu Du cười cười, nói: "Điều này tôi tự nhiên biết." Hoắc Linh trước tiên gặp mẹ mình.

Trong hoàn cảnh này, Hoắc Linh trông có vẻ đau lòng, có chút không biết phải làm sao.

Mặc dù Hoắc Linh là người dám yêu dám hận, nhưng tình huống phải chọn một trong hai này, thật sự khiến nàng tiến thoái lưỡng nan.

Lúc này, Ô Thiền lên tiếng trước. "Hoắc Linh đúng không?" "Vâng." Hoắc Linh lúc này không còn khí chất tiểu thư nữa, nàng cúi đầu, khẽ "vâng" một tiếng nhỏ như muỗi kêu.

Ô Thiền cười cười, nói rõ thân phận của mình, và cũng nêu rõ mục đích của mình.

Cuối cùng, Ô Thiền nhấn mạnh: "Hoắc cô nương, cô thích Chu Du, không có gì sai.

Mẹ cô không muốn cô làm thiếp của ta, cũng không có gì sai.

Ta hiểu tâm tư của người trẻ tuổi, nói cách khác." Ô Thiền tự giễu cười cười: "Ta có lẽ là lão cổ đổng lớn hơn mẹ cô mấy ngàn năm rồi.

Không, có một điểm ta cần làm rõ với cô.

Nếu cô không đi theo Chu Du, cũng không sao cả.

Ta, với tư cách Tinh Tuyệt Nữ Vương, có thể đảm bảo ở đây rằng, tuyệt đối sẽ không làm bất cứ điều gì gây hại cho Hoắc gia.

Nếu cô nguyện ý đi theo Chu Du, vậy thì tình huống lại khác." Ô Thiền nhàn nhạt cười, kiên định nói: "Cô có thể xem ta là chủ mẫu, cũng có thể xem ta là chị cả, xưng hô thế nào cũng không quan trọng.

Bất kể đối nội hay đối ngoại, ta và cô đều có thể xưng hô chị em với nhau, nói cách khác, chẳng phải chúng ta đều đã yêu cùng một người đàn ông sao.

Tình cảm là thứ không giống pháp thuật thần thông, không có ai hơn ai, ai yêu sâu đậm hơn ai.

Hơn nữa, nếu cô theo Chu Du, ta tin rằng về sau với cái tên Chu Du, bất kể ai muốn động đến Hoắc gia, cũng đều phải cân nhắc kỹ lưỡng." Ô Thiền nói xong, liếc nhìn Hoắc tiên cô đang đứng phía dưới.

Lúc này, Hoắc Linh lộ ra thần sắc suy tư, nghĩ thật lâu, rồi quỳ xuống trước mặt Hoắc tiên cô. "Mẹ." "Xin thứ lỗi cho con gái bất hiếu.

Con thật sự yêu Chu Du, yêu rất nhiều.

Con có thể dung thứ và chia sẻ với các cô gái khác, thật sự đấy." Hoắc Linh nói xong, mắt nàng đong đầy lệ.

Hoắc tiên cô vội vàng đỡ con gái dậy, nước mắt không kìm được chảy xuống, nói: "Con gái...

Mẹ ơi.

Mẹ đồng ý đi mà." Hoắc tiên cô lúc này khóc không thành tiếng, nàng gật đầu, ngầm chấp nhận cục diện này.

Hoắc Linh đứng dậy, đi đến trước mặt Chu Du và Ô Thiền: "Chu Du, chị cả, sau này em..." Nàng chưa nói hết lời, nghẹn ngào không thốt ra tiếng.

Ô Thiền nhìn cảnh này, cười nói: "Làm gì thế?

Cũng đâu phải sinh ly tử biệt, Hoắc Linh muội muội cũng đâu phải đi đến chỗ Chu Du rồi sẽ không bao giờ về Hoắc gia nữa đâu.

Hơn nữa, chỗ ở của Chu Du cách Hoắc gia gần như vậy, dùng câu nói kia mà nói, đạp xe đạp nửa tiếng là đến rồi.

Muội muội, lúc nào muốn ở đây thì ở đây, lúc nào muốn ở chỗ Chu Du thì ở chỗ Chu Du, sẽ không ai cản đâu.

Hiểu lầm đều đã giải trừ, bây giờ chẳng phải là một chuyện đáng để chúc mừng sao?" Ô Thiền nháy mắt với Chu Du: "Anh nói xem, tiểu trượng phu?" Chu Du thấy vậy, vội vàng lấy hết Coca trên bàn ra, may mắn là Coca không ít, bèn đưa cho Ô Thiền, Hoắc tiên cô, Hoắc Linh, và cả Diệp Nhất Tâm cùng Tuyết Lỵ Dương đang đứng phía sau.

Ngay cả các trưởng lão Hoắc gia đang đứng ăn dưa ở phía xa cũng được mỗi người một chai.

Chu Du nắm tay Hoắc Linh, đi đến trước mặt Hoắc tiên cô, trầm giọng nói: "Dì Hoắc, dì yên tâm, cháu nhất định sẽ đối xử tốt với Hoắc Linh.

Lời thừa thãi cháu cũng không nói nhiều nữa, xin thứ lỗi cho cháu lấy Coca thay rượu, cạn!" Nói xong, Chu Du giơ chai Coca lên, ừng ực ừng ực tu một hơi hết sạch.

Hoắc tiên cô sao lại không biết Chu Du cố ý làm dịu không khí chứ?

Ngay lập tức bật cười thành tiếng. "Thật không biết Hoắc gia ta có đức hạnh gì, mà lại được một người đàn ông tốt như vậy, được trời xanh chiếu cố, lại yêu thương con gái ta." Hoắc tiên cô nói xong, đi đến trước mặt Ô Thiền: "Nữ Vương bệ hạ, trước mặt người, Hoắc gia ta không dám kiêu ngạo.

Từ nay về sau, Hoắc Linh xin giao phó cho người." Ô Thiền cười cười, nói: "Chuyện này tự nhiên cô cứ yên tâm." Nghe lời hứa của Ô

Thiền và Chu Du, Hoắc tiên cô cũng không còn khúc mắc trong lòng.

Nàng lại xin lỗi Diệp Nhất Tâm và Tuyết Lỵ Dương, hai người vội vàng nói không dám.

Sau đó, Hoắc tiên cô gọi hạ nhân, bảo dọn một bữa tiệc thịnh soạn ở hậu hoa viên.

Tâm kết đã được giải tỏa, bữa tiệc tự nhiên chủ khách đều vui vẻ.

Cuối buổi, Hoắc tiên cô dắt theo một cô bé.

Cô bé đó phấn điêu ngọc trác, ánh mắt lộ ra một vẻ linh khí, nhìn ngang nhìn dọc, tự nhiên mê hoặc, giống như một con hồ ly nhỏ. "Tú Tú, để cô cô ôm một cái nào!" Hoắc Linh bèn ôm lấy cô bé, cô bé cũng chẳng hề sợ sệt, đôi mắt to tròn lấp lánh nhìn Chu Du, giọng nói non nớt hỏi: "Đây là bạn trai của cô cô sao?" Chu Du cười đáp "Ừm" một tiếng.

Ô Thiền nhìn Hoắc Tú Tú, mắt nàng sáng lên, từ trong lòng lấy ra một mặt dây chuyền hồ ly bằng ngọc, dịu dàng nói: "Chị cả tặng con một món đồ tốt nhé!" "Vâng ạ, con cảm ơn chị cả." Hoắc Tú Tú nheo mắt cười, dang tay để Ô Thiền ôm.

Chương 327

Lúc này, Hoắc tiên cô thở dài một hơi, nói với Chu Du: "Cô gia, tôi có một việc muốn nhờ anh.

Dì nói đi, chuyện gì vậy ạ?" "Thế này.

Tôi muốn Tú Tú theo các anh chị.

Nhờ Hoắc Linh chăm sóc một thời gian." "Không vấn đề gì, trong nhà cũng nhiều trẻ con rồi, có thêm mấy đứa trẻ chơi cùng chẳng phải tốt hơn sao." "Được rồi, cô gia, anh đã đồng ý rồi nhé.

Sau này nếu Hoắc gia có chuyện gì, xin anh ngàn vạn lần chiếu cố tốt cho Hoắc Linh và Tú Tú." Giọng điệu của Hoắc tiên cô tuy có vẻ nhẹ nhõm, nhưng Chu Du lập tức cảm nhận được một điều bất thường từ lời nói đó.

Chẳng lẽ, cái kết cục diệt vong của Lão Cửu Môn, sẽ xảy ra trong vài năm tới sao?

Ngay lập tức, Chu Du cũng không nói nhiều.

Anh thầm nghĩ, vì thế giới này đã xuất hiện biến số, vậy thì kết cục của Hoắc gia chưa chắc đã giống như ban đầu.

Sau khi yến tiệc kết thúc, Chu Du lái chiếc xe thể thao đầu hổ, đưa một đoàn người chuẩn bị rời đi.

Hoắc tiên cô thấy số người khá đông, cũng vội vàng phái người lái thêm một chiếc xe nữa, đưa Hoắc Linh và Hoắc Tú Tú đến nhà Chu Du.

Cả một đêm, Chu Du quậy đủ trò.

Tiếng động trong phòng Chu Du vang lên suốt cả đêm không dứt.

Ngày thứ hai, Chu Du ngủ thẳng đến bữa trưa mới dậy.

Buổi chiều, Chu Du với quầng thâm mắt mới ôm eo bò dậy khỏi giường.

Chu Du đau lưng nhức mỏi, thân thể này, thật sự không chịu nổi nữa rồi.

Lúc ở nhà nghỉ ngơi, anh luôn...

Không cần phải nơm nớp lo sợ nữa.

Rảnh rỗi không có việc gì, anh chơi đùa với chim hoa, tiện thể bảo Diệp Nhất Tâm tìm cách mua luôn mấy cái sân bên cạnh để mở rộng, nếu không thì mỗi tối bốn cô gái nhỏ cứ réo họng hét bảo Chu Du nhỏ tiếng lại, thật sự có chút không ra thể thống gì.

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, Ô Thiền đã quen thân với Diệp Nhất Tâm.

Diệp Nhất Tâm và những người khác lúc đầu khi đối mặt với Ô Thiền vẫn chịu áp lực lớn.

Nhưng qua mấy ngày chung sống, ngược lại đều coi Ô Thiền như chị cả, cùng nhau đi dạo phố uống trà chiều hoàn toàn không có chút áp lực nào.

Ngày tháng cứ thế trôi qua, một ngày lại thoải mái hơn một ngày.

Đến một ngày, mặt trời đã lên cao, Chu Du lười biếng nằm trên giường không chịu dậy.

Ô Thiền vén chăn lên, cười nói: "Tiểu trượng phu, anh cứ như con heo lười vậy, đã gần trưa rồi, không dậy sao?" "Không.

Đau lưng quá." Chu Du cười đáp, hai người đùa giỡn một lúc, Ô Thiền kéo Chu Du, vội vàng tìm quần áo cho anh: "Hôm nay anh đi dạo phố với ta đi.

Ta nghe nói Bắc Bình có một con phố đồ cổ, chúng ta đi dạo thử xem." "Không phải có Diệp Nhất Tâm và Hoắc Linh sao?" Ô Thiền lườm anh một cái: "Tiểu Diệp đi công ty bận rộn rồi, cũng không biết thương cô bé một chút nào, công ty gần trăm người, đang bận tối mày tối mặt đó.

Tiểu Linh đi học rồi, lần sau nếu có cần, ta nhất định sẽ bảo nó đi cùng.

Ngay cả Tuyết Lỵ Dương cũng chuẩn bị một thời gian nữa sẽ sang Mỹ, để tiếp quản việc kinh doanh của gia tộc.

Tiểu trượng phu, ta thật sự rất ngưỡng mộ anh đó, có nhiều cô gái tốt vây quanh anh như vậy! ~" Nhà Chu Du không quá gần Phan Gia Viên và Lưu Ly Hán.

Vốn dĩ hai người định lái xe đi, nhưng nghĩ lại, như vậy có vẻ quá phô trương.

Hai người dứt khoát đến cửa hàng chuyên bán xe đạp Phượng Hoàng ở đầu phố, mua hai chiếc xe đạp, rồi nhàn nhã đạp xe đến Phan Gia Viên.

Hai người chưa ăn sáng, nên ghé vào một quán hàng rong ở góc phố.

Chu Du dẫn Ô Thiền đến, cố ý gọi hai bát đậu trấp và tiêu quyển.

Ô Thiền uống một ngụm, suýt nữa thì phun hết vào người Chu Du: "Anh cũng quá xấu xa rồi, thứ này mà cũng ăn vào được sao?" "Hắc hắc hắc, ngon mà." Ô Thiền liếc xéo Chu Du một cái: "Ngon thì anh uống hết đi!

Ông chủ, cho thêm năm bát đậu trấp nữa!" Hai người đùa cợt cười nói trong thành Bắc Bình, có thể thấy, Ô Thiền đã hoàn toàn thích nghi với cuộc sống hiện tại.

Chỉ trong thời gian ngắn như vậy, nàng đã hoàn toàn trở thành một người hiện đại.

Nếu không cố ý làm vậy, e rằng không ai biết được cô gái xinh đẹp không ai sánh bằng trước mắt này, lại là Tinh Tuyệt Nữ Vương khiến mấy chục quốc gia phải run rẩy không thôi.

Hai người trước tiên đến Lưu Ly Hán xem náo nhiệt một lúc, chớp mắt đã gần trưa.

Chu Du bèn dẫn Ô Thiền đi ăn lẩu thịt dê xiên Đông Tứ, ăn xong thì chuẩn bị đến chỗ Đại Kim Nha dạo chơi.

Trong cửa hàng của Đại Kim Nha, Đại Kim Nha đang nói chuyện phiếm với một khách hàng, thấy Chu Du đến, hắn cũng không thèm để ý đến khách hàng nữa, vội vàng đi tới, nhiệt tình reo lên: "Lão Chu, gió nào thổi anh đến đây vậy?

Đây là chị dâu đúng không?

Thật xinh đẹp, tuyệt vời!" Đại Kim Nha giơ ngón cái về phía Chu Du, rồi cười hì hì nói với Ô Thiền: "Chào chị dâu!

Chương 328

Em là bạn của anh Chu, em mở quán nhỏ, chị dâu cứ xem ưng cái gì thì tùy ý lấy!

Đừng khách sáo với em!" Ô Thiền mỉm cười với Đại Kim Nha, Đại Kim Nha lập tức cảm thấy như gió xuân phơi phới. "Cảm ơn anh, hôm nay nhờ tiểu trượng phu dẫn ta đi dạo Phan Gia Viên, khó tránh khỏi làm phiền anh." "Đâu có đâu có, chị dâu nói gì vậy.

Sao có thể gọi là làm phiền chứ?" Ô Thiền mỉm cười nói: "Khách vẫn chưa đi đâu, hay là anh cứ bận việc đi, ta xem trước đã." "Vâng ạ!" Đại Kim Nha đáp một tiếng, vội vàng đi lo việc của mình.

Chuyện Ô Thiền là Tinh Tuyệt Nữ Vương, các thế gia trộm mộ và Hồ Ba Nhất cùng những người khác đều ngầm hiểu không tiết lộ ra ngoài.

Cho nên những người khác vẫn không biết chuyện này.

Nàng nhìn thấy khách hàng của Đại Kim Nha ở quầy, cứ nâng lên đặt xuống một cái bình, mắt chăm chú nhìn đi nhìn lại, dùng ngón tay sờ qua sờ lại trên thân bình.

Ngay lập tức, Ô Thiền cũng tò mò nhìn sang.

Không biết người này cứ nhìn đi nhìn lại như vậy có thể nhìn ra được điều gì.

Từ phong thái của vị khách này mà xem, giống như một lão học giả. "Ông chủ, món đồ này giá bao nhiêu?" "Anh bạn, nhìn là biết người trong nghề." Đại Kim Nha uống một ngụm trà, nói về cái bình: "Anh xem xem, đây đúng là món đồ tốt đó, nếu anh thật lòng muốn, tôi sẽ để giá hữu nghị cho anh, hai nghìn tệ anh cầm đi." Vị khách đó

nghe lời Đại Kim Nha nói, nhưng không lên tiếng.

Ngược lại Ô Thiền ở bên cạnh nhìn, cảm thấy khá thú vị.

Mấy ngày nay, nàng cũng đã biết vật giá ở thời đại này thế nào.

Hai nghìn tệ tuy đối với Chu Du không nhiều, nhưng đối với người bình thường, tuyệt đối là một khoản tiền lớn.

Có thể thấy, người này dường như có hứng thú với cái bình đó, nếu không, nghe lời Đại Kim Nha nói, đã sớm đặt bình xuống mà đi rồi. "Hai trăm tệ, tôi muốn." Vị khách cầm cái bình, lại cẩn thận xem xét một lúc lâu, rồi mới không nhanh không chậm ra giá.

Ô Thiền ở bên cạnh bật cười thành tiếng, trong lòng thầm nghĩ, không trả giá như vậy, cũng khá thú vị. "Thôi được rồi, anh đặt xuống đi!" Đại Kim Nha vừa nghe, không khỏi nhíu mày: "Anh bạn à, hai trăm tệ tôi không bán được.

Nếu có đồ, tôi sẽ thu nghìn tệ, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!

Cái bình này, là món đồ cổ chính gốc đấy." Vị khách nghe xong, trầm mặc một lúc lâu.

Cái bình trong tay ông ta không ngừng được mân mê, dường như đang đưa ra một quyết định quan trọng. "Ba trăm, tối đa ba trăm tệ.

Nếu bán thì tôi mua, nếu không bán thì thôi." Đại Kim Nha lắc đầu, nói: "Tôi thấy anh cũng thật lòng thích cái bình hoa mai này.

Nói thật với anh nhé, ba trăm tệ không đủ giá tôi nhập hàng.

Tôi có thể giảm giá thêm chút nữa, nhưng anh xem tôi cũng gió sương dầm mưa, ít nhất cũng phải cho chút tiền công chứ?

Tôi cũng không nói cái giá hai nghìn tệ kia nữa, một nghìn tệ, anh cầm đi!" Nói xong, Đại Kim Nha lộ ra vẻ không muốn nói thêm nữa, như thể một nghìn tệ đã là giá chót. "Vậy để tôi xem kỹ lại." Vị khách

không kìm được lại lần nữa cẩn thận ngắm nghía cái bình hoa mai trong tay. "Anh cứ xem kỹ đi, đồ vật tuyệt đối là đồ cổ!" Đại Kim Nha vỗ ngực đảm bảo: "Tôi có thể nói cho anh biết, ở khu vực này, anh cứ việc đi hỏi, giá mà Đại Kim Nha tôi đưa ra, tuyệt đối không hắc.

Riêng cái bình hoa mai này, tuần trước tôi thu được từ một lão nông ở Thiểm Bắc, đã có niên đại rồi.

Nếu không tin anh cứ nhìn bao tương, màu nâu sậm, lại có tơ rỉ bên trong, tôi không nói nhiều nữa, trong lòng anh tự có số má rồi." "Vậy tôi thêm một trăm nữa, bốn trăm tệ, hơn nữa thì tôi thật sự không có rồi." Vị khách đối với cái bình hoa mai này thật sự có chút yêu không nỡ rời tay.

Ông ta lật đi lật lại, chỉ vào miệng bình nói: "Anh xem chỗ này, có một vết sứt nhỏ này!" Vừa nói, vị khách đưa cái bình hoa mai trong tay ra trước mặt Đại Kim Nha, dùng ngón tay chỉ vào chỗ miệng bình. "Được rồi, anh xem kỹ thật đấy!" Đại Kim Nha cũng không để ý, cười nói: "Đồ vật thu được từ tay lão nông, khó tránh khỏi có chỗ sứt mẻ va chạm.

Có chút hà tỳ, là điều khó tránh khỏi." "Thế này đi, tôi thấy anh thật lòng muốn, tôi sẽ nhượng bộ thêm một chút.

Sáu trăm tệ, anh thấy thế nào?

Giá này, một chút cũng không đắt!

Tôi cũng coi như kết giao một người bạn, nếu cái bình này mà bày ở Tường Vân Trai bên kia, không có hai nghìn tệ thì anh chắc chắn không lấy được đâu." Theo hướng tay chỉ của Đại Kim Nha, Ô Thiền và Chu Du nhìn thấy một biển hiệu treo chữ "Tường Vân Trai".

Mờ ảo có thể thấy, đó là một cửa hàng đồ cổ khá lớn, bên trong bày la liệt đủ loại đồ cổ ngọc khí.

Vị khách đó dường như đã sớm biết Tường Vân Trai là nơi nào, nên không hề ngẩng đầu nhìn.

Sau một hồi do dự với cái bình trong tay, ông ta móc từ túi ra một xấp tiền, đếm đếm, rồi ngượng nghịu nói với Đại Kim Nha: "Ông chủ, anh xem, tôi tổng cộng cũng chỉ có năm trăm ba mươi tệ thôi.

Tôi còn phải giữ lại tiền xe về chứ?

Tôi chạy một quãng đường dài từ Thiên Tân Vệ tới mà.

Nếu anh đồng ý bán, tôi sẽ lấy ngay bây giờ." "Chuyện này..." Đại Kim Nha dường như đang do dự, lúc này, Chu Du xen vào: "Đại Kim Nha, anh không thể để người ta không có cả tiền lộ phí về chứ?" Chu Du hờ hững nói: "Nếu có thể bán được thì nhường người ta đi.

Chúng ta làm nghề này, không cầu kiếm nhiều tiền, chỉ mong kết giao bạn bè." "Được thôi!" Đại Kim Nha cười tủm tỉm nói: "Coi như hôm nay chưa khai trương, vì câu nói của anh Chu, năm trăm năm mươi tệ!

Chương 329

Thêm bạn thêm đường mà." Vừa nói, Đại Kim Nha nhận tiền từ tay khách, đếm xong, nhanh nhẹn bỏ vào túi.

Sau đó, hắn lấy ra một cái hộp gỗ từ phía sau, bên trong nhét đầy rơm.

Lại lấy mấy tờ báo, trước mặt khách gói kỹ cái bình hoa mai, đặt vào hộp gỗ, đóng đinh lại.

Đợi vị khách cầm hộp gỗ rời đi, một món hời đã được giao dịch thành công.

Ô Thiền trong lòng cảm thấy có chút buồn cười, hóa ra việc buôn bán đồ cổ cũng không khác gì những việc kinh doanh khác mà nàng từng thấy.

Vị khách vừa rồi, rõ ràng là không biết trả giá, chắc là một giáo sư đại học, biết cái bình đó là đồ cổ, nhưng rõ ràng không biết giá trị thật của nó.

Quả nhiên, nhìn vị khách rời đi, trên mặt Đại Kim Nha treo một nụ cười rạng rỡ, Chu Du bực mình nói một câu: "Thằng nhóc này, lại hại một tân binh trong giới đồ cổ rồi!" "Đừng đừng.

Anh Chu, anh nói thế thật oan cho em." Đại Kim Nha cười tủm tỉm nói: "Anh xem đồ, giá tiền cũng tự nguyện trả.

Em tốt bụng rồi đấy, nếu thật sự gặp phải khách sành sỏi, e rằng chỉ cần kể một câu chuyện thôi, giá có thể lên đến hơn năm nghìn tệ rồi." "Vậy món đồ đó là thật hay giả?" Ô Thiền tò mò hỏi Chu Du.

Trong mắt nàng, loại bình sứ này, chẳng phải là thứ đồ vật có thể thấy ở khắp nơi trong cung điện ngày xưa sao.

Nếu là nàng làm kinh doanh, có lẽ đã trực tiếp tặng không đi rồi.

Dường như nhìn thấu tâm tư của Ô Thiền, Chu Du cười nói: "Đồ vật trong tay Đại Kim Nha, hầu hết đều là thật, trừ khi hắn nhìn nhầm.

Chị vợ à, những món đồ mà chị cho là không đáng giá, trong mắt người khác, đó đều là những thứ không thể có được.

Đại Kim Nha chẳng qua chỉ muốn kiếm thêm một chút, chứ không có ý đồ xấu đâu." "Vậy hắn kiếm được bao nhiêu tiền?" Ô Thiền lại tò mò về chuyện này.

Đại Kim Nha bên cạnh bật cười ha ha, mở miệng nói: "Chị dâu, không kiếm được bao nhiêu đâu.

Cái bình hoa mai đó, là lão nông tặng.

Mấy hôm trước tôi thu được một món minh khí, tốn năm nghìn tệ.

Lúc đó tôi thấy năm nghìn tệ cho một món minh khí thì quá không đáng.

Cho nên tôi bảo lão nông đó tặng thêm cho tôi hai món." "Vậy mà cũng kiếm tiền được sao?" Ô Thiền cười nói: "Đúng là có cách." Chu Du và Đại Kim Nha lại hàn huyên vài câu, Ô Thiền thuận thế lấy ra một mặt dây chuyền đôi gà bằng ngọc Hòa Điền mà nàng mang từ phòng chứa bảo vật, tiện tay ném cho Đại Kim Nha. "Anh cũng khá thú vị, món đồ chơi nhỏ này, tặng anh!" Đại Kim Nha cười nói: "Không dám nhận, không dám nhận.

Đâu có chuyện vừa gặp chị dâu, chị dâu đã tặng quà gặp mặt cho tiểu đệ chứ." Hắn cầm mặt dây chuyền đôi gà bằng ngọc Hòa Điền lên, theo thói quen giơ ra trước mắt, lập tức sắc mặt biến đổi. "Chị dâu." Giọng Đại Kim Nha có chút run rẩy: "Cái này... thật sự không dám nhận.

Quá quý trọng rồi." Đại Kim Nha là người biết hàng.

Cái mặt dây chuyền đôi gà bằng ngọc Hòa Điền này, người thường nhìn vào sẽ nghĩ chẳng qua chỉ là một mặt ngọc nhỏ hình đầu gà trong mười hai con giáp, nhưng Đại Kim Nha vừa nhìn đã nhận ra.

Đây là một con thần thú từ Thiên Trúc cổ đại, được khắc trên khối ngọc Hòa Điền thượng đẳng.

Huống chi, loại chất liệu này, vừa nhìn đã thấy có lịch sử hơn ba nghìn năm.

Đồ cổ đó, chôn một viên Dạ hồ dưới đất ba nghìn năm, giá trị đó có thể so với cả một thành phố.

Huống chi, cái mặt dây chuyền đôi gà bằng ngọc Hòa Điền này, giá trị lịch sử, giá trị khảo cổ, giá trị bản thân ngọc khí, tất cả đều cực kỳ lớn!

Bởi vậy, Đại Kim Nha mới kinh ngạc đến thế.

Nếu là những món đồ chơi nhỏ khác, Đại Kim Nha có lẽ đã nhận rồi.

Nhưng một món đồ như vậy, thật lòng mà nói, ngay cả khi làm của gia truyền, cũng cảm thấy làm ô nhục cái mặt ngọc đó.

Ô Thiền nhìn vẻ mặt sợ hãi của Đại Kim Nha, thản nhiên cười: "Chà, anh thấy món quà nhỏ này của ta, với tư cách chị dâu, không đủ trọng lượng sao?" "Đâu có đâu." Đại Kim Nha vội vàng trả lại mặt dây chuyền đôi gà bằng ngọc Hòa Điền, không màng đến quy tắc của giới đồ cổ, trực tiếp nhét lại vào tay Ô Thiền: "Chị dâu, chị dâu ruột của tôi ơi.

Món đồ này quá quý, thật sự quá quý rồi!

Chị đừng bắt tôi phải nhận món đồ tầm thường này." Ô Thiền

cười cười, xua tay nói: "Đồ tầm thường hay không thì cũng chỉ là một món đồ chơi nhỏ mà thôi.

Cũng không phải món đồ quý trọng gì, cầm chơi thì vừa vặn." Lúc này, Chu Du cũng cười nói: "Chị dâu đã bảo anh nhận thì anh cứ nhận đi.

Cứ nhường qua nhường lại trông không hay đâu.

Tôi muốn đi dạo, không ở đây nữa." Đại Kim Nha thấy vợ chồng Chu Du không hề để ý, lập tức không khách sáo nữa, hai tay run rẩy cất cái mặt dây chuyền đôi gà bằng ngọc Hòa Điền vào tủ, rồi mới cố gắng trấn định nói: "Anh Chu, chị dâu.

Các anh chị cứ dạo chơi trước đi, nếu hai vị không ngại, tối nay em sẽ làm chủ bữa tiệc." "Được thôi!" Ô Thiền dứt khoát đáp: "Buổi trưa đi ăn lẩu thịt dê xiên ở Đông Tứ, Chu Du cho ta thử ở đó rồi.

Tối nay đừng sắp xếp đi Đông Tứ nữa nhé!" "Được được!" Đại Kim Nha liên tục đáp: "Tối nay em sẽ sắp xếp đến nhà hàng Lão Mạc, chị dâu thích ăn gì, chúng ta sẽ ăn đủ no!" Chu Du và Ô Thiền thảnh thơi dạo chơi ở Phan Gia Viên, Ô Thiền đặc biệt tò mò, những món đồ nhìn có vẻ thú vị này, đều là do người sau này tạo ra. "Ấy ấy, tiểu trượng phu, nhìn kìa, cái bức Thanh Minh Thượng Hà Đồ kia kìa.

Vẽ thật đẹp đó." "Giả thôi." Chu Du bất đắc dĩ nói: "Cái thật đang được trưng bày trong bảo tàng kia kìa, chị vợ à.

Còn cách một lớp kính nữa." "Nhặt được của hời mà." Ô Thiền kéo tay Chu Du, cười hì hì thân mật nói.

Chương 330

"Ai cũng biết ở đây nhiều hàng giả, nhưng chẳng phải đây cũng là nơi để nhặt được của hời sao.

Vạn nhất mua được hàng thật, chẳng phải là kiếm lời rồi sao?

Mua hàng giả, cũng không mất mát gì, lại còn có thể đổi lấy một ngày tâm trạng tốt." "Ấy ấy, tiểu trượng phu, lúc chưa bắt đầu mua bán, những người bên cạnh đều giúp đỡ tham mưu ý kiến.

Nhưng tại sao khi giao dịch, những người bên cạnh lại không nói gì nữa?" "Đó gọi là 'quan kỳ bất ngữ chân quân tử'.

Chị vợ à, đừng làm mất mặt đấy nhé." "Mánh khóe cũng nhiều thật.

Vậy vừa rồi khi Đại Kim Nha và khách hàng giao dịch, anh xen vào làm gì?

Chẳng lẽ anh là ngụy quân tử sao?" "..." Chu Du lập tức bị nghẹn lời.

Hai người nhàn nhã dạo Phan Gia Viên, trên các quầy hàng rong, đồ vật bày bán đều không giống nhau.

Hầu như trên mỗi quầy hàng, đều bày bán bình bán nguyệt, bình tam thải màu đất, Đường Tam Thái v.v..., thậm chí có một gã còn rao bán gạch xanh lớn trong mộ, một hào một viên.

Chu Du thầm nghĩ ác ý: mang gạch xanh lớn về nhà, chẳng phải sẽ bị nhà ma ám sao.

Hiện tại thời kỳ hỗn loạn đã kết thúc, kinh tế phát triển trở lại dòng chảy chính.

Ngay cả hạt dưa Ngốc An Huy cũng bán được trên tàu hỏa, giao dịch đồ cổ cũng thường xuyên hơn rất nhiều so với trước đây.

Hai bên đường phố Phan Gia Viên đều là những ngôi nhà cổ kính, mặt đất lát đá xanh cũ kỹ.

Cả con phố cổ Phan Gia Viên, hóa ra không hề dài.

Nhưng vì ở giữa, luôn có những con hẻm nhỏ đan xen chằng chịt, nên dạo xong một con phố, lại có một con phố khác hiện ra.

Chẳng mấy chốc, Chu Du có chút thở hổn hển.

Ô Thiền nhìn anh, có chút bất mãn: "Thể lực không đến mức kém như vậy chứ?

Lúc ở bên ngoài thăm dò huyệt mộ, anh chạy nhanh hơn cả thỏ.

Đi dạo phố với ta một lúc mà đã mệt đến mức này rồi sao?" "Chị vợ à, chẳng lẽ chị không biết đi dạo phố là kẻ thù tự nhiên của đàn ông sao?" Chu Du trong lòng lập tức thầm than, nhưng lời này tuyệt đối không dám thốt ra.

Anh chỉ nịnh nọt cười hì hì với Ô Thiền như một con chó pug: "Không sao đâu, tôi còn đang chờ lát nữa dẫn chị đi dạo Vương Phủ Tỉnh nữa cơ mà." Hai người vừa cười vừa đi, đến một ngã ba thì thấy phía trước một đám đông người chen chúc, rất nhiều người đang vây quanh một quầy hàng rong, đều bàn tán xôn xao quan sát.

Ô Thiền kéo Chu Du, nhìn thấy cảnh náo nhiệt đó: "Đi, xem có gì hay không." Chưa đi đến gần, trong đám đông đã truyền ra một giọng nói: "Bảo bối gia truyền!" Điều này khiến Chu Du đang đứng bên ngoài đám đông cũng tò mò trong lòng.

Chu Du dẫn Ô Thiền chen vào giữa, nhìn thấy ở chính giữa bày một lư hương, hai chân nến, bốn bình hoa.

Thoạt nhìn, dường như là một bộ đồ thờ cúng hoàn chỉnh, xám xịt, bên trên có không ít vết ố.

Nhưng bộ đồ này, lại khiến Ô Thiền khá hứng thú mà dừng lại.

Mấy người đứng ở phía trước nhất, cầm kính lúp nhìn đi nhìn lại, vẻ mặt và thần thái của họ như đang nhìn thấy một lượng lớn bảo bối.

Nhưng không ai nói được ra một điều gì rõ ràng. "Món đồ này, tôi thấy là của thời Đường!" Một người cầm kính lúp nói.

Chuyện này là từ nơi chôn giấu truyền ra!" "Thế rốt cuộc là đồ gì?" Người bên cạnh hỏi.

Lúc này, người vừa rồi lên tiếng phản bác lại ấp a ấp úng, không nói ra được công dụng.

Ô Thiền cũng tò mò nhìn tôi, muốn nghe giải thích.

Tôi thấy ánh mắt mong chờ của Ô Thiền, ho nhẹ một tiếng rồi mở lời: "Cổ vật, cổ vật, phải tách hai chữ ra mà xem." "Trước hết là chữ 'cổ'.

Một cái bát sứ có đáng tiền không?

Nếu là bát sứ trắng bán ở Ngũ Đạo Khẩu, năm xu một cái, thì chắc chắn không đáng tiền.

Nhưng nếu cái bát sứ trắng đó được chôn dưới đất mấy trăm, mấy ngàn năm, thì nó đáng tiền rồi." "Rồi đến chữ 'vật'.

Nếu những món đồ hiện tại đang rất quý hiếm, mà được chôn dưới đất mấy trăm, mấy ngàn năm, thì nó càng quý giá hơn.

Vậy nên, cái chữ 'vật' này chính là chỉ những thứ cổ xưa mà giá trị.

Nhưng làm thế nào để phân biệt đâu là cổ vật thật, đâu là đồ giả

thì cần phải nhìn vào những mánh khóe bên trong, tìm kiếm những chi tiết nhỏ, và phải có kiến thức lịch sử văn hóa phong phú.” 30.

“Điều đó cực kỳ thử thách nhãn quang của người xem.” Ô Thiền nghe tôi giảng giải xong, mới chợt vỡ lẽ: “Thì ra là có học vấn cả đấy.” “Vậy tiểu trượng phu, mấy món đồ kia, không phải đồ thật đúng không?” “Tiểu trượng phu học vấn cao thâm, chắc chắn biết lịch sử của mấy món đồ này đúng không?” Đột nhiên, đầu tôi muốn nổ tung.

Cô ấy cố ý gài bẫy tôi sao?

Nào có tức phụ nào lại gài bẫy lão công của mình như vậy!

Tôi nghiêng người về phía trước, đưa tay cầm lấy cây nến, dùng tường thụy và văn hương thức vật trên người để phân biệt, hy vọng có thể lấy lại thể diện.

Lúc này, Ô Thiền khẽ ghé vào tai tôi nói: “Không được dùng thần thông nhé.

Dùng thần thông thì mất hết ý nghĩa.” Tôi hơi đỏ mặt, nói: “Được rồi.” “Ngoan lắm.” Ô Thiền mặc kệ có nhiều người xung quanh đang vây xem, nhẹ nhàng hôn lên má tôi một cái, nhỏ giọng nói: “Chúng ta thi đấu nhé, xem hôm nay ai có thể mua được đồ thật, chịu không?” “Thi thì thi!” Ngay lập tức, lòng hiếu thắng của tôi cũng bị kích thích.

Chương 331

"Được rồi, chị đi trước nhé." Ô Thiền cười cười, nhìn tôi đi đến trước mặt chủ quán.

Chủ quán là một bà lão, mặt đầy nếp nhăn, tóc đen trắng lẫn lộn búi sau đầu.

Tuy không nhìn ra được tuổi cụ thể, quần áo giặt đến bạc màu, nhưng toàn thân lại rất sạch sẽ.

Báo cũ trải dưới đất, trên đó bày một lư hương, hai chân nến và bốn chậu hoa.

Người xung quanh vây xem khá đông, nhưng đều xì xào bàn tán, không ai ra giá.

Bà lão cũng chú ý đến tôi và Ô Thiền, ngẩng đầu nhìn tôi, nói: "Chàng trai, cứ xem đi, đồ mới bày ra thôi." Tôi nghe giọng bà lão, cảm giác như người địa phương.

Nhưng tổng thể, tôi vẫn cảm thấy lời bà lão nói không được chuẩn lắm, nghe hơi lạ tai.

Đột nhiên, tôi cảnh giác, lẽ nào gặp phải kẻ giăng bẫy như trong truyện?

Tôi muốn kéo Ô Thiền đi, nhưng nếu vậy, chắc chắn sẽ bị tức phụ trêu chọc một trận, mất hết phong độ của nam nhi.

Thế là tôi đành dứt khoát, ngồi xuống, đưa tay cầm lấy lư hương.

Nam nhi đại trượng phu, ít nhất cũng phải để tức phụ của mình tâm phục khẩu phục một lần chứ?

Tôi đương nhiên biết nước trong nghề này sâu đến đâu.

Đến cả những kẻ chuyên trộm mộ cũng có kênh thu mua riêng, chẳng cần phải bày hàng ở đây.

Phải biết rằng trên giang hồ có hai trường phái.

Một là "phái lừa đảo", một là "phái gia đình bần hàn." Người giỏi giang, họ gọi cách lừa gạt người khác là làm ăn, còn gọi là "bán hàng".

Phàm là người làm loại "làm ăn" này, đều gọi là "lão hắc".

Mấy lão hắc này nhìn tướng mạo người ta, liền sử dụng bản lĩnh "chém vàng ngay" của mình, không ngoài việc nhìn bảy sắc mặt "hỉ nộ ưu tư bi khủng kinh" trên mặt người.

Sau đó dùng lời lẽ hoa mỹ, lừa tiền người khác.

Gặp phải cái gọi là "đón đầu khách", những người trung hậu thật thà, nói lời hay ý đẹp, có nhiều tiền.

Họ dùng thủ đoạn "lật kèo đổi chiều" để người ta phải chi nhiều tiền.

Nhưng nếu gặp phải những người thông minh, tinh ranh như "kẻ móc túi trong quán trọ", họ sẽ tìm cách lừa người ta đến chỗ ở, rồi khéo léo lừa hết tiền của người đó.

Đương nhiên, tất cả đều là thủ đoạn đối phó với người có tiền, người không có tiền chắc chắn sẽ không gặp phải tình huống này.

Hiện tại, quần áo và khí chất của tôi và Ô Thiền, khiến người ta vừa nhìn đã thấy là "con mồi ngon".

Nhưng hôm nay là ngoại lệ, dù sao rảnh rỗi cũng rảnh rỗi, tôi thầm nghĩ, dù có bị lừa cũng là một kiểu thú vị.

Chẳng qua là làm cho tức phụ vui vẻ thôi mà.

Cuộc sống của người có tiền, tại sao lại mộc mạc không hoa mỹ,

buồn tẻ đến vậy.

Tôi vừa chạm tay vào, đã cảm nhận được cái lư hương là một đồ sứ, trên đó có một số hoa văn thanh hoa.

Nhẹ nhàng dùng tay lau sạch một ít hương tro, lộ ra mặt sứ bóng loáng.

Cái lư hương sứ này có vẻ ngoài trầm mặc, ẩn chứa một cảm giác như ngọc.

Nhìn kỹ hoa văn, tôi cảm thấy nó nên được gọi là văn chiền chi, nét vẽ thanh thoát, hình thái uyển chuyển, không có cảm giác trì trệ.

Cảm nhận sơ bộ, tôi cho rằng cái lư hương này không tệ, cho dù đồ vật không đúng, nếu giá cả phù hợp, đặt làm đồ trang trí trong nhà cũng rất hợp lý.

Cùng lắm là bị đám con gái trêu chọc một phen mà thôi.

Tôi nhấc đáy lư hương sứ lên, nhìn thấy ba chữ "Hiên Nhã Trai" được viết trên đó.

Tôi không hiểu.

Về đồ sứ, tôi hiện tại chỉ ở giai đoạn sơ cấp.

Tuy nhiên, khi mới xuyên việt, tôi đã mua được bảo vật từ Đại Kim Nha.

Nhưng hiện tại, tôi đã không cần phải dùng đến những thủ đoạn thăm dò, hỏi han như vậy nữa.

Chủ yếu là bây giờ, Ô Thiền không cho phép tôi vận dụng thần thông, chỉ dựa vào nhãn lực thuần túy, tự nhiên tôi không thể hiểu được.

Bà lão đối diện, thấy tôi không nói gì, chỉ lắc đầu, liền mở lời: "Chàng trai, đã xem kỹ chưa, mấy món đồ cũ này, là tổ tiên tôi để lại

đó.” “Tổ tiên để lại?” Tôi lẩm bẩm một tiếng, trong lòng điên cuồng phun tào: lời vừa nói ra, đã có một cảm giác sắp bị lừa đảo!

Đi dạo Phan Gia Viên, tuyệt đối đừng nghe kể chuyện.

Chuyện kể thì nhiều vô kể, nghe chuyện mà mua đồ, nghe càng nhiều chết càng nhanh!

Với lại, tại sao bà lão không hỏi người bên cạnh, mà cứ nhất định hỏi tôi?

Người bên cạnh đông đúc thế kia mà!

Chương 332

Thế là tôi vội vàng chuyển chủ đề: "Đúng rồi, bà lão, có món đồ nào khác không?

Thấy các quầy hàng khác, dù mới hay cũ, đều bày ra một đống lớn.

Nhưng bà lão thì hay rồi, chỉ có mấy món đồ, không giống người bán hàng chút nào." Người bên cạnh ồ lên cười, xì xào bàn tán: "Mấy món bảo bối không nhỏ đâu, muốn bà ấy lấy ra bao nhiêu món nữa?" "Có, có chứ, mấy món đồ lớn hơn thì đang cất ở nhà.

Nếu muốn xem, theo tôi về nhà, tôi sẽ cho cậu mở rộng tầm mắt." Bà lão đáp gọn lỏn: "Ông nhà tôi mất mấy năm trước, con trai cả ở nước ngoài, con trai út bị bệnh, nên tôi chọn mấy món này mang ra bán thử xem sao." Tôi nghe những lời này của bà lão, lập tức bật cười.

Chuyện này không phải là "đứng một mình, nghĩ ngắn, lửa lay động, chim ưng và cháu trai tranh giành" sao!

Theo bà ấy về, lập tức sẽ biến thành: "Chiêu thức tung ra, giữ chặt con mồi, tôi có cách dạy cho lũ khỉ con làm màu!" "Được rồi!

Bà lão, hôm nay tôi không theo bà về đâu." "Mấy món đồ này, bà ra giá bao nhiêu?" "Tôi cả đời chơi chim ưng, hôm nay cố ý chịu thua trong tay mấy lão hắc chơi đùa một chút." Tôi nhìn biểu cảm của Ô Thiền, cô ấy véo bắp đùi của mình, nhìn biểu cảm trên mặt tôi, cố gắng nhịn cười không phát ra tiếng.

Thấy tôi nhìn, cô ấy khẽ nói với tôi: "Tiểu trượng phu, tôi không ngờ anh lại có nhiều nội tâm diễn biến như vậy." Tôi mặc kệ Ô Thiền trêu chọc, thuận tay cầm mấy món đồ khác, cảm giác đều giống nhau.

Dưới đáy đều khắc ba chữ "Hiên Nhã Trai".

Bà lão lúc này chậm rãi mở lời: "Bảy món đồ này là một bộ hoàn chỉnh, tôi mang ra bán, cũng chỉ là để kiếm miếng ăn thôi.

Giá cụ thể tôi cũng không hiểu, nhưng đồ vật, chắc chắn là đồ cũ." "Nếu thật sự muốn mua, một ngàn tệ một món, tổng cộng bảy ngàn tệ." "Một ngàn tệ một món?" Giá cả nằm ngoài dự liệu của tôi: "Bà lão cũng quá hắc rồi đó!" "Đồ tương tự như vậy được làm ở An Dương, còn nhiều hơn cả đồ thật của bà nữa, năm tệ một món, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu." "Hai mươi tệ một món, tổng cộng một trăm bảy mươi tệ!" "Chàng trai không thể nói như vậy được!" Bà lão cũng không giận: "Thật không giả được, giả không thật được.

Năm ngàn tệ." "Đắt quá." Tôi nheo mắt nói: "Tôi ra một cái giá thật lòng, bảy món đồ, ba trăm tệ, đủ để bà kiếm lời rồi!" "Phụt!" Ô Thiền nghe cuộc đối thoại giữa tôi và bà lão, không nhịn được nữa, ôm bụng cười thỏa thích.

Tôi xoa xoa đầu, nhìn Ô Thiền cười đến hoa chân múa tay, cảm thấy bị lỗ thì bị lỗ đi, ngàn vàng khó mua một nụ cười của mỹ nhân.

Vua Chu U thời cổ đại vì muốn Bao Tự cười, chẳng phải đã gây ra chuyện "Phong hỏa hí chư hầu" đó sao?

Ô Thiền còn xinh đẹp hơn Bao Tự nhiều, vài ngàn tệ để mua vui cho tức phụ, tôi thua cũng không tiếc.

"Chàng trai, nếu thật lòng muốn, hãy đưa ra một giá thực sự đi." Bà lão nói với tôi: "Mấy món đồ này đã ở với tôi mấy chục năm, từ nhỏ tôi đã thờ cúng, người nhà tôi cũng đều nói, mấy món đồ này đáng tiền." "Tôi thấy đa phần là đồ giả thôi?" Bà lão vẫn bình thản: "Cho dù là đồ giả, nhưng nó đã ở với tôi mấy chục năm, thì cũng là một món đồ giả cũ rồi." "Năm trăm tệ!" Bà lão nhíu mày, chậm rãi nói: "Hoặc là thêm tiền, hoặc là thôi đi, tôi sẽ đợi người khác xem vậy."

Cái này hơi khác so với dự tính à?

Chẳng phải bà lão và tôi nên thăm dò giá cả lẫn nhau, cuối cùng không tình nguyện nhưng vẫn đạt được giao dịch cuối cùng sao?

Bà lão không đi theo kịch bản rồi!

Lúc này, có một ông lão đi đến bên cạnh tôi, hỏi một câu: "Tiểu huynh đệ, đã xem đồ xong chưa?" "Xem rồi!" Tôi không kìm được trả lời một câu, đột nhiên mới hiểu ra tại sao không ai mặc cả.

Quy tắc đồ cổ không phải là, có người đang mặc cả, người khác không được xen vào sao?

Trong lòng, tôi đành vờ như đang xem, mân mê món đồ sứ trong tay.

Thậm chí như một đứa trẻ, tôi bày tất cả bảy món đồ sứ trước mặt, sợ người khác lại làm như vậy.

Không còn cách nào, tức phụ đang ở bên cạnh, tôi phải giữ thể diện.

Tôi không khỏi cảm thán trong lòng, nếu đi dạo phố với Diệp Nhất Tâm, chắc chắn sẽ không có nhiều rắc rối như vậy.

"Bà lão, xem thế này nhé.

Mỗi người chúng ta nhượng bộ một chút, ba ngàn tệ, được không?" Trong lòng tôi nghĩ, không phải là vấn đề tiền bạc, chủ yếu là không thể mất mặt.

"Năm ngàn tệ là rẻ rồi." Bà lão nói xong, vô tình hay cố ý liếc nhìn ông lão bên cạnh: "Đây là lần đầu tiên tôi bày hàng bán đồ, chàng trai là vị khách đầu tiên của tôi, nếu thật sự muốn, thì ba ngàn năm trăm tệ là được rồi." Tôi không nói gì, bà lão thấy tôi có vẻ do dự, không nhịn được nói: "Chàng trai, nói thật, có phải tiền không đủ không?" Tiền

không đủ?

Tôi bây giờ có bốn tức phụ!

Mỗi tức phụ đều gia tài vạn quán!

Gia sản cộng lại, mua được nửa cái thành Bắc Bình!

Không phải tôi là con trai ngốc của địa chủ sao?

Hôm nay tôi quyết làm vậy!

Không thể để một bà lão coi thường được!

Tôi vỗ vỗ tay, đứng dậy, ngẩng cao đầu ưỡn ngực nói: "Tức phụ!

Lấy tiền ra, chúng ta đóng gói!" Buổi tối, tại nhà hàng Moscow ở Cổng Trực Môn, phía Tây thành Bắc Bình.

Cả nhóm người nghe tôi kể chuyện sinh động, đều cười phá lên.

Diệp Nhất Tâm cười đến nghiêng ngả, vỗ vỗ tay tôi, nói với Ô Thiền: "Chị, hiếm khi Chu Du phải chịu thiệt trước mặt chị.

Anh ấy là một người rất gia trưởng đó." Lúc này, năm cô bé ở bàn bên cạnh đang ăn uống vui vẻ, Y Nam Phong cũng đã được Y Thiên Tuyết đưa đi.

Dù sao, Y Thiên Tuyết của khách sạn Tân Nguyệt đã hứa sẽ giao Y Nam Phong cho tôi, về nhà ở vài ngày có thể được, nhưng khi đến lúc khai giảng, đưa đến chỗ tôi sẽ yên tâm hơn.

Thế là, chỗ tôi gần như giống một nhà trẻ, thậm chí còn có cả giáo viên sẵn có.

Hồ Ba Nhất vừa uống canh củ cải đỏ, vừa hỏi một cách lơ mơ: "Lão Chu, mấy món đồ buổi chiều cậu mua từ bà lão đó, rốt cuộc là gì?" Tôi cười khổ: "Đại tức phụ đưa cho tôi, nói là đồ thật.

Nhưng tôi không dùng thần thông, tôi cũng không chắc chắn." Ô

Thiền bên cạnh nghe hai người nói chuyện, chen vào: “Yên tâm đi, tiểu trượng phu.

Không bị lừa đâu.” “???” Ô Thiền thấy tôi với vẻ mặt không tin, không vui nói: “Mấy người đó quả thật rất ngoan cố.

Chương 333

Nhưng tôi nhìn ra, mấy người đó cũng không có kinh nghiệm đồ cổ." "Mấy món đồ trong tay anh, tôi thấy đều là đồ thật.

Giống như bánh hạt dưa đã được ăn nửa rồi." "Chắc chắn không?

Tức phụ tỷ tỷ?" Tôi lúc này đặt dao nĩa xuống, hứng thú hỏi.

Ô Thiền lấy mấy món đồ đặt trên bàn nghỉ phía sau phòng riêng ra, chậm rãi nói: "Tiểu trượng phu à." "Tôi đương nhiên không hiểu đồ vật.

Tôi chỉ cảm thấy, mấy món đồ này cho tôi cảm giác, cơ bản giống với những vật nhỏ tôi từng thấy trong cung điện năm xưa." "Tôi đối với lịch sử phía sau chắc chắn không hiểu rõ.

Tôi chỉ đơn thuần dựa vào cảm giác mà thôi." "Đương nhiên," Ô Thiền khiêm tốn nói: "Cũng có thể cảm giác của tôi không chuẩn thì sao?" Vương Bàn Tử bên cạnh cười hề hề nói: "Hay là chúng ta giám định đi?" "Được!" Mấy người vừa nghe, cũng không màng ăn cơm nữa, thế là Ô Thiền chia bảy món đồ sứ cho mỗi người, cẩn thận xem xét.

Tuyết Lỵ Dương cười tươi nói với tôi và mấy người kia: "Chúng ta nói rõ trước nhé, theo ý của chị Ô, không ai được dùng thần thông, chỉ dựa vào nhãn lực, xem ai có thể nhìn ra được mánh khóe." Đại Kim Nha cẩn thận xem xét chiếc chân nến trong tay, lẩm bẩm vài câu, rồi ngẩng đầu nói với Diệp Nhất Tâm đối diện: "Lẽ nào, lão Chu thật sự đã nhặt được của hời?" "Hời hay không hời, tôi thấy tám phần là tức phụ cảm thấy tôi bị lừa, nên tìm cho tôi một cái cớ để xuống nước thôi." Tôi không vui nói một câu.

"Không thể nào chứ?" Vương Bàn Tử không nhịn được liếc xéo

tôi một cái, trong lòng tự nhủ, lão Chu, đầu óc không biết xoay chuyển sao?

Thế là không vui nói: "Lão Chu đóng kịch đó!

Nhãn lực của chị dâu, không phải chúng ta có thể sánh được đâu.

Đừng quên thân phận năm xưa của chị dâu, đồ chị ấy đã nhìn trúng, làm sao có thể là đồ giả được?" Nói xong, Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất hai người rất nghiêm túc nhìn kỹ đồ sứ trên tay, cuối cùng lắc đầu, nói: "Thật sự có chút không hiểu.

Lẽ nào là đồ giả cổ?" "Đến cả hai người cũng không hiểu, vậy thì tôi càng không hiểu rồi!" Tôi tâm trạng khá tốt, tuy mấy ngàn tệ đã bay mất, nhưng nhìn Diệp Nhất Tâm và những người khác nghiêm túc như vậy, tôi cảm thấy mấy ngàn tệ mua vui cho tức phụ, thật sự rất đáng.

Lúc này, Diệp Nhất Tâm giơ chậu hoa trong tay lên, nửa đùa nửa thật nói: "Lão công, anh có biết ba chữ 'Hiên Nhã Trai' dưới đáy có ý nghĩa gì không?" "Cái gì." Trong lòng tôi nghĩ, không phải cô ấy muốn gỡ gạc cho tôi sao?

"Thật sự không biết." "Biết thì sao không biết!" Diệp Nhất Tâm lật chậu hoa lại, giải thích: "Nói đến 'Hiên Nhã Trai', không thể không nhắc đến Hoàng hậu Hiếu Hòa Duệ của Gia Khánh Hoàng đế." "Phàm những đồ vật có khắc ba chữ 'Hiên Nhã Trai' đều có thể xuất xứ từ lò gốm ngự dụng của triều đình nhà Thanh thời Gia Khánh, 'Hiên Nhã Trai' là sản phẩm của lò gốm ngự dụng của Hoàng hậu Hiếu Hòa Duệ, vì chỉ có Hoàng hậu mới xứng đáng hưởng dụng đồ gốm ngự dụng." "Hoàng hậu Hiếu Hòa Duệ trong lịch sử nhà Thanh không đặc biệt nổi tiếng, nên người thường không nhận ra cũng là chuyện không có gì đáng ngạc nhiên." "Em hiểu biết nhiều vậy sao?" Tôi không khỏi cảm thán: "Không ngờ Nhất Tâm lại tài hoa đến vậy." Tuyết Lỵ

Dương bên cạnh lập tức bị lời nói của tôi chọc tức đến ôm bụng.

Diệp Nhất Tâm cười toe toét như một con tiểu hồ ly: "Anh Chu, lẽ nào anh quên mất em là nghiên cứu sinh chuyên ngành lịch sử sao?" Lúc này Đại Kim Nha bên cạnh cũng chen lời: "Tôi nhớ đồ sứ ngự dụng của Hoàng hậu Hiếu Hòa Duệ, đa số có màu xanh lam, xanh nhạt, màu tím nhạt, màu tím nhạt, và được vẽ tranh bằng màu men nhạt.

Trên đồ vật đều có kiểu chữ 'Hiên Nhã Trai', có mấy con dấu như 'Vĩnh Thanh Sinh Bình', 'Vĩnh Thanh Trường Xuân'.

Nguyên nhân chủ yếu là khi Hoàng hậu Hiếu Hòa Duệ chưa trở thành trắc phi của Gia Thân Vương, Thượng thư Bộ Lễ đã xây dựng một Vĩnh Thanh Các làm khuê phòng cho con gái, đúng không?" Tuyết Lỵ Dương bên cạnh gật đầu, nói: "Tôi nhớ có chuyện đó.

Nghe nói Gia Khánh Hoàng đế thích tiết kiệm, nên Hoàng hậu Nữu Cổ Lộc thị không có nhiều đồ vật trong tay, vì vậy những vật phẩm lưu truyền lại rất ít." Nghe mấy người họ trò chuyện, tôi không khỏi xoa xoa mũi: "Không ngờ mấy món đồ sứ này, lại có nhiều mánh khóe đến vậy." "Anh quả là cô lậu quả văn (thiển cận) rồi nhỉ?" Hoắc Linh thân mật vỗ vỗ vai tôi: "Học hành chăm chỉ đi, lão công.

Kiến thức trong Bàn Sơn Tá Lĩnh lớn lắm đó!

Không chỉ là cách giải mã cơ quan, ám đạo, cách đánh bại cương thi quỷ quái bên trong." Thấy tôi với vẻ mặt khiêm tốn muốn học hỏi, Đại Kim Nha vội vàng nói: "Đâu có đâu có.

Thật ra không chỉ đồ sứ, bất kỳ món đồ cũ nào, tùy tiện lôi ra, người học lịch sử đều có thể nói ra một vài điều." "Nhưng có thể nói ra, không có nghĩa là có bản lĩnh thật sự trong tay.

Lão Kim tôi đây, bảo tôi nhìn đồ vật, ba hoa một chút thì được.

Nhưng nếu bảo tôi như lão Chu đây, dùng hai ba chiêu mà khiến tôi, Đại Kim Nha phải viết ngược tên lại, tôi cũng sẵn lòng!" Ô Thiền bên cạnh lại hỏi: "Mấy món đồ này, dùng làm gì?" Hoắc Linh nói: "Mấy món đồ này, thật ra chỉ là vật phẩm cúng tế từ vùng Tạng truyền ra mà thôi.

Không có tác dụng lớn, dùng để thắp hương cúng Phật." "Về hoa văn trên chậu hoa, thật ra ban đầu, những cao tăng đắc đạo ở vùng Tạng, khi làm công khóa, và giảng giải kinh Cẩu cho đệ tử, sợ quên nội dung kinh Cẩu, cố ý đặt một số vật nhỏ bên cạnh, khắc lên đó một số văn tự.

Sau này, những vật nhỏ dần dần diễn biến thành chậu hoa, văn tự khắc lên cũng dần nhỏ đi, đa số chỉ có tăng lữ mới có thể đọc hiểu." "Những văn tự nguyên bản trên hoa văn, đều là do những tăng lữ đó khắc lên, đa phần là những điểm nhấn, đề cương của kinh Cẩu.

Nhưng lại sợ đệ tử nhìn ra được từ ngữ bị quên, nên cố ý diễn hóa thành hoa văn và những thứ khác.

Kỹ xảo này, tăng lữ vùng Tạng có một danh từ đặc trưng để giải thích, gọi là 'Na Luật Yết'." Ô Thiền bên cạnh "phụt" một tiếng bật cười: "Không phải là tác dụng của đồ sứ sao?" Diệp Nhất Tâm bên cạnh cẩn thận xem xét hoa văn trên chậu hoa, chen lời nói: "Thật đó.

Em đã xem kỹ, trong hoa văn trên chậu hoa, quả nhiên ẩn chứa hình ảnh giáo nghĩa của kinh Cẩu." "Em thấy, cảm giác của chị Ô đúng rồi, mấy món đồ này, đích xác là đồ thật.

Không có tác giả nào, lại làm những chi tiết nhỏ như vậy một cách nghiêm túc đến thế." "Vừa rồi nếu không có chị Hoắc, em cũng không biết chuyện này." Tôi bên cạnh vui vẻ, vội vàng nói: "Vậy mấy món đồ này, có thể bán được bao nhiêu tiền?" Diệp Nhất Tâm cười không nói, Hoắc Linh và Tuyết Lỵ Dương nhìn tôi với vẻ khinh bỉ, Đại Kim

Nha thì vội vàng mở lời: “Lão Chu, mấy món đồ này đúng là không có tác dụng gì.

Nhưng cũng đáng giá hai mươi mấy vạn tệ đó.” “Hai mươi vạn?” Tôi xuýt một tiếng: “Tuy tôi đã bỏ ra ba ngàn năm trăm tệ làm oan đại đầu, nhưng vừa quay đầu lại, có thể đáng giá hai mươi vạn sao?” “Kinh doanh đồ cổ, thật sự rất hời đó!” Diệp Nhất Tâm lúc này, cũng không vui lườm tôi một cái: “Anh Chu, không thì anh nghĩ tại sao gia nghiệp lớn như vậy, đều là như vậy sao?” Tuyết Lỵ Dương lớn tiếng nói: “Không phải đều do Tiểu Diệp sáng tham tối làm, mua đi bán lại, còn bắt tôi đi làm cu li kiếm tiền cho lão công đó sao?” Tôi đột nhiên im lặng không nói gì, chỉ đành lặng lẽ cùng Hồ Ba Nhất, Đại Kim Nha cạn ly hết ly này đến ly khác.

Thôi rồi, về nhà lại bị tức phụ coi thường rồi.

Buổi tối, tôi say xỉn ngồi ở ghế sau xe Hổ Đầu Bôn, Tuyết Lỵ Dương bên cạnh đang chăm sóc.

Tôi mơ mơ màng màng hỏi: “Mấy đứa trẻ đâu rồi?” Tuyết Lỵ Dương thấy tôi say rồi, còn quan tâm đến những người xung quanh, không khỏi nói: “Chị Ô lái xe, ba chúng ta đi chung một xe.

Xe kia Tiểu Diệp lái, mấy đứa trẻ ngồi phía sau, Hoắc Linh chăm sóc.” “Ừm.

Tốt.” Tôi mơ mơ màng màng đang muốn ngủ, chiếc ô tô đột nhiên dừng lại cách Chu Trạch mấy chục mét.

Ô Thiền, người đang cầm vô lăng, nói: “Phía trước có người, không biết là địch hay bạn, đang đợi trước cửa nhà chúng ta.” “Xuống xe trước, tôi đi gặp họ.” Nghe lời Ô Thiền, tôi giật mình một cái, rượu lập tức tỉnh được nửa phần.

Ai vậy chứ?

Mặc kệ Tuyết Lỵ Dương can ngăn, tôi vội vàng xuống xe.

Ô Thiền thấy tình hình, cũng vội vàng tấp xe vào lề đường, xuống xe theo.

Quả nhiên, hai người trước cửa thấy tôi đi đến, liền đi thẳng tới.

Tôi nhìn, trong đó một người đầy vết bẩn, đi cà nhắc.

Toàn thân bẩn thỉu vô cùng, trông như ăn mày.

Đợi hai người đi đến gần, tôi mới thất thanh nói: "Lý Thiết Quân, Lý Thiết Du!" "Hai người ở đây sao?" Lý Thiết Du nhìn tôi, nước mắt lập tức không kìm được.

Chương 334

Lý Thiết Quân cười bất lực với tôi, nói: "Ân nhân, tôi đến nương tựa anh." Thấy hai anh em Lý Thiết Quân, tôi liền kể sơ qua chuyện đi Lâu Lan Cổ Thành cho Ô Thiền nghe, rồi lập tức sắp xếp cho hai anh em Lý Thiết Quân đi ăn một chút gì đó, và tắm rửa.

Đợi hai người thu dọn xong, Ô Thiền hoàn toàn hiểu rõ chuyện của Nữ vương Lâu Lan.

Cô ấy thở dài, nói: "Cùng là nữ vương, Nữ vương Lâu Lan cũng quá bi thảm rồi." "Có đàn ông, tại sao lại có tâm địa độc ác như vậy chứ?" Lúc này, Lý Thiết Quân và Lý Thiết Du từ phòng khách đi ra, thấy tôi, hai anh em Lý Thiết Quân lập tức quỳ xuống.

Tuyết Lỵ Dương và Diệp Nhất Tâm bên cạnh vội vàng đỡ hai người dậy, nói: "Nhà chúng tôi không có chuyện này, nếu thật sự cảm ơn, thì hãy giữ chuyện này trong lòng là được rồi." Tôi nhìn Lý Thiết Quân đầy vết thương trên người, tò mò hỏi: "Thiết Quân, chuyện gì vậy?

Lúc đó từ sa mạc Tháp Lý Mộc đi ra, không phải đã về quê rồi sao?" Lý Thiết Quân cười khổ, nói: "Có về quê.

Vốn dĩ tôi nghĩ Thiết Du đã không sao rồi, tôi có thể bắt đầu cuộc sống bình thường, nhưng không phải vậy." Thì ra, sau khi ra khỏi sa mạc, Vương Bàn Tử đã chia số tài bảo thu được thành bốn phần.

Vốn dĩ nên chia thành ba phần, nhưng vì lời nói của tôi, nên đã chia thêm một phần cho Lý Thiết Quân.

Lý Thiết Quân mang tài bảo về quê, vốn dĩ định bán đi số tài bảo đó, để có thể sống một cuộc sống tốt đẹp.

Nhưng không ngờ, số tài bảo dư thừa đó, lại trở thành vòng kim cô đoạt mệnh của hai người.

Hôm đó, Lý Thiết Quân về quê, báo cáo với trường học, chuẩn bị bắt đầu lại công việc dạy học.

Nhưng không ngờ trường học lại có một thông báo, vì lý do khai thác mỏ, đã sa thải anh ấy.

Lý Thiết Quân biết, vì chuyện thương nhân quỷ mị xảy ra ở thôn của Hồ Ba Nhất và tôi lúc trước, nên họ đã tìm một lý do tùy tiện để sa thải.

Nhưng thôi, bị sa thải cũng tốt, thế là Lý Thiết Quân liền dẫn theo em gái chuẩn bị rời thôn, bắt đầu cuộc sống mới ở huyện thành.

Vì hộ khẩu khác nhau, Lý Thiết Quân thuộc hộ khẩu nông nghiệp, nên bước đầu tiên để rời quê hương, là phải thay đổi hộ khẩu.

Thế là Lý Thiết Quân tìm trưởng thôn, chuẩn bị thay đổi.

Trưởng thôn cũng thức thời, có lẽ cũng sợ lại xảy ra chuyện, nên lập tức cấp giấy chứng minh cho Lý Thiết Quân.

Lý Thiết Quân nhớ đến bao nhiêu năm qua, được người dân trong thôn chiếu cố, nên trước khi đi, đã giao một số đồ trang sức bằng vàng mình có được cho trưởng thôn, nhờ trưởng thôn bán đi, để bồi thường cho dân làng một chút.

Nhưng không ngờ, tấm lòng tốt của Lý Thiết Quân lại gây ra tai họa.

Không lâu sau ở huyện thành, chuyện của Lý Thiết Quân liền được những người dân thôn tốt bụng truyền ra khắp huyện thành.

Thế là, hai anh em ở huyện thành phải chịu đủ mọi ánh mắt khinh miệt, và vì số tài bảo trong tay, cũng bị một số người nhòm ngó.

Không lâu sau, mấy kẻ có quyền thế liền tìm đến tận nhà, nói Lý Thiết Quân buôn lậu văn vật, muốn bắt anh ấy.

Lý Thiết Quân vốn dĩ muốn phản kháng, nhưng bị bọn người đó giam vào ngục, chịu đựng hai tháng tra tấn, một chân cũng bị thương.

Lý Thiết Du khóc lóc nhờ người tìm cửa sau, giao nộp số tài bảo đó, mới đổi lấy sự miễn tội cho Lý Thiết Quân.

Lý Thiết Quân ra khỏi ngục, mới phát hiện bây giờ mình thân không một xu dính túi, ngay cả ngôi nhà ở quê vốn là nơi nương tựa, cũng vì chuyện bị giam vào ngục mà bị bán đi.

Và, vì chuyện này, mấy người bạn thân cũng tránh né.

Mãi đến khi Lý Thiết Quân cùng đường, người bạn thân Vương Đại Trụ mới lén lút chạy đến, đưa cho Lý Thiết Quân mười tệ.

Vương Đại Trụ nói, vì chuyện của Lý Thiết Quân, mấy người bạn thân cũng đều bị những kẻ có quyền thế đó cảnh cáo, nếu ai dám giúp đỡ, thì chắc chắn sẽ chết không toàn thây.

Nên chỉ có thể lén lút chạy đến, bảo hai anh em Lý Thiết Quân mau chóng rời đi, đừng bao giờ quay về.

Thế là, hai anh em Lý Thiết Quân, chuẩn bị dựa vào mười tệ đó, mua hai vé tàu đi Bắc Bình nương tựa tôi.

Nhưng không ngờ, ở ga tàu huyện thành, những người bán vé không dám bán vé cho hai anh em.

Hai anh em giống như đào hoang xin ăn, đi bộ suốt ba ngày, mới đến một thành phố khác, khi chuẩn bị đi tàu, lại phát hiện ga tàu ở nơi này, không cho phép lên tàu.

Ô tô cũng không cho đi, tàu hỏa cũng không cho đi.

Thậm chí Lý Thiết Quân đề xuất thuê một chiếc taxi thẳng đến

Bắc Bình.

Điều khiến người ta càng khó hiểu hơn, vừa lên taxi không lâu, đã bị tài xế taxi hoảng sợ đuổi xuống, thậm chí còn không lấy tiền xe.

Không còn cách nào, hai anh em Lý Thiết Quân chỉ đành một đường đào hoang, đến Bắc Bình.

Ô Thiền và Hoắc Linh nghe Lý Thiết Quân và Lý Thiết Du kể chuyện, tức giận đến mức chuẩn bị lập tức xông về quê, để dạy dỗ một trận đám người có quyền thế đó.

Nhưng ngay lập tức bị tôi và Diệp Nhất Tâm kéo lại.

"Hai người bình tĩnh một chút." Tôi tuy tức giận, nhưng vẫn an ủi Ô Thiền và Hoắc Linh: "Nếu cứ xông đến như vậy, làm tàn phế hay giết chết những người đó.

Thì không phải là trả thù cho Lý Thiết Quân, mà là chiêu tai họa cho tất cả chúng ta." Tuyết Lỵ Dương bên cạnh cũng khuyên nhủ: "Chị Ô, Tiểu Hoắc, Chu Du và Tiểu Diệp nói đúng." "Bất kỳ ai trong chúng ta đi, không nói đến chị Ô và hai vị công tử, chỉ cần Tiểu Diệp đi thôi, chỉ cần dùng tiền cũng có thể đè bẹp bọn họ." "Nhưng sau khi đè bẹp thì sao?

Cần phải biết, hai anh em Lý Thiết Quân không phải bị một người nào đó nhắm vào, mà là bị một thứ gì đó nhắm vào." "Chị Ô chắc chắn biết, cách trả thù tốt nhất, không phải là lúc này, mà là về sau." Ô Thiền nghe lời Tuyết Lỵ Dương và tôi nói, lập tức nguôi giận.

Vốn dĩ là Nữ vương bệ hạ, đương nhiên cô ấy biết tư duy của kẻ thống trị là như thế nào.

Lý Thiết Quân chỉ là một trường hợp cá biệt, nếu vì một trường hợp cá biệt mà động binh đao, quả thật không phải là sáng suốt lắm.

Thế là Ô Thiền có chút không vui hỏi tôi: "Tiểu trượng phu, anh

tính làm thế nào?" Tôi nói: "Thiết Quân, Thiết Du.

Chương 335

Tôi hỏi, hai người có muốn ở lại đây không?" "...Thiên hạ tuy lớn, nhưng ở đâu có chỗ dung thân cho tôi chứ?" Lý Thiết Quân lắc đầu: "Tôi cũng không muốn ở lại đây, bị cố ý nhắm vào." "Vậy được." Tôi nói: "Nhất Tâm, em có ý định mở thêm vài công ty ở Hương Giang không?" Diệp Nhất Tâm lập tức hiểu ý tôi, nhẹ nhàng nói: "Thật sự có ý định.

Công việc của công ty ngày càng nhiều, liên lạc đối ngoại cũng cần một cửa sổ tốt.

Em cũng có kế hoạch cử nhân viên công ty sang Hương Giang, nhưng vừa nghe đến xã hội tư bản, ai cũng không muốn đi." Tuyết Lỵ Dương lập tức hiểu ý tôi, cũng vội vàng nói: "Tôi ở Đại sứ quán Mỹ cũng có chút quan hệ, việc xin hai cái thị thực, đưa người ra nước ngoài dễ dàng thôi.

Anh yên tâm, Đại sứ quán ở Bắc Bình có việc cần nhờ gia tộc tôi, sẽ không dễ dàng thỏa hiệp với áp lực từ cấp trên đâu." "Vậy được." Tôi tiếp tục nói với Lý Thiết Quân: "Hai người có muốn giúp tức phụ của tôi, mở vài công ty ở Hương Giang không?" "Hả?" Lý Thiết Quân ngây người, nửa ngày sau, mới không dám tin nói: "Tôi chẳng hiểu gì cả.

Vạn nhất làm hỏng việc của anh Chu, thì chẳng phải quá có lỗi với ân tình của anh sao?" Tôi cười cười, nói: "Không sao cả.

Khối lượng công việc của công ty tôi không hiểu, nhưng tôi có thể đưa ra quyết định.

Giai đoạn đầu, phương hướng công ty, công việc lộn xộn, tôi đều không can thiệp." "Tôi vừa làm, vừa từ ngoại hối cấp cho một khoản

tiền, dựa vào sở thích của mình, muốn làm gì ở Hương Giang cũng được. 31.

Lỗ hay lãi, tự dựa vào bản lĩnh của mình là được." "…" Lý Thiết Quân chưa bao giờ nghĩ, tôi sẽ đưa ra một điều kiện như vậy.

Ngay lập tức, anh ấy không giả vờ nữa, trực tiếp nói: "Cảm ơn anh Chu, khi nào tôi xuất phát?" "Cái đó phải xem khi nào Tuyết Lỵ Dương làm xong hộ chiếu cho anh." Tuyết Lỵ Dương nói: "Chậm nhất là ba ngày, tôi có thể làm xong tất cả." Tôi nhìn Lý Thiết Quân, nói: "Ba ngày ở đây nghỉ ngơi, vết thương trên người chỉ là vết thương ngoài da, dưỡng nửa tháng là gần như khỏi hẳn rồi." "Vâng." "À đúng rồi." Đợi Diệp Nhất Tâm vừa mới rời đi, Lý Thiết Quân đột nhiên kéo tôi lại, nhỏ giọng nói với tôi: "Anh Chu, tôi trên chuyến tàu từ Lâu Lan về, đã gặp một người." "Ừm, người nào?" Giọng Lý Thiết Quân càng nhỏ hơn: "Tôi không quen.

Tôi vừa hay biết vài câu tiếng Mông." Lý Thiết Quân nói xong, đột nhiên im lặng, ngẩng đầu nhìn Ô Thiền đang quay lại.

Tôi lúc này có chút tức giận, lạnh lùng nói: "Họ đều là phụ nữ của tôi, không sao đâu." Lý Thiết Quân nhìn biểu cảm của tôi, nghe ngữ khí kiên định của tôi, mới yên tâm, nói: "Anh Chu, vừa rồi tôi chưa nói thật." "Những kẻ có quyền thế kia, thực ra chẳng coi trọng số tài bảo tôi mang về.

Họ lại để mắt đến cuốn nhật ký mà người kia đưa cho tôi.

Cuốn nhật ký đó tôi mới chỉ mở ra xem một lần, đã cảm thấy một sự rợn người không thể kìm nén.

Người kia thấy tôi mở nhật ký ra xong, dặn tôi nhất định phải mang nó giao cho anh, rồi trực tiếp nhảy xuống tàu hỏa, chết ngay tại chỗ.

Tôi biết cuốn nhật ký này tuyệt đối không đơn giản, nên sau khi xuống tàu, tôi đã sắp xếp cho Thiết Du ở quê nhà, rồi vội vàng đi tìm anh.

Nhưng lúc đó anh không có ở nhà, tôi cũng không dám tùy tiện giao cuốn nhật ký này cho người khác, chỉ đành giữ bên mình.

Trong tù, những kẻ có quyền thế kia căn bản không quan tâm đến tài bảo tôi mang theo, chỉ để ý đến cuốn nhật ký mà người kia đưa cho tôi.

May mà lúc đó tôi nhanh trí, đã chôn cuốn nhật ký đó ở một chỗ.

Cuốn nhật ký này tôi đã mang đến cho anh.

Tôi không biết trên đó viết gì, nhưng tôi cảm thấy cuốn nhật ký này chắc chắn rất quan trọng đối với anh." Trong lúc nói chuyện, Lý Thiết Quân cởi ống quần ra, cẩn thận rút một cuốn sổ nhật ký mỏng ra từ bên trong chân bó bột.

"Anh Chu, đây là nó." Chu Du nhận lấy, nói: "Được rồi, vất vả cho cậu.

Cứ quên chuyện này đi, mọi chuyện sau này tôi sẽ xử lý." Lý Thiết Quân cảm ơn một tiếng, rồi cùng Lý Thiết Du theo Diệp Nhất Tâm đến phòng khách.

Đợi Diệp Nhất Tâm quay lại, trong thư phòng, Chu Du, Ô Thiền, Tuyết Lỵ Dương và Hoắc Linh đang chăm chú xem cuốn nhật ký đó.

"Trong nhật ký ghi chép gì vậy?" Diệp Nhất Tâm hỏi.

"Không biết." Ô Thiền đáp gọn lỏn: "Tôi còn chưa mở ra, đợi anh Chu quay lại đã.

Tôi cảm giác, có thể sẽ liên quan đến công chúa Áo Cổ." "Trước hết, chúng ta phải biết, rốt cuộc ai đã đưa cuốn nhật ký này cho Lý

Thiết Quân.” Tuyết Lỵ Dương phân tích: “Người này, chắc chắn biết Lý Thiết Quân và anh Chu đã xuống Lâu Lan Mộ, đồng thời, cũng biết chuyện ông lão trong nhà chồng công chúa Áo Cổ, đã định ra mối hôn sự thứ hai.” “Cần phải phân tích, tôi mới có thể bắt tay vào làm.” Hoắc Linh nói: “Trước hết, những người biết chồng của chúng ta đã xuống Lâu Lan Mộ, không ngoài mấy gia tộc, môn phái trên đạo.

Ví dụ như Y gia của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Hoắc gia của tôi, Trương gia, phái Bàn Sơn, phái Tá Lĩnh vân vân.

Chủ yếu hoạt động ở Nội Mông, không ngoài Trương gia và hai phái Bàn Sơn Đạo Nhân.

Nhưng tôi lại biết một môn phái không thường thấy, hoạt động khá gần với thế lực địa phương, đó là Long Hổ Sơn Đạo Sĩ.” “Long Hổ Sơn Đạo Sĩ ư?” Diệp Nhất Tâm hỏi, cô bé rõ ràng không biết gì.

Hoắc Linh tiếp tục nói: “Long Hổ Sơn này, bình thường không lộ diện, nhưng vài lần vào những thời khắc quan trọng trong lịch sử, họ đều có mặt.

Họ đi theo con đường thượng tầng, có quan hệ không tệ với cấp cao.

Vì vậy, các phái Phát Khâu, Tá Lĩnh, về cơ bản đều động dụng thế lực chính quyền.

Căn cứ vào thủ đoạn họ sử dụng trong chuyện này, tám phần là các Đạo sĩ Long Hổ Sơn đã cướp cuốn nhật ký.

Nhưng họ lại biết thực lực chân chính của chồng chúng ta và chị Ô, đồng thời cũng biết thân phận ở nước ngoài của chị Tuyết Lỵ Dương và địa vị gia tộc của tôi.

Cho nên, họ không dám động đến chúng ta, chỉ có thể ra tay với Lý Thiết Quân.” Chu Du nghe Hoắc Linh giải thích, trầm tư một lúc lâu

mới nói: "Bất kể là ai, dám ra tay bên cạnh tôi, cẩu trảo tử của bọn chúng chắc chắn sẽ bị chặt cụt." "Không nói bây giờ, chúng ta hãy xem trước, trong cuốn nhật ký này rốt cuộc viết gì." Thế là, mấy người không thảo luận nữa, im lặng đọc nội dung trên cuốn nhật ký.

Cuốn nhật ký không dày lắm, chữ viết trên đó cũng ít.

Chu Du tùy ý lật vài trang, phát hiện đây là ghi chép của ba người, được ghép lại thành một cuốn nhật ký.

Chu Du, Ô Thiền, Tuyết Lỵ Dương, Diệp Nhất Tâm và những người khác đều chạm vào cuốn nhật ký, cảm giác như Lý Thiết Quân đã mô tả một cảm giác kỳ lạ.

Nhưng dù là ai, cũng không cảm thấy cái cảm giác tim đập thình thịch đó.

Lúc này Chu Du mới nhận ra, họ đều đã ăn Kỳ Lân Kiệt Nhân, những trò vặt vãnh thông thường, chưa kịp nhận ra đã bị phá giải hết rồi.

Chu Du mở trang nhật ký đầu tiên.

Phần đầu tiên, do một người tên Trần Vĩ Sinh viết.

Chương 336

Trang thứ nhất: Hôm nay là ngày 21 tháng 6 năm 1965, tôi nhận chìa khóa từ tổ trưởng tổ nông trường, dập tắt điếu thuốc trên tay rồi bước lên tầng hai.

Đó là một tòa kiến trúc điển hình theo phong cách 'mao tử', vốn là ký túc xá của Trạm xử lý nước thải Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ.

Nó được xây dựng vào những năm 30, khi quân đội 'mao tử' từng đồn trú ở đây.

Mặc dù kiến trúc 'mao tử' luôn kiên cố và vững chắc, nhưng cũng không thể chống lại sự bào mòn của thời gian, khắp nơi đều lồi lõm.

Sàn gỗ ban đầu cũng đã mục nát, chỉ còn trơ trọi bộ khung thép, trông như bộ xương khô, âm u một cách khó hiểu.

Nếu là trước đây, tôi tuyệt đối sẽ không sống ở nơi này, nhưng bây giờ, tôi có sự lựa chọn nào sao?

Bốn mươi năm đầu đời của tôi quá thuận buồm xuôi gió, cú đánh bất ngờ đã khiến gia đình tôi rơi vào cảnh tan nát.

Trang thứ hai: Bây giờ là hoàng hôn, mặt trời đã lặn về tây được một nửa, ánh sáng còn sót lại chỉ có thể lay lắt trong hành lang, chờ đợi bị bóng tối nuốt chửng.

Ngay khi tôi đang mò mẫm mở cửa, cánh cửa lớn nhà hàng xóm đột nhiên phát ra tiếng động giống như bệnh nhân đang hấp hối giãy giụa.

Âm thanh đó du dương chói tai, nhưng chỉ khiến cánh cửa hé ra một khe nứt không lớn không nhỏ.

Một khuôn mặt trắng bệch, đang nhìn trộm tôi qua khe hở.

Khuôn mặt đó dường như thuộc về bóng tối, mặc dù bóng tối che phủ phần lớn diện tích, nhưng tôi vẫn có thể thấy rõ lớp da khô héo bên dưới, những xương gò má cao vút, và một đôi đồng tử hoàn toàn mất tiêu cự.

Rõ ràng là đôi mắt vô hồn, rõ ràng chỉ nhìn thẳng về phía bên cạnh, nhưng vẫn khiến tôi cảm thấy như nó đang nhìn trộm mình.

Lần đầu tiên, tôi nhớ lại hồi nhỏ ở Hạ Môn, nhìn thấy những người nghiện thuốc phiện trong quán.

Họ ốm yếu, tuy không đáng sợ, nhưng lại có một sự ghê tởm không thể diễn tả.

Tôi khẽ nguyền rủa một tiếng, người này xem ra cũng đáng thương như tôi.

Nhưng trên người ông ta lại tỏa ra một mùi vị khiến người ta buồn nôn, khiến tôi nhớ lại chuyện hồi nhỏ, cảnh tượng ở xưởng cá Hạ Môn, tràn ngập mùi xác sinh vật biển thối rữa.

Tôi mệt mỏi nằm trên giường, hút thuốc liên tục.

May mà tôi là công nhân kỹ thuật, quản lý trong nông trường không đối xử khắc nghiệt với tôi, nên tôi vẫn giữ được chút sở thích nhỏ bé này.

Tôi mệt, nhưng không ngủ được.

Mất ngủ đã thành thói quen.

Mỗi khi nhắm mắt, tôi lại nhớ đến những tấm báo lớn, và ánh mắt kinh hoàng cùng máu tươi đặc quánh của cha tôi khi ông bị người ta dẫn ra phố.

Trang thứ ba: Tôi đã bị lưu đày ở đây nửa tháng rồi, bây giờ không thể không, ngoại trừ mùi vị trên người hàng xóm hơi khó thích nghi,

tôi khá hài lòng.

Tối hôm qua, tôi nằm mơ.

Trong giấc mơ chỉ có một mặt nước đen kịt, mặc dù tối tăm, nhưng lại vô cùng yên tĩnh, tôi chìm vào giấc ngủ trong đó.

Hôm nay, một bộ phận chia nước của Trạm xử lý nước thải bị hỏng, tôi đã hoàn thành nhiệm vụ một cách hoàn hảo, giành được lời khen từ lãnh đạo nông trường.

Quả nhiên, giấc ngủ đầy đủ có thể giúp người ta hồi phục từ đáy vực, ở một mức độ nào đó, nơi này, là phúc địa của tôi.

Nhưng, ngay khi tôi đắc ý mở van áp lực của bộ chia nước, một mùi vị bất thường xộc vào mũi tôi, mùi thi thể thối rữa, mặc dù lẫn trong nước thải hôi thối, nhưng tôi vẫn ngửi thấy.

Trang thứ tư: Mùi vị đó hôm nay càng lúc càng nồng nặc.

Thậm chí trong phòng tôi cũng tràn ngập mùi này.

Tôi đi quanh phòng ngửi một vòng, cuối cùng cực kỳ miễn cưỡng cúi thấp người xuống dưới khe cửa phòng hàng xóm, khom lưng xác định nguồn gốc mùi vị.

Cái mùi như vậy, e rằng không phải do một con chuột chết có thể phát ra.

Tôi đập cửa hàng xóm thật mạnh, nhưng không có ai hồi đáp.

Trong hành lang, chỉ còn lại sự tĩnh mịch như chết.

Sắp có chuyện chẳng lành rồi!

Tôi vội vàng gọi lãnh đạo nông trường, mấy người hợp sức phá cửa phòng hàng xóm.

Cửa mở ra, mùi thối rữa càng nồng nặc hơn, xộc vào mũi khiến

người ta không thở nổi, không mở mắt ra được.

Đợi tôi hoàn hồn, mới phát hiện bên trong phòng hàng xóm, quả thật là một đống rác.

Ánh nắng bị rèm cửa như giẻ lau che khuất, gián tự do bò khắp sàn nhà và tường.

Gián và các loại côn trùng không rõ tên, thi thoảng bị tôi dẫm phải mấy con, liền phát ra tiếng kêu chi chít rồi nhanh chóng bò đi, chui vào đống giấy vụn rải rác trong phòng.

Trong phòng khách, tôi thậm chí còn thấy những con mọt sách li ti, càng gần phòng tắm càng nhiều.

Lãnh đạo nông trường hít sâu một hơi, mở cửa phòng tắm.

Mặc dù tôi đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nhưng cảnh tượng trước mắt khiến dạ dày tôi quặn thắt dữ dội.

Chương 337

Hơn nửa phòng tắm, bị máu tươi bắn tung tóe nhuộm thành màu đỏ đen, mặt đất phủ đầy một lớp mọt sách trắng bệch, khiến cổ họng người ta nghẹn lại.

Một thi thể khô quắt như bộ xương khô, mặt hướng về phía cửa lớn, quỳ trên sàn nhà.

Trên cổ họng ông ta, có một vết thương khủng khiếp.

Máu đã khô lại, như thác nước chảy dài trên quần áo trước ngực.

Có thể thấy, trước khi chết, ông ta đã dùng bàn tay đầy máu tươi, vẽ một hoa văn đáng sợ trên mặt đất.

Mọt sách bò lổm ngổm trong khoang miệng và hốc mắt trống rỗng, nhưng trên mặt lại không có chút thần sắc đau khổ nào.

Ngược lại, có một sự lãnh đạm gần như giải thoát.

Nhìn thấy cảnh tượng đó, có một khoảnh khắc tôi cảm thấy, đó là một bức tượng được điêu khắc từ thịt xương thối rữa.

Tại sao ông ta lại giữ nguyên động tác kỳ quái đó mà không ngã xuống?

Từ mức độ thối rữa của thi thể, có lẽ đã hơn bốn ngày rồi.

Nhưng, hôm qua tôi đã thấy ông ta nhìn trộm tôi qua khe cửa, vậy rốt cuộc là ai?

Chẳng lẽ, là linh hồn của ông ta?

Trang thứ năm: Thi thể đã bị người trong nông trường mang đi, chôn cất rồi, không có bi thương, cũng không có nước mắt.

Giống như một chuyện không quan trọng, không đáng để lại bất

kỳ hồi ức nào.

Cũng phải thôi, người ở đây, có lẽ đã sớm khóc cạn nước mắt, tình cảm đã chai sạn, mỗi người đều như xác chết biết đi vậy.

Tôi được lãnh đạo nông trường chỉ định dọn dẹp căn phòng, trong quá trình dọn dẹp, tôi phát hiện trong không gian bừa bộn này, nơi duy nhất vẫn giữ được sự sạch sẽ, là bàn học.

Trên bàn học đó, đặt một cuốn sổ tay bình thường.

Tôi đút nó vào túi, sau khi dọn dẹp xong, liền rời khỏi căn phòng đáng sợ đó.

Trang thứ sáu: Tôi bò lên giường, tiếng ùng ục của Trạm xử lý nước thải bên ngoài cửa sổ, và tiếng gió hoang dã thổi từ Siberia, bắt đầu xuất hiện ngắt quãng, khiến người ta không thể bình tĩnh.

Miễn cưỡng nhắm mắt lại, khuôn mặt người đầy máu mơ hồ, đáng sợ và đáng ghét đó lại xuất hiện, trên đó đầy mọt sách lúc nhúc.

Tôi hết lần này đến lần khác buộc phải mở mắt ra.

Người đã chết đó tên là Lý Hưởng, ông ta ít khi ra ngoài.

Nhưng theo lời lãnh đạo nông trường vô tình tiết lộ, tôi đã biết được một vài thông tin về ông ta.

Ông ta từng là một nhà vật lý học du học Mỹ, từng tham gia vài dự án.

Nhưng sau khi chuyện đó bắt đầu, ông ta đã bị đưa đến đây.

Nghe nói vợ ông ta vì chuyện này cũng bỏ theo người khác, sau khi biết tin, ông ta liền hóa điên.

Cách đây một thời gian, ông ta gặp người hỏi, có thấy vợ ông ta không, vợ ông ta bị lạc rồi.

Nhưng lại có một số người nói, vợ ông ta là người tốt, tiểu thư nhà quyền quý, học thức tu dưỡng cao, không thể nào làm chuyện bỏ theo người khác được.

Chu Du và những người khác đọc xong, trong lòng đều có những suy nghĩ riêng.

Diệp Nhất Tâm là người đầu tiên lên tiếng: "Cũng không có gì đáng nói nhỉ?

Thời đại đó, chuyện như vậy không phải là hiếm.

Có lẽ người viết cuốn nhật ký này, vì năm tháng trôi qua, tinh thần có chút vấn đề chăng?" Tuyết Lỵ Dương bên cạnh lắc đầu, nói: "Tôi cảm thấy không thể nào là tinh thần có vấn đề được.

Rất có thể có chuyện khác." Chu Du không nói gì, liền lật sang trang tiếp theo.

Trang này rất dài, chữ viết nguệch ngoạc, hoàn toàn khác với cách viết ngay ngắn lúc nãy.

Hơn nữa, có thể thấy, ngày tháng ghi chép cách thời gian vừa rồi rất lâu.

Nội dung trang: Nếu có thể, tôi hy vọng sẽ không bao giờ có ai biết chuyện này!

Sự tra tấn tinh thần mà tôi phải chịu đựng gần đây gần như khiến tôi suy sụp, những vật cấm kỵ đó thường xuyên xuất hiện trong giấc mơ của tôi!

Thuốc phiện và cao thuốc mà tôi trộm được hoàn toàn mất tác dụng, tôi biết, tôi thực sự khó có thể tiếp tục chịu đựng sự giày vò như vậy, nhưng bây giờ, tôi phải viết ra chuyện này.

Cuối cùng tôi đã hiểu tại sao Lý Hưởng lại chọn kết thúc cuộc đời

mình.

Tôi đã nhìn thấy vật thần độc đó, khoảng hai năm trước, ngày cụ thể tôi không nhớ rõ nữa.

Đó là một vật chứa hình bán cầu cực kỳ quy tắc, được đậy bằng một nắp đá khắc.

Nó thực sự nằm ngay trước mặt tôi, trên vật chứa khắc những hoa văn rối rắm, kỳ dị, tôi thề, nghệ sĩ vĩ đại nhất thế giới cũng không thể nào khắc ra được!

Thậm chí trong trí tưởng tượng của họ, cũng không thể hình dung ra cách khắc được những hoa văn như vậy!

Chương 338

Những đường nét khoa trương và đầy mê hoặc đến thế, màu sắc của vật chứa kỳ lạ khó có thể miêu tả bằng lời, còn cái nắp thì hoàn toàn đi ngược lại định luật thấu thị, thoạt nhìn thì lồi, nhìn kỹ lại thì lõm.

Vật chứa có nhiệt độ rất cao, giữa nó và nắp đá không có phần nào khít lại, không ngừng phun ra hơi nước.

Hơi nước rất nhanh, phát ra âm thanh huýt sáo kỳ quái mà con người không thể hiểu được.

Vật bên trong vật chứa dường như đang cuộn trào, khiến người ta liên tưởng đến sự đen tối đang cuộn trào dưới đầm lầy xanh biếc.

Một khao khát muốn mở nó ra không thể kìm nén, đã áp đảo nỗi sợ hãi của tôi đối với thứ tà ác đó!

Tôi tin rằng, lúc đó tôi chắc chắn đã phát điên rồi, tinh thần tôi căng thẳng tột độ, đến mức tôi không thể phân biệt được, liệu tất cả những gì xảy ra lúc đó có phải chỉ là ảo giác của tôi hay không.

Nó hoàn toàn vượt qua mọi định luật vật lý mà nhân loại đã biết, giấc mơ tà ác nhất mà tôi từng nghe kể, cũng không bằng một phần vạn.

Ký ức còn sót lại của tôi mách bảo rằng, tôi đã tự tay mở nắp đá ra, bên trong vật chứa tỏa ra một mùi như thể một vạn cống thoát nước đồng thời mở ra.

Chất dịch nhầy màu xanh lục đang sôi sùng sục, nổi lên những bong bóng ô trọc không lành.

Tôi thực sự khó có thể hiểu, khó có thể miêu tả vật chất bên trong

vật chứa, thậm chí không thể tưởng tượng nổi, rốt cuộc nó đến từ không gian chiều nào.

Hoặc có lẽ, căn bản không phải là tạo vật của nhân loại.

Trên chất dịch nhầy là những khối thịt hình cầu cuộn tròn, hình dạng hoàn hảo vượt xa mọi nhận thức của con người, những đôi cánh màng mỏng manh ẩn hiện trôi nổi trong chất lỏng, giữa các chi trên và chi dưới của cơ thể tà ác đó là những góc cạnh nhọn hoắt kỳ lạ, vượt quá khả năng nhận thức của tôi.

Vật thể không thể gọi tên bên dưới chất dịch nhầy đang gọi tôi, những lời thì thầm như ác quỷ chắc chắn là tưởng tượng của tôi!

Tưởng tượng của tôi!

Nhưng ký ức của tôi mách bảo rằng, đó chỉ là cái thoáng nhìn vội vàng của tôi, bởi vì tôi đã mất ký ức về tất cả những gì xảy ra sau đó, sự sợ hãi cấm kỵ từ vực sâu đang ghì chặt lấy tôi.

Theo những gì người trong nông trường kể cho tôi sau này, ngày hôm đó tôi cười điên dại chạy ra khỏi nơi đó, gào thét những từ ngữ kỳ dị chưa từng nghe thấy, dường như bị một thứ gì đó triệu hồi, tôi không hề có ký ức về chuyện này.

Hỏng rồi!

Bây giờ hỏng rồi!

Đọc xong trang văn tự này, Chu Du và những người khác rơi vào trầm tư.

Nhật ký của người đầu tiên, Trần Vĩ Sinh, kết thúc ở đây.

Cái mà Trần Vĩ Sinh đã ghi lại rốt cuộc là thứ gì?

Kết cục của Trần Vĩ Sinh thì sao?

Từ nhật ký có thể thấy, Trần Vĩ Sinh dường như đã nhìn thấy một

thứ gì đó, dẫn đến hóa điên.

Ô Thiền nói: "Ông xã, hay là chúng ta xem tiếp của người tiếp theo viết đi." Chu Du liền lần nữa mở cuốn nhật ký ra.

Ở giữa cuốn nhật ký, có một trang bìa.

Lớp da nhân tạo trên bìa đã cũ mòn, những trang giấy bên trong cũng đã ố vàng giòn rụm, rõ ràng là đã được lật xem rất nhiều lần.

Phần đầu nội dung bên trong, đều ghi chép một số thuật ngữ liên quan đến xử lý nước thải, trông giống như ghi chú khóa đào tạo.

Thời gian nhật ký sớm nhất bắt đầu từ năm 1959, mấy trang cuối cùng mới có nội dung thực sự có ý nghĩa.

Tuy nhiên, nội dung bắt đầu bằng một sự cố ở Trạm xử lý nước thải.

Theo ghi chép của Lý Hưởng, ngày 17 tháng 4 năm 1962, nhận mệnh lệnh từ cấp trên, Trạm xử lý nước thải bắt đầu một đợt mở rộng khu nhà máy mới.

Lý Hưởng cảm thấy kỳ lạ, tại sao một thành phố nhỏ như vậy lại có hai Trạm xử lý nước thải.

Trong thời đại vật tư khan hiếm đó, điều này hoàn toàn không hợp lý chút nào.

Ngay cả khi ban đầu quân đội 'mao tử' xây dựng, thì việc bảo trì tốt một Trạm xử lý nước thải hiện có là hoàn toàn đủ cho nhu cầu phát triển của thành phố trong hai ba mươi năm tới.

Nhưng mệnh lệnh là mệnh lệnh, Lý Hưởng cũng phải tuân theo vô điều kiện.

Trong lần mở rộng khu nhà máy xử lý nước thải này, Lý Hưởng đã phát hiện ra những tình huống rõ ràng không ổn.

Đầu tiên, linh kiện nhiều một cách bất thường, xi măng, thép và các vật tư cơ bản khác cũng tiêu hao đặc biệt nhanh.

Sau đó, đồng nghiệp của ông ta, bắt đầu hóa điên.

Trang thứ nhất: Tôi phát hiện đồng nghiệp Lý Kỳ của mình rất không ổn, mấy lần nói chuyện với anh ta đều không nhận được hồi đáp.

Hơn nữa, hiệu suất làm việc mấy ngày nay cũng rõ ràng không đúng trạng thái.

Không phải là tiêu cực làm việc, dù sao, mặc dù tôi đã chịu ủy khuất, nhưng quốc gia cũng không hề bạc đãi tôi.

Tôi phải luôn khắc ghi, lòng xâm lược của chủ nghĩa đế quốc chưa bao giờ biến mất.

Lý Kỳ là một chỉ huy quân sự gốc gác trong sạch, mặc dù bị điều xuống, nhưng lòng anh ta vẫn luôn nhiệt thành.

Hiện tại, mấy lần anh ta lắp sai linh kiện, và mỗi lần nối ống dẫn cũ đều tỏ ra rất không vui, thậm chí có mấy lần còn xung đột trực tiếp với nhân viên kỹ thuật của Trạm xử lý nước thải.

Chương 339

Hôm nay, lại có xung đột, lãnh đạo nông trường và nhân viên kỹ thuật của Trạm xử lý nước thải đều không để ý đến, nhưng Lý Kỳ lại đột nhiên mất kiểm soát cảm xúc.

Anh ta trực tiếp chạy lên đỉnh tháp chứa nước cao nhất, đứng trên đó điên cuồng gào thét: Tôi sẽ không trở thành một phần trong số chúng!

Những kẻ điên rồ, những con quái vật kinh tởm!

Tôi thà chết cũng không làm một phần tử của chúng.

Sau đó, anh ta nhảy thẳng từ đỉnh tháp xuống, chết ngay tại chỗ.

Trang thứ hai: Tôi không hiểu tại sao Lý Kỳ lại làm vậy, dù sao vì sự nghiệp xây dựng đất nước, tôi cũng phải cống hiến một phần sức lực của mình.

Mặc dù công việc ở Trạm xử lý nước thải khá bẩn và mệt, nhưng đãi ngộ khá tốt, cũng không có chuyện bị đánh mắng tùy tiện như các nông trường khác.

Với Lý Kỳ, không thể nào xuất hiện trạng thái cảm xúc bất ổn như vậy.

Thế là tôi nói với lãnh đạo nông trường, tôi muốn tiếp quản công việc ban đầu của Lý Kỳ, lãnh đạo đã đồng ý.

Công việc của Lý Kỳ không hề phức tạp, chỉ là chui vào trong đường ống nước thải do 'mao tử' xây dựng, kiểm tra và sửa chữa những chỗ hư hỏng, thay linh kiện rồi giao cho tôi bảo trì.

Trang thứ ba: Tôi chui vào một đường ống mà Lý Kỳ đã sửa chữa, trời ơi!

Tôi đã thấy thứ gì đó!

Trời ơi!

Đó là thứ gì?

Xin hãy tha thứ cho vốn từ ngữ nghèo nàn của tôi, tôi căn bản không thể nào miêu tả được.

Tôi lập tức rút ra, báo cáo tình hình này cho lãnh đạo nông trường.

Nhưng lãnh đạo nông trường lại khăng khăng rằng tôi nhìn nhầm rồi, ở đó không có gì cả.

Họ nói với tôi, nếu tinh thần không tốt, có thể xin nghỉ ngơi.

Tôi có thể nghỉ ngơi được sao?

Buổi tối, tôi bắt đầu nằm mơ.

Ác mộng thật đáng sợ, đáng sợ hơn bất cứ thứ gì tôi có thể tưởng tượng.

Trong mơ, tôi gần như có thể ngửi thấy mùi máu tanh nồng và tiếng máu tươi nhỏ giọt tí tách xuống đất trên người mình.

Trong mơ, người vợ yêu dấu của tôi cũng trở nên đầy máu tươi, thờ ơ gọi tên tôi, rồi lê bước về phía tôi.

Tôi phải biết một chút gì đó, chết một cách không rõ ràng như vậy, thực sự quá đáng tiếc.

Tôi thử dùng thuốc ngủ, tôi vốn nghĩ bác sĩ trong nông trường sẽ không kê loại thuốc này cho tôi, nhưng ông ta không hỏi tôi làm gì, nhanh chóng kê thuốc cho tôi.

Nhưng sau khi uống thuốc ngủ, tôi vẫn vô số lần tỉnh dậy trong mơ.

Những cơn ác mộng này như búp bê Matryoshka, một lớp lồng vào

một lớp, khi tôi tưởng mình đã tỉnh dậy, lại phát hiện mình đang ở trong một cơn ác mộng khác.

Trang thứ tư: Tôi không dám dùng thuốc ngủ nữa, thậm chí không dám nhắm mắt.

Tôi sợ mình sẽ mãi mãi chìm đắm trong ác mộng, không bao giờ tỉnh lại được.

Phải làm sao đây?

Nơi kỳ lạ đó, nhất định có vấn đề!

Tôi không dám đi đến đó nữa, thực sự không dám.

Xin Chúa và nhân dân tha thứ cho hành vi hèn nhát này của tôi.

Hôm nay tôi ngẩng đầu nhìn vào gương, tôi trong gương tiều tụy như một cái xác sống, trong đôi mắt đầy tia máu, tràn ngập sự kinh hoàng.

Tôi nhìn phòng vệ sinh bẩn thỉu trước mắt, dường như nó là một con quái vật ăn thịt người.

Cổ họng tôi khô khốc co thắt, một giọng nói hoàn toàn không thuộc về tôi phát ra từ đó: máu.

Giây tiếp theo, trên tay tôi xuất hiện một con dao, con dao đặt lên cánh tay tôi.

Tôi ném con dao đi, điên cuồng dùng nước lạnh rửa đầu, điên cuồng hít thở sâu.

Tôi điên rồi sao?

Tôi đang làm gì vậy?

Nghi thức của giáo phái tà ác?

Vật tế của kẻ điên?

Chứng cuồng dâm tự hành hạ tinh thần bất thường?

Chương 340

Tiếng nói lý trí không ngừng gào thét trong đầu tôi: Lý Hưởng, đừng làm chuyện ngu ngốc!

Nhưng âm thanh càng lúc càng nhỏ, còn lại tiếng nói điên cuồng lảm nhảm: Thử đi, thử một chút, không sao đâu mà.

Tôi vô thức dùng dao rạch da, máu tươi đỏ thẫm chảy ra, nhanh chóng tụ thành một dòng máu, từ từ chảy vào cống thoát nước trong phòng tắm.

Cuối cùng, tôi tỉnh lại.

Tôi yếu ớt đổ gục trong phòng tắm, cười phóng túng một lúc, rồi lại không kìm được mà khóc.

Tôi tự chế giễu sự ngu dốt và ngu xuẩn của mình, tôi khóc vì sự bất lực và hèn nhát của mình ư?

Trong đường ống thoát nước vang lên một tiếng ùng ục.

Tôi suy nghĩ chậm rãi, nếu thứ đó là một sinh vật sống, vậy thì đường ống của Trạm xử lý nước thải?

Là mạch máu của nó?

Một thị trấn nhỏ Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ lại có hai Trạm xử lý nước thải, chẳng lẽ ý nghĩa tồn tại của nó là ở đây?

Thứ gì đang lưu thông ngày đêm trong Trạm xử lý nước thải mỗi ngày?

Nó chảy đi đâu?

Trong đầu tôi xuất hiện những âm thanh kỳ lạ, rốt cuộc là sự hô hấp, rên rỉ, một loại lời gọi của vật thể không thể miêu tả đó?

Ý thức chậm chạp cuối cùng cũng dừng lại, tiếp theo là bóng tối vô tận.

Trang thứ năm: Từ ngày đó, tôi chỉ được hưởng ba ngày yên bình.

Trong ba ngày đó, tôi đã thu thập thông tin về Trạm xử lý nước thải Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ từ nhiều kênh khác nhau.

Trạm xử lý nước thải này được quân đội 'mao tử' xây dựng vào cuối thời nhà Thanh khi họ đồn trú ở Nội Mông, nguyên nhân là do chiến tranh của Quan Đông quân với 'mao tử' lúc bấy giờ.

Có hai trạm xử lý nước thải, trong đó một cái đã đóng cửa vào thời Dân Quốc, nghiệp vụ sau đó được chuyển giao cho Trạm xử lý nước thải hiện tại, niên đại đã quá xa xưa, thông tin để lại rất hạn chế.

Nhưng trong số thông tin còn sót lại, có hai điều đã thu hút sự chú ý của tôi.

Điều thứ nhất là trên báo chí năm đó, liên tục mấy năm đều có tin tức về việc các kỹ sư 'mao tử' và một lượng lớn người theo giáo phái Saman giáo của 'mao tử' đến đó.

Điều thứ hai là trên báo chí đăng tin, khi xây dựng Trạm xử lý nước thải, đã khai quật được một lượng lớn thi hài.

Và sau khi tin tức này được đăng trên báo chí một thời gian, Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ lại xuất hiện một truyền thuyết liên quan đến 'ác quỷ'.

Theo ghi chép trên báo chí, những người sống ở đó vào thời điểm đó, nếu trên người có vết thương mà tắm rửa, ác quỷ sẽ bò vào từ ngoài cửa sổ, mổ bụng họ ra, cười nhe răng nhìn họ chết vì mất máu.

Truyền thuyết này chỉ lưu hành ở nơi quân đội 'mao tử' đồn trú, cũng chính là vị trí hiện tại của tôi.

Nghe nói, binh lính, kỹ sư và người theo Saman giáo của ‘mao tử’ lúc bấy giờ đều hoảng sợ treo tỏi, thánh giá trước cửa, hoặc thậm chí trực tiếp bịt kín cửa sổ.

Đọc xong những điều này, tôi cảm thấy đại não co giật một trận, có thứ gì đó dường như ẩn hiện sắp lộ diện, nhưng tôi lại không muốn tin rằng tất cả đều có thật.

Tối hôm qua, tôi lại bắt đầu mất ngủ.

Không còn lựa chọn nào khác, tôi chỉ có thể lần nữa tự chảy máu trong phòng tắm, đờ đẫn nhìn máu tươi vẽ ra những hoa văn kỳ dị trên mặt đất.

Sau đó tôi mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, trong giấc mơ lần này, xuất hiện những thực vật kỳ dị, có mặt nước.

Khác biệt là, lần này tôi đã nhìn thấy mặt nước.

Dưới ánh sáng chiếu rọi, toàn bộ mặt nước đều có màu đỏ kỳ quái, như rượu vang đọng, lại như huyết tương đặc quánh.

Những lời thì thầm từng vang vọng trong đầu tôi trở nên rõ ràng hơn, như đàn ong vây quanh tai tôi.

Nỗi sợ hãi như hạt giống đã ngủ yên từ lâu, lặng lẽ phá đất mọc lên.

Vô số dây leo như xúc tu siết chặt lấy tứ chi và cổ họng tôi, khiến tôi không thể thở được.

Tôi đột nhiên kinh tỉnh, trời chưa sáng, đồng hồ vừa điểm ba giờ sáng.

Tôi trong kinh hoàng chờ trời sáng, sau đó vội vàng nhờ người tìm bản đồ mạng lưới đường ống của Trạm xử lý nước thải.

Mạng lưới đường ống của hai Trạm xử lý nước thải về cơ bản là

nhất quán, mạng lưới phức tạp chằng chịt như mạch máu của một con thú khổng lồ, lại như mạng nhện rối rắm.

Mạng lưới này lấy vật thể không thể gọi tên kia làm trái tim, như mê cung lan tỏa ra.

Máu của tôi, theo những đường ống này, chảy vào cái 'trái tim' đó.

Lý trí mách bảo tôi, đó căn bản không phải là nguyên nhân tôi mất đi lý trí.

Tại sao một chút máu tươi, sau khi được pha loãng trong đường ống khổng lồ, đến được cái 'trái tim' gọi là đó, lại có thể có tác dụng?

Và làm sao nó lại phản tác dụng lên tôi, khiến tôi mất đi lý trí?

Hoàn toàn vượt quá mọi nhận thức của tôi.

Chương 341

Dường như trong một khoảnh khắc, tất cả manh mối trước đây đã liên kết với nhau trong đầu tôi, nhưng đó là manh mối gì?

Tôi không biết.

Trang thứ sáu: Tôi thực sự không thể chịu đựng thêm nữa.

Nỗi sợ hãi và sự tò mò ghì chặt lấy trái tim tôi, tôi phải đi tìm hiểu rốt cuộc.

Trang thứ bảy: Lạy Chúa!

Như Phật Tổ!

Thái Thượng Tam Thanh!

Đức Chúa con và Đức Mẹ Đồng Trinh!

Tôi cầu nguyện với muôn vàn thần phật, bất kể trong và ngoài nước!

Tôi đã thấy rồi!

Bên cạnh vật thể không thể gọi tên kia, có mười mấy căn phòng tối được giấu kín một cách có quy luật.

Mỗi căn phòng tối đều có một người đã chết đang quỳ, những người này không phân biệt trong hay ngoài nước, nam nữ, già trẻ.

Dù là tự nguyện hay bị trói buộc, trên cổ họng họ đều có một lỗ lớn, máu tươi chảy xối xả khô lại trên ngực, như thác nước.

Những cảnh tượng này, không ngừng thách thức giới hạn thần kinh của tôi!

Ở gần van tổng xả nước thải của Trạm xử lý nước thải, mười

mấy người xếp thành hình bán nguyệt hoàn hảo, đối mặt với đường ống, với tư thế quỳ lạy kỳ dị như vậy, tự rạch cổ họng mình.

Đôi mắt họ vẫn trợn tròn, ánh mắt đờ đẫn vô hồn, như cách nhau mấy chục năm thời gian, từ địa ngục đen trắng đó, trực tiếp nhìn thẳng vào tôi.

Tôi chỉ nhớ lúc đó tôi hét lên một tiếng, rồi bóng tối hoàn toàn bao trùm lấy tôi.

Ký ức sau đó mơ hồ, tôi có thể cảm thấy ánh sáng xuất hiện trong bóng tối, rồi xuất hiện những rễ cây thực vật kỳ lạ.

Tôi men theo những rễ cây thực vật kỳ lạ đó mà bay thẳng lên, phát hiện có thể từ trên những thực vật đó nhìn bao quát toàn bộ Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ, tôi có thể cảm nhận rõ ràng mọi thứ đang xảy ra bên dưới.

Tôi đã nghe thấy âm thanh đó, âm thanh đó không ngừng nói: Đằng Cách Lý muốn ăn Ước Cách, phàm nhân hãy dâng hiến máu tươi, Điệt Lạp Bộ Da Luật Ức vĩ đại sắp tái sinh.

Tôi đã thấy vợ tôi, từ Thượng Hải một mình đến Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ thăm tôi rồi!

Không!

Tuyệt đối không thể thấy tôi!

Làm sao có thể vào lúc này?

Tôi kinh hoàng bảo vợ tôi rời đi, nhưng ánh mắt vợ tôi đờ đẫn, không ngừng lầm bầm, tôi không nghe rõ.

Tôi liều mạng muốn rời đi, may mà sự giãy giụa có chút hiệu quả, tôi đã thoát ra được.

Nhưng vợ tôi lại mất tích ở đó.

Tôi liều mạng hỏi những người xung quanh xem vợ tôi đã đi đâu, lại đi đâu, nhưng không một ai biết.

Trên tay tôi có một cuốn nhật ký kỳ lạ?

Lúc đó trên tay tôi?

Tôi cẩn thận lục lọi ký ức, dường như khi tôi giãy giụa thoát ra, tôi đã thuận tay mang nó ra từ nơi đó.

Trang thứ bảy: Có lẽ tôi đã quá căng thẳng tinh thần.

Có lẽ vì cú sốc trước đó quá lớn, nên đã khiến tôi sinh ra ảo giác.

Tôi cảm thấy mình đã xuất hiện vấn đề tâm lý, cần một bác sĩ tâm lý.

Tôi lật xem những dòng chữ phía trước, cảm thấy thật buồn cười.

Hóa ra bệnh nhân tâm thần giống như vậy, hoang đường và không chịu nổi.

Trang thứ tám: Không!

Không phải tinh thần tôi có vấn đề!

Tất cả đều là thật!

Cuốn nhật ký tôi mang về, thật sự đang ở trên bàn học của tôi!

Tôi không biết làm thế nào để trở lại giường nằm, trong đại não tôi như có vô số côn trùng, đang dùng cơ thể kinh tởm của chúng mà bò lổm ngổm trong đầu tôi!

Những lời điên rồ đó, không ngừng ong ong bên tai tôi!

Tôi thà tin một kẻ thần kinh, cũng không muốn tin cái sự thật kinh khủng mà những manh mối này truyền đạt cho tôi!

Chương 342

Vợ tôi rốt cuộc đang ở đâu?

Trang thứ chín: Không thể chịu đựng thêm nữa.

Đầu tôi sắp nổ tung rồi, tôi cần nghỉ ngơi, dù không ngủ được, cũng phải nằm một lúc.

Buổi chiều, tôi dùng tay chống vào tay vịn ghế vừa định đứng dậy, cảm thấy mũi có một cảm giác bất thường.

Chưa kịp phản ứng, trên bàn đã xuất hiện từng giọt máu tươi.

Tôi túm lấy khăn tay, cố gắng cầm máu mũi.

Nhưng máu mũi tuôn ra như điên khiến cả chiếc khăn tay đều nhuộm đỏ, tôi bất đắc dĩ, chỉ có thể xé khăn trải bàn, nhưng máu tươi cũng nhanh chóng thấm ướt khăn trải bàn.

Chưa từng xuất hiện tình huống như vậy.

Tôi vội vàng chạy vào phòng tắm, lượng máu chảy ra quá nhiều, tôi không dám ngửa đầu, chỉ có thể vừa bóp sống mũi, vừa cố gắng dùng khăn trải bàn bịt lỗ mũi lại.

Nhưng máu tươi không ngừng chảy ra, chảy xuống sàn phòng tắm ố vàng, đỏ tươi đến rợn người.

Có lẽ lượng máu mất quá nhiều, từ từ, cảm giác choáng váng đó như gợn sóng, lan rộng khắp mọi bộ phận cơ thể tôi.

Cảm giác tê dại tràn ngập toàn thân tôi.

Nước xung quanh cuối cùng cũng ngừng dao động, tôi phát hiện mình lại một lần nữa quay về nơi yên tĩnh tối tăm đó, ngay khi tôi nhắm mắt lại, một âm thanh kỳ lạ vang lên.

Như truyền đến từ một nơi rất xa, mơ hồ, nhưng lại không nghe rõ, ẩn chứa những lời nói lảm nhảm của con người.

Ánh sáng đột nhiên lại xuất hiện, tôi nhìn rõ khu vực nước đó, trong chất lỏng trương phình nhiều thực vật hình dạng kỳ dị, như dây nho, lại như cây nắp ấm, có rất nhiều tổ chức khép kín.

Tôi đã nghe rõ những lời đó rồi.

Những lời đó đều lặp đi lặp lại cùng một câu: Đằng Cách Lý muốn ăn Ước Cách, phàm nhân hãy dâng hiến máu tươi, Điệt Lạp Bộ Da Luật Ức vĩ đại sắp tái sinh.

Rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Chu Du và những người khác đọc xong, trong lòng càng thêm nghi vấn.

Câu nói 'Đằng Cách Lý muốn ăn Ước Cách, phàm nhân hãy dâng hiến máu tươi, Điệt Lạp Bộ Da Luật Ức vĩ đại sắp tái sinh' rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Diệp Nhất Tâm dường như đã hiểu ra, Ô Thiền vội vàng hỏi, nhưng Diệp Nhất Tâm xua tay, ý bảo Chu Du tiếp tục lật xuống dưới.

Trong nhật ký của Lý Hưởng phía dưới, nội dung ghi chép càng lúc càng ít, chữ viết cũng càng lúc càng nguệch ngoạc, không còn giống như ghi chép sự việc nữa, mà càng giống những lời lảm nhảm của một kẻ thần kinh.

Ngày 21 tháng 7 năm 1962, âm u.

Cái cảm giác quen thuộc đó lại đến rồi, hy vọng chỉ là ảo giác của tôi.

Ngày 5 tháng 8 năm 1962, âm u.

Nó đã quay lại, tinh thần trở về, đại địa sụp đổ, nó lại quay lại.

Ngày 18 tháng 8 năm 1962, âm u.

Tôi đã biết Điệt Lạp Bộ Da Luật Ức là ai rồi!

Ngày 1 tháng 9 năm [không rõ], âm phủ giáng trần, chỉ có tôi là đúng!

Đúng vậy!

Ha ha ha, tôi đã đúng!

Tôi đã được chọn!

Không, tôi không muốn được chọn!

Tôi đang làm cái quái gì vậy?

Ngày 21 tháng 7 năm 1962, âm phủ giáng trần, tại sao tôi lại vội vàng như vậy?

Tôi có thể cảm nhận được, tôi không muốn đợi dù chỉ một khắc.

Không đúng, không hợp lý!

Loài người không thể trường sinh!

Tế bào của loài người không thể sinh sôi vô hạn, sinh sôi vô hạn thì đó là ung thư!

Ngày 21 tháng 7 năm 1962, âm phủ giáng trần, Đằng Cách Lý ban cho ta bình an, Đằng Cách Lý ban cho ta vĩnh viễn an lành.

Vạn cổ vĩnh tồn Gia Luật Ức.Sau đó nữa, là những ký tự khiến người ta không thể hiểu được, trông như nét vẽ nguệch ngoạc của trẻ con.

Chu Du lật thêm vài trang, nhật ký của Lý Hưởng kết thúc tại đây.

Đợi xem hết, Diệp Nhất Tâm mới mở lời: “Em, em có thể biết ý nghĩa của câu nói kia rồi.

Chương 343

Nhưng ý nghĩa đại diện đằng sau thì em không rõ." "Nói nghe xem." "Đúng vậy, Tiểu Diệp, không ngờ đó nha!" Diệp Nhất Tâm đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "Mọi người quên rồi sao, hướng nghiên cứu của em khi học cao học là văn hóa tôn giáo cổ đại." "Từ Đằng Cách Lý có vẻ như là tiếng Mông Cổ, nhưng lại có nguồn gốc từ ngôn ngữ Thông Cổ Tư thời Đông Tấn.

Đằng Cách Lý trong tiếng Mông Cổ có nghĩa là 'Trời'.

Ý nghĩa nguyên thủy thì là thần minh." "Từ nghĩa rộng, từ này có thể là một từ ngữ đặc trưng của Tát Mãn giáo.

Tát Mãn giáo chúng ta đều biết, là một loại hoạt động tín ngưỡng dân gian phát triển dựa trên nền tảng tín ngưỡng nguyên thủy." "Các tín ngưỡng Tát Mãn giáo có nhảy thần Ngạc Luân Xuân, Đức Lỗ Y Khải Đặc Nhĩ, vu thuật Haiti, thờ cúng vật tổ của người da đỏ và vân vân." "Cho nên từ 'Đằng Cách Lý' này chỉ có thể dùng làm định ngữ, không thể dùng làm phán đoán xuất xứ lịch sử của câu nói." "Tuy nhiên, từ 'Ước Cách' thì lại có thể định vị ý nghĩa của câu nói được tạo ra." "Từ 'Ước Cách' xuất phát từ tộc Vật Cát vào đầu nhà Tùy, tộc Vật Cát khi đó là một dân tộc đánh cá và săn bắt nhỏ ở vùng Đông Bắc, từ này có nghĩa là 'máu tươi, vật hiến tế'." "Đây là một từ ngữ chuyên dùng của vu sư Tát Mãn.

Vu sư Tát Mãn của tộc Vật Cát khi đó tin rằng thông qua cầu nguyện, nghi lễ và các hành động khác, có thể tạm thời triệu 'chúa tể' trong vũ trụ giáng lâm nhân gian, từ đó nắm giữ bí mật và năng lực của hình thái siêu cấp sinh mệnh." "Cái 'Ước Cách' này, cái gọi là 'chúa tể' chủ yếu là vật hiến tế." "Tiểu Diệp biết thật nhiều đó nha."

Ô Thiền mỉm cười tán thưởng nhìn Diệp Nhất Tâm: "Đúng là nhà ta nhiều nhân tài quá đi." Lúc này, Tuyết Lỵ Dương cũng mở lời: "Tôi nhớ trong các nghi lễ hoạt động tôn giáo của Tát Mãn giáo, pháp khí khá nhiều.

Như thần án, yêu linh, đồng kính, trống cầm tay và các thứ khác. 32.

Và các shaman khi tế tự, cần phải mô phỏng thành các loài động vật hoặc thần quái, đồng thời cần phải đeo mặt nạ, và dùng tua rua ngũ sắc trên mũ thần để che mặt, nguyên nhân là sợ bị người chết hoặc thần linh nhận ra." "Đúng vậy." Diệp Nhất Tâm cười nói: "Hai người được ghi trong nhật ký vừa nãy, từ thân phận của họ có thể biết, một người là nhà vật lý, một người có thể là học giả sống ở nước ngoài từ nhỏ.

Đối với những điều cấm kỵ tôn giáo cổ đại này, chắc chắn hoàn toàn không hiểu." "Cho nên từ nhật ký có thể thấy, khi nhìn thấy cái gọi là thứ đó, họ không che mặt như trong nghi lễ tôn giáo, cho nên mới có khả năng dẫn đến kết cục cuối cùng." "Điệt Lạp Bộ Gia Luật Ức, người đã lập ra Đại Liêu quốc vào thời nhà Tống, cũng chính là Gia Luật A Bảo Cơ của quốc gia Khiết Đan." "Từ câu 'Đằng Cách Lý muốn ăn Ước Cách, phàm nhân hiến tế máu tươi, Điệt Lạp Bộ Gia Luật Ức vĩ đại sắp tái sinh', tôi có thể biết ý nghĩa của nó." "Bởi vì tiếng Khiết Đan không phân biệt động từ và tân ngữ, nên ý nghĩa thực tế là như thế này." "Gia Luật A Bảo Cơ đã tìm được cách có thể trọng sinh, hoặc trường sinh bất lão.

Cách này cần để thiên thần trên trời ăn cái gọi là vật hiến tế bằng máu tươi, như vậy Gia Luật A Bảo Cơ mới có cơ hội trường sinh bất lão.

Nhưng cách này, cần dùng máu tươi của phàm nhân để tế tự."

“Kết hợp với bối cảnh nhật ký, tôi có thể biết, tế tự cần máu tươi của phàm nhân, thời gian kéo dài cũng rất lâu, và những người tuẫn táng cần phải tự nguyện.” “Có khả năng, Gia Luật A Bảo Cơ này có tự tri chi minh, biết rằng quốc gia Khiết Đan do mình tạo ra không thể tồn tại quá lâu, vận nước cũng không dài.

Cho nên đã thiết lập một trận pháp ở Bát Nhĩ Hổ Hữu Kỳ, thu hút người không ngừng tự nguyện hiến tế máu.” Hoắc Linh bên cạnh thì vô cùng thắc mắc hỏi: “Nhưng cuốn nhật ký này thì có liên quan gì đến chồng em?” Ô Thiền cười cười: “Muội muội ngốc, quên rồi sao?” “Con gái của Gia Luật A Bảo Cơ, chính là Áo Cổ công chúa, người mà ông cụ trong nhà chồng chúng ta đã định hôn ước thứ hai.” Tuyết Lỵ Dương bên cạnh nói: “Tên thật của cô ấy không phải Áo Cổ, mà là Gia Luật Chất Cổ, trong Tát Mãn giáo, địa vị của cô ấy tương tự như nữ thần.

Cho nên còn được gọi là ‘Áo Cổ’.” “Áo Cổ không phải là biệt danh của Gia Luật Chất Cổ, mà là ý nghĩa của ‘nữ thần’ trong Tát Mãn giáo.

Trong Tát Mãn giáo, phụ nữ có địa vị cực kỳ cao, thường phải được chọn từ các quý tộc nữ.” “Khi người Khiết Đan tổ chức yến tiệc, vị trí ‘Áo’ trong lều bạt đều do nữ thần ngồi, chủ trì nghi lễ cho mọi người.

Vị trí này được người Khiết Đan coi là vị trí tôn quý nhất. ‘Cổ’ có nghĩa là nữ tính.

Nhưng vào cuối thời Khiết Đan, từ này dần dần phát triển thành từ ‘Áo Cổ’.” “Vậy thì,” Ô Thiền nhìn Chu Du nói: “Người trên xe lửa kia, cố ý đưa cuốn nhật ký này cho Lý Thiết Quân, là để chúng ta đi một chuyến đến Nội Mông.” Chu Du gật đầu: “Tôi nghĩ có khả năng.

Nhưng, đây là chuyện riêng của gia đình tôi, tại sao tổ chức đẳng

sau người đó lại quan tâm đến chuyện này như vậy?" Tuyết Lỵ Dương và Hoắc Linh bên cạnh đồng thời mỉm cười, Tuyết Lỵ Dương mở lời: "Ông xã, anh quên rồi sao, sự hấp dẫn của trường sinh bất tử, hoặc là chuyển thế thực sự, đối với những người đó lớn đến mức nào." "Chẳng lẽ anh quên tại sao Y Thiên Tuyết lại gửi Nam Phong Ký đến nhà chúng ta sao?

Chẳng phải vì viên thuốc trường sinh bất lão đó sao?" "Tôi nghĩ rằng, tám chín phần mười là Gia Luật A Bảo Cơ kia, đã tìm được phương pháp trường sinh bất lão cho phàm nhân, cho nên mới thu hút nhiều người nhòm ngó như vậy.

Nhưng lại không tìm được cách nhập môn, nên đành cố ý tiết lộ cho chúng ta." "Trường sinh bất lão, đối với tôi, chỉ riêng điều này, sức hấp dẫn không đủ lớn.

Nhưng cộng thêm nhân duyên hồng tuyến của ông xã, thì trọng lượng đã đủ rồi." Chu Du khoát tay nói: "Tôi chắc chắn sẽ đi.

Nhưng không phải bây giờ, trước tiên hãy xem phần thứ ba đã." Phần thứ ba.

Phần thứ ba ngắn hơn, không phải là dạng nhật ký, mà giống như một bản ghi chép.

Bản ghi chép này không phải do người hiện đại viết, mà do một Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ thời Thành Hóa nhà Minh viết ra.

Thủy tổ khai sáng nhà Thanh, Ái Tân Giác La Mạnh Đặc Mục, khi đó là Chỉ huy sứ Kiến Châu Tả Vệ của nhà Minh.

Sau khi Ái Tân Giác La Mạnh Đặc Mục mất, con trai ông ta là Ái Tân Giác La Đổng Sơn và em trai là Ái Tân Giác La Phàm Sát tranh giành chức Chỉ huy sứ Kiến Châu Tả Vệ.

Cuối cùng, Ái Tân Giác La Đổng Sơn lên làm Chỉ huy sứ Kiến

Châu Tả Vệ.

Sau đó, bộ Oát Lạt Mông Cổ trỗi dậy, gây đe dọa đến biên phòng phía bắc nhà Minh.

Ái Tân Giác La Đổng Sơn cũng tham gia vào chiến dịch tấn công bộ Oát Lạt Mông Cổ.

Trong trận chiến đó, Ái Tân Giác La Đổng Sơn dường như đã tìm được một món đồ.

Ái Tân Giác La Đổng Sơn là một nhân tài, vì trận chiến này, ông ta được thăng cấp lên Tả Vệ Đô Đốc.

Nhưng thật không may, trong một bữa tiệc rượu, ông ta uống say và khoe rằng khi đánh nhau ở Mông Cổ, ông ta đã có được một bảo bối.

Món bảo bối này có thể trên thì an bang định quốc, dưới thì thịt người trắng xương.

Điều quan trọng nhất là khi có được bảo bối, trên bức tường bên cạnh có viết một số chữ Khiết Đan.

Thật trùng hợp, Ái Tân Giác La Đổng Sơn lại nhận ra những chữ này.

Trên văn tự ghi lại, có một loại phương pháp có thể khiến người ta trường sinh bất tử, vĩnh viễn không già.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Không bao lâu sau, tin tức từ Cẩm Y Vệ bộ Hải Tây Nữ Chân đã truyền đến tai Minh Hiến Tông.

Hoàng đế Thành Hóa sai sứ giả đến Ái Tân Giác La Đổng Sơn để đòi bảo bối và thông tin chi tiết.

Nhưng Ái Tân Giác La Đổng Sơn lại viện cớ say rượu, nói năng

lảm nhảm để thoái thác.

Ngay lập tức, Hoàng đế Thành Hóa Minh Hiến Tông vô cùng tức giận, và lúc đó, bộ Nữ Chân cũng dần lớn mạnh, bắt đầu có những ý đồ bất chính đối với vương triều Minh đang thịnh vượng như mặt trời giữa trưa.

Thế là, vào tháng Tư năm Thành Hóa thứ ba, triều đình nhà Minh triệu tập các vệ Kiến Châu Nữ Chân vào triều cống, tổng cộng một trăm năm mươi mốt thủ lĩnh vệ Nữ Chân tiến kinh.

Nhưng điều mà một trăm năm mươi mốt thủ lĩnh vệ Nữ Chân không ngờ tới, là sau khi vào kinh, họ lập tức bị bắt giữ.

Chương 344

Đồng thời, ba đạo quân Minh cũng tấn công các vùng như Tân Tân, Liêu Cáp, Phật A Lạp.

Sự kiện này, sử sách gọi là: Thành Hóa Lê Đình.

Máu nhuộm đỏ sông Tô Tử, sông Bà Châu.

Vị Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ này thuộc một phân đội đặc biệt, phụng lệnh trực tiếp của Minh Hiến Tông, đi tìm món bảo bối mà Ái Tân Giác La Đổng Sơn cất giấu.

Ái Tân Giác La Đổng Sơn bị giam giữ, cũng không chịu nổi các đòn tra tấn của Tây Hán, đã khai ra nơi tìm thấy bảo bối.

Nơi này, chính là địa điểm hiện tại của Bát Nhĩ Hổ Hữu Kỳ.

Vì đã đánh bại bộ Oát Lạt Mông Cổ, nên Minh Hiến Tông đặc biệt ban dụ cho xây dựng thành ở nơi đây, và bí mật phái vị Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ này đến điều tra sự việc.

Tuy nhiên, khi vị Phó Thiên Hộ Cẩm Y Vệ này đến nơi, ông ta phát hiện cư dân ở đó đều vô cùng kiêng kỵ một địa điểm tên là "Ngọc Thổ".

Họ cho rằng nơi này bị quỷ quái nguyền rủa, hễ ai sống và cư trú ở đó đều sẽ gặp chuyện không lành.

Mặc dù đất đai ở đó vô cùng màu mỡ bằng phẳng, sông ngòi bao quanh, sản lượng lương thực còn nhiều hơn các nơi khác mấy phần, gỗ tốt và gia súc cũng béo tốt kinh người.

Nhưng cũng không có người du mục hay nông dân nào muốn phát triển ở đó.

Vị Thiên Hộ Cẩm Y Vệ này cảm thấy kỳ lạ, đúng lúc Thành Hóa Lê Đình, sau khi đánh bại bộ Oát Lạt, người Mông Cổ và Nữ Chân tị nạn lũ lượt kéo đến.

Những người tị nạn mới này, không kiêng kỵ vùng đất 'Ngọc Thổ' đó, họ định cư ở đó, chăn thả gia súc và canh tác.

Còn cư dân bản địa thì chế giễu những người mới này ngu muội vô tri, không biết sự lợi hại của nơi đó.

Nhưng không lâu sau, những người tị nạn cư trú ở 'Ngọc Thổ' đã lặng lẽ hình thành một giáo phái tên là "Ngọc Sinh Giáo".

Không thắp hương, không lễ Phật, không cúng bái, không ai biết họ thờ phụng thứ gì.

Những tín đồ này tuyên bố rằng, thần linh có thể khiến những tín đồ được chọn thoát khỏi phàm trần, cùng sống thọ với trời đất, cùng sáng như nhật nguyệt.

Không lâu sau, tín đồ ngày càng đông.

Các tín đồ dần dần bắt đầu không tuân theo sự quản lý của vệ sở địa phương, tự lập phủ nha.

Quân đội nhà Minh viện binh không kịp, cứu viện bất lợi.

Đến khi quân đội cuối cùng được phái đến, dưới sự dẫn dắt của Thiên Hộ Cẩm Y Vệ, mới xông vào thôn lạc trên 'Ngọc Thổ' đó.

Sau đó, những chuyện quỷ dị đã xảy ra.

"Trong thôn gần ngàn người, đều không thấy tung tích.

Nhà cửa không hư hại, bát đĩa vẫn như cũ.

Duy chỉ có trên đường làng đầy dấu chân, đi thẳng từ tây sang đông đến bờ sông." "Thám tử đến bờ sông, bãi sông đỏ rực khắp nơi, toàn là máu tươi, nhưng không có một thi thể nào còn sót lại, tìm khắp

nơi không thấy.” “Ta dẫn hai mươi binh sĩ dũng cảm, tìm thấy một cái động ở bãi sông.

Sau khi vào, bên trong âm u đáng sợ.

Binh sĩ và ta không thể ra khỏi cửa, sau đó thấy một vật giống như cái chậu, không rõ nguồn gốc.

Binh sĩ chết nhiều, ta cũng không còn nhiều thời gian nữa.

Nếu có hậu nhân, hãy giao cuốn sổ này cho Cẩm Y Vệ ở kinh thành, có thể nhận được ba trăm lạng bạc.” Bản ghi chép kết thúc tại đây.

Đóng cuốn sổ lại, vài người suy tư một lúc, Chu Du mới mở lời: “Người có được cuốn sổ này, bảo Lý Thiết Quân đưa cho tôi, dụng ý đã rõ ràng.” “Người đứng đằng sau, một mặt muốn lợi dụng tôi, để giúp họ thăm dò cái gọi là thuật trường sinh bất lão, mặt khác, lại sợ tôi thực lực không đủ, nên đưa cuốn sổ này để nhắc nhở.” “Nhưng quên mất rồi.

Đối với phàm nhân, nơi đó là tuyệt địa.

Nhưng đối với tôi, tuy có một số nguy hiểm, nhưng cũng không phải là không có khả năng tự vệ.” “Cho nên, tôi quyết định, trong thời gian tới, tôi sẽ chuẩn bị, và tôi muốn đi đến Nội Mông một chuyến.” Ô Thiền lúc này tiếp lời: “Lời tiểu trượng phu nói rất đúng, đồng thời, tôi cũng cần phải đi một chuyến.” “Thế còn tôi?” “Chúng ta hãy giơ tay biểu quyết, ai ở lại, ai đi cùng.

Sau này chúng ta đi làm việc, cũng phải có quy tắc.” Ô Thiền nói: “Ai ở nhà trông nhà, ai thu thập tài liệu, ai thần thông cao cường, không cần người khác chăm sóc, ai có thể phá giải cơ quan, đều phải có một con số cố định.” “Nếu không, cứ loạn cả lên mà đi, lỡ ai bị thương, trước tiên không nói tiểu trượng phu có đau lòng hay không,

riêng tôi cũng đã mắc bệnh tâm lý rồi." Nghe lời của Ô Thiền (Tinh Tuyệt Nữ Vương), mấy cô gái trầm tư một lúc.

Diệp Nhất Tâm giơ tay trước tiên: "Em, lần này em cần phải đi theo." "Nêu lý do đi, Tiểu Diệp." "Thế này ạ." Diệp Nhất Tâm bị ánh mắt của Ô Thiền nhìn, liền có chút đỏ mặt: "Về lịch sử quốc gia Khiết Đan, em có một chút nghiên cứu.

Và em có thể đọc hiểu chữ Khiết Đan, thông thạo văn hóa Tát Mãn giáo.

Cho nên khi gặp phải những việc như giải mê cơ quan, em, em có thể phát huy một số tác dụng." "Thế ai trông nhà đây?" Chu Du hỏi.

Lúc này Tuyết Lỵ Dương giơ tay: "Lần này tôi trông nhà đi.

Tôi không biết quá nhiều về Tát Mãn giáo, và đoạn lịch sử đó tôi cũng không quen thuộc.

Hơn nữa về võ nghệ thần thông, tôi đi rồi ngược lại còn cần người chăm sóc.

Cho nên lần này, tôi trông nhà đi." Diệp Nhất Tâm gật đầu: "Vậy được rồi, chị Tuyết Lỵ Dương, hai ngày nữa đến công ty em, em sẽ làm một số bàn giao công việc đơn giản." Hoắc Linh nghĩ một lát, giơ tay nói: "Em cảm thấy lần này em có thể đi theo." "Lý do là gì?" Ô Thiền hỏi.

"Trước tiên, em có thể sử dụng vũ khí nóng tương đối tốt.

Quan trọng nhất là, vùng Nội Mông thuộc phạm vi thế lực truyền thống của Hoắc gia.

Ở đó, danh tiếng của Hoắc gia rất có tiếng.

Chương 345

Và, thông qua các mối quan hệ địa phương, em có thể chuẩn bị vũ khí và trang bị phù hợp cho mình." "Đặc biệt là những năm gần đây, bên nước Nga ngố kia không ổn định lắm, quân đội trú đóng biên giới sẵn lòng bán cho em một số vũ khí, thiết bị tiên tiến.

Tiện thể em có thể đi lo liệu." Chu Du nói: "Được, lần này tôi và bốn người chúng ta sẽ đi trước." "À đúng rồi, lần này hãy để Thanh Thanh Mạn đi cùng đi, bản lĩnh quật mộ Phát Khâu, đều là luyện từ nhỏ, lý thuyết có nhiều đến mấy, nếu không có thực tiễn, cũng vô ích." "Thế ai chăm sóc Thanh Thanh Mạn?" Diệp Nhất Tâm hỏi.

"Tôi chăm sóc, yên tâm, tôi sẽ không để Thanh Thanh Mạn bị tổn thương dù chỉ một chút." Ô Thiền bên cạnh trả lời.

"Được rồi, hiện tại tổng cộng năm người.

Còn có chuyện gì nữa không?" Tuyết Lỵ Dương hỏi.

Chu Du nghĩ nghĩ, nói: "Thông báo cho Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử một tiếng, xem họ có muốn đi không.

Bởi vì tôi nhớ, lão Hồ và Bàn Tử đã tham gia đội khai hoang ở vùng Đại Hưng An Lĩnh bên Nội Mông." Quan trọng nhất, mối tình đầu của Bàn Tử, Đinh Tư Điềm, đã xảy ra một chuyện ở đó, đó là nỗi đau chung của cả hai.

Lần này đến đó, không chừng có thể thăm dò được một số thông tin." Ngày thứ hai, sau khi Chu Du thức dậy, anh cầm điện thoại cố định, gọi cho Hồ Ba Nhất.

Chu Du dùng tay quay số điện thoại cố định, trong lòng nghĩ, nếu bây giờ Motorola đã sản xuất ra điện thoại di động 'anh cả đại', thì tốt

quá rồi, ít nhất là tiện liên lạc.

Chứ không như bây giờ ở nhà muốn lắp một cái điện thoại cố định, Diệp Nhất Tâm phải đến cục viễn thông xin rất lâu.

May mắn là, Hồ Ba Nhất là con cháu thế hệ thứ hai, nhà cũng có điện thoại.

"Lão Chu?" "Lão Hồ, có chuyện muốn báo một tiếng." "Chuyện gì?

Sáng sớm đã gọi điện cho tôi rồi.

Không ở nhà nghỉ ngơi tử tế à?" Hồ Ba Nhất ở đầu dây bên kia, nghe có vẻ vẫn còn mơ màng, chưa tỉnh ngủ.

Chu Du kể chuyện cho Hồ Ba Nhất, Hồ Ba Nhất nghe xong, ngớ người ra, hỏi: "Có liên quan đến Đinh Tư Điềm?" "Có thể có." Chu Du không dám khẳng định, vì chính anh, đã khiến dòng thời gian của thế giới này thay đổi, đã có một số manh mối rồi.

"Vậy được rồi, tôi bây giờ đi tìm Vương Khải Huyền, lát nữa hai chúng tôi cùng đến tìm anh." Hồ Ba Nhất dứt khoát nói một tiếng cảm ơn, rồi cúp điện thoại.

Đặt điện thoại xuống, Chu Du ngồi trên sofa, trong lòng suy tính.

Lực chiến bên mình, chủ yếu lấy vợ Ô Thiền và mình làm chính, hiện tại trong tay ngoài có Minh Hồng Đao, Quỷ Tỳ, Phượng Tỳ, Trấn Hồn Kính, Phát Khâu Thiên Quan Ấn, Sơn Thần Nghịch Lân, còn có Hà Nhị Kiếm trong tay Ô Thiền.

Việc phân phối tiếp theo, cần đợi mọi người tập trung lại đã.

Buổi chiều, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử hai người đến nhà.

Hiếm hoi là Vương Bàn Tử không còn giọng nói ồm ồm nữa.

Sau khi chào Chu Du, liền vội vàng gọi Lý Thiết Quân, hỏi chi tiết

về người đã gặp trên xe lửa, còn Hồ Ba Nhất bên cạnh thì tỉ mỉ xem cuốn sổ đó.

Sau khi xem xong, Hồ Ba Nhất nghĩ nghĩ, rồi nói với Chu Du: "Cuốn sổ này, lại khiến tôi, tôi và Bàn Tử nhớ đến chuyện đã gặp khi tham gia đội khai hoang ở Đại Hưng An Lĩnh." "Bát Nhĩ Hổ Kỳ và Đại Hưng An Lĩnh xa như vậy, có thể liên hệ được sao?" Chu Du lập tức hứng thú.

Hồ Ba Nhất nói: "Chuyện này, phải do Vương Bàn Tử, kể cho anh nghe." "Tôi kể ư?" Vương Bàn Tử liền ngớ người, nghĩ một lúc, mới nói: "Được rồi.

Chuyện về lão Tiền đầu phải không?" "Lão Tiền đầu đó, thời chưa giải phóng, là một thanh niên từ thảo nguyên Nội Mông trốn đến trại gang thép.

Tuy đều cùng một tỉnh, nhưng địa phận Nội Mông rộng lớn, trại gang thép thuộc vùng Đại Hưng An Lĩnh, giáp với Đông Bắc.

Còn Bát Nhĩ Hổ Kỳ, thì là một nhánh của dãy núi Âm Sơn, giáp với thảo nguyên Ngoại Mông." Vương Bàn Tử hồi ức trong đầu, kể lại câu chuyện của lão Tiền đầu.

"Lão Tiền đầu, năm đó từ Bát Nhĩ Hổ Kỳ trốn đến trại gang thép, khi đó là một thanh niên.

Khi tôi làm thanh niên trí thức, ông ta đã sống ở trại gang thép được hơn ba mươi năm rồi." "Nghe nói, gia đình họ Tiền ban đầu là đại hộ gia đình ở vùng Cam Túc, thời Hàm Phong vì tránh binh đao, cả tộc đã trốn đến Bát Nhĩ Hổ Kỳ.

Gia đình họ Tiền ở Bát Nhĩ Hổ Kỳ hơn hai mươi năm, sau đó cả tộc đột nhiên chết một đêm.

Lão Tiền đầu có học thức, vì khi đó tộc trưởng đã gửi ông ta đi

học ở một trường nội trú, đó là một trường chăn nuôi do Nga Xô thành lập khi xâm chiếm Nội Mông năm đó." "Lão Tiền đầu vì thành tích học tập tốt, được lệnh khen thưởng của Tổng đốc khu vực Tổng đốc duyên hải sông Amur của Nga Sa khi đó.

Chính lệnh khen thưởng này, đã khiến ông ta trở thành người sống sót duy nhất của gia đình họ Tiền." "Nghe lão Tiền đầu nói, tổ tiên của gia đình họ Tiền, ban đầu là đạo sĩ chuyên ngồi nhà.

Cho nên một số chuyện thần thần quỷ quỷ, ông ta có thể đối phó được tám chín phần mười." Trong giọng kể trầm thấp của Vương Bàn Tử, ông ta hồi ức lại câu chuyện về thôn Tiền gia mà lão Tiền đầu đã kể cho mình nghe: Vào một đêm mùa xuân năm 1921, trên sân khấu hí kịch của thôn Tiền gia, Bát Nhĩ Hổ Kỳ, mấy vị diễn viên trang điểm đậm đang ê a hát xướng.

Dưới sân khấu, hàng trăm người ngồi chen chúc.

Ngồi chính giữa, cau mày là Tiền Bội Phu, thôn trưởng thôn Tiền gia khi đó, cũng là đương gia của toàn bộ gia tộc họ Tiền ở địa phương.

Mặc dù Tiền Bội Phu có hai chữ cuối giống với Ngô Bội Phu của quân Bắc Dương thời Mãn Thanh, nhưng nghề nghiệp lại khác nhau.

Ngô Bội Phu có nhiều binh lính, biết đánh trận.

Còn Tiền Bội Phu thì kế thừa nghề tổ tông, rất thông thạo việc vẽ bùa, xem bói, giải quẻ và bốc mộ.

Mấy ngày nay, Tiền lão gia vẫn luôn bất an.

Năm sáu ngày trước, quản gia phủ Vương gia đích thân dẫn mấy ông Tây mũi to (một vài kỹ sư Nga mà Vương gia mời đến để thăm dò khoáng sản), nhờ Tiền lão gia tìm một người dẫn đường.

Tiền Bội Phu là người từng trải qua nhiều sự kiện lớn, chuyện

loạn quyền bính năm Canh Tý, chuyện Bát Quốc Liên Quân tiến vào, ngay cả chuyện ngoại Mông tốt đẹp biến thành vùng đất của bọn quỷ Nga ngố, ông ta cũng đã trải qua kha khá rồi.

Vì vậy, Tiền lão gia tự nhiên không có sắc mặt tốt với bọn quỷ mũi đỏ Nga ngố này.

Nhưng, vì nể mặt Vương gia và quản gia phủ Vương gia, ông ta đành tìm Tiền Nhị Đản Tử, một người chăn nuôi trong thôn rất quen thuộc với thảo nguyên bên kia sông, để dẫn đường cho mấy tên quỷ Nga đó.

Chương 346

Và Tiền lão gia tốt bụng, nói với quản gia phủ Vương gia, tiền dẫn đường của Tiền Nhị Đần Tử là năm đồng Kopeck của Nga mỗi ngày.

Ở vùng Nội Mông lúc đó, tiền tệ của Nga dễ dùng hơn bạc nguyên của nhà Thanh rất nhiều.

Nhưng bây giờ đã đi bảy tám ngày rồi, không thấy Tiền Nhị Đần Tử quay về.

Khi đó Tiền lão gia và quản gia phủ Vương gia đã nói chuyện, tối đa chỉ cho đi hai ba ngày, rồi phải để Tiền Nhị Đần Tử về.

Ban đầu chỉ mong để Tiền Nhị Đần Tử kiếm chút tiền lẻ, mua cho vợ con ít dây buộc tóc màu đỏ.

Kết quả lại khiến Tiền Nhị Đần Tử không thấy bóng dáng, vợ con ở nhà ngày nào cũng khóc lóc.

Cuối cùng, tối hôm đó, Tiền lão gia vốn đã đi ngủ, lại mơ màng bị người ta kéo đi xem hát.

Địa phương đang bị nạn sói, nên hễ trời vừa tối, những người Tiền gia đi làm đồng chăn thả gia súc ở bên ngoài, đều sớm vào tường rào thôn, căn bản không dám ra ngoài.

Tiền lão gia miệng thì không nói, nhưng trong lòng đã chửi rủa, thôn này đêm hôm lại đi xem hát sao?

Không sợ bị sói tha đi ăn thịt à!

Ông ta, cả trên sân khấu lẫn dưới sân khấu đều cảm thấy không đúng, người hát mặt đỏ trên sân khấu kia là Quan Công sao?

Tại sao lại chửi rủa một cái mộ trên mặt đất?

Còn nữa, những người xung quanh, từng người từng người một nhìn đều quen mặt, nhưng tại sao lại không gọi được tên?

Cứ cách một người, mặt những người này hình như trắng bệch như bôi quá nhiều phấn, bởi vậy, tất cả đều trừng mắt nhìn chằm chằm vào mình.

Lúc đó, là đã đắc tội với ma quỷ rồi sao?

Bên cạnh Tiền lão gia ngồi là vợ mình.

Xa hơn một chút, thì là mấy đứa cháu trai.

Tiền Bội Phu lén nhìn, thấy sắc mặt vợ mình trắng bệch, hai mắt nhắm chặt.

Còn mấy đứa cháu trai của mình, thì mồ hôi hột to như hạt đậu vàng, chảy dọc thái dương và râu.

Tiền Bội Phu thấy kỳ lạ, vươn người muốn nhìn cho kỹ, nhưng lại không đứng dậy được.

Thế là lay lay vợ mình, hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng vợ ông ta hình như căn bản không cảm giác gì, mặc cho Tiền lão gia lay mạnh, vẫn nhắm chặt mắt, không nói một lời.

Đúng lúc đó, trên bầu trời tối đen, âm u đột nhiên vang lên một tiếng sấm sét.

"Ầm!" Một tiếng sét đánh, lập tức khiến ông ta tỉnh táo.

Sau tiếng sấm, Tiền Bội Phu liền biết, vấn đề nằm ở đâu.

Trên sân khấu, hát vở kịch Từ Hi thái hậu yêu thích nhất là "Thiên Lôi Báo", vở này, là quỷ hí.

Trong nháy mắt, Tiền lão gia cũng nhận ra những người xung

quanh.

Người ngồi bên cạnh, là Tiền Bách Thọ, đại gia họ hàng xa đã chết vì bệnh lao mấy năm trước.

Người ngồi bên cạnh vợ mình là em gái ruột của vợ, người đã bị con trai mình cờ bạc phá gia, tức giận mà chết.

Những người còn lại có sắc mặt trắng bệch đều không phải người ngoài, đều là những thân thích trong tộc đã chết sau khi chạy loạn từ Cam Túc đến đây.

Chẳng trách, nhất thời không nhận ra ai, vừa nãy căn bản không nghĩ đến phương diện người chết.

Trái tim Tiền Bội Phu suýt nhảy ra khỏi lồng ngực, nhìn những người xem hát xung quanh, trên mặt đều treo nụ cười chết chóc.

Sau khi nhận ra những người chết đó, sắc mặt Tiền Bội Phu cũng không hơn gì những người chết kia là bao.

Nhưng, Tiền lão gia dù sao cũng từng trải, lập tức dùng ống tay áo lau mồ hôi lạnh trên trán, rụt rè cúi lưng, cười lấy lòng, nói với vị đại gia họ hàng xa bên cạnh: "Đại gia, cháu đi về nhà lấy chút đồ, sẽ quay lại ngay." "Bội Phu, cháu ngoan, cuối cùng cũng nhận ra đại gia rồi.

Đừng vội đi chứ, ở lại trò chuyện thêm với đại bá đại gia đi." Không đợi Tiền Bội Phu nói hết câu, Tiền Bách Thọ một tay túm lấy cánh tay ông ta, âm u cười với Tiền Bội Phu.

Tiền Bội Phu sợ đến sắc mặt trắng bệch, như một tờ giấy trắng.

Tiền Bách Thọ trừng mắt nhìn đứa cháu đang rụt rè co ro, miệng cũng không thấy mở ra, giọng nói phiêu diêu truyền ra: "Hôm nay không cho đại bá đại gia và người lớn trong nhà một lời giải thích, thằng nhóc mày theo tao xuống đó, mời âm ty lão gia phán xét xem làm việc có đạo đức không." Một câu chưa nói xong, những người quen

cũ họ Tiền đang ngồi xung quanh, cùng với các diễn viên trên sân khấu, đều đứng dậy.

Vô số đôi mắt đỏ như máu trừng trừng nhìn Tiền Bội Phu, đồng thanh chửi rủa: "Không đạo đức!" Ngay lập tức, mấy đứa cháu trai và vợ ông ta phía sau trực tiếp trợn trắng mắt, ngất xỉu trên mặt đất.

Tiền Bội Phu hai đầu gối mềm nhũn, quỳ sụp xuống đất, liên tục dập đầu trước những người quen cũ đó, miệng không ngừng nói: "Xin lỗi.

Đại gia và đại thúc, xin hãy nói một câu, Bội Phu không đúng chỗ nào.

Cháu làm không tốt, khiến các trưởng bối tức giận rồi.

Nhất định sẽ sửa.

Nhất định sẽ sửa." Nghe lời của đứa cháu mình, Tiền Bách Thọ mới nheo đôi mắt đỏ như máu lại, há miệng lộ ra bộ xương trắng ghê rợn bên trong, cười nói: "Mấy năm nay khi tế tổ, cúng phẩm chẳng phải càng ngày càng ít đi sao?

Chương 347

Gia đình họ Tiền không phải đại tộc, ta cũng thông cảm việc làm ăn không dễ, nhưng mỗi năm chỉ có nửa con dê, tiền giấy cũng không nhiều, tộc trưởng làm thế có đúng không?" Nhanh nhanh chóng chóng, khi trời vừa chập tối, họ cuối cùng cũng đi theo đường, rời khỏi vùng đất do phủ Vương gia ở Bát Nhĩ Hổ Hữu Kỳ quản hạt.

Nhưng lúc đó, có một thằng nhóc ngốc nghếch cảm thấy chuyện này không ổn, mấy ngày trước người lớn trong nhà mới giúp cậu ta định một mối hôn sự ở một kỳ Mông Cổ, bây giờ lại bỏ đi như vậy, thế là cô dâu sẽ không còn.

Ngay lập tức, thằng nhóc ngốc đó càng cảm thấy không ổn, thế là liền lén lút chạy ra ngoài, định chạy đến kỳ Mông Cổ kia trước, đưa cô dâu đã định ra ngoài.

Thằng nhóc ngốc này, đã gây ra họa lớn.

Tiền lão gia dẫn dân làng, đi suốt nửa đêm, thực sự không dám đi tiếp nữa.

Thế là họ dồn những chiếc xe lớn lại bên đường, tìm mấy người đàn ông khỏe mạnh cầm súng canh gác bầy sói, chuẩn bị ngủ tạm ở đó một đêm.

Ngày mai trời sáng, sẽ tiếp tục lên đường.

Nhưng sáng ngày hôm sau, khi dân làng Tiền gia đang chuẩn bị tiếp tục lên đường, từ xa đột nhiên một mảnh bụi đất bay mù mịt.

Một lát sau, năm sáu chiếc xe tải quân sự "Molotov" của Nga và hơn năm mươi kỵ binh Cossack liền xuất hiện phía trước, trong chớp mắt, đã bao vây dân làng Tiền gia.

Cái thời đó, ngay cả ở quốc gia Nga Sa, cũng có hơn một nửa người chưa từng thấy ô tô trông như thế nào, huống chi là dân làng Tiền gia vốn càng thêm lạc hậu.

Xe tải và kỵ binh Cossack trước sau kẹp những dân làng đang sợ hãi bất an ở giữa, Tiền Bội Phu ngồi sụp xuống đất, vỗ đùi một cái, trong lòng nghĩ: "Xong đời rồi, chẳng trách những vị trưởng bối đó đêm qua hát quỷ hí để nhắc nhở, nguyên ra là bọn Nga ngố đã xâm lược rồi." Sau khi các xe tải quân sự dừng lại, từ trên xe nhảy xuống năm sáu mươi binh sĩ mặc quân phục của đế quốc Nga Sa, những binh sĩ Nga này giơ súng trường trong tay, nói lắp bắp vừa đánh vừa mắng, xua đuổi dân làng Tiền gia như xua dê, lùa về.

Cho đến khi dân làng Tiền gia đều quay trở lại thôn Tiền gia, từ trên xe tải mới nhảy xuống một sĩ quan Nga Sa, áp giải thằng nhóc ngốc nghếch kia, trước mặt tất cả dân làng, rút súng ra bắn một phát giết chết thằng nhóc ngốc đó.

Lão Tiền đầu năm đó là một đứa trẻ nửa lớn nửa bé, nhưng vì được gửi đến trường chăn nuôi, thầy giáo đều là người Nga, cho nên ông ta có thể nghe hiểu lời của sĩ quan Nga Sa đó.

Người phiên dịch đã phiên dịch lời của sĩ quan Nga Sa cho dân làng Tiền gia, nhưng dân làng lúc đó từng thấy trận thế này bao giờ?

Ngay lập tức tất cả mọi người đều sợ đến không dám lên tiếng.

Người phiên dịch lặp lại một lần nữa, vẫn không có ai đáp lời.

Ngay lập tức, sĩ quan Nga Sa chửi rủa giơ súng lên, định giết thêm vài người.

Lúc đó, Tiền lão gia đành phải mở lời nói: "Ông lão Nga, đây là người của thôn Tiền gia tôi." Người phiên dịch phiên dịch lời của Tiền lão gia quay lại, sau khi nghe xong, sĩ quan Nga Sa đó nghiêng

đầu, từ phía sau lại đi ra một linh mục Chính thống giáo Đông phương mặc áo đen.

Lão Tiền đầu nhận ra, linh mục Chính thống giáo Đông phương này, chính là linh mục từng làm lễ rửa tội cho trường học.

"(Một người dẫn đường có đủ không?

Tôi không hiểu tại sao lại phải bắt nhiều người như vậy.)" "(Những dân làng này đã sống trên mảnh đất này hơn hai mươi năm, và sở hữu thuật pháp cổ xưa của phương Đông, tương tự như phép thuật Druid.

Muốn mở ra nơi đó, cần sức mạnh của máu tươi.)" Sĩ quan Nga Sa nghe lời của linh mục, nhìn những dân làng Tiền gia đang sợ hãi phía dưới, không chút do dự nói: "(Giết!)" "(Nhiều người như vậy, máu tươi có đủ không?

Có cần phải bắt thêm người không?)" "(Đủ rồi.)" Linh mục chỉ vào lão Tiền đầu, tiếp tục nói: "(Nhưng đứa trẻ này tôi cần giữ lại, là một học sinh của trường, học tập khá tốt.)" "(Nếu chết vì một hành động bí mật như vậy, tôi lo sẽ gây ra điều tra từ bộ phận.)" Sĩ quan Nga Sa mỉm cười, khoát tay, một binh sĩ đã dẫn lão Tiền đầu đi.

Sau đó, ông lão bị xì xào bàn tán rồi bị đưa lên xe tải, một kỵ binh Cossack dùng báng súng đánh mạnh vào đầu ông.

Một tuần sau, ông lão tỉnh dậy.

Hai tháng sau, ông lão mới được những người Mông Cổ ở Tongliao cho hay, toàn bộ dân làng Tiền Gia Thôn, sau sự việc đó, đều biến mất không dấu vết.

Và từ đó trở đi, thung lũng Tam Xoa Cốc thường xuyên xảy ra chuyện ma quỷ.

Bên cạnh ông lão cũng thường xuyên xuất hiện những người lạ

mặt, ông biết mình chắc chắn đang bị theo dõi.

Vì từng được tổng đốc khen thưởng nên họ không dám động thủ.

Thấy chưa, học giỏi đôi khi cũng có thể cứu mạng người ta.

Mấy năm sau, Đế quốc Nga chính thức xâm lược vùng đất này.

Việc đầu tiên họ làm là xây dựng một trạm xử lý nước thải ở đây, đó là trạm xử lý nước thải đầu tiên được xây dựng trên "Ngọc Thổ".

Sau đó, Đế quốc Nga sụp đổ, Liên minh Xô viết thành lập, ông lão lợi dụng tình hình địa phương hỗn loạn để tìm cách thoát khỏi sự giám sát, trốn khỏi doanh trại.

Chuyện này, ông lão đã giữ kín trong lòng nhiều năm, không kể cho ai.

Cũng nhờ sự thân thiện bẩm sinh của Vương Bàn Tử và cuốn "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" của Hồ Ba Nhất mà ông lão mới dám kể một bí mật thầm kín cho Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử.

Nghe Vương Bàn Tử kể lại, tôi mới biết hóa ra lại có chuyện như vậy.

Trong nháy mắt, hai ngày sau.

Tôi và những người khác đích thân tiễn anh em Lý Thiết Quân lên chuyến bay đi Hương Cảng.

Tuyết Lỵ Dương quen biết với đại sứ Mỹ nên đã nhanh chóng làm thẻ xanh cho anh em Lý Thiết Quân trước khi những người đó kịp phản ứng.

Tại sân bay Đông Môn, Lý Thiết Quân cúi mình thật sâu trước tôi: "Anh Chu, mạng sống của em là của anh, ơn nghĩa lớn không lời nào tả xiết." "Anh Chu, các chị dâu, Lý Thiết Quân xin thề, nhất định sẽ

làm nên chuyện ở Hương Cảng, không phụ tấm lòng nhiệt huyết của anh dành cho em." "Những lời thừa thãi em cũng không nói nữa, anh Chu, anh Hồ, anh Vương, các chị dâu." Tôi nhìn Lý Thiết Quân, mỉm cười nói: "Chị dâu Tuyết Lỵ Dương đã làm cho cậu một tấm thẻ ngân hàng có năm mươi vạn đô la Mỹ.

Sau khi đến Hương Cảng, cứ làm ăn.

Nơi đó không giống trong nước, hiện tại tương đối phức tạp." "Thiết Quân, anh cho cậu vài lời khuyên." "Anh Chu, anh cứ nói." Lý Thiết Quân lắng nghe một cách chăm chú.

"Sau khi đến Hương Cảng, đừng vội vàng bắt tay vào xem xét các dự án." Tôi nhớ lại tình hình Hương Cảng vào thời điểm đó ở kiếp trước: "Đầu tiên, sau khi đến Hương Cảng, cậu phải tạo dựng mối quan hệ tốt với Toàn quyền Hương Cảng.

Chương 348

Nhất định phải lấy nhiều đất, trước tiên hãy làm bất động sản." "Đây là một tấm danh thiếp, tôi và chị dâu đã quen một người đứng đầu gia tộc khá có thế lực ở Đông Nam Á trên chuyến tàu, lúc đó cậu có thể liên hệ để nhờ họ giúp đỡ mở đường." Nói xong, tôi đưa cho Lý Thiết Quân một tấm danh thiếp.

Lý Thiết Quân cầm lấy xem, trên đó viết: Diệp Chỉ Bạch.

Lý Thiết Quân khó hiểu hỏi: "Diệp Chỉ Bạch này là ai vậy ạ?" Tôi cười cười: "Đã nói với cậu rồi đó, gia đình cô ấy khá có thế lực ở Đông Nam Á, cũng là một Hoa kiều, chị dâu muốn nhờ cô ấy giúp một việc.

Ở đó, cầm tấm danh thiếp của cậu ấy, người của phủ Toàn quyền sẽ không gây khó dễ đâu." "Sau đó," tôi tiếp tục dặn dò: "Hiện tại Hương Cảng có Lý Gia Thành, đầu óc rất tốt.

Cậu hãy học hỏi, làm thử bất động sản, nếu có tài sản về điện lực, thủy lợi.

Chính quyền cảng có thể sẽ bán trọn gói, cậu nhất định phải nắm lấy." "Đương nhiên, nếu không nắm được cũng không sao.

Nếu có thể phát triển tốt ở Hương Cảng, thì hãy đi đến Mã Lai, ngành công nghiệp cao su sau này sẽ có triển vọng tốt hơn." Nói xong, tôi trở nên hứng thú: "Mấy năm tới Hương Cảng sẽ phát triển khá nhanh, những ngành nghề có thể đầu tư bao gồm, nhưng nhất định phải nhớ, trước tiên hãy đầu tư vào ngành sản xuất và vận tải biển, bất động sản nhất định phải làm, nhưng không thể ngay lập tức dốc sức làm.

Trước tiên hãy lấy đất, để đó bán nhà theo kiểu 'bán lúa non'.

Cậu sẽ biết ý nghĩa của từ ‘bán lúa non’ này ở Hương Cảng.” “Ngành sản xuất và vận tải biển sẽ tăng trưởng liên tục trong năm sáu năm tới, nhưng sau năm sáu năm đó, nhất định phải bán hết, không giữ lại một chút nào.” “Có thể quan tâm nhiều hơn đến thị trường chứng khoán Hương Cảng.

Đúng rồi, ngành giải trí và điện ảnh, nhất định phải nắm giữ.” “Yên tâm, vạn nhất ở Hương Cảng gặp phải cái gọi là ‘xã đoàn’ gây sự, chỉ cần thế lực của Diệp Chỉ Bạch là đủ để dàn xếp.

Nếu gia tộc không giải quyết được, thì hãy gọi điện thoại cho chị dâu Tuyết Lỵ Dương.

Tôi không tin dưới áp lực của lãnh sự quán Mỹ, có ai dám làm hại cậu đâu.” “Và, hãy nhớ kỹ, nhất định phải để lại một chút ‘nước canh’ cho người khác khi mình ăn thịt.” “Những lời khuyên sau này, cứ tùy duyên.

Có thể làm nên trò trống gì thì làm, đừng quá cố chấp, cũng đừng quá hèn nhát.” Lý Thiết Quân và Lý Thiết Du hai người gật đầu lia lịa: “Yên tâm đi anh Chu, các chị dâu.

Hai anh em em nhất định sẽ làm nên trò trống ở Hương Cảng.” “Tốt lắm.” Tôi vẫy tay: “Máy bay sắp cất cánh rồi, mau lên máy bay đi.” “Vâng.” Tôi nhìn đồng hồ, lại đột nhiên nói: “Nhất định phải nhớ, hai năm nữa phủ Toàn quyền có thể sẽ bán trọn gói cục bưu chính viễn thông, tìm cách nắm lấy bằng được.

Nếu không đủ tiền, hãy gọi điện cho tôi.” “Thôi đi, tiểu trượng phu.” Ô Thiền trách móc ngăn tôi lại: “Cậu nói nữa là Lý Thiết Quân lỡ máy bay đấy.” Tiễn anh em Lý Thiết Quân xong, đối mặt với ánh mắt kinh ngạc và trách móc của mấy cô gái, tôi gãi đầu, cười hắc hắc nói: “Không phải chuyện càng nhiều thì càng thú vị sao?

Tôi toàn nói linh tinh thôi, đừng tin nhé.” Tuyết Lỵ Dương ngạc

nhiên há hốc mồm: “Không nhìn ra đấy, ông xã.” “Em cứ tưởng anh chỉ biết về âm dương phong thủy, không ngờ lại hiểu biết về tình hình kinh tế Hương Cảng đến vậy.” “Anh nói cho em biết đi, anh phán đoán ra bằng cách nào?

Để người yêu của anh học hỏi kỹ càng chứ!” Tôi che miệng cười mấy tiếng: “Không phải đều là giải trí lúc rảnh rỗi sao.” “Không thể nào!” Hoắc Linh bên cạnh lập tức phủ nhận lời che giấu của tôi: “Gia tộc em có chút quan hệ ở miền Nam, lẽ ra em phải hiểu biết hơn anh về tình hình Hương Cảng.” “Nhưng anh vừa mở miệng ra, em đã thấy anh như là tiên tri vậy.

Mấy tin nội bộ tuyệt mật mà mẹ em gửi về, em đã xem lúc rảnh rỗi ở nhà.

Gần như không khác gì lời anh nói cả.” “Đánh chết em cũng không tin, anh có thể xem được những tin nội bộ tuyệt mật đó.” Tôi cười gượng gạo: “Hay là tôi mời mọi người ăn gì đó ngon nhé?

Tôi biết ở Bát Đạt Lĩnh có một nhà hàng chuyên làm các món đã sơ chế, có món cá chép Hoàng Hà, tôi mời mọi người ăn vài con nhé?” Diệp Nhất Tâm nhẹ nhàng nói: “Anh Chu, cá chép Hoàng Hà đúng là ngon thật.

Nhưng, anh không thể gạt được em, cũng không thể gạt được chị Ô Thiền đâu.” “Em và chị Tuyết Lỵ Dương không nỡ đánh anh, chị Hoắc Linh đánh không lại anh, nhưng còn chị Ô Thiền thì sao?

Anh nghĩ anh có thể thoát được sao?” Nghe lời Diệp Nhất Tâm nói, tôi đột nhiên cảm thấy hơi hoảng sợ.

Một tuần sau, tất cả thiết bị được chuẩn bị ở đất liền đã sẵn sàng, Diệp Nhất Tâm lợi dụng danh nghĩa vận chuyển thiết bị, dùng hai chiếc xe tải vận chuyển trước số thiết bị này đến thành phố Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ.

Sau đó, cả đoàn chuẩn bị xuất phát.

Lần này vì đường xá khá xa, cả đoàn trước tiên đi máy bay đến Mông Cổ, sau đó dựa vào thế lực của Hoắc gia ở Viễn Đông để làm quen trước với các loại vũ khí và trang bị mà Hoắc gia mua ở Nga.

Sau đó, lấy danh nghĩa đoàn thám hiểm để tiến vào Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ.

Dưới sự chỉ huy của tôi, mấy người đã tiến hành phân công.

Đầu tiên là phân phối pháp khí thần binh.

Ô Thiền mang theo Hà Nhị Kiếm, là lực lượng chiến đấu mạnh nhất của lần hành động này, chịu trách nhiệm cho toàn bộ nhiệm vụ công phá.

Diệp Nhất Tâm mang theo Sơn Thần Nghịch Lân, mảnh nghịch lân này đã được Ô Thiền luyện hóa bằng linh lực, cuối cùng tạo thành một chiếc ba lô.

Bất kỳ ai trong vòng ba mét của Diệp Nhất Tâm đều có thể tự động hồi phục thể lực, chữa lành vết thương.

Đồng thời, Diệp Nhất Tâm chịu trách nhiệm giải mã văn tự Khiết Đan, ghi nhớ các loại văn bản, để đề phòng bỏ sót thông tin.

Hoắc Linh là nhân viên hậu cần, chịu trách nhiệm vận hành các loại thiết bị tiên tiến mua từ Nga và quản lý vũ khí, đồng thời là điểm hỗ trợ hỏa lực, khi gặp kẻ địch tập trung thành đàn, chịu trách nhiệm sát thương nhóm.

Là hỗ trợ hỏa lực, Hoắc Linh được phân phối hai pháp khí sát thương nhóm là Quỷ Tỳ và Phượng Tỳ.

Nhiệm vụ của Thanh Thanh Mạn là đơn giản nhất, lợi dụng khả năng Thính Âm Định Huyệt để cảnh báo sớm thông tin, tìm kiếm cơ

quan bí đạo.

Ô Thiền để bảo vệ Thanh Thanh Mạn, đã dùng lớp da và linh đan của con hồ yêu mà mình đã giết trên xe lửa để làm thành một bộ áo giáp phòng ngự nhỏ, đặc biệt cho Thanh Thanh Mạn mặc.

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử chủ yếu chịu trách nhiệm trinh sát và đột kích hỏa lực hai nhiệm vụ này.

Mang theo Trấn Hồn Kính và Phát Khâu Thiên Quan Ấn.

Đặc biệt là Hồ Ba Nhất, trang bị giảm thiểu ít nhất, để sau khi xuống mộ có thể linh hoạt thoát khỏi các loại bí đạo.

Minh Hồng Đao của tôi tự nhiên mang theo bên người, chịu trách nhiệm phán đoán tổng thể cục diện, hỗ trợ dự bị, cũng như làm tốt công tác bảo vệ toàn bộ đội.

Nói cách khác, sau khi xuống mộ, một nửa sự an toàn của đội đều nằm trong tay tôi.

Tôi tự nhiên không dám lơ là, dù sao thì toàn là phụ nữ, ai mà bị xước da một chút cũng đủ khiến tôi đau lòng một trận.

Ngồi trên máy bay đi Nội Mông, tôi nghĩ, đội đã được thành lập, theo cách nói của đời sau, Diệp Nhất Tâm là 'nanny' (người chữa trị), Thanh Thanh Mạn là 'support' (hỗ trợ), Hoắc Linh là 'mage' (pháp sư), Ô Thiền là 'super main tank hero' (anh hùng đỡ đòn chính siêu cấp), tôi là 'melee' (cận chiến), Vương Bàn Tử là 'marksman' (xạ thủ), Hồ Ba Nhất là 'assassin' (sát thủ).

Chương 349

Bảy anh hùng cấp tối đa cưỡi rồng tấn công, xem có thể 'gank' và 'phá hủy trụ' đối phương không.

Sáng sớm năm giờ, A Ba Cách Nạp Nhĩ chui ra khỏi lều trắng, sau đó mất khá nhiều công sức mới dọn sạch tuyết đọng ở cửa lều.

Rõ ràng đã là giữa tháng tư, nhưng gió lạnh từ Siberia thổi qua, vẫn đang hoành hành những trận bão tuyết trên thảo nguyên Mông Cổ.

Ba giờ trước, ông từng bị đánh thức bởi những âm thanh nhỏ ở bên ngoài, giống như tiếng bước chân nào đó.

Ông nghi ngờ một bầy sói Mông Cổ đang rình rập tìm kiếm thức ăn do con người vứt bỏ.

Nhưng bây giờ là mùa xuân, bầy sói khó có thể gây sự với con người có súng trong tay.

A Ba Cách Nạp Nhĩ đi một vòng quanh doanh trại, không phát hiện bất kỳ dấu chân nào.

Mà, dù có dấu chân thì cũng đã bị tuyết phủ kín rồi.

May mắn thay, tuyết đã ngừng rơi, bầu trời lại được luồng khí ấm áp từ phương Nam thổi đến chiếm lĩnh.

Điều này cũng nhắc nhở A Ba Cách Nạp Nhĩ rằng hoạt động của khách hàng sắp bắt đầu lại, đợi sau khi vượt qua đường biên giới là có thể hoàn thành công việc về nhà, vì vậy bây giờ cần lạc quan hơn một chút.

Những vị khách đó đều đang ngủ say trong lều, nghe có vẻ hơi thở bình ổn, không có bất kỳ tiếng thở dốc hoảng loạn nào khi ở ngoài hoang dã.

A Ba Cách Nạp Nhĩ cảm thấy những vị khách này thật kỳ lạ.

Nhìn từ vẻ bề ngoài, những người này giống như các ngôi sao điện ảnh, nam thì đẹp trai, nữ thì xinh đẹp.

Nhưng hành động lại vô cùng dứt khoát và gọn gàng.

Trong số những vị khách này, A Ba Cách Nạp Nhĩ thấy người đứng đầu là lớn nhất.

Chính phủ Mông Cổ đã đặc biệt cấp giấy phép xuất nhập cảnh cấp cao nhất, sau đó đi máy bay trực thăng quân sự của Nga đến một căn cứ lớn ở vùng núi biên giới hiếm người qua lại.

Chỉ trong vòng năm ngày, dưới sự hộ tống của hơn mười người dẫn đường Mông Cổ ở Trung Á, họ đã đến một nơi chỉ cách đường biên giới không quá bốn mươi km.

A Ba Cách Nạp Nhĩ là người Tatar, một chuyên gia chiến tranh núi non từng phục vụ ở chiến trường Afghanistan, đến từ Pakistan.

Ông quan sát suốt chặng đường, đoàn thám hiểm này thể hiện kỹ năng sinh tồn hoang dã và khả năng quan sát mạnh mẽ đáng kinh ngạc.

Đồng thời, thông tin mà họ cung cấp có cấp độ rất cao, nhưng A Ba Cách Nạp Nhĩ đã dùng quan hệ cá nhân để tra cứu danh sách các đoàn thám hiểm nổi tiếng trước đây, nhưng không có bất kỳ ghi chép nào.

Bên ngoài lều, gió lạnh cắt da, đợt không khí lạnh từ Siberia kéo dài hơn mọi năm.

Hiện tại là cuối xuân, đối với việc khám phá vùng núi hoang dã Arshaan, khí hậu tạm chấp nhận được.

Nhưng mấy ngày gần đây, tốc độ gió trở nên thất thường khó đoán.

Tuy nhiên, đoàn thám hiểm đã đưa ra một thỏa hiệp, không cần phải đi cùng toàn bộ, chỉ cần đến một địa điểm được chỉ định, sau đó sẽ được nhân viên phía Trung Quốc tiếp nhận.

Xét về mặt nghiệp vụ, điều này quả thực có thể giảm bớt rắc rối về hỗ trợ vật tư, đặc biệt là việc kiểm soát vũ khí khá nhạy cảm.

Chính quyền Mông Cổ và các quan chức quân sự Nga đóng quân tại đây đều cho rằng điều này là khả thi, đặc biệt sau khi đoàn thám hiểm sẵn lòng trả chi phí gấp hơn ba lần.

Đương nhiên, đoàn thám hiểm này đi theo một lộ trình hoàn toàn mới.

Không đi theo tuyến đường vòng quanh núi phía đông nam tương đối ổn định, cũng không đi theo tuyến đường vật tư trên thảo nguyên Gobi phía tây bắc.

Nhìn trên bản đồ hành trình ngắn gọn, họ muốn đi theo tuyến đường xuyên thảo nguyên.

Sau khi vượt qua đường biên giới, họ sẽ băng qua vùng đầm lầy dày đặc sói, vượt qua mấy ngọn núi chưa từng có người đặt chân đến, sau đó đến khu vực Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ ở phương Nam.

A Ba Cách Nạp Nhĩ đã phục vụ trong quân đội Nga hơn mười năm, sau đó học chuyên sâu năm năm tại Học viện quân sự Frunze, rồi tham gia vào đoàn thám hiểm quốc tế Moback trong sáu bảy năm.

Ông từng làm việc với hàng trăm đoàn thám hiểm, trong đó không thiếu các hoạt động thám hiểm do một số cường quốc lớn liên hợp tổ chức.

Nhưng lần này là lần đầu tiên ông gặp phải yêu cầu tùy tiện như vậy.

Chỉ biết điểm đến nằm trong lãnh thổ của một cường quốc

phương Nam, nhưng không có bất kỳ tuyến đường có sẵn nào.

Ông cũng biết rằng ở khu vực Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ đó, từng có con người sinh sống và sinh sản, nhưng từ sau khi quân đội Nga rút lui trong lịch sử, vị trí đó đã bị bỏ hoang hoàn toàn, gần như bị cố ý lãng quên.

Vì vậy, con đường mà đoàn thám hiểm này đi có độ khó cổ xưa -2C, tức là chỉ kém một chút so với thám hiểm không gian hoặc biển sâu.

A Ba Cách Nạp Nhĩ vừa suy nghĩ về khoản thu nhập đủ để ba năm không cần phải mạo hiểm nữa, vừa ngồi bên lều, thu dọn dây thừng, bảo dưỡng súng đạn.

Khu vực này gần vùng đầm lầy, ban đêm luôn có thể nghe thấy tiếng sói tru yếu ớt.

Một nữ thành viên trong đoàn thám hiểm thò đầu ra khỏi lều, với vẻ mặt ngái ngủ.

Nữ thành viên này rất xinh đẹp, ngay cả A Ba Cách Nạp Nhĩ, người đã đi du lịch nhiều nước, có kinh nghiệm sâu rộng, cũng không thể không thừa nhận rằng cả đời mình chưa từng thấy người phụ nữ nào xinh đẹp đến vậy, bốn nữ thành viên trong đoàn thám hiểm đều như nữ thần.

Tuy nhiên, điều đáng ghét là ba nữ thần lớn và một nữ thần nhỏ đều vây quanh một người đàn ông tên là Chu Du, nhìn từ lời nói và hành động, họ không hề tranh cãi, và đều có sự phân công rõ ràng, cam tâm tình nguyện.

“Ông A Ba Cách Nạp Nhĩ, nếu có bất kỳ khó chịu nào, tôi nhất định phải biết ngay.” “Yên tâm, tôi cảm thấy tốt.” A Ba Cách Nạp Nhĩ hít một hơi thật sâu không khí lạnh lẽo, nói.

“Cô Hoắc, tôi cần mang thêm một ít dây thừng và thuốc đuổi thú, trên đường mà chúng ta phải đi qua có những loài dã thú nguyên thủy hung dữ.” “Cái đó không cần lo lắng, tôi có đủ khả năng bảo vệ.” Hoắc Linh cười nói.

Chương 350

A Ba Cách Nạp Nhĩ do dự: “Kính thưa quý cô, tôi có một câu hỏi muốn hỏi cô, không biết cô có sẵn lòng thỏa mãn sự tò mò của tôi không.” “Mời hỏi.” “Nếu đoàn thám hiểm này muốn đi đến nơi đó.

Tại sao không chọn lộ trình phía Nam?

Như vậy có thể bớt quanh co hơn.” “Đất nước của tôi có chút bảo thủ, một số vũ khí và trang bị khó có thể kiếm được ở đó.” Lời của Hoắc Linh rất thẳng thắn.

“Lần hành động này, có được sự cho phép chính thức không?

Xin lỗi vì đã hỏi cặn kẽ, tôi chỉ không muốn bị tống vào nhà tù u tối của quốc gia phương Nam một lần nữa.” “Có chuyện như vậy sao?” Hoắc Linh hơi kinh ngạc: “Họ đều làm những chuyện như vậy sao?” “Thôi được rồi, quý cô.

Chủ đề này xin dừng lại ở đây.” Sau khi mọi thứ đã được sắp xếp xong, mấy chục người cưỡi ngựa Mông Cổ, chuẩn bị xuất phát về phía đường biên giới.

Trong lòng A Ba Cách Nạp Nhĩ nghĩ, mấy ngày trước họ đã vượt qua vùng núi khó khăn nhất, bây giờ chỉ còn lại bốn mươi km nữa là có thể hoàn thành việc bàn giao với nhân viên phía Trung Quốc.

Đi dọc theo sườn núi phía nam, đến giữa trưa thì đã đi được một nửa quãng đường.

A Ba Cách Nạp Nhĩ nắm chắc có thể hoàn thành việc bàn giao trước khi trời tối.

Đi xa hơn nữa, sẽ chính thức tiến vào vùng đầm lầy.

Lúc đó, ông nhìn thấy phía trước hình như có một công trình kiến

trúc nhân tạo, đi vào xem xét, mới phát hiện ra đó là một đồn gác đã bị bỏ hoang từ lâu.

Đồn gác đó, thực ra cũng không hoàn toàn hoang phế.

A Ba Cách Nạp Nhĩ nhìn từ hình dạng của đồn gác có thể thấy, nó đã có lịch sử hơn một trăm năm, được xây dựng khi Mông Cổ chưa tách khỏi quốc gia phương Nam.

Đồn gác có hình dạng kỳ lạ, bên ngoài là một dãy tường thấp, phía sau tường thấp thì đầy những cọc nhọn bằng gỗ.

Nhưng những bức tường thấp này lại nghiêng ra ngoài, nếu là người, hoàn toàn có thể đi lại trên đó.

Chỉ có động vật bốn chân mới không thể đứng vững trên tường thấp.

Bên trong đồn gác, thì sừng sững ba tòa kiến trúc hình tháp gạch cao lớn, ba tòa tháp này hoàn toàn không thể phòng thủ bất kỳ cuộc tấn công quân sự nào, có vẻ như được xây dựng để phòng chống động vật hoang dã.

Bên ngoài đồn gác, thì cô đơn tồn tại một gò mộ, nhắc nhở những người lần đầu đến đây, rằng nơi đây từng bị tấn công.

A Ba Cách Nạp Nhĩ nhìn thấy trong đoàn thám hiểm, người phụ nữ xinh đẹp có vẻ hơi yếu ớt đi đến chỗ gò mộ, quan sát kỹ, sau đó nói chuyện với người đàn ông dẫn đầu.

Người đàn ông đó cười, và nói vài câu với người đàn ông có vẻ hơi béo bên cạnh, rồi tiếp tục cưỡi ngựa đi tiếp.

A Ba Cách Nạp Nhĩ đi ngang qua gò mộ, đứng lặng một lát.

Lúc đó, một người Mông Cổ bên cạnh đi tới, quỳ một gối trước gò mộ, khẽ niệm kinh văn.

A Ba Cách Nạp Nhĩ biết, người Mông Cổ này đang niệm văn tự Shaman, khác rất nhiều so với tiếng Mông Cổ bình thường.

Đợi người Mông Cổ này đứng dậy, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn của ông ta hiện lên vẻ bi ai.

"Tôi cũng sợ mình sẽ chết cô độc." A Ba Cách Nạp Nhĩ dừng lại, hỏi: "Ông có thể nói cho tôi biết, trên đó viết gì không?" Người Mông Cổ đó dường như chìm đắm trong nỗi buồn thương loại vật cùng loài, hỏi ngược lại: "Ông A Ba Cách Nạp Nhĩ, ông có tin vào thần linh không?" "Đương nhiên, tôi là một tín đồ rửa tội." "Tôi cũng tin vào thần, không tin vào Trường Sinh Thiên." Người Mông Cổ nói: "Gia tộc Hoàng Kim này từng trấn giữ quân đội ở đây, nhiệm vụ duy nhất là ngăn chặn yêu thú xông ra ngoài." "Tôi tin rằng, Trường Sinh Thiên lúc này đang nhìn tôi, lắng nghe tôi, biết rằng tôi đủ khiêm tốn, sẽ không để người Mông Cổ chết mà không làm được gì." Lúc đó, phía đối diện đột nhiên bay tới hai chấm đen từ xa.

Cả đoàn lập tức căng thẳng, dù sao thì nơi đây tuy hiếm người qua lại, nhưng dù sao cũng gần đường biên giới, vạn nhất có chuyện gì, thì không ai nói trước được.

Hoắc Linh lấy ống nhòm ra, nhìn hai chấm đen đó, nhìn một lúc lâu, mới nói với tôi: "Ông xã, không phải quân đội, là hai người nhà Hoắc gia đang đợi chúng ta ở đó." "Trông có vẻ như đã xảy ra chuyện gì đó rồi." Thế là, tôi vội vàng chỉ huy mọi người đứng lại, đợi hai người nhà Hoắc gia đó đến, xem đã xảy ra chuyện gì.

Rất nhanh, hai người nhà Hoắc gia cưỡi ngựa đến.

Họ chào tôi và mọi người một cái, lúc đó tôi mới nhận ra, hóa ra một trong số họ là Hoắc Thiết Cầu.

Hoắc Thiết Cầu trông phong trần mệt mỏi, mặt đầy bụi đất.

Gặp tôi xong, anh ta trực tiếp kêu lên: “Anh Chu, xảy ra chuyện lớn rồi!” “Chuyện gì?” “Sói, rất nhiều sói!” “Trong chốc lát không nói rõ được, mau tìm chỗ an toàn.

Bầy sói sắp đuổi kịp rồi!” Thế là, cả đoàn thám hiểm quay trở lại đồn gác cổ.

Trên đường, từ những lời nói lắp bắp của Hoắc Thiết Cầu, tôi mới hiểu, hóa ra nơi đây hiện đang bị nạn sói hoành hành.

Ô Thiền bên cạnh nói: “Nạn sói?

Thông thường nạn sói không phải nhiều nhất cũng chỉ có vài trăm con sói sao?” “Không cần phải làm quá lên như vậy chứ?” Hoắc Thiết Cầu cười khổ: “Chị dâu Ô, căn bản không chỉ có vài trăm con sói, căn bản là đếm không xuể.” “Hơn nữa, con đầu đàn cũng không phải sói bình thường.” Trong đồn gác, Vương Bàn Tử và Diệp Nhất Tâm ở bên trong một tháp cao, tạm thời bắt tay vào lắp ráp sở chỉ huy và điểm hậu cần.

Bên ngoài Hoắc Linh và Hồ Ba Nhất, thì đang chỉ huy mười mấy người Mông Cổ sửa chữa lại đồn gác này.

Đến khoảng ba giờ chiều, căn cứ tạm thời này cuối cùng cũng hình thành.

Cả đoàn thám hiểm tập trung trong một căn phòng bên trong tháp cao, tổ chức một cuộc họp nhỏ.

Trên tấm màn được dọn dẹp trên tường, đang chiếu những bức ảnh slide mà Hoắc Thiết Cầu mang theo.

Màn hình đầu tiên xuất hiện một vùng tuyết trắng xóa mênh mông, không thể nhìn ra địa chỉ cụ thể.

Chỉ trong vùng tuyết trắng xóa mênh mông đó, ẩn hiện những chấm xám nhỏ.

Trong bức ảnh tiếp theo, vẫn là vùng tuyết đó, nhưng ống kính đã được kéo gần lại, cuối cùng đã nhìn rõ những chấm xám đó, là sói.

Chính xác là, có đến hàng vạn con sói.

Chương 351

Những bức ảnh còn lại cũng đều là bầy sói, ba ba hai hai, có con tụ tập lại, có con đang chơi đùa trong tuyết, thung lũng và rừng cây.

Bức ảnh thứ hai từ cuối, là ở bên cạnh một suối nước nóng, một nhóm sói nhỏ vây thành một vòng, trong suối nước nóng, có một con sói xám khổng lồ có thân hình đồ sộ, vai cao đến ba mét.

Bức ảnh cuối cùng, thì khiến người ta kinh ngạc nhất.

Có mấy chục con sói, giống như chó chăn cừu, đang lùa một lượng lớn ngựa và cừu không đếm xuể.

Không mất nhiều thời gian, những bức ảnh slide đã chiếu xong.

Lúc đó, Hoắc Thiết Cầu mới cười khổ nói: "Tôi đích thân chụp những bức ảnh này." "Ban đầu tôi dẫn lính đánh thuê đi lên đường biên giới, nhưng hôm đó, phát hiện có một lượng lớn chất thải và mùi đặc trưng của bầy sói, bầy ngựa, bầy cừu." "Lúc đầu, tôi cứ tưởng chỉ là nạn sói bình thường thôi.

Tôi nghĩ với hơn hai mươi người của tôi, đều cầm súng, căn bản không đáng sợ.

Nhưng, càng đi về phía trước, dấu chân sói càng dày đặc.

Tôi chỉ cần nhìn những dấu chân sói đó là cảm thấy, cảm thấy có khoảng mấy trăm đến hàng nghìn con sói." "Tôi đã để Hoắc Bách Hoa dẫn người đợi, một mình tôi chạy đi chụp những bức ảnh này.

Sau khi quay về, tôi đã cho lính đánh thuê quay trở lại theo đường cũ, còn tôi và Hoắc Bách Hoa hai người cưỡi ngựa đi đường vòng đuổi theo." "May mắn thay lần này tôi mang theo GPS mà chị dâu Tuyết Lỵ Dương mua từ nước ngoài, nếu không, ở nơi hoang sơn dã

lĩnh này, tôi căn bản không thể tìm thấy đường." Hoắc Linh suy nghĩ một lát, mở miệng nói: "Những bức ảnh mà Thiết Cầu chụp, chắc là ảnh của hai ngày trước phải không?" "Đúng vậy." "Tôi không hiểu rõ lắm về các loài sói, nhưng nhiều sói như vậy ở cùng một chỗ, chúng sẽ không đánh nhau sao?" Lúc đó Diệp Nhất Tâm nói: "Từ trên ảnh, em có thể phân biệt được một số loài sói này.

Loài chiếm đa số là sói xám Mông Cổ, những con đang lùa cừu là sói đồng cỏ Siberia.

Có một số ít chó hoang Nga, chó sói Rufous, sói trắng Đông Bắc, sói xám Đông Bắc, sói vàng Cam Túc, v.v." "Nhưng em và chị Hoắc Linh đều có cùng thắc mắc, nhiều sói như vậy, chủng loại đều không giống nhau, lẽ ra đã sớm nội chiến rồi.

Từ góc độ sinh học mà nói, chuyện này căn bản không thể xảy ra được." "Quan trọng nhất là, con sói khổng lồ cao ba mét kia, nếu nó đứng thẳng dậy thì phải cao đến mười mấy mét." Nói đến đây, Diệp Nhất Tâm dường như nhận ra điều gì đó, đột nhiên có chút xấu hổ: "Em nghĩ con sói khổng lồ kia, chị Ô và anh Chu chắc chắn biết rõ hơn." Lúc đó Ô Thiền cẩn thận quan sát bức ảnh con sói khổng lồ đó, nhìn một lúc lâu, mới có chút kinh ngạc nói: "Cát Thư?" Tôi lúc đó cũng xen vào: "Cát Thư?

Thứ này không phải đã sớm tuyệt chủng rồi sao?

Con Cát Thư cuối cùng tôi nhớ là bị đạo sĩ nhà Tấn xua đuổi về phía tây, đã gây ra một trận chiến lớn ở phương Tây, sau đó không phải đã bị giết chết rồi sao?" Nghe thấy từ mới này, Vương Bàn Tử mặt đầy khó hiểu.

Hồ Ba Nhất ghé tai, thì thầm nói với Vương Bàn Tử: "Cái này chúng ta gọi là Cát Thư, người phương Tây gọi là sói Fenrir." Mọi người đều chìm vào im lặng.

Lúc đó, Thanh Thanh Mạn đột nhiên mở miệng hỏi: "Các anh chị, chúng ta đi đường vòng không được sao?" Tôi cười, thuận tay ôm lấy Thanh Thanh Mạn, cảm thấy Thanh Thanh Mạn càng ngày càng nặng cân.

Nhưng Ô Thiền và Hoắc Linh đồng thời trừng mắt nhìn tôi, tôi đành phải xấu hổ đặt Thanh Thanh Mạn xuống.

"Thanh Thanh Mạn là một thành viên trong đội, mọi việc đều phải đối xử theo tiêu chuẩn của đội!

Không được dùng cái kiểu ở nhà ra vẻ." Ô Thiền trách móc tôi hai câu, mới giải thích cho Thanh Thanh Mạn: "Không đi đường vòng được.

Phía bên trái là dãy núi cao của Âm Sơn, đi từ trên núi cao thì đường quá xa, lại có thể có nhiều nguy hiểm hơn.

Phía bên phải là sâu trong vùng đầm lầy, nơi đó anh Chu và chị có thể đối phó được, nhưng những người khác thì không đi được." "Quan trọng nhất là, căn cứ vào quỹ tích hành động của bầy sói này, và những thông tin mà chị nhận được, bầy sói này, vẫn luôn đóng tại nơi 'Ngọc Thổ' đó." "Nói cách khác, dù thế nào đi nữa, chúng ta cũng sẽ phải đối mặt với bầy sói này." "Vì sớm muộn gì cũng phải đối mặt, chi bằng chúng ta chuẩn bị sẵn sàng ở đây, tiêu diệt chúng, để tránh khi thật sự đến nơi 'Ngọc Thổ' đó, bầy sói này gây ra bất ngờ cho chúng ta, thì sẽ rất phiền phức." Đã quyết định xong, cả nhóm lúc đó cũng không phân biệt ai với ai, bắt đầu bận rộn bên ngoài đồn gác, thiết lập chướng ngại vật, bố trí các điểm hỏa lực.

Ô Thiền cưỡi một con ngựa, phía sau dắt theo hai con ngựa dự phòng, theo hướng của Hoắc Thiết Cầu, đi trinh sát trước.

Không biết là vận may hay vận rủi của tôi và mọi người, không lâu sau, những bông tuyết lất phất bay xuống từ trên trời, có xu hướng

càng ngày càng lớn.

Chỉ một lúc sau, toàn bộ sườn núi và thảo nguyên rộng lớn, đều bị bao phủ bởi trận bão tuyết trắng.

Phía trước núi non trùng điệp, trên núi toàn bộ là một thế giới trắng xóa mênh mông.

Tôi đứng trên đỉnh tháp nhìn ra ngoài một cái, dấu đường đã hoàn toàn bị tuyết che phủ.

Buổi tối, tuyết ngừng rơi.

Thời tiết cũng kỳ lạ, khi tuyết rơi, gió thổi xiên xẹo, tuyết lớn như lông ngỗng xoáy tròn rơi xuống đất.

Bây giờ tuyết đã ngừng rơi, gió lớn cũng không thổi nữa, chỉ còn lại không khí khô lạnh.

Tôi có chút lo lắng Ô Thiền tìm không thấy đường về, nhưng nghĩ Ô Thiền võ lực cao như vậy, lại biết bay, có GPS hỗ trợ, chắc không thể lạc đường được.

Lúc đó, Diệp Nhất Tâm đi đến, nói với tôi: "Anh Chu, mọi người đã chuẩn bị xong hết rồi." Tôi đáp một tiếng, giơ tay nhìn đồng hồ, lông mày từ từ nhíu chặt lại, lẩm bẩm: "Đã quá thời gian dự định quay về rồi, sao Ô Thiền vẫn chưa thấy đâu?" "Ừm," Diệp Nhất Tâm đáp một tiếng, nói: "Có lẽ chị Ô đã phát hiện ra gì đó rồi.

Đừng lo lắng, nhất định sẽ không có chuyện gì đâu.

Mà, chị Ô không mang theo bộ đàm sao?" Tôi bất lực lắc đầu, nói: "Chỗ này gần khu vực biên giới, khi Ô Thiền đi, chúng ta đã thỏa thuận rồi, chỉ có thể gửi tin nhắn, tôi không thể chủ động gửi tin nhắn." "Nếu không xảy ra chuyện gì, bị đối phương coi trọng thì tôi tiêu đời." Lúc đó, Hoắc Linh cũng leo lên, nghe thấy cuộc trò chuyện của tôi, lại xuống lấy một nén hương lên.

Sau khi đốt, Hoắc Linh cầm nén hương trong tay, mặc cho khói hương bay thẳng một đường trong không khí.

Nén hương trong tay Hoắc Linh là loại đặc biệt của Hoắc gia, một loại linh hương có trộn bột xương yêu.

Khói của loại hương này sau khi đốt sẽ tụ lại không tan, nhưng nếu gần đó có một chút khí tức nguy hiểm, khói linh hương sẽ bay về hướng đó.

Nghe Hoắc Linh giải thích xong, mắt mấy người đều nhìn theo hướng khói bay.

Chỉ thấy một làn khói lượn lờ từ từ đổi hướng trong không trung, bắt đầu bay về phía một khe núi bên cạnh núi tuyết.

Tôi và mọi người lập tức căng thẳng, ban đầu cứ tưởng làn khói sẽ bay vào trong núi tuyết, tôi thậm chí đã rút Minh Hồng Đao ra, chuẩn bị bất chấp ánh mắt kỳ lạ của mọi người, xông vào núi xem Ô Thiền đã xảy ra chuyện gì.

Lúc đó, đỉnh núi tuyết đột nhiên "ầm ầm" một tiếng nổ lớn, đồng thời, làn khói đó như bị vật gì đó đánh trúng, lập tức biến mất trong không khí.

Tôi và Hoắc Linh đồng thời ngẩn người, ngay sau đó nhìn xung quanh, núi tuyết vẫn là núi tuyết, thảo nguyên vẫn là thảo nguyên.

Lúc đó, bộ đàm bên cạnh đột nhiên phát ra tiếng xì xì, tôi bước nhanh tới, vội vàng mở ra.

Chương 352

Bên trong truyền đến tiếng của Ô Thiền: "Đừng lo lắng cho tôi, tôi nhiều nhất ba giờ nữa sẽ về.

Tăng cường phòng ngự, tôi về rồi sẽ nói cho biết." Lúc đó Hoắc Linh mới chợt nhận ra: "Em quên mất rồi, chị Ô bản thân có khả năng trấn áp linh hương." Vì hiện tại không có chuyện gì, tâm trạng tôi tốt hơn một chút, vung tay: "Chúng ta xuống ăn cơm thôi, cơm là Vương Bàn Tử nấu, tay nghề của Bàn Tử tôi biết, quả thực không tệ." Vương Bàn Tử quả thực có năng lực, cũng không chê điều kiện kém, tìm thấy một cái nồi lớn trong đồn gác, lại đi ra ngoài đồn gác một vòng, săn được hai con thỏ.

Lột da thỏ hoang, chặt nhỏ rồi cho vào nồi, lại thêm ớt và khoai tây, ninh đầy một nồi lớn, đủ cho gần ba mươi người ăn no.

Tôi nếm thử, mùi vị quả thực không tệ.

Đến rạng sáng, Ô Thiền mới quay về.

Khi về, tổng cộng ba con ngựa mà cô ấy mang theo, chỉ còn lại hai con.

"Có một con ngựa bị bầy sói dọa sợ, không chịu động đậy." Ô Thiền vừa ăn thức ăn mà mọi người cố ý để lại, vừa nói: "Bầy sói này quả thực có Cát Thư dẫn đầu.

Con Cát Thư này không bình thường, tôi có thể cảm nhận được, nó thông minh hơn con người rất nhiều." "Không chỉ giới hạn ở khả năng di chuyển của bầy sói lớn, tôi ước tính dù bầy sói có tấn công bất ngờ, thì cũng phải đến sáng mai mới có thể đến đây." Những chuyện này không giấu giếm những người lính đánh thuê Mông Cổ bên ngoài, may mắn là những người lính đánh thuê này đều có kinh

nghiệm quân đội, hiện tại cũng không quá sợ hãi.

Dưới sự chỉ huy của người tên A Ba Cách Nạp Nhĩ, họ thậm chí còn có thể đảm nhận một phần nhiệm vụ phòng thủ ban đêm.

Ngày thứ hai đã sắp qua đi, nhưng hôm nay thời tiết âm u đến đáng sợ, không lâu sau, lại nổi gió, tuyết rơi.

Khẩu súng máy hạng nhẹ mà Hoắc Linh mang theo được đặt trên ngọn tháp cao, Vương Bàn Tử đứng cạnh làm phó xạ thủ.

Một khẩu súng trường bắn tỉa tạm thời lắp ráp khác được giao cho Hồ Ba Nhất, Diệp Nhất Tâm phụ trách làm người ngắm bắn.

Đang lúc mọi người chờ đợi có chút sốt ruột, ở bên ngoài, A Ba Gát Nạp Nhĩ đột nhiên chạy về, lớn tiếng hô: "Mọi người chú ý một chút, bên ngoài núi non toàn là sói!" Sau khi hét bằng tiếng Trung, anh ta lại hét một lần nữa bằng tiếng Mông Cổ.

Chu Du và những người khác nghe xong không phản ứng, nhưng những người Mông Cổ kia khi nghe thấy vô số sói đang ở xung quanh thì không khỏi run rẩy toàn thân.

Mặc dù họ nhanh chóng trở lại bình thường, nhưng động tác bất thường đó không thoát khỏi mắt Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử nhìn những người Mông Cổ dưới tháp, cười nói: "Hóa ra người Mông Cổ cũng sợ sói à." Vương Bàn Tử cười hơi sớm.

Khi anh ta đeo kính râm lên, ngẩng đầu nhìn cảnh tượng trên tuyết nguyên, nụ cười trên mặt anh ta cứng đờ.

Trong gió tuyết, trên nền tuyết trắng xóa ở đằng xa, không biết từ lúc nào đã xuất hiện vô số "gò tuyết nhỏ".

Những "gò tuyết nhỏ" đó thỉnh thoảng lại động đậy vài cái, rũ bỏ

lớp tuyết tích tụ trên người, để lộ ra đôi mắt sáng quắc tinh ranh và chiếc đầu sói cùng bộ lông xám trắng.

Cứ mỗi một khoảng thời gian, những "gò tuyết nhỏ" đó như được huấn luyện kỹ càng, đồng loạt đứng dậy từ trong tuyết, ngẩng đầu sói lên, hướng về phía bầu trời hú dài một trận.

Sau đó, từ xa hơn lại truyền đến nhiều tiếng sói hú hơn nữa.

Chu Du và Ô Thiền đồng thời rút Minh Hồng Đao và Hà Nhị Kiếm ra.

Nhất đao nhất kiếm đột nhiên như có linh tính được thức tỉnh, phát ra những tiếng kêu trong trẻo.

Không lâu sau, từ cửa núi xa xăm lại truyền đến một trận sói hú, tiếng sói hú này có vẻ hơi gấp gáp, nhưng bầy sói phía trước lại dừng lại, nằm im trên mặt đất không động đậy.

Trên đỉnh tháp, Hoắc Linh có chút buồn bực, máy đo khoảng cách cho thấy, nhiều nhất năm mươi mét nữa, bầy sói sẽ lọt vào phạm vi bắn.

Tuy nhiên, đúng lúc này, Chu Du và Ô Thiền đột nhiên nghe thấy một tiếng gầm giận dữ từ phía Hồ Ba Nhất, rồi anh ta hét lớn về phía Chu Du và Ô Thiền đang ở dưới chân tháp: "Hai người mau lên, Tiểu Diệp xảy ra chuyện rồi!" Trong lòng Chu Du và Ô Thiền đột nhiên thắt chặt, họ tiến lên, trực tiếp bay vút lên đỉnh tháp.

Chỉ thấy Diệp Nhất Tâm đang nằm trên mặt đất, co giật không ngừng.

Một dòng bọt vàng lẫn máu đang không ngừng trào ra từ miệng cô bé.

Chu Du nhíu mày, Diệp Nhất Tâm có Kỳ Lân Kiệt, trước khi đi đã uống đủ loại thuốc chống xuống mộ.

Huống chi trên người còn mang Sơn Thần Nghịch Lân, cô bé là người ít có khả năng bị thương nhất.

Ô Thiền vội vàng đỡ Diệp Nhất Tâm, rút một cây kim bạc từ trên người ra, đâm vào giữa trán Diệp Nhất Tâm.

"Bị đoạt hồn rồi, may mà Lão Hồ phát hiện sớm, còn có thể cứu được." Chu Du không thể tin nổi lời mình vừa nghe: "Đoạt hồn?

Ở đây?

Với những thứ trên người Diệp Nhất Tâm, Lão Hồ trên người còn đeo ấn Phát Khâu Thiên Quan nữa!

Chúng ta đông người ở đây, lại có thể trơ mắt nhìn cô bé bị đoạt hồn sao?" Cũng khó trách Chu Du cảm thấy phi lý, cứ nghĩ rằng Ô Thiền chắc là nhầm lẫn.

Thông thường, quỷ nhập, vong hồn ám, đều nhằm vào thân thể người sống, đạt được mục đích chiếm đoạt.

Đoạt hồn thì khác biệt hơn, không liên quan đến thân thể, mà chỉ là hồn phách của người sống bị những lệ quỷ hoặc quỷ linh mang oán khí cực lớn cướp đoạt.

Chuyện như vậy, phần lớn xảy ra sau nửa đêm ở những bãi tha ma loạn táng, nếu có người nào đó đơn độc đi qua nơi này, mới có khả năng trúng chiêu.

Nhưng đây là nơi nào?

Chu Du, Ô Thiền và những người khác lại là loại người gì?

Huống chi hiện tại Diệp Nhất Tâm tuy rằng không bằng Hoắc Linh, nhưng nếu thực sự lôi ra ngoài, đồng thời xử lý bốn năm con lệ quỷ, giết chết một hai con bạch mao cương thi thì cũng nhẹ nhàng thoải mái.

Thật sự có chút không thể chấp nhận được.

Tuy nhiên, Hồ Ba Nhất bên cạnh cũng với vẻ mặt không thể tin được nói: “Lão Chu, vừa rồi Diệp Nhất Tâm quả thật suýt bị đoạt hồn.” Nhưng điều kỳ lạ là, Diệp Nhất Tâm hiện tại thực sự đang trong trạng thái bị đoạt hồn.

Chương 353

Chu Du tự mình kiểm tra, sắc mặt Diệp Nhất Tâm đang dần biến vàng, giống như mắc bệnh vàng da.

Cộng thêm chất nôn vàng lẫn máu trên mặt đất, trong mắt hình như cũng bắt đầu chuyển sang màu tím đen.

May mắn thay, Ô Thiền đã điều trị kịp thời, xử lý đúng cách, hiện tại Diệp Nhất Tâm đang dần hồi phục, có lẽ nhiều nhất hai mươi phút nữa là có thể trở lại bình thường.

Chu Du kiểm tra tình hình của Diệp Nhất Tâm xong, lại xoay vài vòng trên đỉnh tháp, mới hỏi Hồ Ba Nhất: "Lão Hồ, anh có nhìn thấy thứ đoạt hồn đó không?" Hồ Ba Nhất gật đầu, ngay cả người tự mình trải qua cũng cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Anh ta chỉ nói một từ: "Sói." Sau khi dừng lại một chút, Hồ Ba Nhất tiếp lời: "Vừa rồi khi sói bên ngoài hú, Tiểu Diệp lật mắt trắng dã, ngã xuống đất.

Tôi thấy trên người cô bé có một hồn sói đang cắn xé hồn phách của cô bé kéo ra ngoài.

Lúc đó tôi dùng ấn Phát Khâu Thiên Quan ném tới, nhưng nó phản ứng quá nhanh, tôi chỉ đánh trúng vào chân sau của con sói ma, rồi nó bỏ chạy mất." Nghe lời của Hồ Ba Nhất, Chu Du và Ô Thiền đều cảm thấy chấn động.

Chưa đợi mấy người hiểu ra, đột nhiên, bầy sói bên ngoài đồng loạt hú dài một tiếng, ngay sau đó, Vương Bàn Tử liền huýt sáo thật mạnh, đồng thời hét lớn: "Bầy sói xông lên!" Đứng trên tháp cao nhìn xuống, Chu Du thấy bầy sói vốn đang nằm trên tuyết trắng xóa, giờ đã đồng loạt đứng dậy.

Con Sói Linh Miêu Ma Lang mà trước đây anh thấy trên ảnh cũng đã ở phía sau bầy sói.

Và lúc này, toàn bộ bầy sói đã có sự thay đổi, cả đàn sói như một đội quân, chia thành bảy tám khối hình vuông, hàng chục con sói xám ở phía trước đang lao nhanh về phía cứ điểm, thoáng chốc đã đến vị trí cách cứ điểm năm sáu mươi mét.

Chưa đợi Hoắc Linh bên kia ra tay, những người Mông Cổ bên dưới cầm súng bán tự động, bắt đầu bắn điểm xạ vào bầy sói đang xông tới.

Theo tiếng súng vang lên, hơn hai mươi con sói xám ngã xuống đất.

Những con sói còn lại như được luyện tập kỹ càng, nghe tiếng súng liền tản ra.

Nhưng những người Mông Cổ bắn súng có kỹ thuật bắn rất tốt, sau khi tiếng súng ngừng lại, không một con sói nào có thể đứng dậy.

A Ba Gát Nạp Nhĩ bị phản ứng của bầy sói làm cho giật mình, trong lòng anh ta nghĩ, sói nghe tiếng súng, không phải nên lập tức quay đầu bỏ chạy sao?

Cái kiểu tấn công có tổ chức, có kỷ luật này, và cách sắp xếp như trận chiến thời cổ đại, đây là sói sao?

Bầy sói bên ngoài thấy lần tấn công đầu tiên bị chặn đứng, liền trở nên náo động, tiếng hú dài ngắn bồn chồn bắt đầu truyền ra từ bên trong những đội hình sói hình vuông.

Không lâu sau, con Sói Linh Miêu Ma Lang đứng giữa bầy sói, gầm gừ một tiếng trầm thấp.

Sau tiếng gầm đó, bầy sói lập tức im lặng, năm sáu trăm con sói ở phía trước, bắt đầu di chuyển chậm rãi về phía cứ điểm.

Ô Thiền khinh thường cười một tiếng, nói với Chu Du: “Em đi giết con Sói Linh Miêu Ma Lang đó trước nhé.” Nói xong, Ô Thiền định nhảy xuống, nhưng lập tức bị Chu Du ngăn lại.

“Khoan đã, lỡ con Sói Linh Miêu Ma Lang đó là kế điệu hổ ly sơn thì sao?

Bầy sói này không sợ chết sao, còn biết phân tán ra tấn công.

Đội quân lớn vừa rồi không hề động, chỉ cử một ít sói ra thử dò xét chúng ta.

Hơn nữa, theo tôi được biết, một con Ma Lang, dường như không thể điều khiển nhiều bầy sói như vậy.” Ô Thiền nghe lời Chu Du, không khỏi nói: “Anh đúng là chu đáo.

Tiểu trượng phu, tâm tư thật là tỉ mỉ.” Đúng lúc này, Diệp Nhất Tâm tỉnh lại.

Về những chuyện vừa xảy ra, trong ký ức cô bé hoàn toàn không có bất kỳ ấn tượng nào.

Đừng nói là hình dáng của sói ma, ngay cả việc mình bị hôn mê, cô bé cũng không hề biết.

Nhưng Diệp Nhất Tâm rất giữ thể diện, sống chết cũng không thừa nhận mình bị đoạt hồn.

Theo lời Diệp Nhất Tâm: “Ngay cả khi tôi mang nhiều thứ linh tinh như vậy mà không dùng đến, tôi dù có không cẩn thận đến mấy, cũng phải biết cách không bị đoạt hồn chứ?” Đúng lúc này, đội hình gồm năm sáu trăm con sói bắt đầu chạy chậm, chuẩn bị tấn công.

Hồ Ba Nhất bắt đầu liên tục bắn điểm xạ bằng súng trường bắn tỉa, cứ hai giây lại có một con sói ngã xuống.

Những khẩu súng bán tự động trong tay những người Mông Cổ có

tầm bắn khoảng sáu trăm mét, cũng theo thời gian tấn công của bầy sói, sau hai phút mưa đạn, những con sói đã xông vào bên trong bức tường thấp.

May mắn thay, nhờ sự gia cố từ hôm qua và sáng nay, toàn bộ cứ điểm hiện tại có thể nói là vững như thành đồng.

Nhưng cứ điểm này quá nhỏ, vài trăm con sói có thể vây kín toàn bộ cứ điểm.

Chu Du ước tính đại khái, nếu thi thể những con sói đầu tiên tấn công đều nằm trong hào sau bức tường thấp, thì về cơ bản toàn bộ hào đã được lấp đầy.

Thật không biết, những binh sĩ của gia tộc hoàng kim thời cổ đại trong các đội phòng thủ đã đối mặt với tình huống này như thế nào.

Khi sói xông vào được một nửa, trên tháp cao nơi Hoắc Linh đang ở, tiếng súng máy hạng nhẹ "đát đát đát" vang lên.

Ngay sau đó, những khẩu súng bán tự động trong tay người Mông Cổ cũng phát ra ánh lửa.

Lần tấn công của bầy sói này, chỉ vừa xông đến rìa bức tường thấp, đã bị tiêu diệt toàn bộ.

Sau đó, bầy sói liền ngừng tấn công.

Chỉ có ba bốn con sói đơn độc không nhịn được, cố gắng tấn công, nhưng trên đường đi, chúng bị âm thanh "câu" đặc trưng của viên đạn độc từ khẩu súng trường bắn tỉa trong tay Hồ Ba Nhất bắn gục xuống đất.

Thời gian càng lúc càng về khuya, sắc trời vốn âm u, không dùng bao lâu đã hoàn toàn tối sầm.

Nhưng trận gió tuyết này không có ý định dừng lại.

Không biết từ lúc nào, khẩu súng trường bắn tỉa trong tay Hồ Ba Nhất cũng không còn bắn nữa, và cũng không còn con sói đơn độc nào tấn công.

Chương 354

Chu Du cầm ống nhòm nhìn về phía bầy sói, ước tính có tới hàng vạn con sói đang nằm trên tuyết trắng xóa, chen chúc vào nhau để sưởi ấm.

Xem ra trong thời tiết như thế này, cuộc sống của chúng cũng không dễ dàng gì.

Trời tuy đã tối đen, nhưng may mắn là trong lần này, Ô Thiền đã đặc biệt đặt làm một máy phát điện diesel nhỏ, và vài chiếc đèn pha công suất lớn.

Mặc dù mắt của hầu hết mọi người đều có thể nhìn trong đêm, nhưng tầm nhìn trong đêm, dù sao cũng không bằng khi có ánh sáng.

Chu Du lấy thuốc lá ra, chia cho Hoắc Thiết Cầu và Vương Bàn Tử bên cạnh, và cả A Ba Gát Nạp Nhĩ nữa.

Mấy người hút vài hơi thuốc lá thật mạnh, cảm giác tê cứng vì lạnh trên người mới ấm áp hơn một chút.

May mắn thay, nhờ sự chuẩn bị chiều hôm qua và sáng nay, nhiên liệu không thiếu, nguồn cung cấp cũng đã được Ô Thiền mở ra hết, cho phép mọi người ăn uống thỏa thích.

Bên ngoài mấy cái tháp cao, nhiệt độ khoảng hơn mười độ dưới 0.

Mọi người đều thay phiên trực gác, hễ cảm thấy người hơi tê cứng là vội vàng quay vào tháp sưởi ấm.

Vương Bàn Tử và Hoắc Thiết Cầu nói chuyện khá hợp, cả hai đều thích ăn uống, không chỉ hâm nóng lại thịt thỏ còn lại từ sáng nay với một ít tuyết, mà còn nấu riêng bánh nang ngâm cơm, và thịt bò đóng hộp hầm khoai tây cùng các món ăn khác.

Qua sự náo nhiệt của hai người, cảm giác căng thẳng vừa rồi cũng đã tiêu tan đi rất nhiều.

Hoắc Thiết Cầu hút xong thuốc, thấy mấy người kia đều chưa ăn cơm, vội vàng chạy về, lấy hộp cơm bằng nhôm múc cho Chu Du một bát thật lớn, cười nịnh nọt nói: "Anh rể, ăn chút đồ nóng hổi cho ấm người đã.

Em nói này, tuyết lớn sáng mai chắc là ngừng rồi.

Trời lạnh giá như vầy, đừng thấy có gần vạn con sói, sáng mai, có được một hai nghìn con sói còn sống là đã tốt lắm rồi." Chu Du cũng không khách khí, cầm hộp cơm, cầm đũa ăn một cách húp lấy húp để, tài nấu nướng của Hoắc Thiết Cầu quả thật không tệ.

Chu Du vừa ăn vừa nói không rõ lời: "Anh cũng đi múc cho chị dâu một ít đi, tôi ăn tạm vài miếng đã." Chưa đợi Chu Du ăn được một nửa, anh nghe thấy tiếng hú đặc trưng của con Sói Linh Miêu Ma Lang bên ngoài: "Ô ngao." Những tiếng sói hú trước đây đều là cả bầy sói hú lên một tiếng, nhưng lần này chỉ có một tiếng, Chu Du nghe rõ ràng, âm thanh đó tuyệt đối là lệnh tấn công.

Chu Du không kịp đặt hộp cơm xuống, liền cầm hộp cơm trực tiếp lao lên đỉnh tháp cao.

Nhìn ra xa, theo một tiếng sói hú, bầy sói đen kịt trắng xóa ở đằng xa, toàn bộ đều đứng dậy, giống như những con sóng tuyết đang cuộn trào.

"Bầy sói bên ngoài đã động rồi." Chu Du nói với Ô Thiền, Ô Thiền gật đầu đồng ý.

Lúc này Chu Du đưa hộp cơm trong tay cho cô: "Cô ăn tạm chút gì đó cho chắc bụng đi, tôi ăn được một nửa rồi, còn lại một nửa, đừng chê." Ô Thiền cười khẽ một tiếng: "Không chê.

Tiểu trượng phu.” Từ trên tháp cao nhìn xuống, rõ ràng phát hiện, lần này bầy sói xuất động toàn bộ.

Mục tiêu của chúng rất rõ ràng, là xông vào cứ điểm này.

Bầy sói đen kịt phía trước xông lên, súng máy hạng nhẹ của Hoắc Linh không ngừng khai hỏa, ánh lửa đỏ rực bắn ra từ viên đạn, như một chiếc roi, không ngừng quất mạnh vào bầy sói phía trước.

Tuy nhiên, bầy sói ở hai bên cũng bắt đầu xông tới.

Chu Du nhìn thấy trong bầy sói, có một con sói đầu đàn cường tráng nhất xông lên phía trước, bất ngờ nhảy vọt lên, chuẩn bị vượt qua hào.

Cú nhảy này, cao tới gần hai ba mét, nhưng ngay khoảnh khắc sắp nhảy vào hào, tiếng súng của Hồ Ba Nhất vang lên, viên đạn bắn ra một đóa máu trên đầu sói, con sói đầu đàn đó, giữa không trung ngã vật xuống đất.

Phía chính diện có tới hàng ngàn con sói đang tấn công, bên cạnh, phía sau cũng không ngừng có sói lao vào.

May mắn thay, lần này đạn dược dồi dào, hậu cần vững chắc.

Vì vậy bất kể ai, cũng chỉ cần bóp cò bắn điểm xạ là được.

Chu Du quan sát, những người Mông Cổ đóng vai trò tiên phong đó bắn có bài bản, thường là bắn điểm xạ, không liên thanh.

Chỉ nhìn tư thế bắn, có thể thấy họ được huấn luyện tốt.

Hầu như trong vòng hai phút, trên nền tuyết bên ngoài bức tường thấp, gần một nghìn xác sói đã nằm la liệt.

Nhưng bầy sói quá đông, có một số con sói còn học cách lùa những đàn cừu mình mang theo, cùng xông lên phía trước.

Mặc dù đạn bắn ra như mưa rào, nhưng bầy sói vẫn tiến sát vào

bên trong bức tường thấp.

Tuyết hoa bay càng lúc càng lớn.

Bầy sói ẩn mình trong bão tuyết, gần như ẩn hiện.

“Không nhìn thấy.” Hồ Ba Nhất cầm súng trường bắn tỉa, thở hổn hển nói, Diệp Nhất Tâm bên cạnh chỉ có thể dùng ống nhòm hồng ngoại, chỉ huy hướng đại khái cho Hồ Ba Nhất.

Chu Du thấy những người bên dưới đều đang thở dốc chưa định thần, tiếng sói gầm rú ở đằng xa càng lúc càng dữ tợn.

Con Sói Linh Miêu Ma Lang có thân thể giống sói, nhưng cũng chỉ giống như vậy.

Thân hình nó gần giống gấu nâu, lông mao như gai nhọn màu đen, răng nanh lộ ra và bọt dãi chảy xuống khiến người ta lạnh toát.

Bầy sói thấy Sói Linh Miêu Ma Lang đích thân ra trận, lập tức xông lên hung hãn, khắp nơi đều là sói, liên tục không ngừng.

Những con sói phía trước như được tiêm thuốc kích thích, đáng tiếc là chiêu cũ, chúng chỉ có thể từng con một nhảy lên bức tường thấp.

Sau đó, trong những loạt đạn điểm xạ của người Mông Cổ sau bức tường thấp, từng con sói một, đều biến thành thi thể nằm trên tuyết trắng xóa.

Nhưng xác sói chết, không ngừng chồng chất xung quanh bức tường thấp, chỉ một lát sau, đã gần như bằng với bức tường thấp thứ nhất.

Chương 355

Đợt tấn công đầu tiên của bầy sói cuối cùng cũng chết hết, bầy sói mới xông lên không có ý định tấn công ngay lập tức.

Những con sói này lại đều vây quanh con Sói Linh Miêu Ma Lang phía trước, điều đó mới giúp Hoắc Linh có cơ hội thở dốc.

Ô Thiền lúc này cầm một khẩu súng bán tự động, nhắm vào con Sói Linh Miêu Ma Lang đó, bóp cò bắn ra một băng đạn.

Bắn xong, rút Hà Nhị Kiếm ra, nói với Chu Du một tiếng: "Anh chăm sóc những người khác, em đi đấu một trận với con linh miêu đầu đàn kia!" Đối diện, con Sói Linh Miêu Ma Lang thấy Ô Thiền bay xuống từ tháp cao, liền lùi lại.

Dường như con Ma Lang đầu đàn rất kiêng kỵ Ô Thiền, nhưng lại cảm thấy đối mặt với Ô Thiền, dường như vẫn có sức chiến đấu.

Hoắc Linh một bên thấy Ô Thiền cầm Hà Nhị Kiếm bay ra ngoài, liền không còn tiếc đạn, súng máy hạng nhẹ như bão tố liên tục khai hỏa.

Tiếng súng vang lên khắp nơi.

Đạn xác "đinh đông" rơi xuống đất cứng đờ, loại vũ khí mà loài người tin tưởng nhất không ngừng phát ra ánh lửa, lực giật làm rung chuyển huyết nhục, đồng thời cũng kích thích dục vọng hoang dã sâu thẳm trong lòng con người.

Tuy nhiên, bầy sói này hiện tại căn bản không biết sợ hãi là gì.

Ngay cả khi bị đạn bắn nát thịt xương, bầy sói phía sau vẫn không ngừng bổ sung.

Bản năng dã thú ban đầu đều bị con Sói Linh Miêu Ma Lang áp

chế, trở nên giống như một đội quân thực sự.

Những tiếng sói đồng loại hú rợn người, mùi máu tanh tưởi.

Đều càng kích thích sự điên cuồng của chúng.

Ô Thiền xông ra ngoài, liên tiếp búng ngón tay vài cái trong không trung.

Lập tức, tuyết hoa rơi trong bầy sói đột nhiên nổ tung, tiếng sói hú hung hãn vừa rồi, lập tức biến thành tiếng kêu thảm thiết và rên rỉ liên tục.

Thủ đoạn của Ô Thiền khiến A Ba Gát Nạp Nhĩ vốn mang lòng khinh thị không khỏi kinh hồn bạt vía.

A Ba Gát Nạp Nhĩ vốn cho rằng những người này, nhiều nhất cũng chỉ mạnh hơn anh ta không bao nhiêu.

Nhưng khi thấy những người này thực sự ra tay, mới phát hiện sự chênh lệch thực lực giữa họ, quả thật rất lớn.

Chưa nói đến những động tác siêu vượt quy tắc vật lý của họ, chỉ riêng việc có người có khả năng bay lượn trong không trung, đã vượt quá nhận thức của A Ba Gát Nạp Nhĩ.

Con Sói Linh Miêu Ma Lang thấy Ô Thiền ra tay xong, khóe miệng lộ ra một nụ cười quái dị.

Sau đó, bốn chi chống đất, đi về phía Ô Thiền.

Nhưng chưa đợi nó đi được vài bước, Ô Thiền liền búng ngón tay một cái về phía Sói Linh Miêu Ma Lang.

Lập tức, một tiếng sét nổ vang trên không trung, một đạo thiên lôi thô tráng nhắm thẳng vào Ma Lang mà đánh xuống.

Sau tiếng sấm vang, bốn chi của Sói Linh Miêu Ma Lang không ngừng run rẩy, nửa thân mình đều bị chấn động đến tê dại.

Ô Thiền khinh thường cười một tiếng khi thấy con linh miêu đầu đàn đó không có gì đặc biệt.

Ngay cả một đạo thiên lôi cũng không chịu nổi, trong lòng Ô Thiền, chỉ cảm thấy con Ma Lang tự xưng đó thực sự quá yếu, không thể chịu được, chẳng qua chỉ là bầy sói đông hơn một chút mà thôi.

Nhưng không ngờ, Sói Linh Miêu Ma Lang bất chấp vết thương cháy xém trên người, dưới chân đột nhiên dùng lực, trực tiếp lao về phía đỉnh tháp nơi Diệp Nhất Tâm đang ở.

Tốc độ quá nhanh, thậm chí ngay cả Ô Thiền cũng không kịp phản ứng.

Trong tình thế bất ngờ, Chu Du vội vàng kéo Diệp Nhất Tâm ra sau lưng, cầm Minh Hồng Đao mạnh mẽ vung về phía trước.

Nhưng không ngờ Sói Linh Miêu Ma Lang, sau khi nhìn thấy lưỡi đao của Minh Hồng Đao, giữa không trung lại đột ngột xoay người, nhắm thẳng vào thân tháp đá gạch mà đâm tới!

Một tiếng "Ầm" vang lên, thân tháp đá gạch bị đâm mở ra một cái lỗ lớn, con Sói Linh Miêu Ma Lang đó cũng cuộn tròn thân mình, đột nhiên bật nhảy một cái, liền từ trong cứ điểm lại nhảy ra ngoài.

Trong lòng Chu Du nổi giận, lập tức vung Minh Hồng Đao đuổi theo.

Vũ khí thông thường, đối với con Sói Linh Miêu Ma Lang đó không có bất kỳ tác dụng nào.

Khi Chu Du chuẩn bị bay lên truy kích, ánh mắt liếc qua đột nhiên thấy Diệp Nhất Tâm ở đó.

Chỉ thấy bên cạnh Diệp Nhất Tâm bất thình lình hiện ra một bóng sói mờ nhạt, mắt thấy sắp xuất hiện từ trong không khí.

Trong lòng Chu Du đại kinh, cũng không còn quan tâm đến con Sói Linh Miêu Ma Lang đang rình rập bên ngoài nữa.

Thân hình mạnh mẽ lùi về sau, tay nắm Minh Hồng Đao, nhắm thẳng vào bóng sói đó mà chém mạnh xuống.

Con sói ma đó thảm thiết hú lên một tiếng, lập tức bị Minh Hồng Đao chém làm đôi.

Sói Linh Miêu Ma Lang thấy hồn sói bị chém làm đôi xong, lập tức thảm thiết hú lên một tiếng, bất chấp nguy hiểm của mình, há to miệng, liên tục phun ra vài đạo phong nhận về phía Chu Du.

Lúc này Diệp Nhất Tâm cũng đứng dậy, Sơn Thần Nghịch Lân trên người phát ra ánh sáng màu hồng nhạt.

Vài đạo phong nhận thoáng chốc đã ở trước mắt, nhưng đột nhiên đều biến mất.

Trên mặt Sói Linh Miêu Ma Lang lộ ra vẻ khó coi, gầm lớn một tiếng rồi bỏ chạy về phía sau.

Chu Du lúc này mới thở phào một hơi, nói: “Xem ra, con Sói Linh Miêu Ma Lang đó, muốn Sơn Thần Nghịch Lân của chúng ta.

Chương 356

Suýt nữa thì trúng kế điệu hổ ly sơn của con súc sinh đó rồi." Đúng lúc này Ô Thiền cũng đã chạy đến, cười lạnh một tiếng, nói: "Muốn đồ của tôi, còn làm hại Tiểu Diệp, tôi xem thử, con sói đó, rốt cuộc có bản lĩnh lớn đến mức nào." Nói xong, Ô Thiền búng ngón tay một cái về phía không trung, Chu Du cũng vung tay.

Lập tức, trên bầu trời đột nhiên tụ tập một đám mây đen kịt.

Mười mấy đạo thiên lôi thô tráng, nhắm thẳng vào con Sói Linh Miêu Ma Lang đang bỏ chạy mà đánh xuống.

Trong một trận "Oành Long" vang dội, mười mấy đạo thiên lôi, thoáng chốc đã đánh trúng Sói Linh Miêu Ma Lang.

Tiếng nổ lớn nối tiếp nhau, kèm theo một làn khói đặc, toàn bộ mặt đất đều rung chuyển theo.

Thấy con Sói Linh Miêu Ma Lang không có cơ hội trốn tránh, Ô Thiền và Chu Du hai người đồng thời thầm nghĩ một tiếng "Xong rồi".

Khi làn khói đặc từ từ bắt đầu tan đi, mọi người từ trong làn khói tàn dư, loáng thoáng nhìn thấy con Sói Linh Miêu Ma Lang khổng lồ đó ngã vật xuống đất.

Minh Hồng Đao và Hà Nhị Kiếm đồng thời cắm vào lưng nó.

Vừa rồi những tia sét đều là đòn nghi binh.

Chu Du và Ô Thiền đồng thời đều nhìn ra, tuy rằng thực lực của con Sói Linh Miêu Ma Lang đó khá yếu, nhưng đó là tương đối so với hai người họ.

Đối với những người khác, con Sói Linh Miêu Ma Lang đó gần

như là sự tồn tại của thần linh.

Hơn nữa, ngay cả khi Chu Du và Ô Thiền có võ lực cao đến mấy, chỉ dựa vào thiên lôi, cũng không thể giết chết con Sói Linh Miêu Ma Lang đó.

Minh Hồng Đao và Hà Nhị Kiếm kẹp giữa những tia sét, mới là thứ thực sự muốn lấy mạng con Sói Linh Miêu Ma Lang đó.

Ô Thiền khinh thường cười nói: "Súc sinh vẫn là súc sinh, dù thông minh đến mấy thì vẫn là súc sinh." Lúc này bầy sói đã mất đi sự áp chế của Sói Linh Miêu Ma Lang, lập tức bắt đầu hoảng loạn.

Không lâu sau, số bầy sói còn lại không còn tấn công, trở về bản tính dã thú, chạy trốn tứ phía.

Mất đi sự áp chế, những con sói chăn cừu Siberia đó bắt đầu cắn xé những đàn cừu mình mang theo.

Thấy bầy sói không còn tấn công, những người Mông Cổ bên dưới bắt đầu hò hét lớn tiếng về phía Chu Du và Ô Thiền.

Chu Du không hiểu tiếng Mông Cổ, Diệp Nhất Tâm đứng bên cạnh nghe xong, nói với Chu Du và Ô Thiền: "Anh Chu ca ca, chị Ô tỷ tỷ, những người đó nói hai người là Trường Sinh Thiên.

Đã giết chết sói thần độc ác, là hóa thân của Trường Sinh Thiên." Chu Du gật đầu, lúc này những người Mông Cổ dưới tháp thấy con Sói Linh Miêu Ma Lang bị giết, bầy sói tản ra thì đều hò reo.

Họ chia ra một số người, kéo xác sói đó vào bên trong cứ điểm.

Lúc này, A Ba Gát Nạp Nhĩ đi đến trước mặt Chu Du, nói: "Chu tiên sinh, xin hỏi, công việc mà ngài thuê tôi, có bao gồm công việc hỗ trợ phòng thủ không?" "Ý gì?" Hồ Ba Nhất bên cạnh thấy người này, dường như muốn gì đó, liền lớn tiếng hỏi lại.

A Ba Gát Nạp Nhĩ vội vàng xua tay: “Tôi không có ý gì khác.

Ngài chỉ là chủ của đội thám hiểm của tôi, tôi làm công việc của mình là điều đương nhiên.

Nhưng phạm vi công việc của tôi, dường như không bao gồm công việc đối phó với bầy sói này.” “Vậy thì sao?” Chu Du hứng thú hỏi.

“Vậy thì,” A Ba Gát Nạp Nhĩ gian xảo cười một tiếng: “Tôi có một đề nghị.” “Nói đi.” “Nếu có thể, ngài có thể cho phép tôi mang đi một vài con sói khổng lồ này một số tổ chức được không.” “Không được.” Thấy Chu Du và những người khác từ chối thẳng thừng, A Ba Gát Nạp Nhĩ cũng không nói nhiều, liền định rời đi.

Lúc này, Ô Thiền gọi anh ta lại, nói: “Tiền công tôi sẽ trả gấp đôi, nhưng nếu sau này tôi nghe nói anh kể những chuyện này ra ngoài.

Anh đã thấy thủ đoạn của tôi rồi đấy.” “Đó là điều tự nhiên.” A Ba Gát Nạp Nhĩ có chút không hài lòng nói.

Sau khi mọi việc kết thúc, Hoắc Linh dùng điện đài, thông báo cho người của Hoắc gia đang làm ăn ở nước Nga, bảo họ gọi điện thoại quốc tế thông báo về nước, mọi chuyện đã giải quyết, mọi thứ tiến hành như thường lệ.

Và Chu Du quyết định, đoàn người sẽ nghỉ ngơi ở đây, vì hiện tại không có việc gì, vậy thì cứ nghỉ ngơi ở đây trước, đợi Hoắc gia phái người làm công mới đến, sẽ lại một lần nữa tiến vào nơi “Ngọc Thổ”.

Chu Du đi đến bên cạnh thi thể Sói Linh Miêu Ma Lang, đặt tay lên thi thể.

Trong đầu, lại truyền đến âm thanh quen thuộc của hệ thống.

“Đinh, phát hiện yêu lực hai nghìn năm, có hấp thu không?” “Hấp thu!” Theo lệnh của Chu Du được đưa ra, thi thể khổng lồ của Sói

Linh Miêu Ma Lang, hóa thành từng mảnh ánh sáng, bay lượn bao quanh toàn thân Chu Du, tiến vào trong cơ thể anh.

Âm thanh của hệ thống lại vang lên: "Đinh, hấp thu giá trị linh lực mới, có cường hóa Thần Văn Thủy Thần, Thần Văn Hỏa Thần không?" "Cường hóa." Lập tức, cảm giác ấm áp, từ tận đáy lòng phát ra, tràn ngập toàn bộ kinh mạch trong cơ thể.

Chu Du lập tức cảm thấy, dấu ấn Thần Văn Thủy Thần và Thần Văn Hỏa Thần trên người, các đường vân trên đó càng trở nên rõ ràng hơn.

Anh tùy tiện vung tay, quả nhiên, từ trong nội tâm cảm thấy, sức mạnh mà hai thần văn mang lại, lớn hơn rất nhiều.

Lúc này, những người bên ngoài cũng bắt đầu chuyển sang chế độ bắn tự do, không có chỉ huy của Sói Linh Miêu Ma Lang, bầy sói còn lại không đáng để lo ngại.

Đúng lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên chạy đến, nói với Chu Du: "Lão Chu, chị dâu, nhìn xuống xem.

Tình hình dưới tháp có vẻ không ổn." "Không ổn?" "Đúng vậy." Vương Bàn Tử vì chạy quá nhanh, có chút thở hổn hển nói: "Tôi vừa rồi đang dọn dẹp đồ đạc, thấy dưới tháp cao dường như có khói tím bốc lên.

Nhưng khi tôi nhìn thẳng, làn khói đó đã biến mất không thấy tăm hơi." "Vậy tôi đi đến nơi khói tím bốc lên kiểm tra, phát hiện ở đó có một không gian ngầm nhỏ." Chu Du và Ô Thiền cùng những người khác vội vàng đi theo Vương Bàn Tử, Hoắc Linh và Hồ Ba Nhất đang đợi ở đó.

Thấy Chu Du và những người khác, Hồ Ba Nhất mở miệng nói: "Lão Chu, chị dâu, lối vào không gian ngầm này đi xuống, tôi thấy nó

được quân đồn trú ở đây cố ý thiết kế, bầy sói bên ngoài căn bản không có cách nào mượn lực để phá cửa xông vào." Chu Du nhìn thấy, gạch xanh trên mặt đất đã bị Vương Bàn Tử đào lên, ở giữa lộ ra một cánh cửa bí mật không lớn lắm.

Lối vào không gian ngầm này nhỏ, nếu bầy sói thực sự tấn công vào, ngay cả khi lối vào đang mở, thì chỉ cần vài người canh giữ ở đó, bắn chết vài con sói, thi thể của chúng có thể chặn kín lối vào.

Biểu cảm của Ô Thiền có chút kỳ lạ: "Ở đây dường như là một nơi trú ẩn phải không?" Hoắc Linh mở miệng nói: "Không giống.

Tôi vừa rồi đã xuống xem, không gian bên trong rất dài, giống như một mật đạo vậy." Chu Du trầm ngâm một lát, chỉ vào Vương Bàn Tử nói: "Bàn Tử, tôi có một thắc mắc.

Chương 357

Khi phát hiện ra nơi này, là lúc nào?" "Vừa rồi." Vừa rồi?

Chu Du ngước mắt nhìn, nơi Vương Bàn Tử đốt lửa nấu cơm, đồng thời cũng là nơi Hoắc Linh sắp xếp vật tư.

Theo lý mà nói, nếu có mật đạo, thì đã sớm phải được phát hiện.

Bây giờ mới được phát hiện, chẳng phải là lúc anh hấp thu Sói Linh Miêu Ma Lang sao?

Xem ra, nơi này, có liên quan lớn đến bầy sói bên ngoài.

Theo đó, bầy sói cũng không cố ý cản trở đường đi của đoàn người, mà là vô tình, vừa khéo va chạm vào một chỗ với bầy sói.

Ô Thiền nhìn xuống một cái, nói: "Trên tường mật đạo có khắc một số văn tự, tôi không nhận ra lắm." Thanh Thanh Mạn đang đi theo nghe thấy có ghi chép văn tự, vội vàng chạy ra, kéo Diệp Nhất Tâm đến.

Không lâu sau, Diệp Nhất Tâm sao chép lại văn tự trên đó: "Trên đó viết bằng chữ Khế Đan cổ đại, bên trong ẩn giấu một bí mật.

Nhưng cụ thể là bí mật gì, trên đó không nói rõ.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là: Thần hộ mệnh của Gia Luật thị được mai táng ở đây, bất kỳ ai cũng không được phép quấy rầy." "Gia Luật thị, nếu tôi không nhầm, trên đó viết hẳn là hoàng tộc của nước Khế Đan." "Tôi nhớ có công chúa tên là Gia Luật Chất Cổ phải không?" Thanh Thanh Mạn đang lắng nghe nói.

"Đúng vậy," Diệp Nhất Tâm đáp: "Những thứ bên dưới, chắc hẳn có liên quan đến Gia Luật Chất Cổ, hoặc Gia Luật A Bảo Cơ của nước Khế Đan." "Tôi nhớ nước Khế Đan có truyền thống sùng bái sói

thần, đó là một nhánh trong giáo phái Shaman." "Tôi xuống xem sao." Chu Du nói.

Cầu thang bên dưới đặc biệt chật hẹp, chỉ đủ một người đi.

Hơn nữa, cứ sau chín bậc thang, lại có một chỗ ngoặt.

Chu Du đi phía trước, trong lòng không biết tại sao ban đầu lại phải thiết kế như vậy, chẳng lẽ chỉ vì phòng ngừa bầy sói tấn công sao?

Không, nó thực sự giống như một công sự phòng thủ, ở chỗ ngoặt chỉ cần một người canh giữ, bất kể người hay sói đi xuống, cũng không cần nhắm bắn chính xác, tuyệt đối là một phát một con, hoặc một mũi tên một con.

Cầu thang quanh co khúc khuỷu, Chu Du đi phía trước cẩn thận từng li từng tí.

Đi qua mười mấy chỗ ngoặt, mới thực sự đến được đáy của không gian ngầm.

Không gian ngầm ở đây thực sự gần giống với lời Hoắc Linh nói, toàn bộ diện tích rộng tới vài trăm mét vuông.

Chỉ nhìn quy mô của cứ điểm phía trên, bất kỳ ai cũng không thể nghĩ rằng bên dưới lại có một không gian ngầm lớn như vậy.

Chỉ là hiện tại bên trong trống rỗng, Hồ Ba Nhất cầm đèn pin xoay một vòng tại chỗ, sau khi xác định rõ phương hướng đông nam tây bắc, mới quay người nói với Chu Du và những người khác: "Nơi này dùng xi măng, xem ra là kiến trúc cận đại, không phải được xây dựng từ thời cổ đại." Bên cạnh, Diệp Nhất Tâm cũng xác nhận lời Hồ Ba Nhất: "Trên tường có văn tự tiếng Nga thời Sa hoàng, trên đó viết 'Lối ra', 'Lối vào', 'Nguy hiểm' và các văn tự khác." Lúc này Chu Du mới nhìn thấy, bảy người đều đã xuống.

Không khỏi mở miệng hỏi: “Tại sao chúng ta đều xuống hết rồi, những người phía trên thì sao?” Vương Bàn Tử cười hì hì nói: “Phía trên không có chuyện gì đâu.

Hai thằng em vợ đó tôi thấy khả năng thực hiện và đầu óc quân sự khá tốt, nên tôi giao cho chúng nó.” Lúc này, Thanh Thanh Mạn đột nhiên mở miệng, nói: “Tôi nghe thấy ở góc bên kia, dường như có một thứ giống như máy phát điện.” Nói xong, Thanh Thanh Mạn chỉ vào một góc phía đông, mấy người vội vàng đi đến.

Quả nhiên, bên trong có một chiếc máy phát điện diesel một xi lanh cũ kỹ, bên cạnh có vài thùng dầu làm bằng gốm.

Hoắc Linh nhìn chiếc máy phát điện này, nói: “Máy phát điện Holler model 3, sản xuất tại Thụy Điển năm 1902.

Đã gần tám mươi năm rồi.

Tôi không biết có dùng được hay không.” May mắn là sau khi mở thùng dầu gốm, bên trong có gần nửa thùng dầu diesel dính nhớp.

Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất lấy chết ngựa làm ngựa sống, đổ gần nửa thùng dầu diesel vào máy phát điện.

Có khởi động được hay không thì không quan trọng, dù sao cũng phải thực hiện quy trình một lượt, nếu không thì thật sự hơi quá đáng.

Mấy người loay hoay một hồi, chiếc máy phát điện đã có lịch sử gần trăm năm cuối cùng cũng "ùng ùng" quay.

Sau khi đóng điện, không gian dưới lòng đất bắt đầu có ánh sáng.

Hồ Ba Nhất ngẩng đầu nhìn, chỉ có bốn năm chiếc bóng đèn cổ xưa còn lẻ loi sáng, mấy chục chiếc còn lại gần như đều đã hỏng.

Mặc dù cả nhóm đều có khả năng nhìn trong đêm, nhưng có ánh sáng vẫn tốt hơn nhiều so với việc chỉ nhìn bằng thị giác ban đêm

thuần túy.

Lúc này, Chu Du đi vòng quanh nhà kho, gần như một lượt.

Khi đi đến một bức tường, tường thụy đột nhiên lóe lên.

Dưới sự hỗ trợ của Phá Vọng Chi Nhãn, tôi thấy trên bức tường đó có một luồng khí màu tím nhạt thoát ra.

Luồng khí màu tím nhạt đó chập chờn ẩn hiện, lúc đứt lúc nối rò rỉ ra từ đó.

Nếu không nhờ tường thụy và Phá Vọng Chi Nhãn của tôi, lúc nãy tôi gần như không hề để ý.

Chu Du gỡ tấm ván gỗ che trên bức tường, luồng khí màu tím đó dần dần đậm hơn một chút.

Thấy Chu Du đã phát hiện ra, cả nhóm vội vàng vây lại.

Hoắc Linh quan sát một lúc lâu, mới nói: "Loại khí màu tím này, tôi chỉ từng thấy giới thiệu tương tự trong thư khố của gia tộc.

Nếu tôi không lầm, thì đây là một loại Yêu khí." Nói xong, cô ấy lục trong ba lô ra một tấm hoàng chỉ (giấy vàng) có chữ "Phù Trấn Yêu" viết bằng bút đỏ ở mặt sau, sau đó dùng hai ngón tay kẹp một góc hoàng chỉ, từ từ đưa lá bùa về phía nơi phát ra khí màu tím.

Tấm phù vừa tiếp xúc với rìa luồng khí tím, phần chú ngữ vẽ ở giữa đột nhiên lóe lên tia lửa, bùng cháy từ bên trong chú ngữ ra ngoài.

Thoáng chốc, tấm phù cháy mãnh liệt dị thường, cứ như thể đã trộn lẫn thuốc súng.

Chương 358

May mắn là Hoắc Linh nhanh tay buông ra, kịp ném tấm phù đã gần như hóa thành tro tàn trước khi ngọn lửa bùng lên.

Ô Thiền có chút kinh ngạc, hỏi Hoắc Linh: "Tôi nhớ Yêu khí không phải đều có màu trắng xanh sao?

Sao lại là màu tím?" Hoắc Linh giải thích: "Điều này ngay cả trong các thư khố thông thường cũng không có ghi rõ.

Chỉ là, nếu khi khai quật lăng mộ theo kiểu Phát Khâu Tá Lĩnh mà gặp phải loại Yêu khí này, lập tức rút lui, không được do dự." Lúc này, Thanh Thanh Mạn hít hít mũi, nói: "Có mùi lưu huỳnh không ạ?" Mùi lưu huỳnh?

Thanh Thanh Mạn nhíu mày, Chu Du và những người khác cũng cẩn thận ngửi.

Chu Du nghĩ bụng, "Văn Hương Thức Vật của mình không ngửi ra mùi lưu huỳnh sao?" May mắn là mùi lưu huỳnh cổ quái nhanh chóng biến mất, tường thụy cũng không nhắc nhở có nguy hiểm.

Lúc này Hồ Ba Nhất nói: "Nơi này có chút cổ quái.

Nhìn giống cái căn cứ ngầm của Nhật Bản mà chúng ta đào được năm đó.

Chẳng lẽ mấy thằng rợ này đang nghiên cứu thứ gì ở đây sao?" Chu Du lúc này nói với Thanh Thanh Mạn: "Bây giờ anh sẽ bắn một phát súng, em nghe kỹ xem phía sau có gì không." Thanh Thanh Mạn gật đầu, nhẹ giọng nói: "Anh Chu Chu đang rèn luyện năng lực của em sao?

Em sẽ cố gắng làm tốt." Sau tiếng súng nổ, Thanh Thanh Mạn

nhắm mắt lại, lắng nghe thật kỹ một lúc.

Cô ấy mở miệng nói: "Phía sau không có cơ quan, nhưng có mấy cái cấm chế.

Mấy cái cấm chế này em không hiểu lắm, em chỉ có thể phân biệt được là phía sau cấm chế có một không gian.

Không gian đó lớn hơn chỗ này rất nhiều." Chu Du cười cười: "Thanh Thanh Mạn đoán quả nhiên không sai, giống hệt những gì anh nghe được." Nói xong, Chu Du nheo mắt lại, nhìn chằm chằm luồng khí màu tím nhạt chập chờn ẩn hiện rò rỉ ra từ bức tường.

Sau khi nhìn hai ba phút, anh đột nhiên lùi lại mấy bước, đồng thời cắn vỡ đầu ngón giữa, bắn mấy giọt máu tươi vào vị trí có khí tím trên tường.

Một cảnh tượng quỷ dị xuất hiện, ngay khoảnh khắc máu tươi bắn lên tường, luồng khí tím vốn chập chờn ẩn hiện bỗng nhiên sáng bừng lên, sau đó mấy giọt máu tươi cứ như có từ tính với khí tím, toàn bộ đều bị khí tím hút vào.

Cùng với việc khí tím bị hút vào ngày càng nhiều, những vệt máu trên tường cũng bắt đầu nhạt dần, từ màu đỏ tươi chuyển sang hồng phấn.

Chỉ trong vài phút, những vệt máu biến mất không dấu vết ngay dưới mắt mọi người.

Khi những vệt máu hoàn toàn biến mất, luồng khí tím không còn bị ràng buộc nữa, lại như lúc nãy, chập chờn ẩn hiện bay ra từ bức tường, từ từ tiêu tán vào không khí.

Thấy cảnh này, Ô Thiền bước tới một bước, nói: "Tiểu Hoắc, cô có mang theo loại đinh nào không, cho tôi một cái." Hoắc Linh lục trong ba lô: "Có hai cái đinh đồng, được không ạ?" Ô Thiền nhận lấy,

sau đó theo vị trí vệt máu biến mất trên tường, từ từ đóng đinh đồng vào.

Cũng kỳ lạ, cây đinh đồng không gặp bất kỳ trở lực nào, cứ như đóng vào đậu hũ.

Trong nháy mắt, cây đinh đồng dài gần bằng lòng bàn tay đã gần như được đóng toàn bộ vào bức tường.

Vương Bàn Tử hiếu kỳ nhìn bức tường, nói: "Bức tường này là cái quái gì vậy?

Chưa từng thấy." Hoắc Linh cười thần bí một chút: "Chưa từng thấy thì đúng rồi.

Người nào đã thấy, gần như đều đã chết." "Ghê gớm vậy sao?" Vương Bàn Tử lắc đầu: "Chúng ta đối phó nổi không?" Ô Thiền có chút bất đắc dĩ nói: "Chúng ta chắc chắn đối phó được, nhưng lát nữa vào trong, mọi người đều phải cẩn thận một chút.

Bên trong có điều quái lạ, không chừng có thứ gì đó khó đối phó." "Đây chắc chắn là Yêu khí dạng sương mù màu tím.

Đặc tính của loại Yêu khí này là tán khí không ngừng, liên miên bất tuyệt không hóa hình, và 'ngộ huyết hóa hủ' (gặp máu thì hóa thối rữa).

Quan trọng nhất, cái 'ngộ huyết hóa hủ' này chỉ hiển hiện khi gặp máu huyết tràn đầy linh lực." "Yêu khí màu tím đã đủ kỳ quái rồi, cộng thêm cái đặc tính vừa rồi, tuyệt đối không phải là thứ mà yêu vật yêu hóa bình thường có thể phát ra." Lúc này Diệp Nhất Tâm chen lời nói: "Dựa theo những phù văn Nga và văn Khiết Đan trong thông đạo mà em vừa xem, kết hợp với cảnh tượng hiện tại.

Em cảm thấy, phía sau bức tường này là một ngôi đại mộ, và người được chôn cất bên trong chắc chắn không phải nhân loại, mà là

một Yêu trủng." Nơi chôn cất sau khi chết của người thường gọi là phần, của quan lại quý tộc gọi là mộ, của hoàng đế vương gia gọi là lăng.

Nơi chôn cất phi nhân (sinh vật không phải người) thì gọi là trủng.

Diệp Nhất Tâm vừa nói xong, Hoắc Linh đột nhiên khẽ kêu một tiếng.

Ô Thiền vội vàng hỏi cô ấy phát hiện ra điều gì.

Hoắc Linh lắc đầu, cười khổ một tiếng, nói: "Tôi đột nhiên nhớ ra những sự kiện mộ táng quỷ dị mà mẹ tôi bắt tôi học thuộc trong thư khố.

Nơi này, giống hệt một ngôi mộ táng quỷ dị mà tôi từng xem lúc đó." "Vào thời Dân Quốc, Hoắc gia chúng tôi có một người mới chết một cách kỳ lạ ở một khu mộ.

Nếu chết trong mộ thất thì không sao, nhưng đằng này lại chết ở khu mộ bên ngoài.

Lúc đó người của Hoắc gia cảm thấy kỳ lạ, liền mời pháp sư về chiêu hồn.

Sau đó người trong gia tộc mới biết được một chuyện thú vị, rằng người mới kia đã đào được mộ của Lưu Băng Cơ – một chân nhân của phái Toàn Chân Tiêu Dao.

Chỉ là người mới kia đào động không tốt, trúng phải Trận pháp Dẫn Hồn của Lưu Băng Cơ, bị cưỡng ép mở Thiên Nhãn, đồng thời trận pháp đã hấp dẫn tất cả cô hồn dã quỷ xung quanh vào đó." "Người mới lúc đó không chịu nổi áp lực tâm lý, đã sợ chết khiếp.

Những người lớn tuổi trong gia tộc biết về mộ Lưu Băng Cơ, nếu không vào xem thì cảm thấy không ổn.

Thế là họ tiến vào mộ và bên trong ngoài việc phát hiện du ký của Lưu Băng Cơ, còn có một thứ khiến họ không thể tin nổi." Nói đến đây, Hoắc Linh dừng lại.

Những người bên cạnh đã bị khơi gợi hứng thú, đồng thanh nói: "Thứ gì?

Kể tiếp đi." Hoắc Linh mới tiếp lời: "Trong mộ thất, ngoài du ký của Lưu Băng Cơ, còn có một cuốn bút ký do Trương Tứ Lang để lại." "Trương Tứ Lang?" Mấy người bên dưới đều ngơ ngác: "Trương Tứ Lang nào?" Diệp Nhất Tâm ở một bên mở miệng hỏi lại: "Có phải là Trương Tứ Lang thời giữa Thanh triều, người đã đào Thanh Phúc Lăng không?" Hoắc Linh gật đầu: "Đúng vậy, chính là Trương Tứ Lang đã đào lăng tẩm Nỗ Nhĩ Cáp Xích." "Trương Tứ Lang này là một đạo mộ tặc lừng lẫy danh tiếng thời Thanh triều, người của Trương gia.

Hơn nữa, thủ pháp đạo mộ của hắn gần như là bẩm sinh, mộ huyệt dù khó vào đến mấy, đối với hắn cũng gần như dễ như về nhà vậy." "Người này trước kia cũng từng vào mộ Lưu Băng Cơ, nhưng sau khi vào bên trong, không động đến đồ bồi táng, chỉ mang du ký của Lưu Băng Cơ đi.

Theo ghi chép trong bút ký, hắn đã đi lại những nơi Lưu Băng Cơ từng du lịch năm xưa.

Chương 359

Sau đó, hắn quay lại mộ thất Lưu Băng Cơ, dâng trả du ký, đồng thời thêm vào đó những ghi chép về những gì mình đã thấy và nghe." "Trong bút ký của Trương Tứ Lang có ghi lại việc hắn từng vào một Yêu trủng, tuy rằng không ở lâu nhưng cũng đủ chấn động." "Theo lời miêu tả của hắn, Yêu trủng đó chôn giấu một bí mật có thể khiến người ta trường sinh bất tử.

Và bên trong có một bộ thi cốt của yêu loại có thể hủy thiên diệt địa, nhưng cụ thể là gì thì Trương Tứ Lang không viết rõ." "Vậy, nơi này, chính là Yêu trủng mà Trương Tứ Lang từng khám phá sao?" Vương Bàn Tử hỏi. "Xem ra là vậy," Hoắc Linh gật đầu: "Đúng là vậy." "Vậy chúng ta," Chu Du nói: "Tháo dỡ bức tường này ra, xem phía sau là gì." Thế là, Chu Du và Ô Thiền hai người thay phiên nhau ra tay, dùng Minh Hồng Đao và Hà Nhị Kiếm bắt đầu phá tường.

Minh Hồng Đao vốn định phát ra tiếng kêu bất mãn, nhưng bị Ô Thiền trừng mắt một cái, liền rụt rè không dám lên tiếng, nịnh nọt cuộn lưỡi dao lại, để công việc đào tường thuận lợi hơn một chút.

Do trước đó không chuẩn bị dụng cụ chuyên dụng để đối phó Yêu khí, và trước khi động thủ cần phải áp chế Yêu khí màu tím rò rỉ ra, nên công việc này chỉ có Chu Du và Ô Thiền thực hiện.

Tuy nhiên, Sơn Thần Nghịch Lân mà Diệp Nhất Tâm mang theo dường như có tác dụng.

Thế là Diệp Nhất Tâm tìm một ít nước, ngâm Sơn Thần Nghịch Lân vào đó, một lúc sau, cô bé đổ nước đã ngâm lên tường.

Sau khi nước này hắt lên tường, ngay lập tức hóa thành một làn sương trắng, bay lơ lửng giữa không trung, giống như hắt lên một

tấm sắt nung đỏ vậy.

Không ngờ sau một kích này, luồng Yêu khí màu tím vốn từng chút một rò rỉ ra ngoài bỗng nhiên biến mất, bức tường cũng trở nên mục nát.

Chớp lấy cơ hội này, hai người dùng đao kiếm cạy lớp vữa ngoài của bức tường, để lộ ra từng lớp gạch đỏ bên trong.

Diệp Nhất Tâm đổ phần nước còn lại lên bức tường gạch lộ ra, cũng giống như lúc nãy, ngay lập tức hóa thành một làn sương trắng.

Chu Du cắm Minh Hồng Đao vào khe hở giữa các viên gạch, dùng sức cạy xuống, viên gạch lập tức rơi ra.

Sau vài lần liên tục, bức tường đá phía sau lộ ra, trên tường vẽ một đồ án cổ quái.

Đồ án trên bức tường đá này quá đỗi trừu tượng, mấy người nhìn nửa ngày mới nhận ra đó là hình một con sói.

Trên cái đầu sói đó, có một khe hở nhỏ xíu.

Phán đoán từ góc độ, trước đó Yêu khí có thể đã bay ra từ đó.

Bức tường đá này cực kỳ kiên cố, Diệp Nhất Tâm hắt thêm nước đã ngâm Sơn Thần Nghịch Lân lên cũng vô dụng.

Chu Du dùng Minh Hồng Đao chém mấy nhát, thậm chí không để lại một dấu vết nào.

Cuối cùng đành phải cắn vỡ đầu ngón giữa lần nữa, bắn mấy giọt máu tươi lên đó.

Nhưng không có Yêu khí rò rỉ ra, mấy giọt máu tươi cũng không có tác dụng.

Diệp Nhất Tâm nhìn bức tường đá nói: "Chắc là có pháp môn để đi vào." Nói xong, ánh mắt cô bé chuyển sang Hoắc Linh: "Chị Hoắc

có biết không ạ?" Hoắc Linh lúc đó cố gắng hồi tưởng, nửa ngày sau mới nói: "Tôi nhớ trong cuốn bút ký đó, Trương Tứ Lang đã dùng một thanh lợi khí đạo mộ gia truyền của Trương gia cắm vào khe hở đó, mới vào được Yêu trủng.

Nhưng nếu không dùng lợi khí, bút ký không nói đến." Hồ Ba Nhất ở một bên, người chưa thể ra tay, đột nhiên nói: "Bảo vật gia truyền mà Trương Tứ Lang nói?

Bảo vật gia truyền của Trương gia tôi cũng có nghe loáng thoáng, nhưng rốt cuộc là miêu tả thế nào?" Hoắc Linh nghiêng đầu nghĩ, nói: "Trương Tứ Lang viết không nhiều chữ, lại phối hợp với du ký của Lưu Băng Cơ, viết bằng văn ngôn văn.

Chủ yếu miêu tả tình hình bên trong Yêu trủng, còn về quá trình mở Yêu trủng thì chỉ có một câu: 'May mắn có lợi khí gia truyền bên mình, tiến vào Yêu trủng phòng đá hiểm trở.' Phía sau còn một câu: 'Đoản đao trong tay, yêu vật không dám xâm phạm.'" Hồ Ba Nhất cười nói: "Tôi biết thứ của Trương Tứ Lang rồi." Nói xong, Hồ Ba Nhất lấy ra một thứ giống như một con dao găm từ trong túi, tự hào nói: "Đoán xem?

Tôi đã nhờ Đại Kim Nha bỏ ra cái giá lớn để kiếm cho tôi." Cả nhóm đều lộ vẻ ngơ ngác, chỉ có Diệp Nhất Tâm sau khi nhìn thấy con dao găm đó, mắt sáng lên, nói: "Không phải là Bác Bì Đao dùng để hành hình thời cổ đại sao?" "Đúng vậy, Tiểu Diệp thông minh!" Hồ Ba Nhất khoe khoang vung vẩy hai cái: "Phiên bản suy yếu của Sát Thiên Đao." "Để tôi mở lối vậy." Hồ Ba Nhất nói xong, không đợi Chu Du và những người khác trả lời, liền đưa tay ra, dùng con Bác Bì Đao rạch một vết trên ngón cái của mình, sau đó bôi đều máu tươi lên đồ án hình sói kia.

Lại nhân lúc máu trên ngón cái chưa khô, bôi máu tươi lên cả hai

mặt của lưỡi dao.

Sau đó, anh ta cầm ngược cán dao, cắm lưỡi Bác Bì Đao vào vị trí mắt sói, rồi áp tai vào tường, không ngừng điều chỉnh vị trí lưỡi dao.

Hồ Ba Nhất điều chỉnh động tác trong một thời gian dài, xem ra không phải một chốc một lát là hoàn thành được.

Lúc này Vương Bàn Tử mở miệng hỏi Diệp Nhất Tâm: "Tiểu Diệp, Bác Bì Đao và Sát Thiên Đao có quan hệ gì?

Không phải chỉ có bảo vật gia truyền của Trương gia mới có thể mở Yêu trủng sao?" Diệp Nhất Tâm nhẹ giọng giải thích: "Sát Thiên Đao, không phải là Sát Thiên Đao.

Con dao găm này có một tên gọi khác, là Quả Đao." "Quả Đao, là đao dùng để lăng trì (ngàn đao vạn quả) thời cổ đại." Diệp Nhất Tâm thấy một đám người đều hiếu kỳ mở to mắt, không học theo Hoắc Linh mà giữ bí mật, giải thích chi tiết: "Quả Đao là loại đao hành hình do Đại Lý Tự thời cổ đại chuyên môn chế tạo, không giống với Quỷ đầu đao dùng để chém đầu thông thường.

Quỷ đầu đao thông thường, số lần hành hình không thể quá một trăm, sau khi chém đầu chín mươi chín người, phải được đưa vào miếu Quan Đế chuyên dụng để cúng phụng.

Nếu không, oán khí của những vong hồn ngã xuống quá nặng, khi đó sẽ rất phiền phức khi siêu độ." "Nhưng Quả Đao lại khác ở điểm này, thông thường một triều đại sau hai ba trăm năm, mới cần một thanh Quả Đao.

Số người chết trên thanh Quả Đao đó, ít nhất cũng phải có một hai ngàn người rồi." Không đợi Diệp Nhất Tâm giải thích xong, Hoắc Linh ở một bên hứng thú hỏi: "Không phải oán khí không được quá lớn sao?

Vậy sao lại có thể lột da hàng ngàn người?" "Không giống.

Quả Đao trong tay lão Hồ là một vật dự phòng, tuy trên đó không có nhiều nhân mạng như vậy, nhưng cũng phải có mấy chục đến hàng trăm mạng.

Cho nên mới gọi là phiên bản suy yếu của Sát Thiên Đao, ý là miễn cưỡng có thể dùng được." "Quả Đao khác Quỷ đầu đao, oán khí của những vong hồn chết dưới hình phạt lăng trì lớn hơn nhiều so với việc bị chém đầu thông thường.

Vì vậy khi hành hình, cần một hung đao để trấn áp những vong hồn ngã xuống." "Năm xưa, triều Thanh khi lập quốc ở kinh đô cũng phỏng theo chế độ nhà Minh mà lập Hình Bộ và Đại Lý Tự.

Tương tự cũng có phán quyết lăng trì, nhưng khi hành hình thì nghe theo ý kiến của Tát Mãn giáo (Shaman giáo), dùng chiến đao trên chiến trường để hành hình." "Sau khi Mãn Thanh công hạ Bắc Bình, đã đặc biệt phái người tìm kiếm mất mấy tháng, cuối cùng dưới sự chỉ dẫn của một lão quái, mới chế tạo lại được một thanh Quả Đao." "Vì Quả Đao chuyên dùng cho hình phạt lăng trì, nên biệt danh của nó còn là Sát Thiên Đao." Vương Bàn Tử nghe một lúc, nhíu mày nói: "Không đúng chứ, không phải Sát Thiên Đao đó là bảo vật gia truyền của Trương gia sao?

Sao lại không phải một thanh Sát Thiên Đao?" Diệp Nhất Tâm gật đầu, nói: "Đúng vậy.

Quả Đao sớm nhất, là do Lỗ Hiếu Công nước Lỗ chế tạo vào thời Xuân Thu.

Nhưng thanh Quả Đao đó nghe nói đã thất lạc vào thời Tấn triều.

Tôi không biết bảo vật gia truyền của Trương gia, có phải là thanh Quả Đao đó không." Đang nói chuyện, nghe thấy tiếng "cạch cạch",

Hồ Ba Nhất bên kia cuối cùng cũng đã căn chỉnh lưỡi dao đúng vị trí, chỉ thấy anh ta nắm chặt dao găm, mạnh mẽ kéo xuống, kéo lưỡi dao găm từ vị trí trên bức tường đá đến vị trí miệng sói.

Chương 360

Ngay khi vừa kéo đến vị trí, cả bức tường bắt đầu rung chuyển.

Toàn bộ khối đá trên tường rơi lả tả xuống đất, lấy miệng sói trên tường đá làm trung tâm, một khe nứt mở ra.

Khe nứt lộ ra một khoảng tối đen như mực, tạo thành một thông đạo đủ rộng cho hai người đi song song.

Hồ Ba Nhất lau mồ hôi, nói: "Tốt rồi, thanh Sát Thiên Đao này có hiệu quả, chịu được." "Đúng rồi, đừng phá hỏng kết cấu bên trong, nếu không thông đạo sẽ bị đóng lại lần nữa đấy." Lúc này, Hoắc Linh bước vào lối vào thông đạo, lấy ra một xấp phù chú từ trong túi, cảm thấy có vẻ không đủ, thế là cô ấy lại lục trong ba lô ra năm sáu lá nữa.

Sau khi gom đủ, cô ấy cầm một lá phù chú, nhắm vào bên trong thông đạo mà ném, lá phù chú cứ như bay theo một đường thẳng vào trong.

Sau khi ném lá phù chú đầu tiên vào thông đạo, Hoắc Linh lại lần lượt ném lá thứ hai, thứ ba vào.

Đợi đến khi lá phù chú thứ năm được ném vào, đột nhiên có ánh lửa.

Lá phù chú bốc cháy giữa không trung.

Sắc mặt Hoắc Linh thay đổi, dường như đã hiểu ra.

Cô ấy hô to với những người khác: "Đừng vào vội, bên trong có gì đó không ổn." Chu Du lập tức đồng tử co lại, nhỏ giọng hỏi Hoắc Linh: "Bây giờ có ra được không?" "Có thể, tôi sẽ từ từ rút ra theo dấu chân đã đi vào." Đợi Hoắc Linh rút ra ngoài, mấy người vội vàng hỏi: "Không ổn là sao?" "Bên trong không có gì, theo lý mà nói, bên trong

Yêu trủng phải có cơ quan trùng trùng điệp điệp, nhưng vừa nãy tôi ném đến lá phù chú thứ năm mới bốc cháy." "Đúng rồi, ông xã, Phá Vọng Chi Nhãn của anh có nhìn ra vấn đề gì không?" Chu Du lắc đầu: "Không có, Phá Vọng Chi Nhãn bây giờ cứ như bị che một lớp màn sa vậy, hơi nhìn không rõ." "Nhưng tường thụy thì không phát hiện có nguy hiểm." Ô Thiền ở một bên nói: "Không có nguy hiểm, có thể lại là nguy hiểm lớn.

Chúng ta phải cẩn thận hơn." Lúc này, Thanh Thanh Mạn ở một bên lắng nghe một lúc, từ từ nói: "Các anh chị, em nghe tiếng, cảm giác như dưới chân chúng ta bị rỗng." Lúc này, Vương Bàn Tử ở một bên cảm thấy thông đạo quá tối, không nhìn rõ gì cả, thế là tiện tay cầm đèn pin chiếu vào bên trong.

Ngay lập tức, tường thụy trong cảm giác của Chu Du điên cuồng cảnh báo!

Trong khoảnh khắc, Chu Du nhìn thấy thứ bên trong thông đạo.

Thứ đó Chu Du vừa hay nhận ra, là than chì nhạy sáng.

Loại than chì này được phát hiện trong các mỏ quặng vào thế kỷ 17, thứ này, vừa ra đời đã được Công Bộ chuyên xây dựng lăng mộ hoàng thất thời bấy giờ săn đón.

Nhưng vì sản lượng khan hiếm, nên không được người thường biết đến.

Nơi này lại có nhiều than chì nhạy sáng đến thế, và Chu Du trong khoảnh khắc đó nhìn thấy, phía sau chất thành đống thuốc súng đen!

Đây là nhịp điệu muốn nổ chết người ta đây mà!

Chẳng trách tường thụy không cảnh báo, tấn công bằng vật lý thuần túy, bằng chất nổ hóa học, không có sự tác động năng lượng thì làm sao có cảnh báo được?

Thấy những thứ trước mắt này, Chu Du mới vội vàng nhắc nhở những người bên cạnh nhanh chóng tắt đèn pin đi, nếu không đừng nói là vào trong, những thứ này có uy lực cực lớn, chỉ cần dẫn nổ, e rằng không ai có thể sống sót ra ngoài được.

Rất nhanh, ánh sáng đèn pin lập tức tối sầm lại.

Những người xung quanh trong bóng tối lúc này gần như không thể thấy rõ năm ngón tay, Vương Bàn Tử lúc này lẩm bẩm một câu: "Giờ phải làm sao đây, đen thui mù mịt, lỡ lại chạm phải thứ gì khác nữa, e rằng tôi bỏ mạng ở đây mất thôi." "Đừng có cả ngày nói mấy lời xui xẻo." Chu Du vừa rồi trong khoảnh khắc bật đèn pin, đối với môi trường và bố cục xung quanh đã khá quen thuộc, hiển nhiên muốn tiến vào một không gian chưa biết tiếp theo, nhất định phải thông qua một thông đạo.

Không đúng, dưới chân. "Ông xã, phải cẩn thận đấy, bên trong không đơn giản như vậy đâu." Khi Chu Du đang nghĩ xem tiếp theo phải làm gì, đột nhiên từ cách đó không xa truyền đến tiếng Hoắc Linh đầy gấp gáp.

Ngay sau đó, bên tai lại thổi qua một trận gió "ù ù", cứ như thể nơi đó thông với một không gian khác.

Có lẽ vì không khí không lưu thông, luồng khí trong các mộ thất ở những không gian khác nhau cực kỳ bất ổn định, một khi thông một không gian nào đó, sẽ dẫn đến chênh lệch áp suất không khí mạnh mẽ.

Khoảnh khắc đó, Chu Du dường như cảm thấy màng nhĩ bên tai cứ như có người đang gõ trống vậy. "Nghe thấy chưa?" Ô Thiền lúc này cảnh giác nhìn xung quanh, cô ấy dường như đã sớm quen với bóng tối sâu thẳm, mà lại lo lắng cho sự an nguy của mấy người phía sau. "Tiếng động?" Hồ Ba Nhất cũng nghe thấy, tiếng động đó ngày càng lớn, truyền đến trong không gian vốn kín mít, càng làm nó trở nên

quỷ dị hơn vài phần.

Cứ như cảnh tượng trống trận trên chiến trường để tăng thêm khí thế, ngay trước mắt vậy.

Giây tiếp theo, cũng nghe thấy tiếng đao quang kiếm ảnh.

Vào thời đại vũ khí lạnh, trên chiến trường chủ yếu là đao và tên, nhưng do yếu tố môi trường chiến trường, nên thường xuyên xảy ra trường hợp hai bên địch ta gặp nhau ở một nơi nào đó, tất nhiên sẽ trải qua một trận huyết chiến, thậm chí toàn quân bị tiêu diệt. "Không hay rồi!" Chu Du lập tức hiểu ra, chẳng lẽ nơi đây từng là một hố chôn vạn người sao?

Nếu theo phân tích của Diệp Nhất Tâm, đây là một ngôi mộ cổ, với quy mô lớn như vậy, hiển nhiên phải là của một quý tộc có địa vị cao, quyền thế trọng.

Ở biên giới, một số dân tộc thiểu số kiêu dũng thiện chiến, đặc biệt là người Khiết Đan, vốn là dân tộc du mục, khi quốc lực cường thịnh đã nhiều lần tấn công biên cương, từng xảy ra nhiều cuộc chiến quy mô lớn.

Vì vậy ở vùng biên giới này, có hố tuẫn táng, cũng không có gì đáng ngạc nhiên. "Ầm!" Ngay lúc này, Chu Du đang phân tích khả năng này, lại nghe bên tai truyền đến tiếng động chấn động đến điếc tai, khi mọi người còn chưa biết chuyện gì xảy ra, mặt đất đột nhiên sụt xuống. "Mặt đất sụt rồi." Thì ra, bên dưới tấm đá, thật sự rỗng ruột.

Lúc này chỉ nghe tiếng sụt lún nặng nề, xung quanh không có mùi bụi bặm lẫn trong không khí, hít vào mũi cũng thấy hơi khó chịu. "Mọi người cẩn thận một chút." Rất nhanh, Chu Du cảm thấy chân mình chạm đất.

May mắn là bên dưới không phải vực sâu vách đá dựng đứng, cũng không có cơ quan như trong mộ huyệt cổ đại.

Phải biết rằng, các đại mộ phần lớn sẽ lợi dụng một số vị trí địa lý xung quanh để thiết lập các cơ quan mộ huyệt, chủ yếu dùng để phòng đạo mộ tặc. "Ông xã, anh không sao chứ?" Rất nhanh, dòng suy nghĩ của Chu Du bị Hoắc Linh và Diệp Nhất Tâm cắt ngang, xung quanh lập tức truyền đến một trận tiếng nói quan tâm.

Chương 361

"Anh không sao, còn mấy em?" "Em cũng không sao." Ngay sau đó là tiếng trả lời của Ô Thiền cũng như Hoắc Linh và Diệp Nhất Tâm.

Đương nhiên Chu Du rất yên tâm về họ, dù sao những người có thể đi theo anh đến đây, bản lĩnh đều không nhỏ.

Nhưng.

Rất nhanh, một giọng nói đầy đau khổ nối tiếp vang lên. "Ai da, tôi có chuyện rồi!" Lúc này Vương Bàn Tử ở một bên kêu la một tiếng, nghe giọng thì không chết được, nhưng có vẻ cũng thảm hại không nỡ nhìn.

Chu Du lần theo tiếng động bước tới.

Lúc này anh ta thử bật đèn pin, cẩn thận chiếu một cái, mới phát hiện Vương Bàn Tử lúc này đang co ro trên mặt đất cách đó không xa, quay lưng về phía mình, chỉ nhìn thấy một cục bóng đen sì.

Cũng lạ, đèn pin dù có ánh sáng mạnh, nhưng ở dưới này dường như không mấy tác dụng. "Vương Bàn Tử, cậu không sao chứ?

Nói gì đi chứ." Chu Du đang chuẩn bị tắt đèn pin, lúc này mới nhận ra, những than chì nhạy sáng kia, dường như căn bản không hề rơi xuống.

Nhưng may là bên dưới cũng không có bất kỳ nguy hiểm phát nổ nào.

Nhưng rốt cuộc là chuyện gì?

Đèn pin lại lần nữa được bật lên.

Rất nhanh, Hoắc Linh tiến đến, lại với vẻ mặt kinh ngạc nhìn về

phía Chu Du, nói: "Ông xã, anh không sao chứ?" "Không, đi xem Bàn Tử đi!" Chu Du nhìn lên đỉnh đầu mình, xác nhận vừa nãy đã rơi xuống từ phía trên, nhưng lúc này đỉnh đầu lại kín mít không kẽ hở, cứ như một hang động tự nhiên.

Diệp Nhất Tâm hiển nhiên nhìn ra sự lo lắng của tôi, cô bé bước tới, chỉ lên phía trên, nói: "Dựa theo những khảo sát trước đây về cổ mộ thời Liêu, không khó để thấy rằng đây cũng là một loại bẫy của cổ mộ thời Liêu, cũng là để dẫn dụ đạo mộ tặc vào một không gian khác." "Có chuyện rồi." Diệp Nhất Tâm đang chuẩn bị nói tiếp, bên cạnh, Hoắc Linh đột nhiên phát ra một tiếng hét chói tai, gần như vang vọng khắp cả không gian, tất cả mọi người đều nhìn về phía Hoắc Linh. "Hắc hắc!" Chu Du đột nhiên chiếu đèn pin vào chỗ phát ra tiếng cười lạnh.

Giọng nói thì trầm thấp, nhưng lại đặc biệt âm u rợn người.

Cứ như tiếng phát ra từ một ông lão, nhưng lại không giống tiếng người, nghe khiến người ta dựng tóc gáy. "Vương Bàn Tử, thằng nhóc này bị trúng tà rồi sao?" Chu Du biết, tên này hình như thật sự là cái thể chất dễ chiêu tà linh. "Này, làm gì vậy?" Nhưng Chu Du đang chuẩn bị đi xem chuyện gì, một bàn tay trên vai anh từ phía sau, trực tiếp đặt nặng nề lên vai anh. "Bàn Tử?" Chu Du quay đầu lại nhìn, không phải Vương Bàn Tử thì là ai? "Mau lùi lại, đó không phải Bàn Tử!" Chu Du lập tức hét lớn về phía Hoắc Linh.

Ô Thiền phản ứng đầu tiên, trực tiếp xông lên, kéo Hoắc Linh lùi về phía sau.

Cùng lúc đó, một cái miệng rộng như chậu máu trực tiếp há to về phía Hoắc Linh, thoáng chốc cả không gian tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc đến mũi.

Rất nhanh, một bóng đen lóe lên, Ô Thiền nhanh chóng lao ra,

chuẩn bị tìm hiểu xem rốt cuộc đó là thứ gì.

Khí tràng mạnh mẽ của Ô Thiền dường như đã chấn nhiếp được bóng đen đó.

Xung quanh truyền đến một trận gào thét, hiển nhiên bóng đen kia có chút sợ hãi, vậy mà lại chạy về phía cách đó không xa. "Đừng đuổi theo!" Thấy Ô Thiền chuẩn bị đuổi ra ngoài, Chu Du mới vội vàng phất tay: "Trước khi tôi chưa làm rõ đây là chỗ nào, mấy người chúng ta tốt nhất đừng tạm thời tách ra." "Sói?" Ô Thiền nhìn về phía bóng đen có vẻ khập khiễng đó, vậy mà tứ chi co lại trên mặt đất, bóng dáng bỏ chạy trông như một con sói. "Bàn Tử, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Chu Du mới quay người, nhìn về phía Vương Bàn Tử.

Lúc này cậu ta lại lộ vẻ mặt vô tội, gãi gãi đầu, khó hiểu nhìn về phía xa, chỉ thấy một thông đạo hẹp dài, so với bên trên, nơi này càng lộ vẻ quỷ dị hơn.

Vương Bàn Tử mới kể cho mọi người sự thật, khi mặt đất sụt lún, Bàn Tử trong lúc hoảng loạn, đưa tay ra nắm lấy một thứ gì đó, nửa người đều treo lơ lửng giữa không trung.

Nhưng vừa dùng sức, cậu ta liền rơi xuống.

Mãi sau Bàn Tử mới nhìn rõ, trong tay mình lại có một chút lông màu vàng kim. "Lông sói!" Chu Du nhìn kỹ, lông này trông không chỉ cứng hơn, thậm chí còn khủng bố hơn cả con Ma Lang Phân Ly Nhĩ trước đó.

Lông dựng đứng từng sợi, cứ như dao vậy, thậm chí chỉ cần tốc độ đủ nhanh, gần như có thể đâm xuyên vào mô cơ thể người.

Diệp Nhất Tâm hiếu kỳ bước tới, cẩn thận nhìn sợi lông sói đó, ánh mắt tràn đầy suy tư: "Vừa rồi đám sói kia muốn không màng sống chết xông vào, chẳng lẽ là vì...?" "Lang Vương?

Lang Vương thật sự?" Hoắc Linh lúc này bước ra, trong mắt lóe lên một tia thần sắc quái dị: "Hoắc gia trước đây có ghi chép, ở vùng biên giới có một loài vật thể hình khổng lồ, ẩn phục ban ngày, xuất hiện ban đêm, được bầy sói cung phụng, nhưng chưa từng có ai nhìn thấy chân diện mục của nó." "Xem ra, bên dưới càng ngày càng thú vị rồi." Chu Du lúc này cố tỏ vẻ thư thái, vỗ vỗ tay, nhưng vẻ mặt lại đầy khinh thường. "Không sợ sao?" Vương Bàn Tử không ngừng rụt rè lẩm bẩm, thầm nghĩ chẳng lẽ vừa nãy mình nắm phải Lang Vương, không đến nỗi thế chứ, nếu vậy thì mình đã sớm mất mạng rồi, sao còn có thể sống mà đứng đây nói chuyện với mọi người được? "Ai da, tôi lại quên mất, tôi vẫn luôn ở đây, hình như thiếu mất một người rồi!" Vương Bàn Tử đột nhiên nhớ ra, lúc này cầm đèn pin chiếu khắp nơi. "Hồ Ba Nhất?" Mấy người nhìn quanh, rồi nhìn nhau, thì ra vừa nãy lúc nói chuyện, Hồ Ba Nhất đã không biết đi đâu mất rồi. "Thằng cha đó chắc không phải ở bên trên chứ?" Vương Bàn Tử nhìn chằm chằm lên trên.

Khoảng cách đến đỉnh đầu cũng mấy mét, cũng không lên được. "Hồ Ba Nhất!" Bàn Tử ngẩng đầu, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, liền xé toạc cổ họng, hét lớn một tiếng xuống dưới.

Chương 362

Chu Du muốn ngăn lại, nhưng không kịp.

Lúc này tiếng vọng của Bàn Tử vang vọng khắp thông đạo hẹp dài, mặt đất cũng rung chuyển một trận. "Đúng là chết tiệt đáng sợ." Bàn Tử chắc cũng lần đầu tiên bị tiếng vọng của chính mình làm cho giật mình, lúc này rụt cổ lại, vội vàng bịt miệng. "Đi về phía bên cạnh." Chu Du nhìn kỹ một chút, sau đó chỉ vào một thông đạo cong cong khúc khuỷu phía trước, cứ như một con rắn uốn lượn, phần giữa lớn, hai đầu thuôn dài.

Nhưng, Hồ Ba Nhất tên nhóc đó không có ở bên dưới, Chu Du nhíu nhíu mày, đèn pin chiếu về phía trước, lập tức có một dự cảm không lành.

Trên các bức tường đều có những dấu vết loang lổ, dường như có một số bích họa, có lẽ vì niên đại quá xa xưa, nên chỉ còn lại một số vết ố bẩn trên đó, sớm đã không thể nhìn ra được diện mạo ban đầu.

“Mọi người cẩn thận một chút, tôi có cảm giác kỳ lạ dưới đây.” Chu Du chỉ cảm thấy cái cảm giác nguy hiểm cận kề đó, dù sao cũng đã từng đi ra từ không ít đại mộ, cảm giác này rất rõ ràng.

Diệp Nhất Tâm ở phía cuối, nhìn quanh quất, dường như không có thứ gì kỳ quái xuất hiện.

Một lát sau, Diệp Nhất Tâm lại có vẻ hứng thú với những bức bích họa trên vách đá.

Cũng không trách được, trước đây cô ấy là nghiên cứu sinh lịch sử, đối với những thứ này đương nhiên có hứng thú bẩm sinh.

“Đừng động!” Hoắc Linh đang chuẩn bị đưa tay chạm vào những

bức bích họa còn sót lại, nhưng bị Ô Thiền gọi lại.

Sau đó, Ô Thiền nhặt một hòn đá, ném về phía vách đá.

Chợt trên vách đá bỗng nhiên bùng lên từng luồng lửa xanh biếc, hệt như quỷ hỏa đang bốc cháy.

Diệp Nhất Tâm liền giải thích rằng, bích họa cổ đại chủ yếu sử dụng khoáng vật nhan liệu, những nhan liệu này đều được chiết xuất từ quặng, có màu sắc thậm chí còn tận dụng thực vật, hoa cỏ, máu động vật, đất khoáng có màu, vôi sống và tiêu than... sau đó được pha chế theo một tỷ lệ nhất định, khiến màu sắc của bích họa mang đến cảm giác nguyên thủy, mộc mạc.

Mặc dù đã tàn khuyết, nhưng chúng lại thu hút người xem.

Trải qua hàng ngàn năm phong hóa, về cơ bản những nhan liệu này đều sẽ bị không khí bên ngoài ăn mòn hết.

Nhìn mức độ ăn mòn hiện tại, rõ ràng trước đó đã có người ở đây.

Còn về thời gian thì không ai biết được.

Để có thể bảo tồn tốt hơn, bên trên sẽ dính một số vật chất kịch độc, những chất độc này đa phần đều từ khoáng thạch, một là để chống côn trùng, hai là để đối phó với đạo mộ tặc.

Hoắc gia đối với thế giới bên trong cổ mộ đương nhiên rất rõ ràng, những ngôi mộ cổ này thoạt nhìn có vẻ không có cơ quan chết người.

Nhưng chỉ cần một chút bất cẩn, có thể khiến người ta chết một cách không rõ ràng.

Không sai, những cơ quan lấy mạng người đó nằm ngay trong môi trường tưởng chừng không có gì đáng chú ý này.

“Phía trước có người!” Phía sau, mấy cô gái dường như đã thảo

luận về vấn đề học thuật dưới cổ mộ suốt nửa ngày, bỗng nhiên Chu Du phát hiện phía trước hành lang dường như có một bóng người.

Đèn pin vừa chiếu tới, chỉ thấy một bóng đen lóe lên.

"Bàn Tử, sao còn không đuổi theo?" Chu Du cầm đèn pin, chuẩn bị xông lên, một lát sau Ô Thiền phía sau cũng nhanh chóng theo sát.

Nhưng nhìn lại Bàn Tử, lúc này đôi chân anh ta run rẩy, cả người dường như đang trong trạng thái tê liệt.

"Không sao chứ?" Phía sau, Hoắc Linh vỗ vai Bàn Tử, Bàn Tử dường như vừa thấy quỷ, sắc mặt tái nhợt, gần như không còn chút huyết sắc nào.

Anh ta trông như vừa bò ra từ quan tài vậy.

Vương Bàn Tử lúc này mới hoàn hồn, nhưng Chu Du nhìn hồi lâu mà anh ta vẫn chưa hồi phục, chỉ ra hiệu theo kịp, đừng để bị lạc nữa, nếu không thì không biết sẽ thấy thứ gì.

Nhưng Chu Du lại thấy kỳ lạ, vì sao trực giác của anh vừa rồi lại cảm thấy dưới đây có sự cản trở nghiêm trọng?

Bàn Tử dường như có thể là người đầu tiên nhìn thấy những thứ đó?

Chẳng lẽ...

Chu Du nhanh chóng hiểu ra, Vương Bàn Tử dường như là người yếu nhất, không có khả năng tự bảo vệ bản thân nhất trong số những người dưới đây.

Vì vậy, rất có khả năng, những thứ bên dưới muốn xử lý những người yếu thế trước, sau đó mới chia rẽ từng người chúng tôi ra mà tiêu diệt.

Nhưng, rốt cuộc bên dưới có gì?

Chu Du liền cùng Ô Thiền đi ở phía trước, rẽ vào một khúc cua phía trước.

"Ái chà." Thấy Chu Du và Ô Thiền gần như đều không tiếp tục đi về phía trước, Hoắc Linh phía sau đi tới, đèn pin vừa chiếu, nhìn cảnh tượng phía trước, mọi người không khỏi ngạc nhiên.

Phía trước, dường như là một cung điện.

Không, nó chỉ thu nhỏ mấy lần, phía dưới cùng là vực sâu không đáy, hệt như một vách đá.

Nối liền với cái gọi là cung điện nhỏ đó chỉ có một hàng sạn đạo gỗ.

Sạn đạo gỗ được nối với nhau bằng những sợi xích sắt đơn giản.

Nhưng xích sắt đều đã gỉ sét loang lổ, phần lớn ván gỗ đã bị thời gian ăn mòn thành tro vụn.

Chương 363

Nhưng đối diện cái cung điện nhỏ đó lại thực sự kỳ lạ.

“Lẽ nào trước đây là thành cổ lăng mộ?” Lúc này Chu Du lại có chút do dự, nếu là cung điện, ai lại chọn xây dựng nó ở đây?

Mặc dù phía trước có một không gian khổng lồ, nhưng lại mang đến cho người ta một cảm giác áp bức.

“Không phải cung điện.” Ô Thiền đột nhiên chỉ về phía trước, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc, nhìn hồi lâu mới tiếp tục mở miệng nói: “Đây... căn bản là những đống mộ!” Lời vừa nói ra, những người xung quanh đều tỏ vẻ kinh ngạc, đống mộ này trông thật kỳ lạ, hệt như cung điện, từng tầng từng tầng, nhìn từ xa lại giống như bảo tháp.

Ô Thiền thở dài một hơi, tiếp tục nói: “Vào hàng ngàn năm trước, đặc biệt ở một số tiểu quốc biên giới, thậm chí có một số bộ lạc và dân tộc thiểu số tin rằng, dù con người có chết đi chăng nữa, chỉ cần thành kính với thần linh mà họ tín ngưỡng, thì có thể chết mà sống lại, sống mãi không ngừng.” Diệp Nhất Tâm gật đầu: “Không sai, xuyên suốt năm ngàn năm lịch sử, các dân tộc thiểu số ở vùng Tây Bắc đều có tín ngưỡng như vậy.” Vùng Nội Mông cổ đại, các dân tộc thiểu số ở vùng Đông Bắc và Tây Bắc, tín ngưỡng nguyên thủy về cơ bản thuộc về Tát Mãn giáo.

Họ tín ngưỡng núi, sông, lửa, mặt trời, mặt trăng, tinh tú và các vật tự nhiên khác, cũng thờ cúng linh hồn, tổ tiên và Khốn Đằng.

Mỗi nơi đều có tín ngưỡng nguyên thủy và các hoạt động tế tự, nghi lễ tôn giáo.

Tôn giáo nguyên thủy của các dân tộc thiểu số phản ánh các ngày

lễ tôn giáo, phong tục, bùa phép, bói toán và những điều cấm kỵ của văn hóa nguyên thủy.

Nhưng giữa các dân tộc thiểu số khác nhau có những khác biệt nhỏ.

Tuy nhiên, lý thuyết căn bản của Tát Mãn giáo là vạn vật hữu linh luận, chỉ có những dân tộc thiểu số này đương nhiên cho rằng sự sống của con người là bất diệt, linh hồn không chết, rồi sẽ có một ngày, họ sẽ trở về cố hương, thậm chí có thể đạt được sinh mệnh thứ hai.

Cũng có người vì thế mà hiểu thành bất tử bất diệt.

"Đúng rồi, vừa nãy tôi cảm giác người kia đi về phía bên đó…" Bàn Tử lúc này đưa tay ra, run rẩy chỉ vào từng đống mộ không xa: "Đống mộ đó… liệu có phải là ma quỷ không?" Mặc dù kích thước khác nhau, thậm chí trang trí bên ngoài cũng không hoàn toàn giống nhau, Chu Du lại biết, phần lớn là do sự chênh lệch về thân phận cao thấp của những người này gây ra.

"Không phải!" Chu Du lập tức phủ nhận suy nghĩ của Vương Bàn Tử, nếu ma quỷ xuất hiện ngay lập tức ở dưới đây, thì Chu Du cũng sẽ kích hoạt Thông Phá Vọng Chi Nhãn hoặc Tường Thụy Cảm Tri.

Nhưng hiện tại lại không có chút phản ứng nào.

Rõ ràng, cái thứ vừa nãy, đang di chuyển rất nhanh, thậm chí còn có bóng, ít nhất có thể khẳng định không phải ma quỷ!

"Anh, bây giờ chúng ta có nên đi không?" Hoắc Linh lúc này lại có chút do dự, nhìn về phía Chu Du.

Diệp Nhất Tâm lại không kìm được vui mừng, dáng vẻ háo hức muốn thử.

"Nhìn kìa…?" Đột nhiên, Ô Thiền chợt thấy, nhìn thấy phía trước cùng dường như có một ánh kim loại lóe lên, bên cạnh sạn đạo gỗ.

“Không phải là con dao gọt hoa quả trong tay Lão Hồ trước đây sao?” Chu Du nhanh chóng phát hiện ra, cúi xuống nhìn kỹ, đúng thật, trên đó dường như dính một chút vết máu, dính nhớp nháp, có chút hơi ấm.

“Chẳng lẽ Hồ Ba Nhất xảy ra chuyện rồi sao?” “Nhìn kìa, có máu.” Nhìn dọc theo sạn đạo, mọi người mới phát hiện, trên đó thực sự có một ít vết máu, chỉ là nếu không nhìn kỹ, thật khó mà nhận ra.

“Tên Hồ Ba Nhất này, đang làm gì thế?” Bàn Tử lại một trận oán thán, miệng tuy mắng mỏ liên tục, nhưng ít nhiều cũng đã vào sinh ra tử cùng nhau, làm sao mà không lo lắng.

Ô Thiền nheo hai mắt, nhìn về phía đống mộ phía trước, sau đó nhắc nhở những người bên cạnh: “Đương nhiên phải đi, không phải lúc nào trong đống mộ cũng chôn người chết, cũng có thể có hoạt vật.” “Hoạt vật?” Vương Bàn Tử run lên một cái, chân tay mềm nhũn, nếu không có Chu Du đỡ, lúc này chắc đã ngã bệt xuống đất rồi.

“Đi theo tôi.” Ô Thiền lại không giải thích chi tiết nhiều, phất tay áo, cả người thân nhẹ như yến, trực tiếp bay lên sạn đạo gỗ, chỉ trong nháy mắt, đã đến đối diện.

Chu Du theo sát phía sau.

Đương nhiên, sạn đạo gỗ trước mặt nhìn có vẻ đáng sợ, nhưng mối đe dọa không lớn.

Chỉ là Vương Bàn Tử hơi tốn sức một chút, nhưng cuối cùng mấy người cũng dễ dàng qua được sạn đạo gỗ đến phía đối diện.

Khoảnh khắc đặt chân xuống đất, nhiệt độ xung quanh giảm mạnh, hệt như rơi vào hầm băng vậy.

Thoáng nghe thấy những âm thanh kỳ lạ truyền đến từ vực sâu bên dưới.

Mặc dù đó có thể là tiếng động phát ra do khí lưu dưới đất cuồn cuộn theo áp suất không khí bên ngoài, nhưng nếu nghe kỹ, dường như có vô số tiếng gào thét từ bên dưới, không dứt bên tai.

Đương nhiên, phía trước dường như chỉ có một con đường duy nhất kéo dài, mọi người cũng không có lựa chọn nào khác.

Nhưng hai bên đều là những đống đá cao thấp xen kẽ có trật tự như cung điện, nhìn lại có vài phần quỷ dị.

"Rầm!" Đang đi về phía trước, sự chú ý của mọi người trước đó đều tập trung vào con đường, bỗng nhiên một tiếng nổ lớn vang lên, mọi người không khỏi ngoảnh đầu nhìn theo tiếng động.

"Sập rồi sao?" Chu Du là người đầu tiên dừng bước, nghiêng đầu nhìn sang bên phải, không sai, vừa rồi khi đi qua đó, chưa đi được mấy bước, bên tai đã truyền đến một tiếng nổ lớn, cả đống đá dường như đã sập gần hết.

Đống đá cao ba bốn mét trong nháy mắt đều hệt như một đống đất nhỏ.

Đá lởm chởm chồng chất, những viên đá vụn đều lăn đến chân.

"Bên trong có thứ gì đó." Sau đó Diệp Nhất Tâm và Hoắc Linh cùng những người khác phát hiện tình huống bất thường bên trong đống đá, có đá rơi xuống, bên trong dường như có thứ gì đó sắp chui ra.

Bàn Tử lúc này rụt rụt cổ, không nhịn được kéo cánh tay Chu Du, trên trán đều lấm tấm mồ hôi.

Chu Du mỉm cười thờ ơ: "Tôi muốn xem xem, rốt cuộc bên trong là cái thứ quái quỷ gì.

Tất cả tránh ra!" "Thứ gì vậy!" Cả đầu Bàn Tử ong ong vang vọng, đang do dự, không tự giác lùi lại một bước, nhanh chóng Chu

Du xông lên, phất tay một cái, lập tức đống đá vốn không cao đó lại sập xuống lần nữa.

"Gầm!" Chợt thấy từ trong đống đá chui ra một bóng đen không lớn, lúc này đang lao thẳng vào Chu Du mà cắn xé.

Động tác rất linh hoạt, nếu là người bình thường, e rằng trong khoảnh khắc đó căn bản không thể phản ứng kịp.

Nhưng thứ đó còn chưa kịp đến gần Chu Du, Chu Du đã vươn tay, trực tiếp túm lấy cổ thứ đó, sau đó ném thẳng về phía trước.

Chương 364

Kèm theo một trận âm phong, đồng thời truyền đến một trận thảm thiết kêu.

Đống đá phía trước trực tiếp bị đập sập, lúc này những đống đá xung quanh đều bắt đầu rung chuyển, hệt như động đất, đá bắt đầu không ngừng lăn xuống theo độ cao thấp, mặt đất cũng nứt ra từng khe hở.

Vương Bàn Tử không hỏi cái thứ mà Chu Du vừa túm lấy trong tay là gì, nhưng chỉ cảm thấy xung quanh như trời long đất lở.

"Đi nhanh!" Ô Thiền trước đó không nói nhiều, chỉ quan sát phía trước, như đang tính toán điều gì đó, nhưng lúc này, đột nhiên kêu lên một tiếng, đợi mọi người còn chưa phản ứng, cô ấy nắm lấy tay Chu Du, xông thẳng về phía một lối đi rộng bằng nửa người để mở đường.

"Có chuyện gì sao?" Hoắc Linh và Diệp Nhất Tâm đang quan sát những đống đá như bảo tháp xung quanh, dường như có hứng thú lớn với chúng, phần lớn rất có thể liên quan đến cuốn sổ tay trước đây.

Nhưng, nơi được ghi lại trong sổ tay và cái chòi lại tuy không xa, nhưng cũng không liên quan gì.

Vì vậy họ tò mò, rốt cuộc ngôi mộ cổ này là của vương công quý tộc nào.

"Đi nhanh!

Cái động quật này dường như sắp sập rồi, tôi ra ngoài trước, phía trước có một lối rẽ đi lên.

Rẽ sang bên phải." Ô Thiền vừa dặn dò phía sau, vừa nhìn chằm

chằm phía trước, kiểm tra tình hình.

"U u u…" Mặt đất phía sau hệt như mạng nhện, tan thành từng mảnh, may mà mọi người né tránh kịp thời, những đống đá đổ ập xuống như trời sập, nếu chậm một bước nữa, e rằng hôm nay thật sự phải chôn vùi ở đây rồi.

Nhưng vừa mới đi được một đoạn, phía sau lại truyền đến một trận tiếng than khóc ai oán, như tiếng một oán nữ, âm thanh cứ vang vọng không ngừng trong cả không gian dưới lòng đất, càng lúc càng yếu, cuối cùng như bị cuốn đi.

"Những gì tôi đang nghe có thể là ảo giác." Ô Thiền giải thích: "Vừa nãy tôi nhìn kỹ cấu tạo dưới đây, bên trong dường như có trồng một số thực vật có thể gây ảo giác, mặc dù uy lực không kinh khủng như Thi Hương Ma Dụ, nhưng có thể tạo ra một số ảo ảnh, trì hoãn thời gian của chúng ta." Chu Du lại rõ ràng, những thực vật này sinh trưởng trong không gian kín mít, thậm chí không thể nhìn thấy một chút ánh sáng nào.

Dựa trên quá trình tiến hóa của sinh vật, không khó để đoán rằng những thực vật này gần như dựa vào việc nuốt chửng các hoạt vật dưới lòng đất để duy trì trạng thái sống của chúng.

"Hô hô!" Mấy người Chu Du vừa đi đến bậc thang, đang chuẩn bị đi lên, phía sau bỗng nhiên một trận âm phong mạnh mẽ, thổi thẳng tới, trong chớp mắt, cảm giác cả người sau lưng hệt như dán vào mặt băng.

Một luồng hàn ý, lạnh thấu xương.

Dường như không gian bên dưới đã bị nổ tung một khe hở, bên ngoài nối liền với một khe hở, phong tuyết dường như trong khoảnh khắc đó đều đổ ập vào.

“Rầm!” Lại một trận tiếng vang thanh thúy, dường như có cơ quan đang từ từ di chuyển, thậm chí phát ra tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt.

Không sai, quả nhiên chính khe hở vừa bị phá vỡ kia thổi vào gió, dường như đã kích hoạt một cơ quan nào đó bên dưới, bắt đầu từ từ vận hành.

“Kẽo kẹt kẽo kẹt!” Dần dần, tiếng cơ quan kích hoạt càng lúc càng lớn, Chu Du gần như có thể dán vào vách đá để nghe tiếng cơ quan khởi động đó.

“Thứ gì thế?” Sắc mặt Diệp Nhất Tâm biến đổi, đèn pin chiếu lên mặt cô ấy, có chút tái nhợt, không biết vừa rồi có phải vì tò mò mà bị gió thổi hay không.

“Chẳng lẽ, chúng ta đã tìm thấy bảo bối rồi, hoặc là lối vào thực sự của cổ mộ?” Hoắc Linh lúc này nhíu mày, cô ấy cũng đã vào không ít cổ mộ lớn nhỏ, đặc biệt đối với một số cổ mộ ở vùng Tây Bắc, cô ấy cũng đã hiểu rõ.

Nhưng trước đây, tuyệt đối chưa từng nghe thấy tiếng động kỳ lạ như vậy.

Vương Bàn Tử gấp gáp đến nỗi dậm chân liên tục: “Tôi… đừng… mấy vị gia gia nương nương, chúng ta nên đi thôi phải không?” Vốn dĩ Bàn Tử vừa rồi đã sợ mất hồn vía, lúc này Hồ Ba Nhất lại không thấy đâu, trong lòng càng thêm sốt ruột.

Một khi sốt ruột, trong đầu như một đống bòng bong, cũng không kịp nghĩ nhiều nữa.

Ô Thiền trầm ngâm một lát, mặc dù đang ở trong bóng tối, nhưng mắt sáng lòng sáng, phân tích: “E rằng chúng ta không phải đang tiến vào cổ mộ, mà là rơi vào một cái bẫy!” “Cái bẫy?” Một đám người nhìn nhau.

“Vợ à, sao lại nói chuyện lửng lơ thế, làm mọi người lo lắng hết cả.” Chu Du biết, Ô Thiền lại không phải người không thể giải quyết được việc gì, nhưng bầu không khí tạo ra, thật sự có chút rợn người.

Ô Thiền cũng không bán lấy bán để, mới từ từ nói: “Không gian khổng lồ bên dưới, hệt như một cái lao lung, đã thu hút chúng ta vào trong.

Còn về mồi nhử, đương nhiên là bảo bối bên trong rồi.” “Bảo bối?” Mọi người nhìn quanh quất, ánh đèn pin chiếu vào xung quanh đống đá trước đó, mặt đất lớn nhỏ đều có một số viên đá kỳ lạ, không có gì khác cả.

Đừng nói là bảo bối, thậm chí ngay cả một đồng xu cũng không tìm thấy.

Bảo bối ở đâu?

“Nhìn kìa?” Ô Thiền lúc này chỉ vào thứ gì đó dường như đang bắt đầu mềm mại động đậy bên cạnh.

Mọi người mới nhìn theo ánh đèn pin.

Quả nhiên, Chu Du trước đây không chú ý nhiều như vậy, lúc này nhìn lại, mới phát hiện, thứ đó chẳng phải là quái vật vừa chui ra từ đống đá sao?

Đèn pin chiếu kỹ, mới phát hiện, đó căn bản không phải quái vật, mà là một loại động vật kỳ lạ.

“Dê sao?” Hoắc Linh dường như nhìn ra thứ đó có điều gì đó bất thường.

Thanh Thanh Mạn vẫn luôn im lặng lại đang dò xét xung quanh bên cạnh Chu Du, dường như đã cảm nhận được điều gì.

Nhưng Vương Bàn Tử tự nhiên cũng không chú ý đến mọi hành

động của nó.

"Đương nhiên không phải." Ô Thiền lúc này mỉm cười thờ ơ, sau đó chỉ tay một cái, lập tức thứ đó dường như trực tiếp chạy sang bên cạnh, vừa chạy vừa ngửi mùi trên mặt đất, như đang tìm kiếm điều gì.

Nhưng nhanh chóng khi đến trước mặt Ô Thiền, thứ đó trực tiếp lao đầu vào khe nứt trên mặt đất.

Mọi người nhìn thấy mà ngơ ngác.

Cái thứ đó lại có thể trực tiếp chọc đầu vào khe nứt, cứng rắn như thép, mặt đất hệt như bị đâm một thanh kiếm.

Lúc này mọi người nhìn nhau, không hiểu tại sao.

Chương 365

Đợi đến khi cái thứ đó thò đầu ra, lúc này miệng nó đang nhai nhóp nhép thứ gì đó, Chu Du nhìn kỹ mới nhận ra, thứ mà nó ăn trong miệng dường như khá giống rễ cây.

"Tôi biết rồi, những thứ này đa phần đều ăn một loại thực vật nào đó dưới lòng đất để sống đến bây giờ, nếu không thì thi cốt cũng đã khô héo rồi." Chu Du chợt hiểu ra, liền vỗ đầu một cái, tiếp tục phân tích: "Theo khả năng của vợ vừa rồi, vậy thì thứ này chắc là mồi nhử được thả ra, mặc dù tôi không biết thứ này gọi là gì, nhưng nó rất tà môn." "Tiểu trượng phu, cuối cùng cũng hiểu rồi." Ô Thiền lúc này gật đầu: "Thứ này đương nhiên không phải dê, mà là một loại động vật trong cổ mộ, tương tự như sơn tiêu, nhưng vì sống lâu năm trong cổ mộ, diện mạo đã thay đổi rất nhiều, dựa vào những thực vật dưới lòng đất để sinh tồn." Hoắc Linh mới hiểu ý của Chu Du, lại không ngờ, bên dưới lại có hoạt vật.

"Chỉ tiếc a." Ô Thiền thở dài một tiếng, sau đó lắc đầu: "Những cái thứ này cũng là những con côn trùng đáng thương, trở thành mồi nhử." Một bên, Vương Bàn Tử nghe vậy, ra sức lắc đầu: "Nhìn cái thứ này, cả người nổi da gà, hệt như con cóc ghẻ, cái thứ này mà làm mồi nhử, tôi mới không mắc bẫy đâu." Lúc này anh ta còn sợ hãi, nhưng Ô Thiền lại mỉm cười thờ ơ: "Không, mồi nhử này không phải để hấp dẫn chúng ta vào." Đương nhiên, Chu Du biết, họ cũng chỉ là vô tình mà sấm vào.

Nếu không, quỷ mới đến cái nơi này.

"Không phải chúng ta?

Vậy là ai?" Bàn Tử có chút không hiểu đầu đuôi ra sao.

Chu Du trừng mắt nhìn anh ta một cái, ý nói bên ngoài, Vương Bàn Tử mới chợt hiểu ra, không sai, cái bẫy dưới đây không phải để chuẩn bị cho người sống.

Mà là để đối phó với bầy sói bên ngoài cái chòi.

Lúc này, Chu Du chợt hiểu ra, anh cũng đã hiểu tại sao bầy sói trước đây lại tranh nhau lao về phía chòi, hệt như đội quân công thành.

Hóa ra là để tìm kiếm lối vào dưới lòng đất này, chỉ để ăn những thứ này sao?

Đương nhiên không đơn giản như vậy!

Xem ra, các loại cơ quan dưới đây thực sự không đơn giản.

"Đừng quản nữa, chúng ta đi nhanh thôi." Ô Thiền nhắc nhở mọi người, ai nấy cầm đèn pin, liền tiếp tục đi về phía hành lang, phía trước cùng, một vùng sâu thẳm, dường như bị sương mù bao phủ.

"Khụ khụ." Vương Bàn Tử ho khan vài tiếng, mới cẩn thận đi theo phía sau, làm sao dám quay đầu nhìn.

Mọi người trước sau, nhanh chóng tiến vào trong sương mù, may mà trên người có đồ vật khắc chế những chướng khí độc hại này, nên cũng không gây ra mối đe dọa lớn.

"Đừng để lạc đội." Chu Du dặn dò Bàn Tử, lúc này mọi người trong hành lang, gần như yên lặng như tờ.

Hầu như chỉ nghe thấy tiếng bước chân sột soạt.

"Có ánh sáng." Đột nhiên, Chu Du dường như phát hiện ra một lục địa mới, lúc này nhìn về phía trước.

Không sai, ngay phía trước, ở nơi dốc lên, dường như xuất hiện từng khe hở.

Chu Du nhìn đồng hồ, không biết từ lúc nào, mọi người đã đi dưới

lòng đất gần nửa đêm rồi.

Bên ngoài, trời đã sáng rồi sao?

Anh cũng tò mò, liền ra hiệu cho những người phía sau nhanh chóng theo kịp, sau đó mọi người đều dồn mười hai phần tinh thần.

Nhưng, khi Chu Du và Ô Thiền là những người đầu tiên bước ra ngoài, mới phát hiện, bên trong lại là một cảnh tượng khác.

Chu Du và Ô Thiền có chút kinh ngạc, trên mặt hơi co giật, lúc này hai người nhìn nhau, nhíu mày, không nói lời nào.

Nhưng nhanh chóng bước ra ngoài, không sai, từ dưới lòng đất đi ra, trời đã sáng rõ.

"Đây là đâu?" Hoắc Linh chui ra, thấy hai người ngây người tại chỗ, không khỏi ngạc nhiên, đợi khi cô ấy bước tới, nhìn rõ ràng, mới không kìm được mà tặc lưỡi.

Trước đây, mọi người còn nhớ rõ, họ định nghỉ chân quanh chòi, sau đó tiếp tục lên đường, rõ ràng khoảng cách đến biên giới cũng không xa nữa.

Nơi mọi người muốn tìm cũng gần trong tầm với.

Nhưng bây giờ, nó ở đâu rồi?

Xung quanh gần như một màu trắng xóa, núi non trùng điệp, nhưng tất cả đều như được phủ một lớp chăn, giữa trời đất trắng xóa, rõ ràng tối qua đã có một trận bão tuyết.

Cái chòi, dường như cũng không thấy đâu nữa.

Cái chòi tuy không cao, nhưng trước đây khi đi qua con đường đó, dễ dàng có thể nhìn thấy cái chòi và hàng rào xung quanh.

Nhưng bây giờ, mọi người không biết phải làm sao.

“Chúng ta bị lạc rồi sao?” Hoắc Linh nhìn quanh quất, một lúc, vào ban đêm trong không gian dưới lòng đất dẫn đến chòi, cô ấy có một dự cảm không lành, ai cũng không biết dưới đó đã đi bao lâu.

Một đêm, e rằng cũng đi được không ít đường nhỉ?

Vì mọi người đều không tầm thường, nên tự nhiên cũng không tiêu hao nhiều thể lực, cũng không nhận ra.

Chu Du cẩn thận phân tích, đi được vài bước, mới nhanh chóng bới lớp tuyết đọng trên mặt đất, gần như đã ngập đến nửa mắt cá chân.

Bới hồi lâu, cuối cùng cũng thấy được mặt đất, đất cát gần như đã đóng băng cứng như xi măng.

Chu Du nhìn mặt đất, lại nhìn chằm chằm phía trước, trầm ngâm một lát, mới đứng dậy: “Chúng ta chắc hẳn không xa cái chòi, đi về bên phải.” Chu Du lợi dụng Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, nhanh chóng xác định vị trí và phương hướng của mình, sau đó chỉ vào một con đường, lúc này một đám người cũng không nói nhiều, liền đi về phía trước.

“Nhanh lên, theo kịp.” Chu Du thấy Vương Bàn Tử lúc này dường như sắp kiệt sức, mới thúc giục.

“Ai, đợi tôi với.” Vương Bàn Tử cứ ủ rũ chán nản, lúc này không còn cách nào, tiếp tục ở lại đây, không bị đông chết thì cũng bị đói chết.

Dù sao tất cả lương thực dự trữ đều ở trong chòi, muốn ăn được đồ ăn nóng hổi, nhất định phải rời khỏi đây.

“Nhanh lên.” Đi được nửa ngày, dường như vẫn không thấy lối ra, Bàn Tử lúc này cả người như quả bóng xì hơi, trên mặt gần như đã đỏ bừng vì lạnh.

Chương 366

"Ai, đợi đã!" Nhưng khi Chu Du tiếp tục đi về phía trước, đột nhiên, Vương Bàn Tử kêu lên một tiếng thảm thiết, lúc này đưa tay ra, chỉ vào nơi không xa bên cạnh, cơ thể run rẩy liên tục.

"Không sao chứ?

Bị đông cứng đến ngu người rồi sao?

Sao còn không đi nhanh?" Chu Du mới đến gần, lúc này mấy cô gái lại không cho là đúng mà nhìn Bàn Tử, Hoắc Linh mới nhắc nhở: "Chẳng lẽ muốn chúng ta cõng anh ta đi?" Bàn Tử ít nhất cũng nặng một hai trăm cân, có sức cũng chẳng ích gì.

"Đi nhanh, tôi phải đi tìm Hồ Ba Nhất, tôi đoán, một là anh ấy đã đi trước ra khỏi không gian dưới lòng đất, đi về phía lối ra, hai là căn bản không rơi xuống, mà trực tiếp quay về chòi rồi." Chu Du phân tích: "Còn về chuyện gì, tôi sẽ quay về chòi, hội hợp với người của Hoắc gia, mọi chuyện sẽ rõ ràng." Hoắc Linh lại không hiểu: "Nếu Hồ Ba Nhất đã đi trước ra khỏi lối ra này của chúng ta, vậy sao lại không có dấu chân?" Diệp Nhất Tâm bổ sung thêm một câu: "Tuyết dày như vậy, dù có dấu chân, e rằng cũng đã bị bao phủ rồi." "Bàn Tử, cậu nhóc này bị dọa đến ngu người rồi sao?" Chu Du thấy Bàn Tử như một tảng đá, bị kẹt trong bãi tuyết, nhất thời có chút không kịp phản ứng.

"Thật sự có người, không tin tôi sao?" Bàn Tử lại gấp gáp đến nỗi dậm chân một cái, cả người cảm giác hệt như mảnh thủy tinh vỡ, dưới chân truyền đến tiếng lạo xạo.

"Người?" Ô Thiền đột nhiên nhíu chặt mày, nhìn về phía tuyết đọng.

“Hô hô!” Lúc này, xung quanh thổi một trận âm phong, cuốn những bông tuyết trên mặt đất, phát ra một trận tiếng ai oán, giữa trời đất, một bầu không khí sát phạt.

“Rầm!” Đột nhiên, đống tuyết phía trước dường như sập xuống.

“Bàn Tử, tôi…” Chu Du đang nhìn mà không hiểu đầu đuôi ra sao, lúc này cũng không nói nhiều, mặt trời gần như đã sắp ló dạng, ánh sáng phản chiếu từ tuyết trắng gần như khiến người ta không mở nổi mắt.

“A!” Nhưng lúc này, Chu Du quay đầu chuẩn bị kéo Bàn Tử đi về phía trước, bỗng nhiên phía sau truyền đến một tiếng thảm thiết kêu, sau đó lại thấy cả người Bàn Tử dường như bị kéo xuống lòng đất.

Trong chớp mắt, không thấy đâu nữa.

“Bàn Tử?

Vương Bàn Tử?” Chu Du dụi dụi mắt, tốc độ cũng quá nhanh rồi đi, ngay trước mắt, Bàn Tử bị thứ gì đó kéo đi mất?

“Bên trong tuyết có thứ gì đó, các cô đều phải cẩn thận đó.” Chu Du liền nhắc nhở Ô Thiền, lúc này mọi người đều sẵn sàng chiến đấu, mới lấy lại tinh thần.

Chu Du nhanh chóng nhìn kỹ xuống đất, một cái hố sâu khổng lồ xuất hiện trước mặt, sau đó lại thấy bên trong dường như đã bị đào một lối đi.

Chu Du hít sâu một hơi, mắt nhanh tay lẹ, lúc này nhanh chóng nhìn thấy động tĩnh trong đống tuyết cách đó ba mét.

Chu Du bật người nhảy lên, thân nhẹ như yến, trong lúc xoay người, trực tiếp vươn tay vồ vào trong tuyết.

“Phập!” Một luồng lực đạo mạnh mẽ lan tỏa, trong chớp mắt đã

trấn nhiếp những đống tuyết xung quanh.

Tay phải Chu Du quả nhiên túm lấy một thứ gì đó, lại có chút mềm mại, một người!

Chu Du không kịp nói nhiều, dùng sức, trực tiếp lôi thứ trong tuyết ra bằng được, sau đó nặng nề quăng sang một bên.

Hoắc Linh đang chuẩn bị cầm vũ khí xông lên, không ngờ, người trên mặt đất đã đứng dậy, trên mặt đều dính đầy tuyết, không nhìn rõ diện mạo, nhưng Chu Du và những người khác vừa nhìn thấy hình dáng của kẻ đó, người này không phải Bàn Tử thì là ai?

"Ai…" Bàn Tử lúc này nhìn tả nhìn hữu, dường như không có phản ứng.

Sau đó lau một cái trên mặt, mới nhìn xung quanh.

"Tôi… vừa nãy cái thứ đó?" Vương Bàn Tử vẫn còn kinh hồn chưa định, trước đó hoàn toàn không có chút sức lực nào, người ta bị kéo xuống một cách mơ hồ.

"Không sao, lui xuống trước đi." Chu Du dặn dò Bàn Tử.

"Vừa nãy cái thứ đó, cô nhìn rõ chưa?" Chu Du nghiêm túc nhìn chằm chằm xung quanh, mới cẩn thận đi đến bên cạnh Ô Thiền, hỏi một câu.

Ô Thiền lắc đầu, không thể phán đoán, cái thứ đó chắc hẳn không gặp được ánh sáng, chỉ có thể săn mồi dưới tuyết, rất có thể cũng có màu trắng, nên rất khó tìm thấy hình dáng của thứ đó trong đống tuyết.

"Liệu có phải sói không?" Hoắc Linh lúc này mới đi tới, cẩn thận suy nghĩ.

"Không phải." Chu Du không nói gì, Ô Thiền lại giành trước một

bước trả lời: “Nếu là sói, nhất định sẽ hành động theo bầy, dù có lợi hại đến mấy, cũng không hành động phân tán.” “Đến rồi!” Ô Thiền nói xong, sau đó bên tai dường như truyền đến một âm thanh yếu ớt, ngay trước mắt.

Ô Thiền vươn tay ra, trong chớp mắt, mặt đất đều bắt đầu rung chuyển.

Bật người nhảy lên, thân hình lóe lên giữa không trung, Ô Thiền hét lớn một tiếng, trong khoảnh khắc, giữa không trung dường như một tiếng sét đánh ngang trời, đánh thẳng xuống.

“Rầm!” Một trận sấm kinh hoàng vang lên.

Sau đó chỉ thấy điện quang hỏa thạch lóe lên, rồi trong tuyết truyền đến một trận tiếng gào thét tê tâm liệt phế.

Mọi người không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng lại thấy trong tuyết chợt thấm ra một vệt máu tươi, máu từ dưới tuyết lan tỏa ra, hệt như nở rộ một đóa hoa hồng trong tuyết, vô cùng bắt mắt.

“Tôi muốn xem xem, rốt cuộc là thứ gì!” Chu Du đang chuẩn bị bới thứ đó ra khỏi tuyết, nhưng chưa đi được mấy bước, trong chớp mắt cũng cảm nhận được động tĩnh trong tuyết vừa rồi.

Không sai, những thứ đó đã xuất hiện, không chỉ một con!

“Gầm!” Trong chớp mắt, trong tuyết từng trận gào thét, bốn phương tám hướng chỉ thấy ánh nắng lóe lên, mọi người gần như không mở nổi mắt.

“Xem ra đúng thật là những súc sinh này, nhưng đều có màu trắng.” Chu Du chợt hiểu ra, trách sao mọi người gần như không nhìn rõ, cái thứ màu trắng đó lóe lên một cái, căn bản không nhìn rõ dáng vẻ của nó.

“Gầm!” Nhanh chóng, những thứ đó trực tiếp lao về phía chúng

tôi.

Giữa những đống tuyết, từng bóng đen, trực tiếp lao về phía mấy người, trong khoảnh khắc đó, hệt như vạn tiễn tề phát, trực tiếp xông về phía Chu Du.

“Vợ ơi, mọi người cẩn thận một chút, tránh ra!” Chu Du vung vũ khí, xông lên, không ngờ, những thứ trong đống tuyết cũng càng lúc càng nhiều.

Hoắc Linh và Diệp Nhất Tâm lại rất cẩn thận, hai người cũng không phải kẻ chậm chạp, lại có thể ứng phó được, còn về Ô Thiền!

Chương 367

Chu Du hoàn toàn không lo lắng, những tiểu lâu la này trong mắt Ô Thiền, giết chết hệt như bóp chết một con kiến.

Còn Vương Bàn Tử, Chu Du lại phải chăm sóc, nếu không đã sớm xông lên rồi.

"Rầm!" Xung quanh trong chớp mắt nổ vang, trong khoảnh khắc, từng bức tường trắng xóa như trời sập đất lún, tất cả đều lao về phía mọi người.

"Cẩn thận!" Chu Du thấy Vương Bàn Tử dường như lại sắp bị thứ đó kéo xuống, lúc này nhanh chóng xông lên, không ngờ, những đống tuyết ngập trời trực tiếp sập xuống, tuyết trên sườn núi xung quanh đều bị nhấn chìm.

"Tuyết lở sao?" Vương Bàn Tử có chút khó tin, lúc này mặt đất cũng bắt đầu rung chuyển không ngừng.

Đồng thời, mặt đất cũng nứt ra từng khe hở, hệt như xúc tu rết, không ngừng lan rộng, lúc này khe hở cũng càng lúc càng lớn, dường như chia cả mặt đất thành hai phần.

Bông tuyết lả tả rơi xuống khe hở.

Thấy Bàn Tử suýt nữa rơi xuống, may mà Chu Du dùng một tay kéo anh ta lên.

Nhưng phía trước Hoắc Linh và Diệp Nhất Tâm cũng hoàn toàn bị đống tuyết che khuất, xung quanh bùng lên một trận bão tuyết, thổi đến nỗi người ta gần như không mở nổi mắt.

"Rầm!" Từng tiếng nổ lớn không ngừng truyền đến, nhưng đợi Chu Du còn chưa nhìn rõ, mới phát hiện bên tai bỗng nhiên truyền đến

tiếng vó ngựa.

Có người đến rồi!

"Đi!" Chu Du mắt lanh tay lẹ, tuy tiếng sụp lở xung quanh vang lên như sấm bên tai, nhưng anh vẫn có thể phân biệt được động tĩnh bên trong.

"Mau đi!" Vương Bàn Tử nhìn khe nứt bên dưới mà chết lặng, có đánh chết hắn cũng không dám nhảy qua, trừ khi muốn ngã chết.

Khe nứt rộng gần hai ba mét dường như đang không ngừng mở rộng ra, Chu Du không nói hai lời, một tay kéo lấy Bàn Tử.

"Nếu sợ thì nhắm mắt lại." "Hả?" Bàn Tử chưa kịp phản ứng đã bị Chu Du kéo đi, cả người lao thẳng về phía cơn bão cát phía trước.

Những lớp tuyết dày đặc trên trời tạo thành từng lớp rào cản, hai người xuyên qua đó, giống như bị lạc giữa sa mạc, có chút không phân biệt được phương hướng.

Mấy con ngựa cũng không ngừng hí vang trong bão tuyết.

"Đây!" Đột nhiên, phía trước có người hét lên một tiếng, nhưng âm thanh nhanh chóng bị bão tuyết nhấn chìm.

"Chồng ơi!" Đi được vài bước, Chu Du nghe thấy tiếng gọi của Ô Thiền, âm thanh dường như truyền đến từ bên phải, anh liền men theo tiếng gọi đi về phía trước.

"Ê, đừng bỏ tôi lại chứ." Vương Bàn Tử thấy Chu Du định đi tiếp, vội vàng kéo anh lại.

"Bão tuyết càng lúc càng lớn, mình phải nhanh chóng thoát ra ngoài, nếu không e là cũng sẽ bị chôn trong đống tuyết này." Lời này không sai, đặc biệt là ở khu vực miền núi biên giới, nếu không cẩn thận gây ra phản ứng dây chuyền lở tuyết, lúc đó tất cả mọi người

đều sẽ bị kẹt bên dưới.

Chu Du nhanh chóng đi về phía trước, chẳng mấy chốc, một luồng sức mạnh cường đại tích tụ trong lồng ngực, dường như sắp bùng nổ.

Nhanh chóng, toàn thân anh càng lúc càng dồi dào sức lực, đúng lúc này, một bàn tay nhanh chóng kéo anh sang bên, Chu Du không kịp phản ứng đã bị lôi đi, cả người bị kéo ra xa mấy trăm mét.

"Vợ à?" Chu Du ổn định lại thân hình, nhìn Ô Thiền, phủi tay, thở phào nhẹ nhõm.

"Chồng à, em cứ tưởng anh bị tuyết chôn rồi chứ." Chu Du lại cười nhạt: "Vợ yêu, em xem, nếu anh không có chút bản lĩnh thì sao trấn được em?

Ha ha!" Lúc này, Chu Du mới phát hiện bão tuyết đã nhỏ đi, những ngọn núi xung quanh gần như đã bị san thành bình địa, bốn phía giống như một mặt gương được mài phẳng.

"Đúng rồi, Diệp Nhất Tâm, Hoắc Linh và Thanh Thanh Mạn đâu?

Mới đó mà không thấy đâu rồi?" Chu Du có chút lo lắng.

Ô Thiền chỉ về phía trước, nơi có mấy chấm đen nhỏ đang từ từ di chuyển, nói: "Lúc nãy người của Hoắc gia tới, họ kiểm tra được địa thế ở đây có biến động, dự đoán sẽ có bão tuyết, vừa hay gặp được Hoắc Linh.

Trong lúc hoảng loạn, họ đã tạm thời đưa các cô ấy đi trước.

Em thì có thể ứng phó được ở đây." Chu Du lúc này mới vỡ lẽ, sau đó thở phào.

"Xem ra chúng ta nên quay lại rồi." Ba người liền men theo hướng cũ quay về phía trạm gác.

Đi chưa được trăm mét, quay đầu nhìn lại, xung quanh đã trở lại yên tĩnh trong nháy mắt.

"Cơn bão tuyết kỳ quái thật." Vương Bàn Tử vẫn chưa hoàn hồn, cảm giác như vừa trải qua một giấc mơ, hắn véo cánh tay gần như đã đông cứng của mình, đau điếng!

"Phải rồi, lúc nãy trong đống tuyết rốt cuộc có thứ gì vậy?" "Không biết." Ô Thiền khẽ nheo mắt, ánh mắt có chút do dự, trầm ngâm một lát mới chỉ về phía trước, nói tiếp: "Toàn bộ khu vực biên giới này không hề đơn giản như vậy, ở đây có những dãy núi tuyết kéo dài ngàn dặm, thậm chí cả rừng nguyên sinh và sa mạc Gobi, địa hình cao thấp xen kẽ, không ai có thể phán đoán chính xác được." Chu Du cũng không nói nhiều, đúng vậy, nơi này gần như có thể được gọi là vùng tam giác của toàn bộ khu vực biên giới.

Thậm chí một số binh lính biên phòng cũng không dám tùy tiện chạm vào một ngọn cỏ cành cây ở đây.

Sau đó ba người đi về phía trạm gác.

Đi bộ khoảng một hai tiếng, cơ thể bắt đầu nóng lên, ánh nắng mặt trời chiếu xuống khiến người ấm áp hẳn lên.

"Cuối cùng cũng về rồi." Vương Bàn Tử lúc này gần như kiệt sức, nhìn qua thì đơn giản nhưng thực chất là một chuyến đi từ cõi chết trở về.

Trạm gác phía trước so với hôm qua quả thật có chút khác biệt, những bức tường đá xung quanh gần như đã bị bầy sói phá hủy hoàn toàn.

Chu Du và hai người kia trở về trạm gác, vào trong phòng mới thở phào nhẹ nhõm.

"Cuối cùng cũng về." Lần này, Chu Du trở lại trạm gác nhưng lại

không thấy Hoắc Linh và Diệp Nhất Tâm đâu, anh cứ nghĩ họ không tìm được đường về, nhưng người của Hoắc gia đâu có ngốc như vậy.

Đang nghĩ ngợi, Chu Du nghe thấy tiếng của Hoắc Thiết Cầu từ phòng trong cùng vọng ra, sau đó anh ta bưng ra mấy tách trà, rồi mới nói cho Chu Du biết Hoắc Linh đã đi trước một bước.

Chương 368

“Hoắc gia ở phía trước gặp chút vấn đề nhỏ, cần Hoắc Linh đến xử lý, Diệp Nhất Tâm và Thanh Thanh Mạn cũng đi theo rồi.” Hoắc Thiết Cầu nói thật với Chu Du.

“Phải rồi, tối qua Hồ Ba Nhất có về không?” Nghe câu này, Hoắc Thiết Cầu sững sờ, gãi đầu, rồi nghiêm túc nói: “Không phải anh ấy đi xuống cùng các anh sao?” Chu Du và Vương Bàn Tử nhìn nhau, đặc biệt là Bàn Tử, mặt hắn trở nên vô cùng kỳ quái: “Hồ Ba Nhất không phải là gặp chuyện rồi chứ?” “Yên tâm, đừng vội.” Chu Du vội nói, sau đó hỏi Hoắc Thiết Cầu xem anh ta biết bao nhiêu về trạm gác này.

Hoắc Thiết Cầu lắc đầu, tuy thế lực Hoắc gia gần như đã thâm nhập vào khu vực biên giới, nhưng anh ta cũng không biết gì về trạm gác này cả.

Nếu không phải có người báo trước, anh ta cũng không thể đến đây hội hợp với Hoắc Linh ngay lập tức, nào ngờ lại xảy ra nhiều chuyện khó tin như vậy.

Ngoài việc biết nơi này trước đây từng có tai họa sói hoành hành, Hoắc Thiết Cầu dường như cũng không phát hiện được gì lớn.

Càng không biết về không gian dưới lòng đất của trạm gác cổ này.

“Bên dưới trạm gác, rốt cuộc có gì vậy?” Hoắc Thiết Cầu lúc này không nhịn được tò mò hỏi một câu.

“Bên dưới...” Chu Du đang định nói thì cửa đột nhiên mở ra, một người từ bên ngoài bước vào, đúng là người dẫn đường lúc trước, A Ba Kiết Nạp Nhĩ, lúc này dường như anh ta cũng không thèm gõ cửa, chỉ liếc nhìn mọi người một cái.

Lời nói của Chu Du nghẹn lại nơi cổ họng.

Suýt nữa thì quên mất gã này.

"Mọi người không sao chứ?

Nghe nói gần đây nơi này không yên bình, sắp có bão tuyết tấn công, nhanh nhất là tối nay." Anh ta như đang nhắc nhở mọi người: "Nếu chúng ta không nhanh chóng rời khỏi đây, e là sẽ không thấy được mặt trời ngày mai đâu." Đúng vậy, trước đó Chu Du cũng đã chứng kiến sức mạnh của bão tuyết, đừng nói là người thường, ngay cả anh đi lại cũng khó khăn.

"Bây giờ chúng ta cách biên giới cũng không xa nữa, có thể đến nơi trước khi trời tối, nếu đi nhanh hơn, các vị thấy sao?" A Ba Kiết Nạp Nhĩ sau đó nhìn về phía Chu Du, dường như đã sớm chuẩn bị xong.

"Được, vậy lát nữa xuất phát." Chu Du cũng không nói nhiều, dù sao bây giờ điều quan trọng nhất là hội hợp với Hoắc Linh.

Về phần Hoắc gia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tuy trông Hoắc Thiết Cầu cũng đầy tâm sự, nhưng Chu Du biết, gã này nhất thời sẽ không nói ra đâu.

"Được, tôi đi chuẩn bị đây." Chỉ còn vài chục cây số nữa, đối với A Ba Kiết Nạp Nhĩ, sắp hoàn thành nhiệm vụ rồi, chỉ cần giao tiếp với người bên Trung Quốc, nhiệm vụ sẽ hoàn thành và nhận được thù lao tương ứng.

Nhưng Chu Du lại không thấy chút vui mừng nào trong mắt anh ta.

Theo lý mà nói, thù lao cũng không ít, nhưng trong mắt gã này dường như lại lóe lên một tia hoảng sợ, không ai biết đã xảy ra chuyện gì.

Chu Du chỉ nhỏ giọng dặn dò Vương Bàn Tử, lúc lên đường phải

cẩn thận một chút, không chừng gã này sẽ giở trò.

Khoảng ba giờ chiều, cả nhóm thu dọn đồ đạc xong, rồi cưỡi ngựa Mông Cổ, quất roi tiến về phía trước.

Suốt đường đi, mọi người gần như không nói lời nào, Ô Thiền cũng cảnh giác nhìn xung quanh, trực giác mách bảo cô dường như sắp có chuyện lớn xảy ra.

Cô chỉ dặn Chu Du mọi việc phải cẩn thận.

Ra khỏi trạm gác cổ, tuyết gần như đã tan hết, mặt đất cũng lộ ra một ít sỏi đá, tốc độ của ngựa cũng nhanh hơn.

"Phải rồi, tối qua không xảy ra chuyện gì chứ?" Chu Du như vô tình thăm dò A Ba Kiết Nạp Nhĩ.

Bộ dạng gã này rất gian xảo, thỉnh thoảng lại nhìn ngó xung quanh, như đang chờ đợi ai đó, dáng vẻ đa nghi khiến người ta không thể không nghi ngờ.

"Trạm gác." A Ba Kiết Nạp Nhĩ lúc này hít một hơi thật sâu, rồi như không có chuyện gì nhìn về phía Chu Du: "Anh đã thấy gì ở dưới đó?" "Xem ra anh rất hứng thú với bên dưới nhỉ, tại sao hôm qua không xuống cùng tôi, xem một chút chẳng phải rõ ràng rồi sao?" Chu Du cười nhạt.

"Không!" Nào ngờ sắc mặt A Ba Kiết Nạp Nhĩ thay đổi, quả quyết từ chối: "Không thể vào đó, nơi đó có yêu quái xuất hiện, lời đồn là thật đó." "Lời đồn?" Ô Thiền và Chu Du lập tức hứng thú, liếc nhìn nhau, rồi cảnh giác nhìn về phía A Ba Kiết Nạp Nhĩ.

Sắc mặt A Ba Kiết Nạp Nhĩ tái mét: "Chẳng lẽ các vị không biết?" "Nói nghe xem nào?" Chu Du lơ đãng đáp lại một câu, nhưng lúc này anh không cho rằng chỉ là một lời đồn tùy tiện lại có thể khiến A Ba Kiết Nạp Nhĩ biến sắc như vậy.

“Được, tôi sẽ kể cho các vị.” Sau đó A Ba Kiết Nạp Nhĩ hít một hơi thật sâu, ánh mắt nhìn về phía xa, bầu trời buổi chiều xanh ngắt, ánh nắng chiếu trên mặt đất, mang lại cho người ta một cảm giác hưởng thụ dễ chịu.

Cứ như họ chỉ là những người du lịch trèo non lội suối bình thường.

“Vù!” Trước khi trời tối, Chu Du có thể đến được địa điểm đã định ở biên giới, mọi người không khỏi đi chậm lại.

Sau đó A Ba Kiết Nạp Nhĩ mới từ từ mở miệng, kể lại câu chuyện đã xảy ra ở trạm gác cổ.

Trạm gác ban đầu được lập ra rõ ràng là để phòng chống ngoại xâm, nhưng về sau ý nghĩa tồn tại của nó đã thay đổi.

Trạm gác cổ trước đây chỉ được thiết lập để binh lính địa phương chống lại sự xâm lược của kẻ thù bên ngoài, nhưng sau đó khi quan hệ chiến sự căng thẳng dịu đi, trạm gác cũng mất đi ý nghĩa ban đầu.

Tất nhiên, lúc đó ở trạm gác đang chuẩn bị bữa tối cuối cùng, đúng vậy, nhóm người này là binh lính Mông Cổ, được xây dựng khi chưa tách khỏi phía nam, chủ yếu để đề phòng người của Mao Tử đột nhiên tấn công.

Dù sao chuyện này, người của Mao Tử cũng làm không ít.

Đặc biệt là ở khu vực Mông Cổ gần biên giới, tuy đối với người bình thường, trời lạnh đất đông, cũng không có gì đặc biệt.

Nhưng tài nguyên ở đây lại phong phú, thậm chí ở khu vực giao giới còn có tài nguyên khoáng sản, vì vậy binh lính các nước đều canh giữ từng tấc đất.

Nhưng vào mấy chục năm trước, biên cương dường như đã khôi phục lại sự bình yên, đó cũng là lần cuối cùng binh lính Mông Cổ tụ

tập ở đây.

Bởi vì họ chuẩn bị rút khỏi nơi gần như là vùng đất cằn cỗi này.

Đương nhiên, lúc đó rất náo nhiệt, ngoài mấy binh lính thay phiên nhau canh gác, những người còn lại đều chen chúc trong trạm gác.

Khi đó là tháng Chạp lạnh giá, ngoài trời gió tuyết gào thét, gần như muốn nuốt chửng cả trạm gác.

Vài người đang nấu một số con mồi săn được trong rừng, nhưng khi mọi người đang ăn uống vui vẻ, đột nhiên bên ngoài truyền đến một tiếng hét thảm thiết.

Chương 369

Ngay lập tức có một binh lính Mông Cổ phản ứng, cầm súng đi ra cửa.

Cả nhóm người nhìn thấy mấy người canh gác ở cổng trạm gác dường như vẫn đang tuần tra bình thường, nhưng nhìn kỹ lại, có gì đó không ổn!

Bởi vì đám người này phát hiện, vốn dĩ năm sáu người ở cổng tuần tra một cách tự nhiên, nhưng lúc này lại rất kỳ quái, vì động tác của họ trông có mấy phần quỷ dị.

Lúc đó một người chỉ huy lính Mông Cổ cũng không nghĩ nhiều, chỉ bảo người đi xem xem, mấy gã đó rốt cuộc đang làm gì.

Một là, đám người bên ngoài canh gác cũng đã một thời gian rồi, quyết định đổi ca trước.

Nhưng người đi ra sau đó mới đi được vài bước, đám người tuần tra ở cổng đã nhanh chóng tiến vào trong nhà.

Lúc đó cũng là tháng Chạp, trời lạnh cóng.

Trong nhà đốt lửa, ấm áp vô cùng, nhưng trong nháy mắt, trong nhà vang lên tiếng la hét, hóa ra sắc mặt của mấy binh lính vừa vào từ cổng rõ ràng không ổn, thậm chí trong mắt còn lóe lên tia sáng xanh lục.

Sau đó, miệng của những binh lính đó phát ra một tràng âm thanh giống như tiếng sói tru, lao vào cắn cổ những binh lính trong nhà.

Binh lính trong nhà đều hoảng loạn, cầm vũ khí trong tay nổ súng, tiếng súng vang lên loảng xoảng.

Binh lính trong trạm gác gần như không ai thoát được, tất cả đều

bị cắn chết, chỉ có mấy binh lính ở cổng hoảng sợ, đang định cầm súng vào xem thì phát hiện người bên trong đều đã chết.

Đám người này hoảng hồn, sau đó liền chạy trốn theo con đường phía sau trạm gác.

Sau này, từ miệng A Ba Kiết Nạp Nhĩ mới biết, khoảng một tháng sau, phía Mông Cổ lại cử một nhóm người đến biên giới điều tra, đến trạm gác, bên trong chỉ có một đống thi thể không hề thối rữa.

Dù sao nhiệt độ mùa đông ở biên giới khá cao, nhưng tình trạng chết của đám người này rất thảm.

Sau đó, họ phát hiện một lối vào dưới lòng đất ở xung quanh trạm gác.

Nhưng không biết tại sao, họ không chọn đi vào, mà ngay lập tức chọn cách phong tỏa nó lại.

"Cho nên, khi chúng tôi đến trạm gác cổ, cũng không lập tức phát hiện ra không gian dưới lòng đất của trạm gác đó." Chu Du lúc này mới hiểu ra, nhưng ngẫm lại, anh phát hiện gã này phần lớn không bịa chuyện, vì dường như anh đã thấy một số văn tự Mông Cổ, có lẽ là do người của quân đội sau này để lại.

Nhưng trên văn tự viết ý gì, Chu Du cũng không để ý, lúc đó chỉ thấy bầy sói kia tấn công, phần lớn có liên quan đến không gian dưới lòng đất của biên cương.

Vì tò mò, cả nhóm người đều chui vào.

"Đi thôi!" Nói xong, A Ba Kiết Nạp Nhĩ vung roi, quất vào lưng ngựa, tốc độ bất giác nhanh hơn một chút.

"Tôi thấy thằng nhãi này phần lớn có điều che giấu." Vương Bàn Tử có chút kinh ngạc: "Gã này chắc là tránh nặng tìm nhẹ, hẳn đã che giấu một số bí mật, chúng ta chỉ biết được một phần da lông mà thôi."

Mấy người, mấy con ngựa, nhanh chóng tiến lên theo con đường, trên đường đi cũng không có nhiều trở ngại.

Dù sao ở khu vực biên giới, khó mà thấy người khác, ngoài một số khu rừng nguyên sinh và sa mạc Gobi ra, cũng không có cảnh trí gì khác.

Nhưng một số động vật ra ngoài tìm thức ăn trong mùa đông lạnh giá cũng bị kinh động mà chạy tán loạn.

Khoảng lúc trời tối, mấy người cuối cùng cũng đến biên giới, ánh mắt A Ba Kiết Nạp Nhĩ trở nên sắc bén, hắn chỉ về phía trước: "Tôi đã đưa các vị đến nơi đã hẹn, về phần con đường phía sau đi thế nào, tôi cũng không chịu trách nhiệm." Lời này nghe có chút lạnh lùng.

"Tất nhiên." Chu Du cười nhạt, cẩn thận nhìn xung quanh, nơi đây núi non trùng điệp, xa xa cao thấp xen kẽ, tia nắng cuối cùng của hoàng hôn dần dần lan tỏa ra.

Mặt đất vốn trắng xóa như bị rắc máu, có mấy phần rùng rợn.

"Xem ra tối nay lại có một trận bão tuyết lớn đây." Ô Thiền chỉ vào một đám mây đen không tan ở phía tây, nhíu mày nói: "Chúng ta phải đi nhanh lên." Hoắc Thiết Cầu chỉ về một hướng khác: "Người của Hoắc gia chắc đang ở khu vực này, đi nhanh thôi, lát nữa mà bị đám người kia phát hiện, chúng ta sẽ khó mà đi được." "Người nào?" Chu Du tò mò, lúc này Hoắc Thiết Cầu nhất định biết gì đó, suốt đường đi chỉ nghe A Ba Kiết Nạp Nhĩ nói, căn bản không mở miệng.

"Các vị, chúc may mắn!" A Ba Kiết Nạp Nhĩ lúc này hành lễ, rồi quất roi ngựa quay về.

Mấy người thấy A Ba Kiết Nạp Nhĩ không quay đầu lại, chỉ đi xuyên qua một sườn núi trong đó, trong nháy mắt cả người đã biến mất trong ánh hoàng hôn.

“Gã này cứ thế mà đi à?” Vương Bàn Tử gãi đầu, có chút không hiểu: “Tôi thấy không đơn giản như vậy, suốt đường đi hắn ta như đang đợi ai đó?” “Tạm thời đừng quan tâm chuyện đó nữa.” Chu Du sau đó nhìn về phía Hoắc Thiết Cầu: “Cậu chắc là biết không ít chuyện phải không?

Hay là đưa tôi đi tìm Hoắc Linh và Diệp Nhất Tâm trước, tôi sợ họ sẽ gặp nguy hiểm.” Tuy đây cũng là địa bàn của Hoắc gia, nhưng môi trường ở khu vực biên giới rất phức tạp, cộng thêm nhân viên ở đây cũng hỗn tạp, không ai biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Đặc biệt lần này nơi họ đến không phải là nơi nào khác, mà là một lăng mộ lớn.

Trước đó, từ những ghi chép để lại, không khó để nhận ra nơi này không chỉ tà ma mà phần lớn còn có người đang lăm le.

Dù sao, mấy chục năm trước, đã có người của quân đội các nước đến nơi đó tìm kiếm bí mật trường sinh bất tử.

Đúng vậy, bí mật này tồn tại, sức hấp dẫn đối với thế nhân thực sự quá lớn.

Thậm chí phía lão Mao Tử cũng không tiếc điều động quân đội đến đàn áp.

Bây giờ, đội của họ, chẳng lẽ cũng bị người ta theo dõi rồi sao?

Lúc này, mấy quốc gia ở biên giới cũng đang trong thời gian căng thẳng, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

“Chẳng lẽ có một thế lực nào đó chuẩn bị nhúng tay vào?” Chu Du nhíu chặt mày.

Anh nhìn xung quanh, nếu như vậy, sự việc sẽ khá rắc rối, đi một vòng lớn như vậy, một là để tiện lợi, hai là để che giấu điểm đến sắp tới.

Ô Thiền xuống ngựa, dắt ngựa, đặt toàn bộ đồ đạc đã chuẩn bị lên lưng ngựa, mấy người cũng không nói nhiều, nhân lúc trời chưa tối, tiếp tục lên đường.

Ở biên giới, cũng không khác nhiều so với rừng núi trước đây, chỉ là địa thế hơi gập ghềnh, lúc này gió cũng càng lúc càng lớn.

Đợi A Ba Kiết Nạp Nhĩ rời đi hẳn, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó dưới sự dẫn dắt của Hoắc Thiết Cầu, liền đi theo một con đường nhỏ hẻo lánh khác.

Chương 370

Chu Du vừa đi, trong đầu như một thước phim, ghi lại toàn bộ địa hình xung quanh vào sâu trong não.

Ở khu vực biên giới, phải hết sức cẩn thận, nếu không người của quân đội xuất hiện, mọi chuyện sẽ không dễ giải quyết.

Đặc biệt là chuyện này một khi bị tiết lộ, khó tránh khỏi sẽ có khả năng chạm mặt với người của quân đội.

"Thế lực của Hoắc gia ở khu vực này chắc là lớn lắm, mà cũng không dò la được chuyện gì sao?" Chu Du vừa đi vừa suy nghĩ.

Hoắc Thiết Cầu chỉ thở dài, không quay đầu lại, dắt ngựa cẩn thận đi về phía trước, sau đó mới đáp lại một câu: "Anh thật sự nghĩ đây là trong nước sao?" Điều này dường như khiến Chu Du bất ngờ.

Hoắc Thiết Cầu tiếp tục nói: "Mấy chục năm trước, nơi này còn hoang vắng hơn, cũng không có nhiều người nhúng tay vào chuyện ở biên giới, dù sao đây là một nơi có thể uy hiếp tính mạng bất cứ lúc nào, có ai ăn no rửng mỡ, không có việc gì làm mà đến đây?" "Nhưng sau đó, mọi chuyện đã thay đổi, mấy môn phái trộm mộ lớn xuất hiện, khiến cho nơi tiếp giáp vốn vi diệu này lập tức xảy ra chuyển biến lớn." Đương nhiên trong mấy môn phái này, một trong số đó chắc chắn có Hoắc gia.

Người của quân đội lão Mao Tử nhận được tin tức, cũng không thể không nhúng tay vào, dù sao ở trên đường biên giới, dựa vào thực lực của lão tử thì thừa sức.

Lúc đó trong nước lại có một trận biến động, đối mặt với cảnh nội ưu ngoại hoạn, tự nhiên cũng không thể rút ra thêm binh lực để duy trì khu vực biên giới, cho nên chỉ có bóng dáng của một số gia tộc trộm

mộ.

Việc khảo sát của họ ở đây dường như còn hữu dụng hơn cả người của quân đội.

"Đúng vậy, nơi này thật sự là một nơi rồng rắn lẫn lộn." Ô Thiền không khỏi cảm thán: "Khu vực này, vì địa thế đặc thù, đã sớm hình thành văn hóa của các dân tộc thiểu số trong lịch sử hàng ngàn năm, họ đời đời sống ở đây, nếu không có chiến loạn, cũng sẽ không phải lưu lạc." Thời đại mà Ô Thiền sống cách đây hàng ngàn năm, đương nhiên không thể so sánh với hiện tại.

"Được rồi, họ ở phía trước." Hoắc Thiết Cầu chỉ vào sườn núi không xa: "Họ chắc đang ở đó đợi chúng ta, đi nhanh thôi." Suốt đường đi mọi người đều cảnh giác, nhưng khi đến một cổng trại phía trước, mới thở phào nhẹ nhõm, xung quanh đều là núi tuyết mênh mông, nhưng cũng không hoàn toàn bao phủ khu rừng.

Mọi người nhanh chóng đi lên sườn núi, nhìn xuống dưới mới hoàn toàn thấy được nơi này lại có một thôn làng giống như trong rừng sâu núi thẳm.

Cứ như nó được ẩn giấu giữa những ngọn núi tuyết và sông lớn.

Thôn làng không lớn, đứng trên sườn núi có thể nhìn bao quát, xung quanh đều là rừng nguyên sinh, cây cối cao chọc trời, nơi này tuyệt đối là một thế ngoại đào nguyên như trong sách miêu tả, chỉ là điều kiện gian khổ hơn.

Nếu là mùa hè, e là phần lớn đã bị những cây đại thụ xung quanh bao phủ, trong thôn làng gần như kín không kẽ hở, người bên ngoài có lẽ cũng không tìm được nơi nào thanh tịnh như vậy.

Vào mùa đông, thôn làng càng được ngụy trang kỹ càng hơn.

Tuyết lớn phủ xuống, có lẽ một số động vật ăn thịt lên núi tìm

thức ăn cũng thường xuyên mò vào thôn làng.

Nhưng đó lại là thức ăn tự tìm đến cửa!

"Chà, nơi này lại có một chỗ như vậy à?" Điều kiện ở đây vốn gian khổ, trông cũng không có con đường lớn nào ra khỏi làng, thực sự có chút kinh ngạc, trong làng lớn nhỏ cũng có hơn mười căn nhà gỗ.

Nhưng đừng xem thường những căn nhà gỗ này, Hoắc Thiết Cầu nói với Chu Du, bên trong lại là một thế giới khác, đông ấm hè mát.

"Đừng nhìn nữa, lạnh chết tôi rồi, đi xuống trước đi." Vương Bàn Tử rụt cổ, cả người gần như đông cứng, Hoắc Thiết Cầu mới dẫn cả nhóm vào trong thôn làng.

Chu Du từ miệng Hoắc Thiết Cầu cũng biết được một số manh mối.

Xem ra, thực lực của Hoắc gia ở Viễn Đông thật không thể xem thường, đừng thấy nơi này chỉ là một thôn làng không bắt mắt, nhưng trong rừng sâu núi thẳm này, có thể nói là căn cứ quan trọng nhất.

Bởi vì một khi bị lạc trong rừng nguyên sinh, nếu không có nơi nghỉ ngơi, gần như là con đường chết.

Hầu như không thể cầm cự được mấy ngày, hoặc là chết đói, hoặc là trực tiếp trở thành thức ăn của một số dã thú trong rừng.

Mười mấy năm trước, thôn làng này đã tồn tại, nhưng cũng không phải là nơi người thường ở, nghe đồn là một số dân tộc thiểu số ở Tây Bắc di cư đến đây.

Có lẽ là vì chạy nạn chiến tranh, nhưng không biết vì sao, họ lại bất chấp nguy hiểm tính mạng mà bỏ trốn trong đêm.

Thôn làng cũng từ đó bị bỏ trống.

Mãi sau này, khi thế lực Hoắc gia phát triển, dần dần lớn mạnh ở khu vực Tần Lĩnh, phải biết rằng, người có thể vào được khu rừng nguyên sinh này lúc đó, người thường tuyệt đối không có thế lực đó.

Không chỉ cần nguồn vật tư khổng lồ, mà còn cần có một số dũng sĩ có thể đảm đương.

Hoắc gia sau này đã xây dựng lại nơi này, trở thành một cứ điểm quan trọng trong rừng sâu.

Nhưng đối với thôn làng này, rốt cuộc có ý nghĩa thực tế gì, trong lòng Chu Du cũng có vài phần suy tính, nhưng Hoắc Thiết Cầu lại im bặt không nói, dường như liên quan đến một số bí mật không thể cho người ngoài biết của Hoắc gia.

Chu Du trong lòng cười khổ một tiếng, dù sao mình cũng là con rể danh chính ngôn thuận của Hoắc gia mà, cũng không thể nói cho mình biết sao?

Cũng lạ, từ khi thế lực Hoắc gia thâm nhập vào thôn làng, dường như nơi này không còn xảy ra chuyện lạ nào nữa.

Một số đạo mộ tặc lẻ tẻ hoặc thợ săn bên ngoài gần như không dám hoạt động trong phạm vi này.

Cho nên, đối với cả khu vực này, sự phát triển của thế lực Hoắc gia quả thật là một chuyện tốt.

"Mời vào." Hoắc Thiết Cầu chỉ vào một con đường lớn trong thôn làng.

Mấy người dắt ngựa đi vào, cứ như một thế giới khác, lúc này từ trong nhà gỗ có một số người xuất hiện, chỉ vén cửa sổ ra, như xem náo nhiệt, nhíu mày.

Họ không mở cửa, có lẽ là vì bên ngoài trời quá lạnh.

Đi một vòng, cuối cùng họ dừng lại trước một căn nhà gỗ ở phía bên phải nhất, trên tường treo một số tấm da thú đã phơi khô nhăn nheo.

Chẳng mấy chốc, cửa kẽo kẹt mở ra, sau đó mấy người liền vào nhà, bên trong quả thật ấm áp.

Đi vào xem, Chu Du có vài phần kinh ngạc, đúng vậy, cách bài trí bên trong và sự quen thuộc bên ngoài hoàn toàn khác biệt.

Trong nhà gần như toàn bộ đều được trải một lớp thảm thịt, những thứ này dường như đều là con mồi săn được trong rừng, trên tường treo một số gạc hươu và đầu bò.

Chương 371

Cả một tấm da gấu đặt trên chiếc ghế thái sư bên cạnh, có vài phần khí thế.

Trong phòng cổ kính, đâu đâu cũng thể hiện địa vị không tầm thường của chủ nhân trước đây.

Trên bức tường bên phải treo đầy cung tên, những thứ này đều là hàng sưu tầm, thậm chí có cả đồ cổ.

Hấp dẫn nhất không gì khác ngoài những khẩu súng săn kia.

Đừng thấy chúng chỉ dùng để đi săn, nhiều khẩu còn lợi hại hơn cả trang bị ngũ cường lấy từ bên Mao Tử.

Chu Du tiện tay cầm một khẩu súng săn hai nòng trên tường, nòng súng sáng bóng, sờ vào có một luồng khí lạnh, trên nòng súng khắc một số hình đi săn tinh xảo.

"Thứ này chắc là của thế kỷ trước nhỉ?" Chu Du cũng không nhìn rõ, thứ này nếu mang đến Phan Gia Viên, ít nhất cũng đáng giá ba bốn nghìn, không cần mặc cả.

Hoắc Thiết Cầu thấy ánh mắt của Chu Du và Vương Bàn Tử đều bị những thứ trong nhà thu hút, đặc biệt là Vương Bàn Tử, lúc này giống như chó vàng rơi vào hố phân.

Trong mắt Hoắc Thiết Cầu lại tràn đầy vẻ hài lòng.

"Ha ha, nếu các anh thích, cứ tùy tiện lấy đi." Đúng vậy, Hoắc Thiết Cầu lúc này tỏ ra hào phóng hiếm thấy.

"Thằng nhãi này sao lúc này lại hào phóng vậy, không phải là có cạm bẫy chứ?" Chu Du mới đặt súng xuống, sau đó tùy tiện tìm một chiếc ghế ngồi xuống, mỉm cười nhìn Hoắc Thiết Cầu.

“Dâng trà!” Hoắc Thiết Cầu vội vàng ra lệnh cho người hầu, sau đó ra hiệu cho mọi người ngồi tùy ý, rồi ghé vào tai Chu Du, cười nói: “Ai da, dù sao anh cũng là anh rể của em, em vợ hiếu kính cũng là chuyện nên làm, thế này đi, cứ tùy tiện xem, thích cái nào, cứ lấy.” “Thật sao?” Vương Bàn Tử sớm đã biết Hoắc gia không phải là gia đình bình thường, tùy tiện một món đồ, nửa đời sau cũng không phải lo.

Có chuyện tốt như vậy sao?

“Ai da!” Vương Bàn Tử đang định nhét một miếng ngọc bội to bằng ngón tay cái vào túi, lúc này đột nhiên thở dài, chỉ một mực than thở: “Anh em của tôi là Hồ Ba Nhất bây giờ không rõ tung tích.” “Yên tâm, tôi đã cho người đi tìm rồi, đã tìm kỹ xung quanh biên cương, có tin tức gì, tôi sẽ lập tức thông báo.” Hoắc Thiết Cầu lúc này cười nhạt: “Chuyện cũng đã lo liệu gần xong rồi, vũ khí kiểu mới nhất của bên Mao Tử tôi cũng đã chuẩn bị xong, sáng mai chúng ta có thể thử hàng!” “Phải rồi, Hoắc Linh không ở đây à?” Chu Du nghi ngờ hỏi, nửa ngày cũng không thấy bóng dáng, có chút lo lắng.

Hoắc Thiết Cầu mới thần bí nói: “Tôi đã sắp xếp cho chị ấy đến một đại bản doanh không xa Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ trước, vì bây giờ tình hình có thể có biến, phải chia thành hai nhóm.” “Ý cậu là sao?” Ô Thiền, người nãy giờ không lên tiếng, đột nhiên hỏi.

Hoắc Thiết Cầu lúc này xua tay, vội đáp một câu: “Không cần lo lắng, chẳng qua là không biết vì sao, gần đây biên giới kiểm tra rất nghiêm, dù sao một trong những con đường qua Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ cũng là đường biên giới, ở nơi giao nhau, quân đội đã cử người canh gác, cho nên để tránh nghi ngờ, chúng ta phải chia làm hai lần vào.” Lúc Hoắc Thiết Cầu đến nơi xảy ra bão tuyết, vừa hay thấy Hoắc Linh và Diệp Nhất Tâm bị truy đuổi, cho nên mới vội vàng đưa họ đi trước.

Dù sao, khi bão tuyết ập đến, dù chỉ một giây cũng có thể thay đổi kết cục.

Nếu là người khác, Chu Du có lẽ không yên tâm, nhưng Hoắc Linh là người của Hoắc gia, Diệp Nhất Tâm và Thanh Thanh Mạn đi cùng người của Hoắc gia, chắc cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

"Nhanh nhất khi nào chúng ta xuất phát?" Chu Du có chút nóng lòng muốn đến nhà máy xử lý nước thải ở Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ, dù sao cũng đã trì hoãn mấy ngày, theo thời gian đã hẹn, cũng ngày càng gần.

Nếu là nơi bình thường, như di tích Lâu Lan hay Tây Vực cổ quốc trước đây, cũng tiện lợi.

Nhưng nơi Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ này khá đặc thù, nằm gần biên giới ba nước.

Sự việc không đơn giản như vậy.

Trong thời đại này ở trong nước, việc quản lý biên giới rất nghiêm ngặt, không phải sợ cái gọi là đạo mộ tặc, chủ yếu là phòng ngừa một số tên bán nước, lo lắng những kẻ này sẽ đánh cắp tài liệu cơ mật quốc gia.

"Phải rồi, những người lúc nãy, trông không giống dân làng ở đây." Chu Du lúc này mới nói, lúc mới vào, từ trong nhà gỗ ló ra từng khuôn mặt, gần như toàn bộ đều là đàn ông hơn bốn mươi tuổi, mặt mày đen sạm.

Không cần nói cũng biết, những người này phần lớn hoạt động quanh năm ở khu vực rừng nguyên sinh.

Cho nên khuôn mặt sớm đã dãi dầu sương gió, ánh mắt cũng trở nên vô cùng cảnh giác.

Thậm chí có một số người râu ria xồm xoàm như bên Mao Tử.

Hoắc Thiết Cầu lại không cho là vậy, xua tay nói: "Những người đó đều làm ăn với Hoắc gia, nhưng họ không có uy hiếp gì với tôi, tự nhiên không cần lo lắng." Hoắc Thiết Cầu vừa nói xong, một người từ ngoài cửa chạy vào, sắc mặt có chút nghiêm trọng, ghé vào tai Hoắc Thiết Cầu nói nhỏ mấy câu.

Hoắc Thiết Cầu sau đó sắc mặt thay đổi, ra hiệu cho Chu Du nghỉ ngơi cho tốt trước, ngày mai lại thử vũ khí.

Sau đó vội vã đi ra ngoài.

"Sao vậy, vợ yêu, thấy em nãy giờ không nói gì, đang lo lắng chuyện gì à?" Chu Du biết, Ô Thiền chỉ cần có chuyện gì không hiểu, cả người như rơi vào trầm mặc, gần như không mở miệng, cho đến khi hiểu rõ mọi chuyện.

"Phải rồi, hành tung của chúng ta bí mật như vậy, lẽ ra không thể bị người ta phát hiện." Ô Thiền ngẩng đầu, nhìn Chu Du, nhắc nhở: "Trước đây, từ lúc em có được nhật ký của Thiết Quân mang về, em đã biết, có khả năng kẻ đứng sau đang lợi dụng chúng ta để tìm lăng mộ của công chúa Áo Cổ, nhưng chúng lại không hành động, có lẽ là không có bản lĩnh để vào đó." Chu Du nhún vai, cười nói: "Đương nhiên, cũng chỉ có anh mới có thể tìm được vị trí chính xác, nhưng em lại bỏ qua một điều là anh tuyệt đối sẽ không phục vụ cho chúng." Ô Thiền lắc đầu: "Đương nhiên, tôi không lo lắng, những kẻ đó, dù có cả một quân đội, tôi cũng chẳng thèm để mắt tới." Chu Du đương nhiên biết, Ô Thiền có thực lực, nếu không những người đó tuyệt đối sẽ không để Lý Thiết Quân mang đi cuốn nhật ký.

"Tôi chỉ cảm thấy đám người đó lợi dụng tôi để tìm bí mật trường sinh bất lão, có lẽ phía sau có một tập đoàn lớn hơn đang chống lưng, bởi vì theo như tôi biết, người bình thường không có gan lớn đến mức dám lộng hành trước mặt tôi." Ô Thiền đưa ra nhận định, rồi hỏi Chu

Du: "Anh thấy sao?" Sau khi nghe phân tích, Chu Du mới hiểu ra, có lẽ từ căn mật thất dưới lòng đất ở chỗ Tiêu Sở, nơi giống như ngôi mộ của yêu quái bắt đầu, mọi điều xui xẻo dường như cứ thế ập đến liên tiếp.

Mọi chuyện cũng quá trùng hợp rồi chứ?

"Ừm, có thể là một số người trong giới đạo mộ, có lẽ có mưu đồ khác, tạm thời tôi không thể biết được." Chu Du lại cười nói: "Vợ ơi, đừng lo lắng, đã muốn mượn thủ đoạn của tôi, nhưng tôi cũng không phải kẻ ăn chay, hơn nữa, có được một tình báo quan trọng như vậy, cũng đáng giá." Ô Thiền lúc này mới mỉm cười.

"Ai, anh Chu, lúc nào anh chọn một thời cơ tốt, chúng ta đi săn bắn thế nào?" Vương Bàn Tử lúc này chọn lựa mấy khẩu súng săn treo trên tường, có chút hoa cả mắt.

"Không sai, vào mùa hè, thú săn trong núi rất béo, không chừng còn có thể đào được bảo bối." "À đúng rồi, Bàn Tử, xem mấy thứ tôi mang về từ chỗ Tiêu Sở, không thiếu gì chứ?" Chu Du nhắc nhở một câu, sợ tên Abakinarl kia làm trò trong hành lý của mình.

May mà Ô Thiền đã nhắc nhở một câu.

Vương Bàn Tử chửi bới: "Thằng nhóc dám thế, lão tử nhất định phải chặt xương nó!" Mở gói hành lý ra xem, một số dụng cụ xuống mộ và vài bộ quần áo đơn giản đều ở bên trong, không thiếu thứ gì.

Vương Bàn Tử sắp xếp hành lý xong, "Yên tâm đi, cho tên đó mười lá gan cũng không dám gây sự đâu." Trời nhanh tối, Chu Du ăn một ít thức ăn đã chuẩn bị sẵn, rồi cũng ngủ say.

Một đêm bình yên.

Ngày thứ hai, Hoắc Thiết Cầu quả nhiên đúng hẹn, sáng sớm đã phái người mang tới một thùng súng ống đạn dược lớn.

Số vũ khí này không thể so sánh với những gói đồ ở Tiêu Cương trước đó, đây là vũ khí kiểu mới nhất của bọn Tây.

Chương 372

Từ súng đạn ghém đến súng trường tấn công, đủ loại đều có, rõ ràng đều là loại quân đội sử dụng.

Không ngờ nhà họ Hoắc lại có thể có được ngay lập tức.

Sau đó mấy người cầm súng, đương nhiên, lần này vào Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ chủ yếu lấy cớ đi săn.

Thêm vào việc người nhà họ Hoắc đã lo lót dọc đường, nếu không quá phô trương, việc vào đó cũng không phải chuyện khó.

Ba người cầm những khẩu súng mới tinh, nóng lòng chuẩn bị vào núi thử uy lực.

Dù sao cũng phải dùng súng trong tay cho quen thuộc đã, mới dễ sử dụng dưới lòng đất, đặc biệt trong môi trường khắc nghiệt, nhất định phải thích nghi trước.

Ba người liền cầm súng đi dạo quanh khu rừng gần thôn.

E rằng tuyết lớn phong tỏa núi, cũng không thấy được thú săn còn sống, đa phần đều đã chui vào hang ẩn nấp rồi.

Bàn Tử thấy súng không có đất dụng võ, trong lòng lại có chút sốt ruột.

"Tôi phải đi sâu vào trong, có lẽ có thể kiếm được vài bảo bối." Bàn Tử lúc này đầy khí thế, vác súng ống đạn dược trên lưng, mỗi bước một hố sâu tiến về phía trước, lúc này tuyết không còn rơi nữa, nhưng lớp tuyết tích tụ rất dày.

Hầu như ngập đến đầu gối, bước đi vô cùng khó khăn.

"Bàn Tử, đừng chạy loạn, nếu bị lạc đường, sẽ không có ai giúp

đâu.” Chu Du hét vọng về phía Bàn Tử.

“Biết rồi.” Bàn Tử trả lời, nhanh chóng mất hút, bốn phía chỉ vọng lại từng tràng tiếng súng, dưới tán rừng, tuyết rơi xuống ào ào.

Giống như vừa trải qua một trận bão tuyết vậy.

Chu Du thì đã nhanh chóng sử dụng súng một cách thành thạo, đừng nói là đối phó với những tên lính quèn bình thường, khẩu súng này khá dễ dùng.

Đối phó với những kẻ to lớn, tuy không có đất dụng võ, nhưng vào thời điểm then chốt, lại có thể trấn áp được.

“Phía trước hình như có động tĩnh!” Đang đi, đột nhiên Chu Du nhạy bén phát hiện, cách đó không xa, khoảng mười mét, trong lùm cây dường như có gì đó.

“Sẵn sàng chưa?” Chu Du lúc này nhìn Ô Thiền đầy ẩn ý: “Vợ ơi, thứ này là tôi nhìn thấy trước đó.” Ô Thiền giơ súng lên: “Được thôi, tôi không cho phép anh dùng thần thông nhé, xem ai bắt được tên đó trước, thế nào?” “Được thôi, tôi thích nhất những công việc mang tính thử thách, nhìn cho kỹ đây.” Chu Du nói xong, liền nhảy vọt về phía trước, bò sà tiến lên, lúc này tuyết giống như bông gòn, giẫm lên gần như không có tiếng động lớn.

Nói rồi, hai người một trái một phải dọc theo hai bên bao vây.

Hai người cũng không vội khai súng, dù sao trước khi không xác định được trong lùm cây đó có hang động hay không, đều sẽ không kinh động thứ đó.

Khi Chu Du cách lùm cây đó không đến ba mét, đột nhiên cảm thấy trước mắt một trận trắng xóa, chốc lát sau mới có thể thấy từ trong lùm cây đột nhiên bay ra từng đợt bông tuyết.

Giống như có người cố tình chạy về phía đó, muốn che mắt người

khác.

Sau đó bông tuyết càng lúc càng nhiều, Chu Du không kịp nghĩ gì khác, trực tiếp vớ lấy một khẩu súng đạn ghém trong tay, trực tiếp bắn một phát về phía lùm cây.

"Bằng!" Tiếng súng phát ra âm thanh cực lớn, chấn động khiến tuyết trên cây rơi xuống ào ào.

Đột nhiên, phía lùm cây không còn động tĩnh nữa, Chu Du thản nhiên cười, uy lực của súng quả nhiên lớn thật.

Cảm giác lúc này tai mình cũng ong ong một mảng.

"Nhanh lên!" Chu Du bước tới ngay lập tức, mới phát hiện không đúng, trên mặt đất một chút máu cũng không có, rõ ràng đạn không trúng con mồi.

Vạch lùm cây ra xem, lại thấy một tảng đá trên đất gần như bị bắn nát, toàn bộ đều là vụn đá.

"Không ngờ súng của bọn Tây lại lợi hại đến vậy?" Chu Du không khỏi tặc lưỡi: "Nếu người mà trúng một phát, chắc là thân thể sẽ nổ tung rồi." Nhưng khi Ô Thiền đang kinh ngạc, đột nhiên từ phía sau lùm cây trong đống tuyết, đột nhiên bắn lên từng đợt bông tuyết, trực tiếp bắn tung tóe về phía đó, sau đó một bóng trắng nhanh chóng chạy về phía không xa.

"Lại là thứ gì?" Chu Du bĩu môi, nhìn hình thể, hình như nhỏ hơn nhiều so với cái thứ đã tóm Bàn Tử dưới lòng đất trước đó.

"Đuổi theo." Chu Du lúc này vừa đuổi theo, vừa bắn súng vào chỗ con vật đang di chuyển trong tuyết, đạn hết phát này đến phát khác.

Nhưng, thứ đó trong tuyết như cá gặp nước vậy, khó bắn trúng, trong nháy mắt lại chui xuống đất, biến mất không thấy đâu nữa.

“Cứu mạng!” Nhưng lúc này, Bàn Tử ở không xa chạy về phía đó, vừa chạy vừa kinh hô.

Lúc này khẩu súng trong tay hắn dường như cũng không có tác dụng.

“Bàn Tử, có chuyện gì sao?” Chu Du vớ súng, chĩa về phía sau hắn.

Bàn Tử lúc này thở hổn hển: “Không biết, có một thứ gì đó rất lớn, dọa chết tôi rồi, tôi cứ tưởng là gấu nâu, nhưng hình thể lớn hơn, nếu không phải do tôi nhanh chân, chắc là lúc này đã bị thứ đó nuốt chửng vào bụng rồi.” “Không nhìn rõ sao?” Chu Du nhắc nhở.

“Anh đừng đứng nói chuyện mà không động, nếu anh gặp phải, chắc còn chạy nhanh hơn tôi, thứ đó căn bản không thể ra tay, súng cũng không được.” Hóa ra, Bàn Tử vừa rồi chuẩn bị đi xung quanh thử uy lực của súng, không ngờ vừa hay nghe thấy trong rừng không xa hình như có động tĩnh.

Hắn ta mừng thầm, tâm trạng lúc đó giống như buồn ngủ gặp gối.

Đợi khi hứng thú bừng bừng cầm súng đi đến, lại chỉ phát hiện một cây đại thụ khổng lồ, ước chừng đã trăm năm tuổi, bên trong có một cái hốc cây, vừa đủ cho một người chui vào.

Bàn Tử có chút tò mò, đang đứng dưới gốc cây.

Nhưng không ngờ, đột nhiên phía sau một vật khổng lồ, móng vuốt đã chĩa thẳng vào người hắn.

Bàn Tử nhanh chóng né tránh, vớ lấy khẩu súng trong tay, bùm bùm mấy phát, trực tiếp khai súng, nhưng đạn bắn vào lớp lông da của thứ đó, giống như đá ném xuống nước, chỉ nổi lên một bong bóng.

Nhanh chóng, một băng đạn đều đã hết, Bàn Tử vội vàng chạy

trốn.

Chương 373

"Bàn Tử, hôm nay đúng là khiến tôi phải nhìn anh bằng con mắt khác đấy." Chu Du thản nhiên cười.

Vương Bàn Tử lúc này quay đầu nhìn, nhíu nhíu mày, không thấy, thứ đó hình như thực sự biến mất rồi.

"Thứ đó đúng là tà môn thật, trách nào, rừng nguyên sinh một mình tuyệt đối không được đi vào, những thợ săn kinh nghiệm phong phú, chắc cũng bị dọa cho khiếp vía, nó có một khuôn mặt đầy lông lá, thân thể cao lớn, giống như một bức tường, lão Bàn tôi trước đây dưới đại mộ cũng chưa từng thấy loại quái vật này bao giờ." "Đi mau thôi." Vương Bàn Tử lúc này thúc giục: "Chúng ta đừng ở đây lãng phí thời gian nữa, làm việc chính quan trọng hơn, đợi lát nữa quay lại thu dọn thứ đó sau." Ô Thiền nghi ngờ nhìn Chu Du một cái, hai người cũng không nói gì.

"Đứng ngây ra đó làm gì, không đi nhanh lên?" Vương Bàn Tử lại có chút sốt ruột.

Nhưng xung quanh nhanh chóng trở lại yên tĩnh, lúc này cũng không còn động tĩnh nữa.

"Vừa nãy tôi nhìn thấy mấy thứ đó, hình như vẫn luôn đi theo chúng ta?" Chu Du đột nhiên có một linh cảm như vậy, không yên lòng.

"Không được, tôi phải cẩn thận hơn một chút." Ô Thiền nói xong, nhìn về phía xa, bốn phía trắng xóa, hầu như cũng không thấy thứ gì khác, mấy người liền vớ lấy súng, đi về phía thôn.

Nhưng, không ai chú ý, đợi ba người vừa xuống núi không lâu, đột nhiên từ một đống lùm cây phủ đầy tuyết, lại một lần nữa chui ra một

thứ toàn thân mọc đầy lông trắng, đang nhìn chằm chằm họ.

Chỉ nhìn một cái, sau đó nhanh chóng chui vào đống tuyết, biến mất không thấy đâu nữa.

Gần trưa, mặt trời khá lớn, ánh nắng gay gắt chiếu xuống tuyết địa, chói mắt đến mức làm người ta hoa mắt, may mà mấy người đều trang bị đầy đủ, nếu không thật sự có khả năng bị chói mắt gây mù tuyết.

Lúc này những người trong nhà gỗ cũng đi lại, thì thầm to nhỏ, hình như đang bàn bạc chuyện gì đó, nhìn sắc mặt không được tốt lắm, giống như có chuyện xảy ra.

"Về rồi sao?" Hoắc Thiết Cầu đã đứng đợi trước nhà gỗ từ sớm: "Thế nào rồi, mấy thứ đó tốt chứ, dùng có thuận tay không?" Vương Bàn Tử đang chuẩn bị trả lời, Chu Du lại ngăn lại, sau đó cười nói: "Không tệ, những vũ khí do bọn Tây chế tạo này thật sự hợp tay, lần này đã làm phiền anh rồi." Hoắc Thiết Cầu đầy ẩn ý gật đầu, sau đó ánh mắt vô thức nhìn về phía sau Chu Du, rồi mới nói: "Tôi nghĩ trưa nay chúng ta xuất phát đi, tôi sợ càng trì hoãn, đề phòng sinh biến, hiện tại biên giới không ổn định, bất cứ lúc nào cũng có thể thay đổi chính sách." Hoắc Thiết Cầu dường như tỏ ra vội vã, mặc dù cố gắng che giấu, nhưng Chu Du lại nhìn ra từ ánh mắt của hắn.

"Cũng được." Chu Du gật đầu.

"Được, vậy mau chóng thu dọn, tôi sẽ phái người đưa các cậu đi, trước khi trời tối có thể kiểm tra nhập cảnh ở tuyến biên giới rồi, còn về số súng ống đạn dược này, đừng lo lắng, tôi có cách đưa vào." Hoắc Thiết Cầu hiển nhiên đã sắp xếp mọi chuyện tiếp theo một cách ổn thỏa.

Nhưng sau đó khi đang chuẩn bị rời đi, Hoắc Thiết Cầu đột nhiên quay người, nhìn Chu Du: "Vừa rồi đi vào núi, có gặp chuyện gì

không?" "Không có gì." Chu Du dang tay.

"Không sao, tôi chỉ hỏi thôi, lo lắng bị lạc đường, đang chuẩn bị phái người đi tìm." Hoắc Thiết Cầu mới thản nhiên cười, sau đó rời đi.

Ba người nhìn Hoắc Thiết Cầu khuất bóng, Ô Thiền mới nhắc nhở: "Tôi thấy hôm nay anh ta có chút kỳ lạ, không lẽ biên giới có chuyện rồi?" Đừng nói là cô, ngay cả Vương Bàn Tử cũng đã nhận ra, Hoắc Thiết Cầu mặc dù cực lực che giấu, nhưng ánh mắt đó không thể lừa được người.

Chu Du nhắc nhở, hiện tại mục đích chính là đi hợp với Hoắc Linh, còn về chuyện nhà họ Hoắc ở biên giới phía Viễn Đông, nhà họ Hoắc tự nhiên cũng sẽ giải quyết.

Dù sao thế lực nhà họ Hoắc có mắt thấy tai nghe.

Chu Du cảm thấy bây giờ cũng là lúc nên rời đi, dù sao đêm dài lắm mộng, chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, ai cũng không thể dự đoán.

"Mau chóng thu dọn đồ đạc đi, chúng ta buổi chiều xuất phát." Chu Du sau đó phân phó Vương Bàn Tử, vì hành lý đã được đóng gói đơn giản, chỉ mang theo một số vật dụng cần thiết, còn về súng ống đạn dược, bên Hoắc Thiết Cầu sẽ phái người xử lý.

Nếu mang theo những thứ đó bên người, cũng sẽ gây chú ý, không chừng sẽ bị những người trong quân đội chặn lại.

Lúc đó mọi chuyện sẽ càng khó xử hơn.

Nhanh chóng, Hoắc Thiết Cầu dẫn mấy người, cưỡi những con ngựa Mông Cổ cao lớn, trực tiếp đi ra khỏi thôn, dọc đường Hoắc Thiết Cầu ban đầu muốn nói chuyện, nhưng lại im lặng không nói gì.

Nửa tiếng sau, họ đi vào một cảnh tượng khác.

Bên trong càng giống một thảo nguyên hoang vắng.

Bốn phía đều bằng phẳng, núi non trùng điệp ở phía xa.

Trời quang mây tạnh, bầu trời xanh biếc cũng làm dịu đi một chút không khí nặng nề.

Ước chừng một đến hai tiếng sau, mấy người cuối cùng cũng đến chỗ biên giới, địa hình bên trong lại một lần nữa thay đổi, tuyết tích ít hơn, bốn phía đều là núi rừng, xuất hiện đường xe chạy.

Mặc dù chỉ là đường sỏi đá, nhưng so với đường mòn trong rừng nguyên sinh thì tiện lợi hơn nhiều.

Phía trước rải rác có thể thấy nhiều đồn gác hơn, thậm chí có cả người của quân đội canh giữ.

Hoắc Thiết Cầu đến một đồn gác, khá quen thuộc với những người ở đó, chỉ nói mấy câu, sau đó ra hiệu Chu Du lên xe.

Một chiếc xe jeep cũ kỹ, loại đã bị đào thải từ thế kỷ trước.

Chỉ đơn giản cải tạo lại, nhưng cũng có thể chạy được.

Hoắc Thiết Cầu sau đó lái xe đi.

Dọc đường, chiếc xe jeep cũ kỹ phát ra tiếng "đinh đinh đang đang", đúng như câu nói, trừ còi ra thì chỗ nào cũng kêu.

Nhưng so với chiếc xe của Chu Du, đúng là kiến thức nông cạn gặp thế giới rộng lớn rồi, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Nhưng hiện tại để tiện cho hành động, một số nơi không cho phép xe ô tô đi vào, nên chỉ có quân đội mới có tư cách tự do đi lại, cũng không gây ra phiền phức không cần thiết.

"Ầm!" Hoắc Thiết Cầu đạp ga, cả chiếc xe giống như một bà lão gào thét, thở hổn hển, phía sau bao phủ khói đen, nửa ngày mới tan biến.

“À đúng rồi, không phải đã đến tuyến biên giới rồi sao, phải đi đường vòng chỗ khác à?” Chu Du có chút lạ, liền lấy ra bản đồ chi tiết đã chuẩn bị sẵn trước đó, trên đó có bản đồ phân bố đại khái toàn bộ tuyến biên giới, đánh dấu rất chi tiết.

Hoắc Thiết Cầu chỉ nhìn chằm chằm con đường phía trước, cũng không quay đầu lại, “Mấy đồn gác của tuyến phòng thủ biên giới đều đã bị phong tỏa, không cho phép bất kỳ ai ra vào, tôi cũng mới nhận được tin tức hôm nay, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nếu đã vậy, tôi chỉ còn một con đường cuối cùng để vào, cũng là con đường duy nhất.” Hoắc Thiết Cầu nắm chặt vô lăng, nhưng vừa dứt lời, hắn mạnh mẽ đạp ga.

Bánh xe ma sát mặt đất phát ra tiếng kêu chói tai!

Chiếc xe jeep cũ kỹ đột nhiên dừng lại, bốn phía bốc lên bụi mù mịt, cũng có chút đáng sợ.

Chương 374

Chu Du vội che miệng, ho sặc sụa mấy tiếng, cả chiếc xe giống như một khung sắt chống đỡ, vừa phanh gấp, cả chiếc xe như muốn tan rã.

"Cái quỷ gì?" Vương Bàn Tử suýt nữa không ngồi vững, cả người gần như ngã nhào, tay nắm chặt lưng ghế phía sau, trong lòng một trận cuộn trào sóng gió.

Hoắc Thiết Cầu nhìn nửa ngày, lúc này hai tay nắm chặt vô lăng, sau đó ánh mắt dừng lại ở phía trước, một lúc lâu sau mới tiếp tục mở miệng nói: "Vừa nãy hình như tôi thấy có thứ gì đó từ phía trước chạy qua, các cậu không thấy sao?" Thấy Hoắc Thiết Cầu nghiêm túc nhìn chằm chằm phía trước, sắc mặt nghiêm nghị, dường như không có ý đùa giỡn.

"Không có gì cả?" Chu Du nhìn xung quanh, nếu xung quanh là sườn núi thì cũng không có gì lạ, nhưng bốn phía hàng trăm mét hầu như đều là đồng bằng trơ trọi.

Căn bản không có bất kỳ chỗ nào có thể ẩn nấp, một khi có thứ gì đó lao ra, đương nhiên có thể phát hiện ngay lập tức, nhưng, không có gì cả.

"Anh thấy sao?" Ô Thiền sắc mặt lạnh lùng, lúc này chậm rãi thốt ra một từ.

"Giống như vậy." Hoắc Thiết Cầu nói xong, không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, sắc mặt trở nên khó coi, giống như một người chết vừa chui ra từ quan tài.

Sau đó vỗ vỗ đầu, cả người giống như chìm vào suy tư, rồi mới tiếp tục nói: "Chẳng lẽ tôi thực sự nhìn nhầm rồi?" Nói xong, mới xoa

xoa mắt.

"Ầm!" Thời gian không còn sớm nữa, cũng không nói nhiều, liền khởi động xe, nhưng không ngờ, vừa rồi phanh gấp, nắp capo xe vẫn còn bốc hơi nóng, lúc này căn bản không thể nổ máy được nữa.

Chiếc xe giống như bị chết máy.

"Bàn Tử, anh biết sửa xe chứ, đi xem chuyện gì thế, đường dài như vậy, đi bộ e rằng không kịp rồi." Chu Du quay người, nhìn về phía Vương Bàn Tử: "Lề mề làm gì, đi đi." Bàn Tử lại chửi bới, lại nhún nhún vai: "Tôi lão Bàn đây đối với xe thì có hứng thú, nhưng không phải loại đồ cổ như này, tôi thật sự sợ tháo rời nó ra luôn." Bàn Tử liền nhảy xuống xe, sau đó vớ lấy một cục đá, rồi đi về phía đầu xe.

"Khụ khụ." Bàn Tử lúc này che miệng, rồi trực tiếp mở nắp capo xe jeep, cái nắp capo gỉ sét lốm đốm, lớp sơn loang lổ gần như đã bong tróc.

"Tôi thấy, thứ này không ổn, một lúc lâu sau mới có động tĩnh." "Sao rồi?" Chu Du thúc giục: "Chúng ta phải tiếp tục lên đường.

Nhanh nhẹn lên, đừng lề mề nữa." "Hết cách rồi." Bàn Tử lúc này đột nhiên đóng nắp capo lại, lại có chút không vững, trực tiếp dùng đá đè lên, bên trên lồi lõm.

"Chỗ nào có vấn đề?" Hoắc Thiết Cầu cũng vẻ mặt sốt ruột, nhưng nhìn về phía Vương Bàn Tử, lúc này dường như đang chuẩn bị quay người đi về phía ghế sau, nhưng không biết vì sao, Bàn Tử nửa ngày vẫn không động đậy, cúi đầu, dường như đang nghiêm túc nhìn chằm chằm.

"Sao thế?" Chu Du cũng nhìn ra sắc mặt Bàn Tử dường như không đúng, lúc này Bàn Tử dứt khoát ngồi xổm xuống, cũng không

thèm để ý đến ai.

Nửa ngày sau mới truyền ra một giọng nói có chút khàn khàn, hơi kinh ngạc.

"Nhìn này." Chu Du và Ô Thiền nhìn nhau một cái, vẻ mặt khó hiểu, sau đó mấy người vội vàng xuống xe, đi đến đầu xe, mới phát hiện Bàn Tử hình như đang chú ý đến một vũng máu trên mặt đất.

Vũng máu đó có chút ấm nóng, lúc này vẫn đang chảy, rõ ràng là vừa mới chảy ra.

"Máu ở đâu?" Bàn Tử vẻ mặt tò mò.

"Nhất định là thứ tôi đâm phải lúc nãy." Hoắc Thiết Cầu trước đó có chút không chắc chắn, nhưng bây giờ có thể khẳng định, nhất định là đã đâm phải thứ gì đó.

Mấy người nhìn xung quanh, cũng tìm nửa ngày căn bản không thấy thứ gì bị đâm ngã.

Chẳng lẽ vừa rồi nó đã bỏ chạy với vết thương sao?

"Không lẽ đang làm quỷ sao?" Hoắc Thiết Cầu đột nhiên cả người nổi da gà.

"Làm quỷ?" Bàn Tử có chút không hiểu.

Hoắc Thiết Cầu mới nói, gần đây lợi thế của nhà họ Hoắc ở Viễn Đông dường như đã bị lung lay so với trước đây.

Hơn nữa, trên mấy địa bàn của nhà họ Hoắc, hình như đã lan truyền tin đồn ma quỷ, thậm chí vào ban ngày cũng xuất hiện những vụ án mạng kỳ lạ.

Nhưng người nhà họ Hoắc lại không để tâm, cũng đã mời người điều tra chuyện này.

Nhưng hiện tại vẫn không có bất kỳ tin tức nào.

Chu Du trước đó cũng có nghe loáng thoáng, lúc đó chỉ không để tâm mà thôi.

"Thật buồn cười, chuyện ma quỷ, ban ngày ban mặt mà sợ gì, có máu, tôi thấy chỉ có người đang giả thần giả quỷ mà thôi." "Vì sao lại nói vậy?" Hoắc Thiết Cầu vẻ mặt không hiểu.

"Nhìn xem, đám người phía sau hình như không chỉ muốn lợi dụng tôi tìm kiếm cái gọi là thuật trường sinh bất lão trong cổ mộ, bây giờ dường như đã thay đổi kế hoạch rồi." Chu Du trầm ngâm một lát, nhìn xung quanh, rồi mới phân tích kỹ lưỡng.

"Thay đổi kế hoạch?" Vương Bàn Tử càng khó hiểu hơn.

Chu Du hơi nheo mắt, gật đầu: "Không sai!

Nhất định đã thay đổi kế hoạch trước đó, bây giờ rõ ràng, chỉ đang kéo dài thời gian của tôi mà thôi." "Chẳng lẽ bên đó xảy ra chuyện, hoặc là để ngăn cản tôi tiến vào Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ sao?" Ô Thiền sau đó bổ sung một câu: "Nếu như vậy, e rằng thời gian tôi lãng phí dọc đường sẽ không ít đâu." "Ai!" Lời của Ô Thiền vừa dứt, không ngờ Hoắc Thiết Cầu liên tục dậm chân bên cạnh, sau đó thở dài một tiếng, dường như có chút tự trách: "Nếu sớm biết sẽ xảy ra chuyện, tôi nên bảo mọi người xuất phát sớm hơn, quân đội cũng sẽ không thay đổi bất thường.

Không chừng, với tốc độ hiện tại, e rằng lại sinh biến." "Còn bao xa?" Chu Du lấy bản đồ ra, lại nhìn về phía trước.

"Nếu đến đồn gác tiếp theo, còn khoảng nửa tiếng đi xe." Hoắc Thiết Cầu lúc này phân tích kỹ lưỡng, hiển nhiên con đường này cũng không biết đã đi bao nhiêu lần rồi.

"Nửa tiếng?" Chu Du lẩm bẩm một câu, bây giờ nếu chỉ dựa vào đi bộ, cũng không biết sẽ lãng phí bao nhiêu thời gian nữa.

“Còn một tiếng nữa là trời tối rồi, lúc đó mọi chuyện e rằng sẽ càng khó xử hơn.” Vương Bàn Tử lúc này nhắc nhở mọi người.

“Ầm!” Vào thời điểm then chốt, lúc này đột nhiên không xa truyền đến một trận tiếng động ầm ĩ, Chu Du đang thắc mắc, lúc này mấy người gần như đồng thời quay đầu lại nhìn, mới phát hiện, ba bốn chiếc xe, chỉnh tề chạy về phía đó.

Ba chiếc ô tô cỡ lớn, nhưng phần đầu xe phía trước bị một tấm bạt màu vàng che khuất, nên Chu Du nhất thời không nhận ra.

Nhưng chiếc xe mới tinh, lại chạy rất ổn định, phía sau bốc lên một trận khói bụi lớn.

Nhanh chóng, chiếc xe gần nhất bấm còi.

Chương 375

Hoắc Thiết Cầu lúc này vội vàng đi ra giữa đường, vẫy tay về phía chiếc xe đó.

Hoắc Thiết Cầu đột nhiên giống như vớ được một cọng rơm cứu mạng.

Chẳng lẽ quen biết?

Nhanh chóng, chiếc xe đi đầu dừng lại, lúc này từ trên xe bước xuống một người mặc quân phục màu xanh lá cây.

Là một binh sĩ biên phòng Mông Cổ, lúc này nhìn về phía Chu Du, Hoắc Thiết Cầu sau đó bước tới, nói chuyện với anh ta mấy câu.

Sau đó Hoắc Thiết Cầu lại lấy ra một số thứ, người binh sĩ kia nhìn kỹ một cái, đưa cho một người trên xe, người đó từ đầu đến cuối đều không lộ mặt.

Nhanh chóng, người binh sĩ đó chỉ về phía sau, ra hiệu đi.

Hoắc Thiết Cầu lúc này mới nói: "Đi mau thôi, vận may của chúng ta thật không tệ, không cần dừng lại ở đồn gác tiếp theo để nghỉ ngơi nữa, có thể trực tiếp đưa chúng ta đến tuyến biên giới." Chu Du cũng không nói gì, dù sao những người này và thế lực nhà họ Hoắc cũng có chút giao tình, nên mấy người lên chiếc xe cuối cùng, sau đó một binh sĩ mở tấm bạt phía sau, mấy người mới lên.

Người binh sĩ đó vẻ mặt nghiêm túc, nói chuyện với Chu Du mấy câu, mặc dù không nghe hiểu, nhưng Chu Du đại khái có thể phán đoán ra, người này dường như đang cảnh cáo.

Chu Du lên xe xong, bên trong lại một mảng tối đen, chiếc xe nhanh chóng khởi động, bên trong rất ổn định.

“À đúng rồi, những người này làm gì vậy?” Vương Bàn Tử có chút không hiểu, nhìn về phía Hoắc Thiết Cầu.

Hoắc Thiết Cầu mới nói: “Những người này là quân đội ở tuyến biên giới, nhưng bây giờ hình như đang vội vàng đi xử lý chuyện gì đó, nên mới thuận đường, cũng là nơi họ cần đến.” Chu Du có chút tò mò: “Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ?

Cái trạm xử lý nước thải đó?” Nghe vậy, mọi người lại có chút tò mò, nếu thật sự như vậy, mặc dù cũng tiện lợi không ít, nhưng sau này làm việc, e rằng có chút không tiện.

“Không biết.” Hoắc Thiết Cầu mới nghiêm túc nói: “Nhưng từ giọng điệu của họ, cho thấy chuyện rất khẩn cấp, cũng không được tiết lộ ra ngoài, tôi quyền coi như không biết gì, biết càng nhiều, càng bất lợi cho tôi.” Hoắc Thiết Cầu cũng không nói nhiều, Chu Du cũng không hỏi nhiều, chỉ thấy phía sau thùng xe toàn là những chiếc hòm gỗ.

Bên ngoài những chiếc hòm được buộc chặt bằng dây thừng, cũng không biết bên trong có gì, nhìn thì thấy khá nặng.

“Mặc kệ, đợi tôi thuận lợi đến Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ rồi tính.” Chu Du lúc này gối đầu, sau đó nửa nằm trong thùng xe phía sau, nhắm mắt lại.

Vương Bàn Tử cũng tìm một góc, trực tiếp gối đầu lên ba lô vừa rồi, rồi cũng nằm xuống.

Cũng không biết đã trôi qua bao lâu, chiếc xe dừng lại.

Chu Du và những người khác mới tỉnh dậy.

Bên ngoài có người vỗ vào tấm bạt, Hoắc Thiết Cầu sau đó mở ra, mấy binh sĩ cầm súng, đứng ở phía dưới, ra hiệu mấy người nhanh chóng xuống xe.

“Dậy đi.” Hoắc Thiết Cầu gọi Chu Du tỉnh dậy, mấy người mới nhìn ra bên ngoài xe, giống như một cảnh tượng khác.

Cũng chỉ có khu vực biên giới, cảnh vật biến đổi khôn lường.

Bên ngoài đã là một khu rừng rậm rạp, hầu như không có tuyết đọng.

Mấy người nhanh chóng xuống xe, Chu Du mới phát hiện, bên trong giống như một doanh trại, bốn phía đều là những người mặc đồng phục, đi lại qua lại, dường như đang chuyển đồ.

Sau khi mấy người xuống xe, liền đi theo sự dẫn dắt của mấy người phía trước vào một con đường nhỏ bên phải.

Nhưng ánh mắt của Vương Bàn Tử và Chu Du đều nhìn chằm chằm vào những người đang bận rộn xung quanh, khiêng những vật nặng trĩu, một bên có sĩ quan không ngừng thúc giục.

“Ai, tôi thấy không đúng rồi, tuyến biên giới này, nhìn qua giống như sắp đánh nhau vậy?” Vương Bàn Tử có chút tò mò, chỉ vào một doanh trại không xa: “Nhìn xem, những thứ chôn giấu trong đám cây phía sau, nhìn thoáng qua, đó là những nòng pháo.

Không chỉ vậy, có cả súng ống đạn dược, trong những chiếc hòm đó đa phần đều là quân hỏa.” Chu Du ra hiệu nói nhỏ một chút: “Thằng nhóc, đừng nói bậy, lúc đó trực tiếp bị tóm đi xử bắn bây giờ.” Bàn Tử mới ngậm miệng.

Theo hướng xe đi, nơi này hẳn đã gần tuyến biên giới, không xa nữa là địa phận của bọn Nga.

Chẳng lẽ những người trong quân đội này chuẩn bị đại chiến với bọn Nga sao?

Đang nghĩ, mấy người liền đi vào một con đường núi bên cạnh.

Năm sáu người cầm súng dẫn đường phía trước.

Trước khi trời tối, Chu Du cuối cùng cũng vượt qua một sườn núi, lúc này phía dưới toàn bộ đều là tuyến phòng thủ biên giới.

Hàng rào thép gai ẩn mình trong rừng, cũng khó mà phát hiện.

Một khi có người đến gần, binh sĩ xung quanh sẽ trực tiếp cầm súng lao ra.

Nhanh chóng, mấy người đến một chỗ bằng phẳng, nhìn một cái, người ở đây thật sự không ít.

Có một số người cưỡi ngựa, không phải tất cả đều là người của quân đội.

Đại đa số đều là những người có bối cảnh, hoặc được người khác giới thiệu đến khu vực biên giới.

Hơn nữa những người này trong tay hình như đều có súng ống.

Nhưng đa số đều là để đi săn, dù sao khu vực tuyến biên giới này, cũng là một khu vực vô chủ, ở đây toàn là núi rừng và thú rừng, bất kể xuân hạ thu đông, thú săn thật sự không ít.

Do đó nơi đây thu hút những người đi săn.

Người của quân đội cũng tranh thủ kiếm thêm một chút lợi lộc, dù sao đa phần những người ở đây đều được người khác giới thiệu, tiền kiếm được thật sự không ít.

Nhưng người của quân đội bên này cũng không phải thật sự không biết, đối với đa số mọi người, cũng chỉ nhắm một mắt mở một mắt.

Chương 376

Vì vậy, khu vực biên giới này, cũng có những băng nhóm đạo mộ rải rác, xuất hiện trong rừng.

Dù sao nơi này so với trong nước, dường như an toàn hơn nhiều.

"Đông người vậy?" Vương Bàn Tử có chút kinh ngạc, thấy trang bị trên người họ cũng không tệ.

Đều là những người đã chuẩn bị sẵn tài liệu để đến tuyến biên giới.

Vài phút sau, không ngờ tuyến biên giới đã bị đóng cửa, phải đợi đến sáng ngày hôm sau mới có thể đi.

Lúc này, người nhà họ Hoắc mang theo những vũ khí thiết yếu và trang bị, trực tiếp đi ra, Hoắc Thiết Cầu lúc này ra hiệu Chu Du đi.

Vương Bàn Tử thì nắm một nắm mồ hôi, cũng không biết có thành công không, dù sao cái thời buổi này giao thiệp với quân đội thật sự phải cẩn thận.

"Không nghe thấy sao?

Ngày mai, ngày mai." Một người địa phương chịu trách nhiệm làm việc ở biên giới trả lời một câu, lại tỏ ra thiếu kiên nhẫn.

"Nói cho anh biết một câu, người nhà họ Hoắc đã đến." Sau đó Hoắc Thiết Cầu đưa cho người đó một tấm thẻ, tên đó cầm lấy nhìn một cái, cả người sững sờ, sau đó đánh giá Chu Du.

"Đi sao?" "Không sai." Hoắc Thiết Cầu giành trước một bước trả lời: "Mấy người đi săn trong núi, tài liệu tôi đã bảo người gửi đi rồi." "Được, mấy vị chờ một lát." Nói xong, thái độ người đó lại trở nên cung kính, sau đó liền ra ngoài.

Nhưng trong lúc chờ đợi, Vương Bàn Tử đang chuẩn bị thu dọn đồ đạc để ra ngoài, đột nhiên bị một người đi vào va phải.

Người đó có vóc dáng thấp bé, khuôn mặt đầy râu quai nón, đeo kính râm, trên người vác mấy cái ba lô.

"Này, đi đứng không nhìn đường à." Vương Bàn Tử lúc này chửi thẳng vào mặt người đó, cũng không kịp nhìn kỹ.

Người đó bỏ kính râm xuống, trong mắt lóe lên một tia kỳ lạ, tùy tiện liếc nhìn Vương Bàn Tử, hơi nheo mắt, dường như đang suy tư.

"Xin lỗi." Phía sau một tên mập lùn, lúc này đứng ra: "Xin lỗi, huynh đệ tôi không cố ý." Tên đó lại có chút giống Đại Kim Nha, lúc này cổ đeo một sợi dây chuyền vàng chóe, cũng không biết thật hay giả.

Vương Bàn Tử lúc này ôm lấy gói đồ, sau đó thò tay ra.

"À đúng rồi, huynh đệ, nhìn quen mắt quá.

Cũng đi săn à?" Tên đeo dây chuyền vàng chóe lúc này nhìn kỹ Bàn Tử, sau đó lại nhìn về phía Chu Du, cười như không cười.

Vương Bàn Tử đánh giá người đó một lượt, rồi lạnh lùng nói: "Chủ săn, tôi thấy nhiều rồi, thật sự chưa thấy ai ăn mặc kiểu này." Chu Du lúc này mới nhìn rõ, người đàn ông đó trông y hệt Đại Kim Nha, chắc là dân buôn đồ cổ.

Nhưng gu của gã này đúng là không ra sao cả.

Phía sau gã có mấy người, ai nấy đều có vẻ mặt nghiêm túc, trông như chuyên gia sinh tồn nơi hoang dã, cung kính đứng xung quanh.

"Bàn Tử..." Thấy Vương Bàn Tử định cằn nhằn, Chu Du vội kéo hắn ra.

Đại Kim Nha lúc này liếc nhìn Chu Du từ trên xuống dưới, chau

mày, sau đó khuôn mặt nhăn nheo mới giãn ra: "Việc săn bắn không phải ai cũng làm được đâu.

Nhìn cái thân hình cậu thế kia, coi chừng bị con mồi quật lại đấy." Nói xong, Đại Kim Nha vừa xoa chiếc nhẫn trên ngón tay cái, vừa ưỡn bụng đi ra cửa.

"Người quen à?" Vương Bàn Tử lúc này nhìn bóng lưng rời đi, thấy hơi kỳ lạ.

"Tạm thời đừng xía vào chuyện người khác, đợi đến Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ rồi tính." Nhưng Chu Du biết, cả trong sáng lẫn trong tối, chắc chắn đều đã bị người ta theo dõi.

Chỉ nửa giờ sau, người ở biên giới ngày càng đông, Chu Du nhìn sơ qua, ở lối vào biên cảnh có đến mấy chục người.

Chẳng mấy chốc, Hoắc Thiết Cầu đã nộp xong giấy tờ.

Phải công nhận thế lực của nhà họ Hoắc lớn thật, anh ta vừa ra mặt, Chu Du và Bàn Tử liền được tự do ra vào toàn bộ khu vực biên giới.

Người của quân đội cũng chỉ hỏi đơn giản lý do vào trong rồi không làm khó dễ gì, cho qua.

Trời đã tối hẳn, ba người được nhà họ Hoắc sắp xếp, trực tiếp lên một chiếc xe đi thẳng về hướng Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ.

Dù trời đã tối nhưng đường đi lại thông suốt không trở ngại.

Xe dừng lại ở một nơi ở tạm, Hoắc Thiết Cầu liền tạm biệt Chu Du, dù sao phía trước chỉ còn hơn mười cây số nữa là đến Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ.

Sau khi Hoắc Thiết Cầu dặn dò xong một vài việc, chiếc xe này quay trở lại tuyến biên giới.

Nơi này giống như một khu vực mù, một mảnh đất mà trước đây phía Mao Tử cũng từng cử người đến tranh giành, nhưng sau đó vì nhiều lý do khác nhau mà cuối cùng trở thành một vùng hoang vu.

Vốn dĩ khu vực quanh trạm xử lý nước thải ở Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ có làng mạc, nhưng sau một loạt sự việc, người dân hoặc là đã chết hết, hoặc là đã rời đi.

Chu Du định tạm trú ở đây một đêm, đợi đến ngày mai xuất phát, khoảng giữa trưa là có thể đến trạm xử lý nước thải Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ.

Ba người đốt đèn, nhìn vào bản đồ trên đất, cẩn thận phân tích địa thế xung quanh.

Con đường dẫn đến Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ là một con đường lớn, địa hình xung quanh khá bằng phẳng, giống như một vùng hoang nguyên.

Nhưng ở đoạn giữa, rất dễ lạc đường, xung quanh toàn là núi cao rừng rậm nguyên sinh.

Có một con sông chảy qua đây, nhưng trời lạnh giá, nước phần lớn đã đóng băng.

Còn về trạm xử lý nước thải kia, đã nhiều năm trôi qua, không ai biết bây giờ nó ra sao.

Chương 377

“Chồng yêu, đang bận à?

Mau đi ngủ đi, em thấy dạo này anh cứ lo lắng mãi.

Sắp rồi, chúng ta sẽ hội hợp thôi.” Ô Thiền lúc này nhắc nhở: “Nhưng giờ em lại thấy lạ, sao ở tuyến biên giới lại có nhiều người đi săn như vậy, e là không bình thường đâu?” “Đi săn?” Chu Du trầm ngâm một lát rồi nói tiếp: “Đúng rồi, nếu Hoắc Linh đến đây trước một bước, e là cũng đã sớm bị người ta để mắt tới rồi nhỉ?” Đây mới là điều Chu Du lo lắng.

Mặc dù Hoắc Linh là người của nhà họ Hoắc, nhưng e rằng những kẻ có thể hành động ở đây đều không phải dạng vừa.

Ngày hôm sau, ba người thu dọn đồ đạc từ sớm, cũng không có chuyện gì xảy ra.

Sau đó họ mới đi đến nơi đã hẹn.

Vì khu vực này quản lý rất nghiêm ngặt, có lẽ người của quân đội sợ sẽ xảy ra chuyện nên gần như ngoài quân đội ra, không một phương tiện nào được phép đi qua.

Bàn Tử thì có chút khổ sở, gần như tất cả đồ đạc đều do gã này vác.

Đi suốt đường, hắn cứ cằn nhằn, sao xung quanh không có lấy một con ngựa Mông Cổ nào.

Nhưng đi chưa được bao lâu, Vương Bàn Tử đã mệt lả: “Đợi chút, nghỉ một lát đã, sắp đến rồi, Bàn gia tôi mệt đến mức đi không nổi nữa rồi.” “Vậy nghỉ ngơi trước đi.” Chu Du cũng không nói gì, ra hiệu tạm nghỉ.

Ô Thiền thì cảnh giác, cô nhìn chằm chằm xung quanh, không hề lơ là.

"Cộp!

Cộp!" Nhưng đúng lúc ba người đang nghỉ ngơi, đột nhiên có tiếng động truyền đến từ phía không xa.

Có người tới!

Chu Du liền ra hiệu tạm thời ẩn nấp để xem là ai.

Chỉ một lát sau, mấy con ngựa phi nhanh tới.

Chu Du vừa nhìn, trời ạ, đám người này không phải là đám người gặp ở tuyến biên giới lúc trước sao?

Đại Kim Nha lúc này đang ở phía trước, tay cầm ống nhòm, dường như đang tìm kiếm gì đó.

Tốc độ ngựa cũng chậm lại, loanh quanh quan sát.

Mấy người phía sau lưng đeo súng, nhìn chằm chằm phía trước.

Sau đó, một người đàn ông cao lớn bên cạnh ghé vào tai Đại Kim Nha nói nhỏ vài câu.

Vẻ mặt Đại Kim Nha lập tức biến sắc.

"Đi mau!" Im lặng một lát, Đại Kim Nha hạ lệnh, mấy con ngựa lập tức phi nhanh về phía trước, trong nháy mắt đã biến mất không còn tăm hơi.

"Đi rồi à?" Chu Du có chút nghi ngờ.

Nhìn trang bị của Đại Kim Nha, trông không hề tầm thường, trên lưng mỗi con ngựa đều chở những món đồ dày cộp.

Không cần đoán cũng biết, bên trong phần lớn là đạn dược, đồ tiếp tế và các vật tư sinh tồn cần thiết.

Mấy người đi sau Đại Kim Nha trông thân thủ không tệ, từ đầu đến cuối không nói một lời.

Chu Du nhìn họ dần đi xa, không khỏi có chút kinh ngạc.

Vương Bàn Tử lúc này mới ló đầu ra, chửi bới ầm ĩ: "Biết thế tôi cũng kiếm vài con ngựa, thằng nhóc nhà họ Hoắc đúng là không trượng nghĩa gì cả." "Rõ ràng, những người này tuyệt đối không phải đi săn trong rừng, lẽ nào cũng đến đó." Nghĩ đến đây, Chu Du và Ô Thiền không khỏi nhìn nhau, cả hai đều có chung một suy nghĩ.

Nếu điểm đến cuối cùng cũng là trạm xử lý nước thải ở Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ, thì địch bạn thật khó lường.

"Yên tâm, mấy con tép riu đó, cần gì tôi phải tự ra tay?" Chu Du vỗ ngực, cười nói: "Trạm xử lý nước thải đó tà môn như vậy, trước đây cũng bị phong tỏa mấy lần rồi, người bình thường chắc chắn không có gan đến đó đâu." Vương Bàn Tử lại chen vào một câu: "Nhưng người bình thường cũng không thể đến đây chịu khổ được." "Bớt lảm nhảm đi, thấy cậu còn nhiều sức lực thế, đi tiếp thôi." Đương nhiên, Chu Du biết rằng tuy ngựa Mông Cổ to cao đi lại tiện lợi, nhưng cưỡi ngựa lại có một nhược điểm lớn.

Rõ ràng, Hoắc Thiết Cầu cũng đã cân nhắc điều này.

Một khi cưỡi ngựa sẽ dễ thu hút sự chú ý của người khác, gây bất lợi cho hành động tiếp theo.

Hơn nữa, những con ngựa Mông Cổ này tuy dũng mãnh, không sợ hãi trước những tình huống đột ngột, thậm chí còn tăng tốc lao tới, nhưng chính vì vậy mà dễ rơi vào bẫy, thậm chí mất mạng.

Những chuyện như vậy trước đây không phải là hiếm.

"Xem ra, chúng ta phải tăng tốc rồi." Chu Du vừa đi vừa chỉ lên bầu trời phía tây, giữa không trung tựa như có những bóng ma, một

đám mây đen lúc ẩn lúc hiện đang kéo đến.

"Ầm!" Đang nói, một tiếng sét vang lên giữa không trung, trông như những chiếc râu của con rết, có vài phần quỷ dị.

Ba người vội vàng đi nhanh về phía trước, Chu Du cũng chia sẻ bớt đồ đạc trên người Vương Bàn Tử, đúng là có hơi nặng.

Đi được khoảng hai ba giờ, trời càng lúc càng tối sầm, tựa như hoàng hôn, thậm chí cách xa vài trăm mét đã không thể nhìn rõ cảnh vật xung quanh, như thể bị thứ gì đó che khuất.

"Hiện tượng thiên văn kỳ lạ thật." Ô Thiền chớp mắt, nhìn lên không trung, trên mặt hiện lên vẻ khó đoán.

"Vợ yêu, mau đi thôi, hay là chúng ta tìm một chỗ nghỉ tạm đã." Chu Du cũng cảm thấy có điều không ổn, một trận gió âm lãnh thổi qua.

Giữa không trung, tựa như một cơn bão cát, không ngừng cuốn theo bụi bặm xung quanh, dần dần, dường như có vô số bóng người hiện ra trước mắt ở phía không xa.

"Không phải là bão cát chứ?" Vương Bàn Tử nói một câu như vậy.

Chương 378

Chu Du trừng mắt mắng: "Cậu thì biết cái gì, bão cát phần lớn xảy ra vào mùa hè, cậu xem lại mùa đi.

Hơn nữa, đây là phạm vi của Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ, làm gì có bão cát." "Mẹ kiếp!" Đang nói, Vương Bàn Tử lại nhìn chằm chằm phía sau Chu Du, sắc mặt lập tức thay đổi: "Đừng có nói bão cát với lão tử nữa, cái thứ này chắc còn kinh khủng hơn bão cát mấy chục lần." Chu Du thấy tình hình không ổn, vội quay đầu lại thì phát hiện đám bụi mù cuồn cuộn giữa không trung dường như đã nối liền với trời đất, không thể phân biệt được nữa.

Mây mù trên không trung biến ảo khôn lường, xung quanh trong phút chốc trở nên tối đen như mực.

"Phía trước hình như có một cái đồn canh, vào trong đó trú tạm đi." Ô Thiền lúc này chỉ về phía không xa, ba người cũng không do dự, xách hành lý lao thẳng về phía trước.

Mười mấy phút sau, Chu Du mới phát hiện ra, đây không phải đồn canh, mà giống một đống cát cao mấy mét, trông như một cái lều Mông Cổ.

Nhưng bên dưới có một cái hang được đào ra, tựa như một cổng vòm.

Ba người thử dò dẫm đi vào, cũng không có ai khác, vừa hay có thể nghỉ ngơi một lát.

"Chỗ này không tệ." Vương Bàn Tử vừa hay nhặt được một ít củi chặn ở cửa, bên ngoài gió rít gào như cuồng phong, vô cùng quỷ dị.

Bên trong lại yên tĩnh.

“Đây là đâu?” Sau đó, Chu Du cẩn thận quan sát nơi này, nó giống như một tòa tháp cổ.

Sâu bên trong dường như có những bậc thang xoắn ốc đi lên, được đắp bằng đất sét.

Chu Du trước đây từng thấy kiểu kiến trúc này, nhưng phần lớn là ở khu vực Ninh Hạ trong nước.

Ở đó cũng có những đống đất cao như vậy, hình dạng giống như tháp, nhưng đó phần lớn là lăng mộ của nước Tây Hạ.

Triều đại Tây Hạ trong lịch sử là một chính quyền do người Đảng Hạng thành lập ở phía tây bắc Thiên Triều, vì vậy vẫn còn lưu giữ một số nghi thức mai táng của dân tộc thiểu số, họ cho rằng chỉ có những ngôi mộ như vậy mới có thể có được năng lực bẩm sinh.

Nhưng phần lớn đã bị thời gian bào mòn, sụp đổ, chỉ còn lại một phần nhỏ.

Nhưng nơi này lại khác, cách xa vạn dặm.

Vậy thứ này rốt cuộc là gì?

“Không, đây không phải là mộ!” Ô Thiền cẩn thận quan sát xung quanh, nheo mắt lại, rồi cẩn thận lau đi lớp bụi trên tường.

Dù đã rất lâu đời, nhưng vẫn có thể nhìn thấy những bức bích họa hình người, dáng người bị bóp méo đến cực điểm, có chút giống với những bức bích họa ở Đôn Hoàng, Cam Túc.

Nhưng những người trên tranh mặt mũi hung tợn, lại không có chút dấu vết nào của Đạo gia.

Những nhân vật này dường như đã bị yêu ma hóa hoàn toàn.

“Nơi dùng để giam cầm yêu tà.” “Tháp Khóa Yêu?” Vương Bàn Tử cười nhạt, nói nửa đùa nửa thật.

Nhưng không ngờ, nụ cười của hắn dần cứng lại trên mặt, như một tảng đá.

Dường như Ô Thiền đã ngầm thừa nhận, cô chỉ gật đầu, không nói gì.

Im lặng một lúc lâu, Ô Thiền mới nói tiếp: "Tương truyền, chính quyền của dân tộc thiểu số đã đạt được thỏa thuận với yêu ma, vì vậy mới mượn sức mạnh của chúng để trỗi dậy, sau đó xây dựng vương quốc của mình ở vùng này." "Nhưng họ phải tuân thủ thỏa thuận với yêu ma.

Cuối cùng, vào một ngày nào đó, những con yêu ma dường như không còn hài lòng với thỏa thuận trước đó, và một trận đại chiến đã nổ ra." Ô Thiền nói một cách rành rọt: "Cuộc chiến này có thể đã kéo dài rất lâu, thậm chí phải trả giá bằng tính mạng của mấy thế hệ, cuối cùng, yêu ma đã bị đánh bại và bị giam cầm ở đây." "Nếu tôi không đoán sai, toàn bộ khu vực gần Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ chắc chắn không chỉ có một đống đất như thế này!" Ô Thiền phân tích một cách chắc chắn: "Nhìn những hoa văn trên vách đá này, ít nhất đã tồn tại hàng nghìn năm." "Đúng rồi, tương truyền, bên cạnh công chúa Áo Cổ cũng có không ít kỳ nhân dị sĩ, khi công chúa còn sống đã chiêu mộ được không ít nhân tài.

Khi công chúa qua đời, những người đó cũng bị tuẫn táng theo.

Nhưng có dã sử ghi lại, những người được gọi là nhân tài đó, căn bản không phải là người, mà là yêu!" Ô Thiền lúc này cười nhạt, nhìn về phía Chu Du: "Xem ra, hôn sự sắp tới của anh không dễ dàng như vậy đâu!" Nghe xong, Vương Bàn Tử nhìn Chu Du với ánh mắt đầy ẩn ý: "Anh bạn, xem ra, hôn sự này của cậu cũng quá bá đạo rồi đấy?" Chu Du chỉ cười khổ: "Haiz, hết cách rồi, xem ra phải liều mình đi thôi.

Giờ không chỉ phải tìm lăng mộ công chúa Áo Cổ, mà còn phải đề phòng mấy con yêu vật kia?

Mà chắc chỉ là lời đồn thôi.

Hơn nữa, có vợ yêu ở đây, tôi sợ gì chứ?" "Bên ngoài gió đã ngừng rồi." Vương Bàn Tử lúc này nhìn ra ngoài, trời yên biển lặng, bầu trời vốn tối đen như mực bỗng chốc trở nên quang đãng.

"Đi mau thôi!" Chu Du không muốn lãng phí thêm thời gian ở đây.

Ba người chuẩn bị đi ra ngoài, nhưng lại phát hiện có điều gì đó không ổn.

Trước đó, trong cơn bão, phía trước không xa có những gò đất lúc ẩn lúc hiện như những đụn cát.

Nhưng bây giờ, chúng như bị san phẳng hoàn toàn, không còn nữa, trên mặt đất chỉ còn lại sỏi đá vụn.

"Tôi không nhìn lầm chứ?" Vương Bàn Tử dụi mắt, kinh hãi nhìn Chu Du: "Chúng ta không phải đã xuyên không đấy chứ?" "Cậu đúng là dám nói thật đấy!

Nơi chúng ta vừa ở chỉ là..." Chu Du dừng lại, sắc mặt cũng có chút kinh ngạc: "Vừa rồi chúng ta vào trong nghỉ ngơi một lát, không ngờ bên ngoài trời đất như thay đổi, san phẳng cả những sườn đồi xung quanh, thật khó tin!" "Vậy bây giờ làm sao?" Vương Bàn Tử có chút luống cuống.

Chu Du lúc này nhìn ra xa, sau đó lấy ra tấm bản đồ Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ và quyển sổ tay lúc trước, phía sau cùng dường như có một số bản đồ vẽ tay, tuy nguệch ngoạc nhưng không chừng có thể tìm ra manh mối.

"Không sai, chúng ta đang ở vị trí này, theo lý mà nói trước giữa trưa là có thể đến vị trí của trạm xử lý nước thải, nhưng chúng ta đã

đi ba bốn tiếng rồi mà vẫn chưa thấy?" Chu Du cũng có chút khó hiểu.

Dường như những năng lực khác của cơ thể đã bị cấm cố, lúc này hoàn toàn không giúp được gì, chỉ có thể dựa vào cảm giác để phán đoán phương hướng.

Nhưng những yếu quyết quan trọng trong cuốn bí thuật phong thủy, đương nhiên anh vẫn nhớ rõ, dựa vào những khẩu quyết này, tự nhiên có thể tìm ra vị trí chính xác.

Điều đó không khó, nhưng vấn đề là môi trường xung quanh đột nhiên thay đổi, rốt cuộc là sao?

Lẽ nào đây là một điềm báo?

Chương 379

Thông thường, trong phong thủy, nếu gặp phải yếu tố môi trường đột biến như vậy, rất có thể là hiệu ứng gây ra bởi một vị trí địa lý đặc biệt.

Bí thuật phong thủy có nói, địa thế này hoặc là nơi tàng long ngọa hổ, hoặc là vùng đất huyết sát, người thường dính vào, không chết cũng mất nửa cái mạng!

Dù có may mắn trốn thoát, cũng sẽ gặp xui xẻo!

Nơi như vậy, cũng dễ trở thành nơi âm tà.

"Xem ra, chúng ta đã đến đúng nơi rồi, không sai đâu." Nhưng Chu Du khẳng định chắc nịch, dù sao nơi này cũng gần trạm xử lý nước thải Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ, nếu không có chút dấu hiệu bất thường nào, ngược lại mới là lạ.

"Đi tiếp thôi." Chu Du lúc này chỉ về phía trước, sau đó cất bản đồ, nheo mắt nhìn ra xa: "Hy vọng Hoắc Linh bình an vô sự!" Ô Thiền vỗ vai Chu Du, cười nói: "Chồng yêu, yên tâm đi, người nhà họ Hoắc đương nhiên không muốn Hoắc Linh xảy ra chuyện.

Chúng ta sắp gặp nhau rồi, nhưng trước đó, chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng đã!" "Chuẩn bị?" Chu Du lúc này không hiểu ý của Ô Thiền.

"Tốt nhất là giải quyết xong phiền phức hiện tại đã." Chẳng mấy chốc, Chu Du đã hiểu ý của Ô Thiền, chủ yếu là chỉ đám người của Đại Kim Nha.

Ba người cầm chắc vũ khí, nhanh chóng đi về phía trước.

Mặt đất dưới chân mềm như trải một lớp thảm len.

Xung quanh bỗng chốc yên tĩnh, chỉ còn những sườn đồi nhấp nhô.

Nơi này càng giống thảo nguyên Mông Cổ, chỉ là trên mặt đất không có một cọng cỏ dại nào.

Nhưng khi họ dự tính còn khoảng một giờ nữa sẽ đến khu vực trạm xử lý nước thải, thì không ngờ, sau khi đi qua một gò đất, bên dưới lại là một ngôi làng.

Trên một khu đất bằng phẳng, rải rác những tàn tích của nhà cửa, phần lớn được xây bằng đá và củi lấy tại chỗ, bên ngoài trát một lớp bùn đơn giản.

Chu Du biết rõ, trước đây khu vực trạm xử lý nước thải có dân làng, nhưng những dân tộc thiểu số này phần lớn đều di cư.

Do điều kiện thời tiết và các yếu tố khác, môi trường ở Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ không ổn định, nghĩa là không thể định cư lâu dài, họ sẽ di chuyển theo sự thay đổi của mùa.

Những dân tộc thiểu số này trước đây phần lớn sống theo kiểu lều Mông Cổ, cũng tiện lợi.

Sau này, người Hán đến khu vực này, sống xen kẽ với người dân tộc thiểu số, văn hóa dân tộc hòa quyện vào nhau, vì vậy những người này mới xây dựng những ngôi làng có thể che mưa chắn gió, thậm chí thích ứng với biến đổi khí hậu.

Nhưng sau đó, do những chuyện kỳ quái xảy ra ở trạm xử lý nước thải, cộng với sự can thiệp của chính sách quân đội lúc bấy giờ, nên những người sống ở gần đó phần lớn đã di cư đến nơi khác.

"Đúng rồi, trong cuốn sổ tay trước đây có nhắc đến một ngôi làng gần đây, lẽ nào là ở đây?" Vương Bàn Tử dường như nhớ ra điều gì đó, nhưng đối với những chuyện trong cuốn sổ, hắn cũng không hiểu

rõ, chỉ biết lơ mơ.

"Ầm!" Nhưng khi họ đang đi xuống sườn đồi, chuẩn bị vào làng xem xét, thì không ngờ phía sau làng lại vang lên tiếng động cơ ô tô gầm rú, tựa như mãnh thú gào thét.

"Không phải là không cho xe chạy sao?" Vương Bàn Tử lúc này có chút kinh ngạc, quay đầu lại, nhìn về phía sau, một đám bụi mù xa xa gần như bao trùm cả con đường.

"Xe của quân đội." Chu Du dường như có một sự nhạy cảm bẩm sinh với những thứ máy móc như thế này.

Anh biết xe của quân đội, tiếng động cơ giống hệt nhau.

Ba người vội vàng nấp sang một bên, sợ bị phát hiện, nếu không sẽ gây ra phiền phức không cần thiết.

Nhưng tại sao xe của quân đội lại ẩn náu trong làng?

Điều này khiến người ta khó hiểu.

Hơn mười chiếc xe gần như đều ở dưới mấy sườn đồi sau làng, tầm nhìn bị che khuất nên họ không nhận ra tình hình bất thường ở đây ngay từ đầu.

"Những người này, hình như là quân đội bên phía Mao Tử." Chu Du từ những đặc điểm và trang phục của họ nhận ra, rõ ràng khác với lính Mông Cổ.

Trang phục của họ giống như những tay thợ săn thám hiểm hoang dã, mỗi người đều được trang bị vũ trang đầy đủ.

Lúc này, họ dường như đang vận chuyển đồ vật trong làng, thùng xe phía sau có vẻ đã chất đầy đồ.

Một sĩ quan ở phía trước có vẻ vội vàng, liên tục thúc giục những người phía sau nhanh tay làm việc, dường như sợ bị người khác nhìn

thấy.

Những gã này, ngược lại giống như đang làm chuyện mờ ám.

Chu Du và hai người kia nấp trên sườn đồi không xa, mọi động tĩnh trong làng đều rõ như ban ngày.

"Đúng rồi, có phải họ đến từ trạm xử lý nước thải không?" Đột nhiên, Vương Bàn Tử buột miệng một câu, điều này nhắc nhở Chu Du, nhưng sau đó anh lắc đầu: "Không thể nào, trạm xử lý nước thải đó đã bị bỏ hoang từ lâu, nếu người của quân đội biết bí mật trong đó, chắc chắn đã ra tay từ sớm rồi." Vương Bàn Tử do dự vài giây rồi nói tiếp: "Chuyện thì là vậy, nhưng tôi cứ cảm thấy có gì đó không ổn." "Vợ yêu, em thấy sao?" Chu Du thấy Ô Thiền cứ nhìn chằm chằm vào mấy chiếc ô tô, không nói một lời.

Thấy Chu Du hỏi, cô mới quay đầu lại, nhắc nhở: "Có phải từ trạm xử lý nước thải không thì em không biết, nhưng phương hướng chắc chắn là từ bên đó." "Sao em biết?" Vương Bàn Tử có chút khó tin.

Ô Thiền lại cười nhạt, ra hiệu về phía trước: "Suốt đường đi em không hề thấy dấu lốp xe, phía tây phần lớn là quân đội Mông Cổ, rõ ràng người của Mao Tử đã bí mật xâm nhập biên giới." "Vậy sao, trước đó tôi không để ý." Vương Bàn Tử cười hì hì, rồi nảy ra một ý: "Này, hay là tôi đi cướp một chiếc xe, đỡ phải để Bàn gia tôi mệt thế này." Nói xong, Vương Bàn Tử nhìn Chu Du với ánh mắt đầy ý xấu.

Chu Du trừng mắt: "Tên nhóc nhà cậu muốn chết thì đừng nói là quen biết tôi." "Suỵt, đừng lên tiếng, nhìn kìa!" Ngay lúc Vương Bàn Tử định nói gì đó, ở phía xa, những người Mao Tử đã chất xong đồ lên xe.

Một đội người phía sau dường như đã lên xe, có vẻ định rời khỏi đây.

Chiếc xe đầu tiên chất đầy đồ, quá tải nghiêm trọng, bánh sau gần như lún xuống đất.

Xe khởi động, lảo đảo chuẩn bị đi ra.

Quả nhiên, nhìn hướng đi của xe, họ định rời đi theo hướng trạm xử lý nước thải.

Nhưng khi chiếc xe chưa đi được mười mấy mét, đột nhiên chỉ nghe một tiếng nổ dữ dội, tức thì chiếc ô tô bị nổ tung.

Chương 380

Khói bụi bốc lên mù mịt, một ngọn lửa gần như nuốt chửng cả chiếc xe.

Mấy người lính trên xe toàn thân bốc cháy, xung quanh vang lên những tiếng la hét thảm thiết.

Có người chưa chạy được mấy bước đã ngã xuống đất, co giật liên tục rồi bất tỉnh.

Phía trước lại có mấy người toàn thân bốc cháy, không ngừng kêu cứu, nhưng càng chạy, ngọn lửa trên người càng cháy lớn.

Lửa trên người họ phát ra tiếng lách tách, khiến người ta nhìn mà kinh hãi.

Viên sĩ quan rút súng lục trong tay, bắn thẳng vào mấy người đang bốc cháy.

Tức thì, trên mặt đất có thêm mấy cái xác, xung quanh mới hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

Lúc này, tất cả người của quân đội đều cảnh giác, cầm chắc súng trong tay, chĩa về phía trước.

Nhưng không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Xe đang yên đang lành, sao lại nổ tung!

"Tạch tạch tạch!" Một đám người đang ngơ ngác, thì ở phía không xa, Chu Du thấy có bốn năm người cưỡi ngựa, bịt mặt, vung roi ngựa lao thẳng tới.

Ngay sau đó, họ ném xuống từ trên lưng ngựa từng quả thuốc nổ màu đen.

“Ầm!” Những người Mao Tử không ý thức được chuyện gì đang xảy ra, đang ngơ ngác nhìn quanh.

Mấy kỵ sĩ ra tay bất ngờ, ném từng quả bom từ trong ba lô ra.

Những người xung quanh như bị trúng mai phục, tiếng nổ vang lên không ngớt.

Gần ngôi làng toàn là tiếng la hét thảm thiết của lính Mao Tử, sau đó một đám người vội vàng tìm chỗ nấp, cảnh tượng như một chiến trường.

Lúc này, lính Mao Tử đã dựng súng máy, bắn liên tục về phía những con ngựa.

Đạn như mưa trút xuống, mấy con ngựa đi đầu bị bắn chết ngay lập tức, người trên ngựa chưa kịp ngã xuống đã bị đạn bắn thành cái sàng.

“Đi!” Thấy tình hình xung quanh đã mất kiểm soát, những người cưỡi ngựa dường như không ngờ lính Mao Tử lại huy động nhiều người như vậy, rõ ràng có chút bất ngờ.

Thế là ba bốn người còn lại vội vàng quay đầu ngựa, chuẩn bị chạy trốn ra ngoài làng.

“Tạch tạch tạch!” Rõ ràng, hành động của những người này đã chọc giận lính Mao Tử, một đám người cầm súng bắn xối xả, mấy người phía sau lập tức bị bắn hạ. 33.

Chỉ có gã đi đầu tiên là có chút bản lĩnh, né được đạn trong gang tấc, thấy rõ sắp chạy thoát.

Nhưng Chu Du ở bên này không khỏi cảnh giác cao độ.

Sau đó, Chu Du thấy người cưỡi ngựa đang nhanh chóng tiếp cận sườn đồi nơi mình đang nấp, anh vội bảo Bàn Tử lấy súng ra.

Bàn Tử đáp một tiếng, sau đó nhanh chóng mở túi hành lý, lấy ra một khẩu súng, không thèm nhìn, ném thẳng cho Chu Du.

Chu Du cầm súng, nhắm vào người cưỡi ngựa.

Gã đó vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn động tĩnh của đám Mao Tử đang đuổi theo phía sau, rõ ràng không chú ý đến phía trước.

Chẳng mấy chốc, con ngựa chỉ còn cách chỗ Chu Du vài chục mét.

"Pằng!" Tiếng súng vang lên, người đó ngã xuống đất, chỉ còn lại con ngựa chạy như điên về phía sau Chu Du, nhanh chóng biến mất.

Phía sau, người của Mao Tử cũng không đuổi theo nữa.

Người trên mặt đất giãy giụa vài cái rồi chết.

Vương Bàn Tử lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Đúng vậy, nếu không phải Chu Du phản ứng kịp thời, e rằng đám Mao Tử đuổi kịp, chắc chắn sẽ phát hiện ra họ.

Đến lúc đó thì phiền phức to.

Lúc này, xung quanh làng một mảnh hỗn độn, mấy chiếc xe phía sau bốc cháy dữ dội.

Viên sĩ quan kia vô cùng tức giận, gầm lên mấy tiếng, nhưng Chu Du không biết gã Mao Tử đó đang nói gì.

Chu Du lúc này mới hoàn hồn, rồi quay người lại nấp trên sườn đồi.

Vương Bàn Tử dường như đã ý thức được, liền hỏi: "Mấy người đó trông quen quen, lẽ nào là thủ hạ của Đại Kim Nha?" "Rất có khả năng!" Chu Du khẳng định.

Chẳng trách trước đó thấy Đại Kim Nha mang theo túi lớn túi nhỏ, cưỡi ngựa cao to vào Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ, rõ ràng là có mục đích khác.

“Tôi thấy, sự việc còn lâu mới kết thúc.” Ô Thiền đột nhiên nhắc nhở, sau đó chỉ về phía không xa.

Chu Du quay người lại, nhanh chóng phát hiện ra, phía trước dường như thật sự đã xảy ra chuyện lớn!

Mặc dù, cảnh tượng kinh hoàng vừa rồi suýt chút nữa đã làm lộ nơi ẩn nấp của Chu Du, nhưng may là những người của quân đội không tuần tra.

Chương 381

Chu Du lúc này mới phát hiện ra hướng mà Ô Thiền chỉ, có một đám đông lính Mao Tử chui ra từ phía sau làng.

Vốn dĩ chỉ là một ngôi nhà đá không lớn, gần như đã sụp đổ, chỉ còn mấy cây gỗ cũ kỹ bên ngoài miễn cưỡng chống đỡ.

Trong không gian chật hẹp như vậy, lại có hai ba mươi lính Mao Tử chui ra.

Điều này thực sự khiến mấy người họ khó tin.

Nhưng chẳng mấy chốc, Chu Du khẳng định, bên dưới ngôi nhà chắc chắn có không gian ngầm.

Ít nhất Chu Du thấy hai ba mươi người đi ra, toàn thân tuy mặc quân phục, không khác gì những người khác, nhưng trên người ít nhiều đều dính một ít bùn đất màu xám đậm.

"Hình như đang đào cái gì đó, rõ ràng là vừa mới chui ra từ bên trong." Chu Du nói ra suy nghĩ của mình, Ô Thiền gật đầu, sau đó nhìn chằm chằm phía trước, nheo mắt lại, dường như đang nghĩ gì đó.

Vương Bàn Tử thì vô cùng khó hiểu: "Đám người này xem ra thật sự lén lút vào đây, thì ra là đang hoạt động ở đây.

Đúng rồi, có phải họ đã đào được một ngôi mộ cổ không?" "Không thể nào." Chu Du lập tức phản bác: "Theo lý mà nói, nơi này tuy gần trạm xử lý nước thải Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ, nhưng muốn đào thông qua đó, tuyệt đối không thể." Dù sao với tốc độ của quân đội Mao Tử, nếu cứ đào như vậy, đừng nói là đến trạm xử lý nước thải, thậm chí chỉ cách đó vài trăm mét cũng đã khó rồi.

"Nhưng họ đang đào cái gì?" Ô Thiền cũng có chút kỳ lạ.

Nhưng khi mấy người đang nhìn chằm chằm phía trước, nửa giờ sau, lần lượt có một số lính Mao Tử rút ra khỏi đó, rõ ràng là đã gặp chuyện.

Lúc này, ai nấy đều hoảng hốt, luống cuống vận chuyển một số thứ ở phía sau xe.

Viên chỉ huy ở phía trước không ngừng thúc giục.

Thậm chí đám người này còn không để ý đến chuyện vừa xảy ra, bắt đầu không ngừng chi viện vào trong ngôi nhà đó.

"Tôi thấy, bên trong chắc chắn đã xảy ra chuyện rồi." Vương Bàn Tử phân tích: "Lẽ nào đào phải thứ gì đó không nên đào, phải biết rằng, một khi đã ở khu vực Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ, thì chẳng khác nào một chân đã bước vào điện Diêm Vương." Chu Du biết, Bàn Tử nói không sai, rủi ro cao, lợi nhuận cao, nhưng người thường gần như tránh không nhắc đến.

"Ầm!" Đột nhiên, từ phía không xa truyền đến tiếng gầm rú của động cơ, vang vọng cả bầu trời.

Bên này, rõ ràng lính Mao Tử đã chú ý, sau đó lần lượt dừng tay.

Viên chỉ huy ra hiệu cho những người xung quanh, tất cả đều trang bị vũ trang, có thể thấy, hỏa lực của quân đội Mao Tử rất mạnh.

Chu Du lúc này cũng thấy thắc mắc, tưởng rằng đám người vừa rồi đã quay lại trả thù.

Nhưng xuất hiện một chiếc xe việt dã, trên xe có mấy người, nhìn bóng lưng có vẻ quen thuộc.

Chẳng mấy chốc, khi xe đến gần ngôi làng, Chu Du mới có thể nhìn rõ!

"Hoắc Linh?" Chu Du lúc này mới nhìn rõ, không phải là một trong

những cô vợ của mình sao?

Trên xe, người quen chỉ có một mình Hoắc Linh, Diệp Nhất Tâm dường như không đi cùng.

Xung quanh đều là những quân nhân được trang bị vũ trang đầy đủ, trông không phải dạng vừa.

Cách xuất hiện của vợ yêu cũng khí chất quá rồi đấy nhỉ?

Chỉ thấy Hoắc Linh mặc một chiếc áo choàng màu đỏ, tựa như chiến bào, bay phấp phới trong gió.

Một tay cô vịn vào lan can xe, tay kia cầm một khẩu súng, tỏa ra khí tức lạnh lẽo, có phong thái của một đại tướng.

"Pằng!" Hoắc Linh một tay giơ súng, bắn một phát chỉ thiên!

Tiếng súng vang lên, đám lính Mao Tử ai nấy đều có chút khó hiểu.

Lúc này, viên phó quan đứng ra, những người lính Mao Tử phía sau đều giơ súng chĩa về phía Hoắc Linh.

Hai bên dường như giằng co một lúc.

Chẳng mấy chốc, Hoắc Linh xuống xe, trông rất bình tĩnh.

Người đi cùng cô chắc là người của nhà họ Hoắc.

Anh ta nói nhỏ vào tai Hoắc Linh điều gì đó, sau đó cũng nói chuyện với viên sĩ quan Mao Tử.

Bên này, Chu Du nhìn rõ mồn một, hai bên dường như đang giao thiệp.

Lúc này, tình hình hai bên căng như dây đàn, dường như có thể xảy ra xung đột bất cứ lúc nào.

Chu Du đang định đi lên giúp đỡ, thì Ô Thiền lại nhắc nhở:

“Chồng yêu, anh vội vàng thế làm gì, phía trước đang đàm phán mà.

Nếu anh cứ nóng nảy xông ra như vậy, không chừng sẽ làm hỏng kế hoạch.” Chu Du cười nhạt: “Tôi chỉ muốn biết, đám Mao Tử đó rốt cuộc đang làm trò gì trong ngôi nhà kia.” Ô Thiền cẩn thận phân tích: “Nhưng theo em thấy, chuyện ở đây cũng không hề đơn giản.

Rõ ràng đám Mao Tử cũng đã phát hiện ra manh mối, mới không tiếc lén lút tiến vào Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ.

Nếu bị người của biên giới Mông Cổ phát hiện, e rằng khó tránh khỏi một trận mưa máu gió tanh.” Ô Thiền nói cũng có vài phần lý, dù sao đây là nơi giao giới ba nước, nhưng thực tế khu vực này nằm trong tuyến biên giới Mông Cổ, ba bên đều đã có quy định.

Tuyệt đối không được phép mang hỏa lực nặng và vũ khí vào khu cấm này, nếu không bất kỳ bên nào cũng có quyền nổ súng.

Khu vực nhà máy xử lý nước thải ở Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ vốn là vùng biên giới tranh chấp.

Trước đây đã nhiều lần xảy ra xung đột, sau đó qua đàm phán mới đạt được thỏa thuận chung.

Chương 382

Nếu hành động của lũ lính Nga bị bại lộ, e rằng hậu quả sẽ khó lường.

Chu Du thấy Hoắc Linh và một nhóm người dường như đang bàn bạc, trông có vẻ như đã xảy ra bất đồng dữ dội.

Nhưng chẳng mấy chốc, mọi thứ đã im bặt, xung quanh không còn tiếng cãi vã.

Đúng lúc này, từ căn nhà lúc trước lại có thêm một người bước ra.

Gã này toàn thân trông như vừa bò lên từ hố bùn, chỉ có phần cổ trở lên là sạch sẽ.

Hắn ghé vào tai viên sĩ quan phụ tá nói nhỏ vài câu.

Sắc mặt viên sĩ quan lập tức đại biến, như thể thấy người chết bò ra từ quan tài, sau đó tràn ngập phẫn nộ và sợ hãi.

Đột nhiên, viên sĩ quan rút súng chĩa vào Hoắc Linh, hơn chục binh sĩ phía sau cũng giơ súng lên, gần như bao vây cả nhóm.

Tình thế của Hoắc Linh dường như đang rất bị động.

Nhưng Hoắc Linh vẫn bình tĩnh không chút biến sắc.

Thấy phía lính Nga sắp nổ súng, cô đột nhiên dẫn đầu nhảy lên xe, rồi đạp ga lao tới.

Chiếc xe như một con mãnh thú gầm thét lao về phía đám lính Nga.

"Đoàng đoàng đoàng!" Lũ lính Nga hiển nhiên cũng hoảng sợ, nghe lệnh một tiếng, đạn bay tới tấp về phía chiếc xe.

Bọn lính phía trước vội vàng tản ra.

Dưới những đợt tấn công liên tiếp, chúng có vẻ hơi đuối sức.

Nhưng cái dân tộc gần như có thể tay không đánh nhau với gấu quả nhiên danh bất hư truyền.

Chúng lập tức tản ra tứ phía, tiếng súng không ngớt.

Hoắc Linh chỉ huy người của Hoắc gia vừa lái xe vừa đâm vào chỗ đông người.

"Nhìn kìa, lũ lính Nga chuẩn bị dùng hàng nóng rồi." Chu Du lúc này nhìn thấy rất rõ, ở vài điểm khó thấy phía sau thôn, có mấy tên lính Nga đang đẩy ra vài khẩu pháo loại nhỏ.

Nòng pháo to như thân cây, mấy tên đang đẩy ra, chuẩn bị phục kích.

Chu Du cười nhạt: "Dám bắt nạt người của tôi à, e là không đơn giản vậy đâu.

Vợ bé nhỏ, em đi đường trên rồi, đường dưới cứ để anh đẩy trụ cho!" "Thế còn tôi?" Vương Bàn Tử cầm khẩu súng shotgun trong tay, hỏi.

Hắn đã sớm ngứa ngáy tay chân, vỗ vỗ vào thân súng: "Huynh đệ, đừng nói nữa, tôi muốn biết cảm giác dùng súng của lính Nga bắn lính Nga là như thế nào." Chu Du cười nhạt: "Cũng được, nhưng đừng để bị bắt làm tù binh là được.

Nếu muốn giữ mạng thì tốt nhất là đứng sang một bên chơi đi." Nói xong, Chu Du và Ô Thiền cầm vũ khí, đón gió lao về phía đám lính Nga.

Lúc này, mấy khẩu pháo đều đã nhắm chuẩn, sẵn sàng khai hỏa.

Chu Du và Ô Thiền nhanh như một tia chớp lao tới, cả người như một bóng hồng kinh diễm, xông thẳng đến.

Những tên lính Nga đó không kịp nhìn rõ là vật gì, chỉ cảm thấy một luồng khí tức âm lạnh ập đến.

Tựa như một trận cuồng phong vừa thổi qua.

Bụi đất bị cuốn lên mù mịt giữa không trung, khiến chúng không mở nổi mắt.

"Vù vù!" Lũ lính Nga tưởng là bão cát, nhưng khi nhìn rõ lại phát hiện phía trước có hai người đang đứng, một nam một nữ, trông còn trẻ và tuấn tú.

"Hừ!" Chu Du chỉ cười lạnh một tiếng, phía lính Nga như vỡ chợ, từng tên một mới phản ứng lại, cầm súng định bắn về phía Chu Du.

Nhưng chúng còn chưa kịp nổ súng, Chu Du chỉ vung tay, thoáng chốc đã lướt ra xa mấy mét, súng trong tay lũ lính Nga không biết phải chĩa vào đâu.

Lũ lính Nga thấy Ô Thiền có vẻ vô hại, nhưng chúng không ngờ, cơn ác mộng của chúng chỉ vừa mới bắt đầu.

Ô Thiền cười nhạt, đám lính Nga bên đó đều ngẩn người, dù sao người đẹp như Ô Thiền ở vùng biên giới này quả là hiếm thấy.

Nhưng nụ cười trên mặt cô gần như tắt ngấm trong chốc lát.

Ô Thiền bước lên một bước, vươn tay chộp lấy một người phía trước, rồi vung tay, tức thì cả người đó tan thành từng mảnh, như thể bị nổ tung.

Những người xung quanh trong phạm vi mười mét gần Ô Thiền đều bị chấn trụ, nhất thời kinh ngạc không kịp phản ứng.

"A!" Trong phút chốc, xung quanh vang lên một vùng tiếng la hét thảm thiết.

Nơi Ô Thiền đi qua, gần như là một bãi tan hoang.

Chu Du đứng trên nòng pháo, nhìn xuống đám lính Nga đã hỗn loạn không thành hàng.

"Ầm!" Chu Du đạp mạnh vào bệ pháo, ngay lập tức, cả nòng pháo bay thẳng về phía đám lính Nga, nổ tung ngay giữa đám đông.

Xung quanh vang lên tiếng nổ vang trời, từng cột khói đen bốc lên.

Khung cảnh quanh thôn làng chẳng khác gì chiến trường.

Chương 383

Viên sĩ quan Nga đang đối phó với Hoắc Linh, vốn tưởng đã tung ra át chủ bài, chuẩn bị một lưới bắt hết.

Nhưng giờ nghe động tĩnh bên này mới phát hiện, dường như mọi thứ đã vượt ngoài dự liệu của hắn, không ngờ lại xuất hiện thêm hai người.

Nhìn thân thủ của họ, thuộc hạ của hắn gần như không có sức chống cự.

Viên sĩ quan vội ra hiệu cho binh sĩ chi viện hai bên sườn.

Nhưng bên này, Hoắc Linh thấy lũ lính Nga lo bên này mất bên kia, đây chính là cơ hội tốt, liền phát động tấn công mãnh liệt.

"Ầm!" Trong chốc lát, toàn bộ lính Nga bị vây khốn trong thôn, tiến thoái lưỡng nan.

"Chồng ơi, sao anh lại xuất hiện ở đây!" Hoắc Linh lúc này tỏ ra có chút kinh ngạc, vừa rồi sự chú ý của cô hoàn toàn đặt trên người đám lính Nga, chỉ lo người của Hoắc gia vì vậy mà bị thương.

Đợi khói bụi tan đi một chút, cô mới phát hiện Chu Du và Ô Thiền cũng đã đến.

Thời cơ đến thật đúng lúc, hai bên giáp công, cả đường trên và đường dưới cùng lúc phát động thế công dữ dội.

Rõ ràng, đám lính Nga giờ đã bại trận như núi lở.

Dù chúng đã bố trí một số cạm bẫy và bom mìn quanh thôn, nhưng đối với Chu Du, những thứ đó hoàn toàn vô dụng.

Không cần phát động đợt tấn công cuối cùng, bọn chúng đã hoàn

toàn bị vây chết.

Vương Bàn Tử phụ trách đường giữa lúc này đang ung dung vắt chéo chân, ngồi trong một đống đổ nát ở cổng thôn.

Chỉ cần có tên lính Nga nào chạy trốn, hắn liền một phát một mạng.

Đến khi chúng phát hiện ra thì đã chết rồi.

Lúc này, Bàn Tử thổi khói bốc ra từ nòng súng, cảm giác thật không tệ.

Viên sĩ quan phụ trách chỉ huy ở đây, một gã râu ria xồm xoàm tên Như Khoa Phu Tư Cơ, thấy thuộc hạ của mình gần như đã bị tiêu diệt toàn bộ, đã không còn sức cứu vãn.

"Bây giờ các ngươi hết cơ hội rồi." Hoắc Linh lạnh lùng nhìn Như Khoa Phu Tư Cơ.

Gã lính Nga lúc này mặt đầy kinh hãi, không ngờ thuộc hạ của hắn toàn bộ đều vũ trang đầy đủ, trang bị tinh nhuệ, vậy mà trong chưa đầy nửa tiếng đồng hồ đã bị vây khốn.

"Đúng rồi, sao cô lại quay về đây?" Đương nhiên, Chu Du trước đó vẫn nghĩ rằng Hoắc Linh và Diệp Nhất Tâm đã tìm được lăng mộ công chúa Áo Cổ, cũng ở gần Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ, tại trạm xử lý nước thải.

Nhưng anh không biết tại sao cô lại quay lại và dường như đang đàm phán với đám lính Nga.

Dù cuối cùng không đàm phán thành công, nhưng kết quả đã rõ.

Hoắc Linh lúc này mới kể cho Chu Du đầu đuôi câu chuyện.

Ban đầu, Hoắc Linh bị thứ trong đống tuyết vây khốn, hoàn toàn mất phương hướng.

Sau đó, bão tuyết liên tiếp ập đến, cô và Chu Du bị lạc nhau.

Sau khi được người của Hoắc gia cứu ra từ chỗ Tiếu Cương, thấy bão tuyết sau lưng thế rất mạnh, Hoắc Linh và Diệp Nhất Tâm cũng hoảng sợ.

Sau đó, Hoắc Linh dùng tín hiệu liên lạc đặc biệt của Hoắc gia thông báo cho thế lực Hoắc gia ở vùng Viễn Đông.

Nhưng Hoắc Linh đồng thời cũng nhận được tin thế lực Hoắc gia ở Viễn Đông dường như đã xảy ra vấn đề không nhỏ, cần giải quyết gấp.

Thấy Chu Du đã thoát hiểm, hai người mới yên tâm, chỉ để lại vài lời cho Hoắc Thiết Cầu, sau đó cùng Diệp Nhất Tâm đi trước đến Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ.

"Hoắc gia ở đây bị chèn ép, dường như người của quân đội cũng đồng thời gây áp lực." Hoắc Linh phân tích: "Nhưng khi tôi đến Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ, lại phát hiện một hiện tượng kỳ lạ." "Sao vậy?" Vương Bàn Tử vội hỏi, sợ bỏ lỡ câu chuyện hấp dẫn.

Hoắc Linh ngập ngừng một chút, nhìn về phía xa, trời đã dần tối sầm, không khí lúc này lại có một mùi hôi khó ngửi.

Cô bất giác nhíu mày, sau đó mới dần giãn ra: "Tôi đến Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ, đúng vậy, tôi cũng đã xác định lại vị trí nhiều lần, nhưng tôi hoàn toàn không tìm thấy cái gọi là trạm xử lý nước thải." Chu Du lúc này mới hiểu ý của Hoắc Linh, cũng hơi kinh ngạc, có chút khó tin: "Ý cô là sao?

Trạm xử lý nước thải biến mất rồi?" Hoắc Linh gật đầu, nhưng rồi lại lắc đầu: "Tôi đã xác định mấy lần, nhưng hoàn toàn không có bất kỳ tung tích nào, cứ như thể đã bị san bằng trong chớp mắt." "Không thể nào." Ô Thiền lúc này nhìn về phía xa, dường như quen

thuộc nơi đây, trong mắt loé lên một tia sáng kỳ lạ.

"Đúng là tà ma." Vương Bàn Tử không tin: "Chẳng lẽ chúng ta đi nhầm đường rồi?

Nhưng cũng không đúng, tôi đi theo bản đồ suốt mà, hoàn toàn không lệch, nên không thể đi nhầm được.

Nhưng… lạ thật." Mấy người nhìn nhau.

Hoắc Linh lúc này nhìn sang Như Khoa Phu Tư Cơ bên cạnh: "Tôi nghĩ, vị trí của trạm xử lý nước thải đó, có lẽ chỉ có hắn biết." Chu Du lúc này mới hiểu ra tại sao Hoắc Linh lại ở đây.

Người của Hoắc gia trước đó đã cử người đi dò la, biết có người của quân đội tiến vào khu cấm.

Ban đầu tưởng là binh lính Mông Cổ, nhưng không ngờ lại là lính Nga lén lút tiến vào, toàn bộ đều vũ trang đầy đủ.

Nhưng khi đến thôn làng này thì dừng lại đóng quân.

Ban đầu người của Hoắc gia cũng theo dõi nhóm người này, nhưng không ngờ bị đám lính Nga cắt đuôi.

Ban đầu có hơn trăm người xuất hiện ở khu vực này.

Người của Hoắc gia lúc đó đều kinh ngạc.

Chương 384

Dù sao cũng đã nhiều năm không thấy trận thế này, người của Hoắc gia đều ngầm hiểu, bên phía Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn.

Vì vậy, Hoắc gia lúc đó đã phái ra mấy chục người theo dõi đám người của quân đội.

Khi người của Hoắc gia tưởng rằng nhóm quân đội này sẽ hoạt động thống nhất, thì sự việc lại nằm ngoài dự liệu của họ.

Lũ lính Nga dường như đi không mục đích, đến một nơi thì lại phân tán hành động, đội ngũ hơn một trăm người chia thành năm sáu đội nhỏ.

Chúng gần như bắt đầu hành động vào nửa đêm.

Khi người của Hoắc gia nhận ra thì lũ lính Nga đã tản đi rồi.

Hoắc Linh nghe ngóng tin tức bên này, mấy ngày sau mới có manh mối.

Chu Du cuối cùng cũng hiểu tại sao Hoắc Linh lại xuất hiện ở đây.

Phân tích một chút, chẳng lẽ chỉ có người Nga mới biết vị trí cụ thể của trạm xử lý nước thải?

Dù sao một nơi lớn như vậy, sao có thể nói biến mất là biến mất được?

Sắc mặt Như Khoa Phu Tư Cơ lúc này vô cùng khó coi, tự nhiên biết mình bây giờ là cá nằm trên thớt.

Chạy trốn là điều không thể.

Nhưng gã này miệng lưỡi thật cứng, nhất thời cũng không chịu

mở miệng.

“Trói hắn lại trước đã.” Hoắc Linh ra lệnh cho người của Hoắc gia phía sau hành động.

Gã này nhanh chóng bị trói chặt như một cái bánh tét.

Cả khuôn mặt Như Khoa Phu Tư Cơ trông như một khúc gỗ khô, lúc này càng thêm khó coi, trong mắt đầy vẻ kinh hoàng, dường như muốn nói gì đó, miệng mấp máy, nhưng lời nói sắp ra lại đột ngột dừng lại.

Người của Hoắc gia cầm súng chĩa vào hắn, chỉ cần hắn có hành động thiếu suy nghĩ, cái đầu có thể bị bắn nát thành tương trong nháy mắt.

“Đúng rồi, huynh đệ, chẳng lẽ anh không biết đám lính Nga vừa rồi làm gì trong đó sao?” Vương Bàn Tử lúc này nhắc nhở một câu.

Ánh mắt của Chu Du và Ô Thiền mới rơi vào cửa căn nhà bên cạnh.

Căn nhà lúc này lung lay sắp sụp, dường như chỉ cần một cái hắt hơi là sẽ sập.

Hoắc Linh mặt đầy nghi hoặc, cũng không hỏi nhiều, sau đó mấy người liền đi về phía cửa nhà đó.

“Ầm!” Nhưng vừa đến cửa, khi mọi người còn chưa kịp vào trong, đột nhiên chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn từ trong nhà vọng ra.

Mặt đất gần như rung chuyển, tai mấy người ù đi.

Không ngờ trong nhà vẫn còn lính Nga, sau đó cả căn nhà bị san bằng.

“Khụ khụ!” Một luồng khói đen mù mịt giữa không trung, một lúc lâu sau mới dần tan.

Chu Du lúc này mới nhìn rõ, giữa nền nhà bốc lên một luồng sương mù, như thể không ngừng tuôn ra từ dưới lòng đất.

"Tình hình gì vậy?" Vương Bàn Tử lúc này dụi dụi mắt, khó tin nổi.

Sương mù bốc lên từ mặt đất, trông như những con quái vật nhe răng múa vuốt.

Vốn dĩ mặt đất chỉ toàn là đá vụn, lúc này gần như bị nổ thành một cái hố.

Nhưng Bàn Tử vừa định ghé sát vào xem, thì đột nhiên mặt đất rung chuyển dữ dội.

"Cẩn thận!" Chu Du thấy tình hình không ổn, một tay túm lấy Vương Bàn Tử.

Nhìn lại, cả bàn chân của Bàn Tử đã hoàn toàn lún xuống.

Gã này thật nặng, càng giãy giụa, cả người lún xuống càng nhanh.

Chưa đầy một phút, nửa thân người đã như bị kẹt trong đầm lầy, giãy giụa mãi không được.

"Cứu mạng!" Nếu không phải Chu Du nhanh tay lẹ mắt, một tay túm lấy cánh tay Bàn Tử, e rằng lúc này đã bị cái hố lớn nuốt chửng.

Mấy người của Hoắc gia gắng sức kéo ra ngoài.

Nhưng không ngờ, Bàn Tử lại lún sâu hơn, lúc này đã ngập đến ngực.

"Huynh đệ, cứu mạng, tôi không muốn chết đâu, còn chưa tìm được Hồ Ba Nhất nữa." Bàn Tử mặt mày méo xệch nói: "Tôi không thể chết ở đây được." Chu Du lúc này cảm thấy dưới đất dường như có thứ gì đó đang kéo cơ thể Bàn Tử.

Càng dùng sức, lực kéo bên dưới càng mạnh thêm mấy phần.

Dù sao Bàn Tử cũng không phải vật phẩm, nếu không Chu Du có thể dễ dàng kéo hắn ra.

Nếu dùng sức mạnh, e rằng cơ thể mấy trăm cân của Bàn Tử sẽ tan xương nát thịt, thật sự là ngũ mã phanh thây.

Ô Thiền lúc này nhắc nhở Chu Du: "Chồng yêu, đừng lại gần, lùi lại." Chu Du không biết Ô Thiền đã nhìn ra điều gì, nhưng trong ánh mắt cô dường như lộ ra một vẻ khó lường.

Lúc này, một người của Hoắc gia đinh lùi ra, nhưng còn chưa kịp bước đi, cả người đã bị đất bùn dưới chân nuốt chửng.

Chương 385

"Phụt!" Trong nháy mắt, mặt đất như núi lửa phun trào, phun ra một luồng bùn đen, bốc lên mùi hôi thối nồng nặc.

Cả người Bàn Tử như bị phun ra từ một cái miệng lớn như chậu máu, bị văng ra xa mấy mét, rơi mạnh xuống đất, một lúc lâu không đứng dậy nổi.

Nhưng ngay sau đó, mấy người của Hoắc gia như bị nuốt chửng một lần nữa, cả người bị kẹt dưới đất, giãy giụa một hồi nhưng hoàn toàn không có động tĩnh gì.

Chu Du định lên cứu người, nhưng lúc này mặt đất bắt đầu rung lắc, tức thì một luồng lực hút cực mạnh truyền đến từ mặt đất.

"Tránh ra!" Rõ ràng, lực hút ngày càng lớn.

Trong nháy mắt, đá sỏi xung quanh đều bị hút vào cái hố sâu đó.

Chu Du hét lớn, vốn định kéo mấy người của Hoắc gia vừa rồi ra, nhưng không ngờ chỉ hơi dùng sức một chút, mấy người đó đã hoàn toàn bị nuốt chửng.

Chu Du chỉ kịp túm được một cánh tay, máu tươi đầm đìa.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Bàn Tử nhìn đến trợn mắt há mồm, nếu chậm một chút nữa, e rằng chỉ còn lại nửa cánh tay.

Bàn Tử định lùi lại, nhưng khi đứng dậy, cảm thấy cơ thể gần như mất thăng bằng.

Nhìn cả mặt đất có vẻ mờ ảo, lại như nghiêng đi, mặt đất phập phồng như một vật sống, đang không ngừng hô hấp.

Bên này, Chu Du, Ô Thiền và Hoắc Linh ba người nhanh chóng lùi

lại, nhưng lực hút phía trước ngày càng lớn, như một mắt bão, không ngừng nuốt chửng mọi thứ xung quanh.

Nhà cửa xung quanh hoàn toàn sụp đổ, thi thể của đám lính Nga lúc nãy đều bị cuốn vào hết.

Chu Du và Ô Thiền dùng hết sức bình sinh mới có thể đứng vững như trụ, trong khi xung quanh như có một cơn lốc xoáy cấp mười mấy đang gào thét, phong vân biến đổi.

Hoắc Linh và Vương Bàn Tử chỉ đành trốn phía sau mới may mắn thoát nạn.

Dưới cái hố sâu đó, tựa như một vòng xoáy, không ngừng truyền đến những tiếng gào thét thảm thiết, vang vọng khắp trời đất, như thể đã lạc vào địa ngục.

"Ầm!" Mười mấy chiếc xe lúc này như sắt vụn, toàn bộ bị cuốn lên không trung, va vào nhau, phát ra những tiếng ken két rợn người.

Như thể bị một bàn tay vô hình vặn xoắn như bánh quai chèo.

"Ầm!" Giữa không trung vang lên những tiếng nổ dữ dội.

Viên sĩ quan Nga duy nhất còn sống sót, nhìn thấy cảnh này, cả người sợ đến run lẩy bẩy, sắc mặt trắng bệch như người chết.

"Rốt cuộc là chuyện gì?" Những gì Vương Bàn Tử trải qua lúc này dường như khiến những chuyện trước đó trở nên nhỏ bé, chưa đến được lăng mộ công chúa Áo Cổ mà suýt nữa đã bỏ mạng ở đây.

"Bớt nói nhảm đi." Chu Du hét lên một tiếng: "Tất cả chú ý, cẩn thận xung quanh có mai phục." Đương nhiên, anh lo lắng có thứ gì đó từ dưới đất chui lên.

Cái hố sâu đã nuốt người lúc trước, giờ đã bị các vật linh tinh xung quanh lấp đầy.

Như một từ trường, hút tất cả vật thể xung quanh.

Trong chốc lát, mặt đất đã chất thành đống như núi, như một quả đồi nhỏ, khiến người ta nhìn mà rùng mình.

Đất bùn xung quanh như bị cào đi một lớp, tung lên trời đầy cát bụi, như một bức tường chắn trước mặt Chu Du, trông vô cùng quỷ dị.

Giữa không trung xuất hiện một đám bụi mù như mây đen, không ngừng xoay tròn, như hai con mắt đang nhìn chằm chằm xuống dưới.

Sau đó lại biến ảo thành một cái miệng lớn như chậu máu, dường như muốn nuốt chửng mọi người trong chốc lát. 34.

Chu Du nín thở tập trung tinh thần, hai tay từ từ đưa ra, tức thì từ trong cơ thể bắn ra một luồng lực mạnh mẽ, đối kháng với lực hút bên ngoài.

Dù có thể hoàn toàn chống lại luồng lực hút dường như không có quy luật này, nhưng lại phải để ý đến những người xung quanh, nên Chu Du cũng không dám quá mạnh tay.

Nhưng Chu Du dường như cảm nhận được, luồng lực hút này đang từ từ lan ra xung quanh, mỗi khi lan ra một mét, năng lượng lại yếu đi.

“Ma Quật Quỷ Nhãn!” Đột nhiên, một quản gia phía sau Hoắc Linh dường như nghe thấy gì đó, mắt trợn trừng, không biết vì kinh hoàng hay vì lý do gì khác.

“Cái gì?” Gió thổi vù vù, Vương Bàn Tử cảm thấy tai mình sắp nổ tung, nhưng lại nghe thấy có người bên cạnh lẩm bẩm một câu.

“Ma Quật Quỷ Nhãn.” Người đó lần này nói rõ từng chữ, Vương Bàn Tử nhận ra, người đó dường như là viên sĩ quan Nga, Như Khoa Phu Tư Cơ.

“Anh biết nơi đó?” Vương Bàn Tử thấy hơi lạ, vừa rồi gần như không mở nổi miệng, đừng nói là nói chuyện, ngay cả hít thở cũng cảm thấy trong cổ họng toàn là bụi đất.

Gần như khiến người ta nghẹt thở, nhưng lúc này luồng năng lượng đó đã dần yếu đi.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Nửa giờ sau, xung quanh mới dần yên tĩnh trở lại.

Chu Du và Ô Thiền mới cảm thấy xung quanh không còn nguy hiểm, liền thở phào một hơi.

Sau đó Ô Thiền nhìn về phía sau, nhắc nhở mọi người: “Mọi người không sao chứ?” “Còn sống.” Vương Bàn Tử ho một tiếng, nước bọt nhổ ra gần như toàn là bùn đen.

“Đúng rồi, vừa rồi là cái gì?” Hoắc Linh vừa rồi cũng loáng thoáng nghe thấy một người của Hoắc gia phía sau mình nói ra mấy từ, dường như cái tên này rất quen thuộc.

“Đúng vậy.” Người đi cùng Hoắc Linh, bây giờ chỉ còn lại một lão già sáu mươi mấy tuổi, lúc này ông ta hơi nhíu mày, khuôn mặt sương gió hiển nhiên đã trải qua không ít chuyện.

Chương 386

Theo lý mà nói, ông ta hẳn là người có kiến thức rộng.

“Ma Khôi Quỷ Nhãn.” 35.

Người này tên là Hoắc Tam, trước đây từng theo một số nhân vật lớn của Hoắc gia nam chinh bắc chiến, cũng có chút kiến thức, gần như có thể nói đã lập nên công lao hiển hách cho địa vị của Hoắc gia hiện tại.

“Không ngờ, nó thật sự tồn tại!” Trong mắt Hoắc Tam rõ ràng là sự sợ hãi.

Hoắc Tam vì tuổi đã cao, nên được người của Hoắc gia sắp xếp ở vùng Viễn Đông, quản lý một lượng lớn thế lực biên giới.

Nhưng trước đây, nơi này cũng sóng yên biển lặng, chẳng qua chỉ là một số đạo mộ tặc không môn không phái, làm trò vặt vãnh mà thôi, không gây được sóng gió gì.

Hơn nữa, những người đó dù không có kiến thức, nhưng nghe danh Hoắc gia, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Thêm vào đó, quân đội ở biên giới kiềm chế lẫn nhau, nên cũng được sống những ngày yên ổn.

Mấy tuần trước, ông ta nhận được tin từ Hoắc gia, nói Hoắc Linh chuẩn bị đến Viễn Đông, cần phải sắp xếp ổn thỏa.

Hoắc Tam biết, cả vùng biên giới này có lẽ sẽ không còn yên bình nữa.

Vì vậy, người của Hoắc gia sau khi nhận được tin tức, đã bí mật theo dõi động tĩnh của quân đội Nga và Mông Cổ.

Hoắc Tam cũng là người đầu tiên phát hiện ra dã tâm của đám lính Nga.

Dù lúc đó không biết lũ lính Nga đang giở trò gì, lại dám mạo hiểm điều động binh lính, đều là hỏa lực mạnh. 36.

Trong đó chắc chắn có vấn đề, nên Hoắc Tam đã luôn luôn theo dõi, cho đến khi Hoắc Linh đến.

Xung quanh nhanh chóng trở lại yên tĩnh, một vùng tĩnh lặng như chết.

Bầu trời vừa rồi âm u, giờ đã quang đãng, như trời tạnh sau mưa.

"Cái Ma Quật Quỷ Nhãn đó, cô nghe qua chưa?" Chu Du nhìn sang Ô Thiền.

Ô Thiền trầm ngâm một lát rồi lắc đầu.

"Rốt cuộc là chuyện gì?" Vương Bàn Tử thấy mấy người đều không nói ra được nguyên do, liền không kìm được nữa, mặt lộ vẻ hung tợn, một tay túm lấy cổ áo Như Khoa Phu Tư Cơ, hét lên: "Rốt cuộc là chuyện gì, mau nói, nếu không lão tử ném mày vào trong đó." Bàn Tử nói, rồi chỉ vào đống như núi phía trước, xung quanh âm u, quỷ dị lạ thường.

Như Khoa Phu Tư Cơ hiển nhiên bị dọa sợ, lúc này thậm chí không biết mở miệng, hai hàm răng va vào nhau lập cập, cơ thể không ngừng run rẩy, như thể cảnh tượng vừa rồi vẫn đang diễn ra trước mắt, bị dọa đến ngây người.

Như Khoa Phu Tư Cơ nuốt nước bọt, nhưng không nói gì.

"Tôi thấy chỗ này tà ma quá, hay là chúng ta rời khỏi đây trước đi, dù sao cũng đã đến Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ rồi, cũng không vội một hai ngày." Bàn Tử lúc này cười gượng, đề nghị.

Chu Du cười nhạt, vỗ vai hắn, lúc này chân hắn cũng đã mềm nhũn đi không ít: "Bàn Tử, tôi thấy có phải anh sợ rồi không?" "Sợ cái gì?

Bàn gia ta mà lại sợ à?" Hắn mặt đầy vẻ không phục, lúc này còn lườm Chu Du một cái, e rằng trong lòng có chút oán trách.

"Tôi hình như biết nơi này…" Nhưng khi Chu Du còn đang không để ý, Vương Bàn Tử đột nhiên cả khuôn mặt trở nên nghiêm túc, như thể nhăn lại một chỗ, lúc này nhắc nhở Chu Du: "Anh còn nhớ chuyện tôi nghe được khi đến Phan Gia Viên không?" Bàn Tử vừa nhắc, Chu Du suy nghĩ kỹ lại, hình như đúng là có một trải nghiệm như vậy.

Lúc đó, họ vừa từ vùng Tây Bắc ngồi tàu hỏa về Bắc Bình.

Đúng vậy, Chu Du nhớ rất rõ, trên chuyến tàu đó, anh đã nghe được mấy câu chuyện của người cùng toa, cũng không biết thật giả, nhưng dọc đường cũng khá náo nhiệt.

Lúc đó anh đi cùng Ô Thiền, về đến Bắc Bình, vô tình dạo Phan Gia Viên thì nghe mấy tiểu nhị nhắc đến một cái Quỷ Nhãn Ma Quật.

Chu Du lúc này mới cẩn thận suy ngẫm, chẳng lẽ chính là cái Ma Quật Quỷ Nhãn này?

Cùng một nơi sao?

Nhưng Chu Du có chút ấn tượng, chủ hàng ở Phan Gia Viên lúc đó dường như đã lấy ra một cái bình đồng kỳ lạ.

Hình dạng cái bình đồng trông như một con quái vật nhe răng múa vuốt.

Có thể thấy, đó hẳn là đồ vật ở vùng biên giới.

Đúng là hàng thật, không phải đồ làm giả, nhưng người đó lại bịa ra một câu chuyện hay ho cho món đồ của mình.

Lấy ra từ trong Quỷ Nhãn Ma Quật, tương truyền nơi đó là địa ngục, những thứ này đều là do những người có thân phận địa vị sau khi chết hiến kính Diêm Vương.

Đặc biệt là các dân tộc thiểu số ở biên giới, tự nhiên tin vào thần linh và sinh tử luân hồi.

Từ miệng người đó, anh đã nghe được những chuyện kỳ lạ về Quỷ Nhãn.

Quỷ Nhãn chỉ xuất hiện khi cánh cửa âm gian mở ra, cũng chỉ có ba ngày.

Nếu muốn lấy được nhiều đồ tốt hơn, phải thật gan dạ.

Ngành này cũng có câu "gan nhỏ chết đói, gan to chết no".

Khi Quỷ Nhãn mở ra, vào trong có thể lấy được bảo bối, nếu sống sót trở ra, cả đời gần như không lo ăn mặc.

Nhưng phần lớn người vào đều có đi không có về.

Chương 387

Lúc đó, đa số người ở Phan Gia Viên đều bị dọa, e rằng đều đến để nghe chuyện, cuối cùng, gã đó hình như cũng không bán được.

Lúc đó Vương Bàn Tử định mua món đồ đó, dù sao cũng đã buôn bán đồ cổ nhiều năm, cũng có chút mắt nhìn.

Nhưng Chu Du nhớ lúc đó đã lập tức ngăn Vương Bàn Tử lại.

Lúc đó Bàn Tử thấy kỳ lạ, đồ tốt như vậy, sao huynh đệ mình lại không cho kiếm tiền?

Nhưng Chu Du trước đó đã nhắc nhở Bàn Tử, món đồ đó sau khi mua về, một thời gian ngắn cũng không bán được, nếu không sao đến lượt cậu?

Sau đó Bàn Tử nghĩ lại, trong lòng cũng có chút tiếc nuối.

Anh ta lẩm bẩm, liệu có khi nào Chu Du nhìn nhầm không?

Chu Du nghĩ đến đây, trong lòng lại nảy sinh một ý nghĩ, chẳng lẽ trước đây thật sự có người vào trong đó lấy được bảo bối?

Sau đó Chu Du đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, vội vàng lấy bản đồ ra.

Trên đó tuy có ghi rõ vị trí trạm xử lý nước thải ở Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ, nhưng theo lời Hoắc Linh, trạm xử lý đó dường như đã biến mất không lý do.

Đã qua mấy ngày, Hoắc Linh cũng không tìm thấy nơi đó.

"Tấm bản đồ này, bây giờ tôi cũng bắt đầu có chút hoài nghi rồi." Hoắc Linh lẩm bẩm: "Trước đây, tôi không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Hoắc Linh sau đó lấy bút đánh dấu ra, ghi chú vị trí cụ

thể.

“Bây giờ chúng ta hẳn là đang ở đây.” Sau khi xác định vị trí của mình, cô lại cẩn thận nhìn xung quanh, gật đầu, tiếp tục nói: “Đại bản doanh của tôi ở phía đông bắc cách đây ba cây số.” Sau đó cô khoanh một phạm vi, theo lý mà nói, trạm xử lý nước thải ở khu vực này, trên bản đồ cũng ghi rất rõ ràng.

Mọi người nhìn nhau, một trạm xử lý nước thải lớn như vậy không thể nào bị chôn vùi được chứ?

“Đúng rồi, sao tôi lại quên mất.” Chu Du vỗ đầu, lúc này cười nói.

Mọi người không hiểu, không biết anh định làm gì.

Lúc này ánh mắt Chu Du đột nhiên rơi vào người Như Khoa Phu Tư Cơ.

Vương Bàn Tử lúc này mới hiểu ý của Chu Du.

Không cần Chu Du nói rõ, Bàn Tử cũng biết, theo lý mà nói, đám lính Nga này cũng không thể đi lang thang không mục đích, mạo hiểm bị phát hiện được.

Lúc này Vương Bàn Tử lục soát khắp người Như Khoa Phu Tư Cơ để tìm ra manh mối hữu dụng.

Nhưng lục soát khắp người chỉ toàn là những thứ vô dụng, lại không có bản đồ.

“Bản đồ ở đâu?” Dù Bàn Tử không hiểu tiếng Nga, nhưng Hoắc Tam lại hiểu, dù sao ông ta cũng ở vùng biên giới này nhiều năm, tiếng Mông Cổ và tiếng Nga cơ bản đều biết.

Hoắc Tam lúc này ghé sát vào Như Khoa Phu Tư Cơ vẫn còn chưa hoàn hồn, nói một tràng những lời không ai hiểu.

Hai người nói chuyện một hồi lâu, Như Khoa Phu Tư Cơ dường

như cũng không giấu giếm.

Vài phút sau, Hoắc Tam mới đứng thẳng người, rồi chỉ vào trung tâm của vòng xoáy lúc nãy: "Bản đồ ở trong đó." "Cái gì?" Bàn Tử kinh hãi, suýt nữa hét lên: "Tìm thế nào được?" Dù sao đống sắt vụn ô tô và đá tảng như núi lúc nãy đã hoàn toàn che lấp phía dưới, như thể cố ý ngăn cản người bên ngoài có ý định đi vào.

Lúc này Như Khoa Phu Tư Cơ cũng nhìn thấy tấm bản đồ chi chít những điểm khoanh tròn trong tay Chu Du, ánh mắt có vẻ không đúng lắm.

Như Khoa Phu Tư Cơ chỉ vào một chỗ trong đó, nói gì đó.

Hoắc Tam nghe xong, nhíu mày, kinh hãi.

Như Khoa Phu Tư Cơ lúc này lại càng ngày càng kích động.

Chu Du biết, gã người Nga này hẳn đã phát hiện ra điều gì đó.

Anh, Ô Thiền và Hoắc Linh đều không ngắt lời hắn.

Khoảng nửa giờ sau, Hoắc Tam dường như đã thảo luận xong với gã người Nga.

Từ ánh mắt của ông ta không khó để nhận ra, tình hình dường như đã trở nên tồi tệ.

Đợi Như Khoa Phu Tư Cơ không nói nữa, Hoắc Tam mới chỉ vào trạm xử lý nước thải trên bản đồ giải thích: "Ý hắn là, nơi này, chúng ta đã tìm sai rồi." "Sao?" Chu Du vội hỏi: "Rốt cuộc là sao?" Hoắc Tam trầm ngâm một lát, mới tiếp tục nói: "Ý hắn là, chúng ta bây giờ hoàn toàn đang bị lạc, lạc đường rồi, rơi vào một vòng lặp chết, nếu cứ tiếp tục như vậy, sẽ không bao giờ tìm thấy trạm xử lý nước thải." "Vậy hắn có biết nó ở đâu không?" Chu Du cũng không nói nhiều, hỏi thẳng một câu.

Hoắc Tam lúc này mới hoàn hồn, nói gì đó với Như Khoa Phu Tư Cơ.

Gã người Nga nghe xong, trên mặt lại hiện lên một tia đắc ý, hoàn toàn khác với lúc nãy.

"Cái gã này, đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ." Vương Bàn Tử lẩm bẩm, thầm nghĩ: "Phải biết rằng, bây giờ mày là tù nhân của tao, xem bộ dạng này, có vẻ như không chịu đòn không được." Nói chuyện một hồi lâu, Hoắc Tam mới cười khổ nói: "Ý hắn là, hợp tác với hắn, mỗi bên lấy thứ mình cần." Chu Du vừa rồi từ trên mặt của Như Khoa Phu Tư Cơ dường như đã có được đáp án, quả nhiên không khác với suy đoán của anh.

"Hỏi hắn xem hắn muốn gì?" Chu Du nhắc nhở Hoắc Tam.

Hoắc Tam sau đó lại hỏi gã người Nga, nhưng sắc mặt Như Khoa Phu Tư Cơ lúc này lại trở nên cứng đờ.

Viên sĩ quan Như Khoa Phu chỉ thờ ơ lắc đầu, sau đó khẽ nói gì đó với Hoắc Tam.

Hoắc Tam truyền đạt lại ý của gã, chỉ cần đến được nơi mà tên lính Nga kia muốn đến là được, nhưng cụ thể gã đang tìm gì thì không hề nói cho Chu Du biết.

Sau đó, Hoắc Tam lại nhắc nhở: "Phải nhắc trước, Mắt Quỷ đó chỉ có thể xuống trong vòng ba ngày.

Một khi bỏ lỡ, dù có đào sâu ba thước cả trăm dặm quanh đây cũng chưa chắc tìm được lối vào." "Mẹ kiếp, đúng là không muốn sống nữa rồi." Vương Bàn Tử nổi nóng, suýt nữa thì tung một cước.

Chương 388

Chu Du vội kéo lại, lúc này cũng không suy nghĩ nhiều mà chỉ cười nhạt: "Được thôi, nói với gã, bây giờ không phải tôi hợp tác với gã, mà là gã phải hợp tác với tôi." "Anh đồng ý rồi?" Ô Thiền có chút không hiểu, thấy Chu Du híp mắt nhìn quanh, dường như đang tính toán điều gì đó trong lòng.

Nhưng Ô Thiền tự nhiên hiểu rõ Chu Du, nếu anh đã yêu cầu như vậy, chắc chắn có lý do của mình.

"Uỳnh!" Đột nhiên, đống đồ tạp nham chất như núi kia phát ra một trận rung chuyển, dường như giây tiếp theo sẽ có thứ gì đó chui ra.

"Chúng ta rời khỏi đây trước, tránh gây thêm phiền phức không cần thiết." Nói xong, Chu Du vội vàng mang theo một số vật dụng cần thiết rời khỏi thôn làng này.

Nơi đây giờ đã không còn ra dáng một ngôi làng nữa, mà giống một bãi tập kết phế liệu hơn.

Bây giờ xe đã hỏng, nên họ chỉ có thể đi bộ.

Phải đến được đại bản doanh trước khi trời tối.

Trên đường đi, Chu Du cảm thấy kỳ lạ nên hỏi Hoắc Linh: "Đúng rồi, rốt cuộc nhà họ Hoắc đã xảy ra chuyện gì, xem tôi có giúp được gì không?" "Chồng à, chuyện này... thực ra em cũng không rõ lắm." Hoắc Linh tuy là người nhà họ Hoắc nhưng mấy năm gần đây cô ít tham gia vào chuyện của gia tộc.

"Nhưng mà, hình như thế lực ở vùng Viễn Đông bị người ta chèn ép, có vẻ như có kẻ đang giở trò sau lưng nhà họ Hoắc." Chu Du ngẩn ra: "Vậy đã điều tra rõ lai lịch của bọn chúng chưa?" "Chưa." Hoắc

Linh có chút lo lắng, bây giờ vẫn chưa điều tra rõ tình hình cụ thể, dù sao thế lực ở Viễn Đông cũng liên quan đến không ít lợi ích, nên thật sự không thể nói chắc được.

Chu Du lại cười nói: "Cũng không cần lo lắng, dù sao bọn chúng cũng chỉ dám giở trò sau lưng, chính cái gọi là phòng được quân tử chứ khó phòng tiểu nhân.

Hiện tại chúng không dám đối đầu trực diện, nên tôi đoán bọn này cũng chỉ là lũ chuột nhắt gan bé, không đáng sợ." "Hy vọng là vậy." Hoắc Linh chỉ khẽ thở dài, sau đó vẻ mặt cũng dịu đi nhiều.

"Đúng rồi, bên Hồ Ba Nhất có tin tức gì không?" Chu Du hỏi Hoắc Linh, trực giác mách bảo anh rằng Hồ Ba Nhất giờ này phần lớn cũng đang ở Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ, nếu may mắn, có thể thật sự tìm được trạm xử lý nước thải.

Hoắc Linh lúc này mới vội nói: "Trước đó người của nhà họ Hoắc báo về, có một nhóm người đang hoạt động ở khu vực này.

Cách đây không lâu, họ thấy một người bị trói, đang đi về phía này.

Theo mô tả thì khả năng cao là Hồ Ba Nhất, em đã phái người theo dõi rồi." "Nếu tình báo không sai, chậm nhất là trước sáng mai sẽ có tin tức." Chu Du không ngờ Hoắc Linh đã sớm thu xếp ổn thỏa chuyện này, tự nhiên cũng không cần lo lắng nữa.

Cả nhóm men theo con đường mà Hoắc Linh đã đi lúc trước, cẩn thận tiến về phía trước.

Xung quanh ngày càng tối dần, nhưng bốn phía gần như không một bóng người.

"Đúng rồi, cô có biết khu vực Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ này có bao nhiêu nhóm người đang hoạt động không?" Chu Du đột nhiên cảnh giác nhìn

xung quanh.

Hoắc Linh lắc đầu, cười khổ nói: "Bây giờ tôi cũng không rõ tình hình cụ thể." Nhưng Chu Du nhanh chóng nghĩ đến nhóm người Nga mà mình đã tấn công trước đó, cũng như Đại Kim Nha gặp ở biên giới khi nhập cảnh.

Xem ra, nhóm người này cũng có chút quan hệ.

Nếu không cũng không thể ngang nhiên đi vào như vậy.

Đi về phía trước khoảng hơn một tiếng đồng hồ, trời cũng đã tối hẳn, lúc này Hoắc Linh chỉ về phía trước: "Vượt qua ngọn đồi kia là đến đại bản doanh tạm thời của chúng ta." Theo lý mà nói, phía trước là một vùng đất trũng, chính là trạm xử lý nước thải kỳ dị được ghi lại trên bản đồ.

Nhưng bây giờ nơi đó trống không, xung quanh toàn là những tảng đá lởm chởm.

"Không đúng, phía trước hình như có chuyện rồi?" Chu Du trèo qua sườn đồi trước mặt, khi mọi người đang chuẩn bị thở phào nhẹ nhõm thì Vương Bàn Tử lại chỉ về phía trước: "Không phải đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?" "Lẽ nào có người đột kích?" Hoắc Tam cảnh giác, lập tức rút súng trong tay, là người đầu tiên xông ra ngoài.

"Nhanh, theo sau!" Chu Du ra hiệu.

Quả nhiên phía trước tuy tối om nhưng xung quanh nhanh chóng vọng lại tiếng la hét, có cả tiếng ngựa hí.

Khi đến gần hơn, có thể nghe thấy tiếng súng đứt quãng.

Có người đang gào thét, cũng có người hoảng loạn chạy trốn khắp nơi.

"Vút!" Chu Du vừa đến gần, từ phía sau đại bản doanh của nhà họ

Hoắc lao ra một con ngựa nhanh.

Trên con ngựa cao lớn là một gã đàn ông bịt mặt cầm súng, lúc này trực tiếp nhắm vào Chu Du mà bắn.

"Tránh ra!" Chu Du không ra tay, lần này Ô Thiền chỉ hét lên với những người phía sau, rồi vung tay một cái, trong đêm tối tức thì một trận gió thổi qua, tiếng gió vù vù như có vô số ám khí cùng lúc bắn về phía con ngựa.

"Hí!" Con ngựa khi sắp đến gần Chu Du, đột nhiên ngẩng nửa người lên, người trên lưng ngựa trực tiếp ngã xuống.

Vương Bàn Tử nhân cơ hội xông lên, một phát súng kết liễu mạng sống của gã kia, đầu óc nát bét.

"Đi!" Chu Du và Ô Thiền nhanh chóng tiến vào trong doanh trại.

Hóa ra nhà họ Hoắc đã nhận được tin tức, nên đã bố trí một số người canh gác xung quanh, nhưng vẫn chưa tìm được vị trí cụ thể của trạm xử lý nước thải.

Bây giờ họ đang bị tấn công bởi vài thế lực vô danh khác.

Doanh trại xung quanh được dựng lên bằng một số đá và gỗ, mấy cái lều lúc này đã bị đốt cháy, lửa ngút trời chiếu sáng cả một vùng.

Ô Thiền và Chu Du nhanh chóng đi vào, lập tức phản công những kẻ đột kích kia.

"Rút lui!" Mười mấy con ngựa nhanh chóng chạy vòng quanh doanh trại.

Thấy có viện binh trở về, nhóm người này cũng không tiếp tục dây dưa.

Nhìn trong đám người này, ai nấy đều thân thủ bất phàm, trong nháy mắt, bọn chúng đã tổn thất một nửa.

Sau đó, mấy con ngựa nhanh chóng rút lui về bốn phương tám hướng.

Chương 389

Ô Thiền nhanh chóng nhảy lên, cả người gần như lóe lên bên sườn đồi.

Mấy con ngựa đang lao tới tức thì hí vang, người trên lưng ngựa cũng không quản được nhiều, chuẩn bị xông thẳng qua.

Tốc độ của ngựa ngày càng nhanh, nhưng ngay khi đến gần Ô Thiền, chúng lập tức ngã xuống đất, không ngừng lăn lộn giãy giụa.

Ô Thiền cười nhạt, nhanh chóng tiến lên.

Ngay tức thì, những kẻ ngã từ trên ngựa xuống còn chưa kịp nổ súng đã cảm thấy sau lưng lạnh buốt, cả người đổ xuống đất, không còn cảm giác gì nữa.

Nơi Ô Thiền xông ra, tất cả những người trên lưng ngựa đều rơi xuống, như thể bị trói buộc, hoàn toàn không thể dùng chút sức lực nào.

Chẳng mấy chốc, người nhà họ Hoắc đã trực tiếp trói lại mấy kẻ không kịp chạy thoát.

Trong nháy mắt, cục diện ở đây đã được xoay chuyển.

Xung quanh cũng nhanh chóng yên tĩnh trở lại.

Nhưng vẫn có vài người chạy thoát.

Hoắc Linh không nói gì, trước đó bọn này đều giở trò sau lưng, những hành động trước đây chỉ là một kiểu thăm dò, luôn tìm cơ hội để chuẩn bị đột kích.

May mà họ trở về kịp thời, cũng không gây ra tai họa lớn.

Chỉ là phần lớn tài sản trong doanh trại đã bị phá hủy, bây giờ chỉ

có thể dùng một số vật tư còn lại và vật tư Chu Du mang theo để dựng lều tạm.

Hoắc Linh có chút tự trách.

"Đúng rồi, lai lịch của bọn chúng là gì?" Hoắc Linh không đợi được nữa, bắt đầu thẩm vấn những kẻ không kịp chạy trốn bị bắt lại.

"Ực!" Hoắc Tam chưa kịp mở miệng, Chu Du chỉ nhìn một trong số chúng, thấy có chút quen mặt, suy nghĩ một lát mới chợt nhận ra.

Hoắc Linh nghi hoặc nói: "Chồng, anh quen hắn à?" Chu Du gật đầu, rồi kể chi tiết chuyện xảy ra ở biên giới cho Hoắc Linh nghe: "Bọn này hẳn là người do Đại Kim Nha thuê, nên dù có bắt được, hình như cũng không hỏi ra được chi tiết về Đại Kim Nha." Dù sao những người này chỉ làm việc vì tiền, nên đối với thân phận của chủ thuê, tự nhiên sẽ không hỏi nhiều, làm vậy sẽ mang lại cho họ phiền phức lớn hơn.

"Bọn này xử lý thế nào?" 37.

Vương Bàn Tử nhắc một câu: "Hay là chúng ta lần theo manh mối, trực tiếp đi tìm Đại Kim Nha?" "Giết hết đi." Hoắc Tam đề nghị, quả là một nhân vật độc ác: "Mấy kẻ vô dụng này, nếu giữ lại, không chừng đến lúc quan trọng sẽ gây ra tai họa lớn hơn.

Cứ giết hết là xong." Ngay khi Hoắc Tam chuẩn bị ra tay, một trong số chúng đột nhiên mặt biến sắc sợ hãi: "Đừng, đừng ra tay!" Hắn nuốt nước bọt, vết sẹo trên mặt trông khá bắt mắt.

"Thả tôi ra, tôi có thể đưa các người đi tìm một người đồng bọn." "Hồ Ba Nhất?" Vương Bàn Tử lập tức nhìn mọi người, lẩm bẩm một câu.

Sau đó, từ lời miêu tả của tên kia, không khó để nhận ra, Đại Kim Nha thật sự đã bắt cóc Hồ Ba Nhất.

“Bây giờ anh ấy thế nào rồi?” Bàn Tử lập tức trợn tròn mắt, tròng mắt như sắp rơi ra, trông có phần đáng sợ.

Anh ta túm lấy tên kia gầm lên: “Nói, lão Hồ ở đâu, sống chết ra sao, không thì lão tử giết mày.” Tên đó cười như mếu: “Yên tâm, anh ta chưa chết, đang làm khách ở chỗ ông chủ.

Chỉ cần các người thả tôi, tôi sẽ nói cho các người biết anh ta ở đâu.

Nếu không, giết tôi cũng vô dụng, bạn của các người cũng chỉ có một con đường chết, sớm muộn thôi.” “Tìm chết!” Bàn Tử giơ nắm đấm đấm vào mặt tên đó.

“Đừng ra tay!

Giữ lại mạng của tên này, đối với chúng ta, cũng có chút tác dụng.

Đương nhiên, còn những tên khác, giết hết.” Chu Du biết, đối phó với bọn này không thể nương tay, dù có thả chúng đi, kết quả cuối cùng rất có thể sẽ giống như câu chuyện nông phu và con rắn, chẳng có quả ngọt nào để ăn.

“He he, yên tâm đi.” Bàn Tử xoa xoa tay, cầm súng trong tay, chuẩn bị biến những kẻ còn lại thành bia sống.

“Đoàng đoàng đoàng!” Nhưng, với tư cách là một kẻ tàn nhẫn của thế lực nhà họ Hoắc, Hoắc Tam đã sớm nổ súng.

Bàn Tử còn chưa kịp phản ứng, lúc này, một loạt người trên đất đều đã đi gặp Diêm Vương.

Trên mặt đất là từng vũng máu, không khí phảng phất mùi máu tanh.

“Bọn này, chết không hết tội!” Hoắc Tam nghiến răng, nòng súng trong tay vẫn còn bốc khói.

Kẻ sống sót duy nhất lúc này sợ đến hồn vía lên mây, nếu hắn mở miệng muộn hơn vài phút, có lẽ bây giờ đã có thêm một cái xác nữa.

Người của nhà họ Hoắc xung quanh dường như đã quá quen với những chuyện này.

Sau đó, mọi người dọn dẹp qua loa bãi chiến trường lộn xộn, dựng lại nơi ở tạm thời, rồi mới qua một đêm.

Buổi tối, người của nhà họ Hoắc thay phiên nhau gác đêm, cũng bình an vô sự.

Chu Du sau đó lấy tấm bản đồ ra phân tích kỹ lưỡng, nhưng viên sĩ quan Nga kia dường như không nhìn nhiều, nhưng ánh mắt của gã cho thấy dường như gã biết điều gì đó.

"Chàng à, sao không đi nghỉ ngơi, chàng đã mệt cả ngày rồi.

Cứ thế này, chúng ta tìm mộ công chúa Áo Cổ, cũng không phải chuyện một sớm một chiều đâu." Ô Thiền có chút lo lắng, dịu dàng nhìn Chu Du, trong ánh mắt có vài phần xót xa.

Chu Du lúc này mới cười nhìn Ô Thiền: "Yên tâm, thân thể của anh là sắt thép, không cần lo lắng." Ô Thiền chỉ mỉm cười, lúc này ngồi xuống bên cạnh Chu Du, rồi ngẩng đầu nhìn trời, hít một hơi thật sâu.

"Ai, chàng à, em không ngờ mình lại có thể nhìn thấy ánh mặt trời lần nữa, lại được ngắm nhìn vẻ đẹp của thế giới này, cảm ơn chàng!" Ô Thiền nhìn Chu Du, rồi tựa đầu vào vai anh, ánh mắt tràn đầy hạnh phúc không lời nào tả xiết.

Chương 390

"Tính từ lần trước em được yên tĩnh ngắm cảnh đêm trong vương thành như thế này, đã là chuyện của ngàn năm trước, thoáng chốc như một cái búng tay, cứ ngỡ như mới xảy ra ngày hôm qua." Ô Thiền yên tĩnh nói, lúc này nghiêng đầu nhìn Chu Du.

Chu Du cười nói: "Vợ yêu, sau này, có thời gian anh sẽ cùng em đi du ngoạn non sông tươi đẹp.

Yên tâm, thời gian còn nhiều, không vội một sớm một chiều." Ô Thiền lúc này bổ sung một câu: "Thực ra, chỉ cần có chàng ở bên, dù ở đâu, em cũng cảm thấy hạnh phúc." Hôm sau.

Khi trời sáng, xung quanh thấm đẫm một chút hơi lạnh, Chu Du tỉnh dậy, mới nhìn rõ hóa ra nhà họ Hoắc thật sự đã đóng quân gần trạm xử lý nước thải.

Chỉ là trạm xử lý nước thải đó không tồn tại.

Tối qua, Chu Du dựa vào ánh đèn, gần như đã xem lại một lần nữa cuốn sổ tay đó, dựa vào miêu tả và vị trí chỉ dẫn trên bản đồ, xác định là ở đây.

Nhưng lại không thu hoạch được gì.

Thậm chí Chu Du đã dùng đến Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật, Thính Phong Định Huyệt, nhưng địa hình và địa thế ở đây thật sự kỳ quái.

Nhưng Chu Du lại không cảm nhận được chút âm khí nào ở đây, không biết là do một số kỹ năng trước đây không có đất dụng võ hay bị ảnh hưởng bởi nguyên nhân nào khác.

Cụ thể, hình như sau khi từ chỗ Tiếu Cương trở về, anh đã bị ảnh

hưởng rõ rệt.

Đúng rồi!

Chu Du đột nhiên nghĩ ra.

Trước đó trên đường từ chỗ Tiếu Cương trở về, kể từ khi vào không gian dưới lòng đất đó, anh dường như vô tình cảm nhận được có thứ gì đó đang theo sau.

Nhưng, Chu Du có thể chắc chắn đó tuyệt đối không phải người, nếu không anh đã sớm phát hiện ra rồi.

Vậy đó có thể là gì khác?

Chu Du cũng không vội nói cho Bàn Tử, nếu không sợ sẽ gây ra hoảng loạn không cần thiết.

"Này, sao thế?" Vương Bàn Tử dường như thấy Chu Du đang ngẩn người.

"Không có gì.

Đúng rồi, mọi người chuẩn bị xong cả chưa, hôm nay giải quyết chuyện của Hồ Ba Nhất trước, sau đó đi tìm cổ mộ." Chu Du lúc này chỉ về phía trước, bọn đột kích trước đó lại để lại mấy con ngựa Mông Cổ to lớn.

"Chồng à, anh đi đường cẩn thận.

Em phải xử lý chuyện ở đây trước, đến các doanh trại khác của nhà họ Hoắc để thông báo tin tức." Hoắc Linh lúc này nói với Chu Du, doanh trại này bị tấn công, cô sợ các căn cứ khác xảy ra chuyện, nên định đi báo tin trước.

"Buổi chiều chúng ta sẽ gặp lại ở đây.

Vợ yêu, yên tâm, chồng mãi mãi là hậu phương vững chắc của em." Chu Du cười nói, nhưng bản lĩnh của Hoắc Linh, Chu Du tự

nhiên nhìn thấy trong mắt, cũng không lo lắng.

May mà Diệp Nhất Tâm đã cùng Hoắc Linh ở một doanh trại khác từ trước, nếu không tối qua gặp đột kích thật sự có chút phiền phức.

Dù sao đám người do Đại Kim Nha thuê này chỉ nhận tiền chứ không nhận người.

Sau khi mấy người từ biệt, Chu Du mang theo tên tù binh kia, cùng Ô Thiền và Vương Bàn Tử cưỡi ngựa, thẳng tiến về phía Đại Kim Nha.

Còn tên lính Nga kia đã bị Hoắc Linh tạm thời mang đi.

"Giá!" Mấy con ngựa nhanh chóng phi về hướng của Đại Kim Nha.

Trên đường đi, xung quanh như một vùng hoang dã, gần nửa ngày không thấy bóng người.

Mấy ngày nay thời tiết càng lạnh hơn, bên tai thổi vù vù gió lạnh, màng nhĩ như bị đánh trống không ngừng rung động.

Mấy người vượt qua sườn núi, khoảng hơn nửa tiếng sau, lúc này môi trường đột biến, như một vùng sa mạc Gobi.

Toàn bộ phạm vi của Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ thực ra rất lớn, từ đông sang tây, sự thay đổi địa hình địa thế cũng tương đối rõ rệt, từ núi cao rừng nguyên sinh đến cảnh tượng sa mạc như Gobi, đâu đâu cũng có thể thấy.

Chỉ là nguyên bản vùng này phần lớn là thảo nguyên, nhưng do môi trường ở đây bị phá hoại, nên nơi đây hiện ra trạng thái bán Gobi.

Một nhóm người tiếp tục đi về phía trước vài cây số, mặt đất lồi lõm, như thể đã xảy ra một vụ nổ quy mô lớn.

"Đợi đã!" Tên tù binh lúc này nhìn chằm chằm về phía xa, vẻ mặt

lộ ra sự kỳ lạ: “Không đúng, người đâu?” “Thằng nhãi, đừng có giở trò ở đây nhé?” Vương Bàn Tử lúc này nổi giận đùng đùng, trực tiếp đá một cước vào tên kia, hai tay hắn đều bị trói.

Tên đó vội xua tay, mặt sợ hãi trắng bệch: “Không đâu, tôi đương nhiên không dám lừa các người, tôi còn muốn sống mà.” Có lẽ Chu Du và Bàn Tử cũng chưa từng thấy tên nào nhát gan như vậy.

Sau đó, mấy người xuống ngựa, rồi đi về phía địa điểm đã chỉ định.

“Bàn Tử, hắn không nói dối.” Chu Du chỉ vào dấu vết trên mặt đất.

Nơi này rõ ràng trước đó có người đóng quân, mặt đất có dấu hiệu bị san phẳng, thậm chí có thể thấy một số đầu mẩu thuốc lá và dấu vết sinh hoạt xung quanh.

Bàn Tử nhíu mày, thầm kêu không hay: “Huynh đệ, xem ra chúng ta đến muộn rồi.

Lẽ nào Đại Kim Nha biết hắn không trở về, đã xảy ra chuyện, nên đã rút lui ngay trong đêm?” “Rất có khả năng.” Chu Du gật đầu.

“Ai da, Hồ Ba Nhất ơi, không phải huynh đệ không cứu anh, thực sự là đến muộn một bước.

Sớm biết vậy tối qua tôi đã nên rèn sắt khi còn nóng.” Bàn Tử nói đến đây, nước mắt lưng tròng.

Chương 391

"Thôi đi, cậu đừng có ồn ào nữa." Chu Du lườm một cái: "Người không biết còn tưởng lão Hồ chết rồi đấy.

Vốn không sao, cậu khóc một trận, không chừng lại có chuyện thật đấy." Bàn Tử nghe xong, vội lau nước mắt, rồi nghiêm mặt hỏi: "Huynh đệ, vậy tiếp theo chúng ta làm thế nào, lẽ nào để cho Đại Kim Nha đó chạy thoát?" "Tên đó muốn chạy, thật không dễ dàng như vậy.

Yên tâm, dù gã có chạy đến chân trời góc bể, lão tử cũng phải lôi gã ra như lôi một con chuột." Chu Du nghiến răng, sau đó ra hiệu cho Bàn Tử đi trước.

Hai người cẩn thận đi về phía đó, nhìn tên tù binh, lúc này hắn cũng đang run rẩy, biết rằng mấy vị này thật sự không dễ chọc.

Đặc biệt là người phụ nữ xinh đẹp kia, nếu không biết chuyện, có lẽ ánh mắt đã dán chặt vào người cô.

Nhưng chỉ có người tận mắt chứng kiến bản lĩnh của cô mới biết người phụ nữ này đáng sợ đến mức nào.

Chu Du nghiêm túc hỏi: "Đúng rồi, Đại Kim Nha có thể đi đâu, tốt nhất là thành thật khai báo, nếu không, đừng trách tôi không khách khí." "Được, tôi nói." Tên đó nuốt nước bọt, đương nhiên biết rằng, lời của Chu Du tự nhiên sẽ làm được.

Sau đó hắn không còn giấu giếm nữa, mà khai ra toàn bộ.

Đại Kim Nha trước đó cũng đang tìm thứ gì đó ở đây, nhưng cụ thể là gì thì không nói cho những người được thuê biết.

Dù sao chuyện của chủ thuê cũng không thể tùy tiện hỏi, nhưng tên này cuối cùng cũng đã để lại một chút tâm cơ.

Hắn đã nghe lén được cuộc nói chuyện của nhóm Đại Kim Nha, liên quan đến kho báu và một bí mật kỳ lạ.

Chỉ là đứt quãng nghe được mấy địa danh, đương nhiên hắn cho rằng những nơi đó là nơi chôn giấu kho báu mà Đại Kim Nha nói.

"A Kỳ Đặc Lạc Bao." Sau khi nói xong, hắn khẳng định: "Một trong những nơi đó là đây.

Tôi nghe rất rõ, hắn nhất định là đi tìm cái gọi là kho báu." "Hồ Ba Nhất, kho báu?" Vương Bàn Tử suy nghĩ một lát, mới chợt hiểu ra, lập tức nghi hoặc nhìn Chu Du: "Huynh đệ, ông nói xem, có phải Đại Kim Nha đã sớm định ra tay với lão Hồ, vẫn luôn muốn lão Hồ giúp gã tìm bảo bối không?" Tuy chỉ là suy đoán của Bàn Tử, nhưng chín phần mười là không sai.

Chu Du lấy bản đồ ra, xem xét kỹ lưỡng, quả nhiên, thật sự có địa danh này.

Cách vị trí hiện tại của họ không đến một hai cây số.

"Đi, đến A Kỳ Đặc Lạc Bao." Chu Du dứt khoát chỉ về một hướng phía trước, sau đó mấy người cưỡi ngựa, lại một lần nữa xuất phát.

Trên đường đi, Chu Du dường như không biết phía trước đang chờ đợi điều gì, nhưng trực giác mách bảo anh rằng, nơi đó không thể không đi.

"Giá!" Mấy người cưỡi ngựa, nhanh chóng tiến về phía sườn núi, trên mặt đất chỉ để lại bụi bay mù mịt.

"Này, huynh đệ, ông nói xem, chúng ta cứ bị tên này xoay vòng vòng thế này, có khi ngay từ đầu, gã đã không nói thật với chúng ta, đang biến tướng đùa giỡn với chúng ta đấy chứ." Vương Bàn Tử lại đang suy nghĩ.

Chu Du lại cười nhạt: "Sợ gì, thằng nhãi đó mà dám giở trò trước

mặt chúng ta à?" "Yên tâm, hắn tuyệt đối không dám." Ô Thiền chỉ về phía trước: "Bây giờ em gần như có thể cảm nhận được một luồng khí núi kỳ lạ phía trước.

Em cảm thấy hình như không còn xa nơi chúng ta tìm kiếm trạm xử lý nước thải nữa." Mấy con ngựa nhanh chóng phi về phía trước, nửa giờ sau, môi trường ở đây lại thay đổi, xung quanh toàn là những đống đá.

Dường như chúng được sắp xếp theo một quy luật nhất định.

Nhìn kỹ, không khó để nhận ra nơi đây thật sự có chút kỳ quái.

Tuy mặt đất cũng bằng phẳng, toàn là sỏi đá, nhưng bây giờ môi trường xung quanh trở nên ngày càng phức tạp.

Sau những đống đá lại xuất hiện rừng núi, tuyết đã tan, và ở vùng đất trũng phía sau những đống đá xuất hiện cảnh quan thiên nhiên như một ốc đảo.

Xung quanh mọc đầy cỏ dại xanh mướt.

Những đám cỏ đó mọc khá cao, như thể được trải một lớp thảm, xung quanh có một số cành cây khô, rễ cây đan xen chằng chịt.

Nhìn từ xa, chúng như những bàn tay vươn ra.

"Ốc đảo à?" Vương Bàn Tử có chút ngạc nhiên, Chu Du lại cười lắc đầu: "Bàn Tử, cậu nhầm rồi.

Chúng ta đang ở Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ, chứ có phải sa mạc Taklamakan đâu mà có ốc đảo?" Tuy nói vậy, nhưng Vương Bàn Tử cũng biết, trước đây nơi này đều là những thảo nguyên xanh tươi, chỉ là mùa này cỏ đa phần đã khô vàng.

"Nơi này hẳn là nơi chúng ta tìm kiếm rồi phải không?" Mấy người đến gần nguồn nước, kiểm tra kỹ tình hình xung quanh, cũng

không phát hiện người nào khác.

Chu Du mới kéo tên kia từ trên lưng ngựa xuống, cởi trói trên tay hắn.

Cũng không lo hắn sẽ chạy thoát trong chốc lát.

"Chắc chắn không nhớ nhầm chỗ chứ?" Chu Du nghi ngờ nhìn xung quanh.

Lúc này tên tù binh chỉ nhìn chằm chằm về phía xa, trong lòng cũng cảm thấy kỳ lạ: "Không thể nào, trước đó tôi nghe nói là nơi này, tôi chắc chắn." Phía bên phải nhất của nguồn nước có một tảng đá khổng lồ, nhìn từ xa cũng không có gì đặc biệt, nhưng khi mọi người đến gần mới phát hiện, thật sự không phải như vậy.

Dưới đống đá phía trước, lại giống như một cái tháp.

Khi đến gần mới thấy đó là một cánh cửa kỳ lạ.

Cửa ra vào chất đống một số tảng đá, trên đó vẽ những hình người màu đen, trông như yêu ma quỷ quái, chỉ vài nét ngắn gọn nhưng trông như còn sống.

"Tôi thấy nó giống như cái Tháp Tỏa Yêu mà cậu nói trước đây." Vương Bàn Tử dụi dụi mắt, nhìn kỹ mới phát hiện, cũng không khác nhiều so với những đống đá đã thấy trước đó.

"Nhưng, cái nơi quái quỷ này cũng không giống nơi có kho báu." Vương Bàn Tử khịt mũi coi thường.

Chu Du lại cười đáp một câu: "Bàn Tử, cậu thật sự nghĩ rằng kho báu của Đại Kim Nha là vàng thật à?" "Vậy thì là gì, chẳng lẽ là cổ mộ?" Vương Bàn Tử thuận miệng nói một câu, lại thấy Chu Du híp mắt, cũng không nói thêm gì nữa.

"Này, huynh đệ, chẳng lẽ thật sự là...

Chương 392

cổ mộ?" Tuy có nghi ngờ như vậy, nhưng Chu Du cũng không dám chắc chắn.

"Vào trong xem trước đã." Ô Thiền dường như cảm thấy bên trong đống đá này có chút bất thường, chỉ quay đầu nhắc một câu, rồi Ô Thiền cẩn thận đi vào trong.

Bật đèn pin lên, bên trong mới trở nên rộng rãi.

Lúc này, tiếng động của mọi người khi đi vào đã làm kinh động một số động vật vốn có ở đây, chúng hoảng sợ chạy tán loạn.

"Cẩn thận một chút." Vương Bàn Tử nhắc nhở Chu Du, cúi người cẩn thận đi vào, nhìn chằm chằm xung quanh.

Nơi này lớn hơn nhiều so với những đống đá đã thấy trước đó.

Bên trong có một vài pho tượng đá kỳ quái.

Chỉ là chúng phác họa ngắn gọn khuôn mặt của một số người.

"Mấy thứ quái quỷ gì đây?" Vương Bàn Tử vỗ vỗ vai Chu Du, Chu Du ra hiệu đừng lên tiếng.

Mấy người men theo những bậc đá lồi lõm cẩn thận đi lên.

Cầu thang xoắn ốc như một con rắn ẩn mình trong đống đá giả, trông có vài phần quỷ dị.

Ô Thiền đi ở phía trước nhất, nếu trên đây không có ánh sáng của đèn pin, thật sự âm u lạnh lẽo, gần như đưa tay không thấy năm ngón.

Bên trong có kết cấu như một cái tháp, trên vách đá xung quanh như thể được khảm một số con vật kỳ lạ.

Tuy chúng nhỏ, nhưng Chu Du trước đây chưa từng thấy.

Lên đến tầng thứ ba, hài cốt của một số động vật trên đó dường như đã lớn hơn, bây giờ gần như to bằng một con chó, nhưng từ hình dạng của hài cốt, quả thực có chút khiến người ta kinh ngạc.

Dù sao chúng cũng kéo theo những cái đuôi to khỏe, xương cốt như đinh thép, móng vuốt sắc bén gần như to bằng nửa bàn chân.

Không ai biết trước đây những thứ này là gì, có lẽ nếu là vật sống, mọi người sẽ có một trận vất vả.

"Sao không đi nữa?" Phía sau, Vương Bàn Tử đẩy tên tù binh, vừa chửi bới vừa nhắc nhở.

Chu Du cũng phát hiện ánh sáng đèn pin của Ô Thiền chiếu vào không gian tầng thứ ba, lúc này cả người cô như một pho tượng đá, đứng đó, không hề nhúc nhích.

"Vợ yêu, có chuyện gì vậy?" Chu Du định đi qua, nhưng bị Ô Thiền ngăn lại.

Cô quay đầu, ra hiệu cho mọi người không được phát ra tiếng động.

Vương Bàn Tử rón rén đi lên, đứng trên bậc thang, trong nháy mắt sắc mặt của mấy người đều thay đổi.

Nơi này!

Rõ ràng giống như một đài tế lễ.

Toàn bộ không gian cũng không nhỏ, ánh sáng đèn pin chiếu qua, xung quanh không có gì che khuất.

Trên vách đá lại toàn là những mũi nhọn.

Như thể mọc ra từ trong tường, có kích thước bằng một con dao găm, nhưng trông vẫn vô cùng sắc bén.

Điều khiến người ta kinh hãi nhất là trên vách đá lại treo người,

mấy người như thể bị dán lên đó, trông vô cùng rùng rợn.

Những người này đã chết từ lâu, thi thể đã khô quắt, như thể đã hòa làm một với vách đá.

"Những người này chết thế nào vậy?" Vương Bàn Tử dụi dụi mắt, vẻ mặt khó tin, tưởng mình nhìn nhầm.

"Nhìn kìa, đó hẳn là một đài tế lễ." Ô Thiền chỉ về phía trước, ở giữa không gian có một đài ba bậc, trên đó dính đầy những vết bẩn màu đen.

Ở giữa đài cao nhất có mấy cây cột, trên cột trói mấy người, nhưng ngực của họ đều bị đâm một con dao găm, vừa vặn ngay vị trí trái tim.

Máu thuận theo dao găm chảy xuống.

Đợi mấy người đến gần mới biết, trên bậc thang có một rãnh, vừa vặn để máu từ trên lưỡi dao rơi vào rãnh, thuận theo bậc thang chảy xuống.

"Tế lễ, giết người, lấy máu?" Chu Du phân tích một chút, cũng không khó để nhận ra, những chiêu thức có vẻ tà môn này, rất có thể liên quan đến một tổ chức bí ẩn.

Dù sao ở biên giới Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ, các dân tộc đều sùng bái những nền văn hóa tế thần khác nhau.

Nhưng cũng có một số giáo phái khác biệt, tín đồ trong đó phân chia ba sáu chín hạng, nên có những giáo đồ coi mạng người như cỏ rác.

Dùng máu tươi của người để tế thần linh, và tuyên bố có thể nhờ đó mà được trường sinh.

"Nhìn kìa!" Trong lúc mọi người đang ngẩn người, Vương Bàn

Tử đã trực tiếp đi đến bên vách đá, nhìn kỹ, rồi kêu lên.

Chu Du nhanh chóng đi qua xem, quả nhiên, những rãnh máu từ bốn phương tám hướng trông như mạch máu, chất lỏng chảy ra từ đó gần như đều chảy về đây.

Bên cạnh vách đá dường như có một pho tượng kỳ lạ, giống như một người còng lưng ôm hai chân, nhưng tuy giống người, xương sống phía sau lại gần như giống cá.

Thậm chí còn có đuôi.

Máu thuận theo rãnh lõm chảy vào xương cốt, lúc này trông nhầy nhụa.

Chương 393

Rõ ràng trước đó không biết đã giết bao nhiêu người để dùng tế lễ, máu đã lấp đầy.

"Chẳng lẽ họ thờ phụng thần linh này?" Chu Du kỳ lạ hỏi một câu.

Thứ này người không ra người, quỷ không ra quỷ, thật sự có chút kỳ quái.

"Xem ra, đây hẳn là một tòa tháp tế lễ." Ô Thiền phân tích kỹ lưỡng, mới khẳng định: "Nếu em không đoán sai, phía dưới hẳn là nơi mà những tín đồ đó thờ cúng, nên mới rộng rãi.

Theo nghi thức tín ngưỡng thần linh, càng lên cao, địa vị của những thứ trên đó càng cao." "Bây giờ những thứ ở dưới đã tà môn như vậy, những thứ ở trên e rằng còn đáng sợ hơn." Vương Bàn Tử lòng còn sợ hãi nhìn lên trên.

"Bằng!" Mấy người đang quan sát không gian tầng một, nhưng không ngờ, bên ngoài lại vang lên một tiếng súng.

Sau đó là tiếng súng liên tiếp không dứt, như thể đốt pháo, lốp bốp, không khí vang lên một mảnh.

"Bên dưới có động tĩnh." Chu Du và Vương Bàn Tử cầm vũ khí, kéo tên tù binh đi xuống.

Lúc này Ô Thiền cũng theo sát phía sau.

Chu Du tưởng rằng Đại Kim Nha đã phát hiện ra họ, phần lớn là đã tìm đến tận cửa.

Nhưng khi ra ngoài mới phát hiện, tiếng súng phát ra từ một bãi đất hoang phía sau nguồn nước.

Do có nguồn nước, phía sau mọc đầy một số bụi cây và cỏ dại, bao quanh một số cành cây khô, cũng có thể giấu được vài người.

"Đi!" Chu Du và Vương Bàn Tử không hề lẩn trốn, trực tiếp xông lên.

Tên tù binh phía sau cũng bị kéo đi cùng về phía trước.

Mới đi được vài bước, Chu Du đã thấy phía trước có mấy người mặc quân phục, dường như đang tìm kiếm.

Mấy người lính đó nói những lời kỳ lạ, tỏ ra khá hoảng loạn.

Lúc này, người chạy ở phía trước nhất đã bị lộ mục tiêu, những người lính nhanh chóng lao về phía trước.

"Là..." Tên tù binh lập tức nhận ra người bị truy đuổi, chính là một trong những tay sai được thuê bên cạnh Đại Kim Nha.

Chu Du và Vương Bàn Tử nhìn nhau, cũng không rảnh rỗi.

Hai người cầm vũ khí, nhắm vào đám người đang truy đuổi, rồi nổ súng về phía trước.

Năm người đó, không ngờ phía sau lại có người, không kịp quay đầu, súng vừa vang lên, mấy người đã lần lượt ngã xuống.

"Tam Tử?" Tên tù binh mới cùng Chu Du đi lên, cảnh giác gọi một tiếng về phía người kia.

Dường như nghe thấy giọng nói quen thuộc, người tên Tam Tử đó ló đầu ra, lúc này nghi ngờ bước ra, thấy một khuôn mặt quen thuộc: "Triệu ca?" Nhưng khi Tam Tử bước ra thấy Chu Du và Vương Bàn Tử, lại có chút cảnh giác.

Tam Tử nhướn mày, đưa mắt đánh giá Chu Du và Vương Bàn Tử từ trên xuống dưới.

Trong lúc gã chưa kịp mở miệng, gã tù binh kia — cũng chính là

Triệu ca trong miệng Tam Tử, tên thật là Triệu Lực, vốn là đồng bọn của Tam Tử và đều được Đại Kim Liên Tử thuê về — đã lên tiếng: "Vừa nãy họ đã cứu tôi." Triệu Lực chỉ giải thích sơ qua một chút rồi lập tức chuyển chủ đề, nhìn chằm chằm vào những cái xác nằm la liệt dưới đất, run giọng hỏi: "Chuyện này là sao?

Vừa nãy tôi thấy người của quân đội đang truy đuổi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Chu Du và Vương Bàn Tử tự nhiên không nói nhiều, dù sao họ cũng đã biết được một vài thông tin từ miệng Tam Tử.

Sắc mặt Tam Tử trắng bệch, dường như vẫn còn sợ hãi, vội vàng đáp: "Các anh không biết đâu, người của quân đội đã nhắm vào chúng tôi, lão bản của tôi đã bị lộ mục tiêu." Sau đó, Tam Tử kể lại vắn tắt những chuyện đã xảy ra.

Đúng như lộ trình hành động trước đó của Đại Kim Liên Tử, gã đã chọn một địa điểm rồi lôi ra một tấm bản đồ, dẫn theo vài vị chuyên gia.

Nghe nói mấy vị này khá có tiếng tăm.

Đêm đó, đám người theo yêu cầu của Đại Kim Liên Tử đã đào bới xung quanh, đào sâu xuống khoảng một mét.

Sau đó, một nhóm người kỳ lạ từ đâu xuất hiện, khiêng một chiếc rương, mở ra bên trong là một vật giống như đá, họ cẩn thận chôn nó xuống.

Khoảng nửa giờ sau, một tiếng nổ vang lên.

Lúc đó Tam Tử mới biết thứ đó vốn không phải thuốc nổ bình thường.

Đại Kim Liên Tử giống như đang định huyệt, rõ ràng là đang tìm kiếm thứ gì đó.

Rất nhanh, các hướng đông tây nam bắc đều bị nổ tung.

Tam Tử lúc này mới hiểu ra, gã lộ vẻ hưng phấn vì có vẻ đã tìm thấy lối vào.

Ngay sau đó, Đại Kim Liên Tử gần như lập tức tập hợp một đám người.

Trước đó Tam Tử cứ ngỡ chỉ có mười mấy người làm thuê, không ngờ Đại Kim Liên Tử lại có thể huy động một đám người đông đảo và được trang bị vũ khí tận răng ở vùng này.

Hầu hết các anh em lúc đó đều bị điều đi để tập kích người của Hoắc gia theo lệnh gã.

Chu Du và Vương Bàn Tử nghe xong mới bừng tỉnh đại ngộ.

Từ lời kể của Tam Tử, không khó để nhận ra Đại Kim Liên Tử đã điều nhóm người làm thuê của Tam Tử đi để thu hút hỏa lực và đối phó với người của Hoắc gia.

Chu Du nhanh chóng hiểu rằng chuyện này không hề đơn giản.

Rõ ràng Đại Kim Liên Tử muốn dùng đám người này làm mồi nhử để gây rối cho cả hai bên Nga và Hoắc gia, thậm chí là để họ tự đâm đầu vào lưới chết thay cho gã.

Chương 394

Bởi vì thế lực của người Nga và Hoắc gia ở Viễn Đông đâu có dễ dàng bị sụp đổ như vậy?

Có lẽ Tam Tử không biết sắp xếp nhiệm vụ thực sự của Đại Kim Liên Tử, cứ ngỡ chỉ đối phó với mấy tên tiểu lâu la bình thường.

Riêng Triệu Lực, sau khi hiểu ra mọi chuyện thì siết chặt nắm đấm, hận không thể băm vằn Đại Kim Liên Tử ra thành muôn mảnh.

"Đúng rồi, Triệu ca, những người còn lại đâu?" Tam Tử hiển nhiên không biết đã xảy ra chuyện gì nên mới hỏi vậy.

Gã kể với Triệu Lực rằng sau khi Đại Kim Liên Tử cho nhóm đầu tiên xuống dưới để thăm dò, bên dưới dường như bị nổ ra một lỗ hổng lớn.

Đại Kim Liên Tử quá hưng phấn nên đã dẫn nhóm thứ hai đi xuống theo, bảo Tam Tử dẫn một nhóm ở lại canh gác trên này, hễ có tình huống gì phải báo cáo ngay.

Khoảng mười mấy người đã canh giữ suốt nửa đêm, bên dưới không hề có một chút động tĩnh nào.

Nhưng cách đây không lâu, người của quân đội bất ngờ xuất hiện.

Chẳng ai biết dưới kia đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết đám người đó vừa tới là nổ súng liên hồi.

Mười mấy người kia gần như không ai thoát được, chỉ có mình Tam Tử trốn trong bụi rậm nên giữ được mạng.

Nhưng cuối cùng gã vẫn bị phát hiện, suýt chút nữa thì bị bắn chết, may mà có người kịp thời xuất hiện giết sạch đám quân nhân đó.

Chu Du và Vương Bàn Tử sau đó theo Tam Tử đi đến mấy cái hố bị nổ tung trước đó.

Tuy Đại Kim Liên Tử đã cho lấp lại không ít để che mắt thiên hạ, nhưng nhìn một cái là nhận ra ngay.

"Hẳn là Thính phong định huyệt!" Chu Du quan sát kỹ thế đất xung quanh rồi nhận ra nguồn nước cách đó không xa, nếu không đoán sai thì đó mới chính là lối vào.

Chỉ là theo thời gian, lối vào đó cơ quan trùng trùng, thậm chí có rất nhiều cạm bẫy nên họ buộc phải tìm lối khác để vào.

"Nguồn nước sao?" Chu Du lẩm bẩm một câu.

Trước đó tôi phát hiện nước ở vùng rìa hơi đục, chẳng lẽ có liên quan đến trạm xử lý nước thải?

Tuy khu vực đó đã bị bỏ hoang từ lâu, nhưng nguồn nước là thứ duy nhất không biến mất nhanh như vậy.

"Ý của ông bạn là, bên dưới này là trạm xử lý nước thải à?

Nhìn không giống lắm, mới có mấy chục năm sao đã biến mất không dấu vết rồi?" Vương Bàn Tử gãi đầu, khó hiểu nhìn Chu Du.

Chu Du mỉm cười lắc đầu: "Ý tôi không phải chỉ có trạm xử lý nước thải, nhưng nếu tìm được mạch nước nguồn, tôi có thể thuận dây leo bầu.

Hiện giờ tôi phải làm rõ xem lão Đại Kim Liên Tử kia rốt cuộc đang bày trò gì!" Vùng Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ tuy đất rộng người thưa, nhưng đồ dưới lòng đất thì nhiều vô kể.

Các loại tài nguyên, thậm chí là cổ mộ cũng không thiếu, dù sao đây cũng là nơi tập trung của các dân tộc thiểu số với lịch sử hàng ngàn năm.

Nhưng nhìn khu vực hoạt động của Đại Kim Liên Tử, Chu Du lờ mờ cảm thấy có liên quan mật thiết đến lăng mộ của Công chúa Áo Cổ.

Theo những gì ghi chép trong cuốn nhật ký lấy được trước đó, thuật trường sinh bất lão có sức hấp dẫn lớn hơn nhiều so với vàng bạc châu báu.

Hiển nhiên, một khi bí mật này bị bại lộ, vùng Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ này chắc chắn sẽ trở nên vô cùng náo nhiệt.

Đây có lẽ mới chỉ là bắt đầu, Chu Du biết chuyện này hệ trọng, cần phải giải quyết kịp thời.

Sau đó, Chu Du nghiêm túc hỏi: "Đúng rồi, người bị gã bắt để tìm địa điểm đâu rồi?" Ý anh muốn hỏi về Hồ Ba Nhất.

Tam Tử hơi do dự rồi nhỏ giọng đáp: "Người đó dường như rất quan trọng với Đại Kim Liên Tử nên đã bị gã mang xuống dưới rồi.

Còn sống hay chết thì tôi không rõ." Vương Bàn Tử lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nghe tin Hồ Ba Nhất còn sống là tốt rồi.

Rõ ràng Đại Kim Liên Tử muốn Hồ Ba Nhất dẫn đường vào trong, vì danh tiếng của Hồ Ba Nhất trong giới đổ đấu ai mà chẳng biết.

Tiếp đó, Chu Du và Bàn Tử cùng những người khác đi theo hướng Tam Tử chỉ.

Phía sau bụi rậm là một khoảng đất khá bằng phẳng, xung quanh được che chắn bởi những cành cây khô, nếu không quan sát kỹ thì quả thực rất khó phát hiện.

"Ở đây." Tam Tử ra hiệu rồi chặt bỏ đám gai góc xung quanh, lộ ra một miệng hang đen ngòm bên dưới.

Khí lạnh từ bên trong bốc lên như khói trắng, không ngừng tản ra xung quanh.

"Chỗ này á?" Vương Bàn Tử có vẻ không tin, dùng đèn pin soi xuống dưới, nhưng luồng sáng như bị bóng tối nuốt chửng, hoàn toàn không thấy đáy.

Bàn Tử nhặt một hòn đá, ước lượng sức nặng rồi cẩn thận ném xuống.

Một lúc lâu sau mới nghe thấy tiếng đá chạm đất.

Gã quay sang nhìn Chu Du: "Cậu này, tôi thấy bên dưới không đơn giản đâu, chẳng lẽ cổ mộ bị nổ tung ra thật rồi à?

Nhìn thế này chắc cũng phải sâu hơn chục mét đấy." "Họ xuống dưới được bao lâu rồi?" Chu Du cảnh giác hỏi.

"Hơn mười hai tiếng rồi, nhưng tình hình cụ thể bên dưới thế nào thì tôi chịu." Tam Tử thật thà đáp, vì trên này hoàn toàn không có thiết bị liên lạc gì.

Lúc đó Tam Tử không nghĩ nhiều, nhưng giờ ngẫm lại mới thấy Đại Kim Liên Tử sau khi vào trong dường như không định ra bằng lối cũ, nên cũng chẳng để lại đường lui.

"Hỏng bét, có khi nào Đại Kim Liên Tử xuống đó xong, sợ trên này bị phát hiện nên đã nổ tung lối vào chính rồi định thoát ra bằng hướng khác không?" Vương Bàn Tử lo lắng.

Chương 395

Chu Du trầm tư giây lát, anh hiểu ý Bàn Tử.

Đương nhiên Đại Kim Liên Tử hoàn toàn có thể làm thế, chắc chắn gã đã có bản đồ chi tiết trong tay mới dám mạo hiểm như vậy.

Chu Du biết tên này thực sự là một kẻ tàn nhẫn, lại am hiểu quy luật sinh tồn ở vùng Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ này.

"Chẳng lẽ là vậy sao?" Chu Du lẩm bẩm một mình.

Từ lúc cuốn nhật ký kia xuất hiện, anh đã thấy kỳ quái, mọi chuyện cứ liên tiếp xảy ra và đều hướng về Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ, thậm chí có những thứ đang nhắm vào đây không chỉ là con người.

Chu Du quan sát xung quanh, quả nhiên những hố nổ khác đều không có lối vào, chỉ nổ ra những cái hố sâu chừng một hai mét.

Anh và Bàn Tử tìm kiếm thêm nhưng ngoài dấu vết đóng quân thì không thấy gì giá trị.

Sau đó, cả nhóm đi về phía đống đá (Ovoo).

Tam Tử và Triệu Lực đều tỏ vẻ kinh ngạc, đặc biệt là khi nhìn thấy Ô Thiền bước ra từ đống đá đó, họ sợ đến mức không nhẹ.

Thấy Chu Du định bước vào trong đống đá, hai người nhìn nhau đầy hoảng loạn, không dám nhích bước, sau đó đột nhiên quỳ sụp xuống.

Họ quỳ ngay trước lối vào đống đá, liên tục dập đầu, miệng lẩm bẩm những lời kỳ quái như đang niệm chú.

Chu Du và Vương Bàn Tử đều không hiểu họ nói gì.

"Hai cái gã này làm trò gì thế?

Muốn xin tha mạng thì cũng không đến mức hèn nhát thế chứ, lại còn quỳ lạy cả Bàn gia tôi, xem ra tôi cũng có sức hút đấy." Bàn Tử bị hành động của hai người làm cho ngơ ngác.

Chu Du lườm một cái: "Bàn Tử, bớt mơ mộng đi.

Họ quỳ lạy thế này chắc chắn là có kiêng dè cái tháp đá này, hay là họ biết bí mật gì bên trong?" "Không sai." Ô Thiền lúc này đứng ở cửa quay đầu lại, đôi mắt nheo nheo như đang lắng nghe.

Cô cũng chỉ hiểu được vài từ, đại loại là sợ làm phiền thần linh, cầu xin tha tội.

Nhưng nhìn họ dập đầu không ngừng như vậy thật khiến người ta thấy kỳ quặc.

Thứ bên trong đáng sợ đến thế sao, khiến hai gã đàn ông lực lưỡng này sợ như chuột thấy mèo, cứ như là một phản xạ tự nhiên vậy?

Phải một lúc sau, hai người mới cung kính lui ra ngoài.

Thấy Chu Du muốn đi vào, họ dường như không thể tin vào mắt mình, mặt mày kinh hãi chỉ tay vào bên trong: "Bên trong... không thể vào được!" Chu Du thấy lạ, chẳng lẽ họ biết gì đó nên truy vấn: "Sao thế?

Bên trong có cạm bẫy hay yêu quái gì à?" "Không!" Triệu Lực hét lên một tiếng đầy tuyệt vọng, khuôn mặt hiện rõ sự sợ hãi tột độ từ tận đáy lòng.

"Anh biết bên trong có gì sao?" Chu Du chỉ vào trong.

Triệu Lực lắc đầu, nhưng rồi dường như nhớ ra điều gì đó, lại gật đầu: "Chỉ cần bước vào đống đá đó, linh hồn sẽ bị quỷ đói dưới địa ngục ăn thịt, thể xác sẽ bị giữ lại bên trong, vĩnh viễn không được luân hồi, phải chịu đủ mọi cực hình.

Tất nhiên, nếu là tín đồ của thần linh thì sẽ nhận được sức mạnh vĩnh cửu, nhưng chưa từng thấy ai sống sót đi ra cả." "Người đi vào không ai có thể sống sót trở ra." Tam Tử bổ sung thêm một câu.

"Vì vậy suốt ngàn năm qua, gần như không ai dám bước vào." "Bàn gia tôi chẳng phải đã vào rồi đó sao, vẫn sống sờ sờ đây này, quỷ quái gì chứ?" Vương Bàn Tử chẳng thèm để ý đến thái độ thần hồn nát thần tính của họ.

"Thật sự...

đã vào rồi sao?" Triệu Lực và Tam Tử nhìn nhau đầy vẻ không tin nổi, nhưng Triệu Lực đã từng chứng kiến bản lĩnh của Ô Thiền nên cũng không nghi ngờ gì thêm.

"Không thể nào, không ai sống sót đi ra được cả." Triệu Lực lẩm bẩm, ngước mắt nhìn đống đá khổng lồ, ánh mắt lộ vẻ sâu xa khó đoán.

"Đi thôi!" Vương Bàn Tử thừa lúc họ không chú ý, đá mỗi đứa một cái rồi túm cổ áo lôi tuột vào trong.

Hai gã kia nhắm tịt mắt không dám mở ra, cứ như thể người phàm mà nhìn thấy thứ bên trong thì sẽ gặp chuyện kinh khủng lắm.

Vương Bàn Tử dở khóc dở cười, không ngờ đám người làm thuê này lại là những tín đồ thành kính như vậy, à không, có lẽ chỉ là hạng nhát chết mà thôi.

Chu Du và Ô Thiền đi tiên phong.

Chu Du kể cho Ô Thiền nghe những chuyện xảy ra bên ngoài và những suy đoán của mình.

Anh luôn cảm thấy kẻ đứng sau đa phần là Đại Kim Liên Tử, nếu không phải thì cũng có liên quan mật thiết.

Hiện tại họ đã tìm thấy lối vào dưới lòng đất, nhưng không biết nó có thông tới lăng mộ Công chúa Áo Cổ hay không.

Ô Thiền trầm ngâm một lát rồi không nói gì, chỉ ra hiệu cho Chu Du đi lên tầng trên cùng.

Quả nhiên khi lên tới đỉnh, trên đó ghi lại một số sự kiện lịch sử cùng những bức bích họa được bảo tồn khá tốt.

Có lẽ vì những người như Triệu Lực vì lý do lịch sử mà không dám đến gần đây, nên đồ đạc trong đống đá vẫn còn nguyên vẹn, phần lớn chỉ bị mục nát tự nhiên.

"Nhìn xem, trước đó khi ở tầng ba tôi đã phát hiện những hài cốt kỳ quái, đối chiếu với bích họa này thì có vẻ cùng một loại, nhưng không phải ghép từ xương người và động vật, mà vốn dĩ là một loài sinh vật chưa xác định." Ô Thiền vừa giải thích vừa chỉ vào bức bích họa rõ nét bên cạnh.

Trước đó Chu Du và Bàn Tử đều nghĩ rằng tự nhiên làm gì có loài sinh vật quái dị được ghép từ các loại xương khác nhau như thế, nhưng giờ những hình vẽ trên bích họa dường như đã chứng minh tất cả.

Màu sắc trên vách đá vẫn chưa phai mờ hoàn toàn.

Chương 396

Chỗ Ô Thiền chỉ rất dễ hiểu, trên đó mô tả một nhóm người dường như di cư từ phía Mạc Bắc tới.

Những người này ca hát nhảy múa, tổ chức các hoạt động đón chào cuộc sống mới, giết bò mổ dê ăn mừng nhiều ngày.

Nhưng không lâu sau, bích họa mô tả một cuộc chiến loạn ập đến, nhìn trang phục thì có vẻ là sự tranh đấu giữa các dân tộc thiểu số.

Dân tộc này vốn anh dũng, toàn dân đều là binh lính ra sức chống giặc ngoại xâm.

Nhưng tổn thất thảm trọng vì quân địch trang bị tinh nhuệ, lại am hiểu địa hình, khiến họ liên chiến liên bại.

Chỉ trong vài ngày, dân tộc này đã mất đi một nửa quân số, phần lớn bị bắt làm tù binh.

Nhận thấy số người còn lại đa phần là già yếu bệnh tật, sắp đến họa diệt tộc, nhưng một ngày nọ họ chạy trốn đến một nơi kỳ quái.

Khung cảnh trong tranh đột ngột thay đổi, sườn núi và cây cối xung quanh trở nên vặn vẹo, trông vô cùng khủng khiếp.

Thậm chí còn xuất hiện những đống đá lớn nhỏ như những nấm mồ.

Những tộc nhân còn sót lại vì để bảo toàn mạng sống nên đành phải đi tiếp.

Trong lúc nghỉ ngơi tại đây, vào giữa đêm họ đã chứng kiến một cảnh tượng kỳ lạ.

Nửa đêm, mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội, động tĩnh ngày

một lớn, núi non xung quanh nứt toác, từ bên trong tỏa ra một luồng khói đen.

Trong chốc lát mây vần gió cuộn che kín cả bầu trời, khiến cả tộc nhân kinh hoàng không biết làm sao.

Họ nhìn thấy từ trong lòng núi chui ra những kẻ kỳ quái.

Không, nói là người thì không đúng, mà giống như một loại động vật dưới lòng đất, có móng vuốt sắc nhọn và đuôi.

Chu Du thấy trên bích họa mọi người bắt đầu quỳ lạy, dường như họ đã đạt được một giao dịch với những kẻ đó.

Nhưng cụ thể thế nào thì không thấy rõ, vì bức họa quan trọng nhất ở phía sau dường như đã bị hủy hoại.

Chu Du nhìn kỹ, vết đen sì đó hẳn là vết máu, che lấp hoàn toàn hình ảnh ban đầu.

Cuối cùng, dân tộc này chỉ sau một đêm đã trở nên anh dũng vô cùng, ai nấy đều kiêu hùng thiện chiến, càng đánh càng hăng, bắt đầu hành trình chinh chiến của mình.

Tuy không ghi rõ là dân tộc nào, nhưng nhìn trang phục và một số văn tự còn sót lại, có thể xác định đó chính là tộc Khế Đan sau này đã thống nhất phần lớn vùng biên cảnh.

Theo sử liệu, hậu thế nghiên cứu về tộc Khế Đan không ít, nhưng đa phần thu thập từ dã sử nên có nhiều phiên bản khác nhau.

Những cổ vật thực sự được khai quật từ đại mộ vô cùng hiếm hoi.

Vì thế, văn hóa vùng biên cảnh này thường gắn liền với hai chữ bí ẩn.

“Tiểu trượng phu, nhìn xem, chúng ta đang ngày càng tiếp cận

mục đích rồi.

Tháp tế tự bằng đá này theo nội dung suy đoán thì có vẻ tộc nhân đã lập khế ước với ác ma, nhưng sau đó không biết vì lý do gì lại hủy bỏ và phải trả giá đắt." Ô Thiền phân tích kỹ lưỡng.

"Còn bí mật thực sự, chắc chỉ có phục sinh Công chúa Áo Cổ mới hiểu rõ được tất cả." Chu Du thấy các bằng chứng cho thấy cổ mộ đang ở ngay trước mắt.

Chỉ cần xác định được vị trí cụ thể là có thể thuận lợi triển khai hành động.

"Nếu đã có thể lợi dụng Hồ Ba Nhất tìm cổ mộ, vậy tôi cũng có thể nhờ vả Đại Kim Liên Tử tìm lối vào.

Bà xã, em thấy sao?" Chu Du nhìn Ô Thiền hỏi ý kiến.

Ô Thiền trầm ngâm rồi quay đầu nhìn ra ngoài.

Phía trước đống đá có một lỗ hổng lớn có thể nhìn thấy mọi cử động bên dưới.

"Đúng thế, mấy ngày nay tôi đều theo dõi chuyện trạm xử lý nước thải.

Khu vực đó lớn như vậy không thể vô cớ biến mất được, chỉ có một khả năng thôi." "Khả năng gì?" Vương Bàn Tử nhíu mày vội vàng hỏi.

Ô Thiền giải thích: "Địa thế và môi trường ở đây biến đổi rất lớn, có đôi khi vượt ngoài dự liệu của tôi.

Thế nên hiện tại tôi khẳng định trạm xử lý nước thải đó đã chìm xuống dưới lòng đất.

Còn nguyên nhân thực sự chắc phải đợi chúng ta xuống dưới mới có câu trả lời." "Dưới lòng đất?" Vương Bàn Tử nghĩ mãi không ra,

gã nhìn sang Chu Du nhưng anh đang mải suy nghĩ, không thèm để ý đến gã.

"Được, nếu đã vậy, giờ chúng ta xuống dưới xem sao." Chu Du hạ quyết tâm, cùng Ô Thiền chuẩn bị một số đồ đạc, hầu hết trang bị đều để lại trong đống đá này.

Anh cũng chỉ ước chừng phạm vi bên dưới, mang theo quá nhiều đồ khi xuống dưới sẽ thành gánh nặng, thậm chí vào lúc then chốt có thể mất mạng vì nó.

Chu Du cùng cả nhóm dẫn theo Tam Tử và Triệu Lực nhanh chóng đi tới nơi Đại Kim Liên Tử đã vào.

Có lẽ vì đang là ban đêm, bên dưới bỗng truyền lên một chuỗi âm thanh u u nghe rợn cả tóc gáy.

Cả nhóm cầm đuốc soi sáng xung quanh.

"Xuống trước đi!" Bàn Tử thúc giục.

Tam Tử và Triệu Lực biết tình thế này không xuống không được, đành men theo bậc thang mà Đại Kim Liên Tử đã đào trước đó, cẩn thận đi xuống.

Chương 397

Để đề phòng bị ngã, họ buộc một sợi dây thừng liên kết với nhau.

“Cẩn thận cả đấy, không thì đừng trách Bàn gia này.” Vương Bàn Tử quát lớn một tiếng, cố ý cho Tam Tử và Triệu Lực nghe.

Hai gã kia mặt mày mếu máo, vốn bụng đầy oán khí muốn tìm Đại Kim Liên Tử trút giận, không ngờ sóng này chưa qua sóng khác đã tới, xuống dưới này rồi không biết có còn mạng mà lên không, trong lòng chẳng có chút tự tin nào.

Chu Du dẫm lên đất bùn, cảm giác trong lòng có gì đó khó tả.

Bậc thang này rõ ràng là Đại Kim Liên Tử tạm thời đào ra, kể cả cái lỗ nổ này cũng vậy, xung quanh hình thù loang lổ không đều.

“Bàn Tử, cẩn thận chút, đừng để sảy chân, ông mà ngã là kéo cả lũ chết chùm đấy.” Chu Du nhắc nhở.

“Yên tâm đi, Bàn gia tôi sóng to gió lớn gì mà chưa thấy.

Giờ chỉ hy vọng cái thằng Hồ Ba Nhất đó còn sống, nó mà không có tôi bên cạnh thì e là lành ít dữ nhiều.” Vương Bàn Tử vẫn mạnh miệng như thế.

Chu Du nhíu mày, ngọn đuốc trên tay phát ra tiếng nổ lách tách nhỏ, trong không khí vẫn còn thoang thoảng mùi thuốc súng.

Đó là mùi lưu lại sau khi Đại Kim Liên Tử nổ tung cửa động.

Mười mấy phút trôi qua, mấy người đi trước cuối cùng cũng chạm đất.

Mặt đất bên dưới toàn bộ được lát bằng đá, giống như những viên minh châu khảm trên nền đất vậy.

“Thứ gì thế này?” Bàn Tử ngồi xổm xuống đầy tò mò.

Bề mặt đá xanh mướt như ngọc thạch, khi đuốc soi vào, màu đá dường như lại sậm đi vài phần.

“Bàn Tử, định làm gì đấy?” Chu Du thấy Bàn Tử rút dao găm định cậy lên xem thử thì vội ngăn lại: “Đồ ngốc, đồ dưới này không được động lung tung.

Ít nhất là trước khi tôi chưa làm rõ nó là cái gì thì cậu nên thu liễm lại đi.” “Mấy thứ này chỉ là loại thạch nham có địa chất đặc thù của vùng Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ thôi, ông tưởng là châu báu phỉ thúy thật chắc?” Chu Du nhắc nhở, vì anh chẳng cảm nhận được chút linh khí nào từ nó.

Bàn Tử lẩm bẩm chửi thề rồi mới cất dao: “Làm lãng phí cả tâm trạng của Bàn gia.” “Đi hướng nào?” Triệu Lực và Tam Tử nhìn nhau, dưới ánh đuốc họ thấy phía trước có hai lối đi, bên trong lờ mờ tỏa ra một làn sương trắng lạnh lẽo.

Chu Du bước lên quan sát kỹ một lượt.

Vì toàn bộ là thạch nham địa chất nên dù có bao nhiêu người đi qua cũng gần như không để lại dấu vết gì.

Anh tiến lại gần một trong hai lối vào.

Trong khoảnh khắc, Chu Du cảm thấy máu trong người cuồn cuộn như muốn sôi lên, vô số hình ảnh kỳ quái hiện ra trong đầu.

Chỉ cần nhắm mắt lại là như nghe thấy những tiếng kêu rên ai oán ẩn hiện.

Chu Du ngồi thụp xuống, rút dao găm ném mạnh về phía trước.

“Ầm!” Ngay khi con dao vừa chạm đất, bên trong lập tức vang lên một tiếng nổ như sập núi lở đất, mặt đất rung chuyển dữ dội.

Nhưng chỉ trong vài chục giây ngắn ngủi, mọi thứ lại trở về bình tĩnh.

Soi đuốc nhìn kỹ mặt đất, chẳng thấy gì cả.

Con dao găm đã biến mất, không phải là biến mất trước mắt mà giống như bị nhấn chìm xuống mặt đất, rồi xung quanh nhanh chóng khôi phục lại trạng thái cũ.

Nơi này giống như một cái bẫy vô tận.

Rõ ràng lối đi bên phải là một Tử môn.

"Nếu bên phải không đi được thì chỉ còn cách đi bên trái thôi." Vương Bàn Tử ra hiệu cho Triệu Lực và Tam Tử đi vào bên trái.

Hai gã kia run bần bật, chứng kiến cảnh vừa rồi họ đã sợ đến vỡ mật, giờ lấy đâu ra sức mà đi tiếp.

Xuống đây đúng là đánh cược mạng sống mà.

"Đợi đã!" Dù hai gã kia như cá nằm trên thớt, nhưng Chu Du vẫn gọi giật lại.

"Gì thế?" Vương Bàn Tử nghi hoặc.

"Chẳng lẽ còn lối khác?" Chu Du mỉm cười thản nhiên, lắc đầu, rồi đưa đuốc soi kỹ xung quanh.

Anh phát hiện lối đi bên trái có cảnh tượng hơi khác.

Vốn dĩ hai lối đối diện nhau nhìn như Sinh - Tử môn, nhưng thực tế không đơn giản như vậy.

Khi Chu Du lại gần, ánh đuốc soi rõ cảnh tượng bên trong khiến ai nấy đều giật mình kinh hãi.

Cảnh tượng bên dưới thay đổi quá nhanh, lối đi dài hun hút âm u ban nãy bỗng chốc biến thành một hang động đầy xương cốt.

Xung quanh quấn quýt những dây leo khô héo như kinh mạch người tản ra khắp cơ thể.

“Mê Huyễn Trận!” Chu Du thốt lên.

Dưới này đúng là hang hùm nọc rắn, giờ vẫn chưa thấy cổ mộ đâu mà tình thế đã chẳng mấy lạc quan, không biết Đại Kim Liên Tử có thể trụ được đến cửa thứ mấy.

“Đi thôi.” Chu Du tiên phong đi trước.

Chương 398

Đối với anh, mấy thủ đoạn này chẳng có gì đáng ngại.

Bàn Tử định hỏi gì đó nhưng thấy Chu Du đang nhìn chằm chằm phía trước nên đành nuốt lời vào trong.

Lối đi trong hang ngày càng trở nên kỳ quái!

Vì bố cục và quy mô ngày một lớn hơn, phía trước gần như thông suốt không gặp trở ngại gì.

"Dừng lại một chút." Chu Du ra hiệu cho những người phía sau.

Đi được khoảng nửa giờ, họ tới một khoảng không gian rộng rãi.

Suốt quãng đường đi, Chu Du nhận ra địa hình dốc dần xuống dưới, hiện tại chắc họ đang tiến sâu vào lòng đất.

Chuyện gì đang đợi phía trước thì vẫn là một ẩn số, có lẽ chỉ khi tìm được Đại Kim Liên Tử mới rõ được.

"Đi nãy giờ mà cứ như đang đi vòng quanh ấy nhỉ?" Vương Bàn Tử bắt đầu sốt ruột.

"Cậu này, không có bản đồ mà cứ đâm đầu lung tung dưới này à?" "Không sao, chỉ cần đi theo dấu vết của đám người kia là tìm được thôi." Chu Du không hề lo lắng, anh đang phân tích các khả năng có thể xảy ra bên dưới.

"Nghỉ ngơi mười lăm phút rồi đi tiếp." May mà hang động này không có cấu trúc như mạng nhện, nếu không họ sẽ thực sự khó mà di chuyển.

"Đúng rồi tiểu trượng phu, tôi thấy đi nãy giờ toàn là hang động, không giống cấu trúc của cổ mộ chút nào." Ô Thiền chỉ về phía trước.

“Rõ ràng hang động này lớn hơn nhiều so với dự liệu của tôi.” Chu Du gật đầu: “Đúng thế, nhưng nơi chúng ta vào không nhất thiết phải là cổ mộ.

Giờ tôi cảm thấy chỗ này ngày càng giống với địa hình trong truyền thuyết của người Khế Đan.” Ô Thiền dường như hiểu ra, trầm tư một lát rồi hỏi: “Ý anh là những gì trên bức bích họa ở tầng trên cùng đống đá đó sao?” “Phải.” Chu Du gật đầu.

“Thực tế bích họa đó mô tả những chuyện tuy có thể chỉ là truyền thuyết, nhưng không có lửa làm sao có khói.

Hơn nữa trước đó tư duy của tôi bị đóng khung, cứ nghĩ những hình ảnh đó là ở trên mặt đất.” Ô Thiền dần hiểu ra ý của Chu Du.

Với kinh nghiệm vào sinh ra tử, anh có những lý giải vô cùng sâu sắc.

Bức bích họa quái dị trên tầng đỉnh đó mô tả một môi trường vặn vẹo.

Ở vùng Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ này quả thực không tìm thấy nơi nào như thế, dù là núi non hay rừng rậm.

Nếu không phải do phong cách vẽ thì hẳn là nó mô tả một khung cảnh có thật.

Chu Du phân tích rằng đó không nhất thiết là cảnh trên mặt đất, mà có thể là địa hình địa mạo ở một nơi nào đó dưới lòng đất.

“Ý anh là ở dưới này?” Ô Thiền nhìn về phía trước, chợt thấy có vài phần quen thuộc.

Toàn là dây leo quấn quýt, lồi lõm không bằng phẳng, có những cột đá mọc lên như dáng người đứng xiêu xiêu vẹo vẹo, cảm giác như sắp đổ sập đến nơi.

“Có người!” Đột nhiên Bàn Tử hét lên.

Chu Du nhìn thấy cách đó không xa thấp thoáng bóng người lấp ló giữa đám dây leo như đang quan sát họ.

Bàn Tử vừa hét xong đã lăm lăm khẩu súng tán đạn trong tay, lao nhanh về phía đó.

“Đoàng!” Gã không chần chừ nổ một phát súng.

Viên đạn găm vào vách đá, mảnh đá văng tứ tung.

Nhưng cái bóng đó không hề bỏ chạy.

Bàn Tử tiến lại gần, đứng đực ra đó một lúc lâu không động tĩnh gì.

Sự im lặng chết chóc trong vài phút khiến mọi người bắt đầu hoảng sợ.

“Bàn Tử, không sao chứ?” Chu Du thấy Bàn Tử không phản ứng thì lo lắng, vội vàng lao tới, Tam Tử và Triệu Lực cũng thận trọng bám theo.

“Nhìn xem!” Giọng Bàn Tử vang lên.

Khi Chu Du tới nơi, anh mới hiểu tại sao Bàn Tử lại đứng ngây người ra như thế.

Trước mặt họ là một người, nhưng người này bị dây leo quấn chặt cứng.

Đã chết từ lâu.

Hèn chi lúc Bàn Tử đuổi theo không thấy gã chạy trốn.

Có mấy sợi dây leo đâm xuyên qua đầu gã, thân thể khô khốc như bị hút cạn máu, tóp lại như một xác khô.

“...

Là người của gã!" Tam Tử nhận ra ngay, đây chính là một trong những đồng bọn đi theo Đại Kim Liên Tử xuống dưới.

Tam Tử và Triệu Lực sợ đến mức không biết làm sao.

Bàn Tử định giật đám dây leo ra, nhưng chúng như đã mọc rễ sâu trong cơ thể cái xác.

"Phụt!" Ngay khi Bàn Tử dốc hết sức định kéo ra, miệng cái xác bỗng há hốc một cách máy móc, phun ra một ngụm máu đen ngòm.

Chương 399

Chu Du nhanh tay kéo Bàn Tử sang một bên mới không bị phun trúng.

Nhìn chỗ máu đen rơi xuống đất, mặt đất lập tức bị ăn mòn bốc khói.

“Huyết Sắc Đằng Mạn!” Chu Du kinh hãi thốt lên.

“Cái gì cơ?” Vương Bàn Tử ngơ ngác, gã chưa nghe thấy tên này bao giờ.

Nhưng Chu Du thì biết rõ, loài dây leo này như một loài quỷ hút máu, chỉ tồn tại trong các ghi chép cổ tịch của một số dân tộc thiểu số.

Trước đây Chu Du từng đọc qua nhưng chỉ coi đó là chuyện bịa, không ngờ thứ này lại thực sự tồn tại!

Cái gọi là dây leo màu máu chỉ tồn tại ở khu vực gần biên giới.

Đương nhiên, trong giai đoạn ấu trùng, gần như không thể thấy dấu hiệu trưởng thành của nó, vì bộ rễ của nó điên cuồng phát triển xuống dưới, thậm chí phạm vi lớn nhất có thể đạt tới vài cây số.

Đợi đến khi nền móng dưới lòng đất phát triển sâu đến vài chục mét, cành lá trên mặt đất mới bắt đầu mọc.

Dường như nó rất giỏi ngụy trang, cành lá trên mặt đất có thể thay đổi hình dạng tùy theo môi trường khác nhau, không có gì khác biệt so với các loài cây đa dạng trong núi rừng.

Vì vậy, trên mặt đất gần như không ai có thể phát hiện ra.

Dây leo màu máu được du nhập từ khu vực Ngoại Mông, nhưng theo tư liệu ghi lại, cũng không thể truy tìm được nguồn gốc của nó.

Nhưng có thể phỏng đoán rằng, vì sự đáng sợ và tà tính của thứ này, lẽ ra nó phải bị cấm, nhưng sau đó lại bị một số kẻ có tâm thuật bất chính lấy đi.

Mặc dù hiện nay ở một số nơi có ghi chép chính thức về cái gọi là dây leo màu máu, nhưng đó không còn là loại thực vật nguyên sinh mà Chu Du nhìn thấy dưới lòng đất nữa.

Những thứ đó thuộc loại dây leo ký sinh, sẽ liên kết giữa thực vật và vật chủ, nhưng ngay cả khi mất đi vật chủ, chúng vẫn có thể sống độc lập, trải qua hàng chục, thậm chí hàng trăm năm để tìm lại vật chủ mới. "Bằng!" Chu Du giơ khẩu súng trong tay lên, bắn thẳng một phát vào đám dây leo màu máu phía trước, đám dây leo mọc rất dày đặc ở một góc bên cạnh.

Ngay lập tức, một đám dây leo trông như mớ bòng bong nổ tung.

Cảnh tượng này khiến Bàn Tử và những người khác phải kinh hãi, thứ đó trông giống hệt như mạch máu của con người.

Chỗ dây leo bị đứt lìa rỉ ra từng giọt chất lỏng màu đỏ như máu, toát lên một vẻ kỳ quái khó tả.

Nhưng những đoạn dây leo bị bắn nát đã nhanh chóng khô héo lại. "Xem ra, bên dưới thật sự có một thứ khổng lồ." Chu Du phân tích, "Chúng ta cách mộ công chúa Áo Cổ không còn xa nữa." "Tiếp tục đi về phía trước." Chu Du ra hiệu cho mọi người.

Lần này, Chu Du đi đầu, vì đám người của Đại Kim Liên Tử đã đi vào, hiển nhiên chúng cũng phải đi về phía trước.

Nhưng con đường phía trước lại không hề thuận buồm xuôi gió.

Mặc dù bên trong rộng rãi, toàn bộ lối đi rộng vài mét, cao ba bốn mét, hoàn toàn giống như một hang động khổng lồ.

Xung quanh đầy đá lởm chởm và gai góc, hình thù vô cùng kỳ quái.

Vương Bàn Tử thì cảnh giác với các cơ quan bẫy rập xung quanh.

May mắn là mọi thứ đều yên bình, không đáng sợ như trong tưởng tượng.

Nhưng sau khi đi được hơn mười phút, nhìn thấy cảnh tượng thảm khốc xung quanh, Chu Du cũng hiểu ra, không phải là ở đây không có cạm bẫy và cơ quan dưới lòng đất, mà phần lớn các cơ quan đều đã bị phá hủy.

Những thi thể nằm ngổn ngang trên mặt đất đã chứng minh tất cả.

Phía trước, những tảng đá sắc nhọn nhô lên từ mặt đất lồi lõm, cùng với những người bị ép nửa thân mình vào vách đá, xương cốt đều đã biến dạng.

Chu Du không khó để biết được từ miệng Tam Tử rằng, những người này đều là thuộc hạ của Đại Kim Liên Tử. "Biết thế, Bàn gia đây đã không mang nhiều trang bị xuống làm gì, cứ nhặt dưới đất là được." Vương Bàn Tử nhặt một khẩu súng tiểu liên bị rơi dưới đất lên, cũng khá nặng.

Đạn dược cũng còn dồi dào.

Có lẽ sau khi trúng bẫy, đám người của Đại Kim Liên Tử chỉ lo chạy về phía trước.

Chu Du phân tích, bọn họ hiển nhiên đã tổn thất hơn một nửa. "Tên này thật đúng là coi mạng người như cỏ rác." Vương Bàn Tử chửi một câu.

Chu Du biết, nếu nơi này khó tìm như vậy, thì cạm bẫy và cơ quan ở đây gần như đều là loại dùng một lần, chỉ cần bị người ta phá hủy là không còn tác dụng nữa.

Rõ ràng, Đại Kim Liên Tử trước đó cũng đã tiến hành khảo sát nơi này.

Vì vậy mới dẫn theo nhiều người như vậy vào, phần lớn chỉ đóng vai trò bia đỡ đạn.

Những người đó có lẽ chết cũng không nhắm mắt. "Hồ Ba Nhất, cậu nhất định phải cố gắng lên nhé, Bàn gia đây đến cứu cậu rồi." Vương Bàn Tử chỉ về phía trước, lau mồ hôi rịn ra trên trán. "Tiếp tục đi." May mắn là các cơ quan xung quanh đều đã bị phá hủy, nếu không sẽ tốn không ít công sức.

Rõ ràng, Đại Kim Liên Tử chưa kịp phá hủy lối vào đây, Chu Du coi như được hưởng lợi.

Chương 400

Cả nhóm nhanh chóng tiến về phía trước, trên đường cũng thấy không ít thi thể.

Tên Đại Kim Liên Tử này quả thật đã hại không ít người, Vương Bàn Tử vừa đi vừa chửi rủa.

Khoảng nửa giờ sau, Vương Bàn Tử đang định tiếp tục đi thì bị Chu Du ngăn lại, phía trước hình như có gì đó không ổn. "Sao vậy?" Vương Bàn Tử giơ súng, bắn vài phát về phía trước, nhưng chỉ nghe thấy tiếng vọng trống rỗng của đạn.

Nơi này không giống như trước, phía trước là một vùng âm u, như thể có sương mù bao phủ, và trên lối đi của Chu Du, rõ ràng có một ranh giới.

Phía đối diện, không nhìn rõ lắm, chỉ thấy mờ mờ ảo ảo.

Mới đầu nhìn thì không thấy gì, dù sao trong hang động có chướng khí cũng là chuyện thường, nhưng chẳng mấy chốc, có điều không ổn, không khí phía trước và môi trường xung quanh ngày càng trở nên méo mó!

Đúng vậy, trên đỉnh đống đá là một bức tranh, nếu như trước đó chỉ thấy cảnh tượng và bích họa trong hang động có vài phần tương tự.

Thì bây giờ, cảnh vật ở phía đối diện lối đi mà Chu Du đang nhìn, giống như đang ở trong chính cảnh đó, như thể đi vào trong một bức bích họa vậy.

Màu sắc cũng đơn điệu, tựa như một bức tranh đen trắng cùng một môi trường khác lạ.

Chu Du chắc chắn, tuyệt đối không nhìn lầm.

Ngay lập tức, trước ranh giới, hai bên trước sau giống như có một bức tường không khí, một tảng đá đóng kín mờ ảo chặn đường đi của họ. "U... u...!" Cùng lúc đó, xung quanh vang lên những âm thanh khe khẽ, mặt đất dường như có chút rung động, khiến người đứng trên đó cảm thấy có phần quỷ dị.

Ô Thiền đi phía trước, dừng bước, nhìn quanh, chau mày, trầm ngâm một lát rồi mới nói tiếp: "Tôi nghĩ chúng ta nên đi qua lối đi này để vào một thế giới khác." "Một thế giới khác?" Vương Bàn Tử vỗ vỗ đầu, tưởng mình nghe nhầm, "Một thế giới khác, chẳng lẽ là điện Diêm Vương?" Chu Du cười nhạt, vỗ vai Bàn Tử: "Không phải cậu muốn biết tình hình đối diện sao?

Đi qua là biết thôi." Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, mặt trắng bệch, nửa ngày trời không nói được lời nào, đương nhiên cũng không dám nhúc nhích. "U... u... u...!" Âm thanh xung quanh ngày càng lớn, một lúc sau mấy người đều thấy khó hiểu, tai như có côn trùng chui vào, kêu không ngớt. "Có biến!" Bàn Tử cảnh giác, giơ súng lên, nhìn chằm chằm vào từng ngóc ngách.

Triệu Lực và Tam Tử là lần đầu tiên xuống lòng đất, dù sao trước đây cũng chưa có kinh nghiệm gì, toàn bộ đều làm việc trên mặt đất.

Mặc dù nhận tiền của người, giúp người giải tai ương, làm những việc không tốt, sống cuộc đời liếm máu trên lưỡi dao, nhưng dù sao cũng là giao tiếp với người sống, nên về bản chất, không có nỗi sợ hãi tâm lý đó. "Cái gì kia?" Tam Tử dường như phát hiện ra điều gì, cầm đuốc soi qua, lập tức cả người bị thu hút. "Đừng qua đó." Triệu Lực ở phía sau vốn định ngăn lại, nhưng Tam Tử đi quá nhanh, lúc Triệu Lực đuổi kịp, chỉ nhìn một cái, cũng sững sờ. "Làm gì vậy?" Vương Bàn Tử tưởng hai tên này định nhân cơ hội chạy trốn, nhưng khi thấy

họ dừng lại, mới thở phào nhẹ nhõm. "Vàng?" Vương Bàn Tử có chút không tin nổi.

Đúng vậy, Tam Tử và Triệu Lực dường như đã phát hiện ra vàng, tất cả đều được khảm trên vách đá, tạo thành một vết nứt hình con rết, vô cùng bắt mắt. "Đi mau!" Vương Bàn Tử lập tức lộ ra vẻ không thể tin nổi trong mắt, ra hiệu cho Chu Du qua đó.

Chu Du tiến lên, quả nhiên nhìn thấy một mạch vàng.

Chu Du cũng là tay lão luyện vào sinh ra tử dưới lòng đất, nhưng cũng chưa từng thấy cảnh tượng này, vàng có độ tinh khiết cao, đuốc soi vào, lấp lánh ánh sáng tím rợn người. "Ha ha, vàng!" Tam Tử và Triệu Lực lập tức lộ vẻ tham lam, vàng dường như chỉ cần dùng dao găm là có thể cạy ra được.

Dường như hai tên này nhìn thấy vàng là không đi nổi nữa, hoàn toàn quên mất mình là tù binh. "U... u... u...!" Âm thanh càng lúc càng lớn, như tiếng ai oán khóc than. "Đến rồi!" Chu Du nheo mắt lại, mặc dù âm thanh từ bốn phương tám hướng khiến người ta gần như không phân biệt được thứ đó đến từ đâu, nhưng Chu Du lại biết rõ.

Thứ đó dường như đang đến từ phía sau lưng, càng đến gần, một luồng khí lạnh lập tức lan khắp toàn thân, nhiệt độ xung quanh đột ngột giảm xuống. "Đến đúng lúc lắm!" Chu Du nhanh chóng né sang một bên, tung người nhảy về phía sau, cả người đã nhảy ra xa ba trượng, thân thể rơi xuống một bên.

Ngay lập tức, Chu Du phát hiện trong không khí gần như sắp bị bóp méo, một bóng đen nhanh chóng lướt qua. "Né ra!" Tốc độ đó cực nhanh, như một trận cuồng phong, cuốn theo bụi bặm xung quanh, trong nháy mắt cả hang động như trời long đất lở.

Vương Bàn Tử thân thủ cũng không tệ, vừa nghe thấy động tĩnh, trong lòng cũng biết có chuyện rồi.

Sau đó nhanh chóng né về phía sau, bị bóng đen đó húc văng ra.

Nhưng Tam Tử và Triệu Lực hoàn toàn không phản ứng kịp, đợi Tam Tử quay người lại, đột nhiên phát ra một tiếng hét thảm thiết đến xé lòng.

Chương 401

Cả người Triệu Lực như bị một lực mạnh quật vào vách đá, phun ra một ngụm máu xuống đất. "Ầm!" Ngay lập tức, phía trước truyền đến một tiếng va chạm dữ dội, mặt đất không ngừng rung chuyển, như thể động đất, một lúc sau Chu Du nhanh chóng kéo Bàn Tử về phía Ô Thiền.

Mặt đất gần như nứt ra một khe hở. "Ầm!" Những tảng đá trên vách đá đột nhiên rơi xuống rào rào, Chu Du né vào một chỗ hẹp bên cạnh.

Vài phút sau, nơi này mới tạm yên tĩnh lại. "Khụ khụ!

Xảy ra chuyện gì vậy?" Vương Bàn Tử thấy xung quanh đã yên tĩnh, nhưng trong không khí đâu đâu cũng là mùi bụi đất.

Bàn Tử bịt mũi, nhìn quanh.

Xung quanh dường như đã bị đá chặn kín, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy lối đi phía trước. "Không lẽ bị sập rồi chứ?" Bàn Tử vừa dọn dẹp những tảng đá trước mặt, vừa kinh ngạc nhìn trước mắt, mọi chuyện vừa rồi như một giấc mơ.

Sau khi dời tảng đá cuối cùng, cuối cùng cũng nhìn rõ được môi trường xung quanh. "Hai tên kia đâu rồi?" Bàn Tử cảnh giác nhìn quanh, nơi đây một mảnh hỗn độn, như vừa xảy ra một trận chiến thảm khốc. "Lúc nãy anh có thấy gì không?" Ô Thiền nhìn Chu Du, trong mắt lóe lên một tia kỳ lạ.

Chu Du lại thấy kỳ lạ, chẳng lẽ lúc nãy Ô Thiền không nhìn thấy?

Không thể nào! "Có lẽ thứ tôi thấy và cô thấy không giống nhau." Ô Thiền chỉ hờ hững nói một câu như vậy, sau đó nhìn Chu Du, khẳng

định: "Xem ra, chúng ta thật sự đã tìm đúng chỗ rồi." "Trạm xử lý nước thải?" Vương Bàn Tử có chút kỳ quái.

Ô Thiền lại cười lắc đầu, đột nhiên chỉ vào lối đi phía trước: "Mọi người cẩn thận, nó sắp xuất hiện rồi." Nó là ai?

Chu Du và Bàn Tử mới hiểu ra, sau đó nhìn kỹ lại, động tĩnh lớn vừa rồi gần như đã cắt đứt hoàn toàn đường lui phía sau.

May mắn là lối đi mờ ảo phía trước không bị chặn, coi như là trong cái rủi có cái may.

Chu Du và Vương Bàn Tử nhanh chóng đi về phía nơi phát hiện vàng, vách đá ở đó gần như đã sập hơn một nửa.

Tam Tử và Triệu Lực dường như đã biến mất! "Không lẽ bị đá đè chết rồi chứ?" Vương Bàn Tử nghi ngờ nhìn Chu Du, rồi chỉ vào đống đá chất cao như núi trên mặt đất. "Xem thử rồi nói sau." Chu Du phất tay, dùng sức đá văng những tảng đá phía trước.

Đá lập tức vỡ tan tành, nhưng một tảng đá khổng lồ nhất xuất hiện trước mặt hai người, nếu Tam Tử bị đè dưới đó, e rằng cũng lành ít dữ nhiều.

Tảng đá nặng ít nhất cũng vài trăm cân, người bình thường sao chịu nổi.

Vương Bàn Tử định dùng sức khiêng tảng đá ra, nhưng dù dùng bao nhiêu sức, tảng đá vẫn không nhúc nhích, như một khối sắt.

Chu Du cười nhạt, đưa tay ra nhưng lại cảm thấy một luồng khí lạnh buốt, như một tảng băng, một lúc sau còn lạnh đến mức tay run lên.

Chu Du cắn răng, dùng sức một chút, tảng đá dưới lòng bàn tay nứt ra theo hướng các ngón tay, cả tảng đá khổng lồ vỡ tan tành.

Vương Bàn Tử nhìn mà ngẩn người, sau đó định khiêng vài mảnh ra xem Tam Tử thế nào.

Nhưng, đúng lúc định đưa tay ra, đột nhiên một bàn tay từ trong khe đá vỡ vươn ra.

Bàn tay đẫm máu trực tiếp nắm chặt lấy cổ tay Vương Bàn Tử. "Cái quái gì vậy?" Vương Bàn Tử sợ đến mức gần như nhảy dựng lên. "Tam Tử?" Chu Du thấy kỳ lạ, sau đó dùng sức, định kéo Tam Tử ra.

Bàn Tử thấy người dưới đá là Tam Tử, cả người mới thở phào nhẹ nhõm, "Cậu không phải người à, vậy mà không chết?" "Phụt!" Một ngụm máu lập tức rỉ ra, Bàn Tử định kéo Tam Tử ra, nhưng Chu Du lại bất ngờ kéo Bàn Tử ra sau. "Né ra!" "Ầm!" Tảng đá bị nổ tung.

Ngay lập tức từ bên trong chui ra một người toàn thân máu thịt be bét, tên này gần như không nhìn rõ mặt mũi, nếu không phải vì bộ quần áo quen thuộc, không ai biết người bị đè là Tam Tử. "Tam Tử..." Lúc này Triệu Lực từ bên cạnh loạng choạng đứng dậy, nhìn Tam Tử, có chút không dám tin, dường như muốn đi tới xem, nhưng lại không dám nhúc nhích. "Đừng qua đó." Chu Du ra hiệu cho Bàn Tử và Triệu Lực lùi lại vài bước, tên này tám phần không còn là người lúc nãy nữa.

Ngay lập tức, Chu Du hiểu ra, trước khi hang động sập, dường như bóng đen đó đã va vào Tam Tử, lẽ nào... quỷ nhập tràng?

Nhưng, bộ dạng này, e rằng không đơn giản như quỷ nhập tràng!

Gương mặt của Tam Tử đột nhiên trở nên ngày càng hung tợn, nhưng hắn lại đứng yên ở đó không nhúc nhích, như một bức tượng điêu khắc.

Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, giơ khẩu súng trong tay nhắm vào

Tam Tử, "Mày đừng manh động, Bàn gia đây không cần biết mày là người hay ma quỷ, đừng có lộn xộn, nếu không, tao một phát súng tiễn mày đi luôn!" Bàn Tử nói xong, siết chặt khẩu súng.

Chương 402

"Hắc hắc!" Đột nhiên, khóe miệng Tam Tử co giật, từ trong miệng chảy ra một ít chất nhầy màu đỏ máu.

Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, bất giác lùi lại vài bước, nhưng ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Tam Tử máu thịt be bét. 38. "Này, huynh đệ, thứ này không phải là cương thi chứ?" Vương Bàn Tử có chút không chắc, nhưng trước đây cũng đã gặp không ít tống tử, thậm chí tống tử đen mọc lông cũng đã gặp nhiều, cũng không sợ hãi đến vậy.

Nhưng thứ máu thịt be bét trước mắt này thật sự là lần đầu tiên gặp. "Gầm!" Đúng lúc này, Tam Tử đột nhiên khom lưng xuống, như một con mãnh thú, lao thẳng về phía Bàn Tử. "Bằng!" Tay Bàn Tử run lên, gần như trong tích tắc đã nổ súng vào Tam Tử, khẩu súng săn trong tay phun ra lửa.

Vương Bàn Tử gần như bắn hết đạn trong súng chỉ trong một hơi.

Lực giật của súng khá lớn, Vương Bàn Tử lùi lại vài bước mới đứng vững, đạn đã hết, họng súng bốc lên một làn khói trắng.

Tiếng súng vang vọng sâu trong hang động, chấn động đến ù tai.

Đạn gần như đã làm cho khuôn mặt của Tam Tử trở nên đáng sợ hơn, máu chảy đầm đìa, trên mặt gần như không còn chỗ nào lành lặn. "Gầm!" Tam Tử nhe ra hàm răng đỏ như máu, lao thẳng tới cắn vào cánh tay Bàn Tử.

Bàn Tử kinh hãi, dùng báng súng đập thẳng vào đầu tên đó, nhưng hoàn toàn vô dụng. "Huynh đệ, cứu mạng!" Vào thời khắc mấu chốt, Vương Bàn Tử đành phải cầu cứu Chu Du.

Lúc này Triệu Lực đã sợ đến mất mật, co rúm ở một bên, run lẩy bẩy.

Chu Du kéo Bàn Tử ra, sau đó nhặt một tảng đá, đập vào đầu Tam Tử, rồi lại rút dao găm từ trong túi ra, thân hình khẽ lướt.

Anh đáp xuống ngay sau lưng Tam Tử, nhân lúc hắn chưa kịp quay người, con dao trong tay vung lên, lưỡi dao sắc bén chém một đường ngang cổ Tam Tử, cái đầu to bằng cái đấu cứ thế rơi xuống đất.

Cái đầu lăn lông lốc theo chân về phía trước, rơi xuống bên cạnh Triệu Lực.

Đôi mắt đó cứ trừng trừng nhìn Triệu Lực, hốc mắt toàn là máu, như thể giây tiếp theo sẽ rơi ra.

Thân thể Tam Tử đột nhiên ngã xuống đất, ngay lập tức Chu Du nhận thấy một bóng đen từ trong cơ thể Tam Tử lao vút ra, lóe lên rồi biến mất.

Mắt thấy bóng đen đó sắp lao ra khỏi lối đi phía trước, đúng lúc này lại thấy Ô Thiền lao tới, hai bóng đen nhanh chóng lướt qua nhau.

Gần như sắp tiếp cận cánh cửa mờ ảo ở giữa, chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm thiết. "A!" Như thể vô số yêu ma quỷ quái đang gào thét, âm thanh đặc biệt rợn người.

Ngay lập tức, bóng đen đó nổ tung, như thể hóa thành vô số hạt bụi, biến mất không dấu vết, âm thanh cũng im bặt ngay lúc đó.

Bóng đen còn lại cuối cùng cũng trở nên rõ ràng, là Ô Thiền, lúc này cô quay người lại, mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này Chu Du nhìn về phía trước, hỏi Ô Thiền: "Đó là cái gì?" Ô Thiền dừng lại một chút, rồi chỉ về phía trước: "Một khi chúng ta vào trong đó, tương lai của chúng ta sẽ không thể biết trước, thứ vừa rồi

chỉ là một tên tiểu tốt thôi." "Tiểu tốt?" Vương Bàn Tử bây giờ không cho rằng tên đó chỉ là một tên tiểu tốt.

Sau đó Vương Bàn Tử có chút lo lắng: "Cậu bé kia có thể cầm cự được đến lúc chúng ta vào trong không, nếu xảy ra chuyện thì phải làm sao, chúng ta mau đi thôi." Vương Bàn Tử vội vàng chạy sang một bên, kéo Triệu Lực, sau đó đi vào lối đi duy nhất đó, ở bên ngoài không ai biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Mấy người đứng trước cánh cửa mờ ảo, Chu Du là người đầu tiên bước vào, sau đó Ô Thiền và Vương Bàn Tử theo sát.

Chu Du lập tức cảm thấy trước mắt như đã thay đổi một nơi khác, con đường phía trước dường như bằng phẳng, đi khoảng hơn nửa giờ, con đường phía trước thẳng tắp kéo dài.

Vách đá xung quanh lại có vẻ nhẵn nhụi, rõ ràng là hai nơi khác nhau so với bên ngoài, giống như một đường cống ngầm bằng phẳng, trên vách đá mọc đầy rêu xanh.

Càng đi vào trong, càng cảm thấy một luồng khí lạnh, Chu Du không nhịn được rùng mình. "Lạnh quá!" Vương Bàn Tử lúc này cũng co rụt cổ lại, súng trên tay như sắp đóng băng, hàn khí ngày càng nặng. "Chắc đã sâu dưới lòng đất vài mét rồi, môi trường ở đây đa dạng, ở gần Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ có nguồn nước ngầm, cho nên trước đây mới xây dựng trạm xử lý nước thải ở đây." Chu Du vừa đi vừa phân tích, "Tôi đoán mùa này sâu dưới lòng đất, nhiệt độ giảm mạnh, phía trước e rằng còn lạnh hơn." Quả nhiên không sai, chẳng mấy chốc, lông mi của mọi người gần như đã đóng một lớp sương. "Hắt xì!" Vương Bàn Tử hắt hơi một cái, lập tức chân trượt, thân thể đâm thẳng vào vách đá phía trước. "Cứu tôi!" Nhưng Vương Bàn Tử đang định đứng dậy, chân lại như bôi dầu.

Càng dùng sức, người càng không đứng vững. "Đóng băng rồi!"

Chu Du nhìn xuống mặt đất, lúc này mặt đất như được phủ một lớp pha lê, trên vách đá cũng có những giọt nước bị đóng băng, như những con dao găm treo ngược.

Đuốc soi lên, nhiệt độ tăng cao, giọt nước trên những mũi băng tan ra, tí tách nhỏ giọt. "Ái chà!" May mắn là độ dốc phía trước không lớn, Bàn Tử một tay bám vào tảng băng nhô ra trên mặt đất, thân thể mới tạm ổn định lại. "Huynh đệ, bên dưới toàn là băng!" Vương Bàn Tử lúc này sau khi đứng vững, chỉ cần nhìn về phía trước một chút, lập tức ngây người, nhìn thấy phía trước gần như toàn bộ đều bị đóng băng, con đường rộng rãi vốn có gần như bị đóng băng hơn một nửa.

Mọi người chỉ có thể khom lưng tiếp tục đi về phía trước.

Chu Du và Ô Thiền tiến lên xem kỹ, mới phát hiện, nơi này quả nhiên không tầm thường!

Vẫn là lối đi vừa vào, nhưng gần như đã bị băng giá đóng kín một nửa, trong trạng thái bán trong suốt.

Chương 403

Nhưng trong lớp băng ở nơi xa nhất dường như có những vật lạ khác, nhưng vì khoảng cách quá xa, có chút không nhìn rõ.

Vương Bàn Tử mới đứng lên: "Chúng ta không đi nhầm đường chứ, phía trước càng ngày càng kỳ lạ, nhưng chúng ta đi suốt một đường, cũng không phát hiện ra nơi nào khác." Cũng không sai, phía trước gần như chỉ có một con đường duy nhất, phía sau, lối ra, nhưng bây giờ cũng đã bị chặn lại, dù muốn hay không, cũng chỉ có thể cứng rắn đi tiếp.

Ô Thiền ngồi xổm xuống, gõ gõ vào mặt đất, đưa tay ra, lập tức cạy ra một khối băng to bằng lòng bàn tay.

Từng luồng khí lạnh bao quanh bàn tay ngọc ngà của Ô Thiền, một lúc sau Ô Thiền như cảm nhận được điều gì đó, hít sâu một hơi, mới từ từ mở mắt ra. "Xem ra, bây giờ chúng ta đã đến gần nguồn nước, phạm vi dưới lòng đất của trạm xử lý nước thải trước đây của chúng ta nên ở khu vực này." Ô Thiền khẳng định, "Chúng ta tiếp tục đi về phía trước." "Trạm xử lý nước thải, không lẽ ở dưới lòng đất?" Chu Du có chút không dám tin, một khu nhà máy lớn như vậy, sao có thể ở dưới lòng đất?

Trước đây cũng không nghe nói Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ có động đất hay thảm họa thiên nhiên nào khác, nên không thể tồn tại việc bị chôn vùi dưới lòng đất.

Nhưng theo chỉ dẫn trên bản đồ và ghi chép chính xác trong cuốn sổ tay đó, rõ ràng đã chỉ ra vị trí cụ thể của trạm xử lý nước thải, nhưng bây giờ sau khi đến đích, lại là một mớ hỗn độn.

Hoàn toàn không có chút dấu vết nào liên quan đến trạm xử lý.

Hoặc là bản đồ đánh dấu sai, hoặc là cuốn sổ tay đã bị người ta động tay động chân, hoặc là những trang quan trọng đã bị xử lý, hoặc là do người đời sau thêm vào. "Đi nhanh lên, ngẩn ra đó làm gì?" Vương Bàn Tử vỗ vai Chu Du, anh mới hoàn hồn.

Mấy người cẩn thận đi trên mặt băng, chỉ có Triệu Lực lúc này hồn bay phách lạc, rõ ràng là bị dọa sợ lúc nãy.

Nhưng chưa đi được mấy bước, tên này như phát điên hét lên: "Quỷ a!" Sau đó cả người nhanh chóng lao về phía trước, tốc độ ngày càng nhanh, một lúc sau đã chạy như bay.

Chu Du nhìn kỹ, mới phát hiện, lúc nãy Triệu Lực đột nhiên nhìn thấy dưới lòng đất dường như có một người bị nhốt bên trong, thi thể còn nguyên vẹn, cũng không biết bị nhốt vào lúc nào.

Lúc này nhe răng trợn mắt, khuôn mặt đó áp sát vào mặt băng bên dưới, trông vô cùng quỷ dị. "Đừng chạy, cậu không muốn sống nữa à!" 39.

Vương Bàn Tử thúc giục, lúc này mặt băng phía trước bắt đầu trở nên lồi lõm, bất cứ lúc nào cũng có thể trượt xuống, đặc biệt là ở những góc không bằng phẳng, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện những mặt băng sắc như dao nhọn. "Tên này không lẽ định chạy trốn chứ?" Vương Bàn Tử lập tức chau mày, lấy khẩu súng trên lưng ra, sau đó nhắm bắn.

Nhưng chưa kịp nổ súng, đột nhiên lại nghe thấy phía trước truyền đến một tiếng động giòn tan, sau đó là một tiếng "cách", mặt băng nứt ra.

Lớp băng lập tức vỡ tan tành, như mạng nhện lan ra bốn phía.

Lại một tiếng "loảng xoảng", Triệu Lực cả người rơi vào hố băng, sau đó chỉ nổi lên vài cái bong bóng, người đã biến mất. "Lên đó

xem thử." Chu Du và Vương Bàn Tử trong chớp mắt, xảy ra biến cố như vậy, hai người nhanh chóng lao lên, mới phát hiện, lớp băng phía trước dường như không cứng như trong tưởng tượng. "Bàn Tử, cẩn thận một chút, đừng rơi xuống, lúc đó tôi không kéo lên được đâu." Chu Du cười nhắc nhở một câu. "Nói được câu nào hay ho hơn không?" Bàn Tử lườm một cái, lúc này trong hố băng bên dưới không ngừng nổi bong bóng lên.

Trong bọt nước, dường như có một chút hơi ấm, Chu Du ngồi xổm xuống cẩn thận nhìn xuống dưới, lại giống như một suối nước nóng.

Cũng khó trách, xem ra dưới lòng đất này thật sự phức tạp đa dạng.

Bàn Tử đang định đưa đầu ra, không ngờ dưới chân dường như dùng hơi mạnh một chút, mặt đất bắt đầu xuất hiện vết nứt. "Đừng động đậy." Chu Du nhỏ giọng nhắc nhở một câu, lúc này tim của Bàn Tử gần như đã nhảy lên cổ họng.

Bàn Tử lúc này mới thực sự cảm nhận được thế nào gọi là như đi trên băng mỏng.

Bây giờ không dám manh động, thậm chí cả hơi thở cũng phải nén xuống, dường như chỉ cần một chút bất cẩn là sẽ rơi vào hố băng, không ai biết bên dưới sâu bao nhiêu. "Rắc!" Vào thời khắc mấu chốt, Bàn Tử hắt hơi một cái, lập tức tảng băng dưới chân hoàn toàn vỡ vụn, như tấm kính bị đập vỡ, phát ra âm thanh chói tai.

Bàn Tử kinh hãi, Chu Du một tay túm lấy Bàn Tử, kéo sang một bên, lúc này mặt băng dưới chân Chu Du cũng đã vỡ nát.

Chu Du nhanh chóng lao về phía trước, nếu chỉ một mình thì còn dễ, nhưng Bàn Tử nặng cả trăm cân thịt không phải là để chơi. 40.

Chu Du chỉ cần vừa đáp xuống, mặt băng trên mặt đất dường như xảy ra phản ứng dây chuyền, lần lượt nứt toác ra. "Ầm!" Ngay lập tức, lớp băng dưới lòng đất như nổ tung, nước từ dưới phun trào lên, như núi lửa phun trào. "Ầm!" Cùng với những tiếng nổ lớn, toàn bộ lớp băng bên dưới sụp đổ, nước bên dưới không ngừng cuộn trào, một lúc sau đã dâng lên như thủy triều.

Trong khoảnh khắc, lối đi trước sau đều bị nước triều tràn ngập, Vương Bàn Tử chưa kịp kêu lên, nước đã tràn vào miệng.

Chu Du nhanh chóng bơi qua, một tay túm lấy Bàn Tử, lúc này gần như không mở được mắt.

Ô Thiền theo sát phía sau, mấy người nhanh chóng bơi về phía trước, lúc này dưới nước lại xuất hiện những con sóng lớn, như sóng thần, gần như nuốt chửng tất cả mọi người.

Chu Du có thể giữ vững thân thể, thân hình khẽ lướt, trong nước có thể nói là như cá gặp nước, nhưng nhanh chóng phát hiện, dưới đáy nước tỏa ra một luồng hơi ấm như suối nước nóng.

Khó trách, lớp băng dần dần bị tan chảy, xuất hiện những vết nứt.

Bàn Tử lúc này dốc hết sức nín thở, mặc dù thân thể nặng, nhưng hai luồng lực trong nước thật sự không nhỏ, lúc này Bàn Tử như một chiếc lá, không ngừng bị dòng nước xoáy một cách tàn nhẫn.

Ngay lập tức, Bàn Tử cảm thấy đầu óc quay cuồng.

Chương 404

Mắt thấy sắp không trụ nổi nữa.

Chu Du thấy tình hình không ổn, vội vàng túm lấy Bàn Tử, nhanh chóng bơi về phía trước, Chu Du nín một hơi, lao thẳng ra ngoài. "Phụt!" Bàn Tử suýt chút nữa đã không nôn ra một ngụm máu già, cả người gần như mềm nhũn.

Đây là đâu?

Đợi Bàn Tử hồi sức, thò đầu ra nhìn kỹ, mới phát hiện, nơi này giống như một môi trường khác.

Chu Du lúc này cũng đã nhìn rõ, không sai, môi trường trước mắt đột ngột thay đổi, nơi này hoàn toàn khác với nơi họ vừa vào, lúc này trước mặt là một vũng nước đục ngầu.

Ô Thiền sau đó cũng từ dưới nước trồi lên, mấy người nhanh chóng đi lên bãi cạn bên cạnh, trên những tảng đá lộ ra mọc đầy những vật thể giống rêu đen, những tảng đá cao thấp lộn xộn xung quanh trông đặc biệt kỳ dị.

Vương Bàn Tử thở hổn hển, thân thể mềm nhũn, nằm trên đất một lúc, mới mở miệng nói: "Đây là đâu?

May mà Bàn gia đây cố nín một hơi, không thì lúc nãy chắc cũng tiêu rồi." Chu Du chăm chú nhìn xung quanh, mới bừng tỉnh ngộ, vừa từ dưới nước lên chưa kịp nhìn kỹ, hình dạng hang động này khá kỳ lạ, trước sau đều có lối đi, trên vách đá như được phủ một lớp gì đó lấp lánh ánh vàng.

Phát ra ánh sáng xanh lam, cho nên nhìn cả hang động đều có tông màu xanh lam.

Mặt nước cũng như được nhuộm một lớp màu.

Nhưng trên đỉnh lại là một mảng đen kịt, như bị một tấm vải đen che lại, đen không thấy đáy, như một vực sâu vô tận. "Bàn Tử, không sao chứ?" Chu Du đi tới, nhìn một cái, Bàn Tử mới lười biếng bò dậy từ trên đất, sau đó cười một cách bất cần: "Tôi biết mà, Bàn gia đây lần nào cũng phúc lớn mạng lớn, không chết được đâu." Vương Bàn Tử vừa đứng dậy, lại nghe thấy dưới nước dường như có động tĩnh, mặt nước vốn yên tĩnh dường như nổi lên một gợn sóng. "Bàn Tử, cậu rõ ràng biết bơi, vừa rồi ở dưới đó, giống như một cái xác chết vậy?" Chu Du lườm một cái, "Nếu không phải tôi phản ứng nhanh, cậu có mười cái mạng cũng không đủ bồi thường đâu." Vương Bàn Tử dường như nghĩ ra điều gì, trong mắt lóe lên một tia hoảng sợ: "Đúng rồi, lúc nãy tôi rơi xuống luôn cảm thấy có gì đó không ổn, hình như có người đang ra sức kéo tôi xuống.

Không lẽ dưới đó có thủy quỷ?" Ô Thiền lại nhìn về phía xa, dường như cảm nhận được điều gì, lại nhìn kỹ mặt nước, mới nhắc nhở: "Có thủy quỷ hay không bây giờ tôi không chắc, nhưng bây giờ chúng ta phải rời khỏi đây." Ba người cẩn thận đi về phía trước, Chu Du đến gần vách đá mới phát hiện, những thứ phát ra ánh sáng xanh lam lúc nãy nên là một loại côn trùng dưới lòng đất.

Nó sẽ thay đổi nhiệt độ, điều chỉnh ánh sáng tương ứng.

Cũng đỡ phiền phức phải dùng đuốc và đèn pin, bây giờ trang bị còn lại trên người mấy người ít đến đáng thương, phần lớn trước đó đã rơi xuống nước.

Mấy người đi dọc theo phía trước, sắp ra khỏi hang động, bên ngoài rõ ràng toàn bộ là lối đi được xây dựng nhân tạo, vuông vức.

Trên đất được lát một lớp đá xanh, trong các khe hở đều được khảm vật liệu chống thấm.

Trên đỉnh có thiết bị giống như đèn bão, nhưng đều đã cũ kỹ, có lẽ vì ở đây quá ẩm ướt, đã sớm rỉ sét loang lổ. "Nơi này không lẽ..." Chu Du lẩm bẩm, lúc này cả người đều cảm thấy kỳ quái, rõ ràng nhiệt độ ở đây cao hơn nhiều so với trước đó, nước cũng không còn đóng băng. "Lẽ nào là công trình phòng ngự dưới lòng đất?" Chu Du có chút khó hiểu, theo lý thì bây giờ cả nhóm cũng nên đến gần nguồn nước, nhưng hiện tại vẫn chưa phát hiện vị trí cụ thể của trạm xử lý nước thải.

Càng đi về phía trước, địa thế dường như cao hơn một chút.

Dấu vết của công trình nhân tạo ngày càng rõ ràng, không chỉ vậy, thậm chí còn có thể thấy một số đồ vật linh tinh chất đống ở đó.

Ở một chỗ rẽ, xuất hiện mấy cái hòm, bên ngoài hòm là một số tấm ván gỗ, nhưng đều đã bị mốc. "Trong đó ư?" Bàn Tử liếc nhìn thứ ở trong góc, tỏ vẻ tò mò.

Chu Du còn chưa kịp mở miệng, gã đã xách báng súng đập thẳng vào cái thùng.

Chỉ nghe "rầm" một tiếng, bên ngoài cái thùng nứt toác ra.

Bàn Tử bịt mũi, hất nắp thùng lên.

Nhưng nhìn vào bên trong, dường như chỉ là từng xấp tài liệu.

Chu Du cảm thấy kỳ quái, những tài liệu này sao lại để ở đây?

Trông giống như một số sổ sách quan trọng, nhưng không nhìn kỹ thì không phát hiện ra, số giấy tờ này sớm đã vô dụng rồi, toàn bộ đều ẩm ướt mọc nấm mốc, hoàn toàn không nhìn thấy nội dung bên trên, hơi khuấy động một chút liền nát như tương hồ. "Có lẽ là văn kiện cơ mật của nhà máy xử lý nước thải thôi." Bàn Tử buông tay nhún vai.

Chu Du từ trong cuốn sổ tay và một số tài liệu về nhà máy xử lý nước thải thấy được, trước khi nhà máy nước thải ở Ba Nhĩ Hổ Hữu

Kỳ bị phế bỏ, tốp người cuối cùng ở đây dường như cũng biến mất một cách mạc danh kỳ diệu, trong đó bao gồm một số công nhân xây dựng bình thường, một số chuyên gia địa chất thăm dò và chuyên gia nguồn nước.

Nhưng danh sách cụ thể dường như đã bị che giấu, căn bản không cách nào biết được.

Mặc dù sau đó cũng có người điều tra chuyện này, nhưng vài năm sau đều bặt vô âm tín, mấy tốp người điều tra trước sau cũng không rõ tung tích, càng đừng nói đến các báo cáo tiếp theo.

Nhóm người Chu Du đi ước chừng hơn nửa giờ, leo lên một chỗ bậc thang, lối đi xung quanh càng lúc càng rộng rãi. "Đoàng!" Phía trước đột nhiên vang lên tiếng súng, xé toạc sự tĩnh lặng của cả không gian ngầm. "Có người!" Bàn Tử xách khẩu súng duy nhất trong tay, bước nhanh về phía trước.

Mọi người đuổi theo, lại phát hiện nơi này cư nhiên có mấy lối rẽ, là ngã ba đường, ở giữa có một cái biển sắt, bên trên có chút văn tự đã rỉ sét, lờ mờ có thể nhìn rõ.

Ba hướng chỉ thị khác nhau, trong đó một cái là phòng chứa đồ, hai cái còn lại là kho chứa ngầm và trung tâm nguồn nước.

Chu Du nhìn gợi ý bên trên, cả người đều trở nên hưng phấn, hiển nhiên nơi này hẳn là không gian ngầm của nhà máy xử lý nước thải Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ.

Từ những tài liệu nắm được cho thấy, nhà máy nước chia làm hai kỳ, kỳ một là không gian trên mặt đất, đương nhiên đây cũng là phần được ghi chép chi tiết nhất trong tài liệu, giới thiệu ngọn nguồn của nhà máy xử lý nước thải.

Chương 405

Nhưng giới thiệu về không gian ngầm thì lại là một mảng trắng xóa, chỉ đề cập qua loa, đại bộ phận được niêm phong như tài liệu tuyệt mật, cho nên người bình thường căn bản không tiếp xúc được.

Chu Du lại vô tình tìm được một số tài liệu lẻ tẻ, hiển thị khu vực bên dưới nhà máy chủ yếu dùng để giảm thiểu ô nhiễm hệ thống xả thải, được xây dựng trước cả nhà máy xử lý nước thải.

Quy mô rất lớn, liên quan đến giám sát và khai thác nguồn nước ngầm cũng như các thiết bị kỹ thuật thăm dò địa chất địa lý của cả Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ.

Đây cũng coi như là một công trình ngầm khổng lồ.

Tuy nhiên sau khi nhà máy nước đóng cửa, người của chính quyền cũng một phen phong tỏa tin tức, cho nên người ngoài không được biết. "Chúng ta chia nhau hành động, nửa tiếng sau tập hợp ở đây." Vương Bàn Tử lúc này tỏ ra sốt ruột, dù sao hiện tại Hồ Ba Nhất cũng đã đi vào, sống chết chưa rõ.

Gã xách súng đi về phía phòng chứa đồ phía trước. "Cậu cẩn thận một chút, đừng để xảy ra chuyện nữa." Sau lưng truyền đến tiếng nhắc nhở của Chu Du, nhưng chỉ trong nháy mắt, Bàn Tử đã biến mất ở phía trước. "Tiểu trượng phu, chúng ta đi bên này đi, muốn biết điều kiện địa chất cụ thể của nhà máy xử lý nước thải, nhất định phải đến trung tâm nguồn nước." Ô Thiền phân tích kỹ càng.

Chu Du và Ô Thiền vừa đi về phía bên phải vừa tiến vào trong, đường lát đá trải dài, chốc chốc hệ thống chiếu sáng bên dưới lại chớp tắt, giống như có người đã bật lên.

Không ngờ hệ thống điện bên dưới vẫn còn hoàn thiện, chưa bị ăn

mòn hết. "Căn cứ theo tài liệu tôi nắm được hiện nay, nhà máy xử lý nước thải xây dựng phía trên nguồn nước, địa thế vùng này tuy đơn giản, nhưng lòng đất lại đa biến, hang động ngầm và sông ngầm nối liền nhau, xem ra muốn tìm mộ địa của công chúa Áo Cổ không đơn giản như vậy." Ô Thiền phân tích.

Chu Du cười nói: "Chính gọi là binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Chúng ta chỉ cần tìm chuẩn vị trí là được." "Thật sự xác định mộ địa công chúa Áo Cổ ở bên dưới sao?" Ô Thiền đạm nhiên cười, nhìn về phía Chu Du.

Chu Du suy nghĩ một lát mới nhìn Ô Thiền: "Tôi đoán nhà máy xử lý nước thải bị phế bỏ, nguyên nhân quan trọng nhất là vì bên dưới lòng đất đã xảy ra chuyện.

Tuy rằng hiện tại chúng ta đang ở dưới lòng đất của nhà máy, nhưng hẳn là có lượng lớn tài liệu ở khu nhà máy, cho nên tôi nhất định phải lấy được tài liệu trực tiếp." "Đoàng!" Đột nhiên, khi đi nhanh đến trước một cánh cửa, phía trước vang lên tiếng súng, đạn bắn trúng cửa sắt phát ra âm thanh trầm trọng.

Ô Thiền lập tức lao nhanh về phía trước, tiếp đó Chu Du nghe thấy một trận bước chân dồn dập, giống như đang chơi trốn tìm.

Chẳng lẽ là người của Đại Kim Liên Tử, đã bị phát hiện đi vào rồi?

Thấy Ô Thiền đuổi theo hướng bên trái, Chu Du bèn bao vây hai bên, chạy sang bên phải để chặn đầu. "Đoàng!" Lại xuất hiện một loạt tiếng súng, giống như đốt pháo, âm thanh chấn động màng nhĩ.

Lối đi không gian ngầm hầu như bằng phẳng, chỉ là càng đi vào trong càng giống như đi vào mê cung, nửa ngày không tìm được manh

mối.

Chốc chốc những cánh cửa xung quanh đều đóng chặt, chỉ lộ ra tấm kính dính đầy bụi trần, hoàn toàn không nhìn rõ bên trong có cái gì. "Đừng chạy!" Ngay lúc này, Chu Du đang định tiếp tục đuổi theo con đường phía trước, nhưng vừa bước chân ra, không ngờ nghênh diện có một người lao tới.

Chu Du trực tiếp khống chế người nọ: "Đừng động!" Dao găm kề lên cổ gã kia, một lát sau Chu Du mới nhìn rõ, người này vẻ mặt hoảng hốt, lúc này vẫn không quên quay đầu lại, tỏ ra gấp gáp.

Trong ánh mắt không che giấu được sự sợ hãi.

Người nọ nhìn qua khá tráng kiện, hẳn là xuất thân lính đánh thuê, tầm ba mươi tuổi, trên khuôn mặt ngăm đen lại không có chút trầm tĩnh nào.

Khóe mắt phải có một vết sẹo, giống như dấu vết do đạn sượt qua để lại. "Phù!" Thấy bị bắt giữ, người nọ cũng không phản kháng, thậm chí nhìn thấy Chu Du trước mặt, cả người cư nhiên thả lỏng xuống.

Chu Du cảm thấy tên này thật kỳ quái, ngẩn ra vài giây mới hoàn hồn. "Người đâu?" Chu Du quát hỏi.

Người nọ nuốt nước bọt, nửa ngày mới đáp lại một câu: "Cư nhiên tìm được đến đây rồi." Giọng nói có vẻ khô khốc, thượng khí bất tiếp hạ khí. "Xem ra là người của Đại Kim Liên Tử rồi, quả nhiên không đoán sai, mau nói, hắn hiện tại đang ở đâu?

Dẫn tôi đi." Nói rồi, lực đạo trên tay Chu Du tăng thêm vài phần, trên lưỡi dao có chút vết máu. "Không biết, tôi không biết hắn ở đâu." Chu Du trước đó tưởng rằng tên này thân thể cường tráng, hiển nhiên sẽ có chút không phục, tưởng rằng sẽ phản kháng, nhưng không ngờ,

người này sau khi thả lỏng, cả người giống như quả bóng xì hơi.

Cư nhiên không có chút ý định phản kháng nào.

Chu Du mới hạ dao găm xuống, người nọ ho khan vài tiếng. "Anh có thể không biết, nhưng những người cùng đi vào đâu?" Chu Du nói, "Đừng có che giấu, tôi cảnh cáo anh, hiện tại anh không có lựa chọn nào khác.

Có thuốc lá không?" Nhưng tên kia lúc này lại tỏ ra trầm tĩnh, cũng không tranh biện, cũng không cuồng bạo như trong tưởng tượng.

Chu Du lắc đầu, dường như có chút thất vọng, nhưng sau đó lại nhìn trái nhìn phải, mới chậm rãi mở miệng: "Không ngờ, thật sự tìm được đến đây, thật không biết là may mắn hay xui xẻo." "Ý gì?" Chu Du đánh giá hắn.

Trầm mặc hồi lâu, lúc này người nọ mới chậm rãi mở miệng: "Không sai, chúng tôi đã đi vào, nhưng nơi này giống như một cái địa ngục, căn bản không nên đi vào." Hiển nhiên hắn có chút hối hận, hốc mắt thâm quầng, nỗi sợ hãi như hình với bóng, vẫn chưa tiêu tan.

Sau đó, hắn kể lại toàn bộ sự việc vừa mới xảy ra không lâu cho Chu Du.

Thì ra, Đại Kim Liên Tử xác thực đã cùng Hồ Ba Nhất đi vào, một nhóm người, đại khái có năm sáu mươi người, đều trang bị tinh lương, hào không tốn sắc so với đội thám hiểm chuyên gia chuyên nghiệp.

Trong đó bao gồm các phân đội địa chất thăm dò, khảo cổ, thám hiểm dã ngoại, chuyên gia sinh tồn.

Chương 406

Bất luận là hậu cần bảo đảm hay nhân viên dò đường đều được phân phối tỉ mỉ.

Hiển nhiên, Đại Kim Liên Tử đối với sự việc lần này đã bỏ ra rất nhiều công phu.

Cho nên chỉ mất chưa đến ba ngày, đã tìm được lối vào lòng đất, thậm chí tiếp theo còn không kịp nghỉ ngơi, đã nóng lòng muốn thử toàn bộ vũ trang đi xuống.

Sau khi xuống dưới, tất cả mọi người bắt đầu phân công hợp tác, trước đó xuyên qua cái hang động kia coi như thuận lợi, cũng không xảy ra chuyện lớn gì, vô phi chỉ có vài người chết thảm.

Ít nhất khi đó đối với Đại Kim Liên Tử, cũng không gây ra sóng gió gì lớn.

Cho nên tự nhiên sẽ không coi là chuyện to tát.

Dường như khu khu hai mạng người đối với hắn chỉ là một góc băng sơn, sau đó Đại Kim Liên Tử hạ lệnh tiến vào lối vào duy nhất, tuy rằng Hồ Ba Nhất lúc đó cũng ngăn cản, nhưng Đại Kim Liên Tử sao có thể nghe chứ?

Những gì bọn họ trải qua cũng không khác Chu Du là bao.

Nhưng hầu như có gần một phần ba số người đều rơi xuống hang sâu dưới tầng băng, có một số thi thể đều bị đóng băng.

Cũng chẳng trách trước đó có thể Triệu Lực đã phát hiện ra một trong những cái xác đó, sợ đến hồn bất phụ thể.

Nhưng Đại Kim Liên Tử cuối cùng kiên trì muốn xông vào, tử thương vô số.

Cuối cùng đến được đây, tử thương quá nửa, nhưng Đại Kim Liên Tử lại bình an vô sự, sau đó căn cứ theo bản đồ trong tay Đại Kim Liên Tử hiển thị, nơi muốn tìm ở ngay trong này.

Thế nhưng, một vấn đề nghiêm trọng lúc này bày ra trước mặt, không sai, lạc đường rồi.

Cả khu vực ngầm này giống như một mê cung, tuy rằng bên trên có một số ký hiệu, thậm chí Đại Kim Liên Tử có bản đồ, nhưng cuối cùng cũng lạc đường.

Một đám người giống như ruồi bọ không đầu đâm loạn khắp nơi.

Hiện tại đã triệt để chạy tán loạn, đang ở tại một trong những kho vũ khí. "Kho vũ khí?" Chu Du nghe đến đây nhịn không được cắt ngang lời hắn.

Chu Du trong lòng kinh ngạc: "Bên dưới nhà máy xử lý nước thải, sao có thể có kho vũ khí được?" Nhưng người nọ lại đạm nhiên cười, chỉ lắc đầu, cũng không giải thích nhiều: "Thực ra, tôi cũng không biết nơi này là chỗ nào, tôi chỉ lấy tiền tài thay người tiêu tai, nếu biết sớm chuyến đi này du quan sinh tử, tôi có khả năng sẽ không đến." Lúc này hắn tỏ ra bình tĩnh, nhưng Chu Du nhận thấy, mỗi lần nói xong, hắn đều nhìn dáo dác xung quanh, giống như đang chằm chằm quan sát.

Trong ánh mắt lưu lộ ra một tia hoảng sợ, giống như lo lắng xung quanh tùy thời đều sẽ nhảy ra thứ gì đó. "Rốt cuộc là chuyện gì?" Chu Du tiếp tục hỏi.

Người này dường như đang gấp gáp muốn tìm một người để trút bầu tâm sự, hầu như đem toàn bộ những gì biết được kể hết cho Chu Du.

Khi đó đi lòng vòng mấy vòng, một lúc sau mới có người phát giác dường như không đúng lắm.

Nhưng căn cứ theo bản đồ Đại Kim Liên Tử hiển thị, chính là một nơi trong góc đó, dưới sự mày mò, thật sự phát hiện ra một cánh cửa.

Phía trước dường như được chú thích chữ "Kho hàng".

Lúc này Đại Kim Liên Tử trực tiếp sai người mở ra, lập tức bên trong bốc ra một mùi nấm mốc, mọi người đều cảm giác như đi vào một nhà lao.

Đại Kim Liên Tử mới nhìn rõ bên trong dường như chất đống như núi quân hỏa thuốc nổ và một số súng máy hạng nặng, thậm chí còn dựng cả pháo đài.

Đại Kim Liên Tử cảm thấy kỳ quái, nhưng khi cho anh em phân tán tứ xứ tìm kiếm, lục tục có người mất tích, thậm chí có người giống như bị lôi đi.

Chỉ trong nháy mắt, trên mặt đất đâu đâu cũng máu tươi đầm đìa.

Sơ sẩy một chút, nhân mạng đều giao lại tại nơi đó.

Thậm chí ẩn ước nghe thấy trong kho hàng có thứ gì đó. "Đã thả thứ đó ra rồi." Người nọ khi nói đến đây, cả người đều trở nên kinh hãi, giống như cảnh tượng đang hiện ra trước mắt, ánh mắt bố mãn sự sợ hãi. "Thứ gì?" Chu Du truy vấn.

Lúc này tên kia nửa ngày đều không nói, giống như đột nhiên sụp đổ, hồi lâu mới tiếp tục nói: "Cái nơi đó, tại một không gian hẹp hòi phía sau kho vũ khí, tôi cảm thấy rất kỳ quái." Chu Du từ trong miệng người này không khó biết được, trong kho vũ khí dường như thật sự có thứ gì đó, hiện tại khẳng định là, thứ đó đã ra giết người rồi.

Đại Kim Liên Tử dường như đã thất sách.

Tên này từ lúc đó đào tẩu ra, căn bản không để ý đến Đại Kim Liên Tử, may mà chạy ra kịp thời. "Đúng rồi, vậy Hồ Ba Nhất đâu?" Chu Du nóng lòng hỏi, thứ đó lợi hại như vậy, người bên trong e rằng

hung đa cát ít. "Hồ Ba Nhất?

Là người kia sao?

Tôi không biết." Tên kia lắc đầu, "Lúc tôi chạy ra..." Nhưng ngay khi đang chuẩn bị tiếp tục nói về phía sau, đột nhiên, tròng mắt hắn trừng lớn, trông cực kỳ quỷ dị, giống như giây tiếp theo tròng mắt đều sắp rơi xuống. "Đến rồi.

Đến rồi." Môi hắn run rẩy, giống như nhìn thấy thứ kinh khủng nhất, Chu Du lúc này cũng cảm giác sống lưng có một luồng hàn ý ập tới.

Xung quanh vốn dĩ có chút ánh sáng, trước đó Đại Kim Liên Tử tìm được gian phòng phát điện, khởi động máy móc, tuy rằng đèn đuốc hôn ám, nhưng tốt xấu gì cũng có thể nhìn rõ, nhưng lúc này, khi hàn ý gia tăng, trong nháy mắt đèn liền tắt ngúm.

Xung quanh hầu như đưa tay không thấy được năm ngón.

Chương 407

"A!" Chu Du đang chuẩn bị nhìn rõ thứ phía sau, vì sao lại âm lãnh như vậy, nhưng không ngờ, ngược lại lơ là tên bên cạnh, hắn vừa xoay người, liền từ trong tay Chu Du chạy mất.

Bên cạnh truyền đến tiếng bước chân trầm trọng, nhưng chưa chạy được mấy bước, trong nháy mắt truyền đến một tiếng thảm thiết kêu la, đợi Chu Du đuổi theo, bên tai chỉ nghe một trận tiếng gió rít, giống như cuồng phong thổi qua.

Nhưng lại chuyển thị tức thệ (biến mất trong nháy mắt), luồng hàn ý kia biến mất, mà tiếng thảm thiết phía trước cũng hầu như trong khoảnh khắc đó tan thành mây khói. "Tách!" Cũng cùng lúc đó, đèn xung quanh sáng lên, dòng điện yếu ớt dẫn đến đèn đuốc chớp tắt liên tục.

Bầu không khí xung quanh càng lúc càng quỷ dị, Chu Du đi tới, lại phát hiện trên mặt đất nằm một cái xác, cả người hầu như chỉ còn lại một cái đầu to bằng cái đấu.

Phần từ cổ trở xuống giống như bị xé nát.

Chu Du nuốt nước bọt, nhìn mà xúc mục kinh tâm, thầm nghĩ, rốt cuộc là thứ gì, lại lợi hại như vậy, giết người vô hình! "Tiểu trượng phu, không sao chứ?" Sau lưng truyền đến tiếng Ô Thiền, đi đường lại một chút tiếng động cũng không có, dọa Chu Du giật mình. "Vừa rồi có thấy gì không?" Chu Du cảnh giác nhìn tứ phía, nhưng sát khí và nỗi sợ hãi trước đó đã sớm tan biến, vô ảnh vô tung.

Chu Du trước đó chưa gặp đối thủ nào cường đại như vậy, nhưng trong lòng ngược lại tịnh không úy kỵ, chỉ thêm một tia tính khiêu chiến.

Đặc biệt là những thứ chưa biết này, trên người có khả năng sẽ tùy thời rơi ra trang bị càng lợi hại hơn.

Chu Du giờ khắc này càng lúc càng hưng phấn.

Ô Thiền chỉ về phía trước: "Thứ đó chạy rồi, tôi nghe thấy tiếng thảm thiết, chạy nhanh ra phía sau đuổi theo, nhưng chậm một bước, thứ đó tốc độ quá nhanh, không đuổi kịp!" Đương nhiên, Chu Du biết, Ô Thiền trước đó hẳn là ở nơi khác, cái không gian ngầm này rất lớn, thậm chí Đại Kim Liên Tử có bản đồ cũng bị lạc, có thể thấy nơi này không đơn giản như vậy.

Không ngờ, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ở sau lưng, xem ra Ô Thiền càng lúc càng lợi hại. "Nàng nói xem, có khi nào là cái quái vật mà tôi nhìn thấy trên đỉnh đống đá trước đó không?" Chu Du đột nhiên trong đầu có một suy nghĩ, mạnh dạn đoán, trong nháy mắt cái bóng kia càng lúc càng rõ nét.

Ô Thiền cũng không trả lời, nhìn về phía không xa, híp đôi mắt lại, hít sâu một hơi, sau đó đạm nhiên cười: "Âm sát chi khí thật mạnh, xem ra, chúng ta thật sự tìm đúng chỗ rồi, Tiểu trượng phu, tiếp theo muốn rước cô vợ này thật không dễ tìm a." Chu Du cười khổ nói: "Cái này gọi là đại thủy xung liễu Long Vương miếu (người nhà đánh người nhà), dù sao thì cũng sẽ là người một nhà thôi, nhưng Diêm Vương thì dễ đối phó, còn tiểu quỷ mới khó chơi a." "Đi thôi, chúng ta đi kho vũ khí trước, đoán chừng Hồ Ba Nhất tên kia đang ở đó, đúng rồi, Bàn Tử đâu?" Chu Du nhìn quanh, vừa rồi Bàn Tử kích động, một lát sau bóng dáng cũng không thấy đâu nữa.

Nếu gặp phải thứ kia, đoán chừng cậu ta thật sự đủ sặc.

Sau đó Chu Du và Ô Thiền vừa tìm Bàn Tử, vừa đi về phía kho vũ khí.

Rất nhanh, Chu Du phát hiện ra, nhóm người này vì sao dễ dàng

lạc đường, bởi vì thiết kế không gian xung quanh và một số bố trí hoàn cảnh, hoàn toàn giống hệt nhau.

Đặc biệt là trong tình huống hôn ám như vậy, quả thật có chút khó phân biệt.

Chu Du phát hiện, những tấm biển này dường như đã bị người động tay chân, đều không khớp.

Nhưng Thập Bát Tự Phong Thủy Bí Thuật của Chu Du cũng không phải để trưng, chốc lát quan sát hoàn cảnh xung quanh một chút, liền biết, thiết kế dưới lòng đất này cư nhiên là một cái Trấn Quỷ Đại Trận đơn giản.

Nhưng lại tịnh không phải do người trong nghề bố trận.

Chẳng lẽ thật sự muốn trấn áp thứ gì đó?

Chu Du chỉ nhìn đơn giản, liền biết, bên dưới thực chất là một cái Mộ Trung Mộ, có thể nói là đại hung chi triệu.

Nhưng hiện tại Chu Du cũng chỉ suy đoán ra một cái đại khái, nếu như không ngoài dự liệu, tại vị trí chính giữa, là một cái mắt trận.

Chỉ cần có thể phá giải mắt trận này, như vậy mọi chuyện tiếp theo sẽ dễ làm hơn. "Bên này!" Sau đó Chu Du phân tích kỹ càng, rất nhanh, càng đi vào trong, âm phong trận trận, thổi đến mức người ta hầu như không mở nổi mắt. "Đến rồi!" Rất nhanh, Chu Du dừng lại, trước mặt là một cánh cửa vòm khổng lồ lóe lên ánh kim loại giống như đồng xanh, nhưng bên ngoài đều là điêu khắc đá.

Trái phải hai bên cư nhiên có trấn mộ thú, không lớn, giống như một đứa trẻ lưng gù.

Cánh cửa kia dường như lại đóng lại rồi. "Ở bên trong." Chu Du chỉ vào một hàng chữ cái bên cạnh vách đá. "Quả nhiên, tôi hình như cảm giác được sát khí bên trong, lát nữa phải cẩn thận đấy." Ô Thiền

nhìn về phía Chu Du, trong ánh mắt có vài phần lo lắng.

Chu Du đạm nhiên cười, gật gật đầu, sau đó cẩn thận đi tới cửa, vươn tay phải, dùng sức một cái, trong cơ thể mãnh liệt trào ra một luồng sức mạnh, giống như trùng thiên, sau đó bàn tay hơi run rẩy. "Uỳnh!" Đại môn ầm ầm mở ra.

Sau đó Chu Du và Ô Thiền nhanh chóng đi vào.

Không ngờ nơi này trước đó đã bị mở ra một lần, mùi nấm mốc bên trong hầu như đã tiêu tán gần hết.

Chu Du không ngờ, dưới lòng đất cư nhiên có kho vũ khí quy mô như vậy, xem ra, số đồ mua ở chỗ đám người Nga trước đó thật lãng phí, cuối cùng chìm xuống đáy nước, đều không dùng đến, xem ra thật là thất sách.

Cả cái kho vũ khí khổng lồ, giống như một tòa đại điện, trên đỉnh cao năm sáu mét, bên trên treo mấy ngọn đèn pha chói mắt.

Không gian ngầm này, cũng chỉ có nơi này là chói mắt nhất.

Chu Du nhất thời thật sự có chút không thích ứng.

Bốn phía toàn bộ chất đống như núi quân hỏa, Chu Du tùy tiện mở một cái thùng, bên trong đều là súng ống đạn dược mới toanh. "Phải bao nhiêu quân hỏa, mới có cái để vận (nền tảng) này?" Chu Du có chút khó hiểu, "Theo lý, vì sao lại đặt nhiều quân hỏa như vậy dưới nhà máy xử lý nước thải, rốt cuộc là dùng vào việc gì?" Chu Du càng thêm phỉ di sở tư, ở một bên, không chỉ có súng ống, còn có mấy chục thùng mìn và lựu đạn cũng như một số thuốc nổ đơn giản.

Chương 408

Tuy rằng uy lực không giống nhau, nhưng số lượng nhiều, đều bảo tồn hoàn hảo. "Tôi thấy, những thứ này e là dùng để dự trữ, chẳng lẽ là muốn chuẩn bị cho chiến tranh sắp tới?" Ô Thiền phân tích các loại khả năng, nhưng cũng không thông.

Chu Du biết rõ, trước đó đại nhân vật ở nhà máy xử lý nước thải, tịnh không phải do quân phương trực tiếp tiếp quản, mà là một số nhân viên kỹ thuật và một số công nhân bản địa.

Hiển nhiên, bọn họ dường như tịnh không biết chuyện.

Nếu không, chuyện này nhất định sẽ bị báo cáo rầm rộ.

Nghiêm trọng thậm chí sẽ dẫn đến chiến tranh bùng nổ.

Hiển nhiên, trước đó khi Chu Du tra cứu tài liệu, căn bản không biết tình huống thực tế ở đây, đã bị che giấu.

Cho nên không có khả năng vận chuyển minh mục trương đảm (công khai trắng trợn), nếu không sớm đã bị phát hiện.

Dựa theo số lượng nhìn thấy hiện tại, Chu Du chỉ ước tính đơn giản, ít nhất phải vận chuyển mấy chục xe, mới có quy mô như thế này, muốn thần không biết quỷ không hay, quả thật có chút khó.

Những người này vận chuyển vào, cư nhiên có thể làm được man thiên quá hải (dối trời qua biển).

Nhưng căn cứ những súng ống này là vũ khí do Đức chế tạo, đa phần đều sản xuất bên phía Nga.

Chu Du suy đoán một chút, cũng biết, mấy chục năm trước, cái nhà máy xử lý nước thải này bị phế bỏ, như vậy có khi nào trong khoảng thời gian này, có người lén lút vận chuyển vào? "Có cảm thấy

nơi này kỳ quái không?" Ô Thiền dường như phát giác ra, chỉ về phía trước.

Ở tận cùng, quả nhiên giống như người vừa rồi nói, có một cánh cửa kỳ quái, trước đó dường như bị niêm phong.

Có một số dấu vết phong tỏa và dây xích sắt, nhưng sau đó lại bị giật đứt.

Xem ra cái đại môn bị phong tồn này, hoàn toàn do bê tông cốt thép đúc thành, ở lớp ngoài cùng có một tầng lỗ đạn, hiển nhiên nơi này từng xảy ra chiến đấu quy mô lớn.

Những lỗ đạn đó ít nhất đã xuất hiện mấy chục năm trước.

Chu Du nhìn kỹ, ở bốn phía cửa có một số vết máu tươi.

Hiển nhiên không lâu trước đó, nơi này từng xảy ra án mạng, thậm chí có một số đoạn chi tàn hài, nhìn khiến người ta rợn tóc gáy. "Những khẩu súng này đều chĩa về cánh cửa đó?" Được Ô Thiền nhắc nhở, Chu Du mới hoảng nhiên đại ngộ.

Không sai, vũ khí hạng nặng và một số pháo đài trong cả kho quân hỏa, hầu như đều đối diện với cánh cửa này, giống như muốn ngăn cản thứ bên trong cửa đi ra.

Chỉ cần có thứ gì đi ra, đoán chừng tất cả pháo đạn đều sẽ chào đón lên đó.

Hiển nhiên, người thiết kế nơi này ban đầu đã cân nhắc đến các loại khả năng.

Nhưng thiên vạn (ngàn vạn lần) lọt mất một điểm, Đại Kim Liên Tử đã xông vào.

Tất cả kế hoạch dường như đều bị phá hoại, những người thủ hộ nơi này đoán chừng cũng đều hóa thành một đống xương khô. "Muốn

biết thứ bị trấn áp là gì, mở cánh cửa này ra là biết, nhưng hiện tại đoán chừng cũng có thứ đi ra rồi, nhất định phải tiêu diệt nó, nếu không để nó ra ngoài, có thể tai họa ngàn năm." Ô Thiền lúc này nhắc nhở Chu Du. "Cứu mạng!" Đột nhiên có người hét lên một tiếng, Chu Du và Ô Thiền không hẹn mà cùng quay đầu lại, sau đó lại thấy một người kinh hoảng thất thố chạy ra, chốc lát nhìn chật vật đến cực điểm.

Trong tay cầm một khẩu súng.

Nhưng chưa đi được mấy bước, đột nhiên từ một bên đống thùng gỗ chất như núi xẹt qua một cái bóng, trực tiếp lôi hắn đi. "Tên kia thật ngông cuồng!" Chu Du lập tức đại nộ, xách dao găm trong tay, trực tiếp lao về phía góc đó, trong nháy mắt, bốn phía giống như sơn băng địa liệt.

Chốc lát Ô Thiền cũng theo sát phía sau, hai người một trước một sau, hầu như hình thành thế gọng kìm đối với thứ kia.

Trước mắt, thứ đó bị bức vào một góc, nhưng lại tịnh không nhìn rõ là cái gì, bị mấy cái thùng rơi ở góc che khuất.

Chu Du và Ô Thiền nhìn nhau một cái, hai người tâm lĩnh thần hội.

Sau đó Ô Thiền vừa vươn tay, trong nháy mắt, bốn phía lòng bàn tay xuất hiện một tia sương mù màu đỏ như ẩn như hiện, dần dần phiêu tán về phía góc tường.

Sương mù màu đỏ men theo khe hở len lỏi vào trong, trong nháy mắt, trong góc truyền ra một trận tiếng gầm rú xé rách màng nhĩ kinh thiên địa khấp quỷ thần. "Grào!" Sau đó vô số cái thùng trực tiếp bay về phía bên này của Chu Du. "Đến đúng lúc lắm!" Chu Du thu dao găm lại, nhặt khẩu súng rơi trên mặt đất, đúng lúc thử xem uy lực.

Lắp băng đạn, chốc lát nã đạn liên hồi về phía góc tường, đạn bay

ra không ngớt, trong nháy mắt chỗ góc tường hầu như đều bị bắn thành cái sàng.

Đợi một băng đạn tiêu hao hết, bốn phía di mạn một mùi thuốc súng, khói trắng tan đi, nhưng trong góc chẳng có thứ gì.

Chỉ thấy trên vách tường dường như có một vệt màu đỏ.

Đang không ngừng nhỏ xuống, là chất lỏng. "Thứ đó bị thương rồi." Hiển nhiên vừa rồi một kích trí mạng, tịnh không phải không có hiệu quả, cũng chẳng trách, đám này không dám xương cuồng lộ diện nữa.

Ô Thiền quan sát kỹ vách tường, chốc lát thi thể của người trên mặt đất hầu như đều bị thôn phệ hầu như không còn gì, giống như người chết trước đó, chỉ còn lại một cái đầu huyết nhục mơ hồ.

Chương 409

"Đáng ghét!" Chu Du siết chặt nắm đấm, mắng một câu, "Thứ đó rốt cuộc là cái gì, chẳng lẽ biết độn thổ rời đi, hay là đao thương bất nhập?

Đúng rồi, vừa rồi nó đào tẩu từ đâu?" Nhưng nhìn kỹ lại, cũng không khó phát hiện, chỗ góc tường, bên dưới có một cái lỗ, tựa hồ vừa mới đào ra, chốc lát còn có một số chất lỏng màu đỏ dính nhớp.

Chỉ là cái lỗ này rất nhỏ, hầu như chỉ có thể dung nạp một con chó mèo chui vào, hoàn toàn cách xa so với thể hình vừa nhìn thấy.

Chu Du cũng không nhàn rỗi, trực tiếp từ kho vũ khí bên cạnh lấy ra một quả lựu đạn, giật chốt, sau đó ném thẳng vào trong.

Chốc lát hơi lui lại vài bước, bên dưới lập tức truyền đến tiếng nổ chấn nhĩ dục lung.

Mặt đất rung chuyển một trận.

Đột nhiên, cái lỗ kia càng lúc càng lớn, sau đó mãnh nhiên xuất hiện một cái móng vuốt, giống như muốn từ bên dưới chui ra. "Cẩn thận!" Khi Chu Du còn chưa nhìn rõ rốt cuộc là thứ gì sắp sửa chui ra, Ô Thiền đã nhanh hơn một bước, trực tiếp lao lên, sau đó vươn tay, trực tiếp xách thứ đó lên.

Trong nháy mắt, quăng thứ đó sang một bên, rơi nặng nề xuống đất, nhưng nửa ngày đều không có động tĩnh. "Chết rồi?" Chu Du mới ghé lại, nhìn kỹ một cái, mới hoảng nhiên đại ngộ, phân minh bị vừa rồi nổ cho chỉ còn lại nửa thân thể.

Thậm chí đầu cũng không còn, cho nên không biết rốt cuộc là thứ gì, chỉ có móng vuốt lại sắc bén, giống như từng con dao găm, lòe lòe

ánh sáng hãi người.

Da dẻ trên người và màu đất bùn không khác biệt lắm, đoán chừng con này mà nằm rạp trên mặt đất, cũng không ai có thể phát giác ra sự tồn tại của nó.

Ô Thiền mới cẩn thận lui lại vài bước, nhưng vào lúc quan trọng, cửa kho vũ khí mãnh nhiên đóng lại.

Trong nháy mắt, hai người đồng thời quay đầu lại nhìn, mới phát hiện, hình như có người đi vào, vừa rồi sự chú ý đều ở trên người con quái vật, ngược lại không phát giác sự dị thường sau lưng. "Ha ha ha!" Một tiếng cười lạnh của ai đó.

Chu Du mãnh nhiên quay đầu, mới phát hiện, sau lưng có hơn mười người, nhìn qua rất chật vật, trên người có vết máu, giống như từ trong đống người chết chui ra.

Nhưng, người đứng giữa ưỡn cái bụng phệ, toàn thân đều là vết máu, chốc lát lau mặt một cái, cười lạnh nhìn về phía Chu Du và Ô Thiền. "Xem ra, chơi cũng đủ rồi đấy." Tên biết nói chuyện đó không phải Đại Kim Liên Tử thì là ai? "Là ông?" Chu Du đạm nhiên cười, mới vỗ vỗ tay, sau đó trực tiếp ngồi lên cái thùng, "Biệt lai vô dạng (lâu ngày không gặp) a, chúng ta lại gặp nhau rồi, cũng không nhìn xem, bốn phía đều là thứ gì?" Đại Kim Liên Tử ngẩn ra, mới cười nói: "Tao không cần lo lắng, tao rất nhanh thôi, người của Hoắc gia và mấy cô bé bên cạnh cũng sẽ bị thủ hạ của tao bắt đến, lúc đó cũng đều tề tựu đông đủ, tao cũng không uổng chuyến đi này." "Xem ra, sau lưng đều là ông giở trò quỷ?

Tôi thật sự xem thường ông rồi." Chu Du chỉ vào Đại Kim Liên Tử, "Cuốn sổ tay kia cũng là ông cố ý tiết lộ tin tức?" Đại Kim Liên Tử ngẩn ra, sau đó cười nói: "Muốn trách thì trách, hiện tại kế hoạch của tao sắp thành công, tao biết mày đều là người có bản lĩnh, đám

thủ hạ này của tao đối phó với mày đều không lại..." "Nhưng mà..." Vừa rồi Đại Kim Liên Tử vẫn luôn cười cợt đột nhiên biến sắc mặt, cơ thịt hơi co giật, trong mắt lóe lên một tia hãi nhiên, "Mày đừng có khinh cử vọng động, không nghe lời tao.

Những phu nhân kia sẽ chết rất thảm." Đặc biệt câu nói cuối cùng, Đại Kim Liên Tử giống như nghiến răng nghiến lợi nhấn mạnh ngữ khí. "Sao, không tin?" Đại Kim Liên Tử kinh ngạc nói, sau đó lấy ra mấy món đồ, Chu Du nhận ra, những thứ này đều là vũ khí tùy thân của Hoắc Linh và Diệp Nhất Tâm, sao lại rơi vào tay Đại Kim Liên Tử?

Dựa theo thân thủ của Hoắc Linh và Diệp Nhất Tâm, cộng thêm thế lực của Hoắc gia tại Viễn Đông, hầu như có thể vô địch.

Chẳng lẽ trong người của Hoắc gia có nội gián?

Đúng rồi, trước đó Hoắc Linh dường như định nói cho Chu Du, chỉ là lúc đó lại cảm thấy chuyện nội bộ Hoắc gia, cũng không tiện xen vào.

Không ngờ, thật sự xảy ra chuyện rồi. "Đúng rồi, anh em Hồ Ba Nhất của tôi đâu?" Chu Du trừng mắt nhìn Đại Kim Liên Tử. "Dẫn lên đây." Hắn quát, từ một góc khác liền dẫn ra hai người, một người là Hồ Ba Nhất, người còn lại chính là Vương Bàn Tử. "Ai, đừng có đẩy Bàn gia, tôi biết đi, đám người này, thật không có mắt, lúc đó Bàn Tử này không chịu trách nhiệm bảo hộ đâu." Vương Bàn Tử mắng mắng chửi chửi đi ra, mới nhìn rõ trận trượng bốn phía. "Ai, người anh em, xin lỗi nhé, Bàn gia tôi đi đái một cái, không ngờ bị trúng chiêu của bọn chúng." Lúc này Vương Bàn Tử vẻ mặt đầy áy náy, nhưng Hồ Ba Nhất lại cười nói: "Yên tâm, đám người này không có bản lĩnh, toàn bộ đều phải dựa vào tôi." "Câm miệng!" Lúc này Đại Kim Liên Tử nổi giận. "Xem ra, người của tôi đều đến đủ rồi, thằng

nhãi này sợ là nguy hiểm rồi." Chu Du cố tỏ ra thoải mái, nhìn về phía Đại Kim Liên Tử, sắc mặt tên này giống như gan heo vậy. "A!" Ngay lúc này, ngoài cửa dường như có người truyền đến một trận tiếng thảm thiết, sau đó tiếng nổ chấn nhĩ dục lung, vang lên không ngớt.

Cửa ra vào di mạn một luồng khói mù, ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn về phía sau lưng, chốc lát trong mắt Đại Kim Liên Tử tràn đầy sợ hãi.

Hiện tại họng súng của đám thủ hạ thật không biết nên chĩa vào ai nữa.

Người tiến vào cửa cư nhiên là Hoắc Linh và Diệp Nhất Tâm cùng với Thanh Thanh Mạn mấy người, theo sau là mấy hỏa kế của Hoắc gia.

Chốc lát từng người đều toàn bộ vũ trang, toàn bộ ra trận. "Ông xã, không sao chứ?" Hoắc Linh là người đầu tiên mở miệng, khí thế mười phần. "Các ngươi..." Đại Kim Liên Tử lúc này sắc mặt vàng như sáp, dụi dụi mắt, có chút khó tin, "Không phải đã bị bắt rồi sao?

Sao lại... xuất hiện ở đây?" "Tôi xuất hiện làm cô thấy bất ngờ sao?" Hoắc Linh thản nhiên cười, tiến lên một bước, ánh mắt tràn đầy vẻ khinh miệt nhìn về phía Đại Kim Liên Tử: "Mấy cái chiêu trò mèo cào đó mà cũng muốn giở trò dưới sự kiểm soát của thế lực Hoắc gia, e là có chút quá cuồng vọng rồi đấy?" Diệp Nhất Tâm cũng vỗ vỗ tay: "Đám lâu la dưới tay ông, không đáng để tôi phải tự thân vận động.

Không, tôi đã giải quyết xong xuôi rồi, giờ chỉ còn lại mấy người này thôi." Đại Kim Liên Tử lau mồ hôi lạnh trên trán, nheo mắt lại, trong ánh mắt lộ rõ sự oán hận, lạnh lùng nói: "Được, tôi thật sự đã coi thường các người.

Đã tự tìm đến tận cửa thì tôi thành toàn cho luôn." "Khai hỏa!" Sau đó, Đại Kim Liên Tử ra lệnh một tiếng, tức khắc mười mấy người

xoay nòng súng, chuẩn bị nhắm thẳng vào Hoắc Linh mà bắn. "Hừ!" Ở bên cạnh, Ô Thiền hừ lạnh một tiếng, vung tay lên, tức khắc những hòm đạn dược xung quanh gần như sụp đổ trong khoảnh khắc, đổ ập về phía đám người dưới trướng Đại Kim Liên Tử.

Chương 410

Chỉ trong chớp mắt, bọn chúng giống như bị bao vây, từng đứa ngơ ngác nhìn nhau.

Nắp hòm gỗ bật mở, những quả lựu đạn bên trong lăn ra, rơi ngay dưới chân bọn chúng. "A?" Sắc mặt đám người tái mét, tay cầm súng mà không biết phải làm sao.

Tất nhiên, vào lúc này Ô Thiền cũng không định giết sạch, đối với nàng, giết chết đám người này dễ như bóp chết một con kiến.

Nhưng tôi cũng hiểu, ít nhất hiện tại đám người này còn có ích cho hành động tiếp theo. "Sao, muốn nếm thử uy lực của lựu đạn không?" Đại Kim Liên Tử gần như sắp sụp đổ hoàn toàn.

Ngay lập tức, tôi và Ô Thiền nhanh chóng lao lên, trong lúc bọn chúng còn chưa kịp phản ứng, hai bóng người đã vọt tới trước mặt.

Một luồng chấn động quét qua, vũ khí trong tay bọn chúng lần lượt rơi xuống đất.

Cả đám cảm thấy như đang cầm một khối lửa trong tay, súng ống đột nhiên trở nên nóng rẫy khiến chúng phải vội vã vứt đi. "Mau nhặt lên!" Đại Kim Liên Tử hét lớn một tiếng, nhưng dường như vì quá sợ hãi, từng đứa một ôm đầu, như thể vừa nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng khủng khiếp.

Toàn thân bọn chúng run rẩy không ngừng, ánh mắt vẫn tia máu.

Những người này giống như rơi vào trạng thái ảo giác, hai tay ôm đầu, khom người xuống, dường như đến bản năng chạy trốn cơ bản nhất cũng quên mất. "Khốn kiếp!" Đại Kim Liên Tử giậm chân, nghiến răng kèn kẹt.

Tôi hiểu rõ, đối phó với đám lâu la này, Ô Thiền chỉ cần sử dụng một chút thủ đoạn là đủ khiến chúng sống dở chết dở.

Tận dụng nỗi sợ hãi trước đó, Ô Thiền có thể khuếch đại nó lên, khiến bọn chúng như được trải nghiệm thực tế.

Vì vậy, hiện giờ trong mắt đám người kia là những cảnh tượng kinh hoàng mà bọn chúng từng trải qua khi lần đầu tiên tiến vào kho vũ khí này.

Sau đó Ô Thiền đưa một bàn tay vẫn nhẹ vào không trung, tức khắc đám người kia như vừa choàng tỉnh khỏi giấc mộng, ngơ ngác nhìn xung quanh.

Khi không còn dám nhìn thẳng vào tôi và Ô Thiền nữa, bọn chúng dường như đã hiểu ra vấn đề, từng đứa nhìn nhau, lòng vẫn còn sợ hãi, không dám manh động thêm nữa. "Ái chà, Đại Kim Liên Tử đâu rồi?" Vương Bàn Tử lúc này mới phát hiện ra, vừa rồi mọi người không chú ý, gã Đại Kim Liên Tử kia thế mà đã chuồn mất tích.

Tôi vội vàng cùng Vương Bàn Tử đuổi theo, mới phát hiện kho vũ khí rộng lớn thế này mà không thấy bóng dáng gã đâu, rõ ràng là không phải chạy ra ngoài theo lối cũ.

Cả kho vũ khí gần như đã được tìm nát, nhưng Đại Kim Liên Tử như thể đã bốc hơi vậy.

Vương Bàn Tử mặt đầy vẻ kinh ngạc: "Thằng cha này chẳng lẽ biết độn thổ sao?

Không được, Bàn gia tôi hôm nay nhất định phải lôi cổ gã ra!" "Chắc chắn là không chạy thoát được đâu." Phía sau truyền đến tiếng của Hồ Ba Nhất, anh đang cầm một cái la bàn, chăm chú quan sát, nhíu mày với vẻ mặt nghiêm trọng. "Tôi biết gã đi đâu rồi." Tôi thản nhiên cười, nhìn về một hướng phía trước.

Sau đó ba người chúng tôi gần như không hẹn mà cùng đứng trước một cánh cửa. "Thằng cha này gan cũng to thật, dám đơn thương độc mã xông vào đó." Vương Bàn Tử tất nhiên cũng biết, trước đó người của Đại Kim Liên Tử đã bị mấy thứ bò ra từ bên trong dọa cho chạy mất mật, thậm chí còn mất mạng.

Cánh cửa bị đẩy ra một khe hở, phía trước có một dấu chân. "Không sao chứ?" Ô Thiền và Hoắc Linh cũng đi tới, đám người phía sau đều đã bị khống chế, rõ ràng là bị cảnh tượng vừa rồi dọa cho không nhẹ, từng đứa một không dám ho he gì. "Đại Kim Liên Tử không sợ chết sao?" "Không, gã chỉ là không cam lòng thôi." Tôi dễ dàng phân tích ra được, rõ ràng lối vào này giống như một đường hầm bí mật, nhưng cũng đầy chí mạng.

Muốn biết được bí mật bên trong, có lẽ đây là cách duy nhất. "Tạm thời chưa cần vào vội." Tôi quan sát một chút rồi nói: "Trước khi tôi chưa làm rõ thứ đó là gì, tôi không muốn mọi người xảy ra chuyện." "Ý của cậu là sao?" Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất có chút không hiểu, dù sao hiện tại trang bị cũng đầy đủ, giờ không xuống thì đợi đến lúc nào? "Nhìn kìa!" Tôi chỉ tay về phía cánh cửa kia, quả nhiên, chỉ một lát sau, từ bên trong thẩm thấu ra từng làn khói trắng, giống như sương mù dày đặc đêm cuối thu, men theo khe cửa bắt đầu từ từ lan tỏa ra ngoài. "Tình hình gì thế này?" Vương Bàn Tử cứ ngỡ mình nhìn nhầm, dụi dụi mắt, cơ thể vô thức lùi lại vài bước.

Ánh mắt Ô Thiền tỏ vẻ nghiêm trọng, nàng lên tiếng nhắc nhở tôi: "Tiểu trượng phu, anh còn nhớ trước đó ở trên đống đá tôi đã nhìn thấy tất cả không?

Khi những quái vật kia xuất hiện, cũng là trong môi trường như thế này." Tôi khựng lại một chút, nghi hoặc hỏi: "Ý cô là, thứ bên dưới sắp lên rồi sao?" Ô Thiền không nói gì thêm, chỉ khẽ gật đầu. "Mau chuẩn bị!" Tôi và Vương Bàn Tử nhanh chóng tận dụng những

trang bị có sẵn, lắp đặt pháo và súng máy hạng nặng, nhắm thẳng về phía cánh cửa kia.

Mọi người gần như đều tập trung tinh thần cao độ. "Đứng ngây ra đó làm gì, không mau lại giúp một tay?" Vương Bàn Tử quát tháo mười mấy tên đứng phía sau.

Đám người đó nhìn nhau, sau đó mới rón rén bước tới, nhặt súng dưới đất lên, trông giống như làm cho có tụ.

Tôi không lo lắng về sự đe dọa từ bọn chúng, gần như bằng không: "Ông chủ của các người đã chạy rồi, hiện tại các người chỉ còn một con đường duy nhất là hợp tác với tôi.

Tất nhiên, tôi sẽ trả thù lao xứng đáng." Tôi nhìn về phía bọn chúng hỏi: "Thấy sao?" Đám người đó lúc này đâu dám nói gì nhiều, chỉ biết gật đầu lia lịa.

Dù sao hiện tại cũng phải dựa vào tôi mới mong sống sót rời khỏi đây, lại còn có tiền mang về, có ngu mới không làm.

Sau đó, cả nhóm thở phào một hơi, chuẩn bị sẵn sàng phục kích.

Chương 411

Xung quanh đột nhiên trở nên yên tĩnh, Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất canh giữ bên cạnh hai khẩu súng máy và bệ pháo, Ô Thiền và tôi đứng một bên theo hình bát quái, Hoắc Linh và Diệp Nhất Tâm mỗi người trấn giữ một vị trí.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, nhưng bên trong cửa vẫn không có bất kỳ động tĩnh gì, trời đất như thể đã ngừng quay trong khoảnh khắc này. "Chẳng có chút động tĩnh gì cả?" Vương Bàn Tử có chút không ngồi yên được, ngó nghiêng khắp nơi. "Cẩn thận một chút." Hồ Ba Nhất vỗ vai anh ta, Vương Bàn Tử mới cảnh giác trở lại.

Mười phút trôi qua, vẫn không có gì xảy ra. "Đúng rồi, cái gã sĩ quan Nga đâu?

Không xuống đây sao?" Tôi đột nhiên lên tiếng, quay đầu nhìn Hoắc Linh.

Hoắc Linh không nói nhiều, chỉ chỉ lên phía trên: "Ở trên trạm xử lý nước thải." Tôi lấy làm lạ: "Gã lên đó làm gì?" Hoắc Linh mới kể cho tôi nghe những chuyện đã xảy ra ở phía trên.

Hóa ra, sau khi tách ra hành động với tôi, Hoắc Linh đi tìm kiếm các thế lực còn lại của Hoắc gia.

Quả nhiên đúng như dự đoán, mấy khu lều trại khác dường như cũng bị một nhóm người không rõ danh tính tấn công vào ban đêm, thậm chí tình hình ngày càng tồi tệ hơn.

Hoắc Linh biết đã có chuyện, bèn đi thẳng tới một doanh trại ở Điền Tây.

Nhóm của cô đã phục kích được đám người lẻn vào tấn công lúc nửa đêm, nhưng lại cố ý thả cho bốn năm tên chạy thoát.

Sau đó Hoắc Linh phái người bí mật bám theo, không ngờ lại tìm thấy một địa điểm kỳ quái.

Nơi đó dường như có môi trường hơi khác so với những nơi khác ở Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ.

Nhưng vì trời tối nên cô không nhìn rõ, chỉ chăm chú theo dõi nhóm người phía trước để tìm ra kẻ chủ mưu.

Đến khoảng một hai giờ sáng, Hoắc Linh mới phát hiện ra một nơi có cảm giác rất xa lạ, nhưng dường như lại quen thuộc!

Cuối cùng, nhờ vào ánh sáng phía trước, cô mới nhìn rõ, nơi đó giống như một ngôi làng, xung quanh có ánh đèn.

Đến khi lại gần hơn một chút thì mới hoàn toàn hiểu ra.

Đó đâu phải làng mạc gì, mà rõ ràng chính là trạm xử lý nước thải ở Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ mà tôi hằng khổ công tìm kiếm.

Đúng là không tốn chút công sức nào!

Hoắc Linh sau đó cảnh giác theo dõi, hóa ra trạm xử lý nước thải này đã bị người ta nhắm tới, xung quanh đều là những nhân vật khả nghi.

Cô quan sát kỹ địa hình xung quanh thì mới hiểu ra, nơi này cách doanh trại không xa, chỉ là không nằm ở vị trí như trên bản đồ ghi chép.

Dường như có người cố tình dẫn dụ sang một nơi khác, nên mới không phát hiện ra tung tích của trạm thủy văn.

Hoắc Linh để lại ký hiệu, sau đó ra hiệu cho người của Hoắc gia canh giữ rồi mang tin tức về, đồng thời gọi thêm Diệp Nhất Tâm và

Thanh Thanh Mạn chuẩn bị hội hợp với tôi.

Nhưng họ vẫn không tìm thấy tung tích của tôi đâu.

Hoắc Linh không đợi thêm nữa, chỉ dặn người của Hoắc gia hễ thấy tôi là phải báo ngay.

Sau đó cô cùng Diệp Nhất Tâm và mấy người khác tiến về phía này.

Không ngờ khi đến trạm xử lý nước thải thì lại bị người của Đại Kim Liên Tử đánh lén.

Chuyện này đúng là ngoài dự tính, chỉ có điều, gã Đại Kim Liên Tử đó đã quá coi thường họ!

Đại Kim Liên Tử phục kích Hoắc Linh, lúc đó gã dùng hàng chục người bao vây nhóm bốn năm người của cô.

Mười mấy gã đó đều thân hình vạm vỡ, tay súng cừ khôi.

Đại Kim Liên Tử sau đó ra lệnh cho bọn chúng trông chừng Hoắc Linh cẩn thận, rồi xem đồng hồ, dường như đã đến giờ, gã dẫn người đi theo hướng khác.

Tất nhiên, nơi Đại Kim Liên Tử đến chính là lối vào hậu hoa.

Lúc đó Hoắc Linh đã thấy kỳ quái!

Đại Kim Liên Tử dường như mang theo một số người gọi là chuyên gia, một nhóm người xách hòm lớn hòm nhỏ trông như đang chuyển nhà. "Đợi đã!" Tôi có chút khó hiểu, ngắt lời Hoắc Linh, nghi hoặc nhìn cô rồi hỏi tiếp: "Tôi có một vấn đề, nếu nhóm của Đại Kim Liên Tử đã tìm thấy trạm xử lý nước thải, theo lý thì họ sẽ đi tìm lối vào hầm ngầm chứ?" "Đúng là điểm này trước đó tôi cũng thắc mắc." Hoắc Linh nhún vai, trầm ngâm một lát rồi nói tiếp: "Chỉ là tôi cũng không dám chắc, vì gã Đại Kim Liên Tử đó thật sự không hành động

theo lẽ thường." "Có lẽ gã biết gì đó." Tôi đột nhiên lên tiếng, thấy cánh cửa kia vẫn không có động tĩnh gì, tôi quay lại nhìn mấy tên đi theo Đại Kim Liên Tử.

Một tên trong số đó bước ra, kể lại chuyện đã xảy ra ở trạm xử lý nước thải.

Tên này và Triệu Tam trước đây cùng thuộc một tổ chức lính đánh thuê.

Lúc đó sau khi nhận lệnh, bọn chúng chỉ có một nhiệm vụ quan trọng là phải giữ bí mật, giá cả cao gấp mười lần nhiệm vụ bình thường.

Tên này có biệt danh là Toản Địa Thử.

Vì thân thủ linh hoạt nên mới có cái tên như vậy.

Tất nhiên Toản Địa Thử cũng là người có kiến thức nhất trong đám.

Những năm trước gã từng đi đổ đấu, có chút qua lại với người của phái Bàn Sơn.

Chương 412

Nhưng khi nhận nhiệm vụ này, phía trên không cho thông tin liên lạc cụ thể, chỉ bảo đúng thời gian đó, địa điểm đó mà đợi Đại Kim Liên Tử. "Đúng rồi, tôi có câu hỏi, chủ mưu đứng sau không phải Đại Kim Liên Tử sao?

Các người đều không biết?" Tôi ngắt lời gã. "Không!" Toản Địa Thử nghiêm túc lắc đầu: "Không phải." "Hả?" Tôi và Hoắc Linh đều thấy lạ, nhìn Toản Địa Thử với vẻ kinh ngạc. "Khi tôi nhận nhiệm vụ, người phía trên bảo tôi, tôi còn nghi ngờ đó là người của quân đội." Toản Địa Thử phân tích: "Vì vũ khí họ cung cấp cho tôi đều là đồ của quân đội." "Cái gì, người của quân đội sao?" Vương Bàn Tử nghe xong trợn trừng mắt: "Lính Nga hay lính Mông Cổ?" "Không xác định được!" Toản Địa Thử nói, tuy những trang bị vũ khí đó chắc chắn do phía quân đội cung cấp, nhưng trong đó lẫn lộn cả súng máy hạng nặng của Nga và một số trang bị của Mông Cổ, như thể cố tình không để người ta nhận ra. "Như vậy thì càng khẳng định rồi." Tôi trầm ngâm một lát rồi nói tiếp: "Xem ra Đại Kim Liên Tử không phải là kẻ đứng sau duy nhất.

Nhưng trước đó, tại sao Đại Kim Liên Tử lại dẫn người đi tập kích quân đội Nga chứ?" Ô Thiền nhắc nhở tôi, nàng cũng có chút không hiểu. "Có lẽ là do mâu thuẫn giữa các thế lực khác nhau dẫn đến." Tôi phân tích: "Xem ra muốn có thêm thông tin, phải bắt đầu từ trạm xử lý nước thải này rồi." Toản Địa Thử tiếp tục kể về chuyện ở trạm xử lý nước thải, lúc đó địa điểm hẹn ước có cảm giác không đúng lắm.

Đúng vậy, gã vốn hoạt động ở vùng Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ nên cũng biết đôi chút về những lời đồn ở trạm xử lý nước thải này.

Nhiều năm trước, ở đó có tin đồn ma ám, có người chết và một số chuyên gia mất tích.

Khoảng vài năm sau, do tình hình các nước thay đổi nên chuyện này cũng chìm xuống.

Mãi cho đến gần đây, có mấy xe chở người đến trạm xử lý nước thải, dường như chuẩn bị xử lý hậu quả.

Đúng vậy, trạm xử lý nước thải sắp bị dỡ bỏ.

Họ hoàn toàn không điều tra về những người mất tích đó, chỉ thông báo ra ngoài là những người đó đều đã rút đi.

Tất nhiên người dân vùng Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ đều biết nội tình, nhưng không ai dám nói ra.

Những người đến xử lý hậu quả đã chuẩn bị sẵn thuốc nổ và những thứ cần thiết, quyết định sau ba ngày sẽ cưỡng chế dỡ bỏ.

Thế nhưng, đến đúng ngày hôm đó, vào khoảng buổi trưa, những người kích nổ tiến vào bên trong, sau khi đặt xong thuốc nổ thì kích hoạt thiết bị.

Nhưng đợi hơn nửa tiếng đồng hồ mà chẳng nghe thấy tiếng động nào.

Lúc đó họ cứ ngỡ thiết bị hỏng, nhưng kiểm tra kỹ thì không thấy vấn đề gì.

Cuối cùng mấy công nhân kích nổ cẩn thận tiến vào bên trong kiểm tra.

Nhóm người đó vào chưa đầy mười phút thì truyền ra một trận tiếng gào thét thảm thiết.

Lúc đó, tất cả mọi người đều ngây ra, một nhóm người xách súng xông vào.

Đạn bắn liên hồi vào bên trong, nhưng khi vào tới nơi thì phát hiện những chuyên gia phá dỡ kia chỉ còn lại một cái đầu be bét máu.

Lúc đó ai nấy đều sợ mất mật. "Không chỉ thế, sau này nghe nói những người vào phá dỡ đều biến mất hết, chỉ còn mấy chiếc xe đỗ tại chỗ.

Đến khi người bên ngoài vào tìm thì thi thể gần như đã thối rữa hoàn toàn, chỉ còn lại xương trắng, vỏ xe cũng rỉ sét loang lổ." "Từ đó về sau hiếm có ai nhìn thấy vị trí cụ thể của trạm xử lý nước thải nữa, cũng không ai dám dò hỏi về nơi đó." Ánh mắt Toản Địa Thử tràn đầy vẻ sợ hãi: "Sau này khi nhóm của tôi đến trạm xử lý nước thải, cũng có nghe kể về những chuyện này, nhưng ban ngày ban mặt nên không nghĩ nhiều.

Có điều mọi người đều ngầm bảo nhau phải lưu tâm một chút." Vương Bàn Tử tò mò: "Trạm xử lý nước thải đó thực sự có uẩn khúc sao?" Ánh mắt Toản Địa Thử trở nên kỳ lạ, gã gật đầu, im lặng một hồi rồi nói tiếp: "Đúng vậy, Đại Kim Liên Tử bảo tôi canh giữ ở đó, lúc đầu gã phái một số chuyên gia thâm nhập sâu vào bên trong khu vực trạm để tìm lối vào.

Lúc đó chẳng ai biết gã định làm gì, cũng không ai dám hỏi nhiều." Toản Địa Thử khựng lại rồi nói tiếp: "Lúc đó dường như thực sự đã phát hiện ra điều gì đó, Đại Kim Liên Tử tỏ vẻ kích động.

Khi bắt đầu thông lối vào, ở một nhà xưởng trong trạm xử lý nước thải có một lối vào giống như cái giếng.

Mấy người đang chuẩn bị xuống thì chuyện khủng khiếp xảy ra." Gã kể cho tôi nghe, đầu tiên là mấy chuyên gia xuống trước, dường như đã tìm thấy lối vào và đang trao đổi với Đại Kim Liên Tử.

Nhưng khi gã chuẩn bị xuống thì đột nhiên từ bên dưới lối vào truyền lên một trận âm thanh kỳ quái.

Giống như tiếng nhai xương kêu răng rắc, nghe mà da đầu tê dại.

Sau đó là tiếng thảm thiết của mấy chuyên gia.

Trước đó họ dùng dây thừng thả người xuống, lúc này Đại Kim Liên Tử nghe thấy âm thanh bên dưới thì vội vàng bảo anh em kéo dây lên.

Bảy tám người cùng lúc ra sức, nhưng sợi dây kéo lên chỉ toàn là máu tươi, chẳng thấy người đâu.

Họ kéo sợi dây thứ hai, thấy nặng trĩu, giống như có vật gì đó rất lớn.

Mấy người dùng hết sức bình sinh mà vẫn không kéo nổi.

May mà cuối cùng sợi dây cũng được kéo lên, trên đó là một giáo sư khảo sát địa chất.

Nhưng khi kéo lên thì chỉ còn lại nửa thân trên, nửa thân dưới đã bị thứ gì đó cắn đứt.

Chẳng trách mọi người thấy nặng bất thường.

Sau khi kéo lên, mấy người chưa kịp nhìn rõ thứ gì đang ngoạm lấy vị giáo sư đó thì đã nổ súng liên hồi.

Tiếng đạn nổ giòn giã như đốt pháo.

Xung quanh nồng nặc mùi thuốc súng, thứ bên dưới gào lên một tiếng, tức khắc có một luồng âm phong thổi tới khiến ai nấy đều rùng mình.

Chương 413

Bắn hết mấy băng đạn thì thứ đó mới rơi xuống.

Đại Kim Liên Tử tức giận điên cuồng, cuối cùng sai mười mấy người xuống dưới, trang bị tận răng.

Trong lúc nguy cấp, những người xuống dưới dường như đã đồng quy vu tận với thứ đó.

Nhưng nguy hiểm bên dưới không chỉ dừng lại ở đó.

Khi Đại Kim Liên Tử xuống tới nơi mới phát hiện ra không gian đó là khu vực cấm.

Dường như không cho phép bất kỳ ai đến gần.

Toàn bộ bên dưới không thể đi lại được, một mặt sàn nghiêng gần 75 độ, người đứng trên đó gần như không thể đi thẳng mà sẽ bị trượt xuống ngay.

Đại Kim Liên Tử quan sát kỹ một hồi, chuyên gia ước tính độ sâu phải đến mấy chục mét, dù dùng cách nào cũng không xuống được.

Nhưng điều khiến gã thêm điên tiết là ngay cả khi dùng các thiết bị công nghệ cao để xuống thì thỉnh thoảng từ bên dưới vẫn lao lên những sinh vật không tên.

Không ai biết đó là thứ gì, nhưng đám người này dường như chỉ là thức ăn trong miệng chúng.

Đại Kim Liên Tử sau đó đành phải đi tìm lối khác.

Vì theo suy đoán của một chuyên gia, còn có một lối vào khác an toàn hơn nhiều. "Cho nên cuối cùng đành phải tìm chỗ khác." Toản Địa Thử kể rõ ngọn ngành.

Tuy nghe có vẻ khó tin, nhưng chỉ cần từng trải qua những cảnh tượng kinh hoàng bên dưới lúc nãy, chắc chẳng ai còn nghi ngờ gì nữa.

Tôi nghe xong mới vỡ lẽ, sau đó mấy người nhìn nhau.

Nhưng cánh cửa kia vẫn im lìm không chút động tĩnh, dường như bọn chúng đã nhận ra nguy hiểm bên ngoài nên không có hành động gì.

Ngay cả làn khói trắng ban nãy cũng đã tan biến không còn dấu vết. "Mau rời khỏi đây!" Trong lúc mọi người còn đang ngơ ngác không biết nên làm gì tiếp theo, Ô Thiền vốn im lặng nãy giờ bỗng quát lên một câu, giọng nói lạnh lẽo như thể đã cảm nhận được chuyện sắp xảy ra. "Tiểu trượng phu, mau rút lui đi, chỗ này để tôi canh giữ, mau lên, không còn thời gian nữa đâu." Ô Thiền không giải thích nhiều, chỉ nheo mắt lại, gằn từng chữ: "Sắp ra rồi, lúc đó đông người ngược lại sẽ khó đối phó.

Ở đây có tôi là đủ rồi, anh ra ngoài đợi tôi." "Nhưng mà..." Tôi định nói gì đó, nhưng Ô Thiền đã bước tới trước cánh cửa, xung quanh cơ thể nàng dần dần bốc lên một làn sương mù mờ ảo, như che chắn tầm mắt của mọi người. "Rút lui!" Một khi Ô Thiền đã cảm thấy có nguy hiểm cận kề thì tôi hiểu rõ sự việc không hề đơn giản.

Ô Thiền tự nhiên có thể ứng phó được, nhưng đám người phía sau mà ở lại đây thì e là không thoát nổi.

Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất cũng biết bản lĩnh của Ô Thiền, chỉ kịp dặn một câu cẩn thận rồi ôm trang bị chạy ra ngoài kho vũ khí.

Đám người phía sau cũng vội vàng tháo chạy.

Tôi thấy mọi người đã ra ngoài hết mới hơi thở phào, hiện tại tôi chỉ cách Ô Thiền vài chục mét.

Nhưng phía trước mờ mờ ảo ảo, khi ánh đèn pin chiếu tới lại phát

ra những tia sáng quái dị. "Hống!" Trong khoảnh khắc, cánh cửa như bị tông sầm ra.

Tôi chỉ thấy một bóng đen lao thẳng tới, nhưng Ô Thiền đã chắn phía trước, trên người tỏa ra một luồng khí trường mạnh mẽ, nhất thời trấn áp hoàn toàn con quái vật đang chực chờ lao ra bên trong. "Hống!" Trong làn sương mù, tiếng gào thét ngày càng lớn.

Ô Thiền vung ống tay áo, tức khắc trong phòng lóe lên một luồng tinh quang khiến tôi gần như không mở được mắt.

Đám người bên ngoài xem đến ngây người, đặc biệt là Toản Địa Thử và đám anh em phía sau đều hối hận không thôi, may mà không tiếp tục đối đầu với chúng tôi, nếu không thì chẳng biết chết lúc nào. "Oanh!" Vài phút sau, bên trong truyền đến một tiếng nổ lớn.

Trước khi những tiếng nổ liên tiếp vang lên, Ô Thiền tung người nhảy vọt ra ngoài, nhẹ nhàng đáp xuống đất với vẻ ung dung.

Nàng bảo mọi người mau rời khỏi kho vũ khí. "Mau chạy đi!" Tiếng nổ kinh thiên động địa gần như san bằng cả kho vũ khí.

Mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội như động đất.

Lượng thuốc nổ trong kho vũ khí đó chúng tôi hiểu rõ hơn ai hết, ít nhất cũng phải vài trăm cân, đủ để san phẳng phần lớn không gian dưới lòng đất này.

Cả nhóm nhanh chóng chạy vào một đường hầm hẹp bên tay phải.

Tuy bên dưới như một mê cung nhưng con đường duy nhất thoát khỏi kho vũ khí này nằm không xa, vách đá xung quanh cũng khá dày.

Nơi này dường như trước đây dùng làm nơi trú ẩn tạm thời nên xung quanh rất kiên cố.

Sau khi vào trong, tôi mới thực sự thở phào, cả nhóm trốn vào một

nơi tương đối an toàn.

Tuy xung quanh vẫn không ngừng rung lắc, thậm chí mặt đất bắt đầu có nước thấm ra, nhưng không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa. "Oanh!" Kho vũ khí cách đó không xa đã bị nổ sập hoàn toàn trần hầm, những không gian còn lại cũng bị vùi lấp.

Chương 414

Khoảng mười phút sau, xung quanh mới thực sự yên tĩnh trở lại.

Nhưng lúc này bên dưới mịt mù khói bụi, không khí ngột ngạt đến mức nghẹt thở. "An toàn rồi chứ?" Vương Bàn Tử ngẩng đầu lên, bịt mũi quan sát kỹ, ánh mắt lóe lên một tia hy vọng.

Hệ thống điện xung quanh đã bị phá hủy hoàn toàn, không gian tối đen như mực, giơ tay không thấy năm ngón. "Mọi người đừng chạy lung tung." Tôi nhắc nhở: "Tiếng nổ vừa rồi có lẽ đã thu hút những thứ kia tới đây cũng nên." "Xoẹt!" Hồ Ba Nhất quẹt một que diêm, sau đó thắp sáng cây đèn bão: "May mà tôi có chuẩn bị, lấy từ chỗ của Đại Kim Liên Tử đấy." "Mọi người cẩn thận một chút." Hồ Ba Nhất cầm đèn bão, bên trong còn sót lại ít dầu.

Đây cũng là đồ lấy được trong không gian ngầm này, rõ ràng trước đó có người để lại vật tư. "Hỏng rồi, lối đi bị lấp rồi." Bàn tử thầm kêu không ổn, nhìn kỹ lại thì cả phía trước và phía sau đều bị những tảng đá khổng lồ chặn đứng, gần như không còn khe hở nào để thoát ra ngoài. "Chúng ta không bị chôn sống ở dưới này chứ?" Bàn tử lo lắng.

Tôi thản nhiên cười: "Bàn tử, đừng nghĩ thảm quá.

Biết đâu đối với chúng ta hiện giờ, đây lại là chuyện tốt.

Bên ngoài chưa chắc đã an toàn hơn ở đây đâu." "Hống!" Tôi vừa dứt lời, quả nhiên bên ngoài vang lên hai tiếng thảm thiết xé lòng để phụ họa.

Nghe tiếng này không giống như chỉ có một con đang kêu, mà sau đó tiếng gào thét vang lên liên hồi, khiến mọi người có cảm giác như đang đứng giữa một sở thú hoang dã. "Không đúng!" Tôi dường như

nhận ra điều gì đó, nhíu mày, áp tai vào tường lắng nghe từng cử động bên ngoài: "Tôi cảm thấy những thứ đó hình như biết chúng ta ở đâu, tiếng động đang ngày càng gần rồi!" "Cậu đừng có nhát tôi chứ?" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, mặt cắt không còn giọt máu.

Đúng lúc này, một tảng đá phía trước đột nhiên bị xê dịch.

Vương Bàn Tử chỉ tay về phía phát ra âm thanh, tiếng động hình như ngày càng lớn, giống như có người đang xúc đá ở bên ngoài, từng khối đá lớn đổ sụp xuống từ phía ngoài, gây ra chấn động cực lớn.

Chu Du cảm thấy kỳ quái, rõ ràng bên ngoài căn bản không thể có người sống, nếu có thì cũng là thứ gì đó bò ra từ dưới lòng đất, nhưng rốt cuộc đó là gì thì không ai biết, ít nhất là trước khi nhìn thấy rõ ràng.

“Bàn Tử, lên chặn đi!” Hồ Ba Nhất lên tiếng, Vương Bàn Tử trợn mắt nhìn một cái: “Tôi lên đó chẳng phải là tìm chết sao?

Bàn gia đây hiểu đạo lý này mà.” Chu Du thấy âm thanh bên ngoài ngày càng lớn, hình như chỉ một lát nữa thôi là thứ bên ngoài sẽ bao vây cả đám người lại.

“Mọi người đừng đứng không nữa, mau chóng vần đá đổ đầy lối vào thông đạo đi, nếu không để thứ đó vào gần thì tôi cũng chẳng cứu được đâu.” Chu Du không vội không vàng phủi tay: “Cứ nhìn mà làm đi!” Mọi người nhìn nhau, trong ánh mắt đều lộ ra chút hoảng loạn, đặc biệt là đám người đi theo Đại Kim Liên trước đó, từng tên một lộ vẻ khiếp sợ.

Cuối cùng bọn họ vội vàng xông lên vần đá trên mặt đất lấp kín lối vào, không ai dám rảnh tay.

Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất cũng vội vàng động thủ, lối vào quả thật dễ dàng lấp kín.

Nhưng vấn đề hiện tại là, chẳng lẽ cả đám sẽ bị nhốt ở bên trong?

Sau khi giải quyết xong vấn đề lối vào, điều quan trọng nhất lúc này là làm sao để thoát ra ngoài.

Chu Du quan sát bốn phía, lối thông đạo này gần như bị nghiêng, người đứng thẳng trên đó cảm thấy hơi không thích ứng.

"Lẽ ra phải có một lối thoát hiểm khẩn cấp mới đúng." Chu Du nhìn về phía vách đá và bậc thang bên cạnh: "Có nhìn ra điểm khác biệt nào không?" Ô Thiền và Hoắc Linh ngồi xuống xem xét kỹ lưỡng một hồi mới chợt nhận ra: "Yêu Nhất, tôi thật sự phát hiện ra rồi, chỗ này hoàn toàn không giống bên ngoài, một số thạch giai và vách đá này được xây dựng sau, ít nhất là cách biệt với bên ngoài cả một thời đại." "Tiểu trượng phu, ý anh là chúng ta có thể tìm được lối ra khác từ đây?" Ô Thiền nhìn vẻ mặt tự tin của Chu Du, cũng hiểu được vài phần, chắc hẳn anh đã có tính toán tiếp theo.

"Nhìn bên này!" Chu Du ra hiệu cho mọi người, tại vị trí cách lối vào phía sau vài mét, màu sắc của vách đá so với xung quanh rõ ràng là không giống nhau.

"Chỗ này sao?" Ô Thiền vừa hỏi xong, Chu Du gật đầu rồi tiếp tục nói: "Trước đó tôi cũng vô ý phát hiện ra nơi này, nhìn kỹ một chút thì cũng không khó phát hiện, bí mật trong không gian ngầm này chắc chắn những chuyên gia xây dựng trạm xử lý nước thải năm đó cũng đã sớm phát hiện ra rồi." "Không sai, cho nên họ mới dùng đủ mọi cách để ngăn chặn, đương nhiên, việc xây dựng các không gian cách ly cần thiết là hình thức hiệu quả nhất." Ô Thiền trầm ngâm giây lát rồi bổ sung: "Vì thế mới xây dựng cánh cửa đó." Vương Bàn Tử không hiểu, gãi gãi đầu chỉ vào vách đá: "Nhưng cái thứ này thì dùng làm lối thông đạo khác thế quái nào được?

Chẳng lẽ đám chuyên gia đó ăn no rỗi việc à?" Chu Du lắc đầu:

“Bàn Tử, cậu không nhìn kỹ sao, kích thước và hình dáng của vách đá này rõ ràng không phải do đám chuyên gia kia tu sửa, chỉ có một khả năng duy nhất!” “Đạo động!” Hồ Ba Nhất đứng im lặng bên cạnh cuối cùng cũng mở miệng.

“Hả?

Đạo động (hầm trộm mộ)?” Vương Bàn Tử suýt chút nữa kêu thành tiếng, rõ ràng là khó mà tin được.

Đối diện với sự nghi ngờ, Chu Du bước ra gật đầu: “Không sai, là đạo động.

Trước đó những người gọi là chuyên gia đều đã phát hiện ra, nên họ cũng đã xử lý đơn giản qua rồi.” “Chẳng lẽ đã tìm thấy mộ của công chúa Áo Cổ?

Anh bạn này, mộ của vợ anh bị trộm rồi sao?” Vương Bàn Tử vỗ vai Chu Du.

Chu Du thản nhiên cười: “Trước đó tôi suy đoán nơi này có lẽ là mộ trong mộ, có lẽ họ chỉ đào một tầng chứ chưa thực sự vào sâu bên dưới.

Người bình thường ước chừng không có lá gan đó, nếu không tại sao người của quân phương lại không hành động?” Vương Bàn Tử mới hiểu ra, dù sao đám người kia rõ ràng cũng biết bên dưới có cổ mộ.

Nhưng bao nhiêu năm qua họ dường như đều đang chờ đợi cơ hội chứ không dám tự tiện hành động, chắc chắn họ cũng đã biết về những ghi chép liên quan đến mộ công chúa Áo Cổ cũng như những ghi chép chi tiết trong cuốn nhật ký đó.

Vì thế không thể nào là không biết gì.

Cuối cùng chúng lại rơi vào tay Chu Du một cách có mưu đồ, rõ

ràng những thứ bên dưới kết hợp với những lời đồn và ghi chép về trạm xử lý nước thải từ mấy chục năm trước khiến chúng không dám khinh cử vọng động.

Nhưng thứ bên dưới thật sự quá mê hoặc.

Cho nên chúng chuẩn bị để đám người Chu Du xuống thám thính trước, cuối cùng mới ra tay 'ôm cây đợi thỏ'.

Chu Du tất nhiên đã nhìn thấu âm mưu của bọn họ.

Có điều hiện tại không thể trực tiếp đối đầu cứng được.

“Oanh!” Đúng lúc này, bên ngoài lại truyền đến tiếng va đập, lần này giống như có thứ gì đó đâm sầm vào đống đá phía trước, phát ra âm thanh trầm đục.

Chương 415

Trong chớp mắt, mặt đất gần như run rẩy, lần này hình như thứ đó đã dùng sức lớn hơn, ra vẻ thề phải vào cho bằng được.

Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, lại nhìn về phía Hồ Ba Nhất, những phiến đá không xa đã bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Tình hình có vẻ không ổn.

"Anh bạn, sức mạnh này thì tôi không có cách nào chặn nổi đâu." Chu Du bình tĩnh phân tích địa hình xung quanh rồi ra hiệu: "Lấy những thứ mang từ kho vũ khí ra đây, giờ chỉ còn cách này thôi." "Liệu có ổn không?" Hồ Ba Nhất hơi lo lắng: "Nếu sơ suất một chút, tôi e là tất cả chúng ta sẽ bị nhốt chết ở bên trong." Ô Thiền lại ủng hộ cách của Chu Du: "Phải biết rằng vách đá xung quanh kiên cố như tường thành, đừng nói là mấy quả tôm nổ này, thậm chí nổ tung cả kho vũ khí thì cũng chẳng tổn thương được chúng mảy may, cho nên nơi này mới được dùng làm nơi trú ẩn.

Nhưng chỉ có cái đạo động kia là điểm bị bỏ sót." "Được rồi, nghe lời ông xã, em tin anh." Hoắc Linh đi đến trước mặt Chu Du, mỉm cười thản nhiên gật đầu, sau đó cầm lấy một quả tôm nổ trên đất, cân nhắc một chút rồi hỏi: "Cái này đủ liều lượng không?" Chu Du cẩn thận đón lấy, gật đầu: "Đủ rồi, mọi người tránh ra." Sau đó anh châm ngòi, đặt quả tôm nổ vào gần đạo động, mọi người xung quanh vội tản ra, lùi vào góc bên phải.

Ngòi nổ cháy rất nhanh, tim Vương Bàn Tử như treo lên tận cổ họng.

"Oanh!" Sau đó mặt đất rung chuyển một trận, một âm thanh nổ lớn vang lên, xung quanh lập tức tràn ngập mùi thuốc súng nồng nặc.

Dù sao đây cũng là một không gian hoàn toàn kín, âm thanh có thể nói là chấn động đến điếc tai.

"Khụ khụ." Hồ Ba Nhất ho vài tiếng mới lấy lại sức, cả không gian mờ mịt khói bụi.

"Anh bạn, ổn chưa?" Anh hét lên một tiếng về phía không xa.

Chu Du tiến lại gần, mọi thứ vẫn nằm trong tầm kiểm soát, quả nhiên vách đá đã bị nổ ra một lỗ thủng.

Vách đá tuy chỉ nứt ra một cái hố to bằng nắm tay, nhưng xung quanh đã rạn vỡ như những xúc tu lan rộng.

Chu Du không vội vã, trực tiếp dọn dẹp đống đá vụn, chưa đầy nửa phút, trên vách đá đã lộ ra một cái lỗ lớn, vừa vặn cho một người chui qua.

"Để tôi xem nào." Hồ Ba Nhất vội vàng tiến lên nhìn, không khỏi ngây người: "Quả nhiên suy đoán không sai, chúng ta có thể nương theo phía trên mà leo ra ngoài." "Hống!" Tiếng gầm thét bên ngoài ngày càng lớn, rõ ràng đống đá chặn lối vào cũng không chịu được bao lâu nữa.

"Rút trước đã!" Chu Du và Ô Thiền dặn dò nhóm người phía sau: "Cứ đi thẳng về phía trước, tuyệt đối không được quay đầu hay dừng lại." Chu Du và Ô Thiền bọc hậu, những người còn lại dưới sự dẫn dắt của Hoắc Linh nhanh chóng leo ra ngoài.

"Hống!" Đợi đến lúc Hồ Ba Nhất chui vào, gần như cùng lúc đó, gã quái vật bên ngoài đã tông vỡ khối đá cuối cùng.

Trong chớp mắt, một cái đầu khổng lồ trực tiếp xông vào bên trong.

"Mau tránh ra!" Ô Thiền hét lớn một tiếng, sau đó vớ lấy một tảng đá dưới đất ném thẳng vào thứ đó, tảng đá mang theo sức mạnh kinh

người bộc phát như một quả bom.

Bên này Chu Du cũng không rảnh rỗi, anh đem những thuốc nổ và đạn dược rải rác xung quanh gom lại một chỗ, rồi lấy ra một quả lựu đạn, ra hiệu cho Ô Thiền mau lùi lại.

Ô Thiền cũng không luyến chiến, dù sao mục tiêu chính lúc này không phải là đối phó với những gã này, mà là quay lại trạm xử lý nước thải để tìm một số tài liệu quan trọng và bản đồ.

Đặc biệt là tên người Nga kia, chắc chắn hắn còn biết những điều chưa nói ra.

Ô Thiền sau đó đi vào đạo động, Chu Du trước khi chui vào đã trực tiếp rút chốt lựu đạn, ném vào đống thuốc nổ đó rồi cùng Ô Thiền nhanh chóng xông ra ngoài.

Tốc độ của hai người cực nhanh như hai cái bóng biến mất trong chớp mắt, phía sau lập tức truyền đến một trận nổ vang trời.

"Oanh!" Mặt đất tuy không ngừng rung chuyển nhưng vách đá lại không hề xuất hiện khe nứt nào.

Rõ ràng nơi này đã được những người làm việc ở trạm nước thải trước kia gia cố rất nhiều, chỉ có cái đạo động duy nhất kia là có thể lợi dụng làm lối thoát hiểm khẩn cấp.

Một luồng nhiệt nóng rực phun thẳng qua thông đạo, không khí xung quanh trong phút chốc trở nên nóng bỏng.

Chu Du và Ô Thiền nhanh chóng leo lên phía trên dốc.

Khu vực thoát hiểm khẩn cấp bên dưới đã hoàn toàn bị nổ sập, đá vụn gần như chặn đứng mọi lối.

Bên dưới bị lấp kín nhưng Chu Du không hề lo lắng, chỉ cần có thể định vị, tự nhiên sẽ có cách để vào lại lần nữa.

“A!” Chu Du chưa kịp đi tiếp lên trên thì đã nghe thấy tiếng của Bàn Tử từ xa lại gần.

“Cẩn thận!” Ô Thiền nhanh tay kéo Chu Du ra, Vương Bàn Tử vừa vặn từ trên cao rơi xuống, may mà bên cạnh có một khối đá nhô ra khá lớn, cả người Bàn Tử đập thẳng vào đó.

“Ai da!” Sau đó dưới chân truyền đến tiếng kêu oai oái của Bàn Tử như bị chọc tiết, một lúc sau mới thở không ra hơi mà đứng dậy nổi.

Chu Du lấy làm lạ: “Bàn Tử, cậu làm cái quái gì thế?” Vương Bàn Tử đau đến mức gần như không đứng thẳng lưng nổi, một tay vịn đá, vẻ mặt vẫn còn sợ hãi, hồi lâu mới chỉ tay lên trên: “Bàn gia tôi mà thèm đùa với mấy người chắc?

Thông đạo bên trên dốc quá, tôi định thử phô diễn thân thủ một chút, ai dè trượt chân ngã lộn xuống, chuyện này phải trách Hồ Ba Nhất không đỡ được tôi!” “Tình hình phía trước thế nào?” Chu Du tò mò hỏi.

Vương Bàn Tử khựng lại một chút rồi mới tiếp tục: “Nhớ chuyện con chuột chũi trước đó không?

Đúng thế, khi tôi đi tới một đoạn, cứ ngỡ là tìm thấy lối ra, ai dè cuối con đường lại là một thông đạo hẹp gần như thẳng đứng dẫn lên trạm xử lý nước thải.” Chu Du lúc này mới hiểu, ra là mấy thứ dưới đất chui ra từ chỗ đó.

Thảo nào Đại Kim Liên lại phát hiện ra cái giếng đó ở trạm xử lý nước thải.

Bởi vì những thứ bên dưới quá đáng sợ nên cuối cùng Đại Kim Liên cũng buộc phải thay đổi hướng đi.

Nhưng không đúng!

Chu Du suy nghĩ một chút liền cảm thấy có gì đó sai sai, bởi vì nơi này rõ ràng là một không gian thoát hiểm dưới lòng đất, vậy đám quái vật kia chui ra từ đâu?

"Không ổn rồi!" Chu Du dường như đang tự lẩm bẩm, nói ra nỗi lo lắng trong lòng: "Xem ra tôi đã xem thường đám quái vật đó rồi, chúng đã đào thông cả lối đi bên này, ngay cả khi không phát hiện ra cái giếng kia thì sớm muộn gì chúng cũng sẽ thoát ra ngoài." Vương Bàn Tử nuốt nước bọt hỏi tiếp: "Vậy giờ chúng ta tính sao?" Ô Thiền quan sát xung quanh, vách đá ở đây dường như dày đặc hơn, giống như một hang động được đục ra từ một khối đá khổng lồ, căn bản không thấy một kẽ hở nào.

"Đúng rồi, lúc đi lên phía trước cậu có chú ý thấy lối ra nào khác không?" Ô Thiền cảnh giác, nhìn chằm chằm về phía trước.

"Lối ra?" Vương Bàn Tử gần như không cần suy nghĩ, đáp ngay: "Suốt dọc đường chỉ có một lối đi thẳng, căn bản không có nhánh rẽ nào khác, nếu không tôi cũng chẳng phải đâm đầu mà leo lên như thế." "Cứ lên trên xem tình hình rồi tính." Chu Du không nói nhiều, cùng Ô Thiền tiến về phía trước.

Chương 416

Lúc mới đầu mặt đất tuy dốc nhưng vẫn có thể giữ được trọng tâm.

Đi được khoảng nửa tiếng đồng hồ, không gian phía trước trở nên rộng rãi hơn, dọc đường Chu Du đều cẩn thận xem xét có kẽ hở nào khác không, nhưng kết quả cũng giống như Vương Bàn Tử nói, chẳng phát hiện ra gì.

Đi đến cuối đường là một không gian tương đối lớn.

Xung quanh chất đầy đồ đạc lặt vặt, chẳng ai biết trước kia nơi này dùng để làm gì.

Có những cái thang sắt phế thải như bị tháo ra từ trên xe, đã rỉ sét loang lổ.

Ở giữa có một cầu thang xoắn ốc đi lên, tầm mười mấy bậc.

Trên bậc thang là một khoảng không gian dốc gần chín mươi độ hướng lên trên, xung quanh gần như không có tay vịn, chỉ có thể bám mà leo lên.

Lúc này, cả nhóm người đều vây quanh xem xét xem có lối ra nào khác không, nhưng kết quả ai cũng biết rõ.

"Ông xã, giờ chúng ta làm sao?" Hoắc Linh và Diệp Nhất Tâm cũng hết cách.

Theo thiết bị đo lường mang theo, sơ bộ ước tính muốn lên đến nơi phải leo thêm mười mấy mét nữa.

Chu Du vỗ vỗ vào bậc thang bên cạnh, do bị mục nát nên cả bậc thang gần như lún xuống.

“Sau khi lên trên, tôi sẽ đến trạm xử lý nước thải, nhưng trước tiên tôi phải lên kế hoạch kỹ lưỡng đã.” Chu Du trầm ngâm một lát rồi nói: “Để tôi lên xem trước.” Nói xong, Chu Du ra hiệu mọi người đừng khinh cử vọng động, có Ô Thiền ở dưới canh giữ thì cũng không cần lo lắng quá nhiều.

“Một mình anh ổn không, hay là để em đi cùng cho có người hỗ trợ.” Diệp Nhất Tâm lúc này đề nghị, Hoắc Linh cũng đứng ra.

“Tạm thời không cần đâu.” Chu Du vội xua tay, tình hình bên trên khi chưa rõ ràng thì tuyệt đối không được manh động.

Anh chỉ tay lên trên rồi cười thản nhiên: “Tôi lên xem trước, nếu có nguy hiểm thì tôi tự lo được, không tin tôi sao?” “Vậy anh phải cẩn thận đấy.” Mấy người phụ nữ nhìn anh với ánh mắt đầy vẻ quan tâm và dặn dò.

Sau đó Chu Du nhanh chóng tìm vài thứ cần thiết rồi leo lên trên thám thính tình hình.

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử canh giữ xung quanh, cảnh giác phía bên dưới.

“Khụ khụ!” Lúc Chu Du leo lên mới hiểu tại sao Vương Bàn Tử lại bị ngã.

Thông đạo này hoàn toàn thẳng đứng hướng xuống, người bình thường nếu không có trang bị thì thật sự khó mà leo nổi.

Nhưng Chu Du hoàn toàn không sợ hãi, hai tay bám vào vách đá hai bên, thân hình lay động, cả người nhẹ như chim yến, dưới chân như đang đạp trên mây xanh.

Trong chớp mắt, Chu Du nhanh chóng vọt lên phía trước, có điều không gian bên trên thực sự quá chật hẹp, cánh tay gần như không thể duỗi ra hết cỡ, không gian bị hạn chế rất nhiều.

Lúc này, Chu Du ngẩng đầu lên đã gần như có thể thấy một khe hở ở trên cùng, dù chỉ to bằng bàn tay nhưng lại có vài phần chói mắt.

Đột nhiên, khi Chu Du chuẩn bị leo tiếp, bên cạnh vách đá bỗng nứt ra một cái khe, Chu Du phản ứng nhanh chóng, cơ thể hơi nhích lên vài phân.

"Thứ gì thế?" Đột nhiên từ cái khe nứt đó hình như có thứ gì rơi xuống.

Chu Du nhìn kỹ lại mới phát hiện ra dường như là xương người.

Việc cái khe nứt này không chứa nổi người cũng là điều dễ hiểu.

Chu Du lúc này không kìm được mà tăng tốc.

Năm phút sau, anh đã sắp chui được ra ngoài.

Nhưng đúng lúc Chu Du chuẩn bị ra ngoài thì trước mắt bỗng tối sầm lại, lối ra dường như đột ngột bị che kín.

"Bành!" Ngay sau đó, bên trên cư nhiên truyền đến tiếng súng, tiếng đạn nổ lạch cạch như tiếng pháo đốt.

Bên trên có người!

Chu Du nhận ra, bất kể là người của Đại Kim Liên hay Hoắc gia hình như đều có người mai phục khắp nơi, chẳng lẽ đã bị phát giác?

Sau đó, Chu Du thừa dịp tiếng súng tạm dừng, nhanh chóng vọt lên, trực tiếp hất văng cái nắp đậy.

Khi những người xung quanh còn chưa kịp phản ứng, Chu Du đã nhanh chóng lẻn vào một góc khuất.

"Bành!" Tiếng đạn nổ liên tiếp nhắm về phía Chu Du mà bắn.

Chu Du nhìn rõ đám người đó mặc quân phục, vũ trang đầy đủ, đeo mặt nạ phòng độc, tay lăm lăm súng xung kích.

Chu Du giật mình, chẳng lẽ người của Đại Kim Liên đang canh giữ ở đây?

Đám người Hoắc gia gặp chuyện rồi sao?

Còn tên sĩ quan người Nga kia đâu?

Hiện tại ở miệng giếng dưới trạm nước thải, phần lớn mọi người đều ở bên trên chứ chưa vội xuống, đám người này Chu Du hoàn toàn có thể đối phó được.

Chu Du lúc này mới cẩn thận quan sát xung quanh.

Nơi này chắc chắn là trong trạm xử lý nước thải, nhưng chắc là ở kho chứa đồ cũ.

Xung quanh chất đống những thiết bị phế thải, phần lớn máy móc đã hỏng hóc thành rác rưởi, không thể tùy tiện vứt bỏ nên vứt hết vào một đống ở đây.

Chương 417

Cái lỗ mà anh vừa chui ra thật sự giống như một miệng giếng, không lớn lắm, chỉ đủ cho một người ra vào.

Xung quanh âm u, vài luồng ánh sáng từ đèn pin quét qua quét lại như những lưỡi dao sắc lẹm.

Rất nhanh, Chu Du cảm nhận được tiếng bước chân.

Đại khái có khoảng bảy người, bước chân khá vững vàng, xem ra thân thủ không tệ.

Khi mấy tên đó định tiến lại gần Chu Du, anh nhanh chóng né sang một bên rồi nhảy vọt lên, xung quanh như có một trận gió âm thổi qua, sau đó đám người kia lại nổ súng.

Đạn bay như mưa rào trút xuống không gian vốn không lớn lắm, phát ra những âm thanh kỳ quái.

Chu Du mỉm cười thản nhiên.

Sau đó anh phất tay, vận dụng toàn bộ sức lực, nhấc bổng một khối máy móc cũ nát phía trước ném thẳng về phía đám người kia.

Chỉ nghe thấy một tiếng hô lớn, mấy tên đó vội vàng né tránh.

Nhưng khối máy móc đồ sộ kia lập tức vỡ vụn, như sơn băng địa liệt, sáu bảy tên tại chỗ đều bị kẹt lại, lớn nhỏ gì cũng đều bị thương, đạn trong tay cũng đã bắn sạch.

Đợi đến khi thấy Chu Du xuất hiện trước mặt, tên nào tên nấy đều lộ vẻ kinh ngạc, trước đó chúng cứ tưởng là quái vật dưới đất chui lên nên mới kinh hoàng thất thố, thậm chí chưa nhìn rõ đã nổ súng.

Đúng là bọn chúng biết rõ bên dưới gần như không có người bình

thường nào có thể lên được, chỉ có lũ quái vật địa hạ mới có khả năng đó.

Nhưng giờ đây, trước mặt bọn chúng lại là một người bằng xương bằng thịt đang đứng sừng sững!

Chu Du cũng chẳng buồn nói nhảm, trực tiếp hỏi: "Bên trên có bao nhiêu người?" Mấy tên đó nhìn nhau, cuối cùng có một tên lên tiếng: "Người bên dưới sao lại lên được từ đây?" Chu Du nhún vai cười nhạt: "Chuyện đó không cần bọn mày quản.

Chúng mày là người của Đại Kim Liên hả?" Mấy tên đó nhìn nhau, ánh mắt đầy vẻ hoảng hốt, không cần trả lời Chu Du cũng thừa biết chuyện gì đang xảy ra.

Tuy ngoài mặt tỏ vẻ cảnh giác nhưng chúng căn bản không còn khả năng kháng cự, Chu Du cũng không thèm để ý, trực tiếp đi ra phía cửa.

Anh đánh ngất mấy tên đó, phủi tay, tiện tay vớ lấy một món vũ khí rồi đẩy cửa ra.

Chu Du gần như không thích ứng nổi với ánh sáng bên ngoài.

Đẩy cánh cửa hầm ra, men theo bậc thang đi lên, chưa đầy năm phút sau mới nhìn rõ được thế giới bên ngoài.

Lúc này cũng không biết là mấy giờ rồi nhưng bên ngoài khá sáng sủa.

Tuy nhiên, vừa mới ra ngoài, vừa mới thích ứng với ánh sáng thì anh thấy cách đó không xa có mấy chiếc xe đang chạy tới.

Xe của quân đội, khoảng bốn năm chiếc đang lao đi gấp gáp, phía sau cuốn lên một trận bụi mù mịt trời đất.

"Oanh!" Từ xa, tiếng gầm rú của động cơ nghe có vẻ quái dị,

giống như mãnh thú.

"Đát đát đát!" Nhưng có gì đó không đúng, ngay khi Chu Du định ra xem rốt cuộc là chuyện gì thì mấy chiếc xe đó khi đến gần trạm xử lý nước thải liền tản ra bốn phía, sau đó trên xe bắt đầu nã súng máy quét sạch xung quanh.

Đạn bắn tung tóe kéo theo một màn bụi như bão cát.

Mấy chiếc xe di chuyển có tổ chức, tiếng súng tràn ngập không trung, thi thoảng lại có tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Chu Du nấp một bên, nhìn thấy rõ mồn một, đó là xe quân dụng của Nga, hiệu năng rất tốt, sau xe chứa đầy quân hỏa, xem ra đám người này có chuẩn bị từ trước.

Toàn bộ trạm xử lý nước thải nằm ở một vùng đất trũng, xung quanh có vài sườn núi và đống đá.

Cảnh tượng xung quanh giống như vùng biên ải, có lẽ do mùa màng nên trông có phần thê lương.

Trạm xử lý nước thải này khá lớn, xung quanh có mấy tòa nhà không cao lắm, trông vô cùng âm u.

Vị trí Chu Du đang đứng là khu vực thiết bị lọc ở rìa trạm.

Khắp nơi được rải một lớp đá, cũng không biết trên đó dính thứ gì mà dẫm lên thấy dính nhớp.

Phía xa, mấy chiếc xe như đang đi săn, hễ thấy chỗ nào có người là không cần hỏi han gì mà trực tiếp nổ súng quét sạch.

Trong chớp mắt, những tên canh giữ ở trạm xử lý nước thải lần lượt trúng đạn ngã nhào từ trên cao xuống.

Rất nhanh, tiếng súng xung quanh im bặt.

Lúc này một chiếc xe gầm rú lao về phía rìa trạm, gần như không

dừng lại mà húc văng cánh cửa sắt rỉ sét.

"Đám này không phải đang tìm mình đấy chứ?" Chu Du nhìn thấy rõ ràng mấy tên từ trên xe bước xuống, trực tiếp đi thẳng lên tầng cao nhất của các tòa nhà trong khu vực.

Toàn bộ trạm xử lý nước thải là một đống hỗn độn, những thiết bị và máy móc đó đã mục nát từ lâu.

Mặt đất và tường vách đều loang lổ, giống như nơi này đã bị bỏ hoang hàng trăm năm vậy.

Chu Du nhanh chóng bám theo.

Ba tên đi đầu tiên, nhìn ngoại hình Chu Du biết ngay là người Nga, đám này định làm gì đây?

Chẳng lẽ định nẫng tay trên?

Bọn chúng đi thẳng lên tầng ba.

Chương 418

Tầng cao nhất của trạm xử lý nước thải này là tầng năm, giữa các tầng được thiết kế theo hình chữ S.

Mỗi tầng đều có những trang bị phòng hộ kỳ quái, trông giống một viện nghiên cứu hơn.

Ở tầng ba, Chu Du cẩn thận quan sát, thấy mấy tên cầm súng, hai tên dẫn đầu đang lôi kéo một gã, trực tiếp đẩy đưa mang đi.

Đám này định làm gì?

Chu Du lấy làm lạ, sau đó phát hiện mấy tên đó đi vào một nơi gọi là phòng dự trữ vật tư.

Hai tên canh ở cửa, những tên còn lại đi vào trong.

Cửa sắt đóng chặt, xung quanh im lặng như tờ.

Vào đó hơn nửa tiếng đồng hồ mà Chu Du vẫn chưa thấy chúng trở ra.

Nhưng sau đó nhìn xuống dưới, ở đằng xa lại xuất hiện thêm mấy chiếc xe, cũng là xe của Nga, trên đó chở theo mấy chục người trang bị đầy đủ, tên nào tên nấy trông như sắp ra chiến trường.

Chu Du thấy tình hình không ổn liền vội vàng xuống dưới.

Ở đó, Chu Du chợt phát hiện cách đó không xa có một nhóm người đang bị lính Nga truy đuổi, phải trốn vào mấy tòa nhà bên cạnh.

Nhưng đám lính Nga có vẻ không dám xông vào, trực tiếp dùng hỏa lực mạnh quét sạch quanh lối lên cầu thang.

"Đó chẳng phải là người của Hoắc gia sao?" Chu Du thấy lạ, ở đây có ít nhất ba phe thế lực khác nhau đang tìm kiếm thứ gì đó.

Có điều hiện tại rõ ràng phần lớn thuộc hạ của Đại Kim Liên đã trở thành tù binh.

Chu Du không biết liệu Đại Kim Liên đã xuống không gian ngầm chưa, không biết gã còn sống hay không.

Lúc này Chu Du không thèm để ý đến những người bên trên nữa, vớ lấy vũ khí rồi trực tiếp từ trên lầu đi xuống, nhanh chóng lao về phía một tòa nhà cũ kỹ bên cạnh.

Đám lính Nga lúc này đang tập trung toàn bộ chú ý vào tòa đại lâu nên không để ý bên ngoài.

Chu Du trực tiếp chui vào một chiếc xe, nhấn ga khởi động.

"Oanh!" Chiếc xe quả nhiên rất khỏe, Chu Du điều khiển vô lăng khá thuận tay.

Tiếng gầm rú cực lớn khiến đám lính Nga kinh hãi thất sắc, đồng loạt quay đầu đuổi theo.

"Đát đát đát!" Trong chớp mắt, đám lính Nga xả súng điên cuồng về phía Chu Du.

Chu Du đạp lút ga, chiếc xe như một con mãnh thú phát điên lao thẳng vào đám đông.

Đám lính Nga vừa bắn vừa dạt ra hai bên, có vài tên không kịp chạy thoát đã bị húc bay xa vài mét.

Chu Du sau đó lao thẳng về phía tòa đại lâu phía trước, đâm xuyên qua cửa rồi vọt ra.

Phía sau đám lính Nga trực tiếp bao vây lại.

Chu Du nhanh chóng chui ra khỏi xe, men theo bậc thang leo lên lầu.

Đám lính Nga truy đuổi gắt gao, Chu Du mỉm cười thản nhiên,

móc từ trong túi ra một quả lựu đạn để dành từ trước.

Thấy đám lính đang kéo đàn kéo đống lao lên, anh trực tiếp rút chốt rồi ném xuống.

Ngay tức khắc, phía sau chiếc xe là một đống hỗn độn, đám lính định xông lên nhưng thấy quả lựu đạn Chu Du ném ra liền biến sắc, vội vã tản ra xung quanh.

"Oanh!" Tiếp sau đó là một tiếng nổ kinh thiên động địa, chiếc xe nổ tung, lửa bốc nghi ngút, mảnh vỡ văng tứ tung, tàn lửa bay khắp nơi.

Mặt đất không ngừng rung chuyển, lối lên cầu thang xuất hiện những vết nứt dài, chỉ cần sơ suất là sẽ sụp đổ.

Chu Du nhìn thấy tiếng kêu la thảm thiết bên dưới liền thở phào một cái, nhân lúc khói đạn mịt mù hỗn loạn, anh nhanh chóng chạy lên cầu thang của tòa nhà cũ.

Nơi này giống như một khu cư trú tạm thời, xung quanh đều là những căn phòng, lạ là các phòng dọc hai bên hành lang san sát nhau như sạp hàng, căn bản không có cửa sổ.

Nơi này mà ở được sao?

Dù sao công nhân trạm xử lý nước thải cũng không ít, phần lớn đều phải làm việc ở khu vực nước thải, môi trường quả thật tệ hại.

Chu Du chỉ liếc nhìn qua một cái rồi đi thẳng lên sân thượng.

Đứng từ trên cao nhất, Chu Du cuối cùng cũng nhìn rõ được vị trí của toàn bộ trạm xử lý nước thải.

Cấu tạo nơi này thật độc đáo, giống như một chiếc la bàn khổng lồ, rõ ràng là có cao nhân chỉ điểm, xung quanh hoàn toàn là một vùng đất âm sát.

Do trạm xử lý nước thải nằm ở địa thế thấp, bên dưới có vô số mạch ngầm, nên mới tạo ra môi trường như vậy.

Nước?

Chu Du bỗng chốc hiểu ra, trạm xử lý nước thải được bao quanh bởi các lối thông đạo dẫn nước thải ra ngoài, sau khi xử lý sẽ chảy trực tiếp qua các sông ngầm.

Những khu vực lớn của trạm nước thải lúc này đều thu gọn trong tầm mắt.

Chu Du nhìn chằm chằm vào những cửa ra vào quan trọng, lúc này quân đội đang canh giữ, đến một con ruồi cũng không bay vào lọt.

Chương 419

Đám này canh gác nghiêm ngặt thật, Chu Du nghĩ, giờ Ô Thiền và mọi người đang ở trong hầm ngầm, chẳng ai biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Có vẻ như đang rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Chu Du phải tìm cách mới được.

Đám quân đội kia dường như đang tìm kiếm và lục soát khắp nơi, đằng xa có vài chiếc xe lắp pháo nhắm chuẩn về phía này, sơ hở một chút là chúng sẽ tấn công.

Đúng lúc quan trọng, anh cảm giác có người đang theo dõi mình từ phía sau.

Ngay lập tức anh quay người lại, giơ súng lên nhắm thẳng.

"Đừng nổ súng!" Ngay lập tức, một người mặt mày tái mét vội vàng xua tay, nuốt nước bọt nói gấp.

"Người của Hoắc gia?" Chu Du thấy người này tuy mặt lạ nhưng ánh mắt lại loé lên tia tinh anh, cách ăn mặc không khác gì những người của Hoắc gia đã gặp trước đó.

Người này tầm bốn mươi tuổi, mặt đen nhẻm như phủ một lớp cát vàng, sau đó gật đầu: "Tôi phụng mệnh canh giữ ở đây, chỉ là không ngờ lại làm kinh động đến quân đội." "Đúng rồi, những người khác đâu?" Người đó thấy lạ, bởi trước đó Hoắc Linh đi cùng một đoàn người, giờ chỉ thấy mỗi Chu Du đơn độc, những người khác đều biến mất.

Chu Du cũng không giấu giếm, kể đơn giản chuyện bên dưới, sau đó từ miệng người này anh mới biết được chuyện xảy ra bên trên

trạm xử lý nước thải.

Trước đó, Hoắc Linh dẫn theo người của Hoắc gia tìm đến mục đích địa của Đại Kim Liên, chính là trạm xử lý nước thải này.

Cho nên người của Hoắc gia định âm thầm ra tay, bám theo sau, nhưng Đại Kim Liên quả thực không phải hạng vừa, gã ta rất xảo quyệt, dường như đã nhìn thấu âm mưu của nhóm Hoắc Linh và định ra tay trước.

Phần lớn người của Hoắc gia đều bị Đại Kim Liên khống chế.

Đại Kim Liên không thể trực tiếp xuống từ trạm nước thải nên phải tìm chỗ khác, nhưng Hoắc Linh và Diệp Nhất Tâm cũng không phải dạng vừa, họ đã thoát khỏi sự khống chế.

Sau đó họ xuống dưới hầm và hội hợp với Chu Du.

Nhưng tại trạm nước thải này, người của Đại Kim Liên và người của Hoắc gia trước đó gần như ở thế cân tài cân sức, vì bên Đại Kim Liên cũng được dặn dò là nếu không có lệnh thì không được manh động.

Hoắc Linh cũng để lại một phần nhân thủ canh giữ ở đây, nên người của Hoắc gia cũng không dám tùy tiện hành động.

Vốn dĩ không có chuyện gì, chỉ đang chờ đợi, nhưng không ngờ hiện tại quân đội xuất hiện đã hoàn toàn phá vỡ thế cân bằng trước đó.

Chu Du thấy rõ ràng lính quân đội dường như bất chấp tất cả, chỉ cần thấy người ở đây là không nể tình gì mà trực tiếp giết chết.

Rõ ràng đám người này không cùng một phe với Đại Kim Liên.

"Biết đám người đó làm gì không?" Chu Du nín thở ngưng thần, lúc nào cũng cảnh giác xung quanh rồi mới hỏi tên thuộc hạ nhà họ

Hoắc.

Hắn cau mày, im lặng hồi lâu nhìn xuống dưới rồi nói: "Tôi nghĩ họ đến để tìm người." "Như Khoa Phu (Zukhov) hiện đang ở đâu?" Sự việc dường như đúng như những gì Chu Du dự đoán, anh vội vàng hỏi một câu.

Vừa nghe thấy cái tên đó, người của Hoắc gia ngẩn ra một lúc, mãi sau mới phản ứng lại: "Hiện tại hắn đang nằm trong tay tôi." Như vậy, đám lính Nga kia thực sự muốn tìm Như Khoa Phu, dường như trước đó toán lính tiền trạm do Như Khoa Phu phái đi là để dò la tình hình.

Chẳng qua, bọn họ đã bị Đại Kim Liên Tử tập kích, chuyện này cũng qua rồi, ít nhất thì Đại Kim Liên Tử và những người thuộc giới quân sự của Như Khoa Phu không cùng một kẻ chủ mưu đứng sau.

"Đi thôi, tôi xuống trước." Chu Du ra hiệu, dù sao nếu trêu điên đám lính Nga kia, lát nữa chúng hoàn toàn có khả năng san phẳng nơi này thành bình địa.

Hai người mới cẩn thận đi xuống tầng hai.

Nhưng Chu Du cảm thấy kỳ lạ, người ở bên dưới dường như đã rút hết, bốn phía bị nổ loang lổ, một mảnh hỗn loạn.

Thế nhưng không thấy bất kỳ quân nhân nào, chỉ có mấy thi thể cháy đen nằm ngổn ngang trên mặt đất.

"Bên này." Thấy Chu Du đang quan sát xung quanh, người kia trực tiếp dẫn anh sang một hành lang khác, sau khi mở cửa bước vào, bên trong trông giống như một phòng lưu trữ tài liệu.

Nhưng lạ là các giá sắt xung quanh đều trống không, khắp nơi mốc meo, hiển nhiên đã bị bỏ hoang từ lâu, trên tường đầy vết ố bẩn.

Nhưng Chu Du không ngờ ở đây lại có một lối đi ngầm, cư nhiên

có thể dẫn thẳng vào góc của tầng một, đi khoảng nửa giờ, vòng vo hồi lâu mới từ phía sau đi ra ngoài.

Phía ngoài trạm xử lý nước thải có một đống đá, vừa vặn có thể nhìn thấy toàn cảnh trạm.

Chu Du phát hiện trạm xử lý nước thải dường như đều bị quân đội khống chế, chỉ là không ngờ người của Hoắc gia lại phát hiện ra một lối thoát hiểm ở bên trong.

Hiển nhiên họ cũng đã chuẩn bị chu toàn, lúc này đang chiếm giữ đống đá, trông cũng có vài phần giống đống đá mà Chu Du từng thấy trước đó.

Sau khi vào trong, Chu Du mới phát hiện Như Khoa Phu và vài người khác đều ở đó.

Sau khi người của Hoắc gia trao đổi ngắn gọn, Chu Du hỏi: "Đúng rồi, lúc trước ở dưới giếng của trạm xử lý nước thải, có lối đi nào có thể vào mà không bị quân đội phát hiện không?" Sau đó Chu Du nói cho họ biết, lối ra duy nhất của Hoắc Linh dưới giếng nếu bị quân đội phát hiện trước một bước thì e rằng sẽ gặp nguy hiểm.

"Tôi biết có một chỗ có thể vào, vòng qua được người của quân đội." Một thanh niên khoảng ngoài hai mươi tuổi trầm ngâm hồi lâu mới chỉ về một hướng, nhắc nhở một câu.

Chu Du cũng không nói nhiều, đưa cho họ một ít vật tư, sau đó chỉ gọi gã tên Hoắc Thiên kia dẫn đường.

Gã này dường như rất quen thuộc nơi này, qua trò chuyện, không khó để phát hiện Hoắc Thiên gần như lớn lên ở vùng này từ nhỏ, không thể quen thuộc hơn được nữa.

Những người còn lại vẫn ở đống đá chờ lệnh.

Hoắc Thiên dẫn Chu Du đi về phía một sườn núi không bắt mắt

bên tay phải.

Chu Du cảm thấy kỳ lạ, nhưng chỉ vài phút sau anh đã hiểu ra.

Hóa ra cái sườn núi nhỏ này vừa vặn che khuất tầm nhìn từ trạm xử lý nước thải, bởi vì trạm nằm ở địa thế thấp, tầm nhìn cực kỳ hạn hẹp.

Chương 420

Hoắc Thiên phát hiện ra lối đi này chủ yếu để có thể tiến công hoặc lui thủ, nên đã cải tạo lại một chút.

Hai người cẩn thận đi xuống dưới, bên dưới lẽ ra là một hệ thống xả thải, đường hầm không sâu nhưng mặt đất như được phủ một lớp vật chất đen dính như nhựa đường.

Giẫm lên thấy dính nháp, càng đi vào sâu, mùi vị càng nồng nặc.

Lát sau mùi nồng đến mức cay mũi, may mà không xa, chỉ mất chưa đầy mười phút, Hoắc Thiên mới cẩn thận leo lên trên.

Gã mở một vật giống như nắp cống, hai người chui ra mới phát hiện mình đang ở khu vực thiết bị xả thải của trạm, xung quanh toàn là những bồn chứa và máy móc cao lớn.

Rỉ sét loang lổ, cảm giác như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Toàn bộ phòng thiết bị trông cũ kỹ, trên những ô cửa sổ lớn dính đầy vết bẩn nhớp nháp.

Nơi này đúng là khu vực nòng cốt xử lý nước thải, ước chừng bình thường cũng chẳng có ai vào.

"Bên này." Hoắc Thiên trước đó hiển nhiên đã đi con đường này nên rất quen đường.

Sau khi ra khỏi phòng thiết bị, đi xuống phía cuối, có một cánh cửa sắt, sau khi dùng sức kéo ra, Chu Du mới biết phía dưới là nơi nào.

Không sai, nó thông đến khu vực cái giếng kia.

"Cậu quen thuộc nơi này thật đấy." Chu Du có chút kinh ngạc, tiểu tử này rõ ràng là khinh xe thúc lộ như thể trước đây từng làm việc ở

đây vậy, mọi ngóc ngách đều rành rọt.

Hoắc Thiên vừa đi vừa thở dài: "Hazzz, ông nội tôi trước đây làm việc ở đây, chuyện từ nhiều năm trước rồi, sau này ông thường kể cho tôi nghe những chuyện xảy ra ở đây." "Ông nội sao?" Chu Du dường như hiểu ra điều gì: "Vậy ông có kể cho cậu nghe bí mật đặc biệt nào về trạm xử lý nước thải này không?" Hoắc Thiên dừng bước, dường như không có hứng thú như Chu Du: "Chuyện về trạm xử lý nước thải mà ông kể thì nhiều vô kể, ước chừng ba ngày ba đêm cũng không kể hết, nhưng tôi thực sự không biết phải tìm bí mật gì." Tiếng thở dốc trong vách đá vang lên.

"Không, bây giờ không phải lúc để nói chuyện." Hoắc Thiên chỉ ra bên ngoài, qua khung cửa sổ lớn, ánh sáng mạnh chiếu vào, hắt lên những bóng người, chắc là quân đội đang tuần tra xung quanh.

"Mau đi thôi." Chu Du không chậm trễ, nhanh chóng đi xuống dưới, chẳng mấy chốc đã đến một khoảng không gian rộng.

Xung quanh toàn là những tủ sắt lớn nhỏ, có những bể nước nhỏ giống như khu vực lắng đọng nước thải.

Sau đó Hoắc Thiên đóng cửa lại, nhưng tìm nửa ngày vẫn không phát hiện ra gì, gã có chút kỳ lạ: "Không đúng nha, chỗ này và chỗ lão gia tử nói có gì đó không đúng lắm." "Không đúng chỗ nào?" Chu Du hỏi.

Hoắc Thiên lẩm bẩm một câu: "Ban đầu lão gia tử bảo tôi chỗ này có một lối ra, có thể thông trực tiếp đến cổ giếng ngầm, phía dưới dẫn tới khu vực nguồn nước ngầm của trạm." "Có khi nào cậu nhớ nhầm không?" Chu Du nhắc nhở.

Hoắc Thiên không cần suy nghĩ liền xua tay: "Không thể nào, lão gia tử ngày nào cũng lải nhải với tôi, cứ như thể cả đời này ông ấy chỉ nhớ mấy chuyện xưa cũ đó, còn coi đó là niềm tự hào nữa." "Xem

kỹ lại lần nữa xem." Chu Du ra hiệu đừng vội, hai người lần mò khắp không gian, đặc biệt là những chỗ không bắt mắt trên mặt đất, nhưng Chu Du dường như đã bỏ sót một điểm quan trọng.

Mặt đất gần như được phủ một lớp vật chất dày, giẫm lên có cảm giác mềm nhũn.

Nhưng Chu Du nhanh chóng phát hiện ra ở góc tường, vách tường có vẻ không ổn, nhìn kỹ thì màu sắc hơi đậm, giống như vừa được quét một lớp sơn dày.

Sau đó anh hơi dùng sức, ngay lập tức dọc theo chân tường lộ ra một khe nứt.

"Ở đây." Chu Du khẳng định.

Hoắc Thiên có chút kinh ngạc, sau đó nhìn khe nứt, ra sức đào bới, bên dưới lộ ra một cái lỗ lớn, đẩy ra thì thấy một không gian ngầm.

"Ở đây sao!

Chẳng lẽ trước đó tôi nhớ nhầm?" Hoắc Thiên trái lại có chút không chắc chắn.

Nhưng sau khi vào trong, Chu Du mới nghe gã nói: "Lúc đầu lão gia tử bảo tôi, chỗ này không phải ai cũng vào được, không ngờ lại có phúc vào đây, đúng rồi, nhìn cái chỗ giống như miệng giếng kia không?" Hoắc Thiên dường như có chút hứng thú với nơi này.

"Trước đây dưới miệng giếng thường có nước phun lên, vào giữa đêm khuya, lúc đó có người còn tưởng là có ma." Hoắc Thiên nói nửa đùa nửa thật.

Mấy tên lính quân đội lúc trước giờ đây dường như đều bị người ta lôi ra ngoài hết, một lối ra khác hoàn toàn bị phong tỏa.

Chu Du cũng không nói nhiều, trực tiếp đi tới miệng giếng đó, bên

dưới âm u, có từng luồng hàn khí bốc lên.

Chu Du bảo Hoắc Thiên canh chừng xung quanh, hễ có động tĩnh gì phải báo cáo ngay.

Sau đó anh tìm xung quanh được ít dây thừng có thể dùng được.

Theo lời Hoắc Thiên, dưới này có nước, gần như đã ngập hết toàn bộ không gian.

Sau khi nước rút mới lộ ra một đoạn lớn bên dưới.

Chu Du buộc một đầu dây thừng vào một cỗ máy lớn phía trước, đầu kia buộc vào người, rồi tung mình nhảy xuống.

Hoắc Thiên bị một phen hú vía, cảm thấy thật không thể tin nổi.

Khi Chu Du xuống tới nơi, lập tức cảm nhận được một bầu không khí kỳ quái.

Lúc này mới nhìn rõ, bên dưới xuất hiện mấy cái hang hốc, vách đá như sắp bị tông sập.

Người ở bên dưới lúc này rất cảnh giác, dường như chuẩn bị đối phó với một quái vật có thể vọt ra từ nơi không tên bất cứ lúc nào.

Thấy Chu Du xuống, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó Hoắc Linh vây lại hỏi tình hình cụ thể bên trên thế nào.

Chu Du cũng chỉ nói đơn giản, sau đó bảo mọi người khẩn trương leo lên, nơi này không thể ở lại lâu.

Ô Thiền và Chu Du bọc hậu, mấy người lần lượt leo lên dây thừng.

Nhân lúc này, Ô Thiền mới kể cho Chu Du nghe chuyện vừa xảy ra ở dưới.

Chương 421

Hóa ra lúc nãy họ rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, không gian ngầm hiển nhiên đã bị vùi lấp lại, bên trên không biết tình hình thế nào.

Nhưng chính lúc đó, khi mọi người định thả lỏng, thì từ trong vách đá xung quanh truyền đến tiếng thở dốc thoắt ẩn thoắt hiện, thực sự có phần rợn người.

"Cậu cũng nghe thấy rồi sao?" Chu Du có chút kinh ngạc nhìn Ô Thiền với ánh mắt kỳ quái, Ô Thiền lắc đầu: "Vừa nãy mọi người ở dưới này im phăng phắc, nên bất kỳ âm thanh nào cũng nghe rõ mồn một." Chu Du đã hiểu tại sao lúc nãy trông ai nấy đều kinh hãi như vậy.

"Dưới đáy có cái gì sao?" Chu Du tự lẩm bẩm, từ cuốn sổ tay kia, anh biết không ít chuyện, thậm chí có thứ khiến người ta gần như rơi vào tuyệt vọng, thậm chí bị dồn đến phát điên.

Chẳng lẽ thực sự đều thấy rồi?

Bây giờ không biết được, vì những điều đó dường như đều gián tiếp thể hiện sự khủng khiếp của những thứ kia.

"Nếu muốn biết, tôi cũng không biết còn cách nào khác không." Ô Thiền trầm ngâm một lát rồi nói tiếp: "Vì khi ở dưới đó, tôi cảm nhận rõ ràng một luồng quỷ khí mạnh mẽ, nơi này như bị nguyền rủa vậy, người bình thường xông vào chỉ có một con đường chết." "Tuy tôi trông có vẻ như đã tiếp cận rất gần lòng đất, nhưng thực chất lại không thể đến gần được.

Tôi không ngờ tộc nhân Khế Đan lại có thể lợi dụng loại quỷ vật như vậy." Chu Du nhún vai, có phần khinh thường: "Thực sự đáng sợ

thế sao?

Xem ra 'vợ' tôi cũng không dễ chọc nha." Ô Thiền mặt nghiêm nghị, gật đầu: "Toàn bộ lòng đất này thuộc về phân khu thứ hai, cũng là biện pháp phòng ngự tầng trên cùng của Mộ Trung Mộ, vốn không có đe dọa gì, bên dưới chắc còn hai tầng nữa, xuyên qua đó mới có thể tìm thấy mộ địa thực sự của Công chúa Áo Cổ." Chu Du nghe mà kinh ngạc, cái gọi là Mộ Trung Mộ gần như đều là điềm đại hung.

Hoặc là sẽ tổn âm đức, chiêu mời tai nạn không lường trước, hoặc là có một khả năng, nó trở thành hộ vệ cho mộ thất chính.

Có thể thấy, muốn tiếp cận mộ địa Công chúa Áo Cổ hiển nhiên không hề đơn giản.

"Đúng rồi, còn nhớ con quái vật tôi thấy trong kho vũ khí trước đó không?

Tôi đã đánh trúng nó, sau này tôi mới hiểu ra thứ đó là gì." Ô Thiền nhắc nhở.

Chu Du có chút hiếu kỳ: "Là gì?" Lúc đó Chu Du thực sự tò mò, vì trước đây hạ mộ cũng chưa gặp kẻ nào lợi hại như vậy, trong vài cổ mộ có những sinh vật khổng lồ, nhưng đa phần đều đơn độc, cùng lắm là hai con làm bạn.

Đúng như câu một núi không thể có hai hổ, trong cổ mộ cũng ứng với câu đó.

Vì vậy cũng dễ đối phó, nhưng ở dưới này dường như rơi vào một ổ quái vật, hàng ngàn hàng vạn con.

Thậm chí hiện giờ vẫn chưa thấy rõ chân diện mục của chúng.

Ô Thiền thấy vẻ mặt của Chu Du, liền nhìn quanh, dường như tiếng thở dốc trong vách đá ngày càng lớn, như thể sắp vọt ra ngoài bất cứ lúc nào.

Nàng nói: “Trước đó, tôi vô tình cảm nhận được thứ đó có sức sống cực kỳ mãnh liệt, tôi sơ bộ ước tính thứ đó sống dưới lòng đất ít nhất cả ngàn năm rồi, nhưng vẫn đang ở thời kỳ ấu niên, nên tôi mới có thể dễ dàng làm nó bị thương.” “Ấu niên sao?” Chu Du có chút khó tin.

Ô Thiền gật đầu: “Chú em à, chẳng lẽ tôi lại lừa cậu sao?

Thế nên lúc đó khi đề nghị lên trên trước, tôi là người đầu tiên tán thành.

May mà đám nhóc đó chưa thể gây ra sóng gió gì lớn, chứ đừng nói đến con quái vật già đời bên dưới.” “Lúc đó tôi đang nghĩ, bên dưới đã có thứ lợi hại như vậy, tại sao bọn chúng không chạy ra ngoài?” Chu Du phân tích: “Có lẽ là đang sợ hãi, hoặc bị cấm cố rồi?” “Chú em, xem ra cậu càng ngày càng thông minh rồi đó.

Đúng vậy, tôi cũng suy đoán như thế, nếu không thì bên dưới đã loạn cào cào từ lâu rồi, làm sao trạm xử lý nước thải này có thể xây dựng ở đây được?” Thậm chí cả vùng Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ này đa phần đã bị luân hãm rồi.

Nhưng hiện tại nơi này vẫn bình an vô sự, thậm chí không có bất kỳ tin đồn nào, hiển nhiên trong đó nhất định có uẩn khúc.

“Ý cô là, ngay tại trạm xử lý nước thải này, có thứ gì đó có thể trấn áp được thứ bên dưới?” Trong đầu Chu Du chợt lóe lên một ý niệm, điều này không khó để phân tích, vì toàn bộ mộ địa Công chúa Áo Cổ dường như đang nắm giữ thứ có thể khiến người ta trường sinh bất lão, ngay cả những con quái vật kia cũng không biết đã tồn tại bao nhiêu năm rồi.

Xem ra, vị thần tiên mà người Khế Đan sùng bái năm xưa thực sự không rõ lai lịch.

Ít nhất hiện tại Chu Du vẫn chưa làm rõ được đó là người hay quỷ.

"Nhưng thứ ở bên dưới là gì?" Chu Du đi thẳng vào vấn đề.

Ô Thiền lại tỏ vẻ bí hiểm: "Tất nhiên, đáp án của câu hỏi này nằm ngay trong trạm xử lý nước thải này.

Ngay từ khi xây dựng, có lẽ đã có người nhận ra điều đó nên mới chọn nơi này để thi công." Đúng vậy, Chu Du biết chỉ cần tìm được đáp án trên trạm xử lý nước thải này thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều, vì có thể trấn giữ được tà vật bên dưới thì chắc chắn nó không hề tầm thường.

"Tiếng động ngày càng lớn rồi, nghe thấy không?" Ô Thiền khựng lại, ra hiệu cho Chu Du tạm thời im lặng.

Lúc này hai người gần như nín thở ngưng thần, tai áp vào vách đá, quả nhiên tiếng thở dốc ngày càng thô bạo, như thể đang áp sát ngay bên tai.

"Đi thôi." Chu Du vực dậy tinh thần, may mà lúc này Bàn Tử và Hồ Ba Nhất cũng đã leo lên hết.

"Đi thôi, tôi không muốn ở lại đây nữa." Chu Du ra hiệu lên trên.

Ô Thiền thản nhiên mỉm cười, sau đó liếc nhìn xung quanh rồi tung mình một cái, trực tiếp vọt lên trên, chớp mắt chỉ còn lại một tàn ảnh, người đã biến mất.

Chu Du cười nhạt, rồi cũng bám theo leo lên.

Khi Chu Du lên tới nơi, thứ bên dưới từ đầu đến cuối đều không lộ diện, như thể đã tiêu tan.

Hiển nhiên nó rất kiêng kị, dù có áp sát vách tường cũng không dám lộ ra, lát sau tiếng động bên dưới gần như đồng thời biến mất

hoàn toàn.

Chu Du là người cuối cùng chui ra, lúc này Hoắc Linh vây lại hỏi han ân cần, thấy Chu Du không có gì đáng ngại mới thở phào.

Hoắc Thiên thấy Hoắc Linh cũng đã thoát ra, trong lòng tràn đầy hy vọng.

"Đúng rồi, lúc nãy tôi thấy quân đội bên ngoài dường như đang vận chuyển thứ gì đó." Hoắc Thiên kể lại cho mọi người.

Một nhóm người lúc này đều nhìn ra bên ngoài, may mà lúc này mới là nửa buổi chiều, ánh sáng mạnh, mọi người mới đầu hơi chưa thích nghi được.

"Đúng rồi, chúng ta chia nhau hành sự." Chu Du phân tích kỹ lưỡng rồi nói: "Hoắc Linh và Diệp Nhất Tâm mấy người đi cứu người của Hoắc gia, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử đi canh chừng toán quân đội kia, Ô Thiền và tôi cùng với Hoắc Thiên đi tìm đồ." "Tìm đồ?" Vương Bàn Tử có chút không hiểu, lúc này mọi người đều nhìn Chu Du.

Chương 422

"Liên quan đến một số thứ dưới lòng đất, tôi đoán nó nằm ở khu vực trạm xử lý nước thải, mau lên, đừng nói nhảm nữa, khẩn trương hành động." Chu Du biết thế lực quân đội rất lớn, nếu đánh động bọn họ, lúc đó mấy chục chiếc xe kéo đến, nã pháo oanh tạc thì cũng đủ mệt.

Rất nhanh, mấy người chia theo các hướng khác nhau bắt đầu hành động.

Khi Chu Du nhanh chóng bước ra ngoài, anh thấy bên ngoài đã hoàn toàn khác trước, lúc này mười mấy chiếc xe xếp thành hàng dài như thể đang duyệt binh.

Xung quanh đã dựng lên các ụ pháo.

Đám này đúng là bọn lính Nga điên rồ.

"Tôi không cần phải đi tìm từng chỗ một, tôi đi hỏi một người, có lẽ ông ta sẽ biết." Chu Du cười nhạt, nhìn về phía không xa, dường như đã hiểu ra.

Sau đó ba người đi về phía đống đá bên ngoài, nếu không phát hiện ra manh mối ở chỗ này thì cũng chẳng ai biết được.

Như Khoa Phu lúc này đang được vài người chăm sóc kỹ lưỡng, hiển nhiên gã này đã thành thật hơn nhiều.

Chu Du tưởng gã sẽ thừa cơ bỏ trốn, nhưng khi Hoắc Thiên kể lại sự thật, Chu Du lại thấy kinh ngạc.

Đầu óc tên này không có vấn đề gì chứ?

Như Khoa Phu vốn là một phó quan của lính Nga, tuy chức vụ không lớn nhưng ở vùng biên giới Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ này cũng có

chút số má.

Hoắc Thiên kể với Chu Du, gã này thấy quân đội phái người đến thì sắc mặt đại biến, trông như một tên tội phạm bỏ trốn vậy.

Khi đó đám lính Nga bên ngoài đang ráo riết tìm kiếm, Hoắc Thiên phát hiện Như Khoa Phu tỏ ra kích động, ánh mắt lộ vẻ hoảng loạn tột độ.

Lúc đó họ cứ tưởng Như Khoa Phu định thoát ra ngoài để cầu cứu, nhưng không ngờ sự thực lại hoàn toàn ngược lại.

Như Khoa Phu dường như không muốn bị phát hiện, đặc biệt là quân đội Nga bên ngoài, gã sợ như chuột thấy mèo.

Lúc đó Hoắc Thiên cũng không hiểu trong hồ lô của gã bán thuốc gì, cứ ngỡ gã giả vờ để họ lỏng cảnh giác rồi tìm cách trốn, nhưng thực tế dường như không đơn giản như vậy.

Gã đó thực sự sợ hãi, Như Khoa Phu như thể nhìn thấy quỷ vậy.

"Không cùng một giuộc sao?" Chu Du thấy lạ, nhìn xe cộ và trang phục họ mặc trên người đều giống hệt nhau, chẳng lẽ trong đó có âm mưu hay bí mật gì?

Như Khoa Phu lúc này nhìn quanh quất, ánh mắt tràn ngập vẻ kinh hoàng, mới chỉ một hai ngày không gặp mà xương mặt gã đã gồ lên, trông như bị ngược đãi đủ kiểu, thực sự thảm không nỡ nhìn.

Hoắc Thiên sau đó ra hiệu cho người bên cạnh hỏi vài câu, nhưng Như Khoa Phu không trả lời, vẫn giống như trước đó, Hoắc Thiên cũng thấy lạ, nhưng gã này như thể cứng đầu, một chữ cũng không thốt ra.

Chu Du cũng không hỏi nhiều, chỉ nhìn Như Khoa Phu, lúc này hốc mắt gã lõm sâu, dường như không thể chịu được ánh sáng.

Người gã tràn ngập nỗi sợ hãi và hoảng loạn, chỉ trong hai ba ngày ngắn ngủi mà gã như biến thành một người khác hoàn toàn.

Trước đó Như Khoa Phu còn đòi hợp tác, nhưng giờ nhìn lại, sự tình đúng là trời vực.

"Tôi biết trạm xử lý nước thải này rất rõ, tôi nghĩ ông nên biết rằng ở trong khu vực trạm mới là an toàn nhất, ít nhất là mấy thứ bên dưới sẽ không chui ra được." Chu Du nhìn chằm chằm vào mặt Như Khoa Phu.

Cơ mặt gã khẽ giật giật, hiển nhiên là đã nghe hiểu lời Chu Du, mặt gã trắng bệch, chẳng khác gì người chết vừa chui ra khỏi quan tài.

"Hỏi vậy hắn cũng có hiểu đâu." Hoắc Thiên bên cạnh định giải thích, nhưng không ngờ ngay trong tích tắc, Như Khoa Phu cư nhiên đứng dậy, đi tới bên cạnh Chu Du, gằn từng chữ: "Không, tôi biết nó ở đâu." Gã này thực sự nghe hiểu sao?

Trước đó Như Khoa Phu cứ như giả câm giả điếc, ra vẻ cần người phiên dịch, hóa ra gã giả vờ, dường như có mưu đồ khác.

"Trước đây tôi chỉ không biết là ai, nhưng giờ thì tôi biết rồi." Như Khoa Phu lúc này mới nói với mọi người: "Tôi đã sống ở vùng biên giới Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ này hơn hai mươi năm, nên ngôn ngữ của mấy nước xung quanh tôi đều biết cả." "Tôi biết các người muốn tìm gì." Như Khoa Phu nhìn Chu Du, rồi lại nhìn ra bên ngoài, thở dài một tiếng: "Vốn dĩ tôi tưởng mình có thể trốn thoát được, nhưng không thể." "Ý ông là sao?" Chu Du thấy lạ, Như Khoa Phu theo lý không phải là kẻ đào ngũ, tại sao phải trốn trốn tránh tránh.

Như Khoa Phu lúc này như chìm vào hồi ức: "Giờ tôi cũng không biết mình còn cơ hội thoát ra ngoài không, tôi sẽ kể cho các người nghe sự thật." Năm xưa Như Khoa Phu đi theo vị trưởng quan hoạt động tại vùng Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ, phụ trách toàn bộ công tác mở rộng

ngầm của trạm xử lý nước thải.

Lúc đó việc đưa ra kế hoạch xây dựng một trạm xử lý nước thải thực ra không có gì đáng nói, vì nơi này đất rộng người thưa, có cảm giác hơi thừa thãi.

Nhưng không biết vì sao, cấp trên dường như rất coi trọng chuyện này, đích thân gửi bản quy hoạch đến.

Nhưng khi nhìn bản vẽ đó, Như Khoa Phu và những người xung quanh đều ngẩn tò te.

Không sai, bản vẽ có tới mấy tầng, không giống trạm xử lý nước thải mà giống một tòa lâu đài hơn, phân chia trên mặt đất và dưới lòng đất rõ rệt.

Nhưng lệnh trên không dám kháng, trước đó nơi này giống như di tích của một cổ thành, dường như từ đó đã khai quật được một số văn vật giá trị.

Nhưng khi có anh em định mang chúng đi thì ngay ngày hôm sau đã xảy ra chuyện.

Những người đó như bị trúng tà, toàn thân thối rữa, cuối cùng chết trong uất ức.

Mọi người đều biết thứ trong di tích này như bị nguyền rủa, tuyệt đối không thể mang đi.

Tuy nhiên lúc đó trạm xử lý nước thải vẫn chưa xây xong, vì tạm thời Như Khoa Phu và vị trưởng quan dẫn một đội nhỏ rời đi ba ngày.

Nhưng ba ngày sau quay lại thì phát hiện di tích như bị thiêu rụi, lửa cháy lớn suốt ba ngày, gần như mọi thứ đều thành tro bụi.

Thậm chí có không ít anh em đã mất mạng, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ có duy nhất một món đồ lúc đó đã bị trưởng quan của Như Khoa Phu lấy đi.

Khi đó Như Khoa Phu không để ý, cũng không chú ý đó rốt cuộc là thứ gì, nhưng sau này vị trưởng quan đó đã phát điên.

Ông ta gần như đã giết sạch mấy chục thuộc hạ dưới quyền, suýt chút nữa thì tự sát.

Chương 423

May mà Như Khoa Phu kịp thời cứu được, đưa đi trị bệnh, biến mất khoảng vài năm trời.

Cho đến một ngày vị trưởng quan đó dường như sắp không qua khỏi, ở trong bệnh viện, người vốn điên điên khùng khùng bỗng chốc tỉnh táo lại.

Lúc lâm chung, ông ta dặn Như Khoa Phu nhất định phải giúp ông ta tìm lại món đồ đó, nếu không cả thế giới này sẽ không được bình yên.

Đồng thời căn dặn nhất định không được rời khỏi trạm xử lý nước thải.

Lúc đó Như Khoa Phu không hiểu ý tứ là gì.

Nhưng sau này cấp trên có chính sách muốn dỡ bỏ trạm xử lý nước thải, vì chi phí ở đó quá cao, cộng thêm nhiều nguyên nhân khác.

Nhưng mấy đợt người vào dỡ bỏ đều biến mất, ngay cả những chuyên gia rút đi cũng không thấy tăm hơi đâu.

Như Khoa Phu mới nhận ra mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Mấy năm qua ông ta đã thu thập không ít tư liệu về trạm nước này, nhưng phần lớn dường như đều nằm trong trạm, đã bị xử lý không ít.

Nghe đến đây, Chu Du có chút hiếu kỳ liền hỏi: "Vậy hiện giờ ông không biết món đồ của vị trưởng quan năm xưa ở đâu sao?" "Không!" Như Khoa Phu gần như không cần suy nghĩ, vội vàng gật đầu: "Tôi biết, nó ở đó." "Ở đâu?" Mọi người không nhịn được đều tò mò xúm lại.

Như Khoa Phu hít sâu một hơi, dường như mới hơi bớt sợ hãi, bên ngoài lính Nga vẫn đang tiếp tục lùng sục, vì trạm xử lý nước thải này rất rộng, một sớm một chiều thực sự khó lòng tìm thấy họ.

"Tôi nói cho các người biết, nó ở..." Như Khoa Phu vừa định nói thì đúng lúc đó phía sau bỗng vang lên tiếng pháo nổ.

"Oành!" Quả pháo rơi ngay cạnh đống đá, phát ra một tiếng nổ dữ dội.

"Né ra!" Chu Du hét lớn một tiếng, sau đó kéo Ô Thiền lùi lại phía sau, may mà quả pháo bắn chệch nên không ai bị thương.

Chỉ có đống đá ngay lập tức bị sụp đổ hơn một nửa.

"Oành!" Tiếp sau đó lại một tiếng pháo nữa, Chu Du thắc mắc không biết quân nào đang nã pháo, nhưng khi phóng tầm mắt nhìn ra xa, anh phát hiện không xa có từng chiếc xe đang tiến vào trạm xử lý nước thải.

"Oành!" Xe cộ từ xa kéo đến ngày càng nhiều, hiển nhiên lúc này mọi người gần như đã bị bao vây, xung quanh giờ đây như một bãi chiến trường.

Đặc biệt là những chiếc xe đi đầu, nhìn kỹ thì chúng không giống những chiếc xe tiến vào trạm lúc nãy, thậm chí phía trước còn xuất hiện ụ pháo, nhanh chóng dựng lên những rào chắn tạm thời như sườn núi nhỏ.

Lúc này, đa số các lối ra vào xung quanh đều bị phong tỏa, nếu muốn thoát ra từ đó, ước chừng sẽ bị bắn thành tổ ong.

May là xe cộ không trực tiếp xông lên, dường như chỉ mai phục xung quanh, lúc này rõ ràng đã bao vây toàn bộ bên trong.

Ô Thiền nhìn ra xa, hồ nghi hỏi: "Không phải cùng một giuộc sao?

Mà cũng có thể trở mặt thành thù à?

Rốt cuộc là tình hình gì đây?" Bởi vì tình hình ở biên giới Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ này thực sự rất phức tạp.

"Tôi hiểu rồi." Như Khoa Phu lúc này nuốt nước miếng: "Tuy đều là quân đội như tôi, nhưng giữa họ có mâu thuẫn, mỗi bên thờ một chủ, nên..." Hiển nhiên tình hình hiện tại đúng như Như Khoa Phu dự đoán: "Xem ra bọn họ bắt đầu hành động rồi." "Dường như đang tìm gì đó?" Chu Du nghiêm túc nhìn Như Khoa Phu: "Tôi nghĩ họ hẳn đã sớm tìm món đồ đó rồi chứ?" Lúc này Như Khoa Phu có vẻ kỳ lạ, im lặng hồi lâu rồi không từ chối.

"Món đồ đó?" Chu Du thúc giục: "Hiện tại món đồ đó rất quan trọng với tôi, một khi rơi vào tay kẻ khác thì hậu quả khôn lường." Như Khoa Phu im lặng một lát rồi tiếp tục: "Tất nhiên, món đồ đó tôi chưa từng thấy, nhưng tôi chỉ biết năm xưa trưởng quan đã chôn giấu nó ở một nơi rất kỳ quái, gần như không có ai phát hiện ra." "Chỗ nào?" Chu Du và Ô Thiền liếc nhìn nhau, rồi cùng nhìn Như Khoa Phu.

"Ở bên dưới hệ thống lọc nước của trạm xử lý nước thải, nhưng tôi chưa bao giờ xuống đó, cũng không biết lời dặn lúc lâm chung có thực sự đúng không, có lẽ trưởng quan trước đó cũng chưa từng thấy." Như Khoa Phu không giấu giếm, nói thẳng với Chu Du.

"Giờ chỉ còn cách thử một lần thôi." Chu Du cùng Ô Thiền nhanh chóng chuẩn bị tiến về phía hệ thống tịnh hóa nước thải.

Phòng thiết bị nằm trong toàn khu, lúc này xung quanh toàn quân nhân, bên ngoài đã bị bao vây, nhưng người bên trong dường như đang liều chết kháng cự.

Trừ người của Hoắc gia đã thoát khỏi sự khống chế ra, toán người của Đại Kim Liên Tử lúc trước gần như đã toàn quân bị diệt, mất mạng từ sớm.

“Cẩn thận một chút.” Chu Du và Ô Thiền ra hiệu đi theo, vì lúc này ở lại đây chỉ có con đường chết.

Mấy người phối hợp với nhau, cẩn thận tiến bước, Hoắc Thiên lúc này chạy vọt sang bên cạnh.

Suýt chút nữa bị quân đội phát hiện, sau đó đạn bắn như mưa về phía đó.

Thấy Hoắc Thiên liều mạng thu hút hỏa lực, sự chú ý của quân đội đều đổ dồn vào gã, Chu Du và Ô Thiền nhanh chóng vòng qua một chỗ phòng thủ tương đối yếu khác.

Sau đó họ nhanh chóng lao tới, một tên lính đang chú ý hướng bên kia thì thấy Chu Du xuất hiện trước mặt.

Không kịp rút súng, gã đã bị Chu Du hạ gục bằng một đòn, ngất lịm đi.

“Mau đi thôi!” Chu Du yểm hộ Như Khoa Phu và Ô Thiền tiến vào khu vực nhà xưởng thiết bị.

“May mà không ai chú ý tới chúng ta.” Chu Du bước vào trong mới thực sự yên tâm, dĩ nhiên mấy tên lính kia không phải đối thủ của anh, nhưng nếu làm động đến quân đội, nhất là dưới hỏa lực mạnh, tuy trạm xử lý nước thải sẽ không sao nhưng nhiều người ở đây e rằng sẽ mất mạng.

“Bên này!” Như Khoa Phu nhìn quanh, ánh mắt lóe lên một tia thần sắc.

Dường như nơi này so với trước đây đã xảy ra những biến hóa long trời lở đất, nhất thời ông ta có chút ngỡ ngàng.

Chu Du và Ô Thiền nhanh chóng theo sau.

Quan sát xung quanh, từ hành động của quân đội có thể thấy Hoắc

Linh và Vương Bàn Tử không gặp điều gì bất thường, có lẽ nhờ sự ảnh hưởng của những người bên ngoài kia.

Lúc này mặt đất xung quanh đầy những hố pháo, nơi này đã hoàn toàn biến dạng.

Như Khoa Phu rút từ trong túi ra một tấm bản đồ, trước đó Chu Du không hề phát hiện ra vì tấm bản đồ đó được giấu trong người, khâu vào lớp lót áo khoác.

Chương 424

Thật không ngờ gã lại giấu kỹ đến vậy.

Xem ra Như Khoa Phu đã có chuẩn bị từ sớm.

Ba người nhanh chóng vòng qua một hành lang, hai bên hành lang là những căn phòng kỳ quái.

Mỗi phòng gần như đối diện nhau, lối vào đều bị đá bịt kín.

Dường như mỗi căn phòng đều giấu những thứ quan trọng, chỉ có một khe kính hẹp ở cửa phòng để nhìn vào trong.

Nhưng lại nhìn không rõ, Như Khoa Phu đi tiên phong, lúc này bên ngoài đã yên tĩnh trở lại.

"Bên này!" Như Khoa Phu xem bản đồ, rồi chỉ vào một lối đi bên phải phía trước.

Chu Du tiến lại gần, nhìn vào bản đồ.

Cuộn da cừu đã cũ nát, thậm chí có những vệt như mạng nhện, khá giống với tấm bản đồ mà Chu Du có trước đó, nhưng các chi tiết địa phương thì rõ ràng hơn, đặc biệt là vị trí của trạm xử lý nước thải.

Trên tấm bản đồ của Như Khoa Phu không ghi chú rõ ràng mà chỉ đánh dấu một phương vị đại khái.

Bản đồ chi chít những vòng tròn và điểm đỏ, kèm theo một số văn tự kỳ lạ, ngoằn ngoèo trông rất quái dị.

"Không xong, có người!" Như Khoa Phu định đi về phía bên phải thì bất ngờ phía trước xuất hiện một kẻ cầm súng.

Thật không ngờ lại có người xuất hiện ở đây.

Khi khẩu súng trong tay đối phương còn chưa kịp nhắm chuẩn,

Chu Du đã nhanh chóng lao tới, vung tay một cái, ngay lập tức gã đó bị hất văng ra xa mấy mét, ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự.

"Mau đi thôi." Mấy người tiếp tục tiến vào đường hầm phía trước, một lúc sau thì đến đoạn cuối.

"Là một bức tường?" Thật kỳ lạ, khi mọi người đi đến tận cùng thì trước mắt không còn lối thoát nào khác, chỉ có một bức tường.

Bức tường này trông rất sạch sẽ, giống như thường xuyên được quét dọn, ít nhất là khác hẳn với môi trường xung quanh, rõ ràng là được xây đắp thêm vào sau này.

"Không có nhầm chứ?" Ô Thiền nhìn về phía Như Khoa Phu.

"Không, nhất định là ở đây, lúc đó tôi nhớ rất rõ, cấp trên đã dặn tôi như vậy, tôi luôn ghi nhớ kỹ." Như Khoa Phu dường như cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Chu Du bước lên phía trước, đưa tay gõ nhẹ lên tường.

"Rỗng sao?" Ánh mắt anh lóe lên tia hy vọng, cả người phấn chấn hẳn lên.

Anh hơi dùng lực, xung quanh lòng bàn tay xuất hiện từng vết nứt.

Ngay lập tức, bức tường gần như vỡ vụn cùng một lúc.

Cả mặt đất bắt đầu rung chuyển, sau khi bức tường sụp đổ, một trận bụi mù tạt vào mặt.

Đến khi nhìn rõ trở lại, phía trước đã xuất hiện một lối đi.

"Vào đi." Ô Thiền lên tiếng nhắc nhở, sau đó Như Khoa Phu đi đầu, phía dưới là từng bậc cầu thang.

Đây lẽ ra là tầng hầm một, không sâu lắm, trông giống như một kho chứa đồ.

Chu Du bật đèn pin soi kỹ, phát hiện diện tích ít nhất cũng phải hơn trăm mét vuông.

Mặt đất bằng phẳng, xung quanh là một số hòm và tủ, phần lớn đồ đạc bên trong đã hư hỏng.

"Hệ thống xử lý bên dưới thiết bị nằm ở phía trước." Như Khoa Phu tuy trước đó không để ý nhưng hiện giờ đã có chút ấn tượng.

Cả nhóm cẩn trọng tiến về phía trước.

"?" Ô Thiền nhìn xuống đất.

Mặt đất tuy đen kịt nhưng khi ánh đèn pin chiếu vào, hầu như không có tia sáng nào phản xạ lại.

Chu Du phát hiện dưới chân mềm nhũn, giống như trải một lớp thảm, hèn chi khi bước đi nhanh hầu như không phát ra bất kỳ tiếng động nào.

"Ở đây." Như Khoa Phu chỉ tay về phía trước rồi thu bản đồ lại.

Chu Du nhìn thấy một cái bồn khổng lồ, bên dưới có ba chân chống, trông giống như một cái đỉnh lớn.

Xung quanh là những máy móc đồ sộ nhưng đã rỉ sét loang lổ.

"Ở bên trong." Nhưng bên ngoài gần như không tìm thấy bất kỳ chỗ nào có thể vào được, không có một kẽ hở, có vẻ như nó được đặt vào từ lúc xây dựng trạm xử lý nước thải.

"Canh giữ bên ngoài đi, tôi vào xem sao." Chu Du nhanh chóng tung người, bám theo thành bồn leo lên trên.

Khi lên đến đỉnh, ở đó chỉ có một số van và công tắc.

Chu Du tung một chưởng đánh xuống, ngay lập tức xung quanh vang lên một hồi ong ong, lỗ tai gần như lùng bùng.

May mà cũng mở được một lỗ hổng, Chu Du cầm đèn pin nhanh chóng chui xuống.

Tuy nơi này đã bị bỏ hoang mấy chục năm, nhưng bên dưới dường như vẫn bốc lên một mùi ẩm mốc kỳ quái.

Chương 425

Chu Du cảm thấy bụng dạ cồn cào như lật sông đổ biển, suýt chút nữa thì nôn ra.

Bên trong bồn có một số thanh sắt để leo, cũng không quá phiền phức.

Chu Du nhìn kỹ, bên dưới là một đống đen sì, giống như tạp chất lắng đọng của nước thải.

Anh nhanh chóng đi xuống, phát hiện căn bản không biết bắt đầu từ đâu.

Anh chăm chú nhìn về phía trước, đi vòng sang phía bên kia, không ngờ lại thấy một cái lỗ lớn.

"Ở đây có một cánh cửa sao?" Chu Du thấy lạ, không ngờ dưới bồn lại có một cơ quan.

Anh cẩn thận tránh né những thứ bẩn thỉu kia, chui vào bên dưới rồi mở cánh cửa đó ra.

Vừa bước vào, đó là một không gian khác của trạm xử lý nước thải, nhưng không phải hầm ngầm.

Nơi này giống như một thư phòng hơn.

Nhưng sao nó lại ở đây?

Chu Du không ngờ dưới bồn xử lý nước thải lại kết nối với một lối đi bí mật dẫn lên tòa nhà khu vực này, có vẻ như hầu như không ai phát hiện ra.

Chu Du cẩn thận quan sát xung quanh, nhận ra mình đang ở tầng hai, không biết từ lúc nào đã bò đến khu vực thư phòng tầng hai.

Cả thư phòng khá rộng rãi, thậm chí có hai cửa sổ, nhìn thẳng ra hai tòa nhà đối diện, dường như để tiện cho việc giám sát.

Quả nhiên, cạnh cửa sổ bên dưới lớp rèm che có đặt một chiếc ống nhòm quân dụng.

Xung quanh có mấy kệ sách chất chồng, bên trên đặt lộn xộn một dãy sách nhưng không có gì đặc biệt, phần lớn là sách chuyên môn về hệ thống xả thải.

Ngoài ra, trên bàn làm việc có rải rác một số văn kiện, chữ viết đã mờ nhòe, giống như bị ai đó phá hoại, một lớp mực đen vẩy lên trên khiến văn tự và con dấu đều không nhìn rõ.

Chu Du nhìn quanh thư phòng, thầm cảm thấy có chút kỳ lạ.

Một cảm giác không nói nên lời, nơi này lạnh lẽo như một hang động, ẩn hiện tỏa ra một luồng khí tức quái dị.

Chẳng lẽ bên trong có vật sống?

Chu Du không hiểu nổi, nhưng lúc này anh cảm nhận được một luồng khí mạnh mẽ đang lan tỏa ra.

Chu Du hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại.

Trong bóng tối, dường như xuất hiện một luồng lệ khí thất thải thoắt ẩn thoắt hiện, hình dáng giống như một quái vật gù lưng, dần dần lan rộng ra.

Có vẻ như thứ đó cũng đã phát hiện ra hơi người sống bên trong, hình thể của nó lập tức to lớn hơn.

Chu Du hiểu ra ngay, anh mở bừng mắt, ánh mắt rơi thẳng vào chiếc hòm đặt dưới gầm bàn.

Là nó.

Không, khi Chu Du bước tới chú ý đến chiếc hòm, khí tức bên

trong dường như tan biến, cuối cùng ẩn nặc vào trong.

Hèn chi lúc mới vào anh không phát hiện ra nơi này ngay lập tức.

Đó là một chiếc hòm đồng màu vàng kim, bên ngoài treo một ổ khóa.

Tuy rỉ sét loang lổ nhưng ổ khóa trông rất kiên cố, căn bản không mở được.

Chiếc hòm này có lớp bảo vệ kép, chỉ cần cưỡng ép phá hoại trang trí bên ngoài, đồ vật bên trong sẽ bị hủy diệt.

Trên mặt hòm có những điêu khắc kỳ lạ, trông khá hung dữ.

Chu Du nhìn qua là biết, chiếc hòm này tuyệt đối là được đào từ dưới đất lên, phải là đồ cổ từ mấy trăm năm trước.

Thứ này nếu đem ra Phan Gia Viên bán, không có một nghìn tệ thì đúng là không có tư cách nói chuyện.

Tay Chu Du vừa chạm vào hòm, thứ bên trong dường như sống lại, bắt đầu rục rịch chuyển động.

Chu Du vội vàng rời tay ra.

"Bành!" Đúng lúc này, khi Chu Du đang nghĩ cách mở thứ này mà không làm hỏng đồ bên trong, thì bên phía cửa sổ bỗng vang lên một hồi tiếng súng, âm thanh rất lớn.

"Xảy ra chuyện rồi sao?" Chu Du vội vàng đặt chiếc hòm xuống, chạy lại bên cửa sổ, vén rèm nhìn qua ống nhòm, chăm chú quan sát phía xa.

Quả nhiên, trên hành lang tòa nhà đằng xa, một nhóm người dường như đang truy đuổi Hồ Ba Nhất.

Không xong, rõ ràng là họ đã bị phát hiện.

Chu Du nhìn qua ống kính, mọi thứ hiện lên rõ mồn một.

Lúc này trên tay Hồ Ba Nhất dường như đang cầm một đống đồ, Vương Bàn Tử chạy ở phía trước, cả hai đều thở hồng hộc.

Nhìn thấy Hồ Ba Nhất sắp bị đám người phía sau bắt kịp, Chu Du vội vàng gá súng, họng súng nhắm thẳng vào đám quân phương phía trước.

Anh nín thở ngưng thần, nổ súng, ngay lập tức hai tên sắp tóm được Hồ Ba Nhất bị bắn hạ.

Chương 426

Nhờ đó Vương Bàn Tử mới kịp thoát hiểm.

Hồ Ba Nhất sau đó cùng anh ta chạy vào một căn phòng khác.

Thật kỳ lạ, bên ngoài căn phòng đó gần như được sơn đen kịt, trông cực kỳ quỷ dị, không giống nơi ở của nhân viên, thậm chí giống như... nhà tù?

Không lẽ nào?

Ý nghĩ này hiện lên trong đầu khiến Chu Du giật mình.

Nếu trước đó không biết đây là trạm xử lý nước thải thì có nói đây là nhà tù chắc cũng chẳng ai nghi ngờ.

Chu Du quan sát kỹ một dãy nhà không cao phía trước.

Mấy tòa nhà đó tạo cảm giác tối tăm không thấy ánh mặt trời, trong phòng hầu như không có cửa sổ, chỉ có hai bên có một lỗ thông gió mà người không thể chui qua được, vách tường thì kiên cố như đồng tường sắt vách.

Nhìn phong cách kiến trúc này, dường như không đồng nhất với trạm xử lý nước thải.

Ít nhất từ cục diện và ngoại hình, tòa nhà này được xây dựng sớm hơn trạm xử lý nước thải rất nhiều.

Chu Du thấy Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử không biết vì sao lại hớt hải, vẻ mặt đầy kinh hoàng từ căn phòng lúc nãy chui ra.

Có thể thấy Vương Bàn Tử đang rất sợ hãi, như thể vừa gặp phải tà ma.

“Bên trong rốt cuộc là cái gì?” Vương Bàn Tử lúc này nhìn quanh

quất, ánh mắt tràn đầy vẻ kinh hoàng, không ngừng chạy nhanh xuống hành lang, như thể muốn rời khỏi tòa nhà này ngay lập tức.

Theo sau là Hồ Ba Nhất, trên tay anh dường như cầm một khẩu súng nhưng cũng vội vàng vứt xuống, rồi nhanh chóng chạy dọc hành lang, vừa chạy vừa kinh hồn bạt vía ngoái đầu lại nhìn.

Chu Du nhìn mà không hiểu chuyện gì, rốt cuộc là sao?

Chẳng lẽ trong phòng có thứ gì khác?

Khiến người ta nghe danh đã mất mật, có lẽ là loại đó.

Chu Du cảm thấy khó tin.

Anh tì người bên cửa sổ, nhìn kỹ xuống dưới, nhưng lại không thấy Vương Bàn Tử đi ra.

Ngược lại, đám người quân phương đã đánh vào trong, một nhóm khoảng hai mươi người, ai nấy đều vũ trang đầy đủ.

Nhưng khi đang chuẩn bị tiến vào, từ phía sau một sĩ quan chỉ huy bước ra nói gì đó, mấy người đó mới lục tục rút lui, nhanh chóng rời khỏi tòa nhà.

Chu Du sau đó mang theo chiếc hòm, từ cửa sổ phía sau trực tiếp nhảy xuống.

Dù sao hiện giờ Ô Thiền và Như Khoa Phu vẫn an toàn, đám quân phương kia rõ ràng là không để mắt đến một chỗ ngầm nào đó.

Sau đó Chu Du cẩn thận đi xuống dưới, đúng lúc này, trong tòa nhà vang lên một tiếng thảm thiết.

Là giọng của Vương Bàn Tử.

Cái gã này không lẽ lại xảy ra chuyện vào lúc mấu chốt chứ?

Chu Du không kịp nghĩ nhiều, không khỏi tăng tốc độ, tung người

nhảy một cái, lao thẳng vào cửa phòng phía trước.

Bên trong âm u lạnh lẽo, giống như một không gian dưới lòng đất, có lẽ là do ánh sáng bên ngoài quá mờ nhạt.

Chu Du theo tiếng động đi lên trên, một lúc sau nghe thấy tiếng động không ngớt phía trước, có người đi lại trên cầu thang, tiếng bước chân nghe rất nặng nề.

Nhưng Chu Du đi hồi lâu vẫn không thấy bóng người nào.

"A!" Đang định lao lên trên, đột nhiên anh nghe thấy tiếng thét thảm thiết của một người, sau đó thấy một vật nặng rơi xuống.

Anh tưởng là Vương Bàn Tử, nhìn kỹ lại mới phát hiện đó là một gã người Nga, cả người ngã từ trên cầu thang xuống, rơi phịch xuống đất, máu bắn tung tóe.

Người đó đã mất mạng.

Tiếp đó lại có thêm mấy người nữa rơi xuống, như đá từ trên trời rơi xuống, mặt đất nằm la liệt thi thể.

"Vương Bàn Tử?" Chu Du lo cho Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất, nhưng hiện giờ căn bản không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, họ như thể đã biến mất không dấu vết.

"Đông đông!" Nhưng trong hòm lại phát ra một hồi âm thanh kỳ quái, dường như thứ bên trong sắp chui ra đến nơi, có vẻ rất nôn nóng.

Chu Du xách chiếc hòm, nhanh chóng đi lên trên.

"Mau chạy đi, chỗ này không ổn!" Khi đi đến một góc ngoặt ở cầu thang, một người chạy xộc tới, gã đó thậm chí không thèm nhìn Chu Du một cái, nắm lấy tay anh kéo đi.

Tốc độ ngày càng nhanh, Chu Du chỉ nghe thấy bên tai tiếng thở

hồng hộc.

Là Vương Bàn Tử, lúc này anh ta gần như thở không ra hơi.

Chu Du định hỏi, nhưng Vương Bàn Tử không nói lời nào, nắm chặt lấy Chu Du định lao về phía cuối hành lang.

“Bàn Tử, không sao chứ, đừng dọa tôi, nói gì đi.” Chu Du tưởng gã này trúng tà rồi.

Chương 427

Nhưng Vương Bàn Tử không dừng lại, cứ thế cắm đầu chạy.

"Anh bạn, làm gì vậy?" Khi sắp chạy đến cửa, Chu Du chợt nghe thấy phía sau vang lên một giọng nói quen thuộc.

"Vương Bàn Tử?" Chu Du khựng lại, nếu giọng nói phía sau là của Vương Bàn Tử, vậy kẻ đang nắm tay kéo anh chạy là ai?

Nghĩ đến đây, Chu Du lập tức dừng bước, lúc nãy anh đã nhận thấy sự việc có gì đó không đúng.

Anh biết Vương Khải Tuyền làm gì có sức lực lớn như vậy, trước đó gã này còn đang đuối sức, đi đường hầm còn không nổi, vậy mà giờ lại tinh thần phấn chấn, trông rất dũng mãnh.

Rõ ràng là có vấn đề.

Chu Du đứng im tại chỗ, không nhúc nhích, sau đó khóa chặt lấy gã Bàn Tử giả kia.

Gã đó gần như không kéo nổi Chu Du, lúc này Chu Du như một tảng đá nghìn cân.

Gã đó lập tức hoảng loạn, định chui vào căn phòng phía trước, Chu Du nhân cơ hội tóm lấy tay áo gã, mới phát hiện bên trong dường như không phải là người, mà giống như xương cốt!

Chỉ cần hơi dùng lực một chút, cả người gã gần như bị bóp nát.

"Để tôi xem ngươi chạy đi đâu?" Chu Du mỉm cười thản nhiên, đúng lúc đó gã kia nhìn thấy chiếc hòm trong tay Chu Du, liền đưa tay định cướp, Chu Du vung chiếc hòm đập mạnh vào đầu gã.

Chỉ nghe một tiếng "rắc", ngay lập tức đầu của gã bị đập rụng

xuống.

Chu Du nhìn kỹ lại mới hiểu ra, thứ này căn bản không phải người, chỉ là một bộ xương trắng, sau đó cơ thể nhanh chóng khô héo đi.

Chu Du quay đầu lại, thấy Vương Bàn Tử đang thở hồng hộc, nửa ngày trời vẫn chưa hoàn hồn.

"Chạy đi đâu rồi?" Chu Du chưa kịp mở miệng, Vương Bàn Tử đã hỏi một câu.

"Còn mặt mũi mà nói à, suýt chút nữa hại chết tôi rồi." Chu Du lườm Vương Bàn Tử một cái.

Vương Bàn Tử tỏ vẻ vô tội: "Anh bạn, chuyện này cũng không trách tôi được, tôi cũng không biết thứ đó là gì, đúng rồi, có lẽ nó theo ra từ căn phòng lúc nãy, anh bạn, chúng ta phải mau chóng rời khỏi đây thôi." "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, còn Hồ Ba Nhất đâu?" Chu Du vội vàng nhắc nhở khi thấy Vương Bàn Tử định bỏ chạy.

Vương Bàn Tử nghe vậy thì giật mình, nhìn quanh quất rồi ra hiệu cho Chu Du đi lên trước.

Hai người một trước một sau, có thể thấy Vương Bàn Tử đang rất gấp gáp, anh ta kể cho Chu Du nghe, lúc nãy anh ta và Hồ Ba Nhất đang định vào trốn vì đám quân phương đang lùng sục.

Nhưng không ngờ căn phòng họ vào lại có gì đó rất không ổn.

Lúc đó Vương Bàn Tử không nhìn kỹ, vừa vào bên trong là tối đen như mực, giơ tay không thấy năm ngón.

Sau đó nghe thấy trong phòng có tiếng gào rú như chó sói, khiến người ta rùng mình kinh hãi.

Không ai biết bên trong thực sự có gì.

Bàn Tử vừa định đóng cửa lại thì cảm thấy bên trong như có vô số tay chân lao về phía mình.

Vương Bàn Tử vào được một lúc thì cảm giác như bị vô số người khống chế, may mà có mang theo con dao găm, nếu không đã không ra được.

Trước đó anh ta cứ ngỡ là ảo giác, nhưng khi ra ngoài thấy dao găm dính đầy máu, Bàn Tử sợ khiếp vía, biết chắc bên trong có vật sống.

Sau đó anh ta kéo Hồ Ba Nhất ra.

Nhưng Bàn Tử không ngờ, khi đang cố mạng chạy ra thì không nhìn kỹ, rõ ràng là cùng Hồ Ba Nhất vào, nhưng giờ không thấy đâu, gã Hồ Ba Nhất kia dường như đã gặp chuyện rồi.

Người anh ta kéo ra không phải Hồ Ba Nhất, mà là một kẻ khác, kẻ lúc nãy giả mạo Vương Bàn Tử.

Vương Bàn Tử kể lại chuyện vừa xảy ra cho Chu Du nghe, nhưng dù thế nào cũng không thể tin nổi, nếu không phải tận mắt chứng kiến thì cứ ngỡ là đang nằm mơ.

"Thứ lúc nãy là từ trong đó ra sao?" Chu Du khựng lại một chút rồi nói tiếp: "Trong phòng đó rốt cuộc có thứ gì?

Mau lên đó xem sao." "Bàn gia tôi không đi đâu." Vương Bàn Tử dừng bước: "Nếu chúng ta cứ thế xông vào thì chỉ có con đường chết, chỗ đó quái dị lắm, dù có mang đèn pin vào bật lên thì ánh sáng cũng như bị thứ gì đó nuốt chửng, vẫn chẳng nhìn thấy gì." Vương Bàn Tử vẫn còn sợ hãi, như vừa từ cõi chết trở về.

Chu Du lườm một cái: "Cái thằng này, cứ thế bỏ mặc Hồ Ba Nhất sao?" "Không, gã đó đa phần là không có ở bên trong đâu." Vương Bàn Tử lúc này vỗ ngực khẳng định chắc nịch.

Sau đó hai người cẩn thận đi lên lầu, xung quanh yên tĩnh lạ thường, hành lang âm u quái dị.

"Căn phòng đó, anh còn nhớ không?" Chu Du chỉ vào dãy phòng phía trước, hai bên hành lang các phòng đều được đánh số.

Bàn Tử nhìn căn phòng 2070 phía trước, chỉ tay nói: "Bên trong đó, lúc nãy tôi và Hồ Ba Nhất từ đó đi ra." "Chắc chắn chứ?" Chu Du thản nhiên hỏi.

"Tất nhiên." Vương Bàn Tử thề thốt: "Lúc nãy tôi nhớ rất rõ.

Đúng rồi, thực sự phải vào sao?

Hay là Bàn gia tôi ở ngoài canh chừng cho, tôi không vào đó lần nữa đâu." Nói rồi, Bàn Tử lùi lại một bước, bộ dạng đúng kiểu "lợn chết không sợ nước sôi".

"Được, ở ngoài đợi tôi, nếu thấy Hồ Ba Nhất thì báo cho tôi một tiếng." Chu Du nói xong, cười khổ đặt chiếc hòm xuống: "Đúng rồi, Bàn tử giúp tôi trông coi thứ này cho kỹ, nếu có sai sót gì, bán cậu đi cũng không đền nổi đâu." Vương Bàn Tử tò mò nhìn chiếc hòm, xách thử thấy khá nặng, liền cười nói: "Được thôi anh bạn, thứ này kiếm ở đâu ra thế, Bàn gia tôi chẳng tìm được gì hay ho, suýt chút nữa thì mất mạng." Chu Du cũng lười giải thích thêm với gã, anh đứng trước cửa phòng.

Khi định đưa tay vào, anh cảm nhận được một luồng âm khí lạnh lẽo tỏa ra, khiến anh gần như nghẹt thở.

Chu Du bỗng phát hiện cánh cửa có gì đó không ổn, một luồng hàn khí bốc lên, trên cánh cửa gần như ngưng kết thành những giọt nước nhỏ.

Chu Du lùi lại một bước, rồi dồn hết sức lực, tung một cước đá văng cánh cửa.

Chương 428

"Hù hù!" Từ bên trong thổi ra một luồng cuồng phong tạt vào mặt, đau như dao cắt.

Bên trong dường như lạnh như băng tuyết.

Ngay khi cửa vừa mở, Chu Du nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang vọng trong bóng tối, anh nghe rất rõ.

"Cứu mạng với." Giọng nói nghe có vẻ oán hận, nhưng nghe âm sắc, Chu Du nhận ra ngay, kẻ này nếu không phải Hồ Ba Nhất thì còn ai vào đây nữa?

"Hồ Ba Nhất?" Chu Du ngạc nhiên, tay cầm dao găm lao thẳng vào trong không chút do dự.

Phía sau, Vương Bàn Tử run rẩy đứng đó, Chu Du đã vào trong.

Gần như cùng lúc, cánh cửa đóng sầm lại, Vương Bàn Tử ngẩn người, tình huống gì đây, không theo lẽ thường chút nào.

"Chu Du?" Vương Bàn Tử hối hận vì không vào cùng, anh cầm khẩu súng săn đập mạnh vào cửa.

Nhưng cánh cửa giờ đây như một bức tường, không có lấy một kẽ hở, gõ vào nghe trầm đục.

Vương Bàn Tử tung một cước đá vào nhưng không có phản ứng gì, ngược lại anh ta thét lên như lợn bị chọc tiết vì đau.

Cả người đứng không vững mất hồi lâu.

"Đáng chết!" Vương Bàn Tử chửi thề một tiếng.

Anh ta nhớ lúc nãy nghe thấy giọng Hồ Ba Nhất, chẳng lẽ trước đó Hồ Ba Nhất chưa ra ngoài, còn người kia là kẻ khác...

Nghĩ đến đây, Vương Bàn Tử nhìn quanh, hành lang âm u dường như không có ai khác.

"Hù hù!" Một luồng âm phong thổi qua, Vương Bàn Tử nhận ra giữa trời đất dường như chỉ còn lại mình mình, không nghe thấy tiếng thở của ai khác.

Vương Bàn Tử vừa chửi bới vừa cầm súng bắn một phát vào ổ khóa cửa.

Tiếng súng nổ vang trời, cả hành lang rung chuyển, nhưng khi nhìn lại, cánh cửa vẫn trơ trơ không mảy may hư hại.

"Lợi hại vậy sao?" Vương Bàn Tử thấy lạ, súng của Nga ngố sao lúc này lại vô dụng thế?

"Ai?" Đúng lúc này, khi Vương Bàn Tử đang loay hoay không biết làm sao, anh đột nhiên cảm thấy trong hành lang tối tăm có một bóng người thoáng qua sau lưng.

Chỉ là thoáng qua như một cơn gió.

"Ai, ra đây cho Bàn gia!" Vương Bàn Tử gầm lên một tiếng, giọng vang vọng cả hành lang.

Mồ hôi lạnh vã ra trên trán anh ta, tay không ngừng run rẩy.

Cùng lúc đó, anh ngửi thấy trong không khí có một mùi kỳ quái, với người thường có thể lạ lẫm, nhưng với Vương Bàn Tử thì quá quen thuộc!

Mùi đó rõ ràng là mùi thối rữa của tử thi chui ra từ phần mộ, mùi ngày càng nồng nặc.

Giống như... thứ đó bất chợt lao đến sau lưng anh ta!

Vương Bàn Tử giật mình quay lại, nhưng vẫn không thấy gì, chỉ có một luồng gió lạnh lẽo.

Bên trong phòng.

Sau khi Chu Du bước vào, nơi này như một thế giới khác, hoàn toàn tối đen không thấy năm ngón tay, quả nhiên đúng như lời Vương Bàn Tử, không biết căn phòng rộng bao nhiêu, ánh sáng dường như bị nuốt chửng hoàn toàn.

Đèn pin hoàn toàn vô dụng, bên trong dường như có một loại năng lượng có thể khống chế phần lớn năng lực của anh, giống như anh hùng không có đất dụng võ.

"Hừ!" Nhưng Chu Du lạnh lùng cười một tiếng, tuy năng lực bị khống chế nhưng những thứ kia cũng giống như anh, không thể sử dụng bản lĩnh khác, giờ chỉ có thể liều mạng bằng sức bền.

Chu Du nắm chặt dao găm, cẩn thận thăm dò bước lên phía trước một bước.

"Hồ Ba Nhất?" Chu Du thử gọi một tiếng, bên trong không có ai trả lời, nhưng anh nhanh chóng nhận ra căn phòng không lớn lắm vì có tiếng vọng.

Không có ai trả lời, cũng không có động tĩnh gì, cả không gian chỉ nghe thấy tiếng thở của Chu Du.

Khi anh tiếp tục tiến lên, đột nhiên cảm thấy dưới chân mềm nhũn.

Cảm giác này như giẫm lên một tấm da động vật còn nguyên vẹn, thậm chí có thể cảm nhận được chút mỡ.

Thứ gì đây?

Chu Du không khỏi ngạc nhiên, nhưng vật dưới đất không di chuyển, trông không giống vật sống.

Lúc này Chu Du cảm thấy sau lưng có người, phản ứng của anh

rất nhạy bén, nhanh chóng vung dao găm, tung người nhảy lên, đâm thẳng vào thứ đó.

"Hống!" Ngay lập tức nghe thấy tiếng ai đó kêu rên, nhưng nghe kỹ thì có thể phân biệt được đó không phải quái vật, mà là tiếng phát ra từ cổ họng con người.

Càng lúc càng thấy quái lạ.

Sau khi bị thương, thứ đó bò dọc theo vách tường.

Chu Du mới biết trong phòng thực sự có thứ khác!

Chương 429

Chu Du cẩn thận lùi về phía hai bên vách tường, những thứ kia dường như thích đánh lén.

Anh áp sát tường, cẩn thận tiến lên.

Gần như trong nháy mắt, từ sâu trong vách tường thò ra vô số bàn tay, nhanh chóng lao về phía Chu Du.

Chỉ cần chạm vào người anh, những thứ đó lập tức biến thành dây thừng quấn chặt lấy cơ thể anh.

Chu Du nhanh chóng né tránh, tốc độ cực nhanh, tuy hiện giờ khó thích nghi với ánh sáng bên trong nhưng anh vẫn nhận ra nơi này nguy hiểm không kém gì dưới lòng đất.

Con dao găm trong tay rất sắc bén, anh chém thẳng vào những thứ giống như dây leo kia.

Chu Du cảm nhận rõ ràng những sợi dây đó dường như bị chảy máu.

Xem ra nó có liên quan ít nhiều đến huyết sắc đằng mạn kia, vì những sợi dây đó có thể vươn dài trong không gian hàng chục mét.

Nhưng lúc này đầu óc Chu Du vẫn tỉnh táo, khi anh đang đi tới thì bất ngờ có người từ phía sau bóp chặt vai anh.

Từ lực đạo, Chu Du cảm nhận được thứ này hiện giờ không hề tầm thường.

Anh xoay người khóa chặt lấy cơ thể gã đó, rồi lôi gã đi về phía cửa.

Giờ anh phải biết thứ trong phòng này rốt cuộc là gì.

Chu Du lúc này sức mạnh vô song, thứ kia tuy hành động quỷ bí nhưng dường như chỉ có thể tự do hành động trong phòng.

"Vương Bàn Tử, mở cửa!" Chu Du hét lớn ra ngoài, nhưng một lúc lâu vẫn không có động tĩnh gì.

Đáng chết, cái gã này lại bày trò gì thế?

Chu Du thầm rủa sả.

Không biết Vương Bàn Tử ở bên ngoài có nghe thấy tiếng anh nói bên trong không.

Chu Du lấy hết bình sinh, dồn toàn bộ sức lực tung một cước đá văng cánh cửa.

Cả bức tường lúc này rung chuyển như sắp sụp đổ.

"Oanh!" Cánh cửa bị húc tung.

"Bàn Tử, cậu chết ở xó nào rồi?" Một tay Chu Du nắm chặt kẻ lôi từ bên trong ra không buông, dường như thứ này cũng không nặng lắm.

Khi ra ngoài, anh thấy hành lang vẫn yên tĩnh, âm u, chỉ có hai đầu hành lang hắt vào một chút ánh sáng.

"Cứu mạng với!" Từ cuối hành lang vọng lại tiếng thét thảm thiết của Vương Bàn Tử, như bị ai đuổi sát nút, anh ta thở không ra hơi, cắm đầu chạy mạng.

Tiếng bước chân nặng nề của Vương Bàn Tử vang vọng khắp hành lang.

"Cái thứ quái quỷ gì thế này." Vương Bàn Tử vừa chạy vừa hét lên kinh hãi.

"Đáng chết!" Chu Du mắng một câu, rồi mạnh tay ném kẻ đang nắm giữ xuống hành lang, gã đó như một tảng đá rơi xuống đất, nghe

một tiếng "rắc".

Chu Du bấy giờ mới nhìn rõ, kẻ anh lôi ra đúng là một con người!

Không sai!

Là người, không phải quái vật!

Nhưng gã này có gì đó không đúng, không giống người thường, dáng người nhỏ thó, trên người hầu như chỉ còn xương, bên ngoài chỉ bọc một lớp da, trông cực kỳ quỷ dị.

Nhìn vào ban đêm cứ ngỡ là một bộ xương khô đang đi lại, chắc chắn có thể dọa người ta chết khiếp.

Nhưng Chu Du sớm phát hiện ra, gã đó ngã xuống đất không còn động đậy nữa, trên người như bị bốc hơi, tỏa ra một luồng khói đen, sau khi tan biến chỉ còn lại bộ quân phục.

Người của quân phương sao?

Chu Du càng thêm khó hiểu, nếu bên trong là phạm nhân thì không nói, sao lại là người của quân phương?

Nhưng ký hiệu trên quần áo đã bị ăn mòn nên không nhìn rõ thuộc đơn vị nào.

"Cứu mạng với!" Tiếng của Bàn Tử lại vang lên, Chu Du không nói nhiều, cầm dao găm đuổi theo, thấy một bóng đen sắp bắt kịp Vương Bàn Tử.

Chu Du vọt tới, tung người lao lên, đâm dao găm vào cổ bóng đen đó.

"Phập!" Một tia máu bắn lên tường, bóng đen ngã xuống đất, Chu Du lật lại nhìn, hóa ra cũng là một con người!

Chỉ là diện mạo trông rất quái dị, hai mắt một to một nhỏ, mắt to bằng nắm đấm, mắt nhỏ chỉ bằng ngón tay cái.

Cả khuôn mặt trông cực kỳ quỷ dị, đặc biệt là cái miệng rộng ngoác như chậu máu, răng bên trong li ti và dày đặc như răng lược.

“Thứ quái gì vậy?” Vương Bàn Tử lúc này đang ngồi thụp ở góc tường, lau mồ hôi, vẻ mặt vẫn còn kinh hồn bạt vía, suýt chút nữa thì bị thứ này dọa cho tè ra quần. "Bàn Tử, cậu cũng chỉ có chút bản lĩnh đó thôi." Chu Du vừa đứng dậy, lau vết máu trên thanh chủy thủ, nhưng anh nhanh chóng phát hiện ra máu dường như đã bị nhiễm độc, hiện lên một màu đen kịt.

Không chỉ vậy, vết máu trên tường cũng gần như khô cạn chỉ trong nháy mắt.

Chương 430

"Cái thứ đó là xác chết hay người sống thế?" Vương Bàn Tử run rẩy cả người, hồi lâu sau mới đứng vững lại được, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Chu Du trầm ngâm giây lát, không nói gì nhiều.

Cái gã đó dường như rất sợ ánh sáng mặt trời, giống như căn phòng họ vừa vào, nên mới mặc chiếc áo khoác màu đen.

Diện mạo thì dữ tợn, thực sự khiến người ta khó hiểu. "Tiên đừng quản nhiều như vậy, bên trong hình như không đơn giản đâu, tôi phải tìm cách ra ngoài trước đã." "Đúng rồi, Hồ Ba Nhất đâu?" Vương Bàn Tử thấy lúc này chỉ có một mình Chu Du, không khỏi lo lắng. "Hồ Ba Nhất hiện tại chắc đã ra ngoài rồi.

Có lẽ lúc nãy tôi nhìn không chắc chắn là anh ấy.

Ngay từ đầu lúc xuống đã không thấy lên, Bàn Tử, tôi nghĩ chắc chắn là nhìn nhầm rồi, mau đi thôi." Chu Du bình tĩnh phân tích, sau đó không nói thêm gì, trực tiếp kéo Bàn Tử đi xuống lầu.

Hai người gần như không chút do dự, lập tức rời khỏi tòa nhà.

Tuy chỉ có vài tầng lầu ngắn ngủi, ngày thường đi rất nhanh, nhưng hiện tại đôi chân của Bàn Tử cứ run cầm cập, cả người không hiểu sao lại mệt lử như hết sạch sức lực. "Ôi chao!" Bàn Tử vừa đi vừa kêu khổ không ngớt.

Nhưng khi Bàn Tử định dừng lại thở dốc, Chu Du chợt nghe thấy trên lầu có tiếng gào thét, thậm chí là tiếng người xuống lầu rầm rầm như sấm bên tai.

Bàn Tử lập tức lấy lại tinh thần: "Mấy thứ đó xuống rồi, chạy

mau!" Rõ ràng, Bàn Tử không quản được nhiều nữa, đối mặt với luồng hàn khí từ phía sau tỏa ra, anh ta suýt chút nữa đã lăn thẳng xuống cầu thang.

Chu Du liếc nhìn lại, cảm thấy phía trên có một luồng yêu khí bốc lên ngùn ngụt, tràn ngập khắp lối đi và đang dần áp sát xuống dưới.

Trong nháy mắt, không khí dường như xuất hiện những khuôn mặt vặn vẹo đang vùng vẫy, từ từ nhe răng trợn mắt lao về phía Chu Du. "Sát khí thật nặng!" Chu Du ý thức được một vấn đề nghiêm trọng, cứ ngỡ chỉ có bên dưới mới có âm sát chi khí nặng như thế, không ngờ trên mặt đất cũng vậy.

Sau đó anh cùng Bàn Tử lần lượt thoát khỏi tòa nhà. "Oanh!" Phía sau vang lên một tiếng động lớn.

Cả mặt đất dường như rung chuyển, tựa như sét đánh ngang tai giữa trời quang.

Bàn Tử tưởng có động đất, định tiếp tục tháo chạy.

Nhưng một lúc sau không thấy động tĩnh gì thêm, anh mới hoàn hồn nhìn Chu Du.

Chu Du vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhưng mặt lại hướng về phía sảnh lớn của tòa nhà. "Hóa ra không phải động đất à?" Bàn Tử lau mồ hôi lạnh trên mặt, đi tới sau lưng Chu Du: "Đứng ngây ra đó làm gì, không mau chạy đi?" Chu Du không khỏi thốt lên: "Thì ra mấy thứ đó muốn xuống dưới, nhưng trước đó đã có người thiết lập một kết giới, nên chúng căn bản không ra ngoài được, nhưng người bình thường thì có thể vào." "Kết giới?" Vương Bàn Tử dường như đã hiểu ra, gãi đầu: "Lẽ nào bên trong thực sự là một nhà tù?" Chu Du nghiêm túc nhìn về phía sảnh trước, lúc này bên trong vô số kết giới, những bóng đen như du hồn dã quỷ ẩn hiện, âm khí lúc này đã đạt đến đỉnh điểm: "Không sai, nơi này thực chất là một nhà tù, còn khủng khiếp hơn cả

nhà tù bình thường." Tất nhiên, Vương Bàn Tử đã được mở mang tầm mắt. "Chúng ta mau đi thôi." Vương Bàn Tử vừa định quay người lại thì cả người sững sờ, đứng hình như tượng đá, nuốt nước miếng nhìn cảnh tượng trước mắt.

Đúng là sóng này chưa lặng sóng khác đã gợn. "Anh bạn, đừng nhìn mấy thứ tào lao đó nữa, nhìn phía sau kìa!" Vương Bàn Tử chỉ kịp thốt ra một câu cảnh báo khô khốc.

Chu Du thản nhiên quay đầu lại, vừa nhìn đã hiểu ý của Bàn Tử.

Đúng vậy, trước mắt là một nhóm người đang vây chặt lấy anh và Bàn Tử, sau đó có một người bị đẩy ra, không phải Hồ Ba Nhất thì là ai. "Hồ Ba Nhất, cái thằng này chạy nhanh thế?" Vương Bàn Tử có chút oán trách: "Cậu vừa nãy làm tôi sợ chết khiếp, cứ tưởng cậu bị tóm vào trong đó rồi." Chu Du nhìn đám người quân đội với vẻ mặt nghiêm nghị, họ nhìn chằm chằm ba người như hổ đói nhìn con mồi.

Nhưng họ không hành động ngay, hàng chục họng súng vẫn đang chĩa thẳng về phía này. "Anh cũng bị bắt à?" Chu Du có chút ngạc nhiên.

Hồ Ba Nhất cười khổ, nhún vai: "Haiz, lúc nãy không căn chuẩn được phương hướng, xem ra hôm nay vận khí không tốt lắm rồi." Chu Du phát hiện đám người này không nói năng gì, nhìn diện mạo và trang phục của họ, đa phần đều là người Nga bên kia biên giới. "Các người không có ai cầm đầu sao?" Chu Du nhìn về phía đám người, bọn họ dường như chỉ lặp đi lặp lại những động tác máy móc, chẳng khác gì người chết.

Không có ai trả lời anh.

Phía sau những người này có mấy chiếc xe, gần như bao vây chặt chẽ, ước chừng chỉ cần họ di chuyển vài bước, đạn pháo phía sau sẽ rơi thẳng xuống. "Đúng rồi, những người khác đâu?" Vương Bàn Tử

thì thầm vào tai Chu Du một câu.

Chu Du nhìn về phía khu thiết bị của nhà máy xử lý nước thải cách đó không xa, chắc hẳn Ô Thiền cũng đã biết chuyện xảy ra ở đây.

Thấy trời sắp tối, Chu Du hy vọng Ô Thiền đừng khinh suất hành động.

Hiện tại chủ yếu là dẫn rắn ra khỏi hang, bọn chúng đã lộ diện, chắc hẳn kẻ đứng sau cũng sắp không kìm nén được nữa.

Việc ra tay cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Chu Du phân tích sơ qua, không khó để nhận ra, trước đó đám người Đại Kim Liên cũng chỉ là do kẻ đứng sau cử đến để làm nhiễu loạn tầm nhìn, khiến họ chuyển dời mục tiêu nghi ngờ.

Nhưng bây giờ tuyệt đối không ngờ Chu Du lại có thể tìm trực tiếp đến nhà máy xử lý nước thải này.

Thậm chí một số bí mật khác của nhà máy cũng sắp bị phát hiện.

Chương 431

Đám người đó tự nhiên ngồi không yên.

Chỉ có điều hiện tại Chu Du chưa rõ mục đích của đám người Nga này là gì, mà dường như chúng còn tàn sát lẫn nhau.

Bên ngoài có một tầng quân đội đóng quân, như đang chờ đợi cuộc tấn công cuối cùng, những người xung quanh nhà máy xử lý nước thải dường như luôn cảnh giác bất cứ lúc nào.

Xem ra một cuộc xung đột sắp nổ ra, hoàn toàn không thể ngăn cản. "Anh bạn, đừng có manh động nhé, cậu thì có thể xông ra được, chứ tôi với lão Hồ mà kẹt lại đây thì thành bia đỡ đạn mất." Vương Bàn Tử như đọc được suy nghĩ của Chu Du, có chút lo lắng. "Bàn Tử, cậu sợ à?" Chu Du không nhìn anh ta, chỉ nhìn chằm chằm phía trước, thản nhiên mỉm cười. "Hả?" Bàn Tử có chút không phục: "Bàn gia tôi biết sợ bao giờ, chẳng qua là phải phân tích tình hình cụ thể thôi.

Bình thường tôi toàn đối đầu với mấy vị dưới kia, lần đầu chạm trán với mấy gã này, phải cẩn thận một chút." Lúc này, trời đã gần như tối hẳn.

Xung quanh càng trở nên mờ mịt.

Tất nhiên, bóng tối đối với Chu Du mà nói, làm việc gì cũng dễ dàng hơn. "Oanh!" Đúng lúc này, khi đám người đang bao vây, từ bên ngoài bắn vào vài quả đạn pháo.

Chúng rơi trực tiếp vào giữa đám đông.

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn, xung quanh bỗng chốc như bãi chiến trường, hỏa lực liên tục tấn công vào đây.

Trong nháy mắt, đám người kia hoảng loạn, chạy tán loạn, không

còn thời gian để ý đến Chu Du nữa. "Né ra!" Thấy đạn pháo rơi xuống như mưa, hết quả này đến quả khác, nổ liên tục xung quanh.

Chu Du và Bàn Tử nhanh chóng di chuyển, vội vàng nấp vào bên cạnh tòa nhà. "Chết tiệt!" Vương Bàn Tử mắng một câu về phía xa: "Chuyện gì thế này?" Không ngờ đám người bên ngoài lại trực tiếp dùng pháo bắn phá.

Chu Du nhìn ra ngoài, rõ ràng bọn họ đang đợi lúc trời tối để hành động, hàng chục quả đạn pháo rơi xuống, tạo ra những hố sâu khổng lồ trên mặt đất, mùi thuốc súng nồng nặc lan tỏa trong không khí, mãi không tan.

Những binh sĩ phía trước không ngừng gào khóc, tay chân vương vãi khắp nơi, máu chảy lênh láng.

Có người gào thét, nhưng hỏa lực bên ngoài vẫn liên tiếp đổ xuống, dường như muốn san bằng nơi này.

Chu Du và Vương Bàn Tử nhanh chóng di chuyển, gần như không dám rời khỏi tòa nhà.

Tuy hỏa lực liên tục tấn công, nổ trên các công trình kiến trúc, nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là tòa nhà gần như không hề bị hư hại, vẫn đứng vững như bàn thạch.

Chẳng trách trước đó quân đội định phá hủy nhà máy xử lý nước thải này nhưng mấy lần đều thất bại.

Lúc này hỏa lực bên ngoài ngày càng mạnh, họ đành phải trốn sau tòa nhà, Chu Du hỏi Vương Bàn Tử: "Nhóm của Hoắc Linh đâu rồi, có thấy không?" Vương Bàn Tử lắc đầu: "Không thấy, chắc là ở bên khu thiết bị rồi, lúc nãy tôi có thấy." Hồ Ba Nhất cũng khẳng định như vậy, nhưng Chu Du nhận ra khu thiết bị vẫn an toàn, không bị pháo kích, hỏa lực dường như dồn toàn bộ vào tòa nhà này.

Lẽ nào bọn chúng có ý đồ khác? "Oanh!" Đột nhiên, khi trời đã tối hẳn, tiếng pháo nổ liên tục làm sáng rực cả một góc trời. "Khụ khụ!" Ba người nấp sau tòa nhà, xung quanh khói bụi mịt mù, gần như không nhìn rõ gì trước mắt.

Khi đang chưa biết phải làm gì tiếp theo, đột nhiên phía trước xuất hiện một bóng người ẩn hiện. "Ai đó?" Chu Du lập tức cảnh giác, nhưng khi bóng người đó tiến lại gần, ba người họ mới nhận ra, người đó không phải ai khác mà chính là Như Khoa Phu.

Hóa ra gã này cũng ở đây, gan cũng to thật. "Mau đi theo tôi, để tôi tìm các anh." Như Khoa Phu không nói nhiều, lúc này Chu Du thấy ông ta gần như tay không tấc sắt.

Chắc hẳn Ô Thiền đã nhận ra, người am hiểu nhất về nhà máy xử lý nước thải này chính là Như Khoa Phu.

Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nhìn Chu Du.

Chu Du không nói gì, đối mặt với hỏa lực liên tục thế này, nếu cứ tiếp tục thì nhà máy này sẽ bị san phẳng mất.

Hiện tại phải khẩn trương thoát ra ngoài. "Đi thôi!" Chu Du chỉ về phía trước, mọi người đi theo Như Khoa Phu, giờ chỉ có ông ta mới tìm được con đường chính xác.

Chu Du tuy không lo cho bản thân, nhưng nếu không có người dẫn đường, e rằng Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất khó mà giữ được mạng nhỏ.

Quả nhiên Như Khoa Phu rất am tường nơi này, dù hỏa lực dữ dội nhưng ông ta vẫn định vị được phương hướng. "Bên này, tuyệt đối đừng để rớt lại." Như Khoa Phu vừa đi vừa nhắc nhở, cố ý đi chậm lại.

Sau đó họ nghe thấy tiếng súng máy hạng nặng nổ liên hồi phía

trước.

Chu Du cứ ngỡ sau vài đợt pháo kích, quân địch bên ngoài sẽ rút lui, nhưng không, chúng đang bắt đầu tràn vào trong.

Bên trong bây giờ chẳng khác gì chiến trường, mọi người đang vật lộn bên bờ vực sinh tử.

Sơ sẩy một chút là trúng đạn ngay.

Chương 432

Nhưng Như Khoa Phu biết rõ đường đi, ông ta cẩn thận phân biệt tiếng pháo và tiếng súng, khéo léo né tránh hỏa lực, nhanh chóng tiến về phía khu nhà xưởng.

Khoảng hơn nửa tiếng sau, mọi người cũng thoát được hiểm nguy.

Chu Du nhìn lại tòa nhà kia, giờ nó đã hoàn toàn chìm trong biển lửa. "Mau, bên này!" Như Khoa Phu cẩn thận nhắc nhở, sau đó dẫn họ vào sảnh lớn của khu thiết bị.

Tại đây, Hoắc Linh, Diệp Nhất Tâm, Thanh Thanh Mạn và Ô Thiền đã hội quân, đang đợi Chu Du. "Không sao chứ?" Ô Thiền và Hoắc Linh đi tới bên cạnh Chu Du, vẻ mặt lo lắng. "Không sao." Chu Du thở phào nhẹ nhõm, thấy mọi người vẫn bình an vô sự là tốt rồi: "Nhưng hiện tại chúng ta tốt nhất là không nên ra ngoài." "Xem kìa, cái xưởng này thật kiên cố, hỏa lực bên ngoài dường như chẳng ảnh hưởng gì đến nó cả." Chu Du cảm thán.

Ô Thiền nhắc nhở: "Dù vậy, nếu bên ngoài cứ tiếp tục thế này, e là toàn bộ nền móng của nhà máy sẽ bị sập, lúc đó kết cục chỉ có một." "Hay là tôi trực tiếp ra ngoài xem sao, bắt giặc phải bắt vua trước." Chu Du nhìn Ô Thiền, trong đầu lóe lên một kế hoạch. "Không ổn." Ô Thiền suy nghĩ một lát rồi dứt khoát đáp: "Nhưng anh không cần lo lắng, hiện tại tôi đã để lộ mục tiêu, bọn chúng chắc chắn sẽ tìm đến, chúng ta cứ dĩ dật đãi lao (lấy khỏe đánh mệt) là được." Chu Du đồng ý với ý kiến của Ô Thiền, dù sao lúc này cũng phải tính đến an toàn của nhiều người. "Mọi người cẩn thận một chút." Chu Du chưa kịp mở lời thì Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đã đứng bên cạnh nhắc

nhở mọi người.

Bên trong trung tâm xử lý, cửa sắt đã được khóa chặt, bên trong khá yên tĩnh, dường như lúc xây dựng nơi này người ta đã tính toán kỹ.

Một mùi vị kỳ lạ thoang thoảng khắp trung tâm.

Khi Chu Du đang cầm bản đồ phân tích hành động tiếp theo, bên ngoài cửa vang lên một tiếng nổ lớn.

Cánh cửa bị phá tung một lỗ.

Mọi người lập tức tập trung tinh thần, nhìn chằm chằm ra ngoài.

Quả nhiên có năm sáu người xông vào, tất cả đều được vũ trang tận răng, đi đầu là một gã đội mũ quân đội.

Hắn ta trông rất vạm vỡ, sau đó tháo mặt nạ ra, xuất hiện trước mặt mọi người.

Chu Du thấy mặt gã này rất lạ, râu quai nón nhìn khá dị hợm.

Đôi mắt hắn nhìn chằm chằm mọi người như đang tìm kiếm gì đó.

Ánh mắt hắn dừng lại trên người Chu Du, rồi nhíu mày, rõ ràng là hắn đang nhìn chiếc hộp trong tay anh.

Trong mắt hắn thoáng qua một tia ngạc nhiên nhưng nhanh chóng biến mất.

Dù vậy, Chu Du vẫn nhìn thấy rõ mồn một.

Rõ ràng gã này biết điều gì đó.

Chẳng lẽ hắn là đại nhân vật đứng sau Đại Kim Liên?

Không, gã này nhìn chiếc hộp xong thì nhanh chóng thu hồi ánh mắt, biểu cảm trên mặt trở nên kinh ngạc. "Hóa ra đều ở đây, vậy thì tôi đỡ tốn công rồi.

Như Khoa Phu, lâu rồi không gặp, không ngờ lại gặp nhau trong tình cảnh này, vẫn khỏe chứ?" Gã đó chú ý đến Như Khoa Phu đang đứng cạnh Chu Du.

Rõ ràng người ngạc nhiên nhất lúc này chính là Như Khoa Phu.

Trước đó ông ta chưa nhìn kỹ, giờ mới nhận ra người đó, cả người như gặp đại địch: "Đặc Lạc Phu?" "Ha ha ha, còn nhận ra tôi sao?" Hóa ra gã này tên là Đặc Lạc Phu.

Nhưng khi Như Khoa Phu gọi tên hắn, ông ta tỏ ra rất kinh ngạc, thậm chí ánh mắt còn hiện rõ vẻ sợ hãi.

Chu Du quay sang hỏi Như Khoa Phu: "Gã này là ai?" Như Khoa Phu trầm ngâm giây lát, không giấu giếm mà nói thẳng: "Phần lớn quyền kiểm soát khu vực Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ đều nằm trong tay hắn, biệt danh là Chiến tranh cuồng ma." Cái tên này Chu Du không hề xa lạ, nhưng đó là chuyện của vài tháng trước, vốn dĩ lúc đó Vương Bàn Tử quen mấy vị khách định đến vùng biên giới tìm việc làm.

Nhưng vì vùng biên không yên ổn, mấy người họ suýt chút nữa mất mạng.

Đặc Lạc Phu dường như đã gây ra một cuộc bạo loạn kéo dài hơn nửa tháng mới kết thúc.

Vì vậy, hắn xuất hiện ở đâu là ở đó không có chuyện gì tốt đẹp.

Mọi người đều không có thiện cảm với gã này.

Đặc Lạc Phu ra hiệu cho đám thuộc hạ tản ra, sau đó bước lên phía trước nhìn mọi người: "Được rồi, đông đủ cả rồi.

Tuy việc các người làm khiến tôi không hài lòng, nhưng cuối cùng cũng có kết quả thế này." "Gã này quá coi thường người khác rồi." Vương Bàn Tử hừ lạnh một tiếng: "Hóa ra suốt dọc đường đều là do gã này giở trò, được lắm, tôi chưa đi tìm hắn mà hắn đã tự dẫn xác

đến nhận rồi." Đặc Lạc Phu không nói thêm, chỉ ra hiệu: "Đã đến đây rồi thì tôi cũng không nói nhảm nữa, tôi biết các người định xuống mộ, đương nhiên chúng ta có thể đôi bên cùng có lợi." Đặc Lạc Phu thản nhiên mỉm cười: "Tôi có thể cung cấp sự giúp đỡ tốt nhất, chỉ cần tôi có được thứ tôi muốn." "Gã này thực sự quá đáng." Vương Bàn Tử cười lạnh: "Rõ ràng là muốn lợi dụng chúng ta, tôi không ngu đâu." "Anh bạn, tính sao đây?

Cần tôi xông ra không, Bàn gia tôi không phải loại sợ phiền phức đâu." Vương Bàn Tử nói xong, siết chặt nắm đấm, sục sôi ý chí chiến đấu.

Chu Du vẫn bình tĩnh, khẽ nhắc nhở: "Bàn Tử, lúc nãy cậu ở trong tòa nhà kia sợ đến mức sắp vãi cả ra quần rồi, sao giờ lại hùng hổ thế?" Vương Bàn Tử không chịu: "Cái đó sao so sánh được, thứ bên trong đó có phải là vật sống đâu." Chu Du cười lạnh, đáp lại: "Cậu không biết rằng, đôi khi người sống còn đáng sợ hơn cả người chết sao!" Hồ Ba Nhất nghe cuộc đối thoại của hai người, mới thận trọng bước tới hỏi Chu Du: "Tính sao bây giờ?" Tình thế hiện tại rất rõ ràng, nếu cưỡng ép xông ra ngoài thì chỉ có nước lưỡng bại câu thương.

Dù sao bên ngoài cũng là đám người đông đảo, trang bị trong tay không phải là đồ chơi.

Chu Du suy nghĩ một lát, nhún vai: "Nếu hắn đã dâng trang bị đến tận cửa thì tại sao mình không dùng, chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu." Như Khoa Phu lúc này không nói gì, ánh mắt ông ta rõ ràng đang né tránh. "Không có nhiều thời gian để suy nghĩ đâu." Đặc Lạc Phu dường như mất kiên nhẫn, nhún vai. "Oanh!" Đúng lúc này, từ phía cửa vang lên một tiếng nổ điếc tai, lửa bốc lên ngùn ngụt, mặt đất rung chuyển dữ dội.

Chương 433

Những tấm kính bên ngoài vỡ vụn thành từng mảnh như mạng nhện. "Có chuyện gì thế?" Mấy tên lính của Đặc Lạc Phu bất ngờ, vội vàng cầm súng lên, tưởng có kẻ địch tấn công.

Nhưng không ai ngờ tới, lần này đối thủ không phải là người, mà là thứ khác.

Những người bên ngoài không ngừng nổ súng, hỏa lực mạnh mẽ làm sáng rực cả một vùng như ban ngày, lửa bắn tứ tung kèm theo những tiếng thét thảm thiết không dứt. "Bành!" Một tên lính bị hất tung ra khỏi đống lửa. "Phụt!" Khi rơi xuống đất, hắn phun ra một ngụm máu, cả người co giật, mặt đầy mảnh kính vỡ.

Nhưng điều đáng sợ nhất là đôi chân của hắn dường như bị ăn mòn, chỉ còn lại đến đầu gối, máu chảy lênh láng.

Hắn co giật một lát, cố gắng đưa tay cầu cứu nhưng vài giây sau đã mất đi tri giác. "A!" Tiếng la hét liên tục vang lên khi có thêm người bị hất vào trong.

Chu Du phát hiện sắc mặt Đặc Lạc Phu vô cùng khó coi, hắn ta như đang đối mặt với đại địch, ánh mắt toát lên vẻ kinh hãi.

Quay đầu nhìn lại, ưu thế của họ đã sụt giảm nghiêm trọng, cảnh tượng vô cùng thảm khốc.

Chu Du đã nhìn thấy rõ trong đám lửa chập chờn những thứ đó, dường như chúng đã phá tan sự ràng buộc của tòa nhà.

Đúng vậy, chính những đợt pháo kích liên tục vừa rồi đã vô tình phá hủy kết giới, khiến những thứ đó thoát ra ngoài.

Giờ đây, chúng như những con ngựa hoang đứt xích, bị giam cầm

quá lâu nên bắt đầu hoành hành vô tội vạ.

Bên ngoài như một làn sóng người tràn tới, không ai ngờ được trong chớp mắt lại có nhiều "người" từ trong đám lửa hiện ra như vậy.

Những khuôn mặt dữ tợn, theo sau mỗi quả bom rơi xuống, ánh lửa rực trời giúp họ nhìn rõ hơn.

Có những thứ trực tiếp lao từ trên tòa nhà xuống, thân hình loáng một cái đã đâm sầm vào những chiếc xe quân sự, khiến đầu xe nát bét.

Nhưng chúng không chết ngay lập tức mà nhảy khỏi đầu xe, bắt đầu tấn công binh lính.

Binh lính dùng súng máy hạng nặng bắn liên xả, nhưng đạn bắn vào người chúng dường như vô dụng, như bắn vào cát, chẳng hề hấn gì. "Rút!" Những người bên ngoài chỉ còn cách rút lui, nhưng chưa đi được vài bước đã phát hiện đối thủ của họ không chỉ là những thứ lao ra từ tòa nhà.

Họ còn phải đối phó với những thứ chui lên từ dưới chân, thậm chí có người còn bị những bàn tay khô khéo từ dưới đất kéo tuột xuống.

Trong phút chốc, tất cả đều hoảng loạn, tháo chạy hỗn loạn.

Khói bụi mù mịt khiến không ai nhìn rõ tình hình bên ngoài, nhưng tiếng la hét và tiếng nổ vẫn không dứt.

Chu Du nhíu mày, nhìn Đặc Lạc Phu thản nhiên nói: "Xem đi, bây giờ ông mới cần sự giúp đỡ của tôi đấy, cứ thế này thì đám bộ hạ của ông chỉ có một kết cục duy nhất thôi." Đặc Lạc Phu lùi lại một bước, giữ cảnh giác cao độ: "Rời khỏi đây trước đã, việc này tôi nhất định phải làm bằng được!" Sau đó hắn ra hiệu cho mọi người đi theo một lối đi phía sau khu thiết bị.

Rõ ràng Đặc Lạc Phu đã điều tra rất kỹ nơi này, ngay cả lối thoát hiểm của khu thiết bị nhà máy xử lý nước thải hắn cũng nắm rõ trong lòng bàn tay. "Sắp vào rồi!" Vương Bàn Tử vừa đi vừa nhìn lại. "Oanh!" Một quả đạn pháo rơi trúng cửa, khiến cột bê tông đổ sập chắn ngang lối vào.

Bên trong, Đặc Lạc Phu dẫn người tiến vào một đường hầm.

Chu Du phát hiện nơi này mới được đào không lâu, giống như một đường hầm tạm thời nằm dưới lòng đất không sâu lắm, vòng qua bên ngoài nhà máy.

Đi đầu là người của Đặc Lạc Phu, họ cầm đèn pin dẫn đường.

Mặt đất ẩm ướt, dường như có rò rỉ nước.

Mọi người cẩn thận đi khoảng mười phút thì thấy lối ra.

Khi ra ngoài, họ thấy mình đang ở trong đại bản doanh của Đặc Lạc Phu.

Xem ra gã này đã tốn không ít công sức, hạ quyết tâm rất lớn.

Chu Du ra khỏi đường hầm, thấy quanh trại đèn đuốc sáng trưng, tạo thế gọng kìm với nhà máy xử lý nước thải.

Hàng chục chiếc xe vận tải chở đầy vật tư, đạn dược tiếp tế.

Bên ngoài có hàng trăm người dàn trận, rõ ràng đám người vào nhà máy lúc nãy chỉ là đi dò đường.

Những chiếc lều bạt được dựng lên trông như những nấm mồ, không cao lắm, phần lớn đều được đào một cái hố dưới đất để có thể lẩn trốn khi gặp nguy hiểm.

Chu Du nhìn lại phía nhà máy, khói bụi mịt mù che phủ cả màn đêm.

Hiện tại, trước mắt như một màn sương mù, không thể phân biệt

được phương hướng.

Nhưng những cảnh tượng kinh hoàng vừa rồi vẫn hiện rõ trong tâm trí như một bộ phim.

Ô Thiền nhắc nhở: "Tiểu trượng phu, chuyện này dường như nghiêm trọng hơn tôi tưởng nhiều, hiện tại sự ràng buộc trên mặt đất của nhà máy xử lý nước thải đã hoàn toàn bị phá vỡ." Chu Du tự nhiên hiểu được tính nghiêm trọng của sự việc.

Tiếng than khóc vang khắp nơi, trong đó có không ít thứ thoát ra từ tòa nhà kia.

Chương 434

Những thứ đó không phải người cũng chẳng phải yêu, chắc hẳn là những người lính năm xưa, lẽ nào là những người đã mất tích trong những lần trước đó?

Chỉ vì lúc ấy thông tin bị phong tỏa nghiêm trọng nên người ngoài không biết rõ chi tiết.

Như Khoa Phu thở dài: "Xem ra là thật rồi, đều ở đây cả." "Ai cơ?" Người nói vô tình người nghe có ý, Chu Du hỏi Như Khoa Phu.

Như Khoa Phu đáp: "Lúc nãy, tôi nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Khoảnh khắc đó tôi không dám tin, nhưng giờ nhìn lại, đó không phải lời đồn, tất cả đều là thật." "Lẽ nào ông quen biết những người đó?" Chu Du hỏi.

Ánh mắt Như Khoa Phu trầm xuống: "Tất nhiên rồi, phần lớn bọn họ đều là chiến hữu năm xưa của tôi!" Nói xong câu đó, Như Khoa Phu như rơi vào một trạng thái gần như điên cuồng.

Sau đó ông ta mới từ từ kể lại những chuyện đã xảy ra với mình.

Như Khoa Phu kể với Chu Du, nhiều năm trước, đội quân đầu tiên tiến vào nhà máy xử lý nước thải này, tuy có những tin đồn tiêu cực nhưng đều bị dập tắt nhanh chóng.

Dù sao những lời đồn đó cũng không có lợi cho tinh thần làm việc của mọi người.

Hơn nữa, họ cũng không muốn thông tin rò ra ngoài, nên dù thật hay giả, cấp trên đều phong tỏa hết.

Đội đầu tiên vào sau khi nhà máy đang vận hành bình thường,

dường như không có chuyện gì đặc biệt xảy ra.

Tất nhiên trong số nhân viên nội bộ, thỉnh thoảng có một vài người tỏ ra lạc lõng, tính cách cô độc, thậm chí ngôn hành cử chỉ rất kỳ quái.

Lúc đó Như Khoa Phu phụ trách tuần tra xung quanh, mọi chuyện vẫn bình an vô sự cho đến khi có một người không hiểu vì lý do gì đã chọn cách tự sát.

Cái chết khá thê thảm.

Anh ta nhảy vào bồn chứa thiết bị xử lý nước thải, thi thể biến dạng đến mức không còn nhận ra diện mạo ban đầu.

Mọi người chỉ nghĩ anh ta ở đây quá lâu nên tâm lý có vấn đề, rồi xử lý qua loa cho xong chuyện.

Cứ ngỡ mọi chuyện đã qua, cuộc sống sẽ tiếp diễn, nhưng không ngờ trong nửa tháng sau đó, những chuyện tồi tệ liên tục ập đến.

Có người thấy quỷ giữa đêm nên hóa điên, có người nhảy lầu tử vong tại chỗ.

Thậm chí có người đang làm việc thì rơi xuống hố sâu, cuối cùng thi cốt không còn.

Những chuyện xảy ra khiến lòng người hoang mang.

Nhưng điều đáng sợ hơn còn ở phía sau, đó là chuyện xảy ra tại tòa nhà kia.

Đúng vậy, chính là tòa nhà mà Chu Du vừa vào.

Thực tế lúc đó Như Khoa Phu cũng không biết tòa nhà đó dùng làm gì, nó đã tồn tại từ trước khi nhà máy xử lý nước thải được xây dựng.

Sơ bộ đánh giá chất lượng tòa nhà khá tốt nên được dùng làm ký túc xá tạm thời cho nhân viên và nơi nghỉ ngơi của quân đội.

Tuy nhiên, những người chuyển vào ở đều xuất hiện các triệu chứng kỳ lạ như phát điên, có người treo cổ, có người cắt cổ tay, thậm chí có người đột tử không rõ nguyên nhân.

Sau đó, tòa nhà đó bị phong tỏa.

Họ xây dựng những công trình phụ trợ tạm thời khác bên cạnh.

Nhưng sau đó, toàn bộ nhà máy xử lý nước thải lại gặp phải tai nạn lớn hơn.

Trong quá trình mở rộng nền móng, họ đã đào thông một đường hầm dưới lòng đất.

Lúc đó Như Khoa Phu không biết ý đồ của cấp trên là gì, chỉ biết phải chấp hành mệnh lệnh.

Cấp trên nói rằng vì sự cố của nhà máy nên cần khai thác lại nguồn tài nguyên nước ngầm để khảo sát.

Một nhóm chuyên gia sẽ đến sau một tuần, bao gồm các chuyên gia địa chất, kiểm trắc nguồn nước với đủ loại danh hiệu sẽ có mặt tại hiện trường.

Vì vậy Như Khoa Phu biết chuyện này nghiêm trọng nên đã ra lệnh tạm dừng một số công việc gần đó để tập trung khai quật dưới lòng đất, đồng thời giấu kín những chuyện đã xảy ra trước đó.

Theo đúng lịch trình, đoàn chuyên gia đã đến, nhưng Như Khoa Phu không nhìn thấu được họ làm gì, trực giác mách bảo ông ta rằng những người này tuyệt đối không đơn giản, rõ ràng là có mục đích lớn hơn.

Nhưng ông ta cũng chỉ có thể cùng bộ hạ phối hợp.

Họ mang ra đủ loại máy móc thiết bị tinh vi, khảo sát khắp vùng xung quanh nhà máy trong vòng bán kính vài dặm, cuối cùng xác định

được vài vị trí.

Một trong số đó nằm ngay dưới khu nhà xưởng thiết bị, và họ bắt đầu đào bới.

Tất nhiên, việc này yêu cầu phải giữ bí mật tuyệt đối nên Như Khoa Phu chỉ biết cắm đầu vào làm, không được thắc mắc, nếu không sẽ bị xử lý theo quy định.

Thiết bị dừng hoạt động một tuần, họ đã đào thông một lối đi bên dưới.

Lúc này Như Khoa Phu mới nhận ra chuyện này thật tà môn.

Ban đầu ông cứ tưởng đào xuống chỉ để tìm nguồn nước hoặc phục vụ cho việc phát triển nhà máy sau này, nhưng giờ xem ra không phải vậy.

Những người đó đã đào thông một lối vào địa hạ, có từng bậc thang đi xuống, trông họ rất hưng phấn, thậm chí còn bắt đầu ăn mừng.

Sau đó Như Khoa Phu nhận được mệnh lệnh mới, cấp trên có nhiệm vụ quan trọng ở vùng biên giới nên ông buộc phải rời khỏi nhà máy, dẫn theo một đơn vị quân đội đi.

Chương 435

Trùng hợp thay, những người lính đó chính là những người đã tham gia khai quật đường hầm địa hạ.

Như Khoa Phu biết rõ cấp trên cố ý điều họ đi để không tham gia vào những việc tiếp theo ở nhà máy xử lý nước thải.

Rõ ràng những việc đám chuyên gia đó làm không muốn cho nhiều người biết.

Lúc đó, Như Khoa Phu cảm thấy mình thật may mắn vì ông và đám bộ hạ không bị diệt khẩu, nên cũng dần quên đi chuyện này.

Như Khoa Phu sau đó triển khai các công việc khác ở vùng biên giới, thấm thoát đã nhiều năm trôi qua, ông gần như quên mất chuyện ở nhà máy xử lý nước thải.

Mãi cho đến tận bây giờ mới có cơ hội quay lại đây với tư cách là một đội cứu viện.

"Sau đó, khi quay lại trạm xử lý nước thải, một chuyện đã xảy ra, thậm chí có khả năng thay đổi cả cuộc đời tôi." Chu Du nhìn về phía Như Khoa Phu, rõ ràng từ khuôn mặt ông ta có thể thấy chuyện không lành.

Lúc này, người của quân bộ đang nghiêm trận chờ đợi, sắc mặt mỗi người đều lộ ra vẻ khó đoán, dường như còn nghiêm trọng hơn cả trên chiến trường.

Nhưng Đặc Lạc Phu lúc này không thèm để tâm, trực tiếp đi về phía chiếc xe tổng chỉ huy ở phía sau với vẻ mặt đầy nóng lòng.

Cách đó không xa, trạm xử lý nước thải vẫn vang lên những tiếng gào thét thảm thiết.

Dường như để ngăn chặn thứ bên trong thoát ra, người bên ngoài không ngừng ném vào những loại đạn dược gây nổ và lựu đạn khói.

Xung quanh cảnh giới cao độ, chỉ cần có thứ gì chui ra là sẽ tấn công không nương tay.

Bên trong trạm xử lý lúc này chẳng khác nào địa ngục với những tiếng gào khóc không ngớt.

Rõ ràng những người không kịp rút lui thì e là đã sớm mất mạng rồi.

Như Khoa Phu nhìn về phía trạm xử lý, tiếp tục kể lại chuyện khi đó.

Sau khi nhận được mệnh lệnh lần nữa, vài năm sau đó, khi ông mang theo bộ hạ cũ quay lại trạm xử lý, nhiệm vụ cấp trên giao phó chỉ là tham gia hành động cứu viện.

Đương nhiên, lần cứu viện này chủ yếu là do thiết bị trong trạm xử lý phát nổ gây ra sự cố, dẫn đến một phần khu vực bị sụp đổ, nhân viên bị kẹt dưới lòng đất nên cần viện trợ gấp.

Như Khoa Phu lên đường ngay trong đêm, chuẩn bị đầy đủ quân nhu trang bị, dẫn theo khoảng hơn một trăm người, đến trạm xử lý nước thải vào lúc hừng đông.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Như Khoa Phu cảm thấy có chút bất ổn, bốn phía đều hoang lương, gió cát từ sa mạc Gobi xa xăm thổi tới, trên các bức tường đều là dấu vết bị tự nhiên xâm thực.

Tuy nhiên, dù Như Khoa Phu đã lùng sục khắp nơi nhưng không hề phát hiện ra bất kỳ dấu vết sụp đổ nào.

Thậm chí nơi này so với mấy năm trước không hề thay đổi, chỉ là bị bỏ hoang mà thôi.

Nhưng mệnh lệnh cấp trên là triển khai cứu viện vì có người bị vùi lấp dưới đất và mất tích.

Vậy rốt cuộc là chuyện gì?

Như Khoa Phu sau đó phái người đi kiểm tra bốn phía, thực tế chứng minh căn bản không giống như trong hồ sơ, không có dấu hiệu sụp đổ, nhưng sau đó Như Khoa Phu đã tìm thấy lối hầm ngầm đã khai quật trước đây.

Ông liền dẫn bộ hạ tiến về phía khu nhà đặt thiết bị.

Lúc này Như Khoa Phu mới nhận thấy chuyện thực sự không ổn, các thiết bị đều đã rỉ sét rệu rã, rõ ràng đã ngừng hoạt động từ lâu.

Vậy mà vẫn có người ở lại đây sao?

Sau khi Như Khoa Phu dẫn người xuống dưới mới phát hiện bên dưới quả nhiên có uẩn khúc, tầng địa chất rõ ràng bị thuốc nổ phá mở, thậm chí nước từ tầng đá ngầm còn rò rỉ ra ngoài.

Trên mặt đất đầy rẫy thi thể, phần lớn đã trở thành xương trắng lót nền.

Như Khoa Phu đã tốn không ít công sức đào bới bên dưới với hy vọng tìm thấy người sống sót nhưng đều vô ích.

Sau đó nhận được tin báo, một nhóm người đã gặp chuyện ở tòa nhà kiến trúc lớn bên kia.

Như Khoa Phu lập tức đi kiểm tra tòa nhà đó, dãy hành lang vẫn âm u rợn người như cũ.

Nó hầu như không khác gì so với lúc ông rời đi, nhưng các cánh cửa lớn trong tòa nhà đều đóng chặt, không ai biết lúc đó đã xảy ra chuyện gì, trên hành lang khắp nơi là những vệt đen bẩn, trông như vết máu đã khô.

Điều khiến Như Khoa Phu và bộ hạ kinh hồn bạt vía nhất là trên tường có những dấu tay máu và những vết cào kỳ quái.

Rõ ràng mỗi một vết tích đều gợi lên những cảnh tượng quỷ dị từng xảy ra.

Dù đã lùng sục gần như cả tòa nhà nhưng dường như không phát hiện ra bất kỳ ai còn sống.

Đang lúc Như Khoa Phu định đi tìm từng phòng một thì chuyện xảy ra.

Những bộ hạ đi lên lầu bỗng nhiên biến mất không thấy tăm hơi.

Lúc đó chỉ nghe thấy trong hành lang có tiếng truy đuổi, thậm chí có tiếng súng, Như Khoa Phu biết chuyện chẳng lành, có lẽ đã gặp họa rồi.

Nhưng khi ông dẫn một nhóm người xông lên thì chỉ thấy một cánh cửa đang mở, một kẻ toàn thân bọc hắc y kéo một người bộ hạ vào trong, sau đó không bao giờ xuất hiện nữa.

Lúc đó Như Khoa Phu trực tiếp nổ súng vào gã đó, đạn tuôn ra như mưa trút thẳng vào người hắn.

Nhưng dường như vô dụng.

Kẻ đó không thèm né tránh, chỉ ngoái đầu lại.

Chương 436

Một ánh mắt ấy thôi, Như Khoa Phu nhìn thấy rõ mồn một, dường như cả đời này cũng không thể quên được nỗi kinh hoàng đó.

Bởi vì khuôn mặt dưới lớp áo bào đen kia trông như một cái đầu lâu, thậm chí không thấy nhãn cầu của gã đâu cả.

Như Khoa Phu còn nhìn rõ lúc gã hắc y nhân đó há miệng, bên trong là hàm răng trắng nhởn tỏa ra hơi lạnh thấu xương, khiến ông sững sờ, mãi một lúc lâu sau vẫn không hoàn hồn được.

Sau khi cửa đóng lại, không hiểu sao căn bản không thể mở ra được nữa.

Lần đó, Như Khoa Phu dường như bị đảo lộn mọi nhận thức, trước đây tuyệt đối chưa từng gặp tình huống này, hiện tại hồi tưởng lại vẫn còn thấy sợ hãi.

Như Khoa Phu lúc đó gần như suy sụp, trước đó chưa bao giờ xảy ra chuyện tương tự, dẫn đến việc ông căn bản không biết xử lý ra sao.

Đội quân hơn một trăm người mang theo chỉ còn sót lại chưa đầy bốn năm mươi người, rõ ràng nỗi sợ hãi đã đánh tan chút hy vọng cuối cùng trong lòng họ.

Đương nhiên trên chiến trường không sợ kẻ địch, nhưng hiện tại, những thứ vô hình thậm chí là không rõ danh tính mới là đáng sợ nhất.

Để những người còn lại có thể sống sót trở ra, Như Khoa Phu buộc phải từ bỏ.

Sau đó ông như trải qua một cơn ác mộng, không biết tiếp theo nên làm gì, nhưng ông không từ bỏ việc điều tra chuyện ở trạm xử lý.

Sau khi rút lui, Như Khoa Phu đã lợi dụng ưu thế tài nguyên của

quân bộ để nhờ vả quan hệ tìm kiếm tài liệu gốc.

May mắn thay, ngay đêm trước khi những tài liệu đó bị tiêu hủy, Như Khoa Phu đã thực sự phát hiện ra điều gì đó.

"Ông đã thấy gì?" Chu Du tò mò, dù sao Như Khoa Phu sau đó cũng tập trung điều tra tòa nhà cổ kia, không ai biết nó được xây dựng từ bao giờ mà lại kiên cố như thép vậy.

Dù là hỏa lực pháo hay đạn dược cũng không thể làm tổn hại mảy may.

Như Khoa Phu thở dài một tiếng rồi tiếp tục nói: "Tòa nhà kiến trúc đó, tôi đã điều tra rõ rồi, thực sự vượt ngoài dự liệu của tôi, bao gồm cả hiện tại, tôi cũng khó mà tin nổi." Như Khoa Phu khi tra cứu tư liệu đã phải nếm trải đủ mọi gian khổ.

Sau cùng mới biết, vốn dĩ nơi đó là một nhà tù, nhưng tư liệu không ghi lại nó được xây dựng từ khi nào, nơi này nguyên bản là một tòa kiến trúc cổ, vì tường thành kiên cố nên sau này chỉ đơn giản là tu sửa lại rồi sơn phết lại thành dáng vẻ như hiện nay.

Như Khoa Phu kể tiếp, tư liệu hiển thị di tích kiến trúc cổ này vốn là một tòa thành lũy, chỉ biết thuộc về một bộ lạc dân tộc thiểu số, nhưng sau đó do chiến tranh nên đã bị thất thủ.

Nhưng kiến trúc cổ vốn dĩ dùng để giam giữ toàn những phạm nhân hung ác cực độ.

Sau này khi kiến trúc được tu sửa, nó cũng trở thành một nhà tù, nhiều năm trước, một số tội phạm chiến tranh đã bị giam giữ tại vùng Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ này, bao gồm cả một số phần tử lưu manh đều bị nhốt ở đây.

Sau này toàn bộ đều là giam giữ phạm nhân.

"Quả nhiên là nhà tù." Chu Du nheo mắt nhìn về phía xa, nhưng

tòa kiến trúc cổ kia lúc này đã bị khói lửa bao trùm, hoàn toàn không nhìn ra dáng vẻ ban đầu.

"Tôi biết, khi đó tôi là nhóm cuối cùng đến thu dọn hậu quả, trước đó bao gồm các loại chuyên gia và đội y tế, thậm chí có cả người của đội gỡ mìn đều mất tích, sau đó tôi cũng vào không gian dưới lòng đất tìm kiếm nhưng đều không thấy." Như Khoa Phu thở dài kể tiếp: "Nhưng tôi đã phát hiện ra một cái giếng dường như bị nghiêng, lúc đó hơn năm mươi người còn lại đều không biết nó dùng để làm gì.

Thậm chí tôi đã ở trạm xử lý nước thải bao nhiêu năm rồi cũng không biết bên dưới có một thứ như vậy.

Mãi sau này nhóm người đó tiến vào, nổ tung một kẽ hở mới phát hiện ra, nhưng tôi có thể khẳng định, nó tuyệt đối đã tồn tại từ rất lâu rồi." Cuối cùng Như Khoa Phu quyết định trực tiếp phong tỏa không gian bên dưới, vì không ai biết thứ gì sẽ bò ra từ đó.

Sau đó cả nhóm đã đặt gần như phân nửa số thuốc nổ xuống, sau khi chạy ra ngoài liền kích nổ.

Lúc đó Như Khoa Phu cứ ngỡ toàn bộ không gian ngầm đã bị phong tỏa, sẽ không bao giờ xảy ra chuyện gì nữa.

Sau đó ông rời khỏi trạm xử lý nước thải.

Nhưng vài năm sau, ông mới từ vị trưởng quan sắp qua đời kia biết được bí mật về trạm xử lý nước thải.

Cho nên Như Khoa Phu mới chọn quay lại đây, nếu không có đánh chết ông cũng không quay lại nơi ác mộng này.

Chu Du đã hiểu được một số chuyện từ ký ức của Như Khoa Phu.

Nhưng trực giác mách bảo Chu Du rằng hình như ông ta vẫn đang che giấu điều gì đó, tuy vậy Chu Du cũng không truy hỏi thêm.

Lúc này, cả trạm xử lý nước thải vang lên một trận gào thét, âm thanh nghe thật kinh người, như thể bầy sói xuất hiện vậy, nhưng mọi người đều biết, thứ bên trong đó còn đáng sợ hơn sói nhiều.

"Tiếp theo phải làm sao?" Vương Bàn Tử thấy Đặc Lạc Phu lúc này căn bản không thèm để ý, định ra hiệu cho Chu Du thừa cơ rút lui.

Ý của Bàn Tử đơn giản là để mặc cho chó cắn chó, sau đó ngồi hưởng ngư ông đắc lợi.

Chu Du đương nhiên hiểu ý Bàn Tử, nhưng Đặc Lạc Phu kia cũng không phải kẻ ngốc, chắc chắn hắn sẽ không mạo hiểm đối kháng với thứ bên trong, nên mới chưa hạ lệnh, dường như đang đợi thời cơ.

Người của quân phương lúc này đang súc thế đãi phát, chỉ nhìn chằm chằm vào bên trong, biểu tình mỗi người đều lộ vẻ kỳ quái, dường như biết chắc chắn trong tòa kiến trúc cổ kia sẽ xuất hiện quái vật.

"Khói thuốc ngày càng nhiều rồi?" Ô Thiền lúc này chỉ về phía tòa nhà kiến trúc không xa, Chu Du mới nhận thấy, vừa rồi do hỏa lực liên tục tập kích nên khói mù mới mịt mù, nhưng hiện tại đã ngừng bắn, thậm chí tiếng súng cũng không còn.

Lẽ ra khói phải tan đi, nhưng giờ lại ngày càng dày đặc.

Chỉ có xung quanh trạm xử lý là khói mù bao phủ, Chu Du nhanh chóng nhận ra đó căn bản không phải khói súng, dường như nó bốc ra từ dưới lòng đất của trạm xử lý.

"Hoặc là dưới lòng đất, hoặc là từ tòa nhà tù kia." Chu Du khẳng định: "Hiện tại tôi phải lợi dụng trang bị của Đặc Lạc Phu cho tốt, dù sao đối phó với mấy tên lâu la cũng đỡ tốn sức hơn nhiều." Ô Thiền nheo đôi mắt phượng, hài lòng gật gật đầu, cười nhìn Chu Du: "Tiểu trượng phu, xem ra anh rất thông minh, ngay cả khi xuống dưới đất, vị

tức phụ kia của anh chắc cũng không tha cho anh đâu." "Ây, tôi cảm giác gã đó dường như chưa ra ngoài?" Hồ Ba Nhất lúc này vẫn luôn nhìn chằm chằm Đặc Lạc Phu, nhưng hắn dường như đã vào một chiếc xe, không thấy ra nữa.

Chu Du nhíu mày, sau đó mới từ từ giãn ra: "Tôi và Bàn Tử không cần quá căng thẳng, hiện tại mới chỉ là bắt đầu, vừa rồi chỉ là khởi động thôi mà, việc gì phải đại kinh tiểu quái." Đương nhiên Chu Du hiểu rõ, Đặc Lạc Phu này hiển nhiên biết bí mật về trường sinh bất lão được chôn giấu ở hạ giới, không chỉ hắn, ngay cả vị trưởng quan trước đó của Như Khoa Phu dường như cũng đã hiểu rõ tất cả, cho nên lão già đó trước khi chết mới có chút nuối tiếc và không cam tâm như vậy.

Hiện tại, cả trạm xử lý nước thải như bị bao bọc trong một làn sương trắng quỷ dị, dường như chỉ có phạm vi trạm xử lý là có sương mù, ngày càng nhiều, trông như một ngọn đồi tuyết trắng xóa.

Nhìn từ xa quả thực rất quái lạ.

Chương 437

Không lâu sau, Đặc Lạc Phu từ trong xe bước ra, trên lưng đeo một chiếc ba lô căng phồng, không biết đựng thứ gì.

Sau lưng hắn xuất hiện sáu gã vạm vỡ, cánh tay to gần bằng đùi của Bàn Tử, toàn một lũ cơ bắp, nhìn khí thế là biết chuyên gia cận chiến.

Họ được vũ trang tận răng, đứng sau Đặc Lạc Phu.

Đặc Lạc Phu sau đó xem đồng hồ, nheo mắt nhắc nhở mọi người: "Đã chuẩn bị xong chưa?

Tôi thấy thời gian cũng sắp tới rồi, nếu cần trang bị, đương nhiên ở đây đều có thể cung cấp." Nói xong Đặc Lạc Phu ra hiệu cho người mở thùng xe tải phía sau.

Khi cửa xe kéo lên, Vương Bàn Tử lập tức ngây người, bên trong là cả một xe đầy quân hỏa pháo đạn, có cả những vũ khí mới nhất, áo chống đạn, trang bị tận răng.

Thậm chí có những thứ mà Bàn Tử chưa từng thấy bao giờ.

"Anh em, đi thôi, đồ tốt thế này không lấy thì phí, cơ hội đâu phải lúc nào cũng có." Vương Bàn Tử mắt sáng rực, trực tiếp vỗ vai Hồ Ba Nhất rồi nhanh chóng chạy tới thử súng.

Bàn Tử như rơi vào hố vàng, thứ gì cũng yêu thích không buông tay.

Chu Du và Hồ Ba Nhất cũng chỉ thuận tay chọn một món vũ khí, không lấy nhiều, dù sao trước đó mọi người cũng chỉ mới thử chút ít mà đã suýt mất mạng rồi.

Cộng thêm kho quân hỏa bên dưới vẫn còn tồn kho, Chu Du tự

hỏi, chẳng lẽ Đặc Lạc Phu chưa vào nên không biết tình hình thực tế bên dưới?

Nếu không thì đã chẳng tốn công tốn sức thế này.

Nhưng kho quân hỏa bên dưới đã bị nổ hủy rồi, hiện giờ không cách nào biết được.

"Khi nào xuất phát?" Vương Bàn Tử nhìn Đặc Lạc Phu, ngờ vực hỏi một câu.

"Tôi xem thời gian rồi, vào nửa đêm nay, tôi chuẩn bị xuất phát!" Hiển nhiên Đặc Lạc Phu đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, Chu Du thậm chí cảm thấy những động tĩnh bên cạnh trạm xử lý trước đó đều đã nằm trong lòng bàn tay gã này, nếu không gã đã chẳng xuất hiện kịp thời như vậy.

Chu Du và Ô Thiền cũng không nói gì thêm.

Lúc này, người của Hoắc gia đang đứng ở đống đá đằng xa, không hề khinh cử vọng động, đương nhiên Đặc Lạc Phu tạm thời sẽ không đối phó với người của Hoắc gia, dù sao hắn cũng định lợi dụng Hoắc Linh để thám hiểm cổ mộ bên dưới.

Sau đó Đặc Lạc Phu ra hiệu cho Chu Du tạm thời có thể vào doanh trại nghỉ ngơi, lát nữa đến giờ cụ thể sẽ phái người thông báo.

Nói đoạn, Đặc Lạc Phu liền đi sang một hướng khác.

Lúc này trên không trung bỗng nhiên xuất hiện một vệt mây đỏ rực như máu, lóe lên một cái, ngay sau đó một tiếng sấm rền vang dội như trời giáng.

"Sắp mưa à?" Bàn Tử và Hồ Ba Nhất ngẩng đầu nhìn lên trời, nhưng không thấy gì, kỳ lạ là sau tiếng sấm, sương mù ở trạm xử lý dần dần tiêu tán.

Khi mọi người nhìn rõ tòa nhà kiến trúc cổ kia, ai nấy đều có chút kinh ngạc.

Đoành!

Lại một tiếng động lớn, mặt đất cảm giác rung chuyển vài phần, tòa nhà kiến trúc cổ ẩn hiện phía trước bỗng chốc xảy ra biến hóa, khiến mọi người sững sờ.

Không sai, dưới làn khói mịt mù quanh tòa nhà, chân tường bỗng bắt đầu tan biến.

Đèn pha chiếu vào cho thấy bên ngoài tòa nhà bắt đầu đổi màu, như thể bị tạt một lớp mực đen.

Sau khi khói tan, lớp mực đó như tan ra trong nước, giống như những bông hoa đua nở, nháy mắt lan ra xung quanh, hình thành nên những hình người vặn vẹo quỷ dị.

Cảm giác như trên cả tòa nhà có vô số người đang không ngừng leo trèo, nhe răng trợn mắt, trông cực kỳ kinh dị.

"Cái đó không phải người thật chứ?" Vương Bàn Tử chỉ về phía trước, nhắm bắn, chuẩn bị nổ súng để thử uy lực của khẩu súng mới trong tay.

"Đoành!" Một tiếng súng vang lên, gã này bắn thật chuẩn, trực tiếp bắn trúng bóng đen quấn quanh bởi hắc khí, đạn trúng đích nhưng bóng người nhanh chóng tản ra, giống như một cơn gió thổi tan cái bóng vậy.

Chu Du nhìn thấy rõ mồn một: "Bàn Tử, bắn thế vô dụng thôi, hay là trực tiếp vào luôn?" "Bản gia tôi có ăn no rỗi mỡ đâu?" Vương Bàn Tử thu súng, ánh mắt dừng lại trên nòng súng, cẩn thận lau chùi, chép miệng khen ngợi: "Súng tốt!" "Là bọn họ!" Không ngờ Vương Bàn Tử vừa định cất súng thì Như Khoa Phu bước ra, ánh mắt hiện rõ vẻ

vẩn đục.

"Ai cơ?" Mọi người nhìn về phía Như Khoa Phu, ông ta thở dài, chỉ vào những hình người vừa tan biến rồi lại hình thành phía trước: "Đó đều là bộ hạ cũ của tôi, thậm chí bao gồm cả những người đã mất tích từ sớm.

Họ chưa chết, không sai, lúc đó tôi không tin, nhưng giờ nhìn thấy mới biết, những người này chỉ là thay đổi một cách thức tồn tại mà thôi." Như Khoa Phu thở ngắn than dài.

Đúng thế, những người này sống hay chết thậm chí không thể xác định, như vong hồn nhưng lại có thực thể nhất định.

Mọi người phái người canh giữ bốn phía, trạm xử lý cũng không có chuyện gì lớn, cả bọn luân phiên trực đêm.

Chu Du và Ô Thiền vào trong lều, lấy tấm bản đồ của Như Khoa Phu và tấm có được trước đó ra so sánh kỹ lưỡng, quả nhiên phát hiện ra manh mối.

Trừ một số nội dung được đánh dấu, phần lớn đều bị mờ nhạt.

"Đúng rồi, tiểu trượng phu, anh thấy lời của Như Khoa Phu có mấy phần khả tín?" Ô Thiền nêu ra nghi vấn.

Hoắc Linh lúc này chau mày, chăm chú nhìn tấm bản đồ, im lặng một lát rồi phá vỡ bầu không khí: "Tôi thấy gã đó dường như cũng không cần thiết phải lừa chúng ta chứ?" Diệp Nhất Tâm thì có chút cảnh giác: "Chúng ta không thể lơ là, dù sao gã đó ở Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ bao nhiêu năm rồi, ai biết gã đang tính toán gì." Ô Thiền gật đầu: "Đúng thế, tiểu trượng phu, anh đừng quên trước đó Như Khoa Phu đã chủ động đòi hợp tác với tôi, nên mới đưa tấm bản đồ này, rõ ràng không đơn giản như vậy." Chu Du nhìn bản đồ, bỗng nhiên phát hiện tấm bản đồ Như Khoa Phu đưa có chút kỳ lạ.

Ô Thiền ngồi đối diện, bản đồ hướng về phía cô ấy, mặt sau đối diện với Chu Du, và Chu Du vô tình phát hiện ra điểm nghi vấn.

"Chờ đã." Chu Du thấy như phát hiện được gì đó, vội vàng nói: "Nhìn bức đồ này đi, trước đó tôi không thấy bí mật, giờ mới phát hiện ra, lật ngược bản đồ lại trông rất quen." Hoắc Linh phản ứng đầu tiên: "Ái chà, tôi quên khuấy mất, lật ngược lại trông như một hang động dưới đất ấy!" Diệp Nhất Tâm cũng tiếp lời, nhìn mọi người rồi nói: "Chẳng lẽ là sơ đồ phân bố không gian dưới lòng đất của trạm xử lý?" Lúc này mấy người không giấu nổi vẻ hân hoan trong lòng, xem xét kỹ lại, đúng rồi, nếu trước đó không xuống không gian ngầm thì hầu như sẽ không nhận ra.

Nhưng Chu Du vừa mới từ dưới đó lên, tuyến đường đi tự nhiên đều rất quen thuộc.

Từ cửa vào đi thẳng về phía trước, thậm chí cả mê hồn trận xung quanh kho quân giới dường như đều được đánh dấu đơn giản trên bản đồ.

Chương 438

"Đúng rồi, là nơi này." Chu Du khẳng định, ánh mắt lóe lên tia vui mừng: "Nhìn đi, tôi không tìm sai đâu, gã này giấu nghề thật, không ngờ lại có thể tìm được một tấm bản đồ dưới lòng đất, rõ ràng là tôi đã xem thường ông ta rồi." Ô Thiền nhìn Chu Du, đoán: "Tiểu trượng phu, ý anh là Như Khoa Phu thực chất mới là kẻ chủ mưu đứng sau?" "Không." Chu Du lắc đầu: "Hiện tại chưa khẳng định được, chỉ là khi xuống dưới tôi phải lưu ý hơn, tuy trước đó có thể ông ta không nói dối tôi, nhưng chưa chắc đã không giữ lại một chiêu, nói tránh đi những chỗ quan trọng." "Yên tâm đi, có tôi canh chừng, gã đó dám làm loạn sao?" Hoắc Linh biết gặp hạng người nào thì nên đối phó ra sao.

"Thu lại đi." Chu Du lúc này thấy ngoài lều có một bóng người thấp thoáng, liền ra hiệu cho mọi người cẩn thận.

Ô Thiền nhanh chóng thu bản đồ lại rồi tắt đèn, Chu Du cẩn thận bước ra ngoài, quả nhiên thấy Như Khoa Phu đang đi bên cạnh, thấy Chu Du ra, vẻ mặt lộ rõ sự lúng túng.

Nửa ngày không mở miệng, trông như đang nặng trĩu tâm tư.

"Không nghỉ ngơi sao, tôi thấy thời gian không còn sớm nữa, còn một tiếng nữa là chuẩn bị động thủ rồi." Chu Du tùy tiện nói một câu, để ý sự thay đổi sắc mặt của Như Khoa Phu.

Ông ta định nói rồi lại thôi, chỉ thở dài một tiếng rồi bước sang bên cạnh.

Chu Du cảm thấy kỳ lạ, định báo cho mình biết chuyện vừa phát hiện sao?

"U u u!" Bỗng chốc, từ đằng xa truyền đến một tràng tiếng nức nở, như tiếng muôn vàn loài sói tru, dù sao môi trường xung quanh

cũng phức tạp.

"Đoành!" Ngay sau đó là một tiếng súng, lúc này mọi người đều bị đánh thức, Chu Du xem thời gian, đã gần nửa đêm.

Đã đến lúc phải hành động rồi.

"Các vị, chuẩn bị xong chưa?" Đặc Lạc Phu dẫn theo người vũ trang đầy đủ, rõ ràng đã chuẩn bị sẵn sàng, tổng cộng có ba mươi người đi xuống, phía sau có hơn năm mươi người yểm hộ, hiển nhiên gã này cũng đã chuẩn bị từ lâu, thậm chí còn phái cả một số tổ chuyên gia.

"Đi thôi." Chu Du mỉm cười thản nhiên, sau đó mọi người mang theo các loại quân nhu bổ cấp, Đặc Lạc Phu dẫn đầu tiến vào trong trạm xử lý, mười mấy người đi đầu cầm một loại súng kỳ lạ.

Đầu súng như một mũi kim, trong ống tiêm có chứa chất lỏng màu xanh lá.

Mấy người đó vây quanh phía trước, tinh thần vô cùng tỉnh táo.

Đèn pha cường quang bên ngoài như một thanh trường kiếm xé toạc màn đêm, phá vỡ sự tĩnh lặng của đêm đen, những âm thanh hai bên bỗng chốc im bặt, chỉ còn một trận gió quỷ dị thổi qua, mọi người cảm thấy nhiệt độ xung quanh giảm mạnh.

Khói súng trước đó đã tan, hắc vụ gần như bao phủ hoàn toàn tòa nhà kiến trúc cổ phía trước, những luồng hắc khí u u ám ám bên trong như những cái vòi bạch tuộc quấn lấy xung quanh, dường như chỉ cần lại gần một chút là hắc khí có thể bao trùm hoàn toàn lấy người ta.

"Hô hô!" Phía xa, gió thổi qua khe hở của khu nhà thiết bị truyền lại những âm thanh quỷ dị như tiếng sói hú.

"Cẩn thận một chút." Ô Thiền nhắc nhở Vương Bàn Tử và Hồ Ba

Nhất phía sau: “Theo sát tôi và Chu Du, thấy tình hình không ổn thì mau tìm chỗ mà chạy.” Vương Bàn Tử đương nhiên biết sự hung hiểm bên dưới, không nói nhiều chỉ gật đầu.

Có người của Đặc Lạc Phu dẫn đường phía trước, Vương Bàn Tử lúc này cũng bớt lo lắng.

Người dẫn đường phía trước, Chu Du cảm nhận được khí tức tỏa ra từ người hắn có thể đoán ra gã này chắc chắn là người trong nghề, rất có khả năng là người của phái Bàn Sơn.

Hắn mặc bào tử đen, tay cầm một chiếc la bàn bằng vàng ròng.

Một bên quan sát la bàn, một bên cầm đoản đao trong tay như đang tìm kiếm gì đó.

“Theo sát!” Phía trước Đặc Lạc Phu nhắc nhở mọi người, thấy gã dẫn đầu đi tới cạnh tòa nhà kiến trúc cổ, trực tiếp đâm đoản đao xuống đất.

“Ực ực!” Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nhìn mà kinh ngạc, ban đầu còn xì xào bàn tán nghĩ gã đó chỉ là kẻ lừa đảo, nhưng hiện tại dường như không phải vậy.

Máu tươi từ xung quanh đoản đao ứa ra, ngay lập tức máu trào ra từ bốn phương hướng đông tây nam bắc của tòa nhà, như một cái vòi phun.

Trong phút chốc, máu dưới đất tràn về phía đám người.

Trong không khí nồng nặc mùi máu tanh khiến người ta nghẹt thở.

Chu Du lúc này gần như bị vòng máu bên ngoài bao vây hoàn toàn, nó đang từ từ ép sát mọi người.

“Cẩn thận!” Chu Du đột ngột hét lớn, Vương Bàn Tử giật mình quay đầu lại, thấy sau lưng một người máu cao hơn hai mét như mọc

lên từ dưới đất, há cái miệng đầy máu to tướng định nuốt sống người ta.

"Đoành!" Bên cạnh, Chu Du chưa kịp ra tay thì những kẻ cầm vũ khí chí mạng đã trực tiếp bóp cò.

Một luồng chất lỏng màu xanh sền sệt bắn ra từ nòng súng, trúng vào người máu, ngay lập tức người máu đó tan chảy, nhưng nhanh chóng trên không trung truyền lại tiếng thét thảm thiết xé lòng.

Máu bắn đầy mặt Bàn Tử.

Bàn Tử vội lau mặt, tim vẫn còn đập thình thịch.

"Oành!" Lúc này, từ trong tòa nhà kiến trúc cổ liên tục hiện ra những thứ như âm binh u minh, trực tiếp quấn lấy và từ từ áp sát mọi người.

"Hừ!" Chu Du cười lạnh một tiếng, vẫy tay một cái, lập tức những tiếng quỷ khóc sói tru trong hắc khí đều tan biến hết, anh biết oán khí ở đây rất nặng, dù sao cũng là nhà tù tồn tại cả ngàn năm, ai biết bên trong giam giữ thứ gì.

"Đoành!" Những kẻ vũ trang xung quanh siết chặt nòng súng, trực tiếp bắn vào hắc khí, lớp sương đen nhanh chóng tản ra, từ giữa tòa nhà xuất hiện một lối đi hẹp, chỉ vừa đủ cho hai người sánh vai đi qua.

"Nhanh lên, tôi không có nhiều thời gian đâu." Đặc Lạc Phu nhìn mọi thứ trước mắt, vội vàng xông lên phía trước, theo sau là Như Khoa Phu và một toán người khác cũng nhanh chóng tiến vào, Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nối gót theo sau.

Chu Du và Ô Thiền đi đoạn hậu.

Khi bước vào trong, xung quanh đột nhiên yên tĩnh lạ thường, đi giữa lối đi mà như đang ở trong hầm băng, cái lạnh thấu xương lan

tỏa khắp cơ thể.

Tuy nhiên, lối đi dường như rất dài, mấy người đi bộ cả mười phút vẫn chưa thấy điểm dừng, rốt cuộc là chuyện gì?

Càng đi về phía trước, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử càng thấy sờ sợ, không biết bao giờ mới tới nơi.

Vương Bàn Tử thấy lạ, định hỏi Chu Du, nhưng Chu Du ra hiệu giữ im lặng.

Vài phút sau, Như Khoa Phu đi phía trước dừng lại, hắc khí xung quanh dần tan biến.

Chương 439

Khi Chu Du nhìn rõ mới phát hiện ra mấy người đã đi đến cuối đường, trước mặt như một bức tường đồng vách sắt, đường đi bỗng chốc đứt đoạn.

Có vẻ là tầng hầm của tòa nhà.

Chu Du trước đó chỉ lo lắng cho Vương Bàn Tử bị nhốt trên lầu nên không kiểm tra kỹ bên trong, giờ mới phát hiện tòa nhà này còn có một tầng dưới nữa.

Chu Du và Ô Thiền tiến lên, thấy Đặc Lạc Phu và gã mặc hắc y cầm la bàn đang đứng đó, thấy Chu Du đến, họ liền ngừng nói chuyện.

Mấy người phát hiện bức tường chắn trước mặt như một khối đá nguyên khối, không thấy bất kỳ kẽ hở nào.

Lúc này Đặc Lạc Phu có vẻ sốt ruột, dường như cảnh tượng bên dưới vượt ngoài dự tính của hắn.

Nơi này chật hẹp, mấy chục người đều kẹt ở đây, gió lạnh thổi từng trận.

Sau khi vào đây, màn sương đen bên ngoài đã bao phủ hoàn toàn, mấy người như bị nhốt trong một không gian hẹp, tiến thoái lưỡng nan.

"Chuẩn bị!" Đặc Lạc Phu nhìn quanh một lượt, rồi ra lệnh cho toán lính tiên phong.

Hai người bước ra, cầm xẻng đào lớp bùn đất dưới chân rồi đặt thuốc nổ.

"Oành!" Mặt đất rung chuyển một trận, nhưng chất lượng tòa nhà

này thực sự không tồi, chỉ rung nhẹ một chút.

Sau khi khói tan, trên tường đá hiện ra một vết nứt, Đặc Lạc Phu quan sát kỹ rồi hạ lệnh cho người đục mở bức tường đá.

Khoảng nửa giờ sau, bên trong nứt ra một kẽ hở lớn.

"Phụt!" Đặc Lạc Phu như thấy hy vọng, định hạ lệnh tiến vào, nhưng lời chưa kịp thốt ra, hai người kia vừa quay người lại bỗng biến sắc, phun ra một ngụm máu tươi.

Sau đó bên trong cơ thể họ dường như có thứ gì đó xuất hiện, không ngừng gặm nhấm.

"Cái quái gì thế?" Những người xung quanh chết lặng, không biết phải làm sao.

Gã hắc y nhân trực tiếp xông lên, một đòn đâm thẳng vào con trùng đang động đậy trong tử thi, chỉ nghe thấy tiếng kêu chít chít thảm thiết rồi im bặt.

Hắc y nhân thò tay vào lồng ngực một tử thi khác, lôi ra một thứ to bằng nắm tay, màu đỏ máu và có xúc tu.

Nhưng gã hắc y nhân đó lại trực tiếp nhét thứ đó vào miệng, không ngừng nhai nuốt như đang thưởng thức cao lương mỹ vị.

Vương Bàn Tử nhìn mà suýt nôn mửa tại chỗ.

Nhưng gã đó như vừa được ăn thuốc bổ, lau vệt máu trên miệng, khiến mọi người cảm thấy ngạt thở, Bàn Tử không khỏi hít một hơi lạnh.

Sau đó hắc y nhân dùng sức đẩy cánh cửa kia ra.

Chu Du vẫn bất động thanh sắc, chí ít anh có thể nhìn rõ lai lịch của kẻ bên cạnh Đặc Lạc Phu.

Hiển nhiên những kẻ được gọi là chuyên gia bên cạnh hắn đa

phần đều là những kẻ theo tà môn ngoại đạo.

Từng người một nối đuôi nhau tiến vào.

Qua cánh cửa đó, mọi người nhìn thấy rõ cấu tạo bên dưới, y hệt như tầng trên, hai bên đều là cửa phòng.

Nhưng điểm khác biệt duy nhất là ở đây không hề có cửa sổ.

Hiển nhiên nếu theo suy đoán của Như Khoa Phu, nếu bên dưới cũng giam giữ phạm nhân thì chắc chắn không phải loại tầm thường, vì nơi này giống như tử lao vậy.

Mọi người chia ra đứng hai bên hành lang.

Đèn pin soi về phía trước, thấy sàn hành lang đầy nấm mốc, tường đầy mạng nhện.

Chỉ thấy trên những cánh cửa đồng hai bên đều treo khóa, thậm chí Chu Du còn thấy có một số phù chú dán trên đó.

"Ây, anh em, trong này giam thứ gì thế?" Hồ Ba Nhất tò mò ghé sát hỏi Chu Du: "Dựa theo kinh nghiệm nghề nghiệp của tôi, trong này chắc chắn có thứ gì đó." Lời vừa dứt, mọi người quả nhiên nghe thấy từ trong một căn phòng có tiếng móng tay cào vào cửa.

Dường như thứ bên trong nghe thấy động tĩnh bên ngoài nên đang rục rịch muốn ra.

Âm thanh đó nghe mà da đầu tê dại.

Chu Du mới mở lời: "Tốt nhất là đừng quấy rầy mấy thứ này, tuy không có gì quá lợi hại, nhưng nếu chọc vào chúng, đám các người chắc chắn sẽ bị lột một lớp da." "Tất cả cẩn thận một chút." Đặc Lạc Phu cũng nhắc nhở một câu, sắc mặt ông ta trông không được tốt lắm.

Sau đó ông ta lấy bản đồ ra, tỉ mỉ phân tích, loay hoay nửa ngày trời mới tìm được một lối vào trong đó: "Ở đây!" Đặc Lạc Phu nhanh

chóng xác định.

"Cho nổ tung cánh cửa này đi!" Đặc Lạc Phu hạ lệnh cho đội tiên phong phía trước.

Những người kia nhanh chóng tiến lên, nhưng khi vừa bước tới, trong căn phòng bỗng vang lên một tiếng gầm thét.

Sau đó, thứ bên trong điên cuồng va đập vào cửa, khiến mấy người kia sợ hãi đứng im như phách lối, bất động như những tảng đá.

"Khốn kiếp!" Đặc Lạc Phu chửi thề một tiếng, trên mặt rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, dường như vì sợ hãi.

"Nhìn kìa, bên trong có một lối ra khác." Vương Bàn Tử nhìn về phía trước phân tích: "Nhưng thứ bên trong hình như không đơn giản, ngay cả đám người mặc đồ đen bên cạnh dường như cũng có chút hoảng loạn, nên không dám khinh suất hành động." "Nổ súng!" Nhưng Đặc Lạc Phu chỉ trầm ngâm giây lát rồi nghiến răng, ra hiệu cho người phía sau khẩn trương xông lên.

Đội tiên phong chỉ còn cách cắn răng tiến tới, đặt thuốc nổ xung quanh cửa rồi châm ngòi.

"Oanh!" Uy lực của thuốc nổ rất khá, theo sau những tiếng nổ vang dội, mặt đất rung chuyển, cánh cửa trực tiếp bị nổ tung một lỗ hổng lớn.

Chương 440

Khói trắng bốc lên mù mịt.

“A!

Cứu mạng!” Ngay sau đó là tiếng kêu cứu thảm thiết.

Chu Du phát hiện mấy người đội tiên phong chưa kịp vào trong thì ngay tại cửa, một thứ mặt xanh nanh dài đột nhiên lao ra, húc văng mấy người rồi tóm chặt lấy một người, lao nhanh về phía cuối hành lang.

“Khai hỏa!” Đặc Lạc Phu dưới sự yểm hộ của vài người mới hạ lệnh.

“Đát đát đát!” Ngay lập tức, đạn bắn ra như mưa, trực tiếp quét thẳng về phía cuối hành lang, tiếng nổ lách tách vang dội.

Nhưng thứ kia thân hình linh hoạt, mọi người chỉ trong nháy mắt đã không thấy rõ nó đâu, gã kia lao thẳng về phía trước, kéo theo người bị xé thành mấy mảnh.

Một cái đầu người máu thịt nhầy nhụa lăn đến dưới chân Đặc Lạc Phu.

Những người xung quanh sợ đến ngây người.

Nhưng Đặc Lạc Phu dường như không quan tâm, bắn hết một băng đạn thì phía trước không còn động tĩnh gì nữa.

Đèn pin chiếu về phía cuối, chỉ còn lại một cái xác không đầu, máu thịt bét nhè.

Mười mấy tên thuộc hạ tinh nhuệ phía sau Đặc Lạc Phu nhìn mà trợn mắt há mồm.

“Cái thứ gì thế?” Vương Bàn Tử đứng bên cạnh kéo áo Chu Du, nhỏ giọng hỏi một câu.

Chu Du không quay đầu lại, mắt nhìn chằm chằm phía trước, trả lời: “Không biết, thứ trong đó có thể xuất hiện dưới dạng nửa thực thể, nên tôi đoán đạn thông thường không làm gì được nó đâu.” Nhưng về thứ đó là gì, Chu Du khi chưa nhìn rõ cũng không dám khẳng định.

Thứ kia tuy không đe dọa trực tiếp nhưng lại như đám bọ nhảy, quấy nhiễu khiến người ta không yên.

“Tất cả tập trung tinh thần.” Chu Du nhìn Vương Bàn Tử: “Hiện tại chúng ta chỉ cần xem diễn kịch là được rồi.” Tất nhiên Vương Bàn Tử hiểu rõ, xem kịch thì ai mà không biết, nhưng xem kịch trong cảnh ngộ này thì đúng là lần đầu, chỉ cần sơ sảy một chút là cháy nhà hàng xóm bình lây ngay.

“Thứ đó đâu rồi?” Một lát sau, Hồ Ba Nhất nghiêng đầu nhìn quanh, nhưng đèn pin chiếu khắp nơi cũng không thấy đâu, như thể đã biến mất hoàn toàn.

“A!” Đột nhiên, Chu Du nghe thấy một tiếng hét xé lòng phía trước, cách đó chưa đầy một mét, một người trực tiếp bị một móng vuốt khô khốc dưới đất kéo xuống.

Tốc độ cực nhanh, những người xung quanh chưa kịp phản ứng thì nửa thân người đã bị lôi xuống.

Cái đầu giống như bị cắt đứt, lăn lóc như một quả dưa về phía trước.

Mọi người sợ hãi tản ra khắp hành lang.

Chu Du vẫn cảnh giác nhìn quanh.

“Thủ ở bên ngoài!” Đặc Lạc Phu nhíu mày, không nói nhiều, ông

ta quyết định không lãng phí thời gian bên ngoài nữa.

Sau đó ông ta ra hiệu cho những người còn lại của đội tiên phong: "Vào đi!" Mấy người đó nhìn nhau, rồi cầm chắc vũ khí, cẩn thận từng chút một đi vào trong như thể bước vào điện Diêm Vương.

"Nhanh lên!" Đặc Lạc Phu phân phó ba mươi người ở lại thủ bên ngoài, rồi dẫn theo mười mấy người tinh nhuệ đi tiên phong.

Chu Du và Ô Thiền bám sát theo sau.

Bên trong phòng cũng không khác mấy so với căn phòng Chu Du vào trước đó, đèn pin chiếu lên tường như bị ánh sáng nuốt chửng, căn bản nhìn không rõ.

May mà có mười mấy chiếc đèn pin cùng chiếu nên bên trong sáng sủa hơn đôi chút.

Chu Du phát hiện nơi góc tường có vài bộ xương trắng hếu, không nhìn ra là thứ gì.

Mặt đất như được phủ một lớp thảm, cũng không lạ vì bên dưới mọc đầy một lớp rêu phong.

Do đó khi dẫm lên có cảm giác mềm nhũn.

"Ở đây rồi." Đặc Lạc Phu chỉ vào góc bên phải căn phòng, sau đó người phía trước dọn dẹp đống tạp vật.

Tuy nhiên mặt đất không có gì lạ thường.

Đặc Lạc Phu và gã mặc đồ đen đứng bên cạnh xì xào bàn tán, hai người cầm bản đồ như đang bàn bạc điều gì.

Chu Du chỉ đi dạo quanh, diện tích căn phòng dưới lòng đất này rất lớn, có thể chứa được vài chục người.

"Nhìn kìa." Hồ Ba Nhất ghé sát lại, đèn pin chiếu qua thì thấy phía sau có một bộ hình cụ, trên đó có xích sắt treo lơ lửng.

“Nơi này quả nhiên là nơi giam giữ phạm nhân.” Vương Bàn Tử ghé mắt nhìn kỹ, nhưng nhìn vào độ cao thì hơi ngẩn người, chỗ đó cao quá, nếu là người bình thường thì phải cao ba mét mới dùng được chứ?

Thật không tưởng tượng nổi trước đây giam giữ thứ gì.

“Tìm thấy rồi!” Sau đó Đặc Lạc Phu hét lên với những người phía sau: “Tất cả xuống dưới.” Chu Du hoàn hồn, thấy góc tường xuất hiện một lối vào như hang lạnh, bên trong tỏa ra hàn khí lạnh lẽo, rõ ràng không phải mới đào mà đã tồn tại từ lâu.

Mấy người lần lượt đi xuống, bên dưới không có nguy hiểm, Chu Du và Ô Thiền bám sát theo, cuối cùng là Đặc Lạc Phu và vài người nữa.

Đèn pin chiếu xuống, mọi thứ hiện rõ mồn một.

Một đường hầm hẹp dài, có từng bậc thang, đi chừng vài phút thì thấy phía trước có một cái vại lớn, mấy người cẩn thận tiến lại, xung quanh không có đường đi.

Chu Du và Ô Thiền vẫn giữ im lặng, còn Đặc Lạc Phu chỉ nhìn quanh, ánh mắt lộ vẻ điềm tĩnh như thể đã nắm chắc mọi chuyện.

Chương 441

Sau đó đội tiên phong men theo cái vại đi tiếp, một lát sau khi vào trong, Chu Du nhận ra con đường bên dưới dường như khác hẳn bên trên, địa hình giống như một cái lồng thụ.

Nhưng chất liệu lại có vẻ cứng rắn, không phải cây đại thụ.

Đường hầm phía dưới xuất hiện đủ loại ngã rẽ.

"Đi lối này." Đặc Lạc Phu chỉ vào một lối đi, mấy người cẩn thận bước lên.

"Anh bạn nhỏ, có phát hiện nơi này hơi kỳ lạ không?" Ô Thiền khẽ nhắc nhở: "Tôi thấy nơi này không giống nơi tôi từng xuống trước đây, chẳng lẽ đường hầm bên dưới có nhiều hơn một lối?" Chu Du cũng cảm thấy ngạc nhiên, nơi này không chỉ không có cảm giác lạnh lẽo như trước mà còn hơi ấm áp.

Hình như bên dưới tỏa ra một luồng nhiệt khí.

Càng xuống dưới sương mù càng dày đặc, một lúc sau mọi người như chìm trong làn hơi nước nóng hổi, kéo dài vài phút mới biến mất.

"Tôi có cảm giác như mình đang chơi trò mê cung vậy, có phải không?" Vương Bàn Tử vừa đi vừa có chút suy sụp tinh thần.

"Cứ đi tiếp xem sao." Chu Du vừa đi vừa nhớ lại tấm bản đồ của Đặc Lạc Phu trong đầu.

Xem ra chẳng có chút liên quan nào cả.

"Đợi đã!" Đi được nửa tiếng đồng hồ, mọi người cuối cùng cũng đi đến tận cùng, phía trước là một không gian khoáng đạt, đỉnh đầu cao vài mét như dưới đáy một cái giếng sâu thăm thẳm.

Trên vách đá xung quanh lồi lõm không bằng phẳng như mọc đầy những nốt mụn.

Nhưng mặt đất không phải đá, hầu như toàn bộ đều phủ đầy một lớp xương trắng, nơi này giống như một bãi tập trung hài cốt.

Không ai biết có bao nhiêu thứ xương xẩu lấp dưới đó, nhìn mà kinh tâm động phách.

"Lối vào ở phía trước." Nhìn cảnh tượng bên dưới, Đặc Lạc Phu ngược lại không hề sợ hãi mà còn có vẻ hưng phấn.

Nhanh chóng, Đặc Lạc Phu tiến lên phía trước, mọi người cũng hạ trang bị xuống.

Lúc này Đặc Lạc Phu tiến lại gần, tập trung sự chú ý vào Chu Du, sau đó ông ta nhún vai: "Chu tiên sinh, tôi đã giúp ngài tìm thấy lối vào, tiếp theo phải trông cậy vào ngài rồi." Hiển nhiên Đặc Lạc Phu lộ vẻ mặt nhẹ nhõm.

"Không hổ danh, thật sự có cách tìm được nơi này, xem ra chuẩn bị bên dưới rất đầy đủ nha." Chu Du thong thả đáp lại.

Đặc Lạc Phu cười nhạt: "Tất nhiên, chẳng phải có câu cổ ngữ nói biết người biết ta, trăm trận trăm thắng sao, tôi chưa bao giờ đánh trận mà không có nắm chắc." "Nhưng ông đã bỏ qua một điểm rồi." Chu Du nhìn quanh, sắc mặt trở nên nghiêm túc: "Điểm quan trọng nhất!" Nghe Chu Du nói, Đặc Lạc Phu có chút kỳ quái, ánh mắt không ngừng suy tính, sau đó hỏi: "Ồ, xin được rửa tai lắng nghe?" Chu Du thở dài, cười khổ: "Tất nhiên tôi thừa nhận các ông chuẩn bị rất sung mãn, bất kể vũ khí trang bị hay vật tư bổ sung đều rất tốt, nhưng đừng quên đây không phải nơi tầm thường, đống đồ đạc này không dùng được đâu." "Vậy sao?" Đặc Lạc Phu cười nhạt.

Chu Du nhắc nhở: "Ông bỏ qua điểm quan trọng nhất, đó là những

người này của ông đều không đáng tin." "Ý gì hả?" Đặc Lạc Phu trầm mặt, sắc mặt biến đổi, trở nên trắng bệch.

Chu Du không nói nhiều, chỉ nhún vai: "Nhưng bây giờ đã hợp tác với tôi, thì việc mở một cánh cửa tự nhiên cũng đơn giản thôi." Chu Du thừa hiểu đám người này chỉ có thể dựa vào mình mới mở được cửa, vì cơ bản họ không biết cách.

Do đó Đặc Lạc Phu mới bất chấp thủ đoạn ép đám người Chu Du phải lộ diện.

Đặc Lạc Phu nheo mắt đánh giá Chu Du, nhưng không nói thêm gì mà ra hiệu cho những người xung quanh lùi lại.

"Anh bạn nhỏ, có lo liệu được không?" Ô Thiền nhìn cánh cửa trước mặt, vẻ mặt quan tâm hỏi han.

Chu Du xua tay: "Hiện tại tôi đã là tên trên dây cung rồi, không bắn không được." Trước mắt, một cánh cửa lớn như cổng thành cao bốn năm mét, xung quanh chạm khắc nhiều hoa văn quỷ dị.

Cánh cửa lối vào không có bất kỳ khe hở nào, Đặc Lạc Phu cũng biết thuốc nổ thông thường không có tác dụng gì ở đây.

Nhưng nếu dùng lượng thuốc nổ lớn thì toàn bộ không gian bên dưới sẽ bị ảnh hưởng.

Chu Du và Hoắc Linh bước ra, mấy người như tâm đầu ý hợp, nhìn nhau một cái.

"Đúng rồi, trước đây các người từng gặp loại cổ mộ này chưa?" Chu Du hỏi Hoắc Linh.

Mấy người hầu như đồng thời lắc đầu: "Chưa từng thấy, thậm chí nghe cũng chưa nghe qua, nếu cổ mộ dưới lòng đất thông thường mà có hình thái này thì chỉ có một khả năng." "Hả?" Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất ghé sát lại, họ là dân trong nghề lâu năm nhưng tình

huống này đúng là lần đầu tiên gặp phải.

"Thành cổ dưới lòng đất!" Hoắc Linh phân tích: "Trước đây trong gia tộc có ghi chép, nhưng cũng là chuyện của nhiều năm trước rồi, quy mô tuyệt đối không lớn như thế này." "Cho nên lần này tôi đoán đúng rồi." Chu Du cười nhạt, sau đó tỉ mỉ quan sát tình hình xung quanh, não bộ bắt đầu hiện ra những hình ảnh quen thuộc, giống như thước phim điện ảnh quay chậm.

Trong nhịp thở, cả người anh như được lột xác.

Không đúng!

Nhưng khi Chu Du mở mắt ra, đột nhiên quanh cánh cửa đó xuất hiện từng vệt khe hở như một con kim long đang ẩn mình.

Nếu không nhìn kỹ sẽ không phát hiện ra, Chu Du mới hiểu, đây rõ ràng là thế Kim Long Tiềm Thủy, một khi có người phá vỡ sự cân bằng trong đó, phần lớn không gian này sẽ bị hủy diệt.

Chu Du mới thở phào, trong lòng thầm nghĩ Đặc Lạc Phu hẳn đã nhận ra sự bất thường ở đây nên mới không dám khinh suất, nếu không đã sớm tan xương nát thịt rồi.

"Có cách không?" Đặc Lạc Phu nhìn Chu Du, rồi lại nhìn đám người đang dùng thiết bị máy móc kiểm tra xung quanh, ai nấy đều nghiêm túc theo dõi số liệu trên màn hình để phân tích.

Gã mặc đồ đen ban nãy cũng đứng một bên quan sát vách đá, như đang tìm kiếm gì đó, không chú ý đến phía Chu Du.

Chu Du không trả lời trực tiếp Đặc Lạc Phu, nhưng ngay lúc đó, một người bỗng kêu lên kinh ngạc.

Mấy người đứng trước máy phân tích số liệu đều lộ vẻ kinh hãi.

"Có chuyện gì thế?" Đặc Lạc Phu kinh ngạc, không biết chuyện gì

đang xảy ra, vội chạy lại xem thì thấy số liệu có vẻ không ổn.

Sau đó một nhóm người vây lại bàn tán bằng những từ ngữ khó hiểu.

“Làm cái gì mà cứ hốt hoảng lên thế?” Vương Bàn Tử ghé mắt định xem nhưng bị Chu Du kéo lại.

Chương 442

"Tôi vào trước đây!" Chu Du ra hiệu cho Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất.

Ô Thiền lúc này nói một câu: "Anh bạn nhỏ, có lẽ anh đã biết từ trước rồi phải không?" "Xem ra cô rất hiểu tôi, nhưng không." Sắc mặt Chu Du nhanh chóng trở nên nghiêm túc, ánh mắt thoáng chút do dự: "Đúng thế, tôi biết phải vào đó, đó cũng là cách duy nhất, nhưng..." "Nhưng nhị gì nữa, cậu lúc này sao lại ăn nói ấp úng thế?" Vương Bàn Tử thúc giục.

Chu Du chỉ tay về phía trước: "Thôi được, Bàn Tử, cánh cửa này không đơn giản, muốn vào phải dùng người sống tế tự!" Chu Du vừa dứt lời, Vương Bàn Tử ngây người ra, tưởng mình nghe nhầm, vội nhìn Chu Du: "Cái gì?

Tế tự người sống?" "Nhìn kỹ cái cửa kia đi." Chu Du chỉ về phía trước, quả nhiên trước cổng thành khoảng một mét có một rãnh nhỏ như mương nước, bên trong có vết đen ố, nếu không vì bụi bặm che lấp thì đã sớm nhận ra hình dạng ban đầu.

"Còn nhớ cảnh tế người sống tôi thấy ở tầng ba tháp đá không?" Chu Du nhắc nhở Bàn Tử.

Vương Bàn Tử vẫn còn sợ hãi, im lặng hồi lâu mới hỏi: "Vậy... thật sự phải đem một người ra tế tự mới mở được cửa sao?" Ô Thiền bước tới gật đầu.

"Thật tà môn." Chu Du cười nhạt: "Bàn Tử, nơi tà môn còn nhiều lắm." "Nhưng ai sẽ là vật tế tiếp theo đây?" Hồ Ba Nhất nhìn quanh, ánh mắt dừng lại ở đâu là nơi đó đầy sự kinh ngạc.

Không sai, lúc này bọn người Đặc Lạc Phu đang vây quanh đám

thiết bị, vẻ mặt vẫn đầy vẻ khó tin.

“Phát hiện ra cái gì rồi?” Vương Bàn Tử tò mò.

Chu Du nhún vai, vẻ mặt bình tĩnh cười khổ: “Bàn Tử, thứ phát hiện được bên dưới có thể đơn giản sao?

Không cần nói cũng biết.

Nhưng nếu cứ tiếp tục kiểm tra thì e là sẽ mang lại tai họa sớm thôi.” Chu Du tự nhiên hiểu rõ, đám người này dùng cái gọi là thiết bị công nghệ cao để phát ra sóng rung động kiểm tra thứ chưa biết bên dưới, một khi có tình huống sẽ phản hồi ngay lập tức.

Nhưng thứ đó luôn có độ trễ.

Giống như cầm gậy đi đánh hổ, đợi đánh xuống một gậy, con hổ chuẩn bị nhảy ra vồ người thì mới cảm nhận được nơi đó có nguy hiểm.

Lúc này Đặc Lạc Phu và đám người bên cạnh liên tục cảm thán, thậm chí là hoảng loạn, nhưng gần như cùng lúc đó, xung quanh vang lên một âm thanh kỳ quái.

Như rồng ngâm hổ gầm, sóng âm không ngừng lan tỏa mang theo vài phần quỷ dị.

“Đến rồi, đến rồi.” Bên cạnh, Như Khoa Phu như lâm vào điên cuồng, đôi mắt dán chặt vào cánh cửa phía trước, nhưng âm thanh lại như truyền từ tứ phương tám hướng, hoàn toàn không phân biệt được phương hướng.

Xung quanh bỗng im bặt, tĩnh lặng như tờ.

Cả không gian dưới lòng đất trở nên tử khí, đèn pin không ngừng quét qua quét lại nhưng không phát hiện ra gì.

“Bành!” Tại đại môn, bên trong như có thứ gì muốn thoát ra,

không ngừng va đập vào cửa, mặt đất phát ra những tiếng nổ trầm đục.

Những hoa văn như kim long bên ngoài cánh cửa một lần nữa trở nên rạng rỡ.

"Sống lại rồi, sống lại rồi." Trong mắt Như Khoa Phu lúc này tràn ngập sự sợ hãi.

"Hống!" Trong nháy mắt, con kim long đó như bay vút lên trời, không ngừng lượn quanh, nhưng Chu Du mới nhìn rõ đó không phải kim long, mà là sinh vật được miêu tả trong bức bích họa trên đỉnh tháp đá.

Phi nhân phi thú.

Lúc này khí tức kim sắc tỏa ra trên người nó thuấn gian mờ đi, như thể vừa chui ra từ bùn đất, nó rùng mình một cái rồi bám theo tường leo lên, nhìn xuống mọi người.

"Cái thứ quỷ gì vậy?" Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất không nhịn được lùi lại vài bước, cầm chắc súng trong tay nhưng hồi lâu không dám nổ súng, chỉ không ngừng nuốt nước miếng.

"Chuẩn bị!" Bên kia, Đặc Lạc Phu ra hiệu cho đội tinh nhuệ, từng tên lăm lăm súng chắn phía trước.

"Xạ kích!" Đặc Lạc Phu ra lệnh một tiếng, từ những nòng súng như đầu kim không ngừng phun ra một loại chất lỏng màu xanh sền sệt.

"Tư tư!" Chất lỏng từ nòng súng bắn lên tường trực tiếp ăn mòn mặt đá, khói trắng bốc lên nồng nặc mùi hôi thối.

Nhìn lại con quái vật đang leo trên vách đá, nó bỗng nhiên biến mất, mọi người trợn mắt há mồm tìm kiếm.

Chỉ vì màu sắc trên người nó và vách đá gần như không có sự khác biệt, nó có thể tùy ý ngụy trang ở bất cứ đâu.

"Phốc!" Cùng lúc đó khi mười mấy tên chuẩn bị tiến lại gần xem xét, từ trên không trung bỗng phun ra một luồng sương đen.

Mười mấy người hoàn toàn bị bao phủ bên trong, tiếng thảm thiết vang lên liên hồi.

Đặc Lạc Phu định gọi người phía sau tới cứu nhưng mọi người căn bản không biết làm sao để tiếp cận.

Tiếng kêu la cũng biến mất trong nháy mắt, khi làn sương đen tan đi, trước mắt mọi người không còn là người sống nữa.

Chỉ còn lại những bộ xương đen kịt, quần áo và máu thịt đã hoàn toàn bị nuốt chửng, không còn lại chút gì!

Tất cả đều ngây người, nhìn nhau không hiểu chuyện gì xảy ra.

"Nhanh lên, còn ngẩn ra đó làm gì, chúng ta có thể vào rồi, nhân lúc thứ đó tạm thời không tấn công chúng ta." Đột nhiên Chu Du lên tiếng, tay chỉ về phía cánh cửa nặng nề.

Không sai, cánh cửa không biết từ bao giờ đã hé mở một khe hở ngày càng lớn.

Vương Bàn Tử khó hiểu hỏi một câu: "Nhưng chẳng phải nói cần người sống tế tự mới mở được sao?" Chưa nói hết câu, Vương Bàn Tử nhìn thấy những hộp sọ máu ở giữa, đã hiểu ra ngay, đúng thế, những người đó chính là vật tế.

Nghi thức tế tự người sống đã hoàn thành, nên cánh cửa trước mắt mới mở ra.

"Chạy mau!" Chu Du chỉ kịp hét lên với Ô Thiền, sau đó Vương Bàn Tử bám sát theo sau, mấy người nhanh chóng lao vào khe hở vừa

lộ ra.

Chương 443

Bên cạnh, Đặc Lạc Phu hiển nhiên chưa kịp hoàn hồn nhưng tiếng hét của Chu Du đã cảnh tỉnh ông ta.

Một nhóm người cầm đồ đạc, dẹp bỏ sợ hãi, trực tiếp chui vào cửa.

Lúc này Chu Du và Ô Thiền đi tiên phong, hai người nhìn nhau, cầm đèn pin chiếu rọi xung quanh.

"Hô hô!" Bên trong một luồng gió quỷ dị thổi tới khiến người ta gần như không mở nổi mắt.

Thật kỳ lạ, không biết gió thổi từ đâu ra, nhưng đi chưa được mấy bước đã phát hiện môi trường bên dưới thật sự nằm ngoài dự kiến.

Chỉ thấy mọi người như đang đi men theo rìa một vách đá, bên dưới là một khoảng không gian rộng chừng ba bốn mét như vực thẳm vạn trượng.

Tiếng gió thổi từ dưới đáy truyền lên, chỉ cần lại gần một chút là thấy lạnh thấu xương như ở vùng băng tuyết, cả người gần như bị đóng băng.

Trước mắt là một lối đi hẹp dài, căn bản không giống lối vào cổ mộ mà giống một hang động tự nhiên hơn.

Cao khoảng năm sáu mét, xung quanh có những đống đá lớn nhỏ.

So với đống đá bên ngoài thì nhỏ hơn và không có lối vào.

Nơi này như một vùng hoang mạc dưới lòng đất, tối tăm không chút ánh sáng, xung quanh đa số là đá vụn tích tụ.

"Có đi nhầm không vậy?" Vương Bàn Tử nhìn xung quanh đá tảng

lởm chởm có chút kinh ngạc, dù sao anh ta cũng đã vào không ít cổ mộ.

Nhưng chưa từng thấy môi trường như thế này, giống như không phải trong cổ mộ mà là một nơi hoang vu không dấu chân người.

Như Khoa Phu vẫn còn sợ hãi nhìn quanh, không ngừng đánh dấu.

Gã cầm một tấm bảng vẽ vẽ viết viết nhưng không giấu nổi sự kinh ngạc trên mặt.

Chu Du thấy lạ, chẳng lẽ tấm bản đồ trong tay gã là giả sao?

Như Khoa Phu từ lúc vào đến giờ đã liệu trước được chuyện xảy ra bên trong?

Chỉ có Đặc Lạc Phu và nhóm người phía sau tiến lên nhắc nhở: "Theo chỉ dẫn trên bản đồ của tôi, chúng ta có thể đang ở một lối vào khác." Tấm bản đồ gốc trong tay dường như đã vô dụng.

Chu Du nhận ra dù đã chuẩn bị kỹ lưỡng nhưng khi thực sự xuống dưới, mọi thứ đều trở nên xa lạ và đáng sợ.

Không đúng!

Trong đầu Chu Du liên tục hiện lên tấm đồ mà Như Khoa Phu đưa, những nơi được miêu tả trên đó dường như đều không thấy, chỉ là... có lẽ do chưa phát hiện ra, tấm bản đồ đó đã bị phóng đại vô hạn nên không thấy được cảnh tượng như trong tưởng tượng.

Quả nhiên là vậy!

Chu Du càng đi về phía trước càng khẳng định điều đó, một dải vực thẳm dưới lòng đất đang chắn ngang.

Bốn bề hoang lương, chỉ có ánh đèn pin và đuốc chống chọi lại chút ánh sáng yếu ớt, nhưng phía xa vẫn như một vực sâu không nhìn rõ thực hư.

Phía sau một nhóm người như một con rồng dài nhưng lại co cụm thành những chấm đen nhỏ di chuyển men theo vách đá.

Trong lòng Chu Du thầm kinh ngạc, đi bên dưới đã hơn một canh giờ rồi mà vẫn chưa thấy điểm dừng.

Có điều có thể khẳng định là hướng đi không sai, toàn bộ dải vách đá bên dưới thẳng tắp về phía trước, chỉ cần men theo lối đi bên phải mà tiến thì không thể nhầm lẫn được.

Nhưng việc Đặc Lạc Phu muốn tìm nơi nào thì thực sự khiến người ta khó hiểu.

Không khó để đoán ra, nếu bên dưới là một tòa thành cổ thì e là việc tìm mộ thất chính của công chúa Áo Cổ sẽ rất khó khăn.

Bí mật trường sinh bất tử cũng nằm trong đó.

Rõ ràng hiện tại Đặc Lạc Phu đang rầu rĩ vì không thể tìm thấy điểm cần đến trên bản đồ.

Lúc này ông ta tức giận phát điên, như thể giây tiếp theo sẽ bùng nổ, nhưng gã mặc đồ đen bên cạnh dường như đã ghé tai nhắc nhở một câu.

"Hô hô!" Phía trước có một vách đá giống như miệng hổ, đá tảng lởm chởm.

Có những sợi dây leo thò ra, to như bắp đùi, giống như rắn đang thè lưỡi.

Đặc biệt là lối đi phía trước càng trở nên hiểm trở và hẹp hơn, sơ sảy một chút là rơi xuống vực thẳm vạn trượng ngay.

Mọi người nhanh chóng dừng lại.

"Lạnh quá!" Gió lạnh dưới vực thổi lên như băng tuyết tát vào mặt, cơ thể mọi người gần như đông cứng.

Trong nháy mắt, ngọn đuốc trên tay trực tiếp bị thổi tắt.

Đột nhiên khi Đặc Lạc Phu chuẩn bị tiếp tục tiến lên, Vương Bàn Tử dường như phát hiện ra điều gì, đưa tay chỉ về phía không xa: "Thứ đó cử động rồi, là vật sống!" "Những thứ đó phát ra âm thanh kỳ quái." Chu Du quay đầu lại, dùng đèn pin soi một cái.

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, không khỏi cảm thấy tê dại cả da đầu.

Dưới ánh sáng của mười mấy chiếc đèn pin, bọn họ phát hiện ở vách đá đối diện xuất hiện dày đặc những thứ kỳ lạ.

Những gã đó có nhãn cầu màu đỏ tươi như máu, đang nhìn chằm chằm về phía này.

Chương 444

Chúng vỗ cánh, có lẽ do cơ thể quá nặng nề nên nhanh chóng rơi xuống, nhưng bọn chúng lại trực tiếp lao về phía nhóm Chu Du hết lớp này đến lớp khác.

"Đoàng đoàng đoàng!" Ngay lập tức, đám người cầm súng trong tay đồng loạt khai hỏa.

Họng súng phun ra từng luồng lửa, vỏ đạn rơi xuống đất như mưa.

Chưa đầy nửa phút, phần lớn đám sinh vật đối diện đã bị bắn rơi, rơi xuống vực thẳm.

Những thứ đó có kích thước bằng con dê, toàn thân có màu như bùn đất, thảo nào rất khó phát giác.

Chu Du và Ô Thiền đều không ra tay, dù sao hiện tại vẫn chưa rõ tình hình của nhóm Như Khoa Phu, tuyệt đối không thể khinh suất hành động.

Bởi vậy, tôi ra hiệu cho nhóm Hoắc Linh nhân lúc quân phương không chú ý, nhanh chóng tản ra phía trước.

"Đi!" Chu Du thấy Bàn Tử còn đứng ngây ra đó, liền kéo mạnh anh ta đi, cùng Hồ Ba Nhất tiến về phía trước.

"Chí chí chí!" Nhưng những sinh vật đó quá nhiều, chẳng mấy chốc đã lao đến.

Đám quân phương cũng chỉ đành bắt đầu rút lui.

Hiện tại chưa chính thức vào cổ mộ mà vật tư đã tiêu hao quá nửa, đối với Đặc Lạc Phu, đây là một đòn giáng chí mạng.

Hắn ra lệnh rút lui, vừa chạy vừa nổ súng yểm hộ.

Cả đám người như những tên bại trận, lần lượt tháo chạy về phía trước.

Những kẻ chạy nhanh thì bị dọa cho khiếp vía, còn kẻ chạy chậm ngay lập tức bị những thứ kia vồ lấy tha đi.

Có vẻ như "sói nhiều thịt ít", vài con quái vật lao vào xâu xé những người bị bắt được, không kịp giãy giụa mấy cái đã bị phanh thây xẻ thịt.

Đám người phương Tây kia sợ đến mức không màng mạng sống mà cắm đầu chạy.

Trong phút chốc, xung quanh hỗn loạn một mảnh.

Khi chạy được không quá năm mươi mét, phía trước xuất hiện một số vò lớn và những tảng đá kỳ lạ, trông giống như một đống đổ nát.

Chu Du phân tích một chút liền biết ngay nơi này từng xảy ra một trận chiến, hiện tại là một đống hoang tàn, không biết thành cổ sẽ bị chôn vùi ở đâu.

Tôi và Ô Thiền ra hiệu cho Hoắc Linh tạm thời nấp sau một đống đá gần đó.

"Tôi đi xem Bàn Tử thế nào!" Ô Thiền ở đây canh chừng những người còn lại, tôi nhanh chóng lao về phía sau, nắm chặt Bàn Tử và Hồ Ba Nhất chạy về phía trước.

Tiếng súng liên thanh vang lên không ngớt từ phía sau.

Tôi thậm chí cảm nhận được những thứ trên đỉnh đầu đang bay dần qua, tiếng vỗ cánh mang theo một luồng gió âm u lạnh lẽo.

Trước đó tôi cứ ngỡ những thứ này không biết bay, nhưng sau khi

ăn no nê, cơ thể chúng dường như đã to lên gấp đôi.

Xung quanh hệt như một chiến trường.

"Ô ô ô..." Con quái vật khổng lồ lao đến phía trước mở rộng đôi cánh như một tấm màn che khuất phần lớn không gian.

Xung quanh đột nhiên im bặt trong khoảnh khắc.

Những con quái vật sắp lao tới phía sau ngay lập tức quay đầu, ngửa mặt lên trời hú dài, âm thanh mang theo vẻ thê lương.

Đám quái vật dường như cũng ngừng tấn công.

Người của quân phương mới có thể thở hắt ra một hơi, tranh thủ lúc này chạy nhanh đến trốn bên cạnh đống đá.

Không gian nhanh chóng khôi phục sự yên tĩnh kỳ lạ, nhưng con quái vật khổng lồ kia đột nhiên lại ngửa mặt lên trời hú dài, giữa không trung như có tiếng sấm nổ vang lên những âm thanh kỳ quái.

"Ô ô!" Giống như có người đang khóc lóc, sau đó tôi phát hiện đám quái vật xung quanh bay thẳng vào bên trong thành cổ, dày đặc che cả bầu trời.

Mọi người đều nín thở ngưng thần, hoàn toàn bất ngờ trước cảnh tượng này, không ai dám phát ra tiếng động.

Tiếng vỗ cánh liên tục vang dội giữa không trung.

Nhưng đa số quái vật chỉ bay được vài mét là cơ thể nặng nề rơi xuống, chúng vừa bò vừa lết đi vào bên trong, giống như có thứ gì đó trong thành cổ đang hiệu triệu.

Bụi đất mịt mù cuốn lên, mọi người gần như không mở nổi mắt, tiếng gió rít gào, hàn khí ngày càng nặng.

Mười phút sau, đám quái vật kia hoàn toàn mất hút, chúng bò thẳng lên dưới chân tường thành, xung quanh chìm vào tĩnh lặng như

chết.

Vương Bàn Tử lau mồ hôi, lẩm bẩm một câu: "Hú hồn, đám quỷ này cuối cùng cũng chạy rồi." Hồ Ba Nhất trừng mắt nhìn: "Bàn Tử, lâu ngày không xuống mộ, xem ra gan dạ của ông ngày càng nhỏ đi đấy." "Bàn gia tôi..." Bàn Tử hùng hồn lý lẽ: "Tôi không muốn ở dưới này nhìn quái vật đâu!" Nhóm Như Khoa Phu đang chú ý về phía Chu Du, dường như sợ tôi nhân cơ hội chạy mất.

Dù sao hiện tại quân bài duy nhất gần như đều nằm trên người tôi.

Hiện giờ chưa vào được thành cổ mà đã tổn binh bại tướng nghiêm trọng, đa số người xung quanh đều là lần đầu xuống mộ nên sợ hãi không biết làm sao.

Rõ ràng bọn họ cảm thấy nơi này nguy hiểm hơn trên chiến trường nhiều, không biết chừng dưới đất lại mọc ra cái gì lấy mạng người trong nháy mắt.

"Đi!" Chu Du thấy xung quanh không còn động tĩnh, biết rằng càng ở lại lâu càng nguy hiểm.

Sau đó tôi và Ô Thiền nhanh chóng đi về phía cổng thành, Hoắc Linh cũng bám sát theo sau.

Chương 445

Như Khoa Phu thấy vậy cũng cảnh giác cầm súng đi tới.

Cả đám tản ra đến một khoảng đất trống không xa cổng thành cổ.

Trên mặt đất rải rác những bộ xương khô và binh khí rỉ sét, rõ ràng nơi này từng xảy ra chiến đấu thảm khốc.

Lúc này Như Khoa Phu dường như hoàn toàn quên mất nguy hiểm trước đó, hắn quỳ xuống xem xét kỹ lưỡng trong đống hài cốt như đang tìm kiếm gì đó.

Ánh mắt Đặc Lạc Phu cũng có chút kinh ngạc, lúc này hắn dường như đang phát cuồng, giống như gã áo đen kia, hân hoan dị thường.

"Hai gã này rốt cuộc đang làm gì thế?" Hoắc Linh và Diệp Nhất Tâm đều thắc mắc, nhìn cử chỉ của mấy người bọn họ có chút bất thường.

Chu Du nhắc nhở: "Mặc kệ họ, đối với tôi cũng không có ảnh hưởng gì, nhưng tôi cũng đến lúc phải hành động rồi." Chu Du nhìn về phía cổng thành, nơi đó như có một tảng đá khổng lồ nặng vạn cân chặn trước mặt.

Nhìn từ xa tường thành không cao, nhưng khi lại gần mới thấy nó như một ngọn núi cao khó lòng chạm tới.

"Ở đây rồi!" Chu Du khẳng định, trong đầu xuất hiện hình ảnh bản đồ trước đó.

Tuy nhiên giờ mới biết, đây cũng chỉ là phần nổi của tảng băng chìm trong cổ mộ, lối vào nằm ở bên trong.

Trước đó đã nhầm, cứ tưởng mấu chốt nằm ở khu vực trạm xử lý nước thải, nhưng giờ xem ra mọi chuyện không đơn giản như vậy.

“Mở ra sao?” Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất bắt đầu thấy khó khăn.

Theo lý thì Đặc Lạc Phu có trang bị, nhưng nhìn độ kiên cố của cổng thành, e là không có tác dụng gì lớn.

“Không, có một người chắc chắn biết cách.” Chu Du thản nhiên nhìn về phía Như Khoa Phu.

Gã này tuy sau khi xuống đây luôn tỏ vẻ kinh hãi, nhưng từ việc hắn đưa ra tấm bản đồ đó, dường như mọi thứ vẫn nằm trong dự tính.

“Oanh!” Chu Du đang định quay đầu tìm Như Khoa Phu thì bỗng nghe thấy một tiếng động đinh tai nhức óc bên tai.

Tôi sững người, lôi mạnh Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất ra, cả hai mặt mày lấm lem như vừa ăn phải bụi.

Hóa ra Đặc Lạc Phu đã hạ lệnh khai hỏa.

Mấy quả pháo rơi xuống cạnh cổng thành, may mà Chu Du kịp thời kéo Bàn Tử lại, nếu không anh ta đã bị pháo hỏa thiêu rụi rồi.

“Oanh!

Oanh!” Pháo đạn bắn liên tục từ đằng xa, trong phút chốc xung quanh sáng như ban ngày, khói thuốc súng tràn ngập, tầm nhìn ngày càng thấp.

Lúc này Đặc Lạc Phu như phát điên, càng lúc càng hưng phấn, liên tục hạ lệnh, trong ánh mắt lộ ra vẻ tham lam.

Pháo hỏa không ngớt, trang bị bổ cấp mang theo đã tiêu hao quá nửa.

Đến khi tiếng pháo dừng lại, xung quanh mờ mịt một mảnh.

Nhưng trên mặt đất dưới chân thành bốc lên từng luồng khói

sương.

Tiếng lửa cháy lách tách khiến người ta tê dại cả da đầu, những bộ xương trắng đều bị đốt cháy, trong làn khói dường như có những bóng người đang vặn vẹo liên tục.

Xung quanh lập tức rực sáng, lửa bắt đầu lan rộng về phía trước.

Đột nhiên một con hỏa long chạy dọc theo cổng thành đốt vào bên trong.

Chu Du mới nhìn rõ, hóa ra dưới chân cổng thành có một rãnh nhỏ như con mương, không ai biết bên trong chảy loại dầu mỡ gì.

Vừa gặp lửa đã bốc cháy rừng rực, thế lửa cực vượng.

"Thi du (dầu xác người)!" Chu Du lập tức hiểu ra.

Sau khi đốt, trong khói sương bốc lên một mùi hương khiến người ta muốn nôn mửa, chính là mùi thi du.

Những người sống khi bị tế tự, mỡ trong cơ thể đều bị chưng cất ra.

Chu Du phát hiện trong những cái vò lớn xung quanh toàn bộ đều là thi du đổ ra.

Bởi vậy hỏa tường bốc lên, nuốt chửng hoàn toàn khu vực xung quanh.

"Ha ha ha!" Đặc Lạc Phu cười cuồng loạn: "Cuối cùng ta cũng tìm thấy rồi.

Nó ở bên trong." Tuy Đặc Lạc Phu gần như điên cuồng, nhưng Chu Du phát hiện sắc mặt Như Khoa Phu có vẻ không ổn, giống như đang trầm tư.

Khi nhìn vào ánh lửa, khuôn mặt Như Khoa Phu càng thêm khủng bố, có chút dữ tợn.

“Cứu mạng với!” Đúng lúc này, ngọn lửa bùng nổ, mấy tên binh sĩ bị lửa bắn trúng, trong phút chốc toàn thân bị bao trùm bởi hỏa diệm.

Tiếng gào thét xé lòng vang lên, chúng không ngừng giãy giụa.

Tuy nhiên những binh sĩ đó không dừng lại, trong chốc lát giống như những quả cầu lửa hình người, lao nhanh về phía Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất.

“Lão Hồ, nổ súng đi!” Vương Bàn Tử đại kinh thất sắc, nếu bị bắt được thì sẽ bị lửa thiêu thân.

Bàn Tử vội vàng rút súng định bắn vào đầu tên đó để kết liễu, đó cũng là một sự giải thoát cho hắn.

Chương 446

Nhưng vào lúc nghìn cân treo sợi tóc, đạn bị kẹt, Bàn Tử căn bản không bóp được cò.

"Bàn Tử, nằm xuống!" Phía sau Vương Bàn Tử vang lên tiếng hét của Hồ Ba Nhất, ngay khi Bàn Tử nằm xuống, tiếng súng vang lên.

"Đoàng!" Hồ Ba Nhất trong lúc cấp bách đã nổ súng trước, viên đạn lướt qua đỉnh đầu Bàn Tử.

Nhưng viên đạn dường như bị chệch, thấy gã đầy lửa kia chỉ còn cách Bàn Tử không quá năm mét, dường như chỉ cần nhảy vọt lên là có thể đè Bàn Tử xuống đất.

Hồ Ba Nhất càng vội thì súng trong tay lại càng bắn lệch, bắn liên tiếp mấy phát vẫn không trúng điểm yếu.

"Cậu định hại chết tôi à!" Vương Bàn Tử sợ hãi, cảm thấy sau lưng tê dại, nhìn gã kia chuẩn bị vồ lên.

"Đoàng!" Vào lúc mấu chốt nhất, Chu Du đã nổ súng.

Trước đó tôi không chú ý phía Bàn Tử mà chỉ nhìn chằm chằm Như Khoa Phu, vì trong tích tắc gã đó đã biến mất.

Trong tầm mắt tôi không thấy bóng dáng Như Khoa Phu đâu, trong khi trước đó hắn vẫn hoạt động ngay dưới mũi tôi.

Đang lúc định đi điều tra xem sao thì nghe tiếng Bàn Tử gào như chọc tiết, quay đầu lại mới thấy hỏng bét.

Viên đạn bắn trúng đầu gã kia, hắn ngã xuống nhưng lửa vẫn cháy dữ dội.

Vương Bàn Tử sợ đến mức mặt xanh mét, chân đứng không

vững.

Định quay đầu lại thì ai ngờ cái kẻ tưởng như đã chết kia lại đứng bật dậy.

"Không xong rồi!" Chu Du nhìn thấy rõ mồn một, tên binh sĩ đang bốc cháy kia giờ đã to ra không ít, đặc biệt trong đám lửa phát ra hai luồng sáng xanh u u.

Đôi mắt xanh lè nhìn về phía này, há miệng phun ra một luồng ánh sáng xanh nhạt như muốn nuốt chửng mọi thứ.

Bàn Tử bị kéo mạnh sang một bên, ngã nhào ra sau mấy bước, định chửi vài câu nhưng khi nhìn thấy cảnh trước mắt liền há hốc mồm kinh hãi.

Chu Du nhanh chóng né tránh, nhìn từ xa như hai quả cầu lửa đang vờn nhau giữa không trung.

Nhưng có vẻ không đơn giản như vậy, một quả cầu lửa khác đột nhiên phình to ra mấy lần, lao vút lên không trung, kéo theo một cái đuôi dài màu xanh đậm.

"Âm Minh Chi Hỏa!" Chu Du chợt nhận ra.

Tuy lửa là vật chí dương, nhưng ở dưới đất, dùng thi du làm mồi dẫn, tích tụ oán khí, sẽ làm uy lực của nó tăng mạnh.

Âm khí càng nặng, uy lực càng lớn.

Lúc này quả cầu lửa ngày càng lớn, dần hình thành một tấm bình phong quanh Chu Du như muốn bao vây lấy tôi.

Tôi nhảy vọt lên, đáp xuống một tảng đá bên cạnh.

Ngọn lửa đó khí thế bàng bạc lao thẳng đến.

"Oanh!" Xung quanh tảng đá phát nổ với uy lực kinh người hệt như một quả bom, ánh sáng chói mắt khiến mọi người không kịp thích

nghi.

Khi ánh sáng tan đi, chỉ còn một mình Chu Du đứng trên tảng đá, bất động, sắc mặt có thêm vài phần nghiêm túc.

Nhìn kỹ mới thấy trên lòng bàn tay tôi có một luồng sáng xanh nhạt cỡ ngón tay cái đang nhấp nháy không ngừng.

Chu Du thong thả thu lấy ngọn lửa đó, chính là Địa Ngục Minh Hỏa!

Việc này nằm ngoài dự tính, chưa vào cổ mộ đã có thu hoạch bất ngờ.

"Không sao chứ?" Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất chạy lại, nhìn ngọn lửa trong tay Chu Du mà không thể tin nổi, suýt chút nữa bọn họ đã mất mạng vì thứ này.

"Không sao." Chu Du thản nhiên mỉm cười, sau đó nhìn quanh thì phát hiện Ô Thiền dường như đã đi truy đuổi Như Khoa Phu, không thấy đâu nữa?

Đúng rồi, suýt nữa thì quên mất, may mà Ô Thiền đã phản ứng kịp thời đi tìm hắn.

Hoắc Linh và Diệp Nhất Tâm thì canh giữ xung quanh đề phòng biến cố.

Sau khi Âm Hỏa bị khống chế, không gian khôi phục sự tĩnh lặng như chết, những bộ xương khô vẫn còn bốc khói.

Cảnh tượng như một bãi hỏa táng khiến người ta rùng mình, dưới chân là mấy cái xác cháy đen không nhìn rõ mặt mũi.

Đặc Lạc Phu và đám binh sĩ đứng đần mặt ra, không hiểu chuyện gì, vẫn còn run sợ nhìn về phía cổng thành.

Điều bất ngờ là những lưỡi lửa quanh cổng thành biến mất trong

nháy mắt, chỉ còn ánh đèn pin chiếu thẳng vào, trông có vẻ ảm đạm.

"Chí!" Mặt đất đột nhiên rung chuyển, từ chính giữa cổng thành nứt ra một khe hở.

Cổng thành chia làm đôi, từ từ mở ra, phát ra tiếng cọt kẹt đầy quỷ dị.

Cổng thành mở rộng như một hẻm núi nứt ra, mặt đất rung bần bật, từ khe nứt bốc lên một luồng khói trắng mờ ảo rất kỳ lạ.

"Mở rồi, mở rồi!" Đặc Lạc Phu hò reo, hạ lệnh cho binh sĩ đi vào thám thính.

Mấy tên đó dù trang bị tận răng nhưng chứng kiến những chuyện vừa rồi nên sớm đã kinh hồn bạt vía, đứng chôn chân tại chỗ không dám nhúc nhích.

"Nhanh lên!" Đặc Lạc Phu gào thét như điên dại, rút súng bắn chỉ thiên mấy phát.

Chương 447

Tiếng súng phá tan sự tĩnh lặng, tiếng vang dội lại không ngớt.

Mấy tên binh sĩ mới cắn răng đi tiếp, vừa đi vừa dòm ngó xung quanh, mỗi cử động nhỏ cũng khiến bọn chúng giật mình.

Vương Bàn Tử định đi theo nhưng Chu Du ra hiệu cứ bình tĩnh quan sát.

Sau khi cửa mở, từ trong thành cổ tỏa ra luồng gió âm u lạnh lẽo, rít gào thổi qua, cuốn theo những mảnh xương khô trên mặt đất bay lơ lửng như thể chúng sống lại.

Gió dịu đi, những mảnh xương va vào vách đá tường thành phát ra tiếng lạch cạch thanh thúy.

Mấy tên binh sĩ run rẩy đứng dưới cổng thành nhìn dáo dác.

May mà chưa có chuyện gì, ba tên trong số đó cầm súng, rón rén bước vào bên trong.

Năm sáu tên khác ở ngoài yểm hộ.

Nếu bên trong có biến, chắc chắn đám này sẽ chạy nhanh hơn bất cứ ai.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào ba gã đang chậm rãi đi vào.

Quãng đường ngắn ngủi mà cảm giác như dài cả thế kỷ.

Cuối cùng bọn họ cũng vào đến bên trong, cả ba quay lưng lại với những người bên ngoài, dường như bị thứ gì đó thu hút nên đứng sững lại không nhúc nhích.

Những kẻ bên ngoài ngơ ngác không biết bọn họ thấy gì.

Có ai đó gọi một tiếng.

Ba người đó mới hơi quay đầu lại, nhưng đột nhiên đèn pin trong tay họ tắt ngấm, phía trước chìm vào bóng tối mịt mù.

Chẳng lẽ xảy ra chuyện?

Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất cũng thót tim, nhìn nhau rồi tiếp tục quan sát.

Ánh đèn pin nhanh chóng sáng lại, mọi người mới biết là chưa có chuyện gì.

Một luồng sáng đèn pin quét qua, kèm theo tiếng nói vọng ra: "Không sao cả!

Mọi thứ bình thường!" Nghe câu đó, đám người ngoài cửa mới thở phào, định đi vào tiếp.

Ai ngờ lời vừa dứt được một giây, bên trong vang lên tiếng gầm rú, sau đó là tiếng thét thảm thiết.

Chiếc đèn pin không tắt, rơi xuống đất rồi lăn dọc theo lối vào hơi nghiêng của cổng thành.

Những người bên trong dù có gọi thế nào cũng không có phản ứng, tất cả đã chết!

Mấy kẻ bên ngoài bật đèn pin muốn xem cho rõ thì thấy một cảnh tượng máu me.

Những người vừa rồi còn sống sờ sờ, chớp mắt đã thành những bộ xương máu.

"Á!" Mấy tên phía sau sợ quá chạy ngược trở lại.

Nhưng chưa chạy được mấy bước, đèn pin rơi xuống, tiếng thét xé lòng lại tiếp tục vang lên.

Cổng thành chìm trong bóng tối, chỉ còn tiếng kêu thảm thiết.

Chu Du cau mày, bên trong thực sự không đơn giản, thảo nào Đặc Lạc Phu dù có trang bị tân tiến nhất cũng không dám tự ý xông vào.

"Oanh!" Đặc Lạc Phu lúc này lòng nóng như lửa đốt, không biết vì sợ hãi hay lý do gì khác mà hạ lệnh khai hỏa.

Từng quả pháo bắn vào trong, lập tức cổng thành thành một biển lửa, nhưng pháo đạn chẳng hề gây tổn hại gì cho các kiến trúc xung quanh.

Cuối cùng, mấy thùng pháo đạn của Đặc Lạc Phu đã bắn sạch, hắn đành phải dừng lại.

Hắn quay sang nhìn người áo đen.

Từ đầu đến cuối, người áo đen vẫn giữ im lặng.

Chu Du nhìn đôi mắt của gã đó từ xa, thấy thật kỳ quái.

Gã áo đen dường như nhận ra điều gì đó, chỉ lẳng lặng chú ý về phía Chu Du.

"Vào được không?" Vương Bàn Tử nhìn quanh, nuốt nước bọt, nhất thời không biết làm sao.

Hồ Ba Nhất không nói gì, cau mày nhìn Chu Du.

"Lão công, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Hoắc Linh đi tới từ phía sau.

Chứng kiến mọi việc vừa rồi, cô thực sự thấy nơi này hung hiểm vô cùng, nếu đi một mình thì không chắc có thể rút lui an toàn.

"Không vội!" Chu Du chống nạnh, nheo mắt lại.

Hiện tại tôi biết người nóng lòng nhất không phải tôi, mà là đám người đối diện kia, bọn họ chắc chắn sẽ có hành động tiếp theo.

Chỉ là lúc này tôi lo lắng gã Như Khoa Phu kia sẽ bày trò gì đó,

nhưng ngẫm lại thấy có gì đó không đúng.

Chương 448

Trước đó nhóm Đặc Lạc Phu tìm Như Khoa Phu như thể muốn lấy thông tin cần thiết từ hắn.

Nhưng biểu hiện hiện tại lại rất khó hiểu, dù Như Khoa Phu đã đi mất nhưng đám Đặc Lạc Phu chẳng hề chú ý đến hắn, cứ như người ngoài cuộc vậy, hoàn toàn vô lý.

Chu Du đang suy tính về mối quan hệ giữa bọn họ.

Trực giác mách bảo chắc chắn có mối quan hệ không bình thường.

Lúc này Đặc Lạc Phu đang bối rối, những kẻ đi dò đường đều chết thảm khốc, hắn trông rất khó coi như vừa thua trận.

Vật tư thiếu hụt, mới vào chưa bao lâu đã tiêu hao quá nửa.

Đặc Lạc Phu nhìn về phía Chu Du với vẻ mặt khó đoán.

Hắn trầm tư một lát rồi cùng người áo đen đi tới, hạ thấp giọng hỏi: "Cậu biết bên trong có gì không?" Chu Du hít sâu một hơi, thản nhiên mỉm cười rồi lắc đầu.

Đặc Lạc Phu nhìn người áo đen, rồi nhắc nhở Chu Du: "Thời gian của tôi không còn nhiều, chỉ còn ba tiếng đồng hồ.

Nếu quá thời gian, dù tôi có vào được cũng sợ là không ra được." "Đúng vậy!" Cuối cùng người áo đen cũng thong thả lên tiếng.

Chu Du nhìn khuôn mặt gã mà thấy kỳ lạ.

Đó rõ ràng không phải mặt người bình thường, da mặt như đá bị phong hóa, cảm giác như giây tiếp theo sẽ nứt ra.

Nhìn qua trang phục của gã, Chu Du nhận ra gã không chỉ mặc bào đen mà y phục bên trong rất quen mắt, chắc chắn đã thấy ở đâu đó.

Đúng rồi, bích họa!

Chu Du chắc chắn trang phục và khuôn mặt gã giống những người dân tộc thiểu số trong bích họa, chẳng lẽ là người Khiết Đan?

Dù ngoại hình không khác biệt lớn lắm nhưng cách ăn mặc thì y hệt.

Trên cổ gã dường như bôi một lớp dầu, dưới ánh đèn le lói những tia sáng.

Trên cổ gã còn có những cái lỗ nhỏ, nhìn rất dị hợm.

"Tọa thành cổ này năm xưa xảy ra một trận chiến loạn nghiêm trọng, kẻ thù mà chúng ta đối phó không đơn giản chỉ là con người." Giọng người áo đen run run, như thể chính hắn đã trải qua tất cả.

"Nhưng lần đó dường như thần linh không phù hộ, nên đã thất bại, cả tòa thành bị nuốt chửng, người bên trong đều mất mạng!" Người áo đen hít sâu, chỉ vào bên trong: "Ở trong đó, những kẻ thù kia đã chiếm cứ tòa địa hạ chi thành này." "Sao ông biết rõ vậy?" Chu Du nghi ngờ hỏi: "Những kẻ gọi là kẻ thù đó đâu?" Người áo đen định nói, nhưng lời đến cửa miệng như nhớ lại cảnh tượng kinh khủng nào đó, nhìn ra sau lưng Chu Du với ánh mắt kinh hoàng.

Chu Du cũng cảm nhận được luồng khí lạnh sau lưng, đột nhiên quay đầu lại thì thấy gió đã ngừng, cát bụi dưới đất lờ lững trôi như một tấm màn che khuất.

"Giờ thì gần đủ rồi." Chu Du biết ở lại bên ngoài cũng vô dụng, liền nhìn về phía cửa, nheo mắt nhắc nhở những người phía sau: "Theo sát tôi." Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất bám sát sau Chu Du, cả nhóm tiến vào cổng thành.

Chu Du nhìn quanh, thầm nghĩ Ô Thiền chắc hẳn đã vào trong rồi chứ?

Còn Như Khoa Phu kia thật kỳ lạ, rõ ràng là tìm lối khác để vào, không sợ thứ bên trong sao?

Xem ra kẻ đứng sau màn thực sự chính là Như Khoa Phu!

Chu Du bước vào cổng thành, cảm nhận được sát khí cực mạnh!

Một luồng gió thổi qua khiến mọi người không mở nổi mắt, Chu Du thản nhiên bước tiếp, dùng đèn pin soi kỹ, cơ thể tỏa ra một khí tức mạnh mẽ.

Nhưng ngoài những bộ xương máu kia thì không thấy thứ gì khác, rõ ràng chúng đã tản ra chạy trốn.

"Theo sát!" Chu Du dẫn đầu, soi đèn vào trong mới thấy đi thẳng vào là vài con phố đan xen dọc ngang, các cửa tiệm và nhà cửa bên trong vẫn còn nguyên vẹn.

Trông giống như người dân tạm thời dời đi và sẽ quay lại sớm thôi.

Kiến trúc ở đây đa phần dùng đá tại chỗ, khác với kiến trúc vùng Thăng Long.

Rõ ràng tộc Khiết Đan đã học hỏi từ cách xây nhà của người Hán.

Hai bên cổng thành có hai pho tượng đá cao hai ba mét.

Chu Du thấy rõ tượng đá đã bị hư hại, có dấu vết của đao chặt rìu băm.

Tượng đá trông như trấn mộ thú, nhưng hình dáng rất lớn.

Chu Du đã thấy loại tượng này vài lần.

Nó có diện mạo giống người nhưng lại có đuôi như roi thép, dài và quấn quanh người như rắn.

Kinh khủng nhất là bàn chân to gấp ba bốn lần người thường,

móng vuốt sắc như lưỡi kiếm.

“Lối này!” Chu Du dựa vào bí thuật phong thủy, nhanh chóng phán đoán nơi này không chỉ là một thành cổ mà giống như Sinh Tử Môn (Cửa Sinh Tử).

Cả thành cổ có kết cấu hình vuông, bốn phía đông tây nam bắc đều có cửa, nhưng cửa duy nhất mở được là cửa phụ hướng Tây.

Một khi đã vào cửa này là vào Sinh Tử Cục.

Điều này Chu Du đã nghi ngờ khi ở bên ngoài, giờ nhìn kỹ mới phát hiện ra.

Theo bố cục này, hễ mở cửa là phải có sinh tử hiến tế mới vào được thuận lợi.

Chương 449

Mấy tên binh sĩ lúc nãy đã làm kẻ chết thay, điều này Chu Du không nói ra.

Trước mặt có ba con đường, con đường bên phải là Sinh Môn.

Chu Du vừa đi vừa rút ra một cây nến màu hồng nhạt, đây chính là Sinh Tử Chúc!

Đừng khinh nó chỉ to bằng ngón tay cái, nhưng ở dưới này nó còn hữu dụng hơn cả đao thật súng thật.

Khi thắp lên, nến sẽ đổi màu tùy theo âm sát chi khí xung quanh.

"Cũng được." Người áo đen định nói gì đó, nhưng lại nhìn sang con đường khác.

Hắn rút ra một tấm bản đồ, đây là lần thứ tư Chu Du thấy bản đồ.

Nhưng tấm này không giống, như được xé từ da cừu ra, đã ngả vàng và có những vết đen.

Chu Du nhìn những hình vẽ trên đó nhưng không nhận ra chữ nào, cũng chẳng nhìn ra được điều gì.

Có lẽ chỉ mình người áo đen mới hiểu được.

"Tất nhiên, ông có thể chọn đi lối kia." Chu Du không nói nhiều, quay đầu tiếp tục đi về bên phải.

Tôi nhìn vào ngọn nến Sinh Tử, lửa nến hiện màu hồng nhạt như vết máu loang, tôi nhìn chằm chằm phía trước.

Con đường gập ghềnh, trước mỗi cửa tiệm đều có những cái vò cao nửa người rất kỳ lạ.

"Lát nữa đừng có chạm lung tung, có chuyện gì đừng trách tôi

không nhắc trước.” Chu Du vừa đi vừa nói.

Vương Bàn Tử tuy tò mò nhưng thấy vò này cũng giống mấy cái vò đựng xương trước đây nên không thấy lạ.

Nhưng vò to thế này thì đúng là lần đầu thấy.

Chu Du đi nhanh, may mà dọc đường bình an vô sự, không thấy quái vật lúc nãy.

Nhưng khi sắp đi hết con đường, một tên binh sĩ đi cuối cùng vô ý đâm sầm vào cái vò trước cửa tiệm.

Cái vò vỡ tan phát ra tiếng rắc.

Vương Bàn Tử giật mình: “Cái vò này sao dễ vỡ thế?” “Nhanh, tránh ra!” Chu Du hét lớn, mọi người giật mình thối lui.

Ngay sau đó, từ trong vò chảy ra một thứ chất lỏng màu đỏ tươi như máu nhưng lại nhầy nhụa.

Nó chảy dọc theo khe hở của đá lát đường, càng lúc càng nhiều, sắp phủ kín cả con phố.

“Hả?” Tên binh sĩ vừa đá trúng vò sợ đến ngây người.

“Đứng đần ra đó làm gì, chạy đi!” Đặc Lạc Phu hét lên.

Tên đó mới hoàn hồn, định chạy về phía Chu Du nhưng vừa nhấc chân lên đã thấy như bị đóng đinh tại chỗ, không còn chút sức lực nào.

Hắn dồn hết sức bình sinh nhưng khi nhìn xuống chân thì phát hiện vấn đề: Chất lỏng dưới chân như mọc thêm chân, bám chặt lấy đế giày hắn khiến hắn không thể nhúc nhích.

Trong lúc hắn còn đang do dự, hai chân đã bị cố định hoàn toàn.

“Cứu mạng!” Gã đó gào lên cầu cứu khi nhận ra sự nghiêm trọng.

Bên này, Đặc Lạc Phu và đám binh sĩ nhìn nhau, hai tên định chạy

tới giúp.

“Không cần đâu!” Khi hai tên định lên, Chu Du vội ngăn lại.

Lời vừa dứt, chất lỏng màu đỏ kia dường như mọc ra xúc tu, bò thẳng lên chân tên đó, trong nháy mắt đã bao phủ khắp người hắn.

“Phụt!” Tên đó phun ra một ngụm máu, thịt nát xương tan, rồi bị chất lỏng đỏ tươi nuốt chửng hoàn toàn.

Hắn đổ rầm xuống đất!

Người áo đen và Đặc Lạc Phu nhìn nhau trân trân, cả hai cứ ấp úng mãi mà không nói nên lời. "Mau đi thôi!" Chu Du nhìn đồng hồ, nhưng khi vừa quay đầu lại, anh kinh hoàng nhận ra ngọn nến sinh tử trên tay đã đổi màu, chuyển sang sắc đỏ tươi như máu, trông giống như những con mắt đang nhấp nháy chằm chằm nhìn mọi người.

Vương Bàn Tử là người đầu tiên phát hiện ra, anh không tự chủ được mà lùi xa khỏi ngọn nến đó.

Tuy trước đây món đồ này được thu mua ở Phan Gia Viên, nhưng lúc đó anh chẳng để tâm, cứ nghĩ chỉ là món đồ chơi nhỏ bình thường.

Loại vật phẩm âm khí này người thường không nên chạm vào, nếu không sẽ gặp vận rủi thảm hại.

Không phải bản thân ngọn nến có quỷ, mà bởi vì dầu trong nến được luyện từ cô hồn dã quỷ, có thể lập tức phát hiện những tình huống bất thường xung quanh. "Không xong rồi!" Chu Du liếc nhìn ngọn nến rồi nhìn ra phía sau, anh phát hiện kẻ vừa bị chất lỏng màu đỏ máu nuốt chửng lúc nãy đột nhiên đứng bật dậy.

Không, tư thế của hắn giống như một con mãnh thú, cuộn tròn lại, nhưng toàn thân vẫn bị chất lỏng bao phủ.

Nhìn bộ dạng này, có vẻ như giây tiếp theo hắn sẽ tung ra đòn tấn

công chí mạng. "Né ra!" Chu Du hét lớn.

Chương 450

Lời vừa dứt, cái bóng đỏ máu kia đã lao thẳng vào đám đông.

Nhưng hắn không lao về phía Chu Du mà nhắm thẳng vào người áo đen.

Một tiếng gầm vang lên, không khí xuất hiện từng luồng sương mù đỏ máu.

Một mùi máu nồng nặc xộc thẳng vào mũi, lởn vởn giữa không trung không tan.

Chu Du vội che chắn cho Hoắc Linh.

Dù thứ đó không lao về phía họ, nhưng khi Chu Du vừa quay người lại, anh cảm thấy phía trước có gì đó không ổn.

Mặt đất bắt đầu rung chuyển, lập tức nứt ra từng vệt dài như những vết thương trên cơ thể người.

Từ bên trong, chất lỏng đỏ máu trào ra sùng sục, nhìn mà thấy da đầu tê dại. "U u u!" Phía xa vang lên tiếng khóc lóc, nghe ba phần giống người, bảy phần giống quỷ. "Mau, đi về phía trước!" Chu Du lúc này chẳng kịp nghĩ gì khác, liên tục giục Lão Hồ và Bàn Tử chạy mau, nếu chậm trễ e rằng tình hình sẽ càng tồi tệ hơn.

Phía sau, Đặc Lạc Phu cùng đám binh lính đang đối phó với cái bóng đỏ máu kia.

Chu Du dẫn đoàn chạy nhanh sang hướng khác, cả đám chân chạy như bay.

Chạy được khoảng mười phút, Chu Du phát hiện có điểm kỳ quái.

Kiến trúc phía trước không giống lúc mới vào, nó giống như một

cung điện sừng sững nằm sâu nhất trong cổ thành, ngay vị trí trung tâm.

Cung điện này rất lạ, chỉ có một cánh cửa duy nhất, nhưng trước cửa lại treo hai chiếc lồng đèn trắng.

Đó là lồng đèn da người!

Chu Du nhìn thấy rõ mồn một, đó rõ ràng là cả tấm da người bị lột xuống, giữ nguyên hình dạng người sống, ánh lửa bên trong nhấp nháy như đôi mắt.

Theo gió đung đưa, nhìn từ xa cứ như người sống đang vẫy tay gọi họ.

Bên trong phát ra những tiếng kêu thanh thúy.

Đặc biệt khi Chu Du lại gần, âm thanh đó càng rõ hơn, nghe như tiếng ai đó đang nức nở khóc, cực kỳ rợn người.

Khi mọi người đến trước cổng chính đại điện, thấy hai bên trái phải dựng hai khối đá đen, chỉ nhìn ra hình thù con người như bị dính chặt vào nhau. "Đến rồi!" Chu Du khẽ nhắm mắt, cảm nhận được có thứ gì đó đang đến gần.

Khi anh đột ngột mở mắt ra, một khuôn mặt đen kịt gần như dán sát vào mặt anh.

Đó là một khuôn mặt người với ngũ quan vặn vẹo, đột nhiên vọt lên từ lòng đất, tay cầm một cây đinh ba sắt gỉ sét loang lổ. "Né ra!" Chu Du hét lớn về phía sau, chân dậm mạnh khiến mặt đất rung chuyển.

Nhưng bóng đen kia không hề nghênh chiến trực diện mà lập tức lặn xuống đất, hành tung cực kỳ linh hoạt. "Phía sau!" Vương Bàn Tử lên tiếng cảnh báo, vung dao găm đâm thẳng vào gã định đánh lén Chu Du. "Bành!" Dao găm cắm phập vào eo hắn, lưỡi dao lọt qua khe hở

của bộ giáp.

Bàn Tử chưa kịp dùng sức thì gã kia đã hóa thành một luồng cát vàng rồi biến mất, chỉ còn lại bộ giáp gỉ sét và cây đinh ba. "Chuyện gì vậy?" Vương Bàn Tử dụi mắt vì tưởng nhìn lầm.

Nhưng Chu Du lập tức hiểu ra, những thứ này giống như đám tiểu binh canh giữ dưới lòng đất. "Cẩn thận!" Vương Bàn Tử đang quan sát đám cát đen thì lại bị một tên tiểu binh khác nhắm tới.

Tên này vung đao chém thẳng vào đầu Bàn Tử.

Chu Du nhanh tay lẹ mắt lôi Bàn Tử sang một bên.

Lưỡi đao chém xuống mặt đất tạo thành một vết nứt sâu, lưỡi đao mẻ đi, phát ra tiếng rắc rồi gãy làm đôi. "Hết hồn!" Bàn Tử thở hổn hển, sờ sờ cổ mình, may mà đầu vẫn còn đó.

Ngay lập tức, từ dưới đất chui lên thêm vài tên tiểu binh nữa, toàn thân khoác lớp giáp vàng, nhưng nhìn kỹ bên trong thì cơ thể như được lấp đầy bởi cát đen, trong mũ giáp chỉ còn lại đầu lâu khô khốc đang nhe răng định cắn. "Cái quái gì thế này?" Vương Bàn Tử cảm thấy đầu mình to ra một vòng.

Dù đám lâu la này dễ giải quyết nhưng cứ giết một tên lại xuất hiện một đôi, thật nhức đầu.

Sau mười phút, xung quanh đã dày đặc quỷ binh.

Hoắc Linh và Diệp Nhất Tâm còn có thể đối phó được, nhưng Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất bắt đầu thấy kiệt sức khi số lượng quỷ binh ngày càng đông.

Chu Du nhảy ra khỏi vòng vây, cẩn thận cắm ngọn nến sinh tử xuống đất.

Ngọn lửa nhỏ xíu, chỉ bằng móng tay.

Chương 451

Chu Du nheo mắt, trong mắt lóe lên tia tinh anh.

Cuối cùng anh cũng nhìn thấu qua lớp sương đen dày đặc, phát hiện ra điểm bất thường.

Cách mười bước về hướng Tây Bắc, dưới lòng đất một mét có thứ gì đó đang tỏa sáng, khí đen không ngừng khuếch tán từ đó.

Chu Du lao tới, dùng chiêu bắt giặc phải bắt vua trước, thọc tay xuống đất lôi lên một chiếc đầu lâu bằng vàng.

Một tiếng gào thét xé lòng vang lên, mặt đất như nổ tung, bên dưới vốn chôn giấu một bức tượng đá chỉ có cái đầu lâu vàng này.

Sau khi bị Chu Du tóm lấy, chiếc đầu lâu vàng lịm dần.

Chu Du vung tay chém đôi chiếc đầu lâu, nó rơi xuống đất và biến thành đá xám xịt.

Xung quanh, đám quỷ binh lập tức tan biến thành những đống cát đen phủ đầy mặt đất.

Vương Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, mồ hôi đầm đìa ngồi bệt xuống đất.

Nếu chậm chút nữa chắc không giữ được mạng.

Chu Du không quan tâm đến Bàn Tử, anh chạy nhanh đến cổng cung điện và thấy một chiếc lồng đèn da người đã héo rũ.

Trước đó lớp da trông mịn màng như thiếu nữ đôi mươi, giờ lại khô héo, nhăn nheo như da bà lão, trông cực kỳ quỷ dị. "Hóa ra là thứ này giở trò!" Chu Du nhận ra khi anh phá hủy đầu lâu vàng thì lồng đèn bên trái cũng lịm đi.

Anh đoán xung quanh đây còn một gã to xác nữa đang im lặng chờ đợi con mồi tự dẫn xác đến.

Chu Du nhảy vọt lên, giật phăng chiếc lồng đèn da người bên phải xuống.

Chiếc lồng đèn phát ra những tiếng kêu kinh hoàng, ánh sáng đỏ máu bên trong vụt tắt.

Chu Du dùng dao găm rạch lồng đèn, bên trong phát ra tiếng thảm thiết, máu bắt đầu rỉ ra chi chít trên lớp da.

Anh châm lửa đốt trụi nó, vô số cô hồn dã quỷ bắn ra, lởn vởn giữa không trung với khuôn mặt hung tợn, nhưng hễ đến gần Chu Du là chúng hồn phi phách tán.

Khi mọi thứ trở lại yên tĩnh, cửa cung điện mở ra.

Chu Du và đoàn người chuẩn bị bước vào thì bỗng nghe tiếng hét kinh hãi từ phía sau, kèm theo tiếng bước chân nặng nề.

Đặc Lạc Phu vừa chạy vừa vẫy tay, miệng la hét gì đó nhưng mọi người không nghe rõ.

Đặc Lạc Phu trông cực kỳ thê thảm, mặt mày đầy bùn đất như vừa bò từ dưới mộ lên. "Chạy mau, chạy mau!" Hắn thở không ra hơi, trông như đại quân đang áp sát mà không thể cứu vãn. "Phía sau..." Đặc Lạc Phu thở dốc, như vừa thoát khỏi điện Diêm Vương, một lúc lâu mới đứng thẳng lưng được rồi chỉ tay về phía sau.

Nhưng sau lưng hắn trống rỗng, chỉ có những cơn gió lạnh thổi qua phố. "Nhìn thấy gì rồi?" Chu Du nhíu mày hỏi.

Đặc Lạc Phu mặt tái mét, mồ hôi ướt đẫm áo: "Tôi vừa thấy rõ ràng, không thể nào, chắc chắn dưới đó có thứ gì đó..." rồi hắn im bặt.

Sau đó, ánh mắt Đặc Lạc Phu chuyển sang cửa cung điện, sự sợ

hãi biến mất, thay vào đó là vẻ mong chờ.

Hắn lôi tấm bản đồ nhăn nhúm ra, trên đó hiển thị rõ ràng vị trí lối vào. "Ha ha ha!" Đặc Lạc Phu cười lớn, tiếng cười vang vọng khắp nơi đầy quỷ dị.

Chu Du không quan tâm đến hắn, cùng Bàn Tử bước vào trong.

Cung điện dưới lòng đất này trải qua ngàn năm vẫn giữ nguyên phong mạo, từng viên gạch ngói đều nguyên vẹn.

Từ kiến trúc tinh mỹ, có thể đoán thợ xây là người Trung Thổ am hiểu về lầu đài đình các.

Khi đẩy cửa lớn, bên trong vang lên tiếng động lạ, rồi hai bên hành lang xuất hiện những chiếc đèn quỷ mã.

Đó là những chiếc đèn hình đầu người mình ngựa, chỉ to bằng lòng bàn tay, trên đầu thắp một ngọn lửa. "Thi du!" Chu Du ngửi thấy mùi trong không khí liền nhíu mày.

Cung điện lập tức sáng rực như ban ngày.

Giữa sân rộng là giả sơn và suối nước, nhưng đã bị thời gian bào mòn.

Chu Du biết các dân tộc thiểu số rất ngưỡng mộ văn hóa Trung Thổ nên thường thuê thợ giỏi về thiết kế.

Trước mắt họ là một khối đá Thái Hồ khổng lồ cao mấy mét, nặng vài tấn.

Đặc Lạc Phu kể rằng đây là tẩm điện của vua Khế Đan năm xưa sau khi thắng trận trở về.

Vị vua này vì không quen với cuộc sống cũ nên đã ra lệnh xây dựng vương thành theo kiểu Trung Thổ.

Nhưng chỉ ở được chưa đầy một năm thì cả tộc Khế Đan như

biến mất khỏi hoang nguyên chỉ sau một đêm.

Chương 452

Bí mật về sự bất tử bất diệt của người Khế Đan đã trở thành truyền thuyết suốt hàng trăm năm qua.

Nhiều người tin rằng bí mật nằm trong mộ của công chúa Áo Cổ.

Đặc Lạc Phu đưa bản đồ cho Chu Du.

Chu Du nhận ra nét chữ trên bản đồ giống hệt trong cuốn sổ tay anh có.

Hắn cho biết từng có một chuyên gia nghiên cứu về bản đồ này và phái người đi tìm cổ mộ.

Người đó đã thành công tiến vào nhưng sau đó chỉ gửi về tín hiệu cầu cứu rồi bặt vô âm tín.

Vị chuyên gia kia cũng bị sát hại không lâu sau đó.

Đó là lý do Đặc Lạc Phu nhắm đến Chu Du vì tin chỉ anh mới có thể thành công.

Đột nhiên, một tiếng nổ lớn vang lên từ phía gác lâu phía sau.

Chu Du lập tức lao tới.

Anh thấy một cái bóng đứng quay lưng lại như tượng đá.

Đó là Như Khoa Phu, nhưng thần sắc hắn rất lạ.

Ô Thiền đâu rồi?

Lúc trước Ô Thiền đuổi theo hắn mà.

Như Khoa Phu nhếch môi cười quỷ dị rồi bất thình lình nhảy từ cửa sổ gác lâu xuống đất.

Một tiếng bành khô khốc vang lên.

Từ độ cao bốn năm tầng lầu, người thường sao sống nổi?

Cơ thể Như Khoa Phu vặn vẹo kỳ quái trên mặt đất, nhưng tuyệt nhiên không có một giọt máu.

Rồi hắn đột ngột đứng dậy, phủi bụi trên người, ngoái đầu cười với Chu Du một cái rồi chạy biến vào sân trong. "Đuổi theo!" Chu Du nhận ra gã này có vấn đề.

Hắn đang chạy về phía đám người Đặc Lạc Phu.

Chu Du nhảy xuống vách tường, thân nhẹ như yến đuổi theo.

Hồ Ba Nhất và Bàn Tử cũng vội vàng chạy xuống.

Khi Chu Du đến khu vườn, anh thấy Hoắc Linh và Diệp Nhất Tâm đang bàng hoàng. "Đặc Lạc Phu đâu?" Chu Du hỏi.

Hoắc Linh chỉ vào một lối đi: "Họ thấy lối vào rồi, nhưng tôi thấy đó rõ ràng là con đường chết, vậy mà họ cứ như bị quỷ ám, cứ nghe thấy tiếng cầu cứu rồi lao vào." Chu Du dặn họ đứng yên rồi một mình lao vào lối đi đó.

Một họng súng bất ngờ thò ra từ góc rẽ, một binh lính hoảng sợ nổ súng suýt trúng Chu Du.

Gã lính này tái mét như vừa bò từ quan tài ra.

Chu Du hỏi những người khác đâu, gã chỉ tay về phía cuối đường hầm dốc xuống.

Dưới đó có những bẫy chông nhọn hoắt dính máu và vài xác chết.

Chu Du đi xuống một căn phòng tạp vật ánh sáng mờ ảo, thấy trên tường phản chiếu những bóng người đang đánh nhau.

Một bàn tay xuyên thấu qua ngực hai người, máu bắn lên tường.

Khi Chu Du bước hẳn vào, căn phòng lại trống rỗng, những cái

bóng đã biến mất, chỉ còn hai xác lính nằm giữa đống đá vụn. "Người đâu rồi?" Chu Du có chút kỳ quái, một lát sau sau lưng bỗng nhiên xuất hiện một đạo bóng đen, nhanh như chớp giật, tựa hồ cố ý nhiễu loạn tầm mắt.

Chu Du vẫn khí định thần nhàn, không nhanh không chậm lùi lại vài bước, rồi nhìn chằm chằm xung quanh.

Đạo bóng đen sau lưng đột nhiên khiến Chu Du cảm thấy một luồng hàn ý bao trùm toàn thân. "Cẩn thận!" Chu Du bỗng quay người lại, kèm theo một luồng kình phong cực lớn lao thẳng về phía bóng đen phía sau.

Trong không khí tức khắc vang lên một trận tiếng kêu gào thảm thiết, Chu Du phát hiện cái bóng đó chỉ là một binh sĩ, đang nhe răng trợn mắt.

Chu Du đang chuẩn bị nới lỏng cảnh giác, nhưng không, gã binh sĩ kia bỗng nhiên nhe răng, nước dãi trong miệng gần như chảy xuống hết, còn pha lẫn một chút huyết thủy, thực sự có phần quỷ dị. "Hống!" Gã binh sĩ bạo hất một tiếng, vươn tay chộp lấy cổ Chu Du.

Lúc này Chu Du mới nhận ra binh sĩ này hình như có gì đó không ổn, toàn thân từ trên xuống dưới trông khác hẳn lúc trước, toát ra một vẻ kỳ quái khó tả.

Chu Du tung một đấm trực tiếp nện vào cổ gã, chỉ nghe một tiếng 'răng rắc', cổ gã gãy lìa.

Ngờ đâu, gã này dường như không hề bị ảnh hưởng, dù cái đầu chỉ có thể rũ xuống nhưng vẫn vươn tay lao về phía Chu Du.

Chương 453

"Người chết?" Chu Du mới hiểu ra, cú đòn vừa rồi nếu là người bình thường thì gần như không thể sống sót.

Gã này cư nhiên vẫn có thể cử động?

Chu Du vung đoản đao trong tay, trực tiếp chém đứt đầu gã, tức thì một luồng máu tươi phun ra, xung quanh bỗng chốc yên tĩnh lại.

Xác chết trên mặt đất trông đặc biệt đáng sợ.

Chu Du gọi lớn vài tiếng vào khoảng không nhưng không có ai trả lời, tất nhiên anh biết không thể đi đường khác được, vì lối vào đã bị một cánh cửa chặn lại, xung quanh cũng không còn lối thoát nào khác.

Bọn họ chắc chắn đang trốn ở góc nào đó.

Những ngọn đèn dầu xung quanh chập chờn rồi vài ngọn vụt tắt.

Không gian trở nên u ám và âm sâm, một mảnh tử khí bao trùm.

Chu Du đi về phía một đống đá bên cạnh, thấy thấp thoáng có bóng người.

Anh nhanh chóng lao tới, một tay bóp chặt cổ người đó, chuẩn bị ra tay. "Đừng, là tôi!" Chu Du nghe thấy giọng của Đặc Lạc Phu, lúc này trên trán ông ta rịn đầy mồ hôi hột, thở hổn hển mãi không thôi.

Đặc Lạc Phu vẻ mặt đầy lo lắng, dường như sợ bị phát hiện, ông ta ra dấu im lặng.

Một lúc sau, Đặc Lạc Phu mới kéo Chu Du lùi lại vài bước, nép vào góc tường nơi ánh sáng không chiếu tới. "Về rồi!" Giọng Đặc Lạc Phu lộ rõ vẻ hoảng loạn, trước đó dù có sợ hãi nhưng tuyệt đối chưa từng kinh hoàng như hiện tại. "Ai?" Chu Du hỏi dồn. "Trước đó tôi đã

nói với anh về tấm bản đồ và nhật ký, về gã chuyên gia sinh tử chưa rõ dưới cổ mộ, nhưng giờ tôi mới biết, gã chuyên gia đó đã trở lại!" Chu Du cảm thấy kỳ quái: "Gã chuyên gia đó không phải bạn ông sao?" Chẳng lẽ gã định hại Đặc Lạc Phu?

Đặc Lạc Phu lắc đầu lia lịa: "Không, không phải gã, không phải bản thân gã, nhưng lại là cơ thể gã, tôi cũng không biết mấy ngày mất tích đó đã xảy ra chuyện gì." Đặc Lạc Phu cảm thấy đầu óc ong ong, liên tục vỗ vào đầu mình, ánh mắt lộ vẻ tuyệt vọng.

Chu Du không ngắt lời.

Quả nhiên, Đặc Lạc Phu nhỏ giọng kể rằng trong mấy ngày vị chuyên gia kia mất tích, ông ta từng nhận được tin nhắn từ gã, nhưng lúc đó không nghĩ chuyện lại nghiêm trọng như vậy nên không để tâm.

Tin nhắn đó nói về một phát hiện kinh thiên động địa có thể thay đổi cả thế giới.

Sau khi biết bí mật đó, vị chuyên gia dường như biết mình khó thoát khỏi kiếp nạn nên đã dặn dò Đặc Lạc Phu như trối trăn.

Đúng vậy, câu cuối cùng của gã là di chúc, bảo Đặc Lạc Phu nhất định phải tìm cách đưa người dưới cổ mộ ra ngoài, người đó biết tất cả và sẽ giải thích nguyên do, đương nhiên là với điều kiện người đó còn sống.

Vị chuyên gia có vẻ rất tin tưởng người đó.

Cuối cùng gã cảnh báo: "Nhất định đừng tin lời bất kỳ ai, kể cả tôi, nhớ kỹ!" Trước khi cúp máy, gã chỉ để lại một câu nói đầy bí ẩn như vậy. "Lúc đó gã đã nói với tôi như thế." Đặc Lạc Phu dùng vốn tiếng Hán không mấy lưu loát kể lại, Chu Du đã hiểu ý ông ta.

Lúc đó Đặc Lạc Phu bận việc khác nên không hỏi nhiều, vài ngày sau mới định đi thăm người bạn già để xem bí mật chấn động thế giới

đó là gì.

Nào ngờ vừa đẩy cửa vào đã ngửi thấy mùi máu tanh nồng.

Vị chuyên gia đã bị hại, chỉ còn lại một cái xác đẫm máu, cả căn phòng bị lục tung.

Chu Du đã hiểu, vì vừa rồi Đặc Lạc Phu lại nhìn thấy gã chuyên gia, một người giống hệt người bạn cũ nhưng lời nói và hành động hoàn toàn khác hẳn.

Ông ta cứ ngỡ mình gặp ảo giác, nhưng khi ông ta vừa lơi lỏng cảnh giác thì vị chuyên gia đột nhiên cười nhạt, rồi bất ngờ rút ra một con dao găm sáng loáng đâm thẳng vào ngực ông ta.

May mà trong túi áo Đặc Lạc Phu có tấm bản đồ da cừu lót bên trong nên chỉ bị trầy da nhẹ.

Lúc đó ông ta mới nhận ra đó không phải vị chuyên gia thật sự, nhưng không tài nào giải thích được tại sao người chết lại có thể sống lại, tựa như một cái xác không hồn. "Có khi nào ông nhìn lầm không?" Chu Du nhắc nhở: "Hoặc là người đó không phải vị chuyên gia, chỉ là giống người giống ngợm thôi?" Nhưng Đặc Lạc Phu chém đinh chặt sắt lắc đầu: "Không thể nào, tôi tuyệt đối không nhìn lầm." Chu Du không nói thêm gì nữa nhưng Đặc Lạc Phu vẫn khăng khăng vào những gì mình thấy.

Chu Du thắc mắc, theo hướng Hoắc Linh chỉ lúc trước, anh đoán chỉ có mỗi Như Khoa Phu đi vào, lẽ nào còn có người khác?

Nhưng anh không nói ra, chỉ ra hiệu cho Đặc Lạc Phu đừng khinh cử vọng động, định sẽ đi thám thính.

Vấn đề hiện giờ là Chu Du không biết gã Như Khoa Phu kia đang giở trò gì, nhưng chắc chắn gã không còn là người nữa.

Ô Thiền bám theo gã, rốt cuộc đã thấy gì và chuyện gì đã xảy ra

sau đó?

Mọi thứ với Chu Du như bao phủ trong sương mù.

Anh ngẩng đầu nhìn về phía trước, bỗng phát hiện một bóng đen to lớn đang cầm dao găm nhìn chằm chằm về phía này, như một con sói đang rình rập đàn cừu.

Đợi kẻ đó từ từ quay người lại, Chu Du không chút do dự lao thẳng tới. "Oanh!" Chu Du lao tới đâm sầm vào lưng kẻ đó, cảm giác lạnh ngắt như một khối băng, cái lạnh thấu tận xương tủy!

Chu Du dùng một hòn đá đập thẳng vào đầu gã, nghe một tiếng 'rắc', cái đầu gã vẹo sang một bên, óc văng tung tóe nhưng gã vẫn cử động.

Người chết!

Chương 454

Gã này đã chết từ lâu rồi.

Chu Du nhìn kỹ lại, đây không phải Như Khoa Phu mà là một người khác!

Thấy vậy, Chu Du nhanh chóng né ra, kẻ đó lại cầm đao lao tới. "Hừ!" Chu Du hừ lạnh, tay bắt quyết phất mạnh, tức thì một đạo kinh lôi như sét đánh giữa trời quang giáng thẳng xuống gã.

Thân thể kẻ đó run rẩy liên hồi, ánh lửa lóe lên, rồi cơ thể như tan rã, ngã rầm xuống đất bốc khói nghi ngút, không còn cử động nữa.

Chu Du bật đèn pin kiểm tra kỹ, gã này đúng là không phải Như Khoa Phu, vậy Như Khoa Phu đâu rồi? "Bên trong có lối vào khác không?" Chu Du quay lại hỏi Đặc Lạc Phu.

Nhưng khi quay đầu lại, anh thấy Đặc Lạc Phu bị một cái bóng nhanh chóng kéo vào dưới cái tủ bên phải.

Chỉ nghe một tiếng 'khuếch đằng', bóng dáng biến mất, tốc độ cực nhanh khiến Đặc Lạc Phu không kịp kêu cứu đã bị lôi vào.

Chu Du phát hiện cái tủ trong góc đó quả nhiên có huyền cơ.

Anh lao tới kéo tung cái tủ ra, thấy bên dưới có một lỗ hổng sâu hoắm như miệng giếng, rất khó nhận ra.

Đèn pin soi xuống chỉ thấy sương mù trắng xóa che khuất, không nhìn thấy đáy.

Nhóm binh sĩ và người áo đen lúc này mới rón rén chui ra, rõ ràng màn kinh hoàng vừa rồi khiến không ai dám lên tiếng.

Hoắc Linh và Diệp Nhất Tâm cũng chạy vào vì lo cho Chu Du.

"Đúng rồi, Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đâu?" Thấy mọi người không sao, Chu Du thở phào nhưng không thấy bóng dáng Bàn Tử đâu. "Không thấy anh ấy đâu cả!" Hoắc Linh nhìn quanh, vừa rồi trong lâm viên cũng không thấy bóng họ. "Không xong rồi!" Chu Du thầm kêu không ổn, kẻ vừa xuống dưới rõ ràng không phải Như Khoa Phu, gã chỉ để lộ một sơ hở, rất có thể gã vẫn đang ở trong các lâu!

Chu Du không ngờ gã đó lại giấu nghề như vậy, thật khiến người ta bất ngờ, trước đó đã coi thường Như Khoa Phu rồi.

Anh không khỏi lo lắng cho Vương Bàn Tử.

Hiện giờ hầu hết mọi người đã vào đây, kể cả mấy binh sĩ của Đặc Lạc Phu, chỉ còn Bàn Tử và Hồ Ba Nhất là không thấy đâu. "Không được, tôi phải đi tìm Bàn Tử." Chu Du định quay lại nhưng vừa đi được vài bước đã nghe thấy tiếng động kỳ quái phía trước. "Chuẩn bị!" Hoắc Linh nhắc nhở mọi người cảnh giác, tay cầm xẻng chuẩn bị xông lên.

Tiếng động ngày một lớn, tựa như có một vật khổng lồ đang tiến gần. "Cứu mạng với!" Giọng nói nghe rất quen, Chu Du đang ngẩn người thì thấy hai người xuất hiện: Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất.

Cả hai trông vô cùng nhếch nhác, toàn thân đầy bùn đất như vừa chui từ dưới sình lên. "Anh em, mau chạy đi!" Hồ Ba Nhất vừa chạy vừa hét lên về phía sau, sắc mặt tái mét. "Xảy ra chuyện gì thế?" Chu Du ngạc nhiên, chẳng lẽ bên ngoài đảo lộn hết rồi sao mà hai gã này lại sợ đến thế?

Bàn Tử và Hồ Ba Nhất thở không ra hơi, dưới ánh sáng lờ mờ, họ cuống cuồng không kịp nhìn đường, không phanh kịp lao thẳng vào Chu Du.

Theo phản xạ, Chu Du né sang trái, khiến Vương Bàn Tử lao thẳng tới trước. "Bàn Tử!" Mọi người kinh ngạc khi thấy Bàn Tử

nhận ra dưới chân là một cái hang sâu hoắm, vội vàng đạp phanh. "Hú hồn!" Bàn Tử vừa đứng vững, vỗ ngực trấn tĩnh thì Hồ Ba Nhất theo đà lao tới, không thấy cái hang nên đâm sầm vào lưng Bàn Tử. "Á!" Tiếng hét thảm thiết của Bàn Tử vang lên.

Đúng vậy, Bàn Tử bị đẩy rơi xuống cái hang sâu thăm thẳm, chớp mắt đã mất hút, tiếng kêu cũng nhỏ dần rồi biến mất.

Hồ Ba Nhất cuống cuồng kêu cứu nhưng không có phản hồi, mặt đầy vẻ hối lỗi. "..." Chu Du và Hoắc Linh nhìn nhau trân trối, mọi chuyện diễn ra quá đột ngột.

Hồ Ba Nhất gãi đầu ái ngại: "Bàn Tử à, tôi không cố ý đâu, đừng có oán tôi nhé." Chu Du cười khổ, nhún vai: "Xem ra tôi phải xuống dưới đó thôi, không còn lựa chọn nào khác." Hồ Ba Nhất nuốt nước bọt, nhìn lại lối vào lẩm bẩm: "Cái thứ đó chắc không đuổi tới đây chứ?" Mọi người tò mò hỏi bên ngoài có gì.

Hồ Ba Nhất kể vắn tắt, sau khi Chu Du rời khỏi các lâu, họ bị thứ gì đó chặn đường.

Ban đầu tưởng các lâu mục nát tự nhiên nên không để ý, nhưng khi ra đến cửa thì suýt bị một gã cầm rìu chém trúng.

Lúc đó họ không sợ, lao ra ngoài, Bàn Tử rút súng bắn vài phát trúng đích.

Tay nghề của Bàn Tử không tồi, đạn xuyên qua người kẻ đó nhưng lạ thay gã chẳng hề hấn gì, ngược lại còn điên cuồng đuổi theo.

Họ biết nếu nán lại chỉ có nước nộp mạng. "Cho nên tôi mới chạy thục mạng vào đây." Hồ Ba Nhất lau mồ hôi. "Gì cơ?" Chu Du khó hiểu: "Hai người cư nhiên bị một con Tống Tử truy đuổi đến mức này sao?" Hồ Ba Nhất phân trần: "Nếu chỉ là Tống Tử bình thường thì

không nói, hiện giờ tôi khuyên anh đừng ra ngoài, bên ngoài toàn là những thứ đó, chúng chui từ dưới đất lên.

Chương 455

Cả lâm viên, quanh cung điện, có con cầm binh khí đứng gác, trên phố toàn là người, không, là Tống Tử!" "Cái gì?

Chúng chui lên hết rồi sao?" Chu Du kinh ngạc.

Vừa dứt lời, một luồng âm phong thổi qua khiến mọi người không mở nổi mắt, kèm theo tiếng gào khóc ai oán tràn ngập không gian. "Xem ra tạm thời phải chặn lối thoát này lại." Chu Du trầm ngâm rồi quyết định.

Anh lấy vài quả lựu đạn ném vào đoạn hành lang không xa, sau một tiếng nổ lớn, cả hành lang rung chuyển, khói bụi mịt mù.

Lối vào bị đá sập xuống chặn đứng.

Mọi người giờ chỉ còn cách đâm lao phải theo lao.

Bên ngoài vẫn vang lên tiếng gào thét, nếu vừa rồi chậm một chút chắc chắn lũ đó đã tràn vào. "Mang đồ đạc theo, đi thôi, xuống dưới." Chu Du không nói nhiều, chui xuống cái hang sâu thăm thẳm.

Hồ Ba Nhất kiểm tra lại trang bị, hiện giờ vật tư cực kỳ khan hiếm, nhất là súng đạn, chỉ hy vọng bên dưới có gì đó bổ sung.

Chu Du dẫn đầu, Hoắc Linh và Diệp Nhất Tâm theo sau, Hồ Ba Nhất và mấy binh sĩ của Đặc Lạc Phu đi bọc hậu.

Chu Du dùng đèn pin soi xuống nhưng sương mù trắng xóa khiến ánh sáng không xuyên qua nổi, thoang thoảng mùi hôi thối quỷ dị. "Cẩn thận đấy, bám chắc vào mấy dây leo và mỏm đá, đừng để rơi xuống." Chu Du nhắc nhở, anh khá lo cho Bàn Tử, nếu rơi thẳng xuống chắc lành ít dữ nhiều.

May mà vách hang đá lởm chởm nên có chỗ bám, dây leo cũng

nhiều, nhưng không được lơ là vì đá có rêu rất trơn.

Chu Du dám chắc bên dưới là lối vào cổ mộ.

Hồ Ba Nhất liên tục nhắc nhở phía sau nhưng sương mù quá dày khiến họ không thấy rõ bóng người phía trước. "Á!" Đang leo xuống, một binh sĩ bỗng kêu lên.

Chu Du nhanh chóng quay lại xem, binh sĩ đó đang leo thì vô tình nắm phải một thứ gì đó nhớp nháp.

Anh ta hoảng loạn hét lên, Hồ Ba Nhất cũng cố kéo anh ta lại nhưng không nổi, cái thứ trông như dây leo kia bỗng quấn chặt lấy cánh tay binh sĩ đó.

Chu Du lại gần nhìn kỹ, đó không phải dây leo mà là một thứ giống như con rắn, đầu dính chặt vào vách đá như một con đỉa khổng lồ. "Cái quái gì thế này, giống rắn mà lại giống đỉa đại bồ, đáng sợ quá!" Hồ Ba Nhất vốn sợ mấy thứ nhớp nháp này nên càng thêm luống cuống.

Chu Du nhanh tay giật phăng thứ đó ra, khiến nó đứt làm mấy đoạn.

Nhưng gã binh sĩ kia bỗng hộc máu mồm, toàn thân mềm nhũn rồi rơi thẳng xuống dưới.

Chu Du sững sờ không hiểu chuyện gì đã xảy ra, vội nhắc mọi người cảnh giác rồi nhanh chóng leo xuống tìm Bàn Tử.

Thân hình Chu Du linh hoạt len lỏi qua làn sương trắng, không còn thấy Hoắc Linh đâu nữa.

Hang này sâu hơn anh tưởng, leo xuống bảy tám mét rồi vẫn chưa thấy đáy.

Bàn Tử không lẽ gặp chuyện thật sao?

Đang định leo tiếp thì anh nghe thấy tiếng chửi đổng quen thuộc. "Hồ Ba Nhất, cái thằng ranh con, dám đẩy Béo gia xuống đây, tao mà lên được thì không tha cho mày đâu!" "Chu Du, cái thằng này cũng chẳng tốt lành gì, để Béo gia một mình dưới này sợ muốn chết, người đâu hết rồi?" "Lạnh chết Béo gia rồi!" Đúng là giọng của Bàn Tử, Chu Du nghe rõ mồn một. "Là tôi đây." Vương Bàn Tử định chửi tiếp nhưng chắc là khô cổ rồi nên giọng khàn đặc, anh ta cảm thấy có gì đó không ổn, dường như có người đang ở gần.

Bàn Tử rùng mình nhưng không cử động được, vì anh ta đang bị kẹt giữa hai khe đá, bên dưới là một cành cây khô đang đỡ lấy toàn bộ sức nặng của mình. "Ai thế?" Bàn Tử cảnh giác.

Khi quay đầu lại, anh ta thấy một khuôn mặt quá đỗi quen thuộc. "Bàn Tử, cậu còn sức mà chửi cơ à, xem ra tôi xuống đây là thừa rồi." Chu Du tìm một chỗ đứng vững, nhìn Bàn Tử đang bị treo ngược, thấy anh ta vẫn ổn. "Còn nhìn cái gì, không giúp tôi một tay!" Bàn Tử cáu kỉnh, nhưng khi vừa cựa quậy thì cành cây dưới chân kêu 'rắc' một tiếng. "Á?" Bàn Tử đứng hình, không dám thở mạnh, sợ sẽ rơi xuống bất cứ lúc nào. "Bàn Tử, cậu nên giảm cân đi, không thì tôi cũng chẳng cứu nổi đâu." Chu Du cười nhạt rồi cẩn thận bò lại gần. "Đừng có nói mồm, mau giúp tôi với!" Bàn Tử cười cầu tài, nhưng cành cây dưới chân đã gãy hẳn, rơi xuống mà không nghe thấy tiếng chạm đất.

Chu Du nhíu mày, bên dưới là một cái hang không đáy, sâu đến mười mấy mét mà vẫn chưa thấy đáy sao?

Ngay khi Bàn Tử sắp rơi xuống, Chu Du vươn tay chộp lấy, kéo anh ta lên.

Nặng thật sự!

Bàn Tử tranh thủ bám vào đá, nằm bẹp lên đó, mặt cắt không còn

giọt máu. "Cậu làm tôi sợ chết khiếp rồi." Bàn Tử lẩm bẩm, nhìn quanh: "Anh bạn, có thấy dưới này có gì đó không ổn không?" "Sao?" Chu Du hỏi.

Chương 456

Bàn Tử kể lúc nãy rơi xuống, anh ta cảm thấy có vô số đôi mắt đang rình rập, và anh ta phát hiện ra một cái lỗ trên vách đá nhưng vì béo quá nên không chui lọt.

Lời nói đó làm Chu Du sực tỉnh.

Vừa nãy anh chỉ chú ý phía dưới hang mà không quan sát kỹ vách đá, hang này có vẻ không phải do tự nhiên hình thành, vách đá sần sùi như da cóc, trông rất quỷ dị.

Chu Du gõ nhẹ vào vách đá, tiếng vang vọng lại cho thấy bên trong rỗng tuếch. "Bàn Tử, tìm xem có lối vào không, trong này chắc chắn có điều mờ ám." Chu Du hít một hơi lạnh, cẩn thận tìm kiếm. "Ở đây không ổn này." Bàn Tử phát hiện một chỗ, Chu Du lại gần thấy một khối đá trông như tượng điêu khắc nhưng không mấy tinh xảo, Bàn Tử ấn mạnh thì khối đá lún vào một chút.

Chu Du dùng sức kéo ra, vách đá nứt ra một khe hở, ngay lập tức một cái mồm máu đầy răng nhọn hoắt thò ra.

Nếu Chu Du không kịp kéo Bàn Tử lại, chắc cái đầu anh ta đã nằm gọn trong đó rồi. "Hống!" Tiếng gầm rú vang lên từ khe hở, không chỉ Chu Du muốn vào mà con quái vật bên trong dường như cũng muốn ra.

Họ chỉ thấy cái đầu ghê rợn chứ không rõ nó là thứ gì.

Con quái vật vùng vẫy khiến vách đá xuất hiện thêm nhiều vết nứt. "Bàn Tử, có mang theo món gì không?" Chu Du hỏi.

Bàn Tử lục túi rồi lấy ra một thứ: "Chỉ còn một quả lựu đạn thôi." "Được." Chu Du cầm lấy, dặn Bàn Tử: "Tí nữa nhớ né ra, tôi cũng

không biết thứ này nổ trong không gian kín thì uy lực thế nào đâu." Bàn Tử nghe vậy thì tóc gáy dựng đứng, cuống cuồng hỏi định làm gì.

Chu Du không trả lời, rút chốt lựu đạn, mùi thuốc súng tỏa ra. "Đỉnh đấy!" Vương Bàn Tử vội vàng lùi lại, leo xuống dưới vì sợ vách đá sập sẽ bị hất văng.

Chu Du canh lúc con quái vật đang há mồm gào thét thì ném thẳng lựu đạn vào miệng nó, rồi nhanh chóng nhảy sang phía đối diện.

Con quái vật không biết gì, cứ thế ngậm miệng định nuốt chửng.

Một tiếng nổ chấn động màng nhĩ vang lên khắp hang ngầm, khói bụi mịt mù.

Cái đầu con quái vật bị nổ tan xác, chỉ còn lại cái cổ đẫm máu.

Vách đá xung quanh bắt đầu nứt toác, Vương Bàn Tử nhìn Chu Du, không dám thở mạnh.

Cuối cùng, mọi thứ cũng yên tĩnh lại, nhưng khói súng và khí lạ trộn lẫn khiến họ nghẹt thở.

Phía trên vang lên tiếng Hồ Ba Nhất, rõ ràng anh ta cũng bị tiếng nổ làm cho khiếp vía. "Bàn Tử, không sao chứ?" Chu Du hỏi, khói dày đến nỗi anh không nhìn rõ mặt Bàn Tử dù chỉ cách vài mét.

Bàn Tử ho sù sụ: "Yên tâm, chưa chết được, quả lựu đạn đó mạnh thật, mất tiêu món đồ bảo mệnh của tôi rồi." "Lỗ hổng lớn quá này." Bàn Tử nhìn về phía trước.

Chu Du nhảy sang, bám vào những mỏm đá nhô ra.

Anh phát hiện con quái vật kia tuy mất đầu nhưng hình như vẫn chưa chết hẳn, nó khua khoắng cái cổ dài như rắn lao về phía Bàn Tử. "Cẩn thận!" Chu Du nhanh tay đẩy Bàn Tử sang một bên.

Con quái vật dùng chút tàn lực cuối cùng như muốn kéo theo một

kẻ chết thay.

Nhờ Chu Du phản ứng kịp thời đạp phăng nó ra, vì không còn đầu nên hành động của nó mất kiểm soát.

Bàn Tử lúc này mới hoàn hồn, bồi thêm một đạp vào cái xác khổng lồ.

Cái xác nặng nề như xe tăng rơi thẳng xuống vực, một lúc sau mới nghe tiếng động yếu ớt dội lại.

Vách đá lúc này đã lỗ chỗ như tổ ong, sơ hở là rơi xuống ngay. "Hú hồn!" Bàn Tử suýt nữa thì ngã, may mà đá vụn từ vụ nổ đã lấp bớt khoảng không bên dưới.

Anh ta thở phào cười nói: "Xem ra Béo gia tôi mạng lớn, phải tìm đường khác mà đi thôi." Bàn Tử định chui vào lỗ hổng trên vách đá.

Chu Du vỗ tay, chỉ vào cái hang cười nói: "Bàn Tử, cậu vừa giết một con, nhỡ tí nữa đồng bọn hay con cháu nó kéo đến thì mệt đấy." Nghe vậy, Bàn Tử rụt tay chân lại ngay, quay đầu cười nịnh: "Hay là đợi Hồ Ba Nhất đi, tôi cũng mệt rồi, nghỉ tí đã." "Được!" Khoảng mười phút sau, Hồ Ba Nhất và Hoắc Linh cũng xuống tới nơi.

Họ nghe tiếng nổ nên rất lo lắng nhưng không dám leo nhanh.

Nhìn lỗ hổng trên vách đá, ai nấy đều kinh ngạc, bên trong có tiếng gió rít u u. "Chúng ta phải vào trong thôi." Chu Du chỉ tay vào trong.

Bàn Tử nhanh nhảu nói với Hồ Ba Nhất: "Lão Hồ, mấy việc nặng nhọc em làm hết rồi, giờ chuyện dò đường giao cho anh đấy, mấy thứ nguy hiểm em giải quyết xong cả rồi, anh cứ yên tâm mà đi, thế nào, nể mặt chưa?" Hồ Ba Nhất cười lạnh, lườm Bàn Tử: "Béo à, cậu thật tốt với tôi quá đấy." Chu Du nghiêm nghị: "Để tôi vào trước, âm khí bên trong nặng lắm, ngửi nhiều không tốt cho sức khỏe đâu.

Tôi đi tiên phong, mọi người bám sát." Nói xong, Chu Du tung

người nhảy vào trong. "Đợi tôi với!" Bàn Tử vội vàng bám theo sau.

Đèn pin soi rọi vào bên trong, đủ để nhìn rõ mọi cử động xung quanh.

Khi mọi người nối đuôi nhau tiến vào, những ngọn đèn trên vách đá đột nhiên rực sáng, xanh biếc u u như quỷ hỏa.

Chương 457

"Trường Miên Quỷ Đăng." Chu Du phản ứng rất nhanh, số dầu này không giống mỡ người mà là một loại dầu chứa khoáng chất đặc biệt.

Truyền thuyết nói rằng thứ này có thể cháy nghìn năm, cực kỳ trân quý, không ngờ lại gặp được ở đây.

Vương Bàn Tử nghe vậy liền áp sát vào nhìn kỹ. "Định làm gì đấy?" Chu Du thấy Bàn Tử định đưa tay ra, liền rút dao găm quát khẽ.

Bàn Tử cười hì hì: "Người anh em, chẳng phải đây là bảo bối sao?

Tôi thấy mấy tảng đá quanh đèn đều rất lớn, đa phần là loại khoáng chất đó, nên tôi nghĩ cạy một miếng chắc cũng chẳng sao đâu, biết đâu bán được khối tiền, chẳng phải tốt hơn sao?" Hoắc Linh châm chọc một câu: "Dưới mộ này không phải thứ gì cũng chạm vào được đâu, không nhớ đời à?" Trước đó, cũng vì thói tay nhanh hơn não mà Bàn Tử suýt chút nữa đã đầu lìa khỏi cổ, gây ra bao rắc rối không đáng có.

Vương Bàn Tử lúc này mới không cam lòng thu tay lại, rồi tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa lẩm bẩm tính toán.

Cả đoạn đường hầm này trông như hình thành tự nhiên, nhưng nhìn kỹ thì dường như khi xây dựng mộ đạo, người ta đã trực tiếp lợi dụng địa thế này, đúng là một công đôi việc. "Phía trước hình như có một cây cầu." Mọi người chợt phát hiện phía trước đường hầm có những tảng đá kỳ hình dị dạng.

Nhìn từ xa, chúng giống như những gã khổng lồ quái dị cao vài mét đang nhìn chằm chằm vào họ.

Thậm chí những khe nứt trên đá trông như những cái miệng há hốc, khiến Vương Bàn Tử rợn tóc gáy, chỉ sợ chúng đột nhiên sống lại. "Tất cả cẩn thận một chút." Chu Du nhắc nhở, đặc biệt là cảnh cáo Bàn Tử đừng có tiện tay lấy đồ.

Vương Bàn Tử hít một hơi thật sâu, tựa vào một tảng đá, vươn tay vỗ vỗ vào tượng đá đó: "Cái này mà tôi lấy được sao?

Tôi đẩy còn chẳng nổi nữa là!" Nhưng khi Bàn Tử tùy tiện đẩy một cái, tảng đá đó dường như chuyển động. "A!" Đột nhiên, Bàn Tử kêu lên một tiếng.

Ánh mắt của mọi người gần như đồng loạt bị hút về phía đó.

Hồ Ba Nhất mắng một câu: "Bàn Tử, lại giở trò gì đấy?" "Thật đấy, vừa nãy cái thứ này hình như bị tôi đẩy động." Bàn Tử cuống quýt giải thích. "Dùng sức?" Hồ Ba Nhất cười lạnh, tảng đá này ít nhất cũng nặng vài tấn, với thân hình của Bàn Tử, e là mười người như cậu ta cũng chưa chắc đẩy nổi. "Được, không tin chứ gì?" Vương Bàn Tử hít một hơi thật sâu, vận dụng toàn bộ sức lực, rồi ngay trước thanh thiên bạch nhật, cậu ta lao vào đẩy mạnh tượng đá một cái. "Oanh!" Ai ngờ, chuyện xảy ra sau đó thật sự ngoài dự liệu.

Tượng đá cao vài mét kia cư nhiên trực tiếp đổ về phía trước, tạo thành hiệu ứng domino, va chạm vào những tượng đá phía sau khiến chúng liên tiếp đổ rạp. "Hả?" Hồ Ba Nhất nhìn mà mắt muốn rớt ra ngoài.

Sau đó, toàn bộ tượng đá bên trái bị Bàn Tử đẩy ngã va vào mặt đất, không gian xung quanh như có động đất, phát ra những tiếng ong ong chói tai. "Thật này." Hồ Ba Nhất liếm môi, có chút khó tin.

Chu Du cũng thấy kỳ quái, nhưng anh không lại gần những tảng đá đó.

Một lát sau, những tảng đá vỡ tan tành, rơi xuống lấp đầy khoảng không gian lõm ở giữa. "Oanh!" Tiếng động như sấm nổ, đá vụn rơi xuống phía dưới cầu, gần như lấp đầy cả vực thẳm.

Bàn Tử ngây người, cả người như muốn suy sụp: "Tôi... tôi có bị coi là cố ý phá hoại văn vật không?" "Bàn Tử, tội này lớn lắm đấy." Chu Du mỉm cười thản nhiên, biểu cảm đó khiến người ta không sao hiểu nổi.

Bàn Tử lại chẳng mấy quan tâm: "Chẳng lẽ miệng tôi được khai quang sao?" "Đừng qua đó." Khi Hồ Ba Nhất và Bàn Tử định bước lên cầu, Chu Du vội vàng ngăn lại.

Phía trước mờ ảo xuất hiện những làn sương mù, trong làn sương đó dường như có bóng người thấp thoáng, lúc ẩn lúc hiện, như thể sẵn sàng tung ra đòn chí mạng bất cứ lúc nào. "Lùi lại." Chu Du lập tức phân phó, mọi người vội vàng lùi ra sau.

Nhưng chỉ có một con đường phía trước để đi, xung quanh là những vách đá cao vài mét, người bình thường không thể trèo lên được.

Chu Du phát hiện trên thân cầu có vài chữ viết kỳ lạ.

Anh từng nghiên cứu về các dân tộc thiểu số ở vùng Khiết Đan, nên chỉ cần nhìn qua là biết ý nghĩa, dù chỉ giới hạn ở những chữ cơ bản. "Đoạn Đầu Kiều?" Chu Du suy ngẫm mấy chữ đó, không khỏi ngạc nhiên, rốt cuộc nó có ý nghĩa gì? "U u..." Phía đối diện cây cầu phát ra những âm thanh kỳ quái.

Tiếng kêu càng lúc càng lớn, vang lên liên hồi.

Hoắc Linh lúc này cầm một tấm bản đồ mà Như Khoa Phu để lại, bước đến bên cạnh Chu Du nói: "Chồng à, nhìn xem trên bản đồ này có giống chỗ này không?" Quả nhiên, Chu Du phát hiện trên bản đồ

đánh dấu một vị trí đặc biệt, vẽ một vòng tròn không quy tắc kèm theo vài lời chú thích.

Nhưng chữ viết của bọn người Nga quá cẩu thả, Chu Du nhìn không hiểu nổi, có lẽ đó chỉ là một loại ký hiệu. "Chẳng lẽ đây là cầu Đoạn Đầu thật?" Chu Du xem bản đồ rồi nói: "Theo vị trí hiện tại thì chính là chỗ này.

Nhưng nếu muốn vào trung tâm cổ mộ, tức là mộ của Công chúa Áo Cổ, tôi phải vượt qua những điểm đã đánh dấu này.

Hiển nhiên, mỗi điểm là một sinh tử kiếp, chỉ có vượt qua mới thực sự đến được cổ mộ." Chu Du phân tích.

Chương 458

Nghe vậy, sắc mặt Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đều rất xấu.

Muốn vào cổ mộ mà cứ như đi thỉnh kinh, trải qua chín chín tám mươi mốt nạn, thật sự khiến người ta không ngờ tới.

Chu Du lại cười thản nhiên: "Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Ít nhất tôi cũng biết hướng đi chính xác, nên không cần lo đi sai đường nữa, đúng không?" Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất chỉ biết cười khổ.

Hồ Ba Nhất nhìn về phía trước: "Tôi thấy, tìm cách giải quyết việc trước mắt đã." Đúng vậy, Hồ Ba Nhất chỉ ra phía sau, lối vào lúc nãy dường như đã bị đá lấp kín, phía sau truyền đến những âm thanh kỳ quái như có thiên quân vạn mã đang lao tới. "Quả nhiên là nơi hiểm địa." Vương Bàn Tử nhìn ra sau: "Người anh em cứ yên tâm, lối sau đã bị chặn như tường đồng vách sắt, thứ đó chưa xông qua ngay được đâu.

Còn mấy con quái vật bên kia cầu, tôi cảm giác hình như chúng bị cầm tù rồi nên chỉ có thể gào thét thôi, nếu không bọn chúng đã xông lên từ lâu." Lời Bàn Tử nói cũng không sai.

Hồ Ba Nhất thấy Chu Du liên tục quan sát xung quanh như đang tìm cơ quan, khi Chu Du bước đến cạnh một khối đá, cả người anh dường như sững lại. "Nhìn đây này." Ngay lập tức, mọi người vây quanh.

Khối đá đó trông giống như một chiếc chuông đồng.

Trên chuông có một đầu lâu bằng vàng, trông cực kỳ quỷ dị.

Cứ mỗi phút, cái đầu lâu đó lại xoay chuyển vị trí. "Cái quái gì thế này?" Mọi người đều hoang mang.

Hoắc Linh nhắc nhở: "Quỷ Bàn." Chu Du cũng là lần đầu nghe tên này, hình như từng nghe qua nhưng đã quên mất.

Hoắc Linh giải thích: "Thứ này em từng thấy trong nhật ký của Hoắc gia, nó ghi lại thời gian của âm dương.

Truyền thuyết kể rằng trong tín ngưỡng thần linh của người Khiết Đan, có một khoảng thời gian thống trị dưới lòng đất.

Chỉ cần đến thời điểm nhất định, nó sẽ mở ra những cánh cửa minh giới khác nhau, lúc đó vạn vật có thể phục sinh, xuyên qua cửa sinh tử." "Người chết sống lại?

Huyền hoặc thế sao?" Vương Bàn Tử không tin: "Chắc chỉ là ghi chép vớ vẩn thôi." Sắc mặt Hoắc Linh trở nên nghiêm túc: "Tất nhiên, tuy không xuất hiện cảnh vạn vật phục sinh, nhưng chuyện Quỷ Môn Quan mở ra là có thật." Sau đó, Hoắc Linh quan sát kỹ cái đầu lâu: "Nhìn kỹ xem, một khi cái đầu này trùng khớp với vị trí ở góc dưới bên trái, cái gọi là Quỷ Môn sẽ mở ra, lúc đó cơ quan sẽ kích hoạt, thậm chí không gian tưởng như phong bế này cũng sẽ bị phá hủy, mọi loại cơ quan sẽ hoạt động, khi đó..." Những lời phía sau không cần nói ai cũng hiểu. "Hay là để Bàn gia tôi trực tiếp phá nát thứ này cho xong?" Bàn Tử nghĩ đơn giản, tay vừa định chạm vào đã bị Chu Du quát dừng. "Đừng động vào!

Nếu phá hủy trực tiếp, e là sẽ kích hoạt cơ quan ngay lập tức, chúng ta không có thời gian phản ứng đâu." Chu Du nhắc nhở: "Bàn Tử, cậu muốn chết à?" Vương Bàn Tử không dám nói gì nữa, nhìn cái đầu lâu vẫn đang tiếp tục di chuyển. "Thời gian không còn nhiều, tôi đoán theo tốc độ này, chúng ta chỉ còn nửa canh giờ nữa thôi, khẩn trương lên." Chu Du phân tích.

Mọi người đành tản ra, lựa chọn lúc này chỉ có một, vì cơ quan bên dưới không còn đường lui nữa.

Cho dù có muốn quay lại cũng gần như không thể.

Còn những kẻ mà Tarkov nhắc đến đã đi xuống trước, không biết bọn họ đã trải qua những cửa ải nào, xem ra cơ hội sống sót là cực kỳ mong manh. "Hống!" Cách đó không xa, tiếng kêu gào trên cầu vang lên không ngớt như tiếng quỷ đòi mạng.

Những làn sương đen cuồn cuộn ngày càng dày đặc, lan tỏa khắp nửa mặt cầu, sắp áp sát tới nơi.

Chu Du biết không thể chậm trễ, phải đi thám thính trước, dù biết cổ mộ luôn đầy rẫy hiểm nguy. "Tôi đi trước, mọi người ở phía sau quan sát." Chu Du nói xong liền vác đồ chuẩn bị lên cầu Đoạn Đầu. "Chồng ơi đợi em, cơ quan này em từng thấy ở một cổ mộ khác, có lẽ em giúp được." Hoắc Linh lo lắng cho Chu Du nên cũng vội chạy theo.

Chu Du không từ chối, gật đầu, dù sao bản lĩnh của Hoắc Linh mọi người đều rõ.

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau, hồi lâu không dám bước tới, chỉ đứng nhìn về phía cầu Đoạn Đầu mà nuốt nước bọt, vẻ sợ hãi hiện rõ trên mặt.

Mấy tên lính của Tarkov còn lại càng sợ hãi hơn, vì đại ca của bọn chúng đã mất tích, chẳng biết sống chết ra sao.

Chu Du cẩn thận dò đường phía trước.

Toàn bộ thân cầu là một khối đá khổng lồ chắn ngang không gian, trông rất quái dị.

Hai bên lan can có những dây leo quấn quanh, tỏa ra hàn khí lạnh lẽo.

Chu Du đi trên mặt cầu mà dưới chân như bước trên băng, người bình thường chắc chắn sẽ thấy khó thở. "Chồng à, dây leo xung quanh có gì đó không ổn, hình như đang di động." Hoắc Linh cảnh giác nhìn ra sau, một tay nắm chuôi kiếm, ánh mắt liên tục quét phía trước, chỉ một tiếng động nhỏ cũng không lọt qua mắt cô.

Chu Du phẩy tay: "Không cần quản, cứ đi tiếp đã." Chu Du đi vào giữa cầu, cả người bị bao phủ bởi lớp sương đen, nhưng sức mạnh tỏa ra từ cơ thể anh trực tiếp xua tan màn sương trong bán kính vài mét.

Ngay lập tức, tiếng quỷ khóc sói hú ập đến.

Vô số bóng ma lướt qua trước mắt, vật thể phía trước bị sương mù che khuất, ngọn đuốc trong tay lúc tỏ lúc mờ.

Giữa đất trời dường như chỉ còn lại mặt cầu này, kéo dài vô tận. "Nhìn kìa." Hoắc Linh nhận ra có thứ gì đó trắng hếu bám trên lan can.

Chương 459

"Xương trắng?" Chu Du lại gần mới nhìn rõ, đó là xương người, chết đã lâu đến mức xương gần như hóa đá.

Một bộ xương bám trên lan can, cả cơ thể vặn vẹo một góc chín mươi độ.

Khi Chu Du định đi tiếp, đột nhiên có tiếng răng rắc vang lên như có thứ gì bám theo.

Chu Du vừa ngoảnh lại, một bàn tay xương xẩu đã vươn ra bóp cổ anh. "Muốn chết!" Hoắc Linh vẫn luôn để mắt tới Chu Du, liền rút trường kiếm chém vào cánh tay xương đó.

Nhưng khi lưỡi kiếm chạm vào xương, âm thanh vang lên như chạm vào hàn thiết nghìn năm, lửa bắn ra tung tóe.

Hoắc Linh cảm thấy tay mình tê rần, còn bộ xương kia không hề hấn gì. "Rắc rắc!" Hàm răng bộ xương va vào nhau liên tục, lao vào định cắn đầu Chu Du.

Chu Du vẫn bình thản, vươn tay khóa chặt cổ tay nó rồi dùng lực hất mạnh ra sau.

Bộ xương ngã rầm xuống đất, nó vật lộn một hồi mới đứng dậy được, rồi khom người như mãnh thú lao về phía Chu Du lần nữa.

Chu Du đưa tay ra, một luồng sức mạnh mạnh mẽ từ cơ thể tuôn trào, đẩy lùi sát khí xung quanh, khiến các dây leo vội vã co rút lại.

Hoắc Linh thấy thời cơ đến, vung kiếm tấn công.

Bộ xương bị Chu Du đánh văng sang bên trái, người nó như sắp tan rã, phát ra những âm thanh kỳ quái.

Hoắc Linh nhanh tay đâm một kiếm trúng ngay trán nó.

Bộ xương né sang trái, Hoắc Linh dồn toàn lực đá mạnh vào ngực nó. "Rắc!" Xương cốt trong người nó như được tái tổ hợp, phát ra tiếng động lạ rồi nhanh chóng lùi về phía rìa cầu. "Oanh!" Bộ xương rơi thẳng xuống dưới cầu.

Cảnh tượng tiếp theo khiến người ta kinh hãi: bộ xương rơi xuống như bị bỏ vào vạc dầu sôi, phát ra những tiếng kêu thảm thiết.

Chu Du và Hoắc Linh nhìn xuống dưới cầu, thấy rõ mồn một.

Phía dưới là một dòng chất lỏng đỏ rực như máu, nhưng họ biết đó là nham thạch có nhiệt độ cực cao, bất cứ thứ gì rơi xuống cũng sẽ tan thành mây khói trong nháy mắt. "Cẩn thận!" Đột nhiên khi Chu Du đang quan sát phía dưới, anh cảm thấy có thứ gì đó đang tiến lại gần từ phía sau, cảm giác đáng sợ hơn bộ xương lúc nãy nhiều.

Hoắc Linh nhanh mắt nhắc nhở một câu.

Chu Du xoay người, tung một chưởng đánh thẳng vào thứ đó. "Oanh!" Một tiếng nổ lớn, bộ xương mới xuất hiện liền tan tành xác pháo, chỉ còn cái đầu lâu là vẫn còn đóng mở hàm liên tục. "Đi mau." Chu Du nhắc nhở Hoắc Linh, hai người một trước một sau nhanh chóng tiến về phía đầu cầu bên kia.

Sương đen tan biến, Chu Du đã có thể nhìn thấy Vương Bàn Tử ở đằng xa.

Bọn họ đang nhìn về phía này với vẻ sợ hãi, rõ ràng đã thấy cảnh kinh hồn bạt vía vừa rồi. "Hống!" Cuối cùng, khi sắp sang đến bờ bên kia, tiếng gào thét trước mặt vang dội như sấm bên tai.

Lúc này âm thanh còn kinh thiên động địa hơn trước.

Khi lại gần, Chu Du mới nhìn rõ thứ trước mặt là gì.

Quả nhiên đúng như dự đoán, thứ này không hề đơn giản, chúng bị xích vào những khe đá bên cạnh mặt cầu, liên tục gào thét về phía này. "Chó Địa Ngục." Hoắc Linh nhìn thứ trước mặt nói: "Truyền thuyết nói chúng là loài chó săn canh giữ cửa địa ngục, ăn thịt người.

Chắc chắn những kẻ xâm nhập vào cổ mộ này bị chúng ăn thịt không đếm xuể.

Những bộ xương trắng trên cầu có lẽ chính là thức ăn của chúng." "Tôi thấy rồi." Chu Du có chút kinh ngạc.

Hoắc Linh khẳng định: "Đúng vậy, xương cốt của những kẻ bị Chó Địa Ngục ăn thịt vẫn được bảo tồn hoàn hảo để ác linh điều khiển, nên mới có cảnh tượng lúc nãy." "Hống!" Đám Chó Địa Ngục lại lao tới, nhưng bị xích hàn thiết nghìn năm trói buộc nên chỉ có thể hoạt động trong một phạm vi nhất định.

Đó chính là lý do chúng bị xích ở đây. "Truyền thuyết nói loài Chó Địa Ngục này vốn là bá chủ một phương, nhưng sau đó đắc tội với tạo vật chủ nên bị trừng phạt canh giữ lối vào này." Hoắc Linh giải thích: "Vì vậy mà không biết bao nhiêu kẻ trộm mộ đã bỏ mạng ở đây, bí mật trong ngôi mộ này đúng là có sức hấp dẫn ghê gớm." Hoắc Linh soi đèn pin, thấy rõ từng con Chó Địa Ngục với gương mặt hung tợn quỷ dị.

Thân hình chúng to như sư tử nhưng đầu lại có hình tam giác giống như rắn độc.

Khi há miệng, bên trong dày đặc những chiếc răng đỏ thẫm.

Đừng nói là một người, ngay cả một con voi cũng bị chúng cắn vài miếng là xong đời.

Kỳ quái hơn là trên mặt đất quanh chúng phủ đầy xương trắng như một tấm thảm, trông cực kỳ rùng rợn.

Chu Du cảm thán: "Không biết có bao nhiêu kẻ trộm mộ ham muốn thuật trường sinh bất lão mà lao vào đây như thiêu thân, để rồi kết cục đều như nhau." Con đường duy nhất để đi tiếp dài khoảng hơn trăm mét, nhưng hai bên đều có Chó Địa Ngục canh giữ.

Muốn vào được phải tìm cách giải quyết chúng.

Chương 460

Nhưng theo thông tin Hoắc Linh biết, loài này dường như không có thiên địch, nên mới bị cầm tù ở đây.

Nếu để chúng thoát ra, đó sẽ là một cơn ác mộng. "Chẳng lẽ không còn cách nào khác?" Chu Du trầm ngâm.

Hoắc Linh biết với bản lĩnh của Chu Du, một mình anh vào thì không vấn đề gì, lũ chó này không ngăn nổi anh, nhưng còn Vương Bàn Tử và những người phía sau thì chỉ biết đứng nhìn.

Điều tồi tệ nhất là một khi đã vào đây, dường như phải tuân thủ quy tắc của trò chơi, nếu không sẽ phải trả giá bằng mạng sống.

Đã bắt đầu rồi thì không thể dừng lại, Chu Du hiểu rõ đạo lý này. "Hô hô!" Lúc này, một luồng gió lạnh thổi qua, Chu Du phát hiện phía sau đàn Chó Địa Ngục có một cánh cửa đang mở, cách đó khoảng trăm mét.

Cánh cửa rất cao, muốn tránh lũ chó thì chỉ có cách leo lên phía trên.

Nhưng phía trên tối om không nhìn thấy gì, ánh đuốc chỉ soi thấy những dây leo rủ xuống. "Có lẽ chỉ còn cách này thôi." Chu Du cười nhạt, ra hiệu cho Hoắc Linh nhìn lên trên.

Hoắc Linh ban đầu chưa hiểu, nhưng giờ đã rõ hành động tiếp theo.

Cô gật đầu, tim đập thình thịch.

Chu Du nhanh chóng tiến lại gần đàn Chó Địa Ngục, mấy con đi đầu có vẻ sốt ruột, há miệng rộng muốn nuốt chửng anh.

Chu Du dồn sức mạnh từ đan điền, quát lớn một tiếng, không khí

xung quanh như vặn vẹo đi, rồi anh lao thẳng vào con đường phía trước. "Hống!" Đám Chó Địa Ngục gào rống, nhưng bị luồng khí mạnh mẽ trấn áp khiến chúng phải lùi lại mấy bước, xương trắng trên đất bay tứ tung.

Chu Du tung người nhảy lên, Hoắc Linh thấy xung quanh như cuộn lên những trận cuồng phong, một luồng khí phách xung thiên khiến đàn chó ngẩn người, dạt sang hai bên nhường đường.

Hoắc Linh chỉ thấy một bóng mờ lướt qua.

Chu Du lao vào con đường duy nhất, gió lạnh rít gào, những đống xương trắng va vào nhau phát ra âm thanh quỷ dị.

Đám Chó Địa Ngục ngẩng đầu nhìn cái bóng phía trên.

Chu Du đã nhảy lên, một tay bám chặt vào dây leo, người đu đưa rồi đáp xuống một bức tượng đá khổng lồ phía trước.

Bức tượng đá có hình thù kỳ quái như mấy người đang đánh lộn, nhìn từ xa như cảnh tượng trốn chạy ngày tận thế.

Chu Du chuẩn bị buộc dây thừng vào đầu tượng đá, nối với dây leo phía trên tạo thành một lối đi trên cao để mọi người phía sau có thể vượt qua an toàn. "Chồng à, không sao chứ?" Thấy phía đối diện không còn động tĩnh gì, Hoắc Linh lo lắng lay đèn pin, nhưng ánh sáng không xuyên thấu được bóng tối, chỉ chiếu lên đám Chó Địa Ngục đang có biểu hiện lạ.

Đúng vậy, Hoắc Linh thấy đám Chó Địa Ngục lúc này đều phủ phục xuống đất, thè lưỡi chảy dãi, trông ngoan ngoãn hơn nhiều. "Chuyện gì thế này?" Hoắc Linh không sao hiểu nổi.

Chu Du cũng nhận ra dị tượng này, đám Chó Địa Ngục không còn gào rống nữa mà ánh mắt lộ vẻ sợ hãi.

Nhìn bức tượng đá này, Chu Du hiểu ra rằng trong vòng bán kính

ba mét quanh tượng đá, đám chó đều thấy khiếp sợ.

Chu Du quan sát kỹ bức tượng, ánh sáng le lói chỉ thấy phía sau tượng có một hốc đá to bằng nắm tay, vừa đủ để thọc tay vào.

Chu Du hít một hơi sâu, thọc tay vào hốc đá, ngay lập tức bên trong tỏa ra những tia sáng le lói như vô số đom đóm.

Anh chạm vào một khối đá lạnh như băng, hàn khí nhanh chóng lan dọc cánh tay, nhưng lập tức bị sức mạnh trong cơ thể anh áp chế hoàn toàn cho đến khi biến mất.

Khối đá rất nặng, dường như được gắn cố định, không thể lấy ra.

Chu Du xoay trái xoay phải, cuối cùng kích hoạt được cơ quan bên dưới.

Tiếng cự thạch di chuyển rầm rầm vang lên.

Chu Du vừa xoay đá vừa soi đèn pin xung quanh. "Quả nhiên là vậy!" Hóa ra ở đây có một cơ quan!

Chu Du vốn đang chưa biết làm sao để vào đường hầm tiếp theo, giờ thì đúng là không tốn chút công sức nào.

Trước đó, cuối con đường có một cánh cửa trông như đang mở, nhưng lại gần mới thấy đó chỉ là ảo ảnh, cửa thực chất vẫn đóng chặt, khít kịt với vách đá.

Vừa rồi Chu Du vô tình chạm vào cơ quan, khiến lối vào từ từ mở ra, tỏa ra thứ ánh sáng quỷ dị.

Chỉ vài phút sau, tại lối vào bùng lên một ngọn lửa, soi sáng cả đoạn đường hầm.

Ngọn lửa vừa lóe lên, đám Chó Địa Ngục như chó mất chủ, kinh hoàng lùi vào hai bên, không dám cử động.

Chúng sợ ánh sáng tỏa ra từ đường hầm.

Không gian bừng sáng, Chu Du nhìn rõ các hình vẽ trên vách đá miêu tả cảnh tượng đám Chó Địa Ngục hung tợn bò lên từ vực sâu để xé xác người sống làm thức ăn.

Sau đó, chúng bị một cao nhân trấn áp dưới lòng đất sâu thẳm, vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời để chuộc tội.

Chương 461

Nhìn đến cuối, Chu Du mới hiểu tại sao lũ chó lại sợ lửa.

Hóa ra chúng bị trừng phạt bằng địa hỏa thiêu đốt linh hồn vĩnh viễn, khiến chúng phải chịu cực hình địa ngục. "Không sao rồi, giờ không cần phiền phức thế nữa, có thể đi trực tiếp qua đây." Chu Du quay lại con đường cũ, đám Chó Địa Ngục không hề có ý định tấn công, chúng co rùm lại trong các góc tối.

Thấy Chu Du bình an trở về, Hoắc Linh thở phào nhẹ nhõm.

Hai người mỉm cười nhìn nhau rồi quay lại phía sau, nhưng nụ cười không giữ được lâu khi chứng kiến cảnh tượng trước mắt.

Phía bên kia cầu, Chu Du và Hoắc Linh cảm thấy không ổn.

Sương mù trên cầu đã tan hết, nhưng ở bờ bên kia, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử như đang đánh lộn với không khí.

Cả đám người điên cuồng rút dao găm lao vào đâm chém như đang liều mạng với thứ gì đó.

Nhưng rõ ràng chẳng có gì cả.

Chu Du dụi mắt, tưởng mình nhìn lầm. "Bàn Tử, Hồ Ba Nhất, làm cái quái gì thế?" Chu Du bước lên cầu, dậm chân quát lớn một tiếng.

Tiếng quát vang dội khắp không gian phong bế, tạo ra một luồng khí mạnh mẽ tràn tới. "Bành!" Chỗ Bàn Tử, không khí như có tiếng thủy tinh vỡ vụn rắc rắc rất quái dị.

Tiếng ong ong vang lên không ngớt bên tai như có vô số muỗi bay quanh khiến người ta cực kỳ khó chịu. "Hả?" Bàn Tử lảo đảo như đang trên thuyền, mặt đất chao đảo khiến cậu ta đứng không vững. "Chuyện gì vậy?" Bàn Tử cầm dao định xông lên liều mạng thì thấy

Hồ Ba Nhất suýt chút nữa đã chém trúng đầu mình.

Vừa rồi rõ ràng thấy trong không khí có vô số quái vật hung tợn đang nhe răng trợn mắt lao tới.

Lối vào phía sau vốn bị chặn, giờ lại có những làn khói xanh len lỏi qua khe đá chui vào. "Mau qua đó đi, đứng ngây ra làm gì, chỗ này có quỷ quái đấy." Hồ Ba Nhất nhìn ra sau, vách đá dường như vặn vẹo, một hòn đá ném vào vách mà như rơi xuống nước, tạo ra những gợn sóng lăn tăn. "Đi!" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, sợ đến mất mật.

Thấy Chu Du đứng bên kia cầu vẫy gọi, Bàn Tử và Hồ Ba Nhất tiên phong chạy qua, Diệp Nhất Tâm và Thanh Thanh Mạn cảnh giác theo sau, mấy tên lính cầm súng bọc hậu.

Chu Du nhận ra Bàn Tử đã rơi vào "Tu Di Huyễn Cảnh", bị chất gây ảo giác từ vách đá làm cho mất phương hướng suốt hai mươi phút qua, nên anh lên tiếng hối thúc.

Bàn Tử và Hồ Ba Nhất tăng tốc, thấy Chu Du ở gần, Bàn Tử mừng rỡ định chạy thật nhanh tới.

Nhưng Chu Du phát hiện có gì đó sai sai.

Bàn Tử cứ nhắm thẳng rìa cầu mà bước, chẳng lẽ định nhảy xuống? "Bàn Tử, làm gì thế?" Chu Du hét lớn nhưng Bàn Tử không nghe thấy, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Ngay cả Hồ Ba Nhất và Diệp Nhất Tâm cũng đi theo sau như không ý thức được nguy hiểm. "Bọn họ làm sao vậy?" Hoắc Linh thất sắc định chạy lên ngăn cản.

Chu Du ngăn cô lại rồi lao lên trước một bước.

Khi Bàn Tử sắp bước chân ra khỏi rìa cầu, Chu Du nhanh tay ném sợi dây thừng quấn lấy chân cậu ta rồi ra sức kéo lại.

Nhưng khi anh định kéo Bàn Tử về thì một bàn tay xương trắng bất ngờ thò lên chộp lấy chân kia của Bàn Tử, lôi cậu ta xuống dưới. "Cứu mạng!" Bàn Tử bừng tỉnh, sợ đến xanh mặt khi thấy mình sắp bị bàn tay xương lực lưỡng kia lôi xuống vực.

Mọi người cũng hoàn hồn, kinh hãi không thôi.

Hồ Ba Nhất phản ứng nhanh, rút dao chém xuống nhưng không ngờ xương khô cứng hơn cả thép, không thể chém đứt.

Thân người Bàn Tử đã bị lôi xuống quá nửa.

Mọi người phía sau dốc hết sức bình sinh kéo lại nhưng không ăn thua. "Bàn Tử!" Cuối cùng Bàn Tử vẫn bị lôi tuột xuống.

Hồ Ba Nhất và mọi người kinh hoàng. "Hô hô!" Một luồng gió cuốn qua, Chu Du lao mình xuống dưới cầu, một đầu dây buộc vào vách đá, tay trái nắm chặt đầu dây kia rồi đu mình xuống.

Thấy bóng Bàn Tử sắp biến mất, anh chộp lấy cậu ta rồi ngả người ra sau. "Bàn Tử, cậu càng ngày càng nặng đấy." Bàn Tử sợ đến hồn xiêu phách lạc, lúc này mới thở hổn hển như vừa tỉnh cơn ác mộng.

Cậu ta mếu máo: "Người anh em, nếu không có cậu kịp thời chắc Bàn gia tôi tiêu đời ở đây rồi." "Đừng động đậy, cẩn thận thứ đó lại xuất hiện." Chu Du cảnh báo.

Hai người nhìn xuống dưới chân, chỉ thấy một màn sương trắng xóa như bông, chỉ sơ sẩy chút thôi là sẽ có thứ gì đó từ bên trong vọt ra.

Chương 462

Đôi mắt Bàn Tử đờ ra, anh chưa từng thấy cảnh tượng nào như thế này bao giờ.

"Mau lên đi!" Bàn Tử thúc giục liên hồi.

Chu Du lại kinh ngạc, mặt đầy nghi ngờ nhìn về phía Bàn Tử: "Đúng rồi, cái gã lúc nãy đâu, hắn lao thẳng xuống dưới cầu rồi, nếu tôi không kịp thời ngăn lại thì giờ này hắn đã ở dưới đó rồi." "Hả?" Bàn Tử nghe vậy thì không hiểu gì cả, rõ ràng lúc nãy anh đi trên cầu chỉ cảm thấy đang tiến nhanh về phía Chu Du, không hề thấy có gì bất thường.

"Không đời nào, chỉ có kẻ ngốc mới lao thẳng xuống cầu, có cho Bàn gia tôi thêm một trăm lá gan cũng không dám đâu." Bàn Tử gãi đầu rồi nói tiếp: "Nhưng mà cũng lạ, tôi cứ cảm giác lúc nãy khi đang đi, bên tai có âm thanh kỳ quái như đang nhắc nhở tôi phải cẩn thận!

Sau đó dưới chân nặng trĩu, vốn dĩ tôi đã dồn hết sức để chạy về phía trước nhưng đôi chân cứ như bị đổ chì vậy." Bàn Tử vẫn còn sợ hãi: "May mà tôi đã giảm tốc độ, không thì chắc tiêu đời rồi." Chu Du nheo mắt nhìn xuống lớp sương mù bên dưới, nghiêm túc nói: "Không thể nào, nhất định là mất mạng rồi." "Thôi được rồi, đừng nói nữa." Bàn Tử xua tay: "Anh bạn, tôi cứ lơ lửng ở đây có ổn không, nhỡ dây thừng đứt thì tôi..." Lời chưa dứt, dây thừng trong tay Chu Du vì căng quá mức mà lớp vỏ bên ngoài đã bắt đầu nứt ra, chỉ còn lại phần lõi bên trong.

"Bàn Tử, cái mồm quạ đen của anh!" Bàn Tử cũng nghe thấy tiếng dây thừng đứt ra, lập tức bịt chặt miệng, hận không thể tự vả cho mình hai cái: "Mồm mình linh thế sao?

Sao bình thường không thấy nghiệm như vậy?" "Hay là để tôi thử lại xem." Bàn Tử định nói tiếp, Chu Du liền vội vàng lấy một tay bịt miệng anh ta lại.

Lúc này cơ thể Bàn Tử đã trũi xuống một nửa, nửa thân người đã chìm vào trong tầng mây.

"Bên dưới hình như có thứ gì đó đang ra sức kéo tôi, mau lên!" Ngay lập tức, Vương Bàn Tử cảm thấy cả người sắp bị nuốt chửng, đôi chân không ngừng vùng vẫy.

"Đừng cử động!" Chu Du một tay túm chặt dây thừng, nhưng lúc này sợi dây cứu mạng chẳng còn tác dụng gì, chỉ cần dùng sức một chút là dây thừng căng ra, mắt thấy sợi lõi cuối cùng cũng sắp đứt.

"Á!" Bàn Tử đột nhiên hét lớn một tiếng: "Nó đang cắn tôi!" Những người trên cầu đang ra sức kéo dây thừng để đưa anh ta lên, nhưng Bàn Tử bên dưới giống như bị thứ gì đó giữ chặt, căn bản không thể kéo nổi.

Mọi người hoàn toàn đang làm việc vô ích.

"Chết tiệt!" Chu Du mắng một câu.

Vương Bàn Tử lúc này đã mồ hôi đầm đìa, mặt đỏ gay vì nghẹn thở, tiến thoái lưỡng nan, chỉ có thể ngửa mặt lên trời than dài: "Vị thần tiên tỷ tỷ nào cứu tôi với!" Vừa dứt lời, sợi dây trong tay Chu Du hoàn toàn đứt đoạn.

Trong khoảnh khắc, cả hai gần như đồng thời mất đi điểm tựa, rơi thẳng xuống dưới.

Chu Du túm lấy Vương Bàn Tử, nhảy vọt lên một tảng đá bên cạnh thành cầu.

Hai người đáp xuống bình ổn, nhưng muốn lên lại mặt cầu thì e rằng không phải chuyện dễ dàng.

Ở bên dưới cầu, Chu Du mới phát hiện khoảng cách nhìn thì có vẻ ngắn, nhưng khi ngẩng đầu nhìn thành cầu thì thấy nó cao hàng chục mét, chỉ thấy được một bóng mờ, thậm chí người đứng trên lan can cầu chỉ nhỏ như ngón tay cái.

Khoảng cách thực sự quá xa.

"Anh bạn, chuyện này là sao?

Tôi cảm giác như vừa rơi xuống đáy vực vậy, sao mà đáng sợ thế?" Bàn Tử gãi đầu, thực sự không hiểu nổi.

Chu Du nhìn vào trong tầng mây, lúc này bên trong như đang sôi sục, từng bọt khí quỷ dị nổi lên.

Sau khi vỡ ra, bên trong xuất hiện những bóng người chỉ to bằng nắm tay, nhưng những hư ảnh dày đặc đó như có mắt, lao thẳng về phía hai người.

Trong sát na, chỉ nghe thấy tiếng ào ào xé gió như thác đổ.

Bàn Tử hoàn toàn ngây người, không ngờ cảnh tượng trước mắt lại quỷ dị đến thế, hiển nhiên anh ta chẳng có chút chuẩn bị tâm lý nào.

"Bàn Tử, lấy bản lĩnh trấn phái ra, trốn cho kỹ vào!" Chu Du quát lớn một tiếng, sau đó cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu.

Ngay lập tức, màn mưa máu hình thành một bức bình chướng mờ ảo trước mặt hai người, tựa như một la bàn Bát Quái, càng lúc càng lớn.

"Oanh!" Một tiếng nổ lớn vang lên, những bóng người lao tới đều tan xác, trong không khí vang lên tiếng ma sát quỷ dị không dứt bên tai.

Dẫu vậy, ngày càng nhiều quỷ ảnh thoát ra khỏi tầng mây, như thể đã bị chọc giận.

Những bóng đen dày đặc che khuất hoàn toàn tầm nhìn của hai người.

Không biết vì sao, vào lúc này, năng lực bùng phát của Chu Du dường như chưa tới một phần trăm, giống như đã bị thứ gì đó bên dưới kìm hãm.

Mắt thấy hai người bị bao vây đoàn đoàn, nhưng xui xẻo lại liên tục ập đến, phiến đá dưới chân bắt đầu lung lay.

Chỉ trong chớp mắt, tảng đá vỡ tan tành, hai người không kịp phản ứng, rơi thẳng xuống dưới.

Phiến đá dưới chân vỡ nát, đồng thời vách đá cũng bắt đầu sụp đổ, những dây leo vốn dĩ chắc chắn giờ trở nên trơn tuột như rắn nước, căn bản không thể bám vào.

Chỉ dựa vào cấm chế trước mắt, dường như cũng không thể ngăn cản hoàn toàn lũ quỷ ảnh đang lao tới như thiêu thân.

Hai người bị ép rơi thẳng xuống dưới, dần dần mất đi trọng tâm.

"A..." Dưới cầu vang lên tiếng kêu thảm thiết của Bàn Tử.

Nhưng vào thời khắc mấu chốt, đột nhiên giữa vách đá nổ tung một lỗ hổng, đất đá bay loạn xạ, mùi thuốc súng nồng nặc lan tỏa.

Chu Du và Bàn Tử bỗng thấy một bóng người lao ra, sau đó tay cầm sợi dây kéo cả hai lên.

"Tình hình gì thế?" Vương Bàn Tử mới hoàn hồn, cứ ngỡ gặp phải gấu rừng, không biết gấu rừng săn mồi từ hướng nào.

"Xong rồi, phen này lành ít dữ nhiều rồi." Vương Bàn Tử không ngừng thở dài ngắn dài.

Đến khi Chu Du và Vương Bàn Tử lấy lại cảnh giác mới phát hiện đây không phải là một hang động tự nhiên, mà là một không gian được

dùng thuốc nổ phá ra.

Chu Du nhìn quanh đề phòng.

Chương 463

Quả nhiên, một bóng người xuất hiện, Chu Du nhìn kỹ lại thì mới bàng hoàng.

"Ông xã nhỏ, không nhận ra em sao?" Ô Thiền lúc này tay cầm đuốc, lưng đeo trường kiếm, nghi ngờ nhìn sang.

"Vợ đẹp à?

Ha ha, đến đúng lúc lắm." Chu Du mỉm cười, sau đó hít một hơi thật sâu mới lấy lại được sức.

"Sao em lại ở đây?" Chu Du vô cùng tò mò, trước đó khi Ô Thiền đi tìm Như Khoa Phu thì mất hút, sao giờ lại xuất hiện ở đây?

Lại vào bằng cách nào?

Ô Thiền nhìn ra tình trạng của Chu Du lúc này, mới kể lại mọi chuyện đã xảy ra bên ngoài.

Hóa ra, khi Ô Thiền đi tìm Như Khoa Phu, cô vô tình phát hiện ra bí mật của gã này.

Hắn thực sự không hề đơn giản, không phải là một nhân vật tầm thường.

Gã đó hiển nhiên đã ngụy trang vô cùng tinh vi, thân phận thực sự vượt xa dự tính của mọi người.

Ô Thiền bám theo suốt quãng đường, phát hiện Như Khoa Phu hoàn toàn không hề bị lạc.

Gã rõ ràng rất thông thuộc mọi thứ bên trong, còn giấu một lượng lớn thiết bị đặc biệt.

"Thứ gì?" Chu Du tò mò, gã này quả nhiên có che giấu, may mà

trước đó anh đã để tâm một chút.

“Đồ đạc để trong một hang núi đặc biệt, rõ ràng Như Khoa Phu đã phái người để sẵn đồ ở đó từ trước.

Sau khi đi vào, bên trong hang động chật hẹp đó, thiết bị chất đống như núi.” Ô Thiền hồi tưởng: “Sau đó hắn mở một vật hình vuông ra, trên đó dựng một cái cột màu bạc, bên cạnh có một nút đỏ nhấp nháy liên tục.” “Thiết bị thông tin.” Chu Du khẳng định: “Gã đó hình như đang báo cáo tình hình, không chừng là một nhiệm vụ bí mật nào đó.” Chu Du trầm ngâm một lát rồi hỏi tiếp: “Đúng rồi, sau đó chắc chắn đã xảy ra chuyện kỳ quái đúng không?” “Ông xã nhỏ, anh không nhìn thấy sao?” Ô Thiền nghe Chu Du khẳng định như vậy, đặc biệt là nhìn sắc mặt của anh, chắc chắn đã trải qua chuyện gì đó mới hỏi.

Chu Du gật đầu, sau đó kể lại tường tận những chuyện xảy ra ở chỗ gác mái cho Ô Thiền nghe.

Ô Thiền cau mày suy nghĩ, Chu Du cũng không cắt ngang dòng tư duy của cô.

“Đúng thế, ông xã nhỏ, anh nhắc em mới nhớ ra một chuyện.” Lúc đó, khi Ô Thiền tìm Như Khoa Phu, hắn đang ở trong không gian hẹp truyền đi một số dữ liệu quan trọng nên không chú ý có người đi theo.

Như Khoa Phu sau đó cẩn thận cất thiết bị rồi rời khỏi hang động.

Sau khi xác định xung quanh không có ai, hắn đi đến một địa điểm khác.

Ô Thiền thấy lạ nên âm thầm đi theo, sau đó thấy Như Khoa Phu thông thạo đi vào một hang động khác.

Hang động đó ẩn sau những dây leo, nếu không phát hiện sớm thì e rằng cũng không thể tìm ra nhanh như vậy.

Như Khoa Phu vào trong, cửa hang động đóng lại khít khao, dây

leo xung quanh lại che phủ lần nữa.

Nếu không phải Ô Thiền bám sát thì e rằng nhất thời cũng khó nhận ra ở đó có một cơ quan bí mật.

Ô Thiền phát hiện nơi này rất lạ, xung quanh đều là vật tế lễ, phần lớn là minh khí.

Theo lý thì những thứ này không giống đồ bồi táng trong mộ.

Ô Thiền bắt đầu tìm cơ quan vào hang, sờ soạng khắp vách đá nhưng không thấy gì.

Lúc đó, Ô Thiền chợt nghe thấy trong vách đá có động tĩnh, để tránh bị phát hiện, cô nhanh chóng né sang bên cạnh.

Sau đó, cánh cửa hang động mở toang, một người lao ra, lảo đảo như gặp ma, nhưng tay vẫn cầm đồ vật, vừa chạy vừa ngoái đầu nhìn lại.

Ô Thiền đương nhiên nhận ra người đó ngay lập tức, là Như Khoa Phu, nhưng hắn có vẻ hơi khác so với lúc mới vào.

"Khác thế nào?" Chu Du thấy lạ, thầm nghĩ có lẽ từ lúc đó Như Khoa Phu bắt đầu không ổn, chẳng lẽ bị quỷ nhập thân hay vì nguyên nhân nào khác?

Ô Thiền lắc đầu: "Em cũng không nói rõ được, nhưng sau đó hắn chạy rất nhanh, em cũng vất vả lắm mới đuổi kịp, không ngờ lại rơi vào bẫy.

Tuy những thứ đó không làm em bị thương nhưng cũng làm tốn không ít thời gian." "Xem ra gã này thực sự có vấn đề." Chu Du trầm ngâm, nhưng chưa kịp nói tiếp, Ô Thiền đã cắt ngang: "Ông xã nhỏ, em không còn nhiều thời gian nữa." Ô Thiền sau đó chỉ tay lên trên.

"Ái chà, suýt nữa tôi quên mất, họ còn ở trên kia." Chu Du nhìn

đồng hồ, còn khoảng mười phút.

"Bàn Tử, đi thôi." Lúc Chu Du và Ô Thiền nói chuyện, họ gần như đã quên mất Vương Bàn Tử, gã này vẫn còn đang hồn xiêu phách lạc, dường như chưa thoát khỏi cơn ác mộng lúc nãy.

Đôi chân anh ta run lẩy bẩy, đứng không vững.

"Bàn Tử, không sao chứ?" Chu Du vỗ vai Bàn Tử, anh ta mới bừng tỉnh, ánh mắt đờ đẫn: "Hù chết Bàn gia rồi." "Phải đi thôi." Chu Du chỉ lên phía trên.

Bàn Tử ngẩng đầu nhìn lên, mặt cầu lúc này chỉ nhỏ bằng lòng bàn tay, không khỏi tặc lưỡi, cao thế này thì leo sao nổi.

"Em có cách!" Ô Thiền chỉ lên trên, sau đó lôi ra một đoạn vật liệu to như cánh tay, trông giống như cành cây, vẻ ngoài có phần quỷ dị.

Bên dưới là một gốc đá, trên đó mọc ra mấy cành khô.

"Đây là Cành Quỷ Cảnh!" Ô Thiền giới thiệu ngắn gọn: "Chỉ cần truyền cho rễ cây một chút năng lượng, nó có thể mọc dài hàng chục mét trong nháy mắt." Nói xong, Ô Thiền đổ trực tiếp một bình chất lỏng kỳ lạ vào gốc rễ, Chu Du và Vương Bàn Tử lấy làm lạ, nhìn chằm chằm không rời mắt.

"Bành!" Sau đó, từ trong cành cây phát ra những âm thanh kỳ quái, rồi thấy những cành nhỏ to bằng ngón tay cái nhanh chóng vươn ra.

Chúng quằn quại, xoắn xuýt như những con rắn nước, khiến người ta nhìn mà phát khiếp.

Chương 464

Sau đó, những cành lá đó men theo vách đá leo lên trên, bộ rễ bám chặt vào vách đá, đâm chồi nảy lộc gần như ngay lập tức.

Chẳng mấy chốc, bên dưới đã mọc tràn lan, lấp đầy cả hang động.

"Đứng ngây ra đó làm gì, lên đi!" Ô Thiền thấy hai người cứ nhìn trân trân như thấy chuyện lạ.

"Đi thôi!" Chu Du là người leo lên đầu tiên theo các cành lá.

Bàn Tử lúc này có chút chật vật, vừa leo vừa thở ngắn than dài, không biết phía trên cao bao nhiêu.

Chu Du thân thủ linh hoạt, thấy Bàn Tử mãi không lên được, liền quay lại túm cổ áo anh ta lôi đi.

Thật kỳ lạ, những luồng chướng khí tựa như sương mù xung quanh đột nhiên tan biến không ít.

Những thứ này rõ ràng rất sợ cành cây này, nơi nào cành cây đi qua đều không có bất kỳ trở ngại nào, dây leo lao thẳng lên chín tầng mây.

Khoảng hơn một phút sau, Chu Du thấy thành cầu phía trên ngày càng gần, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Lên đi!" Ngay sau đó, Chu Du đá một phát tống Bàn Tử lên trên.

Hồ Ba Nhất và cả nhóm đều ngỡ ngàng, không biết bên dưới đã xảy ra chuyện gì, mọi người vội vàng xúm lại kéo Bàn Tử lên, sau đó Chu Du và Ô Thiền cũng nhanh chóng leo lên cầu.

"Cái đó là gì vậy?" Hồ Ba Nhất nhìn xuống dưới cầu, trong tầm mắt mọi người, những cành cây đó như những móng vuốt đang đung đưa bên dưới, trông cực kỳ quái dị, đặc biệt là đầu cành trông như

những bàn tay người đang vẫy chào những người trên cầu.

"Đừng lo." Ô Thiền xua tay, nhìn về phía trước: "Không còn nhiều thời gian nữa, mau đi thôi." Mọi người đều ngạc nhiên, rồi dưới sự dẫn dắt của Ô Thiền và Chu Du, cả đoàn tiến về phía con đường phía trước.

"Hống!" Phía sau, vách đá đối diện cây cầu lúc này chằng chịt vết nứt, như một mạng nhện khổng lồ lan ra.

Từ những vết nứt đó, vô số thứ bò ra dày đặc, đen kịt như tro bụi bám trên tường, sau đó nhanh chóng bò dọc theo mặt đất.

Nhưng vì khoảng cách với mọi người còn khá xa nên không ai nhìn rõ được đó là thứ gì.

"Mau lên!" Đột nhiên, những thứ đen kịt đó như một vũng mực đổ ra sàn, chảy nhanh trên mặt cầu về phía Chu Du.

Mọi người không khỏi tăng tốc, hai bên trái phải những con ác khuyển đang phủ phục trên đất, mũi vẫn thở phì phò nhưng không hề tấn công, dường như chúng đang sợ hãi điều gì đó.

"Đứng ngây ra đó làm gì, mau lên đi!" Chu Du đẩy Bàn Tử một cái, rõ ràng gã này sau khi trải qua cảnh tượng kinh hoàng vừa rồi đã trở nên nhát gan hơn hẳn.

Mọi người nhanh chóng lao về phía nơi có ánh sáng phía trước, bất chấp tất cả, nhưng những thứ dày đặc phía sau đã đuổi tới nơi.

"Hống!" Ngay lập tức, bên cạnh những con ác khuyển vang lên tiếng gầm rú thảm thiết, có vẻ như chúng đang vô cùng kinh hãi.

"Mau đi đi, tôi chặn hậu!" Ô Thiền thấy những thứ đó sắp bò tới nơi, vội vàng quay đầu lại.

Chu Du và Ô Thiền đứng hai bên trái phải, hai người nhìn nhau

tâm đầu ý hợp, rút vũ khí ra.

"Xì xì xì!" Những nơi lũ bọ đen bò qua đều bốc lên những luồng độc tố đen ngòm, mùi vị trong không khí vô cùng nồng nặc và hăng hắc.

Ác khuyển vừa gầm rú, lũ bọ liền bò lên người chúng.

"Hống!" Trong phút chốc, lũ ác khuyển hai bên như phát điên, không ngừng vùng vẫy.

Chu Du không ngờ, lũ ác khuyển địa ngục này vậy mà lại sợ những thứ này?

"Đuốc!" Chu Du lập tức phân phó Ô Thiền, cô đưa cây đuốc sang, sau đó rắc một ít bột hóa xác mang theo bên mình, vốn định dùng để đối phó với những con quái vật lớn trong hang, nhưng giờ buộc phải dùng sớm.

Bột rắc xuống đất, lũ bọ đen lập tức lùi xa ba thước, hình thành một đường phân cách rõ rệt.

Vừa chạm vào bột, cơ thể lũ bọ liền bốc hơi, phát ra những âm thanh chói tai, lốp bốp như tiếng lửa đốt dây leo.

Khi ngọn lửa lại gần lũ bọ, Chu Du mới nhìn rõ.

Những con bọ này chỉ to bằng móng tay, nhưng cái đầu chiếm gần hết cơ thể.

Trong miệng chúng tiết ra một loại dịch đen, khiến mặt đất bị ăn mòn một mảng lớn.

Lũ bọ lớp sau nối tiếp lớp trước quá nhiều, nhìn ra xa, mặt cầu lúc trước giờ như được quét một lớp mực đen.

Lũ bọ tràn tới như sóng triều, lớp sau cao hơn lớp trước.

"Hống!" Đột nhiên, một cảnh tượng hiện ra khiến Chu Du há hốc

mồm kinh ngạc, anh thấy lũ ác khuyển địa ngục sau khi vùng vẫy chỉ còn lại một đống xương trắng.

Thậm chí một chút máu thịt cũng biến mất sạch sẽ.

Lũ bọ đen bò lên người ác khuyển, những con thú đó chỉ kịp vùng vẫy vài cái rồi cơ thể nhanh chóng khô héo, như thể bị tan chảy dần.

Mười mấy con ác khuyển xung quanh chỉ trong nháy mắt đã tan thành mây khói.

"Mau!" Ô Thiền chỉ xuống đất, bột hóa xác cũng sắp tan hết, rõ ràng không thể ngăn cản thêm được nữa.

Chu Du và Ô Thiền nhanh chóng lùi lại, may mà chặn lại kịp thời để câu giờ, Hồ Ba Nhất và Bàn Tử đã thuận lợi đi vào trong, mắt thấy cửa đá sắp đóng lại.

"Anh bạn, nhanh lên chút đi!" Vương Bàn Tử hoảng loạn, không ngừng thúc giục.

"Chạy!" Chu Du và Ô Thiền quay người, thân hình vụt sáng lao về phía trước.

Chương 465

Lúc này lũ bọ đã phá vỡ hàng phòng ngự cuối cùng, như nước lũ vỡ đê.

Mặt đất đầy bọ đang tràn lên, mắt thấy sắp bao vây hai người.

Cơ thể Chu Du dần sinh ra một luồng sức mạnh, anh nhảy vọt về phía trước, một bóng mờ lướt qua, lũ bọ xung quanh tạm thời bị đẩy lui không ít.

Bên cạnh, Ô Thiền một tay túm lấy Chu Du, cả hai lao nhanh lên vách đá, men theo sợi dây Chu Du đã buộc sẵn, lao thẳng về phía lối vào.

"Nhanh lên!" Ở lối vào, Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đều đang sốt ruột không chịu nổi, nhưng nhìn lũ bọ kia, họ chẳng dám bước ra nửa bước.

Người sống mà bị nuốt chửng thì chắc chỉ trong phút chốc là thành xương khô.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Chu Du và Ô Thiền tung người nhảy vọt, đáp xuống bình ổn trước cửa đá và được Hoắc Linh kéo vào trong.

Cả nhóm cuối cùng cũng thoát chết trong gang tấc, nhìn lại phía sau, lũ bọ lao về phía cửa đá nhưng cánh cửa đã đóng sập lại, không một kẽ hở.

Hồi lâu sau, không ai lên tiếng.

Dường như cảnh tượng kinh hoàng vừa rồi vẫn còn ám ảnh trong tâm trí.

Cảm giác sống sót sau tai nạn dâng trào khắp cơ thể, đặc biệt là

Vương Bàn Tử, lúc này trán vẫn còn vã mồ hôi lạnh.

"Tôi... mới bắt đầu thôi mà đã thế này, phía sau còn... phải làm sao đây?" Cuối cùng, Vương Bàn Tử cũng nói ra nỗi lo của mình.

"Đi thôi." Chu Du chỉ nhàn nhạt thốt ra mấy chữ.

Sau đó anh nghi ngờ hỏi Hồ Ba Nhất: "Hiện tại chúng ta còn bao nhiêu trang bị tiếp tế?" Hồ Ba Nhất nhìn quanh rồi trả lời: "Lúc nãy đi dọc đường tiêu hao không ít, hiện tại hầu như chỉ còn ít đạn dược, cũng chẳng còn đến một phần năm." "Đặc biệt là bây giờ không thấy Đặc Lạc Phu và Như Khoa Phu đâu." Chu Du trầm ngâm một lát rồi nói tiếp: "Đành đi bước nào hay bước nấy vậy.

Tiếp tục xuất phát." Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất cầm đuốc, cùng với mấy binh sĩ đi phía trước, sẵn sàng tiên phong.

Mọi người mới nhìn rõ, cấu trúc bên trong hoàn toàn khác với bên ngoài, từ bố cục cho đến môi trường xung quanh.

Nơi này giống như một thung lũng, xung quanh là những đống đá chất cao, lớn hơn nhiều so với những đống đá Chu Du thấy trên sa mạc lúc trước.

Chỉ là không thấy lối vào.

Phía trước là một lối đi dài hẹp, dốc xuống dưới.

Đó là một đường ván gỗ.

Từng bậc gỗ chắn ngang xung quanh, bên dưới là vực sâu không đáy.

Nhìn sương mù bao quanh, Chu Du không khó để đoán ra vực sâu bên dưới đa phần là cùng một con đường với con sông chảy quanh cổ thành bên dưới vách đá kia.

Lúc này, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử đều dừng bước chân, quả

nhiên có chút do dự.

Đi tiếp về phía trước hầu hết là đường ván gỗ, hai bên buộc những sợi xích sắt rỉ sét to bằng cánh tay.

Trông cũng có vẻ chắc chắn.

"Hù hù!" Từ xa, một luồng gió từ dưới vực sâu thổi lên, đường ván gỗ rung rinh như sắp đổ, bụi bặm không ngừng rơi xuống.

Điều khiến người ta rùng mình nhất là lúc này, một tấm ván gỗ cách đó vài mét bỗng nứt ra và rơi xuống vực.

"Mẹ kiếp!" Vương Bàn Tử run lên, vội rụt chân lại, cây đuốc trong tay cũng chập chờn lúc sáng lúc tối.

Hồ Ba Nhất nhìn về phía trước, không nói gì, sắc mặt cũng khó coi như những binh sĩ xung quanh.

Mọi người dừng lại ngoái đầu nhìn.

Phía sau, Chu Du và cô vợ đang bàn về thân phận thực sự của Như Khoa Phu nên không chú ý đến sự bất thường phía trước.

Chu Du ngẩng đầu thấy mọi người đều ngơ ngác, liền biết phía trước có điều không ổn, anh nhanh chóng tiến lên nhìn kỹ, lòng lạnh đi một nửa.

Phía xa không thấy được bờ bên kia, muốn vào mộ thất thì đây là con đường duy nhất, không còn lựa chọn nào khác.

"Có đi được không?" Vương Bàn Tử có chút cáu kỉnh, nuốt nước miếng: "Mấy tấm gỗ này mục nát gần hết rồi, không chừng là cạm bẫy, hay chúng ta tìm đường khác xem?" Chu Du thản nhiên mỉm cười, chỉ ra phía sau: "Có, cũng chỉ còn một con đường phía sau thôi." Bàn Tử không nói gì nữa, vì lũ bọ ngoài kia thực sự không dễ chơi, nếu chậm trễ thêm chút nữa, không chừng cửa đá cũng bị chúng đào

rỗng, lúc đó còn phiền phức hơn.

Chu Du lấy tấm bản đồ cũ ra, mọi người vây lại xem kỹ, mới phát hiện dường như không có đường tắt nào, hiện tại họ chỉ mới ở vùng rìa.

Muốn vào mộ Áo Cổ thì chỉ có nước đâm đầu đi tiếp.

Nghĩ đến những điều chưa biết đang chờ đợi phía trước, ai nấy đều thấy tê dại cả da đầu.

"Rõ ràng, con đường duy nhất nằm ở phía trước." Chu Du cất bản đồ, anh hiểu rõ cả ngôi mộ Công chúa Áo Cổ nằm ở phía dưới, bản đồ cho thấy nó phân bố theo hình nón.

Mộ địa của Công chúa Áo Cổ nằm ở không gian thấp nhất, Chu Du cuối cùng cũng nhìn ra bản đồ đó.

Hóa ra bản đồ không thể phân tích theo cách thông thường.

Cả ngôi mộ như một tòa cổ tháp, chỉ có điều nó bị úp ngược xuống dưới.

Chương 466

Đường dẫn đến điểm cuối biến hóa khôn lường, đầy rẫy sát cơ, mỗi tầng đều có vô số cạm bẫy đan xen, chỉ cần sơ sẩy một chút là lọt vào tử địa, kết cục chỉ có tan xương nát thịt.

Đương nhiên không ai là không sợ.

Rõ ràng, dù đã trải qua gần ngàn năm, nhưng qua mức độ nguy hiểm của ngôi mộ này có thể biết đã có bao nhiêu người bỏ mạng tại đây.

Tuy nhiên, sự cám dỗ của kho báu khổng lồ thì khó có ai cưỡng lại được, nhất là thuật trường sinh bất lão lại càng khiến người ta thèm khát.

Chắc chắn dưới vực sâu kia là nơi chất chồng vô số xương khô của hàng nghìn người.

Chu Du hiểu rằng mỗi bước đi lúc này đều khiến lòng người thấp thỏm.

"Tính sao đây?" Bàn Tử nhìn Chu Du với ánh mắt đầy vẻ kinh hãi.

Chu Du biết, muốn rút lui an toàn hoặc đi tiếp thì phải có một tấm bản đồ chi tiết hơn mới có thể thấu hiểu thiên cơ bên dưới.

Tuy không có bản đồ chi tiết nhưng trong lòng anh đã có chút manh mối.

Quả nhiên, anh nhìn về phía Ô Thiền, cô lúc này cũng sực nhớ ra điều gì đó, nhắc một câu: "Như Khoa Phu!" "Đúng thế, gã đó chắc chắn cầm trong tay bản đồ chi tiết hơn, nên mới có thể tự do ra vào lối vào bên dưới, chắc chắn hắn đã đến đây không chỉ một hai lần rồi." Chu Du khẳng định.

“Nhưng giờ tìm gã đó chắc khó hơn lên trời, vả lại cũng chẳng biết sống chết ra sao.” Hồ Ba Nhất nêu quan điểm của mình.

“Cứu mạng với!” Vừa dứt lời, một âm thanh kỳ quái truyền đến từ phía sau.

Nghe giọng nói, mọi người thấy có chút quen thuộc, liền quay người lại, dùng đèn pin soi khắp nơi nhưng không thấy bóng người nào, chẳng lẽ là tiếng cầu cứu của quỷ?

“Người đâu rồi?” Vương Bàn Tử lấy làm lạ.

Nếu một người nghe nhầm thì không nói, chứ chẳng lẽ tất cả mọi người đều rơi vào ảo giác?

“Ở kia!” Chu Du nhanh chóng xác định mục tiêu, hóa ra âm thanh đó phát ra từ đống đá cách đó không xa.

Chu Du cầm vũ khí tiến lên, mọi người nhìn hồi lâu mới phát hiện tiếng nói đúng là phát ra từ đống đá đó, nghe rất quỷ dị, như thể bị ai đó bịt chặt miệng mũi.

Mấy luồng sáng chiếu vào đống đá, mọi người vây quanh không kẽ hở nhưng không ai dám hành động thiếu suy nghĩ, đều chờ đợi chỉ thị tiếp theo của Chu Du và Ô Thiền.

Chu Du cẩn thận dọn mấy tảng đá phía trước ra, đột nhiên một cái đầu thò ra từ bên trong.

“Á!” Mọi người kinh hồn bạt vía, không hiểu sao đều lùi lại mấy bước.

Ánh lửa chiếu vào, nhìn rõ mười mươi, gã đó chẳng phải là Như Khoa Phu mà mọi người đang tìm sao?

“Cứu mạng!” Như Khoa Phu gào lên, lúc này mặt mày gã tím tái như bị ai bóp cổ, nhìn kỹ lại mới thấy toàn thân gã bị quấn chặt bởi

những thứ giống như tóc người nhưng lại có màu trắng, thậm chí ở cánh tay còn rỉ ra những giọt máu.

Những thứ đó như muốn xé xác Như Khoa Phu thành tám mảnh, thậm chí là nghiền nát thành từng miếng thịt vụn, mỗi khi gã vùng vẫy lại càng đau đớn hơn.

"Cứu... cứu..." Tiếng kêu cuối cùng của Như Khoa Phu như đã dùng hết sức lực.

Nói xong câu đó, gã như trút hơi thở cuối cùng, Chu Du liền rút dao găm ra định cứu gã.

Dù sao trên người gã cũng nắm giữ bí mật.

Nhưng mọi chuyện không đơn giản như vậy, vì dao găm căn bản không làm tổn thương được thứ đó dù chỉ một chút.

"Tơ Quỷ Ngàn Năm!" Ô Thiền có chút kinh ngạc nhưng nhanh chóng nhận ra và nói với mọi người rằng thứ này đao thương bất nhập, truyền thuyết kể rằng nó được ngưng kết từ tơ của Hư Quỷ dưới địa ngục.

Hư Quỷ chính là một trong những vị thần cai quản hình phạt của con người dưới địa ngục, theo cách gọi của tộc Khiết Đan.

Còn về việc đó thực chất là thứ gì, Chu Du đoán đa phần là một loại quái vật giống nhện ở sâu dưới lòng đất.

"Thứ đó sợ gì?" Vương Bàn Tử vội hỏi chen vào, nếu chậm chút nữa chắc gã kia mất mạng.

"Nước!" Ô Thiền chợt nhớ ra nhắc nhở: "Tơ Quỷ Ngàn Năm sợ nước, trong ghi chép có nói vậy, nhưng hậu quả thế nào thì tư liệu đã bị hủy nên hiện tại vẫn chưa rõ." Vừa dứt lời, mọi người dường như không còn hứng thú nghe đoạn sau.

Lúc này Bàn Tử lấy ra một bình nước tiếp tế, vặn nắp đổ thẳng lên người Như Khoa Phu.

"Xì xì xì!" Nước đổ lên như axit mạnh, khiến toàn bộ Tơ Quỷ Ngàn Năm bị ăn mòn sạch sẽ, bốc lên một luồng khói trắng.

Trong làn khói tỏa ra mùi xác thối nồng nặc.

Trong phút chốc, sự trói buộc trên người Như Khoa Phu hoàn toàn được hóa giải.

Nhưng hiện tại Như Khoa Phu đã hôn mê, Chu Du lấy trong túi ra một viên Định Hồn Đan để gã tạm thời khôi phục thần trí.

"Khụ khụ!" Như Khoa Phu ho một tiếng, cả người như vừa được kéo ra từ địa ngục, nhưng sắc mặt vẫn rất tệ, trắng bệch không khác gì tờ giấy.

"Dưới chân... có thứ gì đó!" Như Khoa Phu vừa dứt lời, khi mọi người chưa kịp phản ứng, gã đã giật lấy khẩu súng trong tay Vương Bàn Tử.

"Đoàng!" Trước ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người, Như Khoa Phu không chút lưu tình nổ súng xuống phía dưới, đạn xuyên qua đá phát ra những âm thanh kỳ quái.

"Hống!" Nào ngờ ngay sau đó, Chu Du nghe thấy dưới chân Như Khoa Phu phát ra tiếng gầm rít đầy giận dữ.

Chương 467

Sau đó, Như Khoa Phu như bị thứ gì đó dưới đá kéo mạnh, nửa thân người nhanh chóng bị lôi xuống.

“Giúp một tay!” Chu Du hét lớn, mọi người lập tức xúm lại túm lấy Như Khoa Phu ra sức kéo lên.

Lực kéo bên dưới rất lớn, mọi người gần như bị lôi tuột xuống, đống đá xung quanh sụp đổ, lộ ra những bộ xương khô bên dưới, dưới lớp đá rải rác những đầu lâu.

Rõ ràng trước đây có ít nhất hàng trăm người bị giết ở đây, đầu lâu chất đống như một tư thế của kẻ chiến thắng.

“Oanh!” Lúc này, thứ dưới đống đá dường như càng trở nên hung hãn hơn, và có vẻ không chỉ có một con.

Chu Du rút một quả lựu đạn, rút chốt rồi ném thẳng vào khe đá.

“Né ra hết đi!” Mọi người nhanh chóng tản ra né sang bên cạnh, nấp sau những tảng đá lớn.

Như Khoa Phu được Chu Du bảo vệ, chỉ nghe một tiếng nổ dữ dội, Như Khoa Phu bị sức ép của vụ nổ hất văng xa mấy mét.

Nửa thân người cuối cùng cũng được kéo ra.

May mà lúc nãy Chu Du đã cho gã uống Định Hồn Đan nên không có gì đáng ngại.

Khói tan đi, đống đá khổng lồ trước mặt đã bị nổ tung một lỗ, Chu Du xua tan lớp khói bụi trước mắt, nhìn kỹ vào hố sâu thì thấy một sinh vật khổng lồ hiện ra.

Đôi mắt đầy hận thù của nó đang nhìn chằm chằm, sẵn sàng tung

ra đòn tấn công chí mạng.

"Đừng cử động!" Thấy Hồ Ba Nhất có vẻ lạ, Chu Du lấy đèn pin soi kỹ thì thấy dưới đống đá toàn là đầu lâu, ở giữa xuất hiện một sinh vật không rõ tên.

Thân hình nó to ngang một con sư tử, nhưng đôi mắt to bằng nắm tay, hoàn toàn không cân đối với cái đầu.

"Hống!" Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, chỉ trong nháy mắt, sinh vật khổng lồ đó gầm lên một tiếng vang trời rồi lao vọt lên.

Đất đá rung chuyển, nó lao tới như một bức tường định đè bẹp cả nhóm.

Chu Du nhanh chóng lao lên, trước khi nó kịp tiếp cận mọi người, anh khom người luồn xuống dưới chân quái vật, vung dao găm chém mạnh một nhát.

Chỉ thấy một tia hàn quang lóe lên, một bóng đen lướt nhanh qua dưới bụng con quái vật.

Có máu!

Dưới ánh lửa, vết máu hiện rõ mồn một!

Ban đầu chỉ là từng giọt, sau đó con quái vật gầm lên thảm thiết, máu dưới bụng phun ra như suối.

Nội tạng của nó rơi vãi khắp nơi.

Con quái vật ngửa mặt lên trời than dài, cả người dựng đứng lên, bên trong cơ thể nó bất ngờ hiện ra hình hài của một con người, máu thịt nhầy nhụa.

Ánh đuốc soi kỹ mới thấy rõ, đó rõ ràng là một con người!

Người này trước đó đã bị quái vật nuốt chửng, nhờ cơ thể co quắp lại nên vẫn giữ nguyên được tư thế cũ, chưa bị dịch cơ thể của quái

vật hoàn toàn hủ thực.

Khi cái xác quái vật bị Chu Du rạch mở, mọi người kinh hãi phát hiện người bên trong dường như vẫn còn sống, thân thể khẽ co giật!

"Còn sống!" Hồ Ba Nhất lập tức hét lên một tiếng.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, nhưng không ai dám tiến lên kiểm tra.

"Hình như là Đặc Lạc Phu?" Chu Du chỉ nhìn qua đã nhận ra ngay.

Mái tóc vàng đó, cùng vết sẹo trên gương mặt dữ tợn khiến người ta không thể lầm được.

Đặc Lạc Phu cư nhiên lại bị một con quái vật nuốt chửng?

Mọi người khó lòng tin nổi.

Chỉ có Như Khoa Phu đứng bên cạnh, rõ ràng vẫn chưa hoàn hồn, khẽ gật đầu xác nhận.

Như Khoa Phu hít sâu vài hơi để bình tĩnh lại, rồi bắt đầu kể rõ ngọn ngành sự việc.

Chuyện phải bắt đầu từ lúc Ô Thiền âm thầm đi theo Như Khoa Phu.

Khi đó, Ô Thiền thấy Như Khoa Phu vội vã chạy ra khỏi động huyệt, không phải vì anh ta đã thay đổi tính nết, mà vì đã tìm thấy thứ mình cần, tâm trạng có phần kích động.

Như Khoa Phu không ngờ Ô Thiền lại bám theo mình.

Thứ anh ta tìm kiếm chính là những vật dụng mà nhóm người tiến vào cổ mộ năm xưa để lại.

Trong đó có ghi chép chi tiết về các mật môn và cơ quan, Như Khoa Phu chỉ cần làm theo chỉ dẫn.

Thế nhưng, đời không như là mơ, Đặc Lạc Phu đã sớm phái người canh chừng anh ta.

Tuy lúc trước Đặc Lạc Phu tỏ vẻ không chú ý, nhưng thực chất lão đã hành động sau lưng.

Khi Như Khoa Phu bước ra, anh ta cũng cảm thấy kỳ quái vì dường như thấy một người giống hệt mình, lúc đó chỉ nghĩ là nhìn lầm hoặc là ảnh phản chiếu nên không để ý.

Như Khoa Phu định tìm một lối thoát khác để cắt đuôi Chu Du, nhưng sự việc không hề đơn giản, Đặc Lạc Phu đã mai phục sẵn ở đó.

Chương 468

Sau vài hiệp giao thủ, Như Khoa Phu bị khống chế.

Ngay lúc Đặc Lạc Phu cùng vài tên tay sai định đưa Như Khoa Phu quay lại phía dưới thì lại thấy một Như Khoa Phu khác lao ra.

Bọn chúng cảm thấy quái lạ, một tên không kịp nghĩ nhiều, trực tiếp nổ súng.

"Đoàng!" Đặc Lạc Phu vừa đuổi theo vừa nổ súng về phía trước.

Nhưng lão không chú ý dưới chân có cạm bẫy, đang chạy bỗng hụt chân rơi thẳng xuống dưới.

Cả người lão như rơi vào vực thẳm, mất một lúc lâu mới dừng lại trong bóng tối vô định.

Mấy tên áp giải Như Khoa Phu cũng đuổi tới và cùng rơi xuống.

Lúc đó Như Khoa Phu thấy rất lạ, khi mấy tên kia bật đèn pin lên thì thấy phía dưới không quá lớn cũng không quá sâu, mới khẽ thở phào.

Nơi này chỉ rộng chừng mười mét vuông, trông như một nhà giam, nhưng xung quanh lại rải rác những đống xương trắng.

Ngay lúc đó, Như Khoa Phu thấy từ một khe nứt bên dưới có một vật thể khổng lồ chui ra.

"Lúc đó, tôi chỉ biết liều mạng nổ súng, đèn pin cũng rơi mất.

Mấy tên lính chắn phía trước, tôi và Đặc Lạc Phu chạy được ra ngoài, nhưng rồi mới nhận ra đó chính là hang ổ của nó." Như Khoa Phu hồi tưởng lại, cả người cảm thấy không thoải mái, tim vẫn còn đập loạn xạ vì sợ hãi.

Trầm mặc một lúc, anh ta mới kể tiếp.

Hai người vừa chạy vừa ngoái lại nhìn, thấy dường như không có gì đuổi theo, đang định thở phào thì vừa quay người lại đã đâm sầm vào một thứ gì đó mềm nhũn.

Khi Như Khoa Phu ngẩng đầu lên, anh ta thấy một luồng ánh sáng đỏ rực.

Xung quanh dường như có ánh sáng, nhưng đó không phải ánh sáng từ thiết bị chiếu sáng, mà là một đôi mắt đỏ ngầu như máu đang tỏa ra những tia sáng quỷ dị trong bóng tối.

"Gào!" Sau một tiếng động lớn, Đặc Lạc Phu gần như bị một cái miệng đỏ lòm nuốt chửng.

Như Khoa Phu định chạy nhưng bị móng vuốt của quái vật giữ chặt.

"Oành!" Cuối cùng không còn cách nào, trong cơn nguy cấp, Như Khoa Phu đã rút chốt lựu đạn ném về phía sau con quái vật.

Trong nháy mắt, trời đất như đảo lộn, sau đó Như Khoa Phu gần như mất đi tri giác.

Khi tỉnh lại, anh ta thấy mình bị kẹt, bên dưới dường như có thứ gì đó đang ra sức kéo mình đi.

Chỉ có cái miệng là còn có thể mở lời, nhưng cũng đã thoi thóp.

Dường như mệnh Như Khoa Phu chưa tận, anh ta nghe thấy tiếng động quen thuộc của nhóm Chu Du nên đã dùng hết sức bình sinh kêu cứu, và thực sự đã được cứu mạng.

"Này, tấm bản đồ lúc trước đâu?

Có trên người anh không?" Vương Bàn Tử tuy nghe chuyện đến ngẩn người nhưng vẫn nhớ đến món bảo bối đó.

Có được bản đồ chi tiết trong tay Như Khoa Phu thì chẳng khác nào có được bảo vật, không cần phải mạo hiểm vô ích nữa.

Đối với mọi người, đây là chuyện vui cực lớn!

Tuy nhiên, sau khi Như Khoa Phu gật đầu và sờ vào túi, chân mày anh ta bỗng nhíu chặt, mặt lộ vẻ quỷ dị.

"Ý gì đây, đừng có đùa chứ!" Vương Bàn Tử lập tức ngây người, gã này không phải đang giỡn đấy chứ?

Trái tim gã treo ngược lên.

Vương Bàn Tử lúc này tâm trạng cực kỳ tệ, thậm chí là tuyệt vọng, chỉ muốn lao vào trút giận lên Như Khoa Phu.

Như Khoa Phu cũng lộ vẻ sững sờ, ngẫm nghĩ một lúc rồi dường như đã hiểu ra.

Anh ta đưa bàn tay khô khốc dính đầy máu chỉ về phía Đặc Lạc Phu: "Ở đó, lúc trước lão đã cướp bản đồ của tôi!" Đặc Lạc Phu bây giờ còn là người sao?

Mọi ánh mắt ngay lập tức đổ dồn về phía Đặc Lạc Phu.

Đúng vậy, nãy giờ mọi người gần như đã quên mất gã này.

Lão đang giữ một tư thế quỷ dị, bò trên mặt đất như một dã thú, nhưng tốc độ rất chậm, trên người phủ đầy dịch nhầy nhớp nhúa.

Dù vậy, gương mặt đó vẫn có thể nhận rõ chính là lão.

"Gã đang làm gì thế?" Vương Bàn Tử lùi lại vài bước, rõ ràng là rất kinh ngạc, lo sợ giây tiếp theo thứ đó sẽ vồ tới.

"Bản đồ trên người lão?" Hồ Ba Nhất chỉ vào Đặc Lạc Phu, Như Khoa Phu gật đầu.

Cả nhóm sững sờ, hiện tại Đặc Lạc Phu là người hay quỷ còn

chưa biết, lại thêm toàn thân đầy chất bẩn hôi thối, ai mà dám thò tay vào túi lão tìm đồ?

Chỉ nhìn thôi đã thấy buồn nôn.

"Ai đi?

Ai đi đây?" Bàn Tử ra hiệu cho mọi người, nhưng không ai tự nguyện.

Chương 469

Đúng lúc này, Đặc Lạc Phu đột nhiên bò nhanh về phía trước, lưng gù lên như một chiếc lò xo, động tác cực kỳ quỷ dị.

"Vút vút!" Đặc Lạc Phu lao thẳng lên vách đá bên cạnh, bò loăng quăng khắp nơi, lưỡi thò ra như đang tìm kiếm thức ăn trong các khe đá.

Lúc này, mọi người đã hiểu rõ, lão không còn là người nữa, mà đã biến thành một con quái vật không ra người không ra quỷ.

"Muốn chạy?

Không dễ thế đâu!" Chu Du rút dao găm, dậm chân lên một hòn đá rồi tung người lao lên.

"Gào!" Đặc Lạc Phu thấy có người tiếp cận, cơ thể cuộn lại, há to cái miệng máu rống lên về phía Chu Du.

Một tay Chu Du bám vào mỏm đá gồ ghề, chăm chú quan sát Đặc Lạc Phu.

Đặc Lạc Phu lùi lại vài bước, Chu Du liền tung một cú đá cực mạnh.

Cơ thể Đặc Lạc Phu rõ ràng rất nặng nề, lão rơi xuống đất, nằm vật ra đó một lúc lâu không gượng dậy nổi.

Chu Du thừa thắng xông lên, quyền cước tung ra như gió lốc.

Đặc Lạc Phu như một hòn đá lăn lông lốc trên mặt đất dốc.

Cuối cùng Chu Du cũng lao tới, vung dao rạch túi áo của Đặc Lạc Phu, chộp lấy thứ bên trong.

Đang định quay lại thì Đặc Lạc Phu đột nhiên bò vọt lên, hai tay

khóa chặt hai chân Chu Du.

Sau đó cơ thể lão mềm nhũn ra như một sợi dây, như một vũng máu chảy tràn dưới chân Chu Du.

Một mùi hôi thối nồng nặc lập tức xộc thẳng vào mũi.

Chu Du định di chuyển nhưng chân như bị dính chặt, không thể nhúc nhích.

Đặc Lạc Phu lúc này dường như tan chảy thành một vũng máu, men theo chân Chu Du bò ngược lên, định nuốt chửng lấy anh.

"Phá!" Chu Du thản nhiên mỉm cười: "Cũng thú vị đấy, nhưng mấy trò vặt vãnh này vô dụng thôi." Nói xong, Chu Du vẫy tay, toàn thân nhiệt huyết sôi trào, trong lòng bàn tay ẩn hiện một luồng hỏa diễm u tối như một con mắt.

Anh vỗ mạnh một chưởng, ngọn lửa đó rơi thẳng vào vũng máu.

Thuấn gian, một luồng hỏa quang kỳ lạ bùng lên cao ngất trời, chiếu sáng cả vùng.

"A!" Chu Du lùi lại vài bước, đột nhiên nghe thấy từ trong đống lửa phát ra những tiếng kêu xé lòng.

Đúng thế, đó không phải tiếng gào thét của quái vật, mà rõ ràng là tiếng của một người sống.

"Vẫn chưa chết sao?" Như Khoa Phu cảm thấy lạ lùng, trong ánh lửa, anh ta thấy rõ một bóng người đang quằn quại, cơ thể vặn vẹo trông cực kỳ đau đớn.

"Không, chết chắc rồi!" Chu Du không giải thích nhiều, chỉ cười nhạt.

"Nhưng bản đồ trên người lão sắp bị thiêu rụi rồi, làm sao đây?" Bàn Tử lo lắng.

Chu Du không nói gì, trực tiếp nhét cho gã một bọc đồ dính dính.

“Cái gì đây?” Bàn Tử bịt mũi mở bọc đồ ra.

“Trời ạ, hôi quá!” Bàn Tử bịt chặt mũi, may mà thứ bên trong không đáng sợ như gã nghĩ, chỉ là một miếng vải đơn giản nhưng có lớp lót.

Khi mở ra, bên trong cư nhiên là một tấm bản đồ.

“Bản đồ?” Bàn Tử thốt lên kinh ngạc, tiếng kêu vang vọng khắp không gian quỷ dị.

“Đúng thế!” Chu Du thản nhiên gật đầu rồi nhìn ra xa, trong lòng thầm tự hỏi liệu Đặc Lạc Phu đã thực sự chết chưa?

Những gì vừa xảy ra không phải ảo giác, mọi thứ đều là hiện thực!

“Bàn Tử, ngây ra đó làm gì, mau thu dọn đồ đạc, chúng ta chuẩn bị xuất phát.” Chu Du nhìn về phía sạn đạo gỗ, hiện tại ở lại đây thêm một phút là thêm một phần nguy hiểm.

Tuy ở đây không cấp bách như bên ngoài, dường như không có quy tắc hạn chế nào, nhưng cũng không thể lơ là.

“Để tôi xem nào.” Bàn Tử mở bản đồ, mọi người cũng ghé mắt nhìn vào.

Quả nhiên, bản đồ rất chi tiết, hữu dụng hơn nhiều so với cái trước đó.

Tuy phần lớn các chú giải mọi người không hiểu rõ, nhưng địa hình thì vẽ rất thực.

Chu Du phát hiện tấm bản đồ vẽ tay này giống hệt tập sách hướng dẫn ở các khu du lịch, ngay cả vị trí hiện tại của họ cũng được đánh dấu rõ ràng.

“Tấm bản đồ này từ đâu ra thế?” Chu Du có chút tò mò, vì một thứ được vẽ chi tiết như vậy rõ ràng không phải là sản phẩm từ mấy ngàn năm trước, chắc chắn phải có kẻ trộm mộ từng xuống đây.

Trong đầu Chu Du nảy ra phản ứng đầu tiên: chính là kẻ đó!

Đúng vậy, một chuyên gia từ gia tộc trộm mộ nào đó vẽ sao?

Là hậu nhân của Mô Kim Hiệu Úy hay là người phái Bàn Sơn Đạo Nhân, hiện tại vẫn chưa thể biết được.

Như Khoa Phu như trút được gánh nặng, trầm mặc một hồi lâu mới lên tiếng: “Đúng vậy, người xuống đây năm đó thực ra vẫn luôn liên lạc với tôi.” “Đó là ai?” Chu Du và mọi người cùng nhìn về phía Như Khoa Phu.

Chương 470

Đúng lúc Như Khoa Phu định nói tiếp thì trên không trung của đoạn sạn đạo gỗ liên tục xuất hiện đá rơi.

Những hòn đá lớn nhỏ trút xuống như mưa.

Phía dưới phát ra những tiếng vang rợn người, mặt đất cũng rung chuyển dữ dội.

"Nhanh lên!" Như Khoa Phu giải thích, "Chúng ta phải đi tiếp, đây là con đường tuyệt lộ, một khi đã vào là không có đường lui." Mặt đất rung chuyển một lúc lâu mới dừng lại, Chu Du ra hiệu cho mọi người đi tiếp.

Ô Thiền và Chu Du đi tiên phong, hai người cẩn trọng tiến về phía trước.

Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nhìn nhau một cái rồi cũng nghiến răng đi theo.

"Mọi người bám chắc vào, cẩn thận một chút." Chu Du dặn dò.

Dứt lời, khi mọi người vừa bước lên đoạn sạn đạo phía trước, đột nhiên dưới chân thổi lên một luồng cuồng phong.

Gió mỗi lúc một mạnh, tạt vào mặt đau rát.

Đoạn sạn đạo gỗ vốn không chắc chắn nay lại kêu răng rắc như sắp gãy.

Gió lớn ập đến càng khiến tình hình thêm tồi tệ.

"Bám chắc vào!" Chu Du và Ô Thiền gần như phải chống chọi với luồng gió dữ.

Hơi lạnh từ vực thẳm dưới chân bốc lên, nhiệt độ giảm đột ngột,

trên các sợi xích sắt chỉ trong chớp mắt đã phủ một lớp sương trắng xóa.

Tay mọi người gần như cứng đờ.

"Lạnh quá, tôi cảm giác sắp đóng băng rồi!" Tiếng Hồ Ba Nhất vang lên từ phía sau.

Trong cái lạnh thấu xương đó, Chu Du thúc giục: "Đốt lửa lên!" Mấy người khó khăn lắm mới lấy được ba lô từ trên lưng xuống, nhưng khi định mở ra thì phát hiện khóa kéo đã bị đóng băng cứng ngắc, nặng trịch như một cục đá.

"Không mở được!" Vương Bàn Tử gầm lên đầy tuyệt vọng, mặt đầy tuyết.

"Dao, ai có dao không!" Bàn Tử hét lên, nhưng Hồ Ba Nhất chỉ nghe thấy tiếng gió vù vù át đi tất cả.

Con dao găm trong tay Bàn Tử lúc nãy đã bị dính chặt vào xích sắt, giờ bị đóng băng hoàn toàn, nếu dùng sức quá mạnh có khi làm gãy luôn cả thanh gỗ dưới chân.

"Bàn Tử...

đừng cử động." Trong khi Bàn Tử đang hối thúc thì Hồ Ba Nhất lại có vẻ gì đó không ổn, anh đang nhìn chằm chằm ra phía sau.

"Đừng dọa tôi chứ." Mặt Bàn Tử tái mét, không dám quay lại nhìn.

Lúc này, vai Bàn Tử như bị ai đó vỗ mạnh một cái.

Gã quay đầu lại thì thấy một khuôn mặt gần như dán sát vào mình.

Đó là khuôn mặt của Như Khoa Phu, nhưng có gì đó rất lạ.

Mặt anh ta xám xịt, cả người gần như bị đông cứng, hơi thở thoi thóp, chỉ có khí ra mà không có khí vào.

Sau đó anh ta đưa tay ra, cả người đổ sụp về phía Vương Bàn Tử như một tảng đá đè xuống.

Vương Bàn Tử định né ra, nhưng chân gã giờ cũng không còn nghe lời nữa, toàn thân gần như đã bị đông cứng.

"Rầm!" Khi Như Khoa Phu ngã xuống, thanh gỗ dưới chân Vương Bàn Tử không thể chịu nổi trọng lượng của hai người.

Một tiếng "rắc" vang lên, thanh gỗ nứt toác ở giữa rồi gãy làm đôi.

"Bàn Tử, cố bám trụ lấy!" Chu Du thấy phía sau có biến, quay lại thì thấy tình hình không ổn.

"Bàn Tử!" Chu Du nhảy vọt tới, ngay khi Bàn Tử sắp rơi xuống, anh đã kịp tóm lấy cổ chân gã rồi dùng sức kéo lên.

Sức của một mình Hồ Ba Nhất rõ ràng là không đủ, mấy người phía sau định chạy lại giúp.

"Đừng...

đừng qua đây!" Ô Thiền ở gần đó lên tiếng cảnh báo.

Hiện tại nếu mọi người dồn hết về phía Bàn Tử mà không chú ý, cả đoạn sạn đạo gỗ sẽ không chịu nổi sức nặng đó.

"Rắc!" Quả nhiên, ngay lập tức những thanh gỗ dưới chân mấy người phía sau cũng nứt ra.

Họ vội vàng nằm rạp xuống đất, tay nắm chặt lấy dây thừng giữa xích sắt và sàn gỗ.

Tuy tạm giữ được thăng bằng nhưng nửa thân người đã treo lơ lửng giữa không trung.

"Tất cả đừng hành động thiếu suy nghĩ." Ô Thiền nhắc nhở.

Tiếng gió mỗi lúc một lớn, khí lạnh thấu xương khiến mọi người

cảm giác như vừa bước vào một không gian khác.

Trên đoạn sạn đạo gỗ, mọi người đều nằm rạp xuống, không ai dám cử động mạnh.

Thân hình Bàn Tử ngày càng nặng.

Chương 471

Chu Du tự nhiên không dám dùng lực quá mạnh, vì chỉ cần một chút sơ sẩy, cả đoạn sạn đạo này sẽ sụp đổ hoàn toàn.

Lúc đó tất cả đều tiêu đời.

"Bàn Tử càng lúc càng nặng." Lúc này Hồ Ba Nhất gần như không chịu nổi nữa, nửa người đã nhoài ra ngoài, còn Bàn Tử thì càng thêm kinh hồn bạt vía.

"Tóm được rồi." Bàn Tử dùng hết chút sức tàn, ra hiệu cho Như Khoa Phu bám vào chân mình.

Hai người treo lơ lửng như một chiếc thang người.

Cơ thể Như Khoa Phu ngày càng nặng, Bàn Tử cảm giác như chân mình đang buộc đá, nửa thân người như bị kéo tuột xuống.

"Nặng quá, tôi sắp chịu hết nổi rồi." Mặt Bàn Tử nhăn nhó, nửa người gã gần như đã bị đông cứng như đá.

"Bàn Tử, đừng để anh ta rơi xuống." Chu Du và Hồ Ba Nhất nhắc nhở, nhưng bây giờ đừng nói là Bàn Tử, ngay cả những người trên sạn đạo cũng đang run lẩy bẩy vì lạnh.

Toàn thân Bàn Tử lại đang phơi ra trước gió lạnh, không có gì che chắn.

"Có gì đó không ổn!" Đột nhiên, nơi bắp chân đã tê dại của Bàn Tử truyền đến một cơn đau nhói.

Đúng thế, đó là cảm giác như có vật sắc nhọn đâm xuyên qua da thịt vào tận xương tủy.

Bàn Tử cảm thấy như có hàng ngàn cây kim thép đang đâm vào

bắp chân mình.

Gã muốn cử động nhưng cơ thể đã bị đóng băng tại chỗ, không thể nhúc nhích.

Chu Du và Hồ Ba Nhất đang định tìm cách khác thì thấy tay Bàn Tử gần như đã bị băng tuyết bao phủ.

Hiện tại chỉ có miệng là còn thở và nói được.

Nhưng Bàn Tử không thể cúi đầu, trên cổ gã cũng đã bám đầy vụn băng.

"Lão Hồ, xem giúp tôi dưới chân có chuyện gì vậy?" Bàn Tử đành nhìn Hồ Ba Nhất cầu cứu.

Chu Du và Hồ Ba Nhất nhìn xuống dưới, nhưng bên dưới tối đen như mực, nhìn không rõ.

Chu Du lấy đèn pin từ trong túi ra bật lên soi xuống.

Trong khoảnh khắc, cả hai thấy một cảnh tượng khiến da đầu tê dại.

Phía dưới chân Bàn Tử, Như Khoa Phu vốn đang gục đầu như đã chết vì lạnh, nay dường như nhận ra luồng sáng mạnh, liền ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm về phía trên với ánh mắt đầy tham lam.

Đó là một khuôn mặt như thế nào chứ!

Mặt nhăn nheo như bị mất nước, khô khốc, chỉ có thể lờ mờ nhận ra đó là Như Khoa Phu.

Cơ thể anh ta đang co rút lại cực nhanh, nhưng cái đầu lại to ra một cách dị thường.

Đôi mắt đỏ ngầu, to như nắm tay, nhìn chằm chằm vào Chu Du và Hồ Ba Nhất.

Kỳ quái nhất là đôi bàn tay, giờ chỉ còn hai ngón dài như dao găm, đâm sâu vào bắp chân Bàn Tử.

Có lẽ do bị đông cứng nên máu vẫn chưa thấm ra ngoài.

Lúc này cơ thể Như Khoa Phu bắt đầu run rẩy, dường như trong cái lạnh giá, anh ta đã lộ ra bộ mặt thật.

Toàn thân co quắp lại như một con dã thú.

"Cẩn thận!" Không ai ngờ được, lúc này Như Khoa Phu trực tiếp lao về phía Chu Du, há to cái miệng đỏ lòm.

Chu Du nhanh chóng né sang một bên.

Lúc này đoạn sạn đạo gỗ dưới sức ép cực lớn đang lung lay sắp sụp, xích sắt cũng bắt đầu chao đảo.

Như Khoa Phu giờ đang bám trên sợi xích sắt to bằng cánh tay, quét mắt nhìn từng người một với ánh mắt âm lãnh khiến ai nấy đều rùng mình.

"Cái thứ quái quỷ gì thế này?" Phía sau, mấy tên lính sợ đến phát khiếp, liền rút súng nhắm thẳng vào Như Khoa Phu mà xả đạn.

"Tạch tạch tạch!" Đạn bắn vào người Như Khoa Phu như bắn vào sắt thép, dường như không hề hấn gì.

Cơ thể nhăn nheo của anh ta gần như đánh bật mọi đường đạn.

"Gào!" Hành động này rõ ràng đã chọc giận Như Khoa Phu, anh ta quay ngoắt lại khiến đám người đó giật mình.

Một tên lính sợ quá lùi lại vài bước, chân trượt đi, rơi tọt qua khe hở của sạn đạo gỗ.

"A!" Một tiếng thảm thiết vang lên, mọi người chưa kịp nhìn rõ người đó biến mất thế nào thì trong gió tuyết, từ vực sâu hiện ra một bóng đen quỷ dị, lóe lên rồi nuốt chửng kẻ vừa rơi xuống.

“Cái đó...” Hoắc Linh nhìn đến ngây người, dường như tất cả đã lạc vào một thế giới quái vật.

Khi Như Khoa Phu dang rộng hai tay, Chu Du mới kinh ngạc nhận ra gã này dường như đã biến dị hoàn toàn, cánh tay vươn ra trông như một đôi cánh, rộng tới năm sáu mét và đầy những gai ngược li ti.

Toàn bộ cơ thể lão phình to ra trong chớp mắt.

“Mau chạy đi, gã dường như đã biến thành quái vật rồi!” Hồ Ba Nhất không biết lấy đâu ra sức lực, trực tiếp kéo Vương Bàn Tử lên.

Chương 472

Sau đó cả hai chạy nhanh về phía trước đoạn sạn đạo gỗ, nhưng cũng chỉ dám đi vài bước vì nếu đi quá nhanh, sạn đạo sẽ sụp đổ.

Lúc đó nếu không bị quái vật ăn thịt thì rơi xuống vực cũng khó mà sống sót.

Khi Như Khoa Phu dùng sức, các sợi xích sắt không ngừng chao đảo, mọi người phải bám chặt lấy xích hai bên.

Thật may là gió tuyết dường như đã nhỏ đi, nhưng hơi lạnh xung quanh vẫn không hề thuyên giảm.

Chu Du nắm chặt dao găm, nhón chân một cái, tuyết tích chỉ khẽ rung lên, khi hạ chân xuống lần nữa anh đã lao tới, đứng vững trên sợi xích sắt, nhìn chằm chằm vào Như Khoa Phu.

Trước mắt anh, Như Khoa Phu không còn là con người nữa!

"Chết đi!" Thật bất ngờ, từ miệng Như Khoa Phu lại thốt ra hai chữ khiến ai nấy đều kinh ngạc.

Gã này... cư nhiên còn biết nói chuyện?

Là yêu quái sao?

Không, không quan trọng nữa, Chu Du bật nhảy ra xa hơn một trượng, con dao găm trong tay tựa như một bông tuyết lao thẳng về phía Như Khoa Phu.

Trong hơi thở, một luồng uy áp mạnh mẽ thoát ra từ lưỡi dao.

Chu Du cắn rách đầu ngón tay, bôi máu lên lưỡi dao để gia trì tinh huyết.

Ngay khi chạm vào người Như Khoa Phu, lưỡi dao trực tiếp rạch

một đường sâu hoắm.

"Xèo xèo!" Sau lưng Như Khoa Phu bị rạch một đường dài hơn một mét, máu tươi phun ra xối xả!

Máu bắn tung tóe xuống đất rồi đóng băng ngay lập tức.

"Gào!" Như Khoa Phu gào thét, trong miệng tỏa ra một luồng hắc khí bao phủ vết thương.

Lão dang rộng đôi cánh, liên tục lượn lờ trên không trung.

Chu Du nhanh chóng đuổi theo, nhảy lên lưng Như Khoa Phu rồi ngồi thụp xuống.

Như Khoa Phu điên cuồng giãy giụa, lao cả người vào vách đá xung quanh!

Đá lớn đá nhỏ vỡ vụn rơi xuống ào ào.

Đoạn sạn đạo gỗ bị va đập nghiêng ngả khiến mọi người lo sợ tột độ.

"Bám chắc vào, đừng để rơi xuống, không là xong đời đấy." Hồ Ba Nhất nhắc nhở.

Cách đó không xa, chỉ có một người vẫn thản nhiên.

Lúc này Ô Thiền đang đứng cách đó vài chục mét, ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Cô không lập tức ra tay vì biết Chu Du dư sức đối phó với Như Khoa Phu.

Chỉ là Ô Thiền luôn chú ý đến vị trí giữa vách đá bên trái, dường như có gì đó không ổn.

Cô có thể cảm nhận rõ một luồng khí tức mạnh mẽ đang lớn dần, như thể sắp phá vỏ chui ra.

Vì vậy, ánh mắt Ô Thiền luôn hướng về phía xa, cảnh giác với lũ quái vật đang rình rập xung quanh.

"Gào!" Cách đó không xa, cơ thể Đặc Lạc Phu không ngừng phình to, Chu Du cảm giác dưới chân như đang đạp lên một tảng đá khổng lồ.

Anh không còn kiên nhẫn để tiêu hao với gã này nữa.

Anh biết Đặc Lạc Phu chưa tung hết bài mà đang chờ đợi điều gì đó.

Lúc đầu anh nghĩ Đặc Lạc Phu đã biến thành quái vật và bị điều khiển, nhưng giờ mới biết là mình đã lầm.

Đặc Lạc Phu rõ ràng vẫn còn lý trí và tư duy.

Trong phút chốc, Đặc Lạc Phu vươn đôi cánh khổng lồ định bao vây Chu Du.

Trên không trung bỗng xuất hiện những màn sương hình cầu che trời lấp đất.

"Oành!" Họa vô đơn chí, ngay lúc đó, từ những khe nứt trên vách đá phía trên sạn đạo gỗ vang lên những tiếng sấm kinh thiên động địa.

Ánh sáng chói lòa chiếu rọi khắp đoạn sạn đạo.

Nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng xung quanh, mọi người không khỏi há hốc mồm kinh hãi.

"Cái gì thế kia?" Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất gần như ngây dại.

Những tia sét đánh xuống từ các khe nứt, vô số khe nứt chằng chịt như mạng nhện lan tỏa khắp nơi.

Đặc biệt là lúc tia sét chiếu sáng đỉnh đầu, cả nhóm thấy rõ mồn một vô số sinh vật đang bám trên đó, sẵn sàng lao xuống tấn công bất

cứ lúc nào.

Không ai biết đó là thứ gì, vì chúng chỉ im lặng bám ở đó.

Chương 473

Không ai biết liệu tia sét tiếp theo có làm kinh động đến chúng hay không!

Hoắc Linh và Diệp Nhất Tâm nhìn nhau, trong mắt đầy vẻ kinh hoàng.

Hoắc Linh lên tiếng: "Tiếng sấm đó không phải là sấm sét bình thường như bên ngoài, mà là do các hóa chất trong động huyệt phản ứng với nhau.

Chúng ta phải cẩn thận, trên vách đá có chất dễ cháy!" "Nhưng còn Chu Du..." Diệp Nhất Tâm nhìn cảnh tượng trước mắt, định lao lên ứng cứu nhưng bị Hoắc Linh cản lại.

"Cứ quan sát đã, nếu không chúng ta hấp tấp lao lên sẽ gây thêm rắc rối cho anh ấy.

Chúng ta phải chú ý vách đá xung quanh, có thể có thứ gì đó sắp xuất hiện." "Gào!" Đột nhiên, cơ thể Như Khoa Phu run rẩy dữ dội, một luồng âm phong thổi qua, đôi cánh dang rộng quấn chặt lấy Chu Du.

Trông nó như một chiếc lều, xung quanh bao phủ một màu đen u ám, vô cùng đáng sợ.

Như Khoa Phu liên tục vỗ cánh, bay lượn quanh vách đá.

Ánh mắt lão sắc lạnh như đuốc, nhìn xuống phía dưới như đang tìm kiếm mục tiêu tiếp theo.

"Bị bắt rồi sao?" Vương Bàn Tử nhìn đến ngây người, thấy mấy cô vợ của Chu Du vẫn bình chân như vại, chỉ chăm chú quan sát xung quanh như đang xem xét địa hình.

“Không... không sốt ruột sao?” Vương Bàn Tử cuống quýt nhìn Hồ Ba Nhất rồi vỗ vỗ vào mặt mình xem có nhìn lầm không.

“Suỵt!” Hồ Ba Nhất không nhìn Bàn Tử mà ngẩng đầu quan sát xung quanh.

Ngọn đuốc trong tay anh bỗng chốc vụt tắt, hơi lạnh càng thêm thấu xương.

“Vù vù!” Như Khoa Phu lúc này đang chuẩn bị lao xuống, nhắm thẳng vào Ô Thiền định tung đòn kết liễu.

“Gầm!” Nhưng ngay khi Như Khoa Phu lao xuống, một tiếng nổ lớn vang lên, cơ thể lão bị chẻ làm đôi.

Chu Du đã phá vỡ sự trói buộc, thoát ra ngoài và đáp xuống đất một cách ung dung, trên người không hề có vết thương nào.

Chỉ có con dao găm trong tay là đẫm máu.

“Anh bạn, không sao chứ?” Vương Bàn Tử lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hú vía một phen.

Gã gãi đầu cười khổ: “Hóa ra tôi lo hão.” “Cẩn thận phía sau!” Chu Du nhìn về phía sau Vương Bàn Tử.

Tiếng quát của anh làm Bàn Tử giật bắn mình.

Đang định quay lại nhìn thì máu đã bắn lên mặt gã!

Hóa ra Hoắc Linh đã phản ứng kịp thời.

Từ phía sau sạn đạo gỗ, một bàn tay bất ngờ vươn ra định chộp lấy đỉnh đầu Bàn Tử.

May mà Hoắc Linh đã sớm phát giác, cô không chút lưu tình, vung kiếm đâm xuyên đầu sinh vật đó.

Nó trông như một con khỉ, toàn thân đen thui, lông lá xồm xoàm.

“A!” Phía sau vang lên những tiếng thét chói tai.

Chu Du nhìn lại thì thấy phía cuối đoạn sạn đạo xuất hiện ngày càng nhiều loài khỉ đen này.

“Mau đi thôi, không thể nán lại lâu hơn được nữa!” Chu Du nhanh chóng lao về phía sau để bọc hậu, cả nhóm buộc phải tăng tốc.

Đoạn sạn đạo gỗ rung lắc dữ dội, mọi người chỉ còn cách bám chặt lấy xích sắt mà nhích từng bước khó khăn.

Phía trước sương mù dày đặc, lửa đuốc đã tắt lịm, ánh sáng đèn pin hoàn toàn bị nuốt chửng, cuối con đường là một màu đen kịt không thấy lối ra.

Trong nháy mắt, đàn khỉ đen đã tụ tập đông đúc trên sạn đạo, chặn đứng lối đi, trông như những gò đất nhỏ nhấp nhô.

Chu Du mỉm cười nhạt, lao nhanh lên trước, bước chân như lướt gió.

Một bóng dáng sắc lẹm lóe lên!

Ngay sau đó, lũ khỉ đen bị đánh dạt sang hai bên sạn đạo, rơi xuống vực thẳm.

Những con còn sót lại đang ngơ ngác thì bị Chu Du vung tay chém bay đầu, ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra.

Không gian đột nhiên trở nên yên tĩnh lạ thường.

Chu Du nhìn lên đỉnh đầu, cảm nhận được luồng âm khí đang lan tỏa xuống, dường như muốn nuốt chửng cả đoạn sạn đạo này.

Anh thúc giục mọi người đi nhanh hơn.

Ô Thiền dẫn đường phía trước, cả nhóm trải qua bao phen hú vía cũng đi đến cuối đoạn sạn đạo gỗ.

Lúc này đã hoàn toàn không nhìn thấy đáy vực, mọi người men theo đường xoắn ốc đi xuống.

Chu Du lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh lấy tấm bản đồ mà Như Khoa Phu để lại ra xem, chân mày bỗng nhíu chặt lại.

Chương 474

Trên bản đồ hiển thị rất chi tiết khu vực tiếp theo, dường như có một ký hiệu khổng lồ giống như một vực thẳm cực đại, nhưng Chu Du lại không hiểu những ký hiệu xung quanh, chẳng biết rốt cuộc chúng có ý nghĩa gì.

Nhìn kìa, ở phía trước nhất, Ô Thiền dường như đã tiếp cận nơi đó, cách chưa đầy trăm mét.

Chu Du thực sự không hiểu những dòng chữ ghi trên đó.

Có lẽ hỏi mấy tên lính Nga kia sẽ biết chăng?

Chu Du sau đó nhanh chóng đuổi theo phía trước, dù sao hiện tại có ba tên lính Nga, lát nữa e là tiến thoái lưỡng nan, chẳng ai muốn dấn thân vào một ngôi mộ cổ đầy nguy hiểm như thế này.

Nhưng hiện tại căn bản không còn cách nào khác, một khi đã bắt đầu thì không thể dừng lại giữa chừng, nếu không chỉ có con đường chết.

Chu Du bước nhanh tới, nhưng phía trước một màn sương mù dày đặc dường như đã che khuất tầm nhìn, để đảm bảo an toàn, Chu Du châm một ngọn đuốc.

Ngọn lửa dường như có thể xua tan một chút tà khí, rõ ràng đây là một nơi cực kỳ âm u.

Chu Du đi sau cùng một người lính, người nọ rõ ràng rất căng thẳng, từ đầu đến cuối luôn giữ trạng thái cảnh giác cao độ.

Chu Du vỗ vỗ vai hắn, người nọ giật mình quay đầu, nâng súng chuẩn bị khai hỏa. "Dừng tay!" Chu Du một tay giữ chặt họng súng, đầu khẽ lắc, suýt chút nữa là cướp cò rồi.

Người nọ sợ tới mức không nhẹ, sau đó quẹt mồ hôi, nhìn Chu Du đầy vẻ khó hiểu, Chu Du liền đưa ra một tấm bản đồ.

Sau đó Chu Du chỉ vào một vị trí trên đó, nơi có một chuỗi văn tự kỳ quái.

Tên lính nọ cũng hiểu ý Chu Du, nhưng khi nhìn thấy nó, sắc mặt hắn không khác gì người chết, mồ hôi vã ra như mưa.

Ngay sau đó, từ miệng hắn bật ra vài từ kỳ quái, Chu Du mới chợt nhớ ra gã này căn bản không hiểu tiếng của mình. "A!" Phía trước có người hét lên.

Chu Du cũng không thu lại tấm bản đồ mà đi thẳng về phía trước.

Mấy tên lính nhanh chóng bám theo, Chu Du tiến lên nhìn, Ô Thiền đang đứng ở phía trước nhất, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử đứng phía sau, may mà họ không tiếp tục bước tới một bước nào nữa.

Nếu không, cả đám sẽ rơi xuống vực thẳm vạn trượng mất.

Không, đó không phải là vực thẳm!

Mọi người đều đưa mắt nhìn nhau, bên dưới là một cái hố như lốc xoáy, đường kính ước chừng hơn ba mét, giống như một con mắt độc khổng lồ đang nhìn chằm chằm chúng nhân.

Nó không ngừng xoay tròn, hào quang đỏ như máu không ngừng khuếch tán. "Hắc Minh Quỷ Nhãn!" Ô Thiền nhìn xuống phía dưới, ánh mắt lóe lên thần sắc khiến người ta không tài nào đoán định được. "Đó là thứ gì vậy?" Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử lần đầu tiên nhìn thấy thứ này, thực sự có chút rợn người.

Ô Thiền mới giải thích rằng, truyền thuyết kể rằng thứ này còn được gọi là Mắt Địa Ngục, một số sinh vật không xác định sẽ từ đó bò ra, nhưng cũng bị chịu nhiều loại cấm chế.

Một khi Mắt Địa Ngục khuếch tán ra, xung quanh sẽ xuất hiện đủ loại sinh vật ly kỳ quái dị.

Chẳng ai biết đó sẽ là cái gì. "Tất nhiên, cái gọi là Quỷ Nhãn có lẽ chỉ tồn tại trong tự nhiên như một hiện tượng thần kỳ chưa được biết đến, nhưng người thời bấy giờ đều tin vào sự huyền bí và vô tri." Ô Thiền giải thích, "Thậm chí một số dị tộc còn tôn thờ nó như đồ đằng.

Hoặc trải qua sự biến đổi của hậu thế, nó trở thành một loại sùng bái tương tự." Đương nhiên Ô Thiền biết, với tư cách là Nữ vương của Tinh Tuyệt Cổ Quốc, cô hiểu rõ ý nghĩa của một đồ đằng đại diện cho điều gì.

Thậm chí trong cổ động của Tinh Tuyệt Cổ Quốc cũng xuất hiện một đồ đằng Quỷ Nhãn tương tự.

Tuy rằng nó gần như giống hệt mắt người, nhưng thứ trước mắt lúc này lại có chút khác biệt. "Bám theo xích sắt đi, tốc độ phải nhanh lên." Ô Thiền vội vàng nhắc nhở mọi người.

Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đối mắt nhìn nhau, mới vội vàng men theo xích sắt bò qua, hai người họ gần như không dám mở mắt ra nhìn.

May mà đã thuận lợi đi qua.

Ngay khi trái tim mọi người còn đang treo lơ lửng, đột nhiên cái gọi là Hắc Minh Quỷ Nhãn kia lại biến mất trước mặt bao nhiêu con mắt.

Xung quanh rõ ràng đã khôi phục lại bình thường.

Lúc này mọi người mới nhận thấy có chút không ổn, vì toàn bộ không gian xung quanh lại trở nên tĩnh lặng, nếu bên dưới thực sự xảy ra chuyện gì thì không nói, nhưng đằng này chẳng có chuyện gì phát sinh mới là điều chí mạng nhất. "Mau đi thôi." Chu Du cũng

không nói nhiều, lúc này nhanh chóng bước tới phía trước.

Đường ván gỗ xoắn ốc đi xuống dường như cũng trở nên kiên cố hơn, không sai, vì càng xuống dưới, mọi người phát hiện trên các xích sắt quanh đường ván gỗ xuất hiện nhiều dây leo kết nối với tường đá, cố định nó lại.

Nhưng vách đá xung quanh cũng ngày càng gần bọn họ hơn.

Phía dưới cũng vô cùng chật hẹp.

Không biết từ lúc nào, dường như mọi người đã đi sâu xuống lòng đất, nhưng Chu Du dựa vào tấm bản đồ kia có thể thấy vẫn còn một đoạn đường dài.

May mà mọi chuyện vẫn bình an vô sự, chúng nhân thở phào nhẹ nhõm.

Chương 475

Lúc này Chu Du và Ô Thiền đi phía trước dò đường, Hoắc Linh cảnh giác phía sau.

Chu Du mới đi được vài bước, đột nhiên phía trước xuất hiện một luồng trấn áp mạnh mẽ.

Thổi vào mặt giống như một luồng cuồng phong!

Vù vù!

Luồng gió đó vô cùng quỷ dị, trong nháy mắt thổi mạnh đến mức mọi người không mở nổi mắt, một sức mạnh cường đại thấm đẫm tử khí sát khí.

Nếu không phải dây leo xung quanh đã cố định xích sắt đường ván gỗ, e là cả đám đã bị thổi bay rồi. "Cái quái gì thế?" Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử suýt chút nữa bị thổi bay đi.

Mấy người vội vàng lùi lại vài bước, hai tay bám chặt lấy dây leo và xích sắt, mắt gần như không mở ra được.

Ô Thiền và Chu Du nhìn nhau, đều biết lần này gặp phải kẻ đáng gờm rồi.

Đợi trận gió đi qua, giữa không trung bỗng nhiên rơi xuống từng mảnh vật thể kỳ lạ, trông giống như lá cây.

Xung quanh chợt có thêm vài phần ấm áp, không giống như trước đó, chỉ là khi những chiếc lá kia rơi trên xích sắt, chúng dường như ngưng kết thành sương muối, dính chặt lên đó, sau đó toàn bộ xích sắt gần như bị lột đi một lớp vỏ.

Cảnh tượng này khiến ai nấy đều nổi da gà. "Đừng chạm vào đống lá mục đó." Chu Du hét lên một tiếng, sau đó Ô Thiền phẩy tay

về phía không trung, ngay lập tức xung quanh mọi người hình thành một lớp bình chướng mờ ảo.

Những chiếc lá mục rơi trực tiếp lên đó, tạo thành những cái bóng kỳ quái trên kết giới, sau đó là những tiếng thảm thiết xé lòng vang lên giữa không trung.

Ngay lập tức, đường ván gỗ bắt đầu rung chuyển.

Mặt đất dường như sắp sụp đổ bất cứ lúc nào, xung quanh truyền đến những âm thanh kỳ lạ, tiếng vang không dứt. "Chuyện này không cần phiền bà xã phải ra tay, mấy tên tiểu lâu la này để tôi giải quyết." Chu Du đột phá kết giới phía trước, trực tiếp tung người nhảy lên, lao thẳng ra phía trước, thân hình vững vàng đáp xuống đường ván gỗ phía xa.

Thân hình như trụ vững, những chiếc lá mục nát kia lần lượt thối lui, rơi xuống đất, trong nháy mắt đường ván gỗ gần như bị thiêu rụi.

Sát khí thật mạnh mẽ!

Chu Du thầm nghĩ, gã phía trước này thực không đơn giản!

Ô Thiền bảo vệ những người phía sau, Chu Du nhìn về hướng mắt mình có thể thấy, nhưng lại không thấy bất kỳ sinh vật sống nào, xung quanh chỉ toàn những tiếng động kỳ lạ.

Chu Du nheo mắt, quan sát kỹ lưỡng, lúc này mới chú ý thấy mình đã đi tới cuối đường ván gỗ từ lúc nào không hay.

Phía trước là một lối vào khác.

Chu Du thở phào, nhưng ở đoạn cuối, tuy không có cửa chặn đường nhưng lại có một khối đá kỳ quái đứng sừng sững ngay lối vào duy nhất, rõ ràng là đang chờ đợi.

Không, đó trông thực sự không phải khối đá bình thường, bên trên

ẩn hiện tỏa ra một chút oán hận, trên khối đá lóe lên những tia sáng kỳ quái, vô cùng quỷ dị.

Chu Du quan sát kỹ mới hiểu ra, đó có lẽ không phải đá, mà chỉ là được phủ một lớp dầu thi thể nên mới trông cổ quái như vậy.

Khối đá vuông vức, trên to dưới nhỏ, thậm chí có một số hoa văn, chỉ vì khoảng cách hơi xa nên không nhìn rõ những thứ điêu khắc trên đó. "Oanh!" Ngay khi gió ngừng, lá mục xung quanh cũng tiêu tan hết.

Bốn phía chết chóc lặng tờ.

Sau đó toàn bộ khối đá nổ tung, nứt ra làm hai nửa, một đoạn dựng đứng trực tiếp trên mặt đất.

Là quan tài!

Chu Du mới nhìn rõ, đó rõ ràng không phải đá mà là một cỗ thạch quan tài!

Bên trong có một người!

Gã nọ toàn thân như được bao phủ trong một lớp áo giáp, lúc này hai tay chống nạnh, chỉ có khuôn mặt là kỳ quái, nhọn hoắt như chỉ còn lại xương xẩu.

Nhưng cơ thể gã không hề thối rữa, nhìn giống như đang ngủ vậy!

Khoảnh khắc quan tài rơi xuống, cái thi thể đó đứng yên tại chỗ, chắn trước mặt mọi người.

Chu Du hiện tại cũng không chắc chắn đó rốt cuộc là người sống hay một cái xác, bởi vì khí tức tỏa ra trên người gã hoàn toàn bị che lấp.

Là người cũng tốt, là quỷ cũng được, Chu Du chẳng thèm quan tâm. "Oanh!" Đột nhiên, đường ván gỗ rung mạnh, mọi người suýt nữa thì ngã xuống, Chu Du vẫn bất động nhìn về phía trước.

Nhanh như chớp, gã mặc giáp kia mở choàng mắt, ánh mắt bắn ra một tia sáng xanh lục như mắt sói, trông cực kỳ quỷ dị.

Ngay sau đó gã nhảy vọt lên, vươn tay rút ra một thanh trường kiếm đen kịt, tỏa ra những tiếng gào khóc ai oán.

Rõ ràng dưới thanh kiếm này đã có không biết bao nhiêu vong hồn đã phải nằm xuống. "Vù vù!" Chỉ nghe thấy những tiếng rít gào, trong nháy mắt gã nọ lao trực tiếp về phía Chu Du, sau đó tung người nhảy lên, thanh kiếm trong tay chém thẳng về phía đầu Chu Du, xung quanh lập tức nổi lên một trận cuồng phong hú hét.

Chương 476

Không khí dường như hình thành những lốc xoáy giữa không trung, theo lưỡi kiếm lao thẳng về phía Chu Du.

Sau đó một tiếng "khuông đương" vang lên, không khí xung quanh trực tiếp nổ tung!

Một tràng âm thanh kinh thiên động địa khóc quỷ thần sầu vang lên không dứt, vô số tiếng thét xé lòng truyền đến trong khoảnh khắc đó, như thể cửa địa ngục đã mở ra!

Gã nọ hạ đao chém xuống, tốc độ cực nhanh, như một trận mưa rào bão tố tấn công.

Trong nháy mắt, vạn vật xung quanh đều vỡ vụn, như thể vô số khoảng không bị xé rách, phát ra từng trận ai oán! "Hống!" Khi thanh trường kiếm trong tay gã vung ra, toàn bộ nơi này như biến thành một biển lửa, từ bên trong bắn ra vô số ngọn lửa, lao thẳng về phía Chu Du.

Ngọn lửa có màu tím đen, bên trong lại có những tia sáng đỏ như máu, khiến người ta kinh hãi rợn tóc gáy.

Chẳng ai biết đó rốt cuộc là thứ gì!

Nhưng lúc này Chu Du căn bản không để gã vào mắt, một lớp kết giới trực tiếp chắn trước mặt, năng lượng trong cơ thể không ngừng bắn ra.

Có thể nói là càng đánh càng hăng. "Oanh!" Một tiếng nổ lớn vang lên, lúc này Vương Bàn Tử thấy giữa không trung như có vô số bóng quỷ không ngừng chập chờn.

Thậm chí từ những kẽ nứt của vách đá cũng không ngừng tuôn ra.

Chúng nhe răng trợn mắt, ngày càng lớn, nhưng khi những cái bóng huyễn hóa giữa không trung tiến lại gần, chúng lại trở nên mờ ảo hơn.

Cuối cùng như những bọt khí giữa không trung, khi chạm tới phạm vi năm mét quanh Chu Du thì trực tiếp nổ tung.

Tất cả dường như tan thành mây khói. "Hống!" Từ thanh trường kiếm cũng truyền ra tiếng gầm thét, vạn thú cùng ai oán, nghe có chút hào hùng.

Nhưng âm thanh đó chỉ kéo dài chưa đầy một phút thì đột ngột dừng lại, sau đó Chu Du hét lớn một tiếng, từ trong cơ thể bắn ra một luồng kim quang tỏa ra bốn phía, trên người như có những tia sáng giống như tia chớp luồn lách. "Oanh!" Một tiếng sét ngang trời, những tia sáng đó như những lưỡi kiếm, trực tiếp xuyên thấu bóng tối và u ám.

Lúc này có thể gọi là vén mây mù thấy mặt trời, xung quanh lốm đốm kim quang. "Phụt!" Ngay sau đó, kẻ mặc giáp trước mắt đột nhiên phun ra một ngụm tiên huyết!

Máu tươi lan tỏa giữa không trung, hình thành những hạt mưa máu lấm tấm.

Chu Du nhón chân, trực tiếp lao lên vách đá, chỉ thấy trong màn sương máu dính dưới chân không ngừng phình to ra, sau khi nổ tung, bên trong cư nhiên có những thứ như sâu bọ đang ngoe nguẩy dưới đất.

Những thứ đó chỉ có thể hoạt động trong cơ thể máu thịt của con người, lúc này vì không tìm được vật chủ nên chỉ trong vài giây đã tan biến hoàn toàn.

Trong không khí chợt truyền đến một tiếng khóc giống như tiếng

trẻ con. "Tuyệt vời!" Chứng kiến cảnh tượng này, Vương Bàn Tử trợn mắt há mồm, thấy Chu Du đáp xuống vững vàng mới thở phào nhẹ nhõm, nỗi lo lắng trên khuôn mặt tan biến, sắc mặt hồng hào trở lại.

Sau khi sương mù tan hết, gã mặc giáp đứng lơ lửng đối diện tay cầm trường kiếm, trông vẫn rất uy vũ, vẫn chắn ngang lối đi, khiến mọi người tiến thoái lưỡng nan. "Gã này làm bằng cái gì vậy?" Vương Bàn Tử thắc mắc nhìn Hồ Ba Nhất, đầy vẻ kinh ngạc, "Chẳng lẽ gã đao thương bất nhập sao?" Chu Du thản nhiên mỉm cười, sau đó hướng về phía gã vỗ tay một cái. "Oanh!" Chẳng ai ngờ tới, khí thế của gã đối diện tuy đủ mạnh, nhưng trong khoảnh khắc đó, không khí chỉ khẽ rung động, kẻ mặc giáp kia đã đổ rầm xuống đất.

Trong nháy mắt, bộ giáp trên người vỡ vụn, toàn bộ cơ thể cũng nứt ra, nhìn kỹ Chu Du mới phát hiện thứ đó chỉ là một cái vỏ đá bị phong hóa. "Giải quyết xong rồi, đi thôi!" Chu Du thở phào, châm ngọn đuốc trong tay vẫy vẫy, tàn lửa bắn tung tóe trong không khí.

Con đường phía trước bằng phẳng ổn định, trong vách đá dường như không xuất hiện điều gì bất ngờ.

Ô Thiền vẫn không hề buông lỏng cảnh giác. "Mau đi thôi!" Phía sau, Hoắc Linh chỉ về hướng ngược lại, đường ván gỗ phía sau bắt đầu lung lay sắp đổ, dường như có thứ gì đó đang bò men theo các thanh gỗ.

Những sợi xích sắt cũng bị rung lắc phát ra tiếng kêu cọt kẹt.

Chẳng ai biết phía sau đường ván gỗ có gì, nhưng mọi người đều hiểu rằng, một khi đã vào đây thì không còn đường quay lại, chỉ đành liều mạng thôi, từng người một không khỏi tăng nhanh bước chân. "Ái chà, cuối cùng cũng tới nơi!" Vương Bàn Tử thở phào.

Chu Du mới lấy tấm bản đồ trong tay ra xem kỹ, hiện tại họ đã

tiến vào không gian tầng thứ ba dưới lòng đất.

Nơi này cách trạm xử lý nước thải trên mặt đất chắc phải sâu hơn mười mét. "Không ngờ bên dưới lại sâu như vậy." Hồ Ba Nhất không nén nổi tiếng thở dài. "Hừ, mới bấy nhiêu thôi đã là gì." Hoắc Linh chỉ xuống dưới, "Nhìn phía dưới đi, không cần nói cũng biết sâu cỡ nào rồi." Sau đó cô nhặt một hòn đá ném thẳng xuống dưới, nhưng chờ gần nửa giờ đồng hồ vẫn không nghe thấy một tiếng động nào vọng lên.

Mọi người không khỏi rùng mình. "Hiện tại tôi mới chỉ khởi động thôi, gã lúc nãy chỉ là hộ vệ cho một binh sĩ mà thôi." Chu Du phủi tay, nhìn quanh bốn phía.

Ánh đuốc soi rọi, mới phát hiện đây là một sơn động.

Chương 477

Chỉ là sơn động này có chút kỳ quái, toàn bộ hình dáng giống như một chiếc ô đang mở ra.

Từ phía dưới sơn động này dường như có thể thông đến một tầng không gian khác.

Khắp nơi đều là đá vụn, đồ đạc ở đây cũng đã bị mục nát quá nửa.

Chu Du biết rõ, những kẻ trộm mộ bình thường khó lòng vượt qua nổi một cửa, cho dù có may mắn đi chăng nữa, e rằng thi thể cũng đã hóa đá rồi chăng? "Lại hung hiểm đến thế sao?" Vương Bàn Tử lúc này nhìn quanh, kéo kéo vạt áo Hồ Ba Nhất rồi tiếp tục nói, "Bây giờ mình chỉ dựa vào mỗi một tấm bản đồ, liệu có thực sự xông vào được không?" Hắn cũng tự biết lượng sức mình, không phải ai cũng có bản lĩnh như Chu Du. "Cứ đi theo tôi, bớt nói nhảm đi." Lúc này Chu Du dẫn đường phía trước, Ô Thiền đi sau cùng, mọi người lần lượt bước tiếp. "Oanh!" Cơ quan phía trước dường như đơn giản, Chu Du vừa đi đến trước mặt, đang định tìm kiếm công tắc để vào thì cửa đá đã ầm ầm mở ra.

Toàn bộ cửa đá và vách đá xung quanh khít khao như không có kẽ hở.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau nhưng không ai lên tiếng, lần lượt châm đuốc chui vào bên trong.

Bên trong vô cùng chật hẹp, dường như lợi dụng địa hình hang động tự nhiên, mặt đất mấp mô như làn da nhăn nheo. "Đồ đạc bên trong đừng có động chạm lung tung!" Ngọn đuốc trong tay Chu Du soi rọi, phát hiện ở các góc hang động có một số chiếc hòm kỳ quái, bên ngoài điêu khắc những hoa văn lạ lẫm. "Sao nhiều vàng thế này?"

Vương Bàn Tử lúc này nhìn vào những chiếc hòm xung quanh, bên dưới có một ít vàng, kích thước mỗi miếng gần bằng nắm tay.

Chu Du soi kỹ mới phát hiện, bên trong không chỉ có vàng mà còn nhiều thứ khác nữa.

Một số đồ sứ và đá quý huyền bí phương Đông cùng với các món cổ vật.

Những thứ này được chất đống tùy ý xung quanh, dường như không khó tìm như trong tưởng tượng.

Mấy tên lính Nga nhìn mà trợn mắt há mồm, khó khăn lắm mới vào được đến đây, thấy nhiều đồ quý như vậy, ánh mắt chúng đều thay đổi. "Đừng có cử động lung tung!" Hồ Ba Nhất lúc này nhắc nhở, nhưng lại quên mất mấy gã kia căn bản không hiểu tiếng mình, thế là từng tên một trực tiếp quỳ xuống đất, như chó vàng rơi hố phân vậy. "Liệu có xảy ra chuyện gì không?" Vương Bàn Tử nhìn về phía Chu Du, Chu Du chỉ thản nhiên cười nói, "Tới thì cũng tới rồi, chẳng phải vì đống vàng này sao, đã muốn thì cứ để chúng mang đi." "Hả?" Vương Bàn Tử rõ ràng có chút không cam lòng, "Những thứ này sao có thể để mấy thằng Nga ngố đó hưởng lợi được?" Chu Du nhún vai, "Cứ đợi xem chúng có mang ra ngoài được không đã rồi hãy nói." Hắn hiểu rõ, chỉ cần vượt qua được quan đường ván gỗ kia thì trên mặt đất gần như có thể nhặt được bảo vật ở bất cứ đâu.

Nhưng những người có thể vào được tới đây đa phần đều là kỳ nhân dị sĩ, lẽ nào chỉ vì chút vàng mà xuống đây sao?

Rõ ràng sâu dưới mộ địa còn nhiều thứ tốt hơn nữa!

Ngay sau đó, ba tên lính Nga kia gần như tháo bỏ hết trang bị trên lưng.

Chúng đương nhiên hiểu rằng những trang bị đó đối với những

sinh vật cổ quái bên dưới gần như không có bất kỳ khả năng phòng thủ nào.

Thế nên dứt khoát vứt bỏ luôn để nhét đầy những thứ đáng tiền vào. "Nghỉ ngơi trước đã, không cần vội." Chu Du ra hiệu cho mọi người nghỉ tại chỗ.

Sau đó hắn quan sát kỹ vách đá, dùng đèn pin soi về phía trước, mặt đất trông khá bằng phẳng. "Ông xã, anh thấy có gì sơ hở không?" Ô Thiền cảnh giác bước tới, chỉ về phía trước.

Chu Du thản nhiên cười, "Nhìn thì thấy mọi thứ đều bình thường." Nói xong, hắn cũng rất cẩn thận, dù sao mức độ hung hiểm bên dưới là không thể lường trước.

Sau đó Chu Du nhặt một hòn đá dưới đất ném về phía trước.

Khi hòn đá chạm đất, nó phát ra một âm thanh giòn tan. "Bên dưới bị rỗng à?" Nghe âm thanh này, thật sự có chút ngoài dự kiến.

Chu Du không ngờ lại có phát hiện bất ngờ, hắn nhìn chằm chằm phía trước nhưng vẫn không nhìn ra sơ hở gì. "Động Quật Trận." Ô Thiền giải thích, "Phía dưới bị rỗng, một khi dẫm vào chỗ hổng sẽ trực tiếp rơi xuống, bên trong nhiệt độ rất cao, cần phải dùng một loại vật chất đặc thù mới có thể đi qua." "Gì cơ?" Chu Du cảm thấy lời Ô Thiền nói có chút kỳ lạ.

Trước đây hắn chưa từng thấy, Ô Thiền mới giải thích thêm, bên dưới đa phần là cát lún nhưng cần dùng vàng mới có thể lấp đầy, vì mật độ và khối lượng của vàng có thể trấn giữ được cơ quan treo lơ lửng đó.

Nhưng nếu dùng thứ khác, e rằng hậu quả khôn lường.

Chu Du thầm nghĩ, không ngờ ở đây lại có nhiều quy tắc đến vậy.

Đương nhiên đối với những chuyện của dị tộc này, Ô Thiền chắc

chắn có tiếng nói hơn.

Ô Thiền bảo Chu Du rằng vách đá bên trên trơn nhẵn là do thợ thủ công đã mài dũa kỹ lưỡng, chủ yếu lợi dụng trọng lượng khác nhau của vật thể để kích hoạt cơ quan, chỉ có dùng đúng thứ quy định mới có thể phá giải, nếu không hậu quả khó mà tưởng tượng nổi.

Ô Thiền vừa giải thích xong, phía trước truyền đến một tiếng động kỳ lạ.

Mọi người gần như đều đổ dồn ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía trước, miệng há hốc không khép lại được, âm thanh đó thực sự rất chói tai, từng luồng ánh sáng đèn pin soi lên, tất cả mọi người đều chứng kiến một cảnh tượng đáng sợ nhất.

Mọi người nhìn mà kinh tâm động phách.

Không sai, toàn bộ sàn đá tuy nhìn trơn nhẵn, gần như phản chiếu từng tia sáng.

Lúc này, hòn đá mà Chu Du ném ra trước đó bỗng nhiên bắt đầu phình to, giống như bánh bao được hấp chín, nở to gấp mấy lần. "Oanh!" Cuối cùng hòn đá to bằng nắm tay phình to lên gấp mấy chục lần rồi nổ tung.

Chương 478

Sức mạnh trấn áp cực lớn gần như làm vặn xoắn không khí phía trước, tiếng hú rít lao về phía cửa động, mọi người cảm nhận được một luồng khí nóng hừng hực ập vào mặt.

So với thời tiết lạnh giá bên ngoài, nơi này quả thực là hai thái cực khác hẳn.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau đầy lo ngại.

Trước đó Vương Bàn Tử suýt nữa đã bước vào.

Nếu không chú ý dưới chân, e là lúc này đã bị nổ tan xác, thịt nát xương tan rồi. "Đi vào, chưa chắc đã phải đi sao?" Hồ Ba Nhất chỉ về phía trước, đúng vậy, hang động này chỉ có duy nhất một lối vào. "Vù vù!" Trong nháy mắt, toàn bộ mặt đất bên trong trở nên trơn nhẵn hơn, đèn pin soi vào phản xạ ra những tia sáng quỷ dị, khiến người ta kinh hồn bạt vía. "Bàn Tử, mau thu dọn, nhặt hết số vàng còn lại đi." Chu Du chỉ vào số vàng ở góc vách đá.

Đừng nói gì, vừa rồi được Ô Thiền chỉ điểm, Chu Du chợt nhận ra số vàng này đã được chuẩn bị sẵn, kích thước và hình dáng của chúng gần như không có sự khác biệt lớn.

Vương Bàn Tử lấy làm lạ, "Anh bạn à, tôi thấy mấy miếng vàng này nặng quá, e là không mang đi được bao nhiêu, hay là xem mấy thứ cổ vật với đá quý kia đi, tôi thấy cũng không tồi, mang ra Phan Gia Viên chắc chắn bán được giá hời, hay để tôi đi tìm thử xem?" Chu Du lườm một cái, "Bàn Tử, lời tôi nói cậu không hiểu sao?" Vương Bàn Tử mới lầm lũi đi nhặt mấy miếng vàng, vẻ mặt cười không nổi khóc không xong.

Ở bên ngoài thì túng thiếu, thấy vàng bạc khối lớn thế này thì vui

đến mức không khép nổi miệng, nhưng giờ vàng cầm trong tay lại cảm thấy như một gánh nặng.

Chu Du cầm lấy một miếng vàng ném thẳng về phía trước. "Ê, vàng tuy nhiều nhưng lãng phí thế này thật xót xa." Vương Bàn Tử nhìn mà sốt cả ruột, cảm giác tiền không phải mình làm ra đúng là không biết xót.

Chu Du chẳng thèm để ý, chỉ bảo Bàn Tử tiếp tục nhặt vàng mang tới đây rồi ra đứng nép vào góc tường. "Oanh!" Nhưng kỳ lạ là, khi miếng vàng ném lên một tấm phiến đá, chưa đầy nửa phút sau nó lại nổ tung, xung quanh như được phủ một lớp bột vàng.

Ánh đèn pin soi vào thấy sáng lấp lánh. "Chuyện gì vậy?" Chu Du lấy làm lạ, cân nhắc miếng vàng trong tay, trọng lượng không hề sai lệch chút nào, vậy vấn đề nằm ở đâu?

Ô Thiền nhìn chằm chằm phía trước, thần sắc thực sự khó đoán.

Chu Du sau đó lấy tấm bản đồ trong túi ra xem kỹ, hiện tại có thể khẳng định vị trí đang đứng, cũng phù hợp với cảnh tượng hiện tại.

Tuy nhiên trên bản đồ không ghi chép chi tiết cách vượt qua hang động này, nhưng hiện tại điều duy nhất có thể khẳng định là phải đi qua lối đi duy nhất phía trước mới có thể tiếp tục xuống dưới. "Tôi hiểu chuyện gì rồi." Chu Du quan sát một hồi rồi nheo mắt, vẻ mặt đầy tự tin. "Chuyện gì vậy, đừng có lửng lơ thế nữa." Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất không ngừng thúc giục, hai người lúc này đang nóng lòng như lửa đốt.

Chu Du phân tích xong mới hiểu nguyên nhân, "Nhìn đi, tôi thấy vấn đề nằm ở bên dưới vách đá, rõ ràng cấu tạo bên dưới mỗi khối đá thực ra đều khác nhau, chỉ là do tôi đã sơ suất bỏ qua thôi." "Toàn bộ khối đá tôi đã nhìn qua đại khái, có 33 khối đá, chỉ cần vượt qua được là coi như qua được một cửa." "Nếu không thì chỉ có nước chết đói ở

trong này thôi, chúng ta không còn đường lui nữa rồi." Hoắc Linh bước tới, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Chu Du, "Anh có thể khẳng định những khối đá đó có thể đi qua an toàn không?" Chu Du nói, "Tôi đương nhiên không thể đoán trực tiếp được, chỉ có thể thử xem sao thôi." Nói xong, Chu Du ra hiệu cho mọi người ném hết vàng đi.

Ngay lập tức, trên tay mọi người đều cầm vàng ném thẳng vào những tấm đá phía trước. "Cái này gọi là nhất trị thiên kim (ném ngàn vàng qua cửa), giờ lão Bàn tôi thực sự làm rồi đây." Vương Bàn Tử tự giễu một câu. "Bớt nói nhảm đi, nhanh lên." Chu Du hối thúc.

Trong một thời gian ngắn, bên dưới tảng đá cư nhiên không nghe thấy bất kỳ tiếng vàng rơi xuống đất nào, trông có vẻ yên tĩnh nhưng ngay sau đó, những tiếng nổ liên tiếp vang lên không dứt. "Oanh!" Một tiếng nổ lớn.

Chu Du sau đó hét lớn, "Tránh ra!" "Vù vù!" Một luồng kim quang lóe lên, mọi người gần như không mở nổi mắt.

Ngay lập tức tại cửa ra vào truyền đến những âm thanh kỳ quái, như thể vô số yêu ma quỷ quái đang lao ra, một luồng sát khí bốc thẳng lên trời. "Oanh!" Tiếng nổ tuy lớn nhưng nơi Chu Du đứng gần như bất động.

Mặt đất rất kiên cố, ước chừng mười phút trôi qua, khói bụi mịt mù trong không khí mới tan đi, Chu Du dùng đèn pin soi qua.

Toàn bộ mặt đất gần như tỏa sáng rực rỡ, như thể đều được dán một lớp vàng.

Hoàn toàn không kém gì lối đi trong cung điện hoàng cung, thực sự khiến người ta kinh ngạc. "Quá hùng vĩ rồi phải không?" Vương Bàn Tử không kìm được tiếng cảm thán, lau đi mồ hôi lạnh rịn ra vì sợ hãi lúc nãy, dường như mọi lo lắng đều bị quẳng ra sau đầu.

Nhưng Chu Du nhìn kĩ thấy phía trước chỉ có bảy tám tấm phiến đá là lồi lên.

Mọi người dường như đã hiểu ra.

Chu Du chỉ vào bên trong, nhìn những người phía sau, "Mọi người đều biết rồi chứ?

Lát nữa tôi đi thế nào thì đi theo thế nấy, đừng có đi sai, nếu không chẳng ai lường trước được chuyện gì sẽ xảy ra đâu." Ô Thiền trầm tư nhìn về phía trước, không nói gì thêm. "Đi thôi, tôi đi dò đường trước." Chu Du cầm lấy vũ khí, hít một hơi thật sâu. "Anh yêu, cẩn thận!" Phía sau, Hoắc Linh và Diệp Nhất Tâm đầy vẻ lo lắng định đi trước, nhưng đã bị Chu Du ngăn lại, chuyện này sao một đại nam nhân đầu đội trời chân đạp đất lại có thể rụt lại phía sau được?

Dứt lời, Chu Du tung người nhảy lên, nhảy trực tiếp lên một khối đá phía trước. "Cẩn thận!" Ô Thiền phía sau vội vàng nhắc nhở.

Chương 479

Không sai, mặt phiến đá đó thực sự quá trơn, giống như bên trên được bôi một lớp dầu.

Chu Du mới nhìn rõ, may mà dồn sức giữ thăng bằng nên cơ thể không bị ngã xuống. "Thì ra là chờ tôi ở đây sao?" Chu Du thản nhiên cười.

Sau đó hắn nhanh chóng tiến về phía trước, bước đi như gió, đúng vậy, không có quá nhiều thử thách, chỉ là với tư cách người dò đường, nhất định phải làm rõ tình trạng hiện tại!

Nếu không người đi sau đa phần sẽ chịu thiệt.

Chu Du nhanh chóng băng qua mấy tấm phiến đá, không xảy ra thêm sự cố nào ngoài dự kiến, nhưng những khối đá sụp xuống đó dường như nặng hơn một chút.

Chỉ trong chốc lát, chúng đã cách những khối đá lồi ra nửa mét.

Vài phút sau, Chu Du đáp xuống vững vàng ở phía cuối. "Nhanh lên, tiếp tục đi." Chu Du cầm đèn pin vẫy vẫy về phía Bàn Tử.

Những luồng sáng chói mắt hòa lẫn với ánh kim quang xung quanh khiến mọi người gần như không mở nổi mắt.

Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất lần lượt tiến về phía đó, những người phía sau cũng không hề rảnh rỗi, từng người một đi theo.

Ô Thiền đi cuối, quan sát kỹ những biến đổi có thể xảy ra xung quanh.

Chẳng mấy chốc, nơi có động tĩnh lớn nhất vẫn là đường ván gỗ bên ngoài, không ai biết chuyện gì đang xảy ra ở phía sau.

May là khi đã vào hang động này, cánh cửa bên ngoài đóng lại thì mọi chuyện cũng chấm dứt.

Bên trong hoàn toàn giống như một thế giới tách biệt với bên ngoài.

Nhưng Ô Thiền luôn có một linh cảm kỳ lạ khó tả.

Những gã khổng lồ trên đường ván gỗ đó tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho đám người này như vậy.

Chẳng lẽ chúng lại biến mất dễ dàng thế sao?

Vì vậy Ô Thiền luôn giữ cảnh giác cao độ.

May mắn là nhìn phía trước mọi người cũng không xảy ra sự cố nào, đều lần lượt đi về phía Chu Du, lúc này cô mới hơi yên tâm.

Tuy nhiên khi Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đi đến giữa đường, lúc Bàn Tử đang nhanh chóng nhảy về phía Hồ Ba Nhất thì một cảnh tượng kinh hoàng đã xảy ra.

Khối đá mà Vương Bàn Tử vừa nhảy tới cư nhiên di động, trực tiếp lún xuống dưới. "Bám chắc lấy!" Vương Bàn Tử vội vàng cầu cứu Hồ Ba Nhất.

Hồ Ba Nhất lập tức phản ứng, ngồi thụp xuống, hai tay bám chặt lấy Vương Bàn Tử, chân quặp chặt vào phiến đá nên mới không bị rơi xuống. "Hết hồn hà." Vương Bàn Tử lúc này mới như trút được gánh nặng, thở phào một hơi, chuẩn bị men theo người Hồ Ba Nhất bò lên.

Nhưng mới bò được một nửa, đột nhiên Hồ Ba Nhất vẻ mặt trầm trọng, "Bàn Tử, cậu nặng quá." Bàn Tử không phản ứng gì, lúc này dốc sức đạp xuống dưới chân, vẻ mặt có chút khó đoán. "Bàn Tử, không sao chứ?" Hồ Ba Nhất gọi một tiếng, nhưng Bàn Tử lúc này giống như bị ai đó bóp nghẹt cổ, căn bản không thở nổi. "Cứu tôi." Bàn Tử sau đó chỉ kịp thốt ra câu cuối cùng, toàn thân dường như bủn

rủn vô lực, trực tiếp rơi tuột xuống dưới, Hồ Ba Nhất vẫn đang bám chặt lấy Bàn Tử.

Đương nhiên anh không lường trước được sự việc đột ngột này, thế là cả người cũng ngã nhào theo Bàn Tử. "Chết tiệt!" Ở cách đó không xa, Chu Du nhanh chóng lao tới, tung người nhảy lên, trực tiếp định kéo Hồ Ba Nhất lại.

Nhưng tốc độ của anh chậm hơn một bước, chỉ chộp được một chiếc giày của Hồ Ba Nhất, nhìn về phía trước thì thấy hai người họ gần như cùng lúc ngã nhào xuống dưới. "Bàn Tử, Hồ Ba Nhất!" Chu Du hét lớn về phía dưới, nhưng ngay lúc đó phiến đá trực tiếp khép lại, hoàn toàn không để lại bất kỳ dấu vết nào. "Bành!" Chu Du gần như ngay lập tức vung nắm đấm, đập thẳng xuống phiến đá.

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn, toàn bộ phiến đá như bị nổ tung, vỡ vụn, phía dưới hiện ra một khoảng không gian lạnh lẽo âm u như một cái giếng cạn.

Đèn pin soi xuống cũng không thấy gì cả.

Chu Du chuẩn bị nhảy xuống.

Hoắc Linh và Diệp Nhất Tâm cũng vội vàng xáp lại gần.

Ba người gần như cùng đứng trên một phiến đá, có lẽ vì không chịu nổi trọng lượng nên phiến đá cư nhiên cũng sụp đổ xuống.

Chu Du gần như không kịp trở tay.

Trong chốc lát, tình thế như thể tổ ong vò vẽ bị chọc thủng, hết đợt sóng này đến đợt sóng khác ập tới.

Anh nhanh chóng lấy lại tinh thần, nhưng dưới chân phiến đá đột ngột nứt toác ra một khe hở.

Hoắc Linh và Diệp Nhất Tâm lúc này đang dồn hết sự chú ý vào

cái hố sâu mà Bàn Tử vừa rơi xuống, hoàn toàn không ý thức được bản thân cũng đang rơi vào cảnh hiểm nghèo.

Đợi đến khi nhận ra thì nửa thân người của họ đã bị chôn vùi trong lớp lưu sa phía dưới.

Chương 480

Cát chảy như thủy triều dâng lên từ bên dưới.

“Bành!” Trong nháy mắt, nó lấp đầy toàn bộ không gian, khiến mọi người gần như nghẹt thở.

Chu Du định hét lên nhưng căn bản không dám há miệng, nếu không cát sẽ tràn vào đầy mồm, càng khổ sở hơn.

Anh chỉ còn cách vươn tay ra kéo Hoắc Linh và Diệp Nhất Tâm, nhưng lúc này dường như tất cả mọi người đều đang bị cuốn phăng xuống dưới lớp lưu sa.

Không một ai có thể phát ra tiếng kêu cứu nào.

Hiện tại mọi người đều tay chân luống cuống, cả người như đang bơi trong nước nhưng cơ thể lại không thể duỗi ra, hoàn toàn mất kiểm soát.

Chu Du cảm nhận được cơ thể mình vẫn tiếp tục chìm xuống, anh biết rõ xu thế của toàn bộ động huyệt này là liên tục đi xuống.

Tốc độ khá chậm, có lẽ là do lực cản của cát.

Cuối cùng, Chu Du mới nhận ra mình đã bị lưu sa cuốn vào một không gian khác.

Trong cát dường như có vô số xương cốt, đâm vào người khá đau.

“Phụt!” Không biết đã qua bao lâu, cảm giác bị kẹp giữa lớp lưu sa thật sự rất khó chịu, đúng là một ngày dài như một năm.

Khi Chu Du ngẩng đầu lên, anh nhận ra mình đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ.

Chưa kịp nhìn rõ nơi đó là đâu, bên tai đã vang lên tiếng nước

chảy, ngay sau đó là một dòng nước từ trên cao đổ xuống xối thẳng vào người.

Cả người Chu Du bị dòng nước cuốn trôi đến một nơi khác.

Cơ thể trôi theo dòng nước, lúc chìm lúc nổi không định hướng.

Khoảng hơn mười phút sau, Chu Du mới ngoi lên mặt nước, hít một hơi thật sâu.

Anh nhận ra trước mặt mình là một vùng nước mênh mông như biển cả.

Anh bật đèn pin lên, may mà đồ đạc đều chống nước nên vẫn có thể nhìn rõ xung quanh.

Trên đỉnh đầu gần như toàn là những khối đá nhọn hoắt, chỉ cần không cẩn thận là đầu sẽ bị đâm thủng một lỗ ngay.

Mặt nước rất gần với những khối thạch nhũ, cảm giác áp bách đến mức nghẹt thở.

Phía trước, Chu Du đột nhiên phát hiện có một xoáy nước đang ngày càng lớn dần, rồi cả người anh bất thình lình bị hút vào trong.

Một cơn thiên toàn địa chuyển ập đến, nhưng chỉ kéo dài khoảng năm sáu phút.

Chu Du bị nước đẩy đến một nơi khác.

Khi anh từ dưới nước ngoi lên nhìn kỹ, đây hóa ra là một không gian rộng lớn.

Bên cạnh đống đá vụn có một chỗ trông như bãi cát, anh liền ngồi xuống đó.

Nhưng khi Chu Du nhìn quanh, anh thấy chỉ có mình mình, những người còn lại đều không thấy đâu.

Chẳng lẽ khi rơi xuống từ lưu sa lúc nãy có nhiều hướng thoát khác nhau?

Chu Du nhanh chóng lấy tấm bản đồ ra, mở rộng và xem xét kỹ lưỡng.

Quả nhiên là vậy!

Anh phát hiện dưới động huyệt có mấy loại địa hình khác nhau, tuy không đánh dấu các cạm bẫy lớn nhưng mỗi loại đều đại diện cho một kiểu địa hình riêng biệt.

"Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ!" Không ngờ bên dưới lại được bố trí cầu kỳ như vậy.

Vậy thì môi trường hiện tại anh đang đối mặt tự nhiên chính là Thủy!

Chu Du nhìn quanh, vách đá khá rộng rãi, hơi lạnh bên dưới ngày càng tăng, nguồn nước ngầm ở đây cực kỳ phong phú.

Khắp nơi đều là những hòn đá lồi lõm không bằng phẳng, chẳng khác nào một bãi cát ngầm.

Chu Du tìm được mấy sợi dây leo xung quanh, châm lửa lên, không khí cũng trở nên ấm áp hơn đôi chút.

Có người!

Chu Du thấy ở góc không xa dường như có hai ba người, trang bị đầy đủ.

Chẳng lẽ thực sự có người đã xuống đây trước?

Qua những gì Như Khoa Phu và Đặc Lạc Phu kể, không khó để nhận ra thực sự có kẻ đã xuống đây.

Nhưng theo cách nói trước đó, chỉ có một mình người đó xuống, đa phần là dân trộm mộ, còn thuộc phái Mạc Kim Giáo Úy hay Bàn

Sơn Đạo Nhân thì không rõ.

Chu Du biết rằng để xuống được đến đây là cả một hành trình gian nan cực khổ, kẻ nào có thể vào được cổ mộ này thực sự không đơn giản chút nào.

Chỉ không biết đây đã là tầng thứ mấy rồi, chắc hẳn chưa phải bên ngoài mộ thất của Công chúa Áo Cổ.

Vậy danh tính của hai người này là gì, và họ vào đây từ khi nào?

Chương 481

Chu Du soi đèn kỹ hơn mới nhận ra, dựa vào trang phục thì không thể xác định được gì, có lẽ thời gian đã quá lâu, quần áo và ký hiệu bên ngoài gần như đã bị phong hóa hết.

Chỉ thấy niên đại không quá xa, vì những người này trông giống quân nhân hơn, con dao găm và súng ống gỉ sét trên người họ đã nói lên tất cả.

Đây có vẻ là lính từ phía Mông Cổ, trong phút chốc Chu Du cảm thấy có chút không hiểu chuyện gì.

Nhưng có thể khẳng định khi họ xuống đây, chắc chắn đã có cao nhân chỉ điểm, nếu không không thể nào còn sống mà xuống được tới đây.

Nhìn dấu vết xung quanh, dường như họ đã sinh tồn ở đây một thời gian, đồ đạc xung quanh được sắp xếp khá ngăn nắp.

Tuy không nhìn rõ diện mạo ban đầu, nhưng đa số đều đã bám bụi và mọc lông nấm.

Trước mặt họ là dấu tích của những đống lửa, trên đất còn sót lại một ít mẩu thức ăn thừa chưa ăn hết.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Hai cái xác gần như đã khô héo, không hề thối rữa, thi thể khô quắt lại như xác ướp.

Hiển nhiên, trước khi chết họ không hề xảy ra tranh chấp hay ẩu đả, mọi thứ đều diễn ra trong bình lặng.

Chu Du nhìn qua một lượt, nhặt lấy mấy món đồ vừa tay, vượt qua đống đá vụn rồi tiếp tục đi về phía trước.

Phía trước dường như có thác nước.

Càng đi tới, tiếng nước chảy càng lớn hơn.

Sau khi đi xuyên qua một cổng vòm tự nhiên, Chu Du nhận ra nơi này quả thực là một thiên địa khác.

Trước mặt giống như một hồ nước, nhưng ngay chính giữa hồ có một khoảng đất đường kính khoảng bốn năm mét.

Trên đó chất đầy những chiếc rương.

Những chiếc rương này hoàn toàn khác với những thứ anh thấy ở góc vách đá bên trên, chúng trông hào nhoáng hơn, lớp ngoài cùng còn được dát một lớp viền vàng.

Ánh đèn pin soi vào tỏa ra những luồng sáng lấp lánh rực rỡ, khiến anh nhất thời không kịp thích nghi.

Mấy cái rương lớn được xếp theo một hướng nhất định, xung quanh rải đầy kỳ trân dị bảo.

Phần lớn là bảo vật từ vùng Tây Vực và Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ, khiến người ta hoa cả mắt.

Quả nhiên càng xuống dưới càng hung hiểm, nhưng bảo bối bên trong đúng là không ít.

Đống đồ này có lẽ đủ để mua lại toàn bộ bất động sản và cổ vật ở khu vực Phan Gia Viên.

Ai mà không động lòng cho được?

Chẳng trách vô số kẻ đổ xô vào đây như thiêu thân, dù phải mạo hiểm mạng sống cũng không tiếc.

Nhưng mấy ai thực sự vào được đến đây?

Chu Du liếc nhìn đống đá quý thì thấy có vài bộ xương khô.

Không, đó là những kẻ rõ ràng đã vất vả lắm mới vào được đến đây, khi thấy bảo vật thì kinh ngạc không kìm lòng được, định tiến tới lấy.

Họ đã lội qua hồ nước để tiếp cận, nhưng không ngờ lại bị thứ gì đó dưới nước rỉa thịt.

Nửa thân trên không bị ngâm nước nên vẫn còn khá nguyên vẹn, chỉ có điều đã khô quắt lại.

Cơ thể họ từ mặt nước trở xuống bị phân tách thành hai trạng thái hoàn toàn khác biệt.

Dưới nước có thứ gì đó!

Chu Du dừng bước, không tiếp tục tiến lên nữa.

Không xong, có người!

Chu Du nheo mắt, đột nhiên cảm giác phía dưới có gì đó không ổn, xung quanh xuất hiện một luồng gió mang theo sát khí lạnh lẽo.

Sát khí đó ngày càng áp sát.

Khi Chu Du đột ngột ngẩng đầu lên, anh thấy ở vách đá chếch đối diện xuất hiện một bóng người, nhưng người đó dường như đang đứng trong một vùng bóng tối lờ mờ.

Không nhìn rõ mặt.

Cũng chẳng biết đó rốt cuộc là người hay quỷ!

“Ai đó?” Chu Du cau mày nhìn về phía người nọ, cất tiếng hỏi.

Trong lòng anh thắt lại, chẳng lẽ kẻ này chính là người duy nhất xuống đây mà Như Khoa Phu đã nhắc tới, hắn vẫn còn sống sao?

Thật là không thể tin nổi.

“Hừ!” Đột nhiên, kẻ đứng trên vách đá nhảy xuống, mang theo

một luồng gió quỷ dị khiến mặt nước phát ra những âm thanh kỳ quái.

Chu Du bấy giờ mới nhìn rõ mặt hắn.

Chương 482

Lớp da nhăn nheo như thịt khô lâu ngày, khuôn mặt đen tím như bị trúng độc, trông vô cùng quỷ dị, cả gương mặt đều méo mó.

Trang phục của kẻ đối diện trông giống như một người dị tộc của bộ tộc thiểu số.

Không sai, khá giống với trang phục của kẻ mặc đồ đen mà Đặc Lạc Phu đã gặp.

Chẳng lẽ cùng một hạng người?

Chu Du nhớ lại, sau khi Đặc Lạc Phu biến mất, kẻ mặc đồ đen đó cũng lặng lẽ mất tích, lúc đó anh không chú ý nhiều đến hắn, giờ nhìn lại quả nhiên có uẩn khúc.

Kẻ quái dị đối diện có vẻ mặt khá kỳ lạ.

Ánh mắt hắn rõ ràng là không thể tin nổi khi thấy một người sống xuất hiện trước mặt.

"Khục..." Từ cổ họng hắn phát ra một tràng âm thanh khàn đặc, nghe như tiếng vọng từ địa ngục, khiến người ta phải nổi da gà.

"Ta thủ ở đây đã hơn trăm năm rồi, chưa từng gặp được một người sống nào, chỉ là chàng trai trẻ à, ngươi chọn nhầm nơi rồi, đây là phần mộ của ngươi!" "Ha ha ha ha!" Lão quái cười lạnh mấy tiếng, ngay sau đó một luồng gió quỷ dị thổi qua không gian, khiến mặt nước nổi lên những gợn sóng như vảy cá.

"Được thôi, có giỏi thì nhào vô." Chu Du đứng sừng sững một bên, khí thế vững chãi như cột trụ.

"Được, ta thành toàn cho ngươi." Nói đoạn, lão quái đột nhiên vung tay, cuốn tay áo lên, cánh tay hắn phần lớn chỉ còn lại xương

trắng hếu!

Chu Du nhìn về phía hồ nước, chẳng lẽ lão gia hỏa này có liên quan gì đến cái hồ này?

Phần thịt trên xương rõ ràng như bị xé toạc ra nên mới không còn lại gì.

"Ha ha ha!" Lão quái đột nhiên cười lạnh, sau đó cười rộ lên điên cuồng, tiếng cười vang vọng khắp nơi, nghe cực kỳ quái dị.

Thậm chí nước trong hồ phía trước cũng bắt đầu trở nên đục ngầu.

"Đã bao nhiêu năm rồi, cuối cùng cũng có người có thể động thủ với ta.

Hy vọng ngươi không giống mấy tên trước kia, chưa đánh đã ngã, nếu không thì thật là mất hứng." Chu Du biết rõ ở sâu dưới lòng đất này, người vào được chỉ đếm trên đầu ngón tay, hiển nhiên kẻ này phải là người canh giữ cổ mộ.

Nhìn trang phục mười phần thì đến tám chín phần là người Khế Đan canh giữ đại mộ của Công chúa Áo Cổ.

Họ phải ở đây quanh năm suốt tháng, gần như không thể ra ngoài.

Và cũng không có cách nào thoát ra được.

"Hừ!" Lão quái hừ lạnh một tiếng, rồi thân hình hắn rung lên, không khí phía trước đột ngột trở nên nghẹt thở, vách đá xung quanh bắt đầu rung chuyển.

Như thể giây tiếp theo sẽ xảy ra động đất vậy.

Chu Du lùi lại vài bước, lão gia hỏa này quả thực có chút bản lĩnh, nếu không cũng không thể sống đến bây giờ.

"Tốt!" Chu Du mỉm cười thản nhiên, đối phó với hạng người này

cũng không cần tốn quá nhiều sức.

Ngay sau đó Chu Du nhanh chóng lách người, nghe trong không khí có tiếng ma sát kỳ quái.

Anh nhìn quanh mới phát hiện lão quái đã hòa làm một với môi trường xung quanh.

Chu Du chau mày, không gian xung quanh bỗng chốc trở nên tĩnh lặng đến đáng sợ.

"Oành!" Chu Du lùi lại vài bước, phát hiện lão quái dường như đã biến mất không dấu vết, nhưng vị trí cách trước mặt anh vài mét đột nhiên nổ tung.

Tiếng nổ gần như bao trùm toàn bộ không gian dưới lòng đất này!

Lúc này, ngọn đuốc trên tay Chu Du trực tiếp bị dập tắt.

Ngay lập tức, một luồng uy áp mạnh mẽ ép thẳng về phía anh.

Chu Du không hề vội vàng, thân hình khẽ đảo, chân bước như có gió, trực tiếp phi thân lên vách đá.

Trên vách đá xuất hiện từng vệt nứt lớn.

Những khối đá khổng lồ rơi rụng xuống như bị tan chảy.

"Oành!" Trong không khí, hai luồng khí tức ẩn hiện.

Chu Du hít sâu một hơi, cơ thể tỏa ra luồng đại khí tức, lòng bàn tay xòe ra, sau đó anh cắn đầu lưỡi.

Một giọt máu nhanh chóng rơi vào lòng bàn tay!

Một hình Bát Quái ẩn hiện trên lòng bàn tay, rồi từ Tứ Tượng Bát Quái đó âm thầm bùng lên một ngọn lửa đen.

Ngọn lửa ngày càng lớn, trong nháy mắt lấy tâm là xung quanh, hình thành nên một xoáy lửa.

“Phá!” Chu Du quát lớn một tiếng, từ sâu trong lòng bàn tay, anh trực tiếp giáng một chưởng về phía trước!

“Oành long!” Một tiếng nổ lớn vang lên, sức mạnh khổng lồ như sét đánh giữa trời quang, từng đạo lôi quang quất mạnh vào vách đá, tia lửa bắn tung tóe.

Vách đá sụp đổ, đè nghiến lên một cái bóng kỳ quái.

Trông giống như một con người!

Chương 483

Giữa đống đá khổng lồ nổ tung, một bóng người thoáng hiện ra.

“Phụt!” Chu Du vung tay áo đứng trên tảng đá, y phục không gió mà tự bay!

Bóng người trước vách đá kia mờ mờ ảo ảo, rồi bất ngờ phun ra một ngụm máu tươi, trên tường vách toàn là những vệt máu đen thẫm.

Nó hình thành nên một bóng người quỷ dị, cơ thể vặn vẹo như đang phải chịu cực hình dưới địa ngục.

“...” Lúc này cơ thể lão quái mới thực sự hiện ra, một cánh tay của hắn thoắt ẩn thoắt hiện như sắp biến mất.

Xung quanh lốm đốm những tia sáng nhỏ.

“Ngươi là ai?” Sắc mặt lão quái vô cùng khó coi.

Trước đó còn có thể thấy biểu cảm nhăn nheo trên mặt, nhưng giờ mắt hắn trợn trừng như sắp rớt ra ngoài.

Chu Du nhún vai, không thèm mở lời!

Lúc này nhìn về phía lão gia hỏa đó, cổ hắn dường như sắp nứt ra, nhưng bên trong cơ thể dường như trống rỗng, giống như một cái túi lớn vậy.

“Hống!” Lão quái gầm lên một tiếng, những luồng khí âm u xung quanh nhanh chóng tụ lại một chỗ, chui tọt vào lồng ngực hắn.

Lồng ngực hắn giống như một cái hố không đáy, không ngừng nuốt chửng mọi thứ xung quanh.

Có vẻ như lão quái đã tung ra tuyệt chiêu cuối cùng, hắn há miệng, không ngừng hấp thụ toàn bộ âm sát chi khí xung quanh.

Cuối cùng, cơ thể lão quái to dần lên, thân hình vốn khô héo bỗng chốc trương phồng, như thể giây tiếp theo sẽ nổ tung.

"Hắc hắc!" Lão quái cười lạnh.

Trong nháy mắt, quần áo trên người hắn bị xé toạc ra thành từng mảnh.

Chu Du mới nhìn rõ cơ thể hắn, ở lồng ngực như có một xoáy nước không ngừng xoay tròn, âm khí và năng lượng dưới lòng đất đều bị hắn nuốt sạch.

Trông hắn chẳng khác nào một con ác quỷ.

Tên này... thực sự không phải người!

Chu Du chợt hiểu ra, là Địa Ngục Ngạ Quỷ!

Thứ này khác với ngạ quỷ thông thường.

Ngạ quỷ thông thường chỉ là không thể đầu thai, phải dựa vào việc ăn những thứ thực vật bình thường để duy trì hồn phách vẹn toàn, vĩnh viễn không được làm người.

Nhưng Địa Ngục Ngạ Quỷ chính là những kẻ bảo hộ của Thần Chết!

Đúng vậy, chúng có thể bất tử bất diệt.

Chẳng trách chúng có thể tồn tại dưới này hàng nghìn năm.

Đương nhiên người thường không thể làm được, nhưng bọn chúng lại ở nơi tiếp cận gần nhất với lối vào địa ngục.

Tuy bất tử bất diệt, thậm chí không thể coi là một loài quỷ vật, nhưng lại phải canh giữ ở đây quanh năm suốt tháng, tự nhiên không thể ra ngoài.

Cũng không có cách nào ra ngoài được.

Thậm chí là hàng nghìn, hàng vạn năm!

Chức trách của chúng là thủ hộ một tòa cổ mộ, nhưng một khi cổ mộ này bị hủy diệt thì chúng cũng không còn tồn tại nữa.

Chu Du chợt nhớ lại những ghi chép mình từng đọc qua vô tình, đó dường như là thứ tiếp cận nhất với cái gọi là trường sinh bất tử.

Nhìn thì có vẻ đầy sức hút, nhưng thực tế, nếu phải đổi lấy bằng sự tự do như vậy, ước chừng chẳng ai dám sảng khoái đồng ý!

Bây giờ, con chó chặn đường này thực sự có chút rắc rối.

Chu Du biết rõ, theo tình hình bên dưới này, tuyệt đối không chỉ có một kẻ như vậy!

Hiển nhiên một bộ tộc thủ hộ cổ mộ không thể chỉ có một người!

Lúc này, xung quanh một trận phong sa không ngừng gào thét, như thể toàn bộ thiên địa đều đang vặn vẹo.

Chu Du cảm thấy mắt mình gần như không thể mở ra được.

"Oành!" Xoáy nước khổng lồ trước ngực hắn sắp tan biến.

Nhưng xung quanh xuất hiện vô số cơn lốc xoáy, không ngừng gào thét lao về phía Chu Du.

Chu Du đưa tay chỉ về phía trước, trong nháy mắt một đạo kết giới được hình thành, hoàn toàn ngăn chặn những luồng sát khí phát ra từ xoáy nước kia.

Xung quanh kết giới, vô số cánh tay quỷ vươn ra, cào cấu về phía Chu Du.

"Oành!" Những tiếng nổ lớn vang dội trời đất, phong vân biến ảo, toàn bộ động quật như nổ tung, sơn băng địa liệt.

Chương 484

Chu Du phát hiện nước trong hồ cách đó không xa dường như sôi sục trong tích tắc.

Nước trong hồ bốc hơi nhanh chóng!

Ngay sau đó, bên dưới lộ ra những sinh vật quỷ dị!

Đó...

Chu Du nhìn kỹ lại, hít một hơi lạnh.

Rõ ràng là những quái vật hình nhân ngư!

Ý gì đây?

Chu Du dụi mắt, tưởng mình nhìn nhầm.

Tuy ngoại hình giống nhân ngư, nhưng mặt mũi hung tợn, hoàn toàn không giống mỹ nhân ngư trong truyền thuyết.

Toàn thân đầy những nốt mụn lớn nhỏ.

Vì nước đã bốc hơi hết, những thứ đó vừa tiếp xúc với không khí liền bắt đầu thối rữa.

Một mùi hôi thối nồng nặc bốc lên, những sinh vật đó không còn động đậy nữa, hóa thành một đống máu đen đặc.

Chu Du mới hiểu tại sao cái xác lúc nãy lại kỳ quái như vậy, nửa thân dưới mặt nước dường như đã bị ăn mòn hết, chỉ còn lại xương trắng.

Nhưng trên mặt nước, thi thể lại được bảo tồn hoàn hảo.

Hóa ra lũ này căn bản không dám rời khỏi nước!

Chu Du lập tức hiểu ra, tuy địa hình và chủng vật bên dưới này rất

đáng sợ, thậm chí có những thứ chưa từng biết tới, nhưng tất cả đều bị chế ước nghiêm ngặt.

Dường như chỉ cần không có người xuống quấy nhiễu thì mọi thứ vẫn bình thường!

Tuy nhiên, bí mật bất tử và vô số trân bảo bên dưới khiến không ai là không thèm muốn.

"Oành!" Những luồng sương mù màu máu liên tục va đập định phá vỡ kết giới của Chu Du nhưng đều vô ích.

Cuối cùng, chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn, xung quanh mới hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

Nước dưới hồ bắn tung tóe lên cao vài mét.

Nơi này như một động thủy liêm, luồng hắc khí cũng dần tan biến.

Chu Du bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm, thu lại kết giới.

Xung quanh đã bình tĩnh trở lại, nhưng nhìn về phía trước, lão quái kia gần như đã biến thành những khối đá vụn.

Chẳng lẽ chỉ là một bức tượng đá?

Chu Du cứ ngỡ mình vừa gặp một hòn đá thành tinh.

Đúng vậy, anh bước tới nhìn kỹ, nó vẫn giống hệt như những gì anh thấy trước đó.

"Cứu mạng!" Khi Chu Du đang nghiên cứu khối đá đó, định chạm vào lần nữa để xem có thể xử lý triệt để không, thì bỗng nghe thấy tiếng người vang lên phía trước.

Nghe động tĩnh này thấy khá quen.

Hồ Ba Nhất?

Chu Du lắng tai nghe kỹ, quả nhiên tiếng vang vọng khắp động

quật, khiến anh gần như không phân biệt được nó phát ra từ đâu!

Ngay sau đó, anh thấy một khối đá từ trên đỉnh rơi thẳng xuống.

Tiếp theo là tiếng "tõm", nước dưới hồ bắn tung tóe lên mặt như sóng biển vỗ vào.

Hồ Ba Nhất rơi thẳng xuống đó, vẫy vùng một hồi lâu giữa làn nước.

Tất nhiên Chu Du biết cái hồ này nhìn thì không lớn nhưng bên dưới có nguồn nước chảy liên tục.

Không xong, anh sực nhớ tới những thứ mình vừa thấy dưới nước, chắc chắn không chỉ có một con!

Lúc này, Chu Du nhanh chóng lao tới, không nói hai lời kéo tuột Hồ Ba Nhất lên.

Hồ Ba Nhất cứ ngỡ mình gặp phải quái vật, định rút đồ ra phản kháng, cho đến khi lau mặt nhìn rõ Chu Du mới thở phào nhẹ nhõm.

"Anh cũng ở đây sao?" Hồ Ba Nhất cảm thấy kỳ lạ, nhìn quanh thấy nơi này chẳng khác nào một đống phế tích hoang tàn.

"Đúng rồi, những người khác đâu?" Chu Du nhìn Hồ Ba Nhất hỏi, lão Hồ gãi đầu một hồi rồi mới kể lại.

"Hazzi, lúc nãy chúng ta rơi xuống đều bị phân tán cả.

Tôi cứ ngỡ phen này chết chắc rồi, nhưng khi rơi xuống lại thấy môi trường xung quanh rất kỳ lạ!" Dường như trải nghiệm của Hồ Ba Nhất cũng tương đương với những gì Chu Du phân tích trước đó, địa thế được thiết kế theo Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ!

Khi Hồ Ba Nhất rơi xuống, anh cảm thấy xung quanh nóng rực, cả người gần như không chịu nổi, cứ ngỡ mình rơi vào nham thạch.

Chương 485

Vách đá xung quanh tỏa ra hơi nóng bừng bừng, người như sắp bị hấp chín.

May mà Hồ Ba Nhất cứ thế chạy thục mạng về phía trước mới thoát được một kiếp, anh cũng đã đi tìm nhóm Vương Bàn Tử khắp nơi.

Nhưng căn bản không có ai phản hồi.

Hồ Ba Nhất vừa đi vừa tìm, trên đó giống như bị lạc đường, chạy lung tung như ruồi không đầu.

Nào ngờ lúc đang lạc lối thì phát hiện một hang động, bên trong ánh kim quang lấp lánh nhìn rất hấp dẫn.

Đèn pin soi vào, anh lập tức hiểu ra ngay.

Ánh đèn pin vừa chiếu vào hang động đó là cả một vùng kim quang chói mắt, cực kỳ thu hút, hiển nhiên bên trong có không ít bảo vật.

Hồ Ba Nhất tò mò, thấy xung quanh không có nguy hiểm, dựa vào kinh nghiệm trước đó nên anh nhanh chóng xông vào.

Suốt quãng đường cũng có chút kinh sợ nhưng không gặp nguy hiểm gì.

Vào đến bên trong mới thấy nơi này đúng là chỗ giấu bảo bối, những chiếc rương lớn đều đã mở sẵn.

Nhưng điều khiến Hồ Ba Nhất thấy lạ là dường như trước đó đã có người đột nhập vào đây.

Nhưng tất cả đều bỏ mạng bên trong, xương trắng hếu, hiển nhiên

những người đó như bị trúng độc, xương cốt trên người đều đen lại.

Hồ Ba Nhất cẩn thận lấy trang bị ra, tiến lại gần xem xét thì không khỏi kinh hãi.

Đồ đạc trong rương toàn là vàng bạc châu báu, đẳng cấp cao hơn hẳn những thứ bên trên, bất cứ món nào mang ra cũng đủ mua lại cả khu Phan Gia Viên.

Nói không có cảm giác gì thì đúng là không thể.

Chu Du cũng hiểu tính của Hồ Ba Nhất.

Nhưng đúng lúc đó, Hồ Ba Nhất cảm giác trên đỉnh đầu có thứ gì đó đang chằm chằm nhìn mình, anh ngẩng lên thì thấy một khuôn mặt gần như rũ xuống, sát rạt bên má.

Sợ đến mức anh lập tức tháo chạy ra ngoài.

Nhưng vì quá tập trung vào thứ không tên trên đầu mà anh bỏ qua dưới chân, hóa ra đó là một cái bẫy.

Hồ Ba Nhất mới đi được vài bước thì cả người rơi hẫng xuống, chưa kịp hoàn thần đã thấy mình rơi vào một đường hầm địa hạ.

Lúc đó lòng Hồ Ba Nhất chùng xuống, nghĩ thầm thôi tiêu đời rồi!

Nào ngờ cả người anh lại từ trên cao rơi thẳng xuống một không gian khác, vừa vặn gặp được Chu Du.

Hiện giờ với anh, Chu Du chẳng khác nào chiếc phao cứu mạng.

"Đúng rồi, lúc nãy ở đây xảy ra chuyện gì vậy?" Hồ Ba Nhất nhìn quanh, vẻ mặt vẫn còn sợ hãi.

Chu Du mỉm cười thản nhiên, không nói gì nhiều.

Hồ Ba Nhất nhìn về phía khoảng đất giữa hồ nước, trong mắt lộ vẻ kỳ quái.

Anh nuốt nước bọt rồi nhìn Chu Du kinh ngạc: "Trời ạ, trong mộ của Công chúa Áo Cổ này rốt cuộc có bao nhiêu đồ tốt vậy, đi suốt quãng đường mà tôi hoa cả mắt luôn." "Đừng có động lung tung vào mấy thứ đó." Chu Du nhắc nhở: "Mấy thứ này dễ làm mê hoặc lòng người lắm, cho nên nếu không vạn bất đắc dĩ thì tuyệt đối đừng lấy đồ ở đây, nếu không là gánh không nổi đâu." "Yên tâm đi." Hồ Ba Nhất vỗ vai Chu Du, định bước đi.

Nhưng lúc này, từ trong tay áo Hồ Ba Nhất rơi ra một vật vàng óng ánh, đèn pin soi vào phản chiếu ra những luồng sáng ngũ sắc như cầu vồng.

"..." Chu Du và Hồ Ba Nhất nghi hoặc nhìn nhau.

Hồ Ba Nhất cười khổ: "Cái thứ này tôi cũng không biết nó dính vào tay áo từ lúc nào, chắc là lúc rơi xuống tôi không chú ý." Đó giống như một chiếc nhẫn, bên trên đính một viên đá quý rực rỡ.

Hồ Ba Nhất cũng phải chấn kinh, lúc này cả vách đá gần như được chiếu sáng rõ mồn một.

Cả hai người gần như không biết rõ thứ này là gì.

Nhưng Chu Du cảm nhận rõ ràng bên trong viên đá quý dường như có oán linh, một luồng oán khí bắt đầu trướng lên dữ dội.

Nhưng nó hoàn toàn bị áp chế lại.

"Mau, vứt cái thứ đó đi!" Chu Du đột nhiên phát hiện ra điều gì đó, vội vàng hét lớn với Hồ Ba Nhất.

Ngay lập tức, Hồ Ba Nhất cũng cảm nhận được, nhanh chóng ném thứ đó xuống hồ nước.

"Bành!" Viên đá quý vừa chạm nước liền nổ tung.

Từng đạo nước bắn lên như một tấm bình phong chắn trước mặt

hai người.

Sau đó ánh sáng trong động cũng dần lịm tắt.

“Mau, mau ra khỏi đây!” Khi ánh sáng biến mất, Chu Du đột nhiên thấy những bóng đen đang di chuyển trên vách đá xung quanh.

Như thể chúng đang lao nhanh về phía hai người!

Hồ Ba Nhất không biết Chu Du đã thấy gì, nhưng nhìn ánh mắt anh là biết có chuyện không lành.

Cả hai vừa chạy ngược lại con đường lúc Chu Du tới, nhưng phát hiện môi trường bên ngoài dường như đã thay đổi.

Chương 486

Đáng lẽ nơi này phải đầy nước, nhưng giờ gần như khô cạn.

Chỉ trong vòng chưa đầy một canh giờ mà cứ như bãi bể nương dâu.

Mặt đất và vách đá nứt ra từng khe hở lớn.

"Cẩn thận!" Hồ Ba Nhất hoảng loạn chạy về phía trước mà không chú ý dưới chân, cứ mải ngoái đầu nhìn lại.

May mà tuy cảm thấy thiên băng địa liệt nhưng khi ra khỏi động quật đó, bên ngoài lại phong bình lãng tĩnh, anh mới tạm yên tâm.

Nhưng chuyện không may cứ dồn dập kéo tới.

Hồ Ba Nhất vừa tiếp tục bước đi thì chân sẩy một cái, hụt xuống hố, nửa thân người suýt chút nữa là rơi xuống.

Chu Du nhanh tay lẹ mắt, túm lấy Hồ Ba Nhất kéo lên.

Lúc này Hồ Ba Nhất mới biết mặt đất tuy trông bằng phẳng nhưng đâu đâu cũng là cạm bẫy.

Sau đó anh chỉ còn cách bám sát sau lưng Chu Du, mỗi bước chân đều phải cảnh giác.

Vài phút sau, hai người đến một góc vách đá, Chu Du ra hiệu dừng lại.

Cả hai nhìn quanh, một lúc lâu sau vẫn im lặng không nói lời nào.

Sau khi thấy xung quanh không còn động tĩnh gì, Chu Du mới thở phào, rồi lấy ra hai tấm bản đồ chi tiết.

Hiện giờ trong tay Chu Du có hai tấm bản đồ.

Hồ Ba Nhất đón lấy, mở một tấm ra.

Chất liệu của hai tấm bản đồ gần như giống hệt nhau.

Hiển nhiên đều làm từ da cừu, nhưng khoảng cách thời gian có vẻ khá lớn, tuy cùng chất liệu nhưng nội dung bên trên đã có sự thay đổi.

Một bản là phóng to, một bản là chi tiết.

Đối chiếu hai tấm bản đồ, Chu Du biết hiện họ đang ở vị trí bậc thang thứ ba, cũng là phía dưới con đường ván gỗ.

Muốn vào được chủ mộ thất thì cần phải vượt qua hai địa điểm nữa.

Chỉ có một nơi nhìn rất kỳ lạ, dường như cố ý bị ai đó xóa đi, không hề có bất kỳ đánh dấu nào khác.

"Ý gì đây?" Hồ Ba Nhất cũng không hiểu nổi.

Chu Du phân tích: "Có khả năng nơi này trước đây từng bị bọn trộm mộ ghé thăm nên mới bị gạch đi chăng?" Hồ Ba Nhất cười cười: "Cũng có khả năng đó, nhưng chúng ta muốn đến được đích cuối cùng thì bắt đầu cũng phải xuyên qua chỗ này." Chu Du gật đầu, sau đó hai người thu bản đồ lại.

Chu Du kiểm tra kỹ lại những trang bị có thể dùng được trên người, thực sự là ít đến thảm thương.

Bây giờ đành phải vừa đi vừa nhặt trang bị vậy.

Nhưng Chu Du đã đi quá nửa quãng đường mà vẫn không thấy kho quân hỏa lúc trước đâu, thật là kỳ lạ.

"Có lẽ chúng ta căn bản không đi cùng một hướng?" Hồ Ba Nhất đưa ra suy đoán.

Chu Du không trả lời, nhưng lời Hồ Ba Nhất không phải là không có khả năng, dù sao không gian dưới trạm xử lý nước thải này cũng

quá lớn.

Nếu không nắm vững phương hướng thì rắc rối to.

“Được rồi, giờ chúng ta đi tìm, tốt nhất là hội quân trước rồi mới quyết định tiếp.” Chu Du phân tích kỹ tình hình hiện tại rồi nhìn Hồ Ba Nhất.

Hồ Ba Nhất không có ý kiến gì thêm.

Hai người lấy ra chút thức ăn ít ỏi còn lại, ăn tạm vài miếng rồi thay phiên nhau nghỉ ngơi một lát trước khi chuẩn bị tiếp tục xuất phát.

Suốt quãng đường đi, cả hai không thấy bóng dáng những người còn lại, Chu Du bắt đầu thấy lo lắng.

Tất nhiên với Ô Thiền và Hoắc Linh, anh không quá lo vì hiện tại anh có thể cảm ứng được tình trạng của họ.

Chỉ cần có chuyện gì xảy ra, anh có thể nhanh chóng xác định vị trí.

Nhưng Bàn Tử thì khó nói lắm.

Hai người đi vòng sang một con đường khác.

Chu Du đã xem kỹ bản đồ nên nắm khá rõ, dù chọn đi hướng nào thì vị trí đại khái cũng đều xoay quanh việc đi xuống dưới.

Chỉ cần mọi người phân tán ở các nơi khác nhau, cuối cùng khi đi xuống nhất định sẽ hội quân.

Chu Du bấy giờ mới thấy nhẹ lòng.

Sau đó hai người một trước một sau, cẩn thận từng li từng tí bước về phía trước.

Xuyên qua một hang động, Chu Du và Hồ Ba Nhất đến một nơi rất

kỳ lạ.

Nơi này giống như một rừng đá, nghiêng dần xuống dưới.

Chương 487

Muốn đi tiếp thì bắt buộc phải xuyên qua khu rừng đá này.

"Đợi đã!" Thấy Hồ Ba Nhất định bước tiếp, Chu Du vội vàng gọi lại.

Hồ Ba Nhất quay đầu, giơ ngọn đuốc nhìn Chu Du với vẻ mặt khó hiểu.

Ánh lửa soi lên mặt anh trông cực kỳ quỷ dị.

Chu Du quan sát kỹ những khối đá cao quá đầu người, nằm rải rác lộn xộn trên mặt đất dốc.

Anh cầm đuốc soi kỹ thì thấy trên đá khắc những văn tự kỳ lạ, nhìn không rõ lắm.

Nhưng anh lờ mờ nhận ra những khối đá này trông giống như những tấm bia đá.

Nhìn tạo hình này... giống như là mộ bia!

Bốn bề âm phong từng đợt lạnh lẽo.

Bên dưới con dốc nghiêng càng lúc càng lớn, phía cuối đường tựa như một vực thẳm, chung quanh là một hố động sâu không thấy đáy.

Cách bài trí bên dưới hoàn toàn không khác gì một huyền quan (quan tài treo), đèn pin chiếu tới đâu, nơi đó chi chít những cỗ quan tài gỗ.

Những cỗ quan tài gỗ màu vàng nhạt này dường như không có chút âm khí nào, có lẽ chỉ vì niên đại quá xa xưa mà thôi!

"Phát hiện ra gì rồi à?" Hồ Ba Nhất chăm chú nhìn về phía trước, lòng vẫn còn sợ hãi, đèn pin trong tay không tự giác chiếu rọi khắp

không gian tối tăm không chút ánh sáng này.

Trước đó ở bên ngoài còn có chút tia sáng, nhưng nếu bên trong này không có nguồn sáng thì đúng là giơ tay không thấy năm ngón.

"Không có, tôi chỉ là không cẩn thận thôi.

Tôi phải hội hợp với Bàn Tử, nhất định cậu ta sẽ xuyên qua lối đi bên dưới, cho nên chúng ta phải đi vào." Chu Du khẳng định.

Theo phân tích vừa rồi và những ký hiệu trên bản đồ, Vương Bàn Tử hẳn là sẽ không gặp nguy hiểm quá lớn, nơi này hoàn toàn không giống một tử cục, trái lại còn cho người ta cơ hội thở dốc.

Nếu không đoán sai, kẻ năm xưa xây dựng ngôi mộ cổ này dường như cố ý muốn dẫn dụ người ta xuống dưới.

Vậy bên dưới có gì?

Nếu từ bên trong bốc ra một chút khí tức quái dị, Chu Du còn không thấy lạ, nhưng hiện tại, bên dưới hoàn toàn ẩn giấu mọi loại khí tức, khiến người ta chỉ biết một mà không biết mười.

"Đi thôi." Chu Du không nói nhiều lời thừa thãi, cẩn thận xuyên hành giữa những tấm bia đá.

"Lạnh quá!" Phía sau, Hồ Ba Nhất rụt cổ lại, nhanh chóng đuổi kịp Chu Du.

Nếu chỉ có một mình, ước chừng anh cũng không có lá gan đi xuống dưới, đường dưới chân không mấy bằng phẳng, sơ sẩy một chút là cả người lẫn trang bị đều sẽ rơi xuống hết.

Gió quanh các tấm bia đá càng lúc càng lạnh, thổi vào mặt như dao cắt, khiến cả người tỉnh táo hẳn ra.

Hai người một trước một sau, xuyên qua hoàn cảnh kỳ quái này mà không nói lấy nửa câu.

“Không đúng, có thứ gì đó!” Hồ Ba Nhất đi phía sau bỗng lên tiếng.

Chu Du nghe thấy tiếng anh gọi: “Bia đá.” Chu Du kinh ngạc, vội vàng quay đầu lại nhìn kỹ, thấy Hồ Ba Nhất đang nhìn về phía một tấm bia đá bình thường bên cạnh.

Văn tự trên đó đã bị thời gian xâm thực mất một nửa.

Nhưng khối đá đó dường như không giống như Hồ Ba Nhất nói, “Không nhìn lầm chứ?” Trong mắt Chu Du lóe lên một tia thần sắc, anh cẩn thận đưa tay ra chạm vào vách đá, cũng không thấy có gì đặc biệt, nhưng khi lòng bàn tay dần dần chạm xuống phần dưới bia đá, Chu Du lập tức rụt tay lại theo bản năng.

Nửa dưới khối đá đó lạnh lẽo như băng, khiến cả người anh không nhịn được mà rùng mình một cái.

“Đúng là kỳ lạ.” Chu Du vừa dứt lời, tấm bia đá đó dường như cảm nhận được khí tức và thể ôn của người sống xung quanh, tức thì phát ra tiếng “rắc rắc”.

Nó nứt ra như vỏ trứng, vô vô cùng chói tai.

Chu Du và Hồ Ba Nhất nhìn nhau, cả hai đều thấy rõ trên bia đá xuất hiện vô số vết nứt như mạng nhện, càng lúc càng lớn!

Chớp mắt, khối đá nổ tung, mảnh vụn bắn tứ tung, Chu Du và Hồ Ba Nhất kịp thời né tránh.

Uy lực vụ nổ không lớn, nhưng bên dưới lộ ra một khu mộ, một cỗ quan tài hiện rõ trước mắt.

“Thạch quan?” Hồ Ba Nhất không thể tin nổi.

Quan tài cũng được phân chia theo đẳng cấp, cỗ thạch quan trước mắt không có gì đặc biệt, thậm chí còn có vẻ thô kệch, rõ ràng kẻ

được chôn bên dưới đa phần là âm binh canh giữ nơi này.

Đối với cả ngôi đại mộ, bọn họ hầu như không có địa vị.

"Âm binh trận?" Chu Du nhìn quanh, ở vài vị trí quan trọng có điểm khác biệt, rõ ràng kẻ thiết trí âm binh trận này không phải hạng tầm thường.

Dùng âm binh để chặn đường kẻ bên dưới, hẳn là biết rõ người có thể tiến vào không gian tầng thứ ba này tuyệt đối không đơn giản!

Đúng rồi, nơi này tổng cộng có mấy tầng?

Chu Du chợt hiểu ra, anh vội vàng xem lại bản đồ, hành động này khiến Hồ Ba Nhất giật mình, không biết anh đang làm gì.

Chương 488

Trong đầu Chu Du hiện lên hình ảnh những đống đá trên mặt đất lúc trước, anh cũng đã vào xem qua, tuy đồ vật bên trong đã hủy mất một nửa nhưng vẫn có thể thấy rõ, tổng cộng có bảy tầng!

Thất Tầng Địa Ngục!

Không sai, khi tra cứu tư liệu về vùng Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ, Chu Du từng nghe qua thuật ngữ này, mọi thứ không hề xa lạ.

Tộc Khế Đan sùng bái thần linh nơi vực sâu địa ngục, truyền thuyết kể rằng tổng cộng có bảy tầng không gian, mỗi tầng do các vị thần, yêu, ma khác nhau thống trị.

Một khi bị xâm phạm sẽ phải chịu đủ loại lời nguyền.

Cho nên không gian bên dưới và những đống đá bên trên có sự tương đồng kỳ diệu.

Dường như là một đống đá bị lật ngược, nhưng phạm vi lớn hơn nhiều.

Khi Chu Du định thần lại, không định để ý đến những cỗ thạch quan đó nữa, thì bên trong thạch quan bỗng phát ra tiếng động.

Tiếng móng tay không ngừng cào cấu bên trong thạch quan vang lên vô cùng quỷ dị, nghe mà da đầu tê dại.

Loại âm thanh đó khiến Chu Du vừa nghe thấy đã liên tưởng đến những cảnh tượng máu me đầm đìa.

"Có ai không!" Đột nhiên, khi Chu Du và Hồ Ba Nhất chuẩn bị rời đi, từ trong thạch quan vang lên một giọng nói quen thuộc.

Mọi chuyện diễn ra quá đột ngột, hệt như lúc Hồ Ba Nhất bất ngờ

rơi xuống từ kẽ nứt vách đá, không có điềm báo trước.

"Mau, Bàn Tử!" Hồ Ba Nhất lập tức cắm bó đuốc trong tay xuống đất, vớ lấy món đồ nghề rồi nhảy xuống.

Nhưng Hồ Ba Nhất căn bản không bẩy ra được, phải biết rằng cả cỗ thạch quan nặng tới mấy trăm cân, người bình thường thực sự không có cách nào.

Chu Du định xuống giúp, nhưng đột nhiên anh cảm giác có gì đó không đúng, có một luồng khí tức người sống lạ lẫm.

Anh mạnh mẽ quay người lại!

Phía sau bia đá san sát như rừng, trông như những bóng ma kéo dài, nhưng lại không thấy bóng người nào.

Nhưng Chu Du tuyệt đối không thể nhìn lầm, trong mộ cổ có khí tức người chết thì không lạ, nhưng có người sống ra vào, ngoài nhóm bọn họ ra còn có ai khác?

Chu Du lúc này không thể không nâng cao cảnh giác.

Quả nhiên, vô ý Chu Du phát hiện một cái bóng vụt qua ở phía xa.

Đó tuyệt đối là một người sống bằng xương bằng thịt, vì Chu Du không cảm nhận được chút âm khí nào.

Hỏng rồi, bên dưới thực sự có kẻ khác lẻn vào trước.

Chẳng lẽ là gã trộm mộ mà Như Khoa Phu đã nhắc tới?

Hắn thực sự còn sống?

Nhưng dù vậy, tại sao gã đó lại lén lút không dám lộ diện?

"Mau giúp một tay!" Hồ Ba Nhất thấy Bàn Tử dần dần im hơi lặng tiếng, sợ chậm trễ chút nữa là mất mạng như chơi.

Chu Du lúc này cũng không kịp nghĩ nhiều, chỉ nhắc Hồ Ba Nhất

cẩn thận, rồi trực tiếp nhảy xuống hố động.

Anh đưa tay ra, từ từ áp sát thạch quan.

Tay vừa chạm vào, Chu Du đã cảm nhận được cái lạnh thấu xương thấm ra từ bên trong, anh nghiến răng dùng sức vỗ mạnh một cái.

"Rắc!" Một tiếng động như xương cốt vỡ vụn vang lên.

Nắp thạch quan vỡ tan tành thành từng mảnh đá rơi xuống.

Bên trong quả nhiên có một người đang nằm.

Chính là Vương Bàn Tử.

"Đừng động, Bàn gia đây trong tay có hàng đấy, mặc kệ các người là ai, coi chừng lão tử cho mỗi đứa một phát súng." Vương Bàn Tử chưa kịp leo ra đã phát ra giọng nói khàn khàn.

"Bàn Tử, cậu định làm gì đấy?" Vương Bàn Tử lau mặt, lúc này mới nhìn rõ người trước mặt là Chu Du và Hồ Ba Nhất.

"Anh em, thật sao, tôi không nhìn lầm chứ?" Lúc này Vương Bàn Tử như đang nằm mơ, có chút không dám tin, nước mắt trực tiếp trào ra.

"Chuyện gì thế này, đầu tóc mặt mũi nhem nhuốc, rách rưới như gã ăn mày thế kia, mới có một lát mà cậu ra nông nỗi này à?" Hồ Ba Nhất hỏi đúng điều Chu Du đang thắc mắc.

Đúng vậy, Vương Bàn Tử trước mắt thật sự trông như vừa được bới ra từ thùng rác.

Quần áo lam lũ, trên người còn có vết máu, trông như bị thương ngoài da.

Vương Bàn Tử nhìn quanh, vẫn còn chút chưa hiểu chuyện gì.

“Tôi... anh em à, không đúng đâu, vừa rồi có một đội quân đi xuống, dọa chết Bàn gia tôi rồi.

Mấy trăm tên lính, trực tiếp xông xuống dưới, mấy người bọn tôi đều bị lạc nhau hết.” Bàn Tử thở không ra hơi, vẫn chưa hiểu tại sao mình lại rơi xuống đây.

Chương 489

“Quân đội?” Chu Du càng thêm kinh ngạc.

“Không sai, người Nga, kẻ cầm đầu chính là Đặc Lạc Phu.” Vương Bàn Tử khẳng định.

“Cái gì?” Hồ Ba Nhất và Chu Du nhìn nhau, rõ ràng đều không dám tin, “Đặc Lạc Phu không phải chết rồi sao?

Sống lại à?

Gã đó là người hay quỷ?” “Người sống, không sai, tuyệt đối là người sống, tôi không thể nhìn lầm được.” Vương Bàn Tử tái khẳng định, “Lúc trước tôi cũng thấy lạ, nhưng khi hắn xuất hiện, tôi mới hiểu ra, anh em ạ, có lẽ chúng ta bị lừa rồi.” “Bị lừa thế nào?” Chu Du vội hỏi chi tiết.

Vương Bàn Tử hít sâu một hơi, sắc mặt trở nên khó coi và quái dị.

Cậu ta kể với Chu Du rằng sau khi bị lạc ở hang động phía trên, mấy người bọn họ rơi xuống một nơi khác, nơi đó đầy rẫy mồ mả, trông rất kỳ quái.

Vương Bàn Tử, Hoắc Linh và Diệp Nhất Tâm rơi xuống cùng một khu mộ.

Hàng trăm ngôi mộ trông cực kỳ quỷ dị.

Lúc đó Vương Bàn Tử chưa kịp phản ứng, mới đi được mấy bước đã bị một tấm lưới chụp lấy.

Mấy người bọn họ mới biết là đã rơi vào bẫy.

Ngay sau đó, từ bốn phương tám hướng một đám người lao ra.

Vương Bàn Tử chưa kịp bật đèn pin xem xét thì xung quanh đã

xuất hiện từng luồng ánh sáng đèn pin.

Lúc đó, Vương Bàn Tử ý thức được đây là người sống, ít nhất là biết sử dụng đèn pin, không phải cô hồn dã quỷ gì.

Nhưng kẻ đến không thiện.

Đặc biệt là ở dưới này, người sống đôi khi còn đáng sợ hơn người chết.

Quả nhiên, xung quanh xuất hiện mấy trăm gã, vũ trang đầy đủ, đeo mặt nạ phòng độc, Vương Bàn Tử biết tám chín phần mười đây là bộ đội của người Nga.

Không sai, bọn chúng đã chuẩn bị từ mấy năm nay, lẽ nào đến lúc mấu chốt lại chùn bước?

Đám người quân đội này trang bị tận răng, xung quanh có lô cốt, đặt mấy khẩu súng máy như đang ở chiến trường.

Phía sau còn có một số thiết bị chuyên nghiệp không biết dùng để làm gì, đặc biệt là phía sau quân đội dường như có một doanh trại tạm thời.

Nhưng điều Vương Bàn Tử không ngờ tới là một khuôn mặt vốn không nên xuất hiện lại hiện ra.

Không sai, chính là Đặc Lạc Phu.

Gã đó cư nhiên còn sống, không biến thành quái vật sao?

Lúc trước đáng lẽ phải đầu lìa khỏi cổ rồi chứ?

Sao còn sống được?

Lúc đó Đặc Lạc Phu so với người nhìn thấy trước kia có chút khác biệt, mặt gã nhăn nheo như vừa nhảy ra từ hầm lửa.

Đến đây, Chu Du đã hiểu ra, kẻ nhìn thấy trước đó không phải là

cùng một người.

"Ý anh là gã đó có thế thân?" Hồ Ba Nhất càng thêm không hiểu nổi, anh siết chặt nắm đấm.

Lúc trước bọn họ chỉ mải chú ý đến những vật chết dưới đất nên đã bỏ qua những người sống này.

"Không phải thế thân." Chu Du nheo mắt phân tích, "Xem ra tôi đã xem thường thực lực của Đặc Lạc Phu rồi, gã này rõ ràng đã để lại một hậu chiêu." "Ý anh là bọn chúng định chiếm trọn cả ngôi mộ cổ này sao?" Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau, nhất thời ngây người.

Phải biết rằng bên dưới này bất cứ lúc nào cũng có cơ quan cạm bẫy, hoặc sinh vật chưa biết xuất hiện, hầu như không có khả năng sống sót.

Kẻ có thể khống chế cục diện bên dưới này, Chu Du biết lá gan của bọn chúng không hề nhỏ.

Có thể điều khiển cả một thế lực quân đội thì không phải người tầm thường làm được.

May mà Vương Bàn Tử và Hoắc Linh nhanh trí mới thoát được đến đây.

Mấy người chạy tán loạn xuống dưới, Bàn Tử nói mình vừa thoát khỏi miệng cọp lại vào hang sói, trong lúc chạy trốn, dưới chân như có một đôi tay trực tiếp kéo cậu ta xuống.

"Sau đó tôi trực tiếp rơi xuống đây, cuối đường cư nhiên là một cỗ quan tài, suýt nữa tôi đã chết ngạt trong đó rồi." Vương Bàn Tử vẫn còn sợ hãi kể lại.

Hồ Ba Nhất thấy Chu Du im lặng hồi lâu không lên tiếng.

“Rõ ràng là muốn để tôi đi tiên phong, xem ra đám người này thật xảo quyệt, nhưng cũng có phần quá nôn nóng nên đã bại lộ sớm.” Chu Du thản nhiên cười.

Không cần nói cũng biết, vì đám người này nhìn thấy châu báu bên dưới nên kẻ nào kẻ nấy đều không kìm lòng được, đương nhiên phải hành động sớm, ước chừng là để tránh đêm dài lắm mộng.

Bên ngoài trạm xử lý nước thải.

Trạm xử lý nước thải vốn tĩnh lặng cả nửa ngày trời, nay dưới cái nắng gắt, xung quanh một vẻ hoang lương.

Chỉ có tòa nhà đáng sợ nhất là đầy nấm mốc, trông như những móng vuốt quỷ không ngừng di chuyển trên cầu thang.

Bên ngoài có vài chiếc xe phóng tới, lượn một vòng trong trạm xử lý nước thải rồi dừng lại ở vị trí trung tâm.

Chương 490

Trên xe có vài người bước xuống, ai nấy đều mặc áo đại y quân đội.

Mấy gã râu quai nón nhìn quanh với vẻ cảnh giác, một lát sau lại có thêm vài chiếc xe nữa chạy đến.

Nhưng hình thể bọn họ trông rất nhếch nhác, như vừa chui ra từ đống bùn đất.

Cuối cùng, mấy người xuống xe, chào nhau rồi dường như đang trao đổi tài liệu bí mật.

"Hành động rồi chứ?" Một người đeo kính gọng đen hỏi.

Gã râu quai nón gật đầu: "Không vấn đề gì, đã hoàn toàn khống chế bên dưới rồi, đám người đó không còn đe dọa lớn đối với tôi nữa." "Tôi đã điều tra vài người trong đó, đều không tầm thường đâu, đặc biệt là gã tên Chu Du kia, mấy người phụ nữ bên cạnh hắn cũng không đơn giản." Người đeo kính gọng đen vẫn tỏ ra cảnh giác, nhìn xuống phía dưới.

Gã râu quai nón thản nhiên cười, xua tay: "Yên tâm đi, những người tôi phái đi lần này đều là những kẻ có danh tiếng, nắm rõ lai lịch của bọn chúng trong lòng bàn tay.

Cộng thêm thế lực quân đội của tôi, việc tiến vào chủ mộ thất chỉ là chuyện sớm muộn thôi." "Tốt, tốt lắm!" Hai người bắt tay nhau.

"Nhưng để đề phòng vạn nhất, lần này tôi phái thêm một người đi, nhất định có thể giúp ích được!" Người đeo kính gọng đen đẩy gọng kính, ra hiệu cho người phía sau xuống xe.

Quả nhiên, từ phía sau xe bước ra một người.

Gã này cao gần hai mét, mang lại cảm giác áp bách cực lớn.

Gã râu quai nón định tiến lại gần nhìn thì giật bắn mình.

Không sai, người đó hầu như chỉ còn lại nửa khuôn mặt, nửa còn lại hoàn toàn là xương khô.

"A?" Gã râu quai nón sợ đến mức rùng mình, suýt nữa thì ngã, may mà hai binh sĩ phía sau kịp thời đỡ lấy mới thoát nạn.

Chỉ thấy người kia nhe răng cười, cả bộ xương phát ra những tiếng "rắc rắc" ghê rợn.

"Hắc hắc!" Người đó chỉ cười lạnh một tiếng chứ không nói gì.

Sau đó bọn họ ai nấy lên xe, phóng đi mất hút.

Dưới lòng đất.

Chu Du và Vương Bàn Tử, ba người nhanh chóng tiếp tục đi xuống dưới, bởi hiện tại đám người kia đang đổ vào ngày càng đông, dường như đang đợi Chu Du dò đường.

Mấy người bọn họ đương nhiên không rảnh rỗi, giờ phải tìm cách hội hợp với Hoắc Linh và Ô Thiền để tiến sâu vào lòng đất.

"Oanh!" Chớp mắt, những tấm bia đá xung quanh đồng loạt sụp đổ, những đống mộ bên trong dường như đã khởi động cơ quan.

Khói trắng bốc lên, một lát sau máu chảy ra lênh láng, nhầy nhụa, không khí sặc mùi kinh hãi.

"Mau đi!" Mấy người đứng bên bờ vực, nơi có những cỗ huyền quan tọa lạc.

Bên dưới là vách đá dựng đứng, xung quanh nứt ra một khe hở, từ vực sâu phát ra những âm thanh kỳ quái.

Chu Du dừng lại bên bờ vực nhưng chưa vội hành động, ánh sáng

đèn pin xé toạc sự tĩnh lặng xung quanh.

"Ầm ầm!" Cư nhiên có cả ô tô.

Những chiếc xe nhanh chóng lao vào bên trong, trực tiếp nghiền nát các đống mộ xung quanh.

Dẫn đầu là bảy kẻ kỳ quái!

Chỉ cần nhìn qua là biết những kẻ này không phải hạng vừa.

Bọn chúng khoác hắc bào, toàn thân chỉ lộ ra đôi mắt, trông cực kỳ quỷ dị, dáng đi cũng khác thường.

Mỗi người cầm một thứ như la bàn, tay kia cầm một thanh kim kiếm kỳ lạ.

Bọn chúng đi tới đâu là các ngôi mộ dưới đất bốc lên từng luồng khói trắng như bị nung chảy.

Trong nháy mắt, xung quanh vang lên tiếng kêu gào thảm thiết.

"Bàn Sơn đạo nhân." Chu Du nhìn hành động của bọn chúng, "Không, mấy gã này là phản đồ của Bàn Sơn phái, đã tự lập môn hộ từ lâu.

Vì thủ đoạn tàn độc không từ một phương thức nào nên đã biệt tích mười mấy năm nay, sao giờ lại xuất hiện ở đây?" "Cái gì?" Hồ Ba Nhất có chút kinh hãi.

"Không sai." Chu Du thản nhiên cười, "Năm đó bọn chúng tồn tại như ác ma vậy, nên mới có danh xưng như thế.

Luyện thi, dưỡng cổ, trộm mộ, diệt hồn, không gì không làm." Chu Du cuối cùng đã hiểu tại sao bọn chúng lại ngông cuồng như vậy, dám xuống đây nhanh thế, hóa ra là quân bài tẩy mà Đặc Lạc Phu đã chuẩn bị.

Cuối cùng, một đám người áp sát Chu Du.

Bảy kẻ đó thân hình thoắt cái đã đứng ở các phương hướng khác nhau, tay cầm la bàn vàng.

Khi đèn pin chiếu vào, ánh sáng lập tức rực rỡ, cả không gian tỏa ra ánh ngũ sắc quỷ dị.

"Định làm gì đây?" Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử lúc này muốn trốn cũng không kịp nữa, chỉ còn cách trực diện ứng phó.

"Oanh!" Phía sau một chiếc xe lao tới.

Đặc Lạc Phu.

Chương 491

Quả nhiên, khuôn mặt đó dù Chu Du đã quen thuộc nhưng lúc này lại thấy lạ lẫm lạ thường.

Khuôn mặt gã so với trước kia xanh mét hơn hẳn.

Đúng vậy, Chu Du biết Đặc Lạc Phu trước kia thấy chỉ là giả, chính chủ hóa ra vẫn luôn đợi ở đây.

"Vẫn khỏe chứ?" Đặc Lạc Phu bước xuống xe, dưới sự bảo vệ của vài người, gã nhanh chóng đi về phía trước, "Quả nhiên có chút bản lĩnh, giúp tôi tìm được bao nhiêu đồ tốt." "Ông định làm gì?" Vương Bàn Tử lập tức tiến lên, vẻ mặt phẫn nộ, hận không thể lao vào ngay.

Nhưng vì e dè đám người xung quanh nên chỉ có thể mắng mỏ vài câu.

"Không sai, người thông minh, nhưng tôi cũng không ngốc.

Bên dưới này chắc chắn chỉ có một nhóm người mới xuống được, đã vậy tôi cũng không nói nhảm nữa." Sắc mặt Đặc Lạc Phu trở nên nghiêm nghị.

Chu Du phát hiện Đặc Lạc Phu quả nhiên đã lấy được đồ bên dưới.

Lúc này, các binh sĩ bê từng đống châu báu từ trong thạch quật ra đặt trước mặt Đặc Lạc Phu.

Thùng được mở ra, ánh đèn pin chiếu vào khiến ánh sáng lung linh rực rỡ tỏa khắp không gian dưới lòng đất.

Đặc Lạc Phu có chút không dám tin, đưa tay vốc lấy một nắm.

Những trân bảo đó cầm trong tay nặng trĩu.

“Ha ha ha.

Thấy chưa, tất cả những thứ này đều là của tôi.” Giọng nói của Đặc Lạc Phu run run, có lẽ vì quá kích động.

Ánh mắt tham lam của Đặc Lạc Phu càng lúc càng đậm.

Gã nhìn xuống dưới, cả người tỏ ra vô cùng hưng phấn.

Đúng vậy, Chu Du đương nhiên biết gã đang nhắm tới đồ vật trong chủ mộ thất.

“Hống!” Đột nhiên, đúng lúc Đặc Lạc Phu đang cầm một viên châu kỳ quái quan sát kỹ lưỡng thì từ phía xa vang lên một tiếng gào thét.

Ngay lập tức, mặt đất bắt đầu rung chuyển như muốn sụp đổ.

Mấy gã Thất Sát Tuyệt của Bàn Sơn phái đang nhìn quanh quất nhưng dường như không mấy để ý.

Đặc Lạc Phu có chút ngạc nhiên nhìn quanh, rồi đặt viên châu xuống, lùi lại dưới sự hộ tống của binh lính.

Hiển nhiên, chuyện này dường như không cần gã phải ra tay.

“Anh em, chuyện gì vậy?” Hồ Ba Nhất nhìn Chu Du, mặt đầy vẻ kinh hoàng và kỳ quái.

“Không chắc, nhưng chúng ta phải cẩn thận.” Chu Du nhìn xuống thâm uyên dưới vực, dường như không có gì bất thường.

“Hống!” Lại một tiếng gào thét nữa, mặt đất rung chuyển dữ dội hơn, thậm chí vách đá xung quanh bắt đầu xuất hiện vết nứt, đặc biệt là mấy cỗ quan tài trên huyền quan dường như đã bị lỏng ra.

Trong nhóm Thất Sát Tuyệt, một gã mặt đỏ như máu bước ra.

Hắn mặc một bộ đồ trắng, trông như thư sinh nhưng lại toát lên vẻ tà ác.

Sau bao chuyện hắn đã gây ra, gã này có biệt danh là Quỷ Kiến Sầu.

Lên núi xuống mộ hắn đều thông thạo, đặc biệt giỏi về cơ quan, bố trận, khu tà, họa phù.

Động tĩnh xung quanh bỗng nhiên im bặt.

Lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, đặc biệt là binh lính của Đặc Lạc Phu, tuy trang bị đầy đủ nhưng đối với những thứ bên dưới, ai nấy đều run sợ.

Những thi thể bên trên lúc nãy thật sự khiến người ta kinh hãi.

"Hừ, tôi thấy giữ lại cũng chẳng ích gì." Quỷ Kiến Sầu bước ra, thản nhiên cười rồi chỉ vào Chu Du.

Sau đó hắn đi tới trước mặt Đặc Lạc Phu, lạnh lùng nói: "Tôi thấy để bọn chúng ở đây chỉ thêm vướng víu sinh sự, bên dưới này có mấy người bọn tôi là đủ rồi." Danh hiệu Thất Sát Tuyệt, đám người này đương nhiên biết rõ.

Bọn chúng thường xuyên hoạt động ở vùng Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ này, đã chờ đợi cơ hội này từ rất lâu.

Đặc Lạc Phu vất vả lắm mới tập hợp đủ nhóm Thất Sát Tuyệt làm hậu thủ cho mình.

Đặc Lạc Phu nheo mắt nhìn Chu Du.

Hắn hít một hơi sâu, hiện tại việc vào chủ mộ thất chỉ là chuyện sớm muộn.

"Mọi chuyện có chút khác so với kế hoạch ban đầu." Sau đó hắn hỏi: "Nhóm người còn lại đâu?" Đặc Lạc Phu lúc này vô cùng thận

trọng, hỏi dồn: “Tôi không muốn để xảy ra sai sót vào thời điểm mấu chốt này.” Quỷ Kiến Sầu nhún vai, nhìn xung quanh rồi trả lời: “Chắc là chết hết rồi, tôi đã phái người đi tìm kiếm nhưng giờ vẫn chưa có tin tức.

Nhìn mức độ hung hiểm bên dưới, có lẽ sớm đã mất mạng rồi!” “Hy vọng là vậy!” “Được, mấy người này tùy ông xử lý.” Đặc Lạc Phu dường như không còn mấy hứng thú với bọn Chu Du, gã xua tay rồi quay người đi về phía sau.

Quỷ Kiến Sầu thở hắt ra, khóe miệng nở một nụ cười quỷ dị.

Hắn biết Chu Du này rất kỳ lạ, trên người hắn có không ít đồ tốt, nếu chiếm được có khi lại có thu hoạch ngoài ý muốn.

Sau đó Quỷ Kiến Sầu lấy ra một chiếc la bàn vàng từ sau lưng.

Chương 492

Hắn thắp một cây nến trên mặt đất, ánh nến leo lắt tỏa ra luồng sáng yếu ớt, xung quanh tức thì tràn ngập âm khí.

Sau đó bảy người bọn chúng hầu như đồng thời cắn đầu lưỡi, phun ra một ngụm tiên huyết.

"Phụt!" Ngọn nến bùng lên cao hàng mét.

"Hống!" Tiếng gào thét xung quanh càng thêm dữ dội, cả đất trời như biến đổi sắc màu.

Nhóm Hồ Ba Nhất nhìn mà ngây người, không biết mấy kẻ này đang giở trò quỷ gì!

"Anh em, tôi thấy tình hình không ổn rồi, hay là chúng ta mau rút đi, không lát nữa phiền phức lắm." Bàn Tử kéo kéo Hồ Ba Nhất và Chu Du, ý muốn tạm thời rút lui.

"Không đi được đâu." Chu Du vẫn thản nhiên, anh lấy một ít lương khô từ túi ra cho vào miệng rồi phủi tay, nheo mắt nhìn bảy kẻ đó, dường như không có ý định chạy trốn, "Bọn chúng đang chiêu hồn!" "Chiêu hồn?" Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nhìn nhau rồi nhìn Chu Du, không hiểu gì cả.

Chu Du giải thích thêm, cái gọi là chiêu hồn là một phương pháp cổ xưa của Bàn Sơn phái, dùng tinh huyết của người để tế lễ, chiêu mộ những linh hồn chết oan để sai khiến, cuối cùng đạt được mục đích.

Chớp mắt, nhóm Thất Sát Tuyệt đứng theo bốn hướng Đông Tây Nam Bắc, những bóng ma quỷ dị xuất hiện lao về phía ánh nến.

Mặt đất lại chấn động dữ dội.

“Thứ đó sắp ra rồi.” Chu Du nhắc nhở Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử, “Lát nữa đừng khinh cử vọng động.” “Thứ gì ra cơ?” Vương Bàn Tử run rẩy hỏi.

Chu Du lắc đầu không đáp.

Ngay lúc đó, giữa trận pháp Thất Sát Tuyệt, Quỷ Kiến Sầu quát lớn một tiếng, lấy ra sợi chỉ đỏ quấn chặt lấy cây nến.

Mặt đất nứt toác, từ bên dưới bò ra một con quái vật có ngoại hình vô cùng xấu xí.

“Hống!” Đó rõ ràng là một cỗ cương thi, nhưng lại khác với cương thi thông thường.

Thân hình nó trương phình như sắp nổ tung, toàn thân tỏa ra sắc xanh u ám, ánh mắt trống rỗng.

“Quỷ Cương!” Chu Du lúc này mới nhìn rõ thứ đó!

Anh biết Quỷ Cương không phải thứ tầm thường, nó không hình thành tự nhiên mà được luyện chế bằng các tà thuật môn phái, cũng tương tự như kẻ nuôi xác lúc trước.

Quỷ Cương này nhìn qua là biết đã tồn tại ít nhất hàng trăm năm.

Đương nhiên nó chỉ được luyện từ những xác chết hạng xoàng, hấp thụ đủ oán khí và được nuôi dưỡng bằng đủ loại tinh huyết.

Nhưng Chu Du hiểu rõ, đám người này nuôi Quỷ Cương mục đích chính không phải để lộng hành bên ngoài, mà chủ yếu để dùng trong mộ cổ.

Vì nhiệm vụ chính của Quỷ Cương là tìm kiếm bảo vật, thậm chí có thể tiêu diệt hầu hết những sinh vật canh mộ thông thường, hiệu quả hơn hẳn bất kỳ thiết bị tiên tiến nào.

Có thể nói là bách chiến bách thắng!

“Hống!” Sau đó Quỷ Cương gào thét đứng dậy, vách đá xung quanh xuất hiện từng vết nứt, âm sát chi khí xung quanh càng lúc càng nặng.

Chớp mắt, những luồng hắc khí lao thẳng vào mũi Quỷ Cương.

Trên thân thể nó xuất hiện những vết nứt như mạng nhện tỏa ra ánh huyết hồng, trông như mạch máu của cơ thể.

Chu Du thấy khuôn mặt Quỷ Cương tỏa ra màn sương đen, sau đó nó lắc cổ gào thét một tiếng.

“Hống!” Cuối cùng Quỷ Cương bắt đầu rục rịch, theo lá phù chú trên tay Quỷ Kiến Sầu vung lên, Quỷ Cương lao nhanh tới.

Nó đi đến đâu, mặt đất rung chuyển đến đó.

“Hống!” Lại một tiếng gào, mặt đất như bị giẫm nát.

Quỷ Cương lực đại vô cùng, trực tiếp húc đổ những tấm bia đá cản đường, lao thẳng về phía nhóm Chu Du.

“Bành!” Hồ Ba Nhất cầm súng nhắm thẳng vào Quỷ Cương, bắn hết cả một băng đạn nhưng hoàn toàn vô dụng.

Đạn găm vào như lún trong cát, nhanh chóng bị lớp huyết nhục bao phủ lấy.

Quỷ Cương nhảy vọt lên, như một tảng đá khổng lồ đè xuống ba người.

Vương Bàn Tử đại kinh thất sắc.

Chu Du lập tức xông lên, tung ra toàn bộ sức lực, trong lòng bàn tay hiện lên hỏa quang ẩn hiện, rồi một chưởng vỗ mạnh vào nó.

“Ầm!” Như một tiếng kinh lôi nổ vang ngay trên người Quỷ Cương.

Chớp mắt, thân thể Quỷ Cương bị hỏa quang đánh cho da thịt nát bét, co giật liên hồi.

Quỷ Cương nổi trận lôi đình, vung tay một cái, trong không trung hiện ra những ấn ký kỳ quái như phù chú, không ngừng xoay quanh Chu Du.

Cả ba người hầu như bị bao vây chặt chẽ.

Tuy Quỷ Cương hiện giờ mặt mũi không còn nguyên vẹn nhưng rõ ràng nó không cảm thấy đau đớn.

Thứ này dai như kẹo mạch nha, đã dính vào là cực khó dứt ra.

Chớp mắt không gian quanh Quỷ Cương tối đen như mực, mọi người hoàn toàn bị hắc khí che khuất.

Chương 493

Hắc khí càng lúc càng lớn, như một đoàn mực loang trong nước.

"Lên, kết liễu bọn chúng!" Đặc Lạc Phu ra hiệu cho người bên cạnh chuẩn bị lên giúp, gã muốn giải quyết dứt điểm, tuyệt đối không để đêm dài lắm mộng.

Gã cũng sợ sẽ xảy ra biến cố khác.

"Không cần đâu." Quỷ Kiến Sầu đứng bên cạnh với vẻ đắc ý như xem kịch.

Hắn đã điều tra kỹ ba người này rồi, hiện tại chỉ cần Quỷ Cương ra tay thì bọn chúng làm gì có cơ hội sống sót.

Sắc mặt Đặc Lạc Phu trở nên nghiêm nghị, cơ mặt khẽ giật giật.

Gã không ra lệnh gọi người quay lại, mấy tên lính đó tiến tới, nhìn vào bóng tối với vẻ mặt đầy ý vị.

Ánh mắt bọn chúng lộ ra một tia thần sắc khó nhận ra, vô cùng kỳ lạ!

"Đát đát đát!" Ngay sau đó tiếng súng nổ vang, đạn bắn xối xả vào màn đêm, không ai biết đạn trúng vào ai.

"Chết tiệt!" Trong mắt Quỷ Kiến Sầu lộ vẻ hoảng hốt.

"Hiện tại đang lúc mấu chốt, tôi chỉ muốn chắc chắn không có chuyện gì xảy ra, thêm một tầng bảo đảm vẫn hơn!" "Hống!" Vừa dứt lời, hắc vụ vẫn chưa tan đi nhưng từ bên trong truyền ra một tiếng gào.

Sau đó một bóng người ẩn hiện bước ra.

Không sai, chính là con Quỷ Cương đó!

“Hừ, tôi đã nói rồi, bọn chúng không chịu nổi một đòn đâu.” Quỷ Kiến Sầu đắc ý cười nhạt.

Thấy vậy Đặc Lạc Phu cũng không nói gì thêm, chỉ thở phào nhẹ nhõm rồi ra hiệu cho đám người kia chuẩn bị quay về.

Nhưng đúng lúc Quỷ Cương mới đi được vài bước, cả cơ thể nó bỗng trở nên bất thường.

“Oanh!” Ngay sau đó cơ thể Quỷ Cương đổ rầm xuống đất, mặt đất rung chuyển dữ dội.

Như một ngọn núi nhỏ sụp đổ, trên người Quỷ Cương xuất hiện vô số lỗ nhỏ li ti, bốc ra từng luồng hắc khí.

Sau khi khói tan, cơ thể nó lập tức biến thành một cái xác khô đét.

Trong phút chốc, Quỷ Kiến Sầu cảm nhận được một bầu không khí quỷ dị.

Tiếp đó, thân thể con quỷ cương kia giống như tan chảy, lúc đổ xuống đất thì chi ly phá toái, hệt như một món đồ thủy tinh bị rơi vỡ.

“Làm sao có thể?” Quỷ Kiến Sầu nhìn đến ngây người!

Gã cau chặt mày, cơ hồ không có bất kỳ biểu cảm nào, sắc mặt trắng bệch không khác gì người chết!

Đám người Thất Sát Tuyệt đều cảm thấy một trận kinh ngạc!

Không, tuyệt đối không khả năng!

Lúc này trong lòng họ dâng lên một nỗi khốn hoặc cực độ.

Phải biết rằng, toàn bộ đám quỷ cương này đều là trân phẩm, rất khó thuần dưỡng, chúng hấp thu đủ loại oán khí, cơ hồ đã thôn phệ vô số quỷ vật.

Những con quỷ cương này phải dựa vào thiên hồn địa phách mới

có thể sinh tồn, thậm chí không ngừng tiến hóa!

Cơ hồ trên mặt đất không có đối thủ, ngay cả người của Thất Sát Tuyệt khi lợi dụng thứ này cũng phải lo lắng bị chúng phản phệ.

Nhưng hiện tại, con quỷ cương trước mặt cư nhiên bị đánh bại, hồn phi phách tán?

Nhìn những vệt dịch đen dính trên mặt đất, ai nấy đều hiểu ra, chúng đang lan tỏa tứ phía như những móng vuốt quỷ.

Sau khi quỷ cương diệt vong, tứ phía hoàn toàn chìm vào tĩnh lặng, xung quanh lạnh lẽo thấu xương, thực sự có chút rợn người.

Lúc này Chu Du mới chậm rãi xuất hiện.

Cơ mặt Quỷ Kiến Sầu không ngừng giật động!

Cả người gã đứng sững như tượng đá, căn bản không có bất kỳ động tác nào.

Đám Thất Sát Tuyệt đều ngẩn người!

Bởi vì Chu Du và Vương Bàn Tử trước mặt hoàn toàn vô sự, trông hết sức thong thả, còn đang hoạt động gân cốt.

"Không thể nào." Quỷ Kiến Sầu ngỡ mình nhìn lầm!

Nhưng thấy mấy người kia vẫn hoàn hảo không chút tổn hao đứng trước mặt, giống như đang cười nhạo mình, Quỷ Kiến Sầu mới thực sự hoảng loạn.

Gã không dám tin nhìn về phía Chu Du.

Trước đó gã đã điều tra rõ bối cảnh của tên này, tuy mới nổi lên không lâu nhưng dưới trướng có rất nhiều người tài ba, cũng đã xuống vài cổ mộ, có chút tư bản.

"Nhìn xem, cũng chẳng có tác dụng gì!" Đặc Lạc Phu lúc này thản

nhiên mỉm cười, trên mặt lộ ra vẻ khinh miệt, hắn đi tới trước mặt Thất Sát Tuyệt, ánh mắt đầy sự giễu cợt.

Đặc Lạc Phu vốn cẩn thận khi đối mặt với mấy tên này, hắn sớm biết bọn họ không đơn giản, nếu không người bên dưới cũng sẽ không yêu cầu nhất định phải tiết lộ thông tin về cuốn sổ tay cho thanh niên này.

Chương 494

Chỉ là, thực lực của tên này thực sự vượt xa dự liệu.

“Anh em, chuẩn bị!” Bên cạnh, Đặc Lạc Phu ra hiệu cho thuộc hạ nhắm chuẩn Chu Du.

Ngay lập tức, mười mấy họng pháo nhắm thẳng vào Chu Du, từng người một ngồi xuống, người phía sau hỗ trợ nạp đạn.

Chỉ cần một lệnh hạ xuống, họ sẽ lập tức khai hỏa.

“Đám này định giết tôi thật sao?” Vương Bàn Tử lúc này đầy vẻ bất cam, mắng một câu: “Hừ, lũ khốn này, đúng là quên sạch ai đã đưa chúng vào đây.” Hồ Ba Nhất khẽ cười, nhắc nhở Bàn Tử: “Cậu đừng có lải nhải nữa, phải biết rằng bọn này đương nhiên sẽ không chia sẻ bảo bối bên dưới đâu, chúng là lũ ăn thịt người không nhả xương mà.” Đúng vậy, bộ mặt thật của chúng đã lộ ra.

Hiện tại chúng muốn giết người diệt khẩu để phong tỏa tin tức vĩnh viễn ở nơi này.

“Bàn Tử, cậu không tìm thuật trường sinh bất lão nữa sao?

Nếu không ra tay ở đây, chẳng lẽ định bỏ cuộc?” Hồ Ba Nhất có chút không hiểu đám người này đang âm mưu gì.

Nhưng hiện tại liệu có thể ra tay ở đây không?

Chu Du thản nhiên mỉm cười, nhìn ra phía sau, mới biết Đặc Lạc Phu đang sử dụng một số nhân viên kỹ thuật cao, dường như đang thăm dò.

Bọn họ được trang bị tận răng, trong đó một người tỏ ra kinh ngạc.

Xung quanh mấy người đều nhìn vào màn hình thiết bị, lộ vẻ kinh hãi.

Sau đó, họ reo hò nhảy cẫng lên, còn vui mừng hơn cả trúng số.

"Tìm thấy rồi!" Giọng của một người có lẽ vì quá kích động nên nghe rất rõ ràng, vang vọng khắp không gian.

Đặc Lạc Phu không dám tin, ghé mắt nhìn kỹ một lúc, ánh mắt hắn cũng lộ vẻ kích động, nhưng sau đó lại nhìn chằm chằm vào Chu Du.

Đôi mắt ấy đã thay đổi!

Trở nên dữ tợn, thậm chí là đáng sợ.

Đặc Lạc Phu gần như không cần suy nghĩ, trực tiếp ra lệnh: "Chuyện này tôi không hy vọng bất kỳ ai khác biết được, khai hỏa!" Ngay lập tức, những kẻ cầm vũ khí trang bị quay người lại phía Chu Du chuẩn bị nổ súng.

"Làm sao bây giờ?" Bàn Tử hoảng hốt, vừa thoát khỏi miệng quái vật, chẳng lẽ giờ lại táng thân ở đây?

Chu Du nhìn xuống dưới, thản nhiên cười: "Bàn Tử, lát nữa tôi xuống trước, rồi hội hợp với Ô Thiền, các anh phải cẩn thận đấy." "Cái gì?" Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất trợn tròn mắt, tim đập thình thịch.

Đúng vậy, nếu nhảy xuống từ đây, e là mạng cũng chẳng còn.

"Tôi không làm được đâu." Vương Bàn Tử cảm thấy sợ hãi, phía dưới ngoài quan tài treo (huyền quan) ra thì toàn là vực sâu thăm thẳm, mặt đất lại càng lúc càng nghiêng đi.

"Không được cũng phải làm." Chu Du quát lớn, chân gầm mạnh một cái, mặt đất cơ hồ nứt ra mấy đường.

Lúc này đám người phía trước trực tiếp khai hỏa.

Nhưng mặt đất rung chuyển khiến tay bọn chúng trượt đi, đạn pháo bắn thẳng lên trời, nổ tung một lỗ hổng trên vách đá.

"Oành!" Lỗ hổng đó rất lớn, đất đá vụn đổ xuống, rơi sạch xuống hố sâu.

"Mau đi thôi!" Thấy Bàn Tử còn do dự, Chu Du vỗ vai gã, sau đó nhanh chóng lách mình xuống dưới, mấy người men theo vách quan tài treo mà leo xuống.

"Tuyệt đối đừng để chúng chạy thoát, nếu không hậu quả khôn lường, giết chúng cho tôi!" Đặc Lạc Phu kinh hãi thất sắc, tức giận quát tháo thuộc hạ.

Đám người kia nhanh chóng lao về phía trước.

Nhưng vừa tới rìa vách đá, định nhìn xuống dưới thì bất chợt từ dưới sâu thò lên ba bàn tay, trực tiếp lôi mấy tên đó xuống.

"A!" Sau đó là tiếng người rơi xuống đất, tiếng thảm thiết không dứt bên tai.

"Lên cho tôi!" Đặc Lạc Phu đại nộ, ra hiệu cho người phía sau đi xuống.

Mười mấy người nữa lại xông lên, lần này bọn chúng khôn hơn, tản ra hai bên bao vây.

Nhưng vừa định tiếp cận, đột nhiên một bàn tay mạnh mẽ xuất hiện trước mặt.

Mấy tên đang định nổ súng thì bàn tay đó từ dưới vách đá vỗ mạnh lên.

"Rắc!" Trong nháy mắt, khe đá dọc theo vách núi nứt toác ra.

"A!" Mấy người đương trường rơi vào khe nứt, biến mất dạng, vách đá phía trước hoàn toàn sụp đổ, mặt đất xuất hiện một hố khổng

lồ.

“Bành!” Nhưng lũ Đặc Lạc Phu cũng không phải hạng vừa, chúng trực tiếp ném mấy quả bom khói về phía trước, cả động quật cơ hồ ngập trong khói, gần như không thấy gì cả.

“Mau đi, đứng ngây ra đó làm gì?” Thấy Vương Bàn Tử còn đứng đực ra, Chu Du vội kéo gã, mấy người nhanh chóng chui xuống dưới quan tài đá, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Mọi người cẩn thận một chút.” Chu Du nhắc nhở, sau đó nhanh chóng đi xuống phía dưới.

Bề mặt quan tài đá không hề trơn láng mà lồi lõm sần sùi.

Ba người cẩn thận từng chút một đi xuống.

Trên đỉnh đầu, khói tan bớt, tiếng súng vang lên cùng mùi thuốc súng nồng nặc khó chịu.

Chương 495

"Hừ!" Đặc Lạc Phu nhìn quanh, ánh mắt tràn đầy sát ý, hàm răng nghiến chặt kêu ken két, lửa giận bốc lên đầu cơ hồ sắp nổ tung.

Đám lính bên cạnh hoàn toàn kinh ngạc, mấy tên kia thật lợi hại, cư nhiên có thể biến mất ngay dưới mắt bọn họ.

Thật sự là không có cách nào khác.

Người của Thất Sát Tuyệt đi tới rìa vách đá nhìn xuống, đặc biệt là Quỷ Kiến Sầu, ánh mắt gã vô cùng khó đoán.

"Chạy không thoát đâu." Quỷ Kiến Sầu gằn giọng một câu, nhưng lúc này đứng trên vách núi nhìn xuống đám quan tài treo bên dưới, gã cảm thấy kỳ lạ, dường như phía trên không nhìn thấy những gì đang diễn ra bên dưới, nhưng từ dưới lại nhìn thấy rõ mồn một.

Quỷ Kiến Sầu cũng không dám mạo hiểm hành động.

Đặc Lạc Phu hiển nhiên bắt đầu nghi ngờ năng lực của gã, lạnh nhạt buông một câu: "Tôi thấy, đúng là gặp mặt không bằng nghe danh nha!" "Lần sau sẽ không có vận may như vậy đâu!" Quỷ Kiến Sầu nheo mắt, cũng không nói gì thêm.

"Hy vọng là vậy." Đặc Lạc Phu chỉ đáp lại một câu nhạt nhẽo.

Sau đó hắn dẫn theo một nhóm người đi sang bên cạnh, lần này các chuyên gia phía sau hiển nhiên đã dò ra thông tin hữu dụng.

Dưới vách đá.

Dường như chỉ có một con đường duy nhất, nhưng Vương Bàn Tử có chút không hiểu, tại sao đám người kia dường như không quan tâm, hoàn toàn bỏ qua nơi này.

Chẳng lẽ có lối vào khác?

Chu Du không nói gì, chỉ cảnh giác nhìn quanh các quan tài treo.

Có thể thấy công trình ở đây đồ sộ đến mức nào, không ai biết được ai đã đưa những thứ này lên đây.

"A!" Đột nhiên, Hồ Ba Nhất đang đi xuống phía dưới thì dường như phát hiện điều gì đó, không nhịn được hét lên một tiếng.

Tứ phía lập tức yên tĩnh lại.

Lúc này Hồ Ba Nhất nhìn thấy rất rõ ràng, một lối đi ở dưới cùng dường như đã thay đổi, vừa rồi trông giống một cỗ quan tài, nhưng nhìn kỹ lại thì không phải, nó giống một lối đi kỳ quái hơn.

"Anh bạn, đó không phải quan tài treo sao?

Tôi thấy lối đi này có gì đó không đúng lắm?" Đối với huyền quan, Vương Bàn Tử là kẻ thường xuyên xuống mộ, làm sao có thể không quen thuộc?

Không ăn thịt lợn cũng thấy lợn chạy chứ!

Huyền quan!

Vốn chỉ là một trong những hình thức mai táng của một số dân tộc thiểu số cổ đại ở phương Nam.

Thuộc về một loại nhai táng (mai táng trên vách đá).

Người ta đục lỗ trên vách đá để đóng cọc gỗ, đặt quan tài lên đó; hoặc đặt một đầu quan tài vào hang đá, đầu kia gác lên cọc gỗ đóng vào vách đá tuyệt bích.

Vì đứng dưới vách đá có thể nhìn thấy quan tài nên gọi là huyền quan.

Công trình mai táng này rất hiểm trở, tốn kém, chủ yếu thịnh hành

trong giới quý tộc.

Đương nhiên, vì đây là hình thức mai táng tôn quý nên đã được đưa vào vùng biên cảnh.

Người ta phát hiện hình thức này có thể ngăn chặn mộ tặc hiệu quả, thậm chí che giấu được phần lớn bí mật.

Vì vậy nó dần được chấp nhận và còn được gọi là phương thức gần gũi với thần linh nhất.

Nhưng đừng nhìn Chu Du thấy nhiều quan tài như vậy, thực chất chỉ có một hai cỗ là thật, việc vận chuyển chúng lên thành công thực sự rất khó hình dung.

Chắc chắn phải tốn không ít tâm huyết.

Đương nhiên, điều này cũng không làm khó được trí tuệ của tổ tiên các dân tộc thiểu số.

Họ lợi dụng các loại thiết bị cơ giới nguyên thủy, ví dụ như nguyên lý đòn bẩy kinh điển để vận chuyển những cỗ quan tài nặng hàng trăm cân này.

Thực tế đã chứng minh phương pháp đó rất hiệu quả!

Sau đó còn gia cố thêm các loại cải tạo, vì vậy người lao động cổ đại cơ hồ có thể đục hang huyệt trên vách đá vạn trượng để mai táng huyền quan.

Điều này cách tuyệt hiệu quả với đám mộ tặc, khiến chúng chỉ biết đứng nhìn mà thèm.

"Rắc!" Lúc này, Chu Du thấy Vương Bàn Tử đứng sững lại, giống như vừa dẫm phải thứ gì đó.

Bàn Tử ngây người, nghe thấy âm thanh kia thì sắc mặt biến đổi.

Đúng vậy, sau khi Vương Bàn Tử phát hiện lối đi kia, gã đang

định dùng sức đạp ra để xem bên dưới quan tài có bí mật gì!

Nhưng hiện tại xem ra tình hình không mấy khả quan!

Bởi vì sau khi nắp quan tài mở ra, bên trong hiện ra một lối đi kỳ quái, sâu thẳm và tỏa ra từng làn hàn khí.

Không ai biết bên trong có thứ gì.

"Đừng có loạn động!" Hồ Ba Nhất nhắc nhở Vương Bàn Tử: "Cậu nên giảm cân đi là vừa, không là treo không nổi đâu." Vương Bàn Tử mồ hôi đầm đìa, oán hận Hồ Ba Nhất cư nhiên còn có tâm trạng nói giỡn.

Chương 496

"Suỵt, đừng nói gì cả!" Chu Du lúc này dường như ý thức được điều gì đó, gã quay đầu lại nhìn, dường như có người bên cạnh.

Đúng vậy, có kẻ đang rình mò!

Ánh mắt đó có chút quen thuộc, tuy không nhìn rõ là ai nhưng trực giác mách bảo gã đã từng thấy ở đâu đó!

Chu Du đột ngột quay đầu nhưng bóng người kia đã biến mất, đúng vậy, Chu Du khẳng định đôi mắt thâm thúy kia vừa truyền tới từ một nơi nào đó dưới đám quan tài treo.

"Không sao chứ?" Thấy Chu Du ngẩn người, Hồ Ba Nhất cảm thấy kỳ quái.

Nhưng nhìn xuống vực sâu dưới quan tài treo chỉ thấy một màu đen kịt, chẳng có gì cả.

"Không, tôi sẽ cẩn thận hơn." Chu Du nói rõ, sau đó nhắc Bàn Tử coi như không thấy cái hang kia.

Bàn Tử được Hồ Ba Nhất kéo xuống.

Nhưng cơ hồ cùng lúc đó, cái hang trong quan tài vừa xuất hiện dường như có thứ gì đó muốn chui ra.

Ngay khoảnh khắc Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử sắp nhìn thấy cái đầu kia...

"Rầm!" Chu Du xuất kỳ bất ý, trực tiếp giật một cái nắp quan tài phía trên xuống, thuận thế đậy kín cỗ quan tài bên dưới lại.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh khiến mọi người không kịp phản ứng.

Nắp quan tài đậy kín khít, bên trong chỉ nghe thấy những tiếng động trầm đục rồi im bặt.

Tứ phía lại khôi phục vẻ tĩnh mịch như chết.

Vương Bàn Tử vẫn chưa hoàn hồn nhưng xung quanh quan tài dường như không có gì bất thường.

"Đứng ngây ra đó làm gì, mau đi thôi, nếu không đám người phía trên sẽ không để chúng ta đi dễ dàng đâu." Chu Du đương nhiên biết Đặc Lạc Phu sẽ không để bí mật bên dưới bị tiết lộ, phương pháp bảo đảm nhất chính là giết người diệt khẩu.

Lời vừa dứt, quả nhiên phía trên có động tĩnh.

"Oành!" Tiếp đó thấy những khối đá lớn trực tiếp bị đẩy xuống từ phía trên, đá đập vỡ vụn các quan tài treo, đá vụn nhanh chóng rơi xuống.

"Mau tránh ra!" Chu Du quát lớn, túm lấy Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nhanh chóng né tránh, nhưng đá lạc cứ rơi xuống liên tiếp.

Ba người nhanh chóng di chuyển sang bên cạnh, may mà quanh đám quan tài treo có những khoảng trống, Chu Du men theo đó mà đi.

Tiếng đá rơi xuống vực sâu khiến người ta không khỏi kinh tâm động phách.

Chu Du và Vương Bàn Tử thấy phía trên tạm dừng một lát mới vội vàng đi xuống.

Tuy phía cuối là vực sâu nhưng ba người dùng đèn pin chiếu thử, thấy cách đó vài mét có một chỗ bằng phẳng, cả ba lần lượt nhảy xuống, thở phào nhẹ nhõm.

Chu Du cẩn thận quan sát bãi đất trống này, mặt đất khá bằng phẳng, phần lớn là đường đá vụn.

Ba người tựa vào đá lớn thở dốc.

Lúc này xung quanh đã yên tĩnh lại.

Tuy nhiên, vách đá tứ phía trở nên quỷ dị, họ chú ý thấy phía trước có một ngọn núi cao chọc trời giống như một pho tượng đá khổng lồ, mặt mày dữ tợn, khắp thân mình u lồi sần sùi.

Đặc biệt là phía trên có vô số hang động.

Nhìn từ xa giống như những con mắt mọc ra từ thân thể, khiến người ta rợn tóc gáy.

"Nơi này là đâu?" Vương Bàn Tử có chút ngạc nhiên.

Chu Du lấy ra hai tấm bản đồ trước đó, cẩn thận đối chiếu thì không khó để nhận ra họ đang áp sát chủ mộ thất.

"Hiện tại chúng ta đang ở vị trí Đoạn Mộc Nhai!" Bản đồ hiển thị Đoạn Mộc Nhai hoàn toàn lợi dụng một hang động tự nhiên để làm lối vào cổ mộ.

Chu Du biết rõ vì nơi này nằm ở vị trí địa lý đặc thù, trong hang động sâu hàng chục mét dưới lòng đất này phần lớn là các chủng loài sinh vật khổng lồ từ nhiều thế kỷ trước, do môi trường thay đổi nên chỉ có thể sinh tồn dưới lòng đất.

Thực tế, phần lớn những thứ đó đã tuyệt diệt, trong hang động khổng lồ này chỉ còn lại một ít tàn hài.

"Mẹ kiếp, Đặc Lạc Phu cư nhiên chưa chết, đám này vào bằng cách nào?" Vương Bàn Tử không hiểu nổi.

Chu Du thản nhiên cười: "Hiển nhiên, chúng ta chỉ đóng vai trò bộ đội tiên phong mở đường, giúp chúng dẹp sạch chướng ngại vật thôi." Vương Bàn Tử nhíu mày, đấm tay vào lòng bàn tay mắng một câu: "Lũ khốn này, định để chúng mang đồ ra sao?

Những bảo bối đó toàn của tổ tông để lại, nếu bị bọn chúng mang đi, tôi đồ rằng lão tổ tông sẽ tức đến mức trá thi sống dậy để thu dọn chúng mất!" "Cậu nghĩ chúng có thể mang đi nguyên vẹn sao?" Chu Du nheo mắt nhìn lên rìa vách đá phía trên quan tài treo.

Lúc này chỉ còn vài tia sáng lốm đốm, hoàn toàn không thấy gì đang di chuyển.

Nhưng giây tiếp theo, những ánh lửa phía trên đột nhiên biến mất, giống như bị thứ gì đó trong bóng tối nuốt chửng, không còn một tia sáng nào.

Chu Du không nói nhiều, chỉ thở dài một tiếng rồi tiếp tục: "Đương nhiên, số châu báu ở những tầng không gian bên ngoài hoàn toàn đủ để chúng sống vinh hoa phú quý cả đời, nhưng thứ chúng muốn không chỉ có thế, sự tham lam sẽ khiến chúng rơi vào vực sâu!" Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đương nhiên hiểu ý Chu Du.

"Vì vậy, tôi không lo chúng sẽ mang đi được bất cứ thứ gì ở đây." Chu Du thản nhiên cười, đang định đứng dậy thì cảm giác bị người khác theo dõi lại xuất hiện.

Giống như có ai đó đang chằm chằm nhìn vào lưng mình, cảm giác đó cực kỳ khó chịu.

"Ai?" Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất chưa kịp phản ứng thì Chu Du đã hét lên, khiến cả hai giật nảy mình.

Chương 497

Ở một lối đi khác không xa phía tây Đoạn Mộc Nhai.

Mấy người cầm đuốc cẩn thận dò dẫm tiến về phía trước, vẻ mặt hết sức thận trọng.

Nếu lúc này có ai đứng từ độ cao vài mét nhìn xuống sẽ phát hiện toàn bộ Đoạn Mộc Nhai tuy là một vách đá bị cắt ngang nhưng lại có hình dạng như một cái đầu lâu người.

Dường như bên dưới chôn một người khổng lồ, chỉ có cái đầu lộ ra ở đáy vách đá.

Đó chỉ là một cái đầu lâu!

Trên một con đường mòn nhỏ, vài bóng người nhanh chóng di chuyển, ánh đuốc chập chờn như thể sắp tắt đến nơi.

"Bám sát vào, có người đang theo dõi chúng ta đấy." Ô Thiền đi cuối cùng, luôn cảnh giác cao độ, Hoắc Linh và Diệp Nhất Tâm dẫn đầu.

"Đúng rồi, chúng ta vẫn chưa tìm thấy tên mặc đồ đen kia, rốt cuộc hắn định giở trò gì?" Hoắc Linh luôn hoài nghi.

Diệp Nhất Tâm trầm ngâm một lát, vừa đi vừa nói: "Có lẽ có kẻ đang âm thầm giở trò!" Dứt lời, Diệp Nhất Tâm đột nhiên dừng lại, cúi người xuống, dùng đuốc soi thì thấy dưới đất có một vỏ bao thuốc lá.

Hiển nhiên còn rất mới, chắc mới bị vứt đi không lâu.

"Lũ lính Nga để lại đấy." Hoắc Linh nhìn qua là đoán ra được tám chín phần: "Mọi người cẩn thận, rõ ràng bọn chúng đã xuống đây trước chúng ta một bước." Ô Thiền lại lắc đầu, sắc mặt nghiêm nghị:

“Không, sợ rằng mọi chuyện không đơn giản như vậy, tuy đang ở bên dưới nhưng bọn chúng chỉ có thể đi sau tôi thôi, vì càng xuống sâu thì không còn cách nào khác.” “Ý cô là sao?” Diệp Nhất Tâm cảm thấy khó hiểu.

Ô Thiền giải thích thêm, cô cầm đuốc soi về phía trước, trầm ngâm một lúc rồi nói: “Hình như có kẻ cố ý dẫn dụ chúng ta đi vòng quanh, dường như không muốn tôi hội hợp với tiểu trượng phu!” “Hả?” Nghe vậy, Hoắc Linh và Diệp Nhất Tâm đều ngẩn người kinh ngạc.

“Nhìn kìa, bên cạnh vách đá?” Ô Thiền bước tới, dùng đuốc soi thì thấy trên vách đá hiện ra một ký hiệu kỳ quái.

Ký hiệu này rõ ràng họ đã thấy trước đó!

Một loại ký hiệu đơn giản giống như một dấu ấn đặc biệt, vốn chỉ là một vòng tròn bình thường cộng thêm vài con số đơn giản, nhưng xuất hiện ở đây thì thật khiến người ta khó hiểu.

Trước đó khi đi qua một nơi khác, họ chỉ vô ý nhìn qua một cái.

Lúc đó Diệp Nhất Tâm thấy lạ, dù sao cô cũng làm nghiên cứu liên quan nên khá hứng thú, nhưng nhìn mãi chẳng ra cái gì.

Giờ nhìn kỹ lại, rõ ràng đây là ký hiệu của người đi sau để lại.

“Ý cô là, chúng ta bị kẹt ở đây?” Diệp Nhất Tâm và Hoắc Linh đều kinh hãi.

Dù sao con đường họ đi cũng không giống nhau, làm sao có thể quay lại chỗ cũ mà không hay biết gì?

“Chúng ta bị nhốt trong kết giới rồi!” Ô Thiền nói cho mọi người biết sự thật: “Vì vậy cho dù mỗi lần tôi chọn một lối đi khác nhau nhưng vẫn không thể thoát ra.” Ở bên dưới này chuyện gì cũng có thể xảy ra, nên phát sinh chuyện gì kỳ quái cũng không lạ!

“Phá thế nào?” Sắc mặt Hoắc Linh nghiêm túc, rõ ràng đã nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề.

Ô Thiền nhìn quanh, cầm đuốc soi, cũng không nói nhiều: “Đương nhiên, đôi khi dò đường ở dưới này không nhất thiết phải dùng mắt!” Lời vừa dứt, Ô Thiền vung tay, ngọn lửa nhanh chóng lao về phía trước như một con hỏa long, tràn đi khắp các hướng trong đường hầm.

“Hú!” Trong ngọn lửa vang lên một tiếng gào thét khiến người ta kinh tâm đảm chiến.

Ngọn lửa lao đi, một làn khói mù mịt lập tức lan tỏa, sau đó dường như nghe thấy tiếng ai đó gào thét xé lòng từ trong ngọn lửa truyền ra.

“Bên này.” Ô Thiền lập tức chọn hướng, không quay đầu lại mà nhanh chóng di chuyển về phía trước, nơi ngọn lửa đi qua dường như bị thứ gì đó ngăn cản.

Thật kỳ lạ là Hoắc Linh căn bản không cảm thấy chút hơi nóng nào.

Mọi người chỉ biết bám theo Ô Thiền chạy nhanh về phía trước.

Con đường ngày càng hẹp lại, phía trước cơ hồ chỉ đủ cho một người lách mình qua.

Cuối đường là một cánh cửa!

Một cánh cửa thanh đồng!

Bên ngoài chạm khắc những loài động vật quỷ dị, thân hình vặn vẹo như thể giây tiếp theo sẽ từ cửa lao ra vồ lấy họ.

Mọi người quay đầu lại thì phát hiện đã rơi vào tuyệt lộ, phía sau là vách đá đã hoàn toàn chặn đứng đường về.

“Chuyện gì thế này, chẳng lẽ chúng ta bị kẹt ở đây?” Diệp Nhất

Tâm cảm thấy sự việc đã thực sự nghiêm trọng.

Ô Thiền không nói gì nhiều, trong lòng hiểu rõ mười mươi, đối phương bắt đầu hành động rồi!

Ô Thiền lách mình đứng trước cửa thanh đồng, cô giơ tay ra, trong lòng bàn tay hiện lên những đốm lửa, nhanh chóng lan ra khắp cánh cửa.

Những hình phù điêu trên cửa trong khoảnh khắc đổi màu, trở nên tím đen, nhìn kỹ lại thì thấy có bóng người lay động như đang vùng vẫy!

"Hống!" Ngay sau đó là một tràng gào thét xé lòng.

Ô Thiền né sang vài bước, búng tay một cái, trên cửa lập tức nứt ra một khe hở.

Một làn khói đen bốc lên, trong làn khói có bóng người lảng vảng, đang nhe răng trợn mắt lao tới.

"Hừ!" Ô Thiền cười lạnh, thân hình bất động, cau mày, ánh mắt lóe lên tia sát ý.

Trong nháy mắt, nơi ánh mắt cô quét qua, mọi thứ tan vỡ, khói đen tan biến, giống như hồn phi phách tán.

Chỉ còn lại một bóng người mờ nhạt trên vách đá, trong chớp mắt đã không thấy đâu nữa.

Chương 498

"Oành!" Ngay sau khi bóng người kia biến mất, cánh cửa ầm ầm mở ra.

"Mau đi!" Ô Thiền lách người vào trong, mọi người theo sát phía sau, tiến vào một lối đi rộng rãi, cánh cửa sau lưng lại đóng sập lại.

Ô Thiền chỉ liếc nhìn qua đã nhận ra điểm bất thường, không gian này giống như một đài tế tự dưới lòng đất.

Tứ phía bày biện những bức tượng đá quỷ dị, tất cả đều trong tư thế quỳ dưới đất như phạm trọng tội, sắp bị chém đầu.

Xung quanh đài tế tự ở chính giữa, các phương vị đều có người đứng.

Trên đài tế tự có một cây cột màu huyết hồng, trên đó dính những chất lỏng sền sệt, mấy người bị trói trên đó chỉ còn lại xương khô.

Hiển nhiên, những kẻ này đều bị dùng làm vật tế thần.

"Ha ha ha!" Một giọng nói âm lãnh vang lên trong căn phòng.

Mọi người nhìn về phía phát ra âm thanh, ở cuối đường có một bóng đen đang tiến về phía này.

Tên này có vẻ thần bí, không thấy thực thể, dường như chỉ là một cái bóng dán trên vách đá từ từ áp sát.

"Lại giở trò gì thế?" Giọng Ô Thiền băng lãnh, có chút tức giận.

Hoắc Linh hiểu rõ, cô gái nhỏ nhắn thường ngày trông ôn nhu đáng yêu này, thực chất nếu tính theo tuổi tác thì phải hàng tổ tông rồi.

Một khi cô ấy nổi giận, e là không mấy ai cản nổi.

"Hừ, cư nhiên bị phát giác rồi, không tệ!" Bóng đen ngẩng đầu

nhưng vẫn là một màu đen kịch.

"Tìm chết!" Bóng đen định nói tiếp thì nghe thấy một tràng âm thanh chói tai, sau đó một luồng sáng sắc lẹm lóe lên trước mắt.

"A!" Tiếp đó là tiếng thảm thiết của bóng đen!

Đúng vậy, tiếng thảm thiết vang lên, hắn dường như không ý thức được chuyện gì đã xảy ra, chỉ vì quá đau đớn mà phát ra những âm thanh xé tai.

Chờ đã!

Có chuyện gì?

Bóng đen phun ra một ngụm tiên huyết, lúc này mới nhìn rõ một luồng sát khí mạnh mẽ đang chậm rãi ép tới, gần như bao vây hắn đến mức nước chảy không lọt, hoàn toàn dồn vào góc chết.

Thân ảnh bóng đen hiện rõ.

Hắn miệng nôn ra máu, định quay đầu chạy trốn nhưng Ô Thiền vung tay một cái, vách đá lập tức nứt ra một đường, đá tảng rơi thẳng xuống.

Tên đó chưa chạy được mấy bước đã bị đá đè trúng, nằm im không động đậy.

"Phụt!" Cùng lúc đó, ở một nơi không xa trên đỉnh Đoạn Mộc Nhai, có người đột nhiên phun ra ngụm máu lớn!

Cả người cảm thấy ngực rung chấn, mãi không đứng dậy nổi.

Biểu cảm trên mặt gã vô cùng thống khổ.

"Khụ khụ!" Gã ho mấy tiếng liên tục, chưa kịp định thần thì một người đứng sau với khuôn mặt lạnh lùng lại nhếch môi cười: "Tôi thấy kế hoạch của ông cũng không ăn thua, rõ ràng không đối phó nổi bọn họ." "Khốn kiếp!" Tên kia nắm chặt tay đấm xuống đất, vừa

gắng sức thì ngực đau thắt lại như xé lòng, suýt nữa ngất đi.

Mồ hôi lạnh chảy dài trên trán gã.

Vẻ mặt đầy vẻ không thể tin nổi: "Không thể nào, làm sao bọn chúng có thể thoát khỏi trận pháp của ta, còn làm ta bị thương." Người phía sau mặc một bộ đồ xanh, đứng sang một bên, râu dài bay phất phơ, ánh mắt lóe lên tinh quang.

"Đã thích thể hiện như vậy thì cứ để tôi tọa sơn quan hổ đấu thôi, dù sao bên ngoài cũng có một đống người đang đợi, việc gì phải gồng mình lên?" Người mặc đồ xanh nói xong, khuôn mặt cũng có chút chấn kinh, rõ ràng mọi chuyện vượt ngoài dự liệu của ông ta.

Nhưng trong lòng thầm may mắn vì chưa ra tay, nếu không kẻ nằm dưới đất có lẽ là chính mình!

Không, chắc chắn là vậy!

Đoạn Mộc Nhai.

Chu Du nhìn rõ phía sau thực sự có một bóng người đang chằm chằm nhìn mình.

Tuy xung quanh âm u, đuốc và đèn pin chỉ có thể nhìn rõ trong phạm vi bốn năm mét nhưng cuối tầm mắt, đôi mắt ấy vẫn nhìn xoáy vào họ như bầy sói rình mồi.

"Bàn Tử, đừng nói gì cả." Chu Du nhắc nhở Vương Bàn Tử, nhưng gã và Hồ Ba Nhất quay lại chỉ thấy một màu đen kịch, không khác gì vực sâu bên dưới.

Nhanh chóng, Chu Du phát hiện bóng người kia cuối cùng đã hoàn toàn lộ diện.

Hắn mặc trang phục leo núi, trang bị tận răng, không thể nhìn rõ khuôn mặt.

Hắn bước ra chặn trước mặt mọi người, tay cầm một thứ kỳ quái giống như trường mâu, tay phải lại cầm một thứ như khiên chắn nhưng trên khiên chạm khắc những hoa văn lộng lẫy.

Đầu trường mâu là một con điểu thú bằng thanh đồng.

Nếu không nhìn bộ trang bị hiện đại, chắc hẳn ai cũng nghĩ tên này vừa chui ra từ quan tài cổ.

"Rầm!" Cây trường mâu cắm xuống đất, lún sâu mấy phân.

Mặt đất run rẩy nhẹ, vách đá xuất hiện vài vết nứt.

Chương 499

"Tên này là người hay quỷ?" Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất lúc này đều đã có bóng ma tâm lý.

Chu Du tiến lên một bước.

Tên kia không nói nửa lời, tay cầm khiên nhanh chóng lao về phía Chu Du, giữa không trung một luồng sáng trắng bệch từ trên trời giáng xuống.

Ánh sáng xuyên qua những hoa văn trên khiên, soi xuống đất hiện ra những bóng đen quỷ dị, tạo thành một cái lồng sắt bao vây lấy họ.

"Oành!" Mặt đất lập tức bị nổ tung một lỗ.

Chu Du lùi lại phía sau thì thấy cái khiên giữa không trung huyễn hóa ra những khuôn mặt quỷ, xung quanh tỏa ra một làn khí tức quỷ dị.

"Né ra!" Chu Du quát lớn, Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất dạt sang hai bên, ngay sau đó cái khiên đè xuống làm mặt đất nứt toác.

Cùng lúc đó, tên kia lao tới, cây trường mâu đâm thẳng về phía Chu Du.

Trường mâu xé toạc không khí, dường như cả không gian đều rung chuyển.

Chu Du lách mình đón đỡ, lúc này toàn thân khí huyết dâng trào, sức mạnh tràn đầy, gã vung tay một cái khiến xung quanh phát ra tiếng nổ như sấm rền, khe nứt dưới đất càng rộng ra thêm vài phần.

Chỉ thấy tên kia lom khom thân hình, lúc này cư nhiên giống như mãnh thú nhảy vọt lên vách đá, nhìn quanh tứ phía.

Dường như đang tìm điểm yếu của Chu Du, tên này không dễ dàng ra chiêu tiếp theo.

Trong phút chốc, Chu Du cảm thấy khó đoán, tên này rốt cuộc là người hay là thi yêu!

Đúng vậy, Chu Du rõ ràng đã cảm nhận được một luồng khí tức khác thường đang không ngừng lan tỏa, chắc chắn không phải khí tức của người sống.

"Hống!" Lúc này, Chu Du cố ý lộ ra một sơ hở, tên kia phát hiện lập tức nhảy vọt tới định vồ lấy gã.

Trong khoảnh khắc áp sát Chu Du, hắn vươn đôi tay ra, chỉ thấy trên tay móng vuốt nhọn hoắt thò ra, theo tiếng gào của hắn, móng vuốt dài thêm gấp bội!

Móng tay vung lên sắc lẹm như dao găm, xé rách không khí phát ra những tiếng rít quỷ dị!

Ngay sau đó, Chu Du nhanh chóng né ra sau rồi phất tay một cái.

Trong nháy mắt, lớp đất đá xung quanh nổ tung, những mảnh đá vỡ bắn thẳng vào thân thể con thi yêu kia.

"Hống!" Một tiếng thảm thiết xé lòng vang lên, con thi yêu phẫn nộ vung chưởng tát thẳng về phía Chu Du, yêu khí tức thì cuộn trào ngút trời.

Chu Du vung tay chộp lấy thân thể nó, dùng sức kéo mạnh ra sau.

Một cánh tay gần như bị giật rời khỏi thân thể, ném xuống đất và phát ra ánh sáng xanh lục nhạt.

Thừa thắng xông lên, Chu Du không để gã gia hỏa này chạy thoát, anh bồi thêm một cú đâm, hất văng con thi yêu ra xa vài mét, khiến nó ngã mạnh xuống đất.

“Phụt!” Con thi yêu phun ra một bãi dịch thể màu xanh.

Lúc này Chu Du mới phát hiện, khi thi thể bị văng ra, nó đã bị một ngọn trường mâu xuyên thấu, giờ đây chỉ còn biết nằm im không thể cử động.

Sau đó, từ miệng thi yêu phun ra từng luồng hắc khí.

Đợi hắc khí tan hết, thân thể nó cũng nhanh chóng khô héo lại.

“Xì xì xì!” Mặt đất bắt đầu bị hủ thực!

Các vết nứt ngày càng lớn, mắt thấy vách đá sắp sụp đổ, Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất mới vội vàng chạy vào bên trong.

Cả ba đột phá chướng ngại trước mắt, tiến thẳng vào trong động huyệt.

Ở phía xa, một bóng người đột nhiên cảnh giác.

Sắc mặt kẻ đó hiện rõ vẻ kinh ngạc, kim la bàn trong tay cứ xoay chuyển bất định.

“Lại bị đột nhập rồi sao!” Gã đàn ông đó sắc mặt khó coi.

Hiện tại xem ra không thể ngăn cản bọn họ hội hợp nữa, vốn dĩ gã định đánh tỉa từng người một để tiêu diệt nhóm Chu Du, nhưng bây giờ mọi kế hoạch đều bị phá hỏng.

Những thế lực ngăn cản trước đó hoàn toàn không tạo thành mối đe dọa nào.

“Lai lịch thế nào?” Gã đàn ông đột ngột quay đầu nhìn mấy người phía sau.

Những kẻ đó đều mặc đồ đen, che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt lạnh lùng.

“Lúc trước tôi đã điều tra rõ, theo lý thì không nên tiến tiếp nữa.”

Gã đàn ông nhìn tài liệu trong tay, nhất thời rơi vào hoang mang.

“Đại ca, chuẩn bị ra tay thôi.

Nếu tôi không thể ngăn cản Chu Du tiến lên, cấp trên sẽ can thiệp và tiếp quản mọi công việc của tôi.” Đột nhiên, một kẻ cầm thiết bị đo đạc nhắc nhở.

“Khốn kiếp!” Gã đàn ông dậm chân một cái, mặt đất tức thì nứt ra một khe hở lớn, gã nghiến răng ken két.

Phía bên kia, Chu Du dẫn theo Vương Bàn Tử nhanh chóng tiến sâu vào động huyệt.

Xung quanh u ám, ngọn đuốc trong tay cứ chập chờn lúc sáng lúc tối.

Chương 500

Tới cuối đường, Chu Du mới thấy Ô Thiền đang dẫn theo Hoắc Linh nhanh chóng chạy tới hội quân.

Nhưng Hoắc Linh vừa đi vừa không ngừng ngoái đầu lại như thể nhìn thấy thứ gì đó vô cùng khủng khiếp, cả nhóm bất giác tăng tốc.

"Có chuyện gì sao?" Vương Bàn Tử suýt chút nữa đâm sầm vào nhóm người mới dừng lại được.

"Phát hiện ra gì rồi?" Chu Du tò mò hỏi, anh cũng chưa kịp hỏi chuyện khác, thấy mọi người đều không bị thương mới thở phào nhẹ nhõm.

Ô Thiền nhắc nhở: "Có người đang theo dõi chúng ta.

Tuy chỉ là mấy tên tiểu lâu la nhưng em phải nhanh chóng tìm lối thoát để tránh bị lũ đó quấy rầy, nếu không sẽ phiền phức lắm." "Đi thôi!" Chu Du chỉ tay về phía con đường trước mặt.

Cả nhóm nhanh chóng đi vào trong.

Các lối đi bên dưới đan xen chằng chịt, sơ ý một chút là sẽ lạc đường, chẳng khác nào một mê cung.

"Lối này!" Chu Du vừa đi vừa lấy bản đồ ra đối chiếu cẩn thận.

Cuối cùng, bọn họ đi qua một khe hẹp, từng người một cẩn thận lách qua.

Khi ngọn đuốc vừa soi tới, không gian xung quanh bỗng trở nên thoáng đãng.

Chu Du vung tay vỗ mạnh lên tường đá, làm đá vỡ ra lấp kín lối vào hẹp kia.

“Khụ khụ... cái mùi này, sao giống mùi đốt vàng mã thế nhỉ?” Hồ Ba Nhất bịt mũi, dùng đèn pin soi một lượt mới nhìn rõ sự tình.

Hóa ra nơi này giống như một tiệm bán quan tài, xung quanh bày la liệt quan tài lớn nhỏ, dưới chân dẫm lên một lớp tro giấy dày cộm.

Chỉ cần cử động mạnh một chút, tro giấy sẽ theo gió cuộn lên, mịt mù trong không trung, trông cực kỳ đáng sợ.

“Đi mau, đừng nhìn lung tung!” Chu Du nhắc nhở Vương Bàn Tử.

Cả nhóm không dừng lại, nhanh chóng tiến về phía trước.

Phía dưới cùng rõ ràng có một con đường.

Chu Du xem kỹ tấm bản đồ rồi mới thở phào nhẹ nhõm, không sai, đi qua con đường xoắn ốc bên dưới là có thể thâm nhập thẳng vào địa hạ để tìm chủ mộ thất.

“Đúng rồi, mọi người có phát hiện ra không, xung quanh tử khí trầm trầm?” Ô Thiền cảm thấy có gì đó không ổn.

Theo lý mà nói, càng tiếp cận chủ mộ thất của Áo Cổ công chúa thì càng phải nguy hiểm, nhưng lúc này lại im phăng phắc đến lạ thường!

Thật sự không phù hợp với lẽ thường chút nào.

“Đừng quản nữa, xuống dưới rồi tính!” Chu Du ra hiệu.

Đường đi bên dưới khá rộng rãi, bọn họ bám theo vách đá dựng đứng từ từ bò xuống.

Xung quanh có rất nhiều dây leo chằng chịt, may mà không phải loại dây leo huyết sắc, chỉ là thực vật địa hạ bình thường, có những đoạn rễ già đã thạch hóa từ hàng ngàn năm trước.

Những sợi dây leo này như gân cốt lan tỏa khắp nơi.

Chu Du biết rõ, dưới đáy vực sâu kia chính là chủ mộ thất của Áo Cổ công chúa.

"Quả nhiên phi đồng tầm thường!" Cả nhóm đứng bên mép vực, ánh đèn pin cường lực soi xuống chỉ thấy sương mù trắng xóa lãng đãng, không thấy gì bất thường.

Hồ Ba Nhất ném xuống một quả pháo sáng, nó vạch ra một đường cong tuyệt đẹp, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Thế nhưng gần như ngay lập tức, quả pháo sáng rơi vào màn sương mù và chìm nghỉm trong một màu đen kịt.

Ánh sáng trước mắt cũng dần tan biến.

"Sâu bao nhiêu vậy, liệu chúng ta có xuống tới đáy được không?" Vương Bàn Tử vẫn còn sợ hãi, chân không dám nhích tới, cả người run rẩy, nếu không có Hồ Ba Nhất đỡ thì gã đã ngã nhào xuống dưới rồi.

"Bàn tử, tôi thấy ông dạo này nhát gan hẳn đi đấy?" Chu Du nhíu mày trêu chọc.

Gã này trước đây ở Phan Gia Viên mồm mép tơi bời, ai gã cũng dám chém gió.

Thậm chí người ta đến nghe gã kể chuyện là chính, còn đồ vật gã bán chẳng ai thèm ngó tới.

"Lão Hồ, anh đứng đó nói thì hay lắm." Vương Bàn Tử khịt mũi coi thường: "Có giỏi thì anh xuống trước thám thính đi, tôi đứng đây đợi tin của anh." "Được rồi, bớt nói nhảm đi." Chu Du ngắt lời Bàn Tử, rồi quay sang nhìn Ô Thiền: "Vợ à, theo ý em thì chúng ta nên xuống thế nào?" Ô Thiền quan sát hoàn cảnh xung quanh một chút, trên mặt lộ ra vẻ kỳ quái, một lúc sau mới đáp: "Chồng nhỏ, anh có biết tại sao nãy giờ chúng ta đi lại yên bình thế này không?" Nhắc đến

chuyện này, Chu Du cũng thấy lạ.

Hoàn toàn không đúng quy luật, lẽ ra càng xuống dưới càng phải hung hiểm, nhưng hiện tại một kẻ ngăn cản cũng không có, đến cái bóng ma cũng chẳng thấy đâu.

"Chẳng lẽ có âm mưu quỷ kế gì?" Hồ Ba Nhất không quá để tâm: "Đã xông đến cửa cuối cùng rồi, sợ cái gì, đi thôi!" Mọi người kiểm tra lại trang bị, đạn dược cũng không còn nhiều.

Chu Du đi tiên phong, kế đến là Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử, Ô Thiền đi đoạn hậu.

Chu Du bám theo dây leo leo xuống, thân thủ vô cùng ổn định, nhờ những mỏm đá nhô ra trên vách mà anh giữ vững được thăng bằng.

Chu Du nhanh chóng đu dây xuống, loáng cái đã tới vùng sương mù dày đặc phía dưới nhưng anh không vội xuống tiếp.

Anh tựa lưng vào vách đá, quan sát kỹ xung quanh, thấy vẫn bình an vô sự.

Chương 501

Nhưng khi Chu Du nhìn xuống màn sương bên dưới, anh bắt đầu thấy kỳ quái.

Ở nơi có người tiếp cận, sương mù ẩn hiện những tia sáng đỏ như máu, giống như đang nhắm vào bọn họ.

Chẳng lẽ có thứ gì đó đã ngửi thấy mùi người?

Bàn Tử định leo xuống nhưng Chu Du ra hiệu bảo gã leo lên ngay.

Bàn Tử chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, đang ngơ ngác nhìn xuống thì thấy màn sương dưới chân mình đã hoàn toàn biến thành màu đỏ như máu.

Giống như bị nhuốm một lớp máu tươi, nó bắt đầu lan tỏa tới chân Chu Du.

"Cẩn thận!" Vương Bàn Tử hét lớn.

Chu Du nhanh chóng thu chân lại, thấy luồng khí đó cứ quẩn quanh bên dưới nhưng không thấy vật khả nghi nào.

Tuy nhiên khi Chu Du vừa nhích lên một chút, thứ bên dưới đột ngột tăng tốc, trông như một làn khói, nhưng khi nó quấn lấy nửa thân người anh, Chu Du kinh hãi thấy những thứ xanh đỏ sặc sỡ như những sợi dây thừng trói chặt lấy mình khiến anh không thể cử động.

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử nhìn mà kinh hồn bạt vía.

"Bàn Tử, dao!" Vương Bàn Tử ở gần Chu Du nhất, gã rút dao găm đâm thẳng vào thứ trông như con mãng xà kia.

Bàn Tử dùng hết sức bình sinh nhưng lưỡi dao cứ như khứa vào vải rách, không hề gây ra tổn thương nào cho nó.

Chu Du cảm thấy luồng khí trong cơ thể mình như bị đông cứng lại, tuy chưa chết ngay nhưng mọi hành động đều bị khống chế.

Họa vô đơn chí, đôi tay đang bám vào dây leo của Chu Du đột nhiên cảm thấy như bị dây leo mọc rễ xuyên vào cổ tay, trong nháy mắt, tay anh cũng bị phong tỏa.

Những sợi dây leo như những cái xúc tu nhanh chóng phát triển, quấn chặt lấy cổ Chu Du.

"Anh bạn, không sao chứ?" Lúc này, Vương Bàn Tử cũng biết chuyện gì gấp, gã vung dao chém mạnh vào sợi dây leo đang siết cổ Chu Du.

Bàn Tử dùng hết sức bú mớm!

Sợi dây leo bị chém đứt, bên trong rỉ ra một loại dịch thể màu xanh lục sền sệt!

"Thơm quá!" Vương Bàn Tử ngửi thấy mùi hương tỏa ra từ dịch thể, lập tức ngẩn người ra!

Hồ Ba Nhất cũng cảm nhận được, mùi hương đó như thấm vào tận xương tủy, một loại hưởng thụ khó đắc.

Vừa rồi Chu Du chỉ chú ý bên dưới, không nhận ra những sợi dây leo khô héo này lại hoạt động trở lại.

Để không đánh động kẻ địch, anh đã không khinh suất hành động.

May mà Bàn Tử ra tay kịp thời, Chu Du mới cử động lại được.

Tuy không có gì đại ngại nhưng dây leo dưới chân vẫn quấn chặt, không hề có dấu hiệu buông lỏng.

Ngước đầu lên nhìn, chỉ thấy sương mù tầng tầng lớp lớp bao phủ lấy vực sâu.

Đèn pin soi vào chỉ thấy một quầng sáng tán xạ, hoàn toàn không

nhìn rõ cỏ cây trên vách đá.

"Chồng nhỏ?" Phía trên cũng mịt mù như vậy.

Chu Du nghe thấy tiếng gọi của Ô Thiền!

"Ở bên dưới, cẩn thận dây leo trên vách đá!" Chu Du vội vàng nhắc nhở.

Nghe tiếng thì mọi người cách nhau không xa, nhưng tầm nhìn lại bị che khuất.

"Yên tâm, em không sao!" Giọng Ô Thiền vang vọng xung quanh, lúc ẩn lúc hiện vô cùng quỷ dị.

"Đừng nói nữa, mùi này thơm thật đấy!" Vương Bàn Tử dường như vẫn lưu luyến mùi hương ban nãy, mặt gã đỏ bừng lên.

Chu Du dùng đèn pin soi vào gã, nghi ngờ hỏi: "Cậu không bị trúng độc đấy chứ?" Mùi hương đó tuy thanh khiết nhưng Chu Du vẫn luôn giữ cảnh giác cao độ.

"Đi mau!" Chu Du thúc giục.

Khi anh định di chuyển, những sợi dây leo dưới chân đột ngột khô héo lại như lá rụng.

Chu Du dùng sức một chút là thoát ra được, anh tiếp tục cẩn thận bám vách đá leo xuống.

"Hoa nở rồi sao?" Chu Du đi chưa được mấy bước, vẫn đang trong trạng thái căng thẳng thì nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc của Vương Bàn Tử.

Đèn pin soi lại phía sau, quả nhiên là vậy.

Một thứ kỳ quái như da người đang nở ra những cánh hoa rực rỡ, nhị hoa đỏ như máu, cảm giác như sắp nhỏ giọt!

Bông hoa rất lớn, gần như có thể bao trùm lấy một người!

Ánh sáng xanh lục nhạt len lỏi tỏa ra.

Chúng mọc ra từ chính những đoạn dây leo bị chém đứt trên đầu Chu Du.

"Thật không thể tin nổi!" Vương Bàn Tử dụi mắt, tưởng mình nhìn lầm.

Chương 502

“Đi, đừng lại gần, tiếp tục xuống dưới!” Chu Du nhắc nhở hai người, cả ba nhanh chóng leo xuống.

“Phía dưới... là đá sao?” Chu Du phát hiện dưới chân dường như có thực thể, anh thử bước tới rồi vung tay một cái.

Một luồng gió thổi tan màn sương phía dưới.

Tuy chỉ trong vài giây ngắn ngủi nhưng đèn pin đã soi rõ, bên dưới là một khoảng đất bằng phẳng.

“Đã tới đáy rồi sao?” Chu Du thấy lạ, nơi này không giống như trong tưởng tượng.

Dù có bản đồ trong tay nhưng anh cũng chỉ hiểu lõm bõm, không thể chắc chắn hoàn toàn.

“Cảnh giác một chút.” Chu Du nhắc nhở Bàn Tử, rồi anh nhanh chóng nhảy vọt ra xa vài trượng.

Mọi thứ có vẻ bình yên vô sự, không có gì khả nghi!

Tuy nhiên, Chu Du chợt nhận ra trên vách đá xung quanh đột nhiên nở rộ những bông hoa to bằng nắm tay.

Hình dáng bên ngoài trông như những chiếc đầu lâu, trong hốc mắt có những hạt đen ngòm đang nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Ánh đèn pin soi vào khiến những chiếc đầu lâu đó trông như đang sống dậy.

Ba người đứng tựa lưng vào nhau, cảnh giác cao độ.

Chu Du nhận ra Ô Thiền dường như vẫn chưa xuống tới nơi, định gọi to nhưng rồi lại thôi.

“Có người!” Vương Bàn Tử đột nhiên quay đầu lại, chỉ tay vào vách đá bên phải, ở đó xuất hiện một bức tượng đá!

Bức tượng sống động như thật, kích thước không khác gì người thường.

“Chỉ là tượng đá thôi mà.” Hồ Ba Nhất vỗ vai Bàn Tử, lườm gã một cái.

“Xì xì xì!” Tiếng động gì vậy?

Chu Du phát hiện hai bên vách đá nứt ra từng khe nhỏ, từ bên trong chui ra những thứ kỳ quái, tất cả đều hướng về phía này.

Dường như có thứ gì đó đang thu hút bọn chúng!

“Mùi hương!” Chu Du nhận ra ngay, mùi hương từ đám dây leo ban nãy không đơn giản, đó là một cái bẫy.

Đúng vậy, nó dùng để dẫn dụ những thứ trong khe đá ra.

Từng con một trông như lũ dơi, bay loạn xạ, móng vuốt sắc lẹm như kim thép.

Trên vách đá xuất hiện những vết cào sâu hoắm!

Chu Du hiểu rõ, mùi hương đó dẫn dụ lũ quái vật ra để săn mồi, sau khi chúng ăn xong, chất thải sẽ trở thành chất dinh dưỡng cho đám dây leo.

Cứ thế tuần hoàn!

“Thứ gì vậy?” Thấy lũ quái vật kéo ra ngày càng đông, vách đá như bị phủ kín, khung cảnh vô cùng quỷ dị!

Chu Du cầm ngọn đuốc, lũ gia hỏa đó rõ ràng có chút sợ hãi!

Hốc mắt của chúng đen ngòm, vì sống lâu năm trong bóng tối nên cực kỳ mẫn cảm với ánh sáng.

Chỉ cần có động tĩnh gì là chúng sẽ co rúm lại, nhưng hiện giờ có vẻ hơi khác.

Chu Du cảm thấy lạ lùng!

"Xì xì xì!" Lũ quái vật bò khắp nơi, rục rịch như thể sắp tung ra đòn tấn công cuối cùng.

Những hàm răng trắng nhởn sắc lẹm như máy xay thịt, nếu cả đàn lao vào thì chẳng mấy chốc ba người họ sẽ chỉ còn lại bộ xương trắng.

"Đừng động đậy!" Chu Du nhắc nhở, rồi nói với Bàn Tử: "Tôi cảm giác lũ này đang bị ai đó khống chế?" Quan sát xung quanh, Chu Du mới phát hiện ra điểm bất thường nhất chính là bức tượng đá trên vách kia.

Không, đó rõ ràng là một người sống!

Chu Du thấy ánh mắt đờ đẫn của người đó bỗng trở nên nhạy bén, rồi gã chậm rãi đứng dậy, hai tay trống trơn.

"Hảo, chúng ta lại gặp nhau rồi!" Giọng điệu của người đó không nhanh không chậm.

Gã chỉnh lại bộ đồ Trung Sơn màu xám trắng bám đầy bụi bặm, đeo một cặp kính dày cộp, chẳng biết có nhìn rõ đường không nữa.

"Thằng cha này là ai?

Quen sao?" Nghe giọng điệu của gã, Vương Bàn Tử thấy mù tịt.

Chu Du lắc đầu, trong ấn tượng của anh thì chưa từng gặp, nhưng đó không phải trọng điểm.

Chu Du tinh mắt nhận ra bên phải bộ đồ Trung Sơn có một ký hiệu nhỏ bằng móng tay, trông như một tấm huy chương!

Anh thấy tấm huy chương này rất quen thuộc, từ những tài liệu

tuyệt mật về giới đạo mộ mà anh từng xem, không khó để nhận ra đó là huy chương của thành viên đội thăm dò địa chất!

Chương 503

Trong hoàn cảnh này mà nhìn thấy tấm huy chương đó, Chu Du không khỏi ngạc nhiên.

Nhưng anh nhanh chóng xác định được danh tính của người đàn ông đeo kính này: một thành viên của đội khảo cổ thám hiểm!

Chính là nhóm khảo sát đầu tiên được phái đi từ hơn mười năm trước.

"...Còn sống sao?" Chu Du nhìn người đàn ông mặc đồ Trung Sơn, nếu không biết thì còn tưởng gặp ma!

Gã nhìn chẳng giống một chuyên gia sinh tồn dưới lòng đất chút nào, râu ria lởm chởm, trông lôi thôi lếch thếch, rất hợp với bối cảnh nơi này.

Không đúng!

Trong đầu Chu Du hiện ra những bản tin cũ khi anh mới vào vùng Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ.

Anh đã tra cứu vô số tư liệu và ảnh chụp.

Những báo cáo đó đã từ nhiều năm trước, tuy rời rạc nhưng Chu Du biết rõ nhóm người đầu tiên được phái đi đều được báo chí đăng tin là mất tích!

Cuối cùng sau hai ba năm tìm kiếm, người ta kết luận bọn họ đã tử nạn và vụ việc dần trôi vào quên lãng.

Theo lý mà nói, sau ngần ấy năm, cơ hội sinh tồn dưới này là cực kỳ thấp.

Tuy không chắc chắn danh tính cụ thể nhưng kết hợp giữa trang

phục và huy chương thì tuyệt đối không sai được.

"Lẽ ra các người không nên vào đây!" Giọng người đàn ông mặc đồ Trung Sơn có chút âm lãnh, ánh mắt không hề thay đổi, tròng trắng đục ngầu như bị phủ một lớp bụi.

"Bây giờ mới nói câu đó không thấy hơi muộn sao?

Vả lại, chẳng phải ông cũng đang ở dưới này đó thôi?" Chu Du chưa kịp trả lời, Vương Bàn Tử đã cướp lời.

Gã đàn ông không nói gì, nhưng trong mắt thoáng qua một tia sát ý.

Sau đó gã nở một nụ cười thản nhiên, để lộ hàm răng trông như đầy cát, nhìn mà rùng mình.

"..." Gã cười như đang chế nhạo.

Đoạn, gã lấy từ trong túi ra một điếu thuốc nhăn nhúm, nhìn qua là biết loại sản xuất từ mười mấy năm trước, giờ gần như tuyệt chủng.

Gã chỉ đưa lên mũi ngửi chứ không châm lửa, rồi lại cất đi.

Đột nhiên, gã nhìn chằm chằm vào Vương Bàn Tử với ánh mắt khó đoán, nhìn qua cứ ngỡ gã là một tên mù chẳng thấy gì!

Vương Bàn Tử bị nhìn đến phát khiếp, bất giác lùi lại vài bước.

Ngay lúc đó, lũ quái vật đang im lìm trên vách đá đột nhiên nhe răng trợn mắt, vỗ cánh lao thẳng về phía Vương Bàn Tử.

"Mau tránh ra!" Chu Du quát lớn, đẩy mạnh Bàn Tử vào một hốc đá bên cạnh rồi chắn trước mặt gã.

Anh vung tay, một đạo kết giới hách nhiên hiện ra trong không trung.

Lũ quái vật liên tiếp đâm sầm vào đó như đập vào tường xi măng, rơi rụng lả tả xuống đất!

Chỉ một lát sau, mùi máu tanh và hôi thối đã nồng nặc khắp nơi!

Những cái xác chỉ còn lại xương trắng, lũ quái vật kéo đến ngày càng đông, bao vây ba người bên cạnh đống đá, gần như tiến thoái lưỡng nan.

Gã đàn ông kỳ quái kia chỉ đứng yên bên cạnh quan sát, không hề lên tiếng.

"Hống!" Xung quanh vang lên những tiếng gào thét thảm thiết.

Chu Du thấy lạ, đã hơn nửa tiếng trôi qua mà vẫn không thấy Ô Thiền xuống, không lẽ cô ấy cũng gặp chuyện trên đường?

Đang mải suy nghĩ, Chu Du chợt thấy phía sau gã đàn ông kia có một cánh cửa đá mở ra!

Là Đặc Lạc Phu!

Gã gia hỏa này cư nhiên cũng xuống tới đây, theo sau là một đám người bao vây lấy Chu Du.

"Được rồi, nhiệm vụ của ông hoàn thành rồi!" Đặc Lạc Phu nhìn Chu Du bị lũ quái vật vây khốn, gã cũng có chút sợ hãi lũ quái vật đó, vẻ mặt đầy sự ghê tởm và sợ sệt.

"Được rồi, đuổi lũ quái vật này đi!" Đặc Lạc Phu phẩy tay với gã đàn ông mặc đồ Trung Sơn.

Ánh mắt gã đàn ông vẫn u ám, dường như hoàn toàn tách biệt với đám người này.

Chu Du không hiểu nổi tại sao bọn họ lại liên kết với nhau?

Phải chăng có âm mưu gì?

Gã đàn ông dưới lòng đất này dường như hoàn toàn lạc lõng với thời đại, nhưng trong mắt gã lại thoáng lộ ra một tia bi thương!

“Sao, lời tôi nói ông không nghe thấy à?” Thái độ của Đặc Lạc Phu đối với gã không mấy hòa nhã.

Gã đàn ông chỉ thở dài một tiếng rồi vỗ tay.

Lũ quái vật như được gã nuôi dưỡng, nhanh chóng giải tán, chui tọt vào các khe nứt.

Chương 504

Trong thoáng chốc đã biến mất tăm!

“Chúng ta lại gặp nhau rồi!” Đặc Lạc Phu nhìn Chu Du: “Không ngờ anh cũng có chút bản lĩnh, xuống tới tận đây mà vẫn vẹn toàn.” Nơi này khá rộng rãi, đám thuộc hạ của Đặc Lạc Phu trang bị tận răng, chỉ cần một lệnh hạ xuống là có thể san bằng nơi này trong tích tắc.

“Lời của anh, tốt nhất là giữ lấy lời!” Gã đàn ông dường như đang cảnh cáo Đặc Lạc Phu.

Đặc Lạc Phu cười thản nhiên: “Yên tâm đi!” Chu Du lúc này mới biết bọn họ có những bí mật không thể tiết lộ.

Ánh mắt gã đàn ông lại chuyển dời về phía Chu Du, có chút tò mò xen lẫn kinh ngạc.

Gã dường như muốn nói gì đó nhưng nét mặt lại đanh lại, rồi lầm lũi đi thẳng vào trong động huyệt, không xuất hiện nữa.

“Xem ra là có chuẩn bị từ trước!” Chu Du cười nhạt, vỗ vỗ tay, tựa lưng vào vách đá quan sát kỹ xung quanh, thản nhiên nói: “Anh tưởng lũ gia hỏa này có thể ngăn cản được tôi sao?

Như vậy là quá xem thường tôi rồi đấy?” Sắc mặt Đặc Lạc Phu rất tệ, trông gã như vừa chui ra từ quan tài.

Trầm mặc một lúc, gã mới tiếp tục: “Tất nhiên là không, nhưng nhiệm vụ của tôi cũng đã hoàn thành.

Nếu anh muốn có được một vài món bảo vật trong đó, tôi có thể chia cho anh, nhưng...!” Nói đoạn, Đặc Lạc Phu cố tình dừng lại.

Gã lùi lại phía sau, mười mấy tên thuộc hạ xông ra, tên nào tên

nấy cầm vũ khí đời mới.

Đúng lúc này, từ trong động huyệt có người chạy ra, vẻ mặt vội vã, ghé tai Đặc Lạc Phu nói nhỏ vài câu.

Biểu tình của Đặc Lạc Phu trở nên kỳ quái, rõ ràng là kinh ngạc không ít.

Đám người trước mắt gần như phong tỏa mọi lối đi của Chu Du.

Sau đó Đặc Lạc Phu dặn dò tên thủ lĩnh to cao vài câu rồi vội vàng rời đi.

Mười mấy tên thuộc hạ đứng im như tượng đá canh giữ!

Cánh cửa động huyệt cũng đóng sầm lại!

"Anh bạn, giờ chúng ta bị cầm tù rồi sao?" Vương Bàn Tử từ trong hốc đá chui ra, nhìn quanh quất, giờ đúng là tiến thoái lưỡng nan, trừ khi biết bay mới thoát được.

Hồ Ba Nhất quan sát xung quanh tìm lối thoát nhưng trên mặt hiện rõ vẻ thất vọng.

"Bàn Tử, một mình ông đối phó được mấy đứa?" Chu Du quay đầu hỏi.

"Cái gì?" Bàn Tử kêu lên kinh hãi, tưởng mình nghe nhầm: "Anh bạn, anh không sao chứ?

Lũ này đứa nào cũng cầm vũ khí hạng nặng, trên người treo đầy lựu đạn, tôi xông lên để nộp mạng à?" "Đừng nói to thế!" Hồ Ba Nhất nhắc nhở.

Bàn Tử không để tâm, khịt khịt mũi: "Mấy thằng này chắc gì đã biết tiếng mình mà sợ?

Bàn gia đây có chửi cả tông ti họ hàng nhà chúng nó chắc chúng nó cũng chẳng hiểu đâu!" "Một lũ chó săn!" Nói đoạn, Bàn Tử còn

hướng về phía mười mấy tên lính quát mắng một câu, vẻ mặt cợt nhả.

Mấy tên đó vẫn đứng im phăng phắc, sắc mặt không đổi.

“Thế nào, tôi oai chứ?” Bàn Tử vỗ vai Chu Du: “Anh bạn, chẳng phải một mình anh chấp được mười đứa sao?

Giờ là lúc kiểm chứng bản lĩnh của anh đấy.” “Còn lại ba tên, ông tính sao?” Chu Du mặt không đổi sắc, nhắc nhở một câu.

“Hả?” Bàn Tử bắt đầu thấy rén, sắc mặt thay đổi, kinh hãi hỏi: “Anh định ra tay thật à?” “Chứ sao nữa?” Chu Du nhắc nhở: “Vừa nãy ánh mắt của Đặc Lạc Phu rõ ràng là không mấy thiện cảm, chắc chắn gã sẽ sớm hành động thôi, không chừng là lệnh cho lũ này thịt chúng ta luôn đấy!” Bàn Tử tái mặt: "Thật đấy, tôi nhìn gã đó cứ thấy không ổn, nhưng giờ phải làm sao?".

Hồ Ba Nhất chỉ nhìn chằm chằm xung quanh mà không nói gì.

Chu Du ngẩng đầu nhìn lên không trung, một lớp mây đen che khuất tầm nhìn, nhất thời không rõ Ô Thiền có thể quan sát được những gì đang xảy ra bên dưới hay không.

Nhìn tình thế hiện tại, thật nguy hiểm!

Chu Du quyết định ra tay trước!

Tiên hạ thủ vi cường!

Sau đó, anh quan sát kỹ mấy tên kia, phát hiện trên thắt lưng chúng mang theo không ít đồ, toàn là thuốc nổ có uy lực cực lớn.

Chu Du nảy ra ý định, nhắc nhở Bàn Tử và Hồ Ba Nhất ở phía sau: "Lát nữa cứ trực tiếp xông lên, chạy vào trong hang động". "Cái gì?" Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất không hiểu Chu Du định làm gì, bèn nhìn sang.

Chu Du cười đáp: "Tất nhiên là tôi đối phó rồi, không thì sao?".

Hai người mới thôi thắc mắc.

Quả nhiên, Chu Du phát hiện có điểm không đúng, bèn ngồi xuống giả vờ buộc dây giày, rồi bất ngờ nhặt một hòn đá dưới đất lên.

Tay anh lóe lên, ném thẳng vào cổ tay tên đi đầu.

Tên đó không kịp đề phòng, cả người loạng choạng, ngón tay vô tình bóp cò. "Oanh!" Một quả pháo bắn chệch hướng, rơi vào vách đá phía sau, lập tức nổ tung một lỗ hổng. "Cách này á?" Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất bị dọa cho khiếp vía, cũng may là bắn chệch, nếu không chắc giờ cả lũ thành đống thịt vụn rồi!

Chương 505

"Sơ suất thôi!" Chu Du mỉm cười thản nhiên, sau đó thuận thế lăn qua, giật lấy quả lựu đạn trong lòng tên đó.

Anh rút chốt lựu đạn rồi ném về phía sau đám người kia.

Mười mấy tên đó hoảng hốt, thi nhau chạy vào hang động, chẳng còn tâm trí nào quan tâm đến Chu Du nữa. "Oanh!" Trong nháy mắt, xung quanh nổ tung!

Không gian ngập tràn khói nồng và tiếng nổ, ngay sau đó là một tiếng thét thảm thiết. "Mau đi thôi!" Chu Du bịt mũi, ra hiệu cho Bàn Tử và Hồ Ba Nhất khẩn trương chạy vào trong hang.

Lúc này thạch môn đã bị nổ tung một lỗ, nghe tiếng gọi, hai người trực tiếp xông vào. "Ái chà!" Bàn Tử do thân hình hộ pháp nên bị kẹt lại, kêu thảm một tiếng.

Hiện tại khói đạn mù mịt, gần như không nhìn rõ tình hình trước mắt.

Chu Du thở dài một tiếng rồi quay lại, nắm chặt lấy Bàn Tử kéo vào trong.

Chu Du vô thức tăng tốc độ. "Bàn Tử, cậu không thể giảm béo được à?

Nặng chết đi được!".

Chạy đến một góc cua, bên trong đã yên tĩnh trở lại, không gian cũng rộng rãi hơn nên họ mới dừng lại.

Phía trước, Hồ Ba Nhất thở hồng hộc.

Đột nhiên, sắc mặt anh ta biến đổi!

Anh chỉ tay vào Chu Du, vẻ mặt kinh hãi, dường như muốn nói gì đó nhưng nghẹn lại ở cổ họng.

Phía sau là giọng nói đứt quãng của Vương Bàn Tử.

Chu Du quay đầu lại, thấy Bàn Tử đang đứng cách đó vài mét, một tay tựa vào vách đá, vừa thở dốc vừa nhìn mình.

Chuyện gì vậy?

Chu Du không kéo Bàn Tử ra, vậy người anh đang kéo ở phía sau là ai?

Chu Du quay đầu nhìn lại mới phát hiện, người anh đang túm lấy là một tên lính Nga!

Tên đó đang đầy vẻ giận dữ, Chu Du nhanh tay lẹ mắt, một tay bóp chặt cổ hắn, dùng sức một cái, tên kia lập tức ngất đi, không kịp giãy dụa. "Mau đi".

Sau đó mấy người không dám chậm trễ, tiếp tục đi về phía trước.

Chu Du lúc này vẫn có thể cảm ứng được Ô Thiền, bên đó dường như không có nguy hiểm gì, theo anh phán đoán, chắc hẳn cô đã đi một lối khác.

Trong đầu Chu Du xuất hiện các loại địa hình bên dưới, anh cảm thấy kỳ lạ, dưới này dường như có vô số lối đi, sơ suất một chút là sẽ lạc đường ngay.

Phía trước hiện ra một hang động khổng lồ, không ai biết trước đây ai từng ở trong này.

Trên mặt đất đầy rẫy những khối đá lớn, thậm chí có những gốc cây cổ thụ rễ bện chằng chịt, gần như đã hóa thạch một nửa, cao mấy mét đâm lên đỉnh động, u ám một mảng như mây đen che lấp.

Trên mặt đất vương vãi nhiều tàn cốt, nhưng thể hình rất lớn, cái

xương nhỏ nhất cũng phải to bằng con hổ.

Càng đi sâu vào trong, mặt đất càng phủ dày một lớp xương trắng hếu.

Ba người cầm đuốc và đèn pin, nhanh chóng tiến vào bên trong.

May mà bên trong chỉ có một con đường thẳng tắp, cuối đường là một không gian rộng lớn, quang cảnh thoáng đãng hiện ra rõ mệt.

Xung quanh có thác nước đổ xuống không ngừng, sương mù bao phủ như tiên cảnh, hoàn toàn không giống một ngôi cổ mộ!

Tiếng nước chảy át hết mọi tạp âm.

Quanh thác nước có những sinh vật không ngừng bay lượn, chẳng rõ là thứ gì, chỉ thấy chúng vỗ cánh liên tục giữa không trung.

Không chỉ vậy, xung quanh còn có những loại thực vật kỳ quái, gần như có màu đen tuyền, có lẽ do quanh năm không thấy ánh mặt trời.

Trên vách đá mọc đầy những loại cây và dây leo lạ lùng, trông như những con mắt đen ngóm đang nhìn chằm chằm xuống người bên dưới.

Lúc này, trên khoảng đất trống khổng lồ, phía trước có hai đống đá nhìn cực kỳ quỷ dị!

Hai cánh cửa ở đó đang đóng chặt.

Phía sau là một con đường hẹp dài, cuối đường là một đống đá cao mười mấy mét!

Đó hẳn là cánh cửa cuối cùng, sau khi tiến vào có thể thấy được mộ thất chính của Áo Cổ công chúa!

Xung quanh ngày càng xuất hiện nhiều minh văn khắc trên những tảng đá hai bên đống đá.

Chương 506

Đèn pin chiếu vào nhưng căn bản không nhìn rõ trên đó viết gì! "Người anh em, tôi thật sự..." Vương Bàn Tử có chút kỳ lạ, lòng càng lúc càng kích động, cứ như vừa nhặt được bảo vật. "Không sai đâu".

Chu Du quan sát kỹ xung quanh, những gì anh nhìn thấy hoàn toàn trùng khớp với những gì được ghi chép trên bản đồ!

Tầng cuối cùng, không ngoài dự đoán, đi hết con đường mòn nhỏ hẹp kia sẽ tới mộ thất công chúa!

Vị trí địa lý ở đây thật khó tưởng tượng.

Sâu dưới lòng đất mấy chục mét, chẳng biết khi xưa họ khai quật thế nào, chắc hẳn đã tận dụng các hang động tự nhiên. "Đi thôi!" Chu Du chuẩn bị đi tiếp thì đột nhiên quanh đống đá có động tĩnh!

Mọi người tiến lại gần mới phát hiện, trên đỉnh đống đá đột ngột có mấy người nhảy xuống! "Phụt!" Nhưng người vừa nhảy xuống đã lập tức phun ra một ngụm máu tươi, nhìn lại thì đã thoi thóp rồi, giãy dụa mấy cái rồi tắt thở. "Tránh ra!" Vương Bàn Tử lúc này nhắc nhở Chu Du, hai người nhanh chóng lùi lại.

Những người từ trên cao rơi xuống như bị ném mạnh, trên thân đầy vết máu, người nặng nhất thì da thịt nát bấy, như bị băm vằn rồi ném xuống!

Mười mấy người rơi xuống nặng nề, cơ thể biến dạng vặn vẹo, cảnh tượng dưới đất thê thảm không nỡ nhìn, thậm chí còn máu me, kinh hoàng hơn cả chiến trường!

Trong không khí sực lên một mùi máu tanh khiến người ta nghẹt thở!

Ba người lùi lại vài bước. "Hống!" Xung quanh truyền đến một trận âm thanh kỳ quái, như tiếng sói hú, vang trời dậy đất!

Đặc Lạc Phu sau đó dẫn người tới, thấy Chu Du thì có chút kinh ngạc, vẻ mặt khó tin khi thấy mấy gã này xuất hiện ở đây!

Đặc Lạc Phu ra hiệu cho người phía sau đi theo, thấy Chu Du định ra tay nhưng rồi lại thôi.

Nhìn thấy huynh đệ nằm la liệt dưới đất, sắc mặt Đặc Lạc Phu biến đổi hẳn. "Mau, đi xem xem rốt cuộc là chuyện gì?".

Đặc Lạc Phu rõ ràng là kinh ngạc, nhanh chóng tiến lên phía trước nhìn kỹ thì hoàn toàn ngây người, không biết đã xảy ra chuyện gì. "Hống!" Ngay lúc mấu chốt, những người vốn tưởng đã chết trên mặt đất bỗng nhiên giãy dụa đứng dậy, rồi lao về phía mấy tên lính sau lưng Đặc Lạc Phu. "Khai hỏa!" Đặc Lạc Phu hét lớn một tiếng, lùi lại vài bước, để binh sĩ chắn phía trước.

Sau đó là một hồi súng nổ liên thanh. "Đát đát đát!" Đạn bắn ra như mưa vào những cái xác vốn đã lỗ chỗ vết thương, nhưng như đá ném xuống biển sâu, không hề có phản ứng gì, trái lại càng làm lũ người không ra người, ngợm không ra ngợm kia thêm điên tiết! "Thứ gì thế này?" Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất lúc này nấp sau đống đá, không dám cử động, hai người run cầm cập.

Chu Du vẫn im lặng.

Xung quanh mưa máu gió tanh, mặt đất đầy rẫy tay chân đứt lìa.

Hiện tại nhóm người Đặc Lạc Phu như đang đối mặt với kẻ thù chí mạng nhất.

Chu Du tự nhiên hiểu rõ, những người này đa phần là người mà Đặc Lạc Phu phái lên đống đá thăm dò lúc trước, chắc hẳn đã trúng loại độc chết người nên cơ thể mới biến hóa như vậy!

Thậm chí là da tróc thịt bong! "Oanh!" Đặc Lạc Phu cuối cùng buộc phải kích hoạt hệ thống phòng thủ khẩn cấp hơn.

Mấy quả pháo bắn thẳng vào gần đống đá.

Những cái xác kia lập tức bị nổ tung thành từng mảnh, máu bắn tung tóe khắp nơi.

Xung quanh có vẻ thanh tịnh hơn nhiều, đợi khói tan đi, trên mặt đất không còn động tĩnh gì, chỉ có thêm một đống thịt nát.

Đặc Lạc Phu mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, sau lưng Đặc Lạc Phu xuất hiện một nhóm người kỳ lạ!

Dẫn đầu là một kẻ nửa mặt!

Gã đó cao lớn cường tráng, ước chừng hơn hai mét!

Chỉ có nửa khuôn mặt là kỳ quái với xương trắng hếu, như thể nửa phần thịt còn lại đã bị thứ gì đó khoét đi, nhìn cực kỳ quỷ dị!

Con mắt còn lại không ngừng đảo qua đảo lại, có màu đỏ ngầu rất đáng sợ!

Chu Du nhìn khuôn mặt đó, cảm thấy hình như đã gặp ở đâu rồi!

Nhưng nhất thời không nhớ ra được.

Chương 507

Đôi mắt đó nhìn chằm chằm vào Chu Du.

Chu Du đột nhiên phát hiện trên người gã này tỏa ra một luồng bá khí quỷ dị, lạnh lẽo thấu xương, như có vô số yêu ma quỷ quái đang ùa tới.

Kẻ nửa mặt nhìn sang Đặc Lạc Phu, sắc mặt Đặc Lạc Phu có chút kỳ lạ, nói nhỏ vào tai gã mấy câu.

Kẻ nửa mặt chỉ gật đầu đầy thâm ý mà không trả lời.

Sau đó gã tiến lên vài bước, áp sát đống đá rồi lạnh lùng nói: "Ra đi, đúng là một lũ giá áo túi cơm, thế mà cũng để người ta vào được!".

Như là đang tự lẩm bẩm vậy!

Ánh mắt gã có chút mê ly nhìn về phía đống đá, hồi lâu không nói gì!

Chu Du và Vương Bàn Tử thong thả bước ra, Chu Du phất tay một cái rồi nhìn chằm chằm vào gã, lạnh lùng hỏi: "Cũng là vì gã đó sao?" Chu Du chỉ tay về phía Đặc Lạc Phu.

Kẻ nửa mặt cười khẩy: "Các bên lấy thứ mình cần thôi!

Không có tôi ở đây, e là không dễ dàng thế đâu".

Chu Du không hiểu ý câu nói đó, nhưng kẻ nửa mặt bồi thêm một câu: "Một khi đã xuống đây thì coi như không còn cơ hội trở về đâu, yên tâm, tôi sẽ thu dọn cho các ngươi".

Nói xong, kẻ nửa mặt trực tiếp đi tới lối vào đống đá, ngẩng đầu nhìn đống đá cao mười mấy mét trông như một tòa tháp.

Chu Du nhận ra đống đá này và tòa tháp bùn bên ngoài gần như

cùng một khuôn đúc, rõ ràng cùng một phong cách, vậy rất có khả năng thứ bên trong cũng tương tự.

Nhưng Chu Du không hiểu, vừa nãy có bao nhiêu người tiến vào, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chu Du vẫn không nhúc nhích.

Tuy phía sau Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất có vô vàn thắc mắc nhưng hai người cũng không nói thêm lời nào. "Oanh!" Đúng lúc này, phía sau thác nước nổ tung một lỗ hổng.

Sau đó từ bên trong thò ra những sợi dây thừng như những con rắn đang không ngừng uốn lượn.

Mười mấy người từ trong đó xông ra, ai nấy đều bịt mặt, sau lưng đeo những thứ kỳ quái trông như trường kiếm.

Sau đó, mấy người nhanh chóng tiến lại gần, Đặc Lạc Phu chưa kịp phản ứng thì phía sau lại xuất hiện thêm một nhóm cầm súng ống, mặc quần áo màu xanh nhạt.

Hiện tại, bốn phương tám hướng ở lối vào đều là các thế lực đối địch, không chỉ riêng Đặc Lạc Phu nữa rồi. "..." Đặc Lạc Phu kinh sắc mặt, quả nhiên điều ông ta lo sợ nhất đã thành hiện thực.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh!

Mấy phe thế lực đều vây quanh, dường như đang thương lượng, phía sau cùng đám người Thất Sát cũng đã đến.

Ánh mắt Quỷ Kiến Sầu hiện lên vẻ cực kỳ quỷ dị, nhìn chằm chằm vào Chu Du, hận không thể xông lên ngay lập tức nhưng vẫn phải kìm chế lại, rõ ràng những kẻ mới xuất hiện đều là nhân vật tầm cỡ, không thể làm càn. "Người anh em, chuyện này là sao?" Vương Bàn Tử sợ đến ngây người, không ngờ chuyện cuối cùng lại diễn biến thành thế này, sao mà tưởng tượng nổi?

Hồ Ba Nhất nhắc nhở: "Nhìn kìa, những người này tôi từng nghe danh, hoặc là hậu duệ của phái Bàn Sơn, hoặc là Mạc Kim Hiệu Úy, tất nhiên cũng có những kẻ chẳng liên quan gì, giờ đều tụ tập ở đây, rõ ràng là có chuẩn bị từ trước". "Đúng vậy".

Chu Du gật đầu, tất nhiên anh hiểu rõ đạo lý "ai thờ chủ nấy".

Tất cả dường như đều nhắm vào thuật trường sinh bất tử bên trong!

Dù chỉ là lời đồn nhưng với những người ở đây, nó rất đáng để thử.

Sức hấp dẫn đó gần như không ai có thể kháng cự nổi! "Các vị, nếu mọi người đã đến đông đủ, vậy Trương mỗ tôi cũng không nói vòng vo nữa!".

Người lên tiếng là một đạo sĩ râu dài.

Gã này sắc mặt điềm tĩnh nhưng ánh mắt sắc lẹm như chim ưng trong đêm tối, rất đáng sợ.

Đám đệ tử mười mấy người phía sau đạo sĩ dù tay không tấc sắt nhưng cũng chẳng phải hạng tầm thường! "Thiên Đạo Môn!" Chu Du phân tích, "Đám này đã biến mất mấy năm nay, sao giờ lại xuất hiện?". "Đúng vậy!" Hồ Ba Nhất cũng thấy lạ, Thiên Đạo Môn mấy năm trước có nghe danh, nhưng sau đó vì liên quan đến một món văn vật mà bị giới giang hồ truy đuổi, nên mới mai danh ẩn tích!

Giờ đột ngột xuất hiện, tự nhiên là muốn chia một chén canh, chuyện tốt thế này sao có thể bỏ qua!

Cạnh Thiên Đạo Môn là một nhóm Thổ phu tử.

Đám này vô môn vô phái nhưng thân thủ bất phàm.

Thổ phu tử là cách gọi những kẻ trộm mộ dùng mọi thủ đoạn cực

đoan, thường bị người trong nghề coi khinh. "Xem ra người đến không ít nhỉ!" Chu Du mỉm cười thản nhiên, "Nhìn kìa, người cần đến chắc cũng đủ rồi, tụ tập ở Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ, lẽ ra tôi nên chú ý sớm hơn.

Chương 508

Hóa ra họ đợi tôi ở đây!". "Người anh em, đi một chuyến này thật chẳng dễ dàng gì!".

Hồ Ba Nhất vỗ vai Chu Du. "Có hậu nhân Mạc Kim không?" Chu Du đột nhiên phát hiện ở phía bìa phải, đội ngũ mười mấy người mặc đồ màu vàng đất trông rất hợp với môi trường xung quanh, nhưng chiếc bùa Mạc Kim Phù trên cổ thì không giả được.

Tất nhiên vì danh tiếng của Mạc Kim Hiệu Úy đời sau rất lớn nên kẻ mạo danh không ít, cũng không ai thực sự kiểm chứng được hậu nhân chân chính, nên mới có những môn phái khác giả dạng.

Những người này chủ yếu giỏi công phu dưới lòng đất.

Nghề này rủi ro cao nên người trong giới cũng không mấy để ý, hành tung của họ bất định, ở bên ngoài khó ai nhận ra thân phận thật sự.

Chu Du biết mọi người đã tề tựu đông đủ, thậm chí cả đạo sĩ phái Bàn Sơn vốn nghe đồn đã tuyệt diệt cũng xuất hiện.

Mọi chuyện đều nằm ngoài dự tính, Chu Du đáng lẽ phải lường trước điều này, giờ ai nấy đều nhìn chằm chằm vào cánh cửa trước mặt.

Chỉ cần bước vào chắc chắn sẽ có một trận đại chiến. "Trời ơi, đám này cả trăm người, ai nấy thân thủ bất phàm, chắc tôi với Hồ Ba Nhất chỉ có nước lót đế thôi".

Vương Bàn Tử tắc lưỡi, mấy môn phái này toàn bậc tiền bối tổ tông cả, thế mà vẫn còn sống. "Đừng lo!" Chu Du cười thản nhiên, hai tay chống nạnh, lúc này trông anh như một kẻ đứng xem náo nhiệt.

"Chỗ này giờ không phải của tôi, cũng chẳng còn là của Đặc Lạc Phu nữa".

Chu Du ra hiệu phía trước: "Mấy người này có vào được không còn là ẩn số!

Dù mộ thất chính của công chúa nằm ngay đó, nhưng hiện tại có mấy người thực sự vào được?".

Lời Chu Du nói quả không sai. "Cứ tĩnh quan kỳ biến đi!".

Phía xa vang lên tiếng ồn ào, mọi người nhìn nhau đầy vẻ thăm dò!

Rõ ràng không ngờ tin tức lại bị tiết lộ nhanh đến vậy. "Ơ kìa, đều đến rồi sao?" Lão hán râu trắng bên cạnh lúc này ánh mắt đầy vẻ khinh miệt, "Xem ra chuyện hôm nay khó giải quyết rồi". "Không sao!" Có người lên tiếng, ra hiệu về phía trước, "Chắc hẳn các vị ở đây đều không phải hạng tầm thường, hay là chúng ta hợp tác?

Thấy sao?".

Người nói vô tình, người nghe hữu ý.

Tất nhiên đây cũng là kế tạm thời, ai nấy đều biết sự nguy hiểm bên dưới nên nếu xảy ra nội chiến bây giờ thì thật không ổn. "Được!".

Mọi người đồng ý.

Nhưng người kinh ngạc nhất chính là Đặc Lạc Phu, không ngờ công tác bảo mật nghiêm ngặt như vậy cuối cùng vẫn bị rò rỉ, mà không chỉ một môn phái, những kẻ có danh tiếng đến cũng không ít!

Đặc Lạc Phu lúc này nghiến răng, ánh mắt đầy phẫn nộ nhưng cũng đành nén giận, đúng là nếu dốc toàn lực ra tay cũng chưa chắc chiếm được chút ưu thế nào, nên đành nhẫn nhịn.

Đặc biệt là nhìn những người vừa ngã xuống, ai nấy đều đầy vẻ hoảng loạn trong mắt, vì trong mắt họ đó mới là điều đáng sợ nhất,

chí ít việc tiến vào không hề đơn giản như tưởng tượng!

Người của mấy đại môn phái đều thấy rõ mồn một cảnh tượng kinh tâm động phách trước mắt!

Đột nhiên, từ sau lưng kẻ nửa mặt có ba người bước ra.

Ba gã này bịt mặt, chỉ để lộ đôi mắt sắc lạnh đầy sát khí.

Họ tiến về phía hai tòa tháp đá hai bên.

Mọi người nín thở quan sát.

Ba người này thân thủ bất phàm, Chu Du thậm chí cảm nhận được khi họ đi không hề phát ra hơi thở, hoàn toàn không giống người sống!

Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nhanh chóng né sang bên cạnh, ba người nấp sau đống đá quan sát. "U u!" Khi ba người chuẩn bị áp sát tháp đá, đột nhiên bên trong vang lên tiếng vang u u đầy quái dị!

Âm thanh khiến người ta da gà da vịt nổi đầy mình!

Những người xung quanh rùng mình, nhanh chóng lùi lại vài bước.

Chẳng ai ngu mà xông lên khi chưa nắm chắc phần thắng.

Sau đó ba người nọ bước chân đồng nhất, nhảy vọt lên đỉnh tháp đá.

Bên dưới chỉ thấy một vệt hư ảnh loáng qua như một cơn gió, trong chớp mắt ba người đã chui tọt vào bên trong tháp đá, mất hút tăm hơi.

Chương 509

"Lợi hại thật!" Vương Bàn Tử không kìm được thốt lên.

Những người còn lại cũng tròn mắt kinh ngạc, không ngờ lại gặp được cao thủ cỡ này.

Chuyện này rõ ràng vượt ngoài dự liệu của mọi người.

Tuy nhiên Chu Du biết rằng, dù mấy môn phái này trước đây ở vùng Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ có chút danh tiếng nhưng sau đó đã kiếm được một khoản lớn nên đa phần đã mai danh ẩn tích.

Những môn phái này chủ yếu hoạt động dưới lòng đất, nói thẳng ra là hành nghề với người chết, làm việc trong cổ mộ nên công phu chuyên để đối phó với cương thi các loại.

Với vô số cơ quan dưới lòng đất, họ thực sự là những chuyên gia, thậm chí còn có mắt nhìn hơn cả những người được gọi là chuyên gia thực thụ.

Chu Du biết rõ, mấy thế hệ trước của họ thực sự có bản lĩnh, kiếm được không ít đồ tốt từ cổ mộ nên mới sống tiêu dao khoái lạc.

Nhưng hưởng lạc chẳng được bao lâu, giàu không quá ba đời, hậu thế đã tiêu sạch tiền của nên buộc phải quay lại nghề cũ.

Thêm nữa là dù bên dưới nguy hiểm nhưng đồ đạc trong đó thực sự là giàu nứt đố đổ vách, lại còn có thuật trường sinh bất lão cám dỗ, ai chẳng muốn chia một chén canh.

Chuyện tốt như vậy đâu có mãi, nên dù mạo hiểm mạng sống họ cũng nhất định phải tìm hiểu cho ra lẽ.

Nhưng công phu tay chân dường như đã mai một ít nhiều, trước đây đa phần chỉ là làm nhỏ lẻ, giờ thì khác hẳn.

Mọi người nín thở nhìn chằm chằm vào tòa tháp đá bên phải.

Hồi lâu vẫn không có động tĩnh gì.

Bên dưới ánh lửa bập bùng, không gian im phăng phắc, không nghe thấy bất cứ âm thanh nào.

Chu Du quan sát kỹ xung quanh, lúc này mọi thứ bắt đầu mờ ảo, không biết tại sao ánh sáng bên dưới ngày càng tối đi.

Trước đây dưới đất có một loại vật chất đặc biệt giúp tăng thêm ánh sáng, nhưng giờ nó hoàn toàn mờ mịt. "Bên trong rốt cuộc có gì?".

Vương Bàn Tử thắc mắc.

Chu Du lúc này nhìn quanh, tâm trí không đặt ở đó mà thầm thắc mắc tại sao đến giờ Ô Thiền vẫn không có tin tức gì.

Chẳng lẽ cô không biết chuyện đang xảy ra ở đây?

Không thể nào, Chu Du biết đến mấy tên lâu la còn biết chuyện này thì Ô Thiền và Hoắc Linh không thể không nghe phong thanh gì. "Hống!" Khi dây thần kinh của mọi người đang căng như dây đàn thì bên trong tháp đá vang lên một tiếng gào thét.

Mặt đất bắt đầu rung chuyển như động đất, vách đá xung quanh nứt ra từng khe hở, hắc khí bên trong không ngừng luẩn quẩn.

May mà động tĩnh không quá lớn. "Phụt!" Cũng giống như những binh lính trước đó, một người trực tiếp bị ném ra ngoài, cơ thể gần như bị xé toạc làm đôi, chết không nhắm mắt.

Trong chớp mắt, hai người còn lại cũng tử trạng thê thảm, tay chân mỗi nơi một nẻo.

Máu tươi từ vết thương phun ra như suối nhưng vừa chạm đất đã như bị mặt đất hút sạch không còn dấu vết. "Chuyện gì thế này?".

Cuối cùng có người không nhịn được, lùi lại mấy bước, dù mục

tiêu ngay trước mắt nhưng ai nấy đều chùn bước. "Có lẽ nào?" Mọi người nhìn nhau, không biết phải làm gì tiếp theo, chẳng ai dám tiến lên.

Đặc biệt là Đặc Lạc Phu, giờ ông ta hoàn toàn hoảng loạn, tiến thoái lưỡng nan, hơn nữa ở đây chỉ có một mình ông ta là người Nga, nếu đánh trực diện với đám này thì chẳng có lợi lộc gì.

Nhưng giờ cũng không còn cách nào khác.

Đặc Lạc Phu im lặng, sắc mặt đầy vẻ phẫn uất. "Hừ!" Lúc này Chu Du thấy từ bên cạnh bước ra một người có vẻ ngoài bình thường nhưng khá kỳ lạ.

Gã này chỉ cao khoảng một mét, vô cùng mờ nhạt, da mặt ngăm đen, trong ánh sáng mờ tối gã gần như không có sự hiện diện. "Xem ra tôi phải đích thân ra tay rồi".

Chu Du biết người này có biệt danh là Địa Long!

Đúng vậy, gã quanh năm sống dưới lòng đất, có lẽ gã chỉ có một sở thích kỳ quái là đánh bạc.

Gã có hai đam mê lớn: một là ngủ trong cổ mộ, hai là đánh bạc.

Những bảo vật gã kiếm được dưới đất chắc cũng đem bán hết ở Phan Gia Viên rồi, tiền kiếm được không ít vì toàn đồ thật, nhưng chỉ trong chớp mắt số tiền đó đã chảy vào túi kẻ khác.

Phải, tất cả đều để cúng cho sòng bạc.

Nhưng gã dường như rất tận hưởng lối sống đó. "Không ngờ cả gã này cũng đến, xem ra chuyện này ngày càng thú vị rồi".

Chương 510

Chu Du nheo mắt mỉm cười thản nhiên.

Gã này đã biến mất mấy năm, giới giang hồ cứ tưởng gã chết rồi, không ngờ lại xuất hiện ở đây.

Bản lĩnh của gã thực sự không nhỏ, gần như chưa bao giờ thất thủ.

Đang nói chuyện thì Địa Long tung mình nhảy vọt lên, rồi cả người gã cuộn tròn lại như một quả cầu, nhanh chóng lăn về phía tháp đá.

Xung quanh đột nhiên nổi lên một cơn gió quỷ dị khiến mọi người không nhìn rõ được gì, bụi bẩn mịt mù làm ai nấy đều nhắm tịt mắt.

Lúc này Chu Du lại nhìn thấy rõ mồn một, Địa Long nương theo tháp đá đi lên nhưng không vào từ đỉnh tháp mà chui vào một khe hở nhỏ như cửa sổ ở giữa tháp.

Mọi người đều không hiểu gã định làm trò trống gì, dù sao trước đó cũng chẳng ai chú ý đến sự hiện diện của Địa Long.

Tuy nhiên ai cũng biết gã có bản lĩnh súc cốt công đạt đến mức lô hỏa thuần thanh, gần như chỗ nào có khe hở là gã đều có thể chui lọt.

Nhờ thế gã mới sống khỏe trong giới trộm mộ.

Ngay khi Địa Long vừa vào, bên trong tháp đá vang lên tiếng động lạ như có thứ gì đó đổ sập.

Sau đó là một tiếng gào thét nhưng rồi lập tức im bặt.

Mọi người nín thở lo sợ, chắc gã cũng chung số phận với ba cao thủ lúc nãy.

Nhưng khoảng nửa giờ sau, từ đỉnh tháp bất ngờ lao ra một vật đen sì về phía đội hình của mọi người như một quả pháo đại, nhìn mà kinh tâm động phách, tốc độ cực nhanh! "Tránh ra!".

Có người hét lên.

Mọi người tản ra hai bên né tránh. "Oanh!" Vật đen sì đó lao xuống đất, phát ra một tiếng nổ lớn.

Mặt đất bị nổ tung một lỗ, khói bốc lên mù mịt như có thứ gì đó bị thiêu cháy.

Mọi ánh đèn pin và đuốc đều hướng về phía đó.

Rõ ràng người bình thường rơi như vậy chắc chắn mất mạng.

Nhưng không ai ngờ vật đen sì đó lại cử động, rồi vặn vẹo cơ thể bò ra khỏi hố.

Một đôi tay đen kịt, trông như bị cháy xém vươn ra từ dưới hố sâu. "A?".

Mọi người không khỏi hít một hơi lạnh.

Đợi kẻ đó bò ra hẳn, mọi người mới thở phào một chút.

Địa Long!

Đúng vậy, gã vẫn còn sống, chỉ là quần áo tả tơi như vừa trải qua một trận chiến thê thảm.

Trông gã vô cùng suy sụp!

Sau đó Địa Long chậm rãi đứng dậy, nhưng dáng vẻ đã khác hẳn lúc trước.

Gã nhe răng trợn mắt, lúc này có một tên lực lưỡng tiến lại gần định xem có chuyện gì.

Nhưng chưa kịp tới gần, Địa Long đã nhảy vọt lên người tên đó,

há miệng cắn thẳng vào cổ hắn. "A!".

Những tiếng thét thảm thiết xé lòng khiến mọi người kinh hoàng!

Ai nấy đều khiếp sợ, Địa Long cắn chặt cổ tên đó không buông như một con mãnh thú.

Tên kia trước khi chết còn kịp cầm súng bắn mấy phát vào người Địa Long nhưng vô ích, đạn bắn vào như ném đá xuống biển.

Vài phút sau, tên bị cắn hoàn toàn gục ngã, đầu gần như bị vặn lìa.

Miệng Địa Long lúc này đầy máu thịt bầy nhầy, gã như đang nhai thứ gì đó. "Tránh ra!".

Mọi người kinh hồn bạt vía, nhất thời hiện trường loạn thành một đoàn.

Nhóm Đặc Lạc Phu cũng nổ súng liên tục nhưng không có tác dụng, dù lúc này thân thể Địa Long đã bị bắn thủng lỗ chỗ như cái sàng.

Máu từ người gã không ngừng chảy ra, nhưng đó rõ ràng là một loại dịch nhầy màu xanh lục, không ai biết đó là thứ gì!

Thân hình Địa Long sau đó càng trở nên linh hoạt, gã lại lao vào xé xác một người khác.

Mấy người xông vào giúp sức nhưng vô ích, sức mạnh của Địa Long lúc này quá lớn, đặc biệt là bộ móng tay dài hơn một tấc như xương trắng sắc lẹm như dao găm.

Chương 511

Nhất thời mọi người như thấy quỷ, lòng người hoảng loạn! "Cái thứ gì thế này?" Vương Bàn Tử nhìn đến ngây dại, dụi mắt nhìn lại vẫn thấy kinh tâm động phách. "Có chút bản lĩnh đó, định vào sao?".

Hồ Ba Nhất cười nhạt: "Chắc chưa kịp vào đã chết mất một nửa rồi".

Chu Du quan sát kỹ, thấy tình hình không ổn, nếu để đám này bị cắn hết thì rắc rối to. "Đợi đấy, đừng ra ngoài".

Nói xong, Chu Du cầm dao găm tiến lên phía trước. "Người anh em, định làm gì?" Vương Bàn Tử thất kinh, định kéo Chu Du lại nhưng anh đã đi xa vài mét.

Những người xung quanh thi nhau né tránh, chỉ mình Chu Du đứng ra.

Anh cầm dao găm, giơ đuốc soi lên, mọi người dạt ra hai bên.

Ai nấy đều nhìn Chu Du bằng ánh mắt lạ lẫm.

Chu Du cầm đuốc thong thả tiến lên, Địa Long đột nhiên quay đầu lại như đã tìm thấy mục tiêu.

Chu Du huơ huơ ngọn đuốc trong tay, hành động này dường như đã chọc giận Địa Long.

Chu Du thấy ánh mắt Địa Long rất lạ, đôi mắt sâu hoắm như lửa ma trơi lập lòe. "Hống!" Một tiếng gào thét vang lên, không khí xung quanh đột nhiên lạnh lẽo, Địa Long tung mình nhảy vọt lên, há cái mồm đầy máu tanh hướng về phía Chu Du mà cắn.

Đặc biệt là cái miệng đó gần như chiếm trọn kích thước cơ thể, trông như muốn nuốt chửng Chu Du trong nháy mắt!

“Hống!” Một tiếng gầm rú, ngay lập tức, bốn phía vang lên tiếng kêu thảm thiết xé lòng!

Tiếng của con Địa Long nghe như có vô số cô hồn dã quỷ vậy.

Nó lập tức lao về phía tôi cắn xé!

“Cẩn thận!” Phía sau, Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất thoáng lo lắng, tay đã siết chặt, sẵn sàng hành động.

Nhưng thấy tôi không nhanh không chậm, sau đó vung một quyền trực tiếp đánh lên con Địa Long.

Thanh chủy thủ trong tay tôi lập tức rút ra, đâm mạnh vào mắt con Địa Long.

“Phốc!” Địa Long lập tức phun ra một dòng dịch nhầy từ miệng, tôi nhanh chóng né tránh, may mắn thoát nạn.

Sau đó, tôi nhanh chóng vươn tay, trực tiếp kẹp chặt bốn chi của Địa Long, rồi tung một cú đá.

Ngay lập tức, con Địa Long như một quả bóng, bị đá bay lên không trung vài mét.

Khi nó rơi xuống đất, gần như chỉ còn lại một cái miệng rộng như chậu máu.

“Hoa Tử!” Tôi hừ lạnh một tiếng, sau đó vung tay, một cỗ sức mạnh cường đại trong cơ thể bùng nổ, tiếp đó chỉ nghe thấy một tiếng nổ long trời lở đất.

Ngay trước mắt, cái miệng rộng như chậu máu kia không kịp há ra, đã nổ tung, bốn phía như sấm sét, trực tiếp đánh trúng con Địa Long.

Một tiếng kêu thảm thiết xé lòng lập tức vang lên.

Ngay sau đó, những người xung quanh đều chết lặng.

Hoàn toàn không ngờ đến cảnh tượng này, họ dùng đèn pin soi kỹ mới phát hiện, trên mặt đất, con Địa Long đang run rẩy, cơ thể khô quắt.

Toàn thân nó bốc ra từng làn khói trắng mỏng, cơ thể không ngừng phân hủy.

Chẳng mấy chốc chỉ còn lại một vũng máu.

Nhưng tôi lại phát hiện, bên trong cơ thể nó, dường như có một thứ gì đó rất kỳ lạ.

“Chi chi chi!” “A?” Những người xung quanh nhìn thấy mà tim đập chân run.

Cái gì vậy?

Ánh sáng đèn pin chiếu tới, dần dần nhìn rõ, đó rõ ràng là một con côn trùng to bằng cánh tay, thân thể hiện ra một màu đen tím bóng loáng, phía trên có một ít dịch nhầy kỳ lạ.

Nhìn nó khiến người ta có chút buồn nôn.

Con côn trùng không ngừng vặn vẹo, chỉ có hai con mắt tròn xoe trên đầu, trông vô cùng quái dị, cứ như đang tìm kiếm nạn nhân tiếp theo.

Rõ ràng, thứ này đã chui vào cơ thể Địa Long, nên mới xảy ra chuyện quái lạ vừa rồi.

Tôi cầm bó đuốc trực tiếp chiếu vào con côn trùng.

Con quái vật đó dường như cực kỳ mẫn cảm với ánh sáng và nhiệt độ, thân nó gần như co rúm lại thành một cục, không có động tác nào khác.

Nhưng nhìn kỹ cơ thể của nó, dường như đã khô quắt, như bị phơi khô vậy, gần như không còn bất kỳ cử động nào.

Chương 512

Hóa ra là đã chết!

Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng sau đó nhìn hai tòa tháp đá, không ai biết bên trong rốt cuộc có bao nhiêu loại côn trùng.

Trong chốc lát, ai nấy đều lặng người.

Nhưng sau đó họ nhìn về phía tôi, biểu cảm rõ ràng có chút kinh ngạc, vừa nãy con Địa Long bị khống chế, toàn thân nó như một con cương thi, không, còn lợi hại hơn cương thi bình thường nhiều.

Thậm chí vài người cũng không phải đối thủ.

Bởi vì cơ thể của nó thực sự quá linh hoạt.

Cả người hoàn toàn không chống đỡ nổi, vậy mà tôi lại không sao?

Từng người một nhìn nhau, cẩn thận đánh giá tôi, một tiểu tử mới chỉ hơn hai mươi tuổi, trước đây dường như trên giang hồ cũng chưa từng có tin đồn về người này.

Đột nhiên lại xuất hiện một Trình Giảo Kim?

Đương nhiên, đối với người khác mà nói, đây không phải chuyện tốt, có thêm một đối thủ cạnh tranh đáng sợ.

Đương nhiên cũng không có ai tỏ thái độ tốt với tôi.

Đặc biệt là một đối thủ mạnh mẽ như vậy, gần như không có ai nắm chắc phần thắng.

Không, không có nhiều người nói.

"Không ổn!" Đột nhiên, có người hét lên một tiếng.

Ngay sau đó tất cả mọi người đều hoảng loạn, lúc này, từ phía thác nước, không ngừng truyền đến một âm thanh kỳ lạ, có chút chói tai, dường như đang từ từ tiến đến gần bên này.

Tất cả mọi người đều cảm thấy có điều chẳng lành.

Hiện tại cũng phải nhanh chóng mở lối vào này, nếu không, ở lại thêm một khắc sẽ thêm một phần nguy hiểm.

Sau đó, trên không trung, mọi người ngẩng đầu lên, lại nghe thấy một âm thanh "ong ong", như có vô số con dơi, đen đặc một mảng, nhanh chóng bay về phía mọi người.

"Tê tê!" "Cứu mạng!" Trên vách đá, đột nhiên mọc ra từng đoạn dây leo, không ngừng bò trên vách đá, phát ra âm thanh quỷ dị như rắn.

Một người trong số đó lại lơ là phía sau, trực tiếp bị dây leo cuốn chặt, cả người bị kéo thẳng lên trên, không kịp cứu, người đó đã bị dây leo xé nát thành năm mảnh.

Cảnh tượng như bị ngũ mã phanh thây, thực sự kinh hãi!

"Mau, vào trong tháp đá, những thứ đó sắp chui ra rồi!" Ngay sau đó không biết ai hét lên một tiếng, lập tức những người xung quanh gần như đều hoảng sợ.

Sau đó rơi vào một mảng hỗn loạn, như thể tận thế vậy.

Mọi người lũ lượt chạy về phía tháp đá, trên mặt đất xuất hiện những vết nứt lớn nhỏ, ai chạy chậm thì gần như trực tiếp rơi xuống.

Hoặc bị những tảng đá rơi từ vách đá xuống đè bẹp!

Bốn phía một trận ai oán, ngay sau đó bốn phía quay cuồng như trời đất đảo lộn, nhưng chỉ có tháp đá dường như là nơi an toàn nhất hiện tại, vững như Thái Sơn.

Hai bên tháp đá dường như đã hoàn toàn tách rời khỏi mặt đất, nên căn bản không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào!

"Nhanh, chạy về phía tháp đá!" Lúc đó tôi hét lên với Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất một tiếng.

May mà họ vẫn đang nấp quanh đống đá, không đi xa, nghe tôi gọi mới phản ứng lại.

Nhưng Bàn Tử lúc này cả người toát mồ hôi lạnh, dù sao chuyện vừa rồi hắn cũng tận mắt chứng kiến, bên trong tháp đá có gì, hắn cũng biết rõ mồn một.

Nhưng hiện tại, cũng không có lựa chọn nào khác, ở lại bên ngoài là đường chết, nhưng vào trong, có lẽ có thể sống sót.

Không, Vương Bàn Tử sau đó cắn răng, liền cùng Hồ Ba Nhất trực tiếp chạy vào bên trong, cũng không màng đến những chuyện khác.

Tôi sau đó cũng lao thẳng vào trong tháp đá, trực tiếp nổ tung cánh cửa dưới cùng.

Cánh cửa bị nổ tung một lỗ hổng.

Bên trong bốc ra một luồng khí đen, vô cùng quái dị.

"Vào đi!" Tôi cũng không kịp nói nhiều, vơ lấy bó đuốc và đèn pin, trực tiếp chui vào.

Phía sau, những người còn lại từng người một vẫn còn sợ hãi, lúc này do dự không quyết, nhưng nhìn ra phía sau, lại căn bản không thể chần chừ một khắc nào.

"Oanh!" Phía sau, ở cuối đường, mặt đất bắt đầu sụp đổ.

Toàn bộ mặt đất dường như đều tan chảy, không, là nước!

Nước ngầm bắt đầu lan rộng, như sóng thần biển cả, bốn phía

tràn ngập một cỗ khí tức âm lạnh, không khí cũng như ngưng đọng lại.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Một bên, Trường Tu Đạo Nhân một trận tâm kinh đảm chiến, phía sau ông ta, các đệ tử từng người một đều không biết làm sao.

"Có nên vào không đây?" "Đi hay không thì cũng chết, không bằng liều một phen." Có người cứng rắn nói một câu.

Sau đó mọi người lũ lượt đi vào bên trong.

Chương 513

Hai bên tháp đá đều rất lớn.

Đặc biệt là tầng dưới cùng, tối đa có thể chứa vài chục người, một nhóm người chia làm hai bên trái phải đi vào.

Nhưng khi đi vào, tôi không tự chủ nhìn ra bên ngoài một cái, lại thấy kỳ lạ, bởi vì từ đầu đến cuối, chỉ có một người có biểu hiện khác lạ.

Cái gã đó là ai?

Trước đây tôi có ấn tượng về người đó, cũng có chút tư liệu để tìm hiểu.

Nhưng hiện tại cũng có chút không hiểu nổi.

Cái gã bán diện nhân đó, lúc này đôi mắt đặc biệt quỷ dị, ánh mắt u ám nhìn về bốn phía, đối mặt với hoàn cảnh xung quanh, một vẻ mặt bình thản.

Gã đó dường như khá hứng thú với mọi thứ, lúc này không ngừng nhìn chằm chằm xung quanh.

Tôi cũng không nhìn nhiều nữa, liền nhanh chóng đi vào bên trong tháp đá.

Cùng đi vào có ba bốn mươi người.

Những kẻ này đều với vẻ mặt quỷ dị nhìn xuống phía dưới, bên trong tháp đá, tầng dưới cùng dường như có một số bích họa kỳ lạ.

Đúng rồi, trước đây mình đã nhìn thấy những bích họa đó!

Tôi lập tức hứng thú.

Tôi nhanh chóng đi dọc theo lối vào, vừa cầm bó đuốc chiếu sáng,

vừa trong đầu hiện lên những hình ảnh quen thuộc.

Không sai, y hệt những gì đã thấy ở tháp đá trước, trên bích họa là những người, đương nhiên đều là tổ tiên của tộc Khế Đan, một đường di cư, cuối cùng đến một nơi xa lạ.

Trên bản đồ không thể nhìn ra đó là nơi nào.

Mặc dù đã làm một số ký hiệu đặc biệt, nhưng thời gian đã xa xưa, sớm đã không nhìn rõ ý nghĩa của ký hiệu đó.

"Phía trên có ý nghĩa gì?" Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất cẩn thận chiếu đèn.

Mấy ngàn năm đã trôi qua, nhưng màu sắc trên bích họa vẫn rất rõ ràng.

Tôi vừa đi, vừa cẩn thận phân tích, "Nội dung ghi chép phía sau trên bích họa, phần lớn là lịch sử sau này của tộc Khế Đan.

Cuối cùng đã thoát khỏi những cái gọi là thần linh, vốn sống một cuộc sống hạnh phúc, nhưng…" Tôi nhìn về phía cuối bích họa, phía trên gần như đều miêu tả những cảnh giết chóc.

"Dường như đã bị phát hiện!" "Mắt?" Không sai, tôi nhanh chóng phát hiện, trong những bích họa phía sau, dường như đều có một đôi mắt, dường như đã thu hết mọi hành động của những người này vào trong tầm mắt.

Dù có che giấu thế nào cũng vô dụng!

"Đôi mắt kia, có ý nghĩa gì?" Tôi lại có chút khó hiểu, phía sau phần lớn đều là những cảnh chiến đấu, dường như người Khế Đan vì muốn thoát khỏi sự khống chế nên đã tiến hành các loại chiến đấu, cuối cùng tử thương vô số.

Nhưng, trong bức vẽ, lại không nhìn thấy những kẻ gọi là kẻ thù,

cũng là một kiểu vẽ trừu tượng.

Tôi trong lòng lại buồn bực, lẽ nào trước đây căn bản chưa từng thấy cái gọi là thần linh?

Nên mới không xác định được?

"A!" Đang xem, đột nhiên, có người kêu lên một tiếng!

"Chuyện gì vậy?" Vương Bàn Tử sau đó cẩn thận nhìn xem, mới phát hiện, một người trong số đó chỉ vào bích họa, miệng gần như không khép lại được.

Đôi mắt kia trông thật quỷ dị!

"Chuyển động rồi, chuyển động rồi!" Một người trong số đó run rẩy chỉ tay, cả người trông cực kỳ quái lạ!

Người đó nói lẩm bẩm, cả người không ngừng run rẩy, tay chỉ vào một bức bích họa.

Tôi mới đến gần, cẩn thận nhìn xem, không sai, hóa ra là ở đây!

Trước đây sở dĩ không nhìn thấy cái gọi là thần linh.

Hóa ra là ở trong bức bích họa cuối cùng, nhưng kỳ lạ là, bên trong bích họa, dường như màu sắc đều không giống nhau lắm.

Trước đây đều có các loại màu sắc, nhưng bây giờ trên bích họa gần như chỉ có hai màu đen trắng.

Tôi nhanh chóng phát hiện ra, bức vẽ cuối cùng dường như trước đó đã bị thứ gì đó xóa đi, sau này mới dần dần được phát hiện.

Đương nhiên, người đó phát hiện ra rằng bức vẽ dường như đang chuyển động, tự nhiên là đôi mắt trên trần bức vẽ đó, không, nhìn từ xa, bức vẽ đó, dường như cả một người, với ánh mắt u ám nhìn chằm chằm xuống phía dưới.

“Hống!” Nhưng đúng lúc này, đột nhiên những bó đuốc xung quanh dường như bị thổi tắt, ánh sáng từ đèn pin chiếu ra dường như bị nuốt chửng hoàn toàn, bốn phía một mảng tối đen.

Chỉ nghe thấy tiếng gầm thét của ai đó.

Lúc đó, tôi nhanh chóng lao tới phía trước một cái.

Nhưng ngay sau đó ánh sáng lại sáng lên, đèn pin chiếu rõ ràng, vách đá phía trước dường như có vấn đề rồi.

Bức vẽ vừa rồi, rõ ràng là màu đỏ máu, bức bích họa vốn dĩ gần như không có bất kỳ màu sắc nào, dường như đã được sơn một lớp màu như máu, trông vô cùng quỷ dị!

Chương 514

Không ai biết vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng hiện tại, tất cả mọi người đều kinh hãi khi nhìn thấy, người vừa chỉ vào bích họa mà sợ hãi, đầu y dường như đã bị vặn đứt.

Chỉ còn lại một cái thân thể trơ trụi!

Từ lồng ngực không ngừng phun ra một cỗ máu tươi, trong chớp mắt máu gần như đã nhuộm đỏ những bích họa xung quanh.

Tôi chiếu đèn pin mới hiểu ra, người đó gần như đã bị chọn làm vật hiến tế, dường như chỉ có bị hiến tế, thì những người khác mới có thể sống sót.

Không sai, hiến tế!

Tôi lập tức run lên trong lòng.

Tôi ra hiệu cho Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất bám sát mình, dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng không được bỏ chạy, nếu không, chỉ có đường chết!

Thứ được hiến tế, lại chính là bích họa!

Quả nhiên, tôi biết, những vật sống bên trong chỉ là những kẻ ăn thịt người đó, dường như chỉ cần tiến vào tháp đá này, tất cả mọi thứ bên trong đều có thể tồn tại sự sống!

"Lên thôi!" Tôi phát hiện, những bích họa bị máu nhuộm đỏ kia, đã hoàn toàn nuốt chửng chất lỏng, lại biến thành một loại màu sắc khác, tôi cũng không tiếp tục ở dưới nữa, trực tiếp đi lên.

Đương nhiên, theo ý của Đặc Lạc Phu và gợi ý trên bản đồ, muốn

tiến vào chủ mộ thất, mở cửa, cơ quan nằm ở giữa một trong hai tòa tháp đá.

Tuyệt đối không thể bỏ qua bất kỳ manh mối nào!

"Nhanh, lên đi!" Một nhóm người sau đó nối tiếp nhau đi lên phía trên.

Nhưng không có đường lui nào cả, sau khi lên, cánh cửa đã đóng, phía dưới hoàn toàn không thể ra ngoài.

Tôi nhanh chóng đi về phía trước, lúc này những người xung quanh đều nhìn quanh cầu thang, dường như đã an toàn rồi.

Trên vách đá toàn bộ đều là những bộ xương kỳ lạ.

Như một khu trưng bày vậy.

Có lớn có nhỏ, không ai biết đó là xương người hay xương của những thứ khác, những bộ xương trắng hếu lấp lánh một thứ ánh sáng kỳ lạ!

Không ai dám chạm vào!

Lúc này, tôi đi ở phía trước nhất, một nhóm người phía sau run rẩy, rõ ràng đều đã lâm vào thế bị động, từng người một đều không biết làm sao.

Trong đầu tôi dường như hiện lên hình dạng của toàn bộ tháp đá, sau đó mỗi một tầng, tôi đều ghi nhớ không quên.

Toàn bộ tháp đá có ba tầng, nên lối lên cầu thang có vẻ dài, nhưng nhìn từ bên ngoài dường như có bảy tám tầng, trước đây có lẽ đã bị phá bỏ một số không gian.

Vượt qua cầu thang đá, tôi nhanh chóng đi đến vị trí trung tâm nhất, một nhóm người đều nhìn chằm chằm.

Dường như đối với họ mà nói, sợi rơm cứu mạng cuối cùng đều

đặt cả vào tôi.

Phía trước một cánh cửa chắn trước mặt tôi.

Không, trên hòn đá có một đường nét mờ ảo, như một người!

Một người phụ nữ!

Tôi lập tức nhìn đến ngây người, người phụ nữ này với mái tóc dài, chỉ để lại một cái bóng lưng, căn bản không nhìn rõ mặt mũi thế nào!

Không, tôi hơi đứng lùi lại, cái bóng đó lại biến mất không tiếng động.

Cứ đến gần, nó lại hiện ra.

Càng gần, bóng lưng người phụ nữ đó càng rõ ràng hơn.

Tôi đang chuẩn bị vươn tay thì, một người phía sau vội vàng ngăn lại.

"Đừng động!" Trường Tu Đạo Nhân!

Gã đó cả người dường như muốn sụp đổ, dường như đã nhìn thấy một cảnh tượng cực kỳ khủng khiếp, "Yêu quái!" Trường Tu Đạo Nhân sau đó nói mấy câu, cả người y dường như đang run rẩy, căn bản không đứng vững được.

"Sư phụ." Mấy người phía sau vội vàng đỡ lấy, mới không ngã xuống.

"Yêu quái?" Tôi lại cảm thấy buồn cười, nhưng Trường Tu Đạo Nhân hiển nhiên không phải nói đùa, dường như biết chuyện này.

"…" Trường Tu Đạo Nhân nói lắp bắp, ánh mắt lộ vẻ trống rỗng, như thể một con cương thi vậy.

"A!" Nhưng vừa chuẩn bị nói ra lời phía sau, ngay sau đó Trường

Tu Đạo Nhân đột nhiên cắn nát đầu lưỡi, hét lớn một tiếng.

Sau đó bất ngờ thoát khỏi tay đệ tử, đầu y trực tiếp đâm vào cánh cửa đá.

Sau đó "rầm" một tiếng.

Đầu y trực tiếp nổ tung như một bông hoa.

Trường Tu Đạo Nhân như phát điên, máu văng tung tóe ngay tại chỗ, sau đó, toàn bộ cánh cửa đá mở ra, cái bóng người mờ ảo phía trên đột nhiên biến mất, mọi thứ đều có chút khó hiểu!

Chương 515

Tôi lại thấy kỳ lạ, nhưng nhanh chóng, mọi người đều trực tiếp đi vào bên trong.

“Bảo bối?

Nhiều thế?” Lúc này, mọi người dường như đã quên mất cảnh tượng khủng khiếp vừa rồi, chỉ tham lam nhìn chằm chằm vào vàng bạc châu báu trong căn phòng, bên trong dường như chất thành một núi vàng biển bạc.

Ánh lửa chiếu vào, ngay lập tức, bốn phía lấp lánh thứ ánh sáng kinh người.

Đám người như hoàn toàn phát điên, nhanh chóng lao vào, những cảnh tượng trước đó dường như đã bị vứt xa tận chín tầng mây.

“Đi nhanh!” Vương Bàn Tử đang chuẩn bị xông lên, lại bị tôi kéo đi thẳng vào bên trong, tôi cũng không nói lời nào, lúc này trực tiếp đi theo một con đường phía trước.

“Oanh!” Ở cuối đường, một âm thanh kỳ lạ, như thể trời đất đang sụp đổ.

Mặt đất tháp đá bắt đầu rung chuyển.

Đợi một lúc lâu, xung quanh mới yên tĩnh lại, nhưng những vách đá phía trước đều nứt ra, mọi người cứ nghĩ tháp đá sắp sụp đổ rồi.

Nhưng nhanh chóng dừng lại, khắp nơi bụi bay mù mịt, toàn bộ mặt đất cũng tan hoang, như thể cả tháp đá bị đập nát vậy.

Nhanh chóng, trước mặt tôi lại xuất hiện một bức tường đá trơn nhẵn.

Như thể bị mài giũa vậy, trông vô cùng quái dị.

Không, nhanh chóng phát hiện ra bức tường đá trơn nhẵn này, như một tấm bia văn, chỉ có những dòng chữ phía trên dường như đã bị phá hủy.

Chỉ xuất hiện từng vết nứt.

Tôi phát hiện, quanh những vết nứt, có một đôi mắt, đang trừng trừng nhìn chằm chằm vào mọi người, lại còn từ từ di chuyển.

Dường như dù nhìn từ hướng nào, cũng có thể nhìn thấy đôi mắt đó đang nhìn chằm chằm.

Trên vách đá có vài cái bóng người.

"Cái gì thế?" Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất lại thấy kỳ lạ, cả người đều nhìn chằm chằm vào vách đá, khó hiểu, không ai biết rốt cuộc là làm gì.

Nhưng những cái bóng người đó, to gần bằng người thật, với những động tác kỳ lạ, tạo thành một cái bóng người khổng lồ, xung quanh bóng người không có bất kỳ hình vẽ phối hợp nào khác, hoàn toàn không giống một bức bích họa!

"Hống!" Tôi nhanh chóng phát hiện, những người phía sau không ổn chút nào, từng người một đều như bị mê hoặc, trong mắt đều là tham lam và hoang dại, không ai biết hiện tại đang chìm đắm trong hoàn cảnh thế nào.

Nhưng, lại có thể nhìn ra, họ đã hoàn toàn mất đi ý thức rồi.

"Chết tiệt!" Tôi sau đó nhặt một hòn đá trên mặt đất, trực tiếp ném về phía những món đồ sứ trên đống châu báu.

Chỉ nghe thấy "loảng xoảng" một tiếng, lập tức tan vỡ, những mảnh vỡ đó ngẫu nhiên rơi vào mặt người, bắn ra từng dòng máu

tươi, bắn lên tường, như vẽ ra một bông hoa.

Đám người đó chìm đắm trong đó, hoàn toàn không hay biết.

"Mặc kệ!" Tôi lúc đó cũng không nói nhiều, nhưng lúc này có người trong số đó dường như đã thay đổi, ngay sau đó dẫm không khí lên núi vàng biển bạc phía trước, bên trong trực tiếp nổ tung.

Hóa ra là một loài thực vật kỳ lạ, cao hơn hai mét, thân cây gần bằng cánh tay.

Nở ra một đóa hoa năm màu sáu sắc.

Mùi vị lại kỳ lạ, một cảm giác khó tả.

Ngay lập tức, bên trong đóa hoa xuất hiện một thứ giống như cục thịt to bằng nắm đấm, sau đó phun ra một cỗ sương mù màu đỏ máu, những người xung quanh như tham lam hít vào.

Trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ hưởng thụ.

Vẫn chìm đắm trong một thế giới hư ảo.

Khi những người đó mở mắt ra, trong mắt bắn ra một cỗ tinh quang màu đen, dáng vẻ của những người này gần như trong khoảnh khắc đã thay đổi.

Trở nên nanh ác, trở nên khát máu, từng người một cắn xé lẫn nhau, nhanh chóng, ánh mắt lại chuyển sang tôi.

"Hống!" Một tên thanh niên đầu đinh, mặt mày toàn máu tươi, sớm đã không nhìn rõ dáng vẻ ban đầu nữa, lúc này nhanh chóng nhảy lên phía trước, lao về phía tôi.

"Cẩn thận!" Hồ Ba Nhất hét lên một tiếng, vơ lấy khẩu súng trong tay, trực tiếp bắn vào đầu thằng nhãi đó.

Tiếng súng vang lên, cái đầu lập tức nổ tung như dưa hấu.

Nhưng đạn căn bản không đủ, những người phía sau hiển nhiên đã bị động tĩnh này làm cho kinh sợ.

“Làm sao bây giờ?” Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đang bối rối, lúc này đang luống cuống ứng phó với những người đang nhào tới cắn xé, phía sau còn có một đám đông, căn bản không thể chống đỡ nổi.

Tôi lại không hề bị ảnh hưởng chút nào, tôi vươn tay ra, cẩn thận sờ lên vách đá, lúc này rõ ràng cảm thấy vách đá có chút kỳ lạ.

Chỗ đường nét bóng người lại mềm mại, nhưng xung quanh lại cứng rắn.

“Bàn Tử, mau theo kịp!” Tôi lập tức hiểu ra nguyên do trong đó.

Tôi đang chuẩn bị đến gần vách đá, muốn thử một chút, nhưng cả người dường như bị hút vào.

Cả người tôi chưa kịp hoàn hồn, đã ở một nơi khác.

Chương 516

"Anh em… tôi…" Đột nhiên, Vương Bàn Tử nhảy vọt lên, lùi lại, nhưng lại phát hiện tôi dường như đã biến mất.

"Chuyện gì thế?" Vương Bàn Tử lúc này mới nhìn về phía vách đá, trơn nhẵn, tinh tế, chạm tay vào, cảm thấy từng luồng khí lạnh, như một khối băng.

Nhưng trước đó nghe tiếng tôi, mà giờ chớp mắt người đã không thấy đâu, Bàn Tử hét mấy tiếng về phía xung quanh.

Đồng thời Hồ Ba Nhất cũng quay đầu lại, cùng Bàn Tử một trận kinh ngạc.

"Người đâu?" Hai người kinh hãi tột độ, không hiểu vì sao.

"Anh em, cậu ở đâu?" Bàn Tử lúc này vừa sờ lên vách đá trơn nhẵn, vừa gõ gõ vào bên trong, lại lớn tiếng hét một câu.

"Bàn Tử, những thứ đó tới rồi." Ngay lập tức, hai người quay đầu lại, từng hàng ánh mắt âm u, như thể có thể câu hồn người ta, từ từ tiến đến gần.

"Nhanh, chui vào, theo đường nét bóng người đó." Bàn Tử vẻ mặt vội vàng, vừa rồi lại không nhìn kỹ, giờ mới nhìn rõ, trước đó có ba cái bóng, giờ dường như chỉ còn lại hai cái bóng.

Đường nét phía trên dường như là dáng người đang cuộn tròn.

"Hống!" Thấy những thứ không ra người không ra quỷ phía sau sắp đuổi kịp, Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất liền nhanh chóng dựa sát người vào đường nét đó.

Khi hai người mở mắt ra, vừa rồi dường như chỉ là một thoáng, chỉ trong chớp mắt, nhìn lại xung quanh, mọi thứ đã hoàn toàn thay

đổi.

Ở đây.

Dường như là phía sau tháp đá!

Vương Bàn Tử đang định hỏi, nhưng tôi lại ra hiệu không nên mở miệng.

Lúc này phía trước là từng bậc cầu thang.

Càng lên cao, cầu thang càng nhỏ lại, như một tòa bảo tháp vuông vức.

Phía trước nhất là một lầu các.

Bốn góc mái hiên lúc này như những con chim lớn, mỏ ngậm dây xích sắt, buộc vào bốn phía vách đá.

"Thấy không, đó là nơi công chúa cổ đại an giấc ngàn thu!" Tôi nhìn cảnh tượng trước mắt, mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Oanh!" Đang nhìn, đột nhiên phía sau truyền đến một âm thanh long trời lở đất, mặt đất rung chuyển dữ dội, nhanh chóng, quay đầu lại nhìn mới phát hiện, hai tòa tháp đá vừa rồi đã trực tiếp sụp đổ.

Ngay lập tức bốn phía khói bụi mịt mù, đường lui lại bị phong tỏa.

Những người đã tiến vào trong tháp đá, dường như đều không có bất kỳ tin tức nào.

Giữa trời đất, dường như chỉ còn lại một mình họ!

"Đi, nhanh đi thôi, kẻo đêm dài lắm mộng!" Tôi men theo con đường hẹp phía trước.

Lại gần cái cầu thang khổng lồ đó.

Cách cầu thang mấy trăm mét, không, phía trước dường như là

một con đường nhỏ quanh co, toàn bộ đều do những thứ kỳ lạ chất đống mà thành.

Dẫm chân lên mặt đất, lại có chút mềm nhũn!

Không, không ổn định chút nào, phía dưới con đường nhỏ, không ai nhìn rõ, chỉ cảm thấy có thứ gì đó đang không ngừng nhúc nhích, thỉnh thoảng truyền đến những âm thanh kỳ lạ.

Sương mù xuất hiện!

Khi tôi sắp đến gần phía trước cầu thang, cách mười mét, xuất hiện từng làn sương mù kỳ lạ.

Sương mù đỏ máu, không ngừng cuộn lượn.

Xung quanh đặc biệt quỷ dị!

Tôi sững lại, không tiếp tục tiến về phía trước, cẩn thận nhìn chằm chằm, không, lúc này ở lầu các trên đỉnh càng lúc càng rõ ràng.

Trên đỉnh cao nhất, có lửa đang cháy.

Ánh lửa gần như xuyên thẳng lên trời, lúc này chiếu sáng bốn phía như đại quang minh.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên, mới phát hiện, ở bốn phương vị đông nam tây bắc có bốn ngọn đèn lớn, không, đó không phải đèn, đó là từng người, dường như đang cúi mình.

Nhưng không có đầu, chỉ có dầu thi thể (Thi du) không ngừng chảy ra từ lồng ngực, ngọn lửa chính là được đốt từ những dầu thi thể đó mà bốc lên.

Trên thi thể, cắm một cái ống kỳ lạ, trực tiếp nối liền với giữa vách đá.

Dường như đang không ngừng hấp thụ thứ gì đó!

Nhìn thấy mà từng trận kinh hãi.

“Nhìn kỹ!” Đợi ngọn lửa trên thi thể càng lúc càng lớn, gần như cao một hai mét, trên đỉnh cao nhất mọi người mới nhìn rõ mồn một!

Đó là!

Ba người gần như đồng thời ngẩng đầu lên, cẩn thận nhìn xem, mới phát hiện, ánh sáng của ngọn lửa chiếu sáng toàn bộ đỉnh trời.

Chương 517

"A?" Bàn Tử gần như sợ đến mức chân mềm nhũn.

Không sai, phía trên đó lại treo ngược từng người!

Không sai, đó rõ ràng là từng người, dày đặc, nhìn thấy mà da gà nổi đầy, chỉ nhìn thấy một đường nét hình người đại khái, có một khuôn mặt nhăn nheo.

Từng đôi mắt âm u nhìn thẳng xuống phía dưới.

Lại còn đang trợn tròn mắt!

Miệng há to, bên trong là hàm răng trắng bệch, phát ra một luồng sáng nhợt nhạt.

Hồ Ba Nhất nuốt nước bọt, "Những thứ này chưa chắc đã còn sống?" "Không thể nào chứ?" Bàn Tử nghi ngờ đáp một câu.

Phía trên ít nhất cũng có hàng trăm ngàn người, không, tôi biết, những thứ đó hiển nhiên đã chết, cũng chỉ có thể gọi là cán thi thôi!

"Đứng ngây ra đấy làm gì, đi nhanh!" Tôi ra hiệu cho Bàn Tử tiếp tục đi về phía trước, nhưng trong lòng lại đang lo lắng cho Ô Thiền và Hoắc Linh không biết có vào được không!

Không, hiện tại vẫn chưa thấy bóng dáng của họ.

Cầu thang, phía trước, nghiêng dốc lên trên, hiện ra một hình chóp!

Nhìn từ xa lại không thấy cao, nhưng đi đến gần nhìn một cái, mới phát hiện thực sự không đơn giản như trong tưởng tượng!

Muốn đi lên, e rằng không dễ dàng như vậy!

Bốn phía sương mù đỏ máu vẫn chưa tan.

Trong không khí lại có chút ngột ngạt, như mùi máu tanh, ẩm ướt.

Tôi bịt mũi, một hơi xông lên.

"Nhanh, theo kịp!" Tôi ra hiệu cho Bàn Tử, lúc này anh và Hồ Ba Nhất gần như đã hao tốn chín trâu hai hổ sức lực.

Mỗi khi lên một bậc cầu thang, cả người đều mệt mỏi rã rời, như vừa chạy mấy cây số đường, thở hổn hển.

"Không được, đi không nổi nữa!" Bàn Tử lúc này vẫy vẫy tay, sắc mặt tái nhợt, thở không ra hơi, "Tôi thực sự đi không nổi nữa rồi, tôi phải nghỉ một lát, hay là, cậu cứ lên trước xem sao, thăm dò đường đi đi!" Nói rồi, Bàn Tử trực tiếp ngồi phịch xuống.

"Thoải mái thật." Hồ Ba Nhất cũng lại gần, lúc này cũng với vẻ mặt mệt mỏi rã rời, tôi lại biết, từ dưới lên, mới đi chưa được mười bậc, thể lực đã tiêu hao gần hết.

Tôi cũng chỉ còn đủ sức, nhìn chằm chằm xung quanh.

"Lạnh quá!" Không nhịn được rụt người lại, bốn phía từng trận gió lạnh.

Gió thổi ra từ vách đá xung quanh, lẫn với một số tiếng thì thầm kỳ lạ, thực sự có chút quái dị.

Sương mù đỏ máu lúc thì đặc quánh, lúc lại nhạt đi.

Những làn sương mù màu máu này, hóa ra đều từ bốn ngọn thi đăng phun ra, mang theo một chút oán khí.

Tôi biết, muốn đi lên, thực sự không dễ dàng như vậy.

Nghỉ ngơi chốc lát, mọi người mới lấy lại tinh thần, tiếp tục đi về phía trước.

May mà trên đường đi cũng có kinh nhưng không hiểm, một giờ sau, ba người đã đến giữa đường.

Nhìn thấy, lầu các phía trước đã trong tầm tay.

Không, tôi lúc này mới nhìn rõ, xung quanh lầu các đó, thực sự rất quái lạ!

Phía trên đều là những minh khí, tuy đã trải qua ngàn năm, nhưng lại đều được bảo tồn hoàn hảo, như thể đã phong ấn toàn bộ lầu các.

"Bàn Tử, cố gắng thêm một lát nữa, tôi thấy rồi." Tôi chỉ chỉ lên phía trên, rồi tiếp tục đi về phía trước, nhưng lúc này lại không dễ dàng đi lên như vậy.

Đặc biệt là khi đã ở gần ngay trước mắt, lại càng thêm gian khổ.

Ba người thở hổn hển, như đang leo một ngọn núi cao ngàn mét, cả người gần như đều sắp sụp đổ.

Ba người gần như bò lên, thể lực tiêu hao thực sự có chút không ổn.

Nhưng khi tôi vừa đến gần mặt đất bằng phẳng trên đỉnh, ngay lập tức cảm thấy cơ thể như đã trải qua vô số kinh nghiệm.

Huyết mạch có được trước đây chưa hoàn toàn thức tỉnh, cơ thể đang từng chút một hội tụ.

Như sắp đột phá, cơ thể rục rịch, đặc biệt là xung quanh lầu các, trong cơ thể dâng lên một cảm giác kỳ lạ, như một cỗ sức mạnh thần kỳ đang không ngừng luân chuyển trong cơ thể.

Không, cuối cùng cũng bò lên được, một đường có kinh nhưng không hiểm.

Xung quanh lầu các đều là mặt đất bằng phẳng, phía trên như được mài giũa vậy, lại phát ra một tia sáng quỷ dị.

Xung quanh đều kỳ lạ, không có chút tiếng gió nào, như thể một thế giới khác biệt so với phía dưới.

Phía trước lầu các, cửa lớn đóng chặt.

Ở cổng chính, có Trấn Mộ Thú!

Chương 518

Răng nanh nhe ra, thực sự rất quái dị!

“Không được động!” Khi ba người sắp đến gần lầu các, đột nhiên, phía sau truyền đến một giọng nói lạnh lùng.

“Không hay rồi, có người lên rồi.” Vương Bàn Tử lúc này mới quay đầu lại, quả nhiên có hai người, một trước một sau.

Người đứng đầu cầm khẩu súng trong tay!

“Đặc Lạc Phu?” Tôi nhìn khuôn mặt quen thuộc đó, vẻ mặt cười khổ, thằng cha này đúng là âm hồn bất tán.

Tôi trước đây chưa bao giờ để thằng cha này vào mắt.

Cuối cùng lại trở thành chướng ngại vật lớn nhất.

Đương nhiên, hiện tại tôi cảnh giác hơn lại là cái gã bán diện nhân phía sau Đặc Lạc Phu.

“Không chết, lại còn sống?” Đặc Lạc Phu hiển nhiên cũng thấy kỳ lạ, dù sao phía dưới nhiều môn phái nhỏ như vậy, lại đều toàn quân bị diệt.

Mấy thằng nhãi này lại còn sống?

Thực sự khó mà tin được!

Lúc này, Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất liền vội vàng lùi lại một bước, nhìn nhau, lại không nói gì nhiều.

Tôi chú ý đến cái gã bán diện nhân đó, nhìn hoàn cảnh xung quanh, hiển nhiên rất kinh ngạc.

Trên mặt bán diện nhân lộ ra một nụ cười khó lường, nhìn vào, lại càng thêm vặn vẹo, dường như đang trầm tư.

Trong chốc lát, cũng không mở miệng.

“Đừng lộn xộn, cái tên Bàn Tử kia!” Đặc Lạc Phu thấy Bàn Tử đang chuẩn bị rụt lại phía sau Hồ Ba Nhất, dường như chuẩn bị làm trò tiểu xảo.

“Nếu không, tôi sẽ nổ súng.” Giọng Đặc Lạc Phu như đang gào thét, xung quanh đều vang vọng những tiếng vọng kỳ lạ.

Tiếng vọng kéo dài, cuối cùng, dường như có chút biến âm.

Trong chốc lát, trở nên âm u đáng sợ, hiển nhiên, bản thân Đặc Lạc Phu cũng bị tiếng vọng làm cho giật mình.

Cái tiếng đó rõ ràng cuối cùng lại biến thành giọng nói của một người khác.

Một trận u oán!

“Oanh!” Đột nhiên, một vật từ trên trời rơi xuống, trực tiếp đáp xuống giữa đường, phát ra một âm thanh kỳ lạ.

“Cái gì thế?” Đợi đến khi mọi người nhìn rõ, trong mắt đều lộ ra từng trận thần sắc hoảng sợ!

Đó rõ ràng là cái cán thi mà tôi trước đây nhìn thấy treo trên đỉnh trời!

Lại còn rơi xuống!

Xác khô?

Đợi sương mù tan đi, mấy người mới nhìn thấy rõ mười mươi.

Trước đó Chu Du thấy thứ này không lớn lắm, cơ thể gần như khô héo hoàn toàn, không nhìn rõ toàn mạo.

Nhưng hiện tại, cái xác khô rơi xuống cách mấy người rất gần, chỉ vài mét.

Cơ thể nó to lớn dị thường.

Tuy là hình người, nhưng khi còn sống, ít nhất phải to hơn người thường gấp đôi!

Ngay cả hiện tại đã thành xác khô, cái đầu to lớn vẫn nặng như tảng đá trăm cân. "Phụt!" Đột nhiên, Chu Du phát hiện xác khô thở hổn hển trong mũi, lát sau lại từ từ vặn vẹo thân thể.

Nhưng cơ thể nó nhìn cực kỳ khủng khiếp, vặn vẹo tạo thành một động tác quỷ dị!

Cả người khom lại như một con mãnh thú bị thuần hóa, tư thế vô cùng quái đản!

Nó ngửa đầu, miệng há hốc, như thể đang không ngừng nuốt chửng thứ gì đó! "Sương mù màu máu?" Chu Du giật mình nhận ra, những làn huyết vụ di động nãy giờ không phải tự nhiên mà có.

Những thứ đó dù truyền ra từ thi đăng phía trên, nhưng lại không ngừng cung cấp dưỡng phận cho mấy xác khô này.

Khiến chúng sống lại, hoặc là, những cái xác khô to lớn kia căn bản chưa hề chết!

Một khi rơi xuống, chúng sẽ có cơ hội phục sinh lần nữa! "Hô hô!" Trong chớp mắt, những làn huyết vụ đó bị xác khô há miệng hút sạch vào cơ thể.

Sau đó, thân thể khô khốc của nó như được bơm hơi, bắt đầu căng phồng trở lại. "Anh bạn, tôi thấy chuyện này có gì đó không ổn!" Vương Bàn Tử nhìn mà thấy rùng mình!

Chương 519

Anh ta nuốt nước bọt, lùi lại mấy bước.

Ngay sau đó, khuôn mặt xác khô hiện lên diện mạo ban đầu.

Toàn thân nó hiện ra một màu sắc kỳ quái, như thể vừa bò ra từ bể máu, nhưng không ai biết chuyện gì đang xảy ra.

Những người bên cạnh bắt đầu lũ lượt lùi lại phía sau.

Đặc Lạc Phu nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cả người như sắp nổ tung!

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên đầu.

Chu Du ra hiệu cho Vương Bàn Tử đừng nói chuyện.

Lúc này, chỉ cần có bất kỳ tiếng động nào, cái đầu với đôi mắt nhìn chằm chằm kia sẽ phát hiện, cái miệng nó từ từ há ra.

Bên trong như hàm răng già, nhọn hoắt như đinh ba, nhìn vô cùng quái dị.

Vương Bàn Tử nuốt ngược lời định nói vào bụng, nhanh chóng lùi về phía sau.

Tay anh ta nắm chặt con dao găm, mồ hôi rịn ra đầy lòng bàn tay, khuôn mặt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Hồ Ba Nhất cũng chỉ nhìn về phía trước, không nói lời nào.

Nỗi sợ hãi như hình với bóng.

Đặc Lạc Phu cũng có chút sợ hãi, gã chưa từng thấy ai cao lớn như vậy.

Cơ thể xác khô dần căng đầy, như thể được ngâm nước.

Một lát sau đã to bằng hai ba người bình thường.

Cái xác không cử động, bất động như đá, chỉ có khuôn mặt từ từ quay về phía Đặc Lạc Phu.

Trong mũi nó thở ra những làn sương trắng, vô cùng đáng sợ. "Bành!" Dù vậy, xác khô không lao tới chỗ gã, dường như nó đang quan sát xung quanh, đặc biệt là ngửa đầu nhìn những xác khô đang treo ngược phía trên, ánh mắt lộ vẻ kinh hoàng.

Gã xác khô gầm lên một tiếng điên cuồng, hai tay siết chặt nắm đấm to như bao cát, đấm thẳng xuống mặt đất.

Mặt đất rung chuyển một trận.

Lúc này, Đặc Lạc Phu vì quá sợ hãi nên đã nổ súng.

Tiếng đạn nổ đinh tai nhức óc vang lên trong không gian tĩnh mịch.

Viên đạn bay thẳng vào đầu xác khô.

Ngay lập tức, trên trán nó xuất hiện một lỗ thủng bằng ngón tay cái. "Chết tiệt!" Gã nửa mặt gầm lên với Đặc Lạc Phu, lửa giận bốc cao ba trượng: "Ai cho phép nổ súng?" Gã nửa mặt thực sự nổi giận, trong mắt Chu Du cũng thoáng qua một chút hoảng hốt.

Đặc Lạc Phu không trả lời, khẩu súng trong tay rơi xuống đất, gã đứng chôn chân tại chỗ không dám lùi bước. "Xong rồi, xong rồi." Môi Đặc Lạc Phu run rẩy, gã lùi lại liên tục. "Hống!" Xác khô lập tức lao tới vồ lấy, cú nhảy của nó khiến mặt đất nứt toác như thể sụt lở, âm phong từng trận rít gào.

Trong chớp mắt, mọi thứ đều ập về phía Đặc Lạc Phu.

Gã nửa mặt vừa đứng ra thì mây vần gió chuyển, một làn hắc vụ tỏa ra từ người gã.

Xung quanh như điện chớp lôi đình, hoàn toàn không thấy bóng

dáng ba người họ đâu, chỉ thấy một trận hỗn chiến. "Nhìn cái gì?

Không mau chạy đi, còn đợi những thứ đó tìm đến sao?" Chu Du thấy Vương Bàn Tử đang đứng sững sờ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, mới đập vào đầu anh ta một cái rồi ra hiệu đi tiếp.

Chu Du vừa vô tình ngẩng đầu lên phát hiện những xác khô phía trên dường như sắp rơi xuống, ở lại đây thêm vô ích!

Chu Du biết chuyện này tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, nhất định có mưu đồ.

Bởi vì anh thấy rõ những xác khô treo ngược bên trên cũng đang rục rịch, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Nếu không rời đi ngay, e rằng không còn cơ hội trốn thoát nữa. "Đúng lúc lắm!

Chạy mau!" Theo lệnh của Chu Du, Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nhanh chóng chạy vào bên trong.

Mọi người chạy nhanh về phía trước, may mắn là có kinh không hiểm, tiến vào đại môn của tòa gác lửng, hai con trấn mộ thú ở hai bên mới hiện rõ hơn một chút.

Cơ thể trấn mộ thú tỏa ra âm khí, đặc biệt là khi có người lại gần, âm khí càng nặng hơn.

Chu Du biết nếu còn trì hoãn, những thứ bên trong sẽ xuất hiện.

Chương 520

Anh nhanh chân lao lên phía trước, dưới chân như có gió thổi, đánh tan bớt âm khí xung quanh.

Chu Du nhanh chóng đẩy cánh cửa ra.

Cánh cửa nặng nề như cửa thành, bên trong phát ra những tiếng động kỳ lạ như kích hoạt cơ quan.

Sau đó ba người nhanh chóng lách vào. "Oanh!" Đại môn đóng sầm lại.

Ngay lập tức, những thi đăng bên trong lần lượt sáng lên, chiếc đầu chỉ còn to bằng nắm đấm, hỏa quang phun ra từ miệng sọ khô.

Những ngọn minh hỏa âm u nhìn có chút quỷ dị.

Xung quanh như một hang động tự nhiên, khác hẳn với kiến trúc bên ngoài.

Trên vách đá chằng chịt những xích sắt, như để buộc thứ gì đó.

Trên đỉnh đầu có những cái lồng kỳ lạ. "Thiên niên hàn thiết?" Chu Du thấy xích sắt lấp lánh ánh quang đáng sợ, trong lòng đã hiểu vài phần.

Ở cuối sợi xích, không biết là thứ gì nhưng cứ kêu lạch cạch liên hồi.

Bên trong hoàn toàn giống như địa ngục, với núi đao, biển lửa, vạc dầu, dường như có đủ cả!

Mặt đất mấp mô, mọi người như đang trèo đèo lội suối.

Chu Du hoàn toàn không ngờ tới cảnh tượng này: "Cẩn thận một chút, tôi lên phía trước xem sao, cũng không còn xa lắm đâu." "Oanh!"

Đi tiếp chưa được mấy trăm mét, mặt đất đột nhiên rung chuyển. "Cẩn thận!" Chu Du cảnh báo một tiếng, mặt đất gần như nghiêng hẳn chín mươi độ như động đất, chia đôi tòa gác lửng.

Vương Bàn Tử may mà được Chu Du túm lại nên mới không rơi xuống.

Lúc này mặt đất hoàn toàn sụp đổ, đất đá bắt đầu chìm xuống với tốc độ ngày càng nhanh. "Bám chắc vào!" Chu Du tung người nhảy lên, nắm chặt lấy sợi xích sắt bên cạnh, tay kia túm lấy vai Bàn Tử.

Hồ Ba Nhất thân thủ nhanh nhẹn, đu trên xích sắt như một con khỉ, thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó họ kéo Bàn Tử lên, ba người cúi thấp thân mình, bò trên xích sắt nhìn xuống dưới.

Hàn thiết không ngừng rung chuyển nhưng sợi xích này rất chắc chắn, như mọc ra từ vách đá vậy.

Phía dưới là vực sâu vạn trượng không thấy đáy.

Quả nhiên tòa gác lửng này giống như rỗng ruột, chỉ cần có người vào là sẽ mất đi hình dáng ban đầu. "Anh bạn, chuyện này là sao?" Vương Bàn Tử dụi mắt, không thể tin nổi vào mắt mình! "Đừng quan tâm nữa, cứ đi tới phía trước đã." Chu Du thấy phía trước sương mù dày đặc, không biết cuối xích sắt là gì, chỉ cảm thấy sợi xích không ngừng lay động như có thứ gì đó đang bò lên.

Ba người nắm chặt sợi xích, cẩn thận bò về phía trước.

Nhưng càng đi tới, dường như càng nguy hiểm, xung quanh rung lắc dữ dội hơn.

Vương Bàn Tử suýt chút nữa là rơi xuống. "Bám chắc!" Chu Du nhắc nhở, may mắn chỉ là một phen hú vía.

Cuối cùng, sau khoảng mười phút thót tim, họ không thấy thứ gì khác mới hoàn toàn thở phào.

Nhưng lúc này nhìn rõ toàn bộ sợi xích, họ không khỏi đại kinh thất sắc!

Bởi vì ở cuối sợi xích không phải thứ gì khác, mà chính là một cỗ quan tài!

Đúng vậy, cỗ quan tài đó rất kỳ lạ, dường như có ba tầng trên dưới, xung quanh chạm long vẽ phượng!

Đặc biệt là phía trên cùng, hỏa quang chiếu vào phản xạ ra một luồng bạch quang quỷ dị, như thể ánh mặt trời chiếu rọi, trông vô cùng quái đản.

Cảnh tượng xung quanh càng khiến người ta không thể tin nổi!

Dù sợi xích hàn thiết không ngừng lay động, nhưng cỗ quan tài vẫn bất động như núi, treo lơ lửng trên không trung! "Tìm thấy rồi!" Chu Du phấn khích hẳn lên, mọi người đã trải qua bao nhiêu gian nan vất vả, cuối cùng cũng tìm thấy quan tài của công chúa Áo Cổ! "Đừng động đậy, tôi xuống xem trước." Mọi chuyện diễn ra quá đột ngột, Chu Du có chút trở tay không kịp, anh vội ra hiệu cho Vương Bàn Tử rồi nhanh chóng nhảy xuống quan tài! "Đông!" Một tiếng động nặng nề vang lên, Chu Du đáp xuống vững vàng trên nắp quan tài.

Nhưng ngay sau đó anh đã kinh ngạc sững sờ!

Nắp quan tài phát ra tiếng động trầm đục, như có lực vạn quân đè lên, nhìn qua giống như một khối thiết đà khổng lồ, bên trong thực sự là chạm rỗng.

Trước đó Chu Du không chắc chắn đây là quan tài, cứ ngỡ bên trong sẽ có một chiếc quan tài vàng khác!

Chương 521

Dù sao thân phận công chúa Áo Cổ cũng không hề đơn giản.

Không chỉ là công chúa bộ tộc Khiết Đan, theo tư liệu để lại, có truyền thuyết nói công chúa Áo Cổ là thiên nữ giáng trần, sở hữu thuật trường sinh bất lão khiến hậu thế thèm khát!

Những cuộc tranh đấu hàng nghìn năm qua dường như đều bắt nguồn từ đây.

Còn về truyền thuyết đó thì không còn gì để kiểm chứng, lượng lớn tư liệu đã bị thất lạc.

Chu Du tỉ mỉ quan sát những minh văn chạm rỗng trên mặt đất, như thể vô số yêu ma quỷ quái bị nhốt vào không gian bên dưới, trong mắt phát ra những luồng sáng hãi hùng, như thể giây tiếp theo chúng sẽ sống dậy! "Bàn Tử, mau xuống đi!" Chu Du ổn định thân thể rồi ra hiệu cho Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất, lúc này họ đang treo lơ lửng, tiến thoái lưỡng nan.

Phía cuối sợi xích hàn thiết dường như có thứ gì đó đang bò tới, rung lắc ngày càng mạnh.

Là thứ gì đây?

Chu Du nhìn ra xa nhưng bị sương mù che khuất.

Một luồng hàn khí theo sợi xích bốc lên! "Tôi cảm thấy không cử động được nữa rồi." Vương Bàn Tử đang định bò xuống thì hai tay như bị dính chặt vào thứ gì đó.

Một lát sau, nửa người anh ta đã phủ đầy sương trắng.

Mỗi hơi thở của Bàn Tử cũng mang theo hàn khí!

Tình hình phía Hồ Ba Nhất cũng không khá khẩm hơn, ngọn đuốc trong tay anh lúc tỏ lúc mờ, phần dưới đã hoàn toàn bị xâm thực. "Chết tiệt!" Hồ Ba Nhất chửi một tiếng, rút dao găm gạt bỏ lớp sương trên xích sắt rồi di chuyển về phía Bàn Tử. "Bàn Tử, đỡ lấy!" Anh ném ngọn đuốc sang.

Bàn Tử hoảng hốt, dùng hết sức bình sinh xoay người sang phía khác, hai chân kẹp chặt ngọn đuốc, động tác khá linh hoạt. "Đến rồi, đến rồi!" Hồ Ba Nhất kinh hãi nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng khủng khiếp!

Cả người anh run rẩy, nhanh chóng bò xuống.

Bàn Tử cũng biết chuyện không lành, dùng ngọn đuốc xua tan bớt hàn khí xung quanh.

Tay đã cử động được, anh nhanh chóng bò xuống, nhưng sơ sẩy một chút là cả người rơi thẳng xuống. "A!" Vương Bàn Tử kêu thảm một tiếng!

Tiếng kêu vang vọng trong không gian quỷ dị! "Bàn Tử?" Hồ Ba Nhất hét lớn, nếu Bàn Tử rơi xuống đó thì coi như mạng vong.

Ở vực sâu vạn trượng này không ai có thể sống sót!

Chu Du không nói hai lời, nhanh chóng lao về phía Bàn Tử, tay nhanh hơn mắt túm lấy cánh tay anh ta. "Mau trèo lên!" Chu Du gần như dán nửa người vào cỗ quan tài đồng, ngay lập tức mất thăng bằng, quan tài nghiêng về bên phải, anh cảm thấy mình sắp rơi xuống.

Vương Bàn Tử sợ đến ngây người, vội thúc giục: "Anh bạn, giữ chắc vào!

Tôi mà rơi xuống là tiêu đời đấy." Trán Chu Du đầy mồ hôi, không biết vì sao khi chạm vào quan tài, cơ thể anh lại chịu ảnh hưởng lớn đến thế.

Sức mạnh huyết mạch trong người dường như bị áp chế, hoàn toàn không còn sức lực.

Chu Du áp sát người vào nắp quan tài.

Không ổn!

Hồ Ba Nhất nhận ra điểm bất thường, lúc này không kịp nghĩ nhiều, thấy quan tài ngày càng nghiêng, anh nghiến răng nhảy phắt xuống phía đối diện. "Đông!" Một tiếng động lớn vang lên, nắp quan tài nhanh chóng nghiêng về phía bên kia.

Chu Du thấy vậy liền xách Vương Bàn Tử lên, sau đó cả ba dồn về vị trí chính giữa.

Lúc này ba người đứng thành một hàng dọc, Chu Du ở vị trí trung tâm.

Họ giữ được thăng bằng nhưng quan tài vẫn áp sát vào hai sợi xích hàn thiết, không ngừng chao đảo!

Chỉ cần sơ sẩy một chút là quan tài sẽ xê dịch vị trí.

Lúc này, vị trí của ba người tạo thành một đường chỉ vàng, từ mờ nhạt dần trở nên rõ nét.

Đó là... một con rắn!

Không đúng!

Chu Du nhận ra một hư ảnh màu vàng dưới chân ba người, từ đầu đến đuôi như bị giam cầm hoàn toàn, và ba người họ đang dẫm lên những vị trí trọng yếu nhất.

Chương 522

"Thứ gì vậy?" Vương Bàn Tử nhìn xuống, thấy giống rắn nhưng lại không phải.

Đặc biệt là trên đầu có sừng như rồng, lấp lánh kim quang.

Nhưng lúc này dưới chân cảm nhận được một sức mạnh muốn thoát ra, như thể giây tiếp theo nó sẽ vọt tới, Vương Bàn Tử cảm thấy cơ thể như bị rút cạn sức lực. "Đừng cử động loạn!" Chu Du quan sát kỹ cỗ quan tài!

Ba vị trí mấu chốt này vừa hay có thể trấn giữ được quái vật.

Nhưng trên nắp quan tài là một tử cục!

Ba người vẫn chưa đủ, còn một vị trí khác mà Chu Du nhất thời chưa đoán định được!

Nhưng anh biết đây là Bắc Đẩu Khôi Tinh Trận!

Trận pháp này nguồn gốc từ vùng Thăng Long, lấy tứ cực thiên địa làm cơ sở, kết hợp thiên cương bát quái ngũ hành!

Phải dùng máu người để tế tự.

Chu Du hiểu ra, những xác khô bên ngoài không phải tự nhiên mà có, chúng được dùng để tế tự, dùng máu để tưới lên quan tài này!

Ba người rơi xuống đã từ từ kích hoạt trận pháp, chỉ cần sơ suất một chút là cả ba sẽ bị những hình phù điêu trên nắp quan tài nuốt chửng.

Hiện tại hai bên đang ở thế cân bằng. "Oanh!" Lúc này, tại bốn góc quan tài lần lượt hiện lên những luồng hỏa quang màu xanh lục, tựa như đôi mắt đang chằm chằm nhìn vào ba người họ. "Anh bạn, tôi

thấy càng lúc càng không ổn rồi." Vương Bàn Tử hít sâu một hơi, không dám nhìn xuống chân, chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh lẽo từ cổ chân từ từ lan lên.

Hai chân anh ta bắt đầu tê dại, cả người run rẩy không ngừng.

Luồng âm khí ngày càng đậm, sắp lan đến eo Bàn Tử rồi.

Phía Hồ Ba Nhất tình hình cũng chẳng khá hơn.

Chỉ cần cử động nhẹ, khí tức ở phía đuôi lại càng nồng nặc, như thể đang đứng trong hầm băng.

Hồ Ba Nhất nghiến răng. "Phụt!" Lúc này, lớp ngoài cùng dường như đổi hướng, từ bên trong phun ra một làn khí đen bao trùm khắp xung quanh như bầu trời sụp đổ.

Trận pháp lâm vào khốn cảnh! "Hô hô!" Hắc khí áp xuống, ba người như bị nhốt trong một nhà tù tối tăm không thấy ánh mặt trời. "Phá!" Một tiếng quát vang lên!

Sau đó một thanh kiếm xẻ dọc hắc khí ngay chính giữa!

Hắc khí tản ra hai bên, một bóng người mờ ảo từ trên trời rơi xuống, dần hiện rõ. "Ô Thiền?" Chu Du vui mừng khôn xiết khi nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc đó.

Ô Thiền không nói nhiều, sắc mặt nghiêm nghị, trên lưỡi kiếm của cô có vết máu!

Có máu!

Lẽ nào nãy giờ Ô Thiền đang truy lùng thứ gì đó.

Cô chăm chú quan sát xung quanh rồi đáp xuống vị trí phía bên phải quan tài! "Oanh!" Cả cỗ quan tài trở nên vững chãi, như một tảng đá treo lơ lửng không còn chịu bất kỳ ràng buộc nào.

Sự bất thường dưới chân Bàn Tử và Hồ Ba Nhất cũng tan biến

ngay lập tức, như thể những gì vừa xảy ra chỉ là ảo giác.

Con xà long màu vàng dưới chân cũng biến mất. "Hù chết tôi rồi." Bàn Tử nhấc chân lên, cả người vẫn còn cứng đờ. "Vừa nãy có thấy thứ gì lạ không?" Ô Thiền cảnh giác nhìn quanh, vẫn đang tìm kiếm. "Không." Vương Bàn Tử nhìn Hồ Ba Nhất rồi nhìn Chu Du.

Chu Du còn đang ngẩn ngơ thì Ô Thiền cảm thấy dưới chân có gì đó không ổn, nhìn xuống mới thấy dưới lớp hoa văn chạm rỗng có những đôi mắt đang nhìn chằm chằm. "Hóa ra trốn ở đây!" Ô Thiền mỉm cười thản nhiên. "Phía dưới là quan tài công chúa Áo Cổ phải không?" Chu Du nhìn Ô Thiền, cô gật đầu không chút do dự, thu kiếm lại: "Khi thứ này xuất hiện, mộ chủ nhân cũng sắp lộ diện rồi." "Có thể mở quan tài không?" Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất lấy làm lạ.

Quan tài to lớn khác thường, cả mấy người đứng lên trên mà nó chỉ được treo bởi hai sợi xích sắt, có thể lật nhào bất cứ lúc nào.

Mở quan tài quả là một nan đề, chẳng lẽ lại dùng mấy sợi xích đó để kéo? "Không cần phiền phức như vậy." Chu Du nhìn thấu vấn đề, vội giải thích rồi ngồi xuống ra hiệu mọi người quan sát kỹ.

Chương 523

Chính giữa nắp quan tài có một vật hình ngọc bội với mấy chỗ lõm vào, khớp hoàn toàn với nhau.

Bên trong chắc chắn có cơ quan!

Dựa theo Thập Bát Tự Phong Thủy Bí Thuật, Chu Du nhận ra đây là một ám cách la bàn địa vực giấu trong khe hở.

Chỉ cần tìm đúng cửa mở then chốt là có thể mở được nắp quan tài, nếu cưỡng ép hành động thì cả quan tài và người đứng trên đó đều sẽ tiêu tùng.

Nơi đặt cơ quan then chốt chắc chắn sẽ có âm khí rò rỉ ra ngoài, vì bên trong quan tài này tích tụ âm khí suốt hàng nghìn năm qua.

Chu Du quan sát kỹ bên dưới, thấy bốn vị trí xuất hiện những đôi mắt khác nhau.

Đúng!

Chính là những đôi mắt đó đang nhìn họ chằm chằm. "Thử xem sao." Chu Du ngồi xuống nhìn Bàn Tử, rồi mọi người từ từ đưa tay lại gần đôi mắt đó.

Ô Thiền nhìn Chu Du: "Tiểu trượng phu, anh chắc chắn đây là lối vào cơ quan chứ?" Chu Du đã đi qua bao nhiêu cổ mộ nên hiểu rõ mười mươi, giờ chỉ còn cách đánh cược một phen. "Đúng rồi, Hoắc Linh đâu?" Chu Du nhìn Ô Thiền, chưa vội khởi động.

Ô Thiền mỉm cười hiểu ý: "Tiểu trượng phu, yên tâm đi, tôi phải làm một việc quan trọng!" "Chuẩn bị!" Chu Du ra hiệu mọi người cùng mở cơ quan! "Yên tâm đi." Vương Bàn Tử gãi đầu, tay run rẩy đưa ra.

Không biết sau khi nhấn xuống chuyện gì sẽ xảy ra. "Chuẩn bị, dùng sức!" Theo tiếng hô của Chu Du, mọi người đồng loạt nhấn xuống. "Phụt!" Một luồng kim quang lóe lên, đôi mắt lún xuống, xung quanh phát ra những tiếng động kỳ lạ như tiếng nghiền xương. "Tránh ra!" Chu Du quát lớn, một luồng lực mạnh mẽ bắn ra từ các hốc lõm, mọi người nhanh chóng né tránh.

Bốn tia sáng như bốn thanh lợi kiếm vạch phá không trung, bắn thẳng lên vách đá. "Rắc rắc!" Cơ quan đã được kích hoạt!

Bên trong phát ra những tiếng máy móc nặng nề vang vọng.

Mấy người thủ thế sẵn sàng chiến đấu, nhưng bên trong dường như không có gì đặc biệt, chỉ nghe tiếng rắc rắc của các bánh răng đan xen. "Bành!" Trong chớp mắt, hoa văn trên mặt đất thay đổi.

Chúng sắp xếp lại vị trí, lộ ra diện mạo ban đầu.

Trước đó Chu Du không nhìn rõ ý nghĩa của những hoa văn này, nhưng giờ đã thấy rõ mười mươi.

Một sinh vật đầu người thân rắn đuôi hồ ly cuộn tròn ở giữa, tạo thành hình bóng của ngọc bội.

Ngay sau đó nắp quan tài mở ra, mấy người lùi lại nhìn cho rõ.

Chu Du là người đầu tiên đi xuống, bên trong hỏa quang chiếu sáng rực rỡ.

Phía dưới là một không gian rộng lớn với vô số châu báu tế tự, so với bên ngoài thì có nhiều đồ sứ và tranh vẽ quý giá hơn.

Có vẻ như công chúa Áo Cổ rất hứng thú với văn hóa Trung Thổ, đồ sứ xếp cao như núi.

Mặt đất được lát bằng một lớp đá quý ngũ sắc lấp lánh rực rỡ.

Các vách đá cũng được trang trí bằng những màu sắc kỳ lạ hòa

quyện vào nhau.

Ở chính giữa là một chiếc quan tài thủy tinh!

Những làn sương trắng bao phủ xung quanh khiến bóng người bên trong lúc ẩn lúc hiện. "Áo Cổ?" Chu Du có chút không thể tin nổi, đi suốt quãng đường dài cuối cùng cũng tìm thấy quan tài.

Theo thông tin trước đó, sự xuất hiện của Chu Du mới có thể đánh thức công chúa Áo Cổ, rồi mới có chuyện 'minh môi chính thú'.

Dường như mọi chuyện đã được định sẵn, Chu Du từ từ tiến lại gần quan tài thủy tinh. "Oanh!" Khi Chu Du vừa lại gần, một bóng người đột nhiên rơi xuống từ trên cao!

Khi nhìn rõ, mọi người nhận ra đó không phải người sống mà là một xác chết!

Khuôn mặt gã nát bấy như bị thứ gì đó gặm nhấm, máu chảy thành dòng!

Chu Du phản ứng ngay, đây là một cái xác còn tươi rói.

Nhìn trang phục và vóc dáng, đó chính là Đặc Lạc Phu không nghi ngờ gì nữa.

Gã chết rồi sao?

Nhưng ngay sau đó, Chu Du phát hiện một kẻ khác cũng tiến vào, một người sống!

Chương 524

Kẻ này chẳng lạ lẫm gì, chính là gã nửa mặt!

Lúc này gã nhìn hơi khác so với lúc nãy, khuôn mặt tỏa ra luồng sáng quỷ dị.

Những khúc xương trắng hếu khiến người ta rùng mình!

Vóc dáng gã cũng cao lớn hơn trước.

Chu Du không ngờ vào thời điểm mấu chốt, gã nửa mặt lại giết chết Đặc Lạc Phu.

Gã đó chết không nhắm mắt, trái tim bị móc ra để lại một lỗ thủng đẫm máu!

Gã nửa mặt nhìn chằm chằm xung quanh với ánh mắt khó đoán.

Có vẻ như gã không ngờ lại tìm thấy nhanh như vậy. "Ha ha ha!" Gã cười cuồng loạn, trong giọng cười lộ vẻ thê lương và có chút hoảng loạn.

Gã như phát điên, nhảy lên các vách đá và đống châu báu.

Chu Du và Vương Bàn Tử kinh ngạc, tưởng gã chỉ hứng thú với châu báu, nhưng gã lại đập nát hết đồ sứ xung quanh.

Ánh mắt gã tối sầm lại, liên tục gầm gừ điên cuồng.

Chu Du nhìn thấy rõ, dường như trong không gian này không có thứ gã cần!

Đột nhiên gã tung người nhảy tới trước quan tài thủy tinh!

Ánh mắt gã thoáng hiện vẻ thất vọng rồi lại lao lên! "Bành!" Từ trong quan tài thủy tinh tỏa ra một luồng sáng kỳ lạ, chiếu sáng cả vùng không gian! "Quan tài mở rồi?" Vương Bàn Tử dán mắt vào

luồng sáng ngũ sắc rực rỡ như cầu vồng phát ra từ quan tài.

Luồng sáng đó tỏa ra như những chiếc lá, to bằng người thật!

Mấy người đứng ngây ra nhìn.

Chu Du cũng không vội lao vào đánh nhau với gã nửa mặt.

Lúc này gã nửa mặt gần như sụp đổ, thần trí mê muội, mắt đầy vẻ tham lam.

Dường như không tìm thấy thứ mình muốn nên gã càng điên cuồng hơn!

Rốt cuộc gã đang tìm cái gì? "Oanh!" Một tiếng động lớn vang lên, từ những cánh lá xòe ra, một luồng sáng đỏ rực như máu vọt thẳng lên trời! "Huyết Sắc Thải Nguyệt!" Khi bông hoa kỳ lạ nở rộ trên đỉnh cột sáng, Chu Du mới nhìn rõ mười mươi.

Anh thấy những cánh hoa đó trông như những chiếc đầu lâu, từ hốc mắt tỏa ra những làn khói bao phủ lấy đỉnh hang!

Cánh hoa trên cùng nhấp nháy, từ mờ ảo dần trở nên chân thực, hiện ra màu đỏ máu như da thịt đang vặn vẹo.

Khi ánh sáng xung quanh dịu đi, mọi người mới bàng hoàng nhận ra! "Cái đó là...?" Vương Bàn Tử ngước đầu nhìn loài thực vật khổng lồ trước mắt, thân nó to như cột đình đâm thẳng lên trời, chống đỡ cả đỉnh hang!

Những chiếc lá xung quanh xòe ra với những chiếc gai nhọn hoắt dính đầy dịch lục.

Kinh khủng hơn là dưới thân hoa dường như có vô số sâu bọ đang bò lổm ngổm, nhưng nhìn kỹ lại, Chu Du mới thấy bên trong giống như những mạch máu, dịch thể không ngừng được hút ra từ quan tài thủy tinh!

Tất cả đều kinh ngạc đến mức ngây người. "Trong quan tài thủy tinh có cái gì vậy?" Vương Bàn Tử đốn thì hữu ta sá dị, nuốt nước bọt, tay cầm vũ khí không biết nên nhắm vào đâu.

Chu Du hít sâu một hơi.

Ô Thiền nhìn loài thực vật đầy quỷ khí đó, nhắc nhở mọi người: "Hoa trên đỉnh đúng là Huyết Sắc Thải Nguyệt, nhưng thứ này hấp thụ âm khí dưới đất quanh năm để sinh trưởng thần tốc, đạt đến sự vĩnh sinh!" "Vĩnh sinh?" Hồ Ba Nhất càng khó hiểu. "Đúng vậy!" Ô Thiền khẳng định: "Huyết Sắc Thải Nguyệt kết hợp với Càn Khôn Vô Cực Căn sẽ tạo ra cảnh tượng này.

Hai loài hiếm thấy kết hợp lại có thể đảo ngược sinh tử, người chết sống lại!

Đời đời kiếp kiếp, bất tử bất diệt!" Vương Bàn Tử kinh hãi: "Chẳng lẽ thứ gã tìm thực sự có thể cải tử hoàn sinh?" Hồ Ba Nhất cũng cảm thấy kinh ngạc, trước đây chỉ coi đó là lời đồn, không ngờ bảo vật này thực sự tồn tại.

Ô Thiền gật đầu nhưng rồi lại cười khổ lắc đầu: "Về lý thuyết là có thể!

Nhưng..." "Vậy..." Chu Du định hỏi thêm thì tiếng của Vương Bàn Tử trở nên gấp gáp, dường như anh ta còn ngạc nhiên hơn cả khi thấy bảo vật. "Hoa Bỉ Ngạn?" Vương Bàn Tử thốt lên nghẹn ngào.

Cảnh tượng này anh ta không thể nào quên. "Hồ Ba Nhất, anh còn nhớ không?" Ánh mắt Vương Bàn Tử thoáng hiện một cảm xúc khó tả, anh ta nhìn Hồ Ba Nhất.

Chương 525

Hồ Ba Nhất cũng bị thu hút, im lặng nhìn những đóa hoa Bỉ Ngạn xung quanh quan tài thủy tinh.

Hoa nở rộ với màu sắc kỳ dị như sự giao thoa giữa âm và dương!

Hồ Ba Nhất ngồi xuống với vẻ kinh ngạc, không ngờ lại thấy hoa Bỉ Ngạn ở đây.

Trong lòng Vương Bàn Tử hiện lên hình bóng một người vừa quen thuộc vừa xa xôi: Đinh Tư Điềm!

Năm đó khi đi thanh niên xung phong, Vương Bàn Tử vẫn luôn dành tình cảm cho Đinh Tư Điềm, ký ức đó đã trở thành tâm bệnh của anh ta.

Bao nhiêu năm qua, mỗi khi nằm mơ, anh ta vẫn không tự chủ được mà nhớ về cô ấy!

Chu Du hiểu tâm tư của Bàn Tử lúc này, liền hỏi Ô Thiền: "Sao hoa Bỉ Ngạn lại mọc ở đây?" Phải biết rằng điều kiện sống của hoa Bỉ Ngạn cực kỳ khắc nghiệt, năm xưa Bàn Tử cũng chỉ vô tình mới thấy hoa nở.

Ô Thiền quan sát hoa Bỉ Ngạn, dường như đây là lúc chúng có sức sống mãnh liệt nhất. "Nơi hoa Bỉ Ngạn nở là nơi âm dương đảo lộn, cửa tử mở rộng, sinh sinh tử tử!" "Ý cô là đây là nơi gần với cửa sinh tử nhất?" Chu Du dường như đã hiểu, nơi hoa Bỉ Ngạn nở, cửa sinh tử sẽ mở toang, siêu thoát khỏi sinh tử.

Nghĩa là trong khoảnh khắc hoa nở, mọi thứ sẽ bất tử bất diệt, con người sẽ mãi mãi quanh quẩn ở cửa sinh tử đó mà không thể thoát ra.

Chu Du nhìn Vương Bàn Tử, hiểu ngay ánh mắt anh ta đang lóe

lên tia hy vọng. "Lùi lại!" Ô Thiền đột nhiên nhận ra điều gì đó, hét lớn cảnh báo mọi người!

Chu Du ngẩng đầu nhìn lên đóa hoa đang nở rộ phía trên, trông nó vô cùng kỳ quái!

Đúng lúc này, trên đỉnh, một bông hoa lớn nở rộ, ngay tại vị trí nhụy hoa, lại xuất hiện một cỗ quan tài!

Cỗ quan tài dài khoảng hai ba mét, rộng một mét, bên ngoài phát ra ánh sáng chói mắt, trông như một cỗ kim quan!

Ngay khi cỗ quan tài xuất hiện, những cánh hoa xung quanh dường như héo úa, hoàn toàn mất đi vẻ rực rỡ ban đầu, trở nên ảm đạm.

Từng cánh hoa cùng với lá cây xung quanh đều đồng loạt rơi xuống đất.

Mặt đất tức khắc bị ăn mòn một vết nứt.

Chất dịch màu đen chảy ra, trông cực kỳ quỷ dị.

“Cuối cùng cũng xuất hiện rồi!” Bên cạnh, Bán Diện Nhân trước đó với đôi mắt mơ màng, lúc này nhìn về phía mọi thứ trước mắt, toàn thân toát lên một tia hy vọng.

Dường như hắn hoàn toàn không để ý đến những người xung quanh, cầm chặt thứ trong tay, chuẩn bị leo lên thực vật khổng lồ phía trước.

“Hô hô!” Bán Diện Nhân vung vạt áo, nhanh chóng bám vào cành lá bên cạnh, tung mình nhảy vọt lên, hệt như một con vượn.

Không mất một lát công phu, cái bóng kia đã ở giữa không trung.

“Ầm!” Trong nháy mắt, trên đỉnh cỗ quan tài xuất hiện từng đạo quang tuyến như xúc tu.

Chúng không ngừng lan xuống theo cành lá với tốc độ cực nhanh,

trực tiếp lao thẳng vào Bán Diện Nhân.

"Rầm rầm!" Tên đó xoay người nhanh nhẹn, né tránh các tia sáng va vào, tạo thành vô số quang ảnh đan xen vào nhau, như một tấm lưới.

Bán Diện Nhân tránh thoát, trên phiến lá, những đốm lửa bùng nổ, bay lên không trung.

Vương Bàn Tử và những người khác nhìn mà kinh hãi.

Mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên trên, một đám mây âm u chậm rãi bao phủ xuống, giữa không trung bỗng trở nên mờ mịt, khó có thể nhìn rõ.

"Anh em, thi thể của Đặc Lạc Phu vừa rồi đâu rồi?" Hồ Ba Nhất lúc này cẩn thận rọi đuốc khắp các ngóc ngách, nhưng lại không tìm thấy.

Hiện tại, trong không gian này cũng không có ai khác.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

"Ở trên đó!" Vương Bàn Tử lập tức nhận ra, vừa ngẩng đầu lên đã chỉ vào phiến lá của thực vật bên cạnh.

Ánh đèn pin của vài người chiếu lên, phiến lá to bằng quan tài phía trước đột nhiên cuộn lại, như thể bị kích thích từ bên ngoài.

Phiến lá cuộn ngày càng chặt, dần dần, vài người nhìn mà há hốc mồm, đúng vậy!

Chỉ trong chớp mắt, phiến lá kia lại giống như một tấm vải liệm, bao bọc một thi thể rõ ràng!

Hình dáng và vị trí trái tim bị mất, có thể khẳng định, thi thể đó chắc chắn là Đặc Lạc Phu không nghi ngờ gì.

Dần dần, cả cơ thể cũng bắt đầu cuộn tròn lại, giống như một quả

cầu, không ngừng nhúc nhích bên trong phiến lá.

"Chuyện gì vậy?" Vương Bàn Tử nhìn mà há hốc mồm, không khỏi vội vàng lùi lại mấy bước.

"Anh em, thứ này sẽ không phải là cây ăn thịt người chứ?" "Không phải." Chu Du phân tích, nhưng anh cũng không đặc biệt hiểu rõ về con nhện thực vật khổng lồ này.

"Mau, lên đi!" Ô Thiền chỉ lên phía trên.

"Tiểu trượng phu, công chúa Áo Cổ mà chàng muốn tìm đang ở trên đó!" "Anh em, có cần giúp không?" Thấy Chu Du đang chuẩn bị đi lên, Vương Bàn Tử đi đến phía sau, vỗ vai anh.

Ô Thiền lại nhắc nhở Bàn Tử một câu: "Không cần đâu, chỉ có một người mới có thể lên gặp công chúa Áo Cổ, bất kỳ ai khác xen vào, nếu không thì mọi công sức đều sẽ đổ sông đổ bể, và cũng sẽ gặp nguy hiểm tính mạng!" "À?" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, lùi lại mấy bước, nhìn về phía Hồ Ba Nhất.

Chương 526

Anh ta vẻ mặt thản nhiên, cảnh giác nhìn xung quanh.

“Sao vậy?” Vương Bàn Tử tưởng Hồ Ba Nhất bị trúng tà, ngược lại tỏ ra cảnh giác.

Đèn pin chiếu về phía trước, dường như cũng không phát hiện bất kỳ động tĩnh nào.

Hồ Ba Nhất trầm ngâm một lát, ánh mắt vẫn luôn dán chặt vào phía trước, rồi mới mở miệng nói: “Cẩn thận, vừa rồi tôi hình như thấy có động tĩnh lướt qua.” “Cậu đừng dọa tôi chứ.” Vương Bàn Tử lau mồ hôi trên trán.

“Đừng hành động thiếu suy nghĩ vội.” Hồ Ba Nhất nhắc Vương Bàn Tử, rồi đi sang bên cạnh, hai người gần như đồng thời ngẩng đầu nhìn lên giữa không trung.

Ô Thiền thì đứng một bên, nhìn xung quanh, như thể đang suy tính điều gì.

“Ầm!” Trên đỉnh núi, từng trận sấm sét giữa trời quang, như hô phong hoán vũ.

Những phiến lá xung quanh nhanh chóng xào xạc, âm thanh vô cùng quỷ dị.

Lúc này, Chu Du nhanh chóng leo lên cành cây, nhảy vọt lên.

Trước đó nhìn lên thực vật nhện từ phía dưới, nó không quá cao, có lẽ vì trần hang quá thấp.

Nhưng giờ đây, khi nhảy vọt lên, anh không hề chần chừ, may mắn thay toàn bộ cành lá đều kiên cố.

Chu Du nhìn xuống phía dưới, bị một lớp sương mù âm u che khuất.

Nhưng lúc này, Chu Du đột nhiên cảm thấy cơ thể nóng bừng, toàn thân trở nên khô nóng, trong cơ thể dường như có vô số luồng khí đang không ngừng giao thoa, cuộn trào!

Chu Du không vội tiếp tục leo lên, anh nhắm mắt lại một chút.

Sau đó, toàn bộ tâm trí trở nên cực kỳ rõ ràng.

Các chức năng cơ thể dường như đang từ từ hồi phục, trước đó khi đi vào bên dưới, dường như mọi thứ đều bị phong tỏa, nhưng bây giờ, tất cả đều được giải phóng hoàn toàn.

Kỹ năng Dạ Thị Nhãn đã được nâng cấp hoàn toàn!

Một mùi hương kỳ lạ nồng nặc, theo gió bay đi, chui vào cơ thể Chu Du.

Anh cảm thấy một sức mạnh kỳ lạ đang ẩn chứa sức mạnh muốn hành động!

Các chức năng cơ thể đang không ngừng được gia tăng!

Mọi động tĩnh xung quanh đều nằm trong lòng bàn tay, Chu Du cảm thấy cơ thể mình dường như hòa làm một với môi trường xung quanh.

Các hiệu ứng huyết mạch đã được kích hoạt đều đạt được sự nâng cấp tối đa, dường như có sức mạnh lớn hơn tất cả mọi thứ khác.

"Có động tĩnh!" Chu Du nhờ vào Văn Hương Thức Vật và Thính Lôi Định Huyệt, lập tức nhận ra phía trước dường như có một luồng sát khí mạnh mẽ đang lao tới.

"Ầm!" Ngay sau đó là từng tiếng sấm sét kinh hoàng, đánh thẳng xuống!

Lúc này, cành lá xung quanh Chu Du hoàn toàn biến đổi, như những lưỡi dao sắc bén, trực tiếp lao về phía Chu Du như bão tố.

Chu Du nhảy vọt lên, nhanh chóng phóng vút lên, phía sau từng luồng gió lạnh thấu xương thổi tới.

Đột nhiên, một trong những bóng người trực tiếp lao tới, nhanh chóng đến bên cạnh Chu Du, lại bị chém thành hai nửa.

Cái gì?

Chu Du không vội vàng né tránh, nhưng bóng người kia dường như không tấn công, mà rơi thẳng xuống phía sau.

Bán Diện Nhân!

Chu Du mới nhìn rõ, tên đó dường như đã gặp phải đối thủ mạnh, toàn bộ cơ thể bị chém thành hai nửa!

Toàn bộ người bị chém làm đôi!

Máu chảy lênh láng, nhưng khi rơi xuống gốc cây, tất cả đều bị hút vào.

Thứ gì lại lợi hại đến vậy?

Toàn bộ cơ thể của Bán Diện Nhân rơi xuống đất, không còn bất kỳ động tĩnh nào nữa.

Lúc này, phía trên dường như yên bình lạ thường!

Chu Du nhanh chóng leo lên!

Vượt qua những tầng lớp chướng ngại vật phức tạp, Chu Du mới nhìn thấy phía trước dường như là một cỗ quan tài hình búp hoa!

Ánh sáng phía trên đã biến mất, anh mới nhìn rõ, đó rõ ràng là một cỗ kim quan!

Bên ngoài có một số phù văn.

Xung quanh là những tia sáng đỏ như máu, giống như những sợi dây thừng, người bên trong dường như bị giam cầm.

Chu Du lơ lửng giữa không trung!

Mũi chân anh chạm vào phiến lá, đứng vững vàng, nhìn về phía cỗ quan tài.

Chương 527

Công chúa Áo Cổ!

Chu Du nhìn vào những hoa văn kỳ lạ trên quan tài, trông như những sợi tóc dài, vô cùng quỷ dị.

Quả nhiên, Chu Du phát hiện dưới chân mình cũng bắt đầu biến đổi!

Phiến lá dường như trở nên đen kịt, như bị mực nhuộm.

Vừa bước một bước về phía trước, nhưng dưới chân dường như bị cố định, từng mạch lá màu đen trực tiếp quấn quanh chân anh, dường như không thể cử động được chút nào.

"Rắc!" Đồng thời, bên trong cỗ quan tài phía trước phát ra âm thanh kỳ lạ.

Chu Du nuốt nước bọt, mặc dù mang theo một tờ hôn ước, nhưng lúc này, không khí này hoàn toàn không ổn chút nào!

Chu Du trong lòng cười khổ!

Chuyện này không giống như đến cầu hôn chút nào, hoàn toàn chẳng khác gì đi chịu chết!

Cảm tình, vợ thế này chào đón tôi à?

"Bành!" Đúng lúc này, âm thanh bên trong quan tài ngày càng lớn.

Sau đó, nắp quan tài nổ tung, bên trong đột nhiên thò ra một bàn tay.

Bàn tay đó khô quắt!

Lộ ra xương trắng hếu, Chu Du không khỏi hít một hơi lạnh, vợ ơi, không ngờ lại đáng sợ đến vậy chứ?

Đúng lúc, bàn tay đó vẫy một cái giữa không trung, sau đó Chu Du cảm thấy một lực hút mạnh mẽ, không khí xung quanh gần như bị vặn vẹo.

Sau đó, lấy quan tài làm trung tâm, hình thành một cơn lốc xoáy, lực hút mạnh mẽ khiến cơ thể Chu Du gần như không thể kiểm soát được.

Sức mạnh bên trong thực sự quá lớn, Chu Du có chút trở tay không kịp!

Trong nháy mắt, toàn bộ anh bị hút vào bên trong.

Chu Du lập tức cảm thấy trời đất quay cuồng, hoàn toàn không giống không gian bình thường, không gian xung quanh dường như bị xé toạc, như khói bụi bay lượn theo gió!

Mở mắt ra, anh chỉ thấy vực sâu vô tận.

Không, càng giống bầu trời đầy sao!

Nó nằm trên đỉnh thiên cung?

Chu Du nhanh chóng ổn định cơ thể, toàn thân lơ lửng giữa không trung, gió xung quanh cũng đã yếu đi.

Dường như không còn cơn lốc hút kỳ dị như vừa rồi nữa!

Mọi thứ xung quanh đều tĩnh lặng, Chu Du thậm chí cảm thấy không có bất kỳ âm thanh nào, kể cả tiếng tim đập.

Đây là đâu?

Anh nhìn xung quanh, cố gắng giữ vững cơ thể, nhìn chằm chằm vào xung quanh.

Một màu đen kịt!

Không, ở đây, anh tự nhiên có thể sử dụng kỹ năng huyết mạch

mạnh mẽ, thính bát phương, mục thị hư không!

Anh chỉ nhìn thấy phía trước, thời gian vào khoảnh khắc này dường như ngưng đọng lại.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Chu Du kiểm tra khắp nơi, không, nhanh chóng ngẩng đầu lên một lần nữa, lại thấy trên hư không dường như bị xé một vết nứt!

Sau đó bên trong lộ ra từng khuôn mặt quỷ dị.

Nhưng những người này hiển nhiên là xa lạ, chỉ nhìn trang phục kỳ lạ trên người họ, Chu Du đã hiểu rõ.

Đúng vậy, tất cả đều là người tộc Khế Đan, hình ảnh ảo ảnh rõ ràng, như thể những người này ở ngay trước mắt, có thể với tay chạm tới!

Nhưng vừa đưa tay ra, những người đó đều biến mất.

Chu Du đành phải nín thở ngưng thần, cảnh tượng lại một lần nữa dừng lại!

Trong cảnh tượng, Chu Du nhìn rõ mồn một!

Những người tộc Khế Đan kia, phải chịu đựng các loại thiên tai khắc nghiệt của tự nhiên: bão cát, hỏa hoạn, nắng nóng, cuồng phong, hạn hán.

Những người này tử thương vô số!

Không hiểu vì sao, vào một thời điểm nào đó, những tai nạn này gần như không thể cứu vãn!

Những người Khế Đan này không ngừng tìm kiếm những vùng đất mới, từ đó bắt đầu chiến tranh.

Để mở rộng lãnh thổ, họ không còn cách nào khác ngoài việc tái

chiếm lãnh thổ.

Chương 528

Chờ đợi họ là những cuộc tàn sát không ngừng nghỉ.

Trong tầm mắt của Chu Du, anh nhìn rõ ràng, toàn bộ người tộc Khế Đan gần như đã trải qua sinh tử, nhưng cuối cùng lại cạn kiệt sức lực mà biến mất ở sa mạc xung quanh.

Sau đó chuyển vào lòng đất.

Tầm nhìn có chút mờ, cảnh tượng lúc này không nhìn rõ lắm, nhưng nghe được âm thanh bên trong, tiếng gào thét không ngừng.

Rõ ràng, dường như đã gặp phải một cảnh tượng kinh hoàng nhất.

Cuối cùng cảnh tượng dừng lại.

Cho đến bây giờ, Chu Du vẫn không đặc biệt rõ ràng, rốt cuộc những tên đó đã trải qua chuyện gì, đặc biệt là khi nhìn thấy những sinh vật không rõ dưới lòng đất.

Chẳng lẽ là các vị thần do tộc Khế Đan tạo ra?

"Ầm!" Sau đó một tiếng nổ lớn vang lên bên tai Chu Du, toàn bộ tâm trí hoàn toàn bị xáo trộn, Chu Du lại một lần nữa rơi vào trạng thái hỗn loạn!

Anh nhanh chóng đứng vững, bóng tối xung quanh hoàn toàn tan biến, như thể tất cả đều biến mất, rồi nhìn lại môi trường xung quanh, anh mới cảm thấy kinh ngạc.

Anh không biết từ lúc nào đã ở trước cỗ quan tài.

Hơn nữa, toàn thân anh lại đang bò trên một cành cây lớn, chắn ngang cỗ quan tài.

Nếu lại gần thêm một chút nữa, e rằng anh sẽ mất mạng!

Đúng vậy, lúc này phía trước nhất, dường như vô số ngọn trường mâu đang chĩa thẳng vào Chu Du, nếu lại gần thêm một bước, hậu quả khó lường!

Chu Du lùi lại một bước, lúc này, sự âm u xung quanh hoàn toàn biến mất.

Dưới chân, Vương Bàn Tử nhìn rõ mồn một, vừa rồi Bàn Tử còn đang la hét.

Chu Du thở phào nhẹ nhõm, cảnh tượng vừa rồi, giống như một giấc mơ, nhưng anh biết, đó tuyệt đối không phải là ảo giác.

Chuyện gì vậy?

Chu Du nhìn chằm chằm vào cỗ quan tài kia, nhưng nắp quan tài vẫn khép chặt.

Sau đó Chu Du nhanh chóng nhớ lại câu nói cuối cùng của công chúa Áo Cổ khi nàng biến mất, hiển nhiên, tình hình không đơn giản như vậy.

"Ầm!" Trong nháy mắt, cỗ quan tài không ngừng rung chuyển, toàn bộ thực vật nhện khổng lồ gần như bắt đầu rung lắc.

"Cẩn thận phía sau!" Dưới chân, Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nhắc nhở, chỉ muốn lao lên ngay lập tức, nhưng lúc này, cũng chỉ có thể đứng nhìn mà lo lắng.

Chu Du quay đầu nhìn lại, mới phát hiện, mọi chuyện không ổn!

Phía sau dường như xuất hiện một số người kỳ lạ!

Từng người một mặc áo giáp, đội mũ trang trí kỳ lạ!

Liên tục xuất hiện từ những vết nứt trên đỉnh trần bên cạnh.

Đúng vậy, vừa rồi Chu Du nhìn thấy đỉnh trần, nó sáng rực như bầu trời đầy sao!

Vết nứt kia ngày càng lớn, từng nhóm người xuất hiện.

Có lẽ đó là những binh lính của tên kia!

Từng người một vung trường mâu, mặt không biểu cảm, rồi trực tiếp lao về phía Chu Du.

"Hống!" Miệng bọn chúng phát ra từng tiếng rên rỉ quỷ dị, như mãnh thú!

Chu Du hít sâu một hơi, huyết mạch trong cơ thể đã thức tỉnh, rồi vươn tay trực tiếp lao lên.

"Ầm!" Một trận gió quỷ dị thổi qua, Chu Du cảm thấy lúc này như đang ở trên chiến trường!

Âm binh!

Chu Du tiến lại gần đám người đó, lúc này cảm thấy một luồng hàn khí lạnh lẽo.

Trong nháy mắt, trường mâu trực tiếp lao tới, như từng tia chớp, không khí xé rách xào xạc, như muốn nổ tung.

Chu Du vẫy tay một cái, những âm binh phía trước như khói bụi, tan tác tứ phía, dưới đất toàn là cát vụn, chỉ thấy xương trắng hếu trong lớp áo giáp.

Nhưng, những âm binh này dường như không hề dừng lại.

Hàng vạn âm binh như lũ lụt mãnh thú, há to miệng máu, như muốn nuốt chửng hoàn toàn Chu Du trước mắt!

Chu Du chậm rãi vươn một tay ra, trong lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện một ngọn lửa.

Sau đó ngọn lửa bùng lên trời, anh vung một chưởng trực tiếp đánh vào đám âm binh phía trước!

Chỉ nghe một tiếng "rắc", những âm binh phía trước trực tiếp bị ngọn lửa nuốt chửng, lửa ngày càng lớn, bốc cao lên trời, Chu Du dốc hết sức, trực tiếp lan rộng đến đám âm binh phía sau.

Chu Du sau đó nhanh chóng né tránh!

Chương 529

Toàn bộ cơ thể lùi lại vài bước!

Anh rơi xuống cành lá phía dưới, đứng vững cơ thể, nhìn chằm chằm vào đám âm binh liên tục tràn xuống!

Những tên đó âm hồn bất tán, từng tên một trực tiếp lao xuống!

"Hống!" Cơ thể những tên đó như rắn, không ngừng bò xuống theo gốc cây.

Chu Du cắn rách đầu lưỡi, một ngụm máu tươi trực tiếp phun lên.

Giữa không trung, đột nhiên xuất hiện một trận mưa máu, bắn vào những âm binh đó, trong nháy mắt hồn phi phách tán, trong không khí truyền đến từng trận rên rỉ, không ngớt!

Chu Du vừa chống đỡ, vừa lùi lại.

Nhìn những âm binh nối tiếp nhau, anh có chút cẩn thận, đúng như câu nói "bắt giặc phải bắt vua"!

Chu Du cẩn thận nhìn về phía sau, người dẫn đầu đám âm binh ra trận, quả nhiên ở phía sau cùng, là một tướng quân cao lớn!

Khí thế của hắn quả nhiên đáng sợ!

Trong tay hắn là một thanh kiếm đồng xanh, dài khoảng ba mét, sau lưng đeo một cây cung, hổ thị đam đam nhìn chằm chằm vào Chu Du.

Chỉ thấy bên trong bộ giáp kia, lại là một cái đầu lâu, đầy cát vàng!

Miệng tên đó lộ ra hàm răng trắng hếu, há ra ngậm vào, như đang nói gì đó!

Chu Du lại chỉ nghe thấy từng tiếng thì thầm ríu rít, vô cùng quỷ

dị!

Lúc này, anh rút con dao găm trong tay, máu trên đầu lưỡi trực tiếp phun lên lưỡi dao, lóe lên một luồng hàn quang kinh người!

Toàn bộ con dao găm lóe lên một luồng hồng quang đáng sợ!

Sau đó Chu Du trực tiếp đâm con dao găm vào đầu tên tướng quân kia!

"Vù vù!" Con dao găm ma sát với không khí, phát ra một âm thanh kỳ lạ.

Nhưng ngay khi con dao găm sắp đâm vào, phía trước tên tướng quân âm binh đột nhiên lóe lên một âm binh, trực tiếp chắn trước con dao găm.

"Hống!" Sau đó chỉ nghe một tiếng gầm rống, trong nháy mắt, âm binh đó trực tiếp bị đâm trúng, cơ thể như bị sét đánh, tan nát thành từng mảnh.

Toàn bộ cơ thể bùng lên một ngọn lửa, trực tiếp bị thiêu rụi!

"Ầm!" Một tiếng nổ lớn, lửa bốc lên trời, trực tiếp thiêu cháy một đám âm binh đang xông lên phía sau, trong nháy mắt cát vàng cuồn cuộn, sương tuyết bao phủ, dưới lớp áo giáp, một màu đỏ máu.

Từ cơ thể âm binh bốc lên một làn khói trắng lạ lùng.

Lớp áo giáp trên người chúng trong nháy mắt đều phai màu, chỉ còn lại xương trắng hếu bên trong, chống đỡ toàn bộ cơ thể, như thủy triều, nhanh chóng tràn về phía Chu Du.

"Hống!" Chúng há to miệng, bên trong bốc ra một luồng hắc khí ngút trời, gần như bao trùm hoàn toàn khu vực đỉnh trần xung quanh.

Trong nháy mắt, xung quanh đã không còn nhìn thấy gì nữa!

"Hống!" Phía sau, tên tướng quân âm binh cưỡi ngựa cao lớn lúc

này đại nộ, trong cái đầu lâu kia, lóe lên từng con mắt khổng lồ!

Con mắt đó không ngừng đảo quanh trong hốc mắt, phát ra từng luồng tinh quang.

Tên tướng quân dường như đã ra lệnh!

Trong nháy mắt, những âm binh xung quanh càng trở nên hung hãn hơn, trực tiếp vây chặt Chu Du.

Dưới gốc Càn Khôn Vô Cực Căn, Vương Bàn Tử vẻ mặt ngạc nhiên, không hiểu chuyện gì đang xảy ra phía trên.

Dường như Chu Du đi xuống một đoạn, đã bị che khuất hoàn toàn tầm nhìn.

Dưới chân, Vương Bàn Tử tỏ vẻ lo lắng: "Trên đó xảy ra chuyện rồi, cũng không nhìn thấy gì sao?" Hồ Ba Nhất trầm ngâm một lát, ngẩng đầu lên lại chỉ thấy một đám mây đen, vài ngọn lửa chiếu lên, hoàn toàn không thể xuyên qua.

"Không cần lo lắng." Ô Thiền khoanh tay, cũng không để tâm.

"Hắn sẽ không bị thương chút nào đâu." Trước đây Ô Thiền không tin tưởng Chu Du một trăm phần trăm, nhưng bây giờ cô ấy rõ ràng cảm thấy kỹ năng huyết mạch trên người Chu Du đã phát huy tác dụng hoàn toàn, thậm chí còn lợi hại hơn.

So với trước đây, Chu Du dường như đã lột xác hoàn toàn.

Những âm binh bình thường, đối với anh ta không có tác dụng gì.

Còn về Áo Cổ, Ô Thiền hiểu rằng, muốn Áo Cổ đi theo tiểu trượng phu, thì tiểu trượng phu phải xử lý ổn thỏa.

"Thứ gì?" Ô Thiền đang nói, lúc này dường như cảm thấy điều gì đó, rồi đột nhiên quay đầu lại, nhưng phía sau, cũng không có gì.

Trên những bức tường đá xung quanh, lại là những bức bích họa

kỳ lạ, so với những bức bích họa trước đây, chúng càng thêm méo mó vài phần.

Đến nỗi không thể nhìn rõ những gì vẽ trên những bức bích họa đó.

Xung quanh một trận gió âm, dường như thổi vào từ lối vào phía trước.

Khí quỷ âm u, càng tăng thêm vài phần đáng sợ!

Chương 530

"Có người!" Thậm chí ngay cả Vương Bàn Tử bên cạnh cũng nhận ra.

Nhưng lại không nhìn thấy ai, trước đó Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đã cảm thấy có người đang nhìn chằm chằm.

Chỉ là lúc đó họ không để tâm.

Hiện tại, chẳng lẽ những người ẩn nấp trong bóng tối đó sắp hành động rồi?

Không, Vương Bàn Tử nghĩ, những tên đó chỉ sợ là người không ra người, quỷ không ra quỷ!

Nghĩ đến đây, Vương Bàn Tử toàn thân cảm thấy hơi mơ hồ, lau mồ hôi lạnh trên trán, rồi cầm đuốc cẩn thận rọi về phía sau.

"Tất cả cẩn thận một chút." Hồ Ba Nhất cầm súng trong tay, đạn không còn nhiều.

Anh nhìn chằm chằm vào lối vào xung quanh, không có ai, cũng không có bất kỳ bóng dáng nào.

"Không được động đậy!" Nhưng đúng lúc này, phía trước phát ra một tiếng nổ lớn!

Bức tường đá bị nổ tung một vết nứt.

"Ầm!" Tiếng nổ gần như lấp đầy toàn bộ không gian, sau đó từ bên trong xông ra một nhóm binh lính cầm súng.

Những tên lính nước ngoài!

Từng tên một hung thần ác sát, ba bốn mươi người, toàn bộ vũ trang đầy đủ, đội quân tinh nhuệ của nước ngoài đã xuất động.

Những tên này vào bằng cách nào?

Vương Bàn Tử nửa hiểu nửa không, nhưng hiện tại trong không gian rộng lớn này, gần như bị bao vây chặt chẽ.

Người xuất hiện ở phía trước nhất, mới bước ra, dường như là kẻ dẫn đầu.

Hắn ta cởi mặt nạ ra, rồi nhanh chóng tiến đến gần bên cạnh.

Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất lùi lại vài bước, rồi hai người nuốt nước bọt.

Hiển nhiên Ô Thiền vẫn dựa sát vào tường đá xung quanh, không hề hành động thiếu suy nghĩ.

Chỉ đến khi tên dẫn đầu đó cởi mặt nạ xuống, mọi người mới kinh ngạc.

Bởi vì tên đó không ai khác, chính là Như Khoa Phu!

"Cái gì?" Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất lúc này nằm mơ cũng không ngờ, tên này lại chưa chết.

Hiển nhiên, tên này từ đầu đến cuối đều có âm mưu quỷ kế.

"Thế mà!" Vương Bàn Tử lập tức tức đến nghiến răng, nắm đấm xông lên, Hồ Ba Nhất không kịp ngăn cản.

"Bành!" Khi Bàn Tử sắp đến gần, Như Khoa Phu lập tức cầm súng trong tay bắn một phát.

Viên đạn rơi xuống chân Vương Bàn Tử, bắn tung một làn khói bụi.

Vương Bàn Tử mới nhanh chóng lùi lại.

"Ha ha ha!" Như Khoa Phu lập tức cười lớn, "Ta biết mà, ta chết, e rằng không dễ dàng như vậy đâu." "Chẳng lẽ tấm bản đồ trước đó

cũng là giả?" Vương Bàn Tử lập tức mặt sa sầm, lạnh lùng hỏi một câu.

Như Khoa Phu lại thản nhiên cười, chậm rãi thu súng trong tay lại, rồi lắc đầu, "Đương nhiên là thật, nếu không lấy tấm bản đồ đó ra, e rằng thời gian không đủ rồi, cho nên nhất định phải nhanh chóng xuống dưới." "Thời gian không đủ?" Hồ Ba Nhất lại tò mò, có ý gì?

Như Khoa Phu vẫy tay, "Không, bây giờ nó đã vô dụng rồi, giữ lại cũng chẳng có ích gì." Nghe câu nói này, mặt Bàn Tử gần như trầm xuống, nhanh chóng né ra phía sau một cái, chuẩn bị liều mạng với tên này.

Nhưng không ngờ, tiếp theo, Như Khoa Phu dường như không có ý định bắn về phía bên cạnh.

Hắn lùi lại một bước phía sau bức tường đá.

Sau đó hắn ta dường như biến mất!

"Đang làm cái gì vậy?" Vương Bàn Tử lại kỳ quái, lúc này chỉ nhìn chằm chằm phía trước, cẩn thận nhìn về phía sau.

"Nhìn kìa, tên này thật không đơn giản!" Hồ Ba Nhất nhắc nhở một câu.

"Hống!" Lời vừa dứt, một tiếng gầm vang lên, từ trong bức tường đá đột nhiên xông ra từng con quái vật nhe nanh múa vuốt, toàn thân đỏ như máu, giống như thịt nát xương tan.

Sau đó hơn chục tên đó trực tiếp xông ra.

Từng tên một giống như bị lột da, cơ bắp bên ngoài đỏ lòm, nhỏ máu tươi.

"Tránh ra!" Vương Bàn Tử hét lớn một tiếng, toàn thân nhảy vọt lên, rồi lại lăn về phía sau.

Khẩu súng trong tay trực tiếp bắn vào những tên đó.

“Tạch tạch tạch!” Đạn như đá chìm đáy biển, xuyên qua cơ thể những tên đó, nhưng lại không có bất kỳ tác dụng nào.

“Tránh ra!” Hồ Ba Nhất kéo Bàn Tử một cái, lùi về phía sau.

Lúc này, một trong những huyết thi trực tiếp đâm về phía Bàn Tử, nhưng lại đâm trượt.

Chương 531

Vương Bàn Tử nhìn xung quanh, khí quỷ âm u, từ bức tường đá không ngừng thoát ra từng luồng Âm Sát Chi Khí, mặt đất dường như mịt mù.

Gần như không thể nhìn rõ đường dưới chân.

Vương Bàn Tử mới phát hiện, Ô Thiền dường như đã biến mất!

Vừa rồi rõ ràng còn ở trong phòng, nhưng bây giờ dường như đã biến mất tại chỗ.

"Phía sau!" Hồ Ba Nhất nhắc nhở một câu, kéo vai Bàn Tử, trực tiếp rút lui về phía sau.

Nhưng hiện tại toàn bộ bức tường đá xung quanh đều bị những huyết thi đó chặn lại.

"Bên kia có một lối ra!" Vương Bàn Tử trong lúc hoảng loạn, mới nhanh chóng đi thẳng về phía trước, bị Hồ Ba Nhất kéo lại, "Thằng nhóc tìm chết à, bên đó tuy không có huyết thi, nhưng toàn bộ đều là người của Như Khoa Phu, nếu muốn ra ngoài, e rằng sẽ bị đánh thành thịt nát." Vương Bàn Tử nghe vậy, mới nhanh chóng dừng bước.

"Vậy làm sao đây?" Anh ta lo lắng cuống cuồng, không, anh ta và Hồ Ba Nhất không hề suy nghĩ mà nhìn thẳng vào gốc Càn Khôn Vô Cực Căn cao chót vót.

Hai người nhìn nhau, rồi nuốt nước bọt.

Vương Bàn Tử chỉ lên phía trên, lắp bắp nói: "Anh em, hay là tôi trực tiếp leo lên đi, bây giờ chỉ còn đường cuối cùng này thôi!" "Đi thôi!" Hồ Ba Nhất nghiến răng, rồi nhanh chóng đi đến dưới gốc thực vật nhện, anh ta lấy một số dụng cụ leo núi, ném cho Vương Bàn Tử

một cái.

"Hống!" Phía sau, những huyết thi nối tiếp nhau, trực tiếp xông lên.

"Mau, lên đi!" Vương Bàn Tử vỗ vỗ đầu, không còn cách nào khác ngoài việc dốc hết sức, rồi nhanh chóng bám vào thân cây, toàn thân nhảy vọt lên, trực tiếp leo lên phía trên.

Có lẽ anh ta chưa bao giờ leo nhanh như vậy.

Hít thở hổn hển từng ngụm lớn, gần như nhắm mắt lại trực tiếp xông lên, phía sau Hồ Ba Nhất cũng nhìn mà sững sờ.

Không mất một lát công phu, Vương Bàn Tử cách mặt đất ba bốn mét, mới ngồi xổm trên một phiến lá cây to lớn bên cạnh.

Nó có thể chống đỡ được cơ thể của anh ta và Hồ Ba Nhất.

"Hú hồn!" Vương Bàn Tử vỗ vỗ ngực vẫn còn sợ hãi, thở phào một hơi, anh ta hiểu rằng, nếu chậm thêm một bước nữa, e rằng tính mạng của mình khó bảo toàn.

"Làm sao bây giờ?" Hồ Ba Nhất lại nhìn chằm chằm lên phía trên, hiện tại hai người tiến thoái lưỡng nan.

"Không cần lo lắng, nhìn kìa, những huyết thi đó dường như kiêng kỵ, căn bản không dám leo lên." Vương Bàn Tử lại có vẻ mặt hả hê, ý bảo Hồ Ba Nhất nhìn xuống dưới.

Hồ Ba Nhất cúi đầu nhìn xuống, dưới chân rõ ràng.

Hàng chục huyết thi trực tiếp vây kín xung quanh thực vật nhện, từng con một ngẩng đầu lên, nhe nanh múa vuốt, thịt nát xương tan.

Từng con một ẩn chứa sức mạnh muốn hành động, dường như chuẩn bị leo lên, nhưng bàn tay của chúng vừa chạm vào thân cây, trong nháy mắt phía trên xuất hiện một vết nứt như bị cứa.

Sau đó toàn bộ cơ thể hoàn toàn bị ăn mòn, dưới đất là một vùng thịt nát xương tan.

Chỉ trong chớp mắt, chỉ còn lại một ít xương, khiến Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nhìn mà há hốc mồm.

Hiển nhiên, những tên đó không dám đến gần nữa, chỉ từng con một nhe nanh múa vuốt, chết chóc nhìn chằm chằm lên phía trên.

Vương Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

Hai người chuẩn bị nằm trên phiến lá, tạm thời nghỉ ngơi một chút, dù sao thì lời nói của Ô Thiền trước đó họ cũng đều nhớ, không thể hành động thiếu suy nghĩ mà đi lên.

Chỉ chờ đợi trên phiến lá, đợi cho những huyết thi đó đều biến mất, rồi mới đi xuống.

"Giúp tôi canh chừng, tôi nghỉ ngơi một lát." Vương Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, hai tay gối đầu, rồi nhanh chóng nằm xuống.

Phiến lá gần như không hề lay động!

Hồ Ba Nhất không nói gì, cầm khẩu súng duy nhất trong tay, tắt đèn pin, xung quanh tối đen như mực, không nhìn thấy gì.

Hồ Ba Nhất nhìn xuống phía dưới, không biết từ lúc nào, những huyết thi đó đã biến mất!

Hồ Ba Nhất thấy kỳ lạ, mặc dù ánh sáng lờ mờ nhưng anh ta vẫn có thể nhìn rõ tình hình dưới gốc cây, không có ai, ngay cả một bóng ma cũng không!

Chỉ trong chớp mắt mà tất cả đều biến mất rồi sao?

Rõ ràng, huyết thi không thể trực tiếp leo lên được.

Hồ Ba Nhất đang định thở phào nhẹ nhõm, nhưng không, cảnh tượng tiếp theo khiến anh ta mắt tròn mắt dẹt.

Một lúc sau, những chiếc lá cây phía trên Vương Bàn Tử co lại, phát ra một âm thanh kỳ quái. "Cái gì vậy?" Hồ Ba Nhất nhìn về phía tán lá, sau đó không khỏi tiến lại gần hơn một chút.

Cuối cùng, những chiếc lá đang co lại kia đột nhiên mở rộng ra, và vật trên lá cây lập tức rơi xuống chỗ Vương Bàn Tử.

Có lẽ vì ánh sáng xung quanh quá mờ ảo, Hồ Ba Nhất không nhìn rõ.

Ngay lập tức, anh ta nhanh chóng chạy đến. "Bàn Tử, Bàn Tử?" Hồ Ba Nhất thấy vật đó rơi xuống phía sau Vương Bàn Tử, bất động, co quắp lại, tựa như một tảng đá.

Vương Bàn Tử bị đánh thức, thở phào nhẹ nhõm, vươn vai.

Chương 532

Cậu ta ngạc nhiên nhìn Hồ Ba Nhất, "Anh bạn, có chuyện gì vậy?" "Phía sau!" Hồ Ba Nhất ra hiệu, giục Bàn Tử nhanh lên.

Vương Bàn Tử biết Hồ Ba Nhất không đùa, liền trở nên nghiêm túc, một cú "lý ngư đả đĩnh" bật dậy, khiến tán lá hơi rung chuyển.

Vương Bàn Tử đột ngột quay đầu lại, lúc này mới nhìn rõ, cách đó chưa đầy một mét, có một bóng đen đang co ro bên cạnh, trông có vẻ dữ tợn. "Cái gì thế?" Vương Bàn Tử gãi đầu, trăm mối không thể giải thích.

Nhưng thứ ở đầu cành lá đó vẫn không động đậy, một lát sau Bàn Tử cũng không tiến lên mà chỉ xích lại gần Hồ Ba Nhất hơn một chút.

Hai người thở phào nhẹ nhõm, may mắn là xung quanh vẫn yên bình, phía trên, không biết Chu Du đã xử lý mọi việc thế nào rồi. "Bàn Tử, cậu đang nghĩ gì vậy?" Hồ Ba Nhất ngồi bên cạnh, cảnh giác nhìn xung quanh, sau đó lại thấy Bàn Tử một lúc sau chìm vào trầm tư, tựa như đang suy tư. "Không, không có gì." Vương Bàn Tử rõ ràng có tâm sự, ánh mắt hơi tối sầm.

Hồ Ba Nhất trầm ngâm một lát, rồi vỗ vai Bàn Tử, "Chuyện của Đinh Tư Điềm phải không?" Vương Bàn Tử không nói gì, chỉ thở dài. "Ai, lão Hồ, đáng lẽ ra tôi có thể cứu cô ấy, nhưng, ai, đều tại tôi sơ suất, không ngờ nơi đó lại hung hiểm đến vậy, cuối cùng lại hại cô ấy." Nói đến đây, Vương Bàn Tử thở dài thườn thượt, vẻ mặt đầy tự trách.

Hồ Ba Nhất trầm tư một lúc, nói, "Bàn Tử, cậu cũng không cần phải tự trách." "Đúng rồi." Vương Bàn Tử chợt nhớ ra, rồi tiếp tục nói, "Bỉ Ngạn Hoa, trước đây tôi nhớ Ô Thiền đã nói, Bỉ Ngạn Hoa nở

rộ, Âm Dương Môn đại khai, con người sẽ ở trạng thái bất tử bất diệt." "Ý cậu là sao?" Hồ Ba Nhất cảnh giác nhìn Vương Bàn Tử.

Ánh mắt Vương Bàn Tử lóe lên một tia hy vọng, rồi nhắc nhở, "Lão Hồ, cậu nói xem, Đinh Tư Điềm có lẽ chưa chết, có lẽ bây giờ cô ấy chỉ đang bị mắc kẹt ở một nơi nào đó thôi!" Hồ Ba Nhất hơi cau mày, "Cậu thật sự định đi tìm Đinh Tư Điềm sao?" "Đúng vậy!" Hồ Ba Nhất đương nhiên biết, Vương Bàn Tử là một kẻ trọng tình trọng nghĩa, một khi có cơ hội dù mong manh, chắc chắn sẽ không bỏ qua. "Được thôi, đợi chuyện này ổn thỏa, tôi sẽ đi cùng cậu tìm." Hồ Ba Nhất cũng chỉ gật đầu, không nói nhiều.

Xung quanh càng lúc càng tối, ánh sáng từ thi đăng phía trên cũng càng lúc càng mờ.

Hồ Ba Nhất đứng dậy, vươn vai, thấy bên dưới đã yên tĩnh, liền định đi xuống dò xét.

Nhưng, không, một lúc sau Vương Bàn Tử đột nhiên thấy Hồ Ba Nhất đứng dậy, nhìn về phía sau, ánh mắt lộ vẻ ngây dại.

Sau đó đưa tay ra, hai tay run rẩy, như muốn nói gì đó.

Nhưng lời nói cứ nghẹn ở cổ họng, hoàn toàn không thể thốt ra.

Ánh mắt đầy hoảng sợ, Vương Bàn Tử nhận thấy tình hình có vẻ không ổn, cả người đều cảm thấy bất thường.

Sau đó Vương Bàn Tử thất sắc, liền quay phắt lại nhìn phía sau, cả người cảm thấy sống lưng tê dại, một luồng khí lạnh chạy dọc lên xuống. "Kia là..." Vương Bàn Tử lúc này mới nhận ra, bóng đen ban nãy xuất hiện trên đỉnh lá cây đã hoàn toàn biến mất.

Một lúc sau, một người trực tiếp đứng dậy.

Kẻ đó nhìn từ phía sau thì khá quen thuộc, nhưng khuôn mặt đen sì, không nhìn rõ. "Người?" Vương Bàn Tử giật khẩu súng từ tay Hồ

Ba Nhất, chĩa thẳng vào kẻ đó.

Nhưng người đó lại nhe răng trợn mắt bước tới, dù tốc độ chậm, nhưng Vương Bàn Tử cảm thấy một luồng hàn ý đến nghẹt thở.

Kẻ đó lắc lắc đầu, từ từ tiến lại gần hai người. "Đát đát đát!" Vương Bàn Tử vào khoảnh khắc đó cũng mất hết kiên nhẫn, trực tiếp bóp cò, đạn như mưa, bắn thẳng tới. "Đát đát đát!" Đạn bay ra.

Trực tiếp nhằm vào cơ thể người đó, nhưng dường như lại bắn vào bùn nhão, không hề gây ra chút gợn sóng nào.

Đợi đến khi người đó tiến lại gần, Vương Bàn Tử mới nhìn rõ khuôn mặt kia! "A!" Cả người cậu ta lùi lại một bước, không kìm được thốt lên một tiếng, Hồ Ba Nhất cũng sợ đến toát mồ hôi, may mà đứng vững được, nếu không thì đã trực tiếp rơi xuống tán lá rồi. "Sao vậy?" Hồ Ba Nhất không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng thấy Vương Bàn Tử chỉ về phía trước, Hồ Ba Nhất mới hiểu ra, đặc biệt là khuôn mặt kia.

Nhìn thấy liền hít một hơi khí lạnh! "Đặc Lạc Phu?" Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nhìn nhau, tưởng rằng mình bị ảo giác.

Rõ ràng, không!

Hắn thật sự tồn tại, Đặc Lạc Phu chưa chết sao?

Trước đó rõ ràng đã tận mắt thấy Đặc Lạc Phu bị Bán Diện Nhân giết chết, giờ Đặc Lạc Phu lại sống lại rồi sao?

Nhưng, sau đó Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nhớ lại những chuyện đã xảy ra tiếp theo, sau khi Đặc Lạc Phu chết, thi thể đã biến mất.

Dường như đã bị con nhện khổng lồ kia nuốt chửng, tán lá trực tiếp cuốn lấy hắn.

Lúc đó, họ tưởng rằng con nhện chỉ nuốt chửng thi thể để làm

chất dinh dưỡng, giống như cây ăn thịt vậy.

Nhưng bây giờ mới hiểu ra, đúng như Ô Thiền đã nói trước đây, ở đây thật sự có thể 'chết đi sống lại'.

Chẳng lẽ, đây là bí mật trong cổ mộ Áo Cổ?

Cái gọi là bí mật trường sinh bất tử?

Chương 533

Nếu không, người đã chết trước mắt này sao lại có thể sống lại được chứ?

Không có cách nào khác có thể giải thích rõ ràng.

Người đó thật sự chết đi sống lại sao?

Nếu hai người không tận mắt chứng kiến, thật sự sẽ không tin những lời đồn đại trước đây. "Không đúng." Hồ Ba Nhất dường như nhận ra tình huống bất thường, liền nhắc nhở Bàn Tử.

Bàn Tử lau mồ hôi trên trán, một câu nói, "Không phải Đặc Lạc Phu, tôi nhìn nhầm rồi sao?" Hồ Ba Nhất liền vội vàng đáp, "Là người, và đúng là người đó trước đây, không sai, nhưng biểu cảm của tên này có vẻ không ổn." Đúng vậy, đợi Hồ Ba Nhất không kìm được lấy đèn pin chiếu về phía trước, hai người mới chợt nhận ra, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Người đó đúng là Đặc Lạc Phu không sai, nhưng bây giờ cả người hắn không khác gì một cái xác khô.

Cả người đều không có ý thức, chỉ là một cái xác biết đi, chậm rãi di chuyển, miệng nhỏ nước bọt màu đỏ như máu.

Trong không khí phảng phất một mùi hôi thối, vô cùng khó ngửi. "Bàn Tử, cậu thu hút sự chú ý của hắn, tôi sẽ vòng ra sau tấn công trực diện." Hồ Ba Nhất sau đó xác định chiến thuật, trực tiếp nhắc nhở Bàn Tử.

Bàn Tử gật đầu, ra hiệu cẩn thận, sau đó cố ý thu hút sự chú ý của Đặc Lạc Phu.

Ánh mắt Đặc Lạc Phu lộ vẻ ngây dại, nhưng khi Vương Bàn Tử

hơi vung tay, Đặc Lạc Phu dường như phát điên, lập tức nhảy lên, trực tiếp vồ lấy Vương Bàn Tử!

Bàn Tử bám vào cành cây phía trên, cả người nhảy vọt lên, vùng vẫy leo lên phía trên.

Đặc Lạc Phu cũng nhanh chóng lao lên.

Hồ Ba Nhất nhanh chóng vòng ra phía sau, vớ lấy dụng cụ trong tay, trực tiếp đánh mạnh vào phía sau đầu Đặc Lạc Phu.

Sau đó nghe một tiếng "choang", nửa cái đầu Đặc Lạc Phu đã bị đập nát.

Đặc Lạc Phu sau đó nổi điên, những chiếc lá rung chuyển liên hồi, như muốn gãy lìa.

Lúc này, Hồ Ba Nhất thấy Đặc Lạc Phu chuẩn bị vồ lấy Vương Bàn Tử, liền trực tiếp đá một cước lên, cả người Đặc Lạc Phu loạng choạng.

Hồ Ba Nhất nhanh chóng rút con dao găm trong tay, bổ mạnh vào cổ Đặc Lạc Phu.

Máu bắn ra trực tiếp.

Nhưng máu đó lại có màu xanh nhạt, nhớp nháp, bắn lên lá cây, dường như bị ăn mòn.

Tuy nhiên, Đặc Lạc Phu căn bản không hề bị thương.

Hồ Ba Nhất biết, tên này hầu như đao thương bất nhập. "Bàn Tử, trên người cậu có vũ khí gì không?" Vương Bàn Tử lúc này mới hiểu ý của anh ta.

Sau đó cẩn thận móc trong túi, nhưng trong lúc hoảng loạn, một quả lựu đạn trực tiếp rơi xuống. "Chết tiệt!" Trong lúc hoảng loạn, Hồ Ba Nhất lúc đó nghiến răng, không biết làm sao, hiện tại, Đặc Lạc

Phu dường như cũng nhận ra quả lựu đạn, lúc này đang ở dưới chân hắn.

Đặc Lạc Phu hơi bước về phía trước, một chân dẫm lên quả lựu đạn, ánh mắt của Bàn Tử và Hồ Ba Nhất trở nên hoảng sợ. "Bàn Tử, cẩn thận một chút." Lúc này, không khác gì có một quả bom treo trên đầu hai người, dường như có thể nổ bất cứ lúc nào.

Bàn Tử lúc này vẫn còn hoảng sợ, nửa ngày không nói gì, chỉ nhìn về phía Hồ Ba Nhất.

Hai người đều hiểu ý nhau, lúc này đều nhìn chằm chằm vào quả lựu đạn, cẩn thận tiến lại gần Đặc Lạc Phu. "Hống!" Đột nhiên, Đặc Lạc Phu lúc này gầm lên một tiếng, muốn lao về phía Vương Bàn Tử, Hồ Ba Nhất phía sau cuối cùng cũng chờ được một cơ hội ngàn vàng.

Sau đó Hồ Ba Nhất khoái tốc vọt tới, vớ lấy quả lựu đạn dưới đất, trực tiếp giật chốt.

Sau đó Hồ Ba Nhất trực tiếp vòng ra phía trước Đặc Lạc Phu, thấy hắn há to miệng, liền trực tiếp nhét vào! "Oanh!" Sau đó Hồ Ba Nhất kéo Bàn Tử, hai người nhanh chóng nhảy xuống!

Phía sau tiếp nối một tiếng nổ lớn, mặt đất bắt đầu không ngừng rung chuyển.

Hai người vẫn còn kinh hồn chưa định, trực tiếp lăn xuống tán lá bên dưới, phía trên cùng, cơ thể Đặc Lạc Phu bị nổ tan xác.

Hiện tại hoàn toàn không nhìn ra một bộ thi thể nguyên vẹn nào. "Không ổn!" Hồ Ba Nhất dường như nhận ra điều gì đó, một lúc sau, anh và Vương Bàn Tử theo ánh đèn pin nhìn kỹ, mới biết, mọi chuyện thật sự không ổn rồi.

Đúng vậy, phía trước, cả cơ thể gần như bị nổ tung một vết rách.

Bên trong không ngừng rỉ ra dịch nhầy màu xanh lục, tựa như máu

không ngừng chảy ra. "Không hay rồi, thứ này sẽ không bốc hơi chứ?" Vương Bàn Tử tỏ vẻ lo lắng, hiện tại ai cũng không biết nếu cái cây nhện khổng lồ như cây đại thụ kia bốc hơi, sẽ có hậu quả thế nào. "Không biết." Hồ Ba Nhất thần sắc hoảng loạn, nhưng lúc này cũng không hành động khinh suất, tầng mây phía trên dường như đã tan bớt.

Một lúc sau dường như nhìn rõ, từng bóng người lóe lên, không khỏi nâng cao tinh thần cảnh giác.

Chương 534

Phía trên cùng.

Từng đàn Âm binh trực tiếp bao vây Chu Du.

Trong nháy mắt, tất cả đều dường như bị chấn nát, một lúc sau tan tác, xung quanh nổi lên từng trận gió cát.

Hầu như không thể thở được.

Hiện tại, Chu Du phát hiện mặt đất toàn là cát vàng, gần như đã ngập đến đầu gối.

Không biết vì sao, căn bản không nhìn rõ mọi cử động dưới chân, dường như toàn bộ dưới chân đều bị che giấu.

Mặt đất toàn cát vàng, bên trong càng giống như một sa mạc hoang vắng, Chu Du cảm thấy cả người như bị phơi nắng dưới mặt trời, mồ hôi chảy như mưa.

Một lát sau, tất cả Âm binh trước mắt đều bị tiêu diệt.

Hiện tại chỉ còn lại vị tướng quân cưỡi trên con ngựa cao lớn kia. "Hống!" Lúc này tướng quân miệng phát ra từng trận tiếng gào thét tê dại, miệng há ra trong nháy mắt, trừ bộ xương trắng toát, một lúc sau lại không ngừng tuôn ra cát vàng từ bên trong.

Trong nháy mắt Chu Du cảm thấy cát vàng dường như không ngừng dâng lên như nước, một lúc sau đã gần như nhấn chìm cát vàng xung quanh đến đầu gối.

Cát bên trong đều nóng như lửa!

Chu Du tung người lên, rút trường kiếm trong tay, một luồng sáng lóe lên, sau đó trực tiếp lao về phía tướng quân.

Trường kiếm đâm về phía đầu tướng quân, bị tấm khiên chặn lại, lúc đó một dòng máu phun ra!

Trong nháy mắt toàn bộ tấm khiên vỡ vụn, sau đó Chu Du hét lớn một tiếng, tung quyền, trực tiếp đập mạnh vào đầu tướng quân! "Khuông đương!" Một tiếng động lớn, trong nháy mắt đầu tướng quân trực tiếp bị đập bay.

Rơi xuống đất, không ngừng cuộn trào trong cát vàng, ẩn hiện, một lúc sau nửa người hắn trực tiếp ngã khỏi ngựa. "Tê!" Con ngựa nhanh chóng chạy về phía khe nứt trên đỉnh trời.

Tướng quân với nửa thân còn lại, một lúc sau không đứng dậy, trực tiếp bị cát vàng nhấn chìm, hầu như không để lại chút máu nào.

Chu Du lúc này mới hồi thần, nhanh chóng đi về phía sau, một lúc sau gần như không thể nhận ra phương hướng nữa. "Hống!" Chu Du chưa đi được mấy bước, một lúc sau nghe thấy một tiếng nổ lớn truyền đến từ phía trước.

Kinh thiên địa, khấp quỷ thần!

Chu Du sững sờ, dừng lại, lắng nghe kỹ âm thanh phía trước, hoàn toàn không nhận ra, thứ đó sẽ ở đâu rồi!

Nhanh chóng, Chu Du đã định vị được phía bên phải ở phía trước nhất.

Cái gì?

Thứ đó lúc này đang ở bên phải quan tài, trong tay cầm một vật kỳ lạ, phía trên dường như là từng đầu lâu khô.

Cả người hắn ta từ trên xuống dưới, ánh vàng lấp lánh, một thân hình người, chỉ có phía dưới, lại là đuôi.

Tuy nhiên, điều đáng sợ nhất là móng tay của kẻ đó, không, đó rõ

ràng như một con dao găm, lấp lánh ánh sáng đáng sợ.

Lúc này kẻ đó đang ngồi trên mặt đất, hổ thị đam đam, thè lưỡi ra, liếm liếm.

Dường như nhìn thấy con mồi, ánh mắt lóe lên tinh quang, trực tiếp nhìn chằm chằm Chu Du, như thể giây tiếp theo sẽ lao tới.

Chu Du rút dao găm, sẵn sàng ứng phó.

Kẻ bảo vệ Công chúa Áo Cổ?

Chu Du trăm mối không thể giải thích, nhưng biết rằng, nhất định phải tiêu diệt tên này, nếu không, mọi thứ đều sẽ đổ sông đổ biển.

Chu Du nắm chặt con dao găm trong tay, nhưng tiếp theo, cái tên nửa người nửa quỷ đó, lại quỳ xuống.

Sát ý trong mắt tức thì tiêu tan hết.

Tình hình gì đây?

Chu Du cảnh giác nhìn về phía trước, nhưng hiện tại thứ đó rõ ràng có chút khó hiểu, "..." "Oanh!" Tiến gần quan tài phía trước, xung quanh một luồng điện chớp giật như sấm sét, cả người đều cảm thấy có chút nghẹt thở, xung quanh một trận cuồng phong, Chu Du lúc này cảm thấy mặt đất rung chuyển.

Hiện tại rõ ràng mới hiểu ra, ở đây dường như đang ở một không gian khác, hoàn toàn không giống như những gì đã thấy trước đó.

Nhưng, sẽ ở đâu đây? "Oanh!" Nắp quan tài mở ra, sau đó Công chúa Áo Cổ đứng dậy từ bên trong.

Nheo mắt, ánh mắt có chút ngạc nhiên, "Không ngờ, ngươi thật sự có thể xông vào, ha ha ha!" Trong giọng nói lộ ra một vẻ kỳ lạ.

Chu Du có chút khó hiểu!

Chu Du sau đó trấn tĩnh lại, nhún vai, "Không ngờ, gặp mặt một lần thật không dễ dàng gì, tiếp theo, ngươi định dùng thủ đoạn gì?" Chu Du cố tỏ ra thoải mái, một lúc sau ngồi xuống tảng đá bên cạnh, tỏ vẻ thờ ơ.

Chương 535

Những thứ này đối với tôi, hoàn toàn chỉ là đám tiểu lâu la, không đáng nhắc đến. "Ngươi không sợ sao?" Công chúa Áo Cổ ngạc nhiên, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Đương nhiên, vừa rồi ta chỉ tùy tiện muốn xem tên Chu Du này rốt cuộc có bản lĩnh gì mà có thể xông vào đây.

Hơn nữa trước đó, Công chúa Áo Cổ cũng biết, bên dưới có một nhân vật lớn, người đó rõ ràng không hề đơn giản, người đó chính là Ô Thiền.

Lúc đó nàng ta nghĩ rằng người đàn ông trước mắt này chỉ dựa vào sự bảo vệ của người khác mà có thể tiến vào cổ mộ.

Hiện tại, không thể không đánh giá lại Chu Du.

Trẻ tuổi như vậy, lại có bản lĩnh như thế, Áo Cổ rõ ràng không hề lường trước. "Sao vậy?" Chu Du thấy nàng ta đang ngẩn người, liền đứng dậy, cười nói, "Ta cũng coi như nửa ân nhân cứu mạng của nàng rồi, nàng đối xử với ta như vậy sao?" Lời nói đó không sai!

Trước đây Công chúa Áo Cổ tuy không biến mất, nhưng cơ thể nàng cũng bị giam cầm ở bên dưới, tuy có rất nhiều kẻ bảo vệ, những kẻ đó cũng không phải người cũng chẳng phải quỷ, nhưng căn bản không thể khống chế.

Linh hồn và thể xác gần như bị giam cầm ở bên dưới, mấy ngàn năm.

Tưởng rằng sẽ vĩnh viễn ở bên dưới, thuộc về thế giới ngầm này.

Thậm chí không biết còn bao nhiêu năm nữa!

Nhưng người đàn ông trước mắt này, đã đánh thức nàng, của

nàng, khiến Áo Cổ nhìn thấy một tia hy vọng.

Không, trong xương cốt Công chúa Áo Cổ cái khí phách chinh chiến sa trường đó tự nhiên sinh ra, đứng trước quan tài, tựa như phủ thị chúng sinh.

Cả người toát lên vẻ kiêu ngạo.

Nhưng ánh mắt nàng lại lóe lên một tia u ám.

Là công chúa tộc Khiết Đan, đương nhiên có thân phận như một thiên chi kiêu tử, nhưng hiện tại ánh mắt càng lúc càng tối sầm.

Trong xương cốt đều là một loại kiêu ngạo không thể khinh nhờn.

Trước đây cũng chinh chiến sa trường vô số, thanh kiếm trong tay cũng không biết đã chém giết bao nhiêu kẻ địch, mấy ngàn năm quang cảnh, dường như chỉ thoáng qua trước mắt.

Nhưng, thì sao chứ?

Tất cả đều biến mất, chỉ có những Âm binh bầu bạn trong mộ, dù bất tử bất diệt, cho dù như vậy, cũng không thể đi ra ngoài, càng giống như một lời nguyền vĩnh cửu.

Trong đầu khôi phục lại đủ loại ký ức.

Hận thù và phẫn nộ đều tan biến, thay vào đó là một sự tĩnh lặng.

Dường nhiên mọi thứ đều quy về thời gian, bị thời gian hủy diệt.

Chu Du hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại.

Kỹ năng huyết mạch của tôi dường như không ngừng tăng trưởng, kỹ năng vào khoảnh khắc đó dường như hoàn toàn nhân đôi, hơi nhắm mắt lại, hoàn toàn có thể cảm nhận được những cảnh tượng thay đổi nhanh chóng và một số ký ức trong đầu Công chúa Áo Cổ.

Trong đầu như có vô số thước phim điện ảnh lóe lên.

Bởi vì Chu Du và Áo Cổ có một hôn ước, cho nên hoàn toàn có thể cảm nhận được những sóng gió trong lòng và sự thay đổi cảm xúc của nàng lúc này.

Áo Cổ lúc này từ hồi ức trở về hiện thực.

Nàng vẫn không đổi sắc mặt.

Nhưng Chu Du mỉm cười nhạt nhẽo, "Xem ra, cuộc chiến này, thật sự không hề đơn giản!

Nhưng, tức phụ à, chuyện này, tôi có thể giải quyết được, nàng cứ xem cho kỹ." Chu Du nói xong, thở phào một hơi, ngồi xuống tảng đá bên cạnh, Áo Cổ lúc này cau mày, ánh mắt lóe lên một tia kinh hãi.

Không biết Chu Du trước mắt rốt cuộc đang làm trò quỷ gì. "Yên tâm, tôi nhất định sẽ có cách để nàng đi ra ngoài, thứ gì đang giam cầm nàng vậy?" Chu Du cũng không nói nhiều, chỉ nhìn về phía Áo Cổ, vẻ mặt nghiêm túc. "Ngươi... biết ta là ai sao?" Áo Cổ tức thì có chút á khẩu, ánh mắt đầy kinh ngạc. "Không có chuyện gì mà tôi không biết!" Chu Du tỏ vẻ thoải mái.

Công chúa Áo Cổ bán tín bán nghi, cũng không nói nhiều.

Sau khi trầm ngâm một lát, Công chúa Áo Cổ mới nói, "Ta chỉ cần một thứ làm sính lễ, người phàm chẳng có câu 'minh môi chính thú' sao?" "Sính lễ?" Chu Du xua tay, ra hiệu nàng ta tiếp tục.

Sau đó Công chúa Áo Cổ trực tiếp đưa tay ra, từ trong ống tay áo lấy ra một vật kỳ lạ, phía trên dường như là một góc áo bị xé rách, Chu Du nhất thời có chút không nhìn rõ.

Công chúa Áo Cổ khẽ vẫy tay.

Trong nháy mắt, tấm lụa đó dường như một làn mây xanh từ từ

bay lên phía trên, trên không trung tạo thành một hình dạng quỷ dị.

Một lát sau từ từ bay vào tay Chu Du!

Chương 536

Chu Du cầm trong tay, hầu như không cảm thấy bất kỳ trọng lượng nào, tựa như mây khói, dường như có thể bay đi bất cứ lúc nào.

Cái gì vậy?

Chu Du nhìn kỹ, chỉ trên tấm lụa, chỉ có những hoa văn lớn bằng lòng bàn tay, nhưng căn bản không biết ý nghĩa của chúng.

Từ trong ký ức của Công chúa Áo Cổ trước đây, dường như cũng không tìm kiếm được bất kỳ manh mối hữu ích nào.

Trên tấm lụa, một mảng màu vàng cam, phía trên dường như có một số chữ viết kỳ lạ.

Chu Du lục lọi trong ký ức của mình, chỉ cảm thấy những thứ này hẳn là chữ Khiết Đan, tựa như chữ viết tượng hình, phần lớn đều không nhận ra, càng giống như những hoa văn xoắn vặn. "Là người đàn ông của ta, nhất định phải phi kinh trảm cức, sở hướng vô địch trên chiến trường." Công chúa Áo Cổ lúc này vẻ mặt ung dung, cả người toát ra một khí chất kiêu ngạo, nhìn xuống bên dưới, ánh mắt có chút quỷ dị.

Chu Du lại thu lấy tấm lụa đó, mỉm cười nhạt nhẽo, "Chinh phục toàn thế giới, đối với tôi chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng đối với tôi lại không có bất kỳ sức hấp dẫn nào, huống chi là một người phụ nữ chứ?" "Đương nhiên, là người phụ nữ của tôi, nàng không thể bị trói buộc như vậy, nếu không theo tôi, chuyện này, cứ giao cho tôi đi!" Chu Du vỗ tay. "..." Công chúa Áo Cổ phần lớn thời gian đều tung hoành chiến trường, những cảnh tượng như vậy nàng đã thấy nhiều, nhưng hiện tại, người đàn ông này nàng thật sự chưa từng thấy.

Lại có thể bình tĩnh đến như vậy.

Thật sự có chút kinh ngạc, Công chúa Áo Cổ chỉ mỉm cười nhạt nhẽo, lúc này trong mắt nàng, lưu chuyển ra một vẻ kỳ lạ, khiến người ta nhất thời thật sự khó mà đoán được.

Lúc này nàng không nói nhiều, chậm rãi xoay người, nhìn xuống bên dưới, lúc này ánh mắt dường như có chút thất vọng.

Sau đó ra hiệu Chu Du, "Được, quả nhiên có gan có trí, đã như vậy, những thứ trong cổ mộ, cuối cùng cũng sẽ thuộc về một người nào đó, ta không ngờ, người đó lại là ngươi!

Hiện tại, những thứ này đều thuộc về ngươi!" Chu Du ngạc nhiên, nghe giọng điệu của nàng ta, chẳng lẽ từ mấy ngàn năm trước, nàng ta đã dự đoán được những chuyện sẽ xảy ra bây giờ sao?

Đúng vậy!

Chu Du nhanh chóng nảy ra một ý nghĩ trong đầu, lúc đó, nước Liêu cũng có rất nhiều kỳ nhân dị sĩ, bày mưu tính kế, đương nhiên đều hiểu các loại thuật thiên văn và bói toán.

Cho nên, có thể dự đoán được quá trình phát triển đại khái của hậu thế, cũng không có gì đáng ngạc nhiên. "Ha ha ha!" Sau đó, Công chúa Áo Cổ cười lạnh một tiếng, thân hình chao đảo, trên không trung tạo thành một hình vòng cung kỳ dị, sau đó lóe lên, trực tiếp bay vào trong quan tài.

Quan tài lại đóng lại.

Chỉ thấy Chu Du như đang ở trong thế giới hư ảo, xung quanh hầu như không nghe thấy tiếng động nào.

Nhưng anh biết, chuyện này, e rằng không hề đơn giản chút nào. "Hô hô!" Xung quanh một trận gió thổi, tựa như hô phong hoán vũ, một lúc sau điện chớp sấm sét, lúc này trên đỉnh trời xuất hiện vô số

tinh tượng và hình dạng bát quái.

Sau đó tựa như từng luồng sao băng. "Oanh!" Mặt đất bắt đầu rung chuyển, trong nháy mắt, Chu Du cảm thấy dưới chân sinh gió, nhanh chóng rơi xuống, vào khoảnh khắc đó, cơ thể cũng dường như mất đi sự cân bằng.

Khoảng hơn một phút, Chu Du cảm thấy mình rơi mạnh xuống đất, lúc này nhìn lại, mới phát hiện mình đang ở dưới quan tài trong gian gác lầu mà mình vừa vào.

Nhưng.

Điều khiến tôi cảm thấy ngạc nhiên là, vì sao ở đây không có một ai? "Bàn Tử?" Chu Du gọi một tiếng, xung quanh một mảnh tĩnh mịch, hầu như không có lấy nửa tiếng động.

Sau đó Chu Du cả người đều có chút ngạc nhiên.

Ô Thiền đâu rồi?

Còn Hoắc Linh, dường như đã đi về một hướng khác, không sao chứ?

Lúc này trong lòng Chu Du có chút lo lắng. "Cứu mạng!" Từ xa, truyền đến một âm thanh kỳ lạ, Chu Du sau đó đi vào trong vách đá, một lúc sau lại thấy xung quanh những tên lính kia từng người từng người giương súng, trực tiếp nhắm vào Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất.

Hai người không biết từ đâu xông ra.

Một lúc sau rõ ràng không ngờ, phía trước căn bản không có đường.

Lúc này hoàn toàn bị những tên lính này chặn lại, căn bản không dám hành động khinh suất. "Ha ha ha!" Lúc đó Như Khoa Phu bước ra

phía trước, ra hiệu cho binh sĩ phía sau tránh ra, bước tới, lúc đó cầm khẩu súng trong tay, chĩa thẳng vào phía trước. "Chạy đi, nếu có bản lĩnh, thì chạy đi?" Như Khoa Phu lúc này cả người trở nên dữ tợn, càng giống như từng con hổ sói hung ác, chuẩn bị nuốt chửng những người trước mặt. "Muốn giết thì giết." Vương Bàn Tử cứng rắn, đối với những quái vật dưới cổ mộ, cậu ta có chút kiêng kỵ, thậm chí có chút sợ hãi, nhưng đối với những người sống này, hầu như lông mày cũng không nhíu. "Bàn Gia mà nhíu mày, thì không phải hảo hán." Vương Bàn Tử vỗ ngực. "Tốt, ta sẽ thành toàn cho ngươi!" Nói xong, Như Khoa Phu chuẩn bị nổ súng.

May mắn thay Chu Du kịp thời xuất hiện, một lúc sau nhìn về phía trước, nhưng hiện tại khoảng cách quá xa, căn bản không có cách nào ngăn cản, sợ rằng khi nhanh chóng lao lên cũng vô ích.

Nhưng Chu Du lại thấy kỳ lạ, Như Khoa Phu không chết sao?

Chương 537

Lại còn sống?

Chẳng lẽ kẻ đó trước đây chỉ là một thế thân, là giả sao? "Làm sao đây?" Chu Du trong đầu hiện lên một loạt ý nghĩ, nhưng trong một phần ngàn giây, dường như hoàn toàn không có tác dụng nào.

Thời gian quá gấp.

Trong chớp mắt, e rằng, súng sẽ nổ, lúc đó, Bàn Tử có lẽ mất mạng rồi.

Ngay khi Chu Du đang vắt óc suy nghĩ làm thế nào để cứu Bàn Tử, trong đầu lóe lên vô số hình ảnh.

Lúc này, vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, mọi chuyện dường như xuất hiện một bước ngoặt!

Hiện tại, Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất lúc này hoàn toàn không có cách nào trốn thoát.

Phía sau là vách đá khổng lồ, hoàn toàn chặn đứng đường lui của hai người, trừ phi độn thổ và phi thiên, nếu không đều không thể trốn thoát.

Phía trước chỉ có một con đường hẹp.

Nhưng đều bị đám người của Như Khoa Phu chặn hoàn toàn, căn bản không thể tiến thoái lưỡng nan.

Hiện tại không nghi ngờ gì đều là thịt trên thớt. "Anh em, hôm nay tôi phải chết ở đây rồi, cũng mãn nguyện." Vương Bàn Tử lúc đó lau mồ hôi trên trán, không phải vì sợ hãi, có lẽ có chút tiếc nuối. "Sợ rồi sao?" Hồ Ba Nhất hỏi.

Quả nhiên, Vương Bàn Tử trầm ngâm một lát sau, mới tiếp tục nói, "Không, lúc đó tôi sợ sao?

Cậu em cũng quá không hiểu tôi rồi, ý tôi là, chưa tìm được Đinh Tư Điềm, thật sự có chút không cam lòng à." "Ai, cậu thật sự tin Đinh Tư Điềm còn sống sao?" Hồ Ba Nhất mỉm cười nhạt nhẽo, đối mặt với họng súng trước mắt, hoàn toàn không hề bận tâm. "Tin chứ, Bàn Gia tôi vẫn luôn tin, không sao cả, nếu tôi chết rồi, xuống dưới đó đi tìm cô ấy, cũng mãn nguyện rồi." "Im miệng!" Bên cạnh, Như Khoa Phu thấy hai người dường như căn bản không sợ hãi, một lúc sau cả người nổi giận đùng đùng, đập bàn, một lúc sau trực tiếp gầm lên một tiếng. "Đều sắp chết rồi, nói nhiều lời thừa thãi làm gì!" Nói xong, Như Khoa Phu ra hiệu cho những người phía sau, "Bắn!" Lúc đó, Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nhắm mắt lại. "Hống!" Nhưng khi dán vào vách đá phía sau, đột nhiên từ trong vách đá truyền ra một tiếng gào thét.

Mặt đất rung chuyển, sau đó toàn bộ mặt đất đều nứt ra từng khe, những khe nứt trên vách đá càng lúc càng lớn.

Sau đó trong lúc không kịp phòng bị, đột nhiên từ trong vách đá chui ra từng bóng người quỷ dị, thân mặc áo giáp, một lúc sau trực tiếp lao về phía những tên lính kia. "Bành!" Đạn như mưa rơi, nhưng cơ thể của chúng, tựa như cát bụi, không đáng kể, hoàn toàn bị nuốt chửng. "Hống!" Nhanh chóng từng đàn Âm binh trực tiếp nuốt chửng những tên lính kia.

Hoàn toàn không biết làm thế nào, kẻ đó rút con dao trong tay trực tiếp chém về phía đầu tên lính. "Phốc!" Chỉ nghe một trận thảm khiếu thanh, sau đó máu bắn tứ tung.

Mặt đất đầy rẫy thi thể, một lúc sau khắp nơi đều là máu, mặt đất hoàn toàn bị nhuộm đỏ. "A?" Như Khoa Phu nhìn thấy mà thất sắc,

"Âm binh?" Rõ ràng nhận ra, hắn ta cầm súng trong tay chuẩn bị lùi lại, nhưng không, chỉ lo phía sau Âm binh, mà không ngờ phía trước trực tiếp đâm vào một người.

Như Khoa Phu cả người lùi lại mấy bước, mới nhìn về phía trước.

Chu Du! "Ngươi..." Ánh mắt Như Khoa Phu tràn đầy kinh ngạc và sợ hãi, đúng vậy, bản lĩnh của Chu Du hắn ta đương nhiên đã thấy, bây giờ nhìn lại, thật là oan gia ngõ hẹp! "Ồ, không sao cả à, thật là mệnh lớn, còn sống sao?" Chu Du chống nạnh, chắn trước mặt, phía sau Âm binh trực tiếp đuổi theo Như Khoa Phu, thủ hạ của hắn, tất cả đều chết hết.

Không một ai sống sót!

Như Khoa Phu lúc này mồ hôi đầm đìa, một lúc sau không ngừng thúc giục, "Tôi có chuyện, tôi ra ngoài, những thứ đó..." Sau đó Như Khoa Phu nhìn về phía sau, cả người sợ hãi không biết làm thế nào, một lúc sau, khoảng cách, Âm binh không chỉ cách ba bốn mét, mười mấy Âm binh thân trứ khôi giáp, bên trong chỉ là một ít xương khô, toàn bộ đều bị cát vàng lấp đầy.

Lúc này trường mâu trong tay, trông vô cùng quỷ dị.

Phía trên dính vô số máu tươi. "Những thứ đó..." Như Khoa Phu lúc này hoàn toàn ngây người, không ngờ Chu Du lại bình tĩnh đến vậy, mắt thấy Âm binh đã đến, một lúc sau hắn ta gần như quỳ xuống đất, tựa như đang cầu xin.

Tim gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nhưng khi cách Chu Du chỉ còn hai mét, những Âm binh đó mới nhìn về phía Chu Du, cẩn thận đánh giá, sau đó thực hiện một cảnh tượng kinh người, khiến Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất phía sau mắt

tròn mắt dẹt.

Không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, trong chớp mắt mọi thứ đều thay đổi hoàn toàn, hoàn toàn như biến thành một dạng khác.

Một lúc sau Như Khoa Phu quỳ xuống đất, cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Điều kỳ lạ hơn là, những Âm binh ban đầu đuổi theo để giết người, từng người từng người tất cả đều quỳ xuống trước Chu Du.

Tựa như đang hành đại lễ.

Một lúc sau mọi người đều không hiểu chuyện gì, rốt cuộc là sao?

Chương 538

Vì sao Âm binh lại kiêng kỵ Chu Du đến vậy, Chu Du cũng có chút ngạc nhiên không biết những Âm binh này đang làm gì.

Nhưng sau đó Chu Du nhớ lại lời Áo Cổ đã nói trước đó, hiện tại toàn bộ cổ mộ đều thuộc về tôi.

Bao gồm cả những Âm binh này?

Chu Du lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, hiển nhiên tất cả đồ vật trong cổ mộ này đều đã thuộc về mình.

Hóa ra, đây chính là sính lễ mà công chúa Áo Cổ ban tặng?

Cô vợ lãnh ngạo này, tuy ngoài mặt thì cao ngạo, nhưng làm việc thật sự không hề mập mờ chút nào.

Đám âm binh kia cung kính quỳ lạy, bất động như những pho tượng đá.

Chu Du sau đó phẩy tay ra hiệu: "Tất cả lui xuống đi!" "Hống!" Lúc này, trong miệng đám âm binh chỉ phát ra một trận gào thét trầm đục, rồi nhanh chóng cung kính thối lui.

Sau đó, đám âm binh lướt qua phía Vương Bàn Tử.

Hắn và Hồ Ba Nhất lúc này đứng sững như trời trồng, căn bản không dám động đậy, thậm chí còn nhắm tịt mắt lại vì sợ bị đám âm binh kia xử lý.

Dù sao thì đám chủ nhân này cũng chẳng dễ hầu hạ như người sống.

Vương Bàn Tử chỉ cảm thấy bên tai có một trận gió rít vù vù.

Cả người hắn gần như nghẹt thở, mỗi nhịp hô hấp đều cảm thấy

như có cát trong miệng.

May mắn thay, đám âm binh đó đều biến mất, trực tiếp chui tọt vào vách đá.

Trong nháy mắt, vách đá khép lại kín kẽ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cứ như tất cả chỉ là ảo giác.

Nhưng mấy đống cát dưới đất dường như đang nhắc nhở về những chuyện kinh khủng vừa rồi.

Vương Bàn Tử nuốt nước bọt cái ực, không dám nói thêm lời nào, cả người vẫn còn chưa hoàn hồn.

Hắn nhìn Hồ Ba Nhất, rồi lại kinh ngạc nhìn về phía Chu Du, định nói gì đó nhưng lời đến đầu môi lại nuốt ngược vào trong.

Mọi thứ đều trở nên quái dị vô cùng, không khí xung quanh như ngưng trệ.

"A?" Như Khoa Phu lúc này mới cảm thấy bản thân như vừa sống lại sau cơn nghẹt thở, tim hắn vẫn còn treo ngược trên cổ họng khi nhìn đống thi thể chất cao như núi phía sau.

Hiển nhiên, hắn vừa mới dạo qua quỷ môn quan một vòng.

Nhưng điều khiến Như Khoa Phu kinh ngạc hơn cả chính là việc Chu Du có thể khống chế đám âm binh dưới lòng đất này.

Phải biết rằng, đám âm binh này tuy không quá mạnh mẽ nhưng lại giống như cát vàng, dù bị giết chết cũng sẽ ngay lập tức tái hợp lại.

Đây chính là đội quân từng được mệnh danh là "Tử thần sa mạc", những chiến sĩ của Liêu quốc năm xưa.

Lịch sử ghi chép rằng họ kiêu dũng thiện chiến, vô địch trên chiến trường, nhưng sau một trận bão cát vùi lấp thì tung tích bất minh.

Như Khoa Phu không ngờ mình lại gặp lại những "Tử thần sa mạc" đó trong tình cảnh này.

Tại sao những thứ đó lại nhận chủ?

Tại sao chúng lại nghe lời tên thanh niên mạo bất kinh nhân này?

Chuyện này là sao chứ?

Chu Du nhìn thấy sự kinh ngạc trong ánh mắt của Như Khoa Phu.

Ước chừng lão ta có vò đầu bứt tai cũng không thể nghĩ ra chân tướng sự việc.

"Giết cái gã này đi." Vương Bàn Tử lúc này đã hồi sức, nỗi sợ hãi trong lòng quét sạch, thay vào đó là sự phẫn nộ.

"Gã này cứ chết đi sống lại, được thôi, để tôi xem lão có thể sống lại bao nhiêu lần!" Nói xong, Vương Bàn Tử cầm súng nhắm thẳng vào đầu Như Khoa Phu, chuẩn bị bóp cò.

"Đừng, đừng!" Như Khoa Phu hoảng hốt, lúc này đâu còn dám phản kháng.

"Đừng giết tôi." "Giữ lão lại cũng chẳng ích gì." Vương Bàn Tử lạnh lùng nói.

"Đừng." Như Khoa Phu sợ đến hồn siêu phách lạc.

Thấy Chu Du và Hồ Ba Nhất không nói gì, dường như cũng ngầm thừa nhận hành vi của Bàn Tử, Như Khoa Phu đột nhiên hét lên: "Không thể giết tôi, nếu không các người sẽ không biết đường ra đâu, chỉ có một con đường duy nhất để quay về thôi." "Đợi đã!" Nghe thấy câu này, Hồ Ba Nhất vội vàng gọi Bàn Tử lại, ra hiệu đừng khinh cử vọng động.

"Tôi biết, tôi thật sự biết con đường đó.

Chỉ cần không giết tôi, tôi có thể đưa các người ra ngoài an toàn."

Như Khoa Phu sợ đến phát khiếp, tung ra quân bài cuối cùng rồi nhìn về phía Chu Du.

Hắn thừa hiểu ở đây chỉ có Chu Du mới là người thực sự quyết định.

Trong ánh mắt Như Khoa Phu đầy vẻ cầu khẩn.

"Được!" Chu Du gật đầu.

Quả thật, lúc trước khi tiến vào đây, tuyệt đối không thể quay về theo đường cũ được nữa.

Chương 539

Nghe Như Khoa Phu nói vậy, Chu Du mới chợt nhớ mình đã quên hỏi công chúa Áo Cổ lối ra ở đâu.

Vương Bàn Tử vẫn có chút nghi ngờ: "Anh bạn, lời của lão này tin được không?" Chu Du chưa kịp mở miệng, gã kia đã gật đầu lia lịa: "Yên tâm, lần này tôi tuyệt đối không lừa các người đâu!" Chu Du biết gã này đã hết bài để lật, lần này tuyệt đối không dám giở trò hoa mỹ.

"Được!" Chu Du gật đầu, ra hiệu cho Bàn Tử hạ súng xuống.

Đương nhiên, Vương Bàn Tử cũng không muốn bỏ mạng ở cái nơi hung hiểm này, nên không nói gì thêm mà hạ súng xuống.

Như Khoa Phu run rẩy đứng dậy, lau mồ hôi trên trán.

Chu Du vội hỏi: "Ông có biết Hoắc Linh hiện đang ở đâu không?" "Có biết." Như Khoa Phu vốn định không nói nhưng bị Vương Bàn Tử trừng mắt đe dọa, gã vội vàng khai ra ngay, không dám giấu giếm chút nào.

Từ miệng Như Khoa Phu, Chu Du biết được vì sao trước đó mình và Hoắc Linh lại bị lạc nhau.

Mọi chuyện dường như đã được lên kế hoạch từ trước!

Trước đó, Hoắc Linh đã bị dụ đến một nơi đầy rẫy cạm bẫy, tất cả đều là do Đặc Lạc Phu sắp đặt.

Còn về Ô Thiền, bọn chúng cũng sử dụng đủ mọi thủ đoạn, đương nhiên bọn chúng biết Ô Thiền không phải người bình thường, gần như không có đối thủ, nên Đặc Lạc Phu không đối địch trực tiếp mà chỉ tìm cách dẫn cô ấy đi chỗ khác.

Mục đích của bọn chúng tự nhiên chỉ nhắm vào Chu Du, nói chính xác hơn là nhắm vào thứ bên trong quan tài.

Nhưng sau đó xảy ra nhiều chuyện như vậy, không ai có thể lường trước được.

"Đi, dẫn tôi đi tìm cô ấy." Chu Du thúc giục.

"Hả?" Như Khoa Phu nghe xong thì ngẩn người, rồi gật đầu lia lịa, giờ này lão làm gì còn lựa chọn nào khác.

Sau đó, Như Khoa Phu dẫn đầu đi vào hang động phía trước.

Nhóm Chu Du nhanh chóng bám theo.

Ngay khoảnh khắc họ rời đi, quan tài của công chúa Áo Cổ phía sau dường như sụp đổ trong nháy mắt.

Lối vào duy nhất đã bị những phiến đá sụp xuống từ phía trên chặn đứng, không còn một kẽ hở.

Chu Du biết, giờ đây muốn giúp công chúa Áo Cổ thoát khỏi sự ràng buộc để tìm lại tự do, e là phải tốn không ít công sức.

Nhưng bí mật quan trọng nhất đã nằm trong tay mình, chắc chắn nó ẩn chứa những điều không ai biết đến.

Xuyên qua mấy lối đi hẹp, Chu Du tiến vào một không gian kỳ lạ.

Ngay lập tức, mọi người xung quanh đều cảnh giác.

Như Khoa Phu chỉ nhắc nhở mấy câu khó hiểu, Vương Bàn Tử còn tưởng lão định giở gian kế.

Nhưng may là đám lính xung quanh không có hành động gì bất thường nên mới thở phào nhẹ nhõm.

Chu Du nhận ra, bọn chúng đã lợi dụng việc thâm nhập vào mộ huyệt để tạo ra một lối đi hoàn toàn mới.

Đám chuyên gia đã sử dụng thiết bị hiện đại và máy móc tự động hóa để khai thác.

Xung quanh đều có trọng binh lính Nga canh giữ.

Chu Du không ngờ dưới này lại có nhiều lính Nga đến thế, xem ra chuyện này không thể giải quyết trong một sớm một chiều.

Để tránh gây rắc rối không cần thiết, Như Khoa Phu đưa mấy bộ quân phục cho nhóm Chu Du.

Sau khi thay đồ xong, họ đường hoàng đi theo lối đi đã thông để ra ngoài.

"Lối này!" Như Khoa Phu chỉ về một lối đi khác, sau đó lợi dụng thiết bị máy móc để nhanh chóng đi lên, xuyên qua những nơi đông người để đến một khu vực khác.

Như Khoa Phu có vẻ hơi lo lắng, nhưng Chu Du đã nhìn thấu tất cả, biết lão ta không dám giở trò vào lúc này.

Mấy người bọn họ xuyên qua một cái hốc đá đến một khoảng không gian rộng rãi.

Chu Du nhìn thấy rất rõ ràng, nơi này vừa trải qua một trận chiến kịch liệt, khắp nơi là tàn tích, người sống kẻ chết chất đống.

Trên vách đá xung quanh có những vết cào sâu hoắm, đa phần đều là lính Nga.

"Ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?" Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất không thể tin nổi vào mắt mình.

Đương nhiên Chu Du biết Hoắc Linh có bản lĩnh không nhỏ, nên cũng không quá lo lắng, chỉ là không biết hiện tại cô ấy đang ở chỗ nào.

"Bành!" Đột nhiên, từ trên những dây leo trên đỉnh đầu, những

bóng đen đung đưa linh hoạt như loài khỉ.

Mấy tảng đá rơi xuống đất!

Mọi người đang chằm chằm nhìn tảng đá thì Như Khoa Phu lúc này mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, một con dao găm đột nhiên kề ngay cổ lão, cảm giác lạnh lẽo khiến lão gần như nghẹt thở.

"Đừng ra tay!" Lúc này Chu Du chưa kịp phản ứng thì nhận ra người phía trước không ai khác chính là Hoắc Linh và Diệp Nhất Tâm đang nhanh chóng tụt xuống.

"Hai người thật sự ở đây sao?" Chu Du mừng rỡ.

Hoắc Linh cũng kinh ngạc, vội vàng chạy đến bên Chu Du, thở phào một cái: "Lão công, cuối cùng cũng tìm thấy anh rồi." Không khí lúc này mới dịu xuống một chút.

Chương 540

Chu Du vội hỏi: "Không sao chứ?" "Yên tâm đi." Hoắc Linh cười nói: "Đám người này không làm tổn thương em được đâu, chỉ là bọn chúng đông quá, em phải tìm lối ra khác." Trước đó Chu Du mặc quân phục lính Nga nên Hoắc Linh không nhìn kỹ, suýt chút nữa đã ra tay.

"Đi thôi, tiếp tục nào." Chu Du ra hiệu cho Như Khoa Phu dẫn đường.

Từ miệng Hoắc Linh, Chu Du biết Ô Thiền vẫn chưa hội hợp được với họ.

Hiện tại muốn ra ngoài, cả nhóm nhất định phải tìm được Ô Thiền.

Mọi người cẩn thận tiến về phía trước, lúc này xung quanh khá yên tĩnh, dường như các cơ quan dưới này đã bị phá hủy gần hết.

Đi qua mấy tầng, Chu Du phát hiện phía trên dường như đã bị lính Nga chiếm đóng hoàn toàn, không ngoài dự đoán, bọn chúng đã bao vây bên ngoài lăng mộ.

Đương nhiên, cơ hội tốt thế này đám lính Nga tuyệt đối không bỏ qua, thậm chí tình hình có thể tồi tệ hơn những gì họ tưởng.

Chu Du và mọi người nhanh chóng tiến vào lối đi phía trước.

Theo ý của Như Khoa Phu, lối này chỉ là lối thoát hiểm tạm thời nhưng vẫn có thể dẫn lên trên.

Xuyên qua một đoạn hành đạo hẹp, phía cuối con đường hiện ra như một vực thẳm vạn trượng.

Vô số dây leo quấn quýt lấy nhau, nơi này trông giống như một khu rừng nguyên sinh, không gian cao hàng chục mét gần như không

nhìn thấy đỉnh.

Phía dưới sâu mấy mét, lính Nga dày đặc như kiến!

Từng tốp lính phân công hợp tác, bắc vô số thang dây.

Đa phần bọn chúng lợi dụng thiết bị hiện đại để khai quật, từng thùng đồ vật được vận chuyển lên trên.

Một nhóm chuyên gia dường như đang vạch kế hoạch cho bước tiếp theo.

Chu Du quan sát kỹ vị trí của mọi người, dựa theo phong thủy bí thuật, đây chính là vùng đất "Tụ Bảo Bồn".

Phần lớn đồ tùy táng trong cổ mộ đều xuất hiện ở đây.

Chỉ là, một khi lòng tham của con người trỗi dậy quá mức, họ sẽ phải tự rước lấy hậu quả!

"Oanh!" Đang quan sát thì ở góc dưới bên phải, một nhóm người đã dùng thuốc nổ phá ra một lỗ hổng.

Tiếng nổ cực lớn khiến mặt đất rung chuyển dữ dội.

"Không xong rồi!" Chu Du cảnh giác nhìn xung quanh, ẩn ẩn cảm thấy âm khí xung quanh đang bốc lên ngùn ngụt, không ngừng tụ hội về phía này.

Sau đó, hắn ngẩng đầu nhìn hai bên vách đá khổng lồ, dường như có những vết nứt đang xuất hiện, giống như có thứ gì đó sắp phá vỏ chui ra!

Vương Bàn Tử chửi thề: "Đám lính Nga chết tiệt này, anh bạn, đồ vật dưới đó đều là của tổ tông để lại cho chúng ta, lẽ nào cứ đứng nhìn chúng mang đi sao?" Trong lúc nói chuyện, từ lỗ hổng vừa bị nổ tung truyền đến những tiếng reo hò hưng phấn.

"Không, chúng không mang đi được đâu!" Chu Du khẳng định

chắc nịch, rồi chỉ tay lên phía trên đỉnh, nơi có một không gian xoáy ốc như cầu thang.

Lính Nga đã lợi dụng dây leo phía trên để đục một lỗ hổng chui vào.

Hắn hỏi Như Khoa Phu: "Lối ra ở đó phải không?" Như Khoa Phu có chút chấn kinh, rồi gật đầu.

"Oanh!" Nhưng họ chưa đi được mấy bước, phía dưới đám lính Nga lại vang lên một tiếng nổ lớn, ngay sau đó hỏa quang bốc lên ngùn ngụt.

Mười mấy tên lính bị hất văng tại chỗ, tiếng la hét thảm thiết vang lên.

Mọi người kinh hãi nhìn xuống, đám lính bên dưới nhốn nháo cả lên, vội vã dừng tay để kéo người bị thương ra.

Đội y tế của lính Nga cũng ngay lập tức có mặt.

Chỉ vài phút sau vụ nổ, một nhóm binh sĩ mặc áo blouse trắng xách theo hộp thuốc và cáng cứu thương nhanh chóng chạy đến.

Mấy người bọn họ cẩn thận khiêng một thương binh nặng lên cáng, người đó đã huyết nhục mơ hồ, thậm chí cả khuôn mặt cũng không còn nhìn rõ.

Mấy quân y bình tĩnh lấy vật tư từ túi cấp cứu ra chuẩn bị lau rửa cơ thể và kiểm tra sơ bộ.

Nhưng rồi họ khẽ lắc đầu, không nói gì thêm mà chuyển sang người tiếp theo.

Xem ra thương vong lần này cực kỳ nghiêm trọng.

Nhưng khi các quân y định khiêng người chết ra ngoài thì đột nhiên cái xác trên cáng cử động.

Hắn chộp lấy thành cáng, lộn ngược người lại, cuộn tròn như một mãnh thú, đôi mắt nhìn chằm chằm vào người trước mặt.

"Hống!" Một tiếng gầm rú vang lên, khi mọi người chưa kịp phản ứng, cái xác đó đã bật bắn ra!

Hắn vồ lấy một quân y, nhân lúc không đề phòng liền ngoạm thẳng vào cổ!

Hắn điên cuồng cắn xé, chỉ trong chớp mắt đã xé toạc một mảng thịt lớn trên cổ vị quân y kia, máu chảy đầm đìa.

"Đát đát đát!" Phía sau, đám binh sĩ nhanh chóng nạp đạn, dùng súng máy xả đạn liên tục vào những cái xác vừa "sống lại".

Đạn bay như mưa, gần như áp đảo hoàn toàn.

Những hàng lính phía dưới như đang ở trên chiến trường, bọn chúng thừa hiểu thứ mình đang đối mặt không phải là người sống bằng xương bằng thịt.

Chương 541

Đó rõ ràng là xác chết!

"Hống!" Lúc này, những cái xác chết sống lại lao thẳng về phía đám lính, đội hình quân lính bắt đầu tan rã, sau khi xả hết băng đạn, bọn chúng vội vã tháo chạy.

Vương Bàn Tử đứng ở tầng không gian thứ ba, nhìn cảnh tượng hỗn loạn bên dưới như trong phim thảm họa, không khỏi há hốc mồm kinh ngạc.

"Mau đi thôi!" Chu Du không muốn dây dưa thêm, thúc giục Như Khoa Phu dẫn đường.

Lúc này Như Khoa Phu run rẩy cả người, nuốt nước bọt liên tục, mặt mày xám xịt vì sợ hãi.

Được nhắc nhở, lão mới sực tỉnh, chỉ tay lên phía trên: "Đi!" Cả nhóm cẩn thận tiến về phía trước.

Lúc này đám lính Nga đang mải chạy trốn giữ mạng, không còn tâm trí nào để ý đến xung quanh.

Họ leo nhanh theo dây leo, phía dưới là một biển lửa, tiếng nổ vang lên không dứt.

Xem ra sự việc không hề đơn giản như vậy!

"Oanh!" Tiếng nổ bên dưới càng lúc càng lớn.

Lửa bốc lên cao chiếu sáng cả một vùng, đất rung núi chuyển.

Những tiếng la hét, gào thét rợn tóc gáy vang vọng khắp nơi.

Đa số các chuyên gia dưới sự bảo vệ của binh lính đã bắt đầu rút lui có trật tự.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, hoàn toàn ngoài dự liệu.

"Rút lui!" Phía lính Nga vang lên tiếng còi báo động, binh lính chạy tán loạn, bên dưới là một mớ hỗn độn.

Tiếng hỏa lực và tiếng la hét xen lẫn khói bụi mịt mù khiến không ai nhìn rõ những quái vật vừa xuất hiện kia nữa.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì?" Chu Du thấy Vương Bàn Tử cứ mải nhìn xuống dưới liền thúc giục.

"Không có gì, chỉ là...

đống bảo bối đó!" Vương Bàn Tử vẫn tiếc rẻ, nhưng rồi cũng ngoái đầu nhìn lên trên: "Thôi bỏ đi, đống đồ đó lính Nga chắc chắn cũng không mang đi được, mình rút trước đã!

Anh bạn, đám quái vật kia không phải do anh điều khiển đấy chứ?

Tôi cứ cảm giác chúng đều nghe lời anh thế nào ấy." "Ai mà biết được?" Chu Du giả vờ thản nhiên, nhún vai.

"Nhanh lên!" Hoắc Linh ở phía dưới liên tục thúc giục, dường như cô đã nhận thấy có điều gì đó không ổn.

Tốc độ của mọi người tăng nhanh, cả nhóm bám theo dây leo leo lên trên, cũng may là các biện pháp phòng hộ của lính Nga làm khá tốt nên không có ai bị rơi xuống.

Cả nhóm hoảng hốt leo lên đến tận cùng.

Phía trên cùng trông giống như một cái giếng trời, Như Khoa Phu lúc này cũng mất phương hướng, không biết tiếp theo phải làm gì.

"Không biết đường sao?" Phía trên dường như đã bị bịt kín hoàn toàn, Như Khoa Phu cũng không ngờ tới, lão cuống cuồng lau mồ hôi trán, lẩm bẩm trấn an mọi người: "Đừng lo, lối ra nhất định ở quanh đây thôi, lúc tôi đi xuống rõ ràng nhớ là... lẽ nào..." Lão tự lẩm bẩm

một mình.

Ánh đèn pin chiếu lên vách đá trên đỉnh, bỗng nhiên có những giọt nước bắt đầu rỉ ra.

"Không đúng, chắc chắn là ở đây!" Như Khoa Phu áp tai vào vách đá nghe ngóng.

Bên trong truyền đến những âm thanh trầm đục rất lạ tai.

"Tránh ra!" Ngay lúc này, Chu Du đột nhiên nhận ra điều gì đó, hắn hét lớn với những người phía sau, rồi một tay túm lấy Như Khoa Phu lôi sang một bên.

Gã này còn đang bận chỉ đường nên chưa kịp phản ứng gì thì vách đá trên đỉnh đầu đã nứt toác ra như bị sụp đổ.

Từ bên trong xuất hiện một cái mồm đỏ lòm to tướng, suýt chút nữa đã ngoạm đứt đầu Như Khoa Phu.

Lão ta sợ đến xanh mét mặt mày, không ngờ hiểm họa lại ập đến bất ngờ như vậy.

Cũng may Chu Du kịp thời ra tay cứu lão thoát chết trong gang tấc.

Như Khoa Phu thở hổn hển, toàn thân run cầm cập.

Chu Du nhanh chóng phát hiện con quái vật phía trên dường như bị kẹt lại, nó không thể tiến cũng chẳng thể lùi, cái mồm to tướng bị vách đá chặn lại.

"Dao!" Chu Du hét lớn với Vương Bàn Tử phía sau.

Bàn Tử cũng vừa mới hoàn hồn sau phen khiếp vía, vội vàng rút dao găm ra đưa cho Chu Du.

Chu Du cầm dao, đâm thẳng vào mồm con quái vật, sau đó tung một cú đấm cực mạnh bằng tất cả sức lực.

“Hống!” Con quái vật gào lên một tiếng, cái mồm nửa đóng nửa mở, rồi cái đầu to tướng lìa khỏi thân thể, rơi thẳng xuống dưới.

“Oanh!” Nó rơi xuống tạo ra một tiếng nổ lớn, máu tươi từ trên đỉnh không ngừng chảy xuống.

“Ông xã, không sao chứ?” Ngay sau đó, thân thể con quái vật bị kéo đi, một gương mặt quen thuộc thò ra khiến Chu Du kinh ngạc.

Chương 542

Hắn nhận ra đó chính là Ô Thiền.

Tảng đá trong lòng Chu Du lúc này mới thực sự hạ xuống, tìm mãi không thấy, hóa ra Ô Thiền lại ở ngay phía trên này, đỡ được bao nhiêu công sức.

"Mau lên đây!" Ô Thiền tỏ vẻ sốt ruột, nhìn về phía sau, dường như cô đã sớm biết tình hình bên dưới nên không hề tỏ ra ngạc nhiên.

Nhóm Chu Du nhanh chóng leo lên, sợi dây leo bị kéo căng ra như sợi thừng, mọi người đều lên được an toàn.

Sau khi cả nhóm đã lên hết, Ô Thiền nhìn xuống dưới rồi phẩy tay một cái, trực tiếp chấn nát phần thân cây bên trên dây leo.

Những thân cây đã bị hóa thạch bị chấn vỡ vụn, cây cổ thụ cao hàng chục mét sụp đổ tan tành, đổ ập xuống bên dưới.

Đám lính bên dưới chạy tán loạn, tiếng la thảm thiết vang lên không ngớt.

"Mau đi thôi!" Ô Thiền dẫn đường phía trước, mọi người không nói gì thêm, nhanh chóng bước đi.

Ở đây dường như đã rất gần mặt đất, thậm chí đã thấy ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào, mặt đất ánh lên sắc vàng kim rất kỳ lạ.

Ô Thiền đi qua mấy vòng thì dường như bị lạc, cô nheo mắt chuẩn bị dùng lực đánh tan phiến đá phía trước.

"Chờ đã!" Chu Du vội gọi lại, để tránh rút dây động rừng, hắn quyết định không đánh động đến đại bộ phận quân lính bên ngoài.

Chu Du ra hiệu cho Như Khoa Phu lên phía trước dò đường.

Như Khoa Phu vừa rồi bị dọa một trận kinh hồn bạt vía nên giờ không dám cãi lời, vội vàng đứng ra.

Lão nuốt nước bọt, quan sát xung quanh với ánh mắt đầy vẻ quái dị.

Lão cẩn thận áp sát người vào vách đá nghe ngóng, rồi lại đưa tay gõ gõ.

Mọi người không hiểu lão đang định làm gì.

Sau đó, Như Khoa Phu đi đến trước một vách đá đặc biệt, nhìn kỹ những ký hiệu trên mặt đất.

Ô Thiền quan sát rất rõ ràng từng hành động của lão.

Như Khoa Phu như chợt nhận ra điều gì, vội chỉ tay về phía trước: "Ở đây rồi." Sau đó, lão dồn lực lao mạnh vào vách đá, phiến đá ngay lập tức nứt ra.

"Nhanh, theo sát lão!" Vương Bàn Tử lo lắng gã này giở trò nên bám sát nút.

Chu Du nhận ra không gian bên trong vách đá là một hầm mộ tế tự, nhưng trước đó đã bị lính Nga chiếm lĩnh, trên mặt đất đầy vỏ đạn.

"Lối này!" Như Khoa Phu nhanh chóng bước tiếp, Ô Thiền và Hoắc Linh đi đoạn hậu, cảnh giác nhìn xung quanh.

Mọi người đi như bay, nhưng trong lòng Vương Bàn Tử vẫn cảm thấy có gì đó không ổn, hắn ra hiệu cho Chu Du: "Anh bạn, thật sự tin lão này dẫn được mình ra ngoài sao?

Sao tôi thấy chỗ này lạ lẫm thế nào ấy?" Chu Du nhíu mày không nói.

Hồ Ba Nhất thì hừ lạnh một tiếng, nhắc nhở Bàn Tử: "Nếu gã này

dám giở trò, tôi sẽ cho lão một phát đạn ngay!" Nói xong, Hồ Ba Nhất siết chặt khẩu súng trong tay, bám sát theo sau.

Chu Du tuy không nói gì nhưng trong lòng hiểu rõ Như Khoa Phu là kẻ cực kỳ xảo quyệt.

Khoảng nửa giờ sau, cả nhóm đi vòng quanh rồi nhanh chóng hướng lên trên.

Tuy có chút mơ hồ nhưng thấy đường đi vẫn hướng lên nên mọi người cũng phần nào yên tâm.

"Chỗ nào đây?" Chu Du phát hiện ra một mật thất khác.

Đồ vật bên trong không ít, các loại thùng lớn thùng nhỏ chất đống.

Toàn bộ không gian vốn dùng để chứa kho báu nhưng giờ dường như đã bị quét sạch, các tượng đá xung quanh đều bị phá hủy tan tành, trông như có người vừa mới vào đây đập phá.

Vương Bàn Tử định tiến lên nhưng bị Chu Du ngăn lại, ra hiệu cho mọi người chú ý đến Như Khoa Phu.

Bởi vì hắn cảm thấy Như Khoa Phu lúc này có gì đó rất lạ, gã không hề quan tâm đến đồ đạc xung quanh mà chỉ muốn biến mất thật nhanh, chắc chắn có vấn đề.

Chu Du nhanh chóng đuổi theo, thấy Như Khoa Phu đi đến một chỗ rồi đứng quay lưng về phía mình.

"Ở bên trong, đây là lối ra của bộ chỉ huy quân đội, có đánh dấu và là đường tắt!" Nói xong, Như Khoa Phu định hành động.

Chu Du gọi giật lại: "Chờ đã!" Tay Như Khoa Phu khựng lại giữa không trung, người cứng đờ.

"Quay lại!" Chu Du nhận thấy có điều bất thường, vừa lên tiếng cảnh báo thì Như Khoa Phu đã không còn giữ vẻ khép nép nữa.

“Chết đi!” Đột nhiên Như Khoa Phu lôi thứ gì đó giấu trong vách đá ra ném thẳng về phía Chu Du.

“Tránh ra!” Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất phía sau hét lớn, Hoắc Linh và Ô Thiền cũng vội vàng né sang một bên.

“Oanh!” Một tiếng nổ lớn vang lên.

Một lỗ hổng bị nổ toác, đất đá trên hang động bắt đầu rơi xuống, mọi người vội vàng né tránh, mặt đất rung chuyển nhưng may mắn là hang động không bị sập.

“Mau truy!” Chu Du cầm vũ khí xông vào ngay lập tức.

Hiển nhiên Như Khoa Phu đã biết trước có vũ khí giấu trong vách đá nên đã lấy ra để tìm đường tẩu thoát.

Chương 543

Nếu là người khác thì có lẽ lão đã trốn thoát thành công, nhưng Chu Du chỉ trong nháy mắt đã xông tới, cùng mọi người bao vây lấy lão.

"Đây chính là..." Chu Du ngay lập tức nhận ra nơi này quá đỗi quen thuộc.

"Kho vũ khí?" Hắn hoàn toàn hiểu ra, trước đó khi vào đây họ đi bằng cửa chính, còn giờ thì đang từ căn phòng bí mật sau kho vũ khí đi ra.

"Né ra!" Khi khói bụi vừa tan, nhìn thấy những họng súng hướng về phía cửa, Chu Du hét lên: "Né mau!" "Đát đát đát!" Đạn bay như mưa về phía lỗ hổng vừa bị nổ tung.

"Oanh!" Ngay sau đó là mấy quả lựu đạn nổ tung, cả kho vũ khí vang lên những tiếng ong ong chói tai.

Chu Du và Ô Thiền nhanh chóng né sang bên cạnh, nhờ phản ứng kịp thời nên không ai bị thương, tất cả đều ẩn nấp sau vách đá.

"Anh bạn, làm sao đây?" Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nhìn nhau rồi nhìn về phía trước, lúc này khói súng mịt mù.

Khói bao phủ khắp nơi khiến tầm nhìn bị hạn chế, chỉ có một luồng sáng lớn từ lối ra chiếu xuyên qua làn khói.

Tiếng súng đột nhiên im bặt.

Không gian trở nên tĩnh lặng một cách đáng sợ, rồi Chu Du cùng Ô Thiền và Hoắc Linh nhanh chóng xông lên, trước khi tiếng súng kịp vang lên lần nữa, họ đã chia ra hai phía để bọc lót.

"Oanh!" Một góc kho vũ khí bị nổ tung, may mà đạn dược được

ngăn cách ở phía bên kia.

Chu Du và Ô Thiền xông vào nhưng phát hiện xung quanh đống vũ khí không có một bóng người, dường như bọn chúng đã bỏ chạy hết.

"Người đâu hết rồi?" Vương Bàn Tử ló ra, không do dự lật tấm vải bạt bên cạnh, nhặt lấy vài khẩu súng máy cho thuận tay.

Đạn dược và thuốc nổ ở đây chất cao như núi, chỉ cần một chút sơ sẩy là cả khu vực này sẽ bị san phẳng ngay lập tức.

"Đừng nổ súng!" Chu Du nhanh chóng đi về phía cửa, thấy cửa lớn đã bị khóa chặt, hiển nhiên bên ngoài đã bị phong tỏa, dường như trên đỉnh còn một lối đi khác.

"Như Khoa Phu chắc chắn còn ở trong này!" Chu Du mỉm cười thản nhiên, đúng vậy, gã đó vẫn còn kẹt lại đây, tự nhiên cũng không dám khinh cử vọng động!

Sau đó, mọi người cẩn thận tản ra tìm kiếm.

Cả kho vũ khí rộng lớn rải rác thuốc nổ, ánh đèn pha phía trên tỏa ra một luồng sáng quỷ dị.

Như Khoa Phu chắc chắn đang trốn ở đâu đó vì lão ta đã bị lạc đàn.

Tính toán của lão đã hoàn toàn phá sản!

Không thấy ai cả!

Chu Du đi một vòng quan sát kỹ phía dưới, thấy lạ vì lượng thuốc nổ đã vơi đi nhiều.

Lúc đầu khi mới vào, hắn thấy thuốc nổ chất như những ngọn núi nhỏ ở hai bên, nhưng giờ ít nhất đã mất đi hơn một nửa.

Đống thuốc nổ đó được vận chuyển đi đâu rồi?

Đang mải suy nghĩ, Chu Du chợt nghe thấy tiếng đồ vật rơi loảng xoảng.

Một chiếc thùng bị rơi xuống, thuốc nổ bên trong vãi ra ngoài, Chu Du định tiến lại xem thì từ trong góc tối một bóng người lao ra.

Hắn cầm súng, dùng lưỡi lê đâm thẳng về phía Chu Du.

Chu Du nhanh tay lẹ mắt, túm lấy kẻ đó rồi quật mạnh về phía trước.

Gã đó bị đập xuống đất như một tảng đá, định lồm cồm bò dậy chạy tiếp thì ánh đèn pha chiếu thẳng vào mặt.

Gã bị lóa mắt không mở nổi.

Trong lúc gã còn đang do dự, Chu Du đã lao tới tung một cước đá văng gã xuống đất.

"Đừng, đừng giết tôi!" Giọng nói quen thuộc vang lên, Chu Du túm cổ áo gã lôi ra, định ra tay thì gã bắt đầu van xin rối rít.

Là Như Khoa Phu!

Lúc này lão mồ hôi nhễ nhại, trông như vừa đi từ địa ngục về.

"Quả nhiên là ông!" Chu Du cười nhạt, vứt lão sang một bên rồi lạnh lùng nói: "Thằng nhóc này xảo quyệt thật đấy!" Như Khoa Phu lúc này run rẩy không thôi.

Chu Du hỏi: "Số thuốc nổ kia chắc là bị mang đi không ít rồi nhỉ, mang đi đâu rồi?" Chu Du thừa hiểu lính Nga sẽ không vận chuyển đống này ra ngoài vì độ nguy hiểm và khó khăn quá lớn.

"Chuyện đó..." Như Khoa Phu định nói nhưng rồi lại ngập ngừng.

"Không nói sao?" Chu Du lạnh lùng nhìn lão.

Như Khoa Phu bị cái nhìn đó làm cho nổi da gà, im lặng một hồi

rồi mới run rẩy nói: "Được, tôi nói, tôi nói!" Như Khoa Phu khai với Chu Du rằng toàn bộ số thuốc nổ đó đã được quân đội vận chuyển đi.

Đương nhiên không phải ra ngoài, mà là vào trong cổ mộ, gần như tầng nào cũng được đặt thuốc nổ, chuẩn bị sau khi lấy hết đồ đạc bên trong sẽ trực tiếp kích nổ để hủy diệt mọi chứng cứ.

Điều này Chu Du cũng đã đoán được từ trước, giờ qua lời Như Khoa Phu mới chính thức xác nhận.

"Quả nhiên là vậy, mau đi thôi!" Chu Du thúc giục, Như Khoa Phu miễn cưỡng đứng dậy, đôi mắt vẫn còn láo liên.

"Oanh!" Lúc này, phía cửa vang lên tiếng nổ, dường như có kẻ định xông vào, mọi người đều kinh ngạc.

Chương 544

Chu Du túm lấy Như Khoa Phu kéo nhanh về phía cửa, Ô Thiền cũng đi tới.

Như Khoa Phu lúc này như quả bóng xì hơi, không còn tâm trí giở trò nữa, mặt mày ủ rũ vì xui xẻo.

"Đi lên phía trên!" Chu Du nhắc nhở mọi người.

Sau khi Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất bổ sung thêm một ít đạn dược, họ nhanh chóng hướng lên trên, Ô Thiền và Chu Du bám sát theo sau, mạng của Như Khoa Phu tạm thời được giữ lại.

Chu Du nhanh chóng leo lên theo lối đi, giống hệt với lối trước đó, tuy chọn một lối ra khác nhưng đây cũng là một đường dốc hướng lên trên, trông như một cái giếng cổ.

Phía trên là những lối đi đan xen, rõ ràng là được nối liền với nhau.

"Nhanh lên!" Vương Bàn Tử đẩy Như Khoa Phu, sợ gã giở trò phía sau.

Chốc lát sau, cậu ta dứt khoát giật một ít dây leo trên vách đá, buộc chặt tay Như Khoa Phu, thắt một nút chết.

"Ngoan ngoãn một chút, nếu không tao giết đấy!" Vương Bàn Tử quát.

"Anh Chu, tôi cảm thấy không ổn lắm." Vương Bàn Tử vừa đi vừa dùng đèn pin rọi lên trên, nhìn khác hẳn lúc trước, khiến cả người cậu ta hơi rờn rợn.

"Cứ lên xem đã, đừng hành động tùy tiện." Chu Du nhìn chằm chằm lên trên, cùng Ô Thiền nhanh chóng đi lên.

Hai người ăn ý không nói một lời, dù sao trước đây cũng từng đi những con đường tương tự nên không hề xa lạ.

"Nhanh lên, đi theo kịp!" Chu Du thấy trên đó cũng không có nguy hiểm gì, liền nhanh chóng gọi Vương Bàn Tử.

Hiện tại các loại trang bị trong tay đều đầy đủ, đương nhiên không sợ bên ngoài có tình huống bất thường.

Sau đó, tất cả mọi người đều theo lên.

Cũng lạ, Chu Du nhận thấy, hình như suốt đường đi không gặp bất kỳ quái vật nào cản trở.

Thậm chí những thứ kinh khủng kia dường như đã biến mất, hoàn toàn không thấy tăm hơi.

Chẳng lẽ lời của Oa Cổ là thật, những thứ bên dưới đều thuộc về… nên bọn chúng mặc định chúng ta là chủ nhân của nơi này?

Vì thế không hề ngăn cản?

Chu Du cũng không nghĩ nhiều, một mạch đẩy thẳng nắp thông đạo trên cùng.

Ánh sáng bên ngoài cực kỳ chói mắt, khiến mọi người gần như không thể mở mắt ra, mấy ngày liền ở dưới đất, không thích nghi kịp.

"Nhanh, theo kịp!" Chu Du đi ra ngoài, Ô Thiền cảnh giác quan sát xung quanh, trong kho phòng dường như căn bản không có ai!

Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất cùng mọi người cũng nhanh chóng đi ra, kéo những người phía dưới lên từng người một.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ, đây chính là trạm xử lý nước thải Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ.

Cái nhà kho nằm dưới phòng thiết bị!

Không ngờ lại có một lối ra khác.

Chu Du lúc này mới hiểu, những địa điểm trước đây đã bị bọn 'mũ đỏ' (lính Nga) làm giả, những lối ra vào này hoàn toàn bị xóa khỏi bản đồ.

"Mọi người đều ổn chứ?" Chu Du nhìn mọi người, may mà tất cả đều có kinh nghiệm nên hữu kinh vô hiểm, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

"Ai, tiếc quá, không mang được gì ra ngoài." Vương Bàn Tử có chút tiếc nuối.

Nhưng sau đó lại nhìn Chu Du nói, "Anh Chu, chuyện hoa Bỉ Ngạn kia là thật hay giả?

Tôi…" Những lời phía sau không nói ra, Chu Du đã biết suy nghĩ của Vương Bàn Tử.

Lúc này hiển nhiên là Đinh Tư Điềm, khó trách Bàn Tử lại mang vẻ mặt thâm tình như vậy, Chu Du liền cười nhạt, "Chuyện đó rất có thể là thật.

Cứ thế đi, đợi tôi về Bắc Bình trước, có lẽ sẽ giải được bí mật này." Chuyện này, dù sao cũng không vội.

"Đi ra ngoài trước đã!" "Đúng rồi, cái tên này xử lý thế nào đây, một phát bắn chết luôn?" Vương Bàn Tử lúc này nhìn Như Khoa Phu, vốn dĩ mọi người không chú ý, nhưng khi Bàn Tử nói vậy, mọi người đều nhìn về phía Như Khoa Phu.

"Đừng mà!" Như Khoa Phu thấy tình hình không ổn, cả người như bị rút hết sức, mặt đầy hoảng sợ, vội vã xua tay, giải thích, "Đừng mà, mấy vị đại ca, tôi… ra ngoài không được, hay là, tôi có thể đưa mọi người đến căn cứ của quân đội, đưa mọi người ra ngoài." Vương Bàn Tử lại cười nhạt, "Nước cờ này của mày đánh hay thật

đấy, đưa bọn tao đi chịu chết à?" "Không!

Thật sự không có ý đó." Như Khoa Phu vội vàng xua tay, sợ bị hiểu lầm, liền nhanh chóng giải thích, "Phần lớn quân đội đều đã xuống mộ, ở doanh trại hầu như không còn mấy người, đương nhiên sẽ nghe lời tôi." "Được, cứ theo ý cậu ta." Vương Bàn Tử không nói gì, Chu Du lại với vẻ mặt bình thản, "Yên tâm, gã không dám giở trò đâu, dù sao ở trên này, chỉ cần gã manh động, tôi sẽ trực tiếp tiễn gã đi gặp Diêm Vương!" "Yên tâm, tôi không dám có lần sau." Như Khoa Phu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi.

Cả người như vừa được kéo từ địa ngục lên.

Một nhóm người nhanh chóng đi về phía trước, trạm xử lý nước thải Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ, lúc này bên ngoài hầu như không có ai.

Chu Du chia thành ba nhóm, cẩn thận bọc đánh sang hai bên.

Nhưng không có ai xuất hiện cản trở.

"Đợi đã!" Ô Thiền ra hiệu cho mọi người, sau đó nhìn về phía tòa nhà không xa.

Trước đây, những chuyện xảy ra ở đó, mọi người đều tận mắt chứng kiến, hoàn toàn có thể gọi là nhà ma.

Nhưng bây giờ, xung quanh lại yên tĩnh đến lạ.

Chương 545

Chu Du nhìn mà không hiểu ra sao, mới có mấy ngày!

Nhưng khi nhìn rõ mọi thứ trên mặt đất trước mắt, từng người đều trợn tròn mắt, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Chuyện quái quỷ gì thế này?" Hoắc Linh và Diệp Nhất Tâm cũng đã thấy nhiều chuyện lạ, nên không hề chớp mắt trước cảnh tượng này.

Hai người không khỏi nhìn nhau, nhìn mọi thứ trước mắt, nửa ngày cũng không hoàn hồn.

Một trận gió thổi qua, càng khiến người ta run sợ!

Xung quanh trạm xử lý nước thải, mặt đất là một mảnh xương trắng.

Chu Du hiểu rõ, ở đây đã xảy ra không ít chuyện, cũng chết vô số người, nhưng chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, tất cả thi thể đều biến thành xương trắng.

Xương cốt trắng hếu chất đống dày đặc.

Đi thêm vài bước, giống như nhìn thấy một tấm thảm trắng trải ra!

Không ai biết sau đó lại xảy ra chuyện gì, Bàn Tử và Hồ Ba Nhất vội vàng đi về phía trước, xương cốt liên tục gãy vụn, phát ra một âm thanh khô khốc.

"Đừng động đậy!" Chu Du nhắc nhở.

Ô Thiền nhanh chóng lóe lên phía trước, đứng ở nơi cao nhất của trạm xử lý nước thải, phóng tầm mắt nhìn ra xa.

Chu Du sau đó nhìn về phía tòa nhà kia, trên tường có những vết tích loang lổ, điều đáng sợ nhất là những vết móng vuốt trên đó.

Không ai biết rốt cuộc đó là gì.

Nhưng những thứ đó đều chui ra từ một tòa nhà lớn.

"Đi nhanh thôi!" Hoắc Linh và Diệp Nhất Tâm thúc giục.

Xung quanh gió yên biển lặng, một vùng chết chóc, không có ai!

Hiển nhiên, những người của quân đội sống sót ở đây cũng đều đã rút đi hết.

Một nhóm người cẩn thận đi về phía trước, lúc này Ô Thiền lại không vội rời đi.

Chu Du sau đó cùng mọi người đều nhìn chằm chằm Như Khoa Phu, lúc này gã đang nhanh chóng đi về phía trước, lại mang vẻ mặt kỳ lạ.

Nhưng Như Khoa Phu lúc này quay đầu lại giải thích với mọi người, "Mấy vị đại ca, cũng không cần nhìn tôi chằm chằm như vậy, hiện tại thời tiết thế này, đoán chừng tôi cũng không chạy thoát được đâu." Lúc này Như Khoa Phu lại mang vẻ mặt khổ sở, nhìn chằm chằm phía trước, chỉ vào giữa không trung.

Chu Du và mọi người nhìn theo, lúc này mới hoàn toàn hiểu ra, lại thấy mặc dù bây giờ là ban ngày, mặt trời đang gay gắt, tuy là mùa đông, nhưng nhiệt độ lại cao.

Chưa đi được mấy bước, mồ hôi đã đổ ra trên trán mọi người.

Nhưng nhìn thấy một đám mây đen lớn như áp cảnh trên không trung, mọi người lại có chút kinh ngạc.

Nhưng nó không giống mây đen bình thường, đám mây dần dần tiến sát về phía này, giống như đang bay về phía trạm xử lý nước thải.

Dần dần đến gần, trong đám mây đen, bỗng nhiên xuất hiện một đôi mắt đỏ như máu, đang nhìn thẳng về phía Chu Du.

"Kia là gì?" Hoắc Linh chỉ vào phía trước, trước đây Hoắc gia hoạt động ở vùng này, nhưng cũng không phát hiện bất kỳ tình huống bất thường nào, đặc biệt là kiểu thời tiết như vậy, thật sự hiếm thấy.

Cũng không thấy có bao nhiêu ghi chép.

Chu Du nhìn về phía trước, cũng không nói gì, nhưng ánh sáng mặt trời xung quanh lại biến thành màu đỏ máu, chiếu xuống mặt đất.

"Đi nhanh thôi!" Chu Du cũng không nói nhiều, ra hiệu Như Khoa Phu dẫn đường.

Gã chỉ về hướng tây, "Đại quân của quân bộ tập kết ở đó, nên doanh trại cũng không xa, đi nhanh thôi, tôi sợ ở đây sắp mưa rồi, lúc đó sẽ phiền phức lắm." Không sai, thời tiết ở đây hầu như thay đổi trong nháy mắt, đặc biệt là khi mưa xuống, giống như mùa đông giá rét, sơ suất một chút thôi cũng có thể bị đông cứng.

Lúc này, những người phía sau không khỏi tăng nhanh tốc độ, vượt qua một sườn núi phía trước, quả nhiên nhìn thấy cách đó vài trăm mét, từng lều trại quân dụng dựng san sát hai bên.

Những tảng đá chất đống xung quanh vừa vặn có thể che chắn gió cát và ánh nắng trực xạ mạnh mẽ.

Bọn này thật biết chọn địa điểm, mười mấy chiếc lều, xếp thành hàng, đều chọn ở những nơi khá rộng rãi.

Trên đường núi bên phải, có một hàng xe cổ và vật phẩm tiếp tế, chất đống lớn nhỏ.

"Không có một ai?" Vương Bàn Tử nhìn thấy mà kỳ lạ, liền dừng bước, đoán chừng chuyện phía dưới khiến cậu ta bị sốc, nên làm gì cũng trở nên cảnh giác.

“Có lẽ trốn ở đâu đó rồi.” Hồ Ba Nhất lại không cho là như vậy, “Yên tâm!” Cậu ta còn vỗ vỗ vai Bàn Tử, rồi cùng Chu Du tiếp tục đi về phía trước.

“Ai!” “Đợi tôi!” Vương Bàn Tử nhìn về phía sau, chỉ có một mình Ô Thiền ở phía trạm xử lý nước thải, lúc này trạm xử lý nước thải cũng trở nên kỳ lạ.

Không biết từ đâu bỗng xuất hiện sương mù, dần dần bao phủ khu vực nhà máy, nhìn không rõ.

Lúc này một bóng người lóe lên, Ô Thiền không nhanh không chậm đi ra từ trong sương mù.

Vương Bàn Tử cũng vội vàng đi về phía doanh trại.

Chu Du đến doanh trại, mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngẩng đầu nhìn lên, đám mây đen kia dường như đã biến mất.

Ánh nắng chói chang chiếu xuống, giống như kim châm!

Chương 546

"Người đâu?" Như Khoa Phu hiển nhiên cũng có chút kỳ lạ, nhìn quanh, gọi lớn một tiếng, nhưng không có ai trả lời.

Nơi trống rỗng chỉ vọng lại tiếng nói của gã.

Lúc này Như Khoa Phu hiển nhiên đã hoảng sợ, trực tiếp đi về phía cửa một trong các lều trại, ánh mắt kinh ngạc, hít sâu một hơi, trực tiếp vén tấm bạt lên.

Chu Du lúc này mới nhìn vào bên trong.

Trống rỗng, không có một ai!

Trong lều trại hiển nhiên là nơi bàn bạc chuyện lớn, trên một cái bàn chất đống lộn xộn một số bản đồ và tài liệu.

Có mấy cái cốc đang bốc hơi nóng.

Nhưng người lại không thấy đâu!

"Xem ra mới rời đi không lâu!" Chu Du nhìn vào bên trong, các thiết bị vẫn còn nguyên vẹn, hiển nhiên những người ở đây có thân phận không hề thấp.

"Nhưng, lúc này thì đi đâu được?" Hoắc Linh đi vào cũng cẩn thận nhìn quanh, toát ra một vẻ kỳ lạ, "Bên ngoài không có một ai!" Dù cho có xảy ra bất kỳ chuyện khẩn cấp nào, cũng không thể nào tất cả đều rút đi, ít nhất cũng phải để lại một hai tiểu đội người ở doanh trại.

Đặc biệt là trong lúc khẩn cấp, thậm chí còn không kịp rút hết mọi vật tư.

Chu Du sau đó đi vào mấy lều trại khác, tình hình cũng đều tương tự.

Đồ đạc trong lều trại đều được giữ lại.

Giống như những người ở đây vừa mới đi ra, dường như phút sau sẽ quay lại, đều không hề dọn dẹp.

Điều lạ hơn nữa, ở đây cũng không có bất kỳ dấu vết đánh nhau nào.

Phần lớn đạn dược và lương thực trong lều trại đều còn nguyên, cũng không bị cướp đi.

"Tình hình đều giống nhau!" Mọi người tập hợp bên ngoài, nhìn tình hình đã xem xét, từng người đều nhìn nhau, không hiểu ra sao.

Xa xa, cũng không có bất kỳ ai xuất hiện!

Phía trước và phía sau doanh trại đều đã tìm kiếm khắp nơi, cũng không có bất kỳ phát hiện nào.

Những người 'mũ đỏ' dường như đột nhiên mất tích, không để lại bất kỳ manh mối hữu ích nào, một số thiết bị thăm dò đều còn nguyên.

Chu Du cẩn thận phân tích tình hình hiện tại, hiển nhiên, những người 'mũ đỏ' đóng quân không xa trạm xử lý nước thải, để chi viện cho những người xuống cổ mộ.

Từ lời của Như Khoa Phu, Chu Du biết được, những người xuống đó không phải là tám nghìn thì cũng là một vạn.

Bọn này thần không biết quỷ không hay, lại tưởng có thể che mắt thiên hạ.

Chu Du nhìn biểu cảm của Như Khoa Phu, cũng không giống như đang giả vờ, thấy xung quanh không một bóng người, Như Khoa Phu cũng thấy kỳ lạ.

Không sai, tên này trước đây đã định bụng, cơ hội trốn thoát có một cách khác, dựa vào những người 'mũ đỏ' này.

Nhưng bây giờ, kế hoạch dường như đã đổ bể.

Đừng nói là dựa vào người khác nữa, hiện tại không có một ai.

Như Khoa Phu lúc này trong lòng cũng hoảng sợ, hiển nhiên, có chút sợ hãi, không biết tiếp theo phải làm sao.

Nhưng, may mà tạm thời bên Chu Du vẫn chưa hành động ngay, chuẩn bị quan sát trước.

Đêm xuống.

Chênh lệch nhiệt độ ngày đêm lớn, mặt trời lặn, một luồng khí lạnh tràn qua sườn núi, đổ xuống một thung lũng.

Ngay lập tức mọi người run lên cầm cập, lần lượt vào lều trại, may mà doanh trại khá vững chắc, vật tư cũng đầy đủ.

Chu Du và Vương Bàn Tử thay phiên nhau canh gác.

Lửa trại lan tỏa trong không trung, mấy người mới cảm thấy một chút ấm áp.

"Anh Chu, tôi cảm thấy lần này tôi bị thiệt thòi quá, không mang được đồ gì lên, suýt nữa mất mạng rồi." Vương Bàn Tử vừa buồn chán ném củi khô vào lửa, vừa than vãn.

Hồ Ba Nhất lại xen vào, "Thằng nhóc này bây giờ cũng không thiếu thốn gì, tôi thấy nếu mày mà thật sự mang theo mấy thứ đó ra ngoài, thì đoán chừng đã không còn mạng rồi." "Anh Chu, đồ trong tay anh là gì vậy?" Vương Bàn Tử nhìn Chu Du lúc này, vô tình phát hiện trong tay anh cầm một loại vải lụa tương tự, có chút kỳ lạ, chưa từng thấy bao giờ.

Bàn Tử dù sao cũng đã theo Đại Kim Nha biết một chút chuyện buôn bán đồ cổ, đồ tốt cũng đã thấy không ít.

Đương nhiên có thể nhìn ra ngay, thứ trong tay Chu Du, không

chừng là một bảo bối thật sự.

"Bàn Tử, cậu xem xem, trên đó có gì kỳ lạ không?" Chu Du nhất thời có chút khó hiểu, Oa Cổ đưa thứ này cho anh, có phải đang muốn nói điều gì không?

Chất liệu của tấm vải lụa mềm mại, không, càng giống lông da động vật.

Bàn Tử và Hồ Ba Nhất tiến lại gần, hai người cẩn thận sờ vào lông da, nhìn nhau, trên mặt đều có chút kinh ngạc, đặc biệt là Hồ Ba Nhất, vội vàng hỏi, "Thứ này, lấy ở đâu?" "…Dưới cổ mộ?" Bàn Tử cũng vội vàng hỏi một câu, chớp chớp mắt, "Anh Chu, đừng giấu, anh thật sự có mắt nhìn đấy, thứ này mà mang đến Phan Gia Viên, bán cho mấy ông chủ kia, không chừng là một cái giá trên trời!" Chu Du cười khổ nói, "Bàn Tử, tôi chỉ muốn cậu xem xem, có nhìn ra manh mối gì trên đó không?" "Gì cơ?" Bàn Tử dụi dụi mắt, chiếu theo ánh lửa, trên tấm vải lụa hơi ngả vàng, cũng không có chữ.

"Chẳng lẽ là Vô Tự Thiên Thư?" "Mấy tên kia muốn tìm thuật trường sinh bất tử?" Bàn Tử có vẻ kinh ngạc, không giấu được sự phấn khích.

Chu Du lườm một cái, Bàn Tử mới ngậm miệng lại, không nói thêm gì nữa.

Chương 547

Hồ Ba Nhất trầm ngâm một lát, mới nói, "Thứ này dường như không phải là một tấm vải lụa hoàn chỉnh, hiện tại tôi cũng không biết dùng để làm gì, về Bắc Bình, nhờ Đại Kim Nha xem thử, không chừng ông ấy biết." Chu Du gật đầu, rồi cất tấm vải lụa đi.

Đêm khuya.

Cả doanh trại ngày càng lạnh hơn, một luồng gió lạnh thổi tới, ba người run cầm cập.

Nhưng không bao lâu sau, cách doanh trại vài trăm mét, dường như truyền đến một âm thanh kỳ lạ.

Chu Du trước đây không chú ý, dường như bị gió tuyết che lấp, nhưng hiện tại, khi lại gần hơn, mới nhận ra có điều gì đó không ổn.

"Bàn Tử, cậu nghe kỹ xem?" Ba người cầm súng, vội vàng dập tắt lửa trại.

Rồi nhanh chóng đi về phía đống đá bên cạnh doanh trại, nấp xuống đó, nhìn chằm chằm mọi động tĩnh phía trước.

"Tiếng vó ngựa!" Vương Bàn Tử hiển nhiên cùng Hồ Ba Nhất cũng nghe thấy động tĩnh đó.

"Không sai, ở cách đó không xa, hơn một trăm mét, hình như đang tiến về phía doanh trại." Chu Du có thể nghe gió đoán vị trí.

Bàn Tử lúc này cầm súng, nhắm về phía trước, "Đến đúng lúc!

Dù sao chúng ta cũng không thiếu gì, chỉ cần là người sống, ông đây không sợ!" "Bàn Tử, đừng manh động, cứ xem đã." Gió lạnh rít gào thổi vào mặt mọi người, lúc này giống như dao cắt, ba người gần như không thể mở mắt.

Thời tiết, thay đổi trong nháy mắt!

Vài phút sau, đàn ngựa đã đến gần, mười mấy con ngựa, đạp trên khí lạnh ngút trời, giống như một bức tường chắn, nhanh chóng di chuyển về phía này.

Những người đó?

Bọn này không lẽ lại bị kẹt?

Chu Du sau đó ra hiệu Bàn Tử bắt Như Khoa Phu, rồi hỏi xem gã có biết lai lịch của những người này không!

Nhưng lúc này, những người trong doanh trại cũng bị động tĩnh bên ngoài làm cho tỉnh giấc.

Như Khoa Phu bị lôi kéo ra ngoài, Bàn Tử kéo tên này ra, Như Khoa Phu tưởng mình sắp bị đưa lên đoạn đầu đài.

Sợ đến mức chân tay mềm nhũn.

Nhưng khi nhìn thấy tình hình trước mắt, mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

"Ý gì đây?" Hiểu ý, Như Khoa Phu lấy ống nhòm ra, nhìn chằm chằm phía trước, lúc này, nhóm người kia dần dần đến gần.

Không nhìn rõ mặt!

Chỉ thấy mười mấy con ngựa Mông Cổ cao lớn đều bị bịt mặt, chỉ lộ ra từng đôi mắt quỷ dị.

Ngay trước mắt, chỉ còn cách vài chục mét.

Gió đêm càng mạnh, nhóm người đó đi ngược gió, lại đi rất khó khăn.

"Không giống người của quân bộ!" Như Khoa Phu hiển nhiên cũng nhìn ra một chút manh mối, hiển nhiên hướng tiến lên đang nhắm

thẳng vào doanh trại.

“Trốn trước đã, đừng gây ra xung đột không cần thiết.” Chu Du ra lệnh, lúc này những người trong doanh trại lần lượt đi ra, trốn ra phía sau một đống đá bên cạnh.

Nhanh chóng, cả nhóm người trực tiếp đi về phía doanh trại, đàn ngựa dừng lại.

Sau đó mười mấy người lần lượt nhảy xuống, không ngờ Chu Du lúc này mới nhìn rõ, phía sau nhóm người đó đang áp giải một thanh niên, người đó bị trói cả hai tay.

Mấy người nói gì đó với thanh niên, rồi đi về phía lều trại.

Những người này mặc áo bông dày cộp, gần như cả đầu đều rụt vào trong, chỉ lộ ra một đôi mắt khiến người ta khó hiểu, nhìn chằm chằm xung quanh.

Sau đó đi vào trong doanh trại, từng lều trại một cẩn thận tìm kiếm.

“Bọn này làm gì thế?” Vương Bàn Tử không hiểu, chỉ vào phía trước, trông càng giống như đang tìm đồ.

“Đội Linh Hồn Ngoại Mông!” Hoắc Linh nhìn về phía trước, rồi ra hiệu cho mọi người.

Vừa dứt lời, Chu Du và mọi người lần lượt quay đầu, nhìn về phía Hoắc Linh, Hoắc Linh mới tiếp tục nói, “Cách đây một thời gian, bọn này đã nhăm nhe một số cổ vật dưới lòng đất của quốc gia, quân bộ Ngoại Mông không tiện ra mặt, nên bọn này thay thế.” “Những người này, không phải tất cả đều là lính Mông Cổ, có một số lượng lớn những kẻ buôn lậu văn vật ở khu vực biên giới cũng đã gia nhập, dù sao cũng được cung cấp vật tư dồi dào.” “Những năm trước, thế lực Hoắc gia tôi ở biên giới cũng đã từng giao thiệp với bọn họ,

nhưng không hề chiếm được chút lợi lộc nào.

Hành tung quỷ bí, thường khó bị phát hiện." Chu Du thắc mắc, "Những người này xuất hiện, chẳng lẽ là vì mộ công chúa cổ?" "Khó nói, nhưng hiện tại những người 'mũ đỏ' đã tiến vào mộ địa, hiển nhiên tin tức đã bị lộ, chuyện này e rằng sẽ không có kết thúc tốt đẹp." Hoắc Linh trầm ngâm một lát, nói với Chu Du, "Tốt nhất chúng ta không nên cuốn vào cuộc tranh chấp này, dù sao thế lực phía sau những người này không thể xem thường." "Ai, tên Như Khoa Phu đâu rồi?" Đang nói, Vương Bàn Tử đột nhiên nhận ra, hình như thiếu một người, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

"Chết tiệt, tên đó lại trốn thoát dưới mí mắt mọi người sao?" Hồ Ba Nhất mắng một câu, "Sớm biết vậy thì không nên giữ lại, giết luôn cho rồi!" Vừa dứt lời, Chu Du nhìn về phía trước, mới phát hiện, Như Khoa Phu lúc này đã đi về phía doanh trại, sau đó bắn một phát súng lên trời.

"Bùm!" Âm thanh phá tan sự tĩnh lặng.

Ngay lập tức, những người của Đội Linh Hồn đã nhận ra, Như Khoa Phu sau đó lóe lên sang một bên, lúc này trước mắt, những người xung quanh đã biến mất tăm.

Một nhóm người trực tiếp trốn vào một chiếc lều trại cuối cùng.

Chỉ có mười mấy con ngựa, không ngừng vẫy đuôi trong gió đêm.

"Bàn Tử, cậu nhìn mấy chiếc xe kia chưa, lát nữa cậu và Hồ Ba Nhất trực tiếp xông ra, lái xe đến một bãi đất trống ở xa." Chu Du sau đó nhanh chóng đưa ra phán đoán, rồi ra hiệu cho Hoắc Linh, "Đừng trực tiếp xung đột với những người của Đội Linh Hồn, ở đây cứ giao cho tôi và Ô Thiền, cô và Bàn Tử rút lui, yểm trợ, tôi chịu trách nhiệm thu hút hỏa lực của bọn này." "Mọi người cẩn thận." Hoắc Linh nói, nhưng bây giờ tình thế cấp bách, cũng không nói nhiều nữa.

Dù sao thế lực Hoắc gia giao thiệp với Đội Linh Hồn cũng không chiếm được nhiều lợi thế.

Chương 548

Chu Du và Ô Thiền hai người cẩn thận nhìn chằm chằm phía trước, những người trong doanh trại dường như đã lâu không xuất hiện, gió lạnh rít gào xung quanh, ngày càng lớn.

Chu Du quyết định chủ động tấn công.

Anh nhìn Ô Thiền, hai người đều ăn ý, cẩn thận cầm một quả lựu đạn khói, trực tiếp rút chốt, rồi nhanh chóng ném ra xung quanh doanh trại.

"Oanh!" Lựu đạn nổ tung, xung quanh một trận khói mù lan tỏa, trong không khí toàn mùi thuốc súng, gió thổi qua, xung quanh hoàn toàn bị bao phủ.

"Hành động!" Chu Du hét lớn một tiếng, Bàn Tử bên cạnh đã khóa chặt hướng xe cổ, hai người mò mẫm, cẩn thận tiếp cận phía đó.

"Oanh!" Một quả lựu đạn tiếp theo lại nổ tung, trong phạm vi vài chục mét xung quanh doanh trại, dường như rơi vào hỗn loạn.

Chu Du và Ô Thiền nhanh chóng áp sát hai bên, lắng nghe động tĩnh bên trong.

Chỉ là, điều hơi lạ, trong lều trại căn bản không có bất kỳ động tĩnh nào!

Bọn chúng không lẽ lại ngồi chờ chết sao?

"Hí hí!" Đàn ngựa hí vang, lúc này nhanh chóng xông ra khỏi khói bụi.

"Oanh!" Không xa, bên ngoài doanh trại, ô tô đã khởi động, hai chiếc ô tô nhanh chóng lao về phía xa!

“Oanh!” Xe gào thét xuyên qua làn khói, giống như từng con sói đói.

Phía sau cuộn lên từng trận khói bụi ngút trời, giống như từng đợt sóng, đợt này nối tiếp đợt khác.

Bầu trời và mặt đất đều không thể phân biệt rõ ràng.

Chu Du thấy vậy, mới thở phào nhẹ nhõm.

Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất lái xe nhanh chóng lao về phía đường núi phía trước, phía sau không thấy người của Đội Linh Hồn xuất hiện.

Mọi thứ dường như đều diễn ra một cách có trật tự, nhưng hiện tại, Chu Du lại thấy có gì đó bất ổn!

Chuyện này e rằng không đơn giản như vậy?

Đang nói, nhưng trong làn khói, vẫn không có bất kỳ động tác nào, bọn chúng thật sự ổn định như núi Thái Sơn.

“Không đúng!” Nhưng khi Hoắc Linh và nhóm người chuẩn bị rút lui, đi về phía đường núi, để hội hợp với Vương Bàn Tử, Ô Thiền lại nhìn chằm chằm về phía xa.

“Sao vậy?” Chu Du không hiểu.

Nhưng, vào lúc này, ở cuối đường núi, Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất vốn đã dừng lại, lại đạp ga dường như hết cỡ.

Xe phát ra một tiếng gào thét, rẽ một vòng, gần như không giảm tốc, ngay lập tức xe gần như muốn lật.

Không ai biết đã xảy ra chuyện gì!

Xe dường như lại quay trở lại về phía doanh trại, tốc độ ngày càng nhanh.

Chu Du biết, tình hình không ổn, quả nhiên, Vương Bàn Tử trên xe, không ngừng vẫy tay ra hiệu cho Chu Du, sắc mặt trông không được tốt.

Miệng dường như đang hét lên.

Khi đến gần hơn, mới nghe thấy, Bàn Tử gào lên một tiếng, "Chạy mau!" Tên này đã nhìn thấy thứ gì?

Phía sau, Hồ Ba Nhất cũng lái xe nhanh chóng lao về phía này.

Ngay lập tức, Chu Du đột nhiên nghe thấy phía sau, đường núi truyền đến tiếng máy móc kêu ù ù.

Không ngờ, từng luồng ánh sáng trực tiếp chiếu sáng cả bầu trời đêm ma quái.

Giống như từng mũi kiếm sắc bén trực tiếp lao về phía này, xe!

Hàng chục chiếc xe trực tiếp áp sát doanh trại, lúc này bốn phía đều là ánh sáng, từng luồng đèn pha chiếu sáng, mọi người gần như không thể mở mắt.

"Oanh!" Từng bóng người, nhanh chóng áp sát về phía này.

Hiện tại, không chỉ có mười mấy người, mà là hàng trăm, hàng nghìn người, trực tiếp bao vây doanh trại, từng người cầm súng pháo, áp sát về phía này.

Gần như mật không kẽ hở, khó trách Bàn Tử quay lại, dù thế nào cũng không thể xông ra ngoài.

Bên ngoài đường núi, một sườn dốc thoai thoải, nhóm người kia đứng trên đó, vẻ mặt tò mò đánh giá Chu Du.

"Lính Mông Cổ!" Hoắc Linh vừa nhìn đã nhận ra trang bị của bọn họ.

"Để tôi đi nói chuyện với bọn họ, dù sao trước đây thế lực Hoắc

gia ở Viễn Đông cũng không thể xem thường, cũng đã giao thiệp với một số người Mông Cổ, hoặc là mục tiêu của bọn họ không phải là chúng ta." Đương nhiên, Chu Du biết, nếu có thể không động thủ, thì cố gắng tìm cách khác để giải quyết.

Chỉ là bây giờ nhìn thấy bọn chúng phô trương hỏa lực toàn bộ, e rằng cũng không dễ giải quyết như vậy.

"Cẩn thận một chút." Chu Du ra hiệu, sau đó Hoắc Linh chuẩn bị sẵn sàng đối phó, một mình đi về phía trước đường núi.

Những người bên ngoài không động đậy, Chu Du ra hiệu Ô Thiền chuẩn bị sẵn sàng, đương nhiên không muốn xảy ra bất kỳ tranh chấp nào.

Chu Du phát hiện, khi gió đêm thổi tan làn khói, xung quanh lều trại cũng dần dần trở nên rõ ràng hơn.

Chương 549

Từ bên trong đi ra những người của Đội Linh Hồn, và cả Như Khoa Phu.

Tên này lại thân thiết với những người của Đội Linh Hồn này, xem ra, quan hệ thật sự không tầm thường.

Sau đó Như Khoa Phu chỉ về phía Chu Du, những người của Đội Linh Hồn từ từ tiến lại gần.

Những lính Mông Cổ bên ngoài không động thủ, hiển nhiên là một bọn.

Chẳng lẽ cố ý dụ chúng ta vào doanh trại này, một cái bẫy?

Chu Du trong đầu lóe lên vô số khả năng!

Như Khoa Phu và tên đầu trọc dẫn đầu Đội Linh Hồn nói chuyện với nhau, không ngờ Chu Du nhanh chóng phát hiện ra, những người phía sau dường như đang tìm kiếm đồ vật.

Sau đó ánh mắt của mọi người dường như khóa chặt vào chiếc ô tô của Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất.

Xe của Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử dừng cách Chu Du không quá xa.

Hai người không vội ra tay, cầm súng trong tay, chỉ chờ một tiếng khẩu lệnh, làm luôn!

"Cứ xem bọn này định giở trò gì đã!" Chu Du ra hiệu cho những người phía sau đừng manh động, lúc này, tên đầu trọc của Đội Linh Hồn ra hiệu cho những binh lính phía sau đi về phía Bàn Tử.

Xung quanh sườn dốc, những binh lính kia căn bản không manh

động!

Lúc này trong tay đều cầm súng, bao vây toàn bộ doanh trại.

Nhưng điều Chu Du thấy kỳ lạ, phía sau những người đó có một chiếc xe tải lớn, thùng xe phía sau dường như được gia cố không ít.

Thậm chí bên ngoài còn quấn một lớp xích sắt.

Dường như để gia cố thùng xe phía sau, Chu Du lại thấy kỳ lạ, thùng xe phía sau dùng để chứa thứ gì?

Hai bên trái phải của ô tô đều chật kín người.

Xung quanh dường như lại một lần nữa rơi vào một khoảng lặng chết chóc, bên cạnh Vương Bàn Tử, nhìn về phía Hồ Ba Nhất, lại không manh động, nấp trên ghế ngồi.

Sau đó nhìn quanh, lại không nói gì.

Nhưng thấy mấy người phía sau trực tiếp đi về phía sau ô tô, rồi mở thùng xe.

Chu Du phát hiện, phía sau thùng xe lại là một cái thùng lớn, trên đó treo dây thép, sau đó một nhóm người thở phào nhẹ nhõm.

Dùng sức kéo dây thép.

"Khuông đương!" Một tiếng vang lớn, ngay lập tức, ánh mắt của tất cả mọi người xung quanh đều bị cái thùng thu hút.

Cái thùng đó gần như chiếm hết diện tích phía sau thùng xe, rơi xuống mặt đất, gần như tạo ra một cái hố lớn.

Có thể thấy, đồ bên trong rất nặng.

Thứ quái gì vậy?

Chu Du đang tò mò, sau đó những người của Đội Linh Hồn nhìn về phía Như Khoa Phu, trong mắt lộ ra một tia trách mắng.

Tên đầu trọc dẫn đầu, lại không giống một người Mông Cổ, thân hình tuy vạm vỡ, nhưng nếu nói, lại không phải lính Mông Cổ.

"Hừ!" Hiển nhiên có chút trách mắng.

Điều kỳ lạ, cả người Như Khoa Phu giống như đã phạm lỗi lớn, gật đầu cúi chào, lúc này lại không dám mở miệng.

"Ai?" Tên đầu trọc chỉ vào Chu Du, vẻ mặt nghi ngờ.

Nhưng mơ hồ nhận ra Chu Du có gì đó không đúng, từng người không giống những ngọn đèn cạn dầu.

"Tôi, hành động của tôi, không thể để người khác biết." Trong giọng nói của tên đầu trọc lộ ra một tia sát ý.

Như Khoa Phu lúc này vẻ mặt áy náy, "…" Sau đó Như Khoa Phu ghé vào tai tên đầu trọc, nói nhỏ vài câu.

Sau đó nghe thấy tiếng vỗ tay thật mạnh, rất rõ ràng.

Sắc mặt Như Khoa Phu trầm xuống, trong mắt tuy có chút tức giận, nhưng cũng không dám giận mà không dám nói, chỉ đứng một bên, hiển nhiên giống như một đứa trẻ phạm lỗi.

"Tôi, không muốn từ trên đó xuất hiện, làm việc à?" Tên đầu trọc gãi gãi đầu, sau đó cười nhạt.

Đôi mắt đó sắc bén như chim ưng, nhìn thẳng vào Chu Du.

Lúc này, Chu Du và nhóm người dường như không nhìn thấy gì, đứng một bên.

Như Khoa Phu không mở miệng.

"Bọn này thật sự có chút bản lĩnh, vốn chỉ mong bọn này giải quyết, không ngờ, toàn là một lũ vô dụng, gây ra bao nhiêu chuyện." Khóe miệng tên đầu trọc cười lạnh, "Cuối cùng tôi phải tự mình động thủ!" Vừa dứt lời, tên đầu trọc cầm con dao trong tay!

Lưỡi dao lóe lên ánh sáng đáng sợ, ánh sáng chiếu vào đó, sáng chói, rất chói mắt.

Trên lưỡi dao dường như có một số vết máu đen.

Chương 550

Tên đầu trọc dường như quen dùng dao.

Trên người mơ hồ tỏa ra một luồng khí tức quỷ dị.

Đang chuẩn bị động thủ, một người phía sau chớp chớp mắt, dường như đã hiểu ra.

Lúc này vội vàng ghé vào bên cạnh tên đầu trọc, nói nhỏ một câu, dường như đang nhắc nhở.

Tên đầu trọc nhíu nhíu mày, lông mày sau đó giãn ra.

Rồi nhìn về phía người phía sau, lúc này, ánh mắt lại một lần nữa rơi vào cái thùng được dỡ xuống từ phía sau ô tô của Bàn Tử.

Dường như Bàn Tử và Hồ Ba Nhất, tên đầu trọc và nhóm người đó không hề để vào mắt.

Hồ Ba Nhất đã nghe truyền thuyết về Đội Linh Hồn, cũng biết bọn này không phải đèn cạn dầu.

Bây giờ điều duy nhất cần làm là giữ yên lặng quan sát.

"Cách hay!" Trên mặt tên đầu trọc lộ ra nụ cười quỷ dị, sau đó vén cổ áo lên.

Chu Du phát hiện cổ tên đó gần như toàn là sẹo, trông có chút kỳ lạ.

"Vừa hay thử mấy thứ đó!" Vừa dứt lời, một nhóm người nhanh chóng đi về phía cái thùng đó.

Đó rõ ràng giống như một chiếc thùng sắt, bên ngoài treo mấy cái khóa, dường như sợ thứ bên trong sẽ thoát ra ngoài.

"Mở ra!" Tên đầu trọc hét lên với những người xung quanh, không

ngờ trên mặt mấy tên đó đều lộ ra một vẻ mặt kỳ lạ, dường như vẫn còn sợ hãi.

Sau đó mấy người cầm rìu trực tiếp bổ vào cái thùng.

Chỉ nghe thấy một tiếng "Khuông đương", dùng đèn pin chiếu vào bên trong, dường như mới thở phào nhẹ nhõm.

"Đang làm gì thế?" Bên cạnh, Diệp Nhất Tâm lại thấy kỳ lạ, bọn này cứ chần chừ không động thủ, ý gì đây?

Hoắc Linh đã đi nói chuyện, nhưng dường như cũng không có kết quả, mọi thứ, Chu Du đương nhiên hiểu rõ, đặc biệt là cái đại mộ này, đối với bọn họ có ý nghĩa vô cùng quan trọng.

Đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua!

"Cứ xem đã!" Ô Thiền lại mang vẻ mặt trầm tĩnh.

"Hống!" Đột nhiên, giữa nhóm người đang vây quanh, bỗng nhiên phát ra một tiếng gào thét xé lòng, gần như tất cả đèn pin đều chiếu về phía đó.

Mọi người nhìn thấy, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Không sai, đó là tiếng gào thét của quái vật!

"Gầm!" Một tiếng động lớn vang lên, cả doanh trại đều bị bao trùm bởi một tầng âm u.

Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đang ở trên xe, nhìn qua kính chiếu hậu, cảm thấy có chuyện chẳng lành.

Tên khốn này rốt cuộc đang làm gì vậy?

Hai người nhìn nhau, rồi vội vàng mở cửa xe, chẳng thèm để ý đến những thứ khác, vớ lấy vũ khí trong tay, trực tiếp chạy về phía Chu Du.

“Ầm!” Mặt đất rung chuyển.

Đêm càng lúc càng sâu, đèn chiếu sáng mở lên, ló ra từ sườn núi, ánh sáng trắng bệch chiếu vào người, khiến người ta gần như không mở nổi mắt.

Chẳng ai biết chuyện gì đang xảy ra, Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất chỉ nghe Chu Du ra hiệu: “Chạy!” Hai người cũng không nói nhiều, trực tiếp chạy ngược lại, thậm chí hoàn toàn chẳng thèm để ý đến phía sau nữa.

“Hô hô!” Đằng sau hai người truyền đến một tràng gào thét, ngay sau đó là một luồng khí lưu mạnh mẽ, cuốn theo khói bụi mịt trời, khiến hai người ngay lập tức bước đi khó khăn!

“Gầm!” Không xa, Chu Du phát hiện, từ cái thùng mở ra phía sau khoang xe, một bóng đen đột nhiên phóng vọt ra, nhảy lên một cái, thân thể hiện ra hình dạng quỷ dị, chỉ là không nhìn rõ mặt mũi quái vật đó, đã nhảy xa mấy trượng!

Ánh mắt âm u, hệt như hai cây đèn pin, xé toạc sự tĩnh mịch của màn đêm.

Chỉ trong nháy mắt, thứ đó dường như nghe thấy một âm thanh kỳ lạ, lập tức thân thể ở trạng thái căng cứng cao độ, sau đó khom lưng xuống, mắt dường như đang tìm kiếm mục tiêu.

Cuối cùng, nó đã khóa mục tiêu vào Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất!

“Gầm!” Một tiếng gào thét vang lên, gió âm nổi khắp bốn phía!

Sau đó, con quái vật trực tiếp nhảy lên, thân hình cực kỳ linh hoạt, lúc này đã lấy thế che trời lấp đất, lao xuống đè lên hai người.

“Bàn Tử?” Hồ Ba Nhất cảm thấy không ổn, mặt đất bụi mù bay ngàn trượng, gần như không thể nhìn rõ, đặc biệt là ánh đèn chiếu

mạnh mẽ rọi vào người, càng không thể phân biệt phương hướng.

Lúc này, Vương Bàn Tử bên cạnh, càng đổ thêm dầu vào lửa.

“Bành!” Trong lúc hoảng sợ, Bàn Tử vớ lấy vũ khí trong tay, trực tiếp xả một tràng đạn về phía con quái vật.

Đạn như pháo hoa, ngay lập tức, khói lửa bốc lên bốn phía, tầm nhìn càng thấp.

Bàn Tử nuốt nước bọt, trong lúc hoảng loạn, hoàn toàn không thể phân biệt phương hướng, Bàn Tử cảnh giác nhìn xung quanh, con quái vật dường như biến mất.

Bàn Tử thở phào nhẹ nhõm, mới thấy một người đi về phía mình, cũng hoảng loạn không kém.

Chương 551

"Bàn Tử, không sao chứ?" Giọng Hồ Ba Nhất vang lên.

"Khụ khụ, không... không sao, thứ đó, anh nhìn rõ chưa?" Bàn Tử vẫn còn sợ hãi, cảnh giác nhìn xung quanh, "Nhanh, đi mau!" Khi khói sắp tan, Bàn Tử và Hồ Ba Nhất chưa đi được mấy bước, đã thấy phía trước lờ mờ một bóng đen khổng lồ, dù không nhìn rõ toàn bộ, nhưng trông như một tảng đá lớn chắn trước mặt hai người.

Nhưng đôi mắt âm u đó lóe lên ánh sáng, khiến người ta kinh sợ.

"Gầm!" Một tiếng gầm lớn, một luồng gió mạnh trực tiếp ập vào mặt Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất, hai người suýt chút nữa mất thăng bằng, lùi lại mấy mét.

"Anh em, cái quái gì thế này?" Bàn Tử không khỏi nâng cao giọng.

Ngay sau đó, con quái vật há to cái miệng như chậu máu, lao vào hai người, nhưng trong miệng nó, dường như có từng vòng xoáy, nhìn mà kinh hãi.

"Tránh ra!" Bàn Tử và Hồ Ba Nhất hoàn toàn bị chấn động, hai người chỉ biết liên tục lùi lại, giữa không trung, chỉ nghe thấy một tiếng động vang lên, sau đó một bóng người lóe qua.

Không nhìn rõ, nhưng thấy đã ném ra mấy quả lựu đạn khói.

"Ầm!" Sau khi nổ, mặt đất bụi mù bay ngàn trượng, như từng rào chắn, sau đó khói đạn nhanh chóng lan tỏa quanh mấy người.

Mặt đất bị nổ đến lồi lõm, Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất không hiểu tại sao, bị Chu Du kéo một cái, nhanh chóng chạy về phía trước.

Không xa, đám người trọc đầu đang xem kịch hay, nhưng không ngờ, trước mắt lại một màn mờ mịt, có chút mất hứng.

Nhưng, lúc này đương nhiên không lo lắng, bốn phía phòng thủ nghiêm ngặt, bọn chúng, dù có bay lên trời hay độn thổ, cũng không thoát khỏi lòng bàn tay ông ta.

“Nhớ kỹ, cái bí mật này, tuyệt đối không được để chúng mang ra ngoài, bất cứ thứ gì lấy ra từ cổ mộ cũng không được mang đi!” Tên trọc đầu hạ lệnh chết.

“Rõ!” Đội tử linh phía sau đáp lại một tiếng.

Bàn Tử và Hồ Ba Nhất cùng Ô Thiền và mấy người khác rút lui về doanh trại.

Khói tan đi, nhưng con quái vật dường như biến mất, không có bất kỳ âm thanh nào, mọi người đều thấy kỳ lạ.

“Nó đâu rồi?” Bàn Tử vẫn còn sợ hãi, chép chép miệng, cảnh tượng vừa rồi như một cơn ác mộng.

“Hồn Mộ Thú!” Ô Thiền nheo mắt lại, “Không, con quái vật đó đang ở thời kỳ ấu niên, may mà sức sát thương không đủ mạnh.

Không ngờ, lũ khốn đó lại bắt được một con quái vật như vậy từ dưới cổ mộ.

Bản thân chúng là tử sĩ canh giữ cổ mộ, chúng chỉ bị bắt để khống chế, sau đó dùng để tìm kiếm các ngôi mộ lớn, có thể dựa vào khí tức dưới đất để xác định!” Ô Thiền bổ sung, “Chỉ là, thứ này rất khó khống chế, một khi mất kiểm soát, hậu quả khôn lường.

Xem ra, phía sau còn có kẻ khác!” Không sai!

Chu Du đương nhiên hiểu rõ, những mãnh thú rừng núi thông thường, tốc độ và sức chiến đấu của chúng chỉ kém hơn một chút.

Sức mạnh, tốc độ, cũng như sinh mệnh lực, cũng không khác biệt nhiều so với người bình thường.

Tuy nhiên, những sinh vật dưới cổ mộ, sức mạnh và sinh mệnh lực của chúng có thể gấp mấy lần, thậm chí mười lần người bình thường, hệt như nghiền chết một con kiến.

Chúng sở hữu huyết mạch mãnh thú bẩm sinh, sức mạnh vô cùng.

Lũ khốn này, quả nhiên dã tâm bừng bừng.

Nhanh chóng, khói tan đi!

Đột nhiên, đèn chiếu lại lần nữa rọi về phía Chu Du, như một loại tín hiệu, sau đó một bóng đen trực tiếp chui xuống đất.

Mặt đất lại rung chuyển!

"Gầm!" Mọi người nín thở tập trung, nhìn chằm chằm xung quanh.

Ngay lúc này, trước mặt Chu Du, cách mấy mét đột nhiên nổ tung một cái hố.

Từ bên trong, con quái vật lao ra, mọi người mới có thể nhìn rõ, toàn thân nó dường như được khoác một lớp kim giáp.

Dưới ánh đèn chiếu rọi, nó lấp lánh sáng ngời, thân hình thì quen thuộc!

Đúng rồi, nó gần như y hệt con mãnh thú nửa người đầu người mà tôi từng thấy trong bích họa trên đỉnh tháp đá, chỉ là trong thế giới thực, thể hình của thứ này lớn hơn gấp mấy lần!

Những móng vuốt sắc bén như dao găm, cái đuôi như roi thép, ma sát với không khí phát ra từng trận âm thanh quỷ dị.

Con quái vật lướt mắt nhìn mọi người, mũi thở ra hơi thở hổn hển.

Bàn Tử và Hồ Ba Nhất lúc này không dám thở mạnh.

“Gầm!” Sau khi con quái vật gào thét một tiếng, thân thể nhanh chóng lao về phía bên cạnh, phía sau cuốn theo từng luồng khói bụi, khí thế như hồng.

Chu Du nhanh chóng đứng dậy, chắn ở phía trước.

Nhưng khi con quái vật đến gần Chu Du, đột nhiên nó dừng lại mọi hành động.

Cả cơ thể nó gần như cứng đờ, như một tảng đá.

Ban đầu, lớp giáp vảy rồng trên người nó dựng ngược lên như từng cái gai nhọn, nhưng lúc này lại rũ xuống.

Chương 552

"Gầm!" Con quái vật gầm mấy tiếng, nhưng âm thanh dường như đã bị hạ thấp đi không ít.

Đôi mắt đó săm soi Chu Du từ trên xuống dưới, mũi nó phì hơi nóng ra, dường như đang ngửi một mùi lạ.

Sau đó, toàn bộ cơ thể nó trực tiếp nằm sấp xuống!

"Có ý gì?" Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đương nhiên đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, nhưng con quái vật dường như đã thay đổi, ánh mắt nó không còn hung mãnh như trước nữa.

Rồi nó trực tiếp đi về phía Chu Du, bước chân chậm rãi.

Hệt như đang nhàn nhã tản bộ, nó ngửi ngửi xung quanh, hoàn toàn không còn vẻ đe dọa, như một con cừu non ngoan ngoãn.

"..." Không xa, Như Khoa Phu và đám người đội tử linh không hiểu tại sao.

Trên mặt tràn đầy hoảng sợ!

Đặc biệt là tên trọc đầu, nhìn đến rớt quai hàm, rốt cuộc là chuyện gì?

Chẳng ai biết, chỉ nhìn nhau, cảm thấy chuyện này quả thực không thể tin được.

Thứ hung ác cùng cực đó, tên trọc đầu đã hao tốn cửu ngưu nhị hổ chi lực, rất khó khăn mới lôi được từ dưới đất lên.

Tiền bạc thì không nói, người cũng chết mất một nửa, rất khó khăn mới chế phục được, nhưng giờ đây, tất cả đều hóa thành bong bóng.

Tên trọc đầu tức đến nghiến răng nghiến lợi, lát sau ra hiệu cho đội tử linh, "Bắn!" "Đội trưởng, nhưng thứ đó..." "Giết nó!" "Rõ!" Phía sau, đội tử linh nhanh chóng chạy sang một bên, sau đó từng người vác ống pháo, phía trước lắp súng máy hạng nặng.

"Bắn!" Sau đó, một tiếng lệnh hạ, bóp cò, đạn trực tiếp bay ra từ nòng súng phun lửa.

"Gầm!" Bên doanh trại, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử vội vàng rút lui về phía đống đá phía sau, giờ đây, một trận đại chiến sắp bùng nổ.

Nhưng họ vừa đi được mấy bước, con quái vật phía trước ngay lập tức gầm lên một tiếng, quay người lại, trực tiếp chắn trước mặt Chu Du.

Đạn bắn vào người nó, trực tiếp bị bật ra, không thể làm nó bị thương chút nào.

Con quái vật đón nhận sự công kích của đạn và pháo, trực tiếp lao về phía tên trọc đầu.

"Tình huống gì vậy?" Bên cạnh, đội tử linh không lường trước được, thứ đó phát điên rồi sao?

"Gầm!" Lại một tiếng gào thét, phía trước cách đội tử linh không quá ba bốn mét, con quái vật nhảy lên một cái, hệt như một quả bom trực tiếp nổ tung giữa đội tử linh.

"Ầm!" Mặt đất rung chuyển, giờ đây xung quanh đội tử linh bùng lên từng tràng kêu la thảm thiết, những người bên cạnh gần như vứt bỏ mũ giáp, chẳng thèm để ý đến những thứ khác, một mực chạy toán loạn khắp nơi.

Tên trọc đầu lo lắng đến mức xoay vòng vòng, rồi chạy về phía quân bộ ở sườn núi cầu cứu.

“Giá!” Nhanh chóng cưỡi lên một con ngựa phi nhanh, phi như điên về phía quân bộ.

“Gầm!” Con quái vật phía sau cảm nhận được, giờ đây trực tiếp đổi hướng, lao về phía tên trọc đầu.

“Giá!” Tên trọc đầu vừa quất vào lưng ngựa, vừa quay đầu nhìn lại, trong tay vớ lấy một con dao, trực tiếp chém về phía sau một cái!

“Xoẹt xoẹt!” Không khí không ngừng rung chuyển, con dao trực tiếp chém vào đỉnh đầu con quái vật, bắn ra một luồng máu tươi!

Con quái vật tăng tốc độ, dưới chân sinh gió, bạo nộ!

Sau đó, nó với thế che trời lấp đất, vươn ra móng vuốt sắc bén, gió âm thổi từng trận xung quanh, phía trước con ngựa hí vang.

“Kỵa!” Con ngựa ngay lập tức dựng nửa thân mình lên, tên trọc đầu lập tức nổi giận, trực tiếp từ lưng ngựa nhảy xuống.

Nhanh chóng lao về phía đại quân ở sườn núi phía trước.

“Kỵa!” Trong nháy mắt, nửa thân con ngựa đã bị cắn đứt, ngã xuống đất chết.

“Ầm!” Ở sườn núi, từng luồng lửa sáng rực trời, đạn dược ào ào trút xuống con quái vật, giữa không trung từng tràng gầm rú vang lên, mặt đất không ngừng rung chuyển.

Khắp bốn phía doanh trại, gió lạnh gào thét.

Trong doanh trại, đám người Chu Du nhìn đến ngây người, đặc biệt là Vương Bàn Tử, con quái vật dường như đã hoàn toàn thay đổi, không thể lường trước được.

“Anh em, chuyện gì vậy?” Hồ Ba Nhất thấy những người kia đang đối phó với quái vật, dường như cũng không có thời gian để ý đến bên này, ngược lại họ có cơ hội thở dốc.

Anh cau mày, vẻ mặt khó hiểu.

Chu Du cười khổ một tiếng, chỉ nhún vai, "Tôi cũng không rõ lắm, hoặc là, có lẽ gọi là tự làm tự chịu đi!" "Không!" Ô Thiền lại bước lên phía trước, nhìn Chu Du, rồi nói, "Chuyện không đơn giản vậy đâu, con quái vật này là động vật máu lạnh, không nhận chủ, nhưng sẽ nhận vật!

Những con quái vật này thường sống dưới đất, phần lớn sinh ra cùng với cổ mộ, chủ yếu dựa vào việc hấp thụ âm khí dưới đất cũng như những kẻ trộm mộ tự chui đầu vào để sống sót, cũng có thể tồn tại như một loại trấn mộ thú!

Hành vi nhận chủ, chủ yếu biểu hiện ở việc cảm nhận được một vật phẩm nào đó." Nghe xong, Chu Du mới chợt hiểu ra, thảo nào trước đó con quái vật lại ngửi ngửi bên cạnh tôi, chẳng lẽ là vì mảnh lụa kia?

Chu Du nhìn về phía không xa, kết quả cuộc đàm phán giữa Hoắc Linh và đám người trên sườn núi rõ ràng không như ý.

Thấy bên kia con quái vật như phát điên, tiếng nổ không ngừng vang lên.

Chu Du mới dặn dò những người phía sau, "Trước tiên đừng hành động thiếu suy nghĩ, tôi đi xem sao.

Con quái vật đó tạm thời cũng sẽ không làm hại tôi." Nói xong, Chu Du đang chuẩn bị đi về phía sườn núi, vì lũ khốn đó đang bận đối phó với con quái vật, cũng không có thời gian chú ý đến bên này, những người trong doanh trại tạm thời cũng không có nguy hiểm.

Chương 553

Lúc này anh đang suy nghĩ làm sao để đột phá vòng vây.

Con quái vật hiển nhiên đã phát điên.

Nó trực tiếp lao vào giữa những khẩu súng và pháo đó, ngay lập tức, tiếng nổ xung quanh không ngừng vang lên, hệt như pháo hoa, khu vực xung quanh sáng rực trời.

Cả đám người hỗn loạn, xác chết nằm la liệt khắp nơi.

Nhưng, những người lính Mông Cổ này thực sự không ít, những chiếc xe xung quanh nhanh chóng tránh ra, tạo thành một thế chân kiềng xung quanh sườn núi.

Họ cũng đã chuẩn bị mọi kế sách vạn toàn.

Những chiếc xe phía sau gần như tự sát mà tấn công, trực tiếp lao vào người con quái vật.

"Ầm!" Ngay khoảnh khắc chiếc xe đâm vào, ngay lập tức, một ngọn lửa bùng lên xung quanh.

Chu Du lại thấy khoang xe phía sau chiếc ô tô đó trực tiếp bị nổ tung, bên trong lăn ra từng chiếc hộp, tất cả đồ vật đều văng ra ngoài.

"Vàng sao?" Chu Du nhìn đến ngây người, không chỉ vậy, còn có một số châu báu, phỉ thúy, thậm chí cả cổ vật bằng đồ đồng.

Rõ ràng, lũ khốn này đã sớm chuyển một số thứ từ dưới cổ mộ lên xe, chuẩn bị rút lui, dường như đang chờ đợi.

Rõ ràng muốn mang những thứ này đi làm của riêng, chỉ là lũ khốn này thực sự quá tham lam, thậm chí còn muốn khống chế cả một con quái vật.

Giờ đây, đương nhiên kế hoạch đã thất bại.

Mặc dù con quái vật đã làm kế hoạch thất bại, nhưng giờ đây, trên mười mấy chiếc ô tô phía sau đầy vàng bạc châu báu, lũ khốn đó rõ ràng đã chuẩn bị rút lui.

Chu Du đương nhiên biết, những thứ này tuyệt đối không thể rơi vào tay bọn chúng.

Phần lớn các văn vật trong số đó đều là chí bảo, là những thứ tổ tông để lại, nếu mất đi, không biết sẽ gây ra tổn thất lớn đến mức nào.

"Khốn kiếp!" Trước đây Chu Du chỉ chú ý đến bên bọn Mao Tử, dù sao họ là những người xuất hiện sớm nhất trong tầm mắt, cuốn sổ ghi chép kia dường như cũng là do bọn Mao Tử để lại.

Nhưng không ngờ, phía sau lại có một tên khốn lớn đang rình rập.

Quả đúng là ve sầu rình ve, chim sẻ rình mồi.

Chu Du không khỏi ngạc nhiên.

Đang chuẩn bị tìm Hoắc Linh, nhưng nơi ánh mắt tôi quét qua, căn bản không có ai, xung quanh là một biển lửa.

Khắp nơi đều là tiếng gầm rú xé lòng, hệt như một chiến trường thảm khốc!

Không đến giây phút cuối cùng, ai cũng không biết sẽ có kết quả thế nào.

"Ầm!" Lúc này, tiếng nổ vang lên không ngớt, xung quanh rung chuyển muốn nứt tai!

Khói bụi bay cuồn cuộn khắp trời, che khuất cả mặt trời, bầu trời vốn đen kịt giờ đây càng khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Chu Du chưa đi được mấy bước, không được, phía sau một mảng đen kịt, không nhìn thấy gì nữa.

“Kỳ lạ!” Chu Du ngay lập tức cảm thấy sức mạnh huyết mạch giác tỉnh trong cơ thể đang rục rịch, như sắp phun trào ra.

Anh mới hiểu ra, chỉ khi ở thời khắc nguy cấp, kỹ năng huyết mạch mới tăng trưởng gấp bội, trong ý thức sẽ truyền đến tín hiệu nguy hiểm.

Trước đây, khi gặp những con quái vật dưới cổ mộ, đã mấy lần xuất hiện dự cảm như vậy, chẳng lẽ sắp có chuyện lớn xảy ra?

Không ổn!

“Ầm!” Tiếng nổ liên tiếp vang lên, ngọn lửa nhanh chóng lan rộng, xung quanh sườn núi, lấy doanh trại làm trung tâm, lại hình thành từng bức tường lửa, hệt như một vòng xoáy sâu không thấy đáy, sắp nuốt chửng toàn bộ mặt đất!

Trong lúc hoảng loạn, Chu Du chợt phát hiện, dưới sườn núi, cách một trăm mét, lại xuất hiện những vệt sáng đỏ.

Từ phía tây đang tiến về phía này!

Cái gì?

Chu Du có chút kỳ lạ, chẳng lẽ là quái vật chui ra từ dưới đất?

Nhìn phương hướng, hình như từ...

Không ổn, là từ phía Trạm Xử Lý Nước Thải, tốc độ đang tăng nhanh, tiến về phía doanh trại.

Rõ ràng, những động tĩnh khác thường trong doanh trại dường như đã thu hút chúng.

Chết tiệt!

Chu Du không khỏi chửi thề một câu, nếu giờ thứ đó lại xuất hiện, lúc này chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa, dù sao chuyện ở đây còn chưa giải quyết xong, lại xuất hiện thêm những quái vật từ Trạm Xử

Lý Nước Thải nữa.

Chu Du đương nhiên biết, những quái vật đó cũng không phải loại tầm thường, lũ khốn đó giết người vô hình, thậm chí còn đáng sợ hơn con quái vật vừa rồi.

Nhưng điều hiện tại vẫn chưa thể xác định được là, liệu những thứ nửa người nửa quỷ ở Trạm Xử Lý Nước Thải đó có giống như quái vật, có thể nghe lệnh tôi hay không.

Chu Du đang suy nghĩ, nhưng không ngờ một cảnh tượng lại xảy ra.

Chương 554

Những thứ đó căn bản không phải quái vật!

Cũng không phải thứ từ Trạm Xử Lý Nước Thải chui ra, mà là người!

Không sai, Chu Du cứ ngỡ mình nhìn nhầm, dụi dụi mắt, mới phát hiện, trang bị trên người những người đó lại quen thuộc!

Dường như đã từng thấy ở đâu đó!

Đúng rồi, người của Hoắc gia!

Trước đây Chu Du dưới sự dẫn dắt của Hoắc Thiết Cầu đã trực tiếp đến một thôn lạc của thế lực Hoắc gia ở Viễn Đông, cũng đã thấy trang phục như vậy.

Rõ ràng, không khác biệt nhiều so với những gì đang thấy bây giờ!

Sau đó những người đó nhanh chóng lao lên, Chu Du nhìn một cái, lũ này phía sau đều được vũ trang đầy đủ, dường như không thua kém gì những người lính Mông Cổ kia.

Rõ ràng cũng đã chuẩn bị sẵn sàng cho một trận chiến cam go.

"Hoắc Thiết Cầu?" Người cuối cùng, là người Chu Du đã quen biết từ trước, đương nhiên không nói nhiều, cứ ngỡ mình nhìn lầm.

Nhưng đợi đến khi người đó đến gần, đi từ phía sau, mới nhận ra, đó chẳng phải Hoắc Thiết Cầu sao?

Anh ta cũng đến đây rồi?

"Anh rể!

Không sao chứ?" Hoắc Thiết Cầu lúc này trang bị đầy đủ, trên người mặc áo giáp dày nặng, gần như không thể cử động được, lúc

này nhìn quanh.

Một biển lửa, lính Mông Cổ tuy đông, nhưng lúc này cũng đã hỗn loạn.

Mười mấy chiếc ô tô, gần như đều đã bốc cháy.

Từng người một hỗn loạn, chạy tán loạn khắp nơi!

"Xông lên cho ta!" Hoắc Thiết Cầu sau đó ra lệnh, người của Hoắc gia ngay lập tức vớ lấy vũ khí trong tay, trực tiếp xông lên.

Hoắc Thiết Cầu nheo mắt lại, nhìn về phía xa, trông có vẻ kinh ngạc.

"Chuyện gì vậy?" Chu Du có chút khó hiểu với anh ta, "Anh cũng đến đây rồi sao?" Phải biết rằng, nơi Hoắc Thiết Cầu ở trước đây cách đây không phải mười vạn tám nghìn dặm, ít nhất cũng là hàng trăm cây số.

Cộng thêm thời tiết giá lạnh và vị trí địa lý đặc biệt, đường xá xa xôi đến đây, đương nhiên sẽ hao tổn nguyên khí lớn, nếu không phải chuyện đặc biệt khẩn cấp, ước tính anh ta cũng sẽ không đến.

"Anh rể, tôi nhận được tin tức, bên bọn Mao Tử đã hành động quy mô lớn, tôi biết có chuyện chẳng lành ở đây, cộng thêm lính Mông Cổ cũng phục kích khắp nơi, tôi cứ nghĩ sẽ xảy ra xung đột, đánh nhau." Hoắc Thiết Cầu lau mồ hôi, rồi tiếp tục nói, "Giờ đây cục diện trong nước gần như vì biến cố ở đây mà đều cảm thấy căng thẳng rồi.

Vì vậy tôi lo lắng cho sự an toàn của anh nên đã phái người đến, người của Hoắc gia gần như đã đến đây một nửa rồi." Hoắc Thiết Cầu sau đó tiếp tục nói, "Không ngờ, đã đến đây rồi, đa số các xe tải đều đậu ở bên ngoài, dường như muốn vận chuyển đồ vật ra ngoài!" Chu Du mới hiểu ý của anh ta, hóa ra trước đây ở đây một khi xảy ra bất kỳ biến động nào, mấy thế lực bên cạnh đều không thể xem

thường.

Ít nhất ở khu vực giao tranh này, mọi người đều ngang tài ngang sức, một khi bị phá vỡ, hậu quả sẽ khôn lường!

"Đi!" Chu Du sau đó cùng Hoắc Thiết Cầu trực tiếp đi tìm Hoắc Linh.

Hóa ra Hoắc Linh đã định đàm phán với lính Mông Cổ, nhưng không ngờ lại bị bắt giữ, đang ở trên một chiếc xe.

Hoắc Linh đương nhiên không phải hạng tầm thường, cô ấy không vội vàng phản kháng để thoát ra, mà chuẩn bị đột phá từ bên trong đội quân Mông Cổ.

Lúc đó định cùng Chu Du trong ngoài phối hợp, vì vậy vẫn luôn quan sát!

Ai ngờ, lại xảy ra chuyện này.

Thấy Hoắc Thiết Cầu đến, cô ấy cũng không quá ngạc nhiên, dù sao xảy ra chuyện như vậy, đương nhiên cũng sẽ kinh động người của Hoắc gia!

"Chị, không sao chứ?" Hoắc Thiết Cầu có chút lo lắng, Hoắc Linh vẫy tay, rồi nói, "Người của Hoắc gia đều đến rồi sao?" "Người của thế lực Viễn Đông đều đã đến gần hết rồi." "Vừa hay!" Hoắc Linh lúc đó nheo mắt lại.

Ở xa, con quái vật dường như biến mất, lúc này căn bản không thấy bóng dáng nó đâu nữa.

Chu Du cũng tò mò, tiến lại gần nhìn, mới phát hiện, trên mặt đất lúc này lồi lõm, con quái vật đó dường như như cá gặp nước, đã chui xuống đất!

Nhưng, ngay cả trong tình huống này, cũng không khiến lính Mông

Cổ thở phào nhẹ nhõm.

Không sai, giờ đây đã loạn thành một mớ bòng bong.

Những quả bom đó gần như ngay lập tức đều đã nổ tung.

Đúng vậy, sóng này chưa yên sóng khác đã nổi.

Giờ đây người của thế lực Hoắc gia cũng đã xông lên, vớ lấy súng trong tay, xả một tràng đạn về phía trước.

Lính Mông Cổ lúc này chưa thoát khỏi nỗi kinh hoàng vừa rồi, giờ lại bị đòn chí mạng.

Mấy trăm người còn sót lại trốn sau những đống đá xung quanh, làm gì còn chỗ để phản kháng.

Lúc này từng người một nhanh chóng chạy tán loạn về phía xa.

Thậm chí còn sợ mình chậm mất mấy bước!

"Ầm!" "Bành!" Tiếng súng pháo không ngừng vang lên, lúc này xung quanh khói lửa mịt mù, chẳng khác gì chiến trường.

Chương 555

Chỉ trong chốc lát, những người lính Mông Cổ hỗn loạn phía trước đã chạy tán loạn khắp nơi, không còn một bóng ma nào.

"Đúng rồi, mau phái người đuổi theo tên trọc đầu kia, đừng để hắn chạy thoát." Chu Du lại không buông lỏng cảnh giác, nhìn mọi thứ trước mắt, dường như đã hiểu ra, rồi nói với Hoắc Thiết Cầu, "Tên khốn đó không phải hạng tầm thường đâu!

Rất có khả năng sẽ tiết lộ tin tức ra ngoài, đến lúc đó thế lực Hoắc gia ở Viễn Đông càng nguy ngập." "Yên tâm, tôi đã phái người đi đuổi rồi." Hoắc Thiết Cầu lại không lo lắng, "Nếu là ở nơi khác, tôi không dám đảm bảo, nhưng ở đây, người của Hoắc gia muốn truy người, không ai chạy thoát được." Hoắc Linh thở phào nhẹ nhõm, cũng không nói nhiều, rồi cùng Chu Du nhanh chóng đi vào trong doanh trại.

Vương Bàn Tử thấy Chu Du đến, dẫn theo một đám người, lúc đầu ai nấy đều cẩn thận, cứ nghĩ bị lính Mông Cổ bắt rồi.

Đang lo lắng không biết làm thế nào, nhưng giờ thấy Hoắc Thiết Cầu, lập tức hiểu ra.

Hóa ra là đã mời được quân cứu viện.

Giờ lính Mông Cổ chạy toán loạn khắp nơi!

Từng người một lập tức mừng rỡ.

"Lũ khốn đó chạy nhanh thật, nếu không, ông Bàn tôi với vũ khí trong tay thì không biết chừng sẽ làm chúng mất mắt đấy." Bàn Tử lại vẻ mặt bình thản, nhìn về phía trước.

"Bàn Tử, anh nói hay lắm, nhưng vừa nãy trên xe, ai chân run lẩy bẩy thế?" Hồ Ba Nhất lại nhắc nhở một câu.

“Ấy!” Bàn Tử biện minh, lúc đó, Hoắc Thiết Cầu đi tới, cũng không nói nhiều, chỉ bóp bóp vai Bàn Tử, thở dài một tiếng.

“Làm gì mà thở dài chứ?

Không tin à?” Bàn Tử lại sốt ruột.

Sau đó mọi người cũng không nói nhiều nữa, đi vào trong lều.

Chu Du mới nhắc nhở, “Bây giờ không biết bọn Mao Tử đi đâu rồi, không biết bên đó có tin tức gì không?” Hoắc Thiết Cầu cau mày, nhìn về phía những tài liệu được sắp xếp gọn gàng xung quanh.

Những chữ trên đó đương nhiên anh ta không hiểu gì, nghe lời Chu Du nói, anh ta cũng ngẩn ra, sau đó mới chậm rãi mở miệng, “Anh rể, tin tức tôi nhận được trước đây là, hình như bọn Mao Tử đã cử hàng ngàn người, tất cả đều đi về phía Trạm Xử Lý Nước Thải, liên tiếp mấy đợt người, anh em của tôi đều theo dõi, sau đó tôi cũng đi theo, nên là...” Chu Du hiển nhiên cũng hiểu.

Nhưng với tư cách là người chi viện bên ngoài, họ cũng không thể xuống cổ mộ được.

Vì vậy không có khả năng bị tiêu diệt dưới cổ mộ.

“Những người đó sẽ đi đâu?” Sau khi Hoắc Linh và đám người vào, cũng đang suy nghĩ vấn đề này.

“Không cần tìm nữa!” Lúc này, bên ngoài lều truyền đến giọng của một người.

Hồ Ba Nhất.

Anh ta vừa nãy vẫn luôn ở bên ngoài không vào, lúc này sắc mặt trầm trọng chỉ chỉ ra bên ngoài.

Chu Du và đám người nhanh chóng bước ra khỏi lều, mới thấy không xa, cũng ở phía sau đống đá.

Giờ đây, mọi người đều nhìn rõ mồn một.

Đèn pin vừa chiếu, mọi người đều hiểu ra.

Vừa nãy căn bản không nhìn rõ, những người này tất cả đều đã chết ở đây, từng cái xác nằm ngổn ngang chồng chất, rõ ràng đã bị người di chuyển.

"Chết hết rồi sao?" Ít nhất có hơn một trăm người là lực lượng dự bị.

Điều kỳ lạ là, vũ khí trên người họ đều còn nguyên.

"Chết kiểu gì?" Bàn Tử có chút kỳ lạ, cầm đèn pin, cùng Hồ Ba Nhất tiến lên phía trước xem xét kỹ lưỡng.

Trước đó mọi người đều bị đội tử linh và lính Mông Cổ bên kia thu hút, nên căn bản không có thời gian thừa để tìm hiểu kỹ càng phía sau đống đá.

"Không đúng rồi!" Bàn Tử sau đó nhìn mọi người, lúc này vẻ mặt càng thêm...

Hoắc Thiết Cầu và Hoắc Linh cũng vội vàng đi tới.

Cả đám người gần như đi trong núi thây ma, lật từng thi thể ra, kiểm tra kỹ lưỡng.

Nhưng gần như tất cả đều phát hiện một đặc điểm chung của tất cả các thi thể, đó là căn bản không có bất kỳ vết thương nào.

Chu Du cũng kiểm tra kỹ lưỡng, không có dấu hiệu trúng độc, cũng không có bất kỳ vết thương nào.

Nhưng anh chắc chắn họ đã chết.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Chu Du lầm bầm như tự nói với mình, nhìn chằm chằm xung quanh.

“Ầm!” Ngay lúc này, ngọn lửa xung quanh sườn núi bị một trận gió thổi lúc sáng lúc tắt.

Ngay lập tức giữa không trung một tiếng sấm nổ vang, tia sét đỏ như máu hệt như từng con mắt nhìn chằm chằm xuống phía dưới.

“Ầm!” Tiếng sấm nổ liên tiếp, gần như không ngừng nghỉ!

“Ầm!” Sau đó trực tiếp nổ vang ở một chỗ trên sườn núi, tia sét như một lưỡi dao sắc bén trực tiếp đánh đổ một chiếc ô tô phía trước, ngay lập tức bốc lên một ngọn lửa, toàn bộ đầu xe gần như bị nổ tung.

Chiếc xe tan tành, khắp không khí bắn ra những tia lửa.

Hệt như pháo hoa nổ tung, nhìn hoa cả mắt.

Chương 556

"Sắp mưa rồi, mau vào trong lều đi." Bàn Tử lúc này thúc giục, trong không khí có một luồng hơi lạnh ngột ngạt bao trùm khắp cơ thể.

"Không, đó không phải là nguyên nhân của mưa đâu." Ô Thiền vẫn luôn im lặng lúc này mới lên tiếng.

"Thế nguyên nhân là gì?" Hồ Ba Nhất và Bàn Tử đang chuẩn bị hỏi, nhưng Chu Du ra hiệu tạm thời đừng nói gì.

Sau đó cả đám người đi về phía lều.

Chu Du nhìn đồng hồ, bây giờ cách trời sáng cũng không còn hai ba tiếng nữa.

Nhưng xung quanh vẫn là một mảng đen kịt, gần như không thể nhìn rõ tình hình ở xa, lúc này trên trời sấm chớp liên hồi.

"Ầm!" Từng tiếng sấm dữ dội không ngừng vang lên.

Chu Du đóng lều lại, lúc này chìm vào suy tư.

Bên cạnh, Ô Thiền lại nói, "Tiểu trượng phu, đang nghĩ gì vậy?" Rõ ràng đã nhìn ra tâm tư của Chu Du.

Chu Du cũng không nói nhiều, chỉ lấy mảnh lụa trong túi ra, đưa cho Ô Thiền, "Với những gì cô đã biết từ trước, đây là thứ gì?" Ô Thiền xem xét kỹ lưỡng mảnh lụa đó, lại có chút kỳ lạ, rồi sau đó mỉm cười nhẹ nhàng, "Tiểu trượng phu, trước đây anh chẳng phải chuyên gia về phương diện này sao?

Giờ lại không biết nữa à?" Chu Du lại mỉm cười nhạt, "Đối với cổ vật thông thường, tôi đương nhiên hiểu rõ.

Nhưng cô xem, chuyện này cần phải đi tra cứu tài liệu.

Ở Phan Gia Viên bên kia, rõ ràng nên có nghiên cứu về nó, nhưng bây giờ tôi phải ra ngoài trước đã." Anh đương nhiên biết, bây giờ Công chúa Áo Cổ rõ ràng đã đạt được mục đích trước đó, nhưng hiện tại Công chúa Áo Cổ dường như có lời muốn nói mà chưa nói rõ.

Dù sao Công chúa Áo Cổ trước đây cũng đã trải qua sự tôi luyện của chiến trường, vì vậy mới hình thành được khí thế như vậy.

Không ngờ Công chúa Áo Cổ dường như đang chờ đợi.

Chu Du biết, tất cả đáp án đều nằm trong mảnh lụa đó, chỉ là hiện tại, anh biết, ở lại đây cũng không có tác dụng gì khác.

Phải nhanh chóng giải quyết!

Chu Du đã quyết định sáng sớm mai, trực tiếp cùng về Bắc Bình.

Đến đây, Chu Du cũng không nói nhiều, liền chìm vào giấc ngủ sâu.

Đêm khuya, dường như mọi thứ đều trở nên yên tĩnh.

Bên ngoài dường như không có tình huống kỳ lạ nào xảy ra, ngược lại, bên trong vô cùng yên tĩnh, một mảnh tĩnh mịch, dường như giữa trời đất, không có bất kỳ âm thanh nào khác.

Trong chốc lát, những người xung quanh doanh trưởng đều đã ngủ say.

Đêm càng thêm sâu lắng.

Nhưng ngày hôm sau, Chu Du mới nhận ra, mọi chuyện dường như không ổn lắm.

Bên ngoài một trận ồn ào hỗn loạn, Chu Du chợt giật mình tỉnh giấc, liền nhanh chóng đứng dậy, nhìn ra bên ngoài, không khỏi ngây người.

Không sai, đêm qua hình như thực sự đã xảy ra chuyện, bởi vì bên ngoài khắp nơi đều là những cái hố, như bị nổ tung.

Cẩn thận nhìn về phía trước, lại thấy xung quanh khắp nơi đều tan hoang, mặt đất hoàn toàn sụp đổ.

Tan tác, như bị thứ gì đó cắt thành mấy mảnh.

Giữa các vết nứt trên mặt đất, thậm chí còn bốc lên từng tia hàn khí, khiến người ta không khỏi kinh hãi run rẩy.

Các vết nứt rộng, thậm chí phần lớn ô tô đều bị nuốt chửng vào trong.

"Chuyện gì vậy?" Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất ở phía trước, cẩn thận nhìn, bây giờ gần như không dám hành động thiếu suy nghĩ, ai cũng không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng nhìn mọi thứ trước mắt, mọi người dường như đều hiểu ra.

Đêm qua có lẽ là do những tiếng sấm sét kia gây ra.

"Đôi mắt đỏ như máu!" Chu Du lúc này ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, mới nhớ ra trước đó ở giữa không trung doanh trại đã thấy đám mây đen đang đến gần, bên trong dường như ẩn chứa một con mắt khổng lồ, nhìn chằm chằm mọi hành động của mọi người.

"?" Hoắc Thiết Cầu lúc này cũng trăm mối không giải, không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng mọi thứ trước mắt, dường như so với những gì đã thấy trước đó, thì chuyện này chắc chắn là chuyện nhỏ so với chuyện lớn.

Đến nỗi bây giờ cả người không dám thở mạnh.

Những người của Hoắc gia xung quanh cũng nhìn nhau, đều ngây người.

Chẳng ai biết đêm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Giờ đây, đứng trên sườn núi, tôi lại có thể nhìn rõ mồn một, xung quanh doanh trại phía dưới dường như đã nứt ra từng khe hở, nơi sâu nhất của vết nứt gần như không nhìn thấy đáy, bên trong âm khí lạnh lẽo.

Hệt như chân của con nhện, nằm ngang dọc khắp nơi!

Nơi rộng nhất gần ba bốn mét, đến nỗi phần lớn ô tô gần như đều bị lún xuống.

“Chết tiệt!” Bàn Tử lại chửi một câu, “Anh em, giờ tôi lỗ lớn rồi.” Lập tức cau chặt mày, cả người như tức giận đến phá hoại, nhưng lúc này lại chẳng làm được gì.

Chỉ sau một đêm, cảnh vật xung quanh đã hoàn toàn thay đổi.

Chương 557

Nếu không phải có thể nhìn thấy toàn cảnh Trạm Xử Lý Nước Thải phía trước, tôi thậm chí còn nghĩ mình đã bị chuyển đến một nơi khác.

“À mà, mọi người đều không sao chứ?” Chu Du nhìn quanh hỏi một câu.

“Không sao cả!” Bàn Tử nhìn quanh, đáp lời, rồi cả người hắn chỉ về phía trước, “Anh em, tôi chỉ tiếc đống bảo bối phía sau mấy chiếc xe kia thôi.

Mười mấy rương liền, mấy thứ này mà vận về Phan Gia Viên, chắc đủ để tôi mua nửa Bắc Bình mất.” Lời Bàn Tử nói không sai.

Hồ Ba Nhất thì nhìn thoáng hơn, vỗ vai Bàn Tử, thở dài, “Cậu nhóc, mơ mộng hão huyền đi.

Giờ có cái mạng mà sống sót trở về đã là may mắn lắm rồi, còn đồ đạc gì nữa.” Bàn Tử thì không cho là vậy.

“Tiếc thật đấy.” Cứ thế than vãn mãi.

“Thôi được rồi, đừng than nữa.

Nếu mà lại có chuyện gì nữa, e rằng tôi cũng phải bỏ mạng ở đây mất.” Chu Du lườm một cái, sau đó mọi người thu dọn ít đồ đạc, chuẩn bị quay về.

Người của Hoắc gia cũng thu dọn xong xuôi.

May mắn thay, xung quanh doanh địa còn có vài chiếc ô tô được bảo toàn khá tốt.

Tổng cộng có sáu, bảy chiếc.

Mấy chiếc này đều còn khá mới, hiệu năng vượt địa hình cực tốt.

Mọi người liền tận dụng những chiếc xe này, sau đó tìm kiếm thêm một số trang bị có thể dùng được ở xung quanh.

Mọi người tản ra, ra hiệu cho nhau phải cẩn thận.

Dù sao thì bây giờ cũng không biết bên dưới khe nứt có gì, con quái vật hôm qua đâu rồi?

Sau khi chui xuống đất thì bặt vô âm tín.

Chu Du cũng bận tâm về chuyện đó, nhưng cũng không nói nhiều, chỉ nghĩ những thứ kia vốn dĩ thuộc về nơi này, có lẽ cùng với vết nứt đã rơi xuống lòng đất rồi.

Sau đó, Chu Du không nghĩ nhiều nữa.

"Rầm!" Sau đó, tiếng xe khởi động vang lên.

Vài chiếc xe phía trước và phía sau nhanh chóng rời khỏi tảng đá phía trước doanh địa.

Con đường bên cạnh vẫn còn nguyên vẹn, hầu như không có một vết nứt nào.

Chu Du ở phía sau cùng.

Mấy chiếc xe của Hoắc gia và những người khác phía trước nhanh chóng rời đi, cuốn theo một làn khói bụi phía sau.

Như thể tạo thành một chướng ngại vật chắn giữa mọi người vậy.

"Đi thôi!" Ô Thiền lúc đó nhắc một câu, Chu Du mới khởi động xe, đang định đạp ga thì hình như bên ngoài có động tĩnh.

Đột nhiên, cách đó không xa, vài mét, tiếng Bàn Tử vọng đến.

"Ố?" Giọng nói đầy kinh ngạc, rồi cả người hắn có vẻ hưng phấn,

vẫy tay về phía Chu Du.

"Có chuyện gì mà làm ầm ĩ lên thế?" Chu Du không hiểu, cứ nghĩ tên này bị rơi xuống, hoặc gặp rắc rối gì khác.

Sau khi xuống xe và đóng cửa, anh mới cùng Hồ Ba Nhất đi về phía Bàn Tử.

Mấy chiếc xe phía trước đã đi hết, chỉ còn lại Chu Du và mấy người.

Lúc này Bàn Tử cả người đều cảm thấy không thể tin được.

Hồ Ba Nhất cũng nghĩ Bàn Tử gặp chuyện, vội vàng tiến lại gần, nhìn kỹ mới phát hiện Bàn Tử hoàn toàn không sao cả, mà hình như là đã phát hiện ra thứ gì đó.

"Thằng nhóc này lại lên cơn à?" Hồ Ba Nhất lập tức quát Bàn Tử một câu.

"Nhìn này." Bàn Tử chỉ xuống dưới.

Chu Du nhìn kỹ, mới phát hiện, Bàn Tử quả nhiên đã tìm thấy thứ gì đó.

Không sai, đó là một chiếc xe trước đó.

Chiếc ô tô kẹt giữa khe nứt, dường như chỉ thiếu một chút lực nữa là cả chiếc xe sẽ rơi xuống vách đá.

Nhưng bây giờ, thứ thu hút Bàn Tử là cái rương phía sau xe, nó đang lủng lẳng ở phía trên.

Dường như chỉ cần dùng chút sức là có thể nhấc cái rương lên được.

"Sao?" Bàn Tử cười nói, "Anh em, đây có thể là niềm an ủi cuối cùng của tôi đấy, cậu nhóc phải biết điều đó chứ." Chu Du và mọi người nhìn nhau, sau đó Hồ Ba Nhất lấy ra vài sợi dây dự phòng từ

phía sau ô tô, rồi cẩn thận leo xuống.

Cũng không xa lắm, chỉ cao hai ba mét, nên nhìn rõ mọi thứ bên dưới.

“Cẩn thận đấy.” Bàn Tử hận không thể tự mình xuống, nhưng bây giờ hoàn toàn không còn sức lực.

Chương 558

Sau đó tất cả mọi người đều nhìn về phía Hồ Ba Nhất, lòng thót lại.

May mắn thay, Hồ Ba Nhất vẫn giữ vững, trực tiếp buộc dây vào cái rương, sau đó dựa vào dây mà leo lên.

"Kéo đi." Nhanh chóng, Hồ Ba Nhất hét lên một tiếng về phía trên.

Chu Du liền dùng sức, không chỉ Chu Du và Ô Thiền dùng sức, mà còn cảm thấy cái rương bên trong nặng trĩu.

Năm, sáu người gần như cùng lúc dùng sức mới kéo được cái rương lên.

Sau đó Hồ Ba Nhất từ dưới leo lên, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

"Anh em, bên trong có gì?" Hai mắt Bàn Tử lóe lên tia sáng hưng phấn, "Ban đầu tôi cứ nghĩ mình chẳng kiếm được gì, nhưng mà, bây giờ xem ra, ông trời vẫn chiếu cố tôi à.

Lại còn có một phần thưởng an ủi nữa chứ." "Thế nào, mắt Bàn gia này có tinh không?

Nếu không phải tôi chuẩn bị đi tè, chắc cũng chẳng có chuyện tốt đẹp gì đâu." Bàn Tử nói xong, cả người lộ ra vẻ hưng phấn.

Trước đó xuống cổ mộ, thì thôi đi, đồ bảo bối bên trong thật sự không ít, tùy tiện lấy một miếng thôi là gần như nửa đời sau không phải lo ăn uống.

Bây giờ bên trong cái rương này có gì, hắn cũng có chút mong chờ.

"Bang!" Chu Du cầm khẩu súng trong tay, trực tiếp bắn vỡ khóa

bên ngoài.

"Oa!" Mọi người nhìn thấy thứ bên trong, không khỏi ồ lên, sau đó ai nấy đều nhìn nhau, có chút ngạc nhiên.

Không sai, trước mắt toàn là đá quý ngũ sắc cùng một số đồ vật kỳ lạ, đương nhiên đều làm từ vàng bạc.

"Thôi được rồi, đừng nhìn nữa.

Chậm trễ một chút thôi, e là bên kia lại có chuyện.

Tôi không muốn làm việc công cốc đâu." Chu Du sau đó đóng cái rương lại, rồi bê nó đặt vào phía sau thùng xe.

Mấy người phía trước gần như đã lên ô tô rời đi hết.

Mấy chiếc xe phía sau, sau đó, bên trong gần như trống rỗng, cũng không có ai.

Nhanh chóng, mấy người nhanh tay nâng cái rương lên.

Chu Du, Ô Thiền và Vương Bàn Tử đi một xe.

Hai, ba chiếc xe phía sau cũng nhanh chóng khởi động.

"Rầm!" Trong nháy mắt, chiếc xe gầm rú lao về phía trước.

"Kỳ lạ!" Chu Du khởi động xe, khi điều khiển, luôn cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng không thể nói rõ là lạ ở chỗ nào.

"Sao vậy?" Một chiếc xe phía sau gần như dễ dàng vượt qua.

Nhưng Chu Du cảm thấy chiếc xe của mình nặng nề, mà chiếc xe này vốn dĩ còn khá mới, hoàn toàn không giống xe quân dụng.

"Xe không hỏng đấy chứ?" Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nhìn nhau, rồi nhìn về phía Chu Du.

"Không có, chắc là xe trước đó va phải gì đó rồi, nên gầm xe hơi nặng trĩu.

Không sao đâu, không ảnh hưởng gì, lúc lái xe thì chậm lại một chút." "Rầm!" Sau đó, chiếc xe khởi động, rồi nhanh chóng lao về phía trước.

Có hơi kỳ lạ, nhưng giờ thời gian gấp gáp, cũng không có thời gian kiểm tra xe, dù sao thì giữa đường cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì, thậm chí chiếc xe có thể bị bỏ lại bên đường bất cứ lúc nào.

Chiếc xe chạy ổn định về phía trước, ngoài việc không thể tăng tốc, cũng không có tình huống bất thường nào xảy ra.

Con đường núi phía trước cũng bằng phẳng, phía sau dần rời xa Trạm Xử Lý Nước Thải.

Qua gương chiếu hậu, Chu Du nhìn rõ mồn một.

Nhưng đang nhìn thì đột nhiên chiếc xe dừng lại.

Chu Du đạp phanh gấp.

"Ối giời, chuyện gì thế thằng nhóc?" Bên cạnh, Bàn Tử và Hồ Ba Nhất suýt nữa bị văng ra ngoài, đầu va vào lưng ghế phía sau, miệng thì lẩm bẩm oán trách.

"Nhìn phía sau kìa!" Đang định oán trách thì Chu Du lại chỉ vào gương chiếu hậu, nhắc nhở mọi người.

Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất tỏ ra tò mò, dù sao mấy chiếc xe phía trước đều đã đi hết, mà chỉ còn một chiếc xe ở phía sau như một ông già đang gầm rú vậy.

Bị bỏ lại rất xa phía sau.

Nhưng bây giờ hai người gần như đồng thời quay đầu lại, trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên.

"Hả?" Nhìn mọi thứ trước mắt, họ cũng ngây người.

Không sai, phía sau cách Trạm Xử Lý Nước Thải mấy trăm mét.

Nhưng bây giờ có thể nhìn rõ mồn một.

Chương 559

Chỉ nghe một tiếng động lớn, mặt đất gần như bắt đầu rung chuyển.

Mọi người cứ ngỡ là động đất, nhưng sườn núi xung quanh không hề có bất kỳ thay đổi nào.

Chỉ nhìn thấy xung quanh Trạm Xử Lý Nước Thải, hoàn toàn bị sụp đổ.

Kiến trúc trước đó cũng đã sập đổ, như thể một tảng đá từ trên trời rơi xuống, trực tiếp sụp lún.

"Rầm!" Tiếng rung chuyển kịch liệt, như thể xung quanh đều là tiếng than khóc.

Nhanh chóng, khói bụi mịt mù.

Khu kiến trúc của Trạm Xử Lý Nước Thải gần như trong khoảnh khắc đã hoàn toàn bị khói bụi bao phủ.

Vài phút sau, một cơn gió thổi qua.

Mọi người nhìn mà mắt tròn xoe mồm há hốc.

Không sai, Trạm Xử Lý Nước Thải dường như đã biến mất.

Bên trong căn bản không thể nhìn thấy gì!

Chỉ nhìn thấy một khoảng đất trống, nơi đó toàn là những đống đá.

Ai cũng không biết trước đó lại có một Trạm Xử Lý Nước Thải ở đây.

"Chuyện gì thế này?" Hồ Ba Nhất và Bàn Tử lúc này nhìn nhau, nhưng không nói nên lời.

“Sụp lún à?” Ô Thiền cũng thấy kỳ lạ, không ngờ sau đó mới chợt nhận ra, nhìn về phía Chu Du, nhắc nhở, “Tiểu trượng phu, nhớ không, trước đó thiếp đã tìm kiếm cái Trạm Xử Lý Nước Thải này khắp nơi, không thấy tung tích, hóa ra là vậy.” Chu Du gật đầu.

Không biết bây giờ, cái Trạm Xử Lý Nước Thải này chỉ tạm thời biến mất, từ nay về sau, tất cả đều rơi vào khe nứt dưới đất, biến mất không còn dấu vết.

“Đi thôi!” Chu Du cũng không nói nhiều, chỉ thở dài, rồi khởi động lại xe, nhanh chóng đi về phía con đường núi phía trước.

Thời tiết hôm nay không tồi, hoàn toàn khác biệt so với đêm qua, giữa trời đất, ẩn hiện những đường nét rõ ràng.

Ánh sáng dịu nhẹ khắp nơi, chiếu vào trong xe, mọi người đều cảm thấy có chút thư thái.

Không biết từ lúc nào, Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đều chìm vào giấc ngủ sâu.

“Rầm!” Chu Du đạp ga, rồi nhanh chóng đi về phía trước.

Có lẽ Hoắc Linh biết Chu Du bị tụt lại phía sau nên đã giảm tốc độ.

Lúc này, anh có thể nhìn thấy mấy chiếc xe phía trước.

Như một con rồng dài men theo con đường núi đi về phía trước.

Trên sườn núi xung quanh, gần như có thể nhìn thấy rõ những dải tuyết trắng xóa.

Chu Du dường như đã lâu lắm rồi không được thư thái như vậy.

Vừa lái xe, vừa ngắm cảnh vật bên ngoài.

Kể từ khi ra khỏi cổ mộ, dường như đã lâu lắm rồi anh không có được sự nhàn nhã như vậy.

“Tiểu trượng phu, nhìn kìa, phía trước không đẹp sao?” Ô Thiền lúc đó cũng thở phào, nhìn về phía đỉnh núi không xa.

Không ai biết nó cao bao nhiêu, trông như một hình nón.

Trên đó treo đầy tuyết, chỗ hõm của núi càng giống một cánh cửa, ẩn hiện mờ ảo.

“Thấy chưa, đôi khi tôi phải ra ngoài đi đây đó nhiều hơn.

Thế giới này là của tôi!” Chu Du thản nhiên mỉm cười.

“Là Vạn Yêu Quốc!” Ô Thiền bất ngờ nói một câu, Chu Du suýt chút nữa đã đạp phanh, may mà anh giữ vững được tay lái.

“Hả?” Chu Du cứ tưởng mình nghe nhầm.

Ô Thiền thản nhiên cười, rồi chỉ Chu Du nhìn về phía trước.

Quả nhiên, giữa hai đỉnh núi, nhìn thấy có vài phần quỷ dị.

Nhưng nhìn từ đây, ít nhất cũng phải vài nghìn mét, nên cũng không có gì lạ.

Trông như một cánh cổng trên trời, hoàn toàn không liên quan đến hạ giới.

“Vạn Yêu Quốc?” Chu Du nuốt nước bọt, “Chẳng lẽ thật sự là một thế giới mà con người và yêu quái cùng tồn tại?” “Không!” Ai ngờ Ô Thiền lại lắc đầu, rồi đáp, “Trên thế giới này, dù là bóng tối hay ánh sáng, đồng bằng hay đỉnh núi, có quá nhiều bí mật mà thiếp không biết.

Chúng ta cùng tồn tại với loài người, vì phải tuân thủ một số nguyên tắc nhất định.” Ô Thiền giải thích, “Nếu bên nào chủ động phá vỡ nguyên tắc đó, thì bên đó sẽ là người đầu tiên phải chịu trừng phạt!” Chu Du trầm ngâm một lát, rồi tiếp tục nói, “Ý cô là, nếu loài người không buông tha mảnh đất cuối cùng, làm nhiễu loạn quy tắc,

sẽ bị trừng phạt?" Ô Thiền gật đầu, "Không sai.

Giống như việc trước đây vào mộ Ao Cổ Công Chúa vậy.

Thế giới bên dưới, khác biệt với loài người, có sự phân chia nghiêm ngặt.

Chương 560

Một khi tiến vào mà phá hoại, thì sẽ gặp phải họa diệt vong!" Mặc dù nói vậy, nhưng ai có thể đảm bảo được chứ?

Chu Du cũng không nói gì nữa, chỉ lái xe.

Đang lúc đó, một tiếng sấm vang lên phía trước, trong khoảnh khắc, cái gọi là "cổng Vạn Yêu Quốc" giữa các đỉnh núi dường như biến mất.

Chu Du cũng thấy tò mò, nhưng không hỏi nhiều, nhanh chóng lái xe lại gần Hoắc Linh.

Chốt kiểm soát phía trước.

Lúc đó, tuyến biên giới phía trước nhất đã hoàn toàn bị phá hủy, Chu Du nhìn thấy rõ mồn một.

"Có chuyện gì à?" Bàn Tử và Hồ Ba Nhất thấy xe dừng lại, cứ nghĩ là bị chặn.

Chỉ thấy phía trước, vốn dĩ có hàng rào dây thép gai chắn ngang tuyến biên giới, trước đây việc qua lại rất nghiêm ngặt.

Dù làm gì, cũng phải cẩn thận kiểm tra một lượt.

Nhưng bây giờ, không biết lại giở trò gì.

Không chỉ xe của Chu Du, mà còn có những người khác, những người đó dường như muốn xông vào.

"Có chuyện gì à?" Thấy Hoắc Thiết Cầu đi tới, Chu Du lấy làm lạ, vội hỏi một câu.

Hoắc Thiết Cầu xua tay, "Bây giờ tôi cũng không chắc lắm, chỉ là con đường phía trước bị chặn rồi, chắc là nhất thời không đi được

đâu." "Hả?" Bàn Tử biến sắc, thấy đã sắp ra ngoài rồi, mà bây giờ lại gặp phải chiêu này.

"Vậy những người ở chốt kiểm soát đâu rồi?" Chu Du sau đó hỏi Hoắc Thiết Cầu, nhưng anh ta nhún vai, "Không biết, có lẽ họ... không còn ở đó nữa?" Chỉ cười nói, "Không, tôi có một con đường khác." Hiển nhiên, tên này thật sự giấu nghề, vừa rồi cứ úp mở mãi.

Chu Du liền thúc giục, "Nhanh lên đi." "Anh Chu, nói thật thì bây giờ tôi cũng không chắc chắn." "Hả?" Chu Du nghe giọng điệu của anh ta thì biết, chuyện này e là thật sự không đơn giản như vậy.

Chứ trước đây Hoắc Thiết Cầu làm việc đều rất dứt khoát, cũng sẽ không ấp úng như thế này.

"Nhanh lên đi." Hồ Ba Nhất liền thúc giục, sau đó nhìn về phía trước, "Nếu không thì không chừng sẽ có chuyện rắc rối khác xảy ra.

Ở lại đây thêm một phút là thêm một phần nguy hiểm." Hoắc Thiết Cầu trầm ngâm một lát, rồi chỉ về phía trước, bên phải, hình như là một nơi khác, "Anh Chu, tôi có thể đi đường vòng, tránh chốt kiểm soát, nhưng con đường đó rất hiểm trở, sợ gặp phải thổ phỉ." "Thổ phỉ?" Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử cười nói, "Thế lực của Hoắc gia ở đây cũng không nhỏ, vậy mà lại sợ xuất hiện thổ phỉ sao?" Dường như đó là chuyện buồn cười nhất thiên hạ.

Hoắc Thiết Cầu thì lườm một cái, quát, "Các người hiểu gì chứ?" "Chuyện gì thế?" Chu Du từ vẻ mặt nặng nề của anh ta nhìn ra, chuyện này không đơn giản như thổ phỉ bình thường.

"Cũng không biết nữa." Hoắc Thiết Cầu mới nói ngắn gọn, "Đúng như câu 'cường long bất áp địa đầu xà', ở đây, những thổ phỉ đó đều rất quen thuộc địa hình, lợi dụng đủ loại thuốc nổ để đặt chướng ngại vật trên đường.

Không chừng sẽ trúng chiêu, cho nên người bình thường không ai dám chọc vào.

Kể cả một số người trong quân đội, có thể tránh thì cố gắng tránh.

Mấy tên đó như kẹo cao su vậy, dính dai dẳng." Hoắc Thiết Cầu thản nhiên cười, "Mấy tên đó không sợ chết, ai nấy đều thân thủ nhanh nhẹn, sống sâu trong núi lớn.

Một khi có chuyện, họ sẽ chạy thẳng vào rừng sâu, chắc là không ai có thể làm gì được họ.

Cho nên con đường đó hầu như không có ai đi." Hoắc Thiết Cầu nói xong, dường như có chút hối hận, hình như không nên chọn con đường đó.

"Được, tôi sẽ đi về phía đó." "Hả?" Thấy Chu Du khẳng định như vậy, Hồ Ba Nhất trừng lớn mắt, có chút khó tin, cẩn thận ghé sát tai Chu Du, nhắc nhở, "Anh em, cậu quên rồi sao?

Đồ đạc phía sau xe.

Chúng ta cứ thế đi vào, không phải là tự dâng thịt sao?" Thằng cha Bàn Tử lại nói đúng.

Nhưng lúc này cũng không thể không lo lắng, dù sao thứ trong cái rương đó cũng không dễ dàng kiếm được.

"Thôi được rồi, cứ quyết định như vậy đi." Chu Du thấy Hoắc Thiết Cầu đang sững sờ, liền ra hiệu lệnh, "Nghe đây, tôi sẽ đi đầu, chuẩn bị xuất phát." "Vậy...

được thôi." Hoắc Thiết Cầu lúc đó chỉ gật đầu.

Anh ta biết Chu Du là một người không tầm thường, có thể trực tiếp đến Hoắc gia cướp người, làm sao có thể là người bình thường?

Khiến mấy vị lão tổ của Hoắc gia suýt nữa bị xoay như chong

chóng.

Hoắc Thiết Cầu thản nhiên cười thầm, chuyện này có lẽ chỉ có Chu Du mới làm được.

Còn người khác ư?

E rằng có vài chục cái mạng cũng không đủ sống!

"Rầm!" Sau đó Chu Du từ từ khởi động xe, men theo sườn núi bên trái tiếp tục tiến về phía trước.

Phía sau gần như đều là vách núi và một số sa mạc.

Nhưng phía trước, phần lớn đều là khu vực núi non, nơi đây càng giống khu vực rìa sa mạc.

Vốn dĩ là một thảo nguyên rộng lớn, nhưng cùng với sự phá hoại môi trường, sa mạc hóa cũng ngày càng nghiêm trọng.

Đã trở thành cảnh tượng mà mọi người đang thấy trước mắt.

"Anh em, thế nào rồi?" Vương Bàn Tử có chút sốt ruột, lúc này hận không thể lao xuống, đổi hướng đi.

Chương 561

Chu Du thì thản nhiên cười, “Bàn Tử, đừng có la hét nữa.

Cậu có tin tôi ném cậu xuống đây không?” “...” Bàn Tử thì há hốc mồm, Hồ Ba Nhất khoát tay, dường như đang nhắc nhở, “Lão Hồ, cậu nói đủ rồi đấy à?” “Bớt nói nhảm đi.” Hồ Ba Nhất chỉ nhẹ nhàng nói vài câu, sau đó như thể tự mình thưởng thức cảnh đẹp xung quanh, căn bản không để tâm gì.

Anh ta vươn vai, tiếp tục ngủ.

“Gọi tôi.” Sau đó nhắc Bàn Tử một câu.

“Hả?” Bàn Tử gãi đầu, trăm mối vẫn không hiểu.

“Được thôi, đúng là gối cao đầu mà chẳng lo âu gì.

Bàn gia tôi cũng không chờ đợi nữa.

Thôi, muốn làm gì thì làm đi.

Dù sao cái rương đồ đó cũng đâu phải của mình tôi, tôi gấp gáp làm quái gì?” “Rầm!” Chiếc xe không ngừng gầm rú trên đường núi.

Địa hình hiểm trở không tốt bằng con đường núi trước đó.

Trên mặt đất toàn là ổ gà, ổ voi và đá sắc nhọn.

Chỉ cần sơ ý một chút là lốp xe sẽ nổ.

Đường rất gập ghềnh, chiếc xe như một ông già đang thở hổn hển, tốc độ không biết từ lúc nào đã chậm lại.

Qua gương chiếu hậu, Chu Du thấy xe của Hoắc Thiết Cầu cũng đã đổi hướng, từng chiếc một cẩn thận bám theo phía sau xe anh.

Thi thoảng lại bấm còi.

Chu Du không biết từ lúc nào đã tăng tốc độ, đi sâu vào bên trong.

Mười phút sau, vị trí địa lý ở đây dường như đã hoàn toàn thay đổi.

Mọi người như thể đã tiến vào giữa một khu rừng nguyên sinh vậy.

Con đường quanh co, theo lời Hoắc Thiết Cầu, phải đi xuyên qua con đường núi như rừng nguyên sinh này mới có thể trở lại đường lớn.

Lúc đó sẽ trực tiếp đi tàu hỏa từ một nơi khác về Bắc Bình.

Trên mặt đất toàn là gỗ mục nát, thậm chí không chừng còn có đầm lầy.

Bàn Tử cứ thế xóc nảy suốt đường, cũng đã giữ mười hai phần cảnh giác, cầm khẩu súng trong tay, nhắm ra bên ngoài, dường như chỉ cần có gió thổi cỏ lay là sẽ nổ súng!

May mắn thay là có kinh nhưng không hiểm.

Trong rừng núi, mùa này cũng chỉ có những cành cây khô héo.

Trên mặt đất chất đầy một lớp lá rụng dày cộp.

Càng lái vào sâu, lá rụng càng nhiều, mà chiếc xe vẫn chạy ổn định, như thể đang chạy trên một tấm thảm cỏ vậy.

Không biết từ lúc nào, Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

"Không chừng lát nữa xuống xe đi săn, sẽ có thu hoạch đấy." Bàn Tử nhìn một số con vật săn chạy qua lại trong rừng, lòng có chút hăm hở.

"Bớt nói nhảm đi!" Hồ Ba Nhất lúc đó lườm một cái, "Cái kỹ thuật đó của cậu mà đòi đi săn à?

Đúng là chuyện cười.” “Này, gì chứ?” Bàn Tử thì không phục.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên, Chu Du phanh gấp!

“Ối giời!” Phía sau, Vương Bàn Tử cả người đâm thẳng vào ghế ngồi, mũi tím bầm, đang định oán trách thì nhìn về phía trước, cả người đều thấy khó hiểu.

“Suỵt!” Chu Du thấy hắn định mở miệng, biết tên này sắp lải nhải, liền ra hiệu cho Bàn Tử đừng nói gì.

Chu Du liền chăm chú nhìn con đường phía trước.

Mặt đường lá khô mục nát ngày càng nhiều, chất đống như núi.

Cách đó vài mét, có những con mương nước, nước chảy từ trên núi xuống, nhưng lại trông chẳng khác gì nước cống bẩn thỉu!

Thậm chí ẩn hiện phía trước còn có những vũng nước mờ ảo.

Trông càng giống một khu đầm lầy!

“Phía trước có thứ gì đó!” Chu Du chỉ vào đám lá rụng phía trước, cẩn thận nhìn xung quanh, nói, “Mọi người chú ý xem, hình như có thứ gì đó đang động đậy trong đám lá cây kia.” “Để tôi đi xem!” Bàn Tử nhanh chóng xuống xe, cầm khẩu súng trong tay, cẩn thận đi ra ngoài, giơ tay ra hiệu cho xe phía sau dừng lại.

Xung quanh con đường núi nhanh chóng yên tĩnh lại, chỉ có gió thổi từ trên rừng xuống, khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

“Cẩn thận!” Hồ Ba Nhất vội vàng xuống xe, cẩn thận đi theo phía sau.

Hai người một trước một sau, tiến về phía đống lá cây phía trước.

Phía sau, xe của Hoắc Thiết Cầu cũng đã dừng lại, anh ta chăm chú nhìn động tĩnh phía trước, cả người không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Chương 562

Dù sao thì những lời đồn đại ở đây đâu phải chuyện đùa.

Người của Hoắc gia phía sau thùng xe, cầm súng trong tay, nhắm vào xung quanh.

Trong rừng núi chỉ cần có chút động đậy, sẽ lập tức nổ súng!

Hoắc Thiết Cầu cả đầu đầy mồ hôi, nhìn chằm chằm phía trước, muốn nói gì đó, nhưng Hoắc Linh ở bên cạnh ra hiệu đừng hành động thiếu suy nghĩ.

"Cứ xem đã." Hoắc Linh cầm vũ khí trong tay, đã chuẩn bị sẵn sàng ứng phó với mọi tình huống bất ngờ.

Hoắc Thiết Cầu cũng không nói gì.

Dù sao thì bây giờ phú quý hiểm trung cầu, ở lại đây lâu cũng chẳng có lợi gì.

Ai mà biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì.

Trên toàn tuyến biên giới, Hoắc Thiết Cầu cũng đã nhận được tin tức mới nhất, khu vực giao giới đang trong tình trạng hỗn loạn.

Không chỉ vậy, đại quân của bọn Mao Tử cũng sắp đến viện trợ, lính Mông Cổ đã phái một chi đội tiền trạm.

Chuẩn bị đột phá từ phía sau.

Mặc dù đi suốt con đường núi, mọi người cảm thấy bình yên sóng lặng, nhưng Hoắc Thiết Cầu biết, có lẽ đó chỉ là một loại giả tượng.

"Không có động tĩnh gì sao?" Thấy phía trước nửa ngày không có tin tức gì, Hoắc Thiết Cầu đang định xuống xe.

Vừa mở cửa, lại thấy phía sau có một người thở hổn hển.

Một người, một thuộc hạ chuyên đi dò la tin tức của Hoắc gia.

"Báo cáo!" Giọng người đó khá lớn, nhưng không đứng vững được, thở không ra hơi.

"Thế nào rồi, đội Tử Linh đã đến chưa?" Người kia mới đáp, "Thiếu chủ, không hay rồi, anh em ra ngoài truy đuổi đám người kia, tình hình không ổn, tất cả đều... gặp chuyện rồi!" "Gặp chuyện rồi sao?" Hoắc Thiết Cầu không nói gì.

Người kia tiếp tục nói, "Mười mấy anh em của chúng tôi truy đuổi ra ngoài, không ngờ đều trúng bẫy rồi.

Bây giờ không biết tình hình thế nào, nhưng theo tin tức của tôi, có ba người của đội Tử Linh đã trốn thoát." "Khốn kiếp!" Hoắc Thiết Cầu vung tay áo, vẻ mặt lo lắng, "Ở đâu?" "Anh em gặp đối phương ở Ác Quỷ Cốc.

Theo hướng di chuyển, đám người này sẽ đến Ga Tàu Hỏa Huyện Kì Quan Ba Nhĩ Hổ!" "Quả nhiên là nơi đó!" Hoắc Thiết Cầu nhìn vào ký hiệu trên bản đồ.

Sau đó Hoắc Thiết Cầu liền đưa bản đồ và tin tức dò la của anh em cho Chu Du.

Chu Du lúc này nhìn tấm bản đồ đó, cẩn thận phân tích, cũng không nói gì.

"Vừa hay, tôi cũng phải đến nơi đó." Chu Du sau đó nheo mắt, nhìn về phía con đường núi phía trước.

Lúc này Chu Du và Vương Bàn Tử nhanh chóng đi về phía đó, không phải là ở nơi Chu Du nhìn trước đó mà thật sự có phát hiện.

Chu Du phát hiện trong tay Vương Bàn Tử có thêm một con thỏ.

Con thỏ đó khá kỳ lạ, béo tròn lủm, cũng không chạy, trực tiếp bị

Vương Bàn Tử tóm gọn.

"Anh em, chỉ là một con thỏ thôi mà." Vừa nói xong, Bàn Tử đang định quay lại, nhưng chưa đi được vài bước, đột nhiên dưới chân cảm thấy có gì đó không ổn, hình như vấp phải thứ gì đó.

"Á!" Không ngờ, một sợi dây thừng trực tiếp quấn lấy ống quần của Bàn Tử.

Bàn Tử giãy giụa vài cái, không ngờ lại càng lún sâu, cả người trực tiếp bị sợi dây treo lơ lửng giữa không trung.

"Thả tôi ra!" Bàn Tử lập tức hét lớn một tiếng về phía xung quanh, tiếng gào thét của Bàn Tử vang vọng khắp rừng núi, "Có bản lĩnh thì thả Bàn gia xuống, tin không, lão tử sẽ bóp chết hết!" "Xoẹt xoẹt!" Đang lúc hắn la hét, không ngờ, từ trong rừng lóe ra vài mũi tên, trực tiếp bắn về phía Bàn Tử.

"Cẩn thận!" Hồ Ba Nhất hét lớn một tiếng, chưa kịp động thủ, Chu Du đã nhặt cành cây khô trên mặt đất, trực tiếp ném về phía đó.

Trong nháy mắt, hai mũi tên trực tiếp bị đánh rơi.

Sau đó anh nhanh chóng tiến lên một bước, cầm dao găm trong tay, vung dao, cắt đứt sợi dây.

"Ối!" Bàn Tử rơi xuống đống lá cây, không sao cả, rồi nhanh chóng đứng dậy.

Mọi người nhìn lại, mới phát hiện, xung quanh có gì đó không ổn.

Không ngờ, chỉ trong nháy mắt, xung quanh toàn bộ là những người từ trong rừng xông ra, từng người cầm vũ khí trong tay, bao vây con đường núi kín như bưng.

"Anh em, tôi rơi vào ổ dã nhân rồi à?" Vương Bàn Tử cả người đều thấy sợ hãi, không ngờ chuyện lại diễn biến thành ra thế này.

“Làm sao đây?” Bàn Tử và Hồ Ba Nhất cầm vũ khí trong tay, nhưng trước mắt đông đúc người như vậy, trông thật sự không dễ đối phó.

Bọn này trông như đã có mưu đồ từ trước.

Chắc đã chờ đợi ở đây từ lâu rồi.

“Tình hình thế nào rồi?” Hoắc Thiết Cầu ngây người, vỗ vỗ đầu, nhất thời cũng không có cách nào, chỉ cảm thấy cả người có chút kỳ lạ.

Rồi nhìn về phía Chu Du.

Chương 563

Chu Du ra hiệu mọi người đừng hành động thiếu suy nghĩ, sau đó nhìn quanh.

Đám người này trông có vẻ vô hại, nhưng ánh mắt của từng người lại khó đoán đến lạ.

Miệng họ la hét những lời không rõ ràng, cũng không biết là đang nói gì.

"Đừng động!" Đúng lúc này, một người trong số họ đi về phía Vương Bàn Tử.

"Nếu còn động đậy, đừng trách tôi nổ súng!" Nói xong, Bàn Tử liền cầm khẩu súng trong tay, họng súng chĩa vào tên đó.

Mặt tên đó như bị bôi một lớp máu.

Trông thật sự rất quỷ dị!

"Bọn này là người gì vậy?" Hồ Ba Nhất có chút không hiểu, rồi nhìn về phía Chu Du.

"Là người thổ dân nguyên thủy sống trong rừng núi.

Không ai biết họ xuất hiện từ khi nào, bây giờ cũng không biết liệu họ có phải là người dân tộc thiểu số hay không!

Bọn này lên trời xuống đất, gần như không gì là không làm được." Hoắc Thiết Cầu nhắc nhở, "Trước đây tôi cứ nghĩ là thổ phỉ, nhưng không ngờ, lại là những người này xuất hiện, thật kỳ lạ!" Bên cạnh, Bàn Tử nhìn tên đó cứ nghĩ hắn sẽ sợ súng.

Nhưng không ngờ, tên đó lại tỏ vẻ tò mò, thậm chí còn ghé sát đầu lại gần để nhìn kỹ xem là thứ gì, trong mắt lóe lên một tia thần sắc kỳ

lạ.

“U ô ô!” Trong nháy mắt, những người xung quanh rừng núi lập tức ùa lên.

Sau đó từng đám thổ dân trực tiếp xông lên ô tô, rồi cướp súng và một số đạn dược từ tay những người kia.

Ai nấy thân thủ đều nhanh nhẹn, như vượn vậy.

Dường như hoàn toàn không hề bận tâm đến những người đang cầm súng, trực tiếp cướp lấy từ tay họ.

Lúc đó Chu Du ra hiệu tạm thời không nổ súng.

Nhanh chóng, những tên đó cướp được đồ thì tò mò, trực tiếp chui vào trong rừng núi.

Nhưng đúng lúc này, một người ở phía trước nhất, lại hoảng loạn thất thố.

Dường như đã nhìn thấy thứ gì đó, đang định chạy vào rừng núi, thì cả người lại run rẩy cầm cập.

“Chuyện gì thế này?” Vương Bàn Tử nhìn mà mắt tròn xoe mồm há hốc!

Ai cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Rầm!” Lúc này, phía sau truyền đến một tiếng nổ dữ dội, từng quả pháo đạn trực tiếp rơi xuống bên cạnh con đường núi.

Xung quanh lập tức như chìm vào vòng xoáy chiến hỏa.

“Không hay rồi!

Đám người phía sau đã đuổi kịp!” Hoắc Thiết Cầu không nói gì, chỉ chậm trễ một lát, đám người của quân bộ phía sau đã đuổi kịp.

“Chạy mau!” Mọi người phản ứng nhanh chóng, cũng không nói

nhiều.

Hoàn toàn không bận tâm đến đám thổ dân rừng núi kia, trực tiếp lên xe.

"Ngồi vững vào!" Chu Du một cước đạp ga trực tiếp xuống sàn.

"Rầm!" Chiếc xe gầm rú lao đi, như một con mãnh thú không ngừng lao vút trong rừng núi.

"Rầm!" Tiếng pháo lửa phía sau không ngừng vang lên.

Chu Du nhìn qua gương chiếu hậu, gần như không thể nhìn rõ đó rốt cuộc là bọn Mao Tử hay lính Mông Cổ.

Khói bụi mù trời gần như che khuất hoàn toàn con đường phía sau.

Chu Du đạp ga hết cỡ, nhưng cảm thấy thân xe nặng trĩu, không thể tăng tốc được.

Cũng không biết nguyên nhân là gì.

Phía sau, xe của Hoắc Thiết Cầu thì trực tiếp xông lên phía trước nhất.

Anh ta khá quen thuộc với phía trước, đi xuyên qua một nơi được gọi là U Hồn Cốc.

Vì không thấy thổ phỉ nên cũng yên tâm rồi.

Mấy chiếc xe phía sau Hoắc Thiết Cầu nhanh chóng lao đi.

May mắn thay, con đường núi phía trước không hề có bất kỳ cạm bẫy hay cơ quan nào, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

"Chuyện gì thế này?" Vương Bàn Tử hoàn toàn không kịp phản ứng.

Nhưng không ngờ, xảy ra chuyện này, xung quanh đều cảm thấy một trận âm u lạnh lẽo.

Phía trước như một khu rừng rậm.

Chương 564

Khoảng nửa giờ sau, mọi người mới nhìn thấy con đường bằng phẳng phía trước, trực tiếp xuyên qua cả ngọn núi.

Phía trước như một thảo nguyên rộng lớn, một màu xanh u tối.

Xa xa, hình như có vài con cừu đang tản bộ.

Mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

"À mà, bây giờ chúng ta đi đâu?" Bàn Tử vẻ mặt mơ màng, có chút buồn ngủ.

Lúc này đang ở ghế sau, đầu nặng trĩu.

Chu Du lấy ra tấm bản đồ đó, nhìn qua, rồi cười nói, "Về thôi chứ, định ở lại đây mãi sao?

Bây giờ con đường gần Bắc Bình nhất là Ga Tàu Hỏa Huyện Kì Quan Ba Nhĩ Hổ." Chu Du đương nhiên biết, bây giờ toàn bộ Ba Nhĩ Hổ cũng chỉ có Ga Tàu Hỏa Huyện Kì Quan là có thể vận hành bình thường.

Chỉ cần qua chốt kiểm soát phía trước là đến huyện thành, nhiều nhất là hơn hai giờ đồng hồ.

Phía trước, xe của Hoắc Thiết Cầu không biết từ lúc nào đã tăng tốc, Chu Du liền nhanh chóng đuổi theo.

Cảnh vật xung quanh đã hoàn toàn thay đổi.

Một màu trắng xóa mênh mông.

Nơi đây như thể đã trải qua sự biến hóa của bốn mùa.

Bàn Tử lấy bản đồ ra cẩn thận nhìn.

Phía trước đã thoát khỏi phạm vi kiểm soát của bọn Mao Tử và lính Mông Cổ, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, đi xuyên qua một hàng rào dây thép.

Mọi người như thể đã bước vào một thế giới khác.

Phía sau, những kẻ truy đuổi kia cũng không đáng sợ, chỉ là một số tàn binh lính lẻ tẻ.

Hiển nhiên không dám trực tiếp xông vào biên giới, dù sao ở đây cũng không thể tự do ra vào.

Chiếc xe chỉ đành dừng lại cách đó vài trăm mét, những người trên xe tức giận vô cùng, nhưng lại bất lực.

Chu Du không khỏi lộ ra nụ cười hài lòng.

"Anh em, nhìn kìa, xe của chúng ta hình như không ổn thì phải, như bà già vậy, tốc độ sao mà chậm thế?" Bàn Tử oán trách, rồi nhìn Hoắc Thiết Cầu đã vượt qua mấy ngọn đồi phía trước rồi.

Mấy ngọn đồi trọc lóc, không cao lắm, tuyết trắng xóa phủ đầy.

"Đừng vội." Chu Du vừa lái xe, vừa ngắm cảnh bên ngoài kính chắn gió, cảm thấy thư thái.

Bên cạnh, Ô Thiền có lẽ mấy ngày nay hơi mệt, nheo mắt, đang bình tức ngưng thần, cũng không chú ý đến sự thay đổi xung quanh.

"Bây giờ tôi có thể đến huyện thành trước khi trời tối mà, gấp làm gì?" Chu Du cười nói, "Ngắm cảnh đi, không chừng sau này tôi sẽ không đến đây nữa đâu." Bàn Tử thì khịt mũi coi thường, "Tôi thì không thích nơi này đâu, suýt nữa thì mất mạng rồi, không..." Bàn Tử nhìn về phía trước, một thảo nguyên mênh mông, cuối chân trời là rừng rậm, trên đỉnh núi tuyết phủ trắng xóa, nhưng phần lớn thân núi đều bị cây cối bao phủ.

Chu Du thấy Bàn Tử có vẻ chùn bước.

“Không nói nữa à?” Anh hỏi.

Bàn Tử thở dài một hơi, ánh mắt trong nháy mắt trở nên u ám.

Hắn nhớ lại hồi còn ở nông thôn.

“Đinh Tư Điềm rốt cuộc có còn sống không?

Mấy năm nay tôi thường xuyên nằm mơ, mơ thấy cô ấy ở một nơi kỳ lạ, hình như đang cầu cứu tôi, nhưng mỗi lần tôi định nhìn rõ cô ấy đang ở đâu thì lại giật mình tỉnh dậy!

Tôi...” Giọng Bàn Tử trở nên nghẹn ngào, hiếm khi thấy hắn đa sầu đa cảm như vậy.

Sau đó vẻ mặt hắn trở nên kiên quyết, nghiêm túc nhìn về phía Chu Du, “Anh em, cậu nói thật đi, Đinh Tư Điềm có còn sống không?” “Không được, tôi nhất định phải đi tìm.” Hồ Ba Nhất lúc đó mới mở miệng nói, “Bàn Tử, cậu biết đi đâu mà tìm chứ?” Mắt Bàn Tử đảo qua đảo lại, lúc đó hắn mới nói tiếp, “Lão Hồ, nếu thật sự không được thì tôi sẽ tranh thủ về lại nơi năm xưa, có lẽ sẽ có manh mối gì đó!” Hồ Ba Nhất không nói gì.

Chu Du thì xua tay, “Bàn Tử, không phải tôi không muốn giúp cậu tìm, mà là những chuyện xảy ra năm đó, cả ngôi mộ đều đã thay đổi di chuyển rồi, mọi thứ đã khác xưa, cậu đi đến đó cũng vô ích thôi.” “Vậy làm sao đây?” Bàn Tử sốt ruột.

Chu Du thì thản nhiên cười, “Đừng trách anh em không quan tâm.

Trước đây tôi cũng đã suy nghĩ kỹ về chuyện này.

Vì hoa Bỉ Ngạn vẫn nở rộ bên dưới, e rằng Đinh Tư Điềm thật sự đang lảng vảng ở cửa sinh tử.

Không, sau đó Ao Cổ Công Chúa đã nói cho tôi biết rồi.” “Hả?”

Lập tức, Bàn Tử và Hồ Ba Nhất mới nhìn về phía Chu Du, trong mắt lộ ra một tia hy vọng.

Chu Du mới nói, "Mặc dù Ao Cổ Công Chúa không nói cho tôi biết cụ thể tin tức về Đinh Tư Điềm, nhưng, từ lời cô ấy nói, không khó để suy đoán rằng tôi phải đến một nơi khác để lấy một thứ gì đó làm sính lễ, thì Ao Cổ Công Chúa mới ra tay giúp đỡ." "Sính lễ?" Bàn Tử càng thêm khó hiểu, "Anh em, nó có liên quan gì đến Đinh Tư Điềm sao?" "Nơi tôi phải đến, rất có khả năng có thể tìm thấy Đinh Tư Điềm." Chu Du cũng không tiếp tục vòng vo với họ nữa, mà nói thẳng ra suy đoán trong lòng.

"Nơi nào?" Bàn Tử và Hồ Ba Nhất gần như không cần suy nghĩ, vội vàng mở miệng, nhìn về phía Chu Du.

"Không biết!" Chu Du lắc đầu.

Mặc dù anh gần như đều quen thuộc với những cổ mộ trong thế giới trộm mộ, thậm chí tất cả cơ quan và bố cục bên trong, đều nằm lòng.

Nhưng những cổ mộ đó, lớn nhỏ đủ kiểu, nếu cứ từng ngôi từng ngôi đi tìm thì e rằng cả đời này cũng không xong.

Chương 565

“Nhớ đoạn văn tôi đưa mọi người xem không?

Nếu có thể nhìn ra manh mối từ đó, có lẽ sẽ biết được địa điểm tiếp theo ở đâu.” Chu Du thở dài.

Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nhìn nhau, không nói gì.

“Xem ra, chuyện này thật sự có chút rắc rối rồi.

Không chừng Đại Kim Nha, người thường xuyên lảng vảng ở Phan Gia Viên, và những kẻ chủ mưu phía sau đó – những kẻ thần long thấy đầu không thấy đuôi – có thể biết được.” “Ầm!” Chu Du nhấn ga, chiếc xe lao vút đi, nhanh chóng phóng về phía trước.

Sau khi cắt đuôi được nhóm người của quân đội, dọc đường đi sóng yên biển lặng, phong cảnh hầu như đều một màu như nhau.

Hoang mạc Gobi!

Màu sắc của môi trường xung quanh dần thay đổi, Hồ Ba Nhất và Bàn Tử lúc này cũng không còn tâm trí đâu mà thưởng ngoạn cảnh đẹp, cả hai đều đang nặng trĩu tâm tư.

Phía trước, mọi người cuối cùng cũng thấy một nơi bằng phẳng, giống như tường thành, bốn phía rộng mở, bên trong là một huyện thành.

Trên đường, xe cộ cũng nhiều hơn.

Huyện thành này nằm ở một vị trí địa lý ưu việt, là trạm trung chuyển cho người qua lại nam bắc.

Từ huyện thành đi xuống phía nam, hoặc đi hướng đông nam về phía Bắc Bình, có một tuyến đường sắt được xây dựng từ thời chiến.

Khi đó, nơi này bị quân lính Nhật xâm lược và trú đóng, ban đầu chúng không định thâm nhập sâu vào vùng Tây Bắc mà chỉ muốn dùng nơi này làm trạm trung chuyển.

Nhưng về sau, có vẻ chúng đã biết được kho báu trong đó.

Vị trí địa lý cực tốt nên bọn chúng mới dần chiếm lấy cả vùng này làm của riêng, sau khi chiến bại, nơi này cũng bị bỏ hoang.

Tuy nhiên, nó lại bị một số người có thế lực chiếm giữ, từ quân phiệt đến các thế lực địa phương, thường xuyên đổi chủ.

"Tít tít!" Chu Du bấm còi, phía sau xe cộ xếp hàng dài như rồng, tiếng còi xe vang tận trời.

Sau khi vào thành, mặt trời vừa vặn xuống núi, Hoắc Thiết Cầu khá thông thuộc nơi này nên đã tìm một khách sạn quen thuộc.

Sau khi đỗ xe, mọi người tạm thời nghỉ chân tại đó.

Cả khách sạn vô cùng náo nhiệt, người ở đây rất đông, làm đủ mọi nghề, từ buôn bán đến những thành phần khác.

Nhìn những người đang ở dưới sảnh, có vẻ không ai đơn giản cả.

Mọi người tìm một cái bàn rồi ngồi xuống quan sát xung quanh.

"Tôi cảm giác người ở đây không giống dân thường chút nào." Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất lần đầu đến đây, nhìn những người đó thấy có chút kỳ lạ.

Dưới sảnh khách sạn, mười mấy cái bàn kê sát nhau.

Những người bên trong dường như làm đủ mọi ngành nghề, ai nấy đều bàn chuyện trên trời dưới biển, có vẻ rất thong dong.

Nhưng có vài kẻ mặc dị phục, nhìn thân hình là biết ngay không phải những gã tầm thường.

“Biết vì sao không?” Lúc này, Hoắc Thiết Cầu đặt chén xuống, nhìn quanh.

Ông ta thường xuyên qua lại vùng biên cương nên rất am hiểu mọi thứ ở đây.

Ông ta nói tiếp: “Ở đây kinh doanh đủ thứ, có rừng núi Ba Nhĩ Hổ, có sa mạc Gobi phía tây, còn có cả dãy Đại Tiểu Hưng An Lĩnh.

Nơi này là điểm tụ tập lý tưởng, nên hiện giờ đã dần biến thành nơi cư trú của dân ngoại lai, người bản địa thực sự ở đây rất ít.” “Này, ở đây có phố nào bán đồ cổ không?” Hồ Ba Nhất tỏ ra hứng thú.

“Đương nhiên là có!” Hoắc Thiết Cầu xua tay, rồi chỉ về một hướng ở phía tây: “Ở khu phố phía tây, đồ đạc ở đó còn tốt hơn Phan Gia Viên nhiều, phần lớn đều là đồ thật, chỉ cần ông sẵn lòng chi tiền.” “Thật hay giả vậy?” Bàn Tử lập tức phấn chấn hẳn lên.

“Đương nhiên!” Chu Du giải thích thêm: “Phải biết rằng, phần lớn người ở đây đều là dân trộm mộ, căn bản không qua trung gian mà giao dịch trực tiếp với những gã đó luôn.” “Kiêu ngạo vậy sao?” Bàn Tử thấy hơi lạ: “Chuyện mua bán này làm lớn đến mức ấy cơ à?” “Dĩ nhiên rồi!” Hoắc Linh đặt chén xuống, nhắc nhở: “Đừng có tùy tiện vào đó giao dịch, người bình thường không có bản lĩnh đó đâu.

Toàn bộ đều là người trong nghề cả, không giống Phan Gia Viên bày bán công khai, ở đây làm vậy là thừa thãi.” “Được, nếu đã vậy, Bàn gia tôi cũng phải đi xem cho biết.” Bàn Tử nổi hứng.

Anh ta định hỏi thêm, nhưng thấy Chu Du dường như đang trầm tư nên cũng hiểu ý không nói gì thêm.

“Thức ăn đến rồi đây!” Lúc này, hỏa kế bưng lên mấy đĩa thức ăn nóng hổi, hương thơm tỏa ra ngào ngạt.

“Chà!” Bàn Tử nhìn mà bụng cứ réo liên hồi.

Mọi người sớm đã thèm nhỏ dãi, vì ở Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ lâu nay chưa được bữa nào ra hồn.

“Đồ tốt đấy.” Hoắc Thiết Cầu nhìn kỹ, miệng không ngừng nuốt nước miếng.

“Trong rừng nguyên sinh cũng có vị này, đồ chính tông đấy, nếm thử xem?” Hoắc Thiết Cầu giống như chủ nhà, không tranh ăn với Bàn Tử.

“Đồ rừng sao?” Chu Du cũng thấy hứng thú.

Anh biết rõ, trừ những kẻ kiếm cơm từ nghề đổ đấu, phần lớn người ở đây đều sống dựa vào săn bắn.

Thời đại này quản lý không quá nghiêm, cấp trên không rảnh để mắt tới.

Vì thế, dần dần việc buôn bán ở đây phát triển mạnh.

Chương 566

Những kẻ bán rong đa phần đều dùng việc này để che mắt thiên hạ, hoặc là làm chuyện săn trộm, hoặc là thu mua lâm sản nhưng thực chất phía sau lại buôn bán cổ vật.

Làm những phi vụ phạm pháp này, đúng là phú quý cầu trong hiểm nguy, cấu kết với đủ loại thế lực.

Đang nói chuyện thì ngoài cửa khách sạn có một người bước vào, trông rất kỳ quái!

Người đó cao không quá một mét nhưng cơ thể lại to ngang, đôi mắt láo liên như đang tìm kiếm thứ gì.

Hỏa kế thấy vậy dường như đã biết trước, vội vàng nghênh đón người đó lên lầu.

Người đó có vẻ suy tư, liếc nhìn Chu Du một cái rồi không nói gì mà đi tiếp.

"Người đó là ai vậy?" Chu Du hỏi một câu.

Hoắc Thiết Cầu ngẩng đầu nhìn, sắc mặt trở nên nghiêm túc: "Không biết, tôi chưa từng gặp gã này, nên không biết lai lịch." Cũng không có gì lạ, vì người ở đây đa số là khách phương xa, đầy đường đều là mặt lạ, ai cũng có việc của mình.

Mọi người chỉ nhìn một cái rồi tiếp tục ăn uống, không bàn tán thêm.

Chu Du từ đầu đến cuối vẫn cảm thấy có gì đó không đúng nhưng lại không nói rõ được nguyên nhân.

Đêm khuya, cả huyện thành đã yên tĩnh đi nhiều.

Chỉ có mấy con phố phía trước không xa là vẫn sáng đèn, phần lớn các giao dịch ngầm đều bắt đầu vào lúc này.

Đúng vậy, những món bảo bối mà Hoắc Thiết Cầu nhắc tới đều được giao dịch ở đó.

Người bình thường thực sự không dám bén mảng tới, sợ là có tiền mua nhưng không có mạng mà về.

Chu Du lên lầu, đứng trên hành lang nhìn ra xa.

"Có trộm!" Chu Du đang định nghỉ ngơi thì bỗng dưới sân có tiếng ai đó hét lên.

May mà lầu không cao, Chu Du tung người nhảy xuống, thân hình loáng một cái đã lao xuống dưới.

"Kẻ nào?" Chu Du chưa kịp nhìn rõ thì một bóng đen đã lao thẳng tới.

Phía sau, Bàn Tử và Hồ Ba Nhất cũng nhanh chóng đuổi theo.

"Ầm!" Chu Du vươn tay chộp lấy cổ gã đó, nhắm thẳng vào tử huyệt.

Gã kia rõ ràng không lường trước được, cả người đổ về phía trước.

Sau đó chỉ nghe một tiếng "rắc".

Giống như xương cổ bị bóp nát, Chu Du cứ tưởng mình lỡ tay giết người, nhưng khi nhìn kỹ lại thì phía trước làm gì có người nào!

Đó chỉ là một bộ "áo da người".

Cái gọi là áo da người là thứ mà những kẻ đi đêm thường dùng để thoát thân trong tình huống nguy hiểm, một chiêu "thỏ khôn có ba hang" để giữ mạng.

Chu Du quay đầu lại thì bóng người đã biến mất tăm.

"Thùng thùng thùng!" Ngay lập tức, tiếng chiêng trống vang trời!

Xung quanh khua chiêng múa trống khiến mọi người không hiểu chuyện gì, sau đó phía sau viện đèn đuốc sáng trưng.

Nhìn rõ mồn một, mấy chiếc xe đang đỗ bên cạnh.

Dù sao hỏa kế cũng biết mấy vị khách này không thiếu tiền, đặc biệt là người của Hoắc gia, hỏa kế liếc mắt là nhận ra ngay.

"Thằng nhãi này!" Bàn Tử lúc này xông tới mắng gã hỏa kế: "Chuyện gì thế hả?

Để trộm lẻn vào, nếu mất đồ thì mày có đền nổi không?" Hỏa kế sợ xanh mặt, luôn miệng xin lỗi: "Mấy vị đại gia, thực sự là tiểu nhân sơ suất, các ngài xem có mất gì không, tôi phái người đi truy lùng ngay." Thôi đi, trộm đã chạy thoát ngay dưới mắt rồi, giờ mới phái người đi tìm thì coi như xong đời.

"Đúng rồi!" Bàn Tử sực nhớ ra, tức đến nghiến răng, giậm chân một cái rồi lao về phía mấy chiếc xe để kiểm tra.

Lúc nãy không chú ý, xe đỗ ở đâu thì giờ kiểm tra từng chiếc một.

"Không thấy!" Bàn Tử tìm ba bốn chiếc xe, thùng xe phía sau hầu như trống rỗng.

Chẳng thấy rương bảo vật đâu cả.

"Thôi xong rồi, xong thật rồi!" Bàn Tử rõ ràng là phát cuồng lên.

Chu Du và Hồ Ba Nhất nhanh chóng bước tới, hỏa kế đứng bên cạnh nhìn mà ngây người, mặt nhăn nhó như bị mướp đắng, cuống cuồng không chịu nổi.

Nếu đồ mất thật thì biết tính sao?

“Aizz!” Hỏa kế thở dài, lau mồ hôi trên trán rồi rón rén đi theo.

“Nhìn bên này xem, Bàn Tử!” Hồ Ba Nhất nhảy lên một chiếc xe ở góc khuất, bật đèn pin, ba người trực tiếp lục tìm.

“Đồ ở đây sao?” Bàn Tử có chút không tin nổi.

Lúc này Chu Du trực tiếp mở một cái rương trong đống đá ở thùng xe sau.

Chương 567

“Hù chết tôi rồi.” Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm, hét lên với hỏa kế: “Tiểu tử nhà ngươi mạng lớn đấy, nếu đồ mà mất thì cái tiệm này của ngươi đền cả đời cũng không đủ.” “Vâng, vâng!” Gã hỏa kế lúc này cũng toát mồ hôi lạnh, thấy đồ vẫn còn mới trút bỏ được gánh nặng.

Hoắc Linh và Ô Thiền không xuất hiện, Chu Du và Vương Bàn Tử ba người nhìn nhau rồi quan sát xung quanh.

Trong sân yên tĩnh trở lại, đã về nửa đêm, lúc này cũng không còn ai qua lại nữa.

“Cái người lúc nãy trông rất quen, hơi giống gã người lùn chúng ta thấy ở khách sạn chiều nay.” Chu Du phân tích: “Nếu không thì gã đã chết chắc rồi.” “Nhìn xem, gã đó ngay từ lúc vào cửa đã nhìn chằm chằm vào tôi rồi.” Bàn Tử hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Mau mở rương ra xem thế nào!” Bàn Tử có chút thiếu kiên nhẫn.

Sau khi mở rương, mọi người đều ồ lên kinh ngạc.

Đúng vậy, lúc trước tuy đã mở ra nhưng chưa nhìn kỹ, cũng không có tâm trí đâu mà thưởng thức, vì mạng nhỏ vẫn là quan trọng nhất.

Nhưng giờ nhìn đồ vật trong rương, Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đều không thể rời mắt.

Ánh đèn chiếu rõ mồn một, những viên đá quý tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Sợ quá, Bàn Tử vội vàng tắt đèn pin đi.

“Làm gì thế?” Đối diện với bóng tối đột ngột, Hồ Ba Nhất lườm một cái.

Bàn Tử gãi đầu cười nói: "Ánh sáng lúc nãy mọi người cũng thấy rồi đấy, nếu đồ trong rương bị phát hiện thì không ổn đâu.

Ở đây không phải Bắc Bình, lúc nào cũng có thể bị cướp." Gã này xem ra cũng rất cảnh giác.

"Đồ đạc dường như không thiếu món nào chứ?" Chu Du nhắc nhở Bàn Tử.

Bàn Tử đáp: "Không biết, chắc là chưa bị phát hiện đâu, nếu không thì e là không chỉ có một tên.

Có khi cả rương cũng bị khiêng đi rồi." Điều đó hoàn toàn có khả năng!

"Không được, tôi phải mang mấy thứ này đi, nếu lộ ra là bị bọn trộm để ý ngay." Ba người cẩn thận khiêng cái rương xuống.

Trong phòng, Bàn Tử và Hồ Ba Nhất hầu như túc trực bên cái rương.

Khi Chu Du ra cửa, anh dặn Bàn Tử một câu: "Cậu phải canh cho kỹ đấy, mấy thứ này mà mất là công cốc cả chuyến đi." Chu Du sau đó đóng cửa lại.

Anh lấy mảnh lụa lúc trước ra nhìn kỹ nhưng vẫn không phát hiện được gì.

"Thứ này rốt cuộc là gì?" Trong đầu Chu Du hiện lên đủ loại cảnh tượng và tên gọi các ngôi mộ cổ trong thế giới đổ đấu, anh nhớ rất rõ vì vốn đã thuộc làu như lòng bàn tay.

Nhưng hiện tại lại hoàn toàn mù tịt!

Dù sao, cũng không ai biết thứ đó rốt cuộc chỉ về nơi nào.

Rõ ràng, Công chúa Áo Cổ muốn tìm một thứ vô cùng quan trọng để làm sính lễ.

Chu Du thu mảnh lụa lại, quyết định ngày mai sẽ đến chỗ Hoắc Thiết Cầu.

Anh muốn xem xem rốt cuộc có manh mối gì không, vì dân ở đây không giống như ở Phan Gia Viên chỉ biết ăn tục nói phét, những người có bản lĩnh thực sự không thiếu.

Ngày hôm sau.

Mọi người dậy từ rất sớm.

Những người còn lại của Hoắc gia cũng đã rời khỏi huyện thành, vì họ phải về đại bản doanh ở vùng này.

Mọi người mua vé xe về Bắc Bình sau ba ngày nữa.

Hiện tại vé rất khan hiếm, không dễ mua, Hoắc Thiết Cầu phải dùng quan hệ mới lấy được, có người còn phải đợi cả tháng trời.

Dù sao mỗi ngày cũng chỉ có một chuyến xe, đôi khi cũng lực bất tòng tâm.

Mọi người chia nhau hành động.

Chu Du, Vương Bàn Tử cùng Hồ Ba Nhất và Hoắc Thiết Cầu đến thị trường đồ cổ.

Hoắc Linh và những người khác ở lại khách sạn để đề phòng biến cố, sẵn sàng liên lạc.

Ô Thiền thì đi khắp huyện thành tìm kiếm xem có dấu hiệu gì khả nghi không để chuẩn bị.

Bởi theo ý của Hoắc Thiết Cầu, phụ nữ tốt nhất không nên đến nơi đó.

Đúng vậy, Chu Du đương nhiên hiểu rõ, ở nơi như vậy, một khi phụ nữ xuất hiện sẽ rất dễ lộ mục tiêu.

Đặc biệt là trong cái nghề này, phụ nữ chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Cho nên hễ lộ diện là sẽ khiến mọi người chú ý ngay.

Lúc đó, họ sẽ rơi vào trạng thái bị động, chuyện tiếp theo sẽ không ổn chút nào.

Phố Văn Hi.

Kiến trúc ở đây rất đặc biệt, có vài phần giống Bắc Bình.

Chương 568

Theo lịch sử ghi chép, nơi này trước kia từng là một tòa thành, dễ thủ khó công.

Cả con phố đều là những ngôi nhà xây bằng đá, bên trên dựng khung gỗ làm mái, lợp ngói lưu ly rất tinh xảo.

Trong đó có một số phù điêu, trông rất khí phái, hoàn toàn không thua kém Phan Gia Viên.

"Đi thôi, đứng ngây ra đó làm gì?" Ở đây hầu như không có các quầy hàng bày bán vỉa hè, người trên phố cũng vậy, toàn bộ đều đi vào trong các cửa tiệm.

"Đi, vào hỏi thăm xem sao!" Chu Du cũng không ngồi yên, anh nhìn kỹ, mỗi cửa hiệu đều có bảng hiệu khác nhau.

"Những bảng hiệu này có vẻ không đúng lắm, có ý nghĩa gì đây?" Chu Du thấy lạ, con phố thẳng tắp, đứng giữa phố có thể nhìn thẳng đến cuối ngõ.

Nhưng trên bảng hiệu đa phần đều là họ của người ta.

Ví dụ: Triệu, Tiền, Tôn, Lý, Chu, Ngô, Trịnh, Vương!

Hoắc Thiết Cầu mới giải thích: "Thật sự không biết sao?

Nơi này đều là gia sản của bọn trộm mộ.

Tuy mọi người đều biết đồ ở đây lai lịch bất minh, nhưng trộm mộ thì ai lại bày sập ở giữa phố bao giờ?" "Nếu bị người ta tóm được thì tính sao?" Hoắc Thiết Cầu thản nhiên cười: "Tự nhiên rồi, những gã này cũng ẩn tính mai danh, nên đồ đạc toàn bộ đều được tiêu thụ trong tiệm." "Ý ông là, những tiệm này toàn bộ đều lấy họ của ông chủ sao?" Chu Du hiểu ra, làm vậy có thể dễ dàng ngụy trang cho các

vụ mua bán phi pháp.

“Không, đó là tên hiệu của bọn trộm mộ.” Hoắc Thiết Cầu bổ sung thêm một câu.

“Đừng nói nữa, vào xem trước đã.” Bàn Tử bắt đầu thấy sốt ruột, hết nhìn bên trái lại ngó bên phải, thấy nơi này tấp nập khách khứa cũng có chút náo nhiệt.

Bốn người nhanh chóng bước vào trong tiệm.

Cửa tiệm rất lớn, đồ đạc trên quầy cũng nhiều.

Bàn Tử nhìn đến hoa cả mắt, định đưa tay sờ thử thì bị Chu Du gọi lại: “Bàn Tử, đừng có động lung tung, nếu không muốn chết thì đừng có táy máy.” Bàn Tử mới rụt tay lại.

Chu Du nhìn thấy rõ ràng trên những thứ quanh quầy hàng tỏa ra từng tia âm khí.

Những thứ này đúng là đồ thật không giả, chỉ vì mới lấy từ dưới đất lên nên đều là âm vật, từng tia phách khí trực tiếp từ bên trong chui ra.

Dường như chúng đang tìm kiếm mục tiêu!

Chỉ cần người sống chạm vào, tất nhiên không tránh khỏi ác mộng quấn thân.

“Phụt!” Chu Du đang đứng quan sát phía trước thì đột nhiên từ bên trong truyền ra một tiếng kêu thảm thiết, sau đó là một tiếng thét chói tai.

“Có chuyện rồi sao?” Ngay lúc đó, người trong tiệm hốt hoảng lao ra ngoài, mười mấy người như đang chạy nạn, lũ lượt lùi lại phía sau.

Chu Du né không kịp, trực tiếp bị va phải.

Đương nhiên với anh, chuyện đó không gây ra bất kỳ tổn thương

nào.

Người đó chỉ kịp nói câu xin lỗi, sắc mặt trắng bệch nhanh chóng chạy ra cửa.

“Mấy gã này đi đầu thai à?” Bàn Tử hét lên vào bên trong.

“Mau, vào xem thử, chẳng lẽ có chuyện thật rồi?” Mấy người nhanh chóng tiến vào bên trong.

Ở một góc khác trong tiệm.

“Sát khí mạnh quá!” Chu Du nhận ra thứ bên trong càng không đơn giản.

Toàn bộ đồ tùy táng, ví dụ như mấy con trấn mộ thú.

Ở đây bày một dãy trấn mộ thú nhìn rất cổ quái, mặt mũi hung tợn, dường như sắp sống lại đến nơi.

Cửa sổ đã bị bịt kín, quả nhiên đồ vật bên trong không thể thấy ánh mặt trời.

Lúc này phía trước có ba người, một người đang nằm dưới đất, nôn ra máu tươi, nhìn qua là thấy sắp mất mạng rồi.

Người bên cạnh định kéo anh ta ra ngoài, nhưng chuyện quái dị đã xảy ra.

Dù thế nào đi nữa dường như cũng không thể bước ra khỏi đó, sắc mặt người này cũng bắt đầu xuất hiện những làn khí đen lởn vởn, trông vô cùng quái dị!

“Mau, giúp một tay!” Chu Du lúc này thúc giục, mạng người sắp mất đến nơi rồi, trễ một giây nữa là đi gặp Diêm Vương ngay.

Sau đó Chu Du ngồi xuống, trực tiếp cắn rách đầu lưỡi, phun một ngụm máu lên.

Ngay lập tức, máu bốc hơi, khí đen xung quanh nhanh chóng tan biến.

Chu Du ra hiệu cho Bàn Tử giúp sức, mấy người mới kéo được ba người kia ra ngoài.

Ngay cửa, bên trong tỏa ra một luồng khí lạnh lẽo như hang băng ngàn năm, mọi người không kìm được mà rùng mình.

Chu Du sau đó nhanh chóng lao đến cửa, phất tay một cái, những giọt máu bắn lên trực tiếp xua tan âm khí bên trong, ngay lập tức, trên những con trấn mộ thú đó xuất hiện những vết nứt dài.

"Rắc!" Lúc này trên mặt đá như phủ đầy mạng nhện.

Chu Du lập tức cảm nhận được từ cầu thang đi xuống một người kỳ lạ, người này từ trên xuống dưới đều quấn áo bào, chỉ để lộ ra một đôi mắt âm u.

Chương 569

Dường như không muốn để ai nhận ra nên mới ăn mặc kiểu đó.

Bên kia, Hồ Ba Nhất đã khiêng được mấy người suýt chết ngạt ra ngoài.

Cửa tiệm đã khôi phục lại vẻ yên tĩnh.

"Ông chủ!" Bên cạnh, hỏa kế mới ra hiệu cho người trên cầu thang, cung kính hành lễ.

Có thể thấy gã hỏa kế này đang rất sợ hãi, ánh mắt lộ vẻ hoảng loạn, thậm chí không biết chân tay nên để đâu cho đúng.

"Ừ." Người đó gật đầu, sau đó nhìn về phía Chu Du, ánh mắt hiện lên một tia khác lạ, rồi nhìn về phía cánh cửa đầy âm khí lúc nãy, lộ vẻ kinh ngạc và sợ hãi.

Sự phẫn nộ trong mắt dường như sắp bùng nổ, Chu Du nhận ra gã này đang nỗ lực kiềm chế.

"Ai làm?" Ông chủ hạ thấp giọng, hít sâu một hơi rồi từ từ bước xuống.

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử chưa từng thấy ông chủ nào như vậy, cả hai nhìn nhau không hiểu chuyện gì.

"Tôi chỉ xem chút thôi." Chu Du thản nhiên cười, nhún vai rồi thu hồi ánh mắt, bước về phía trước.

Trên các quầy hàng bày la liệt đủ loại cổ vật.

Từ đồ sứ đến đồ đồng, không thiếu thứ gì.

Dường như chủng loại đồ đạc ở đây đặc biệt đa dạng.

"Mấy vị nếu thích thì cứ tự nhiên xem?" Lúc này ông chủ bước ra

nhưng chỉ đứng ở cửa, nhìn ra ánh nắng mặt trời bên ngoài có vẻ hơi kiêng kị, nheo đôi mắt lại.

Hôm nay nắng bên ngoài thật gắt.

Thậm chí cảm thấy có chút oi bức, có lẽ liên quan đến địa hình bằng phẳng của huyện thành này!

Lúc này, trong đồng tử của ông chủ rõ ràng biến đổi màu sắc sang đỏ huyết, trông rất quỷ dị, nhưng Hoắc Thiết Cầu và Bàn Tử đều không nhìn rõ.

"Thì ra là người của Hoắc gia." Ông chủ này rõ ràng rất có nhãn lực, nhìn về phía Hoắc Thiết Cầu là hiểu ngay.

"Hửm." Hoắc Thiết Cầu cũng thấy mờ mịt, trước đây ông ta thường xuyên qua lại vùng này nhưng chưa từng chú ý gã này là ai.

Bảng hiệu bên ngoài chỉ có một chữ "Chu"!

Cho nên trước khi gặp người thật, Hoắc Thiết Cầu thực sự không đoán ra được.

"Ông chủ, ý ông là sao?" Hoắc Thiết Cầu nhìn ông chủ hỏi, ông ta không hiểu, việc gã này nhận ra mình không có gì lạ, vì ở vùng này thế lực Hoắc gia không thể coi thường.

Những người mở cửa làm ăn thế này, bất kể là bạch đạo hay hắc đạo đều phải biết mặt biết tên, nếu không có chút nhãn lực nào thì chắc cũng sớm cuốn gói rồi.

"Khụ khụ!" Ông chủ chỉ ho khẽ mấy tiếng, sau đó xin lỗi: "Thật ngại quá, gần đây thời tiết không tốt lắm, tôi bị cảm lạnh, bệnh cũ rồi, không chịu nổi gió, mong lượng thứ." "Như vầy đi, đồ đạc trong tiệm của tôi đều có ở đây..." Sau đó ông chủ dường như hiểu ý, xua tay cười nói: "Ôi, xem cái thân già này, trí nhớ kém quá, không còn cách nào khác." Đương nhiên, người của Hoắc gia cũng không thiếu tiền.

“Mua đồ thì...” Ông chủ đổi giọng, tiếp tục: “Không biết các vị có món đồ tốt nào không, có thể cho lão già này mở mang tầm mắt một chút?” “Được, nếu ông chủ đã có hứng thú, Hoắc mỗ tôi cũng không nói vòng vo.” Nói đoạn Hoắc Thiết Cầu không nói thêm gì nữa mà ra hiệu cho Chu Du.

Đương nhiên trước khi ra ngoài Chu Du đã hiểu ý, tuy gã này kỳ quái nhưng giữa thanh thiên bạch nhật, không ai dám cướp ngay trước mặt.

Chu Du mới từ từ lấy từ trong túi ra mảnh lụa lúc trước, được bọc trong một tấm vải trắng.

Ông chủ tỏ vẻ cảnh giác, ra hiệu cho hỏa kế, sau đó mời mọi người vào quầy.

Vào một căn phòng phía trong.

“Mời vào!” “Đã là bạn của Hoắc tiên sinh thì đều là khách quý của tôi, mời vào!” Ông chủ tỏ ra khách sáo, nhưng lời nói lại khiến người ta có vài phần khó đoán.

Trong phòng khá thoáng đãng, nhưng cửa sổ cũng đều bị bịt kín.

Bên trong không hề u ám chút nào, ngược lại đèn đuốc sáng trưng!

Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất cẩn thận bước vào.

Mọi người đều dán mắt vào ông chủ.

Nhưng khi ông chủ bước tới, mở tấm vải trắng ra xem món đồ bên trong thì tất cả đều ngây người.

“Cái gì?” “Cái này là sao?” Chu Du nhìn vào trong tấm vải trắng, hóa ra chỉ là một cái khăn mặt bình thường, còn mới tinh.

Mấy người nhìn nhau, lúc này Bàn Tử và Hồ Ba Nhất cũng không giữ nổi bình tĩnh, quát thẳng vào mặt ông chủ: “Ý gì đây?” “Không

phải lúc nãy bị tráo rồi chứ?" Ông chủ lập tức ngẩn người: "Mọi người cũng thấy đấy, tôi vẫn luôn ở trong tầm mắt của các vị, làm sao có thể tráo được?" "Hơn nữa, cả cái tiệm của tôi ở đây, nếu người trong nghề biết tôi chơi trò lừa đảo này thì e là nơi này không còn chỗ cho tôi dung thân nữa." "Đúng vậy." Hoắc Thiết Cầu lúc này nói nhỏ với mọi người: "Ít nhất ở đây, lão ta không dám làm chuyện xằng bậy đâu.

Tiểu Chu, xem lại xem lúc nãy có chuyện gì khác không?" Chu Du hiểu ra, từ lúc ra khỏi cửa cũng không đi đâu khác, đồ vẫn luôn ở đó, chỉ khi vào tiệm mới xảy ra chuyện.

Nhìn cái bọc này, chắc chắn là đã bị người ta tráo từ trước, rõ ràng trước đó đã có kẻ để mắt đến món đồ này.

Sẽ là lúc nào đây?

"Đúng rồi, chính là lúc nãy!" Chu Du sực nhớ ra, sau đó ra hiệu cho Bàn Tử đi theo, những người còn lại ở lại tiệm.

Bàn Tử không biết chuyện gì xảy ra, dọc đường cứ hỏi mãi, Chu Du chỉ trả lời đơn giản là món đồ bị tráo ở tiệm rồi.

Lúc nãy vô tình bị gã đó va phải.

Chương 570

May mà Chu Du cũng kịp nhìn một cái, gương mặt gã đó thực sự rất dễ nhận diện.

Gương mặt kỳ quái như hình nửa cái thận, vô cùng hung tợn, nhìn qua là biết không phải hạng tốt lành gì.

Chu Du thản nhiên cười, gã này dám trộm cả đồ của anh, lát nữa sẽ cho gã biết tay.

Chu Du đứng giữa khu phố nhìn quanh, không hề tỏ ra nôn nóng.

Nhưng Vương Bàn Tử đi sau lại cuống quýt không chịu nổi, cứ luôn mồm thúc giục: "Anh bạn à, làm cái gì vậy, sao cứ đứng ngây ra đó, mau đuổi theo đi, nếu không tìm thấy gã đó thì phiền phức to đấy." Món đồ đó mà mất thì Vương Bàn Tử đương nhiên là lo rồi, vì nó liên quan đến việc sau này có tìm được Đinh Tư Điềm hay không.

Sao Bàn Tử có thể không vội cho được?

"Mau tìm đi chứ, nếu không được thì tôi đi gọi người, nhất định phải lôi cổ gã đó ra." Bàn Tử lúc này thở không ra hơi, thật là cạn lời, nhìn tình hình này mà tìm được người thì đúng là lạ!

Bàn Tử đứng nhìn phía trước, không biết phải làm sao.

Chu Du lại thản nhiên cười: "Bàn Tử, đừng vội, tôi dĩ nhiên là có cách." Bàn Tử đang tò mò không biết Chu Du có cách gì thì thấy anh thong thả băng qua đường, rẽ vào một con ngõ vắng người, rồi lấy từ trên người ra một lá bùa, sau đó cắn đầu lưỡi nhỏ một giọt máu lên đó.

"Định!" Ngay lập tức, lá bùa bốc cháy, từng làn khói xanh tỏa ra từ ngọn lửa.

Chu Du sử dụng phong thủy định huyệt, dùng mùi hương còn vương lại trên người gã đó để truy tìm, đây là cách hiệu quả nhất, để lâu thì mùi hương sẽ nhạt dần.

Chiêu này thậm chí có thể tìm được mùi vị và âm sát khí cả ngàn năm trong mộ cổ.

Trên người mỗi người đều tồn tại một loại mùi đặc trưng, bất kể là người sống hay người chết.

Mùi vị trong không khí lâu ngày không tan, đặc biệt là dùng các thủ đoạn đặc thù có thể khóa chặt khí tức của người sống, sau đó truy tìm tung tích.

"Vù vù!" Sau đó, bỗng có một luồng gió quái dị nổi lên, giống như một bóng ma lao vút về phía trước.

Bàn Tử nhìn thấy trong không khí xuất hiện một bóng người rất quen, chính là bóng dáng kẻ gã đã thấy trong tiệm lúc nãy.

"Đứng ngây ra đó làm gì, không mau đuổi theo?" Chu Du thúc giục Bàn Tử, thấy anh ta vẫn đang ngây người mới sực tỉnh.

Bàn Tử nuốt nước miếng, vừa đi vừa vỗ vai Chu Du: "Anh bạn, chiêu này lợi hại thật đấy, lúc nào dạy tôi với nhé?" Lúc này, cả hai nhanh chóng chạy ra khỏi phố, đuổi theo bóng ma đó.

Chẳng mấy chốc cái bóng cũng mờ dần.

Phải tìm được gã đó trước khi nó biến mất hoàn toàn, nếu không thì công cốc.

Những người khác tự nhiên không hề hay biết.

"Bên kia!" Đột nhiên, cái bóng lẻn vào một cửa tiệm.

Bên ngoài lá cờ tung bay có một chữ "Cổ" rất lớn!

Rõ ràng là tên tiệm, Chu Du và Bàn Tử không chút do dự, xông

thẳng vào trong, nhưng lại phát hiện người bên trong chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Đồ đạc ở đây có chút khác biệt, hầu như toàn bộ đều là đồ sứ, bên ngoài được lau chùi sáng loáng như pha lê vậy.

Tiệm rất rộng rãi, bốn phía sáng sủa.

Nhưng lúc này chỉ có vài người đang đi lại loanh quanh, không giống như đi mua đồ mà giống như vào xem náo nhiệt hơn.

Chu Du và Vương Bàn Tử nhanh chóng đi vào trong.

Đi chưa được mấy bước, gã hỏa kế bên cạnh nhìn với vẻ sốt sắng, ngạc nhiên hỏi: "Làm gì thế?" Gã hỏa kế khoảng ba mươi tuổi này tỏ ra rất giỏi quan sát sắc mặt.

"Thật là không có chút nhãn lực nào, Bàn gia tôi đến mua đồ không được sao?" Vương Bàn Tử nhanh nhẩu lên tiếng trước, cố ý ưỡn bụng, vỗ vỗ vào bụng mình tỏ vẻ oai phong lẫm liệt.

"Vậy, ngài đã nhìn trúng món nào rồi?" Hỏa kế thấy hai người mặt lạ, nhìn quần áo trên người cũng không có vẻ gì là giàu có, nhưng gã biết, những người trông có vẻ giản dị thế này thường là dân từ dưới đất lên.

Gã biết rõ, chỉ có hai loại người ăn mặc kiểu đó, một là dân trộm mộ.

Những người đó đương nhiên sẽ không đi cửa chính để tránh bị để ý.

Lại còn có chút tà tính!

Còn loại người kia là những kẻ nghèo khổ bình thường thôi.

Những người đó đa phần chỉ vào xem chứ không mua, nên giọng điệu của hỏa kế không tự chủ được mà cao lên.

Bàn Tử sau đó từ trong túi lấy ra mười mấy đồng bạc, đập thẳng xuống bàn.

Mắt gã hỏa kế lập tức sáng rực lên, rồi nuốt nước miếng, thái độ trở nên cung kính hẳn.

"Đúng rồi, tiền này là tiền thưởng, ngươi có thấy một người kỳ lạ nào vừa đi vào không?" Chu Du sau đó nhìn hỏa kế, miêu tả lại hình dáng kẻ lúc nãy một lượt.

Rất chi tiết.

Gã hỏa kế lúc này khựng lại, vô thức nhìn về phía cầu thang lên tầng hai.

Trong ánh mắt của gã hiện lên vẻ do dự, cuối cùng trầm ngâm hồi lâu mới lắc đầu: "Thật ngại quá, việc tìm người thì e là hiện giờ tôi không có nghĩa vụ đó." Nói xong, ý của hỏa kế là muốn mời hai người rời khỏi đây.

"Cái gì..." Bàn Tử định cự lại nhưng Chu Du ra hiệu mau đi ra.

Chương 571

Anh chỉ nói một câu xin lỗi.

Bàn Tử lại không hiểu.

“Này anh bạn, anh thật sự tin gã ta sao?” Chu Du lại thản nhiên cười, không nói gì, sau đó cả hai nhanh chóng vòng ra sau tiệm.

Bàn Tử biết rằng Chu Du chắc chắn đã nhận ra sự che giấu trong lời nói của hỏa kế.

Nhưng định làm gì đây?

Bàn Tử băn khoăn không lời giải, nhưng khi đi ra phía sau mới hiểu.

Phía sau cả cửa tiệm là một nơi hẻo lánh, đầy những bụi cây rậm rạp, phía sau chắc hẳn là sân của chủ nhà.

Sau đó, Chu Du nhanh như chớp, trực tiếp leo lên một hành lang phía trước.

“Cậu ở dưới canh chừng, để mắt xung quanh.” Chu Du biết nơi này tai mắt rất nhiều.

Nói xong, cả người anh đã chui tọt vào trong cửa sổ.

Ánh mắt lúc nãy của gã hỏa kế đã vô tình để lộ ra, đúng như anh dự đoán, tên trộm đó rõ ràng là có dự mưu từ trước.

Chẳng lẽ vừa mới vào huyện thành đã bị để ý rồi sao?

Chu Du cẩn thận nhảy xuống từ cửa sổ.

Trên cầu thang khá yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng tim đập.

Lạ thật, xung quanh hành lang toàn là cửa sổ, như thể sợ ánh nắng

không lọt vào.

Trong hành lang có bốn năm căn phòng, tất cả đều đóng kín.

Phía dưới, Chu Du có thể thấy tên phục vụ, đang sợ sệt nhìn chằm chằm xung quanh cửa ra vào, sợ Chu Du lại xông vào.

Thấy bên ngoài không có ai, tên phục vụ mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, hắn tiếp tục đi về phía quầy, lúc này Chu Du đi vào căn phòng cuối hành lang, cảm thấy bên trong có một luồng khí tức kỳ lạ.

Giờ thì chắc chắn rồi, tên trộm kia đang ở trong đó.

Chu Du áp tai vào cửa nghe ngóng động tĩnh bên trong, nhưng không có âm thanh nào.

Chu Du thấy lạ, chẳng lẽ mình phán đoán sai? "Rầm!" Nhưng ngay lúc đó, không, từ bên trong truyền ra một tiếng "cạch", khá lớn, rõ ràng có đồ sứ rơi xuống đất vỡ tan tành.

Nhưng sau đó lại không có tiếng động nào nữa.

Chu Du nhanh chóng đẩy cửa xông vào. "Ai?" Chỉ nghe thấy bên trong có một người cảnh giác, quay người lại, dường như đang bận rộn gì đó, giờ thì đang đứng sau giá sách.

Đó là một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, ria mép hình chữ bát!

Gã cau mày, ánh mắt hung ác, dường như giây tiếp theo sẽ xông lên tấn công.

Sau đó, hắn ta cẩn thận lùi lại phía sau, tay vô thức mò ra phía sau lưng.

Chu Du mới phát hiện, trên mặt đất, một tách trà hình như đã rơi vỡ tan tành.

Chỉ thấy trên chiếc bàn phía trước rõ ràng có hai cái cốc, một cái đã vỡ, cái còn lại trà vẫn bốc hơi nóng. "Người kia đâu?" Chu Du nghi ngờ hỏi, nhìn về phía gã ria mép, không cho phép biện bạch.

Gã ria mép lập tức nổi giận, sau đó đột ngột xoay người, tốc độ khá linh hoạt.

Hóa ra gã chỉ dựa vào giá sách phía sau để lấy ra một khẩu súng, chĩa thẳng vào Chu Du. "Không được động!" Gã ria mép lạnh lùng gầm lên, "Dám xông vào nhà tao, mày chán sống rồi!" "Tôi cho anh một cơ hội, người kia đi đâu rồi, thứ đồ của tôi đâu?" Chu Du lại điềm nhiên, ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường, như thể đang cố kiềm chế nói một câu, "Đồ không thuộc về anh mà anh dám lấy, hậu quả tự chịu." "Miệng lưỡi ghê gớm thật!" Gã ria mép lập tức trợn tròn mắt, tay run lên, chuẩn bị nổ súng. "Đoàng!" Chu Du hơi nghiêng người, tiếng súng vang lên, gần như trong gang tấc, Chu Du tung người nhảy một cái, tránh được viên đạn, sau đó cả người như vũ bão, lao về phía gã.

Rồi anh ta siết chặt lấy cổ gã ria mép.

Gã kia rõ ràng không kịp phản ứng, hoặc là vì đã hoàn toàn bị khống chế.

Có lẽ nào?

Hơi ngơ ngác, tên này lại có thể tránh được đạn, là người thế nào vậy? "Bây giờ, tôi cho anh cơ hội cuối cùng, đồ của tôi đâu?" Chu Du siết chặt cổ gã, gần như khiến gã không còn chút sức lực nào để giãy giụa.

Gã ria mép lúc này cảm thấy như bị một tảng đá lớn đè lên. "Khụ khụ!

Chương 572

Tôi không biết ở đâu!" Gã ria mép giả vờ ngu ngơ.

Rõ ràng, thứ đồ trong tay hắn không thể dễ dàng giao ra được.

Chu Du chỉ lên phía trên, "Vừa nãy, rõ ràng trong này có một người, nếu không có gì bất ngờ, chắc anh đã giết gã đó rồi nhỉ?

Không tệ đâu, dám giết người diệt khẩu." Chu Du phân tích đâu ra đấy, khiến gã ria mép chết sững người.

Chu Du rõ ràng không có thời gian tiếp tục dây dưa, sau đó anh dùng sức, gã kia lúc này đau đến như bị cắt tiết, không ngừng kêu thảm thiết.

Rồi gã ta thở hổn hển một hơi, sau đó mới khó nhọc nói ra một câu, "Ở... trong tủ sách!" Chu Du mới đá gã văng ra.

Rõ ràng vừa nãy khi anh đi vào, tên kia đang thực sự nghiên cứu tấm lụa đó, nếu không thì cũng sẽ không chậm chạp như vậy. "Phụt!" Gã ria mép bị đá văng ra, một ngụm máu tươi phun ra, suýt nữa thì không thở nổi.

Chu Du vội vàng, liền trực tiếp kéo tủ sách ra. "Soạt soạt!" Lập tức từ bên trong bắn ra một làn khói đen, hình như có mũi tên độc.

Chu Du nhảy vọt sang một bên, suýt nữa thì trúng chiêu. "Rầm!" Ở cửa, gã ria mép dùng sức mở cửa, chuẩn bị ra ngoài kêu cứu.

Chu Du dùng sức đập vào tủ sách, sau đó nó đổ sập, từ ngăn trên cùng rơi xuống tấm lụa bọc trong vải trắng.

Anh cẩn thận nhìn kỹ, xác nhận không sai rồi mới thu lại.

Sau đó, anh trực tiếp lao ra cửa. "Cứu mạng!" Lúc này, gã ria mép

lao ra hành lang, liều mạng kêu cứu những người bên dưới.

Trong hành lang chỉ cảm thấy một trận âm phong, gã ria mép vừa chạy vừa kinh hồn bạt vía quay đầu lại, chỉ thấy trận gió kia thực sự quá quỷ dị, mắt gần như không thể mở ra được. "Ai da!" Gã ria mép như thể đâm vào thứ gì đó, rõ ràng sắp lăn xuống cầu thang thì bị chặn lại.

Quay đầu nhìn lại, Chu Du!

Sợ đến mức gã lùi lại một bước, Chu Du một cước trực tiếp đá gã văng xa mấy mét.

Chu Du sau đó một tay túm gã kéo đến bên bệ cửa sổ.

Dưới cầu thang, rõ ràng có người đang vội vàng chạy lên.

Chu Du sau đó trực tiếp kéo gã xuống, gã ria mép sợ đến ngây người, cả người gần như tuyệt vọng nhắm mắt lại, giờ thì còn dám phản kháng gì nữa.

Gã nghĩ lần này chắc chắn chết rồi.

Cả người không ngừng kêu la, sau đó khi chạm đất, Chu Du trực tiếp khóa chặt hai tay gã.

Gã kia cảm thấy đau điếng, gã ria mép mới hơi tỉnh lại. "A?" Gã ria mép thở phào nhẹ nhõm, còn sống, không bị ném thẳng từ trên lầu xuống, lúc này mới yên tâm. "Đi!" Chu Du một cước đá tới, gã kia ngã nhào xuống đất.

Nhưng gã vẫn không chịu bỏ cuộc, trực tiếp thuận thế lăn về phía trước, chuẩn bị tìm cơ hội tẩu thoát.

Phía trước là lùm cây bụi, mặt đất cũng dốc xuống, gã ria mép lập tức cảm thấy đây là cơ hội cuối cùng, dù thế nào cũng phải nghiến răng mà chạy thôi!

Nhưng gã ria mép chưa lăn được vài mét thì một bàn chân trực tiếp ngáng lại.

Ngẩng đầu nhìn lên, là một "Bàn gia".

Thôi rồi, gặp đồng bọn rồi. "Huynh đệ, ý gì vậy, bắt một tên xấu xí thế này, không phải tên trộm đó chứ?" Vương Bàn Tử thấy lạ, tìm đồ, mà lại mang một người sống về làm gì chứ? "Bàn Tử, mau trói hắn lại, mang đi, tên này tôi có việc dùng đến, đã giết tên trộm đó rồi." Chu Du cũng không giải thích nhiều. "Gì, tội giết người, không đưa thẳng đến đồn cảnh sát à?" Bàn Tử nghi ngờ hỏi. "Đừng, đừng mà!" Gã ria mép hoảng loạn, vội vàng xua tay.

Hắn biết, tuy hắn cũng có chỗ đứng ở đây, nhưng giết người mà bị tống vào trong thì chắc chắn phải ăn đạn chết.

Đến lúc đó, đồ đạc có khi đều thuộc về mấy tên quân nhân kia.

Lúc này, gã ria mép càng vã mồ hôi như tắm, không ngừng cầu xin. "Đồ tìm thấy rồi à?" Bàn Tử lại hỏi.

Chu Du gật đầu, sau đó nói, "Trước tiên đưa tên này về khách sạn đã, chuyện sau này, tôi sẽ từ từ tính." "Giờ về khách sạn?

Chương 573

Không đến cái cửa hàng kia à?" Bàn Tử có chút không hiểu.

Chu Du xua tay, "Không cần đâu, bây giờ tôi có chỗ tốt hơn, về đi, lát nữa sẽ thông báo cho anh." "Vậy được thôi." Bàn Tử gật đầu, sau đó trói gã ria mép lại, một cước đá đi, "Nhanh lên!" Sau đó nhanh chóng đi về phía khách sạn.

Chu Du lại cảm thấy như có người đang theo dõi.

Đến khách sạn, giờ ăn cơm vắng khách, có lẽ vì là buổi chiều.

Nhưng anh lại nhận được tin tức từ tên phục vụ.

Hắn nói trong khách sạn này hình như có ma.

Có khách nhìn thấy yêu ma quỷ quái, hình dáng vô cùng kỳ lạ, như một con quái vật vậy.

Toàn thân mọc đầy lông, lén lút hành động ở sân sau.

Chu Du đương nhiên không để tâm, mà trực tiếp cùng Bàn Tử hai người dẫn gã ria mép vào phòng.

Đóng cửa lại, gã ria mép bị trói vào một cái bàn bên cạnh. "Hai vị gia, rốt cuộc muốn làm gì đây?

Cứ nói thẳng đi chứ?" Gã ria mép thấy Chu Du và Bàn Tử đều không mở miệng, giờ thì họ ngồi trên ghế, như thể đang bàn bạc gì đó, coi hắn như không khí.

Trong lòng gã ria mép càng lúc càng không có tự tin. "Hahaha!" Sau đó Bàn Tử cười mấy tiếng, rồi đi ra cửa.

Chu Du cũng nhìn gã ria mép, không nói gì, lập tức đi theo ra cửa.

Bàn Tử trực tiếp đi về phía cửa hàng trước kia, Chu Du thì đi lại

loanh quanh trong sân.

Anh luôn có cảm giác như có người đang theo dõi.

Nhưng lại không hoàn toàn chắc chắn.

Giờ thì cẩn thận nhìn xung quanh, vài chiếc xe cũng không có chút tình huống bất thường nào.

Trong sân chất đầy những thứ linh tinh, cũng không có ai quá chú ý đến đó.

Chỉ có tên phục vụ thường xuyên đi qua.

Đêm khuya.

Ô Thiền và Hoắc Linh mới trở về, chủ yếu là để dò hỏi những chuyện xảy ra xung quanh huyện thành.

Quả nhiên, giống như Chu Du cảm nhận, dường như có người đang theo dõi.

Nhưng đối phương lại ở trong bóng tối, không lộ diện. "Xem ra, tôi phải rời khỏi đây trước đã." Chu Du đương nhiên biết, bây giờ ở lại đây, dù sao cũng là nơi đất khách quê người, muốn dò hỏi một số chuyện thì khá khó khăn. "Ngày mai buổi chiều có xe." Hồ Ba Nhất mới nhắc nhở, "Lúc đó tôi sẽ đi thẳng về Bắc Bình, hành trình cũng khá xa đấy." "Ba ngày đường à!" Bàn Tử có chút lo lắng. "Có được về là tốt rồi, đừng có cằn nhằn." "Đúng rồi, bây giờ có một chuyện." Chu Du cười nói, "Phải xử lý xong rồi tôi mới về được." "Đi thôi!" Mấy người mới mở cửa.

Lúc này, gã ria mép đã bị giam cả một đêm, giờ thì còn đâu buồn ngủ nữa, vẫn luôn lo lắng sợ hãi.

Hiện tại, thấy không ai để ý, hắn tưởng có thể thoát một kiếp, nhưng không, khi đang lơ mơ ngủ, có người đã đi vào.

Đương nhiên hắn biết, chuyện không ổn rồi!

Mấy người nhìn chằm chằm, gã ria mép lập tức hoảng sợ, làm sao ngờ được lại có chuyện này. "Các người muốn làm gì?" Đặc biệt là giữa đêm khuya, dường như làm gì cũng sẽ không bị ai phát hiện. "Giết người là phạm pháp đấy." Hắn nói một câu như vậy, nhưng hành vi trước đó của hắn lại không hề như vậy.

Gã ria mép lúc này càng lúc càng hoảng sợ, không biết điều gì đang chờ đợi mình.

Chu Du cũng không tiếp tục nói nhảm với hắn nữa, trực tiếp hỏi, "Vì sao lại phái người trộm đồ của tôi, sau đó còn giết người diệt khẩu?" "Tôi..." Gã ria mép hoảng loạn, nhìn từng người một với vẻ mặt hung ác, giờ thì hắn gần như sụp đổ. "Tôi... tôi không biết, tôi cũng chỉ giúp người ta làm việc thôi." Gã ria mép hoảng sợ, trong lúc cấp bách, cũng không quản được nhiều, "Người đó đã trả cho tôi một cái giá rất tốt, một ngàn đồng bạc lớn, nên tôi đã đồng ý.

Anh phải biết, nhiều tiền như vậy, an toàn hơn nhiều so với việc mạo hiểm thu mua đồ cấm." "Người đó là ai?" Chu Du tiếp tục hỏi. "Tôi không biết!" Người kia chỉ khổ sở nói, "Lúc đi cùng, tôi cũng không biết, chỉ thấy người đó bịt mặt, làm một chuyện quan trọng.

Đương nhiên tôi biết quy tắc, nếu mà nhìn mặt người ta, cuối cùng cũng chỉ có một con đường chết." Bàn Tử có chút nản, ý là từ miệng tên này không thể hỏi ra được gì nữa sao?

Chu Du lại nói, "Được, nếu đã vậy, thì vô dụng rồi.

Không nói ra được tin tức hữu ích cho tôi, chỉ có một con đường chết." Chu Du ra hiệu cho Bàn Tử ra tay.

Chương 574

Bàn Tử cầm cái ghế đẩu trên bàn, đi tới. "Đừng giết tôi!" "Tôi!" Gã ria mép sau đó tiếp tục nói, "Tuy tôi không biết người đó làm gì, nhưng tôi biết, thứ đồ anh muốn, hình như là muốn đến một cổ mộ để tìm đồ.

Đương nhiên tôi cũng đã nghe lén được." Gã ria mép lúc này còn dám giấu giếm gì nữa. "Không gạt tôi chứ?" Chu Du nghi ngờ hỏi. "Đương nhiên, tuy tôi không nghe được cụ thể cổ mộ nào, dù sao tôi cũng làm nghề này, nên định lén lút đi xem, có thứ đồ tốt nào không.

Nhưng lai lịch không rõ ràng, ai nấy đều thân thủ bất phàm, cũng không phải người địa phương, họ đang đợi người." Gã ria mép trầm ngâm một lát rồi nói. "Đợi người?" Chu Du và Hoắc Linh nhìn nhau. "Đúng vậy." Trên trán gã ria mép đổ đầy mồ hôi lạnh, như thể vừa đi một vòng từ điện Diêm Vương về. "Những người đó, họ đang đợi người ở đây.

Khi tôi nghe lén cuộc nói chuyện, tôi biết, người mà họ muốn đợi, không có, đã ở vùng Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ hai ngày rồi, đồ vật đang ở trên người." Chu Du biết, hóa ra đám người này đã theo dõi anh từ trước.

Chẳng lẽ họ đã dự đoán được anh sẽ lấy được tấm lụa đó từ công chúa Áo Cổ?

Nếu là như vậy, chắc chắn họ biết về món đồ đó.

Chu Du hơi thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại nghiêm túc nhìn gã ria mép, "Nói tiếp đi?" "Được, tôi, tôi sẽ nói hết tất cả những gì tôi biết." Gã ria mép sợ bị phát hiện có giấu giếm, liền vội vàng nói, "Trước đây tôi nghe lén được, có một địa điểm quan trọng, ở trong dãy núi." "Ý

anh là, cổ mộ cần đến nằm trong dãy núi?" Bàn Tử nghi ngờ hỏi.

Gã ria mép gật đầu, dò xét nhìn mọi người, ánh mắt hơi né tránh, như thể sợ mình nói sai. "Nói nhảm!" Bàn Tử đập mạnh vào bàn, khiến gã giật mình, "Không nói nhảm thì bao nhiêu núi, biết dùng cái nào?" Nhưng phàm những ngôi mộ lớn, hoặc là nằm sâu trong dãy núi, hoặc là xung quanh có sông lớn núi cao, thời cổ đại, đó được coi là nơi phong thủy bảo địa.

Gió từ đâu đến?

Chính là từ trên núi! "Có..." Gã ria mép lúc này như bị vắt kiệt sức, giờ thì ấp úng, sau đó tiếp tục nói, "Tuy tôi không biết núi nào, nhưng vị trí đại khái, hình như là ở phía tây bắc thiên về phía tây." "Đó là tất cả những thông tin tôi biết, những chuyện sau này tôi hoàn toàn không biết gì cả." Gã ria mép thấy họ có vẻ không tin lắm, giờ thì cả người hắn ta đều sốt ruột.

Chu Du và Vương Bàn Tử mới ra khỏi cửa. "Anh tin hắn à?" Bàn Tử nghi ngờ hỏi.

Chu Du trầm ngâm một lát, không nói gì.

Hoắc Linh vội nói, "Bây giờ chuyện này, tuy không biết thật giả, nhưng tôi có thể cho người của Hoắc gia đi điều tra trước.

Anh tốt nhất đừng ra ngoài, đợi lên xe rồi sẽ dễ xử lý hơn." "Ừm." Chu Du gật đầu, "Đúng vậy, ở đây long xà hỗn tạp, tốt nhất đừng gây ra phiền phức không cần thiết." Hồ Ba Nhất sau đó chỉ vào gã ria mép trong phòng, mới nhắc nhở, "Vậy, tên này phải xử lý thế nào, tổng không thể mang về Bắc Bình chứ?" "Thôi, cứ vứt hắn ở khách sạn này là được, sống chết mặc bay!" Chu Du chỉ tùy tiện nói một câu. "Bắt trộm!" Nhưng vừa dứt lời, bên dưới, hình như lại truyền đến tiếng của tên phục vụ, lập tức, xung quanh lại có vẻ náo nhiệt. "Ý là, tên trộm đó lại đến nữa à?" Lập tức Bàn Tử và Hồ Ba Nhất cùng

những người khác đều có chút tức giận. "Tên khốn, tối qua để thằng nhóc đó chạy thoát, hôm nay, lão tử phải xem xem, tên đó rốt cuộc gan to đến mức nào." Bàn Tử nói xong, chuẩn bị quay về phòng để túm tên đó. "Khoan đã, đừng vội." Chu Du mới nhắc nhở Vương Bàn Tử, "À phải rồi, mấy cái thùng lúc trước mang xuống từ xe đã cất kỹ chưa?

Cẩn thận bị 'điệu hổ ly sơn' đấy." Bàn Tử gật đầu, "Yên tâm đi, dù tên đó có tài giỏi đến mấy cũng không tìm được đâu.

Yên tâm, đồ tôi cất ở một nơi cực kỳ kín đáo, người thường căn bản không thể tìm ra được." "Được, phải rồi, trước tiên đừng lộ diện, nếu không tôi lo người khác sẽ để mắt đến mình.

Tôi và Bàn Tử sẽ đi xuống." Chu Du ra hiệu cho Hoắc Linh, sau đó mấy người nhanh chóng xuống lầu.

Ô Thiền đương nhiên hiểu ý Chu Du.

Nếu mấy người họ cùng lộ diện, đối thủ biết được ưu thế, e rằng nhất thời sẽ không ra tay.

Vì vậy, tốt nhất là mọi người hành động riêng, chia thành hai đợt, lúc đó cũng sẽ không gây chú ý. "Nhanh lên!" Chu Du thúc giục.

Tên phục vụ phía dưới gần như gõ chiêng gõ trống, các khách trọ xung quanh cũng nhao nhao nhìn xuống.

Xuống dưới lầu, cũng không có nhiều người, tên phục vụ một mình có chút sợ hãi.

Đến khi thấy Chu Du xuống, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng, bây giờ Chu Du không nói gì nhiều.

Tên phục vụ sợ đến toàn thân run rẩy, kể cho Chu Du và nhóm người rằng hắn vốn đang trực ca bên dưới, cũng phụ trách công tác an toàn xung quanh tầng một.

Nửa đêm, cũng chính là khoảng mười phút trước, hắn bị một cơn buồn tiểu làm tỉnh giấc.

Tên phục vụ mới vội vàng đứng dậy, nhưng không, vừa mở cửa ra, hắn nhìn thấy một bóng người trực tiếp lao về phía mình.

Trong tay rõ ràng có dao.

Tên phục vụ có lẽ số lớn, chân trượt một cái, như thể dẫm phải thứ gì đó, cả người ngã nhào xuống đất, con dao chém hụt.

Chương 575

Sau đó truyền đến tiếng tên phục vụ la hét ầm ĩ.

Nếu chậm trễ thêm một chút nữa, hắn đã mất mạng rồi. "Đi, xem sao." Hồ Ba Nhất và Hoắc Thiết Cầu nhanh chóng đi về phía trước, tên phục vụ dường như quyết tâm, không dám vào nữa, hắn đã bị ám ảnh rồi.

Tên khốn, nếu còn vào nữa thì mất mạng, có gì mà chơi nữa. "A!" Giờ thì vốn dĩ xung quanh im lặng.

Có một ngọn đèn sáng ở sân sau.

Nhưng không, từ bên trong truyền đến một trận thảm tiếng kêu, xé lòng, nhưng lại không hề bình thường.

Chu Du và Bàn Tử vội vàng chạy tới, nằm mơ cũng không ngờ tới, cư nhiên trên chiếc ô tô cuối cùng, dường như đã phát hiện một thi thể.

Máu nóng chảy ra lênh láng.

Rõ ràng vừa nãy đã xảy ra một vụ thảm án! "Người này... không phải tên trộm đã va vào anh lúc trước sao?" Hoắc Thiết Cầu nhìn một cái.

Khuôn mặt đó méo mó, dữ tợn, như thể vừa chứng kiến một cảnh tượng cực kỳ kinh khủng.

Hiện tại, nửa ngày hắn vẫn chưa hoàn hồn.

Bởi vì trạng thái chết của tên này thực sự quá thảm.

Cả người nửa thân dưới như bị nghiền nát, chỉ còn lại nửa thân trên, nội tạng bị kéo lê khắp nơi. 41.

Xung quanh tràn ngập một mùi máu tanh nồng, vô cùng xộc vào mũi. "Chuyện gì vậy?" Chu Du cũng thấy lạ.

Vừa nãy dường như cũng không có chuyện gì đặc biệt xảy ra, vậy mà giờ lại có người chết thảm.

Chắc chắn tên trộm đó định tiếp tục vào trong trộm đồ, nhưng không ngờ, lần này, hắn đã trực tiếp mất mạng. "Trước tiên đừng làm lớn chuyện." Chu Du nhắc nhở mọi người, sau đó gọi Hồ Ba Nhất và Bàn Tử trực tiếp lấy một cái túi lớn, tạm thời che thi thể lại. "Là thứ gì vậy?" Bàn Tử vẫn còn sợ hãi, đương nhiên, đối mặt với một tên như vậy, người bình thường ai mà không sợ, như thể bất cứ lúc nào thứ đó cũng có thể nhảy ra, gây ra đòn chí mạng. "Hiện tại chưa rõ." Chu Du hít một hơi thật sâu, sau đó hỏi Hoắc Thiết Cầu, "Trước đây ở huyện thành có xảy ra chuyện tương tự không?" Hoắc Thiết Cầu trầm ngâm một lát, gật đầu, nhưng sau đó lại lắc đầu, "Không rõ lắm, nhưng vì vị trí địa lý đặc biệt xung quanh đây, nghe nói mỗi khi mùa đông đến, sẽ có một số lũ sói hoang hay gì đó, tụ tập thành đàn xuống núi tìm kiếm thức ăn." "Vì trên núi con mồi phần lớn đều ẩn nấp, nên khi xuống núi, đám này cũng rất thông minh, gần như không ai có thể nhìn rõ chúng hành động như thế nào, nhưng khi trở lại núi, chúng lại luôn no đủ." Hoắc Thiết Cầu mới nói, "Chẳng lẽ anh nghi ngờ..." "Không!" Chu Du lắc đầu, "Không thể là sói hoang được.

Nhìn vết thương và hình thể này, thứ này e rằng không hề bình thường đâu." "Gì cơ?" Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nhìn xung quanh, ánh đèn pin như một thanh kiếm sắc bén, xuyên qua bóng tối xung quanh, nhưng cũng không phát hiện ra gì. "Trước tiên về khách sạn đã." Chu Du nhìn xung quanh, mọi người đã tìm kỹ trong sân, cũng không phát hiện dấu vết nào khác, xung quanh thì yên bình tĩnh lặng.

Sau đó mọi người về khách sạn.

Gần như một đêm không ngủ.

Đến sáng sớm, mọi người mới lơ mơ ngủ thiếp đi, đợi đến khi tỉnh dậy, đã là quá nửa buổi trưa.

Hiện tại, Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đã mua một số đồ dùng trên xe, dù sao đường sá xa xôi, mấy ngày trời, không thể để bụng đói được.

Bên cạnh đó, Hoắc Thiết Cầu cũng đi liên hệ người để đóng gói đồ đạc vào thùng, lợi dụng mối quan hệ biên giới để vận chuyển một số thùng hàng cỡ lớn.

Bên trong đều chứa một số vật dụng cần thiết và một số thiết bị.

Phần lớn đều do Hoắc gia vận chuyển từ Viễn Đông về, Hoắc Linh cũng phụ trách hành động lần này.

Cả nhóm người đều bận rộn.

Chu Du và Hoắc Linh chia thành hai đợt lên xe, sau đó mỗi người ở một toa xe khác nhau.

Dù sao từ đầu đã cảm thấy có người theo dõi, nhưng vẫn chưa phát hiện ra mục đích của đối phương.

Điều đó khiến anh bắt đầu cảnh giác. "U u u!" Hơn ba giờ chiều, tàu hỏa hú còi, sau đó rầm rập khởi hành.

Mấy toa xe cuối cùng đều chứa hàng hóa số lượng lớn, bên trong cũng là thùng hàng.

Mấy toa xe phía trước gần như chật ních người, ngay cả chỗ đứng cũng không còn, may mà Hoắc Thiết Cầu đã mua được vài chỗ ngồi ở mấy toa xe phía sau gần kho hàng.

Lúc này, Chu Du và Bàn Tử khó khăn lắm mới chen lên được toa xe, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nơi đây như một khoang độc lập, vừa đủ chỗ cho bốn người

ngồi. "Cuối cùng cũng lên được rồi." Bàn Tử xách theo bao lớn bao nhỏ, giờ thì thở hổn hển ngồi xuống ghế, nửa ngày chưa hoàn hồn.

Chương 576

"Anh mua nhiều đồ thế à?" Bàn Tử và Hồ Ba Nhất thấy lạ. "Không, toàn là mấy thứ đồ bình thường thôi, trên đường đi, không thể thiếu được." Sau đó Bàn Tử ném tất cả đồ ăn đã mua lên bàn, vương vãi khắp nơi. "Tôi ngủ một lát đã, mệt chết đi được, ai, đừng có ăn hết nhé, chừa cho tôi một ít." Sau đó Bàn Tử nói xong, ngáy như sấm. "Đến nơi chưa?" Chiếc xe xuyên qua thung lũng phía trước, xung quanh khá yên tĩnh, bên ngoài lại bắt đầu đổ tuyết.

Tuyết đọng hoàn toàn bao phủ núi rừng, từ xa, tuyết trắng xóa, hoàn toàn giống như một viên ngọc bội khảm nạm giữa trời đất.

Dưới ánh nắng mặt trời, nó lấp lánh tỏa sáng.

Khiến người ta gần như không thể mở mắt. "Cẩn thận bệnh mù tuyết." Hoắc Thiết Cầu nhắc nhở một câu, "Không phải chuyện đùa đâu." Chu Du mới kéo rèm cửa lại, vươn vai một cái, rồi nói, "Tôi cứ cảm thấy lần này mình rời khỏi đây sẽ không thuận lợi như vậy, không rõ cảm giác này, nhưng trên đường đi, tôi sẽ cẩn thận một chút, cố gắng đừng rời khỏi đây." "Yên tâm đi, có lẽ anh chỉ lo xa thôi." Hoắc Thiết Cầu lại không cho là như vậy, "Hơn nữa chị tôi cũng đang ở toa xe phía trước theo dõi, sẽ không có vấn đề gì đâu, anh cứ yên tâm đi.

Đến Bắc Bình, tôi xem ai dám chọc vào người của Hoắc gia, chán sống rồi à." Quả nhiên không sai, ở Bắc Bình, chắc cũng không ai dám chọc vào người của Hoắc gia.

Vì vậy, làm việc cũng tiện lợi.

Chiếc xe tiếp tục đi về phía trước, tốc độ khá chậm, giờ thì xuyên qua khu vực núi phía trước, như một bà lão vậy, tốc độ càng lúc càng

chậm.

Chu Du mới lấy tấm lụa ra, cẩn thận nghiên cứu.

Lúc này Hoắc Thiết Cầu cũng rất hứng thú với món đồ này, sờ vào một cái, luôn cảm thấy như một miếng da vậy. "Thứ này, không phải thật sự là lông da động vật chứ?" Hoắc Thiết Cầu ngạc nhiên hỏi, vẻ mặt đầy khó hiểu.

Chu Du biết rõ, Hoắc Thiết Cầu cậu nhóc này quanh năm thích đi săn ngoài hoang dã, không phải đang trên đường đi săn thì cũng đang đi săn.

Vì vậy, anh ta khá quen thuộc với một số con mồi hoang dã.

Chu Du mới hỏi, "Anh biết da của con vật nào như vậy không?" Dường như là một câu hỏi khó, tuy sờ vào giống da, nhưng ngay cả Hoắc Thiết Cầu kiến thức rộng cũng như bị nghẹn lời, hoàn toàn không trả lời được.

Đúng vậy, có thể khẳng định, tuyệt đối chưa từng thấy con vật nào như vậy, nếu có thì chắc chắn là một loài vật chưa từng được biết đến. "Không biết." Hoắc Thiết Cầu cười cười, gãi gãi đầu như một đứa trẻ không trả lời được câu hỏi, "Anh rể, hỏi tôi cũng vô ích.

Tôi có thể về giúp anh hỏi, ở mấy tiệm đồ da ngoài tiền môn, tôi có quen vài chủ tiệm, biết đâu có thể giúp được, ít nhất có thể khẳng định không phải lông da động vật." "Nếu không tin, tiệm tơ lụa tôi cũng quen, đều có thể hỏi." Hoắc Thiết Cầu sau đó bổ sung thêm một câu. "Được." Chu Du chỉ cười nhạt. "Xình xịch xình xịch!" Tiếng tàu hỏa bên ngoài càng lúc càng lớn!

Dường như ba ngày trôi qua cũng thật nhanh, trừ việc trên đường xe hình như bị hỏng một lần, thì cũng không có tình huống bất thường nào khác, một đường gió yên sóng lặng đến Bắc Bình.

Chu Du mới bị Vương Bàn Tử gọi dậy.

Anh có chút khó tin, "Huynh đệ, chúng ta thật sự đã đến Bắc Bình rồi sao?" Cả người Bàn Tử như được tái sinh từ trong lửa, lập tức tinh thần phấn chấn! "Bàn gia tôi đã trở về!" Bàn Tử vươn vai một cái, khi xuống xe, liền hét lớn về phía trước một tràng.

Khiến những người xung quanh tưởng hắn bị thần kinh, vội vàng tránh xa, không dám nhìn thêm một cái. "Bàn Tử, đủ rồi đó." Hồ Ba Nhất vỗ vào gáy hắn. "Không phải chứ, tôi trên đường đi cũng có thu hoạch mà." Trong lòng Bàn Tử vẫn còn nhớ cái rương châu báu kia, giờ thì đương nhiên, sau tai ương còn sống sót, lại có thu hoạch.

Toa xe phía trước, Ô Thiền và Hoắc Linh cùng đoàn người cũng lần lượt trở về Hoắc gia và nhà hàng bên kia.

Họ đi báo cáo tình hình trước, còn Chu Du và Vương Bàn Tử thì tạm thời trở về cửa hàng kinh doanh gần Phan Gia Viên.

Bàn Tử đi vắng đã gần một hai tháng.

Anh ta cũng có chút sốt ruột.

Chu Du và Bàn Tử nhanh chóng đi vào cửa hàng, xem mấy ngày nay có khách tốt nào không.

Dù sao cũng dựa vào cửa hàng này để an cư lập nghiệp mà!

Nhưng ở cửa, Bàn Tử nhìn đến trợn mắt há hốc mồm.

Tên phục vụ đang ngồi trên ghế bên cạnh, nhắm mắt dưỡng thần, y như một lão địa chủ giàu có.

Trong tay cầm quạt!

Chắc là thời tiết, sắp khai xuân rồi, càng ngày càng khô hanh, khi trời nắng to cũng nóng bức không ít.

Tên phục vụ khẽ nheo mắt, sau đó miệng ngân nga một điệu nhạc

nhỏ, bên cạnh đặt một chén trà.

Vẫn đang bốc hơi nóng. "Chà!

Đúng là nhàn hạ ghê nhỉ?" Bàn Tử bước đến phía trước, đá một cái.

Chương 577

"Ai vậy?" Tên phục vụ lại lầu bầu, lúc nhìn thấy, mới phát hiện Bàn Tử đã về. "Ôi chà, Bàn gia, ngài về rồi." Tên phục vụ lúc này cả người trực tiếp bật dậy khỏi ghế, sau đó gật đầu khom lưng, lập tức sáp lại gần. "Ôi chà, Bàn gia, nhìn người xem, bẩn thỉu quá, hay là, mau về tắm rửa đi." Bàn Tử lại trừng mắt nhìn hắn, "Mấy ngày tôi không có ở đây, anh, đúng là nhàn rỗi nhỉ." Tên phục vụ lại lộ vẻ khó xử, cười khổ nói, "Bàn gia, ngài cũng biết mà, cái mùa này, toàn là mùa ế ẩm, phần lớn đều trông cậy vào mấy du khách, vớ được một vài người, mấy ông Tây bên kia thì lại hiếm thấy bảo bối của mình.

Nhưng gần đây, thời buổi không được thịnh vượng, mấy ông Tây cũng không đến, không, không có làm ăn gì." "Nói ít thôi!" Bàn Tử trừng mắt nhìn hắn, nhưng Chu Du biết, thằng nhóc này cũng tự biết trong lòng.

Làm ăn buôn bán, lòng sao?

Vốn dĩ làm nghề này hoặc là không khai trương, hoặc là khai trương một lần ăn ba năm, không, năm sáu năm cũng có.

Tùy anh làm ăn thế nào thôi.

Ba hoa chích chòe, lại là sở trường của Bàn Tử, đặc biệt là khi kết hợp với Đại Kim Nha bên kia tung hứng, cũng có vài khách quen.

Nhưng không có khách quay lại, đành thôi.

Vì vậy, tên này làm việc gì cũng phải nhìn xa trông rộng, mới có thể duy trì được.

Chu Du tưởng Bàn Tử dường như đã nhận ra tình hình hiện tại, chuẩn bị thay đổi chiến lược, hoặc trực tiếp làm ăn khác.

Nhưng Bàn Tử lại không có cái gọi là "nhìn xa trông rộng" đó, ý hắn là, làm ăn với người nước ngoài, đặc biệt là những kẻ tóc vàng mắt xanh, những ông chủ giàu có.

Giàu sụ.

Trực tiếp bán món đồ trong tay với giá cao, sau đó lại thêu dệt một câu chuyện hay ho, thế là có tiền mang về.

Người nước ngoài thì cứ kêu "bảo bối tốt!", tưởng vớ được bảo bối rồi, ai cũng nghĩ Phan Gia Viên khắp nơi đều là bảo bối.

Nhưng gần đây, việc làm ăn càng ngày càng tệ.

Gần nửa tháng nay không có khách nào.

Điều đó khiến Bàn Tử có chút bực bội.

Tên phục vụ sau đó châm trà rót nước, giờ thì ra hiệu mời mấy vị khách vào. "À phải rồi, bên chỗ Đại Kim Nha có vụ làm ăn nào ngon không?" Bàn Tử lại hỏi. "Bên đó..." Tên phục vụ gãi gãi đầu, dường như đã biết, "Bàn gia, thế này nhé, tôi thực sự đã nghe nói, Đại Kim Nha hình như đã tìm được một ông chủ không tầm thường, rất giàu có.

Từ miệng của mấy tên phục vụ xung quanh thì không khó để biết, tên đó hình như đang theo dõi ông chủ này." "Tên khốn đó, có ông chủ mới mà quên Bàn gia à?" Bàn Tử lại chửi bới ầm ĩ. "Cốc cốc cốc!" Đang lúc nói chuyện, bên ngoài có người gõ cửa. "Ai vậy?" Bàn Tử thấy lạ, trong lòng lại vui thầm, "Chẳng lẽ mình vừa về, đã có khách đến tìm việc rồi?" Chu Du và Hồ Ba Nhất mới mở cửa, không, bên ngoài, chính là Đại Kim Nha, giờ thì không có vẻ mặt ngạc nhiên nào.

Sau đó cả người hắn lộ ra một nụ cười bí hiểm. "Chà, mấy vị, đều về rồi, xem ra hôm nay tôi đến đây thật không uổng công." Đại Kim Nha nghênh ngang đi vào, rồi hỏi, "Mấy vị gia, gần đây đi đâu phát tài

mà không rủ tôi đi cùng, còn là bạn bè không?" Chu Du sau đó đóng cửa lại.

Bàn Tử lại cười nói, "Thế mà ông cũng biết à?

Không phải ông đã vớ được một ông chủ giàu có rồi sao?

Có rảnh đâu mà đến đây?" Đại Kim Nha nheo mắt lại, giờ thì như có điều suy nghĩ, sau đó thở dài một tiếng, "Ai, chuyện này...

đúng là một phi vụ lớn, không, tôi không phải đang tìm các anh sao?

Mới hay tin các anh đều ở đây, tôi thấy hợp tác làm ăn này." "Phi vụ lớn?" Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nhìn nhau, rồi nhìn về phía Đại Kim Nha.

Tên này tay cầm quạt, rõ ràng trên trán đổ mồ hôi, hiển nhiên cũng là vừa rồi chạy đến thở không ra hơi, như thể sợ lỡ mất chuyện làm ăn.

Không, hắn ta trực tiếp tìm đến. "Mấy vị gia, các anh cho tôi một lời đi chứ?

Tôi không phải đang đợi các anh sao?" Đại Kim Nha thu hút ánh nhìn của mấy vị khách trước mặt, y như vẻ mặt của những kẻ giàu sụ, giờ thì họ đều không mở miệng, như thể không có hứng thú, làm hắn ta sốt ruột không chịu nổi. "Ai, sao rồi?" "Khụ khụ, trước tiên cứ ngồi xuống nói chuyện từ từ đã.

Người đâu, dọn trà lên." Bàn Tử ra hiệu cho tên phục vụ bên cạnh, tên này mới rụt đầu rụt cổ đi vào trong. "Đừng mà, tôi không có thời gian rảnh đâu.

Các anh xem, Bàn gia, Hồ gia, Chu gia, vụ làm ăn kiếm tiền mà ba người đều không có hứng thú sao?

Tôi không nhìn nhầm chứ?" Đại Kim Nha thấy tình hình trước mắt, như thể bị hắt một gáo nước lạnh.

Nhưng hắn biết, trước đây có vụ làm ăn kiếm tiền, Bàn Tử còn tích cực hơn ai hết.

Còn bây giờ thì... "Đừng vội." Ba người họ ngồi sang một bên, như thể đang thẩm vấn tội phạm, Đại Kim Nha càng sốt ruột không thôi!

Chương 578

"Nói, rốt cuộc là chuyện gì?

Thằng nhóc, bình thường có chuyện tốt nào, chắc chắn ông sẽ là người đầu tiên báo cho tôi chứ, phải không?" Bàn Tử đi xuống, săm soi Đại Kim Nha từ trên xuống dưới.

Tên này không ngừng lau mồ hôi.

Sau đó vỗ vỗ vai Đại Kim Nha, "Nói, rốt cuộc là vụ làm ăn gì?" "Được rồi." Đại Kim Nha lúc này thở phào nhẹ nhõm, mới kể lại vụ làm ăn đó một cách tỉ mỉ.

Ba ngày trước, Đại Kim Nha đang loay hoay với việc kinh doanh của mình.

Mấy ngày gần đây, việc làm ăn không được thịnh vượng lắm.

Cả buổi sáng, cũng không có ai vào, gần đây việc làm ăn ở Phan Gia Viên cũng càng ngày càng khó khăn.

Lúc đó Đại Kim Nha đang chuẩn bị ra ngoài, nhưng không thành, gần đến giữa trưa, cửa chính quả nhiên có một người bước vào.

Người đó cao gầy, đeo kính gọng đen kiểu cũ, mặc một bộ đồ Tôn Trung Sơn.

Đại Kim Nha thì ngây người, tình hình gì đây, chẳng lẽ người ở trên xuống điều tra rồi sao?

Dù sao hắn cũng tự biết trong lòng, phần lớn việc buôn bán riêng tư đều dựa vào lời nói dối, đồ thật thì càng ngày càng ít.

Đa phần đều là hàng giả không ra gì.

Người đó đi loanh quanh trong cửa hàng, Đại Kim Nha thì sợ đến

không nhẹ.

Dù sao hắn cũng nghe nói gần đây người ở trên xuống kiểm tra một số tình hình, có lẽ là xem có buôn bán đồ cổ gì không.

Đại Kim Nha lúc này nhìn về phía người đàn ông mặc đồ Tôn Trung Sơn, trên trán đổ mồ hôi, tim cũng đập thình thịch.

May mà người đàn ông mặc đồ Tôn Trung Sơn nhanh chóng thu hồi ánh mắt, cũng không chú ý đến Đại Kim Nha, chỉ từ trong túi lấy ra một món đồ.

Bên trong được bọc ba lớp trong ba lớp ngoài, xem ra giá trị không nhỏ.

Đại Kim Nha theo thói quen nghề nghiệp, ánh mắt nhanh chóng bị món đồ đặt trên quầy thu hút.

Đại Kim Nha lại nhìn thấy bên trong là một món đồ màu vàng óng ánh.

Giống như một cái ấn vàng.

Lập tức mắt Đại Kim Nha sáng rực, người đàn ông không có vẻ gì đặc biệt lại lấy ra món đồ này.

Hàng thật!

Đại Kim Nha không giấu được vẻ vui mừng, gần như không nỡ rời tay khỏi cái ấn vàng đó, nhưng.

Điểm trừ duy nhất, cũng là chí mạng nhất!

Chỉ còn một nửa!

Sau đó bị cưa đôi ra, thực sự là phá hoại của trời.

Nếu chỉ còn một nửa, dù là đồ tốt đến mấy thì e rằng cũng chỉ có thể bán như một đống vàng nhỏ, giá trị sẽ bị giảm đi rất nhiều.

Nhưng nhanh chóng, Đại Kim Nha biết, ấn vàng rõ ràng là lấy ra từ một ngôi mộ lớn, không thể nào chỉ có một cái.

Sau đó Đại Kim Nha hỏi người đàn ông mặc đồ Tôn Trung Sơn.

Nam tử lại nói hết không giấu giếm, nói với Bàn Tử rằng còn có loại đồ tương tự, đều ở nhà, nếu có hứng thú, giá cả có thể thương lượng!

Đại Kim Nha rõ ràng không, mấy tên này đã làm xong việc phía sau rồi, bây giờ chỉ cần hỏi giá thôi.

Đại Kim Nha lập tức vỗ tay khen hay, có bao nhiêu thì thu bấy nhiêu.

Người đó sau đó dẫn Đại Kim Nha đi xem hàng.

Đại Kim Nha cũng không do dự nhiều, dù sao chuyện này không phải lúc nào cũng có, bỏ lỡ cơ hội này thì sẽ không có cơ hội thứ hai.

Đại Kim Nha đi theo người đàn ông mặc đồ Tôn Trung Sơn về nhà, may mà cũng không quá xa.

Ở một vùng ngoại ô cách Bắc Bình không xa, lúc đó xung quanh cũng không có nhiều người ở.

Ngôi nhà đó nằm phía sau một sườn đồi nhỏ, xung quanh đều mọc dày đặc mấy cây bụi.

Đi qua một con đường nhỏ, đi bộ khoảng nửa tiếng, thì đến một cái sân.

Lạ thật, Đại Kim Nha phát hiện ở đây chỉ có một hộ gia đình, mấy căn nhà tranh lợp bằng cỏ dại với một cái sân lớn.

Đại Kim Nha dẫn theo hai tên phục vụ bên cạnh, một đường đi vào trong sân.

Điều kỳ lạ là, người đàn ông mặc đồ Tôn Trung Sơn dẫn họ đi vào

một sườn đồi phía sau sân, trong tay vác một cái xẻng.

Đại Kim Nha và mấy tên phục vụ thấy lạ, người đó nhìn xem, hình như là đi đào mộ?

Chẳng lẽ muốn họ đi trộm mộ?

Chương 579

Cái này, không được đâu!

Đại Kim Nha lập tức hoảng sợ, tưởng mình bị người ta bán rồi!

Thế nhưng, sự việc dường như không như họ tưởng tượng.

Người đàn ông mặc đồ Tôn Trung Sơn dường như hoàn toàn không để ý đến Đại Kim Nha, trực tiếp đi về phía trước, lúc đó trời âm u, như sắp mưa.

Bụi cây xung quanh xào xạc trong gió, Đại Kim Nha sợ hãi.

Mặc dù trước đây Đại Kim Nha ở Phan Gia Viên cũng đã gặp nhiều, qua tay không ít bảo bối, nhưng thực sự đến mộ địa thì hắn rõ ràng có chút nhát gan.

Dù sao thì ai mà biết được chuyện gì sẽ xảy ra.

Thế nhưng, sự việc dường như không như trong tưởng tượng, chỉ thấy người đàn ông mặc đồ Tôn Trung Sơn trực tiếp lấy dụng cụ trên người ra, bắt đầu đào bới.

Không đúng!

Đại Kim Nha và người làm nhìn nhau, không hiểu vì sao, bởi vì trước mắt chỉ là một nấm mồ bình thường, hoàn toàn không nhìn ra là một ngôi mộ lớn!

Trông thấy người đàn ông mặc đồ Tôn Trung Sơn trực tiếp đào tung nấm mồ lên, đúng vậy, nhìn rõ ràng, căn bản chỉ là một nấm mồ của người đã khuất bình thường, không thể gọi là cổ mộ.

Sau đó, người đàn ông mặc đồ Tôn Trung Sơn trực tiếp đào ra đồ vật bên trong, là một cỗ quan tài.

Quan tài cũng rất bình thường, rách nát, bên ngoài dường như còn bị sâu đục lỗ.

Đại Kim Nha ngây người, không hiểu gì, mới hỏi người đàn ông mặc đồ Tôn Trung Sơn có ý gì.

Người đàn ông mặc đồ Tôn Trung Sơn không nói nhiều, trực tiếp mở quan tài ra.

"Khụ khụ!" Bên trong dường như bốc ra một mùi mốc.

Sau khi mở ra, bên trong gần như trải đầy một lớp đồ vật giống như kim đà tử.

Lúc đó Đại Kim Nha nhìn mà mắt trợn tròn, hóa ra đồ vật đều ở bên trong, phen này phát tài rồi!

"Số đồ này ông muốn bao nhiêu tiền?" Đại Kim Nha nhìn những món vàng bạc ngọc khí, cùng phần lớn những bức họa tuyệt bản và đồ sứ, những thứ này dù là bất kỳ món nào cũng có thể bán được giá tốt.

Phần lớn có thể bán lại ngay, gần như không cần phiền phức.

Vì vậy Đại Kim Nha có chút lo lắng về giá cả.

Nếu gã kia là người trong nghề thì tự nhiên không lo giá cả, những món này, thực tình Đại Kim Nha cũng không biết cách định giá!

Vì vậy cũng có chút kỳ lạ.

Ánh mắt người đàn ông mặc đồ Tôn Trung Sơn lóe lên một tia kỳ lạ, "Đương nhiên, số đồ này đều có thể mang đi." Đại Kim Nha tưởng mình nghe nhầm, "Cho ư?" Quả nhiên, người đàn ông đó nói, chỉ cần Đại Kim Nha đồng ý giúp một việc, tất cả đồ vật này đều thuộc về hắn.

Đại Kim Nha liền hỏi là việc gì.

Người đàn ông mặc đồ Tôn Trung Sơn nói, việc rất đơn giản, chỉ cần phái người đến một nơi, lấy một món đồ, cũng khá dễ dàng.

Dù sao thì chuyện đó hắn không tiện ra mặt.

"Lúc đó, tôi đã đồng ý," Đại Kim Nha ánh mắt có chút lấp láy, nhưng nhanh chóng nhìn về phía Chu Du, trên mặt hiện lên một nụ cười đắc ý, "Thế nào, phi vụ này không tệ chứ?" "Thật hay giả đấy?" Bàn Tử lại cảm thấy có chút khó tin, "Có nhiều đồ tốt như vậy sao?

Tôi không hiểu, việc tốt như vậy lại có thể tự tìm đến mình sao?" Đại Kim Nha xua xua tay, "Bàn gia, ông không nhìn rõ con người tôi sao?" Đại Kim Nha sau đó giơ năm ngón tay ra, "Chuyện này, chúng ta cùng làm ăn, thế nào, tôi chia năm năm, được chứ?" "Thằng nhóc sao tốt bụng vậy?" Bàn Tử nghi ngờ nói, dường như trước đây chưa từng thấy Đại Kim Nha hào phóng như vậy, một đồng tiền gần như cũng phải bẻ đôi.

"Trước mặt mấy vị gia, nếu tôi nói nửa lời dối trá, trời đánh năm hồi!" Đại Kim Nha lại thề thốt.

"Được." Bàn Tử đảo mắt lanh lợi, dường như đang tính toán.

"Được rồi, Bàn gia, đã đồng ý thì tôi sẽ bảo bên kia đi chuẩn bị." Nói xong, Đại Kim Nha cả người đều hưng phấn, sau đó trực tiếp đi ra cửa.

Chỉ trong nháy mắt, đã không thấy bóng dáng.

Chu Du nheo mắt, nhìn bóng lưng Đại Kim Nha rời đi, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

"Bàn Tử, cậu thật sự tin gã đó sao?" Hồ Ba Nhất lại thấy lạ, dù sao trước đây Đại Kim Nha cũng đâu có tốt bụng như vậy, gã này, lòng dạ thì không xấu, nhưng về tiền bạc thì lại keo kiệt.

Việc tốt như vậy, đương nhiên hắn sẽ chiếm làm của riêng.

“Ngày mai đi xem thử, yên tâm đi, gã đó, tôi còn lạ gì, chắc chắn có chuyện gì đó không làm được.” Bàn Tử lại cười hắc hắc, “Buôn bán tự tìm đến cửa, sao lại không làm chứ?” Ngày hôm sau, Chu Du và Hồ Ba Nhất mang theo tấm lụa gấm chuẩn bị đến Phan Gia Viên xem thử, có người nào hiểu biết không.

Còn về Bàn Tử, thì đi trước đến chỗ Đại Kim Nha, xem thử là việc làm ăn gì.

Dù sao thì chuyện này gần như không thể chậm trễ.

Đang đi về phía Phan Gia Viên, chưa đi được nửa đường thì bị Hoắc Thiết Cầu gọi lại.

“Xảy ra chuyện rồi.” Chu Du thấy sắc mặt cậu ta không tốt, biết có chuyện chẳng lành, cũng không hỏi nhiều, trước tiên bảo Hồ Ba Nhất đến Phan Gia Viên tìm vài người đáng tin cậy.

Sau đó vội vàng rời đi cùng Hoắc Thiết Cầu.

Hoắc Thiết Cầu dẫn Chu Du đến bến tàu vận chuyển hàng hóa cách đó không xa, hàng hóa ở đây gần như đều là vật tư quan trọng do Hoắc gia mua bán.

Chương 580

Chỉ là hiện tại một nhóm người phía trước đều nhìn lạ lùng, thì thầm to nhỏ.

Chu Du cũng biết một khu vực này đều là địa bàn của Hoắc gia.

Hiện tại, phần lớn những người xung quanh đều đang làm việc ở đây, họ đều là những lao động tạm thời được tìm thấy ở khu vực Phan Gia Viên.

Chỉ phụ trách vận chuyển một số đồ vật quan trọng.

Hai người một trước một sau chạy đến, Chu Du mới thấy lạ, vội hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Hoắc Thiết Cầu mới nói với Chu Du, về những chiếc thùng gỗ được dỡ xuống từ xe lửa trước đó.

Lúc đó mười mấy chiếc thùng lớn được vận chuyển về, gần như đều nguyên vẹn không tổn hại.

Nhưng trong đó có một chiếc thùng không biết vì sao lại bị mở ra.

"Có mất đồ không?" Chu Du nghe cậu ta nói, tưởng chỉ gặp phải kẻ trộm nhỏ, cũng không đến nỗi phải làm ầm ĩ, với thế lực của Hoắc gia ở đây, sao lại không tìm ra được loại trộm này?

Những kẻ đó dám động thủ, chẳng phải tự tìm đường chết sao?

Thế nhưng, Hoắc Thiết Cầu lại lắc đầu, "Mọi việc không đơn giản như vậy, tôi đã thống kê lại hàng hóa trước đó, đều vẫn nguyên vẹn, không mất bất kỳ thứ gì." Chu Du nhíu mày, lại thấy lạ, "Không mất đồ, vậy thì sao lại có thêm một chiếc thùng gỗ?" "Có thể sao." Hoắc Thiết Cầu cũng cảm thấy kỳ lạ, "Trước đó, chiếc thùng đó và một số vật linh tinh mang về đều được đóng gói vào trong thùng gỗ

lớn, nên anh em cũng chưa kịp kiểm tra, ước tính ban đầu là chưa kịp mang thùng gỗ đi thì đã xảy ra chuyện." "Hả?" Chu Du sững sờ, nhìn về phía trước, tưởng rằng chiếc thùng đồ vật được mang ra từ cổ mộ trước đó đã bị trộm.

Nhưng, sự việc luôn nằm ngoài dự đoán.

Thùng không mất, đồ vật bên trong cũng vẫn còn, Chu Du đi vào phát hiện tất cả đồ vật đều được bảo quản nguyên vẹn.

Nhưng mất cái gì thì Chu Du cũng không rõ lắm, chiếc thùng gỗ được vận chuyển về đó rất lớn, chiều dài, rộng, cao đều hơn bốn năm mét.

Một số hành lý và trang bị lộn xộn bên trong đều không mất.

"Nhìn bên cạnh." Hoắc Thiết Cầu sau đó chỉ vào bên trong thùng gỗ, chỉ thấy trên ván gỗ có một số vết xước kỳ lạ, như vết dao găm rạch ra, vô cùng bắt mắt.

Không chỉ một vết xước, nhìn mà khiến mọi người kinh hãi.

Chu Du bước vào trong thùng gỗ, phát hiện trên mặt đất có một ít dịch nhầy màu xanh lục, trong không khí còn vương một mùi lạ.

"Là thứ gì vậy?" Hoắc Thiết Cầu dường như cũng chưa từng thấy tình huống như vậy, nuốt một ngụm nước bọt, chỉ nhắc nhở, "Tả phu, có khi nào tôi đã mang về thứ không nên mang về không?" Nói xong, cậu ta cũng rõ ràng cảm thấy một trận sợ hãi.

"Đừng lo." Chu Du hít một hơi thật sâu, sau đó nặn ra một nụ cười trên mặt, vỗ vỗ vai Hoắc Thiết Cầu, "Yên tâm, cứ phái người canh giữ ở đó là được, sẽ không có vấn đề gì đâu." "Vậy được." Mặc dù nói vậy, nhưng Hoắc Thiết Cầu cảm thấy một tia hoảng sợ, một cảm giác khó tả.

Nhanh chóng, Hoắc Thiết Cầu giải tán những người xung quanh,

chỉ sai người canh chừng chiếc thùng gỗ, một khi có tình huống, lập tức báo cáo.

Diệp Nhất Tâm cũng đã về phía khách sạn, chuyến đi lần này, may mắn là có kinh nhưng không hiểm.

Nhưng hiện tại Chu Du cũng không nói nhiều, điều quan trọng nhất bày ra trước mắt là tấm lụa gấm đó, không rõ là lông da của động vật gì.

Vào buổi chiều, Ô Thiền đến hội hợp với Chu Du, mới nói với Chu Du rằng gần đây khu vực Phan Gia Viên dường như xuất hiện một thế lực lạ mặt.

Mặc dù không có nhiều người, nhưng những kẻ đó dường như đang thăm dò tin tức khắp nơi.

Ra tay hào phóng, những người xung quanh đều tò mò về lai lịch của họ.

"Tiểu trượng phu, gần đây ra ngoài tốt nhất nên cẩn thận một chút, đừng dễ dàng tin bất kỳ ai." Ô Thiền nhắc nhở Chu Du.

Chu Du gật đầu, sau đó nghi ngờ hỏi, "Những kẻ đó có phải cùng một phe với những thế lực trong cổ mộ không?" Ô Thiền cũng không nói, cũng không quá chắc chắn, nhưng nếu thật sự là cùng phe với những kẻ đó, thì sau này tự nhiên không tránh khỏi một cuộc tranh chấp.

Xa xa, người người chen chúc.

Cả Phan Gia Viên dường như trở nên náo nhiệt không ít, đầu xuân, người ra ngoài cũng hoạt bát hơn.

Phía trước Hoắc Thiết Cầu mới chạy từ một trong những cửa hàng đến, sau đó nói với Chu Du, "Tả phu, tôi tìm được rồi, vừa hay, ông chủ tiệm đồ da đó đã về, vừa mới đi săn từ nơi khác về, vận may

của tôi không tệ." "Đi thôi." Chu Du nhắc nhở Ô Thiền.

Xuyên qua đám đông, đi vào một con hẻm phía sau Phan Gia Viên, bên trong đều là những cửa hàng kinh doanh đồ da.

Từ mấy năm trước, nơi đây đã hình thành một quy mô nhất định, bất kể là thứ gì, da ở đây cũng không thiếu.

Phần lớn đều là hàng hóa được săn trộm và bán ra.

Nhưng hiện tại gần như không có ai quản lý.

Nhanh chóng Chu Du đi vào một cửa hàng ở sâu nhất, bên ngoài trông giống một tiệm cầm đồ hơn.

Cửa ra vào có hai tượng sư tử đá, trông khá khí phách, nhưng lại chỉ chừa một cánh cửa.

"Bên trong rồi." Hoắc Thiết Cầu chỉ vào bên trong, rồi ra hiệu đi vào.

Người làm công đang bận rộn bên trong, nhưng dường như mùa này người mua đồ da thật sự ít ỏi, hiện tại, ngoài Chu Du ra, hầu như không còn ai khác.

"Ôi, Hoắc thiếu gia, đến rồi, có đồ gì thích thì cứ xem tùy ý, đây đều là hàng mới về." Người làm công nhìn Hoắc Thiết Cầu, có vẻ quen thuộc, dù sao người của Hoắc gia ở đây ai cũng quen biết, cũng không dám vô lễ.

"Không, lần này tôi tìm ông chủ, đã hẹn trước với ông ấy." Hoắc Thiết Cầu chỉ lên trên.

Người làm công đánh giá Chu Du từ trên xuống dưới nhưng cũng không hỏi nhiều, trực tiếp chỉ lên lầu.

Lúc này người làm công đang bận sắp xếp một miếng da trắng muốt trong tay, Chu Du chỉ tùy tiện nhìn một cái, nhưng không nhìn ra

điều gì đặc biệt.

Chương 581

Sau đó ba người nhanh chóng đi lên lầu.

Phòng của ông chủ tiệm nằm ở góc cầu thang, phòng trong cùng, bên trong rất tinh tế, cả sàn nhà dường như được trải một lớp da sói, dẫm lên mềm mại.

Trên tường treo đầy những cây cung tên dùng để đi săn.

"Vào đây!" Hoắc Thiết Cầu dẫn đường phía trước, đến cửa, gõ cửa rồi đẩy cửa đi vào.

"Mời vào." Bên trong truyền ra một giọng nói trầm ấm.

Sau khi vào, Chu Du mới nhận ra, cả căn phòng giống như một viện bảo tàng, rất lớn, xung quanh có các tiêu bản động vật.

Toàn bộ cách bố trí, giống như bước vào một khu rừng nguyên thủy, âm u rợn người.

Trên chiếc bàn sách phía trước nhất, có một người đang ngồi, có lẽ để phù hợp với không khí bên trong, tất cả rèm cửa đều được kéo xuống, chỉ có vài chiếc đèn lồng, mang phong vị cổ kính.

"Kẽo kẹt!" Cánh cửa từ từ đóng lại.

"Mời ngồi." Người đó sau đó nói một câu, Chu Du cũng không nói nhiều, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh bàn sách.

Chu Du sau đó mới nhìn về phía người trước mặt.

Dáng vẻ khoảng năm mươi tuổi, trên mặt đầy nếp nhăn, nhưng đôi mắt lại sáng quắc, phát ra một tia tinh quang, hiển nhiên vì quanh năm đi săn bên ngoài, đôi mắt rất sắc bén.

Ông chủ và Hoắc Thiết Cầu chỉ hàn huyên vài câu, nhưng không

gian dường như đều toát ra một tia kiêu ngạo.

Đặc biệt là trong căn phòng này, từng vật nhỏ đều là tâm huyết nửa đời người của ông chủ.

Những thứ có tên, những thứ không tên, đều có.

Chu Du cũng không nói nhiều, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, sau đó lấy đồ vật trong túi ra.

"Không biết, ông có nhận ra món đồ này không?" Nhìn vẻ mặt ngạo nghễ của ông chủ, hiển nhiên ông ta đang tự hào về danh dự nửa đời trước.

Nhưng khi nhìn thấy món đồ Chu Du lấy ra từ trong tay, chiếc tẩu thuốc đang ngậm trong miệng liền rơi xuống đất.

Lúc này, biểu cảm trên mặt ông ta dường như đông cứng lại, hoàn toàn không có một chút biểu cảm nào, có lẽ vì ánh sáng xung quanh khá tối.

Thậm chí không nhìn rõ khuôn mặt đó nữa.

Nhanh chóng, Chu Du tiếp tục hỏi, "Lão tiên sinh, món đồ này, ông đã thấy bao giờ chưa?" Tay ông chủ run rẩy, trong mắt đầy vẻ hoảng sợ, sau đó lấy ra một chiếc đèn pin từ ngăn kéo bên dưới, sau khi bật lên, ánh sáng mạnh mẽ tràn ngập khắp căn phòng, khiến nó trở nên kỳ lạ hơn.

"Nhìn kìa!" Hoắc Thiết Cầu dường như đã nhận ra điều gì đó, lúc này ánh sáng chiếu lên món đồ trông giống lụa gấm, vậy mà không xuyên qua chút ánh sáng nào, dường như kín mít không một kẽ hở.

Ánh sáng chiếu lên dường như đã đổi màu.

Cả tấm lụa gấm dường như đã biến thành màu xanh lục nhạt.

Có từng vòng văn sức không ngừng lan rộng, toàn bộ giọng nói

của ông chủ đều có chút run rẩy, "Thứ này, từ đâu mà ra?" "Chuyện này, đừng hỏi nhiều nữa, ông có biết không?" Hoắc Thiết Cầu đã nhanh tay hỏi trước một bước.

Ông chủ gật đầu, nhưng ngay sau đó lại lắc đầu, rồi nói, "Thứ này, là da thú, là thứ ít thấy, quanh năm sống ở vùng cực hàn, sâu dưới lòng đất, thứ này.

Vậy mà thật sự tồn tại." "Thứ gì?" Hoắc Thiết Cầu lại không hiểu, lúc này ra hiệu, "Đừng vòng vo, rốt cuộc là thứ gì, mau nói đi?" "Đây là da trên người con Long Kỳ Lân trong truyền thuyết." Ông chủ thở dài, vuốt vuốt bộ râu dài, mới xem xét kỹ lưỡng, "Chỉ là bây giờ tôi thấy thứ này y hệt như những gì ghi chép trong sách, sở dĩ tôi không quá chắc chắn là thứ này không phải thật, dù sao thì ngay cả tôi cũng chưa từng thấy Long Kỳ Lân rốt cuộc là loài vật gì." "Long Kỳ Lân?" Chu Du lẩm bẩm một câu, sau đó hiểu ra, trong khoảnh khắc, trong đầu dường như hiện lên một bức tranh kỳ lạ.

Truyền thuyết kể về một loài sinh vật sống ở vùng Côn Luân cực hàn, sâu vài chục mét dưới lòng đất thậm chí hàng ngàn mét trên núi cao, đều có thể nhìn thấy bóng dáng của nó.

Nhưng đó chỉ là truyền thuyết mà thôi.

Còn về việc có tồn tại loài vật này hay không, tôi chưa từng nhìn thấy tận mắt, nên không tiện nói nhiều.

"Chỉ là..." Ông chủ lúc này nheo mắt lại, cẩn thận nhìn thứ trên đó, lúc này lại thấy lạ, sau đó lấy ra kính lúp, xem xét kỹ lưỡng.

"Không đúng rồi, bên trong dường như có thứ gì đó." Đột nhiên, ông ta nhận ra!

Ông chủ đến gần hơn, lấy kính lúp ra xem xét kỹ lưỡng.

Nheo mắt lại, ánh mắt sắc bén, trong phòng không có tiếng động,

lúc này Chu Du và Hoắc Thiết Cầu cũng không nói nhiều, cẩn thận nhìn món đồ đó.

Mọi người nín thở tập trung.

Khoảng mười mấy phút sau, ông chủ mới đặt đồ vật trong tay xuống, tắt đèn pin, rồi thở phào một hơi.

Ánh mắt ông ta lại có chút khó lường.

"Thế nào?" Sau một lát im lặng, Hoắc Thiết Cầu ở bên cạnh hỏi, "Ông có biết lai lịch của món đồ này không, có thật là da thú không?

Trên đó có thứ gì?" Ông chủ mới gật đầu, "Thứ này là thật, nhưng dường như không phải là da trên người Long Kỳ Lân, một số văn sức trên đó, lại rất quen thuộc, có lẽ có liên quan đến Tây Vương Mẫu!" "Tây Vương Mẫu?" Hoắc Thiết Cầu lại ngơ ngác, nhìn về phía Chu Du.

Tây Vương Mẫu?

Chu Du hơi sững sờ, ánh mắt sau đó dừng lại trên tấm da thú, mới giải thích, "Trong thần thoại Thiên Triều, là vị nữ thần trường sinh bất tử, cai quản thuốc trường sinh, trừng phạt kẻ ác, cảnh báo tai họa.

Một số học giả cho rằng Tây Vương Mẫu là nữ thần thủy tổ được người cổ đại thần hóa.

Trong thần thoại Đạo giáo, Tây Vương Mẫu là thủ lĩnh của các nữ tiên, chúa tể âm khí, nữ thần tu tiên." Hoắc Thiết Cầu nghe mà như lọt vào sương mù, trong đầu như mớ bòng bong, suy nghĩ một lúc, lại hỏi, "Thế nhưng, thứ này có liên quan đến Tây Vương Mẫu, chẳng lẽ là tấm lụa gấm trên người bà ấy?" "Tương truyền có một loài chim khổng lồ, lưng nó rộng vạn dặm, khi giang cánh có thể bay thẳng lên trời, một cánh vươn về Tây Thiên, trên đó đứng Tây Vương Mẫu, một cánh vươn về Đông Thiên, trên đó đứng Đông Vương Công.

Chương 582

Loài thần điểu trong truyền thuyết đó chính là Tam Thanh Điểu." Ông chủ sau đó giải thích, "Vì vậy, tôi khẳng định, những đường văn trên đó chính là hình dạng và màu sắc của lông vũ trên người Tam Thanh Điểu." "Mặc dù tôi chưa từng nhìn thấy cái gọi là Tam Thanh Điểu, nhưng từ một số cổ thư thì cũng không khó để nhận ra." "Chẳng lẽ là thật." Chu Du nghe vậy, trong đầu lại có một suy nghĩ, trước đó, khi Áo Cổ giao món đồ này cho tôi, dường như có chút do dự.

Nếu thật sự là như vậy, thì nơi tấm da thú này ám chỉ, chính là nơi Tây Vương Mẫu ngự trị.

Truyền thuyết là ở núi Côn Luân!

Đúng rồi, trong đầu Chu Du hiện lên từng bức tranh quen thuộc, xem ra, mục tiêu tiếp theo, là ở núi Côn Luân!

Ông chủ tiệm đồ da dường như chưa từng thấy bảo bối như vậy, lại chưa từng được nhìn thấy thứ trong truyền thuyết, nhất thời có vẻ hơi kích động.

Tiếp tục nghiên cứu.

Thứ đó lại bị Chu Du mang đi rồi.

Nhất thời ông ta giậm chân giật tóc.

"Đông!" Một tiếng trống chiêng vang lên.

Người đánh canh lúc này đang rao trong hẻm.

Trời đã tối hẳn, nhưng hiện tại Chu Du và Hoắc Thiết Cầu đang ở trong tiệm của Bàn Tử, người làm công cũng đã đợi nửa ngày trời, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Bàn Tử.

“Từ nãy đến giờ vẫn chưa về sao?” Chu Du hỏi người làm công.

Người làm công gật đầu, “Bàn gia từ khi đi theo ra ngoài thì chưa về, lẽ ra cũng không đến nỗi vậy chứ, bình thường đâu có như thế.” “Lại thấy lạ.” Chu Du mới không ngừng đi đi lại lại trong sân, “Chẳng lẽ bên kia xảy ra chuyện rồi?” Bàn Tử trước đi cùng Đại Kim Nha đến gặp kim chủ, sau đó Hồ Ba Nhất cũng đi, nhưng hiện tại đã mấy canh giờ rồi, cũng không có bất kỳ tin tức nào.

“Tôi đã phái người đi tìm rồi.” “Yên tâm đi.” Hoắc Thiết Cầu đối với người của mình thì tự tin, đúng vậy, Hoắc gia ở khu vực Bắc Bình (Bắc Kinh) ai mà không biết, người dưới trướng cũng đông, ở các cửa ra vào quan trọng đều có người canh giữ.

Vì vậy cũng không quá có khả năng đi nơi khác.

Đang nói chuyện, bên ngoài truyền đến tin báo của người Hoắc gia.

“Báo, thành đông và thành bắc đều đã tìm rồi, không có ai.” Người đó báo cáo.

Hoắc Thiết Cầu nhìn về phía Chu Du, ánh mắt chìm vào suy tư.

“Có khi nào bị người ta bắt cóc rồi không?” Hoắc Thiết Cầu lại lo lắng, sáng tỏ thì không sợ, chỉ sợ có người giở trò sau lưng, như vậy thì không thể phòng bị.

“Không thể nào!” Trong đó không khó phân tích, trước đó, báo cáo, lúc này Đại Kim Nha bên kia cũng không có tin tức.

Rõ ràng, ba người cùng lúc biến mất rồi.

Vậy thì chỉ có khả năng liên quan đến vị khách hàng trước đó, Chu Du cười khổ nói, “Xem ra, công việc này thật sự không đơn giản như vậy!” “Đi thôi, ra ngoại ô.” Chu Du ra hiệu cho Hoắc Thiết Cầu, lúc này, cũng vừa hay, Hoắc Thiết Cầu dẫn theo một nhóm người, mười

mấy người cầm đuốc, liền xuất phát trên đường.

Ngoại ô.

Chu Du dựa vào mô tả trước đó của Đại Kim Nha, đã phái người của Hoắc gia điều tra rõ ràng, nơi đó nằm ở ngoại ô.

Bốn phía âm u rợn người.

Đuốc chiếu sáng, những người xung quanh tránh ra, đi vài bước từ trong bụi cây, đã đến được cái sân trước đó.

"Canh gác bên ngoài cho tốt!" Chu Du và Hoắc Thiết Cầu đi vào bên trong, mặt đất có chút ẩm ướt, mềm mại.

"Cẩn thận!" Chu Du nhắc nhở Hoắc Thiết Cầu, "Ở đây âm khí rất nặng, chắc chắn trước đây hoặc là một điểm buôn bán âm vật, hoặc là một bãi xác chết." Chu Du và Hoắc Thiết Cầu cẩn thận chiếu sáng khắp sân, rõ ràng, trong góc tường căn nhà dường như có chôn thứ gì đó.

Phần lớn đúng là một số cổ vật được đào từ dưới lòng đất lên, nhưng đều chỉ là những mảnh sứ vỡ vụn.

Đẩy cánh cửa phía trước ra, lúc này, một mùi lạ ập vào mặt.

"Hình như có người ở đây!" Chu Du sau đó nhanh chóng cẩn thận kiểm tra bên cạnh giường.

"Tả phu, chẳng lẽ trong phòng này có thể phát hiện bảo bối ư?" Hoắc Thiết Cầu lại cười nhạt, bịt mũi, ra hiệu Chu Du nhanh chóng rời khỏi đây, dường như một khắc cũng không muốn nán lại.

"Không đúng!" Chu Du lúc này nhìn về phía giường, phát hiện trên đó có vết máu tươi và lớp da lột ra từ cơ thể, giống như vảy rắn.

Nhưng đó rõ ràng là hình dáng của một con người.

"?" Hoắc Thiết Cầu đang chuẩn bị ra cửa, nhưng lại phát hiện bên

cạnh Chu Du, dường như có một bóng người.

Lúc này cả người cậu ta đều cảm thấy tò mò, nhưng hiện tại ra hiệu cho người bên cạnh.

Người đó cầm đuốc, cẩn thận chiếu sáng, nhìn mà mắt trợn tròn.

"Đó là..." Da người!

Nhưng lại không phải bị xé ra từ da người, mà giống như lớp da lột ra từ rắn, lúc này ai cũng không ngờ, nó lại được lột ra từ trên người một con người.

"Da người!" Hoắc Thiết Cầu gần như thốt lên.

Nhanh chóng, những người xung quanh nhanh chóng xông vào, lúc này cũng mắt trợn tròn.

"Tôi thấy ở đây không mấy bình thường." Chu Du phân tích, thực sự không nói ra được, một người sống sờ sờ, lại có thể lột ra một tấm da hoàn chỉnh từ cơ thể.

Kẻ đó rốt cuộc là người hay yêu quái?

Chương 583

Sau đó mọi người nhanh chóng rời khỏi phòng, đi về phía nấm mồ phía sau, đến nơi mới phát hiện, nơi đó rõ ràng đã bị động thổ, hiển nhiên lời của Đại Kim Nha không sai.

Người đàn ông mặc đồ Tôn Trung Sơn đã đào ra một cỗ quan tài từ đó.

Nhưng hiện tại khi mọi người đào lên xem lại, căn bản không thấy cỗ quan tài đó!

Rõ ràng đã bị mang đi!

"Xem ra, chúng ta đã đến muộn rồi." Hoắc Thiết Cầu lúc này thở dài.

Chu Du sau đó cùng mọi người cẩn thận tìm kiếm khắp xung quanh nửa ngày, cũng không có thu hoạch, mãi đến khuya, mới ra hiệu để lại vài người canh giữ ở đó, những người còn lại đi điều tra tung tích của nhóm người kia.

Ngày hôm sau.

Chu Du cũng không nhận được tin tức của Hồ Ba Nhất và Bàn Tử.

Lại có một dự cảm không lành, đang từ trong tiệm đi ra ngoài chuẩn bị tiếp tục thăm dò tin tức, lúc này, vừa mở cửa thì từ bên ngoài một người chui vào!

Người đó lại thấy lạ.

"À đúng rồi, Vương Khải Huyền có để lại một lá thư cho tôi, bảo tôi chuyển cho cậu, nhưng tối qua, vì có việc bận, uống hơi nhiều, nên quên mất." Người đó lúc này nói chuyện cũng có chút say sưa.

“Chuyện lúc nào?” Chu Du mới nhận lấy phong thư, liền hỏi.

“Khoảng chiều hôm qua, có vẻ khá vội, à đúng rồi, cùng với Hồ gia đó, hai người họ bàn bạc một lát, cuối cùng cũng tìm ra rồi!” Tên say rượu ợ một tiếng, xung quanh đều có mùi lạ, rất khó chịu.

“Chiều hôm qua?” Chu Du mới hiểu ra, sau khi tên say rượu nói xong, rượu rõ ràng vẫn chưa tỉnh.

Lúc này, Chu Du thấy gã ta đi rồi, mới xé phong thư ra.

“Huynh đệ, tôi đã có tin tức quan trọng, Đinh Tư Điềm rất có khả năng còn sống, tôi không thể tiếp tục đợi được nữa, nếu bỏ lỡ, tôi sẽ hối hận cả đời, tôi và Hồ Ba Nhất đã xuất phát trước rồi.” Nét chữ nguệch ngoạc của Bàn Tử, Chu Du vừa nhìn đã nhận ra, được viết trong tình huống vô cùng hoảng loạn.

Tên này, sao lại vội vàng đến vậy?

Chu Du lại thấy lạ, nhưng hiện tại cũng thở phào nhẹ nhõm, dù sao bây giờ Bàn Tử cũng không thể bị uy hiếp, nên cũng không có chuyện bị bắt cóc.

Chỉ là, đã đi với ai?

Chẳng lẽ là với vị khách hàng của Đại Kim Nha?

Chu Du tranh thủ một lát, liền đi đến tiệm của Đại Kim Nha.

Quả nhiên cũng gần giống như tôi đoán, lúc này tiệm của Đại Kim Nha, chỉ có một người làm công lười biếng, cầm chổi lông gà không ngừng lau bụi xung quanh, rõ ràng trông chưa tỉnh ngủ, đang ngáp dài.

“Chu gia, ngài tìm ai?” Người làm công rõ ràng đã chú ý đến Chu Du, sau đó vội vàng chắp tay, “Xin lỗi, chưởng quỹ nhà tôi không có ở đây, đã đi ra ngoài cùng Hồ gia rồi, có lẽ phải vài ngày, hoặc thậm chí nửa tháng cũng không chừng.” Người làm công rõ ràng đã quen rồi.

“À đúng rồi, trước khi đi, có nói là đi đâu không?” Chu Du thuận miệng hỏi.

Người làm công gãi đầu, dường như chìm vào suy tư, như đang hồi ức.

Nửa ngày sau, mới mở miệng trả lời một câu, “Không có, Chu gia, tôi thật sự không nghe ông chủ nói là đi đâu, nhưng lúc đi thì vội vàng, tôi cũng lười hỏi.” Dù sao làm người làm công cũng không thể biết quá nhiều.

Chu Du thấy ở đây cũng không có được manh mối hữu ích nào, mới quay về.

Sau đó đi đến tiệm của Bàn Tử chuẩn bị tìm một số tư liệu liên quan.

Liên quan đến Tây Vương Mẫu, theo lý mà nói, món đồ mà Công chúa Áo Cổ đưa, nếu không nhầm thì thật sự có liên quan đến Tây Vương Mẫu.

Có lẽ, đồ vật của Công chúa Áo Cổ, nằm trong tay Tây Vương Mẫu.

Vì vậy điểm xuất phát tiếp theo, nên là núi Côn Luân nơi Tây Vương Mẫu ngự trị.

Côn Luân Sơn.

Còn gọi là Côn Luân Hư, ngọn thần sơn số một Thiên Triều, Vạn Tổ Chi Sơn hay Ngọc Sơn.

Thần thoại cổ đại cho rằng trong núi Côn Luân có một vị thần tiên “Tây Vương Mẫu” cư ngụ, đầu người thân báo, do hai chim Thanh Điểu hầu hạ, là chính thần Đạo giáo, cùng Đông Vương Công phân chia việc dẫn dắt nam nữ tu tiên.

Vị trí địa lý đặc biệt của nó, hiểm trở và thần bí.

Đặc biệt là trước đó Ô Thiền đã nói với Chu Du, xung quanh núi Côn Luân là những nơi do Vạn Yêu Chi Quốc thống trị, những quái vật đó đã đạt được hiệp nghị với tổ tiên loài người.

Gần như nước sông không phạm nước giếng.

Nhưng một khi vượt qua ranh giới của họ, ai cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Thậm chí cả người sẽ bị giam cầm tại nơi đây, trở thành nô lệ của Quỷ Thần Yêu Ma!

Một khi yêu môn đại khai, hậu quả sẽ khôn lường.

Chu Du nhìn từng tấm bản đồ, cả dãy núi trải dài từ đông sang tây hàng ngàn dặm.

Địa thế từ sa mạc Gobi cho đến cao sơn hoang nguyên, cảnh sắc trong đó biến hóa vạn ngàn.

Rõ ràng, muốn đến đó, lại hiểm nguy hơn nhiều so với mộ công chúa Áo Cổ trước đây.

Chương 584

Chu Du đang tra cứu tài liệu liên quan, bên ngoài có người gõ cửa.

“Vào đi.” Ô Thiền.

“Tiểu trượng phu, đã hỏi thăm được tin tức gì chưa?” Ô Thiền lại có chút quan tâm, dù sao mấy ngày nay Chu Du vẫn luôn bận rộn.

Chu Du tự nhiên cũng không giấu giếm, trực tiếp kể cho cô những gì đã thấy và nghe trong hai ngày qua.

Đặc biệt là tấm da người đó, Chu Du tự nhiên thấy kỳ lạ, nhưng Ô Thiền cũng không nói ra được nguyên nhân.

Cô cũng cảm thấy kỳ lạ.

Lột da, một tấm da người hoàn chỉnh, có thể lột ra được, tự nhiên chỉ có một khả năng, Ô Thiền phân tích, “Hoặc là không phải người, hoặc là do một loại bệnh biến nào đó!” Chu Du gật đầu, trước đó trong phòng dường như cũng ngửi thấy mùi thuốc đông y nào đó, rất nồng.

Xem ra khách hàng của Bàn Tử và Hồ Ba Nhất có lẽ vì người bệnh đó mà không tiếc trả giá cao, rõ ràng, thân phận địa vị của người đó không thấp.

“Bên cô có phát hiện gì không?” Chu Du vội hỏi.

Ô Thiền lại lắc đầu, “Mấy ngày nay tôi đều âm thầm quan sát, nhưng không phát hiện có ai lộ diện, nên tôi nghĩ có lẽ tôi đã lo lắng thái quá rồi.” “Hy vọng là vậy.” Chu Du tự nhiên tin vào bản lĩnh của Ô Thiền, có thể thoát khỏi sự giám sát chặt chẽ như vậy, e rằng cũng không có mấy người còn sống.

Đêm xuống.

Chu Du mới vươn vai, cùng Ô Thiền đang bước ra khỏi phòng.

Lúc này, vạn vật đều tĩnh lặng.

Người làm công đã sớm thu dọn đồ đạc trong tiệm, dường như cũng không có việc gì khác.

Gần đây ở Phan Gia Viên việc làm ăn càng ngày càng khó khăn.

"Không ổn rồi!" Vừa ra khỏi cửa, bên cạnh Hoắc Thiết Cầu đã phái người đến báo tin khẩn cấp, lúc này so với trước, sắc mặt càng nghiêm túc hơn.

"Tả phu, mau, đi với tôi xem thử." Lúc này Hoắc Thiết Cầu dường như không kịp giải thích nhiều, trực tiếp kéo Chu Du liền đi ra cửa.

Ba người nhanh chóng đi về phía đường phố, tại bến tàu nơi xảy ra chuyện kỳ lạ trước đó, lúc này một nhóm người vây kín mít.

Trên đường, Hoắc Thiết Cầu đã kể đơn giản về những chuyện xảy ra ở bến tàu.

Chiếc thùng gỗ trước đó, dường như bị ma quấy phá.

Hiện tại những người xung quanh đều sợ hãi không nhẹ, vào buổi chiều, mặt trời vừa lặn không lâu.

Những người xung quanh dường như nghe thấy một trận tiếng rên rỉ kỳ lạ, giống như tiếng quái vật, những người đang làm việc nhìn nhau, không hiểu vì sao.

Người của Hoắc gia đang chuẩn bị thúc giục những người đó nhanh chóng làm việc.

Nhưng chỉ một lát sau, chiếc thùng gỗ phía trước rơi xuống đồ vật, hàng hóa cao mấy mét hoàn toàn đổ sụp.

Mọi người tưởng rằng xảy ra động đất, toàn bộ số hàng hóa chất cao như núi gần như sụp đổ trong khoảnh khắc.

Những người lao động nặng nhọc đó hoàn toàn hoảng loạn, từng người một nào dám nói gì nhiều, trực tiếp chạy tứ tán.

Thậm chí nghe thấy tiếng người la hét, kéo dài suốt một hai canh giờ.

Trời đã tối hẳn.

Chu Du và Ô Thiền nhanh chóng đi về phía trước, lúc này xung quanh vẫn còn một cảnh tượng hỗn loạn.

Trời đã hoàn toàn không nhìn rõ, chỉ có mặt sông phẳng lặng, giống như một tấm gương khảm nạm, không chút gợn sóng.

Phía trước đã đến khu vực sông Hộ Thành, bến tàu cách khu vực trung tâm Bắc Bình một đoạn đường.

"Đi thôi, đi xem thử." Chu Du và Ô Thiền nhanh chóng đi về phía trước.

Những người xung quanh lại cảnh giác, vừa báo cáo với Hoắc Thiết Cầu, mọi người đều nhìn chằm chằm vào hiện trường, dường như cũng không có động tác lớn.

Chỉ nửa canh giờ trước, ở đây dường như nổi lên một trận gió quỷ dị, anh em gần như không mở nổi mắt.

"Gió ư?" Chu Du lại thấy lạ, cẩn thận kiểm tra, nhưng khi nhìn Ô Thiền đối mắt, mới nhận ra, dường như không có gì bất thường.

"Đi thôi, ra phía trước xem thử." Chu Du và một nhóm người đi về phía chiếc thùng gỗ đó, chiếc thùng đựng đồ cổ được vận chuyển về trước đó, chỉ có chiếc thùng gỗ lớn đó đang mở toang, những vết xước kia vẫn còn rõ mồn một.

Nhưng hiện tại thì chẳng thấy gì cả!

Bốn phía trống hoác!

Chốc lát sau, Chu Du và Ô Thiền nhanh chóng đi tới phía trước, cuối cùng cũng phát hiện ra thứ gì đó ở chỗ đống vật liệu đổ nát kia.

Nó trông giống một thứ nhớt nháp, tựa như chất thải.

Hoắc Thiết Cầu hỏi: "Nhìn kìa, thật sự có thứ gì đó!

Anh Chu, nó ở đâu được?

Xem ra, thứ này có kích thước không nhỏ, nhưng thuộc hạ của tôi từ trước đến giờ chưa từng thấy?" Chu Du cười nhạt: "Thứ đó, tự nhiên không thể nhìn thấy, nên cơ bản rất khó phát hiện." Hoắc Thiết Cầu càng thêm ngạc nhiên: "Nhưng...

Chương 585

ở đây đâu còn chỗ nào khác để ẩn nấp đâu?" "Cũng chưa chắc." Chu Du vỗ vỗ tay, ra hiệu cho những người xung quanh tìm kiếm kỹ lưỡng trên mặt đất.

Quả nhiên, khoảng nửa tiếng sau, có người phát hiện ra điều bất thường ở một chỗ gần bờ sông.

Mọi người nghe tiếng liền chạy tới, nhìn kỹ mới thấy quả nhiên không sai!

Trên bờ có một cái miệng hố khổng lồ, gần như có thể chứa ba bốn người chui vào cùng lúc.

Ngọn đuốc chiếu xuống dưới mới nhìn rõ, không biết sâu bao nhiêu, nhưng có nước ngấm vào.

Hoắc Thiết Cầu nhìn đến ngây người, hoàn toàn không biết phải làm sao.

Giờ phút này, cả người hắn gần như hoảng loạn: "Cái quái gì đây?" Nhìn cái hố sâu, ánh mắt mọi người đều lộ ra một tia kinh hãi. "Cổ đô cổ đô!" Trong khoảnh khắc, mặt sông vốn tĩnh lặng như gương, giờ lại nổi lên một loạt bọt nước ở giữa.

Những người xung quanh cảnh giác, không kìm được lùi lại vài bước, mọi người nhìn nhau, không biết phải làm sao, trên mặt đều là vẻ kinh hãi. "Có cần tôi phái người xuống xem không?" Hoắc Thiết Cầu chưa nói xong, nhưng đám người phía sau chắc cũng chẳng đồng ý.

Đừng nói là xuống dưới, chỉ đứng trên bờ thêm một lát thôi cũng đủ kinh hãi rồi.

Một trận gió lạnh thổi qua, mặt hồ lại có chút hơi lạnh.

Mọi người không kìm được rùng mình. "Anh Chu, bây giờ phải làm sao?" Hoắc Thiết Cầu nhất thời cũng không có chủ ý, nhìn mặt nước, trong khoảnh khắc sóng gợn lấp lánh như vảy cá.

Ô Thiền trầm ngâm lát, rồi đi trước một bước, đưa ra phương pháp của mình: "Mau chóng đi thông báo cho những người có liên quan, tạm thời phong tỏa con sông này.

Thứ đó cũng không thể chạy thoát xa được, hãy bao vây phạm vi vài chục mét gần bến tàu, đến lúc đó chúng ta chỉ việc ngồi chờ sung rụng thôi." Ô Thiền sau đó đề nghị.

Chu Du đồng ý với ý kiến của cô, gật đầu, rồi bổ sung: "Đúng rồi, nhất định phải nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng để ai đến gần bờ, đặc biệt là ngư dân, không được phép ra ngoài nữa." "Anh cứ yên tâm." Hoắc Thiết Cầu lúc này mới vội vàng đáp lời.

Sau khi mọi chuyện ở đây được xử lý xong, Chu Du về lại tiệm, ngáp một cái, cũng chẳng suy nghĩ nhiều, cứ thế đi ngủ.

Sáng hôm sau, tiệm ở dưới vẫn mở cửa.

Chu Du vươn vai, đứng ở hành lang, lúc đó nhìn thấy hình như có người đi vào sân trước.

Chà, sao sớm thế này lại có khách?

Nhưng Chu Du phát hiện vị khách kia tuy ăn mặc bình thường, nhưng sau khi vào, lại nhìn ngang liếc dọc, dường như đang quan sát.

Kẻ đó lại có tâm tư khác!

Chu Du cũng không lộ diện, cẩn thận nhìn chằm chằm tên đó, sau đó hắn ta trò chuyện vài câu với tiểu nhị.

Chu Du đứng trên lầu nên không nghe rõ.

Không đợi người đó ra ngoài, Chu Du ra hiệu cho tiểu nhị theo dõi hắn ta.

Sau khi tiểu nhị rời đi, Hoắc Thiết Cầu liền phái người đến.

Chu Du cứ nghĩ ở sông có phát hiện gì, nhưng sự việc dường như không đơn giản như vậy.

Người đó mới kể lại nguyên do sự việc.

Chu Du nghe kỹ mới thấy đúng là như vậy, không sai, đa số người dân quanh con sông đó đều sống bằng nghề đánh bắt cá và buôn bán.

Nếu phong tỏa bốn phía, bắt họ nhốt mình một ngày không được ra ngoài, e rằng sẽ náo loạn long trời.

Hơn nữa, một số nhân viên nội bộ của Hoắc gia cũng không đồng ý.

Lúc này, Chu Du và Ô Thiền chạy đến, mới phát hiện ở hai bên thượng lưu và hạ lưu của bến tàu, dường như đã xảy ra tranh chấp.

Mấy thế lực trong Hoắc gia đều phát sinh tranh chấp.

Ở bến tàu, suýt chút nữa là đánh nhau to, những người làm công chỉ đứng từ xa, như thể đang xem náo nhiệt.

Chu Du trước đó suýt chút nữa đã bỏ qua.

Dù sao, thế lực nội bộ của Hoắc gia rất lớn, không phải chỉ có mỗi Hoắc Thiết Cầu.

Bên trong còn liên quan đến các hoạt động buôn bán cổ vật, vận chuyển hàng hóa, và cả kinh doanh đồ da, thậm chí một số thương nhân địa phương cũng chiếm giữ lượng lớn tài nguyên.

Phong tỏa bến tàu, quả thật là một chuyện rắc rối, dù sao mỗi ngày ở đây đều có hàng hóa ra vào.

Chỉ cần dừng lại một ngày, tổn thất có thể lên tới hàng vạn, vì vậy một số người có uy tín cao trong nội bộ Hoắc gia tự nhiên không đồng ý với chuyện này.

Họ đều cho rằng có kẻ cố ý muốn gây rối Hoắc gia, nên mới bày mưu tính kế.

Hoắc Thiết Cầu tuy ra sức tranh cãi, nhưng một số trưởng bối của Hoắc gia dường như không hề nể mặt.

Thậm chí cả Hoắc gia lão phu nhân cũng đích thân xuất hiện.

Chương 586

Lúc này, Hoắc Thiết Cầu tuy đã kể về sự việc bên sông, thậm chí còn tận mắt chứng kiến hang động nước nhỏ giọt xuất hiện với tình huống bất thường quanh mặt sông, nhưng họ lại căn bản không nghe.

Bà ấy chỉ buông lại một câu, ra lệnh rút hết người canh gác ở đó, thay thế bằng một nhóm người khác, những kẻ này không tin tà.

Dù sao, trưởng bối Hoắc gia cho rằng, cho dù có yêu ma quỷ quái, chỉ cần dám xuất hiện trên địa bàn của Hoắc gia, bất kỳ yêu ma quỷ quái nào cũng không thoát được!

Sau đó, nhóm người đó cũng không thèm nghe lời giải thích.

Hoắc Thiết Cầu định nhờ Chu Du ra mặt giải thích, nhưng nghĩ vậy thật sự quá đơn giản, Hoắc gia trước đây vốn đã có chút oán trách về anh rồi.

Nếu không phải vì Hoắc Linh vẫn luôn dành tình cảm cho anh, e rằng bây giờ Hoắc gia cũng sẽ không cho anh sắc mặt tốt.

Nhưng đương nhiên họ cũng không dám đối địch với Chu Du, bản lĩnh của anh, người của Hoắc gia đã sớm lĩnh giáo rồi.

Hoắc Thiết Cầu nói: "Chuyện này đã định rồi." Nhưng người phía trên đã lên tiếng, sau đó những người lớn tuổi, được một số người hộ tống, rời khỏi bến tàu. "Làm sao đây?" Hoắc Thiết Cầu sốt ruột đến mức đi vòng vòng, lúc này, cũng chẳng còn cách nào khác.

Chu Du nhìn những người bị rút đi phía trước, trong lòng cũng có chút kỳ lạ, không còn cách nào, đành để Hoắc Thiết Cầu dẫn người đi tuần tra xung quanh, mọi thứ cẩn thận, gặp tình huống gì thì báo cáo kịp thời.

Dù sao bây giờ Chu Du cũng không biết con quái vật đó là thứ gì.

Về đến tiệm, Chu Du mới phát hiện tiểu nhị đã đợi sẵn, lúc đó tiểu nhị báo cáo: "Anh Chu, người anh bảo tôi theo dõi, thật sự có phát hiện." "Ồ?" Chu Du hứng thú, vội hỏi: "Chuyện gì vậy?" Tiểu nhị mới kể cho Chu Du nghe, hắn ta ra ngoài theo dõi người đó, ở một quán trà, dường như thấy tên đó đang nói chuyện với người khác.

Hình như có giao dịch riêng.

Nửa tiếng sau, hắn ta mới rời đi.

Tiểu nhị chỉ dõi theo người đó, đi thẳng đến một sân viện ở đầu hẻm phía đông, thấy người đó đi vào rồi mới quay về báo cáo.

Tiểu nhị sau đó có chút lo lắng, vội nói: "Trước đây tôi từng thấy Anh Bàn Tử mang theo đồ vật bên mình, Anh Bàn Tử sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" "Không sao đâu, tôi sẽ phái người đi điều tra." Chu Du cũng không nói nhiều, chỉ ra hiệu cho hắn đi coi cửa tiệm.

Nhưng, hiện tại Chu Du bảo Hoắc Thiết Cầu phái người đi điều tra tên kia, có lẽ có liên quan đến Bàn Tử, nhưng lúc này điều chủ yếu là tìm kiếm những thông tin liên quan đến Tây Vương Mẫu trên núi Côn Luân.

Truyền thuyết kể rằng, ở nơi Tây Vương Mẫu cư ngụ, có một con đường dẫn đến Thiên Cung.

Chỉ cần tìm thấy con đường đó, là có thể đến cung điện Tây Vương Mẫu, tìm được chân thân của Tây Vương Mẫu, có lẽ khi đó mới có thể hiểu được ý nghĩa sâu xa.

Chu Du đã thu thập gần hết các tài liệu.

Dựa trên những hiểu biết trước đây của anh về thế giới đạo mộ cũng như tất cả tài liệu hiện có trong tay, lối đi duy nhất dẫn tới Thiên Cung, tương truyền nằm ở một nơi cực kỳ bí ẩn trên Côn Luân Sơn.

Người thường căn bản không thể tìm thấy lối vào.

Nhưng, ghi chép lại nói rằng, ở phía tây Côn Luân Sơn, có một dân tộc kỳ lạ, chỉ có người của dân tộc thiểu số đó mới biết lối vào ở đâu, mới có tư cách đi vào. "Cổ Thực Tộc nhân!" Chu Du nhìn mấy chữ ghi chép đó, lại thấy kỳ lạ.

Tộc nhân này, hình như trước đây anh chưa từng nghe nói tới.

Để tìm được những tộc nhân này, mà ghi chép này cũng đã từ mấy chục năm trước, hành tung của họ càng thêm bí ẩn.

Chỉ có những bức ảnh được chụp ngẫu nhiên bởi một đội khảo cổ học giả chất lượng thấp do quốc gia phái đi trước đây. "Không đúng!" Chu Du chợt nhận ra, khuôn mặt những người trong bức ảnh kia sao lại quen thuộc đến vậy?

Không sai, chắc chắn là đã gặp ở đâu đó rồi, Ô Thiền cũng khẳng định đã gặp những người trong ảnh.

Đúng rồi, trên đường trở về.

Một nhóm người đi qua con đường núi rừng sâu nguyên thủy, tất cả vũ khí trong tay huynh đệ đều bị cướp đi, hình như là do nhóm người đó làm! "Quả nhiên là thế!" Chu Du bỗng nhiên hiểu ra. "Nếu tìm được những người đó, tôi có thể tìm được lối đi tới Thiên Cung, đi tới cung điện Tây Vương Mẫu." Chu Du lập tức có một kế hoạch sơ bộ trong lòng.

Ngày hôm sau, bên Hoắc gia thật sự xảy ra chuyện.

Không sai, bến tàu đó đã bị những người lớn tuổi trong Hoắc gia tiếp quản, Hoắc Thiết Cầu thậm chí còn không được nhúng tay vào.

Nhưng đúng lúc đó lại xảy ra chuyện, có vài người vô cớ mất tích.

Hình như cũng không có gì, điều đáng sợ nhất là một lượng lớn

hàng hóa vô cớ biến mất trong chốc lát, thậm chí trong cả lão trạch Hoắc gia cũng xuất hiện tình huống bất thường.

Có người thấy một cái bóng khổng lồ lượn lờ trên mái nhà.

Sáng sớm, Hoắc Linh và Hoắc Thiết Cầu tìm đến Chu Du, "Anh Chu, mau đi cùng tôi một chuyến đi, bây giờ Hoắc gia đã loạn thành một đoàn rồi." Hoắc Thiết Cầu lại có vẻ mặt lo lắng. "Xảy ra chuyện gì à?" Ô Thiền lúc này mới từ trong phòng bước ra. "Mấy vị trưởng lão Hoắc gia đều ra mặt rồi!" Hoắc Thiết Cầu nuốt nước bọt.

Chu Du không ngờ sự việc lại diễn biến thành ra thế này!

Khi anh và Ô Thiền vội vàng đến Hoắc gia, trong sân viện, một cảnh ồn ào.

Chương 587

Lúc này, mọi người đang tranh cãi về chuyện mấy bến tàu mà ai nấy đều ngạc nhiên.

Chỉ sau một đêm, mấy bến tàu của Hoắc gia đều gặp chuyện kỳ quái, gần như đều xảy ra ở bờ sông.

Ban đầu cứ ngỡ có người gây rối ở bến tàu, nhưng sau khi điều tra mới biết, hàng hóa ở các bến tàu của Hoắc gia đều không mất, nhưng lại có mấy người mất tích.

Hiện tại, không có tin tức gì.

Dựa trên thông tin chính xác từ miệng công nhân ở bến tàu vận chuyển hàng hóa trước đó, những người đó khi đang tuần tra, lại phát hiện đủ loại tình huống kỳ dị xuất hiện ở bờ sông.

Đang chuẩn bị đi xem xét, những người xung quanh chỉ thấy một trận nước bắn tung tóe.

Nhưng lại không hề nghe thấy bất kỳ tiếng gào thét nào.

Những gã đó cứ nghĩ có người xuống nước rồi, còn đùa giỡn, không để tâm.

Đến khi phát hiện ra, người đã đi hơn một tiếng rồi, mặt nước cũng đã yên ả, nhưng căn bản không có ai nổi lên.

Lúc đó mới nhận ra, hình như đã xảy ra chuyện!

Một nhóm người vội vàng đi đến bờ sông, nhưng phát hiện mặt sông đã yên ả từ lâu, không có một gợn sóng nào.

Nhưng khi ngọn đuốc chiếu kỹ lên mặt sông, mới phát hiện, bên trên gần như đã bị máu nhuộm đỏ.

Một vệt máu đỏ thẫm lớn không ngừng lan rộng, tạo thành một hình dạng quỷ dị.

Mấy bến tàu đều ở cách bờ đối diện không xa, tất cả đều xảy ra chuyện.

Chu Du lại không nói gì.

Trong sân viện, mấy vị người có uy tín cao của Hoắc gia sắc mặt khó coi.

Trước đây, họ khinh thường ý kiến của Hoắc Thiết Cầu và Hoắc Linh, cho rằng không cần phải làm quá lên, nhưng bây giờ, sắc mặt tái mét.

Hiển nhiên là bị vả mặt rồi!

Lúc này cũng chẳng biết phải làm sao, sự thật bày ra trước mắt, thi thể cũng chưa vớt được.

Chu Du như bị kéo đến xem náo nhiệt, lúc này những trưởng lão Hoắc gia hiển nhiên kiêng kỵ Ô Thiền.

Dù sao thực lực của cô ấy bày ra đó, đối với Ô Thiền, những người này chỉ là mấy tên tiểu lâu la.

Nhưng Chu Du hiểu rõ, dù sao đây cũng là chuyện nội bộ của Hoắc gia, nên không tiện nhúng tay vào.

Nhưng mục đích chính của anh hiện tại là tìm Hoắc Linh, để lấy một số tài liệu liên quan đến Côn Luân Sơn, và những ghi chép về cung điện Tây Vương Mẫu.

Dù sao Hoắc gia trước đây cũng đã nhiều lần phái thế lực viễn đông thâm nhập xuống dãy núi Côn Luân.

Vì vậy họ cũng nắm giữ được những tài liệu quan trọng.

Nhưng tình hình lúc này, thật sự nằm ngoài dự liệu.

Chuyện này, người của Hoắc gia đã phong tỏa tin tức và tranh cãi suốt nửa ngày, vẫn không có kết quả, Chu Du mới ra hiệu cho Hoắc Linh, chuyện này, xem ra phải dùng cách khác để giải quyết. "Cách gì?" Hoắc Linh lại có chút ngạc nhiên.

Chu Du cười bí ẩn, cũng không nói rõ, chỉ nói, tối nay có thể tranh thủ thời gian hành động rồi.

Đêm khuya.

Chu Du và Hoắc Thiết Cầu mấy người nhanh chóng đi về phía bến tàu.

Mặc dù ba bốn bến tàu đều xảy ra chuyện, nhưng người của Hoắc gia tự nhiên không muốn trì hoãn, chỉ tăng thêm nhiều nhân lực ở bến tàu.

Nhất thời, Hoắc gia lòng người hoang mang.

Người trên bến tàu, nhưng không ai dám đến gần bờ sông, lúc này vẫn đang bận rộn. "Có cách nào sao?" Hoắc Linh nhìn Chu Du, vẻ mặt ngạc nhiên.

Chu Du lại cười nói: "Cách đơn giản nhất là dụ địch vào sâu, sau đó thủ chu đãi thỏ.

Hiển nhiên, thứ trong con sông đó không phải người, nên cách này cũng hữu dụng nhất." "Anh biết gì sao?" Hoắc Linh lại kỳ lạ, Chu Du tuy biết một chút manh mối, nhưng lại không quá khẳng định.

Chu Du lắc đầu, nheo mắt lại.

Sau đó ra hiệu cho những người xung quanh bắt đầu hành động!

Hoắc Thiết Cầu làm theo ý Chu Du, nhanh chóng tiến sát bờ sông, nhóm người phía sau sợ đến mức không biết làm gì, đặc biệt không dám đến gần, đều kinh ngạc nhìn chằm chằm Hoắc Thiết Cầu.

Họ không biết tiếp theo phải làm gì!

Chu Du và Ô Thiền nấp ở bên cạnh, dõi theo mọi cử động phía trước.

Hai người đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ đợi thứ kia thò đầu lên khỏi mặt nước, liền trực tiếp phát động tấn công, tốc chiến tốc thắng.

Chương 588

Mặt nước, vẫn tĩnh lặng như mọi khi.

Gió nhẹ thổi qua, mang theo một chút hơi lạnh.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, lúc này, đã nửa đêm, Hoắc Thiết Cầu đang đứng ở bờ sông, trong lòng kinh hồn bạt vía.

Tất cả mọi người đều nín thở tập trung, nhưng mặt sông vẫn không có động tĩnh gì!

Lúc này, người của Hoắc gia cũng đã chuẩn bị sẵn sàng ở bên cạnh, tay cầm vũ khí, nhìn về phía bờ sông, xung quanh cũng nhanh chóng trở nên yên tĩnh.

Vẫn không có động tĩnh.

Theo cách làm trước đó, đợi Hoắc Thiết Cầu phát ra tín hiệu, một nhóm người sẽ trực tiếp từ bốn phương tám hướng xông về phía bờ sông, trực tiếp bắt lấy con quái vật.

Để đảm bảo an toàn, Chu Du và Ô Thiền mới lần lượt đi lên và xuống dòng sông cẩn thận kiểm tra tình hình. "Hô hô!" Lạnh quá!

Hoắc Thiết Cầu thấy Chu Du và Ô Thiền đi xa về hai phía thượng lưu và hạ lưu, nhanh chóng biến mất trong bóng tối, nhất thời cảm thấy có chút kỳ lạ.

Không xa, Hoắc Linh cũng đang canh gác ở lối ra vào cuối bến tàu. "Chết tiệt!" Thân hình Hoắc Thiết Cầu loạng choạng, chân trượt một cái, suýt chút nữa là cả người ngã xuống sông. "Lạnh quá!" Gió càng lúc càng lạnh, nhiệt độ xung quanh giảm đột ngột, âm khí nặng nề.

May mà Hoắc Thiết Cầu kịp thời dừng chân, không bị ngã xuống, nửa người vùng vẫy đứng lên được.

Lúc này, vừa đứng dậy, hắn nhìn về phía mặt sông.

Dường như cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Mặt sông bắt đầu xuất hiện từng gợn sóng nhỏ, tựa như từng con mắt đang nhìn chằm chằm, nhưng mặt nước đục ngầu, không ai có thể nhìn rõ bên dưới có gì!

Chỉ là những gợn sóng kia dường như càng lúc càng lớn, lúc này dường như mặt đất cũng bắt đầu rung chuyển.

Không hay rồi, thứ đó xuất hiện?

Hoắc Thiết Cầu trong khoảnh khắc cảm thấy trên đầu mình lấm tấm mồ hôi lạnh.

Cũng chẳng biết là vì nóng hay sợ nữa!

Hoắc Thiết Cầu không kìm được tăng nhanh tốc độ, nhưng chân lại trượt, xui xẻo thay, hòn đá hắn đang nắm cũng rơi thẳng xuống. "Chết tiệt!" Hắn mắng một câu.

Chốc lát sau, nửa người suýt chút nữa đã rơi xuống nước. "Lạnh quá!" Hoắc Thiết Cầu sau đó nửa người đều chìm vào trong nước, dưới nước, thật sự rất lạnh, như thể cả người hắn sắp bị đóng băng mất rồi.

Thấy mắt sắp mất tri giác.

Hoắc Thiết Cầu sau đó bảo mình trấn tĩnh, hít sâu một hơi, rút con dao găm trong tay, dùng hết sức bình sinh, trực tiếp cắm xuống đất, mới chống đỡ cơ thể, trèo lên trên. "Hù!" May mà trèo lên được.

Lúc này, mặt nước càng lúc càng đục ngầu.

Hoắc Thiết Cầu cứ nghĩ thứ kia xuất hiện rồi, liền rút khẩu súng trong tay, chuẩn bị bắn vào trong nước, nhưng trong khoảnh khắc sóng gợn biến mất, lại khôi phục sự yên tĩnh.

Hắn mới chợt nhận ra, hóa ra chỉ là một trận hư kinh!

Cách bến tàu không xa.

Từ trên đường phố đi tới một nhóm người, bốn năm người, đó là thế lực của Hoắc gia ở phía đông bắc, không biết vì sao, gần đây lại bị triệu tập khẩn cấp về.

Người dẫn đầu là một thanh niên tên Hoắc Thanh!

Gã này trước đây vốn không ưa Hoắc Linh, lại rất được các trưởng lão coi trọng.

Vì vậy mấy năm gần đây gã vẫn ở bên ngoài, không hề về Bắc Bình.

Sau này nghe tin Hoắc gia có chuyện, đặc biệt là Hoắc Linh bị một tên gọi Chu Du ngang nhiên đến nhà đòi đi, dường như không coi trưởng bối ra gì, Hoắc Thanh lại canh cánh trong lòng.

Lần này hắn đã chuẩn bị tìm Chu Du tính sổ, nhưng vẫn luôn không có cơ hội.

Lúc này, khó khăn lắm mới gặp được, liệu có bỏ qua không?

Người phía sau nhắc nhở: "Tam gia, phía trước kìa, Hoắc Thiết Cầu lại bắt đầu hành động rồi, nhất định không thể để hắn cướp mất công lao!" Hoắc Thanh đương nhiên biết, nhưng cũng không phải tên ngốc: "Cái tên Hoắc Thiết Cầu đó, không ngờ lại bị Chu Du chế phục đến mức phục tùng ngoan ngoãn, hừ!

Thật mất mặt Hoắc gia!" "Đã làm vật hi sinh thì cứ để hắn ta hưởng thụ thật tốt đi." Hoắc Thanh đứng trên bệ đá phía trước, không tiếp tục tiến lên, nhìn chằm chằm Hoắc Linh ở đằng xa, cười nhạt một tiếng.

Sau đó hắn nhìn về phía người phía sau: "Mọi chuyện đã ổn thỏa

chưa?" Một gã mắt lén lút cúi người, gật đầu, nhưng trong ánh mắt lại có chút do dự: "Tam gia, huynh đệ tôi đều đã thay người rồi, toàn bộ đều là người của chúng ta.

Nhưng nếu Hoắc Thiết Cầu xảy ra chuyện, e rằng không tiện ăn nói với lão tổ Hoắc gia a!" "Hừ!" Hoắc Thanh nhún vai: "Dù cho có bị trách tội, thì có liên quan gì đến tôi?" Bên bờ sông.

Chương 589

Hoắc Thiết Cầu nhìn xung quanh, lại thấy kỳ lạ, chẳng lẽ tối nay, thứ kia sẽ không xuất hiện?

Nửa thân dưới gần như ướt sũng, lúc gió thổi qua, cảm giác cả người như đang ở trong thế giới băng tuyết, lạnh không chịu nổi.

Lúc này, cả người hắn gần như sắp nghẹt thở rồi.

Nhưng đúng lúc Hoắc Thiết Cầu chuẩn bị bỏ cuộc, hắn mới đi vài bước về phía trước, rõ ràng cảm thấy phía sau có một luồng khí lạnh.

Nhiệt độ đột ngột giảm xuống!

Hoắc Thiết Cầu rõ ràng cảm nhận được, đột nhiên quay đầu lại, lúc đó lại phát hiện, từ mặt nước chậm rãi nổi lên một cái đầu.

Trên cái đầu đó toàn là những cục thịt lồi lõm, gần như không thể nhìn rõ rốt cuộc đó là thứ gì, sau đó nó từ từ mở một con mắt, chết chóc nhìn chằm chằm Hoắc Thiết Cầu.

Dường như chỉ cần hắn khẽ nhúc nhích, thứ kia sẽ há to miệng máu, lao lên.

Hoắc Thiết Cầu lúc này mới phát hiện, mình gặp xui xẻo rồi.

Lúc này chân khẽ run rẩy, nhưng sau đó khẩu súng trong tay lại vô thức rơi xuống. "Chết tiệt!" Hắn mắng một câu, nhưng chưa xong, chốc lát sau một trận gió thổi qua, đất dưới chân Hoắc Thiết Cầu mềm nhũn ra, cả người hắn hụt chân, nửa người đều lọt vào trong hố.

Hoắc Thiết Cầu suýt chút nữa đã quên, trước đây ở đây có một cái hang động, xung quanh cũng xuất hiện rất nhiều vết nứt nhỏ.

Lúc này nửa người hắn đều không động đậy được. "Người đâu!"

Hoắc Thiết Cầu mới hét lên một câu về phía trước, thấy không ai đáp lại, gần như gào thét thảm thiết về phía những người xung quanh bến tàu. "Mau cứu người!" Vẫn không có tiếng động.

Những người đó dường như đang xem náo nhiệt, từng người nhìn nhau, không ai tiến lên. "Đáng ghét!" Hoắc Thiết Cầu cả người đều ngớ ra, chuyện gì vậy?

Những người này đều không nghe lời mình nữa rồi?

Lúc này, từ trong sông chậm rãi chui ra một cái bóng khổng lồ, nhanh chóng xông về phía hắn!

Hoắc Thiết Cầu càng lúc càng tức giận.

Đám người đó đang giở trò gì vậy, không hề có bất kỳ phản ứng nào, chẳng lẽ muốn trơ mắt nhìn mình bị con quái vật này ăn thịt sao?

Lúc này, hơn nửa thân thể quái vật từ dưới nước chui lên, giờ phút này đang há to cái miệng máu, tấn công về phía hắn.

Ba mét.

Hai mét!

Con quái vật hành động, lại không hề phát ra bất kỳ tiếng động nào, thứ này thật sự có chút xảo quyệt!

Cái gì vậy?

Toàn thân trên dưới, như thể khoác một lớp giáp vàng, lúc này, phát ra một trận ánh sáng quỷ dị, mờ ảo, cách hơi xa một chút thì không nhìn rõ được.

Hoắc Thiết Cầu liều mạng kêu cứu, nhưng bốn phía dường như căn bản không có ai nhìn.

Xa xa, bên bến tàu, một mảnh tĩnh mịch.

Nửa thân Hoắc Thiết Cầu đều lún vào vũng bùn, rõ ràng là cái mạng nhỏ này khó giữ rồi!

Không ngờ, đúng lúc con quái vật sắp đến gần, đột nhiên, bên cạnh hắn lóe lên, từ xa đi tới hai người. "Mau, giúp một tay!" Hoắc Thiết Cầu như thấy được hy vọng, chỉ biết bám víu vào cọng rơm cứu mạng.

Nhưng, hình như tình hình không ổn lắm!

Bởi vì hai người đi lên phía trước, lại rất nhàn nhã, lúc này hai tay chắp sau lưng, lại chậm rãi đi tới.

Hoắc Thanh nhìn Hoắc Thiết Cầu: "Cứu binh của cậu không có sao?" Trước đây hắn vẫn luôn muốn tìm cơ hội khiến Hoắc Thiết Cầu mất mặt, bây giờ cơ hội này thật sự không tốn chút công sức nào, chỉ cần đứng một bên quan sát là được rồi. "..." Hoắc Thiết Cầu lúc này mới nhìn rõ, người đó đã đến gần hơn một chút. "Hoắc Thanh!" Hoắc Thiết Cầu nghiến răng, sau đó trong ánh mắt lóe lên một tia kinh ngạc, Hoắc Thiết Cầu dường như đã hiểu ra: "Những người đó, chẳng lẽ là cậu đã ra lệnh.

Nên họ mới không?" "Thông minh đấy!" Hoắc Thanh hai tay chống nạnh, nhìn Hoắc Thiết Cầu: "Yên tâm, tôi cũng là người của Hoắc gia.

Còn cậu thì sao?

Haiz, đi giúp người ngoài, người trong gia tộc thất vọng tột độ về cậu đó, tôi chỉ là đang trừng phạt cậu thôi." "..." "Yên tâm, tôi sẽ không để cậu chết đâu." Hoắc Thanh cười nhạt: "Với lại, cậu cũng là người của Hoắc gia." "Không..." Đến đây, sắc mặt Hoắc Thanh đều thay đổi, trở nên âm lãnh, lạnh lùng nhìn chằm chằm Hoắc Thiết Cầu: "Không, chỉ cần cậu cầu xin tôi, tôi đương nhiên sẽ cứu." "Nếu không, tôi cũng chẳng có cách nào!" "..." Hoắc Thiết Cầu lúc này

nghiến răng ken két!

Trong ánh mắt bùng lên một tia căm hận. "Sao nào, muốn chết à?" Hoắc Thanh đang đợi hắn mở miệng cầu xin, nhưng Hoắc Thiết Cầu dường như căn bản không có ý định cầu xin tha thứ.

Rõ ràng, con quái vật phía sau đã xông lên, há to cái miệng máu.

Chương 590

Hoắc Thanh cũng bị thứ kia dọa cho giật mình.

Trong lòng thót một cái, nhưng chưa xong, tiếp theo một bóng người từ xa nhanh chóng lóe lên.

Khoảnh khắc đó, Hoắc Thiết Cầu gần như đã nhắm chặt mắt trong tuyệt vọng, bởi vì con quái vật đó xông tới há to miệng máu, bên trong tỏa ra một trận mùi máu tanh.

Lúc này, Chu Du hiển nhiên đã cảm nhận được, nhanh chóng xông lên, trực tiếp nhảy lên người con quái vật, hai tay nắm chặt sừng con quái vật, sau đó dùng sức kéo mạnh về phía sau.

Con quái vật kia trong khoảnh khắc mất hết sức lực, không biết vì sao, lại trở nên ngoan ngoãn.

Cả thân thể như thể bị khống chế, lúc này lại không hề động đậy, tất cả mọi người đều cảm thấy bất ngờ. "Huynh đệ, lên!" Chu Du không biết đã xảy ra chuyện gì, con quái vật dường như có chút kiêng kỵ Chu Du, nhắm chặt hai mắt, nhưng bên cạnh Hoắc Thanh lại ra hiệu cho những người phía sau.

Trong khoảnh khắc, khu vực gần bến tàu lại trở nên náo nhiệt, từng người rút vũ khí ra, trực tiếp vây quanh. "Trói nó lại cho tôi." Thấy con quái vật cũng không phản ứng, chốc lát sau mười mấy người tay cầm dây thừng và lưới, trực tiếp xông lên, trói chặt con quái vật lại.

Lúc đó mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, cả con quái vật dài gần bốn năm mét, đã hoàn toàn bị trói chặt cứng. "Khiêng nó đi cho tôi!" Hoắc Thanh nheo mắt, nhìn về phía

Chu Du và Hoắc Thiết Cầu, chốc lát sau ra hiệu cho những người bên dưới trực tiếp khiêng con quái vật đi. "!" Hoắc Thanh sau đó quay người, cùng với huynh đệ bên cạnh nhanh chóng biến mất về phía bến tàu, một đám người lại reo hò ca hát.

Bên cạnh cũng chẳng ai để ý Hoắc Thiết Cầu, Chu Du lúc đó mới tốn sức kéo hắn ta ra.

Lúc này, Hoắc Linh từ bên cạnh chạy tới, không biết đã xảy ra chuyện gì, thấy bộ dạng của Chu Du và Hoắc Thiết Cầu, lại hiểu được vài phần.

Dù sao Hoắc Thanh trước đây vốn không ưa Hoắc Thiết Cầu, hiển nhiên giữa hai người cũng chẳng có chuyện gì tốt đẹp. "Hừ!

Tên đó lại đi cướp công." Hoắc Thiết Cầu trong lòng cảm thấy khó chịu, đang chuẩn bị đi chặn lại.

Chu Du lại kéo hắn lại, cười khổ nói: "Thôi, chúng ta về trước đi, dù sao thứ đó đã bị bắt, ít nhất cũng sẽ không làm hại người nữa." "Chỉ là..." Chu Du trầm ngâm lát, mới nhìn về phía mặt sông, luôn có một vẻ mặt khó đoán.

Sau đó, Chu Du cẩn thận nhìn xung quanh, trái tim treo lơ lửng mới đặt xuống.

Hoắc Linh mới nhắc nhở: "Rút thôi, về nhanh thay quần áo đi." Xa xa, Ô Thiền cũng nhanh chóng tới, ở những nơi khác trên mặt sông cũng không phát hiện tình huống bất thường.

Ô Thiền và Chu Du kết luận, hiển nhiên chỉ có một con quái vật lui tới ở đây, chắc chắn cũng là do mang về từ Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ.

Nhưng mọi người không hiểu, những thứ đó làm sao lại lên được xe lửa.

Thật sự khiến người ta khó hiểu.

Sau đó một nhóm người nhanh chóng rời đi về phía bến tàu.

Đường phố.

Lúc này, xung quanh gần như không có ai, dù sao vào lúc trời đông đất giá thế này, cũng chẳng có ai ra ngoài.

Trên đường phố chỉ có ánh đèn lờ mờ, lại khiến người ta có chút rùng mình. "Tam gia, không ngờ, anh dễ dàng đoạt được chiến lợi phẩm như vậy, đúng là có một tay mà." Bên cạnh, tên kia không ngừng tâng bốc.

Hoắc Thanh lại rất hưởng thụ cảm giác đó: "Hừ, không ngờ mấy tên đó lại thật sự dụ được thứ kia ra, cũng không phải là nhân vật tầm thường.

Nhìn bộ dạng này, e rằng thứ trong sông đã thành tinh rồi, đúng lúc, về tẩm bổ thật tốt, ha ha ha." Một nhóm người vừa nói vừa cười đi về phía Hoắc gia.

Hoắc Thanh đương nhiên biết, uy tín của hắn trong Hoắc gia sẽ càng ngày càng cao.

Chỉ cần dỗ ngọt được đám lão già kia, đến lúc đó đại đa số địa bàn và thế lực của cả Hoắc gia đều sẽ thuộc về hắn.

Tuy rằng trước đây hắn từng coi trọng Hoắc Linh, nhưng bây giờ người này đã đi rồi, dường như cũng không còn là người của Hoắc gia nữa.

Vì vậy dã tâm của Hoắc Thanh cũng bành trướng không ít.

Hoắc Thanh trước đây nhìn thứ khổng lồ kia, trông như vảy rồng, cứ nghĩ là một chủ nhân lợi hại, nhưng không ngờ, lại ngoan ngoãn đến thế, quả nhiên không thể làm nên sóng gió gì, hắn thở phào nhẹ nhõm.

Con quái vật bị trói năm hoa, tự nhiên không thể thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Chốc lát sau, huynh đệ khiêng con quái vật, cảm thấy nặng trịch.

Mười mấy người kéo con quái vật đi về phía trước, kỳ lạ là càng đi càng chậm. "Chuyện gì vậy?" Hoắc Thanh thấy tốc độ chậm lại, vội vàng thúc giục: "Từng đứa một chưa ăn cơm sao?

Xuyên qua cái hẻm phía trước đi, đừng có gây chuyện với tôi." "!" Những tên thuộc hạ đó nào dám nói thêm gì, gần như cứng nhắc đi về phía trước. "Ai da!" Mấy người đi đầu, chốc lát sau thật sự không chịu nổi sức nặng đó, trực tiếp ngã xuống đất, những người xung quanh cũng mệt mỏi không chịu nổi.

Một nhóm người ngồi bệt xuống đất, thở hổn hển.

Chương 591

Người bên cạnh mới nhíu mày, trong ánh mắt lóe lên một tia sợ hãi: "Tam gia, không ổn rồi.

Tôi cảm giác thứ đó không ổn chút nào, càng lúc càng nặng, dưới đất đang rỉ nước, hình như nó đang giãy giụa!" Hoắc Thanh không kìm được nhíu mày: "Đưa thứ đó cho tôi." Hoắc Thanh nhún vai, lại có vẻ mặt thản nhiên, nhận lấy khẩu súng trong tay người bên cạnh: "Một đám nhát gan, thứ đó đã bị trói chặt như vậy rồi, sợ cái gì?

Với tôi, Tam gia ta ở đây, sợ cái quái gì chứ?" Hoắc Thanh không cho là đúng, mới nghênh ngang đi đến trước mặt con quái vật, người phía sau chiếu đuốc, Hoắc Thanh mới nhìn rõ con quái vật trước mắt. "Đừng lo lắng!" Hoắc Thanh rút khẩu súng trong tay, họng súng nhắm thẳng vào đầu con quái vật. "Nếu đã lo lắng như vậy, vậy tôi trực tiếp làm thịt tên này, nhưng thật sự có chút đáng tiếc a!" Sau đó Hoắc Thanh cầm khẩu súng trong tay, nhìn con quái vật, dường như trong lòng lại có mấy phần đáng tiếc.

Nhưng, lúc này, trong khoảnh khắc Hoắc Thanh nổ súng, hình như không ổn lắm. "Ầm!" Viên đạn phát ra tiếng động lớn, trực tiếp nổ tung, viên đạn bắn thẳng vào đầu con quái vật.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo, mọi người nhìn đến ngây người, không sai, viên đạn kia lại trực tiếp bị bật ra, như thể bắn vào một tấm thép! "..." Những người phía sau nhìn đến ngây người, Hoắc Thanh cũng có chút kỳ lạ, một hơi bắn thẳng mấy phát súng.

Đạn xé tan sự tĩnh mịch xung quanh.

Hoắc Thanh sau đó lùi lại vài bước, nhíu mày, miệng thở dốc, nhưng không ngờ, con quái vật kia dường như không có bất kỳ vết

thương nào, đạn như đá chìm đáy biển.

Hoắc Thanh cũng cảm thấy một tia không thể tin nổi. "Dao đâu!" Đương nhiên hắn không cam lòng, hét lên một tiếng về phía huynh đệ phía sau, sau đó có người đưa lên một con dao, nhưng đợi Hoắc Thanh quay đầu chuẩn bị dùng dao, ai mà ngờ con quái vật kia lại phát ra một trận gào thét từ trong miệng.

Trong khoảnh khắc, dây thừng trực tiếp bị giằng đứt.

Ngay sau đó, toàn bộ thân thể nó hoàn toàn thoát khỏi trói buộc, sau đó thân thể nhảy vọt. "Nhanh, đừng để tên đó chạy thoát!" Hoắc Thanh cảm thấy sau lưng toát ra một tia khí lạnh, chốc lát sau quát lớn một tiếng.

Sau đó những người xung quanh trực tiếp vây lấy con quái vật, từng người rút súng trong tay ra, xả đạn điên cuồng vào con quái vật. "Ầm!" Đạn như mưa trút xuống thân thể quái vật.

Rồi con quái vật gầm thét một trận, há to miệng máu, sau đó bốn phía nổi lên một trận âm phong, mọi người gần như không thể mở mắt.

Sau đó con quái vật vẫy cái đuôi phía sau, hai người lập tức vong mạng tại chỗ, sau đó trực tiếp nuốt người vào miệng, thậm chí còn không kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết. "Gào!" Lại một trận gào thét, nhanh chóng, Hoắc Thanh phát hiện ra, đôi mắt đó đang nhìn chằm chằm hắn, con ngươi đỏ rực như máu, thậm chí còn có thể nhìn rõ hình bóng của hắn!

Hoắc Thanh cẩn thận đứng thẳng, khẩu súng trong tay hắn lúc này hiển nhiên không còn tác dụng lớn.

Hắn cẩn thận từ trong túi rút ra một thanh chủy thủ hàn thiết, nắm chặt lấy.

Thứ này có thể chém sắt như bùn, trước đó hắn đã sơ suất không dùng.

Quái vật này quả thực không tầm thường.

Nhưng vừa nãy, nguyên nhân là gì chứ?

Tên Chu Du kia dường như đã dễ dàng chế phục quái vật, khiến nó nằm rạp dưới chân hắn, hệt như một con thú cưng ngoan ngoãn.

Thế nhưng bây giờ, quái vật lại hoàn toàn không giống vậy!

Hiển nhiên, lúc này thứ đó trở nên vô cùng hung hăng!

Hoắc Thanh lúc này mồ hôi đầm đìa, ngay sau đó quái vật đột ngột xông về phía hắn, mặt đất rung chuyển.

Hoắc Thanh cầm chủy thủ, trực tiếp lao lên.

Những người hai bên chỉ kinh ngạc nhìn cảnh tượng này, ai nấy đều thót tim, nhanh chóng lùi ra xa, nào dám nhìn ngó lung tung!

"Gầm!" Quái vật há to cái miệng như chậu máu, Hoắc Thanh lúc này trực tiếp xông lên đầu quái vật, một tay nắm lấy cái sừng trên đầu nó, một tay cầm chủy thủ, đâm mạnh vào cổ quái vật.

"A?" Một số hạ nhân nhà họ Hoắc lúc này nhìn thấy mà toàn thân run rẩy, hoàn toàn không biết phải làm sao.

Đương nhiên không ai ngờ lại xảy ra cảnh tượng kinh tâm động phách như vậy.

"Phụt!" Thế nhưng cảnh tượng tiếp theo, mọi người càng không ngờ tới, chỉ thấy Hoắc Thanh đang chuẩn bị giáng một đòn chí mạng, định trực tiếp giải quyết con quái vật.

Ai ngờ con quái vật kia đột nhiên gào thét một tiếng, ngay sau đó toàn bộ cơ thể nó nhanh chóng đâm sầm vào bức tường gạch phía trước.

“Ầm!” Ngay sau đó toàn bộ bức tường trực tiếp sụp đổ, Hoắc Thanh cả người bị hất văng xuống, đập vào gạch, cả người thổ huyết, giãy giụa hồi lâu mới miễn cưỡng đứng dậy được.

Hoắc Thanh lúc này vô cùng chật vật.

Một lát sau, hai chân hắn mềm nhũn, suýt chút nữa thì không đứng vững được.

Sắc mặt tái mét, trên người toàn là máu.

“Tam gia!” Những người phía sau có chút lo lắng, không ngừng gọi Hoắc Thanh, nhưng lại sợ con quái vật trước mặt đột nhiên tấn công, nên cũng chỉ dám gọi từ phía sau, không dám tiến lên.

“Gầm!” Con quái vật không hề có chút vết thương nào.

Chương 592

Thậm chí còn hung hăng hơn trước, nó vừa quay người, gần như không cho Hoắc Thanh bất kỳ cơ hội thở dốc nào, lại một lần nữa lao tới.

Hoắc Thanh hai chân không ngừng run rẩy, chủy thủ trong tay cũng không nắm chặt được nữa, hắn vừa chạy, nhưng căn bản không nhấc nổi chân.

"Lên cho ta!" Hắn chỉ biết không ngừng la hét với đám hạ nhân nhà họ Hoắc phía sau.

Thế nhưng, điều không ai ngờ tới là, đám hạ nhân lúc này tự thân còn khó giữ, vốn đã sợ hãi không nhẹ, bây giờ, ai dám xông lên, trực tiếp bỏ chạy.

Không một ai động đậy, cũng không một ai dám động đậy!

Hoắc Thanh lúc này mới ý thức được, lần này hắn thực sự xong rồi!

Hắn gần như tuyệt vọng nhắm mắt lại, cái chết chưa bao giờ gần đến thế.

"Ha ha ha!" Từ đằng xa, truyền đến một tràng cười lạnh.

Hoắc Thanh đột nhiên quay đầu lại, lại thấy cách bức tường gạch không xa, có một người đang ngồi trên tường, không ngờ lại là Hoắc Thiết Cầu!

"Huynh đệ à, sao vậy, cũng có kết cục như thế này sao, ta cứu ngươi nhé, hay là cứ trơ mắt nhìn ngươi bị ăn thịt?" Hoắc Thiết Cầu lúc này giống như đang xem kịch vậy mà nhìn Hoắc Thanh, ánh mắt không hề có chút kiêng dè.

Hoắc Thanh nuốt nước bọt, lúc này sắc mặt hắn như gan heo!

"Đừng...

đừng...

đừng..." Hoắc Thanh lúc đó miễn cưỡng nặn ra vài chữ, "Cứu mạng!

Huynh đệ, ta sai rồi!" Lúc này hắn cũng hoàn toàn không còn giữ thể diện nữa, mạng nhỏ của hắn quan trọng hơn.

"Cứu ta!" Hoắc Thanh mồ hôi lớn từng giọt chảy dọc xuống cổ.

Ánh mắt lộ ra một tia cầu khẩn, nhìn về phía Hoắc Thiết Cầu, lúc này hắn gần như đặt toàn bộ mạng sống của mình vào người đối phương.

"Gầm!" Cuối cùng, con quái vật kia trực tiếp xông lên.

Hoắc Thiết Cầu chỉ cười khổ một trận, một lát sau Chu Du mới từ chân tường ló ra, sau đó nhảy vọt lên.

Cách đó không xa, Hoắc Thanh cả người ngây dại, chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn, một lát sau lại cảm thấy mình chết chắc rồi.

Nào ngờ trước mắt một bóng đen lóe lên.

Khoảnh khắc quái vật há miệng, Chu Du vươn tay, trực tiếp nắm lấy cái sừng trên đầu quái vật, sau đó dùng sức mạnh, toàn bộ quái vật gào thét một trận, trong nháy mắt bị hất văng ra xa mấy mét.

"Ầm!" Chỉ nghe thấy một tiếng động lớn, thân thể khổng lồ của quái vật trực tiếp bị hất văng ra xa mấy mét.

Sau đó, bốn phía một trận cuồng phong cuốn tới, lúc này, mọi người gần như đều không thể mở mắt ra được, cát bụi bay mù mịt, lửa trại lúc sáng lúc tắt.

Lúc này, con quái vật bên cạnh lại không hề có khả năng phản kháng, giống như trước đây, sau khi nhìn thấy Chu Du, toàn bộ cơ thể nó mềm nhũn xuống.

Hệt như gặp được chủ nhân vậy, lúc đó Chu Du lại cảm thấy kỳ lạ, lại có cái cảm giác như vừa nãy.

Hoắc Thanh đứng bên cạnh, hai mắt nhìn thẳng đờ, căn bản không biết vừa nãy đã xảy ra chuyện gì.

Chu Du thản nhiên cười, vỗ vỗ tay.

"Đứng ngây ra đấy làm gì, không mau khiêng đi?" Hoắc Thiết Cầu lúc đó quát một tiếng với những người phía sau.

Hoắc Thanh sững sờ!

Không ngờ, con quái vật đao thương bất nhập, lại trực tiếp bị tên Chu Du kia một quyền chế phục, ngoan ngoãn phục tùng.

Bây giờ lại trở nên ôn hòa rồi!

Hoắc Thanh nằm mơ cũng không ngờ, sự việc lại trở thành như bây giờ, thậm chí hắn còn bắt đầu nghi ngờ.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Sao lại lợi hại đến thế?

Hoắc Thanh nuốt nước bọt, nửa ngày cũng không động đậy, hệt như một cục đá vậy, gần như đứng sững bên cạnh, không thốt nên lời.

"Đi!" Hoắc Thiết Cầu ra hiệu cho người nhà họ Hoắc phía sau, những người đó cũng không thèm để ý đến Hoắc Thanh nữa, trực tiếp kéo con quái vật đi.

Trước đó họ còn có chút kiêng dè, nhưng nhìn thấy thân thủ của Chu Du rồi, chắc không còn ai nghi ngờ nữa.

Trong nháy mắt, trên đường chỉ còn lại một mình Hoắc Thanh, lúc này Hoắc Thiết Cầu và Hoắc Linh cũng không thèm so đo với tên này.

Hoắc Thanh vốn là người cuồng vọng tự đại.

Không biết trước đó đều ở bên ngoài, nên cũng không về Bắc Bình, nên ai cũng an phận, nhưng không ngờ, tên này thực sự có chút điên rồi.

Trên đường phố, Hoắc Thanh cả người gần như hóa đá.

Ngày hôm sau.

Chương 593

Chu Du từ chỗ Hoắc Linh có được ghi chép khảo sát địa chất về dãy Côn Luân Sơn, khá chi tiết, xung quanh mấy trăm cây số gần như đều được ghi chép rõ ràng.

Thậm chí bao gồm cả lối đi thiên cung kia, nhưng trước đó mấy chục năm, nhà họ Hoắc cũng đã phái không ít người đi tìm cung điện.

Nhưng cũng chỉ giới hạn ở Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết, căn bản không tìm thấy lối đi kia.

Tổng cộng cũng đã mấy năm rồi, nhưng vẫn không có chút tin tức nào, hệt như nơi đó căn bản không tồn tại.

Sau đó người nhà họ Hoắc cũng không tìm thêm bất kỳ manh mối nào nữa, nên nơi Côn Luân Sơn đó gần như đã bị lãng quên.

Dù sao môi trường cũng vô cùng khắc nghiệt, phong sa, nắng gắt, giá lạnh, gần như người thường không thể chịu đựng được.

Đặc biệt là bây giờ mùa đông, toàn bộ dãy núi gần như đều bị băng tuyết phong tỏa.

Vì vậy nơi đó, dường như đối với đa số mọi người, đều là một cấm địa.

Chỉ có những người dị tộc.

Chu Du thì rõ, cũng chỉ có người dị tộc mới biết lối đi đến thiên cung của Tây Vương Mẫu.

Chu Du đã dành cả một ngày để sắp xếp những tài liệu đó, rồi mới chuẩn bị lên đường đi Côn Luân Sơn.

Bên cạnh, người cộng sự (hỏa kế) đã nghe ngóng được có người

hình như đang bí mật điều tra người trong tiệm, dường như gần đây cũng đang theo dõi.

"Gia chủ Chu, hay là tôi phái người đi bắt tên đó lại?" Thấy Chu Du không có bất kỳ hành động nào, không vội vàng, người cộng sự cũng vội vàng.

Chu Du lại thản nhiên cười, "Không vội, cứ để họ theo dõi đi." Chu Du biết, người đó chắc là đang theo dõi mình, dù sao Bàn Tử đã đi rồi, nên người đó không thể nào không biết.

Ngay sau đó, Chu Du phân phó người cộng sự đi mua một số vật dụng cần thiết trên phố, bên cạnh, Hoắc Linh và Ô Thiền đi đến một nơi khác để chuẩn bị vật tư.

Vốn dĩ, Chu Du định cùng Tuyết Lỵ Dương xuất phát, dù sao trước đó cô ấy cũng quen thuộc với khu vực Côn Luân Sơn, nhưng sau khi hỏi thăm mới biết, vì một chuyện mà cô ấy tạm thời đã đi nước ngoài rồi.

Không ngờ lần này, Hoắc Linh và Ô Thiền cùng xuất phát, Diệp Nhất Tâm chủ yếu ở nhà hàng xử lý một số chuyện khác.

Mặc dù Chu Du không giống Hoắc Linh đi mạo hiểm, nhưng hắn đã hạ quyết tâm rồi.

Thậm chí Hoắc Thiết Cầu cũng chuẩn bị cùng xuất phát, nhưng Chu Du không muốn tên này tiếp tục mạo hiểm nữa.

Dù sao trên đường ai mà biết chuyện gì sẽ xảy ra.

"À phải rồi, con quái vật đó, đã xử lý thế nào rồi?" Chu Du tò mò không biết nhà họ Hoắc sẽ giải quyết thứ đó như thế nào, Hoắc Linh lại nói, "Xử lý sao, tôi cũng không rõ, nhưng tôi lại có một biện pháp cực kỳ hay." Nói xong, Hoắc Linh chỉ cố làm ra vẻ thần bí cười cười.

Cùng ngày, mọi người đã đi mua một số vật dụng cần thiết, sau đó

hẹn sáng hôm sau xuất phát.

Sáng sớm hôm sau, Chu Du đã dậy rồi, đồ đạc bên phía Hoắc Linh cũng đã được chất lên.

Không ngờ Chu Du lại kinh ngạc, không ngờ lại chất đầy cả một chiếc xe ô tô.

Phía trước là một chiếc xe việt dã, nhưng phía sau lại là một chiếc ô tô lớn, giống như xe tải trọng.

Phía sau thì chất đầy đủ các loại đồ đạc.

"Sao lại nhiều đồ thế?" Chu Du liệt kê những danh sách đó, dường như không có nhiều đồ đến thế, nhưng bây giờ, lại hoàn toàn không chỉ như vậy.

"Yên tâm, tôi nói, những thứ này đều sẽ dùng được." Hoắc Linh lại thản nhiên cười, không nói nhiều.

Chu Du nhún vai, rồi cùng một nhóm người nhanh chóng lên núi.

Dọc đường hướng tây, tiến về Côn Luân Sơn, nhưng dọc đường lại không hề dễ dàng như vậy.

Trước đó, Chu Du định đi tàu hỏa đến khu vực Côn Luân Sơn, có thể trực tiếp đến khu vực Nội Mông Cổ, sau đó đi đường tắt.

Nhưng, vào mùa này, các chuyến xe gần như đều đã dừng hoàn toàn, dọc đường băng tuyết phủ kín, gần như đã phong tỏa hoàn toàn đường sá, không có cách nào tiếp tục vận hành.

Đường sắt bị ảnh hưởng lớn bởi địa hình, nên mọi người đành phải tìm cách khác.

Xe ô tô dọc đường hướng tây xuất phát.

Dọc đường cũng không có gì đặc biệt.

Ra khỏi Bắc Bình, đường xá xung quanh thì bằng phẳng.

Nhưng lúc này, Chu Du phát hiện, phía sau hình như thực sự có người theo dõi.

"Tiểu trượng phu, phía sau vẫn luôn có người theo dõi chúng ta." Chu Du ngồi ở ghế sau, không chú ý phía sau, chỉ có Ô Thiền nhắc nhở.

Chu Du lại xua tay, "Yên tâm, những tiểu lâu la đó không đáng nhắc tới, thích theo dõi thì cứ để họ theo." Xe ô tô nhanh chóng lao về phía trước.

Chu Du nhìn qua gương chiếu hậu thấy rõ ràng, một chiếc xe Jeep cũ nát, hệt như bị loại bỏ từ quân đội, toàn thân đều kêu lọc cọc.

Chắc chắn khó mà không bị người khác phát hiện, những tên này thực sự không có não sao?

Chu Du lại lắc đầu, cười lạnh.

Sau đó dựa vào ghế sau, chìm vào giấc ngủ sâu.

Chương 594

"Tít tít!" Xe ô tô đi đến một đoạn đường núi phía trước, trên đường chỉ có một con đường vòng.

Không ngờ Chu Du lại bị một tràng còi xe làm cho hoàn toàn tỉnh giấc, lúc này không còn chút buồn ngủ nào, hắn duỗi lưng, mới phát hiện, trời sắp tối rồi.

"Tắc đường à?" Phía trước, xe cộ nối đuôi nhau, lúc này hiển nhiên đã tắc đường rồi, chắc cũng đã khá lâu.

"Xảy ra chuyện gì sao?" Chu Du tò mò, nhảy xuống xe, Hoắc Linh ra hiệu về phía trước, "Chắc là phía trước núi bị sạt lở, nên đường bị tắc rồi." "Không thể nào?" Chu Du nhíu mày, nhìn chằm chằm về phía trước, ẩn hiện, không nhìn rõ lắm.

Nhưng vô ý quay đầu lại, mới phát hiện, chiếc xe phía sau thực sự kiên nhẫn, không ngờ lại theo dõi suốt chặng đường, lúc này, trên xe toàn là bùn đất, chắc cũng không ít chịu tội.

"Đi thôi, xem ra một lúc nữa xe cũng không thể tiếp tục chạy được, bên cạnh có mấy nhà trọ, có thể đi xem thử." Chu Du ra hiệu cho mọi người.

Phía trước, chắc là một thị trấn nhỏ, cách đoạn đường núi không quá một trăm mét. 42.

Lúc này, những người trên xe lần lượt xuống xe, cũng đi về phía thị trấn.

"Mau đi thôi, lát nữa tối một chút chắc chúng ta còn không có chỗ để ở." Cũng đúng, đêm đông giá rét, không lẽ lại ở ngoài trời sao?

Thị trấn lại trở nên náo nhiệt.

Mặt trời lặn, bốn phía dần trở nên mờ ảo, Chu Du và Ô Thiền đi về phía trước, cuối cùng cũng tìm được một nhà trọ, cũng có mấy phòng trống.

Sau khi trả tiền, họ đi lên lầu.

Cầu thang, bước lên, dường như lúc nào cũng có thể sập.

Chu Du và Ô Thiền nhanh chóng đi lên, đồ đạc trong phòng đơn giản, chỉ có một số vật dụng.

"Khụ khụ!" Phía trên dính một ít bụi bẩn, mở cửa sổ thông gió, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

"Xem ra, tối nay tôi phải chịu đựng một đêm rồi." Chu Du than ngắn thở dài.

"Chỉ cần ở cùng tiểu trượng phu, dù ở đâu, tôi cũng cảm thấy vui." Ô Thiền lại cười duyên dáng.

Đang nói chuyện, bên cạnh truyền đến một tràng tiếng ồn ào, hình như có người đang cãi nhau, không ngừng nghỉ.

Tiếng cũng rất lớn.

"Xảy ra chuyện gì sao?" Chu Du nhanh chóng đi ra cửa, mới phát hiện, không phải bên cạnh, mà là từ dưới lầu, nghe tiếng có chút quen thuộc.

Chu Du nhanh chóng đi xuống lầu.

Quả nhiên trong sân, nhìn thấy mấy người đàn ông hình như đang cãi vã.

"Không có chỗ à?" "Không lẽ không có đủ chỗ?

Một chút xíu?

Sợ nhà không có tiền trả à?" "Tôi nói cho ông biết, hôm nay, chỗ

này, tôi nhất định phải ở." Ngôn ngữ của người đó, lại có chút hung hăng.

Chu Du ngẩn ra, sau đó đi đến xem, mới phát hiện, hai người đó không phải Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất sao?

Đúng rồi, phía sau còn có Đại Kim Nha.

"Sao vậy?" Ô Thiền càng cảm thấy kỳ lạ.

Không ngờ Chu Du chuẩn bị đi lên gọi họ lại, nhưng không ngờ Ô Thiền vội vàng kéo Chu Du lại.

"Sao vậy?" Chu Du lại kỳ lạ!

"Nhìn kỹ mà xem, phía sau Bàn Tử, những người đó cũng không đơn giản." Ô Thiền mới nhắc nhở, "Cẩn thận đánh rắn động cỏ, chúng ta cứ xem tình hình trước đã." Chu Du mới sực tỉnh, phía sau Bàn Tử và Hồ Ba Nhất có mấy người cường tráng, lúc này đều im lặng không nói, hệt như những tảng đá đứng sững bên cạnh.

"À phải rồi, Bàn Tử không phải đi nhận việc làm ăn sao?

Sao lại ở đây?" Chu Du lại tò mò.

"Không lẽ nơi họ đến, cũng là cùng hướng?" "Bây giờ chưa thể khẳng định." Ô Thiền cẩn thận phân tích tình hình hiện tại, trở về phòng, không nói nhiều, lấy ra một tấm bản đồ, cẩn thận xem xét, chỉ vào một vị trí trên đó.

Chu Du cũng vội vàng cúi xuống.

Lúc này, vị trí của mọi người đã rõ ràng, "Chúng ta hiện đang ở một nơi tên là Ma Tây trấn, một nơi nhỏ không nổi tiếng, nhưng lại là đầu mối giao thông quan trọng, nếu đường phía trước bị tắc, nhất định sẽ đi theo hướng này." Ô Thiền phân tích rất có lý.

"Quả nhiên là vậy!" Phía trước, dường như chỉ có một con

đường, đó là con đường dẫn đến Nội Mông Cổ!

Chu Du thở dài, cười nói, "Nếu vậy, tất cả e rằng không đơn giản là trùng hợp như vậy!

Xem ra, những người này đã có mưu đồ từ trước!

Chỉ để tôi không nghi ngờ, trước tiên lấy Hồ Ba Nhất và Bàn Tử ra làm lá chắn!" Không lâu sau, tiếng ồn ào phía trước sân đột nhiên dừng lại.

Bàn Tử và Hồ Ba Nhất cùng Đại Kim Nha lúc này không nói gì nhiều, ánh mắt nhìn xung quanh kỳ lạ, Chu Du nhìn rõ ràng, mấy người phía sau đó hình như đang uy hiếp họ.

Không đúng à, theo lý thì thân thủ của Bàn Tử và Hồ Ba Nhất cũng không tệ, sao lại bị người khác uy hiếp được?

Chương 595

Bên trong chắc chắn có chuyện gì đó.

May mắn là cuối cùng họ cũng ở trong căn phòng tầng dưới cùng của khách sạn, Chu Du và Ô Thiền ở trên lầu, cũng có thể chú ý mọi cử động của nhóm người kia.

"Có bảy người." Ô Thiền nhìn chằm chằm ra bên ngoài, cẩn thận quan sát, "Những người đi cùng Bàn Tử, tổng cộng có bảy người, không những vậy mỗi người đều có một luồng khí tức kỳ lạ, không giống những kẻ trộm mộ đơn thuần." Hậu viện.

Mấy người đang luống cuống, đang từ bên ngoài khiêng mấy cái hòm, không lớn lắm, nhưng lại rất nặng.

Mọi người hình như đang dùng hết sức bình sinh.

Không những vậy, cái hòm cuối cùng rất kỳ lạ, có hình dáng dài hẹp, nếu không phải bên ngoài có một cái nắp bị khóa lại, người không biết sẽ nghĩ đó rõ ràng là một chiếc quan tài!

"Cái hòm giống như quan tài sao?" Chu Du nói, nhìn về phía Ô Thiền.

"Cũng không trách, ông chủ quán kia có lẽ cảm thấy xui xẻo, nhìn từ xa, thực sự giống như một chiếc quan tài đang được khiêng vào sân.

Phải biết, nếu khách biết có thứ đó, tự nhiên là xui xẻo, sau này còn làm ăn được sao?" Nên mới có cảnh cãi vã vừa nãy.

"Trong hòm có gì?" Chu Du lẩm bẩm, "Không lẽ thực sự có người chết?" "Tối nay đi xem thì biết." Ô Thiền đề nghị, "Nhưng tốt nhất là đừng để bị phát hiện, tôi cảm thấy Bàn Tử không bị uy hiếp, hình như

là một mối quan hệ hợp tác.” Chu Du lại rơi vào trầm tư.

Đêm khuya.

Thị trấn trở nên yên tĩnh.

Trong sân cũng vắng lặng, Chu Du mới rón rén ra khỏi giường, cùng Ô Thiền nhanh chóng đi ra cửa.

Hành lang âm u, không một bóng người.

Chu Du nhanh chóng đi xuống lầu, lúc này hắn lại nhớ chỗ Hồ Ba Nhất ở, cẩn thận đẩy cửa, đi vào.

“Bàn Tử?” Ngoài cửa, Ô Thiền canh gác, Chu Du sau khi vào nhà trực tiếp đi về phía Bàn Tử.

Sau đó gọi một tiếng.

Mở đèn lên, Chu Du mới phát hiện Bàn Tử và Hồ Ba Nhất lúc này đang ngủ say, quả nhiên là không bị uy hiếp.

“Ai?” Chu Du đẩy một cái, Bàn Tử lật người một cái, trực tiếp ngồi dậy, Hồ Ba Nhất lúc này cũng bị giật mình, hai người như đang mơ vậy, mắt mơ màng.

“Nói nhỏ thôi.” Chu Du nhắc nhở một câu, rồi mở đèn pin, cẩn thận nhìn kỹ, hai người dụi dụi mắt, kinh ngạc sau đó, liền một trận cuồng hỉ.

“Thật rồi, tôi cứ tưởng đang mơ chứ.” Bàn Tử như nhặt được báu vật vậy, lúc này hắn còn vui hơn ai hết, suýt chút nữa thì nhảy cẫng lên, sau đó nhìn về phía Hồ Ba Nhất, mới nhắc nhở, “Thế nào, tôi nói mà, anh Chu đây, tuyệt đối sẽ không bỏ rơi tôi đâu, không phải đã đến rồi sao?” Chu Du nghe mà ngẩn người, tên này đang nói gì vậy?

Không ngờ Hồ Ba Nhất lại nói trước, “Sao lại tìm thấy chúng tôi?” Nói rồi, lại làm cho anh ta bị hỏi ngược lại, Chu Du mới thản

nhiên cười, sau đó không nhanh không chậm ngồi xuống bên bàn, "Hai ông xí màu, tôi đều biết rõ ràng, lại tưởng thực sự có chuyện làm ăn tốt đến thế sao?" Dù sao, tin tức có được từ miệng Đại Kim Nha, người đàn ông mặc bộ đồ Trung Sơn kia cũng không phải kẻ ngốc, sao có thể tùy tiện đưa những bảo vật đó cho người khác.

Phan Gia Viên tùy tiện tìm một chỗ, nơi nào mà không bán được giá tốt, sao lại tìm đến tận đây?

Bàn Tử gãi gãi đầu, rồi vươn người, sau đó nhìn về phía Hồ Ba Nhất, không ngờ ánh mắt lại kiên định, "Anh Chu, có lẽ anh không biết đâu, tôi không phải vì bảo bối mà đi." "Vậy vì sao?" Nghe vậy, Chu Du càng kỳ lạ hơn, "Không lẽ người đó là người thân?" Chu Du và Vương Bàn Tử nhìn nhau, lúc đó không khỏi cười cười.

"Ha ha ha." "Đúng rồi, anh Chu, câu nói của anh thật sự đúng rồi!" Bàn Tử lúc đó cười cười.

"Sao?" Chu Du lại không ngờ tới.

Bàn Tử nheo mắt lại, ánh mắt chìm vào hồi ức, dường như đang chuẩn bị kể về sự bồng bột của tuổi trẻ năm đó, "Anh Chu, có lẽ anh không biết, hồi đó tôi và Hồ Ba Nhất đi đắp đường về nông thôn, cũng gặp nơi của Đinh Tư Điềm, ở rừng nguyên sinh Đại Hưng An Lĩnh, chuyện này dài lắm." Chu Du vội vàng ngắt lời, "Đừng, tôi vừa vặn biết anh muốn nói gì.

Ý của anh là, cái gọi là người thân, ở khu vực Đại Hưng An Lĩnh kia?" "Không sai." Bàn Tử mới trả lời, "Hồi đó tôi và Hồ Ba Nhất cũng không nơi nương tựa, nhưng người dân địa phương thật sự nhiệt tình hiếu khách, có một người tên là Ngưu Đại Thúc, thường xuyên cầm súng lên núi săn bắn, cũng đã cho tôi không ít đồ tốt." "Người chúng tôi tìm, chính là con trai của Ngưu Đại Thúc, Ngưu Đại Mộc!" "Thì ra là vậy." Chu Du mới sực tỉnh, "Không lẽ anh ta mang

tin tức đến?" "Không sai!" Hồ Ba Nhất mới giải thích, "Ngưu Đại Mộc và nhóm người đó vẫn luôn tìm chúng tôi, nhưng hồi đó tôi đi Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ, ở khu vực đó ít nhất nửa tháng, sau khi nghe ngóng chuyện của Đại Kim Nha, mới tìm thấy chúng tôi." Bàn Tử và Hồ Ba Nhất cũng không giấu giếm, kể lại toàn bộ sự việc từ đầu đến cuối cho Chu Du. 43.

Hóa ra, Ngưu Đại Mộc từ Đại Hưng An Lĩnh vượt ngàn dặm xa đến, chủ yếu là để chữa bệnh!

Năm đó, cũng ở khu vực Đại Hưng An Lĩnh đó, một nơi tên là Ngưu Tâm Sơn, hồi đó Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử đã phát hiện một đại mộ, vốn dĩ muốn từ bên trong lấy đi một ít đồ đạc, nhưng suýt chút nữa thì thân thể mất mạng.

Cuối cùng không lấy được gì.

Sau đó vì gặp phải các loại nguyên nhân nên rời đi, chuyện ở Ngưu Tâm Sơn cũng quên gần hết rồi.

Nhưng căn cứ theo tin tức mà Ngưu Đại Mộc mang đến, không khó để biết, tại Ngưu Tâm Sơn đã phát hiện một động huyệt kỳ lạ khác.

Hồi đó trong thôn có người đi săn, vô ý theo dõi con mồi, phát hiện ra cái hang núi đó.

Sau khi đi vào mới biết, bên trong lại xuất hiện xương người.

Hiển nhiên là những thôn dân đã mất tích trước đó.

Tối đó, Ngưu Đại Mộc dẫn một nhóm người, chuẩn bị thăm dò đến cùng, xem thứ gì đang gây quỷ, hồi đó họ cứ nghĩ chỉ là mãnh thú xuất hiện.

Dù sao người trong núi cũng gan lớn.

Nhưng ở tận cùng động huyệt, lại rơi vào một cơ quan, hóa ra bên dưới là một cổ mộ.

Trước đó bên trong bị đào ra một đường hầm.

Lâu ngày, đường hầm đã sập.

Một nhóm người cuối cùng chỉ còn lại Ngưu Đại Mộc và hai người khác sống sót rời đi.

Chương 596

Những thôn dân còn lại cũng đều chết ở bên trong.

Mãi cho đến khi tìm được mộ thất, nhưng lại không biết bên trong chôn cất ai, chỉ ở vị trí trung tâm nhất, có một chiếc quan tài!

Còn lại, đồ đạc cũng không có, càng đừng nói đến bảo bối đáng giá.

Mấy người không nhịn được mở quan tài ra, lại phát hiện, bên trong lại là một người!

Đinh Tư Điềm!

Tất cả mọi người đều cảm thấy kỳ lạ, không biết tại sao trước đó lại xảy ra chuyện gì, nhưng ngay sau khi quan tài được mở ra, toàn bộ quan tài nhanh chóng bị kéo đi về phía trước.

Cũng vào cùng thời điểm đó, xuất hiện một chiếc xe ngựa kỳ lạ!

Xe ngựa đồng xanh!

Trực tiếp kéo quan tài cùng Đinh Tư Điềm đi.

Nơi đến, chính là dãy Côn Luân Sơn!

"Không ngờ lại có chuyện như vậy?" Chu Du lại kỳ lạ, theo lý anh ta quen thuộc với những chuyện xảy ra với Bàn Tử ở khu vực Đại Hưng An Lĩnh năm đó, nhưng lại không hề có những chuyện này.

Chẳng lẽ Hệ thống lại thêm kịch bản sao?

Chu Du mới phát hiện, sau khi tất cả huyết mạch trong Hệ thống được giác tỉnh, dường như hành trình thám hiểm cổ mộ liên tiếp cũng gia tăng không ít độ khó và sự khó hiểu.

"Ôi, sau đó, những người sống sót ra khỏi đó, bao gồm cả Ngưu

Đại Mộc cũng mắc phải một căn bệnh kỳ lạ!" Bàn Tử dừng lại, rồi tiếp tục nói, "Họ đi khắp nơi cầu y, nhưng cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì." "Bệnh gì?" Chu Du vội vàng hỏi.

Bàn Tử cũng khó giải thích, chỉ nói, căn bệnh đó, mỗi tháng sẽ lột da, cả một tấm da hoàn chỉnh, hệt như rắn vậy, vô cùng đáng sợ.

Hơn nữa, khi lột da, cơ thể cũng sẽ mọc ra một số vảy kỳ lạ, nhìn rất quỷ dị, hệt như vảy rắn.

"Nhưng, sau đó mới biết, vì vô ý xâm nhập vào cổ mộ, đã trúng một loại độc kỳ lạ, mới biến thành như vậy, chỉ còn ba tháng thời gian, sẽ hồn phi phách tán.

Sau đó mới nghe ngóng được, chỉ có trong thiên cung Côn Luân Sơn mới có thể có được giải dược." "Sao?" Quả nhiên không sai biệt lắm so với phán đoán trước đó của Chu Du, hiển nhiên, nơi mục đích của họ cũng là thiên cung.

Nhưng.

Họ có được tin tức này bằng cách nào?

Sao lại biết thiên cung tồn tại?

Chuyện này e rằng không đơn giản như vậy?

Chu Du cũng không hỏi nhiều, nhưng lúc này, bên ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa.

"Ai?" Bàn Tử và Hồ Ba Nhất mới cảnh giác, sau đó hỏi một câu, nhưng người ngoài cửa không trả lời, chỉ thấy cửa trong nháy mắt bị đẩy ra.

Chỉ nghe thấy một tiếng kẽo kẹt, ánh sáng lờ mờ bên ngoài chiếu vào.

Sau đó xuất hiện một bóng người kỳ lạ, mặc bộ đồ Trung Sơn, đi

vào, thắp đèn dầu lên, dường như mới nhận ra trong phòng có thêm một người!

Người mặc bộ đồ Trung Sơn kia lại cảnh giác.

Lúc này, Bàn Tử mới giải thích, "Không cần lo lắng, người nhà." Nói xong, Bàn Tử lại thêm dầu vào lửa mà giới thiệu Chu Du, kể lại toàn bộ những chiến tích anh hùng của anh ta, nhưng người đàn ông mặc bộ đồ Trung Sơn kia lại kinh ngạc, trên dưới đánh giá Chu Du.

Từ miệng Bàn Tử, không khó để biết, tên này chính là Ngưu Đại Mộc.

Nhưng.

Tên này thực sự chỉ là một nông dân ở Đại Hưng An Lĩnh sao, nhìn cách ăn mặc, e rằng không ai sẽ tin, không lẽ Bàn Tử khẳng định?

Lúc này, Ngưu Đại Mộc cẩn thận nhìn chằm chằm Chu Du, ánh mắt lại có chút thần sắc kỳ lạ, chỉ gật gật đầu, cũng không nói gì, đi ra ngoài.

Ngưu Đại Mộc cả người nhìn như từ trong đất chui ra vậy.

Nếu không phải trên người có một chút dương khí, thì cũng không khác gì người bình thường, nếu không thực sự sẽ nghĩ tên này là quỷ, không phải người!

Ô Thiền ở xung quanh nhìn chằm chằm, không biết tên đó hình như không có ác ý, nên cũng không ngăn cản.

Đương nhiên cô ấy cũng nghe được cuộc nói chuyện của Chu Du.

Ngày hôm sau.

Một nhóm người đã thỏa thuận một số quy tắc để đến Côn Luân Sơn.

Chu Du mới phát hiện, bản đồ trong tay nhóm Ngưu Đại Mộc hình như càng chi tiết hơn, đánh dấu một số nơi kỳ lạ.

Cũng không biết họ có kế hoạch gì.

Chu Du mới hỏi về thứ giống như quan tài mà Bàn Tử nói, bên trong rốt cuộc có gì, nhưng Bàn Tử cũng không biết.

Hắn nói với Chu Du, ngoài Ngưu Đại Mộc ra, hai người còn lại cũng là người cùng thôn.

Ngưu Đại Xuân và Ngưu Nhị.

Chương 597

Mấy người kia Bàn Tử lại quen mắt, nhưng bốn người còn lại thì lạ lẫm, nhưng từ miệng Ngưu Đại Mộc, mấy người đó và họ là bạn bè.

Nhiều năm trước làm nghề kinh doanh gỗ ở khu vực Đại Hưng An Lĩnh.

Lâu ngày, một nhóm người đã quen thân.

Buổi chiều, người trong thị trấn mới vơi bớt đi một chút, dù sao, bây giờ con đường duy nhất phía trước đã thông, xe cộ lần lượt xuất phát.

Thị trấn trong nháy mắt trở nên vắng lặng hơn rất nhiều.

Buổi chiều, thời tiết âm u, Chu Du để tránh đêm dài lắm mộng, thu dọn đồ đạc, xuất phát.

Một nhóm người khiêng hòm lên một chiếc xe tải phía ngoài.

Những tên đó thực sự coi trọng đồ đạc, dường như không muốn bất kỳ người ngoài nào biết, hai mươi bốn giờ đều phái người canh giữ.

Trước, sau mấy chiếc xe, đi lên đoạn đường núi.

Lúc này mùa đông gần cuối, nhưng khí lạnh không hề tan đi.

Dọc đường cũng không có chuyện gì khác xảy ra.

Trước khi trời tối, trong phạm vi thảo nguyên Nội Mông Cổ.

Không ngờ phần lớn đoạn đường núi phía trước gần như không có người, chỉ có thể nhìn thấy một số lều Mông Cổ từ xa.

Lúc này, không có đường đi ở khu vực hoang nguyên, màu sắc

xung quanh gần như đều trở thành màu vàng nhạt.

"Dừng lại!" Chu Du sau đó ra hiệu xe phía trước dừng lại.

Một nhóm người mới xuống xe, dừng ở một nơi bằng phẳng, ngẩng đầu nhìn lên, có thể nhìn thấy những ngọn đồi trùng điệp phía trước.

Nhưng bây giờ phải tìm một lối vào!

Ngọn núi đó được gọi là Thần sơn A Nhan Khắc Lạp Sơn!

Tương truyền chỉ cần xuyên qua núi Khắc Lạp, trên sườn núi, liền có thể nhìn rõ ràng, tận cùng có thể nhìn thấy toàn bộ dãy Côn Luân Sơn.

Hệt như một con rồng nằm vắt ngang ở phía tây bắc vậy.

"Trước tiên cứ nghỉ ngơi đã!" Bàn Tử lúc đó ra hiệu cho những người phía sau.

"Bây giờ tranh thủ trời chưa tối hoàn toàn, chúng ta nên phải đến địa điểm tiếp theo." Ngưu Đại Mộc lúc đó lấy bản đồ ra, chỉ nhìn một cái, sau đó ra hiệu cho Bàn Tử, "Chúng ta nghỉ ngơi ở Ô Khẩu phía trước đi." Nhìn khoảng cách cũng không đặc biệt xa, ở sườn núi rìa dãy núi, khoảng nửa tiếng lái xe.

Chu Du lại có lòng tốt nhắc nhở, "Nhìn thời tiết ở đó, trên không mây đen giăng kín, tuy lúc này bình lặng, nhưng ở đoạn đường núi, gió lớn, bất cứ lúc nào cũng có thể có tuyết rơi, nghiêm trọng có thể dẫn đến tuyết lở." "Nhìn thời tiết bây giờ, không đến nỗi vậy chứ?" Ngưu Đại Mộc mới nói, "Mau đi thôi, tranh thủ thời gian!" Nói xong lại thúc giục những người phía sau.

"Ầm!" Chiếc ô tô cuối cùng chậm rãi khởi động.

"Ai." Bàn Tử và Hồ Ba Nhất lại không biết phải làm sao, nhìn về

phía trước, rồi lại nhìn chằm chằm Chu Du, "Tuyết rơi?

Không đến nỗi vậy chứ?" Vừa nãy trời còn trong xanh vạn lý, thời tiết sao lại thay đổi lớn đến thế?

Chu Du lại lười nói nhiều với nhóm người đó, quả nhiên người đông thì toàn là hố a.

Nhưng, trong chớp mắt, những chiếc xe phía trước gần như đều đã biến mất, Chu Du và Ô Thiền cùng Hoắc Linh lại tùy tiện tìm một chỗ, đóng quân.

Lúc này, Vương Bàn Tử đã đi theo họ, chỉ có Hồ Ba Nhất ở lại bên cạnh.

Anh ta lại kỳ lạ, lúc này mặt trời vừa mới lặn không lâu, từ đằng xa, ánh hoàng hôn đỏ rực nhìn có chút quỷ dị, "Đứng ngây ra đấy làm gì, mau động thủ đi." Chu Du ra hiệu cho Hồ Ba Nhất chuẩn bị đặt một số cạm bẫy xung quanh, dù sao ở khu vực hoang nguyên, buổi tối, rất nhiều sói xuất hiện.

Đặc biệt là vào mùa đông giá rét, những con sói thảo nguyên kia gần như không có thức ăn, mùa này cũng là mùa sói nhiều nhất.

"Hô hô!" Khi trời tối, bốn phía thổi lên một trận gió kỳ dị, càng lúc càng lớn.

"Không xong rồi!" Hồ Ba Nhất mới nhận ra, phía trước hình như thực sự đang bay tuyết, nhiệt độ đột ngột giảm, lúc này, vừa bước ra khỏi lều, cả người đều như đang lăn lộn trong băng thiên tuyết địa vậy.

"Anh Chu, anh biết, tối nay thực sự có tuyết lớn sao?" Hồ Ba Nhất vội vàng rụt đầu lại, nhìn chằm chằm về phía trước, "Không xong rồi, Bàn Tử, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" "Họ sẽ quay lại thôi." Chu Du nhắc nhở.

Quả nhiên, nửa tiếng sau, bên ngoài xuất hiện ánh đèn, hướng về phía lều.

Chỉ thấy những chiếc xe gần như đều bị đóng băng, cửa hoàn toàn không mở ra được!

"Tích tích!" Tiếng còi xe ô tô vang lên, phá vỡ sự tĩnh mịch xung quanh.

Chu Du và Hồ Ba Nhất vừa chui ra, rụt cổ lại, vội khoác lên mình chiếc áo khoác quân đội đã chuẩn bị sẵn.

Cũng chẳng ngăn được cái lạnh bên ngoài.

Sự thay đổi nhiệt độ bên trong và bên ngoài đúng là khiến người ta không thể chịu nổi!

Chu Du và Hồ Ba Nhất cầm một chiếc búa, trực tiếp dùng sức đập mạnh vào cửa xe, phát ra âm thanh giòn tan, băng đá vỡ vụn, cửa mới có thể mở ra.

"Lạnh chết lão tử rồi!" Bàn Tử run cầm cập.

Nhưng sắc mặt tệ nhất phải kể đến Ngưu Đại Mộc, cả người gã ta cứ như vừa được vớt ra từ tảng băng, nhìn mà rợn tóc gáy.

Chương 598

Đám người phía sau mới vội vàng xuống xe, vài người dường như đã mất hết thân nhiệt, nhanh chóng chạy đến đống lửa phía trước để sưởi ấm.

"Anh bạn, cậu biết trước à?" Hồ Ba Nhất có chút kinh ngạc, chẳng lẽ Chu Du thật sự là thần cơ diệu toán?

Chu Du thản nhiên cười, không nói nhiều.

Địa hình xung quanh núi Bất Khắc Lạp tựa như một miệng hồ lô, trời tuy sáng nhưng bên trong núi lại hình thành một luồng gió xoáy, khí lạnh trực tiếp tụ tập.

Đến tối, cộng thêm mặt trời lặn, nhiệt độ giảm đột ngột.

Không tuyết mới là lạ.

Đều là chuyện nhỏ!

Mắt Ngưu Đại Mộc cứ đờ ra, dáng vẻ thất thần!

Sắc mặt tái nhợt, gã cũng không nói gì, chỉ lo dựng trại.

"Hù hù!" Không hiểu sao, gió bên ngoài càng lúc càng lớn.

"Uống chén nước nóng đi!" Vào đến lều, Hồ Ba Nhất vội vàng rót cho Bàn Tử một cốc nước nóng, gã sưởi ấm tay rồi nhanh chóng tu một hơi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm một chút.

Sắc mặt cũng hồi phục kha khá!

"Ấy, anh bạn, nhìn cái kiểu của cậu thì lúc nãy chắc chắn sẽ có bão tuyết rồi, cũng chẳng nói cho tôi một tiếng, làm tôi suýt chút nữa thì mất mạng rồi!" Bàn Tử than vãn.

Chu Du thản nhiên cười, "Bàn Tử, nói kỹ xem, cậu đã nhìn thấy gì

ở lưng chừng núi?" Bàn Tử từ từ kể lại, xoa xoa tay, "Chiếc xe nhanh chóng lên núi, vốn dĩ tưởng rằng qua cái đèo cao năm nghìn mét kia, có thể nhìn thấy dãy núi Côn Luân, nhưng dưới núi thì phẳng lặng yên tĩnh, còn trên núi thì… khác hẳn!" "Ở cửa đèo phong vân đột biến, bão tuyết càng lúc càng nghiêm trọng, không khí phía trước hầu như bị bao phủ hoàn toàn, không nhìn rõ đường đi." Bàn Tử nói xong, vẫn còn sợ hãi, "Gió lớn quá, cả chiếc xe suýt nữa thì bị lật, tôi chưa từng thấy trận gió nào lớn đến thế." "Không nhìn thấy gì khác sao?" Chu Du lại có chút nghi ngờ, nhắc nhở Bàn Tử.

"Khác ư?" Bàn Tử nghe vậy thì giận tím mặt, "Tôi liều mạng mới chạy về được đấy, làm gì có phát hiện gì khác, cậu có ý gì?" Ngay lúc này, Bàn Tử dường như đã hiểu ra, "Anh bạn, tôi hiểu rồi, hóa ra lúc nãy cậu không ngăn tôi, mà là để tôi đi thăm dò tình hình à?" Hồ Ba Nhất thấy Bàn Tử đã nắm được trọng điểm, liền nhìn về phía Chu Du, hai người nhìn nhau, không nói thêm gì nữa.

"Được rồi." Bàn Tử đang chuẩn bị trút một bụng giận, nhưng bị Chu Du ngăn lại.

"Nhìn bên ngoài kìa." "Mấy gã này đang làm cái quái gì vậy?" Sắc mặt Chu Du biến đổi, vội đặt cốc nước nóng xuống, rồi nhanh chóng đi ra ngoài lều.

Hồ Ba Nhất và Bàn Tử không hiểu gì, đi ra xem thì cuối cùng cũng hiểu.

Bên phía Ngưu Đại Mộc đang gây sự.

Mấy người đó thắp mấy ngọn đèn lớn màu đỏ u ám xung quanh lều!

Tựa như những cột sáng, phát ra màu sắc chói mắt, ánh sáng rực rỡ, chiếu sáng rõ mồn một cả mười mấy mét xung quanh.

“Mẹ kiếp, mau tắt đi!” Chu Du đội gió bước tới, thẳng thừng hét lên với mấy người kia.

Ngưu Đại Mộc lại không cho là đúng, sắc mặt nghiêm túc, nhắc nhở, “Bây giờ ở đây có sơn lang xuất hiện, nếu không làm tốt các biện pháp phòng hộ, chúng ta sẽ chết hết ở đây.” “Bầy sói, hiểu không?” Ngưu Đại Mộc lúc này nhìn chằm chằm Chu Du, nhắc nhở, “Tôi không muốn chết ở đây.” Không sai, bầy sói núi xuất hiện, hầu như không còn ai sống sót!

Đặc biệt vào mùa này, thức ăn khan hiếm trong bầy sói, bất chấp cái lạnh buốt, chúng thậm chí có thể di chuyển hàng chục cây số trong bão tuyết chỉ trong một đêm để tìm kiếm thức ăn.

Đặc biệt nếu gặp người sống, hầu như không còn sót lại xương cốt.

Một ổ sói núi xuất hiện, khả năng hủy diệt trời đất, không khác gì một đội quân, hầu như không ai có thể ngăn cản.

“Hừ!” Chu Du trừng mắt nhìn, “Cứ thế này, chết còn nhanh hơn, sói núi chưa dụ ra, thổ phỉ ở biên hoang nguyên đã xuất hiện, e rằng chết còn nhanh hơn nhiều, có lúc, con người, còn đáng sợ hơn cả sói!” “Nói đùa, thổ phỉ?” Ngưu Đại Mộc cầm khẩu súng trong tay, “Sợ gì mấy tên thổ phỉ vặt.” Lúc này, ánh mắt gã có chút khinh thường Chu Du.

Chu Du cũng không nói nhiều, chỉ đi đến trước mặt Bàn Tử, thiện ý nhắc nhở một câu, “Bàn Tử, nếu muốn sống sót tìm Đinh Tư Điềm, tối nay tốt nhất nên tránh xa mấy gã này ra, nếu không, chết không biết trời đất đâu!” Nói xong, Chu Du không nói thêm gì nữa.

Chu Du và Hồ Ba Nhất vội ra hiệu cho mọi người, tạm thời rời khỏi đây.

Bên ngoài gió rít mạnh, giữa không trung vang lên những tiếng gào thét, tựa như vô số cô hồn dã quỷ đang tru lên.

Mọi người hầu như khó bước đi!

Những chiếc ô tô phía trước cũng bắt đầu chao đảo.

"Tối nay, chẳng lẽ sẽ thật sự xảy ra chuyện gì sao?" Bàn Tử lẩm bẩm một câu, rồi tiến lên nhắc nhở Ngưu Đại Mộc, nhưng đám người kia cứ như thể đã quyết tâm, hoàn toàn không nghe, vẫn khăng khăng làm theo ý mình.

"Ngao ô!" Nhưng khi Bàn Tử còn chưa biết làm sao thuyết phục đám người kia, từ xa truyền đến tiếng sói núi tru!

"Mọi người dừng lại đi!" Chu Du nghe thấy một trận động tĩnh, hơi nheo mắt nhìn về phía xa, sắc mặt có chút u ám.

"Chuyện gì vậy?" Hoắc Linh khó hiểu nhìn về phía Chu Du, sau đó lại nhìn chằm chằm Ô Thiền.

Lúc này, cô ấy cũng cau mày, mọi người hầu như đều không nói gì, dường như đã cảm nhận được tình hình bất thường!

"Ngao ô!" Tiếng tru càng lúc càng lớn.

Từ trong gió tuyết không ngừng khuếch tán, lúc này, bốn phương tám hướng dường như đều truyền đến tiếng sói tru.

"Sói núi thật sự xuất hiện rồi." Ngưu Đại Mộc và những người phía sau vội vàng lấy súng săn từ trong lều ra, nhắm thẳng về phía trước.

Lúc này, gã có chút thâm ý nhìn về phía Chu Du.

Ý tứ đó tự nhiên rất rõ ràng, nếu không sớm có sự chuẩn bị, e rằng đã sớm bị bầy sói núi bao vây, lúc đó cũng chỉ có đường chết.

Không sai, mọi người thật sự đã nghe thấy tiếng sói tru.

Chương 599

Nhưng Chu Du biết, tuyệt đối không đơn giản chỉ là sói núi!

“Nhanh, chuẩn bị, đi lấy vũ khí!” Chu Du sau đó nhắc nhở mọi người.

“Một lũ sói nhỏ thôi, sợ thành ra thế này sao?

Bàn Tử, tôi thấy bạn cậu cũng không còn giống như trước, gan dạ có thừa, lại đi nói những lời nguy hiểm dọa người như vậy chứ?” Ngưu Đại Mộc trên mặt lộ ra nụ cười khinh miệt.

“Anh bạn, chỉ là mấy con sói núi vặt, cũng làm lớn chuyện thế sao?” Bàn Tử cũng có chút không đồng tình.

Chu Du cũng không giải thích nhiều, sau đó đội gió, liền chui vào trong ô tô.

“Nhanh, lên xe!” Chu Du nhắc nhở mọi người, “Vị trí của chúng ta đã bị lộ rồi, không thể ở lại lâu.” Ô Thiền và Hoắc Linh nhanh chóng chui vào khoang xe, trên người đã phủ một lớp tuyết dày.

“Bàn Tử, còn đứng ngây ra đó làm gì?” Chu Du thúc giục, “Phải nhanh chóng rời đi!” “Anh bạn, đây không giống phong cách của cậu chút nào, một lũ sói thôi mà cũng dọa cậu đến mức này sao?” Vương Bàn Tử thật sự có chút không hiểu.

Lúc này, chẳng lẽ chỉ là vài con sói vặt thôi sao?

Đến mức phải làm lớn chuyện vậy à?

Ngưu Đại Mộc nhíu mày, nhắc nhở Bàn Tử, “Tôi thấy thằng nhóc này chuẩn bị chạy rồi, cũng phải, núi Côn Luân xung quanh cực kỳ hiểm nguy, sơ sẩy một chút là mất mạng như chơi, chạy đi lúc này, cũng là tự biết lượng sức mình, kẻo về sau, ngay cả sức lực để chạy

trốn cũng không còn." Chu Du trong lòng biết rõ, đám người này thật sự quá tự tin.

Đó đâu chỉ là một bầy sói núi, lúc này, chỉ là một cái bẫy mồi, giống như những thứ được thả ra để tuần tra.

Bởi vì đương nhiên tôi biết, lúc này sói núi xuất hiện không đáng sợ, cái đáng sợ là ở phía sau.

"Ầm!" Ngay lúc này, Chu Du chưa kịp nói, thì bên phía Ngưu Đại Mộc đã nổ súng!

Đạn nhanh chóng bị bão tuyết nhấn chìm.

Phía trước, quả nhiên xuất hiện mấy con sói, tưởng rằng bầy sói đã xuất hiện, nhưng không phải, lúc này, lại chỉ có bốn năm con sói xông đến.

Mặt chúng hung tợn, trông vô cùng quỷ dị.

"Gầm!" Khoảnh khắc đó, những con sói kia nhìn thấy người sống, lập tức trở nên cực kỳ hưng phấn.

Chúng nhanh chóng lao tới, người phía sau Ngưu Đại Mộc cầm súng săn, mỗi người một phát, trực tiếp bắn hạ mấy con sói phía trước!

Khoảnh khắc đó, xung quanh đều im phăng phắc.

Mấy con sói kia đều đã chết.

Đạn vừa lúc bắn trúng đầu sói, mấy gã này đều là tay săn bắn thiện nghệ, đặc biệt ở khoảng cách gần như vậy, có thể dễ dàng bắn trúng, không phải là điều bất ngờ.

"Hahahahaha!" Sau đó một đám người thản nhiên cười.

"Hóa ra chỉ là mấy con sói vặt thôi." Trong mắt Ngưu Đại Mộc tràn đầy khinh thường, cả người gã ta hoàn toàn không còn coi Chu

Du ra gì nữa.

“Tích tích!” Lúc này, Chu Du cũng lười nói thêm lời vô nghĩa, trực tiếp khởi động xe.

“Rầm!” Một tiếng gào thét, sau đó Chu Du nhanh chóng bật đèn pha ô tô lên.

Nhưng ánh đèn phía trước vừa chiếu tới, ngay lập tức, tất cả mọi người bên phía Ngưu Đại Mộc đều sững sờ.

Cái gì vậy?

Lại thấy ở chỗ cách đó trăm mét, dường như có thứ gì đó đang di chuyển về phía này.

Giống như đống tuyết!

Không thể nào!

Mọi người đương nhiên biết, nếu thật sự chỉ là tuyết đọng thì không thể di chuyển được.

Nhìn kỹ đống tuyết kia, dường như là từng ụ mộ mọc lên từ dưới đất, vô cùng kỳ lạ!

Chỉ là, Hồ Ba Nhất rõ ràng có thể nhìn thấy, đó tuyệt đối đang nhanh chóng di chuyển về phía này, nhìn từ xa, quả thực thần không biết quỷ không hay.

Chu Du cũng không vội vàng khởi động xe, chỉ nhìn ra ngoài, nói, “Vì đã có bản lĩnh như vậy, bây giờ, nghĩ cách giải quyết đi!” Chu Du thản nhiên cười, ném cho gã một ánh mắt.

“Hừ, không đáng nhắc tới!” Gã Ngưu Đại Mộc này quả thật cứng đầu, cầm khẩu súng trong tay, trực tiếp bắn mấy phát vào đống tuyết kia!

“Ầm!” Họng súng phát ra một tiếng động dữ dội.

Khoảnh khắc đó, xung quanh hầu như bị bao phủ bởi một âm thanh quỷ dị, nhưng viên đạn lại như đá chìm đáy biển, không gây ra bất kỳ tổn hại nào cho thứ bên dưới đống tuyết.

"Không lẽ thật sự là thổ phỉ sao?" Bàn Tử có chút chột dạ, vội vàng dựa sát vào Chu Du, nuốt nước bọt, lúc này nhìn cảnh tượng phía trước, dường như đã quên mất trời vẫn còn giá rét.

"Mẹ kiếp, tốc độ của đám này càng lúc càng nhanh!" Bàn Tử lập tức há hốc mồm kinh ngạc, từ xa rõ ràng chỉ là một vùng đất bằng phẳng, nhưng nhìn kỹ, những đống tuyết kia dường như đang lăn xuống từ đỉnh núi.

Tốc độ càng lúc càng nhanh!

Lúc này, chúng hầu như đang bao vây mọi người.

"Thôi rồi!" Chu Du không nói gì, đám người từ thôn làng Đại Hưng An Lĩnh này, đúng là đồng đội vô địch!

Chương 600

May mà Bàn Tử đã tỉnh ngộ, nếu không, lúc này, e rằng chỉ còn lại thi thể.

Không, rất có thể, ngay cả thi thể cũng không còn!

"Ầm!" Mấy gã kia thấy đống tuyết đã đến gần, tiếp tục nổ súng.

Chu Du thật sự dở khóc dở cười, gặp phải mấy đồng đội heo này, chi bằng trực tiếp đưa đầu chịu chết.

Cũng không làm lỡ việc của mọi người.

"Toi rồi." Những người phía sau Ngưu Đại Mộc cũng cảm thấy không ổn, lúc này mới tỉnh ngộ, nhanh chóng chạy về phía sau ô tô, sau đó từng người cũng không còn màng đến đồ đạc trong lều.

Sắc mặt tái nhợt, nhìn xem, thật sự là thảm hại vô cùng.

Tựa như những binh sĩ thua trận, vứt bỏ mũ giáp, chỉ để bảo toàn mạng nhỏ của mình!

Xung quanh một mảnh hỗn loạn, những đống tuyết nhanh chóng lan về phía mọi người.

"Lão Tam, không ổn rồi, dựa theo tài liệu trước đó, thứ này hình như là Côn Luân Quỷ!" Một người phía sau Ngưu Đại Mộc dường như đã nhận ra.

"Côn Luân Quỷ?" Ngưu Đại Mộc dường như đã nhận ra.

Lúc này, cả người gã ta sắc mặt tái nhợt, tựa như tử thần vậy.

"Côn Luân Quỷ?" Bàn Tử lại nghe mà khó hiểu, lúc này không rõ ràng, nhìn về phía Ngưu Đại Mộc.

Ngưu Đại Mộc cả khuôn mặt hầu như đã trắng bệch, "Bàn Tử,

Côn Luân Quỷ không phải quỷ quái, mà là một số người bản địa sống ở đây, những tộc người chăn nuôi sói núi.

Đám này tính tình tàn bạo, không khác gì mãnh thú." "Nhưng thân hình cao lớn, da thịt hầu như đao thương bất nhập, có thể sống sót trong bất kỳ môi trường nhiệt độ thấp nào, diện mạo ba phần giống người, bảy phần giống quỷ!" "Một khi gặp phải thứ này, con người chỉ có thể trở thành thức ăn." Ngưu Đại Mộc lúc này mới hiểu ra, trước đó nhìn thấy con sói núi kia, chỉ là một cái bẫy mồi được thả ra, giống như câu cá vậy, con sói núi kia chỉ là mồi nhử.

Bây giờ đã xác định được vị trí của những người này.

Chuẩn bị phát động cuộc tấn công cuối cùng.

"Xong rồi!" Ngưu Đại Mộc lúc này hối hận không kịp, nếu vừa nãy không liên tục nổ súng làm nhiễu loạn tầm nhìn, cũng sẽ không thành ra thế này.

Hầu như gặp phải Côn Luân Quỷ, cơ hội sống sót ít ỏi vô cùng.

"Khốn nạn, không phải định đẩy tôi vào hố lửa sao?" Bàn Tử lúc này nổi trận lôi đình, nhưng hiện tại cũng không còn cách nào khác.

Khoảnh khắc đó, đống tuyết phía trước trực tiếp áp sát vào ô tô.

"Rầm!" Ngưu Đại Mộc lúc này gần như phát điên, từng người một trực tiếp chui vào xe, sau đó đạp mạnh ga, chuẩn bị lao thẳng xuống đường núi, có lẽ còn một tia hy vọng cuối cùng.

"Dừng lại!" Chu Du quát lên, "Thật sự muốn đi chịu chết sao?" Ngưu Đại Mộc lúc này mới nhìn về phía Chu Du, ánh mắt gã ta mang đến cho người ta một cảm giác kỳ lạ.

"Hù hù!" Khoảnh khắc đó, một trận gió quỷ dị thổi qua, đống tuyết kia dường như tan chảy nhanh chóng, ngay lập tức tuyết hoa bay lả tả khắp trời.

Tầm nhìn phía trước hoàn toàn bị che khuất.

Ngưu Đại Mộc đang chuẩn bị lao ra, nhưng trên kính chắn gió, hầu như đều là một màu trắng xóa của tuyết, hoàn toàn không thể nhìn rõ phía trước.

Chỉ có thể cảm thấy xung quanh một trận gào thét, những Côn Luân Quỷ kia dường như đã bắt đầu hành động.

"Ầm!" Phía trước, chỉ nghe thấy một tiếng đóng cửa nặng nề.

Ngưu Đại Mộc và mấy người kia sợ đến không biết làm gì, lúc này hoàn toàn co rúm lại phía sau ô tô, không dám khinh cử vọng động.

Sợ rằng những Côn Luân Quỷ kia sẽ trực tiếp lao lên.

"Gầm!" Nhưng, chỉ trong chớp mắt, truyền đến một tiếng gầm xé tai, lúc này Bàn Tử và Ngưu Đại Mộc chen chúc vào nhau, từng người nhìn nhau.

Bàn Tử cầm con dao găm trong tay, chuẩn bị liều mạng với những thứ kia!

Nhưng phía trước chỉ truyền đến một tiếng gầm xé tai, dường như không ngừng giãy giụa, gào thét, sau đó xung quanh nhanh chóng trở nên yên tĩnh.

Toàn bộ đầu Ngưu Đại Mộc đều toát mồ hôi lạnh, là mồ hôi lạnh toát ra vì sợ hãi.

"Lão Tam, tôi phải làm sao đây, đừng chết ở đây, tôi không thể chết được mà." Một người trong số đó gần như cầu xin, "Có cách nào không, tôi vốn dĩ vì chữa bệnh mới đến đây, bây giờ… Chẳng lẽ thật sự không còn cách nào nữa sao?" "Không còn cách nào!" Ngưu Đại Mộc hơi nheo mắt, lau mồ hôi.

Lúc này sắc mặt gã ta như người chết, tái nhợt như tờ giấy!

“Một khi bị thứ này nhắm trúng, không bị ăn thịt thì thề không buông tha, không ai có thể ngăn cản.

Thứ này đã biến mất hơn mười năm rồi, tưởng rằng… không ngờ, bây giờ lại xuất hiện.” “Đừng dọa tôi!” Bàn Tử nuốt nước bọt, nhìn về phía Ngưu Đại Mộc.

Dáng vẻ của gã ta, thật sự không phải đùa.

“Tôi thật sự không muốn chết.” Phía sau khoang xe, mấy người lập tức rơi vào hỗn loạn, nhưng bây giờ cũng không dám ra ngoài, ra là chết nhanh hơn.

Bây giờ chỉ có thể sống tạm bợ trong đó.

“Bàn Tử, tôi đối không nổi cậu.” Ngưu Đại Mộc lúc này lấy ra một điếu thuốc, châm lửa, rồi hít từng hơi lớn, “Tôi không ngờ, lại liên lụy cả cậu.” Bàn Tử lại xua tay, “Anh bạn, Bàn gia tôi cũng không phải người tham sống sợ chết, trước đó tôi cũng đã hiểu rõ, cậu đã nói cho tôi tin tức của Đinh Tư Điềm, tôi cũng nên cảm ơn cậu.” “Đáng tiếc thay!” Ngưu Đại Mộc nhả khói thuốc, khói lan tỏa khắp khoang xe, có vẻ hơi buồn bã, “Thật đáng tiếc.” “Chờ chút!” Ngưu Đại Mộc đang định tiếp tục, thì, động tĩnh bên ngoài dường như đã dừng lại, cũng không còn tiếng gào thét, giữa trời đất, thời gian tựa hồ đều tĩnh lặng.

“Chuyện gì vậy, gió tuyết cũng dừng rồi sao?” Bàn Tử nghe rõ mồn một, lúc này không còn bất kỳ âm thanh nào.

Chương 601

Cảm giác như đang ở trong mây mù, như mơ vậy.

"Đúng vậy, những thứ kia đâu?" Ngưu Đại Mộc cũng sững sờ, lúc này ấn tắt điếu thuốc trong tay.

Mọi người nhìn nhau, không hiểu gì.

Chỉ là, tuyết đọng trên kính chắn gió phía trước không tan đi, hoàn toàn che khuất tầm nhìn.

"Cốc cốc!" Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng ai đó gõ cửa sổ.

Mọi người không khỏi nín thở ngưng thần, nhìn nhau, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên mặt, lúc này ngay cả thở mạnh cũng không dám, từng người cầm súng và dao găm trong tay, chĩa về phía cửa.

"Ai?" Ngưu Đại Mộc dường như muốn mở miệng, nhưng không nói ra, nuốt ngược vào trong.

Nhưng Bàn Tử lại đáp một câu.

"Mở cửa!" Giọng Chu Du vang lên, sau đó cửa trực tiếp bị kéo mở.

Khe cửa dường như đã bị đóng băng lại.

Chu Du lúc này trực tiếp ra hiệu cho Bàn Tử xuống xe.

Ngay lập tức từng người mới thở phào nhẹ nhõm.

Chuyện không ngờ lại biến thành thế này, đặc biệt là Ngưu Đại Mộc, nhìn Chu Du đứng bên ngoài, từng người không khỏi khó hiểu.

Những Côn Luân Quỷ kia đâu?

Đợi xuống xe, mới nhìn thấy, phía sau Chu Du, mấy thứ khổng lồ

tựa như mãnh thú, thân hình cao hơn hai mét, có chút giống gấu, nhưng vẫn có thể nhìn thấy được hình dáng con người.

Rốt cuộc đó là thứ gì?

Ngưu Đại Mộc cuối cùng cũng nhìn rõ những thứ đáng sợ kia, quả nhiên là những gã này.

Chỉ nhìn móng tay trên tay chúng, sắc bén tựa như dao găm!

Vô cùng nổi bật!

Chẳng trách, người bình thường mà gặp thứ này, còn lợi hại hơn gấu nhiều.

"..." Ngưu Đại Mộc cả người cứng họng, hầu như không nói nên lời.

Trên mặt tràn đầy sợ hãi.

Xung quanh gió yên sóng lặng, lúc này, cũng không còn những đống tuyết kỳ lạ áp sát, tất cả đều biến mất.

"Đi thôi, ở đây không an toàn, tôi đã bị nhắm trúng rồi, tôi thấy thời tiết phía trước có vẻ tốt hơn, chúng ta lên cửa đèo trước đã." Chu Du đưa ra đề nghị của mình.

Sau đó ra hiệu cho mọi người thu dọn lều trại và một số đồ đạc khác, dù sao bây giờ tài nguyên trên người cũng không nhiều, không thể lãng phí.

Trong tình huống hiện tại, bất kỳ thứ gì mang theo người đều phải có giá trị!

"Rầm!" Xe của Chu Du khởi động, sau đó một trận gào thét vang lên, từ từ di chuyển về phía trước.

Chỉ còn lại Ngưu Đại Mộc và mấy người kia đứng ngây tại chỗ!

Không thể nào!

Gã này có thể dễ dàng tiêu diệt Côn Luân Quỷ!

Lịch sử ghi lại, những thứ này thần xuất quỷ một, đừng nói là một nhóm người bình thường, ngay cả cả một đội quân khi gặp phải, cũng phải vòng đường mà đi!

"Còn đứng ngây ra đó làm gì, đi thôi?

Lát nữa mấy thứ kia lại xuất hiện thì phiền phức lắm." Bàn Tử nhắc nhở một câu, rồi ra hiệu cho mọi người nhanh chóng thu dọn đồ đạc trong lều.

Đường núi bằng phẳng, sau khi gió tuyết dừng lại, cũng không có chuyện kỳ lạ nào, mọi người cứ thế lái xe về phía trước, lên con đường núi quanh co, trực tiếp đến cửa đèo.

Phía trước, xe của Chu Du đã dừng lại.

Mấy chiếc xe vừa đúng lúc dừng lại ở một bãi đất bằng phẳng phía trước.

"Không đi nữa sao?" Bàn Tử có chút tò mò.

Lúc này mọi người lần lượt xuống xe, mới thấy, Chu Du đang nhìn chằm chằm về phía xa, ẩn hiện lại xuất hiện một ngọn núi tuyết kỳ lạ.

Ngọn núi tuyết kia cao mấy nghìn mét, trên đỉnh núi, dường như có một khoảng cách xa vời không thể chạm tới, phía dưới đều là một trận sương mù.

Chu Du lại cảm thấy kỳ lạ, đã là nửa đêm rồi, xung quanh vốn dĩ tối đen như mực, nhưng không ngờ, lại có thể nhìn rõ mồn một!

Không ai biết chuyện gì đang xảy ra!

Nhưng mọi người đều há hốc mồm kinh ngạc, trước đó tuyệt đối

chưa từng thấy tình huống như vậy.

Trên núi tuyết, càng thêm vài phần tái nhợt, xung quanh đỉnh núi, một luồng sương mù không ngừng bao phủ, tựa như một cái bẫy vậy.

Chương 602

"Thiên Cung!" Chu Du lúc này hiểu ra, "Trong ghi chép, Thiên Cung được cho là chỉ mở một lối đi vào một thời điểm cụ thể." "Cái gì?" Bàn Tử và Hồ Ba Nhất có chút kinh ngạc, chỉ tay về phía xa, dùng đèn pin soi chiếu, nhưng hoàn toàn không có tác dụng.

"Thiên Cung nào?" Ngưu Đại Mộc cũng có chút khó tin, vội ra hiệu cho người phía sau, "Nhanh lên, lấy bản đồ ra." Trước đó cũng đã chuẩn bị đủ thứ, nhưng cũng không ngờ lại gặp phải cảnh tượng trước mắt trong tình huống này.

Sau đó một tấm bản đồ cũ kỹ được trải ra, trước đó luôn được đánh dấu rõ ràng, hiển nhiên là đã tốn công sức nghiên cứu.

"Không đúng!" Ngưu Đại Mộc nhìn Bàn Tử, sau đó chỉ vào bản đồ, "Bây giờ chúng ta đáng lẽ phải ở gần biên giới hoang nguyên Nội Mông, sao có thể là Thiên Cung được?" "Ầm!" Phía trước một tia chớp, như một con rồng uốn lượn, trực tiếp bao quanh cả đỉnh núi.

Mọi người mới nhìn rõ hơn.

Lại thấy bức tường màu trắng tựa như thành trì, một cánh cửa kỳ lạ xuất hiện, ẩn ẩn hiện hiện, tựa như những khối ngọc tuyết trắng xếp chồng lên nhau.

Nhưng khi ánh sáng từ tia chớp biến mất, cánh cửa đại điện kia cũng biến mất.

"Không sai, Thiên Cung!" Chu Du hơi nheo mắt, khẳng định phán đoán của mình.

"Nhưng làm sao vào được?" Ô Thiền chỉ về phía trước, không nói nhiều, chìm vào suy tư, rồi từ từ ngẩng đầu lên, "Truyền thuyết kể

rằng, chỉ có một cánh cửa mới có thể thông đến Thiên Cung, nếu không sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng." Chu Du nhanh chóng lấy ra tấm da thú Thanh Điểu trước đó từ trong túi, xem xét kỹ lưỡng, nhưng lúc này lại cảm thấy không đúng lắm.

Bởi vì tấm da thú đó dường như đã xảy ra một chút biến hóa vi diệu!

"Chuyện gì vậy?" Hoắc Linh cũng chú ý đến sự thay đổi trên tấm da thú, nó lại mọc ra từng sợi lông nhỏ, giống như bị mốc.

Tấm da đó dường như dày hơn vài phần, thậm chí có thể nhìn thấy một số thứ màu đỏ máu, như mạch máu, thứ gì đó.

Chẳng lẽ nó sống lại rồi?

"Nhưng bây giờ tôi phải đi đâu để tìm lối đi, chỉ có dị tộc nhân mới có thể tìm được." Hồ Ba Nhất lúc này chỉ về phía trước, "Bây giờ chúng ta căn bản không thể xác định phương hướng." "Vì đã tìm thấy Thiên Cung, chúng ta phải tận dụng thời gian." Ngưu Đại Mộc cả người rơi vào trạng thái hưng phấn.

Gã ta biết, cơ hội này ngàn năm có một, dù thế nào cũng không thể bỏ lỡ.

"Lên xe!" Ngưu Đại Mộc lúc này ra hiệu cho những người anh em phía sau mình trực tiếp lái xe về phía trước.

"Rầm!" Tốc độ của đám người kia quả thật nhanh, phía trước, sau đó mấy chiếc xe nhanh chóng lao đi, đường núi phía trước lại bằng phẳng.

"Không ngăn lại sao?" Hồ Ba Nhất thấy Chu Du lại không có bất kỳ hành động nào, thì có chút kỳ lạ.

Chu Du xua tay, "Cậu nghĩ họ sẽ nghe lời tôi sao?

Vì muốn tìm Thiên Cung đến vậy, cứ để họ đi dò đường trước đã." "Vậy chúng ta tiếp theo làm gì?" Hồ Ba Nhất có chút kỳ lạ, nhìn chằm chằm xung quanh, lúc này không còn chút buồn ngủ nào.

"Đơn giản thôi." Chu Du chỉ vào một chỗ đất bằng phẳng phía trước, "Cứ dựng lều trại trước đi, tranh thủ thời gian sớm, ngủ một lát đã." "Cái gì?" Hồ Ba Nhất cứ tưởng mình nghe nhầm.

Sau đó Chu Du trực tiếp lên xe, Ô Thiền và Hoắc Linh cũng nhìn chằm chằm xung quanh, không hành động.

"Hù hù!" Gió lại thổi mạnh lên ở cửa đèo.

Phải biết rằng, trên độ cao gần năm nghìn mét, phong vân đa biến, một giây trước có thể là trời quang mây tạnh, nhưng ngay sau đó, thậm chí có thể bị bão tuyết tấn công.

Dường như càng đi về phía trước, càng là đánh cược mạng sống!

Một đêm bình an vô sự.

Mọi người thu dọn một số đồ đạc trên người, rồi nhanh chóng đi về phía Thiên Cung, nhưng không ngờ, mọi thứ trước mắt dường như không đúng lắm.

Tối hôm qua, mọi người ở cửa đèo năm nghìn mét, rõ ràng đã nhìn thấy mọi động tĩnh của Thiên Cung.

Nhưng, bây giờ, lại hoàn toàn không phát hiện ra cái gọi là Thiên Cung kia, thứ nhìn thấy phía trước căn bản không phải dãy núi Côn Luân.

Phía trước nhất, sâu trong rừng rậm, ngẩng đầu nhìn lên, lúc này mặt trời có chút chói mắt, không thể nhìn rõ mồn một, đó rõ ràng là những đỉnh núi xanh mướt.

Cao ngất tận mây!

Hầu như không nhìn thấy đỉnh núi, bị một mảng mây trắng bao phủ hoàn toàn.

"Tối qua tôi gặp ma à?

Chỉ sau một đêm mà phong cảnh thay đổi đột ngột thế này sao?" Hồ Ba Nhất bước xuống xe, khó tin vào tất cả những gì mình đang thấy, anh cũng đã chuẩn bị bản đồ và la bàn.

Kỳ lạ là la bàn dường như gặp ma vậy, kim chỉ liên tục xoay tròn.

"Vô ích thôi." Chu Du nhắc nhở một câu, "Ở đây từ trường nhiễu loạn lớn, cho nên căn bản không thể dùng đồ vật để phán đoán phương hướng." "Nhìn kìa!" Phía sau, Bàn Tử cả người há hốc mồm kinh ngạc, trong giọng nói toát ra vài phần quỷ dị!

Nơi Bàn Tử chỉ, hoàn toàn vượt ngoài tầm nhìn của mọi người!

Lại thấy phía dưới dường như là một khu rừng nguyên sinh rậm rạp!

Lúc này, xung quanh toàn bộ đều là cỏ dại mọc um tùm, chỉ có ở giữa có một con đường núi kỳ lạ, đứng ở cửa đèo nhìn xuống, tựa như một con rồng uốn lượn trên mặt đất.

Ai cũng không biết tối qua đã xảy ra chuyện gì.

"Đây là chỗ tôi đến tối qua sao?" Vương Bàn Tử có chút khó hiểu.

Không xa, Ô Thiền từ phía bên kia cửa đèo quay về, sắc mặt có chút âm trầm, mới nhắc nhở mọi người, "Chúng ta phải nhanh chóng rời đi, đây không phải dãy núi Côn Luân!" "Cô ấy cũng tìm nhầm chỗ rồi!" Ô Thiền chỉ vào tấm da thú Thanh Điểu của Chu Du trước đó, "Thứ này tự nhiên là do Tây Vương Mẫu để lại, nhưng ở đây có sự cổ quái, tôi dường như đã tiến vào một kết giới khác." "Không thể nào chứ?" Hồ Ba Nhất có chút nghi ngờ, "Theo lý mà nói, trước đó tôi và Ngưu Đại Mộc xuất phát, cũng luôn đi theo bản đồ về phía trước,

không thể nào đi sai được." "Không!" Hoắc Linh dường như đã hiểu ra, nhìn về phía trước, rồi tiếp tục nói, "Trước đó, nhà họ Hoắc cũng có người gặp phải tình huống như vậy." "Vậy cuối cùng thì sao?" Bàn Tử vội vàng muốn biết, sắc mặt tái nhợt, "Tôi chỉ muốn tìm Đinh Tư Điềm thôi, đến mức phải khó khăn như vậy sao?" "Bàn Tử, chuyện này, không thể nóng vội được." Hoắc Linh nhắc nhở một câu, từ biểu cảm của cô ấy có thể thấy, những người kia dường như không có một kết cục tốt đẹp nào.

"Chỉ đành tiếp tục đi về phía trước thôi." Chu Du cũng không nói nhiều, ra hiệu cho mọi người thu dọn một số đồ dùng cần thiết, may mà ô tô và xe địa hình phía trước không gặp vấn đề lớn.

Chương 603

“Rầm!” Khởi động xe, nhanh chóng tiếp tục xuất phát trên đường núi phía trước.

Chu Du tựa hồ cũng không còn cách nào khác, chỉ đành cứng đầu tiếp tục lái xe về phía trước.

May mà xe địa hình có tính năng không tồi, hoàn toàn có thể thích ứng với địa hình xung quanh.

Theo ý nghĩa trước đó, chỉ có ở vùng giao giới giữa Nội Mông, Tân Cương và Thanh Hải mới có thể nhìn thấy dãy núi Côn Luân.

Nhưng bây giờ đang ở trong lãnh thổ Nội Mông, sao có thể nhìn thấy dãy núi Côn Luân được?

Vương Bàn Tử lúc này mới bàng hoàng tỉnh ngộ.

Chẳng lẽ là ảo ảnh?

“Cẩn thận!” Phía trước, Hồ Ba Nhất đang lái xe, lập tức hét lớn về phía trước một tiếng.

“Rầm!” Tốc độ xe nhanh, Hồ Ba Nhất nhìn thấy phía trước dường như xuất hiện một tảng đá chắn ngang đường, ẩn ẩn hiện hiện, có chút kỳ lạ.

“Phanh không ăn!” Hồ Ba Nhất dùng sức đạp phanh, nhưng xe dường như không ăn.

Lúc này, Hồ Ba Nhất có chút sốt ruột, nhanh chóng vặn vô lăng.

Chiếc xe trực tiếp đâm vào tảng đá phía trước, nắp động cơ phía trước bốc khói đen, chiếc xe mới dừng lại, Bàn Tử cả người trực tiếp bị văng ra khỏi cửa sổ.

“Khụ khụ!” Nửa thân mình Bàn Tử gần như nằm chắn ngang đường núi.

Vùng vẫy mấy cái, mới chui ra được, mặt mũi lấm lem.

“Ối giời ơi!” Gã vỗ vỗ bùn đất trên người, nhưng lúc này, hoàn toàn bị thứ phía trước làm cho kinh ngạc đến ngây người.

“...” Bàn Tử bước đi loạng choạng, từng bước từng bước lại gần.

Phía sau, Chu Du và Hồ Ba Nhất mới xuống xe, “Mọi người đều không sao chứ?” “Không sao, nhưng thật sự kỳ lạ.” Hồ Ba Nhất nhìn về phía trước, “Bàn Tử, cậu không sao chứ?” “Nhìn kìa.” Bàn Tử không quay đầu lại, cứ thế thúc giục.

Chu Du nhanh chóng bước tới, thấy Bàn Tử dường như đang nhìn chằm chằm vào một tảng đá, có chút kinh ngạc, cả người gã ta không hề nhúc nhích.

Lúc này tựa như một bức tượng đá, đứng bên cạnh.

“Xảy ra chuyện gì?” Xung quanh đường núi đều có một số tảng đá kỳ lạ, đứng hai bên đường núi, nhìn từ xa, tựa như những chiến binh đang canh gác hai bên.

Mấy người cẩn thận đi lên, hình dáng phía trước lại quen thuộc, giống như một chiếc xe, nhưng chỉ còn lại nửa thân lộ ra, phần lớn dường như bị kẹt cứng dưới bùn đất.

Nhưng xung quanh cũng không có dấu vết phá hoại nào khác.

Chu Du mới ra hiệu cho mọi người dùng sức đào thứ bên trong ra.

Dùng dây thừng phía sau ô tô, móc vào thanh treo phía sau xe, sau đó dùng sức kéo.

Cuối cùng, nó cũng lộ ra chân diện mục.

“Xe của Ngưu Đại Mộc.” Bàn Tử vừa nhìn thấy ký hiệu trên đầu

xe phía trước, lập tức hiểu ra, sau đó nhanh chóng đi về phía khoang xe phía sau, rồi dùng sức kéo cửa xe.

"Bàn Tử, đừng lung tung!" Chu Du vội nhắc nhở một câu.

Khi Bàn Tử sắp mở cửa xe, Chu Du vội vàng kéo cậu ta lùi lại, nhưng tốc độ của gã này thật sự quá nhanh.

Cửa xe đã bị kéo mở.

"Gầm!" Chỉ nghe thấy bên trong một trận gào thét, sau đó một bóng đen trực tiếp lao thẳng về phía Bàn Tử, nhe răng trợn mắt!

"Ầm!" Phía sau, Hồ Ba Nhất cầm khẩu súng trong tay, còn chưa nhìn rõ, thấy Bàn Tử sắp gặp nạn, liền trực tiếp bóp cò.

"Phụt!" Bóng đen kia rơi xuống đất, không ngừng co giật, cuộn tròn thân thể, hầu như chỉ còn lại xương cốt toàn thân, chỉ có một lớp da khô quắt bao bọc.

Viên đạn trực tiếp bắn nát hộp sọ của gã.

Cả cái đầu như bị đập ra một cái hố lớn.

Bàn Tử nhìn thi thể kia, phát hiện quần áo trên người không phải của đám Ngưu Đại Mộc, đã xảy ra chuyện gì?

"Thật vậy sao?" Hồ Ba Nhất và tôi lại gần, đang định đưa tay ra xem xét kỹ thì bị tôi gọi lại, "Xác chết thôi, động vào làm gì." Hồ Ba Nhất mới rụt tay về.

"Mới có một đêm, đã xảy ra chuyện, chẳng lẽ cả đám Ngưu Đại Mộc đều gặp chuyện rồi sao?" Bàn Tử có chút kinh ngạc.

"Không đúng!" Tôi cẩn thận phân tích, "Nhìn trong xe, hình như cũng chỉ có hai ba người, những người còn lại chắc đã bỏ chạy rồi." "Bỏ chạy?" Bàn Tử ngẩng đầu nhìn về phía trước, nhưng căn bản không thấy dấu vết xe chạy về phía trước.

Tôi lại nhắc nhở mọi người, “Nhanh chóng đi tìm xung quanh, xem có phát hiện ra chiếc xe khác không.

Tôi thấy đoàn người này, e là không đơn giản.” “Không cần tìm nữa.” Phía sau, Hoắc Linh dẫn theo mấy người chỉ vào một nơi không xa, cũng cách chiếc xe việt dã trăm mét, quả nhiên phát hiện ra một chiếc ô tô khác.

Thùng xe gần như hoàn toàn biến dạng vặn vẹo.

Cả thân xe dường như đã bị vùi sâu vào trong vách núi, chỉ còn lại khoang sau lộ ra ngoài.

Nhìn hình dáng hiện tại, đám người này xem ra đã gặp chuyện gì?

Chương 604

Chẳng lẽ lại vội vã đi tìm cái chết?

Trước đó, một đường hầm xuất hiện giữa vách núi, họ định đi vào, nhưng sau đó lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn?

Tôi nhanh chóng bước tới, kiểm tra kỹ lưỡng xung quanh, không phát hiện dấu vết đánh nhau.

Tôi lấy một ít thuốc nổ từ trong trang bị vật tư ra, trực tiếp nhét vào khe nứt của vách núi, cuối cùng kích nổ.

Chỉ nghe một tiếng nổ lớn, đường hầm phía trước hoàn toàn bị nổ tung.

Uy lực của quả bom không lớn, đối với cả vách núi mà nói, tự nhiên không đau không ngứa gì.

"Cái thứ gì đó?" Hồ Ba Nhất đột nhiên thấy sau khi vách núi bị nổ tung một lỗ, từ phía trước chiếc ô tô dường như có một bóng người lóe ra, trực tiếp lao ra ngoài.

Tốc độ cực nhanh!

"Đừng để gã đó chạy thoát!" Tôi nhắc nhở một câu.

Từ xa, Ô Thiền nhìn chằm chằm vào một bên, quả nhiên, cái bóng đó trên đường núi đang chạy về phía bên cạnh.

Ô Thiền nheo mắt lại, từ trên đống đá nhảy vọt xuống, trực tiếp chặn trước mặt cái thứ đó, vung tay lên, xung quanh nổi lên một trận gió quỷ dị.

Bóng đen kia hoàn toàn bị chặn lại, một khắc sau đang định bỏ trốn.

“Chạy à?” Ô Thiền cảm nhận được trên người thứ đó tản ra một luồng sát khí mạnh mẽ, không ngừng khuếch tán ra xung quanh, nhưng theo thời gian trôi qua, khí tức trên người nó cũng dần yếu đi.

Vì vậy, gã đó chạy rất nhanh, như muốn thoát khỏi một loại trói buộc nào đó!

Là người.

Tôi và Bàn Tử nhanh chóng trực tiếp khống chế gã trước mặt, người đó không ngừng giãy giụa, trong cổ họng phát ra một âm thanh kỳ lạ, như thể cả người bị nhấn xuống nước, không thở được.

“Ngưu Đại Xuân?” Bàn Tử ngược lại có chút kinh ngạc.

Người đó quả thật là người vừa nãy, không sai, chỉ là trên người đã xảy ra một số biến đổi tinh vi, toàn thân trên dưới, như bị mốc, khi gió thổi qua, tản ra một mùi hôi thối đến buồn nôn.

Cơ thể như sắp bị mục nát rồi.

Dường như muốn nói chuyện, nhưng căn bản không thể mở miệng, như bị thứ gì đó trói lại.

“Dao!” Tôi ra hiệu cho Bàn Tử.

Bàn Tử mới từ thắt lưng lấy ra một con dao, “Muốn giết à?” Tôi lại không trả lời, lúc này cầm dao, hướng vào cổ họng người đó, chỉ nhẹ nhàng rạch một đường da, ngay lập tức, từ bên trong trào ra máu đen.

“Cổ độ cổ độ!” Trong cổ họng phát ra một âm thanh kỳ lạ, như thể vòi nước không thể kiểm soát.

“Chết từ lâu rồi.” Tôi mới hiểu ra, trước đó vẫn luôn nghi ngờ.

“Tránh ra!” Tôi ra hiệu cho mọi người, sau đó cầm khẩu súng trong tay, bắn vào đầu người đó một phát, ngay lập tức cả cái đầu

trực tiếp bị nổ tung.

Thi thể trực tiếp bị thiêu đốt.

“Phốc!” Mặt đất ngay lập tức nổ ra một cái hố.

Mọi người mới vội vàng lùi lại.

Bên cạnh, Hoắc Linh cùng đoàn người đang kiểm tra chiếc ô tô, đồ đạc trong khoang sau của ô tô thì vẫn còn nguyên, mấy cái hộp, không hề bị động đến.

“Đi xem thử.” Tôi sau đó nhanh chóng đi về phía trước, chiếc ô tô hoàn toàn bị kéo ra.

“Đám người này định làm gì vậy?” Tôi lại cảm thấy kỳ lạ.

Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nhìn nhau, rồi nghi ngờ nói, “Trước đây vẫn luôn không liên lạc với bên đó, tuy rằng tôi và lão Hồ định đi đến cái nơi năm xưa, cũng là để tìm Đinh Tư Điềm, nhưng không ngờ, mấy năm nay vẫn luôn bận, nên chưa kịp đi.” “Vậy ai biết lại chủ động tìm đến chúng ta.

Bàn Tử vẻ mặt nghi ngờ, “Những người đó không thật sự là vì bệnh trên người mà chết, là vì bệnh phát tác.” Có chút khó định.

“Sự tình không hề đơn giản như vậy.” Tôi nheo mắt lại, ánh mắt nhanh chóng lướt qua cái hộp dài hình dáng như quan tài kia.

Quan tài được Hồ Ba Nhất và Bàn Tử hợp lực mở ra.

Tất cả mọi người nín thở ngưng thần, nhìn vào bên trong, mới phát hiện, bên trong lại là một người!

Người bên trong lại rất kỳ lạ, toàn thân trên dưới, như thể vừa lấy ra từ tủ đông, bị đông cứng như một tảng đá.

Người bên trong cũng chỉ có thể nhìn ra một hình dáng đại khái.

“Thứ gì vậy?” Hồ Ba Nhất lại cảm thấy kỳ lạ.

“Hiện tại không xác định được.” Tôi đưa tay ra, rõ ràng cảm nhận được sự sống bên trong như bị giam cầm.

“Còn sống.” Tôi nhìn chằm chằm vào bóng hình mờ ảo bên trong, không nói gì thêm.

“Nhanh đi thôi, tôi cảm giác phía sau không bình thường.” Từ xa, Ô Thiền nhắc nhở, mọi người nhìn về phía sau, trong đường núi rừng cây phía sau như đang nhanh chóng xao động.

Không ai biết bên trong rốt cuộc có thứ gì.

Chương 605

"Lên xe, mang tất cả những thứ này đi, biết đâu có thể dùng đến!" Mọi người kiểm tra hiện trường, chỉ phát hiện thi thể của một người, nhóm người còn lại không rõ tung tích, nhưng chiếc xe lại xuất hiện tại hiện trường với một hình dạng kỳ dị, thật sự khiến người ta không hiểu.

"Ầm!" Xe nhanh chóng khởi động, men theo đường núi tiếp tục chạy về phía trước.

Bàn Tử đang định lấy ra bản đồ mà Ngưu Đại Mộc đã đưa trước đó, tôi lại thản nhiên cười, "Không cần đâu, tôi bây giờ đã xâm nhập vào một kết giới kỳ lạ, hiện tại tôi chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước, biết đâu lại có phát hiện." "Kết giới?" Bàn Tử nhìn Hồ Ba Nhất một cái, trong ánh mắt đều lộ ra vẻ kỳ lạ.

"Không sai." Ô Thiền giải thích, "Tại một số khu vực giao giới âm dương hoặc nơi khí tức âm dương bất bình thường, sẽ xuất hiện một số hiện tượng phi tự nhiên kỳ lạ." "Đương nhiên, theo giải thích khoa học, chỉ là do một số ảnh hưởng của từ trường trong tự nhiên, thậm chí có một số hiện tượng kỳ lạ mà tôi không biết." Tôi sau đó lại bổ sung một câu.

"Hình như… ảo ảnh hải thị thận lâu?" Bàn Tử đột nhiên gãi gãi đầu, trong miệng bật ra mấy từ.

Tôi lại thản nhiên cười, "Cũng có thể, nhưng không, sự tình còn nguy hiểm hơn nhiều." "Ý gì?" Bàn Tử hỏi dồn.

Tôi vừa nhìn chằm chằm về phía trước, vừa giải thích, "Hải thị thận lâu chân chính, chỉ là một loại hiện tượng khúc xạ trong không khí mà thôi, là hư ảo, thực tế, chỉ là một trò lừa bịp, nhưng xung

quanh kết giới, có thể xảy ra những chuyện có thật, thậm chí còn mất mạng." "Cẩn thận!" Hồ Ba Nhất đang lái xe, tôi đang định nói chuyện với Bàn Tử, phía trước đột nhiên xuất hiện một thứ kỳ lạ, môi trường xung quanh cũng thay đổi.

Giống như một khu rừng nguyên sinh.

Rõ ràng không giống địa phận Nội Mông Cổ, đồng cỏ bao la bất tận đã biến mất, thay vào đó là những ngọn núi cao và rừng nguyên sinh.

Nhìn ra xa, một màu xanh um tùm!

Đường núi cũng bắt đầu gập ghềnh, chiếc xe đột ngột dừng lại, vì tốc độ vừa rồi, cả thân xe gần như đã lật úp, lăn xuống đường núi phía trước mấy vòng, rồi mới dừng lại.

Phía sau, Hoắc Linh và Ô Thiền nhanh chóng dừng xe, không rõ nguyên nhân.

May mà Bàn Tử đều không sao, chui ra khỏi xe, phía trước một cảnh tượng hỗn độn.

Mấy người đều mặt mũi lấm lem bùn đất.

Hiện tại, khu rừng sâu xung quanh dường như có động tĩnh, tôi mới nhìn về phía Hồ Ba Nhất, hỏi, "Vừa nãy anh có thấy gì không?" "Hình như có người chắn trước mặt tôi, trên tay cầm thứ gì đó." Hồ Ba Nhất nhìn lại phía trước, dường như cũng không có gì, chẳng lẽ mắt mình lại nhìn nhầm rồi sao?

"Ảo giác?" Bàn Tử nghi ngờ vỗ vỗ vai Hồ Ba Nhất, "Lão Hồ, mấy ngày rồi, cứ xuất hiện ảo giác, tôi thấy anh nên đi khám bác sĩ đi." Bàn Tử còn chưa nói xong, tôi lại ngắt lời, thản nhiên cười, "Không phải ảo giác, là có những thứ đó." "A?" Ngay lập tức, khu rừng xung quanh thổi qua một trận gió lạnh!

Trong gió dường như có một mùi hương kỳ lạ.

"Thơm quá!" Bàn Tử và Hồ Ba Nhất gần như vô thức bật thốt ra, nhưng nhìn lại xung quanh, đang định xem mùi hương đó từ đâu bay đến.

Tôi lại cảm thấy kỳ lạ, mùi hương đó thật sự rất kỳ quái.

Ngay lập tức, tôi nói, "Nhanh chóng bịt mũi lại!" Tôi rõ ràng cảm giác khi ngửi mùi hương đó, như có một sức mạnh kỳ lạ trực tiếp xông thẳng vào mũi, làm tê liệt thần kinh.

Nhưng vừa dứt lời, tôi nghe thấy Bàn Tử và Hồ Ba Nhất thân thể mềm nhũn, mất tri giác, nặng nề rơi xuống đất.

"Bàn Tử!

Lão Hồ?" Tôi nhanh chóng bước tới, ngồi xổm xuống, nhìn sắc mặt của họ nhanh chóng thay đổi, như cầu vồng.

Ẩn hiện.

Hiển nhiên đã trúng mê hương, đang từ trong rừng truyền ra.

Tôi hít một hơi thật sâu, khí trầm đan điền, sau đó một luồng sức mạnh mãnh liệt trực tiếp bắn ra từ trong cơ thể, mới đẩy lùi những khí độc đó.

Nhìn lại xung quanh, trừ Ô Thiền, Hoắc Linh và tôi ra, tất cả những người khác đều trúng mê hương.

Ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự.

"Tiểu trượng phu, nhìn kìa, chúng ta bị người ta để mắt tới rồi." Ô Thiền cảnh giác, mới nhìn về phía tôi, thấy tôi không sao, thì thở phào nhẹ nhõm.

Tôi gật đầu, sau đó nói, rồi nhắc nhở, "Nếu đã như vậy, chúng ta cứ kế theo kế đi, mọi người cẩn thận một chút, tùy cơ ứng biến." Gió

xung quanh ngày càng lớn, cả thế giới cảm giác như sắp sụp đổ.

Hiện tại, xung quanh cũng không có thứ gì khác.

Tôi và Ô Thiền quyết định tùy cơ ứng biến, nhưng hiện tại, sự tình dường như không hề thuận lợi như vậy.

Trong rừng, dường như có vô số mãnh thú đang gào thét, nhưng nửa ngày lại không có bất kỳ thứ gì xuất hiện trước mặt.

Đồng thời, khoảng nửa giờ sau.

Mặt trời đã lên hoàn toàn, chiếu rọi khiến người ta có chút hoảng sợ.

Cuối cùng, tôi cũng phát hiện, động tĩnh trong rừng ngày càng lớn, chốc lát từ trên đỉnh núi phía tây đột nhiên xuất hiện mấy gã kỳ lạ.

Trang bị đầy đủ, chốc lát trên tay cầm một thứ giống như trường mâu, lao về phía bên cạnh.

Đó là.

Tôi nheo mắt lại, cẩn thận nhìn chằm chằm vào những dị tộc nhân phía trước, không sai, giống hệt những dị tộc nhân mà chúng tôi đã gặp ở khu vực Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ trước đó.

Lại là những gã này, có ý gì?

Không, những người này trên người bôi một thứ gì đó giống như máu tươi thật sự có chút ghê rợn, không ai biết nguyên nhân.

Hàng trăm người, đội hình cũng không nhỏ, như một bầy sói xuất hiện.

Những gã này xem ra không dễ đối phó, muốn xử lý, còn khó khăn hơn trước nhiều.

Chương 606

Sau đó đám người tiến lại gần, thấy những người xung quanh cũng đã gần như bất tỉnh, trên mặt lại lộ ra nụ cười hài lòng, chỉ là biểu cảm của cả người lại trở nên cực kỳ quái dị.

Cuối cùng, những người này mới đưa mọi người vào sâu trong rừng.

Tôi và Ô Thiền lại cảnh giác, đều nhìn chằm chằm xung quanh, chỉ là dường như không có gì bất thường lớn.

Nhanh chóng, vượt qua mấy ngọn núi, tôi cùng mọi người bị đưa đến một nơi kỳ lạ khác.

Đó là.

Đó hoàn toàn là một bộ tộc người, xung quanh phòng thủ nghiêm ngặt, tuy rằng không kiên cố như một tòa thành, ước chừng những tiểu lâu la bình thường cũng không dám vào.

Tôi đột nhiên phát hiện, hình như đã bước vào một bộ tộc ăn thịt người?

Những người của bộ tộc này rõ ràng không hề tiến bộ, càng giống những gã hoang dã, trong đó kiến trúc tất cả đều được xây dựng dưới những cây cổ thụ cao lớn.

Dường như gió thổi qua, cũng không còn nữa.

Hiện tại, tại một khu vực thung lũng như rừng nguyên sinh, trực tiếp dựng lều trại, xung quanh lớn nhỏ, lại khá rộng rãi, kiến trúc lại có hình dáng rõ ràng.

Đặc biệt có một số vật tổ được thờ cúng, giống như những bức tượng đá được khai quật từ địa phương.

Đó là.

Mặc dù tôi không biết những bức tượng đá này từ đâu đến, nhưng đám người lại cung kính, như thể là thần hộ mệnh.

Phía trên mỗi nơi đều có một số loại được cúng tế, cùng với một số xương đầu mãnh thú.

Nhanh chóng, mấy người bị sắp xếp vào một căn nhà nhỏ kỳ lạ, sau đó đám người rời đi.

Thấy vậy, tôi và Ô Thiền nhanh chóng đứng dậy, Hoắc Linh cũng nhìn ra xung quanh, lộ ra một biểu cảm kỳ lạ.

Mấy người lại nhìn quanh, hơi cảm thấy khác thường, theo lý mà nói, đám người này đưa chúng tôi vào, sao lại yên tâm?

Đặt ở đây không quản không lo, nhìn môi trường xung quanh, cũng không giống nhà tù, điều kiện lại không tệ.

Không hề phái nhiều nhân lực canh gác xung quanh, chỉ cách đó hàng trăm mét, có mấy người lười biếng, trên tay cũng chỉ cầm một ít đá, như đang đập trái cây.

Quả cây đó gần như to bằng cái đầu, nhìn qua cứng như đá, nửa ngày mới đập ra một vết nứt.

Hai người lại tranh nhau ăn hết, nhìn dáng vẻ lại rất hài lòng.

Đương nhiên, tôi biết, có lẽ chỉ là một loại thực vật nào đó trong rừng nguyên sinh mà thôi.

Không khỏi cười khổ, "Không ngờ tôi lại âm sai dương thác mà vào rừng nguyên sinh rồi, đám người này sẽ không phải là tộc ăn thịt người chứ?" "Ông xã, đừng đùa kiểu đó," Hoắc Linh nghe vậy sắc mặt biến đổi.

"Sợ rồi à?" Tôi bước tới, thản nhiên cười.

Hoắc Linh lại trừng mắt nhìn tôi, "Đâu có?

Tôi… tôi sẽ sợ, không có!" "Ai, da tôi cũng thô ráp mà, nhưng không, nghe nói đám người này thích nhất là đồ ăn da trắng thịt mềm." Tôi có ý tứ sâu xa nhìn khuôn mặt Hoắc Linh, lúc này bị nhìn đến có chút ửng hồng, càng thêm mấy phần khí chất phụ nữ.

"Đồ đáng ghét!" Vừa nói, Hoắc Linh cầm một khúc gỗ trên bàn, làm động tác muốn lao vào tôi.

"Ai da!" Hoắc Linh không ngờ, chân trượt một cái, cả người như mất thăng bằng, lao thẳng vào tôi.

Tôi như vượn ôm trăng, trực tiếp ôm Hoắc Linh vào lòng.

"Không tránh ra!" Hoắc Linh lại có chút thẹn thùng.

"Tránh à?

Vợ tôi, dựa vào cái gì mà phải tránh?" Tôi chớp chớp mắt.

"Khụ khụ!" Chốc lát Hồ Ba Nhất và Bàn Tử cũng đã tỉnh, nhìn thấy cảnh này, đứng cũng không được, ngồi cũng không xong.

"Mọi người… đều không sao chứ?" Tôi mới nhìn về phía họ, sau đó sắc mặt trở nên nghiêm túc.

"Không sao." Bàn Tử dường như đối với mùi hương trước đó, có chút hướng về.

"Tôi…" Bàn Tử nhìn xung quanh, tỏ vẻ xa lạ, đầu vẫn còn choáng váng, "Lão Hồ, tôi sẽ không bị bắt rồi chứ?" "Bị bắt à?" Hồ Ba Nhất lúc này lại không nói gì nhiều, một cái mông trực tiếp ngồi xuống ghế, sau đó nhìn Bàn Tử trên tay có một số thứ kỳ lạ, xếp thành một hàng.

Giống như một loại trái cây nhiệt đới, chỉ là hình dáng hơi xấu một chút, không gợi lên chút hứng thú nào.

"Nhìn kìa!" Tôi mới chỉ vào bức tường phía trước, mấy sợi dây

mây buộc vào khúc gỗ, lại không có chút khả năng trói buộc nào, chỉ cần hơi dùng sức một chút, e là cả bức tường cũng sẽ sụp đổ.

Đặc biệt trong phòng lại có bốn cửa sổ hướng khác nhau.

Thậm chí gió thổi, cũng nghe rõ mồn một, bên ngoài hoàn toàn là rừng nguyên sinh.

Bên trong lại mát mẻ, dù sao thì những cây cao mười mét này gần như đã che chắn đi phần lớn ánh nắng mặt trời.

"Đãi ngộ… cũng không tệ." Bàn Tử lúc này lại vắt chân chữ ngũ, không nói nhiều.

Mấy người lại quan sát xung quanh, cũng không nói nhiều, hiện tại xông ra ngoài một cách mạo hiểm, cũng không có ý nghĩa.

Chương 607

“Đợi thôi.” Tôi ra hiệu ra bên ngoài.

Ước chừng hai giờ sau, xuyên qua cửa sổ, không, nói đúng hơn chỉ có một cái lỗ lớn như mắt giếng, có thể nhìn rõ ràng mọi cử động từ xa.

Một đội người.

Cũng chỉ khoảng năm sáu người, không giống như đang hành động, phía sau khiêng một số thực vật.

Mùi hương tỏa ra khắp nơi.

Nhanh chóng, đám người vào, mấy người không nói lời nào, lấy ra một số thực vật, trên mặt không thể nhìn rõ biểu cảm, tất cả đều được bôi đầy một loại dịch thể ngũ sắc.

Những người này trên người gần như đều buộc một số lông vũ và vỏ cứng kỳ lạ, giống như áo giáp.

Sau đó lại nói chuyện rì rầm.

Tôi thấy kỳ lạ, không hiểu ý của những người này.

Bên đó, sau khi xong, từng người một không hề rời đi, chỉ là trong ánh mắt lại lộ ra một tia thần sắc khiến người ta khó định.

“Ai, huynh đệ, đây là gì?” Hồ Ba Nhất nhìn những thực vật trên bàn.

Bao gồm một số loại dưa và thịt nướng không rõ tên, nhưng rất thơm, mọi người vốn đã đói, lúc này càng khơi dậy những con sâu đói trong bụng.

“Tôi… e là có chuyện không hay rồi.” Sắc mặt Bàn Tử biến đổi,

chốc lát dường như đang suy nghĩ, trong ánh mắt lóe lên một tia thần sắc kỳ lạ, "Mấy năm trước, tôi có biết, trong một số cổ tịch có ghi chép về một số dị tộc nhân, hoặc là tộc ăn thịt người, hoặc là tộc thú nhân." Tôi thản nhiên cười, "Bàn Tử, cậu biết nhiều phết nhỉ?" "Ha ha ha!" Hồ Ba Nhất lại mất hứng thú, "Bàn Tử, cậu có nhận ra hết chữ không?" Bàn Tử lại không cho là đúng, "Ai, tôi, đừng không tin, tôi sau này có được một cuốn sách, trên đó ghi chép về môi trường ở đây, biết đâu tôi thật sự… đã đến đây rồi, nhưng không ngờ, bây giờ đến cả tình huống cũng y hệt." "Thật sao?" Mấy người lúc này nhìn về phía Bàn Tử.

Bàn Tử nuốt nước bọt, mới tiếp tục mở miệng nói, "Những thứ thức ăn này, chuẩn bị cho chúng ta ăn no trước, sau đó mới ăn thịt người, như vậy hương vị sẽ ngon hơn, sau đó hoặc là dùng để tế lễ." "Không ăn được đâu." Thấy tôi lại không cho là đúng, trực tiếp cầm một quả trái cây không rõ tên, bóc vỏ, trực tiếp nhét vào miệng.

"Huynh đệ, cậu… ăn thứ đó." Ánh mắt Bàn Tử trở nên kỳ lạ, lộ ra một tia kinh hoàng, nhưng sau đó lại thay đổi, nghi ngờ nói, "…Vị đạo thế nào?" "Thật không tệ, ít nhất tôi trước đây chưa từng ăn thứ gì như vậy, không độc đâu." Tôi gật đầu.

Bàn Tử lại tỏ vẻ vỗ đùi cái đét, "…Đúng rồi." Nhưng lại nói rõ ràng rành mạch, "Sách có ghi, một khi họ lấy ra những thức ăn ngon nhất, thậm chí là những thứ mà bản thân họ cũng không nỡ ăn để chia sẻ với chúng ta, thì chỉ có thể giải thích một vấn đề." "Vấn đề gì?" Lão Hồ nghi ngờ nói, sau đó lại gần, cũng cầm một thứ trông giống như khúc gỗ, cũng nhấm nháp từ tốn, vẻ mặt hưởng thụ.

"Giải thích rằng…" Ánh mắt Bàn Tử lại rơi vào khóe miệng của họ, một cảm giác khó nói.

Nhưng cuối cùng ánh mắt Bàn Tử lại có chút kiên định, "Giải

thích rằng, cái chết không còn xa nữa, họ nhất định sẽ tế lễ chúng ta, có một loại thánh quả kỳ lạ, chúng ta không có tư cách ăn, vì đó là vật phẩm thức ăn của thần linh." Bàn Tử nói càng ngày càng hăng, "Cho nên, thánh quả này sẽ được người tế lễ ăn, sau đó dùng thân thể của họ để tế điện thần linh, sau đó máu thịt của chúng ta sẽ bị ăn hết, sau đó tộc nhân sẽ cho rằng đó là thức ăn do thiên thần ban tặng." "… Không tin à?" Bàn Tử nói càng nhiều, thấy lão Hồ và tôi ăn càng hăng, lập tức, cả người đều không thoải mái nữa.

"Khụ khụ, nói không sai." Hồ Ba Nhất ngừng lại một chút, mới tiếp tục nói, "Nhưng, dù sao cũng là một con đường chết, không bằng làm một con quỷ ăn no, hương vị thật sự không tệ." "Hình như là thật đó." "Ai, để lại cho tôi một ít đi chứ?" Bàn Tử cũng vội vàng, thấy đồ tốt đều không còn nữa, dường như cảm thấy có chút không ổn.

Đang lúc Bàn Tử chuẩn bị ăn, đột nhiên từ bên ngoài lại có một người đi vào, chỉ là người này khác với những dị tộc nhân trước đó.

Gã này lại gầy gò.

Cả người như bị hút cạn máu, không biết còn tưởng là xác ướp chui ra từ quan tài.

"Mấy vị bằng hữu phương xa, đều ăn ngon miệng chứ?" Người đó nói một câu, mọi người đều nghe hiểu.

"Hóa ra biết nói chuyện sao?" Hồ Ba Nhất mới đứng dậy, "Vậy mọi việc dễ giải quyết hơn nhiều, đây là nơi nào, mấy người có ý gì, muốn đưa chúng tôi đi đâu?" "Muốn giết muốn chặt, nói một lời đi chứ?" Bàn Tử lại có chút sốt ruột.

"Đừng, đừng hiểu lầm nha!" Gã gầy cười xua tay, "Quý khách, sao lại có thể mưu đồ bất chính với các vị chứ, đừng hiểu lầm." "Quý khách?" Tôi và Hồ Ba Nhất suy nghĩ về từ này, sau đó không hẹn mà cùng nhìn về phía Bàn Tử.

Mặt Bàn Tử lúc này lúc xanh lúc trắng, xem ra, những lời trước đó đều là nói dối rồi!

"…Quý khách, ý gì?" Bàn Tử lại không bỏ qua, hỏi tận cùng.

"Ai, không biết sao!" Người đó mới nói cho tôi, đơn giản là, vì tôi đã giúp tìm thấy tộc nhân của họ, a, trả về.

"Ý gì?" Mọi người đại hoặc bất giải.

Người đó tiếp tục nói, người bị mất tích trước đó là một người rất quan trọng, tìm kiếm khắp nơi đều không có tin tức, may mắn cuối cùng thật sự đã phát hiện ra manh mối.

Tôi trước đó thật sự không nghĩ tới, người đó không phải ai khác, chính là những dị tộc nhân mà chúng tôi đã gặp ở đường núi Ba Nhĩ Hổ Hữu Kỳ.

Chẳng trách trang phục gần như cũng đại đồng tiểu dị.

Trong đó một người thật sự đã theo sau Chu Bắc Bình.

Cho nên cuối cùng mới xảy ra những chuyện gọi là ma quỷ, hóa ra đều là do dị tộc nhân kia gây ra.

Nhưng sau đó dị tộc nhân bị bắt.

Từ miệng gã gầy biết được, dị tộc nhân bị nhốt trong một cái hộp hẹp, cũng chính là người mà tôi trước đó đã phát hiện bị đông cứng.

Chủ yếu là vì dị tộc nhân trên người có mùi hương kỳ lạ, chỉ khi gặp kẻ thù, mới mạnh mẽ phát ra.

Cái hộp đó ở phía sau ô tô, trên người tôi không có những mùi hương đó, cho nên những người này đương nhiên biết, tôi trả dị tộc nhân về, cũng không có địch ý.

Hiển nhiên, người đó đối với dị tộc, tỏ ra quan trọng.

“Cho nên, để bày tỏ lòng cảm tạ, những thứ này, đều là của các vị.” Gã gầy nói xong, mới chỉ ra bên ngoài, “Đương nhiên, không chỉ những thứ này, chỉ cần các vị muốn, đều sẽ cố gắng hết sức để thỏa mãn.” “Ha ha, thật may mắn, tuy rằng không phải là nhóm người đầu tiên đi vào, nhưng lại là nhóm may mắn nhất.” Gã gầy dường như tự lau một giọt mồ hôi.

“Ý gì?” Tôi lại không hiểu.

Gã gầy mới nheo mắt lại, thản nhiên cười.

“Đơn giản là, những người khác đi vào, tất cả đều chết rồi, thảm không nỡ nhìn a!” “Vậy còn anh thì sao?” Hồ Ba Nhất lại chỉ vào gã gầy.

Chương 608

"Ai, tôi à!" Gã gầy lại phô bày thân thể của mình, "Tôi dựa vào mị lực của mình mà ở lại." Sau đó vẻ mặt cười khổ, phía sau xuất hiện năm sáu người phụ nữ béo ú chảy mỡ, nhìn chằm chằm vào hắn, nhìn ánh mắt, mọi người đều hiểu rõ.

"Lợi hại!" Vòng eo của những người phụ nữ này gần như còn dài hơn cả chân, năm sáu người, gã này ăn có tiêu không?

Chẳng trách bị vắt kiệt sức thành ra như bây giờ.

"Không, có một tin tốt!" Gã gầy đột nhiên trong mắt lóe lên một nụ cười khó nhận ra, cả người lại vô cùng vui mừng.

"Tin tốt?" Mọi người nhìn về phía hắn.

Ánh mắt gã gầy lướt qua mọi người, lúc này khóe miệng lộ ra nụ cười càng quỷ dị hơn, cả người như gặp phải chuyện đại hỷ.

Khiến tôi trăm bề khó hiểu.

"Gã này, sẽ không giở trò chứ?" Bàn Tử khịt mũi coi thường, "Tôi thấy gã này không đơn giản." Nói thì thầm với Hồ Ba Nhất và mấy người.

"Được rồi, tôi nói cho các vị biết, điều kiện phúc lợi này không phải ai cũng có thể hưởng thụ, chỉ có một người trong số các vị có thể nhận được." Ánh mắt gầy gò lướt qua tôi và Hồ Ba Nhất cùng Bàn Tử, dường như đang tìm kiếm.

"Vậy…" "Ô ô tạp tạp." Gã gầy đang định nói, hiện tại, từ phía sau đi ra một người vẻ mặt nghiêm túc, thân hình cao lớn, vạm vỡ, một cao thủ.

Nói lẩm bẩm mấy câu với gã gầy, mọi người chỉ hiểu một nửa.

Gã gầy gật đầu, mới nói với tôi, “Ha ha, đi may mắn đi, tộc trưởng muốn đích thân tiếp kiến.” Vừa dứt lời, bên ngoài truyền đến tiếng trống.

Sự chấn động lớn vang vọng khắp khu rừng xung quanh nhìn qua lại có chút khí thế.

Sau đó gã gầy liền chỉ về phía trước, một nhóm người đứng thành hàng ngay cửa, ở giữa từ từ nhường ra một lối đi.

Dường như là lễ tiếp đãi cao nhất ở đây.

Tôi và Bàn Tử nhanh chóng đi ra ngoài, một nhóm dị tộc nhân vừa ca vừa múa, trên người khoác những tấm da thú, nhìn qua lại có chút kỳ lạ.

Hai bên tượng đá dính đầy máu tươi, chắc hẳn vừa mới giết mổ không lâu, cũng không biết là người hay động vật.

Xung quanh truyền đến một mùi máu tươi nồng nặc.

Tôi cũng không nói gì, chỉ đi theo phía trước.

“Huynh đệ, tôi cảm thấy hơi sợ hãi?” Bàn Tử vừa đi phía sau, vừa nhìn xung quanh, sau đó nhắc nhở, “…Chẳng lẽ gã đó đã nói dối?” “Suỵt, cẩn thận một chút thì hơn.” Hồ Ba Nhất lại đáp một câu.

Một nhóm người trực tiếp đi về phía trước, đội hình thật sự không nhỏ, đi mãi đến một khu vực thung lũng, nơi đó đâu đâu cũng có những tảng đá kỳ lạ.

Đi lên cao hơn, những bậc thang từng lớp từng lớp, mọi người ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện phía trên thật sự đang ngồi một người uy nghiêm.

Người đó to con thô kệch.

Cường tráng như trâu!

Nhưng điều làm người ta kinh hãi nhất, bên cạnh gã đó, lại là một đống phụ nữ!

Không, phải nói là đặc hữu của rừng nguyên sinh, hơn hai mươi người, mỗi người thân thể to lớn, cả người ngồi bên cạnh, như một đống thịt tản ra.

Lấy béo làm đẹp, thật đặc sắc.

Cho nên từ đó mà xem, hiện tại, Hoắc Linh và Ô Thiền trong mắt họ, phần lớn không đáng nhắc đến, thậm chí còn không được coi là phụ nữ nữa.

"Ô tạp tạp, Lỗ tây tây." Người ngồi trên cao nhất phần lớn là tộc trưởng, thấy tôi đến, lại hưng phấn, vội vàng đứng dậy, hành một cái lễ.

Tôi cũng nhập gia tùy tục, nhìn bộ dạng hiện tại, cũng không có uy hiếp gì, mới thở phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên, tộc trưởng nhìn Ô Thiền và Hoắc Linh phía sau tôi, trong ánh mắt lại lộ ra vẻ thất vọng.

Nhưng lúc này, tôi lại không thể ngồi yên.

Bởi vì ba người vừa ngồi xuống, bên cạnh, ánh mắt của hơn hai mươi người phụ nữ kia, dường như không đúng lắm a, từng người một đang lướt nhìn xung quanh, trên mặt thỉnh thoảng có chút e thẹn.

Nhìn khiến tôi không khỏi hít một hơi lạnh, sức chiến đấu của đám người này, không hề tầm thường.

"Bàn Tử, mọi người cẩn thận một chút." Tôi mới ghé vào, nhắc nhở Bàn Tử.

Bàn Tử lại chỉ lo đến thức ăn trên bàn, có lẽ vì vừa nãy chưa ăn no.

Gã này thật sự to gan, tôi và Hồ Ba Nhất đều cảm nhận được, ánh mắt của những người phụ nữ mập mạp kia phần lớn đều rơi vào trên người Bàn Tử.

Cũng không kỳ lạ, thẩm mỹ ở đây, thật sự không bình thường.

Không ngờ gã gầy bên cạnh, như một phiên dịch, đứng nhìn bên cạnh, vẻ mặt như trút được gánh nặng.

Sau đó, tộc trưởng bưng một ly dịch thể màu đỏ tươi, ra hiệu cho mọi người.

Tôi do dự một lát, mới bưng lên.

"Tôi cảm thấy giống máu a?" Bàn Tử kinh hãi thất sắc, đang do dự thì bên kia, tộc trưởng đã uống cạn.

"Bàn Tử, đừng đắc tội tộc trưởng, nếu không, cậu sẽ thật sự không ăn được đâu mà đi." Hồ Ba Nhất nhắc nhở, cũng bịt mũi uống một hơi cạn sạch.

Chương 609

“Không… hương vị thật sự không tệ.” Tôi liếm liếm môi, uống vào bụng, lại cảm thấy một luồng mát lạnh.

Sau đó một cảm giác thanh hương bao trùm toàn thân, thật là đồ tốt!

Tôi mới cúi người, bày tỏ lòng cảm ơn.

Mọi người may mắn đều bình an vô sự.

Tộc trưởng nói xong, mới ra hiệu cho người phía dưới hành động, tôi cùng mọi người nhìn không hiểu, nhưng gã gầy lại không nói gì.

Nhanh chóng, từ phía dưới khiêng lên cái hộp kia.

Hộp được mở ra, quả nhiên, tôi nhìn thấy cảnh tượng đã thấy trước đó, chốc lát mấy người từ bên trong khiêng người đó ra.

Giống như một người bị kẹt trong đá.

Kỳ lạ là, không giống băng!

Xung quanh tản ra từng luồng khí tức âm lãnh, ngay lập tức, mọi người cảm thấy nhiệt độ hiện tại sụt giảm.

Nếu thật sự chỉ là khối băng, e là đã tan chảy phần lớn rồi, nhưng hiện tại trên mặt đất không hề có chút nước nào.

Cả khối đá đứng giữa. 44.

Tộc trưởng nói chuyện với hắn, một đống lời lẩm bẩm, chúng tôi một câu cũng không hiểu, lần lượt nhìn về phía gã gầy.

Gã đó vẻ mặt nghiêm túc, mới nói với tôi, “Ý tộc trưởng là, vì anh có thể giúp tìm thấy tộc nhân của họ, biết anh không phải người tầm thường, cho nên muốn anh làm một số việc.” “Đương nhiên rồi, ý của

tộc trưởng là, chỉ cần làm xong, muốn gì, chỉ cần mở miệng." Nhưng điều kiện phía sau đối với mọi người, thật sự không nhỏ.

"Tôi thấy, không có chuyện tốt đâu." Bàn Tử lúc này lại trở nên cẩn thận.

Tôi nhìn hắn, thản nhiên cười, "Được thôi, Bàn Tử, có bản lĩnh thì đi nói điều kiện với tộc trưởng đi?" "Tôi…" Bàn Tử thì triệt để ngây người.

Đi lên, không phải là một con đường chết sao?

"Mời đi." Tôi ra hiệu cho gã gầy.

"Được!" Trong ánh mắt gã gầy rõ ràng có chút khinh thường.

Gã gầy sau đó nói với tôi, "Sự tình đơn giản, chỉ có hai chuyện, thứ nhất là tìm những kẻ hung thủ kia, thứ hai là cứu sống người bên trong." "Hả?" Nghe gã đó nói xong, Bàn Tử cả người đều ngây ra, "Cậu đang đùa tôi đó hả?" Gã gầy nghe vậy, nhún vai, mới chỉ ra phía sau, "Đừng vội a, đâu phải ý của tôi?

Ý của tộc trưởng, đừng có la hét với tôi a, có bản lĩnh thì trực tiếp đi lên đi." Bàn Tử mới im miệng, không nói gì nhiều.

"Mấy người đó chưa chết sao?" Tôi lại cảm thấy kỳ lạ, không ngờ từ miệng gã gầy, không khó để biết, có mấy người khác, vẫn đang hoạt động xung quanh.

Quả nhiên chưa chết!

Tôi trước đó trên xe chỉ phát hiện thi thể của một người, sáu người khác, hiển nhiên đã bỏ trốn mất rồi.

"Bàn Tử, nhìn mấy người Đại Hưng An Lĩnh kia, không đơn giản đâu." Tôi nhắc nhở một câu, sau đó, vội vàng hỏi Hồ Ba Nhất, "Đúng rồi, trước đây anh có liên hệ gì khác với những người ở Đại Hưng An

Lĩnh năm xưa không?" Nghe tôi nói, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử gần như nhìn nhau, trong ánh mắt đều có vẻ kinh ngạc.

Không ngờ, sự tình lại diễn biến thành như vậy.

Hồ Ba Nhất cả người đều chìm vào trầm tư, hiển nhiên như đang hồi tưởng lại chuyện xưa năm đó, nhưng không nói gì nhiều, cứ im lặng.

Chỉ có Vương Bàn Tử mở miệng, biểu cảm cũng tỏ ra có chút phức tạp, một cảm giác khó nói, vỗ vỗ vai tôi, nói, "Huynh đệ, nói thật với cậu, vì chuyện của Đinh Tư Điềm, cho nên tôi cũng không quay về, nơi đó càng giống một nơi đau lòng." "Còn về, đám người kia, cũng không gặp, nhưng đối với Ngưu Đại Mộc, tôi lại có một chút ấn tượng." Bàn Tử nói về gã đó năm xưa, ở Đại Hưng An Lĩnh, ít nói.

Người đó cả ngày đều đi theo chú Ngưu Đại lên núi săn bắn, bất kể trong bất kỳ môi trường khắc nghiệt nào, đều có thể trở về đầy ắp.

Đương nhiên kỹ thuật săn bắn thì không cần phải nói rồi.

Sau đó Bàn Tử không hề tiếp xúc với gã Ngưu Đại Mộc đó nữa, lúc đó chỉ có một lần gặp mặt.

Nếu không nhắc đến đoạn ký ức khó quên đã xảy ra ở Đại Hưng An Lĩnh đó, "Không, tôi khẳng định." Bàn Tử cuối cùng bổ sung một câu, "Nhưng sự tình đã qua nhiều năm rồi, ai cũng không biết sau đó đã trải qua những chuyện gì." "Tự nhiên, sau nhiều năm như vậy, phải quay về xem thử." Hồ Ba Nhất dường như, mới có ý tứ sâu xa thở dài.

"Hiện tại, cứ giải quyết chuyện trước mắt đã rồi tính." Bàn Tử ra hiệu về phía trước.

Trên cao nhất, tộc trưởng và mọi người đang nhìn, những người ở

dưới bậc thang lập tức trực tiếp quỳ bái về phía không xa.

Trong miệng như đang niệm kinh văn, vô cùng quái dị.

Sau đó lại một trận cầu nguyện.

Nhưng, gã gầy bên cạnh tùy ý, chốc lát dường như thở phào nhẹ nhõm, mới đi đến bên cạnh tôi, nhắc nhở một câu, "Mấy vị, đừng trách tôi không nhắc, chuyện thứ nhất, lại không khó, nhưng muốn người đó sống lại, thật sự có chút khó nhằn." Bàn Tử lại nổi giận, tính nóng nảy bộc phát, hét lên, "Người đã chết rồi, lại còn chuẩn bị cho tôi làm sống lại, ý gì?" "Chết?" Gã gầy nghe từ này, mới cười lắc đầu, "Không có, không có chết, chỉ bị giam cầm, muốn phá trừ lời nguyền, nhất định phải tiến vào một hang núi thần bí." "Dựa vào cái gì?" Bàn Tử lại không bỏ qua.

"Ha ha.

Đừng trách tôi không nhắc, các vị không có quyền lựa chọn, nếu làm xong việc, sẽ có lợi ích, đương nhiên, tôi cũng có lợi ích, cho nên yên tâm, tôi sẽ phối hợp." Ánh mắt gã gầy tỏ ra có chút kỳ lạ, "Nhưng nếu dám từ chối, tôi một chút việc cũng không có, chỉ là không thể ra ngoài khỏi đây mà thôi, nhưng, tôi có thể đảm bảo, trong đó, không một ai có thể sống sót mà ra ngoài được." "Uy hiếp tôi?" Bàn Tử chuẩn bị đánh gã đó, nhưng lại bị Hồ Ba Nhất ngăn lại.

Gã gầy cũng tỏ vẻ hung hăng dọa nạt.

Nhưng sau đó tôi ra hiệu tạm thời đừng nói nhiều, nheo mắt lại, nhìn về phía gã gầy.

Gã gầy chốc lát trong ánh mắt lại có chút thần sắc kỳ lạ, khiến người ta có chút khó đoán gã này.

Chương 610

"Nhưng, có thời gian." Gã gầy sau đó nhắc nhở, "Hết thời gian rồi, những người này đang cầu nguyện với thiên thần, ba ngày, với tư cách là quý khách, có thể muốn làm gì thì làm, nhưng sau ba ngày… khụ khụ, hãy tận hưởng đi." Nói xong gã gầy vỗ vỗ tay, đi xuống phía dưới.

Sau đó, tôi được sắp xếp ở một nơi yên tĩnh.

Nơi đó giống như một tiểu viện, xung quanh đều là những căn nhà bốn bề thông gió, trên con đường nhỏ phía trước có mấy người canh gác.

Trốn thoát?

Đương nhiên không hiện thực lắm, tôi hiện tại đối với nơi đây hoàn toàn không biết gì, không quyết định, phải chủ động ra tay rồi.

Hoàng hôn.

Mặt trời xuyên qua rừng rậm, chiếu xuống như rải vàng châu báu, theo thời gian, sắc màu dần chuyển thành đỏ rực.

Nhìn từ xa, có chút e thẹn.

Nhưng chốc lát nhiệt độ đã bắt đầu giảm mạnh.

Mọi người rụt cổ lại, cảm thấy hơi lạnh, nhưng Chu Du lại thấy lạ, những người này dường như không hề sợ hãi.

Mấy người mới cẩn thận bước vào.

"Tôi ra ngoài canh chừng, tôi luôn cảm thấy có gì đó không bình thường." Hoắc Linh cảnh giác nhìn ra ngoài.

Chu Du gật đầu, "Mọi việc cẩn thận." Hoắc Linh mới cẩn thận

đóng cửa, rồi đi ra ngoài.

Trong căn nhà, mấy người nhìn xung quanh, xác định không có ai rồi mới thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử đang chuẩn bị, Chu Du mới ra hiệu, "Tiếp theo, tôi muốn làm một chuyện." "Chuyện gì?" Hồ Ba Nhất và Bàn Tử nhìn nhau, không hiểu gì.

Chu Du mới cẩn thận ghé sát vào, nói một câu.

"Được, tôi sẽ làm." Đêm khuya.

Bốn phía rừng núi đều chìm vào bóng tối, Chu Du và Ô Thiền nhìn về phía xa.

"Tiểu trượng phu, anh xem, không vội gì cả." Ô Thiền ngồi một bên, sắc mặt lại bình thản, "Chưa chắc, anh có biết địa điểm sao?" Chu Du xua tay, "Tôi không biết, đương nhiên có người biết, tôi cứ đợi là được." "Không, tôi bây giờ không thể lơi lỏng, nhất định phải cảnh giác mấy người đó." Ô Thiền dường như đã nói.

"À phải rồi, thực ra trước đây tôi hoàn toàn có thể tóm được mấy người Ngưu Đại Mộc mà chẳng tốn chút sức lực nào, sao lại không ra tay?" Mấy lần, Ô Thiền dường như đều không có ý định ra tay, Chu Du trước đó cũng không hỏi nhiều, đương nhiên biết Ô Thiền cũng có ý đồ riêng.

Quả nhiên Ô Thiền cười nhạt, nhìn ra ngoài, "Như miệng anh thường nói đó, thả dây dài câu cá lớn." "Em xem, thật sự học xấu rồi." "Em nào có hư như tiểu trượng phu chứ!" Ô Thiền mới rúc vào bên cạnh Chu Du, ngoan ngoãn thật sự như một chú cừu nhỏ.

"Hù hù!" Gió từ ngoài cửa sổ thổi vào, bức tường trước mắt thực sự là bốn bề thông gió, ở đâu cũng có gió lùa.

May mà bên trong cũng không đặc biệt lạnh, phía trước ẩn hiện

đống lửa, không ngừng di chuyển nhanh chóng.

"Vào đi!" Nhanh chóng, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử đã túm được gã gầy gò lôi vào.

Hầu như không tốn chút sức lực nào, gã gầy bị quăng cả người lên chiếc ghế bên cạnh.

"Khụ khụ!" Chu Du trừng mắt, "Không có chút mắt nhìn nào sao?" Ô Thiền mới thản nhiên rời khỏi vai Chu Du, rồi như không có chuyện gì xoa xoa tóc trên vai, gã gầy mới nhìn thấy dung nhan của Ô Thiền, thực sự sững sờ.

"Đẹp quá!" Gã gầy chốc lát dường như quên mất mình là một tù nhân, chốc lát nước miếng chảy ròng ròng ba tấc, cả người đều nhìn ngây dại.

Đặc biệt là mái tóc dài của Ô Thiền tung bay, phất phơ trong gió, càng thêm tuyệt mỹ.

"Nhìn cái gì?" Bàn Tử đá một cái, gã gầy mới lau nước dãi, hoàn hồn.

"Không, không có, chỉ là quá đẹp thôi." Xem ra gu thẩm mỹ của gã này không hề thay đổi dù ở trong này.

Chu Du mới đứng dậy, nhắc nhở, "Này, bên cạnh còn có bốn năm người nữa kìa, không đủ để nhìn sao?" "Tôi..." Gã gầy nghe vậy, cả mặt lộ vẻ sầu khổ, như bị xì hơi.

"Mấy vị đại ca, thật không giấu giếm gì, tôi cũng không có cách nào, cái nơi quỷ quái này..." Gã gầy mếu máo.

Tên này ban đầu là một thành viên của đoàn du lịch.

Đúng vậy, loại bị những kẻ kinh doanh hắc tâm lừa gạt, vì tò mò mà lại đi vào rừng nguyên sinh, một đám người, mắc bẫy, cuối cùng

rơi vào kết cục như thế này.

Mấy người còn lại cũng đều chết thảm ở xung quanh.

Cuối cùng chỉ còn lại một người sống sót, cũng không biết là do may mắn hay nguyên nhân nào khác.

"Được rồi, tôi không có thời gian nghe cậu ở đây mếu máo đâu." Chu Du mới chặn lời gã, nếu không tên này thật sự xảo quyệt, nếu không thì thật sự có thể chết ở đây rồi, bây giờ xương cốt có lẽ cũng đã thành hóa thạch.

"À phải rồi, kể rõ tình hình ở đây cho tôi nghe đi." Chu Du nhắc nhở, "Ở đây cách Côn Luân Sơn bao xa?" "?" Gã gầy nghe câu nói đó, cả người gần như không thể tin nổi, lập tức buột miệng, rõ ràng là có chút không tin.

"Có gì, có vấn đề sao?" Bên cạnh, Bàn Tử và Hồ Ba Nhất trừng mắt nhìn.

"Mấy người thật sự không biết đây là đâu sao?" Gã gầy cả người đều cảm thấy lạ, mới hít một hơi, tiếp tục nói, "Được rồi, tôi nói cho mấy người biết, đây là rừng nguyên sinh ở khu vực Trường Bạch Sơn, còn cụ thể ở đâu thì tôi thật sự không biết." "Trường Bạch Sơn?" Cả đám người càng thêm khó tin, kinh ngạc không kịp.

"Sao lại thế?" Bàn Tử nhìn Hồ Ba Nhất, sắc mặt càng khó đoán hơn.

Trường Bạch Sơn à, đúng vậy." Gã gầy nhắc nhở, vẻ mặt nghiêm túc, xem ra tuyệt đối không giống nói dối.

"Tôi cứ tưởng mấy người biết, nhưng, rốt cuộc là kẻ đột nhập nào đây, ai, có lẽ còn thảm hơn tôi, thậm chí còn không biết mình đang ở đâu." Gã gầy dường như tìm được một chút an ủi.

Chương 611

Sau đó gã gầy mới cẩn thận lấy ra một tấm bản đồ.

"Không tin thì xem này." Quả nhiên là một tấm bản đồ du lịch, gã gầy mở ra rồi mới chỉ vào một chỗ, "Hồi đó, tôi bỏ một đồng, mua một tấm bản đồ hướng dẫn du lịch, bản đồ thám hiểm kho báu, không ngờ, lại bị lừa." "Tôi đại khái là ở một khu vực này." Gã gầy phân tích, trước đó tên này chắc cũng muốn tìm cơ hội trốn thoát, nhưng sau đó thực tế chứng minh, dường như đều thất bại.

Thậm chí suýt mất mạng, cuối cùng đành phải phục tùng, may mà vẫn sống được.

"Tôi thấy mấy người đều là những người làm việc lớn, cho nên, tôi có thể giúp, nhưng tôi có một điều kiện." Gã gầy lúc đó nhìn xung quanh không có ai khác, mới tiếp tục nói, "Chỉ cần đưa tôi ra ngoài." Tên này thật sự biết tùy cơ ứng biến, nếu không có một trăm cái mạng thì chốc lát thi thể cũng thối rữa rồi.

"Được." "Đương nhiên, nếu dám lừa tôi, hậu quả thế nào, chắc cậu cũng rõ." "Vâng, tôi rõ." Gã gầy gật đầu lia lịa.

"Cái hang động đó, và những dị tộc nhân bị bắt trước đây, rốt cuộc là chuyện gì?" Chu Du cũng lười phí lời với tên này, trực tiếp hỏi thẳng.

"Được, tôi kể." Gã gầy sau đó mới kể chi tiết tình hình.

Những tộc nhân này chỉ biết là họ thường xuyên hoạt động sâu trong Trường Bạch Sơn, nhưng vị trí cụ thể thì hoàn toàn không rõ, nếu không có người dẫn đường, tuyệt đối không thể tìm được đường về.

Dù sao thì toàn bộ khu vực Trường Bạch Sơn rất rộng lớn.

Hầu như đều vượt quá sức tưởng tượng.

Lúc đó gã gầy theo một đám người vốn muốn phát tài, một đoàn mười người đi du lịch, vốn đang ở khu danh thắng, nhưng sau đó lại lén lút thoát khỏi tầm mắt của hướng dẫn viên.

Mấy người đó đi Trường Bạch Sơn đào nhân sâm.

Đúng vậy, nhân sâm Trường Bạch Sơn rất nổi tiếng, lúc đó gã gầy cũng không có nhiều tiền trên người, đúng là "kẻ đi chân đất không sợ trời không sợ đất".

Cộng thêm sự xúi giục của một đám người, cũng vì muốn phát tài, họ thật sự đã đi.

Tổng cộng hai mươi người, mỗi người đều phân công rõ ràng.

Sau khi làm quen, gã gầy cảm thấy đám người này không hề đơn giản, có tổ chức, trông thật sự như những lão làng, không phải loại đi đánh cược vận may.

Lúc đó gã gầy vui vẻ trong lòng.

Một đám người dò dẫm trong sâu núi lớn mấy ngày, dường như hoàn toàn không tìm thấy nhân sâm.

Chỉ có một mình gã gầy vừa đi vừa chăm chú nhìn lộ tuyến, biết mấy điểm quan trọng, có lẽ sẽ có phát hiện lớn.

Nhưng, mấy người khác thì hoàn toàn không để ý, nói rằng phải vào sâu trong núi mới có thể thu hoạch.

Gã gầy cũng không nghi ngờ nhiều.

Liền đi theo, dù sao trước đó cũng không có gì, bây giờ đã đi ba ngày ba đêm rồi, muốn bỏ cuộc thì không thể nào.

Hoàn toàn lạc mất phương hướng.

Đại khái vào ngày thứ năm, gã gầy cảm thấy có gì đó không ổn.

Đám người tuy đi đào nhân sâm, nhưng dường như hoàn toàn không có hứng thú với thực vật xung quanh, thỉnh thoảng lại cầm bản đồ, vừa xem vừa bàn luận.

Nghe giọng nói thì lại kỳ lạ.

Những người đó xem bản đồ chỉ thị, dường như không còn xa nữa, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ mặt kỳ lạ.

Dường như có một khoản của cải bất ngờ đang chờ đợi.

Nhưng, mỗi lần, gã gầy chuẩn bị ghé lên xem, đều bị từ chối.

Gã gầy càng lúc càng thấy lạ, tối hôm đó, bị đau bụng, thân mình, bị hành lý của mình vướng ngã.

Gã gầy mới tò mò, mở ba lô ra, nhìn kỹ, không khỏi kinh hãi thất sắc.

Đồ dùng bên trong, không giống như đi đào nhân sâm Trường Bạch Sơn.

Gã gầy không khỏi thấy lạ, nhìn những thứ bên trong, có xẻng, thuốc nổ, dao găm, và một số thứ kỳ lạ khác.

Lại còn có dây thừng!

Mấy tên này rốt cuộc muốn làm gì?

Nhưng không đợi gã gầy hỏi cho rõ, sau ba ngày mưa liên tiếp, bây giờ, họ đã hành động.

Sáng sớm ngày thứ tư, họ lại đi đến một khu vực thung lũng.

Ở đó lại thanh tịnh, bốn phía là những ngọn núi lớn trùng điệp sâu thẳm.

Hầu như không nhìn thấy đỉnh núi, lưng chừng núi, đều là một trận sương mù, không ai biết trên đó có gì, chỉ có cảm giác lạnh càng thêm nặng.

Sau đó tất cả.

Gã gầy biết, bây giờ cũng không dám hỏi nhiều, bất cứ lúc nào cũng có nguy hiểm đến tính mạng, cho nên cũng giả vờ câm điếc.

Dù sao thì cũng sẽ sớm hiểu ra.

Sau đó một đám người vượt núi băng đèo, chuẩn bị đi về phía đỉnh núi, nhưng chốc lát xung quanh đột nhiên xảy ra biến đổi!

Chương 612

Trong khoảnh khắc, toàn bộ khu rừng phát ra một trận âm thanh kỳ lạ.

Nhưng lại hoàn toàn không giống tiếng mãnh thú gào thét, mọi người cảm thấy dường như bị bao vây.

"Nhanh, rút lui về phía trước." Lúc đó, tên mặt rỗ dẫn đầu, kinh hoàng thất thố, hét lên một câu về phía trước, lập tức mọi người hỗn loạn.

Lúc đó, một tiếng ra lệnh, cứ tưởng là mãnh thú trong rừng xông ra, từng người một trong tay cũng không có vũ khí gì khác.

Ít nhất, lúc đó gã gầy thật sự như vậy, bây giờ thì có vấn đề rồi, không ai biết những thứ đó rốt cuộc là gì.

Người rừng?

Lúc đó gã gầy cả người gần như không dám tưởng tượng chuyện sẽ xảy ra tiếp theo, nhưng bây giờ thì nó đang xảy ra ngay trước mắt.

Gã gầy luống cuống tay chân, mới theo những người đó xông về phía trước.

"Bùm!" Khi gã gầy tưởng rằng cả bọn đã xong, nhưng không, có người phía trước lấy súng từ ba lô mang theo.

Trực tiếp bắn về phía sau.

Đạn bay ra liên tiếp, tuy phần lớn súng đều là súng săn kiểu cũ, nhưng bây giờ thật sự hữu dụng.

"Ầm!" Không chỉ vậy, mấy người này trong tay còn có thuốc nổ tự chế.

Gã gầy càng không hiểu, chỉ đi đào nhân sâm Trường Bạch Sơn mà đến mức dùng đến những thứ này sao?

Nhưng bây giờ hắn biết, chuyện không đơn giản như vậy.

Sau trận chiến trước đó, ba bốn người chết và bị thương, sau khi được chôn cất, cả đám người cũng không dừng lại, tiếp tục lên đường.

Gã gầy mới nhận ra, sự việc dường như càng ngày càng nghiêm trọng.

Nhưng không dám, dù sao thì ở đây một mạng người chết đi cũng chẳng phải chuyện quan trọng gì.

Cuối cùng, một đám người vượt núi băng đèo, đến một chỗ trũng thấp.

Ai nấy đều cảnh giác.

Sau đó một người trong số họ chỉ vào cửa hang phía trên, mới nhắc nhở, "Thứ tôi muốn ở phía trên, đồ bên trong mỗi người chỉ cần chia một phần là cả đời này hầu như không phải lo ăn uống nữa rồi." Lập tức, gã gầy nhận thấy những người bên dưới từng người một như được tiêm máu gà.

Đương nhiên, phú quý cầu trong hiểm nguy, gã gầy cũng hiểu đạo lý này.

Nhưng, mọi việc thường hay xảy ra biến cố vào lúc quan trọng, cả bọn vừa lên đến lưng chừng núi, đều bị vây hãm.

Những người rừng đó, đương nhiên, bây giờ cũng là dị tộc, đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, tên độc, khói mê... gần như tất cả đều chào đón những kẻ ngoại lai này.

Nhưng, bây giờ cũng không còn đường lui, một đám người kia,

vừa yểm hộ, vừa xông lên phía trên.

Mắt thấy sắp lấy được bảo bối, những người này thật tham lam.

Gã gầy cả người đều hoảng loạn, trước đây đâu có thấy trận thế lớn như vậy, cả người chân cẳng mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống đất.

Sau đó xung quanh, thấy từng người một ngã xuống, hệt như một chiến trường.

Có người cùng đi cũng lần lượt bị đánh bại, lúc này gã gầy đang không biết phải làm sao, sau đó ngửi thấy một mùi hương.

Mùi hương đó rất dễ chịu, nhưng dần dần, ý thức của hắn cũng càng lúc càng mơ hồ.

Khi gã gầy ngất đi, khoảnh khắc nhắm mắt lại, hắn thấy phía trước, dường như có người xông vào hang động.

Nhưng nhanh chóng gã gầy mất ý thức.

Bên tai dường như nghe thấy một trận âm thanh quỷ dị.

"Đương nhiên, cuối cùng khi tôi tỉnh lại thì bị bắt." Gã gầy lúc đó bị bắt, cả người dường như bị trói thành một cái cột.

Hoàn toàn không có cách nào thoát ra.

Bây giờ, bên cạnh có bốn năm người, bị trói chung, cũng vừa mới tỉnh, cũng đang không ngừng giãy giụa.

Cảnh tượng phía trước, nhìn thấy mà lòng người kinh hãi, không sai, người ở phía trước nhất dường như bị rút gân lột da.

Bốn phía máu thịt lẫn lộn, máu tươi trực tiếp được tưới lên những tượng thần đó.

Đương nhiên, chỉ là những tượng đá.

Có mấy người tại chỗ đã sợ chết ngất, bất kể người sống hay

người chết, đều khó thoát khỏi cái chết.

Chết rồi cũng phải bị phân thây.

Chẳng lẽ là tộc ăn thịt người?

Lúc đó gã gầy sợ hãi không nhẹ, nhưng cũng không có cách nào khác.

Chương 613

Vào lúc quan trọng, gã gầy dường như phát hiện ra một điểm kỳ lạ, một ký hiệu.

Dường như là một ký hiệu totem, đương nhiên, gã gầy trước đây cũng khá có hứng thú với loại văn hóa này, đặc biệt là ký hiệu đó, hắn hiểu rất rõ.

Sau đó hắn biết, đây là ngôn ngữ và chữ viết của bộ tộc này, lúc đó hắn cũng học không ít, liền liều mạng hét mấy câu.

Nào ngờ, câu nói đó, thật sự đã cứu mạng hắn.

Sau đó, những tộc nhân này biết hắn không hề biết rõ tình hình, cũng thả hắn ra.

Nhưng những người còn lại đều bị giết, chết thảm ngay trước mặt gã gầy, nhìn thấy mà kinh hoàng, rõ ràng là "giết gà dọa khỉ".

Không, gã gầy cũng bị giữ lại ở đây.

Cho đến bây giờ, cũng chưa ra ngoài được, thậm chí còn có rất nhiều người trông coi.

"Ai!" Gã gầy nhăn nhó mặt mày, "Nếu còn ở lại đây, tôi e là cả người sẽ phế mất.

Trước đây, có người đột nhập, tôi cứ tưởng có thể lợi dụng họ giúp tôi trốn thoát, nhưng họ cũng đều chết oan.

Tôi cứ nghĩ là chẳng còn hy vọng gì nữa rồi." Cũng khó trách, trước đó gã gầy cũng mang vẻ mặt thờ ơ.

Dường như đã biết kết quả cuối cùng.

Sau khi nghe xong, mọi người cuối cùng cũng hiểu ra, khó trách

trước đó gã gầy không có thái độ tốt với mọi người.

"Thì ra, thằng nhóc này có ý đồ trên đầu tôi." Bàn Tử lúc đó vỗ vai hắn, dọa gã gầy cả người gần như co rúm lại, chỉ cười nhạt, không nói gì nhiều.

Nếu không xong chuyện này, trên đầu cũng đã đổ một lớp mồ hôi mỏng rồi.

Chu Du lại rõ ràng, tên này rõ ràng là vì sợ hãi, trong lòng còn thấy day dứt.

"À phải rồi, lai lịch của những người đó, cậu thật sự không rõ sao?" Chu Du nhìn gã gầy, muốn biết một số manh mối hữu ích từ hắn.

Nhưng gã gầy chỉ lơ mơ, liên tục lắc đầu, "Trước đó chỉ là một đoàn du lịch làm quen, cũng không nói được mấy câu, không quen thuộc." "Anh, chẳng lẽ nghi ngờ." Ô Thiền dường như nghe ra điều gì đó, mới nhìn về phía Chu Du, anh chỉ khẽ gật đầu.

"À phải rồi, cậu hắn phải nhớ mặt mấy người đó chứ?" "Đương nhiên là nhớ." Gã gầy vội vàng đáp một câu, sợ rằng sẽ chậm trễ, "Trong đó người cầm đầu lại kỳ lạ, nhìn động tác thuần thục, giống như một nông dân, nhưng, bất kể lúc nào cũng mặc bộ quần áo kiểu Trung Sơn." "Áo kiểu Trung Sơn?" Bàn Tử lúc đó nghe từ này, rõ ràng cũng hơi sững sờ.

Sau đó Bàn Tử nghi ngờ nhìn Hồ Ba Nhất, rồi tiếp tục truy hỏi, "À phải rồi, người đó không phải từ Đại Hưng An Lĩnh ra sao?" Gã gầy trầm ngâm một lát, đột nhiên mắt sáng lên, vỗ tay cái bốp, "Đúng rồi, là từ nơi đó ra, lúc đó tôi vô tình nghe được, à phải rồi, mấy người biết sao?" "À?" Bàn Tử và Hồ Ba Nhất rõ ràng có chút chấn kinh.

"Bàn Tử, bây giờ cậu biết rồi chứ?" Chu Du mới vỡ lẽ, xem ra

đoán không sai biệt lắm.

"Nhưng... sao lại thế?" Bàn Tử trăm mối không hiểu.

Cả người dường như rơi vào một mớ bòng bong, "Mấy người đó rốt cuộc có mục đích gì?" "Chẳng lẽ..." "Vì nhiễm bệnh lạ sau đó mới đến Bắc Bình tìm tôi, nhờ tìm thuốc giải?

Bị nhiễm bệnh lạ trong hang động sao?" "Sự việc rõ ràng là hiển nhiên." Chu Du nhún vai, "Bàn Tử, bao nhiêu năm trôi qua rồi, dù phong tục dân gian có thuần phác đến mấy, đó cũng là chuyện của thế hệ trước rồi, sau này xảy ra một số chuyện, không nói..." "Không, tôi chỉ cần biết tung tích của Đinh Tư Điềm, nếu mấy người không nói thật cho tôi, nhưng những chuyện liên quan đến Đinh Tư Điềm trước đó, chẳng lẽ là giả sao?" Bàn Tử có chút điên cuồng gầm lên.

Bây giờ, Hồ Ba Nhất vẫn luôn trầm mặc không nói.

Trong nhà rõ ràng yên tĩnh.

Bốn phía truyền đến tiếng côn trùng chim kêu.

Từng luồng gió thổi vào, lại bớt đi chút hơi lạnh.

Chỉ có gã gầy trong phòng cảm thấy kỳ lạ, những người này rõ ràng biết một số chuyện, hoàn toàn không hiểu những gì Bàn Tử đang bàn luận, có liên quan gì đến những người vào núi kia sao?

"Những người đó không chết." Chu Du nhắc nhở gã gầy.

"?" Gã gầy lập tức kinh hãi thất sắc, "Không thể nào chứ, tôi rõ ràng đã thấy..." "Tận mắt thấy ngã xuống sao?" Chu Du nhắc nhở, gã gầy trầm ngâm một lát, rồi lắc đầu.

Nhất thời cũng rơi vào hoảng loạn.

Sự việc dường như càng khác xa so với những gì hắn nghĩ trước đây, chỉ vì một lần vào núi đào nhân sâm Trường Bạch Sơn mà gần

như đã thay đổi nửa đời người.

Thật không biết tình hình bây giờ là may mắn hay xui xẻo!

Trong lúc mọi người trầm mặc một lát, bên ngoài dường như có động tĩnh, Hoắc Linh ra hiệu.

"Có người đến." Chu Du ra hiệu cho gã gầy nhanh chóng né sang một bên.

Mọi người mới cảnh giác nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên, trên con đường núi vốn tối đen phía trước, xuất hiện những bó đuốc.

Khi đến gần, mới biết, đại khái có năm sáu người.

"Là người lúc đó sao?" Bàn Tử lại tò mò, chốc lát nhíu mày, tỏ vẻ cẩn thận.

Gã gầy đang trốn bên cạnh thò đầu ra, "Huynh đệ, chuyện tốt đấy." Sau đó im bặt, không nói gì thêm.

"Chuyện tốt sao?" Bàn Tử sau đó sắc mặt giãn ra, "Có phải sẽ tặng thưởng không, dù sao tuy miệng nói trọng thưởng, nhưng cũng chưa thấy nửa điểm bảo bối nào cả." "Đại khái là vàng bạc châu báu cũng được, xem tình hình ở đây, đồ cổ văn vật thì cơ bản là chẳng có gì." Bàn Tử nói xong, cả người đầy vẻ mong đợi.

Quả nhiên, những người đó đến cửa, chỉ hét một tiếng trước cửa, tỏ vẻ uy vũ.

Chương 614

Âm thanh đó tự nhiên là sau khi mê man, nếu không phát giác bên ngoài có người đến, e là sẽ bị dọa đến nỗi phải la oai oái.

Sau đó Chu Du ra hiệu cho Bàn Tử mở cửa, nhưng chỉ có ba người bước vào.

Mỗi người trong tay bưng một cái mâm gỗ.

Trên đó phủ một số lá cây giống như lá chuối, che kín, không nhìn thấy đồ vật bên dưới.

"Làm ra vẻ thần bí thật." Bàn Tử lại cười hì hì nói một câu.

Sau đó vì lịch sự, chắp hai tay lại, cúi chào, mấy người kia sau đó lại nói với Bàn Tử và Chu Du.

Chỉ thấy lời nói liên hồi, từng người một ánh mắt lướt qua.

"Mấy tên này nói gì vậy?" Không ai nghe hiểu, chốc lát sau khi những người đó nói xong, họ chỉ trỏ.

Sau đó một người trong số họ ra hiệu về phía ngoài.

Ý gì?

Mọi người gần như nhìn nhau, không hiểu gì.

Nhưng không ngờ, điều mà mọi người không ngờ tới là, từ cửa bước vào năm sáu người.

Lúc đó ba người kia chỉ chỉ trỏ trỏ, dường như là một loại ngữ khí chúc phúc khi rời đi, rồi vẫy tay.

"Này.

Mấy người này, ý gì?" Bàn Tử còn muốn hỏi, lúc này ba người kia

đã đóng cửa lại.

Nói xong một câu, rồi rời khỏi con đường núi bên ngoài.

Nhanh chóng, đại khái lại sáu người phụ nữ thân hình to lớn vạm vỡ trực tiếp xông về phía Bàn Tử.

Mấy người phụ nữ đó lại có vẻ thẹn thùng, nhưng một người lại nặng bằng ba tên đàn ông, thật khiến người ta có chút ngao ngán.

Mấy người phụ nữ đó vừa vào, sau đó đẩy đẩy nhường nhường, rồi đi về phía Bàn Tử.

"Này, lão Hồ, Chu huynh đệ, rốt cuộc là chuyện gì?" Bàn Tử không kịp phản ứng, mấy người phụ nữ gần như đều xông về phía hắn, không có thái độ bàn bạc gì cả.

Hồ Ba Nhất và Chu Du cũng ngây người.

Chốc lát gã gầy từ bên trong chui ra mới ra hiệu, "Đừng lo, mấy người này không có địch ý đâu, Bàn Tử, cậu may mắn rồi, mấy người phụ nữ này đều thích cậu đấy, cứ tận hưởng đi." Nói xong, gã gầy nhanh chóng chuồn đi.

Hồ Ba Nhất và Chu Du nhìn nhau, cũng không nói nhiều, hai người cười hắc hắc, rồi đi ra ngoài căn nhà.

"Ai, lão Hồ, cứu mạng!

Đừng có thế chứ, Bàn gia tôi không chịu nổi đâu!" Trong căn nhà truyền ra tiếng kêu thảm thiết của Vương Bàn Tử.

Đêm khuya.

Mọi người lại có chút không ngủ được, nhóm một đống lửa, lại có thể xua tan côn trùng xung quanh.

Ánh lửa chiếu lên mặt mỗi người, nhìn thấy lại có chút kỳ lạ.

“Tôi luôn cảm thấy cái hang động đó dường như không bình thường lắm, tôi phải tìm cơ hội xem sao.” Chu Du mới nhìn về phía Hồ Ba Nhất, rồi nói, “À phải rồi, bây giờ gã gầy đang ở chỗ đó, xem có cách nào để nó dẫn đường không.” “Tên này co đầu rụt cổ như thế, có đồng ý không?” Hồ Ba Nhất lại có chút kỳ lạ.

“Nhất định phải có cách.” Chu Du biết, nếu cứ ở lại đây thì không ổn đâu.

“Không, nhân lúc bọn họ chưa để ý thì đi xem trước đi.” Ô Thiền đề nghị, “Tôi có thể đi thăm dò tình hình trước.” Chu Du gật đầu, “Như vậy là tốt nhất, nhưng mọi việc cẩn thận.” Hoắc Linh mới đi từ xa đến, rõ ràng đã nghe thấy động tĩnh bên này, “Đương nhiên cũng có tôi nữa.

Đừng quên, đối với rừng nguyên sinh, tôi hiểu rõ hơn ai hết.” Lời nói đó không sai, phải biết rằng, Hoắc Linh trước đây là một cao thủ thám hiểm rừng hoang dã, từng theo người của Hoắc gia chinh chiến nam bắc.

Trong đó phần lớn các cổ mộ, cũng đều nằm trong những rừng núi sâu thẳm, hiện tại, lấy Tần Lĩnh làm chủ đạo.

Còn về cổ mộ ở những nơi khác, thật sự có chút hiếm thấy.

Nhưng lịch sử đã kéo dài mấy ngàn năm văn minh, không ai có thể hoàn toàn dự đoán được cục diện và hình thái phát triển lúc bấy giờ.

“Côn Luân, Thiên cung?” Chu Du trong đầu suy ngẫm mấy từ khóa.

“Tôi hiểu rồi.” Trong đầu lóe lên vô số ý niệm, trước đó chỉ bị thiết lập cấu trúc thế giới Đạo mộ làm cho có chút mơ hồ không rõ.

Bây giờ, lúc đó ở khu vực Trường Bạch Sơn, thật sự có một lời đồn như vậy, ở khu vực Trường Bạch Sơn, có một Thiên cung, ẩn

mình trong sâu núi.

“Miếng da thú?” Chu Du sau đó lấy ra miếng da thú trước đó.

“Xem!” Chu Du đột nhiên nhận ra, vì xuyên qua ánh lửa, mới có thể nhìn rõ.

Trên đó dường như có một số văn tự kỳ lạ, giống như những con sâu uốn khúc.

Cùng với nhiệt độ tăng cao, văn tự trên đó càng lúc càng rõ nét, chốc lát không chỉ có văn tự, mà còn có cả đồ án.

“Một tấm bản đồ.” Bây giờ, Hồ Ba Nhất rõ ràng đã nhận ra, chốc lát nhìn kỹ tấm bản đồ đó, nhưng điều khiến người ta khó tin là, bản đồ lại có phạm vi rộng lớn, căn bản là một tấm bản đồ phân bố toàn quốc.

Chương 615

Chỉ có những vùng được khoanh tròn trên đó, gần như là ở thời kỳ quốc lực cường thịnh nhất trong lịch sử.

"Ý gì?" Chu Du cũng cảm thấy kỳ lạ.

"Không đúng!" Chu Du đột nhiên nói.

Không biết là do gì, hệ thống dường như vô thức nâng cao độ khó của các nhiệm vụ, mặc dù anh quen thuộc với thiết lập thế giới Đạo mộ.

Nhưng bây giờ, rõ ràng những thông tin hỗn loạn này dường như có chút nhiễu loạn tai mắt.

"Cái gì?" Khi Chu Du đang chìm vào suy tư, đột nhiên phía trước xuất hiện một thứ.

Xông thẳng về phía bên này, cát bay đá chạy, nhất thời mọi người có chút kinh ngạc không kịp phản ứng.

"Cẩn thận!" Hồ Ba Nhất lúc đó nhắc nhở một câu.

Ô Thiền và Hoắc Linh mới nhìn thấy, không xa, dường như truyền đến tiếng người kêu thảm thiết.

Trong khoảnh khắc, bốn phía dường như đại loạn.

Chỉ thấy một đôi mắt âm u, nhìn về phía mọi người, to bằng nắm đấm!

Nhìn thấy mà lòng người kinh hãi!

"Thứ đó là gì?" Hồ Ba Nhất vớ lấy hòn đá trên đất, tuy hoàn toàn vô dụng, lúc này, mười mấy dị tộc nhân cầm tên độc, đồng loạt bắn về phía thứ trong bóng tối đó.

Lập tức bốn phía đại loạn.

“Có chuyện rồi, tôi đi xem sao.” Chu Du và Hồ Ba Nhất mới nhanh chóng từ xung quanh vớ lấy một cây gậy đi về phía trước, ra hiệu Hoắc Linh đừng hành động hấp tấp, tạm thời cảnh giác xung quanh.

Sau đó ba người nhanh chóng xông về phía trước.

“Gầm!” Không xa, bộ lạc tộc nhân, lúc này mọi người đều lấy lại tinh thần, từng người một kinh hãi thất sắc, vây quanh con quái vật chặt như nêm.

Con quái vật dài hơn hai mét, thân thể tỏa ra một luồng khí tức kỳ lạ, hệt như vừa chui ra từ trong quan tài.

Lại xuất hiện từng trận mùi hôi thối.

Phía trước dị tộc nhân tay cầm bó đuốc, mấy người cầm đầu dần dần áp sát.

Những bó đuốc lúc này bắn ra từng tia sáng chói mắt, chiếu sáng khắp toàn thân con quái vật phát ra một luồng ánh sáng kỳ lạ, đặc biệt là đôi mắt đó.

“Gầm!” Con quái vật gào thét một trận, trực tiếp xông lên phía những người phía trước.

Trên cây lao dài đã trét đầy chất độc!

Cả đám người chờ đợi khoảnh khắc này!

Hét lớn một tiếng, trong mắt mỗi người tuy đều lộ ra một chút kinh khủng, nhưng lại không hề lùi bước, trực tiếp đâm tới.

Đồng thời, một người trong số họ nhảy vọt lên, trực tiếp nhảy lên người con quái vật đó.

“Gầm!” Rõ ràng, mọi việc đều đã chọc giận con quái vật!

Trong khoảnh khắc, một người hai tay siết chặt đầu con quái vật, trên đó bỗng nhiên mọc ra một đôi sừng, dưới ánh lửa chiếu rọi, phát ra ánh sáng tàn khốc.

Người đó ghìm thấp thân mình, muốn khống chế con quái vật.

Hắn lại thân cường lực tráng, trên tay gân xanh nổi lên, hét lớn một tiếng rồi hai tay bấu chặt cổ con quái vật, chuẩn bị chế phục con quái vật phía trước.

"Gầm!" Nào ngờ con quái vật lập tức nhảy vọt lên, cả thân thể trực tiếp xông thẳng vào căn nhà phía trước, sau đó quật đuôi một cái, hệt như một sợi roi thép, đánh nát tượng thần của dị tộc nhân trước mặt.

Sau đó cái đuôi nhanh chóng quấn về phía trước, người đang bám trên lưng nó trực tiếp bị đánh một gậy.

Thân thể dường như đều bị đánh tan nát, hầu như không có chút sức lực phản kháng nào.

Cả người phun ra một ngụm máu.

Chưa đứng vững được, lại bị con quái vật một ngụm trực tiếp cắn chặt cổ, dùng sức một cái, đầu trực tiếp rơi vào miệng nó.

Máu trực tiếp phun ra từ cổ!

Dọa cho một đám dị tộc nhân kinh hồn bạt vía, không thể không lùi lại, rõ ràng tên độc bắn lên đồng loạt cũng hoàn toàn vô dụng.

Lúc này, đầu con quái vật giống như một con nhím, bị cắm đầy mũi tên, nhưng lại không hề bị tổn thương chút nào vì thế, ngược lại những người bên cạnh bị dọa đến mức không biết phải làm gì, từng người một kinh hồn bạt vía, nhìn thấy lại có chút kỳ lạ.

"Xem, lớp da trên người nó." Chu Du lúc đó chú ý tới, mới nhanh

chóng nhắc nhở Hồ Ba Nhất.

“Thì ra là vậy.” Hồ Ba Nhất lúc này cũng vẻ mặt chợt hiểu ra, không, bây giờ phải toàn lực không phí công, thì ra là ở đây chờ đợi!

Miếng da thú trong tay Chu Du, rõ ràng là xé ra từ trên người tên này.

Y chang!

“Gầm!” Quả nhiên, lúc này mãnh thú phía trước lại gào thét, một trận gió ập đến, trong khoảnh khắc những bó đuốc trong tay dị tộc nhân bị thổi đến mức không ngừng lắc lư trong gió, dường như giây tiếp theo sẽ tắt ngấm.

Chương 616

Không ai ngờ, thứ đó lại lợi hại đến vậy!

Bây giờ, dị tộc nhân rõ ràng đã rơi vào hoảng loạn, một đám người không biết phải làm gì.

Chu Du ra hiệu Hồ Ba Nhất lùi lại, rồi vớ lấy thứ trong tay nhảy vọt lên, trực tiếp lao về phía con mãnh thú.

Trên người nó lại trơn tuột, bây giờ anh nắm chặt, trực tiếp giáng một quyền vào cổ con quái thú.

Nhìn thấy dị tộc nhân trợn mắt há mồm, đang chuẩn bị chạy tán loạn, đợi cục diện trước mắt dường như đã hơi được khống chế, từng người một mới thở phào nhẹ nhõm.

Lần lượt châm lại bó đuốc, chiếu sáng phía trước.

Lại nhìn thấy rõ ràng.

Lại thấy một người trong số họ trực tiếp quấn lấy con quái vật đó, thân hình chớp nhoáng, hệt như rồng thần thấy đầu không thấy đuôi, hoàn toàn ngơ ngác.

Bây giờ Chu Du đang chiến đấu với con quái vật đó!

Con quái vật rên rỉ một trận, trong âm thanh lộ ra một chút vẻ mặt kinh khủng, không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, từng người một trợn mắt há mồm, nhìn chằm chằm đối phương!

Con quái vật lúc này hoàn toàn bị giam cầm, thân thể Chu Du tỏa ra một luồng hắc khí cường đại, hệt như vực sâu, trực tiếp giam cầm con quái vật, thân hình không ngừng rung động, chớp mắt một cái, phạm vi hoạt động cũng càng lúc càng nhỏ lại, rõ ràng đã bị hạn chế.

Trong chớp mắt, thân thể con quái vật bắn ra một luồng bá khí kỳ lạ!

Phá tan sự trói buộc của cả khu rừng!

Trong khoảnh khắc phía trước như bị nổ tung, khói mù lan tỏa, cả khu rừng gần như không nhìn rõ nữa.

"..." Hồ Ba Nhất nhìn mà trợn mắt há mồm, không xa, gã gầy chạy đến, nhìn mọi thứ trước mắt, cả người gần như sụp đổ.

"Tiên Quỷ!" Gã gầy trong miệng thốt ra mấy chữ, trong khoảnh khắc Hồ Ba Nhất nghe thấy có chút kỳ lạ, vội hỏi lai lịch của thứ đó.

Gã gầy không hề giấu giếm, trực tiếp mở miệng nói, "Thứ này là mãnh thú trong cái động tiên không xa kia, truyền thuyết thứ này, ăn người không nhả xương, chỉ khi nào đại hạn mới xuất hiện, ngày thường thì hoàn toàn không lộ diện." "Đối với tộc nhân này, nó không khác gì ác mộng!" Nhưng.

Bây giờ, Chu Du hoàn toàn giam cầm con mãnh thú đó, sau đó lấy sợi dây trong tay, trói nó vào một bên.

Con Tiên Quỷ đó hấp hối rồi, trong cơ thể khuếch tán ra từng trận mùi vị kỳ lạ, hệt như người chết.

"..." Gã gầy hoàn toàn nằm ngoài dự liệu, không, vừa chuẩn bị, thứ đó trong chớp mắt đã bị bắt giữ, thậm chí không có dấu hiệu phản kháng nào.

Chẳng lẽ nhìn nhầm rồi?

Nhưng nhanh chóng, Chu Du vỗ vỗ tay, mới thở phào nhẹ nhõm, trong ánh mắt tộc nhân đều là vẻ kinh ngạc, thậm chí từng người một gần như đều quỳ xuống, hệt như thần linh, không ngừng cầu nguyện.

Nói một số lời mà mọi người không hiểu, chỉ có gã gầy biết, hắn

gần như bị coi là thần linh mà tế bái.

Trong khoảnh khắc, con Tiên Quỷ đó trực tiếp bị mười mấy người khiêng đi.

Chu Du bây giờ đương nhiên được phong làm thượng khách, lại không, sự việc lại đột ngột đến vậy.

Thậm chí suýt chút nữa tộc trưởng đã tặng mười mấy người phụ nữ bên cạnh cho Chu Du.

Chu Du mới nhanh chóng xua tay, ân tình này thì có thể nhận, nhưng chuyện này, không thể chấp nhận.

Tộc trưởng lại cũng không miễn cưỡng.

Dù sao, bây giờ thân phận của Chu Du không tầm thường, cho nên hoàn toàn không nói gì nhiều.

Nhưng Chu Du nhanh chóng có một nghi vấn.

Trước đó kết hợp bản đồ trên miếng da thú và một số văn tự, đại khái có thể suy đoán ra, rất có thể dị tộc này có thể dẫn đường vào Thiên cung.

Cho nên Chu Du cũng hỏi tộc trưởng chuyện liên quan đến Thiên cung.

Đương nhiên do gã gầy phiên dịch.

Nhưng khi hỏi đến vấn đề đó, sắc mặt tộc trưởng dường như không mấy vui vẻ, nói chuyện với gã gầy một lúc, có thể thấy, sắc mặt rất khó coi.

Chu Du biết chuyện này dường như không thể có được thông tin hữu ích từ đó.

Quả nhiên, gã gầy nói với Chu Du, tộc trưởng nói, ông ấy không biết cái gọi là trời ban ân phúc thần linh ban thưởng, những chuyện

còn lại thì không quản nữa.

Đêm khuya.

Chu Du và Hồ Ba Nhất trở về chỗ ở.

Nhưng bây giờ, Bàn Tử lại trốn ở bên cạnh, gần như trốn cả đêm, hệt như chơi trốn tìm cả đêm.

Bàn Tử thấy họ về, mới thoát hiểm, ra hiệu Chu Du, đi xem mấy người phụ nữ kia đã đi chưa.

Trong nhà trống rỗng, không có ai cả.

Bàn Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

"Cả đêm, suýt chút nữa dọa chết người rồi, ban thưởng gì chứ, rõ ràng là muốn lấy mạng người ta mà!" Bàn Tử ngồi trên khúc gỗ bên cạnh, thở dài thườn thượt.

Chương 617

Lời nói đó không sai, nếu Bàn Tử mà chịu nổi mấy người phụ nữ đó, e là chốc lát cái mạng nhỏ cũng khó giữ rồi.

"Bàn Tử, cậu đừng có ba lòng hai dạ nữa, tôi tiếp theo chuẩn bị hành động rồi, không thể ở lâu, nếu không sẽ gây ra đại phiền toái." Chu Du sắc mặt nghiêm túc, nhắc nhở Bàn Tử.

Bàn Tử lại xua tay, "Huynh đệ, nếu anh nói sớm một chút, tôi đâu có phải chịu tội như vậy, quỷ mới thèm ở lại đây chứ?" Nói xong, mọi người đều nhìn về phía gã gầy.

"Đừng nhìn tôi!" Gã gầy lại có chút vội vàng, "Trước đó tôi cũng bị bức bất đắc dĩ, vốn tưởng rằng không còn gì hy vọng, không ngờ, mấy vị đại ca xuất hiện, tôi lại nhìn thấy hy vọng." "Ngày mai, tôi lên đường!" "Đi đâu?" Thấy Chu Du nói nghiêm túc, tất cả mọi người đều nhìn về phía anh.

"Hang Tiên!" Chu Du chỉ về phía trước, lúc đó nhìn về một địa điểm trên bản đồ, gã gầy tuy chỉ cầm một tấm bản đồ du lịch, nhưng đủ chi tiết rồi, ít nhất có thể phán đoán được đại khái phương hướng.

"Thật sự muốn đi sao?" Gã gầy lại có chút day dứt, dường như đang lo lắng, cũng khó trách, trước đó lần đầu tiên hắn chỉ nhìn thấy một cái hình dáng đại khái.

Hệt như cái miệng của một con mãnh thú, chưa nhìn rõ thì hắn đã ngất đi rồi.

Cho nên, tên này gần như đã hình thành một kiểu phản xạ có điều kiện.

Nhắc đến hổ là biến sắc!

“Không, vở kịch hay còn ở phía sau.” Chu Du nhìn bản đồ, trong lòng lại đang suy tư.

Ngày hôm sau.

Trời vừa hửng sáng, Chu Du mới ra hiệu chuẩn bị hành động!

Nhiệt độ xung quanh lại thấp, chốc lát chỉ có ánh sáng yếu ớt, bốn phía có vẻ hơi ảm đạm.

Dựa theo kế hoạch Chu Du đã nói với mọi người tối qua, họ chuẩn bị chia nhau hành động.

Chốc lát, những tên dị tộc đó chỉ thấy đang canh giữ con quái vật.

Cả đám người lại ca hát nhảy múa, tối qua dường như đã ăn mừng suốt một đêm.

Nhưng rõ ràng không chú ý đến hành động bên phía Chu Du.

Chu Du sau khi phân công nhiệm vụ xong, nhanh chóng cầm lấy đồ, chuẩn bị đi về phía tộc trưởng.

Đương nhiên, Chu Du tiếp theo quyết định đi đến căn nhà bí ẩn đó, cũng là nơi tộc trưởng ở.

Ánh dương rực rỡ, xuyên qua kẽ lá, chiếu xuống đất tạo thành những vệt sáng kỳ lạ.

Chu Du sắp xếp xong công việc trong tay, dắt theo Thằng Nhóc cẩn thận đi lên khu vực trung tâm nhất của bộ lạc.

Trước đó, gã đã làm giảm số lượng lính gác.

Dù đám người kia trang bị không tinh xảo, nhưng cái tinh thần không sợ chết của họ thật sự khiến người ta phải rợn tóc gáy.

Bộ lạc phân bố rải rác khắp thung lũng, đi thêm chút nữa là đến một con sông chảy xuống từ khe núi.

Tuy không rộng, nhưng lại tràn ngập những đầm lầy.

Tựa như những cạm bẫy được bố trí khắp nơi, nếu không có người dẫn đường mà tùy tiện tiến vào, e rằng sẽ sa lầy.

Con đường này, đối với Thằng Nhóc, đương nhiên là quen thuộc.

Hai người một trước một sau, nhanh chóng tiến về phía trước.

Chu Du nhìn đồng hồ, cũng gần đến lúc rồi.

Mấy viên thuốc mê anh bỏ vào rượu trước đó, giờ chắc đã có tác dụng, ít nhất là sẽ kéo dài đến trưa.

Thời gian này, hoàn toàn đủ rồi.

"Anh Chu, tôi, tôi thật sự phải đi sao?" Sau khi vượt qua những đầm lầy và các loại cơ quan, cạm bẫy xung quanh mà không gặp nguy hiểm, mặt Thằng Nhóc tái mét, khổ không nói nên lời.

"Không vào hang hổ sao bắt được cọp con?

Thằng nhóc cậu không muốn thoát ra ngoài nữa à?" Chu Du khẽ nheo mắt, đứng dưới gốc cây phía trước.

Không xa lắm, có thể thấy mấy căn nhà của bộ lạc.

Quả nhiên không có ai tuần tra.

"Đừng, đừng, tôi đương nhiên muốn thoát ra ngoài." Đối với sự hành hạ của mấy người phụ nữ vạm vỡ kia, Thằng Nhóc hiển nhiên đã chịu không nổi.

"Cẩn thận chút." Chu Du thấy Thằng Nhóc bước một bước về phía gốc cây, liền nhắc nhở một câu.

Thằng Nhóc xua tay, cười nói: "Không sao đâu, nơi nguy hiểm nhất tôi đã đi qua rồi.

Cứ đi theo con đường nhỏ phía trước là được.

Con đường này tôi quen lắm, đi qua mấy lần rồi.” Đang nói, Thằng Nhóc đi dọc theo gốc cây, thẳng tiến về phía trước.

Con đường nhỏ kia thật kỳ lạ, trông như một con mương dẫn nước được đào ra, bên trong lại có thể nhìn thấy những vết bùn đỏ như máu, hoàn toàn không giống con đường do người đi lại mà thành.

Thằng Nhóc vừa đi được vài bước, chân liền trượt, cơ thể ngã xuống đất.

Chương 618

Nhưng vừa định bò dậy, mặt đất lại lún xuống, sau đó đột nhiên từ dưới đất trồi lên mấy cây cột nhọn màu đỏ như máu.

Sợ đến mức Thằng Nhóc vội vàng lăn sang một bên.

Nhưng những cọc gai đó dường như có mắt, trong nháy mắt đã kẹp chặt Thằng Nhóc ở giữa, tiến thoái lưỡng nan.

Toàn thân cậu ta giữ một tư thế cực kỳ khó chịu, không dám nhúc nhích.

"Sợ chết khiếp đi được." Thằng Nhóc mặt mày trắng bệch, khẽ thở hổn hển.

"Ở đây mà cũng có cạm bẫy sao?" Thằng Nhóc trăm mối không giải.

Chu Du thì khoanh tay ngang hông, dựa vào bóng cây phía trước, mặt mày thản nhiên như không có chuyện gì.

"Anh Chu, tôi... tôi sai rồi, mau giúp tôi với!" Thằng Nhóc mặt mày méo xệch, đành phải liều mạng cầu cứu.

Chu Du chỉ thản nhiên cười, sau đó nhảy phóc một cái, trực tiếp leo lên một cái cây phía trước, rồi lộn ngược người xuống, đưa tay từ giữa không trung nhấc bổng Thằng Nhóc lên.

"Vút vút!" Cùng lúc đó, mặt đất lại một lần nữa nhô lên hai cây cọc gỗ màu đỏ như máu, nhưng tất cả đều được vót nhọn, những vết máu trên đó đã khô lại, có cả chất độc sền sệt màu xanh.

Nếu không nhanh tay, e rằng chỉ chậm một chút nữa, Thằng Nhóc đã mất mạng rồi.

Thằng Nhóc sợ đến toàn thân run rẩy, làm gì còn sức lực.

Nuốt một ngụm nước bọt, không biết phải làm sao, ngây người ra!

Sau đó Chu Du kéo cậu ta, trực tiếp chui vào bụi cây phía trước.

Chỉ trong chốc lát, đã đến trước một tảng đá phía trước bộ lạc.

Chu Du vỗ một cái vào gáy Thằng Nhóc, cậu ta mới hoàn hồn.

"Tôi... tôi còn sống sao?" Thằng Nhóc thấy vậy, đối với từng cây ngọn cỏ xung quanh đều sinh lòng kính sợ.

Đi vài bước, ngoảnh đầu nhìn lại, phía trước, Chu Du đã đi vào bên trong rồi.

"Ê, đợi tôi với." Thằng Nhóc vừa định gọi, lại kịp thời nín bặt, sợ bị thứ gì đó nghe thấy.

Phía trước, bao quanh khe núi, trông như một viện lạc u tĩnh.

Mái nhà tranh xung quanh xếp đặt không theo quy tắc.

Sân trước sân sau, một mớ hỗn độn, trên đất khắp nơi đều nằm la liệt những người say khướt, hiển nhiên chưa tỉnh lại.

"Nhanh lên!" Thấy Thằng Nhóc phía sau vẫn còn rụt rè, Chu Du liền gọi.

"Căn nhà thấp phía trước." Thằng Nhóc thấy bốn phía không có cơ quan cạm bẫy, mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó chỉ vào một lối đi hẹp không xa.

Đi qua con đường nhỏ phía trước, Chu Du nhanh chóng đi vào căn nhà.

Bên trong trống rỗng, Chu Du nhìn về phía Thằng Nhóc.

Thằng Nhóc thì nhẹ nhàng, thạo việc, cẩn thận kiểm tra bốn phía, xác định không có ai khác sau đó mới vỗ vỗ vào một tấm gỗ phía sau.

Trong nháy mắt, từ bên trong nứt ra một khe hở, sau đó cậu ta là người đầu tiên đi vào.

Chu Du thuận thế cầm lấy cây đuốc bên cạnh, chiếu vào bên trong. 45.

Quả nhiên một không gian rộng lớn chợt hiện ra! 46.

Quả nhiên là có một thế giới khác bên trong! (Phi Lư nhắc nhở bạn: Ba việc khi đọc sách – sưu tầm, đề cử, chia sẻ!) 47.

Không gian phía sau có lẽ vì gần sông núi, nên trông có vẻ lạnh lẽo, âm u.

Không chỉ vậy, bên trong còn cất giấu phần lớn bảo vật.

Thằng Nhóc nói với Chu Du, chỉ biết có một nơi như vậy, nhưng bên trong có gì, thì hoàn toàn không biết.

Bên trong giống một nhà kho hơn, có mấy căn phòng trước sau.

Xung quanh đều bày bừa một ít tạp vật và những thứ kỳ lạ, phần lớn, Chu Du đều không gọi ra tên được.

"Oa!" Thằng Nhóc cả người có chút kinh ngạc, nhìn một tảng đá trước mặt, phát ra ánh sáng đỏ, ẩn ẩn hiện hiện, tựa như một con mắt đang nhìn chằm chằm, nhìn lâu sẽ thấy da đầu tê dại.

Chu Du thì kinh ngạc, trong bộ lạc lại có Huyết Sắc Tinh Thạch?

Chương 619

Tương truyền thứ này là bảo thạch của Côn Luân Thiên Cung, vốn là bảo bối trong cung điện của Tây Vương Mẫu.

Chu Du đương nhiên không thể nhìn nhầm, khẽ đưa tay ra, cảm thấy lúc này huyết mạch đang sôi trào, sức mạnh không ngừng tuôn trào trong cơ thể.

Ánh sáng đỏ như máu càng trở nên kỳ lạ hơn, như máu vậy.

"Quả nhiên là vậy." Chu Du bây giờ hoàn toàn khẳng định, phần lớn bảo bối bên trong này đều là bảo bối của Thiên Cung Điện.

Phần lớn đều là những thứ mà người thường không thể nào với tới.

Hiển nhiên, người của bộ tộc này không chỉ một hai lần tiến vào đó rồi.

"Ha ha!" Không xa, truyền đến tiếng kinh ngạc của Thằng Nhóc, lộ ra một tia sợ hãi.

"A!" Chu Du vội vàng đi tới, ra hiệu đừng lên tiếng, dù sao bên ngoài mỗi người đều có thể chất khác nhau, bất cứ lúc nào cũng có thể tỉnh lại.

Chu Du dùng đuốc chiếu sáng, mới nhìn rõ.

Lúc này, cũng khó trách Thằng Nhóc lại phát ra tiếng kinh ngạc như vậy.

Phía sau, dày đặc toàn bộ đều chất đầy xương cốt, đó... là đầu lâu người!

Từng cái một chất đống như núi, ước tính sơ bộ, bên trong ít nhất

có hàng nghìn đầu lâu người.

"Đáng chết!" Chu Du mắng một tiếng, mới hiểu ra, đây quả nhiên là một bộ tộc ăn thịt người.

Thằng Nhóc mặt mày trắng bệch, nhìn nhau một cái, không nói gì thêm, lúc này nuốt một ngụm nước bọt, không khỏi nắm chặt con dao găm trong tay.

"Bùng!" Lúc này, nơi vốn đang yên tĩnh, phía sân sau truyền đến một trận tiếng động kỳ lạ, tựa như tiếng súng pháo.

"Nhanh, trốn đi!" Thằng Nhóc tưởng rằng những người của bộ tộc đã tỉnh lại, liền cầm lấy thứ trong tay, trốn vào chỗ tối bên cạnh.

Đương nhiên, bây giờ không có thời gian để chạy ra ngoài nữa, nhất định sẽ đụng mặt nhau.

Không đến nỗi tỉnh nhanh vậy chứ?

Chu Du trong lòng sinh nghi. – Vốn dĩ lượng thuốc mê bỏ vào trước đó đã được anh cân nhắc kỹ lưỡng, không thể nào một lát đã có tác dụng rồi.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Chu Du cũng có chút không rõ, nhưng lúc này Thằng Nhóc lại sốt ruột hơn nhiều, đã chặn tấm gỗ phía trước lại.

Dù có người vào, cũng sẽ không phát hiện ra tình huống bất thường ngay lập tức.

"Hô hô!" Bên ngoài hình như có một trận gió kỳ lạ thổi qua, Chu Du loáng thoáng nghe thấy một trận tiếng động hỗn loạn không ngừng lan rộng ngoài cửa.

Chẳng mấy chốc, càng ngày càng nhiều tiếng bước chân xuất hiện trong nhà.

Ít nhất có năm sáu người!

Chu Du hiển nhiên có thể phán đoán được vị trí của những người đó.

Lúc này, trong không gian rộng lớn, dường như chỉ có tiếng thở của hai người.

Đặc biệt là Thằng Nhóc, lúc này dường như tim cậu ta sắp nhảy ra khỏi cổ họng rồi.

"Thằng Nhóc, cậu không sao chứ?" Chu Du khẽ nhắc nhở một câu, nhưng Thằng Nhóc lúc này cả người đều hồn vía lên mây.

"Không!" Thằng Nhóc phải mất nửa ngày mới thốt ra được một câu.

Không phải người của bộ tộc!

Chu Du nhanh chóng nghe ra, những người tiến vào hình như đang tìm đồ trong nhà, lúc này xung quanh đều là tiếng đổ vỡ.

Giống như một đám thổ phỉ xông vào một nơi nào đó, không ngừng xả giận.

Lúc này, càng ngày càng nghiêm trọng, gần như cả căn nhà đều sắp bị dỡ tung.

"Bành!" Không ngờ khi Thằng Nhóc đang treo một trái tim lơ lửng, chuẩn bị cầu nguyện những người kia mau rời đi, nhưng mọi chuyện lại không thuận lợi.

Lối đi này dường như đã bị người ta phát hiện.

"Lão đại, nhìn đây, không phải nơi chúng ta đang tìm sao?" Một luồng sáng chiếu vào.

Chu Du liền cau mày, nhìn ra bên ngoài, sáu người!!

Nghe giọng nói và khuôn mặt mơ hồ, Chu Du đột nhiên hiểu ra, quả nhiên là vậy.

Ngưu Đại Mộc và mấy người khác đã xông vào.

“Ha ha ha...

Chương 620

Đi, mang tất cả những thứ hữu dụng bên trong đi!" Ngưu Đại Mộc ra lệnh.

"Không để lại một món nào!" "Vâng!" Những người phía sau thì phấn khích, từng người một nhanh chóng đi vào bên trong.

Trong nháy mắt, đồ đạc bên trong đều đã được mang đi gần hết, lúc này, trống rỗng, chỉ còn lại mấy tảng đá lộn xộn, trông có vẻ cũng không đáng tiền.

Thằng Nhóc đang trốn phía sau, cách một tảng đá, đối diện là người của Ngưu Đại Mộc.

Lúc này, cậu ta rõ ràng có thể cảm nhận được một trận thở dốc dồn dập.

Gần như đã bị phát hiện rồi, e rằng cái mạng nhỏ khó giữ, Thằng Nhóc đành phải dồn hết sức lực, nín thở.

Sau đó mấy người kia chuẩn bị khiêng tảng đá kia đi.

Tảng đá đó thật kỳ lạ, đèn pin chiếu vào, ánh sáng lại tạo thành một vầng màu sắc tựa như gợn sóng nước, không ngừng lan rộng ra bốn phía.

"Động thủ!" Một trong số đó lên tiếng, hai người chuẩn bị khiêng tảng đá cũng mang ra ngoài, ước chừng cũng bán được giá tốt, dù sao đồ bên trong cũng ẩn sâu.

Chỉ cần tảng đá được khiêng đi, Thằng Nhóc đương nhiên sẽ bị phát hiện ngay lập tức! (Xem bản tiểu thuyết không gạch chân xin hãy tải APP Phi Lư!) Thằng Nhóc toàn thân ướt đẫm mồ hôi!

Nắm chặt thứ trong tay, chuẩn bị ra tay, bây giờ cũng đã liều mình

rồi.

Ít nhất là trong lúc bất ngờ, chủ động tấn công, chạy thoát ra ngoài, có lẽ... có một tia hy vọng sống sót.

Tuy mong manh!

Thằng Nhóc hít một hơi thật sâu, rồi chuẩn bị cho điều tồi tệ nhất.

"Đợi đã!" Đột nhiên, Ngưu Đại Mộc ở cửa thấy vậy, cau mày, ra hiệu: "Dừng lại hết, đừng lãng phí thời gian, chúng ta nhanh chóng rời đi, thứ đó cũng không có cách nào mang ra ngoài, rút!" "Vâng!" Sau đó hai người nhanh chóng buông tay, như trút được gánh nặng, vỗ vỗ tảng đá, rồi đi về phía cửa.

Nhanh chóng, biến mất.

Chu Du mới bước ra, Thằng Nhóc lau mồ hôi.

Lúc này cả người gần như đều tê liệt, suýt nữa đã sợ chết khiếp rồi.

"Không sao chứ?" Chu Du thản nhiên cười, chỉ chỉ ra bên ngoài: "Đám người đó không phải của bộ tộc, hình như cũng là đám săn bảo vật, sao... cũng sợ hãi vậy?" "Đám người đó mà biết tôi còn sống, chẳng phải sẽ giết tôi sao?" Thằng Nhóc xua tay, nhưng ngay sau đó trên mặt lộ ra một tia...

"Đúng vậy, bọn họ đều không sao, còn sống sao?" Lại trăm mối không giải.

"Đi, ra ngoài xem sao." Chu Du sau đó ra hiệu Thằng Nhóc đi theo, hai người cảnh giác, nhưng lúc này, những người kia đã đi xa rồi.

Ngoài ra, xung quanh không có một bóng người.

Không!

Phải nói là không có một người sống nào!

“Chết hết rồi?” Thằng Nhóc nhìn về phía những người phía trước, nằm la liệt, trước đó chỉ bị hạ thuốc mê, nhưng bây giờ đều đã chết hết rồi.

Trên cơ thể xuất hiện những vết thương khác nhau.

Máu chảy thành sông!

Từng người một đều không còn dấu hiệu sinh mệnh, đám người này toàn bộ đều đã chết!

“Nhanh, đuổi theo!” Chu Du ý thức được, liền chạy về phía trước, Thằng Nhóc vẫn chưa hoàn hồn, hoàn toàn không hiểu chuyện gì.

Lúc này cũng không dám một mình ở lại bên trong, nhỡ đâu lại xảy ra chuyện gì khác.

May mà bên mình có hai tay chuẩn bị.

Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đã đi về phía Thần Tiên Động, nếu gặp phải người của Ngưu Đại Mộc, hiển nhiên có thể phát hiện ra ngay lập tức. – Đám người đó, rốt cuộc là tiến vào bằng cách nào?

Chẳng lẽ đã có bản đồ chi tiết?

Bởi vì Chu Du biết rõ, Thằng Nhóc ở đây gần như nhiều năm rồi, nhưng vẫn không có cách nào thoát ra ngoài, vẫn luôn bị mắc kẹt ở đây.

Hiển nhiên, không dễ dàng thoát ra ngoài như vậy.

Chu Du vừa đi, vừa cảnh giác xung quanh.

Dù sao Ngưu Đại Mộc tên kia cũng không giống thợ săn bình thường, dã tâm thì đủ lớn, lại xảo quyệt.

Hiển nhiên, lần này cũng là một kế hoạch được tính toán kỹ lưỡng.

Trên mặt đất có mấy vết bánh xe cũng như dấu vết cháy đen của lửa, kéo dài về phía trước.

Chương 621

“Bây giờ tôi phải làm sao?” Thằng Nhóc sau đó thở hổn hển đuổi kịp.

“Đi theo!” Chu Du nhắc nhở một câu, nhanh chóng đuổi về phía trước, lúc này Thằng Nhóc thở hổn hển, nhưng lại không thể không lấy lại tinh thần.

“Rầm!” Không xa, hình như có chuyện xảy ra!

Chu Du rõ ràng nghe thấy một trận tiếng động kỳ lạ, trong nháy mắt lan rộng khắp bốn phía, phía trước hình như xảy ra vụ nổ.

Một đám mây đen bốc lên trời, làm kinh động chim chóc, thú dữ xung quanh, tựa như tận thế, không ngừng bỏ chạy.

“Nhanh lên!” Chu Du thúc giục Thằng Nhóc.

Hai người một trước một sau, nhanh chóng từ sườn núi đi xuống thung lũng.

“Bành!” Ngay sau đó, lại một tiếng động lớn nữa, lúc này, tựa như mây đen che phủ, gần như không thể nhìn rõ.

Đó...

Chu Du đột nhiên phát hiện, dưới thung lũng, hình như có một cái động khẩu, bên trong phát ra tiếng động kỳ lạ.

Anh cũng không kịp lo cho Thằng Nhóc, trực tiếp xông xuống.

“Đát đát đát!” Tiếng súng pháo không ngớt.

Chu Du mới phát hiện, phía sau Ngưu Đại Mộc có một đám người cầm súng, từng người một không ngừng bắn phá về phía bên kia.

Sau đó một đám người nhanh chóng đi vào trong động.

Lúc này, đang dẫn người đi đuổi theo Hồ Ba Nhất hay ai vậy?

"Có chuyện gì sao?" Hồ Ba Nhất thấy Chu Du đuổi kịp phía sau, mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng sau đó mới kể cho Chu Du nghe chuyện đã xảy ra.

Trước đó, theo kế hoạch ban đầu là đi về phía Thần Tiên Động, nhưng không ngờ, trên đường lại gặp Ngưu Đại Mộc.

Tên này quả nhiên không phải người thường, trước đó đã coi thường hắn ta rồi, không biết đã câu kết với ai.

"Trước tiên rút lui." Chu Du thấy Hồ Ba Nhất tiếp tục đuổi theo, liền hạ lệnh rút lui trước, dù sao ai cũng không biết trong động có mai phục hay không.

Sau đó mọi người đi đến một nơi ẩn giấu khác của bộ lạc.

Hoàng hôn.

Mấy người mới bàn bạc kế hoạch trước đó, chuẩn bị tăng tốc.

Mãi đến nửa đêm, Ô Thiền và Hoắc Linh mới lần lượt trở về, đều có thu hoạch.

Nguyên nhân là khi điều tra Thần Tiên Động kia, Ô Thiền đã phát hiện, bên trong quả nhiên có một lối đi bí mật, thông đến một nơi khác.

Nơi đó phần lớn là Thiên Cung mà mọi người muốn tìm.

Chỉ... cần có người của bộ tộc dẫn đường, mới có thể đi đến con đường phía trước. (Phi Lư nhắc nhở bạn: Ba việc khi đọc sách – sưu tầm, đề cử, chia sẻ!) "Tên đó có chú ý đến tôi không?" Chu Du bây giờ có chút không chắc chắn, sợ bị người của đối phương phát hiện ra tình huống bất thường.

Ô Thiền lắc đầu: "Chắc là không, có lẽ chỉ cho rằng là một nhóm

người khác, cho nên đám người đó đã tàn sát, giết hết người của bộ tộc, chỉ mang theo mấy người, làm người dẫn đường." "Muốn...!" Bàn Tử chuẩn bị, lúc này há hốc mồm, mới hiểu ra.

"Khốn kiếp, tên này giấu kỹ quá, khó trách tôi lại bị lừa, thằng nhóc, xem ra tôi đã sơ suất rồi." Bàn Tử nhất thời có chút tự trách: "Nếu ngay từ đầu, tôi không đồng ý, thì cũng sẽ không thành ra như bây giờ, đều tại thằng nhóc Đại Kim Nha, tôi trước đó đã biết, tên này tham gia, không có chuyện gì tốt đẹp." Hồ Ba Nhất nhắc nhở: "Đừng quên, bây giờ Đại Kim Nha đang trong tay chúng ta." Vương Bàn Tử chửi bới: "Quỷ mới biết tên đó có còn sống hay không, lão tử nhất định phải dạy dỗ hắn một trận mới được." Chu Du mới lên tiếng, khẽ nheo mắt, cảnh giác xung quanh: "Không phải vậy, Đại Kim Nha phần lớn cũng chỉ là một người môi giới, xui xẻo thôi, ước chừng cũng không gặp phải điều gì bất ngờ, bây giờ hiển nhiên là nhóm người của Ngưu Đại Mộc đã để mắt đến." "Dù không có Đại Kim Nha, cũng sẽ xuất hiện một nhân vật khác." Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nhìn nhau, không nói gì nhiều, được rồi, xem ra, trước đó đều đã bị người ta để mắt đến rồi, chạy đi đâu được?

"Chúng ta cách Thần Tiên Động bao xa?" Chu Du nhìn về phía Ô Thiền.

Ô Thiền mới lấy ra một tấm bản đồ, khoanh vùng mấy hướng và những con đường tất yếu phải qua: "Nếu là người bình thường, chỉ cần một ngày hành trình!" "Và, đó cũng là con đường duy nhất, không có con đường tắt nào khác có thể lựa chọn." Ý của cô ấy đơn giản, Ngưu Đại Mộc muốn đi đến Thần Tiên Động, cũng nhất định phải đi qua con đường này.

"Được rồi, nghỉ ngơi cả đêm, ngày mai chúng ta xuất phát." Chu Du cũng không nói nhiều nữa.

Sau đó phân phó công việc tiếp theo cho mọi người, giải quyết hậu quả ở bộ lạc.

Đêm khuya.

Có gió!

Gió càng ngày càng lớn, thổi những cành cây xung quanh không ngừng lay động, lá cây bay tán loạn, tạo thành từng bức tường chắn, hoàn toàn che khuất tầm nhìn của mọi người.

Mấy người lần lượt tìm được một ít trang bị có thể dùng, trở về nhà, lấy ra mấy tấm ván gỗ chặn cửa sổ lớn lại, mới cảm thấy ấm áp hơn rất nhiều.

"Hôm nay sắc trời dị thường, xem ra có chuyện xảy ra." Chu Du nhìn ra bên ngoài, lúc này, mọi chuyện đều phải ứng phó bất ngờ.

"Chúng ta phải hành động cẩn thận rồi." Bàn Tử và Hồ Ba Nhất trong lòng cũng có một cảm giác không thể nói thành lời, cũng không nói nhiều, nửa đêm, liền ngủ say.

Ngày hôm sau, theo sắp xếp trước đó, một nhóm người mới xuất phát, dọc theo đường núi đi về phía Thần Tiên Động.

Suốt dọc đường đi không có chuyện gì khác xảy ra, dường như cũng không gặp người của Ngưu Đại Mộc, cho đến hoàng hôn.

Bàn Tử thực sự có chút không kiên trì nổi nữa, may mà ngẩng đầu nhìn thấy Thần Tiên Động kia.

Chương 622

Đặc biệt là Thằng Nhóc, nhìn cảnh tượng quen thuộc trước mắt, càng sợ hãi run rẩy.

"Ở đây sao?" Hồ Ba Nhất thấy Thằng Nhóc có vẻ sợ hãi, cả người mặt mày tái nhợt, hình như đang ngẩn người, liền đẩy một cái.

"Ở đây, không sai." Cậu ta mới hoàn hồn.

Nhưng nhìn lại trước mắt, có chút khó tin, trước đó căn bản đều không tưởng tượng nổi, đã chuẩn bị quay về rồi, nhưng bây giờ lại ở ngay trước mắt.

Thằng Nhóc không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Sau đó mọi người nhanh chóng đi về phía sườn núi.

Nhưng khi đến gần động, có chuyện xảy ra.

"Cẩn thận!" Chu Du rõ ràng nghe thấy tiếng động kỳ lạ, tựa như tiếng sấm, ngẩng đầu nhìn lên, mới phát hiện phía trên đỉnh núi lại có từng tảng đá lớn.

Từ đỉnh núi lăn xuống.

"Đáng chết!" "Có mai phục!" Chu Du hét lên với bốn phía, sau đó một tay kéo Thằng Nhóc đang ngây người, ném sang một bên, Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nhanh chóng nhảy lên cây bên cạnh.

Ô Thiền và Hoắc Linh lúc này ở hai bên trái phải sườn núi, thấy bên kia có chuyện, liền lần lượt chạy đến.

"Rầm!" Tưởng rằng chỉ là đá từ trên núi lăn xuống, nhưng không ngờ khi rơi xuống sườn núi, đá va vào cành cây, trong nháy mắt phát ra một trận tiếng động lớn.

Sau đó một luồng lửa bốc lên trời lan rộng!

"Rầm!" Từng tiếng nổ liên tiếp nhau, mọi người nhìn mà rùng mình, không ngờ, bên trong tảng đá kia lại có cả thuốc nổ, hiển nhiên đã được lắp đặt.

Chu Du trong nháy mắt hiểu ra, nhất định là Ngưu Đại Mộc có đồng bọn, nếu không cũng không thể trong một thời gian ngắn như vậy mà đến gần động.

Sau đó Chu Du ra hiệu cho Ô Thiền và Hoắc Linh đi vòng sang hai bên động, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử đi xuống núi chặn Ngưu Đại Mộc.

Chu Du sau đó cùng Ô Thiền nhanh chóng lên núi.

Từng làn khói thuốc súng trong nháy mắt lan rộng khắp bốn phía sườn núi, tựa như sương mù dày đặc buổi sáng sớm, gần như che khuất tầm nhìn của mọi người.

Đợi ba người cẩn thận đến gần, mới phát hiện, quả nhiên xung quanh cửa động đã bố trí từng hàng thuốc nổ và một số cạm bẫy kỳ lạ.

Trông có vẻ vô hại, nhưng nhìn kỹ lại, liền cảm thấy có chút kỳ lạ. (Xem bản tiểu thuyết không gạch chân xin hãy tải APP Phi Lư) "Trước tiên đừng đi vào." Thấy Hoắc Linh chuẩn bị hành động, Chu Du liền nhắc nhở: "Vừa nãy phía dưới có một trận long trời lở đất, bây giờ phía trên sẽ yên tĩnh sao?" Chu Du tuy rằng phát hiện xung quanh cửa động trông không có ai xuất hiện, nhưng bên trong lại rất kỳ lạ.

Cửa động tựa như một cái miệng hổ to lớn.

Ai cũng không thể nhìn rõ, bên trong rốt cuộc có thứ gì.

Nhưng hai bên trái phải, thậm chí phía trước mấy chục mét, đều

rộng rãi, tựa như một bãi đất bằng phẳng, xung quanh chỉ có một ít cỏ dại và cọc gỗ, chỉ dựa vào mắt thường căn bản khó mà phát hiện được.

Nhìn vào bên trong, lại càng yên bình hơn một chút.

Chu Du nhìn cảnh tượng phía trước, một trận gió nhẹ thổi qua, khói bụi nhanh chóng tản đi.

"Tôi đi xem trước." Chu Du nhanh chóng đến gần, gió xung quanh trong nháy mắt dừng hẳn, tựa như bị người ta khống chế, âm thanh cũng dừng hẳn, tĩnh lặng đến đáng sợ.

"Cẩn thận." Ô Thiền phía sau cảnh giác nhìn ra bốn phía.

Không ngờ khi Chu Du sắp đến gần, lại phát hiện mặt đất dường như là một bãi lầy, trong nháy mắt mắt cá chân gần như đã bị nhấn chìm.

Chu Du thản nhiên cười, không vội không vàng nhảy vọt một cái, trực tiếp nhanh chóng lóe lên về phía trước.

Bình ổn đáp xuống một tảng đá bên cạnh, không lớn hơn nắm tay là bao.

"Không được động!" Nhưng chưa kịp hoàn hồn, phía sau truyền đến một tiếng gần như gào thét của một người đàn ông trung niên.

Quay đầu nhìn lại, mới phát hiện, phía sau không biết từ lúc nào đã xuất hiện một nhóm người.

Người dẫn đầu là một gã râu quai nón, mặt mày đầy thịt, trong mắt lóe lên một tia khinh miệt.

"Là hắn sao?" Gã râu quai nón nhìn về phía người phía sau, đánh giá Chu Du từ trên xuống dưới, chỉ thấy một tên nhóc chưa đến hai mươi tuổi, hiển nhiên có chút không tin, cho nên muốn có được câu

trả lời khẳng định.

"Đúng vậy." Sau khi có được câu trả lời, trên mặt gã râu quai nón rõ ràng có chút kinh ngạc, khẽ nheo mắt, hiển nhiên: "Chắc chắn không sai chứ?" "Vâng." Người phía sau cũng có chút kỳ lạ, sờ sờ đầu, cẩn thận nhìn về phía Chu Du, hình như rơi vào trầm tư, tưởng rằng mình đã phán đoán sai, im lặng một lát, mới vội vàng gật đầu.

"Hừ, ta thấy cũng chỉ là làm quá lên thôi, một tên như thế này, sợ gì, ha ha, ta thấy đã lo lắng quá rồi." Gã râu quai nón cầm lấy khẩu súng trong tay, liền ra hiệu cho Chu Du: "Còn đồng bọn của ngươi đâu?" "Tôi một mình là đủ rồi." Chu Du thản nhiên cười, nắm nắm tay.

"Ha ha ha." Gã râu quai nón nhất thời cười phá lên, trên mặt lộ vẻ hung dữ.

"Mang hắn đi cho ta!" Nhưng gã râu quai nón vừa nói xong, cảm thấy mặt mình bị một cú đấm nặng nề, cả người gần như sắp sụp đổ.

Sau đó miễn cưỡng mở mắt, căn bản không nhìn rõ rốt cuộc là ai đã ra tay.

"Ai?" Gã râu quai nón lúc này quay đầu, nhìn quanh bốn phía, tưởng rằng có viện binh.

"Lão đại!" Người phía sau liền nhắc nhở một câu.

"Khốn kiếp!" Gã râu quai nón căn bản không nhìn rõ ai ra chiêu, lúc này nổi giận, nhưng ngay sau đó cảm thấy mặt mình lại bị ăn thêm một cú đấm nữa, lúc này cả người cảm thấy như bị trúng tà vậy.

Chương 623

"Lão đại!" Gã râu quai nón trực tiếp bị đánh văng ra xa mấy mét.

Lúc này ngay cả thở cũng không dám.

Mới vội vàng ngồi xổm xuống: "Không thể nào, không thể nào." Vỗ vỗ mặt mình, một trận đau thấu tim gan, chỉ cần dùng một chút sức, cả người gần như nghẹt thở: "Không thể nào, chẳng lẽ tôi gặp quỷ rồi?" "Có thấy không." Gã râu quai nón nhìn về phía bốn phía, nhưng mười tên thủ hạ từng người một cũng đều kinh ngạc, không hiểu chuyện gì, căn bản không nhìn rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lão đại đã bị đánh văng ra xa mấy mét, người cũng đã biến dạng rồi.

"Bắt hắn cho ta!" Gã râu quai nón ôm lấy má sưng tấy, tức đến thổi râu trợn mắt, mới hạ lệnh một tiếng.

Trong nháy mắt, một nhóm người trực tiếp vây lên.

Từng người một cầm dao xông về phía Chu Du.

Chu Du thản nhiên cười, đợi khi họ sắp đến gần, đột nhiên lao về phía trước.

"A!" Trong nháy mắt, những người xung quanh trực tiếp bị một luồng khí mạnh mẽ đánh tan, ngã xuống đất, từng người một đau đớn kêu la, lúc này xung quanh hỗn loạn.

Chu Du thì trực tiếp túm lấy gã râu quai nón đang định bỏ chạy.

"Sao, chạy sao?" Chu Du trừng mắt nhìn gã râu quai nón, ánh mắt lúc này lộ ra một tia kinh hãi.

Gã râu quai nón ngây người!

Chuyện gì vậy?

Những cơ quan được bố trí kỹ lưỡng vừa nãy, vốn có thể khiến đám người này toàn quân bị diệt, vốn dĩ không cần phải ra tay.

Nhưng bây giờ nhìn lại, dường như mọi chuyện đều sai rồi, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của mình.

"Tôi..." Cổ họng gã râu quai nón bị siết đến lúc xanh lúc tím, thấy một hơi thở, không lên được, suýt nữa bị siết chết.

Chu Du mới hơi buông tay, cả người gã râu quai nón ngã xuống bên cạnh.

"Khụ khụ!" "Đừng giết tôi." (Phi Lư nhắc nhở bạn: Ba việc khi đọc sách – sưu tầm, đẩy mạnh) Gã râu quai nón hoàn toàn sụp đổ, không ai biết chuyện gì đã xảy ra.

Chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, sơ sẩy một chút là chết không biết.

"Rốt cuộc là ai xúi giục?" Chu Du lười nói nhảm với hắn, trực tiếp lên tiếng nói: "Bằng không, tôi giết ngươi ngay!" "Được, tôi nói!" Gã râu quai nón cũng không còn cách nào, trực tiếp lên tiếng nói: "Ngưu Đại Mộc sai tôi làm." "Người đâu?" Chu Du vội vàng hỏi.

"...

Đã đi về phía núi sau." Gã râu quai nón lúc này chỉ vào một ngọn núi phía sau động.

Chu Du trầm ngâm một lát, cũng không nói nhiều, trực tiếp một chưởng đánh ngất tên đó.

"Nhanh, đuổi theo!" Chu Du không ngờ, Ngưu Đại Mộc lại sai thủ hạ của mình chia thành mấy nhóm người, hiển nhiên, dường như đang che giấu điều gì đó.

Ô Thiền phân tích: "Tên đó nhất định biết nơi thông đến Thiên Cung ở đâu." Chu Du hiển nhiên biết, trước đó, nếu không bị người bộ lạc bắt đi, cũng sẽ không xảy ra chuyện này.

Hoắc Linh dẫn người đi vào phía sau Thần Tiên Động.

Chu Du và Ô Thiền nhanh chóng đi vòng ra núi sau, mới phát hiện, động trực tiếp thông đến một ngọn núi khác.

Hai người nhanh chóng tiến về phía núi sau.

Xung quanh một mảnh tĩnh mịch.

Không ngờ, nhanh chóng phát hiện, bên trong lại có một con đường núi, hiển nhiên, trước đó đã có người xông vào bên kia, đã phát hiện ra vết bánh xe.

"Đi nhanh!" Chu Du chỉ về phía trước.

Cuối cùng, đến tận cùng, mới nhìn thấy mấy chiếc xe đang đậu phía trước, người cũng không ít, ước chừng có mấy chục người.

Xe quả thật là xe tốt!

Lúc này đang đậu trên một con đường núi quanh co.

Hình như đang bàn bạc, nhưng, bên cạnh, cắm trại.

Không ngờ, Chu Du đột nhiên nhận ra!

"Chắc là đang đợi người." Chu Du phân tích, vì lối đi bên trong Thần Tiên Động không phải là con đường duy nhất dẫn đến Thiên Cung, vậy thì còn có nơi khác.

Hiển nhiên, Ngưu Đại Mộc trước đó vào, không thu hoạch được gì.

Xa xa.

Chính là Ngưu Đại Mộc đang cẩn thận nhìn chằm chằm bên cạnh.

Nhưng lại không có bất kỳ phát hiện nào, bây giờ là buổi trưa, nhưng lại không có bất kỳ tin tức nào.

“Thế nào, có tin tức gì không?” – Ngưu Đại Mộc thấy một người ở xa, thở hổn hển.

Đợi người đó đến gần, mới cẩn thận hỏi một tiếng.

Chương 624

“Không ổn rồi.” Người đó thở không ra hơi, cả người gần như nghẹt thở, lúc này trên người lại bệ rạc.

“Chết rồi, chết hết rồi.” Cuối cùng dừng lại một chút, tên đó mới thở một hơi, vội vàng nói một tiếng.

“Chết rồi sao?” Ngưu Đại Mộc tưởng mình nghe nhầm, mới nhìn về phía sau, mới phát hiện, căn bản không có người khác.

“Chết hết rồi sao?” Ngưu Đại Mộc lúc này mặt đầy phẫn nộ: “Không thể nào!” “...

Thật đấy.” Người đó thấy Ngưu Đại Mộc có chút không dám tin, đương nhiên, nếu không tận mắt chứng kiến, suýt chút nữa đã mất mạng rồi, cũng sẽ không tin.

Nhưng bây giờ không tin cũng không được rồi.

“Sao có thể?” Ngưu Đại Mộc tưởng mình nghe nhầm, trước đó đối với người trẻ tuổi bên cạnh Bàn Tử, lại không cho là đúng, chỉ cho rằng người đó có chút bản lĩnh nhỏ thôi.

Nhưng bây giờ nhìn lại, sự việc thật sự không đơn giản như vậy.

“Chuyện này đừng quản nữa.” Ngưu Đại Mộc lúc này đột nhiên ra hiệu cho người đó, rồi nhanh chóng đi về phía trại lính.

Những người xung quanh trong nháy mắt sôi trào.

Không xa, Chu Du và Ô Thiền thì nhìn thấy rõ ràng.

“Xem ra, chúng đang tìm con đường đó, không thấy là chúng có thể tìm được sao?” Ô Thiền hiển nhiên có chút không dám tin, chỉ nhìn chằm chằm phía trước, lúc này hỏi Chu Du: “Phu quân, chúng ta có

nên ra tay trước không?" Chu Du thản nhiên cười: "Không cần, mấy tên tiểu lâu la này, bây giờ còn hữu dụng, tôi nghĩ nhất định là lợi dụng những người của bộ tộc đó để tìm lối đi, dù sao bây giờ chúng cũng như người mù thắp đèn vậy." Ô Thiền gật gật đầu, hai người sau đó đứng yên quan sát biến hóa.

Khoảng nửa đêm, những người phía trước mới xuất phát.

Chu Du và Ô Thiền vừa đi theo, vừa để lại dấu hiệu gần đường núi.

Bàn Tử đương nhiên cũng có thể dễ dàng tìm thấy hành tung của họ.

"Rầm!" Phía trước, ô tô nhanh chóng chạy trên đường núi.

Nhưng không ngờ đi được nửa đường, xe bị sa lầy vào bùn đất.

Gần đỉnh núi, đất bên trong đều khá xốp, xung quanh cũng không có cây cối cao lớn, gần như đều như một hoang nguyên.

Càng lên cao, gần như chỉ toàn là đá trần.

Hiển nhiên là do bị gió ăn mòn quanh năm.

Chu Du phát hiện, nhanh chóng đi bộ xuống xe dọc theo đường núi, những người phía sau quả nhiên đang áp giải mấy người của bộ tộc.

Khoảng ba người, toàn thân đều bị xiềng xích trói chặt.

Bây giờ mấy người hoàn toàn bị buộc phải đi về phía trước.

Vượt qua những tảng đá lớn cực nhanh, cuối cùng, mọi người nhìn thấy một nơi phía trước tựa như vách núi, lúc này ngẫu nhiên dừng lại.

Xung quanh thì bằng phẳng, hiển nhiên, bây giờ đã lên đến đỉnh núi.

Nhưng bên trong lại không có gió, trông vô cùng yên tĩnh.

Tựa như ở trên tầng mây, có thể nhìn thấy sương mù lượn lờ trên sườn núi, dường như sắp có một trận mưa.

Lại cũng kỳ lạ, không biết vì sao, bên trong hình như không đúng lắm.

Chu Du đột nhiên nhận ra tình huống bất thường xung quanh! (Xem bản tiểu thuyết không gạch chân xin hãy tải APP Phi Lư!) Không đúng!

Chu Du nhìn sắc trời xung quanh.

Trước đó, sau khi trời tối họ mới theo Ngưu Đại Mộc và nhóm người lên núi.

Nhưng bây giờ thì sao?

Hoàn toàn khác biệt.

Sau khi lên đỉnh núi, Chu Du và Ô Thiền kinh ngạc phát hiện, bốn phía vốn nên tối đen như mực.

Nhưng bây giờ đã thay đổi hoàn toàn.

Nơi này cứ như ban ngày, hầu như không có bất kỳ cảnh tượng đêm tối nào.

Đặc biệt là sắc trời, ngẩng đầu nhìn lên, cả bầu trời như được quét một lớp sơn dầu trắng, căn bản không nhìn rõ bất kỳ đám mây hay sương mù nào, chỉ một màu trắng xóa.

Ai nấy đều ngớ người ra.

“Chuyện gì thế này?” Chu Du có chút mơ hồ không hiểu.

Ô Thiền trầm ngâm một lát rồi phân tích: “Rất có thể chúng ta đang ở trong một không gian và thời gian khác.” “Nhưng, tôi cũng

không chắc.” Ô Thiền lúc đó cười nhạt.

Đương nhiên, Chu Du biết, vốn dĩ họ ở Nội Mông Cổ, chuẩn bị đi về phía núi Côn Luân, nhưng chẳng ngờ, âm sai dương thác lại lạc vào một kết giới khác.

Lại đi về phía cực đông.

Chương 625

Phương hướng hoàn toàn không giống!

Dường như điều này căn bản không thể giải thích.

Nhưng, đó là sự thật!

Thế nên, hiện tại dường như bất kỳ tình huống nào xảy ra cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Chu Du và Ô Thiền lấy lại tinh thần, nhìn về phía xa.

Lúc này, Ngưu Đại Mộc và nhóm người dường như đang bàn bạc chuyện gì đó, trên mặt lộ rõ vẻ lo lắng.

Cả nhóm người nhìn quanh một lượt, dường như không có phát hiện hữu ích nào.

Phía trước, dường như là một vách núi bị cắt ngang.

Chỉ có mấy người dị tộc kia, lúc này toàn thân run rẩy không ngừng, trong mắt đều lộ vẻ kinh hãi.

Cứ như ba phạm nhân bị tuyên án tử hình.

Lập tức, chân bọn họ mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống.

Sau đó liên tục dập đầu.

Miệng lẩm bẩm nói gì đó mà không ai hiểu.

Ngưu Đại Mộc sau đó ra hiệu cho mấy huynh đệ bên cạnh thả người.

Sau khi được cởi trói, ba người dị tộc lập tức liên tục quỳ lạy về phía vách núi, dường như đang cầu xin sự tha thứ.

Sau đó một người quay lại, đi đến bên cạnh Ngưu Đại Mộc,

không ngừng nói gì đó, trông có vẻ rất sốt ruột.

"Lảm nhảm!" Ngưu Đại Mộc dường như không hiểu, nhưng không khó để đoán ý của họ là muốn Ngưu Đại Mộc và nhóm người quay về.

Ngưu Đại Mộc liền đá tên đó xuống cạnh vách núi.

"A!" Lập tức, hai người còn lại gần như cùng hét lên, hoảng loạn tìm cách kéo lại, nhưng người đó đã rơi xuống.

Đối với Ngưu Đại Mộc, có hai người rồi, thiếu một cũng chẳng đáng nhắc đến.

Tên đó thì khá bình tĩnh, nhưng không ngờ, chốc lát sau phía dưới hầu như không có động tĩnh gì.

"Ầm!" Ngay sau đó, phía vách núi trước mặt truyền đến một tiếng động kỳ lạ.

"Không đúng!" Ngưu Đại Mộc rõ ràng nhận ra sự bất thường, bèn tiến sát mép vách núi, nhìn kỹ, không ngờ lại phát hiện ra một bí mật động trời.

Trước đó không hề ngờ tới.

Người bị đá xuống không chết, mà đang bám vào vách đá bên cạnh, dưới chân tên đó.

Ngưu Đại Mộc lại gần nhìn kỹ, đó dường như là một con đường, trong suốt như pha lê.

Cái gì?

Ngưu Đại Mộc lập tức vui mừng khôn xiết, liền ra hiệu cho mấy huynh đệ phía sau đi xuống.

Cả nhóm người liền dùng dây thừng trên người, sau khi leo xuống, họ mới thấy rõ vật thể giống như cây cầu ở phía dưới, ai nấy đều vui

mừng khôn xiết.

“Nhanh lên!” Ngưu Đại Mộc lúc này nhanh chóng thúc giục.

Cả nhóm người bước lên, đi lại rất vững vàng, lớp sương trắng xung quanh lập tức tan đi.

Mấy người kẹp lấy tên dị tộc nhân kia, nhanh chóng đi về phía trước.

Ngưu Đại Mộc thấy không có nguy hiểm, đợi khi nhóm người kia đi được nửa đường, hắn mới nhảy xuống.

Hai người kia cũng bị Ngưu Đại Mộc đưa xuống.

Lúc này, xung quanh không còn bóng người nào.

Chu Du và Ô Thiền mới nhanh chóng bước ra, đi đến mép vách núi, nhìn xuống dưới, nhưng chỉ thấy một mảng hỗn độn, hầu như không nhìn rõ mặt cầu ở phía trên.

“Quả nhiên là vậy.” Chu Du mới hiểu ra.

“Không ngờ, lại âm sai dương thác mà tìm được một con đường.” “Đường thông lên Thiên cung?” Ô Thiền nhìn về phía trước, giữa không trung, dường như bị che chắn, không có chút linh khí nào.

Lúc này, ở cuối mặt cầu, chỉ xuất hiện mấy cái bóng kỳ lạ, giống như mãnh thú, không ngừng bò đi từ trong màn sương trắng xóa.

“Đại ca, đợi tôi với!” Phía sau cầu, mấy người kia đều lộ vẻ khó hiểu, hiển nhiên là trước đây chưa từng gặp tình huống như vậy, mọi thứ đều cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng lúc này, Ngưu Đại Mộc và mấy người đi phía trước, trong mắt tràn đầy sự hớn hở, cả người đều rất phấn khích.

“Nhanh chân lên.” Ngưu Đại Mộc lúc này không hề lo lắng, dù biết tên thanh niên kia (ám chỉ Chu Du) có chút bản lĩnh, nhưng hắn

cũng chẳng thèm để Bàn Tử và Hồ Ba Nhất vào mắt.

"Hù hù!" Trên mặt cầu, một trận gió lạnh thổi qua.

Chương 626

Lớp sương trắng xung quanh hơi tan đi, nhưng dưới chân lại lạnh lẽo bất thường.

"Không đúng rồi!" Một người trong số đó cầm đuốc soi kỹ, mới phát hiện dưới chân dường như không ngừng thấm ra nước, như thể mọi thứ trong khoảnh khắc đều tan chảy.

"Chuyện gì thế này?" Ngưu Đại Mộc không muốn xảy ra chuyện lộn xộn vào thời khắc then chốt này, dù sao thì bây giờ cũng đã đến bước quan trọng rồi.

"Băng!" Một người dường như phát hiện manh mối, chốc lát sau băng dưới chân rõ ràng tan chảy.

Cầm đuốc soi lên, thì nhìn thấy rõ ràng, nhưng nước tan chảy dưới chân ngày càng nhiều, nhanh chóng ngập đến mắt cá chân.

Thậm chí có thể cảm thấy mặt cầu cũng không ngừng chìm xuống.

"Đồ ngu xuẩn hả?" Ngưu Đại Mộc trừng mắt, trực tiếp vỗ vào gáy người đó.

"Sao không mau dập lửa đi?" "!!" Người đó vội vàng dập tắt ngọn đuốc, mới cảm thấy mọi thứ trở lại bình thường.

"Mau đi, đừng gây chuyện cho lão tử, nếu không, hậu quả tự gánh lấy." Ngưu Đại Mộc cảnh cáo.

"!" Mấy người kia cũng không dám nói gì, chỉ ấp úng gật đầu.

Nhưng tên vừa rồi định đi, sợ tầng băng dưới chân bị nứt ra, bên dưới là vực sâu vạn trượng, nếu rơi xuống sẽ tan xương nát thịt.

Ai nấy đều cảm thấy sợ hãi.

Nhưng khi hắn chuẩn bị nhấc chân bước đi, mới phát hiện, căn bản không thể di chuyển được nữa.

"Đại ca, đợi tôi với." Thấy những người xung quanh đều đi, mặt tên đó biến sắc, dưới chân lại như bị dính chặt.

Không thể cử động được nữa!

"Đại ca, nhìn kìa." Một người trong số đó dường như phát hiện tình huống bất thường, đợi Ngưu Đại Mộc quay lại, thì lại thấy cảnh tượng trước mắt, sợ đến mức cứng họng.

Đúng vậy!

Chỗ dưới chân tên đó vốn đang tan chảy, gần như đã ngập hết mắt cá chân.

Nhưng sau khi đuốc bị dập tắt, hàn khí xung quanh lại càng trở nên nặng hơn.

Nước gần như đã đông cứng trong chớp mắt, không ngừng lan rộng từ mắt cá chân lên đến đầu gối, cuối cùng bao trùm toàn thân, lúc đầu chỉ là một làn sương trắng.

Người đó thì không kịp phản ứng.

Lúc đầu chỉ cảm thấy chân không cử động được, nhưng trong khoảnh khắc, nửa người đã không thể nhúc nhích, cơ thể cũng nhanh chóng mất đi tri giác.

Một người trong số đó đang định đến gần, mới phát hiện nhiệt độ xung quanh đột ngột giảm mạnh, nhanh chóng, người đó đã biến thành một khối đá.

Cơ thể hoàn toàn đông cứng lại.

"Tam Nhi?" Một người bên cạnh gọi lớn, nhưng người kia hoàn

toàn không có tri giác.

Nhưng tay người đó vừa chạm vào cơ thể đã đông cứng của Tam Nhi, lập tức một luồng khí lạnh như rồng bơi cuộn quanh người, chỉ trong chớp mắt, người đó cũng bị đông cứng lại, giữ nguyên tư thế ban đầu.

"Tất cả đừng nhúc nhích!" Ngưu Đại Mộc dường như cảm nhận được sự nghiêm trọng của sự việc!

"Tất cả tránh ra, mau đi!" Lúc này, Ngưu Đại Mộc cũng không còn cách nào khác, nhanh chóng đi về phía trước.

Nhưng, giữa mặt cầu, phía trước dường như không ổn.

Gió càng lúc càng lớn, thổi vào mặt mọi người như dao cắt, tốc độ cũng ngày càng chậm lại.

"Đại ca, phía trước dường như có người." Quả nhiên, trong màn sương trắng xóa, dưới làn gió thổi, một bóng người ẩn hiện.

Bóng người đó không nhúc nhích, nhìn dáng vẻ thì giống như một người phụ nữ!

Một tên trong số Ngưu Đại Mộc mặt mày nghiêm trọng, lộ vẻ cảnh giác.

"Ha ha, chỉ là một người phụ nữ thôi, đến nỗi sợ hãi thế sao?" Cả nhóm người cười rộ lên, thậm chí có người còn huýt sáo trêu chọc bóng người ở đằng xa.

"Để lão tử xem, là ai?" Ngưu Đại Mộc khoát tay, xắn tay áo, rút con dao găm trong tay ra, nhanh chóng xông lên.

Mấy huynh đệ phía sau cũng theo sát.

"Đúng là một người phụ nữ." Cuối cùng, Ngưu Đại Mộc cũng nhìn rõ, trong màn sương trắng xóa kia, quả thật có một người phụ

nữ.

Đẹp!

Thật sự quá đẹp!

Mấy người bên cạnh gần như đều chảy nước dãi, trong mắt lộ rõ vẻ tham lam.

Xa xa, chính là Ô Thiền.

Cô ấy đứng trên mặt cầu, dường như đang thưởng thức vẻ tinh xảo của cảnh vật xung quanh.

Chẳng ngờ đám người này, thật đáng chết!

Chương 627

(Ô Thiền nghĩ thầm).

Ngưu Đại Mộc dường như thấy người phụ nữ này, hẳn là cùng nhóm với Bàn Tử, sao lại không đi phía trước?

"Dù sao cũng chỉ là một người phụ nữ thôi." Ánh mắt Ngưu Đại Mộc đột nhiên trở nên hung ác, "Được lắm!" "Huynh đệ, bắt cô ta cho ta." Ngưu Đại Mộc ra hiệu cho những người phía sau, mấy người phía sau đã sớm rục rịch, lập tức như thấy cừu non, trực tiếp hung hăng lao về phía Ô Thiền.

Cả đám người tốc độ nhanh chóng.

Ô Thiền vẫn không nhúc nhích!

Nhưng giây tiếp theo, Ngưu Đại Mộc cả người đã ngớ ra!

Đợi khi mấy huynh đệ phía sau đến gần, trong khoảnh khắc, chỉ thấy một luồng sáng chói lóa lóe lên, tất cả mọi người gần như đều bị che khuất tầm nhìn.

Ngưu Đại Mộc cả người hoảng hốt.

Hắn nhanh chóng lùi về phía sau, nhưng cả người lại bị một lực lượng cường đại trực tiếp đẩy văng ra.

Sau đó tiếng kêu la vang khắp nơi.

Lúc này, Ngưu Đại Mộc mới ngớ người ra.

Hoàn toàn không ngờ người phụ nữ trước mắt lại lợi hại đến vậy, mấy người nhanh chóng lùi lại phía sau.

Nhưng phía sau lại là hiểm cảnh, nhất thời tiến thoái lưỡng nan.

Ô Thiền cũng không ngờ, đám người này lại âm sai dương thác mà

tìm được con đường thông lên Thiên Cung Địa Cung Điện.

Trước đó cô hoàn toàn có thể trực tiếp giải quyết Ngưu Đại Mộc và mấy tên kia.

Nếu không phải vì có liên quan đến Bàn Tử, cần từ miệng Ngưu Đại Mộc dò hỏi tin tức về Đinh Tư Điềm, xem thật giả ra sao, nếu không thì cô đã trực tiếp diệt tên này rồi.

Không ai có thể buông lời ngông cuồng trước mặt cô, chỉ có một con đường chết.

Lúc này, Ô Thiền đặt chân lên Ngưu Đại Mộc.

Cả người hắn ngớ ra, trước đó chỉ cảm thấy một làn gió lướt qua.

Giơ tay đỡ, chỉ cảm thấy cơ thể như bị xé làm đôi, một cơn đau buốt đến nghẹt thở, khi hoàn hồn lại, hắn đã bị đạp dưới chân.

"Phụt!" Một ngụm máu phun ra.

Hắn hoàn toàn không nói nên lời.

"Đại ca, tên đó chạy rồi!" Phía trước, mấy người chật vật đứng dậy, xuyên qua lớp sương mù mờ mịt, lại phát hiện hai tên dị tộc nhân còn lại vừa rồi, chốc lát sau như phát điên, nhanh chóng chạy về phía khác.

Bọn chúng hoàn toàn không màng đến tình hình phía sau, trực tiếp lao về phía trước.

Ô Thiền cau mày, đột nhiên phát hiện, hai người kia dường như không ổn.

Phía sau bọn họ dường như có thêm từng đạo bóng đen, giống như đã chiếm giữ toàn bộ cơ thể.

Ô Thiền thì không để ý, nhanh chóng đi về phía trước.

Trong khoảnh khắc, cô ấy đã biến mất.

Ngưu Đại Mộc nhìn đến mắt trợn tròn há hốc, như thể nhìn thấy ma, toàn thân không ngừng run rẩy.

"Đại ca." Người bên cạnh đang gọi.

Chốc lát sau, gần như bò đến bên cạnh Ngưu Đại Mộc, muốn nói gì đó, nhưng mặt Ngưu Đại Mộc tái mét, dường như giây tiếp theo sẽ ngất đi.

Lát sau, hắn lấy ra một viên thuốc từ trong túi, trực tiếp nhét vào miệng.

Mới hít sâu một hơi, sau đó chật vật đứng dậy.

"Đuổi theo." "A?" Người bên cạnh tưởng mình nghe nhầm, nhưng Ngưu Đại Mộc đã ra lệnh, dùng hết chút sức lực cuối cùng, gầm lên: "Tất cả xông lên cho lão tử, chỉ cần vào được bên trong, đồ vật trong đó đủ cho mấy đời ăn xài rồi." Đúng vậy, lúc này, gần như chỉ còn cách một tấc, không ai cam tâm tình nguyện bỏ cuộc.

Nhưng, Ngưu Đại Mộc vừa đi được vài bước, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng cười lạnh.

"Ai?" Ngưu Đại Mộc đột nhiên quay đầu lại, cả nhóm người phát hiện, có người đến rồi.

"Không sao chứ?" Người đó chính là Chu Du.

"?" Trong mắt Ngưu Đại Mộc lộ ra một tia kinh ngạc, sau đó cả người hắn hung ác nhìn chằm chằm Chu Du, cứ như có mối thù giết cha vậy.

Chu Du phủi phủi tay, đứng bên cạnh, bộ dáng như không có chuyện gì, nhưng nhìn bộ dạng chật vật của Ngưu Đại Mộc, tôi biết, tâm lý của hắn ta giờ đã hoàn toàn sụp đổ.

Thấy cọng rơm cứu mạng cuối cùng cũng sắp đè sập.

Phía sau, Bàn Tử và Hồ Ba Nhất cũng nhanh chóng đến gần.

Ngưu Đại Mộc càng trở tay không kịp.

Bàn Tử và Hồ Ba Nhất cầm mấy khẩu súng trong tay, chỉ vào người phía trước, "Huynh đệ, không ngờ, giấu kỹ thật đó, định để lão tử làm thế tử quỷ à?" "." Ngưu Đại Mộc lau vết máu tươi rỉ ra ở khóe miệng, nhất thời không biết làm sao, những người phía sau càng thêm run sợ.

Chương 628

Bàn Tử bước ra, mặt mày nghiêm túc, "Ngưu Đại Mộc, lão tử chỉ muốn biết, chuyện mày nói trước đây về Đinh Tư Điềm, là thật hay giả?" Ngưu Đại Mộc lúc này mới chợt hiểu.

Trên mặt hắn hiện lên một nụ cười khó nhận ra, cả người hắn biến sắc vô cùng quỷ dị, lạnh lùng nói: "Sao, không tin à?" "Ha ha ha." Hắn lộ ra một nụ cười dữ tợn, cả người trông càng thêm quỷ dị.

Nhưng đúng lúc này, một làn gió nhanh chóng lướt qua, Chu Du đã ở phía sau Ngưu Đại Mộc, một tay vỗ vai hắn, "Huynh đệ, mày nghĩ mày có thể bình an vô sự đứng ở đây sao?" "?

Muốn giết người diệt khẩu ư?" Ngưu Đại Mộc lau mồ hôi trên khóe miệng, "Vô dụng thôi, bởi vì, chỉ có tao biết cách đi vào, không có tao, các người căn bản không thể thông qua." "Thật là ăn nói ngông cuồng." Chu Du biết hắn ta sẽ bám lấy cọng rơm cứu mạng cuối cùng không buông.

Lúc này, dù thế cục của Ngưu Đại Mộc đã qua, nhưng tên đó thật sự là "không thấy quan tài không đổ lệ".

"Con đường này à?" Chu Du lấy ra tấm bản đồ xuất hiện trên tấm da thú trước đó, chỉ vào phía trên, "Đừng tưởng chỉ có mày biết." "Cái gì,?" Ngưu Đại Mộc nhìn vào vị trí được đánh dấu, cả người hắn ta toát ra mồ hôi lạnh rịn rịn trên đầu.

"Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" Khuôn mặt kinh ngạc của Ngưu Đại Mộc gần như đã vặn vẹo.

Cả người hắn ta gần như phát điên!

Dưới chân mềm nhũn, cả người trực tiếp ngã vật xuống đất.

Ầm!" Một tiếng động lớn vang lên, xé rách bầu trời, mọi người chỉ thấy từng vết nứt kỳ dị như tia chớp, xuất hiện giữa không trung không xa, giống như những mảnh không gian bị xé nát.

Từng luồng sương mù không ngừng tan ra khắp nơi.

Mặt cầu băng không ngừng rung chuyển, giây tiếp theo dường như sắp sụp đổ, dưới chân, xuất hiện những vết nứt như mạng nhện, ngày càng lớn, dày đặc không ngừng lan rộng ra khắp bốn phía.

"Đừng cử động lung tung." Chu Du mặt trầm xuống, nhìn về phía xa.

Lúc này, những kẻ hoảng loạn nhất chính là mấy tên vốn đã thoi thóp bên cạnh Ngưu Đại Mộc.

Trước đó bọn chúng vốn bị thương không nhẹ, nhưng giờ thấy tình trạng này, đã dốc hết chút sức lực cuối cùng để chạy trốn, không ai muốn chết ở đây, chúng cũng không ngoại lệ.

"Chạy mau, cầu sắp sập rồi!" Phía trước nhất, Ngưu Đại Mộc vừa hoảng loạn chạy, vừa không ngừng la hét, giọng nói pha chút the thé, trong một trận hoảng loạn!

Tầng băng bắt đầu rung chuyển không ngừng, Bàn Tử ở bên cạnh, gần như không thể giữ thăng bằng được nữa.

"Đừng xông lên đó." Chu Du nhắc nhở mọi người.

Lúc này, sương trắng đã tan đi không ít, xung quanh dường như dần trở nên rõ ràng hơn.

Nhưng thấy phía trước mấy trăm mét, một nhóm người đang tranh nhau chạy về phía trước.

Bàn Tử và Hồ Ba Nhất bèn tách ra hai bên, dưới chân xuất hiện những vết nứt, dường như chỉ cần một cái hắt hơi cũng sẽ rơi xuống.

“A!” Người lao về phía trước, trong miệng phát ra một tiếng kêu thảm thiết xé lòng!

Nhìn kỹ, mới thấy rõ, dưới chân dường như đã sập hoàn toàn.

Nửa người gần như đã lọt thỏm xuống!

Đang chật vật định bò lên, phía trước một trận gió quỷ dị đột nhiên thổi thẳng vào mặt.

Tiếng kêu cứu chợt dừng bặt, động tác cũng ngừng lại.

Chu Du nhìn thấy rõ ràng, cả người kia vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu, như một bức tượng đá.

Gió thật quỷ dị!

Không khí gần như bị xé toạc vậy!

“Nhanh, theo kịp!” Trong khoảnh khắc, trên mặt cầu như có tuyết hoa ngập trời đổ xuống, như thác nước xối xả!

“Mau đi!” Chu Du thúc giục mấy lần, đột nhiên cảm thấy nhiệt độ giảm xuống càng lúc càng nhanh.

Người bình thường có thể cảm nhận được sự bất thường này phần lớn cũng sẽ không khác mấy so với những người bị đóng băng thành tượng đá kia.

Chỉ có tôi, người đã thức tỉnh kỹ năng huyết mạch, nên cơ thể có thể điều chỉnh kịp thời ngay lập tức.

Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nhìn đến ngớ người ra, nhưng cũng phản ứng nhanh chóng, liền theo sát phía sau.

“Khoan đã, Ngưu Đại Mộc đâu rồi?” Bàn Tử đương nhiên rất lo lắng, tên đó vẫn chưa nói chi tiết về Đinh Tư Điềm.

Không thể để hắn chết như vậy được, nếu không thì công dã

tràng.

"Cứu mạng!" Phía trước bên phải, truyền đến một tiếng kêu.

Không phải Ngưu Đại Mộc thì là ai?

Chỉ thấy, nửa người hắn gần như lơ lửng giữa không trung, kỳ lạ là, người đó lại không bị đông cứng, nhưng cơ thể thì hoàn toàn không kiểm soát được, bị thổi đến như một chiếc áo mỏng manh, lắc lư không ngừng.

"A!" Lập tức, một luồng gió tuyết mạnh mẽ trực tiếp ập tới.

Như sóng dữ dâng trào, đánh ập lên.

Tay Ngưu Đại Mộc hoàn toàn tê dại, không tự chủ mà buông lỏng, cơ thể nhẹ bẫng, thấy rõ sắp bị nuốt chửng.

Chu Du thấy vậy, đặt ba lô trên lưng xuống, phóng người lên, bay lên không trung.

Chương 629

Chỉ thấy một bóng ảo lướt qua giữa không trung!

Ngưu Đại Mộc cả người tuyệt vọng nhắm mắt lại, nhưng nhanh chóng cảm thấy cơ thể mình bị kéo lại.

Bị ném sang một bên.

Cơn đau dữ dội dường như khiến đầu óc hắn tỉnh táo hơn không ít.

Ngưu Đại Mộc phát hiện mình không hề rơi xuống, mà lúc này đang bị Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đỡ thân thể kéo đi về phía trước.

May mắn thay, một trận tuyết dường như đến kịp thời, các khe nứt trên mặt đất hoàn toàn được tuyết đọng gia cố không ít.

"Bớt nói nhảm đi, mau đi!" Thấy Ngưu Đại Mộc còn định nói gì đó, Bàn Tử quát.

"Hô hô!" Gió càng lúc càng lớn, mọi người gần như khó khăn lắm mới bước được.

Phía trước, mặt cầu dường như nghiêng lên trên, tạo thành một góc độ quỷ dị.

Đợi khi sương mù hoàn toàn tan đi, mọi người mới nhìn rõ, mặt cầu càng giống như con đường thông lên một nơi nào đó giữa không trung, nơi đó dường như nằm trong tầng mây.

Và trùng khớp hoàn toàn với ngọn núi cao phía trước.

Chỉ là trên đó thỉnh thoảng lại xuất hiện từng đạo kim quang lấp lánh, trong tầng mây dường như có thứ gì đó, không ngừng chuyển động.

“Thiên Cung, thật rồi!” Ngưu Đại Mộc lập tức, mặt lộ vẻ tham lam, cả người hắn gần như quên hết những cảnh tượng kinh khủng trước đó, đã vứt hết lên chín tầng mây rồi.

Địa thế ngày càng hiểm trở, cả nhóm người như đang bám vào sườn núi, tiếp tục bò về phía trước.

Trông có vẻ gần ngay trước mắt, nhưng thực ra lại xa tận chân trời.

“Thiên Cung?” Trong đầu Chu Du lại xuất hiện từng khung cảnh kỳ lạ, dường như có chút khác biệt so với thế giới Đạo Mộ mà tôi biết.

Đang trầm tư, thì, phía trước, Ngưu Đại Mộc như phát điên, mặt mày đầy hưng phấn.

Cả người hắn ta hổn hển thở dốc, nhanh chóng bò lên phía trên, không lâu sau, cả người hắn ta ngày càng đến gần.

Và cũng đã kéo giãn khoảng cách khá nhiều với những người khác.

Chu Du thì không lo lắng tên đó có thể thoát khỏi tầm mắt mình.

Chỉ cảm thấy có chút kỳ lạ, trên đỉnh Thiên Cung kia, cùng với việc mọi người đến gần, đột nhiên thay đổi sắc trời.

Mây đen giăng kín!

Dường như một trận bão lớn sắp ập đến!

Trên đỉnh cao nhất, mấy bóng người.

Ô Thiền và mấy tên dị tộc nhân đã lên đó, nhưng chỉ trong chớp mắt, họ đã biến mất.

Chu Du và Bàn Tử tăng tốc, mấy người lên đến đỉnh núi, Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đã thở hồng hộc.

Đặc biệt là trên đỉnh núi, không khí loãng.

Phóng tầm mắt nhìn ra, dưới chân, toàn là từng lớp sương mù, căn bản không nhìn rõ sông núi bên dưới.

Trên đỉnh cao nhất, một địa thế bằng phẳng, hai bên trái phải, gần như đều chìm trong sương mù, không nhìn thấy biên giới.

Chỉ có từng khối đá dựng đứng.

Không!

Đi đến gần nhìn kỹ, mới phát hiện càng giống bia mộ hơn!

Bia văn hiển thị lộn xộn, như bị người ta xóa đi hơn nửa, có một số vết ố màu nâu, như vết máu thối đã đông cứng từ lâu.

"Bàn Tử, đừng cử động lung tung." Thấy Vương Bàn Tử có chút tò mò, chuẩn bị vươn tay, Hồ Ba Nhất vội kéo anh ta lại.

Bàn Tử lúc này mới còn chút sợ hãi.

Phía trước, Ngưu Đại Mộc nhanh chóng xông lên, trước mắt cũng chỉ có một con đường duy nhất.

Đi tiếp về phía trước, sương mù tiêu tán.

Lúc này, cảnh vật xung quanh lộ ra vẻ nguyên bản, trước đó bị sương mù che khuất, giờ đây lại nhìn thấy rõ ràng.

Cung điện!

Xà nhà chạm khắc, cột vẽ hoa văn, chim chóc và thú vật sống động như thật, dường như trong một giây, đã sống dậy.

Sương mù ẩn đi, trước mắt, dường như là một kim điện, tỏa ra một luồng kim quang chói lọi, mọi người gần như không thể mở mắt ra được.

Phía trước, phía sau, mấy tòa cung điện sừng sững đứng hai bên,

khí thế bàng bạc, uy vũ!

Gần phía trước cung điện, từng hàng tượng vệ binh bằng đồng, sống động như thật, cao hai ba mét, tay cầm một cây trường mâu ba chạc, thân mặc áo giáp vàng, như vảy rồng, lóe lên ánh sáng kinh người!

Chương 630

Một con đường như lát ngọc trắng, dẫn thẳng đến cổng kim điện.

Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nhìn đến ngớ người ra, trước đây cũng đã vào không ít đại mộ, sao chưa từng thấy cảnh tượng nào như vậy?

Nhưng bây giờ lại hoàn toàn khác!

Cứ như đã bước vào một không gian khác, vàng son rực rỡ, lộng lẫy như tiên cảnh.

"Phát tài rồi, phát tài rồi!" Sơ sểnh một chút, Ngưu Đại Mộc gần như phát cuồng, trực tiếp xông thẳng vào con đường đó, lao về phía cổng kim điện.

"Thần tiên, thành tiên rồi, thành tiên rồi!" "Thằng cha này điên rồi hả?" Bàn Tử quay đầu nhìn Hồ Ba Nhất và Chu Du, mọi người trong mắt đều không hiểu.

Bàn Tử chỉ mong Ngưu Đại Mộc có thể nói ra sự thật về Đinh Tư Điềm, nhưng bộ dạng hắn ta lúc này e rằng có chút khó nói.

"Nhanh chóng chặn hắn lại, bắt về." Chu Du lờ mờ cảm thấy có điều chẳng lành.

Trong lòng không ngừng lẩm bẩm, lẽ nào tên này giả điên giả dại?

"Chết tiệt!" Bàn Tử chửi một tiếng, xắn tay áo, nhanh chóng xông lên.

Ngưu Đại Mộc đi về phía vệ binh, cách đó không đến một mét, nhưng hắn ta lại không tiếp tục chạy vào trong, mà ngược lại dừng lại.

Sau đó nửa thân trên cứng đơ, đầu lại chậm rãi xoay chuyển.

Lập tức, cả khuôn mặt hắn ta gần như vặn vẹo, trông cực kỳ quỷ dị, như thể đã biến thành một người khác.

Trong miệng phát ra một tiếng kêu "cô lỗ cô lỗ".

"Thằng cha này định làm gì?" Bàn Tử sững lại, dừng bước, nuốt một ngụm nước bọt.

Ánh mắt Ngưu Đại Mộc âm lạnh, nhìn chằm chằm Bàn Tử, như thể muốn nuốt chửng anh ta.

"Chết, tất cả đều phải chết!

Không ai có thể thoát được." Giọng nói trầm thấp, như thể có vô số oán khí.

Vừa nói xong, cả cơ thể Ngưu Đại Mộc nhanh chóng lao về phía trước, dùng hết toàn bộ sức lực, xông thẳng về phía trước.

Dưới chân sinh gió!

"Ha ha ha!" Phía sau truyền đến một tiếng cười dữ tợn, vang vọng khắp bốn phía.

"Bàn Tử, dừng lại, đừng đuổi nữa." Thấy Vương Bàn Tử nổi giận đùng đùng, chuẩn bị xông lên phía trước, nhưng Chu Du vội vàng gọi lại: "Cứ để hắn chạy đi." "Sao lại thả tên đó đi?" Bàn Tử lúc này đầy vẻ khó tin nhìn Chu Du, luôn cảm thấy kỳ lạ.

Đang nói chuyện, lại thấy phía trước không ổn.

Ai nấy đều không ngờ, phía trước, Ngưu Đại Mộc bên đó đã xảy ra chuyện!

Tên đó thật kỳ lạ, vừa chạy vừa nhìn chằm chằm vào các bức tượng đồng xung quanh, trong mắt lóe lên một tia giảo hoạt.

Không ai biết hắn định làm gì, nhưng vừa chạy chưa đầy năm phút, tên đó lại dừng lại, nhìn chằm chằm vào bức tượng đồng trước

mặt.

Dường như không có gì đặc biệt.

Nhưng Ngưu Đại Mộc cả người lại trở nên hưng phấn, đột nhiên từ trong lòng móc ra một con dao găm, trực tiếp đâm một nhát vào cánh tay mình.

Sau đó máu nhỏ xuống bức tượng đồng đó.

"Hắc hắc!

Chờ chết đi!" Chu Du nghe rõ mấy chữ Ngưu Đại Mộc nói ra, sau đó tên đó dường như lại khôi phục lý trí.

Rồi ôm vết thương, trực tiếp đi về phía kim điện.

"Ha ha ha." Phía trước, chỉ truyền đến một tiếng cười dữ tợn.

Chu Du bước nhanh hơn về phía trước.

Dẫm lên ngọc thạch, dưới chân như khối băng, khí lạnh lẽo tức thì lan ra khắp người, nhiệt độ giảm đột ngột.

Phía sau để lại từng vết chân, như thể đã tan chảy.

Chu Du không khỏi phải tăng tốc độ.

Đến chỗ Ngưu Đại Mộc dừng lại trước đó, tôi mới dừng bước, từ từ quay người lại.

Trong không khí rõ ràng xuất hiện một tiếng động kỳ lạ!

Đó là một luồng hàn ý khiến người ta nghẹt thở!

Phía sau, Bàn Tử không nhịn được mà rùng mình, hơi thở phả ra từ miệng anh ta gần như đều kết thành băng.

"Lạnh quá." Bàn Tử rụt người lại, Hồ Ba Nhất dường như cũng không khá hơn là bao.

Chu Du chậm rãi ngẩng đầu lên.

Chương 631

Lúc này, bức tượng đồng cao gần hai mét kia, không ngờ lại đột nhiên mở một đôi mắt trắng bệch đáng sợ!

Nhìn chằm chằm ba người!

Sau đó nhân lúc bọn họ không đề phòng, nó vung cây trường mâu ba chạc trong tay, đâm tới, tốc độ cực nhanh, chỉ thấy một bóng đen lóe lên.

Bàn Tử và Hồ Ba Nhất không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Làm sao còn kịp chạy trốn, dưới chân đã đông cứng, tê dại rồi!

Tình thế ngàn cân treo sợi tóc, thấy trường mâu trong tay vệ binh sắp bổ xuống, gió lạnh gào thét xung quanh.

Chu Du phóng người nhảy vọt, xông lên giữa không trung, sau đó đáp xuống phía sau vệ binh, nhắm vào cánh tay của nó, trực tiếp tung nắm đấm.

"Oanh!" Một đòn, như phát ra vạn quân chi lực!

Chỉ nghe một tiếng "rắc", trường mâu trong tay vệ binh lập tức gãy vụn!

Vệ binh mặt mày dữ tợn, bộ giáp vàng trên người như vảy rồng, lóe lên ánh sáng đáng sợ.

Sau đó một luồng sáng chói lóa lóe lên, Bàn Tử và Hồ Ba Nhất không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ cảm thấy trước mắt hai bóng ảo lướt qua.

Vệ binh hoàn toàn bị chọc giận, gào thét lao về phía Chu Du.

Mặt đất rung chuyển một trận!

Trên bậc thang, Ngưu Đại Mộc vốn đang chuẩn bị đi vào cổng kim điện, lại nghe thấy động tĩnh phía sau, không khỏi quay đầu lại.

Hắn ta nhìn đến mắt trợn tròn.

Không ngờ lại thoát được một kiếp?

Ngưu Đại Mộc không tin lắm vào những gì mình thấy.

Trên Thiên Cung, đỉnh tầng mây, những vệ binh này chính là hộ thần của Tây Vương Mẫu!

Được vạn người kính bái!

Ngưu Đại Mộc nhìn về phía sau, mặt mày chấn kinh.

Lúc này, phía trước chỉ thấy một luồng kim quang lóe lên, như hai cái bóng không ngừng giao chiến.

Không ai biết giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Ngưu Đại Mộc lúc đó nuốt một ngụm nước bọt, lau mồ hôi, sau đó trực tiếp đi đến cánh cửa lớn của đại điện.

"Bành!" Giữa không trung truyền đến một tiếng nổ lớn.

Trong khoảnh khắc, một cái bóng từ trên không trung rơi xuống.

Người đó giãy giụa mấy cái, rồi cả người không còn động tĩnh gì.

Chính là tên vệ binh lúc trước.

Lúc này, toàn thân nó lập tức mờ đi, rơi xuống bên cạnh, mặt đất gần như bị nổ tung thành một cái hố lớn!

Không ngờ, chốc lát sau, tất cả những bức tượng đồng xung quanh gần như đều sụp đổ trong khoảnh khắc.

Ngọc thạch xung quanh lóe lên một trận ánh sáng trắng.

"Đi thôi, đứng ngẩn ra đó làm gì?" Chu Du thúc giục hai người, mắt Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đều nhìn đến ngẩn ngơ.

“Đi thôi!” Sau đó Vương Bàn Tử chớp chớp mắt, mới nhanh chóng theo kịp, nhưng cả người vẫn còn chút sợ hãi.

Cả nhóm người nhanh chóng đi về phía cổng cung điện.

“Bành!” Không xa, truyền đến một tiếng động kỳ lạ.

Bên trong cung điện, dường như có động tĩnh lạ.

Như thể có vô số người muốn xông ra, không ai biết giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Không xa, mấy bóng người lóe lên.

Ô Thiền và Hoắc Linh, kéo theo Đại Kim Nha, chốc lát sau trực tiếp đi về phía trước.

“Ai ui!” Đại Kim Nha lúc này nhìn Bàn Tử và Hồ Ba Nhất mấy người, lại như thấy người thân, cứ thế ôm chặt lấy đùi không buông.

“Mấy vị gia, tôi cứ tưởng mình không thể sống sót gặp lại mấy người nữa rồi, sợ chết khiếp đi được.” Đại Kim Nha vỗ vỗ ngực, giờ tim còn đập thình thịch!

Rốt cuộc Đại Kim Nha đã gặp phải chuyện gì, Chu Du thì không rõ, nhưng nhìn sắc mặt tên đó thì biết, sự việc không hề đơn giản như vậy.

Hiển nhiên là thương tích đầy mình.

Chương 632

May mắn thay cũng giữ được một mạng!

Hoắc Linh và Ô Thiền tiến gần về phía Chu Du, lại lộ vẻ bình thản.

"Khoan đã!" Ô Thiền dường như phát hiện ra điều gì đó.

Lúc đó sắc mặt trở nên nghiêm túc.

"Sao vậy?" Bàn Tử và Hồ Ba Nhất lúc này đều cảnh giác nhìn chằm chằm xung quanh, dù sao cũng biết rõ, Ô Thiền không phải người bình thường.

Gần như vô địch, đối phó mấy tên tép riu, bây giờ thì chưa gặp đối thủ.

Nghe Ô Thiền nói với vẻ mặt nghiêm túc, trong mắt lóe lên một tia bất định, Bàn Tử và Hồ Ba Nhất lập tức đề cao cảnh giác.

Đại Kim Nha thấy sắc mặt cô ấy nghiêm túc, không khỏi lại căng thẳng, không khí dường như trong một giây đã ngưng đọng lại.

Tại cổng đại điện, lúc này Ngưu Đại Mộc chưa hoàn toàn đi vào, nhìn ra bên ngoài, lại cảnh giác Ô Thiền, biết người phụ nữ này không tầm thường.

Chốc lát sau hắn cũng đề cao cảnh giác, cả người đều cảm thấy một tia kỳ lạ và hoảng sợ.

"Hô hô!" Xung quanh thổi đến một trận gió quỷ dị, sắc mặt mọi người đều thay đổi, bầu không khí dường như có chút không ổn!

"Sao lại nhìn tôi nghiêm túc thế?" Ô Thiền có chút kỳ lạ, thấy mọi người nhìn chằm chằm bằng ánh mắt quái dị.

Sau đó, cô nhíu mày rồi giãn ra, lấy từ trong túi ra một chiếc khăn giấy trắng tinh.

“Chồng yêu, xem này, mặt anh bẩn hết rồi, lau đi!” Sau đó Ô Thiền cười khẽ, rồi cẩn thận lau vết bẩn trên mặt Chu Du.

“Giờ thì đỡ hơn nhiều rồi.” “Đúng rồi, ông xã, uống chút nước đi!” Hoắc Linh cũng thấy môi Chu Du gần như khô rang, liền lấy một chai nước từ ba lô phía sau ra đưa cho anh.

“Tôi...” Chu Du liếm môi, một tay cầm đao, một tay xách đồ.

“Không sao đâu, ông xã, để em đút cho!” Hoắc Linh cẩn thận vặn nắp chai.

“Hả?” Bàn Tử và Hồ Ba Nhất toát mồ hôi.

Một lát sau, hai người nhìn nhau, mặt đầy vẻ khổ sở, đặc biệt là Đại Kim Nha, lúc này nhìn Ô Thiền và Hoắc Linh suýt nữa thì ngất xỉu.

Tình huống gì đây?

Bây giờ đâu phải lúc tình tứ!

Thế mà...

“Khụ khụ!” Bàn Tử ra hiệu, “Anh Chu, phía trước Ngưu Đại Mộc chuẩn bị đi vào rồi, phải nhanh chóng ngăn hắn lại chứ.” Hắn ta có vẻ sốt ruột, hận không thể xông thẳng lên, đặc biệt là cảm giác bị tên khốn đó lừa dối, thật sự không thể chịu nổi.

“Yên tâm, tên đó không thoát được đâu.” Chu Du sau đó cùng Ô Thiền nhanh chóng đi về phía trước, dần dần đến gần cửa đại điện.

Ngưu Đại Mộc lúc này nuốt nước bọt, đứng yên tại đó.

Hắn ta lại khá bình tĩnh, không hề hoảng hốt hay vội vàng, sau đó ngửa mặt lên trời cười dài: “Hahaha...

Đúng là lợi hại, nhưng bây giờ trong đó chỉ có một người có thể vào thôi." "Vì vậy, các ngươi không còn cơ hội nữa đâu." Ngưu Đại Mộc cười lạnh, sau đó nhanh chóng đi về phía cửa.

Trên cánh cửa đại điện, dường như vẽ một con rồng.

Những làn mây trắng bồng bềnh không ngừng bao quanh toàn bộ đại điện, lúc này, cảnh vật xung quanh trong tích tắc đều thay đổi.

Khi Ngưu Đại Mộc lại gần, trước mắt, cánh cửa lớn đột nhiên xuất hiện một bóng người, ẩn ẩn hiện hiện, Ngưu Đại Mộc cũng không hề ngạc nhiên, cả người hắn ta trực tiếp tiến vào bên trong.

"Hahaha!" Trong không khí chỉ truyền đến một trận tiếng cười khiến người ta sởn gai ốc, vô cùng quỷ dị.

"Tên khốn đó vào trong rồi sao?" Bàn Tử lập tức không cam lòng, định xông tới, nhưng bị Hồ Ba Nhất giữ chặt lại: "Bàn Tử, đừng xông lên!" "Tôi..." Bàn Tử lúc này càng thêm tức giận!

"Ầm!" Nhưng chưa được vài giây, từ bên ngoài cánh cửa lớn đột nhiên có một người bị bắn ra, trực tiếp ném Ngưu Đại Mộc ra xa, hắn ta ngã mạnh xuống đất.

Ngưu Đại Mộc giãy dụa nửa ngày, suýt chút nữa không đứng dậy được, lúc này, hắn ta phun ra một ngụm máu tươi!

Một mùi máu tanh nồng nặc trong không khí, vô cùng khó chịu.

"Phụt!" "Sao có thể?" Ngưu Đại Mộc hoàn toàn không kịp để ý đến tình hình xung quanh, chỉ loạng choạng đứng dậy, sau đó hai tay không ngừng vuốt ve cánh cửa lớn.

Nhưng, ánh sáng lúc nãy gần như đã biến mất, không khác gì một lối vào bình thường.

Trong tích tắc, Ngưu Đại Mộc hoàn toàn ngây người.

“Không thể nào, không có lý nào, tôi phải vào được chứ!” Ngưu Đại Mộc vò đầu bứt tai, nhưng cánh cửa lớn không hề có phản ứng.

“Đừng giãy giụa nữa.” Bàn Tử đi đến sau lưng Ngưu Đại Mộc, vỗ vai hắn ta, vẻ mặt thờ ơ: “Thằng nhóc, tôi thấy bây giờ cậu có trò hay rồi đây.” Ngưu Đại Mộc đang định lao vào Bàn Tử, lúc này gần như dốc hết sức bình sinh.

Nhưng khi hắn lao tới, Bàn Tử né tránh, Ngưu Đại Mộc cả người lao hụt, ngã chổng vó, đầu đập vào cột bên cạnh.

Hắn ta không cam lòng, nhanh chóng xoay người, nhưng cả người gần như đã không còn sức lực.

Hắn ta thở hổn hển.

Chương 633

Ngưu Đại Mộc hoàn toàn ngớ người.

"Biết tại sao không?" Chu Du cười nhạt, "Đừng nghĩ là chỉ mình cậu có thể vào trong đó, chỉ cần những dị tộc nhân đó tiến vào, huyết mạch trên người sẽ kích hoạt cung điện đó, nhưng bây giờ chưa phải lúc kích hoạt." Chu Du nói rồi, nhìn bầu trời: "Chỉ sau một nén hương nữa mới có thể kích hoạt, cậu đúng là hơi vội vàng rồi." "Gì?" Ngưu Đại Mộc dường như đã hiểu ra, quả nhiên vỗ mạnh vào đầu, mới bừng tỉnh, nhưng bây giờ lại không giống nữa, xung quanh đều là người của Bàn Tử, Ngưu Đại Mộc lúc này gần như tay không tấc sắt.

"Đừng động!" Thấy tên khốn đó dường như định bỏ trốn, Bàn Tử lập tức xông lên, tay hắn ta trực tiếp bị trói lại.

Sau đó đá thêm một cú.

"Không, theo tôi thấy, cái gọi là 'bệnh tình' trên người cậu, chỉ là một cái cớ thôi!" Chu Du cười nhạt, "Trước đây tôi không biết, sau khi xem một số thứ trong bộ tộc, tôi mới biết cậu đã ăn trộm một số thánh vật của bộ tộc, nên mới dẫn đến tai họa này, vì vậy cậu mới chọn quay lại." "Thậm chí không tiếc giết tất cả người trong bộ tộc." Chu Du phân tích, "Thực ra, cậu hoàn toàn có thể chỉ bắt hai ba người đến Thiên Cung, nhưng cậu lại không chọn làm như vậy, chắc chắn có ý đồ khác!" Ngưu Đại Mộc lúc này âm mưu gần như hoàn toàn bị bại lộ, như thể bị nhìn thấu một nửa, không sai.

Hắn ta chỉ lấy trộm báu vật của bộ tộc, mang ra ngoài đổi lấy tiền, kết quả bị dính lời nguyền.

Một cao nhân đắc đạo trong số đó đã nói cho hắn biết, chỉ cần giết người trong bộ tộc, uống máu của họ, sau đó có thể có được ba năm

thọ mệnh, tạm thời khống chế lời nguyền.

Nhưng để thoát khỏi hoàn toàn, nhất định phải đến Thiên Cung, lấy một bảo vật.

Đương nhiên, đó cũng là ý đồ của người kia.

Ngưu Đại Mộc cuối cùng cũng không còn cách nào, dưới sự uy hiếp của Bàn Tử, trực tiếp khai ra những chuyện này.

"Chết tiệt!" Bàn Tử quát lớn một tiếng, trực tiếp đá vào người hắn ta, như thể vẫn chưa hả giận.

Hắn ta đang định tiếp tục trút giận, lúc này Ngưu Đại Mộc vội vàng giơ tay ra hiệu: "Đừng, đừng động thủ, tôi... chuyện liên quan đến Đinh Tư Điềm mà tôi nói trước đây, là thật!" "Không, không phải đi về phía núi Côn Luân, Thiên Cung Côn Luân cũng ở đó!" "Gì?" Bàn Tử lập tức dừng tay, rồi nhìn về phía xa.

"Nhưng, đó chỉ là suy đoán của tôi thôi, còn cụ thể ở đâu, tôi hoàn toàn không biết." Ngưu Đại Mộc nói ra sự thật.

Bàn Tử đương nhiên biết, tên khốn này hẳn không nói dối, dù sao chuyện của Đinh Tư Điềm đối với hắn ta dường như cũng không có gì đặc biệt hấp dẫn.

Vì vậy cũng không quá quan tâm.

Chỉ cần lấy được đồ của Thiên Cung.

Chu Du nhíu mày, nghi ngờ nhìn hắn ta: "Cậu hẳn phải biết rõ những thứ bên trong chứ?" "Biết.

Tôi biết!" Ngưu Đại Mộc vỗ vỗ đầu, lúc này đã bị hành hạ đến mức gần như xương cốt sắp rời ra.

"Bên trong Thiên Cung có Tây Vương Mẫu Chân Thân!" "Cái gì?" Chu Du và mọi người đều kinh ngạc.

Ngưu Đại Mộc liền giải thích tường tận, nói cho mọi người biết, tất cả đều là do đạo nhân kia nói cho hắn ta, trong vòng nửa tháng gần đây, tại một bộ tộc ở Trường Bạch Sơn, có thể thông đến Thiên Cung Côn Luân.

Nơi đó có thể nhìn thấy Tây Vương Mẫu Chân Thân.

Không, đó chỉ là một bộ nhục thân thôi.

Bởi vì chưa "xuất thế"!

Tương truyền, trong mỗi lần luân hồi, Tây Vương Mẫu đều sẽ trầm tịch một khoảng thời gian, xuất hiện ở nhân thế trong thời gian ngắn, vì vậy trong khoảng thời gian đó được gọi là "chưa xuất thế".

Cứ mỗi một trăm năm, sẽ có một lần luân hồi, giống như thần tiên hạ phàm du ngoạn vậy.

Nghe nói, nếu có được Tây Vương Mẫu Chân Thân, có thể tăng cường tu vi rất nhiều, lên trời xuống đất, không thành vấn đề.

Nhưng đó cũng chỉ là những kẻ tu luyện tà công mới làm như vậy.

"Tây Vương Mẫu chưa xuất thế sao?" Chu Du bỗng cảm thấy bừng tỉnh.

Hắn lấy ra tấm bản đồ hình da thú, đang chuẩn bị xem kỹ rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng trong tích tắc, không biết từ đâu đột nhiên nổi lên một trận gió lạnh khiến người ta run rẩy.

Sau đó, vật hình da thú kia nhanh chóng bay về phía trước.

"Ngao!" Giữa không trung, đột nhiên xuất hiện một con chim lớn màu xanh.

Không sai, đó chính là tọa kỵ của Tây Vương Mẫu!

Nhưng lúc này, thứ đó trực tiếp cắp lấy tấm da thú, sau đó không ngừng bay lượn quanh Thiên Cung, nhìn về phía mọi người.

Không ai biết giây tiếp theo rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì.

"Mẹ kiếp!" Chu Du cũng không kịp nghĩ nhiều, tung người nhảy lên, thân nhẹ như yến, trực tiếp lao về phía con chim khổng lồ.

Trong tích tắc, con chim khổng lồ như cảm nhận được một luồng khí tức cường đại, trong tiếng kêu lại mang theo một chút ai oán.

Dường như không biết là địch hay bạn!

Chu Du nhanh chóng xông tới, trong chớp mắt, trực tiếp đáp xuống lưng con chim khổng lồ, con chim đó hiển nhiên có chút chống cự.

Nó không ngừng vỗ cánh, phát ra một luồng khí lưu cường đại, những đám mây mù xung quanh gần như đều không ngừng vặn vẹo.

Trong tích tắc, trong không khí đột nhiên xuất hiện từng luồng gió quỷ dị.

Cả con chim khổng lồ không ngừng giãy giụa, lông vũ trên cơ thể như từng chiếc gai ngược, trực tiếp đâm về phía Chu Du.

Chương 634

Thân hình Chu Du loạng choạng, nhanh chóng né tránh, khá linh hoạt.

Hắn không chỉ muốn chế phục tên này, mà còn đầy tự tin.

Không giống như muốn gây thương tổn, nên chỉ thăm dò sử dụng một tầng công lực.

"Đinh!

Hệ thống nhắc nhở, có thể trích xuất huyết mạch thần thú!" Đột nhiên, trong hệ thống ở não Chu Du xuất hiện một âm thanh nhắc nhở.

"Một trong mười đại huyết mạch viễn cổ, Thanh Dực Thần Thú!" "Sức mạnh, tốc độ, công kích có thể tăng cường gấp mười lần trở lên!" "Hệ thống nhắc nhở, dung hợp huyết mạch thượng cổ, có thể tăng cường đáng kể sức chiến đấu và tu vi!

Đạt đến một trình độ nhất định, lên trời xuống đất, phá bỏ mọi trói buộc!" Chu Du có chút kinh ngạc.

Đứng ngây người một lúc, trước mắt, con chim khổng lồ kia dường như đã nắm bắt được một tin tức, cơ thể không ngừng bay lượn, trong tích tắc, Chu Du cảm thấy đầu óc quay cuồng.

"Đúng là một thứ xảo quyệt!" Chu Du cười nhạt.

Nhìn xem, con chim khổng lồ kia đã dốc hết sức mình, như thể chuẩn bị chạy trốn.

"Ngao ngao!" Vừa vỗ cánh, vừa không ngừng kêu gào!

Cả bầu trời đều vang vọng tiếng gào thét của con chim khổng lồ, vô cùng kinh hãi.

Trong tích tắc, lực đạo càng lúc càng lớn, Chu Du biết tên này đã dùng hết bản lĩnh thật sự rồi.

"Vừa hay!" Chu Du nắm chặt cổ con chim khổng lồ.

Hai chân đứng vững trên cánh, bất kể con chim khổng lồ lắc lư và rung chuyển thế nào, Chu Du vẫn như một tảng đá, không hề nhúc nhích.

"Xoẹt xoẹt!" Nhưng chưa dừng lại, tên này thật sự lợi hại, nó lại trực tiếp lao về phía một vách núi bên cạnh Thiên Cung phía trước.

Khi cánh chim khẽ vỗ, trong tích tắc, từ khe nứt vách núi bắn ra từng thanh trường kiếm màu đỏ máu!

"Ngao ngao!" Thân thể con chim khổng lồ hơi lộn một vòng trên không trung, những thanh trường kiếm đó trực tiếp đâm về phía Chu Du.

"Hừ!" Chu Du cười nhạt, thân hình loạng choạng né tránh, sau đó con chim khổng lồ ngẩng đầu nhìn khắp nơi, dường như không nhận ra sự tồn tại của Chu Du.

Như thể đã thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng khi nó đang chuẩn bị bay về phía trước, lại thấy một bóng người xuất hiện trở lại trước mắt.

Con chim khổng lồ không ngừng vỗ cánh, lập tức gió cuốn mây vần, giữa không trung nổi lên từng luồng gió quỷ dị, gần như hoàn toàn làm không khí xung quanh vặn vẹo.

Như thể bão tố sắp ập đến.

Lúc này, căn bản không nhìn thấy hình dáng của Thiên Cung nữa.

Chu Du trực tiếp nhảy lên cánh con chim khổng lồ, trong tích tắc, từ cánh chim bắn ra từng luồng lửa, trực tiếp xông về phía Chu Du.

Đó không phải là đốm lửa!

Là rắn lửa!

Há cái miệng máu me, như thể ký sinh trên con chim khổng lồ.

Chu Du nhanh chóng né tránh, vung tay một cái, ngay khoảnh khắc con rắn lửa sắp đến gần, cơ thể anh bắn ra một luồng bá khí cường đại.

Con rắn lửa đến gần Chu Du trong tích tắc, phát ra một trận tiếng nổ dữ dội.

Trong tích tắc, thân thể Chu Du phát ra một luồng sáng ảo diệu, trực tiếp nuốt chửng con rắn lửa đó, những con rắn lửa trên thân con chim khổng lồ biến mất không còn dấu vết.

"Rít rít rít!" Trên thân chim khổng lồ dường như xuất hiện từng đốm lửa.

Nó không ngừng vỗ cánh, lúc này đầu chúc xuống, cả thân hình như một thanh kiếm, trực tiếp lao xuống đất.

Chu Du ghì chặt lấy cổ tên này, quấn chặt lấy con chim khổng lồ.

Con chim khổng lồ phát ra một trận kêu rít.

Nhưng lại hoàn toàn vô dụng, lúc này thân hình khổng lồ của nó không ngừng xoay tròn, lăn lộn trên không!

Trước cửa đại điện.

Mọi người nhìn đến hoa cả mắt.

Chỉ thấy giữa không trung thỉnh thoảng xuất hiện hai bóng dáng, không ngừng giao chiến với nhau.

Khiến người ta hoa mắt chóng mặt, gần như không thể phân biệt được đâu là người, đâu là chim khổng lồ.

Chỉ thấy giữa không trung thỉnh thoảng truyền đến một trận kỳ lạ, không ai biết rốt cuộc giữa không trung đã xảy ra chuyện gì.

Tất cả mọi người đều không ngừng ngóng trông, nhìn chằm chằm về phía trước.

"Sẽ không có chuyện gì xảy ra chứ?" Bàn Tử lại sốt ruột, lúc này nhìn về phía trước, chỉ thấy một luồng sáng ảo diệu.

Chương 635

Hồ Ba Nhất lúc này cũng có chút lo lắng, dù sao con chim khổng lồ kia nghe nói to lớn như Côn Bằng trong truyền thuyết, lại đang vỗ cánh.

"Ông xã sẽ không sao chứ?" Lúc này, Hoắc Linh có chút lo lắng, tuy cô ấy kiến thức rộng, nhưng nhìn thấy sự xuất hiện của con chim khổng lồ vừa rồi, mọi người không khỏi kinh hồn bạt vía, đâu dám động đậy nhiều.

Huống hồ Chu Du lại trực tiếp xông ra.

Ô Thiền chỉ khẽ nheo mắt, nhìn về phía xa, trong ánh mắt cô ấy có một cảm giác không thể nói thành lời, khá kỳ lạ.

"Hừ!" Bên cạnh, trong mắt Ngưu Đại Mộc lóe lên một tia sáng.

Hắn ta lại cười khẩy: "Thứ to lớn như vậy, có thể sống sót sao?

Trò cười, thật sự coi mình là thần tiên à?

Tự lượng sức mình đi!" "Cái gì?

Thiên Cung không phải là nơi người bình thường có thể làm càn, đúng là rước họa vào thân." Vừa nói xong, cả người Ngưu Đại Mộc liền cười toe toét, mặc dù vết thương rách ra một chút, nhìn có vẻ đau đớn, nhưng tên này hiển nhiên không hề bận tâm.

"Tìm chết à!" Tên khốn này, lại bị Bàn Tử trực tiếp tát một cái.

Lập tức Ngưu Đại Mộc trong miệng lại phun ra một ngụm máu tươi!

"Phụt!" Nhưng, sắc mặt tên này càng khó coi hơn, nụ cười méo mó, vô cùng quỷ dị.

“Chắc chắn phải chết!” “Khụ khụ.” Ngưu Đại Mộc như thể hả hê lắm, lúc này gần như chỉ còn thoi thóp hơi tàn.

Đương nhiên hắn ta sẽ không chết ở đây, lúc này lại mong con chim khổng lồ giải quyết Chu Du xong, sẽ nuốt chửng tất cả những người còn lại xung quanh.

Khi đó tìm một cơ hội, trực tiếp lẻn đi từ bên cạnh, chẳng phải là hoàn hảo sao?

Đã hạ quyết tâm, lúc này tròng mắt Ngưu Đại Mộc lại không ngừng đảo quanh.

“Ngao!” Sau đó, khi Bàn Tử đang lo lắng cho Chu Du, bỗng nghe thấy một tiếng kêu của chim khổng lồ.

Gió cát nổi lên khắp nơi, như cuồng phong ập đến, mọi người gần như không mở nổi mắt.

Khói bụi mù trời bao trùm!

Sau đó mọi người nhìn thấy con chim khổng lồ vừa rồi đang nằm sấp trên mặt đất, thân hình khổng lồ như một con thuyền lớn, lúc này lại trở nên yên tĩnh.

“Ơ?

Thứ đó còn sống?” Bàn Tử lúc này hối hận không ngớt, không ngừng đấm ngực dậm chân: “Nếu thứ đó còn sống, e rằng anh em của tôi đã bị nó nuốt chửng vào bụng rồi.” “Anh Chu.” Hồ Ba Nhất cũng khó tin nổi, trước mắt, chỉ thấy con chim khổng lồ, nhưng hoàn toàn không có bóng dáng Chu Du.

Lúc này anh ta thầm kêu không ổn, chẳng lẽ Chu Du thật sự đã bị con chim khổng lồ ăn thịt rồi sao?

“Hahahahaha, các ngươi xem tôi nói đúng không?” Chỉ có Ngưu

Đại Mộc cả người vui mừng khôn xiết, như thể nhìn thấy một tia hy vọng: "Nhanh lên, tốt nhất là nuốt chửng hết tất cả đi!" Trong lòng hắn ta không ngừng lẩm bẩm, nhưng cũng không nói thẳng ra.

"Người tốt như vậy, lại bị ăn thịt rồi sao?" Trong tích tắc, như thể rơi xuống địa ngục.

Bàn Tử lúc này nước mũi nước mắt giàn giụa!

"Ngao!" Nhưng khi Bàn Tử đang lo lắng đến mức không chịu nổi, con chim khổng lồ phía trước trực tiếp kêu lên một tiếng, âm thanh lại nhỏ hơn.

So với trước đây, dường như hoàn toàn thay đổi.

"Chết tiệt, đợi Bàn gia ta lên đó, sẽ báo thù cho anh!" Bàn Tử nói rồi cầm lấy thứ trong tay chuẩn bị xông lên đánh nhau, nhưng đi được vài bước, mới phát hiện, con dao găm trong tay, gần như chỉ gãi ngứa cho con chim khổng lồ, có thể gây sát thương sao?

Thật là chuyện hoang đường.

"Chết tiệt!" Bàn Tử lau nước mắt, lúc này đang suy nghĩ phải làm thế nào.

Sau đó, Bàn Tử nhìn thấy bên cạnh dường như có một khẩu súng, lúc này không kịp nghĩ nhiều, cầm lấy khẩu súng, đi được vài bước, nhắm vào đầu con chim khổng lồ, chuẩn bị nổ súng.

"Bàn Tử, đợi đã!" Ngay khoảnh khắc sắp bóp cò, Hồ Ba Nhất vội vàng gọi Bàn Tử lại: "Khoan đã, cứ xem thêm chút nữa!" "Sợ à?" Bàn Tử lại không cho là đúng, nhưng đợi nhìn lại con chim khổng lồ, không đúng, phía sau dường như xuất hiện một bóng người.

Đó là...

Chu Du!

Không sai, lúc này ngoài dự liệu của Bàn Tử, Chu Du lại không nhanh không chậm nhảy xuống từ phía sau con chim khổng lồ.

Chu Du phủi phủi tay, vẻ mặt ung dung.

“Bàn Tử, cậu làm gì thế?” Chu Du trừng mắt nhìn Bàn Tử.

Bàn Tử lại ngạc nhiên: “Không chết à?” Chu Du lườm hắn ta một cái: “Cậu thấy tôi chết rồi à?

Đúng rồi, bỏ súng xuống đi, đừng dọa hỏng bảo bối của tôi!” “Của cậu?” Bàn Tử lúc này nhìn Chu Du, trăm mối khó hiểu.

Lại thấy con chim khổng lồ kia lại dụi dụi đầu vào Chu Du, nhìn dáng vẻ thân thiết, thật sự không bình thường chút nào.

Hồ Ba Nhất cũng kinh ngạc tột độ, tình huống gì đây?

Mới chớp mắt một cái, con chim khổng lồ dường như đã hoàn toàn bị Chu Du thuần phục, lại còn không phải một chút mà là hoàn toàn phục tùng.

Chương 636

Hoắc Linh cũng thở phào nhẹ nhõm.

Khuôn mặt trầm mặc trước đó của Ô Thiền, lúc này mới nở một nụ cười nhẹ, trước đó cô ấy cũng đã lo lắng đổ mồ hôi cho Chu Du.

Đương nhiên, cô ấy biết con chim khổng lồ đó không gây ra thương tổn lớn cho Chu Du, chỉ là không ngờ lại có kết quả như vậy.

Đương nhiên, trong đám người, người kinh ngạc nhất tự nhiên là Ngưu Đại Mộc, nụ cười trên mặt hắn ta gần như đông cứng lại.

Kế hoạch ban đầu đã được ấp ủ.

Đang chuẩn bị thực hiện từng bước tiếp theo, chuẩn bị tạo ra hỗn loạn, nhưng bây giờ nhìn thấy Chu Du xuất hiện khoảnh khắc đó, hắn ta hoàn toàn ngớ người.

"Sao có thể?" Ngưu Đại Mộc cảm thấy xui xẻo, thật sự quá đen đủi, chuyện gì cũng gặp phải.

Tia hy vọng cuối cùng cũng không còn.

Nhưng... tên này rốt cuộc là người thế nào, lại có bản lĩnh lớn đến vậy, có thể thuần phục chim khổng lồ, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Tuyệt vọng rồi!

Ngưu Đại Mộc lần này thật sự tuyệt vọng rồi!

Thất bại thảm hại, lúc này hắn ta chỉ có thể mặc cho người khác xử lý.

Chu Du sau đó huýt sáo với con chim khổng lồ, trong tích tắc con chim khổng lồ gật gật đầu, hiển nhiên đã hiểu ý Chu Du.

Sau đó con chim khổng lồ trực tiếp vút lên trời, bay lượn một vòng giữa không trung, rồi ngẩng đầu bay vào tầng mây, sau đó biến mất.

"Lợi hại!" Bàn Tử nhìn đến chảy cả nước dãi: "Thứ to lớn như vậy mà cũng bị anh thuần phục được, anh làm thế nào vậy?" Chu Du cười nhạt, cũng không nói nhiều, nhìn về phía cánh cửa Thiên Cung, sau đó chỉ thở dài: "Tôi nên rời đi rồi." "Gì?" "Rời đi?

Chẳng lẽ không định vào sao?" Bàn Tử và Hồ Ba Nhất chưa hiểu, lúc này Ngưu Đại Mộc lại sốt ruột.

"Anh Chu, chẳng lẽ anh không cần bộ Tây Vương Mẫu Chân Thân đó sao?" Bàn Tử dùng sức vỗ vỗ vai hắn ta: "Anh tưởng có thể vào được à?" Ngưu Đại Mộc lúc này mới ngớ người.

Bây giờ hắn ta tiến thoái lưỡng nan.

Ô Thiền phân tích: "Không sai, chúng ta nên nghe lời ông xã, tạm thời rời khỏi đây, một khi Tây Vương Mẫu Chân Thân bị phá hủy, e rằng toàn bộ Trường Bạch Sơn đều sẽ gặp tai họa diệt vong!" "Kinh khủng đến vậy sao?" Bàn Tử tưởng là lời lẽ khoa trương, cả trán hắn ta đều lấm tấm mồ hôi.

"Không sai, những thứ bên trong, tôi không thể mang đi bất cứ thứ gì." Chu Du trầm mặc một lát, rồi nhìn về phía cửa: "Bây giờ những dị tộc nhân đó đã mang tôi lên, nhưng cũng vì thế mà chịu trừng phạt." "Nhìn phía sau kìa." Nói xong, Bàn Tử mới chú ý đến con đường của mình.

Không đúng!

Bàn Tử vội vàng lùi lại vài bước, mới phát hiện, con đường phía trước dường như đã biến mất.

"Không có đường về nữa sao?" Sắc mặt Bàn Tử trở nên khó coi.

Nhưng đang ở trên đỉnh vách đá, không, phải nói là trên đỉnh núi

cao hàng ngàn mét, xuyên qua tầng mây gần như không nhìn rõ khu rừng bên dưới.

Vậy làm sao xuống được?

Nhảy xuống sao?

Nếu sống sót được, đó không còn là người nữa, là quỷ rồi!

"Anh Chu, chúng ta làm sao đây?" Bàn Tử lúc này đầu óc như chập mạch, Hồ Ba Nhất vỗ vỗ vai hắn ta: "Đừng sợ, cậu quên con chim khổng lồ mà Chu Du vừa thuần phục sao?" "Đúng rồi!" Bàn Tử vỗ mạnh vào đầu, trong tích tắc hiểu ra.

"Tốt, theo tôi thấy, tên đó không phải muốn cái Tây Vương Mẫu Chân Thân đó sao?

Chi bằng cứ để hắn ta lại đây luôn đi." Bàn Tử đề nghị.

Hồ Ba Nhất cũng gật đầu.

"Đừng...

đừng mà." Ngưu Đại Mộc đứng dậy, nhịn đau trên người, như đang cầu xin.

"Đùng!" Nhưng, chưa xong, lúc này phía sau cánh cửa lớn truyền đến một tiếng động kỳ lạ, như có người đang công thành vậy, truyền đến từng trận âm thanh quỷ dị.

"Tiếng động gì vậy?" Hoắc Linh lúc đó nhìn Chu Du.

Chu Du lại vẻ mặt nghiêm túc nhìn xung quanh, mới đáp lại một câu: "Trước đây, Áo Cổ công chúa bảo tôi lấy một thứ, đó chính là thứ đang nằm trong tay Tây Vương Mẫu, bây giờ cô ấy chưa xuất thế, cách lần tiếp theo còn tròn mười năm nữa!" "Tôi không nên ở lại đây lâu, không thể phá hủy những thứ nguyên bản bên trong." Chu Du nhắc nhở một câu: "Chúng ta nhanh chóng đi thôi." Rõ ràng anh cảm

nhận được bên trong cung điện truyền đến từng trận âm thanh quỷ dị và vô số oán linh xông thẳng lên trời.

Hiển nhiên là chúng đã ngửi thấy khí tức bên ngoài.

Vì vậy mới lăm le hành động.

Tây Vương Mẫu chưa xuất thế, một khi những thứ này được thả ra, hậu quả có thể đoán được!

Sau đó mọi người nhanh chóng đi về phía khoảng đất trống phía trước, lại thấy kỳ lạ, chỉ cần hơi rời xa cánh cửa lớn, tiếng kêu than bên trong đã biến mất không còn nữa.

"Ầm!" Đột nhiên, sắc trời biến đổi!

Trong tích tắc, giữa không trung xuất hiện một tia sét, trong tầng mây dường như có từng con rồng bơi lượn, không ngừng xuyên qua.

Chương 637

Chỉ thấy một luồng kim quang lóe lên, nhưng trong tích tắc đã biến mất.

Mặt đất cũng bắt đầu rung chuyển!

Chu Du liền hét lớn một tiếng về phía xung quanh, sau đó con chim khổng lồ trực tiếp vỗ cánh, hoàn toàn thổi tan những đám mây đen xung quanh.

Mọi người mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Con chim khổng lồ đậu xuống, lại tỏ ra ngoan ngoãn, vài người nhanh chóng trèo lên lưng nó.

Cũng không có gì bất thường, mọi người cẩn thận từng li từng tí trèo lên, Bàn Tử lại lo Ngưu Đại Mộc tên khốn này giở trò gì, liền trực tiếp trói hắn ta lại, rồi ném ra phía sau.

"Ngao!" Con chim khổng lồ gào lớn một tiếng!

Sau đó cả không gian như bị vặn vẹo, nhanh chóng bay về phía giữa không trung.

Nhưng khoảng cách với mặt đất càng ngày càng xa.

"Anh Chu, không đúng rồi, hướng đi có sai không, tôi cảm thấy nó cứ tiếp tục bay lên phía tây?" Bàn Tử lại có chút kỳ lạ, ánh sáng xung quanh cũng càng lúc càng mạnh, gần như không mở nổi mắt.

"Đừng nói nữa!" Chu Du ra hiệu cho Bàn Tử.

Nhanh chóng, Bàn Tử liền ghì chặt lấy lông vũ của con chim khổng lồ, từng sợi lông dựng đứng, như những cây thực vật mọc thẳng từ đất.

Lại rất chắc chắn!

Xung quanh dường như là một trận thời tiết mây mù bao phủ, con chim khổng lồ thỉnh thoảng bay về phía trước, thỉnh thoảng lại nhanh chóng bay về phía trước, cả thân hình không ngừng bay lượn trên không.

Lúc này lại trực tiếp lao xuống.

Mọi người như đang ngồi tàu lượn siêu tốc, thật sự kinh hồn bạt vía.

Nhưng đa phần đều hữu kinh vô hiểm, ước chừng nửa giờ sau, con chim khổng lồ sau đó dừng lại ở một khe núi.

Sau đó bay lượn một vòng, rồi liền bay đi.

Đương nhiên, Chu Du cũng vậy, cứ thế trực tiếp đưa cả đoàn người về Bắc Bình, nhưng làm như vậy, e rằng sẽ dọa sợ không ít người.

Đến lúc đó càng khó kết thúc.

May mắn là ở đây.

Dường như không xa Bắc Bình.

"Chỗ nào vậy?" Bàn Tử nhìn khe núi, lúc này có vài con đường, đang lúc đó, phía trước xuất hiện vài chiếc xe, một trận âm thanh ong ong, phía sau cuốn lên từng trận khói bụi.

"Có người!" Bàn Tử lập tức mừng rỡ.

Trước đó cứ nghĩ đang ở trong rừng nguyên sinh, nhưng không phải, hoàn toàn không phải nơi đó.

Bàn Tử thậm chí còn không nhìn rõ là từ đâu mà ra.

Lúc này những chiếc xe phía trước đã dừng lại.

“Mẹ kiếp!” Bàn Tử đang định nhiệt tình tiến lên chào hỏi, nhưng không, chiếc xe dừng lại, một cái đầu thò ra từ cửa sổ xe, vừa hét vừa nói với Bàn Tử: “Tìm chỗ nào đó mà chết đi, đừng làm phiền tôi.” “Ấy, tôi đây nóng tính lắm đấy, dám bắt nạt lên đầu Bàn gia à, chán sống rồi sao, tên nhóc kia, xuống đây, Bàn gia tôi sẽ ‘chiến’ với cậu một trận ra trò.” Bàn Tử không biết tự tin ở đâu ra, lúc này lại không hề nhát gan.

Hai tay chống nạnh, chuẩn bị xông lên mắng chửi người kia.

“Rầm!” Cửa xe mở ra, rồi đóng lại, từ bên trong bước ra một người dáng người gầy nhỏ, lùn hơn Bàn Tử nửa cái đầu.

“Thằng nhóc, làm sao, muốn đánh tôi à?” Bàn Tử lúc này hiển nhiên đang chiếm thế thượng phong, đừng động thủ nữa, một ngón tay cũng đủ cho tên nhóc kia biết thế nào là đại ca.

“Anh em, ra hết đây, gặp phải kẻ gây rối rồi.” Thằng gầy khí thế đầy đủ, trên mặt nở một nụ cười lạnh, sau đó gọi về phía khoang sau xe.

“Cái gì!

Ai vậy, gan lớn đến vậy?” Vừa nói, Bàn Tử kinh ngạc tột độ, cả người run rẩy, lại thấy từ khoang sau xe đó lục tục bước ra hơn mười người, không chỉ vậy, sau một chiếc xe khác, cũng xuất hiện mười mấy người nữa.

“Ai vậy, cái thằng béo này?” Có người hỏi.

“Gì?” Bàn Tử lúc đó nuốt nước bọt, mồ hôi trên mặt không ngừng túa ra, toi rồi!

Lần này chọc vào tổ ong vò vẽ rồi!

Trước mắt, mười mấy người, ai nấy đều thân hình cường tráng, không phải là trò đùa đâu.

Thấy sắc mặt Bàn Tử chùng xuống, tên gầy trước mắt cười nhạt, vỗ vỗ vai Bàn Tử: "Thằng nhóc, vừa nãy giả vờ, xem ra không phục đúng không?

Hay là, đứng yên đó, xem tôi có đâm chết cậu được không!" Bàn Tử nuốt nước bọt.

Cả người hắn ta đều có chút kinh ngạc, trong tích tắc, hơn mười người nhanh chóng vây lại.

"Bàn Tử, sao vừa nãy không lợi hại như thế?" Một tên thân hình cường tráng trong số đó, vác cây gậy lớn trong tay, cười nhạt, nói với Bàn Tử.

Tên này cao hơn Vương Bàn Tử cả một cái đầu.

Chương 638

Cách đó không xa, Hồ Ba Nhất vừa chuẩn bị rửa mặt, lúc này thấy hơn mười người vây Bàn Tử kín mít, mới ý thức được không ổn, vội vàng đi đến bên Chu Du, nhắc nhở một câu: "Anh Chu, bên Bàn Tử có nguy hiểm." "Ai!" Chu Du chỉ nhìn qua, cười nhạt, cười khổ lắc đầu, rồi nói: "Tên này!" "Để tôi đi xem sao." Chu Du ra hiệu cho Hồ Ba Nhất thu dọn hành lý, Chu Du một mình tiến lên phía trước.

Lúc này, Bàn Tử sắp bị vây đánh.

Khi Chu Du tiến lên, Bàn Tử mới nhanh chóng xông ra khỏi đám đông, đi theo sau Chu Du.

"Anh Chu.

Tình hình không ổn rồi, những tên này không dễ đối phó đâu." Bàn Tử lúc này thở hổn hển, trước mắt, hắn ta lại yên tâm, biết rằng, dường như thật sự không có chuyện gì Chu Du không giải quyết được.

Đừng nói đến những người sống, người chết, đều không thành vấn đề!

"Cứ đứng xuống đi." Chu Du nắm nắm đấm.

"Được." Bàn Tử lại không lo lắng Chu Du sẽ bị tổn thất, chỉ nắm lấy vai Chu Du, nhắc nhở một câu: "Anh Chu, lát nữa ra tay nhẹ một chút, có thể đừng làm chết người không.

Phải ngồi tù đó." "Yên tâm đi." Chu Du cười nhạt.

"Chết chắc rồi." Bàn Tử vừa đi vừa chỉ trỏ, ác ngoan ngoãn nói.

Sau đó liền một mạch đi về phía Hồ Ba Nhất.

Hơn mười người đối diện lúc này lại không cho là đúng, trực tiếp tiến sát về phía Chu Du.

"Thằng nhóc, muốn ra mặt à?

Hay là, một tên trong đám đó có chút kỳ lạ, vì một mình chống lại cả đám sao?

Tìm chết à?" "Được, anh em, dạy dỗ thằng nhóc này một bài học." Có người lên tiếng, sau đó một đám người nhanh chóng tiến sát về phía Chu Du.

"Có chuyện gì vậy?" Nhưng ngay khoảnh khắc bị vây lại, từ chiếc ô tô cuối cùng truyền đến một âm thanh trầm đục.

Giọng nói đó nhàn nhạt, nhưng mọi người đều nghe rõ mồn một.

"Triệu tiên sinh!" Những người đó hiển nhiên rất tôn trọng người đối thoại, tên đầu trọc dẫn đầu mới xoay người, sau đó ra hiệu cho anh em tạm thời đừng động thủ.

"Triệu tiên sinh, bên ngoài có chút bất ngờ nhỏ, ngài đừng lo lắng, tôi sẽ nhanh chóng giải quyết, sẽ không làm chậm trễ hành trình!" Tên đầu trọc đi đến cửa xe, cúi gập người, thái độ càng lúc càng cung kính.

"Vậy được!" Người bên trong truyền ra một âm thanh, nhưng sau đó cửa xe mở ra.

Từ hàng ghế sau bước ra một người đàn ông mặc tây phục, trông khoảng sáu bảy mươi tuổi.

Nhưng nhìn tình trạng có vẻ không tốt lắm, ho khan vài tiếng, sắc mặt lại có chút tiều tụy.

Không!

Không phải vì tình trạng cơ thể không tốt, trên người dường như

có một số thứ không sạch sẽ, có một tia âm khí.

Mặc dù không rõ ràng lắm, nhưng giữa trưa nắng gắt, cũng là lúc dương khí thịnh nhất, vậy mà lại có âm khí triền thân.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng không thể chống đỡ được vài ngày nữa.

"Triệu tiên sinh, ngài ra làm gì, ngài cứ yên tâm, tôi sẽ giải quyết ngay." Tên đầu trọc nhìn có vẻ hoảng hốt.

Nhưng, Triệu lão gia tử kia chỉ xua xua tay, dưới sự dìu đỡ của tên đầu trọc, đi sang một bên.

"Chuyện gì vậy?" Triệu lão gia tử ho khan một tiếng, rồi chỉ về phía trước, trong giọng nói lại không lạnh không nhạt.

"Hoa lão bản, cái tên này, không biết điều, lại dám tự tìm cái chết." Một trong số những tên đàn ông vạm vỡ tức giận, gầm lên với bên cạnh.

"Yên tâm, tên này tìm chết, tôi sẽ thành toàn.

"Người đó quát lớn một tiếng: "Anh em, xông lên!" Hơn mười người vội vàng xắn tay áo, trực tiếp chuẩn bị động thủ.

"Dừng tay!" Nhưng ngay khi hơn mười người đang định vung nắm đấm vào đầu Chu Du, lúc này ánh mắt Triệu lão gia tử dường như sáng lên, mới dùng hết sức lực.

Mọi người đều kinh ngạc.

Lần lượt quay đầu lại, nhìn về phía lão gia tử, vẻ mặt khó hiểu, không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Sắc mặt lão gia tử rõ ràng có chút tái nhợt, như thể một hơi thở không lên được, sắp tắt thở.

Mọi người nhìn nhau, không hiểu gì.

Ánh mắt lão gia tử dường như trở nên kích động, khi nhìn Chu Du trong tích tắc, cả ánh mắt đều nhìn thẳng, không rõ nguyên nhân.

Sắc mặt trở nên có chút kinh hãi, ho khan rất nhiều tiếng.

Dường như lão gia tử đang chuẩn bị lao về phía Chu Du.

Ý gì đây?

Chu Du lại thấy kỳ lạ, nhớ rõ ràng là không hề quen biết ông già này!

"Bắt lấy!" Bọn tôi cứ tưởng lão gia tử gặp phải kẻ thù, suýt chút nữa là tức đến nghẹn thở.

Chương 639

Sau đó cả đám người xông vào Chu Du, như thể muốn xé xác anh ra từng mảnh.

Thế nhưng không ai ngờ hành động tiếp theo của lão gia tử lại khiến tất cả mọi người trợn mắt há mồm.

"Rầm!" Lão gia tử thậm chí không màng đến tình trạng cơ thể hiện tại, trực tiếp quỳ sụp xuống trước ánh mắt của mọi người.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

Chuyện gì thế này?

Có người định đỡ lão gia tử dậy, nhưng lại bị Triệu lão gia tử từ chối.

Lát sau, lão gia tử trực tiếp quỳ trước mặt Chu Du, không ngừng dập đầu.

Chu Du cũng cảm thấy kỳ lạ, chuyện gì thế này?

Anh cũng mơ hồ không hiểu.

"Tìm thấy rồi, tìm thấy cậu rồi." Lão gia tử lập tức như vớ được cọng rơm cứu mạng.

"Ông cụ, chúng ta có quen nhau sao?" Chu Du lại thấy kỳ lạ, bèn nhỏ giọng hỏi một câu.

"Không sai, Chu Du phải không?" Lão gia tử lại biết rõ Chu Du, "Vậy thì không sai rồi, Chu Du, tôi đã tìm cậu khắp nơi.

Tôi cứ tưởng chuyến này là công cốc rồi, tôi đã dò hỏi khắp Phan Gia Viên nhưng không có tin tức gì cả, tôi cứ tưởng…" "Ôi, cái thân già này của tôi, có lẽ ông trời vẫn còn thương, số tôi chưa tận, lại để

tôi gặp được cậu." "Thật đúng là ý trời!" Nói xong, sắc mặt lão gia tử chợt trở nên âm trầm, quát lớn đám người xung quanh: "Đám vô dụng kia, đây là khách quý của tôi, tất cả lui xuống hết cho tôi!" "Hả?" Từng người nhìn nhau.

Mới đáp lại một câu: "Xin lỗi, Triệu lão bản, tôi không biết đó là bạn của ngài." Sau đó Tiểu Bình Đầu dẫn vài người nhanh chóng tránh sang một bên.

Họ đều kinh ngạc tột độ, Triệu lão bản kia là một ông trùm ở Hồng Kông, giàu có đến mức sánh ngang với một quốc gia, vậy mà lại quỳ gối trước một người bình thường.

Rốt cuộc thanh niên này là ai?

"Chu đại sư, thật sự xin lỗi, tôi thay mặt họ xin lỗi cậu." "Không sao đâu." Thấy ông cụ khách sáo như vậy, Chu Du vội vàng đáp lễ.

"À phải rồi, thời tiết cũng nóng, chi bằng chúng ta vào trong xe nói chuyện?" Triệu lão gia tử nói rồi chỉ về phía trước.

Chu Du cũng không từ chối.

Anh vẫn chưa rõ mọi chuyện, nhưng nhìn dáng vẻ của Triệu lão gia tử, có lẽ anh đã từng gặp ở đâu đó.

Chỉ là nhất thời chưa nhớ ra.

Sau đó hai người trước sau bước đến chiếc xe SUV sang trọng đời mới phía sau.

Chu Du hiểu rõ, chiếc xe đó không phải ai cũng có thể sở hữu, không có thân phận địa vị nhất định e rằng còn chẳng được nhìn thấy.

Chu Du không khỏi cảm thán.

Lúc này, Tiểu Bình Đầu càng kinh ngạc hơn, không ngờ với thân phận của Triệu lão gia tử lại đích thân mở cửa xe cho một thanh niên.

Rốt cuộc thanh niên này là ai?

Có lai lịch lớn đến mức nào?

Tất cả mọi người đều nhìn nhau khó hiểu, nhưng không ai dám lên tiếng.

Bởi vì nếu đã là khách quý của Triệu lão gia tử thì quả thực là người không thể với tới.

Cách đó không xa, Bàn Tử và Hồ Ba Nhất thấy Chu Du vẫn chưa trở ra thì hơi hoảng.

Đặc biệt là Bàn Tử, đi đi lại lại, không biết có chuyện gì xảy ra.

Chẳng mấy chốc mà việc lấy vợ sinh con của cậu ta cũng sắp đến nơi rồi.

Với bản lĩnh trước đây của Chu Du, ngay cả con chim khổng lồ kia còn có thể thu phục dễ dàng, nhưng đám người này... chẳng lẽ có điều gì mờ ám?

"Đừng lo lắng." Hoắc Linh mới nhắc nhở: "Chẳng lẽ cậu không hiểu Chu Du sao?

Chuyện nhỏ này chẳng đáng nhắc tới." "Chuyện đó thì đúng." Bàn Tử tuy miệng nói vậy, nhưng trong lòng vẫn dự liệu một trận chiến đẫm máu phía trước.

Thế nhưng lúc này lại chẳng có chút động tĩnh nào, chỉ thấy đám người kia hình như đã tản ra.

Cũng không có tiếng kêu thảm thiết nào như cậu ta nghĩ.

Càng lúc càng cảm thấy có gì đó không ổn.

Bèn kéo Hồ Ba Nhất, chuẩn bị đi xem cho ra nhẽ.

Hồ Ba Nhất cũng cảm thấy kỳ lạ, không từ chối, trực tiếp cùng

Bàn Tử trước sau bước về phía trước.

Không xa, chỉ khoảng trăm mét.

“Chuyện gì thế này?” Nhưng khi Bàn Tử nhìn thấy tình hình phía trước, đám mười mấy tên kia đâu có bị đánh nằm la liệt, mà lúc này tất cả đều đang cẩn thận canh chừng xung quanh, như thể đang tuần tra.

Chương 640

Từng người đều lộ vẻ tò mò, thỉnh thoảng lại nhìn chằm chằm vào chiếc xe sang trọng phía sau.

"Kỳ lạ!" Bàn Tử nấp sau sườn đồi bên cạnh, mọi thứ đều thu vào đáy mắt.

Hồ Ba Nhất cũng thấy lạ: "Cậu chắc chắn chứ?" "Đương nhiên." Bàn Tử nói chắc nịch: "Không thì cậu nghĩ tôi ăn no rửng mỡ à?" "Cứ bình tĩnh đã, xem thêm chút nữa." Hồ Ba Nhất thấy Bàn Tử định xông lên thì vội vàng ngăn lại: "Cậu đừng xông xáo quá, dễ hỏng việc lắm, cứ xem đã." "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Người cũng biến mất rồi sao?" Bàn Tử càng lúc càng tức giận, cả người như mất hồn, trong lòng cứ ấm ức mãi, khó chịu vô cùng.

"Không được rồi, tôi không nhịn nổi nữa." Dù sao lúc nãy Bàn Tử bị bọn kia ức hiếp, giờ bụng đang đầy lửa giận.

"Khoan đã." Lúc này Hồ Ba Nhất chỉ về phía trước, nhắc Bàn Tử: "Nhìn kìa." "Hả?" Bàn Tử nhìn cảnh tượng trước mắt, cũng không hiểu tại sao, chuyện gì thế này?

Càng lúc càng thấy có gì đó không ổn.

Đúng vậy!

Ngay lúc này, Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nhìn nhau.

Nếu Chu Du đánh bại toàn bộ đám người kia, cuối cùng không tốn chút sức lực nào mà đi ra, thì cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Nhưng trước mắt, sự việc lại không phải như vậy.

Bởi vì, họ thấy Chu Du bước xuống từ chiếc xe sang trọng đắt

tiền kia, có một ông lão đích thân mở cửa xe.

Hơn nữa, thái độ lại vô cùng cung kính, thậm chí còn không ngừng cúi chào.

Mấy chục người bên cạnh cũng cúi chào Chu Du, từng người một đều như cấp dưới của anh ta, nhìn rất không tự nhiên.

"Anh Chu, chuyện gì thế này?" Bàn Tử nuốt nước bọt, không hiểu chuyện gì mà nhìn xung quanh.

Với sự hiểu biết về Chu Du, anh ta sẽ không quen biết loại nhân vật lớn như vậy.

Đương nhiên, không liên quan đến tiền bạc nhiều hay ít.

Chủ yếu là vì họ đều làm việc dưới lòng đất, nếu quen biết một vài người khác thì cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Dù sao cũng đều là người trong nghề, chuyện Bàn Sơn Tá Lĩnh gì đó đều là chuyện thường.

Nhưng nếu là giới thương nhân thì e rằng ít có giao thiệp.

Bàn Tử cũng biết, Chu Du dường như cũng không thích những chuyện phiền phức trong giới kinh doanh, cho nên dù dưới danh nghĩa cũng có không ít tài sản, nhưng hầu như đều giao cho những người khác quản lý, anh ta chỉ làm một cái "ông chủ vung tay".

Lúc này, Chu Du dưới ánh mắt của mọi người, liền đi về phía Bàn Tử.

Lúc đó Bàn Tử và Hồ Ba Nhất cũng không còn ẩn nấp nữa, trực tiếp xông ra.

"Anh Chu, cậu không sao chứ?" Bàn Tử lại ngạc nhiên, đánh giá Chu Du từ trên xuống dưới.

"Xong chưa?" Chu Du lại thấy tò mò, nhưng rất nhanh đã hiểu ra,

ra hiệu cho Bàn Tử: “Mau gọi mọi người lại đây, tôi chuẩn bị về rồi.” “Về sao?” Bàn Tử cứ ngỡ mình nghe nhầm, thấy Chu Du gật đầu, mới ngạc nhiên quay về.

Nhất thời kinh ngạc đến nỗi suýt quên hỏi chuyện gì đã xảy ra.

Nhanh chóng, Ô Thiền và Hoắc Linh cũng chạy đến.

Sau đó dưới sự sắp xếp của Triệu lão bản, họ đi về phía chiếc xe sang trọng phía sau.

Cả đám người lại thấy kỳ lạ, nhưng cũng không hỏi nhiều, tự nhiên Chu Du cũng sẽ dần dần kể cho họ nghe.

“Ầm!” Chiếc xe phía trước khởi động, cả đám người mới nhìn về phía Chu Du, bên trong xe như một căn phòng riêng, quả nhiên không sai, hẳn là một chiếc xe cắm trại.

Được tùy tiện cải tạo, trang trí lộng lẫy.

Chu Du hiểu rõ, vào thời đại đó, xe cắm trại thực sự hầu như không tồn tại.

Chỉ có một số xe được cải tạo thêm, cũng chỉ để tiện lợi khi đi đường dài.

Đây cũng là hình mẫu sơ khai của xe cắm trại.

Trên đường đi, Chu Du mới kể cho Bàn Tử nghe.

“Vị lão bản kia là một ông trùm lớn ở Hồng Kông.” Chu Du sở dĩ nhớ rõ khuôn mặt đó, là vì ông ta đã nhiều lần xuất hiện trên một số tờ báo và khá nổi tiếng.

Một doanh nhân nổi tiếng.

Dưới danh nghĩa có vài công ty, cái nào cũng vang danh khắp nơi.

Nhưng Bàn Tử và mọi người đều có chung suy nghĩ, cho dù là

vậy, hình như cũng chẳng liên quan gì đến anh ta cả, đúng không?

Chu Du thấy từng người đều lộ vẻ nghi hoặc, bèn nhắc nhở: "Mọi người có nhớ Lý Thiết Quân trước đây không?" "Đương nhiên biết chứ." Ô Thiền nhắc nhở: "Nếu không phải tin tức do cậu ta cung cấp, tôi cũng không thể nhanh chóng tìm thấy mộ công chúa Áo Cổ được.

Nhưng không phải cậu ta đã được phái đến Hồng Kông rồi sao?" Nghe vậy, mọi người dường như đã nhận ra điều bất thường, giữa hai người hiển nhiên không đơn giản như vậy.

"Đúng vậy, hiển nhiên Triệu lão bản này và Lý Thiết Quân có liên hệ với nhau." Chu Du nhắc nhở: "Triệu lão bản này là một ông trùm lớn ở Hồng Kông, có thể nói là ai ai cũng biết, nhưng một công ty dưới danh nghĩa của ông ta lại bị ma ám!

Vẫn chưa giải quyết được, nên ông ta đã nhờ Lý Thiết Quân tìm người giúp đỡ." "Ma ám?" Hoắc Linh bật cười nhẹ.

Chương 641

“Đúng vậy, Lý Thiết Quân này phát triển không tồi, thậm chí có thể liên hệ với Triệu lão bản cũng là một thành công lớn rồi.

Xem ra cậu ta ở Hồng Kông cũng làm ăn thuận buồm xuôi gió đấy.” Đương nhiên, những gì Chu Du dặn dò trước đây, Lý Thiết Quân đã làm theo.

Nếu không thì cũng không có kết quả như bây giờ.

Từ lời Triệu lão bản, không khó để biết Lý Thiết Quân hiện tại cũng đang ăn nên làm ra.

Đương nhiên, chuyện này nhìn qua cũng không liên quan gì đến Lý Thiết Quân, chủ yếu là trong một công ty dưới danh nghĩa của Triệu lão bản đã xảy ra chuyện lạ.

“Ma ám ư?” Chu Du và Vương Bàn Tử đều lộ vẻ ngạc nhiên, nhìn thẳng vào Chu Du, không hiểu tại sao.

Mấy người đều nhìn chằm chằm Chu Du, chuẩn bị nghe tiếp chuyện sau đó, không ngờ lại đều tỏ ra hứng thú.

Dù sao ở Hồng Kông, một nơi vốn phồn hoa như vậy, việc xảy ra chuyện ma ám thực sự không thể xem thường.

Nếu chỉ là một vài vùng hẻo lánh, hoặc thôn làng nhỏ, có lẽ sẽ có cảm giác thần bí, thậm chí bị coi là lời đồn, cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Dù sao những câu chuyện như vậy cũng có cả đống.

“Rốt cuộc là chuyện gì, mau nói đi, đừng có úp mở nữa.” Bàn Tử lại có chút sốt ruột, vội vàng giục.

Chu Du nhìn ra ngoài cửa sổ, tuy bên ngoài ánh nắng chói chang, nhưng trong xe lại có một luồng khí lạnh, khiến anh có chút ngạc nhiên.

Sau đó anh mới kể sơ qua về tình hình của Triệu lão bản.

Dưới danh nghĩa ông ta có vài công ty, trong đó đáng chú ý nhất là một công ty kinh doanh ngoại thương.

Cụ thể làm gì, Chu Du cũng không hỏi nhiều.

Triệu lão bản cũng tùy tiện nhắc đến.

Trước đây công ty vẫn bình yên vô sự.

Nhưng gần đây, có người vô cớ mất tích.

Toàn bộ đều là một số quản lý cấp cao của công ty, hết người này đến người khác, chuyện kỳ lạ không ngừng xảy ra.

Đầu tiên là giữa ban ngày, có người nhảy lầu từ tầng thượng, gây chú ý lớn, thậm chí còn lên trang nhất của báo ở vị trí nổi bật nhất, nhất thời dư luận xôn xao.

Mặc dù Triệu lão bản đã dùng rất nhiều tiền để dập tắt, nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

Ba ngày sau, không ngờ lại bùng nổ đủ loại scandal, trong công ty có người bị phanh phui lợi dụng kênh vận chuyển hàng hóa để buôn lậu một số cổ vật.

Không ngờ, đó chỉ là khởi đầu, những chuyện sau đó càng lúc càng tệ hơn.

Rất nhiều quản lý cấp cao đều mất tích.

Ban ngày cả công ty đều âm u quỷ quái, nhưng vào buổi tối, những người trực ban lại thấy đèn đóm sáng liên tục.

Dường như thấy vô số bóng người đang bận rộn.

Trong nháy mắt, cả tòa nhà như biến thành nhà ma.

Nhưng lại thấy vô số người bận rộn như đang làm việc, hầu như không khác gì cảnh tượng ban ngày.

Những người đó chính là những người đã mất tích!

"Thật sự gặp quỷ rồi sao?" Bàn Tử nghe xong, mới nghi ngờ: "Vậy mà ở một nơi như vậy lại có quỷ hồn xuất hiện ư?" Ai cũng biết, Hồng Kông vào thời đại đó là một nơi sầm uất, với hàng trăm ngàn dân, một nơi dương khí thịnh vượng như vậy lại có yêu ma quỷ quái xuất hiện, thật sự khó mà tin được.

"Thế thì Triệu lão bản đã chuẩn bị tìm cậu rồi sao?" Hồ Ba Nhất lại thấy kỳ lạ: "Chẳng phải cậu muốn chuyển nghề sao?" "Không đơn giản như vậy!" Chu Du lắc đầu, trong lòng có một cảm giác kỳ lạ khó tả.

"Ầm!" Chiếc xe như va phải một tảng đá, chao đảo về phía trước, mọi người mới hoàn hồn.

Trong nháy mắt nhìn ra ngoài, không ngờ đã đến ngoại ô.

Phía trước bên trong thành tường, đã là địa phận Bắc Bình.

Cả đám người không ngờ lại nhanh đến vậy.

Sau đó Triệu lão bản trở về khách sạn, ý của ông ta đương nhiên là muốn Chu Du nhanh chóng theo ông ta đến Hồng Kông để xử lý chuyện này, dù sao cũng không thể chậm trễ được.

Đương nhiên, Chu Du biết, đặc biệt là âm khí trên người Triệu lão bản rất nặng, nếu chậm trễ thì e rằng sẽ mất mạng.

Nhưng ý của Chu Du là phải giải quyết ổn thỏa mọi chuyện ở đây đã.

Dù sao đi Hồng Kông không giống như đi du lịch, không phải một sớm một chiều là có thể về được.

Những tin tức có được từ Triệu lão bản thực sự chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Căn bản không có bất kỳ manh mối hữu ích nào, cần phải điều tra thêm.

Chu Du phát hiện, Triệu lão bản hình như có chuyện gì đó giấu giếm, căn bản không thể phán đoán chính xác.

Nếu muốn giải quyết thì thực sự không phải chuyện một sớm một chiều.

Chương 642

May mà ở Hồng Kông, cũng có thể đi xem Lý Thiết Quân bây giờ thế nào rồi.

Nhưng trước đó, Chu Du nhất định phải chuẩn bị một số đồ vật.

Chuẩn bị giải quyết chuyện bên Triệu lão bản trước, hóa giải âm khí trên người ông ta, nếu không thì thật sự có thể mất mạng trên đường đi.

Đoàn người Triệu lão bản đã ở trong khách sạn.

Chu Du đưa cho Triệu lão bản một danh sách, bảo ông ta đi mua một số vật phẩm cần thiết, có thể dùng đến trên đường đi.

Triệu lão bản dưới trướng cũng có người, dù sao vào thời điểm nào đi nữa, có tiền thì mọi chuyện đều dễ giải quyết.

Sau đó Chu Du trở về cửa tiệm.

Dạo gần đây, Phan Gia Viên dường như yên tĩnh hơn nhiều.

Không biết là do cấp trên truy bắt gắt gao hay thế nào, tóm lại đồ giả ở đây càng lúc càng nhiều.

Những người nước ngoài kia hình như thật sự không thích bị lừa nữa.

Vì vậy việc kinh doanh ngày càng sa sút.

Vì thế bên Bàn Tử cũng đều nhàn rỗi.

Đại Kim Nha cũng đã trở về cửa tiệm, vốn dĩ trên đường đi còn mong có thu hoạch.

Nhưng lần này, suýt nữa thì mất mạng rồi.

Thật sự không biết đi đâu để giải quyết.

Mọi người cũng không biết, hiện tại tuy đã bắt được Ngưu Đại Mộc về, nhưng những chuyện tiếp theo, Bàn Tử thật sự không biết phải xử lý thế nào.

Đương nhiên, Bàn Tử chủ yếu là muốn hỏi ra chuyện của Đinh Tư Điềm.

Cảm xúc của cậu ta thay đổi thất thường mỗi ngày, hận không thể trực tiếp giết chết Ngưu Đại Mộc.

Chỉ có Hồ Ba Nhất mấy ngày nay hình như có chút bất thường.

Chu Du lại nhìn rõ mồn một.

Ngày hôm sau.

Chu Du phát hiện Hồ Ba Nhất đang thu dọn đồ đạc, dường như chuẩn bị ra ngoài.

Trời còn chưa sáng hẳn, Hồ Ba Nhất nhìn nhìn sân vườn, chỉ hít sâu một hơi, cũng không nói gì, liền đi về phía cổng.

Chu Du nhìn ra trong ánh mắt anh ta lóe lên một tia bi thương.

Trong sân, mọi thứ yên tĩnh.

Lúc này, trời vẫn còn tờ mờ, cách lúc trời sáng ít nhất nửa canh giờ, Hồ Ba Nhất lặng lẽ không một tiếng động, anh ta đi đâu vậy?

Chu Du đã nhìn ra một vài manh mối, bèn gọi anh ta lại.

Nếu không nhanh chân hơn, e rằng lát nữa Hồ Ba Nhất đã biến mất tăm, chỉ để lại một lá thư không mấy quan trọng.

Chu Du chỉ đọc qua vài câu, thấy không có gì đặc biệt.

Chỉ là gần đây chuyện xảy ra quá nhiều, Hồ Ba Nhất chuẩn bị sang Mỹ phát triển, tiện thể xem có tìm được cơ hội kinh doanh nào

không, dù sao đời người cũng còn dài.

Lúc này, mấy năm trôi qua rồi.

Cho nên ý của anh ta, đương nhiên không thể cứ sống lay lắt như vậy được.

"Ý gì đây?" Chu Du cau mày, cầm lá thư đó, nhìn Hồ Ba Nhất.

Hồ Ba Nhất không nói gì, ánh mắt lấp lánh như có như không, nhưng lại ngừng lời, ý tứ không nhiều.

Quán trà.

Hai người ngồi ở tầng cao nhất, nơi đây có thể nhìn thấy Phan Gia Viên nhộn nhịp nhất.

Kẻ uống trà tán gẫu, người xem các màn biểu diễn.

Phía dưới, người người tấp nập, bắt đầu bày hàng quán.

Mọi người xung quanh đều bận rộn.

Người phục vụ bưng hai tách trà nghi ngút khói, sau đó lau tay, mang lên vài đĩa điểm tâm.

Hồ Ba Nhất nhìn tách trà, lại nhìn ra ngoài, rõ ràng có tâm sự.

Cả người đều lơ đãng, Chu Du đương nhiên có thể nhìn ra.

"À đúng rồi, lão Hồ, Bàn Tử đã từ miệng Ngưu Đại Mộc biết được tin tức chính xác về Đinh Tư Điềm." Chu Du nhìn Hồ Ba Nhất, cố ý nhắc nhở một câu: "Anh có biết không?" Hồ Ba Nhất không nói gì.

Chương 643

Trong mắt anh ta lộ ra một vẻ mặt khó đoán, trầm mặc nửa buổi sau mới gật đầu.

"Đã biết rồi, sao còn đi?" Chu Du đương nhiên biết trong lòng lão Hồ nghĩ gì, cũng không nói nhiều, chỉ thở dài, nhìn ra bên ngoài.

Trời dần sáng rõ.

Xung quanh Phan Gia Viên càng lúc càng nhộn nhịp, những người bán hàng phía trước thì tích cực, không ngừng rao hàng.

Đương nhiên, đa số mọi người chỉ muốn sự náo nhiệt.

"Anh thật sự đã quyết định rồi sao?" Chu Du nhìn lão Hồ, ánh mắt trở nên kiên định, dù sao anh cũng biết, lão Hồ đối với Đinh Tư Điềm, trong lòng cũng có một thứ tình cảm khó nói.

Đương nhiên, Đinh Tư Điềm trước đây cũng có ý với lão Hồ, nhưng vì ngại cảm xúc của Bàn Tử, giữa ba người họ, dường như ranh giới không rõ ràng đến vậy.

Nhưng trong lòng lại có một thứ tình cảm khó nói.

Hiển nhiên, Hồ Ba Nhất đã chọn cách trốn tránh.

Đối với Chu Du, đó không phải là trốn tránh, mà là một cách giải quyết khác.

Đặc biệt là nỗi đau của Đinh Tư Điềm hiện tại, cũng là chuyện mà cả hai người họ đã canh cánh trong lòng bấy lâu nay.

Hồ Ba Nhất cầm tách trà uống cạn một hơi, như thể đang uống rượu vậy.

"Không phải, bên kia có một người bạn thật sự tìm tôi có việc, có

một dự án tốt.” Hồ Ba Nhất cũng không nói nhiều, dường như cố ý né tránh.

“Được, thượng lộ bình an!” Chu Du gật đầu, sau đó mới nhắc nhở: “Không chào Bàn Tử sao?” “Không cần đâu.” Hồ Ba Nhất lại mỉm cười thờ ơ: “Bây giờ thư cũng đã viết xong rồi, cậu giúp tôi nói với cậu ta một tiếng, chuyện gấp nên phải đi ngay.

Hẹn gặp lại sau!” Hồ Ba Nhất hiển nhiên đã quyết tâm rồi.

Chu Du chỉ mỉm cười thờ ơ, không nói nhiều, chỉ nâng chén: “Thượng lộ bình an!” Chu Du đưa Hồ Ba Nhất ra sân bay, dù sao đối với lão Hồ, càng ít người biết càng tốt, cũng để anh ta được yên tĩnh.

Khoảng giữa trưa, Chu Du mới mua một ít đồ trên phố, rồi đi về phía khách sạn.

Bây giờ nhất định phải xử lý sơ qua cho Triệu lão bản, nếu không thì âm khí trên người ông ta thật sự khó mà tiêu tán được.

Nhưng anh cứ cảm thấy chuyện này không hề đơn giản như vậy.

Trừ tà, những thứ đơn giản nhất như hương liệu trừ tà, lại thêm máu chó đen, trăm thử trăm linh, đối với một số tà vật, có thể hóa giải bệnh tật.

Chu Du nhanh chóng đi về phía khách sạn.

Nơi đây cũng là chỗ sang trọng nhất, nổi tiếng khắp vùng Phan Gia Viên.

Chu Du đang đi vào sảnh lớn của khách sạn, nhưng không ngờ, đúng lúc này, một tiếng la thất thanh vọng xuống từ tầng trên.

Một nữ phục vụ, dường như phát hiện ra chuyện gì đó, tiếng la hét rất lớn.

Trong nháy mắt, động tĩnh này đã thu hút tất cả mọi người trong

khách sạn.

Những người xung quanh đều nhìn chằm chằm lên phía trên.

Chu Du đang chuẩn bị hỏi thăm mấy người phục vụ phía trước, nhưng lúc này, tất cả đều đã tụ tập dưới cầu thang.

Lúc này hiển nhiên đã xảy ra chuyện gì đó, tất cả mọi người đều bàn tán xôn xao, không hiểu tại sao.

Nơi đây vốn là nơi náo nhiệt nhất Phan Gia Viên, đặc biệt là khi xảy ra những chuyện như vậy, làm sao mà không khiến người ta kinh ngạc được!

"Xảy ra chuyện rồi sao?" Chu Du cầm đồ vật, thấy khá nặng, cả người ở chỗ cầu thang, hầu như không thể chen vào được.

Chỉ thấy người người bàn tán xôn xao.

"Nghe nói tầng bốn trên lầu xảy ra chuyện rồi." "Sẽ không phải cướp bóc chứ?" "Chuyện đó chưa chắc, cứ xem đã!" Sau đó cả đám người ngẩng đầu nhìn về phía trước.

"Tránh ra, tránh ra!" Phía khách sạn cũng vội vàng cử người, trực tiếp đi về phía trước.

"Tránh ra!" Mấy người bước tới, quả nhiên thấy nữ phục vụ viên lăn xuống từ cầu thang.

Nữ phục vụ viên đó thật kỳ lạ, lúc này trên người không hề có vết thương nào, cả người trực tiếp rơi từ tầng bốn xuống, nhưng lại không có chút chuyện gì.

Chỉ là bất tỉnh.

Có người kiểm tra hơi thở, dường như mọi thứ đều bình thường: "Cô ấy không sao lớn đâu, xem ra chỉ là ngất xỉu thôi." Người đó là một bác sĩ.

“Tránh ra, đưa ngay đến bệnh viện, trước tiên kiểm tra xem có bị nội thương không.” Tuy cơ thể không có vết thương ngoài, nhưng nội thương có thể gây chết người.

“Tránh ra!” Nhưng khi chuẩn bị đưa đi, Chu Du đột nhiên gọi dừng nhóm người đó lại.

“Chờ đã!” Chu Du rõ ràng cảm nhận được trên người cô gái đó có một luồng khí tức kỳ lạ.

Đến mức nhiệt độ xung quanh chợt giảm xuống!

Lúc này cả người anh đều cảm thấy hơi ngột ngạt, những người xung quanh hiếu kỳ càng lúc càng đông, đều nhao nhao nhìn về phía Chu Du.

Bác sĩ kia lại cười khẩy nói: “Bây giờ không thể chậm trễ được, mau chóng đưa đến bệnh viện.

Chương 644

Nếu bệnh nhân bị chậm trễ thì ai sẽ chịu trách nhiệm?" Lời đó không sai.

"Không cần, cô ấy sắp tỉnh rồi?" Chu Du chỉ chỉ, rõ ràng từ trong cơ thể cô gái đó thấy được một tia âm khí, dường như có thứ gì đó nhập vào người, tuy chỉ là một ma quỷ cấp thấp, nhưng dù sao cũng đã dính phải thứ không sạch sẽ.

"Cái gì?" Tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn Chu Du.

"Ha ha ha!

Nực cười!" Bác sĩ kia cầm ống nghe, sau đó cẩn thận nhìn khuôn mặt cô gái, tái nhợt, chỉ có hơi thở yếu ớt, căn bản không có ý định tỉnh lại.

"Tránh ra." Người của khách sạn hiển nhiên không muốn sự việc trở nên nghiêm trọng hơn, dù sao cũng có nhiều người đang nhìn.

Một khi không giải quyết tốt thì e rằng sẽ càng rắc rối hơn.

"Một khi ra khỏi cửa, e rằng cả Phan Gia Viên sẽ không được yên ổn." Chu Du ngăn lại nói.

Những người bên cạnh không khỏi lộ ra vẻ mặt kỳ lạ, không biết thanh niên này ở đây làm gì.

"Tôi thấy anh đang làm chậm trễ công việc!

Tôi sẽ không khách sáo nữa đâu!" Bác sĩ nói xong, ra hiệu cho những người bên cạnh đi tới.

"Này chàng trai, xin hãy tránh ra." Người mặc vest bên cạnh nói

một cách lịch sự, tuy trong ánh mắt đều lộ ra nụ cười khinh thường Chu Du, nhưng lúc này miễn cưỡng nở một nụ cười.

Dù sao có nhiều người đang nhìn, thái độ nhất định phải khiêm tốn.

"Thưa ông, ông có biết ông ấy là ai không?" Vị quản lý chỉ vào bác sĩ đang kiểm tra cơ thể cô gái phía trước, trong ánh mắt lộ ra vẻ khinh thường: "Ông ấy là chuyên gia y học phương Tây của Bệnh viện Thánh John, có lẽ ông không biết đâu nhỉ?" "À, hóa ra là chuyên gia của Thánh John sao?" Những người xung quanh đều hiểu ra, danh tiếng của Bệnh viện Thánh John không hề tầm thường, đặc biệt là các bác sĩ chuyên khoa ở đó, càng khó gặp mặt một lần.

"Thanh niên này có ý gì?

Chẳng lẽ bị điên rồi sao, dám thách thức uy quyền của chuyên gia?" Ánh mắt mọi người đều tỏ vẻ bất mãn, tên này đúng là tự rước họa vào thân.

Nói xong, thấy Chu Du vẫn chắn ở phía trước, một đám người cường tráng xông về phía Chu Du, hiển nhiên cũng không muốn nói nhiều lời vô ích.

"Khoan đã!" Chu Du nhanh chóng bước tới, sau đó trực tiếp điểm vào mi tâm của người phụ nữ.

Nhưng trong lúc hỗn loạn, anh trực tiếp bị kéo ra.

Chu Du cũng không ra tay, dù sao ở đây không phải trong núi, không thể phô diễn thân thủ.

"Nhanh lên." Bác sĩ hét ra ngoài một tiếng, nhưng khi đến cửa, người phụ nữ kia đột nhiên bật dậy.

"Hả?" Tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, lúc này từng người một đều không hiểu tại sao.

Bởi vì họ rõ ràng thấy, người phụ nữ kia như bật dậy khỏi cáng, động tác có vẻ cứng nhắc.

Bất kỳ người bình thường nào cũng không thể đứng dậy trong tình huống như vậy.

Nhưng cô ta đứng thẳng đơ, lại khiến mọi người bối rối.

Từng người đều trợn tròn mắt, nín thở, không hiểu tại sao.

"Hả?" Vị bác sĩ kia lại có kinh nghiệm phong phú, đã sáu mươi tuổi, lúc này đẩy gọng kính.

Hiển nhiên không dám tin vào những gì trước mắt.

Không ai biết tại sao mọi chuyện lại diễn biến như vậy, từng người đều lùi lại mấy bước, nhìn về phía trước.

"Tình huống gì vậy?" Người phụ nữ kia trực tiếp ngồi trên cáng, cả khuôn mặt tái nhợt, như một tờ giấy trắng.

Nhìn khiến người ta giật mình kinh hãi.

Không ai lường trước được cảnh tượng tiếp theo.

Bác sĩ nhìn về phía trước, cả người kinh hãi không thôi, lúc đó nhanh chóng bước tới, sau đó cẩn thận kiểm tra.

Lấy ống nghe ra, chuẩn bị kiểm tra người phụ nữ, xem tình huống thế nào.

Nhưng khi bác sĩ sắp chạm vào cơ thể người phụ nữ, không ngờ, khuôn mặt cô ta đột nhiên trở nên trắng bệch.

Sau đó nhe nanh múa vuốt, mặt mũi hung tợn, trực tiếp há cái miệng rộng như chậu máu về phía bác sĩ.

"A!" Bác sĩ cả người gần như sụp đổ, nhưng không kịp phản ứng, cả người trực tiếp bị người phụ nữ đó dùng một tay kéo lại.

Sau đó cô ta dùng sức ném thẳng về phía trước.

Bác sĩ cả người gần như rã rời.

Ngã xuống đất, giãy giụa hồi lâu, cặp kính trên mặt gần như vỡ nát, lúc này thở hồng hộc.

Đứng cũng không vững.

Vị quản lý bên cạnh cũng ngây ra như khúc gỗ, nhanh chóng phản ứng lại, sau đó vội vàng ra hiệu cho bảo vệ bên cạnh, trực tiếp khống chế người phụ nữ kia.

"Bắt lấy!" Mấy người bên cạnh trực tiếp xông về phía người phụ nữ.

Chương 645

Nhưng khi lại gần người phụ nữ, cô ta vẫn đứng bất động ở đó.

Khi mấy người bảo an vươn tay, vừa chạm vào vai cô ta, trong nháy mắt, người phụ nữ đó trực tiếp vung tay một cái, lực lớn vô cùng.

"A!" Trong nháy mắt, bốn người bảo an trực tiếp bị ném văng ra xa.

Từng người kêu khổ không ngừng, căn bản không có cơ hội phản kháng, không ai ngờ người phụ nữ đó lại lợi hại đến vậy.

Cô ta dường như còn chẳng thèm nhìn lấy một cái.

Trực tiếp nổi điên.

"Người đâu, mau gọi người đến!" Vị quản lý nuốt nước bọt, lại lộ vẻ mặt khó tin, căn bản không dám một mình tiến lên, dù sao bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng.

Lúc này chỉ hét về phía sau khách sạn, sau đó một đám người vây lại.

Những khách hàng đang xem náo nhiệt ở cửa cũng đều lùi lại vài bước, từng người một đều không dám tiến lên, như thể vừa thấy quỷ.

Lúc này, một nhóm người từ trong khách sạn xông ra, hai người dẫn đầu cầm loại súng tự chế.

Họ chĩa súng, nhắm vào người phụ nữ, ra vẻ muốn khai hỏa.

"Đừng động loạn!" Chu Du mới nhắc nhở: "Một khi nổ súng làm hỏng cơ thể cô ta, e rằng cả người đó sẽ mất mạng." Nói xong, Chu Du nhanh chóng bước về phía trước.

Người phụ nữ đó ánh mắt đờ đẫn, lúc này cơ thể lại cứng nhắc như máy móc.

Bước đi vô cùng quỷ dị.

Dường như đang đi về phía tầng trên.

Cả cơ thể đều khiến người ta cảm thấy ngột ngạt.

Chu Du nhanh chóng tiến lên, thấy người phụ nữ đó nhanh chóng đi về phía trước, nhưng anh vẫn chưa ra tay.

Anh cẩn thận nhìn chằm chằm phía trước, rồi nhanh chóng bám theo người phụ nữ đó.

Những người phía sau đều trợn mắt há hốc mồm, không biết anh ta định làm trò quỷ gì.

Tầng 4!

Chu Du phát hiện, mọi manh mối dường như đều bắt nguồn từ đây.

Trước đây, Triệu lão bản cũng dường như ở đây.

Vốn định trừ tà, nhưng không ngờ lại gặp chuyện của người phụ nữ đó, chẳng lẽ là trùng hợp sao?

Nhưng hiện tại căn bản không có bất kỳ manh mối nào.

Triệu lão bản ở phòng 404.

Không biết tại sao, những ông chủ bình thường chẳng phải đều kiêng kỵ con số này sao?

Hình như ông ta lại chẳng hề bận tâm chút nào?

Chu Du lại trăm mối không thể giải thích, đặc biệt là với một ông trùm lớn như vậy.

Còn người phụ nữ kia thì sao?

Chu Du đang nhìn chằm chằm vào phía trước, nhưng trong nháy mắt, người phụ nữ đó dường như đã biến mất.

Kỳ lạ, chuyện gì thế này?

Không ai biết!

Dưới lầu, vị quản lý dẫn theo một nhóm người nhanh chóng đi lên, sợ xảy ra chuyện, nhưng lúc này những khách hàng phía sau đều không dám đi lên.

Họ đều lần lượt lùi lại.

Trong hành lang trở nên âm u.

Dù sao phong cách của khách sạn này cũng có chút cổ điển, cho nên các cửa sổ xung quanh hầu như đều được đóng kín.

Chỉ ở phía cuối hành lang, có một cái lỗ lớn, như thể một cái miệng rộng như chậu máu, muốn nuốt chửng tất cả mọi người!

"Chết tiệt!" Chu Du nhanh chóng kéo vị quản lý kia sang bên cạnh.

Vị quản lý ba mươi tuổi, lúc này lại lộ vẻ ngạc nhiên.

Ban đầu ông ta định nhờ người ngăn Chu Du lại, nhưng không ngờ gã này sức lực gần như vô cùng, căn bản không thể ngăn cản được.

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Vị quản lý dường như biết được điều gì đó từ lời Chu Du, đặc biệt là thấy Chu Du vẻ mặt bình tĩnh, ông ta biết anh hiểu rõ một số chuyện.

"Người phụ nữ kia có điều kỳ lạ.

À, đúng rồi, trước khi xảy ra chuyện, người phụ nữ đó đã gặp chuyện gì, ông tốt nhất nên kể chi tiết cho tôi nghe, nếu không có sai sót gì, ông cũng không gánh nổi trách nhiệm đâu." "Được!" Vốn dĩ chuyện này đối với vị quản lý là một chuyện lớn khó giải quyết, bây giờ có người giúp đỡ, ông ta lại vui vẻ.

Chương 646

Một khi xảy ra chuyện thì cũng có người để đổ trách nhiệm.

Nhưng nếu xử lý tốt thì thăng quan phát tài, đương nhiên đều là chuyện của ông ta, cho nên, trong lòng ông ta nghĩ, sao lại không vui chứ?

Sau đó vị quản lý kể cho Chu Du nghe những chuyện đã xảy ra trước đó.

Nữ phục vụ viên kia trước đây mọi chuyện đều bình thường, ít nhất cũng không xuất hiện tình huống như vậy.

Trước khi xảy ra chuyện, cô ta đã đi về phía tầng 4.

Vị quản lý kể đến đây, dường như nhớ ra, bèn vội vàng nói với Chu Du, trước đó vị lão tiên sinh ở phòng 404 không thoải mái, đã nhờ nữ phục vụ viên mang một ít nước nóng lên.

Nhưng không ngờ ngay sau đó lại xảy ra chuyện.

"Thì ra là vậy." Chu Du mới vỡ lẽ, đương nhiên anh biết, nhưng không ngờ âm khí lại lợi hại đến vậy, có thể nhập vào người.

Hiển nhiên không phải là oán khí bình thường.

Chu Du cũng không ngờ thứ kia lại có thể trực tiếp nhập vào người giữa ban ngày ban mặt.

"À đúng rồi, mau phái người đi điều tra, xem người phụ nữ kia đã vào phòng nào." Chu Du thúc giục.

Vị quản lý vội vàng cử người đi hỏi thăm.

May mắn thay, trước đó ở tầng bốn có một công nhân dọn dẹp, vô tình thấy người phụ nữ kia đi vào phòng 403 bên cạnh.

Vị quản lý hỏi thăm được chuyện đó, liền vội vàng kể cho Chu Du nghe, xem anh định làm gì tiếp theo.

Chu Du đương nhiên hiểu rõ, chỉ là điều kỳ lạ lúc này là tại sao người phụ nữ kia lại vào phòng 403, chứ không phải 404.

Nhưng vị quản lý cũng không dám làm phiền người khác nghỉ ngơi, nên cũng không hỏi nhiều, chỉ cử người trực tiếp đến gõ cửa phòng 403.

"Cốc cốc cốc!" Chu Du và nhóm người nín thở chờ đợi ở cửa.

Một khi có tình huống bất thường, nhất định phải kịp thời ra tay, nếu không có thể sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

"Có ai không, kiểm tra phòng khách?" Bên ngoài, có người nhắc nhở một câu, giọng nói khá nhỏ.

Nhưng bên trong cửa, không có bất kỳ động tĩnh nào.

"Không tốt!" Chu Du ngay lập tức cảm thấy trong phòng có một mùi vị kỳ lạ, người thường không ngửi thấy, nhưng đối với Chu Du, anh lại biết rõ mồn một, đương nhiên biết chuyện gì đang xảy ra.

Sau đó anh ra hiệu cho mọi người trực tiếp phá cửa.

"Rầm!" Cánh cửa gần như bị phá tung.

Sau đó cả đám người phát hiện, bên trong căn phòng đã xảy ra chuyện.

Lúc này, nơi đây như một vũng máu, khắp nơi trên sàn đều là máu, một cái xác, mặt mũi biến dạng hoàn toàn.

Trước đó căn phòng vốn sạch sẽ, nhưng bây giờ toàn bộ bức tường như được quét một lớp máu, nhìn vô cùng quỷ dị.

Mùi máu tanh không ngừng lan tỏa xung quanh.

Khiến người ta gần như nghẹt thở, đặc biệt là mấy người vừa bước vào, không lường trước được, suýt chút nữa đã nôn hết tất cả đồ ăn trong bụng ra.

"Chuyện gì thế này vậy?" Vị quản lý trợn mắt há hốc mồm, nếu ở đây xảy ra án mạng, tiền đồ của ông ta dường như sẽ bị ảnh hưởng.

Cả người run rẩy lo sợ.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, không ngờ mọi chuyện lại diễn biến đến mức này.

Không ai biết trong phòng đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này, cái xác trên mặt đất, nửa thân người như bị lột da rút gân, chỉ có khuôn mặt, Chu Du lại nhìn rõ mồn một.

"Canh giữ ở cửa, đừng cho bất kỳ ai vào." Chu Du nhắc nhở, cũng không kịp nói nhiều, trực tiếp bước vào bên trong.

Đến gần nhìn rõ khuôn mặt đó, là Tiểu Bình Đầu.

Cũng là Tiểu Bình Đầu đi theo bên cạnh Triệu tiên sinh trước đó.

Cả người hắn ta chết thảm trong khách sạn, hiển nhiên không phải là hung thủ bình thường, mà là người phụ nữ bị quỷ nhập.

"Chết tiệt!" Chu Du không kịp nói nhiều, trực tiếp đi về phía phòng 404 bên cạnh, ở cửa, một cước trực tiếp đá tung cửa.

Anh cứ nghĩ Triệu tiên sinh sẽ gặp chuyện.

Lúc này Triệu tiên sinh đang ngồi trên ghế sofa bên cạnh, cả khuôn mặt tái nhợt, dường như vừa chứng kiến một cảnh tượng kinh hoàng.

"Rầm!" Ngay khoảnh khắc cánh cửa bị đá tung, anh mới vỡ lẽ.

Ban đầu không biết tại sao, căn phòng này tối đen như mực, như một nhà tù, không ngờ, Chu Du vừa bước vào, tất cả cảnh vật đều

thay đổi.

Như thể thoát chết trong gang tấc.

Chương 647

"Chu đại sư, cuối cùng cậu cũng đến rồi." Triệu lão bản gần như quỳ rạp trước mặt Chu Du, không ngờ mọi chuyện lại diễn biến đến mức này.

"Dọa chết tôi rồi, dọa chết tôi rồi." Sắc mặt Triệu lão bản mới dần dần hồi phục được chút ít, nhưng nỗi sợ hãi mà trước đó đã gây ra cho ông ta, như một bóng ma, hoàn toàn không thể xua đi được.

Chu Du nhìn xung quanh, lúc đó ra hiệu cho vị quản lý ở cửa, không được vào.

Sau đó đóng cửa lại, từ trong túi lấy ra một lá bùa.

Dán lên cửa, nhanh chóng lóe lên, sau đó áp sát vào cạnh cửa sổ, lại dán thêm vài tấm nữa.

Anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Căn phòng này rất lớn.

Hiển nhiên như một căn phòng tổng thống, Triệu lão bản vốn có thân phận và địa vị, cho nên nơi ông ta ở hầu như không có gì phải nghi ngờ.

"Xảy ra chuyện gì rồi, Triệu lão bản?" Chu Du ngồi bên cạnh, Triệu lão bản nửa ngày sau mới hoàn hồn, lúc này mồ hôi đầm đìa, cơ thể vốn đang run rẩy, gần như đã ngừng run.

"Quỷ, có quỷ!" Triệu lão bản ngay lập tức như nhìn thấy gì đó, trong ánh mắt đều lộ ra vẻ kinh hoàng.

"Người phụ nữ đó lại xuất hiện rồi sao?" "Người phụ nữ ư?" Chu Du lại thấy kỳ lạ, xem ra, quỷ hồn nhập vào người phục vụ viên kia thật sự là một người phụ nữ.

Chu Du vốn định từ miệng Triệu lão bản biết tin tức về người phụ nữ đó, nhưng căn bản không có bất kỳ thông tin hữu ích nào.

Dường như Triệu lão bản cũng có chút kỳ lạ, căn bản không biết người phụ nữ đó là ai, tại sao lại bị cô ta quấn lấy.

Bây giờ ông ta cũng không hiểu, chỉ từng gặp người phụ nữ đó một lần.

"À đúng rồi, Tiểu Bình Đầu kia thì sao?" Chu Du hỏi về gã ở phòng bên cạnh.

Dù sao, người đầu tiên mà nữ quỷ đó tìm đến lại là Tiểu Bình Đầu, hiển nhiên chuyện này không đơn giản như vậy, và có liên quan đến hắn ta.

"Không, Triệu lão bản, đừng lo lắng." Chu Du chắp tay sau lưng đi lại trong phòng, cảm thấy âm khí dường như đã tiêu tán.

Anh thấy kỳ lạ!

Chẳng lẽ nữ quỷ đó đã bỏ đi rồi sao?

Nhưng...

"Rầm!" Gần như trong nháy mắt, từ trong tủ phía trước truyền đến một tiếng động lớn, dọa Triệu lão bản cả người sợ hãi run rẩy, trán đầm đìa mồ hôi lạnh. rồi." Triệu lão bản lúc này run bắn người.

Ông ta nhanh chóng đi về phía trước, tuy là một ông chủ lớn nhưng lại có vẻ hơi khó thở trước những thứ này.

Chu Du mới phát hiện, âm thanh phát ra từ bên trong tủ quần áo.

Cánh cửa đột nhiên mở ra, một tiếng động lớn vang lên từ bên trong, và một người phụ nữ!

Nhưng đó không phải là nữ quỷ mà Triệu lão bản thấy!

Chu Du tiến lên nhìn, mới nhận ra đó là cô phục vụ trước đó.

Cô ấy bị nhốt trong đó, rõ ràng sau khi báo thù, nữ quỷ đã biến mất.

Xem ra, chuyện này thật sự không hề đơn giản!

Chu Du cũng không nói nhiều, chỉ ra hiệu cho Triệu lão bản đừng lo lắng, "Hiện tại nữ quỷ đã chạy rồi, rõ ràng không gây ra thương tổn chí mạng nào cho ông.

Chỉ cần nhập thân, sau đó giải quyết tên đầu bình kia." Triệu lão bản mới giật mình hiểu ra, thở phào nhẹ nhõm.

Ông ta nói với Chu Du rằng tên đầu bình đó là người của đội bảo an trong công ty.

Ông ta cũng không hiểu rõ lắm, chỉ biết người này có chút bản lĩnh, thuộc hạ cũng đều là những kẻ lợi hại.

Nhưng lại không biết tên đầu bình rốt cuộc là người thế nào.

Chu Du cũng không hỏi nhiều nữa.

Chu Du mới hiểu ra, chuyện này không thể tiếp tục trì hoãn, nhất định phải nhanh chóng đến Hồng Kông để giải quyết.

Hơn nữa, hiện tại tôi phải tận dụng cơ hội này để đến Hồng Kông xem xét chuyện liên quan đến Lý Thiết Quân.

Tên tiểu tử đó trước đây đã nói cho tôi một chuyện kỳ lạ trong thư.

Chu Du không khỏi rơi vào trầm tư.

Lúc đó, khi chuẩn bị lên đường đến Côn Luân, tôi đã nhận được thư của Lý Thiết Quân, nhưng khi đó không kịp xem.

Sau khi trở về, suýt chút nữa quên mất, nếu không gặp Triệu lão bản, chắc hẳn tôi cũng đã vứt nó ra sau đầu rồi.

Trong thư đó, Lý Thiết Quân dường như có chuyện nghiêm trọng muốn nói.

Nhưng lại như muốn nói lại thôi.

Chương 648

Dường như có những chuyện khó có thể viết ra trong thư, chỉ nói với Chu Du, có thời gian thì nhanh chóng đi một chuyến.

Thậm chí tôi cũng phải dành thời gian đi xem xét.

Chu Du mới nhận ra có chút tình huống bất thường.

“Không, ông Triệu cứ yên tâm, chuyện này tôi nhất định sẽ quản.” Nghe Chu Du nói vậy, Triệu lão bản cuối cùng cũng yên tâm không ít, rõ ràng, Chu Du ở bên cạnh còn đáng tin cậy hơn tên đầu bình kia nhiều, cũng mang lại cảm giác an toàn hơn.

Mặc dù Triệu lão bản cũng là một ông già rồi, nhưng người ta lại rơi vào hoảng loạn.

“À phải rồi, Triệu lão bản, tôi muốn hỏi ông một chuyện.” Chu Du mới nhớ ra, hỏi Triệu lão bản.

“Chuyện gì?” Sắc mặt Triệu lão bản hơi dịu lại, ông ta nhìn về phía Chu Du, cả người đã khôi phục sự bình tĩnh.

“Chuyện liên quan đến Lý Thiết Quân, dạo này anh ấy thế nào rồi?

Thành thật mà nói, anh ấy là bạn của tôi.” Chu Du nhắc nhở.

Triệu lão bản dường như hiểu ra, ánh mắt lóe lên một tia sáng kỳ lạ, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường, “Đúng rồi, nói vậy thì tôi hiểu rồi, Lý Thiết Quân trước đây cũng là bạn làm ăn của tôi, giao tình không tệ.” Sau đó Triệu lão bản cũng không giấu giếm.

Trước đây, khi Lý Thiết Quân mới đến Hồng Kông, anh ấy cũng còn rất xa lạ.

Mọi thứ đều không quen thuộc, chỉ tuân theo chỉ dẫn trước đó của

Chu Du, nhưng việc triển khai cụ thể thì hơi khó.

May mắn thay, tiếng tăm của Lý Thiết Quân cũng bình lặng.

Cuối cùng, vô tình gặp được Triệu lão bản, hai người dường như rất hợp nhau trong chuyện làm ăn.

Dựa trên số tiền và ý tưởng mà Chu Du đã đưa, Lý Thiết Quân đã có một số công việc kinh doanh mới.

Sau đó cũng phát triển.

Nhưng Triệu lão bản lại thấy lạ, vì khi công ty đang trên đà phát triển, Lý Thiết Quân dường như đã chuyển ngành.

Thậm chí còn thành lập một công ty.

"Công ty?" Chu Du thấy lạ, không biết Lý Thiết Quân rốt cuộc đang làm trò gì?

Nhưng hiện tại lại không có chút tin tức nào.

Triệu lão bản mới nói tiếp, "Đúng vậy, công ty đó cũng rất kỳ lạ, dường như đang xử lý một số chuyện quái lạ, hình như về mặt nghiệp vụ tôi cũng không nắm rõ, hơn nữa đã hơn nửa tháng rồi cũng không gặp Lý Thiết Quân." Đương nhiên chủ yếu là vì Triệu lão bản bị vướng bận chuyện công ty nên không có thời gian rảnh để quan tâm đến chuyện của Lý Thiết Quân nữa.

Chu Du mới hiểu ra.

Xem ra, chuyến đi Hồng Kông này, dường như đã cấp bách lắm rồi.

"Triệu lão bản, tôi thấy chuyện này tôi không thể trì hoãn nữa, khi nào thì tiện khởi hành?" Chu Du hỏi một câu.

"Ngày mai." Triệu lão bản gật đầu, đối với ông ta, ở lại đây thêm một đêm nữa, e rằng cũng vô cùng nguy hiểm, ai mà biết giây tiếp theo

sẽ xảy ra chuyện gì.

Chu Du dường như nhìn thấu nỗi lo lắng của ông ta, liền cười nói, "Triệu lão bản đừng lo lắng, nữ quỷ kia đã hoàn toàn biến mất, tôi ở đây cũng có phù chú phòng ngự, chỉ cần không ra khỏi căn phòng này thì sẽ không sao đâu." Chu Du mỉm cười.

"Tốt, nhờ cậu." Triệu lão bản biết rằng lần này, ông ta thật sự đã gặp được cao nhân, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

Chu Du sau đó dặn dò Triệu lão bản vài câu, rồi quay về tiệm để chuẩn bị một số thứ cần thiết.

Hiện tại, Hồ Ba Nhất cũng chắc đang trên máy bay rồi.

Thật không ngờ, Lão Hồ lại không chịu nổi một cảm xúc.

Cả ngày, Bàn Tử đều đi tìm Hồ Ba Nhất, lúc này lại thấy kỳ lạ, dường như Bàn Tử lại phát hiện ra chuyện có thể phát tài.

Nhưng lại không hề tìm thấy Hồ Ba Nhất.

"Bàn Tử, không cần tìm nữa đâu." Chu Du ra hiệu cho Bàn Tử đừng đi lại trước mặt tôi nữa.

"Hả?

Tên đó lẽ nào đi tìm Đại Kim Nha?" Bàn Tử thấy lạ.

Nhưng Chu Du chỉ cười nhạt, xua tay, "Không, không đi tìm Đại Kim Nha, ra nước ngoài rồi, hiện tại có một chuyện quan trọng đang đặt trước mặt cậu đấy." "Chuyện gì?" Vương Bàn Tử thấy lạ, dường như Lão Hồ cũng chưa từng làm chuyện như vậy.

"Tên đó rốt cuộc là sao?" Bàn Tử có chút oán trách.

"Thôi được rồi, đừng quản chuyện của Lão Hồ nữa, à mà, chuyện bên Đinh Tư Điềm đã sắp xếp chưa?" Chu Du hỏi thẳng vào vấn đề.

Bàn Tử mới cười nói, “Anh Chu, tôi định mấy ngày nữa sẽ đi xem xét.” “Nếu là chuyện thật, thì dễ giải quyết rồi, nếu tên Ngưu Đại Mộc kia dám lừa tôi, thì tôi sẽ khiến hắn ăn không được đi không xong.” Chu Du thấy Bàn Tử nói vậy, biết là anh ta muốn thể hiện, liền nhắc nhở, “Bàn Tử, chuyện đó, tạm thời tôi không đi được rồi, bên Hồng Kông tôi có chuyện phải làm, cho nên ngày mai tôi chuẩn bị đi một chuyến.” “Cậu muốn đi Hồng Kông?” Bàn Tử thấy kinh ngạc, không có chuyện gì mà lại thành ra thế này, vốn dĩ định dựa vào Chu Du để giải quyết.

Nhưng xem ra chuyện cũng không hề đơn giản như vậy.

“Đúng vậy, hiện tại Lý Thiết Quân bên kia có chút chuyện, tôi nhất định phải xử lý.” Chu Du sau đó nhanh chóng nhắc nhở, “Đợi chuyện này xử lý xong, tôi mới giúp cậu đi tìm Đinh Tư Điềm, nhưng hiện tại chuyện này đã cấp bách lắm rồi, nhất định phải xử lý.” Sau đó Chu Du ra hiệu cho Bàn Tử đi chuẩn bị một số đồ đạc.

Ô Thiền, Hoắc Linh và Diệp Nhất Tâm cũng đã đến.

Đêm khuya.

Chương 649

Chu Du chỉ đơn giản kể cho mọi người một số chuyện liên quan đến Lý Thiết Quân, và muốn nghe ý kiến của Ô Thiền về chuyện này.

Mấy người nghe xong, mới biết mức độ nghiêm trọng của sự việc.

"Tiểu trượng phu, uống trà đi." Ô Thiền bưng một chén trà từ bên cạnh đưa cho Chu Du, Chu Du nhấp một ngụm, mùi vị thật không tồi.

Diệp Nhất Tâm từ trong bếp lấy ra một ít điểm tâm, đưa cho Chu Du, mấy ngày không gặp, dường như cô bé thấy Chu Du đã gầy đi mấy cân.

"Ăn nhiều một chút đi, em thấy anh dạo này cứ bận rộn mãi, gầy đi không ít rồi." Diệp Nhất Tâm đưa cho Chu Du một miếng bánh ngọt, "Thử xem, đây là bánh ngọt mới nhất của khách sạn em đấy." "Không tồi, mùi vị thật không tồi!" Chu Du liếm liếm môi.

Bên cạnh, Bàn Tử đang gãi đầu, lúc này lại có vẻ mặt chán đời, bỗng gắt lên với người phía sau, "Tam Nhi, thằng nhóc kia đi đâu rồi?

Tao đói, khát rồi!" Sau đó một tên đang ngái ngủ mới xuất hiện.

Hắn dụi dụi mắt xong, mới nhanh chóng tiến lên một bước, "Ông chủ, giờ này đã nửa đêm rồi, tôi tan ca rồi mà." Bàn Tử tức đến nỗi mặt đổi sắc.

Tên tiểu nhị thấy tình hình không ổn, mới nhanh chóng lùi về phía sau, "Được, tôi đi chuẩn bị ngay đây." Phía sau Chu Du, Hoắc Linh đang xoa bóp vai cho anh.

"Ai!" Bàn Tử bỗng sắc mặt ủ dột, vươn vai.

Hiện tại dường như cũng hoàn toàn không còn hứng thú nữa.

Đêm khuya rồi.

Bàn Tử lúc này bị Tam Nhi kéo ra ngoài ăn đêm.

Chu Du từ lời nói của Ô Thiền cũng biết không ít chuyện, nhưng hiện tại hoàn toàn không biết gì về chuyện đó, cho dù có yêu ma quấy phá, cũng phải điều tra một phen mới có thể nhìn rõ.

"Tiểu trượng phu, khi nào thì xuất phát?" Ô Thiền nhắc nhở một câu.

Chu Du mới cười nói, "Ngày mai, mọi người cứ nhanh chóng thu dọn đi, thời gian không còn sớm nữa, nghỉ ngơi trước đi." "Được!" Hoắc Linh và Diệp Nhất Tâm lúc này sắc mặt lộ vẻ thẹn thùng, "Ông xã, thời gian không còn sớm nữa rồi, chúng ta nên nghỉ ngơi thôi." Chu Du mới hiểu ra.

"Tôi đi đóng cửa!" "Kẽo kẹt!" Cánh cửa sau đó đóng lại.

Không xa đó, Bàn Tử và Tam Nhi nhìn thấy rõ mồn một, cửa đóng rồi, sau chớp mắt, đèn cũng tắt.

Sau đó mọi thứ dường như đã trở lại yên tĩnh!

"Ai, ông chủ…" Tam Nhi dường như hiểu ra, lúc này liếm liếm môi, vẻ mặt đầy khao khát.

"Ai, suỵt!" Bàn Tử thở dài một hơi, sau đó kéo Tam Nhi ra, "Thằng nhóc kia nhìn cái gì, bây giờ nhanh về phòng ngủ đi!" Bàn Tử mắng một câu.

"..." Tam Nhi lộ vẻ thất vọng.

Sân viện nhanh chóng trở nên hoàn toàn yên tĩnh, hiện tại, cả thành Bắc Bình đều chìm vào một khoảng lặng chết chóc.

Thứ nhất.

Cả thành Bắc Bình trở nên náo nhiệt hơn không ít.

Lúc này, trước cửa khách sạn, xe của Triệu lão bản đã chuẩn bị sẵn, xung quanh thu hút người dân đến xem, dù sao ở Phan Gia Viên mà thấy một ông lớn như vậy thật sự không nhiều.

Đặc biệt là những chiếc xe việt dã mới coong kia.

Dường như cũng chưa từng nghe nói đến.

Từng người một mở to mắt, chăm chú nhìn xung quanh, dường như giây tiếp theo sẽ xuất hiện tình huống bất thường.

Lúc này Triệu lão bản mọi thứ đều đã chuẩn bị xong xuôi.

Ông ta nhìn ra bên ngoài, hít sâu một hơi, cả người dường như vẫn còn văng vẳng cảnh tượng kinh hoàng đêm qua, may mắn thay Chu Du đã xuất hiện kịp thời, ông ta không khỏi cảm khái, thật sự có kỳ nhân dị sĩ trong nhân gian.

Không xa đó, Chu Du và Ô Thiền nhanh chóng đi đến.

Nhưng Diệp Nhất Tâm vì có chuyện khác nên không thể đi cùng.

Cuối cùng, Tuyết Lỵ Dương lại khá quen thuộc với bên Hồng Kông, cô chuẩn bị đi tìm mấy vị giáo sư, những chuyên gia có tiếng ở Hồng Kông.

Cô chuẩn bị thỉnh giáo một số chuyện quan trọng.

Ba người phụ nữ, cộng thêm Chu Du, lên xe.

Phía sau Bàn Tử cũng thở dài, dù sao hiện tại anh ta đang chuẩn bị đơn thương độc mã đi tìm tung tích Đinh Tư Điềm.

Theo manh mối mà Ngưu Đại Mộc cung cấp, chuyện dường như cũng không rắc rối như vậy.

"Ầm!" Chiếc xe nhanh chóng khởi động.

Người dân xung quanh xem náo nhiệt ngày càng đông, lúc này đều

lũ lượt né tránh.

Chiếc xe nhanh chóng lao ra khỏi Phan Gia Viên, Chu Du mới tựa vào ghế sau, hơi nghỉ ngơi một lát, dù sao đêm qua cũng không ngủ ngon.

Lúc này anh có chút cảm giác ngái ngủ.

Chiếc xe vững vàng chạy trên đường, mọi thứ dường như đều dễ dàng giải quyết.

Chương 650

Ra khỏi thành Bắc Bình, tốc độ cũng ngày càng nhanh hơn.

Suốt đường đi không có chuyện gì khác.

Mất khoảng vài ngày, Chu Du mới đến Hồng Kông.

Trên đường cũng không có chuyện gì khác, cho nên cũng không có bất kỳ sự chậm trễ nào, dù sao hiện tại Triệu lão bản đang rất quan tâm đến chuyện của công ty.

Hiện tại, ông ta căn bản không quan tâm đến chuyện gì khác, chỉ cần lật ngược tình thế, ông ta mới bất đắc dĩ tự mình ra mặt.

Khoảng trước khi trời tối, Chu Du đến Hồng Kông.

Nơi đây quả nhiên náo nhiệt.

Hồng Kông vào thời điểm đó, so với Bắc Bình còn náo nhiệt hơn, dù sao cũng tiếp xúc với quốc tế.

Nơi đây cũng đã có cấu trúc hình thái hiện đại hóa, cho nên một khi đã ổn định ở đây, sự phát triển sau này có thể nói là thăng tiến như diều gặp gió.

Cả Hồng Kông hiện tại cũng độc bá một phương.

Cao ốc san sát mọc lên!

Hiện tại, hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của tôi, Chu Du trước đây tưởng rằng nơi này không sang trọng như trong tưởng tượng, xem ra, tôi đã nhầm rồi.

Sau đó chiếc xe nhanh chóng chạy lên một con đường núi.

Quả nhiên là một địa thế phong thủy tốt.

Trước có núi, sau có nước, nơi tàng long ngọa hổ, rõ ràng, Triệu lão bản cũng đã bỏ ra rất nhiều tiền, nếu không thì không thể nào trước đó mấy chục năm lại có một phen phong thủy như vậy.

Nhưng hiện tại cái phong thủy này dường như ẩn chứa điều gì đó không ổn.

Quả nhiên, nhà ở của Triệu lão bản, nằm trong một khu biệt thự trên sườn núi.

Xung quanh thì yên tĩnh, gần như có thể ngắm nhìn toàn cảnh Hồng Kông.

Chiếc xe vững vàng từ từ đi vào một con đường núi.

Xung quanh đều trồng đầy những loại cây xanh, khóm hoa tỏa ra một mùi hương thơm ngát.

Ở Bắc Bình, vào thời đại này ít thấy tình huống như vậy.

Phía trước thấy xe của Triệu lão bản quay về.

Cánh cổng sắt mở ra, mấy chiếc xe từ từ đi vào, dừng lại ở nhà xe phía sau vườn hoa.

"Mời!" Cánh cửa mở ra, người bên ngoài lịch sự cúi mình, mở cửa xe.

Chu Du và Ô Thiền mới bước ra ngoài.

Nhìn nhà ở trước mắt.

Quả nhiên là một diện mạo hoàn toàn mới.

Cả căn nhà dường như nằm trong một công viên, hoàn toàn không giống một nơi ở, phía trước, phía sau có mấy tòa biệt thự với kiến trúc khác nhau.

Nơi đây nhiều nhất có lẽ là những người bảo vệ.

Rõ ràng tài sản của Triệu lão bản không chỉ là mấy chục triệu, vào thời đại này, chắc chắn là phi thường rồi.

Sau đó Triệu lão bản được một nhóm người vây quanh, đi vào một tòa nhà kiểu Tây ba tầng phía trước.

Chu Du vừa cảnh giác môi trường xung quanh, vừa đi vào trong nhà.

"Đây đều là quý khách của tôi, cẩn thận hầu hạ." Triệu lão bản nhắc nhủ một câu.

"Vâng!" Những hạ nhân đó lập tức từng người một nhanh chóng lại gần Chu Du, cái cảm giác hỏi han ân cần khiến người ta có chút gò bó.

"Chu đại sư, đừng khách sáo, xin cứ tự nhiên." Triệu lão bản mới ngồi xuống ghế sô pha dưới đại sảnh, ra hiệu cho mọi người rời đi.

Sau khi những người đó đi xuống, căn phòng rộng lớn trở nên trống trải.

"Nhà lớn như vậy, một mình ông ở sao?" Chu Du thấy lạ, ban ngày thì không sao, ban đêm, trên núi khí âm nặng, cũng khó trách sẽ xuất hiện khí âm quấn thân.

"Ai!" Triệu lão bản sắc mặt có chút tệ.

Mấy ngày nay có thể nói là đi đường vất vả, dường như có chút không chịu nổi nữa.

Thân thể vốn yếu ớt, dường như đã chìm vào chuyện đau lòng.

"Ai, tôi cũng không biết." Triệu lão bản mới mở miệng nói, "Tôi có ba đứa con trai, cả ngày không học hành tử tế, tôi cũng không quản được." Triệu lão bản có ba người con trai.

Con trai lớn Triệu Đại Hữu, không học hành tử tế, nhưng thích

sưu tập một số đồ cổ, nhưng bản thân lại không có mắt nhìn.

Trước đây, Triệu lão bản đã cấp cho mỗi người con trai một công ty.

Chương 651

Để họ tự kinh doanh, thua lỗ tự chịu, sau đó ông cũng không nhúng tay vào nữa.

Bất kể kết quả thế nào.

Con trai thứ hai Triệu Đại Thiên lại có chút thiên phú kinh doanh, nhưng bị người khác xúi giục, công ty phá sản, hiện tại cũng không còn ý chí, bây giờ không biết tung tích ở đâu.

Mặc dù sau đó cũng tìm Triệu lão bản, nhưng ông ta lại không thèm để ý đến tên đó.

Đứa út là Triệu Đại Vân.

Tên này còn tệ hại hơn, hòa mình với một số kẻ bất hảo, cả ngày đều muốn thôn tính đồ đạc của lão tử.

Thậm chí còn mưu tính đủ loại kế hoạch.

Bị lão gia tử phát hiện, suýt chút nữa phun ra một ngụm máu già, những chiêu đối phó đó, thậm chí còn lợi hại hơn cả kẻ thù giết cha.

Triệu lão bản nhắc đến là lại đấm ngực dậm chân.

Nhưng hiện tại ông ta đã thản nhiên hơn rồi.

Một số nghiệp vụ trong công ty đều đã giao cho những người thủ hạ mà ông ta tin tưởng và các cổ đông khác quản lý.

Thậm chí còn có hai người con nuôi mà ông ta đã nhận từ trước.

Hai người họ làm việc hiệu quả, thật không chê vào đâu được, rất được ông ta trọng dụng.

Chu Du đại khái đã hiểu được một số thông tin từ miệng Triệu lão bản.

Nhưng hiện tại Chu Du không nói gì, cả căn phòng rộng lớn chỉ có một mình Triệu lão gia tử ở, phần còn lại đa số là quản gia và vệ sĩ.

"Tối nay, ông cứ nghỉ ngơi cho tốt đi." Triệu lão bản nhắc nhở, "Trời sắp tối rồi, nếu cần gì, tôi sẽ dặn quản gia." "Có chuyện gì, cứ trực tiếp dặn quản gia là được." Triệu lão bản nhắc nhở một câu.

Nói xong, thấy Chu Du cũng đi đường vất vả, ông ta không quấy rầy thêm nữa, chỉ dặn quản gia sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho tốt, rồi đi vào phòng.

Chu Du và Ô Thiền được sắp xếp ở một tòa nhà kiểu Tây nhỏ trong sân sau của biệt thự.

Không cao lắm, xung quanh đều bị một số loại thực vật quý hiếm thu hút.

Vị quản gia tên là Đặng Bá, từ lời ông ta, Chu Du biết rằng ông ta đã phục vụ ông chủ nhiều năm rồi, thậm chí cũng không nhớ rõ nữa.

"Có gì cứ trực tiếp nói với tôi là được." Đặng Bá dường như không biết Chu Du làm nghề gì, cũng không hỏi nhiều.

Quả nhiên ông ta chỉ phụ trách ăn uống của lão gia, còn lại thì không quản gì cả.

Chu Du mở cửa, bước vào bên trong thì thấy xa hoa, đừng nói vào thời đại đó, ngay cả bây giờ cũng là loại hiếm có.

Sau đó tôi cũng không nói nhiều, mấy người tùy tiện tìm một chỗ, rồi mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau.

Sau khi ăn no uống đủ, Chu Du và Triệu lão bản đi đến công ty.

Ô Thiền và Hoắc Linh thì điều tra tình hình xung quanh, dù sao một công ty lớn như vậy mà xảy ra chuyện thì chắc chắn sẽ có một số lời

đồn đại.

Rõ ràng điều này có ích cho việc giải quyết vấn đề.

Tuyết Lỵ Dương thì trực tiếp đi tìm giáo sư để giải quyết một số vấn đề liên quan, mấy người liền chia nhau hành động.

Đến dưới lầu công ty, thấy xa hoa, cũng là tòa nhà mang tính biểu tượng nhất của Hồng Kông.

Triệu lão bản chỉ giới thiệu đơn giản, sau đó đi lên khu vực văn phòng.

Mười mấy tầng lầu, quả nhiên thu hút sự chú ý.

Chu Du theo mọi người đi lên, hiện tại công ty vì chuyện này mà lòng người hoang mang sợ hãi, đa số nhân viên đều đã nghỉ việc.

Chỉ có một số thành viên cổ đông thì vẫn gắng gượng.

Hiện tại cả doanh nghiệp gần như đang ở đầu sóng ngọn gió, chuyện này nhất định phải xử lý ngay lập tức.

Hiện tại, đây không phải là công ty duy nhất của Triệu lão bản, mà là một trong những công ty đầu tiên gặp sự cố, một công ty chuyên về ngoại thương.

Chu Du kiểm tra trong công ty, nhưng không phát hiện bất kỳ khí âm nào.

Rõ ràng khi xây dựng tòa nhà lớn này cũng đã mời thầy phong thủy chỉ điểm, đúng là một địa thế phong thủy tốt.

“Thế nào, có phát hiện gì không?” Chu Du vì để che mắt người khác, muốn có thông tin chính xác, cũng không làm rùm beng trong công ty.

Chỉ do Triệu lão bản dẫn vào, đi thẳng đến phòng nhân sự.

Theo ý của Chu Du, anh định thu thập thông tin từ miệng những thuộc hạ đó, như vậy sẽ dễ dàng hơn nhiều, đạt được hiệu quả gấp đôi với một nửa công sức.

Suốt đường đi, Chu Du đều cảnh giác xung quanh.

Có lẽ vì ban ngày, cho nên căn bản không có bất kỳ phát hiện nào, công việc trong công ty cũng đang vận hành bình thường.

Chương 652

“Triệu lão bản, tạm thời chưa có phát hiện gì, mọi việc cứ tiến hành theo kế hoạch trước đó đi.” Chu Du nhắc nhở một câu.

Triệu lão bản gật đầu, đương nhiên hiện tại cũng chỉ có Chu Du giúp đỡ, trước đây ông ta cũng đã nhờ những người khác xử lý chuyện này, nhưng đa số đều là những kẻ vô công rồi nghề, căn bản không có bản lĩnh thật sự.

Chỉ biết lừa ăn lừa uống mà thôi.

Hiện tại, dường như mọi thứ đều có chuyển biến.

“Cốc cốc cốc!” Sau đó có người gõ cửa bên ngoài.

Cánh cửa sau đó mới mở ra.

“Ông chủ.” Bước vào là một người phụ nữ mặc quần tất dài, dung mạo xinh đẹp, một thân vest, lại có chút khí chất.

Trong tay cầm một tập tài liệu, vẻ mặt thì thản nhiên.

“À đúng rồi, nhân viên mới của công ty, tạm thời cứ sắp xếp vào bộ phận nghiệp vụ tổng hợp đi, chuyện cụ thể, sau này tôi sẽ cử người đến hướng dẫn, giúp tôi sắp xếp cho cậu ta.” “Vâng!” Ông chủ nói xong liền rời đi.

Đợi đến khi người phụ nữ trước mặt quay đầu nhìn về phía Chu Du, bỗng lóe lên một tia nghi hoặc, người này trông cũng không giống người đi làm nhỉ?

Một thân trang phục thường ngày, dường như vừa từ trên núi xuống.

Nhưng dù sao cũng là do ông chủ giới thiệu, cô ấy cũng không tiện

nói nhiều, sau đó người phụ nữ miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, "Chào mừng anh gia nhập, tôi tên là Tiêu Lệ Lệ!

Sau này có chuyện gì cứ tìm tôi." "Được!" Chu Du vươn tay cười nhạt, "Xin được chỉ giáo nhiều." "Đi theo tôi!" Sau đó Tiêu Lệ Lệ cũng không nói nhiều, ra hiệu cho Chu Du đi theo, rồi vừa đi vừa lấy ra một tập tài liệu, trông có vẻ bận rộn.

Người giỏi chốn công sở, hiệu suất làm việc quả nhiên cao.

Chu Du không khỏi thán phục.

"À mà, trình độ học vấn của anh là gì?" Tiêu Lệ Lệ vừa ghi chép vừa hỏi.

Trình độ học vấn?

Chu Du hơi khựng lại, tôi đâu phải người đi học, liền đáp một câu: cử nhân đại học.

"Hả?" Tiêu Lệ Lệ rõ ràng có chút kinh ngạc, cô ấy trên dưới đánh giá Chu Du, phải biết rằng vào thời điểm đó người đi học đã không nhiều, huống hồ lại có trình độ cử nhân đại học, thật sự hiếm thấy.

"Sao, không tin à?" Chu Du nhún vai.

Tin, đương nhiên là tin rồi!

Tiêu Lệ Lệ trong lòng thầm nghĩ, đương nhiên, tên này lại được ông chủ đích thân dẫn vào, có thể biết, người này nhất định có bản lĩnh, nếu không thì cũng không được kính trọng như vậy.

"Ai, đáng tiếc thật." Tiêu Lệ Lệ chỉ thở dài một hơi, nếu là trước đây, thì không tồi, nhưng hiện tại, công ty lại thành ra thế này, nếu không phải vì tăng lương, e rằng họ cũng đã rời đi rồi.

Trong lòng cô ấy nghĩ, e rằng ông chủ cũng vì những nhân viên đã nghỉ việc đó, mới không biết tìm người từ đâu ra.

“Chúc anh may mắn!” Nói xong, Tiêu Lệ Lệ chỉ vào một vị trí phía trước, “Sau này anh làm việc ở đây đi.” Sau đó Tiêu Lệ Lệ cười cười, rồi rời đi.

Chu Du sau đó nhìn về phía những người xung quanh, thấy lạ, bốn năm người, từng người một đều lộ vẻ bất an, nhìn về phía Chu Du.

“Chuyện gì vậy?” Một trong số họ, thấy Chu Du dường như không có chuyện gì xảy ra, liền trên dưới đánh giá, trên mặt dường như lộ ra một tia đồng tình.

“Bây giờ mà cậu cũng dám đến đây làm việc sao?” “Đúng vậy, tôi trốn còn không kịp, thằng nhóc này lại dám tự dâng mình đến cửa, thật không sợ chết sao?” Một tên đầy mặt rỗ, lúc này lại tốt bụng nhắc nhở Chu Du.

Chu Du lại vắt chéo chân, “Sợ gì chứ?

Hiện tại tôi đang có việc, tôi cũng không có việc gì làm, có việc kiếm tiền, đương nhiên là làm rồi.” “Hả?” Từng người một đều nhìn nhau, trong lòng thì thầm cười, xem ra tên này thật sự không sợ chết a.

“Không biết sao?” Tên mặt rỗ ghé lại gần, thấy xung quanh không có ai, mới chuẩn bị nói với Chu Du, “Tôi nói cho cậu biết, ở đây, đang có quỷ quấy phá đấy.” Tên mặt rỗ muốn thêm mắm dặm muối, nhưng thấy sắc mặt đồng nghiệp xung quanh không ổn, liền ý thức được.

Tên mặt rỗ mới vội vàng ngậm miệng lại.

Nhưng lại thấy một người đứng phía sau.

Biểu cảm của người đó lại lạnh lùng, mấy người kia đều im bặt.

Chu Du mới nhìn rõ mặt người đó, thấy lạ, người này vẻ mặt âm trầm, cả người dường như không có bất kỳ biểu cảm nào.

Giống như tượng đá vậy.

“Mọi người không cần làm việc sao?” Người đó nói xong, mới đi về phía trước, nhưng ở cửa, quay đầu nhìn những người xung quanh, “Lát nữa buổi trưa, công ty sẽ có một khách hàng lớn, mọi người phải chịu trách nhiệm tiếp đón cho tốt, nếu có chuyện gì xảy ra, tháng này khỏi nhận lương.” Người đó làm việc quả nhiên dứt khoát.

Sau đó đẩy cửa đi vào.

Chu Du thấy lạ, “Người đó là ai?” “Là quản lý của bộ phận này.” Tên mặt rỗ nghi ngờ nói, “Cậu không biết sao?” Quả nhiên có chút quyền thế, người đó lại coi thường mọi người.

“Khách hàng, giải quyết chuyện quỷ quái, liên tiếp không ngừng, cứ thế này thì làm sao đây?” Tên mặt rỗ thở dài, cả người thì sợ hãi.

“Tôi không đi đến chỗ đó đâu.” Bên cạnh, một người đàn ông có vẻ ngoài thanh tú, thân hình nhỏ bé, cả người đều run rẩy không ngừng, dường như nghe nhắc đến hổ là sợ biến sắc.

Tên này là một nhân viên văn phòng của công ty.

Trước đây bị dọa mấy lần, đều là khi tăng ca thì xảy ra tình huống.

Chương 653

Mấy lần đều muốn rời đi, nhưng vì được tăng lương mấy lần nên mới ở lại, chờ xem diễn biến.

Người của công ty cũng đều âm thầm tìm một số người có thể giải quyết chuyện này.

"Chuyện gì vậy?" "Đến buổi trưa thì sẽ hiểu." Chu Du sau đó hỏi thăm một số chuyện, thì ra chuyện xảy ra ở một trong những nhà kho.

Mấy lần đều đào được một số thứ kỳ lạ.

Vốn định mở rộng diện tích dự phòng xung quanh nhà kho, nhưng lại đào được một cỗ quan tài.

Cho nên những chuyện quái dị sau đó cũng nối tiếp nhau xảy ra.

Thậm chí có mấy nhân viên vì chuyện này mà mất tích, không ai biết chuyện gì đã xảy ra, Triệu lão bản chỉ để người dưới lấy một ít tiền dàn xếp chuyện nhân viên.

Mới không để chuyện bị khuếch đại.

Cho nên chuyện này không giải quyết được triệt để.

Mặc dù trông có vẻ là chuyện nhỏ, nhưng họa vô đơn chí, bên công ty con cũng xảy ra chuyện, bên kia cũng nối tiếp nhau đến, xem ra dường như không liên quan gì đến nhau.

Ai cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Cho đến nay, kết quả điều tra của những vụ án đó cũng không có gì, đó mới là điều đáng sợ nhất.

Buổi trưa, ở một nơi hẻo lánh phía tây Hồng Kông.

Xung quanh đều yên tĩnh, chỉ có một số nhân viên ở xung quanh,

có vẻ uể oải.

Đúng vậy, nơi đây rõ ràng là một nơi tĩnh mịch, xung quanh toàn bộ đều là những container bỏ hoang.

Nơi này rộng lớn, xem ra Triệu lão bản cũng đã chi không ít tiền.

Hiện tại, mọi người nhanh chóng đi về phía trước, Chu Du nhìn ra được, từng người một đều hoảng sợ, dường như bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị rút lui.

Nhưng không có cách nào.

Hiện tại một nhóm người dường như đao đã kề vào cổ, cũng không có cách nào khác.

Đến nơi, Chu Du mới phát hiện, bên cạnh một nhà kho phía trước, nơi chuẩn bị mở rộng, xung quanh đều đã bị phong tỏa.

Rõ ràng là đã xảy ra chuyện ở đây.

"Lát nữa đừng trách tôi không nhắc nhở, cậu là người mới, những chuyện gần đây xảy ra cũng… lát nữa nhìn thấy cũng đừng ngạc nhiên, đến lúc đó tùy cơ ứng biến, nên chạy thì cứ chạy." Tên mặt rỗ lại tốt bụng, thấy xung quanh không có ai khác, mới vội vàng nhắc nhở vào tai Chu Du một câu.

Chu Du cười nhạt, không nói gì.

Một nhóm năm sáu người, đều đã đến, nhưng mỗi người đều nặng trĩu tâm sự, vẻ mặt kinh hãi.

Mọi người nhanh chóng đến bên cạnh, những nhân viên kia dường như xem náo nhiệt, từng người một đều lòng còn sợ hãi, nhanh chóng lùi về phía sau.

"Bên trong rồi." Tên mặt rỗ chỉ vào phía trước.

"Bên trong?" Chu Du cẩn thận quan sát một lượt, chỗ bị phong tỏa

phía trước, chỉ dùng một số cọc gỗ đơn giản cắm vào bùn đất, cũng không có bất kỳ biện pháp phòng ngự nào.

Tôi thấy lạ, bên dưới dường như cũng không có khí âm, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Đang suy nghĩ, Chu Du nhanh chóng đi về phía trước, chuẩn bị trèo vào để xem xét kỹ lưỡng một phen.

Nhưng chưa đi được mấy bước, lại bị chặn lại.

"Thằng nhóc kia làm gì đấy?" Tên mặt rỗ lập tức thất sắc kinh hãi, một tay kéo Chu Du lại, "Cậu không phải bị điên đấy chứ, người khác trốn còn không kịp, cậu lại muốn chui vào?" Chu Du mới giật mình hiểu ra, cười nhạt.

"Đại ca đến rồi." Phía sau một tên đầu trọc đang run lẩy bẩy mới kéo kéo tên mặt rỗ, ra hiệu đừng mở miệng, lát nữa tùy cơ ứng biến.

Quả nhiên, một nhóm người của công ty phía sau nhanh chóng đi về phía trước.

Người đi đầu tiên chắc hẳn là vị khách hàng lớn trong lời tên mặt rỗ, người đến đây để giúp giải quyết vấn đề.

"Chuyện hôm nay, không thể để người khác biết được, nếu không, hậu quả tự chịu." Người đàn ông mặt lạnh lên tiếng, lúc này bộ vest của hắn, hoàn toàn không hợp với môi trường xung quanh.

Người đi đầu tiên đó, cũng là khách hàng lớn, có thể nói là khí thế ngút trời.

Đặc biệt là cái bụng đó, giống như một phụ nữ mang thai vậy.

Tên này mặt mũi bóng nhẫy, gần như không nhìn thấy cổ, cả người béo ú.

"Vương đạo sĩ, mời đi bên này." Nhưng người đàn ông mặt lạnh

nhìn người đó lại vẻ mặt cung kính.

“À đúng rồi, đồ của tôi đã chuẩn bị xong chưa?” “Yên tâm, mọi thứ đều đã chuẩn bị xong rồi, sau khi thành công, giá cả không thành vấn đề.” Người đàn ông mặt lạnh ra hiệu.

Đương nhiên, người đàn ông mặt lạnh cũng là biệt danh của tên mặt rỗ, nhưng hiện tại cảnh tượng này, tên mặt rỗ lúc này cũng cảm thấy kinh ngạc.

Những người phía sau cũng đều kinh ngạc.

“Người đâu, nhanh chóng mời đạo trưởng an tọa.” Người đàn ông mặt lạnh quát về phía sau.

Chương 654

"Vâng!" Tên mặt rỗ mới từ bên cạnh lấy ra một chiếc ghế, chỉ phủi phủi, rồi đưa lên.

Vị đạo sĩ đầu phì tai lớn trừng mắt nhìn tên mặt rỗ, cả người có vẻ đáng sợ, lúc này tên mặt rỗ căn bản không dám nhìn.

"Lát nữa, tránh ra một chút, nếu không, bị thương, tôi không dám đảm bảo đâu." "Chuẩn bị!" Đạo sĩ sau đó lên tiếng.

Sau đó nhanh chóng ra hiệu cho hai đồ đệ bên cạnh, bày trận.

Thắp mấy nén hương, đốt cháy xung quanh, tỏa ra một mùi hương kỳ lạ.

Không ổn!

Chu Du thầm kêu không hay, tên này lẽ nào muốn dẫn dụ thứ đó ra ngoài, không phải tìm chết sao?

Chiêu này không chỉ có thể dẫn dụ kẻ chủ mưu gây ra chuyện này, mà còn có thể dẫn dụ oán khí xung quanh.

Đến lúc đó, cho dù là ban ngày, e rằng cũng sẽ dẫn đến những hiệu quả khác nhau.

Người bình thường e rằng thật sự không thể chạy thoát được.

"Phá!" Sau đó lại thấy đạo sĩ trong tay nắm một nắm tro tàn, trực tiếp rắc lên ngọn lửa.

"Ầm!" Ngọn lửa bùng lên cao hơn một mét, khiến tên mặt rỗ bên cạnh kinh hồn bạt vía.

"Ầm!" Hiện tại, tế đài phía trước dường như rung chuyển.

Khoảnh khắc đó, những người xung quanh nhìn thấy đều kinh hãi

tột độ.

"Mọi người tránh ra hết đi, nếu không bị thương, đừng trách tôi." Đạo sĩ nói xong, cả người vung thanh kiếm gỗ đào trong tay, lúc này trên người khoác một chiếc áo bào màu vàng, trông có vẻ uy vũ.

Chu Du chỉ cười nhạt.

Vừa hay, đỡ phải tự mình ra tay, Chu Du quyết định trước tiên cứ đứng bên cạnh xem kịch đã.

Đến lúc đó nếu có loạn thì sẽ ra tay.

Mà người đàn ông mặt lạnh, lúc này lại rất tin tưởng đạo sĩ, rõ ràng tên này cũng đã dò la vô số lần mới biết được tin tức về đạo sĩ.

Nghe nói là cao nhân đắc đạo trên núi Long Hổ.

Mặc dù trông có vẻ luộm thuộm, nhưng lại là người thật sự có bản lĩnh.

Đã có mấy chuyện nổi tiếng lẫy lừng!

"Ầm!" Lại thấy đạo sĩ hai tay cầm kiếm gỗ đào, sau đó chỉ vào chỗ phía trước, khoảnh khắc đó xung quanh đều bốc lên một làn khói mù kỳ lạ.

Ai cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, nhóm tên mặt rỗ nhìn thấy đều trợn mắt há mồm.

Nhưng chỉ nuốt nước bọt, cũng không nói nhiều.

Nơi đó rõ ràng không tầm thường.

Chu Du sau đó cảm nhận được từ chỗ bị phong tỏa phía trước bốc lên một luồng khí âm.

Ngày càng mạnh.

Giống như điềm báo của một cơn bão lớn, xem ra, lúc đầu trông

có vẻ vô hại, nhưng phía sau lại không hề đơn giản.

"Ầm!" Bỗng nhiên, mặt đất rung chuyển.

"Không hay rồi!" Nhóm tên mặt rỗ phía sau lúc này rõ ràng cảm thấy tình huống bất thường, nhưng hiện tại cũng không tiện nói nhiều, chỉ chăm chú nhìn phía trước.

"Ầm!" Mặt đất lại một lần nữa phát ra tiếng nổ lớn, sau đó vị đạo sĩ nhanh chóng tiến lên một bước, mới quay người, "Thứ đó ở dưới, xem ra, tôi có thể ra tay rồi." Nói xong ra hiệu cho hai đồ đệ bên cạnh, chuẩn bị đồ.

Lúc này hai người nhanh chóng đi về phía trước, sau đó trực tiếp đi đến bên cạnh.

Sau đó trong tay cầm một thanh kiếm đỏ như máu, trên đó được bẩm một ít máu chó đen, Chu Du nhìn thấy rõ mồn một, xem ra những tên này thật sự có chuẩn bị.

"Phốc!" Tên mặt rỗ nhìn thấy cũng thấy lạ, lúc này kiếm cắm vào mặt đất, khoảnh khắc đó bốc lên một luồng máu tươi cổ quái, khiến mọi người gan mật run rẩy.

"Xong rồi!" Mấy tên đồ đệ đó lại rất quen thuộc.

Sau đó lại thấy cả mặt đất đều có chút rung chuyển, nứt ra từng khe hở, chỉ bị một số phù chú dán lên.

Vừa rồi phong vân đột biến, hiện tại, dường như đã hoàn toàn trở lại bình thường, không ai biết chuyện gì đã xảy ra.

"Giải quyết xong rồi!" Vị đạo sĩ đầu phì tai lớn nhanh chóng đi về phía trước, hít sâu một hơi, sau đó cầm bình nước bên cạnh, uống một ngụm lớn.

Rồi phun về phía không trung.

Làn nước đó dường như một bóng người không ngừng giãy giụa vặn vẹo, khoảnh khắc đó không khí trở lại yên tĩnh.

“Thật cao minh!” Bên cạnh, người đàn ông mặt lạnh không khỏi lau mồ hôi, may mắn thay không gây ra sóng gió quá lớn.

“Yên tâm, chuyện trước đây đã dặn dò, một phân cũng không thiếu đâu.” Người đàn ông mặt lạnh cười nói.

Chương 655

Vị đạo sĩ đó lại rất hài lòng với tình huống hiện tại, mới nhanh chóng ra hiệu cho đồ đệ phía sau nhanh chóng thu dọn, chuẩn bị quay về.

Ý là đã giải quyết xong, chuẩn bị thu tiền, rời đi, cũng không định tiếp tục kéo dài nữa, chuẩn bị rời đi.

"Được, được, lát nữa sẽ chuẩn bị ngay." Người đàn ông mặt lạnh lúc này nhanh chóng dẫn đường phía trước, chuẩn bị rời đi.

Nhưng chuyện dường như không hề đơn giản như vậy!

"Rắc rắc rắc!" Khi mọi người thở phào nhẹ nhõm, chuẩn bị quay về, thì đột nhiên phía trước có vẻ như vang lên vài tiếng động kỳ lạ.

Lúc đầu, âm thanh không lớn, nhưng sau đó, nó càng ngày càng quỷ dị hơn.

Giờ đây, dường như có thứ gì đó muốn chui ra ngoài.

"Tôi thấy, chuyện không đơn giản như thế đâu nhỉ?" Đột nhiên Chu Du ra hiệu mọi người dừng lại.

Anh chỉ về phía trước, cười nhạt một tiếng.

"Ai cơ?" Bên cạnh, một tên đệ tử trẻ tuổi tỏ vẻ không hài lòng, mới nhìn về phía Chu Du, ánh mắt rõ ràng ánh lên vẻ khinh thường.

"Im miệng!" Người mặt lạnh bên cạnh nhìn Chu Du, ánh mắt có chút kỳ lạ.

"Thật xin lỗi, quản lý, người mới, chưa hiểu chuyện." Sau đó, gã mặt rỗ bên cạnh vội vàng kéo kéo Chu Du, ra hiệu đừng nói bậy.

"Này nhóc, chuyện gì đây?" Gã mặt rỗ kéo Chu Du sang một bên,

“Mày đừng có kéo tao vào rắc rối.” Cả người gã cảm thấy nghẹt thở.

“Hahaha!” Chu Du cười nhạt, sau đó chỉ về phía trước.

“Tôi nghĩ lát nữa đừng chạy nhanh hơn cả thỏ đấy.” “Nực cười!” Ngay lập tức tên đệ tử bên cạnh mắng một tiếng, “Mày, cẩn thận lời nói cho tao.” Giọng điệu của tên này không giống đạo sĩ, mà giống như những tên du côn nhỏ nhặt, chỉ biết một vài tà môn oai đạo.

“Thôi bỏ đi, lão phu không chấp kẻ tiểu nhân.” Tên đạo sĩ phất phất đạo bào, trên đó gần như đã phủ một lớp dầu bóng loáng, trông có chút quỷ dị.

Gã chuẩn bị tiếp tục rời đi.

Đương nhiên, người mặt lạnh cũng không thèm nhìn Chu Du nữa, chuẩn bị dẫn người để đạo trưởng rời khỏi đây.

Còn những chuyện hậu quả thì không cần đạo trưởng đích thân ra tay.

“Đi thôi, đạo trưởng, đừng chấp mấy kẻ tiểu nhân, nhân viên mới chưa hiểu chuyện, xin lỗi, đã làm mất thời gian của ngài.” Người mặt lạnh đối với đạo nhân kia vô cùng kính cẩn, dường như coi gã như một vị thần tiên được thờ phụng, nhìn bộ dạng đó, thật sự có vài phần đáng ghét.

“Tôi đi đây.” Đạo trưởng phất đạo bào dài, không gió mà tự động.

Nhưng khi đạo trưởng chuẩn bị bước về phía trước, đột nhiên ở nơi bị đóng cọc gỗ phong tỏa, chợt xuất hiện từng vết nứt.

Sau đó phát ra những âm thanh kỳ lạ.

Trước đó, bên trong bị một số container phế liệu chất đống như núi đè lên, nhằm phong tỏa không gian bên dưới.

Nhưng giờ đây, vang lên tiếng những chiếc thùng bị xé toạc, ban

đầu rất khẽ, không chú ý thì căn bản không thể nghe thấy động tĩnh bên trong.

Nhưng, bây giờ âm thanh càng ngày càng lớn.

Những âm thanh không ngừng vọng ra, như thể sắp vỡ tung.

Không ai biết rốt cuộc bên trong đã xảy ra chuyện gì.

"Mẹ nó." Gã mặt rỗ và mấy người bên cạnh đang chuẩn bị xử lý hậu quả, nhưng chưa đi được mấy bước, đã nghe rõ âm thanh bên trong, nhất thời ngớ người ra, chỉ biết đứng sững ở đó.

Sau đó mọi người quay đầu nhìn về phía đạo trưởng.

Động tĩnh lớn như vậy phía sau, đạo trưởng không thể nào không nghe thấy!

Sắc mặt đạo trưởng lúc xanh lúc tím, vừa nãy còn tỏ ra không có chuyện gì, nhưng chưa đi được mấy bước, giờ đây thứ đó dường như không nhịn được nữa.

Lúc này, cả khuôn mặt đạo trưởng đều có chút không giữ được.

Chuyện gì thế này?

Không sai, Chu Du nhìn rõ mồn một, tên đạo trưởng này có chút bản lĩnh, nhưng chỉ là vài chiêu trò vặt vãnh, dọa nạt trẻ con hoặc người ngoài nghề thì có tài đấy, nhưng trước mặt tôi thì không thể che giấu được.

"Đạo trưởng, đã đích thân xuất mã, vậy thì nên xử lý những chuyện này cho tốt." Chu Du đứng một bên, chống nạnh, lúc này như xem kịch vậy.

"Khụ khụ." Sắc mặt đạo trưởng tái mét, sau đó cười nhạt một tiếng, nói với mọi người xung quanh, "Không cần lo lắng, chuyện này tôi đã giải quyết được phần lớn, vừa rồi chỉ là phản ứng tự nhiên,

những quỷ vật không rõ kia giờ đang thoi thóp rồi.” “Hả?” Chu Du suýt rớt quai hàm, tên này cũng quá giỏi bịa chuyện rồi chứ?

Nếu chuyện thật sự là như vậy, thì đúng là kỳ lạ.

Tên này rõ ràng đang kéo dài thời gian, chỉ trị ngọn chứ không trị gốc, vừa rồi loạt động tác của gã vốn dĩ nhằm trấn nhiếp lòng người, nhưng gã ra vẻ nửa ngày, đương nhiên chỉ là một màn giết gà dọa khỉ cho những linh hồn phía dưới.

Chuyện gì?

Có thể nhịn sao?

Chu Du biết những thứ kia muốn gây sóng gió cũng là chuyện sớm muộn, không, đạo sĩ này vừa ra tay, e rằng sẽ làm mọi chuyện đến sớm hơn.

“Không cần vội, tôi đi xem sao.” Đạo sĩ lau mồ hôi trên trán, hiển nhiên cũng cảm thấy âm khí phía trước nặng nề, giờ đây căn bản không còn đường lui.

Chương 656

Những thứ kia đã chui ra, lập tức sắc mặt đạo sĩ trắng bệch, không ngừng đổ mồ hôi hạt.

Hung hiểm!

Nếu mắt không mù, có thể nhìn rõ.

Những thứ kia đang chờ đợi, một khi đã vào trong, hậu quả khó lường, căn bản không có bất kỳ nắm chắc nào.

Nhưng dựa theo cách giải quyết trước đó, những thứ kia không phải ít nhất một hai ngày nữa mới ra sao?

Sao lại ra sớm hơn rồi?

Điều này nằm ngoài dự liệu của đạo sĩ.

"Hả?

Đạo trưởng, sợ rồi à?" Chu Du thấy gã đạo sĩ trầm ngâm một lát, mới nhắc một câu, đạo trưởng giật mình.

"Hừ!" Đạo trưởng lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó chắp tay, "A." Vừa chuẩn bị niệm chú, cảm thấy có vẻ không ổn, tên đệ tử bên cạnh vội vàng nhắc nhở, đạo trưởng mới hoàn hồn.

Thật may, suýt nữa thì mất hết thể diện.

Nhưng bây giờ cũng không còn cách nào khác, cứ thế này, rõ ràng không phải là một cách hay.

"Hiện tại tôi cần các anh phối hợp, triệt để khiến những thứ kia hồn bay phách lạc, vừa rồi chỉ là một lời cảnh cáo, để chúng biết điều, nếu không trở mặt tăng giá, thì đừng trách tôi." Nói rồi, đạo sĩ ra hiệu cho gã mặt rỗ và đám người tiến lên.

“Gì cơ?” Ban đầu đám người này bị gọi đến đều sợ hãi không thôi, dường như vốn dĩ không có chuyện gì, giờ lại biến thành nhân vật chính.

Nhưng không dám không tuân theo.

Sau đó mấy người rụt rè run rẩy bước về phía trước, Chu Du nhanh mắt lẹ tay, từ trên người lấy ra một tấm phù chú nhỏ bằng móng tay, sau đó cẩn thận nhét vào túi áo.

Rồi mới đi theo lên.

“Mỗi người đứng vào vị trí bát quái huyệt, tôi chuẩn bị ra tay.” Lúc này đạo trưởng ra hiệu đứng vào chỗ.

Chu Du cười nhạt, gã này có chút bản lĩnh nhỏ, nhưng đều là tà môn oai đạo.

Gã đã bố trí một mê quỷ trận, để mấy người này thu hút sự chú ý của lũ tiểu quỷ, sau đó nhân cơ hội chuồn đi, đến lúc đó có chuyện gì xảy ra thì cũng không liên quan gì đến gã nữa.

“Đều chuẩn bị xong rồi.” Đạo sĩ nhìn quanh, cả người cảnh giác.

Sau đó đạo trưởng vung thanh kiếm gỗ đào, lúc này nhảy vọt lên, trực tiếp nhanh chóng lao về phía những chiếc thùng kia, thân ảnh lóe lên.

Gió lạnh từng đợt quanh quẩn.

Mấy tên đệ tử kia tuy rằng nhắm mắt, nhưng cũng đoán được sư phụ mình có mấy cân mấy lạng, nên kỹ năng chạy trốn thì có thừa.

Vì vậy mắt nhắm mắt mở, chờ xem khi nào có cơ hội thì chạy trốn, nếu không mạng nhỏ cũng khó giữ.

“Phá!” Đạo sĩ vừa ngửa cổ uống rượu, vừa vung trường kiếm, sau đó phun ra một luồng chất lỏng kỳ lạ.

Lập tức những đốm lửa xung quanh bắt đầu nhấp nháy.

"Hô hô!" Một trận gió quỷ dị thổi qua, xung quanh lập tức trở nên âm u.

Lúc đó tình thế biến đổi bất ngờ, đặc biệt ở nơi bị phong tỏa, gió thổi đến mức người ta không thể mở mắt.

Giờ đây, ở đó nào còn bóng dáng đạo trưởng, chỉ thấy những chiếc container bên trong bị nổ tung thành từng vết nứt, lập tức sụp đổ.

Lá rụng bay tán loạn xung quanh.

Giờ đây, trong không khí truyền đến tiếng kêu than khắp nơi, không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng Chu Du nhận ra, tên đạo trưởng đó đang chuẩn bị bỏ chạy.

"Chết tiệt." Chu Du nhanh chóng lóe lên phía trước, tên đó chạy nhanh thật, thoắt cái đã sắp không thấy bóng.

"Thật nguy hiểm!" Đạo sĩ và đám đệ tử, hiển nhiên đã quen đường quen lối, thoắt cái đã chạy ra xa hàng trăm mét, nấp trong một bụi cây bên cạnh, thở hổn hển.

"Không được rồi, nghỉ một lát đi." Cả người đạo sĩ mới thở phào nhẹ nhõm, thở dốc từng hơi lớn, trán lấm tấm mồ hôi.

Một tên đệ tử bên cạnh cũng vội vàng hỏi, "Sư phụ, thứ đó sẽ không đuổi theo chứ?" "Đúng vậy, tôi còn chưa thu tiền mà?" Một tên đệ tử khác bất mãn.

"Thu tiền?" Trong giọng đạo sĩ có chút mắng mỏ, "Giờ có thể sống sót trở về đã là may rồi, tôi thấy những tên kia cũng lành ít dữ nhiều, không được, việc này tôi không thể nhận nữa, càng ngày càng khó đối phó." "Cũng không phải xui xẻo gì." Đạo sĩ dường như cũng

thường xuyên làm những chuyện như vậy, nên căn bản không cảm thấy một chút ăn năn nào.

Gã chỉ nheo mắt, không khỏi tặc lưỡi, "Không, chuyện của tập đoàn này càng ngày càng huyền bí, tôi cứ nghĩ có thể kiếm được chút lợi lộc từ đó, nhưng đừng trách tôi.

Không hy sinh bọn chúng, tôi thật sự không thoát được." Mấy tên đệ tử kia cũng không lấy làm lạ, "Sư phụ, tiếp theo chúng ta đi đâu?" Sau đó tên đó từ trên người lấy ra một tờ danh sách, trời ơi, dài hơn một mét, toàn bộ đều ghi chép lại các công việc đã nhận trong thời gian gần đây.

Khi Chu Du đuổi kịp thì nhìn rõ mồn một.

Cũng không biết tên này đã hại bao nhiêu người, mà lại ngông cuồng đến vậy!

Đạo sĩ nhìn qua danh sách, rồi phân tích nói, "Chỗ này đi, theo tôi thấy, có tiền, chúng ta đi nhanh thôi, thời gian sớm, chuẩn bị đến nhà tiếp theo." "Vâng." Sau đó đám người chuẩn bị rời đi.

Chương 657

Nhưng khi đạo trưởng và đám người chuẩn bị xuống sườn đồi phía sau, phát hiện trên con đường nhỏ duy nhất phía trước có một người đứng chắn ngang.

“Đại sư?

Sao lại đi nhanh thế, chuyện có vẻ chưa được giải quyết mà?” Chu Du tựa lưng vào một cái cây bên cạnh, lúc này cười nhạt, ra hiệu phía sau, “Cứ thế mà đi, không cần tiền sao?” “Anh...” Đạo trưởng cả người có chút á khẩu, sắc mặt tái mét.

“Ai?” Chu Du xua xua tay, “Đại sư, trí nhớ ngài tệ thật đấy, vừa rồi, không phải ngài đang trừ tà sao, không nhận ra tôi à?” “Mày?” Đạo sĩ nhìn ra rồi, vừa rồi tên này đã ngăn cản gã rời đi.

Không thể nào!

Đạo sĩ trong lòng nhanh chóng thầm thì một tiếng.

Tên này có thể sống sót sao?

Không phải đã bị nhốt trong trận pháp đó rồi à?

Giờ không phải nên thoi thóp, hoặc bị ăn thịt rồi sao?

Nhưng sao lại xuất hiện ở đây, chắn đường đi của mình?

Chẳng lẽ nhìn nhầm rồi?

Đạo trưởng dụi dụi mắt, không sai, trước mắt thật sự là một người sống sờ sờ, chỉ là gã không nhìn ra, tên này thật sự có chút bản lĩnh.

Thấy rồi, đúng là nhìn lầm người.

“Khốn kiếp!” Đạo sĩ cũng không nói nhiều, ra hiệu cho bốn tên đệ

tử phía sau, “Lên đi, trực tiếp xử lý tên này.” “Sư phụ, yên tâm, con lo được.” Sau đó mấy người bước ra, xắn tay áo, dáng vẻ này, thật sự không giống một đạo sĩ tu hành.

Càng giống những tên du côn đánh nhau ngoài đường.

“Mày, đừng trách tao.” Mấy tên kia tư thế khá lạ, dường như chuẩn bị phóng đại chiêu, thoắt cái né sang trái phải.

Không ngờ sau đó, chúng lại rút từ trong túi ra một khẩu súng ngắn, bốn nòng súng đen ngòm chĩa thẳng vào Chu Du.

“Đừng động đậy!” Sau đó từng tên quát lên.

Súng?

Chu Du không khỏi cười lạnh, ý gì đây, mấy tên đạo sĩ con này đánh nhau cũng dùng súng, lạc hậu quá rồi sao?

Chu Du cười nhạt, sau đó lùi lại vài bước, ngay khi mấy người chuẩn bị nổ súng, đột nhiên trong bụi cây thổi ra một trận gió lạnh lẽo, cuốn bay từng chiếc lá, khắp nơi.

Gió càng lúc càng lớn.

Chu Du khẽ vung tay, lập tức những chiếc lá sắc như lưỡi đao đó trực tiếp cắt vào mặt mấy người, tạo thành từng vết rách.

Mấy người kia lập tức khắp người đều dính máu.

Từng người vội vàng lùi lại, nào ngờ tình huống này.

“Sư phụ.” Không thể không cầu cứu đạo sĩ phía sau bằng ánh mắt.

“Gào!” Sau đó, lại thấy từ hướng Chu Du, đột nhiên lao tới một nữ quỷ màu đỏ máu, y phục rách nát, tựa như chui ra từ vũng máu.

Trông thật ghê rợn!

“Ma quỷ!” Đạo sĩ cũng hoảng hốt, trước đó gã chưa từng thấy thứ

này, đám người nhanh chóng bỏ chạy, thoắt cái không ngừng tháo chạy.

Nhưng dù có chạy trốn thế nào, dường như cũng không thể thoát khỏi sự ràng buộc trước mắt này.

Không xa, Chu Du nhìn mọi thứ, lộ ra nụ cười hài lòng, tên này, để mày nếm thử xem, làm thế nào để đối phó với nữ quỷ nhé, không biết mày có thể sống sót mà ra ngoài được nữa không.

Sau đó Chu Du nhanh chóng đi về phía trước.

Giờ đây, nơi bị phong tỏa kia đã khôi phục lại sự yên tĩnh.

Gã mặt rỗ và đám người bị dọa không nhẹ, từng người hoảng hốt, chuẩn bị chạy trốn, nhưng lại phát hiện Chu Du dường như đã đi từ bên cạnh, vẻ mặt kinh ngạc.

Không biết trước đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mỗi người đều như đang mơ vậy.

Chu Du không nói nhiều, dù sao vừa rồi phù chú mới có thể ngăn cản, những tà khí đó không dám xâm nhập cơ thể.

Nếu không giờ đây anh cũng đã biến thành nửa người nửa quỷ rồi.

Có thể thấy, mức độ nguy hiểm bên dưới.

Không.

Nếu chỉ đào ra một đống mộ phía dưới công trường, sao lại gây ra phiền phức lớn đến vậy?

Chu Du có chút kỳ lạ, cẩn thận kiểm tra xung quanh.

Lý ra, dù bên trong âm khí nặng nề, cũng không thể có thứ gì lợi hại đến vậy, là sao?

Giờ đây, những container phế liệu hoàn toàn sụp đổ.

Chương 658

“Đúng rồi, mau tìm mấy thứ, đào mở chỗ đó ra.” Chu Du cũng không kịp giải thích nhiều, “Xem bên dưới thế nào rồi.” Trong giọng nói của anh có chút lo lắng.

Nhưng giờ đây, lại không có ai động đậy, từng người đều trừng lớn mắt, nhìn về phía Chu Du, tưởng rằng tên này bị sốt rồi.

“Sao vậy, không nhanh lên?” Chu Du lại thấy kỳ lạ, nhưng giờ đây tên mặt lạnh lại kinh ngạc nhìn chằm chằm, “Bên dưới đã rất khó khăn mới phong tỏa được, nếu thứ bên dưới chui ra, cậu có chịu trách nhiệm được không?” “Đừng gây rối ở đây nữa.” Tên mặt lạnh quát mắng, “Mau tìm người khác đến, nếu không...” Nghe giọng nói hình như có chút đe dọa.

Tên này không phải bị điên rồi sao, lại còn nói tìm mấy người phong phong điên điên đến xử lý chuyện này, không sợ không đủ loạn sao?

Đến lúc đó thì không đơn giản như vậy nữa!

“Vâng.” Gã mặt rỗ và mấy người phía sau chuẩn bị hành động.

“Tít tít!” Xa xa, truyền đến tiếng còi xe, mấy chiếc xe nhanh chóng chạy đến bên đây.

Chiếc xe dẫn đầu, thật sự không tầm thường, giá trị không nhỏ, phía sau theo hai chiếc xe nữa.

Nhưng tên mặt lạnh vừa nhìn thấy chiếc xe đó, cả người sắc mặt biến đổi.

Bởi vì gã rõ ràng biết, chiếc xe đó rốt cuộc là của ai, nhưng sao lại đến đây, trước đó chưa từng xuất hiện ở kho hàng này.

Phi lư nhắc nhở bạn: đọc truyện ba điều – sưu tầm, đề cử, chia sẻ!

Ôi chao, mấy chiếc xe!

Rõ ràng là xe của Chủ tịch!

Giờ đây, tên mặt lạnh lại thấy khó hiểu, sau đó ra hiệu cho người bên cạnh nhanh chóng tiến lên nghênh đón.

Những người xung quanh kho hàng cũng đều tránh sang hai bên, Chu Du nhanh chóng bị vùi lấp trong đám đông.

Những người hai bên đều thấy kỳ lạ.

Chiếc xe nhanh chóng dừng vững vàng ở nơi bị phong tỏa.

Cửa xe mở ra.

Một lát sau, những người bên cạnh đỡ Triệu lão bản xuống.

"Lão bản, đã đến rồi, nơi đây nguy hiểm, yên tâm, tôi đang tìm khách hàng để giải quyết chuyện ở đây, không cần lo lắng." Tên mặt lạnh lúc này không ngừng gật đầu, cả đầu đều đổ mồ hôi hạt.

Không ai biết vì sao Chủ tịch lại đích thân đến đây, cũng không dám hỏi nhiều.

Triệu lão bản sau khi xuống xe, chỉ liếc nhìn xung quanh một lượt.

Nheo mắt lại, sắc mặt không hề thay đổi, ánh mắt như đang tìm kiếm.

"Chu đại sư đâu rồi?" Triệu lão bản hỏi một câu.

Nhưng vừa nói xong, những người phía sau tên mặt lạnh đều vẻ mặt ngạc nhiên.

Chu đại sư?

Ý gì?

Mọi người nhìn nhau, sau đó nhìn quanh, nhưng gần như đã tìm khắp mọi ngóc ngách, cũng không thấy cái gọi là Chu đại sư đâu?

Không, thậm chí Chu đại sư là ai, cũng hoàn toàn không biết!

"Chủ tịch, cái Chu đại sư này..." Tên mặt lạnh khom lưng, dường như chuẩn bị hỏi lại, nhưng Triệu lão bản hiển nhiên không để ý, chống gậy, dưới sự giúp đỡ của mấy người, đi về phía trước.

Làm gì?

Một đám người đại hoặc bất giải, trước đó cứ tưởng chỉ là kiểm tra công việc.

Đương nhiên, chỗ kho hàng này cũng không có gì đẹp đẽ.

Nhưng giờ Triệu lão bản lại tìm Chu đại sư?

Hiển nhiên người đó không hề tầm thường.

Nhưng vì sao hoàn toàn không biết?

Tên mặt lạnh cảm thấy có chút không ổn.

Sau đó trong đám đông tự động nhường ra một con đường.

"Chu đại sư, quả nhiên ngài ở đây." Nhanh chóng, Triệu lão bản dường như đã nhận ra, mới nhanh chóng đi về phía này.

"Tôi nghe trợ lý nói, ngài đã ở đây từ sớm, có phát hiện gì không?

Không vội hai ngày." Thái độ Triệu lão bản trở nên cung kính, sau đó đi về phía Chu Du, rồi lén đưa cho anh một thứ gì đó.

Chu Du chỉ tùy tiện liếc nhìn, rồi bỏ vào túi.

Giờ đây Chu Du đang bận rộn với công việc trong tay, cũng không nói nhiều, chỉ nhắc một câu, "Chuyện có vẻ không đơn giản như dự liệu trước, nhất định phải tốc chiến tốc thắng rồi." "Yên tâm, chỉ cần ngài phân phó, nhân viên công ty tôi sẽ toàn lực phối hợp." Triệu lão

bản vội vàng nói một câu.

Chương 659

"Vậy thì tốt, không nên để lão gia tử ở đây, âm khí nặng, không thích hợp ở đây, ngài về trước đi.

Mấy người này, đủ rồi." Chu Du vừa nói, vừa thành thục lấy ra sợi dây đỏ đã chuẩn bị sẵn trong túi, quấn vào cây nến.

Lập tức, cây nến bùng cháy.

Ánh sáng hiện lên màu đỏ lửa, tựa như máu tươi!

"A?" "Đại sư?" Bên cạnh, người mặt lạnh và các nhân viên cấp dưới từng người đều kinh ngạc không thôi.

Chuyện gì vậy?

Sao lại không hề biết?

Không phải là nhân viên mới sao?

Lập tức, tất cả đều thay đổi vai vế, biến thành đại sư rồi sao?

Lập tức, trong đầu đám người dường như lóe lên vạn câu hỏi vì sao!

Vâng, thân phận người này hiển nhiên không hề nhỏ.

Thậm chí Chủ tịch đích thân đến hỏi, còn xưng hô đại sư?

Tên mặt lạnh mới cảm thấy sự việc nghiêm trọng, mình thật sự có mắt không tròng.

Lúc đó vội vàng tiến lên, vừa định nói, nhưng sắc mặt Triệu lão bản trầm xuống, nhìn về phía gã, "Tốt nhất là phối hợp nhanh chóng với Chu đại sư, giải quyết xong chuyện này." Nói xong, Triệu lão bản dưới sự giúp đỡ của trợ lý, rời đi.

“Vâng!” Tên mặt lạnh chỉ đành gật đầu xưng vâng, nào dám nói nhiều, cả người không hiểu vì sao.

Sau đó Triệu lão bản mới cẩn thận lên xe phía trước, chiếc xe nhanh chóng chạy ra khỏi kho hàng.

“Đứng ngây ra đó làm gì, không giúp sao?” Chu Du thấy tên mặt lạnh hoàn toàn chưa hoàn hồn, nhất thời có chút ngạc nhiên, nhưng cũng không nói nhiều.

Gã mặt rỗ cũng nhìn sững sờ.

Không biết tên đồng nghiệp mới này là ai, lại có bản lĩnh lớn đến vậy.

Không, đã là cấp trên phân phó như vậy, có thể làm gì, sau đó đám người tiến lên.

“Trước tiên hãy dọn mấy thứ này đi.” Chu Du cũng không nói nhiều, chỉ phân phó.

Trong kho hàng lớn nhỏ cộng lại cũng có mười mấy người, đa phần đều ở lại trực ca.

Nhanh chóng, khu vực bị phong tỏa trở nên náo nhiệt, gần như ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Chu Du, như thể đã phát hiện ra điều gì đó, từng người đều không biết phải làm sao.

Cuối cùng, sau khi những chiếc container chất đống như núi được dọn đi, lộ ra bộ mặt vốn có.

Một bên, một gã đội mũ lớn phụ trách thi công trước đó, lúc này bước ra, hiển nhiên có chút e dè.

Không sao, ở đây nhiều người, gã mới hít một hơi thật sâu, đi về phía đó.

Không, dù chỉ tiến lại gần, lập tức cũng cảm thấy một luồng khí

lạnh nghẹt thở.

Chu Du mới đứng dậy, nhìn về phía gã đội mũ lớn, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi, "Khi đó đã xảy ra chuyện gì, tốt nhất hãy kể cho tôi nghe từ đầu đến cuối, không được có bất kỳ che giấu nào." "Vâng." Gã đội mũ lớn gật đầu, đương nhiên không dám che giấu, mới kể cho Chu Du tình hình lúc đó, không phải hiện trường thật sự chỉ có một mình gã đội mũ lớn là hiểu rõ nhất.

Từ đầu đến cuối, đều rõ mồn một.

Đại khái là khoảng hơn nửa tháng trước.

Khi đó kho hàng số 9, cũng là nơi này, cần mở rộng, sau đó chuẩn bị cho một số người thi công, mấy chục người đã bắt đầu làm việc, nhưng không ngờ, khi đào được một nửa bên dưới, có người phát hiện ra điều kỳ lạ.

Mới gọi gã đội mũ lớn phụ trách công trình này.

Vừa nhìn, không ngờ, bên dưới lại đào ra được một cỗ quan tài.

Cỗ quan tài đó trông có vẻ đã lâu năm, trên đó phủ một màu đỏ tươi, tựa như bị máu tươi nhuộm thấm.

Các công nhân xung quanh cảm thấy kiêng kị, thậm chí có người nói, nơi đây không yên bình, đào ra quan tài có nghĩa là sẽ có người chết, bị nhét vào quan tài.

Đương nhiên không có ai tin.

Không sao, chỉ có một cỗ quan tài, cũng không biết được chôn xuống khi nào.

Có lẽ chỉ là một sự ngẫu nhiên mà thôi.

Gã đội mũ lớn biết công trình đang gấp rút, cũng không nói nhiều, càng không báo cáo, chỉ kêu người khiêng cỗ quan tài lên một nửa, để

đó trước, sau này tìm một chỗ nào đó tùy tiện chôn.

Mọi người tiếp tục công việc.

Không sao, sau đó không có chuyện gì khác xảy ra, cũng không đào ra thứ gì khác.

Hiển nhiên không phải là một ngôi mộ lớn.

Nếu thật sự là một khu mộ, có lẽ cấp trên sẽ phái người xuống thu thập bằng chứng, sau đó khảo sát, làm chậm tiến độ công trình, đến lúc đó thì sẽ bị đuổi việc.

Chương 660

Chiều tan ca.

Sau khi trời tối, các công nhân đều ra ngoài nghỉ ngơi, nhưng không ngờ, sự việc chưa xong.

Nửa đêm có công nhân ra ngoài đi tiểu, nhưng sau đó một đêm không thấy về.

Sáng hôm sau, mới phát hiện, công nhân đó lại mất tích, chuyện này thật phiền phức, sau đó gã đội mũ lớn vội vàng ra hiệu cho người điều tra camera giám sát.

May mắn là ở đây có camera giám sát 24 giờ, dù sao kho hàng này lượng hàng hóa xuất nhập khá lớn.

Nhưng gã đội mũ lớn khi xem camera giám sát, cả người gần như sụp đổ.

Bởi vì camera giám sát hiển thị, khoảng nửa đêm, công nhân đó trực tiếp đi về phía bên cạnh, nhưng không ngờ, lại trực tiếp đi tiểu lên trên cỗ quan tài.

Khi đang chuẩn bị rời đi, xung quanh thổi ra một trận gió quỷ dị.

Sau đó hình ảnh bắt đầu mờ ảo.

Nhưng mọi người vẫn có thể nhìn rõ mồn một, công nhân đó đang chuẩn bị quay về, nhưng lại đi ngược đường, cả người trực tiếp đâm vào cỗ quan tài.

Đương nhiên do trời tối nên không nhìn rõ.

Nắp quan tài bị đâm mở ra.

Bên trong cũng không có gì, chỉ có mấy bộ y phục rách nát, dường

như xương cốt đều đã hóa thành tro bụi.

Nhưng không ngờ công nhân đó bị đâm vào trong quan tài, cả người vùng vẫy vài cái, nắp quan tài đóng lại.

Xem xong camera giám sát, đám người vội vàng đến chỗ quan tài, nhưng nó đã biến mất.

Cỗ quan tài dường như đã bị người khác trộm mất, không còn thấy nữa.

Sau đó xung quanh kho hàng bắt đầu nháo quỷ, đầu tiên có người nửa đêm thấy công nhân đó máu thịt be bét quay về đòi mạng.

Sau đó có người trực tiếp ngã từ trên cao xuống.

Thậm chí nửa đêm, có bóng ma lóe lên.

Ở cửa có một số vật phẩm cúng tế quỷ vật, trông thật ghê rợn, sau đó những người mất tích cứ lần lượt xuất hiện.

Có người được tìm thấy nửa người, kẹt ở cửa.

Có người được tìm thấy bị chôn trong đất, chỉ còn nửa cái đầu lộ ra ngoài.

May mắn là sau đó đã mời một cao nhân đến giải quyết, chỉ cần phong tỏa một mảnh đất bên dưới, vạn sự đại cát.

Dù sao công ty đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, cũng không muốn mở rộng ảnh hưởng.

Vì vậy chỉ đành phong tỏa.

Nhưng kho hàng nhất định phải xây dựng lại, nếu không tỷ lệ sử dụng thực sự thấp, vì vậy đi khắp nơi tìm kiếm một số cao nhân để giải quyết.

Chu Du cũng nhanh chóng biết được những chuyện tiếp theo, cái

cao nhân đó, cũng là gã đạo sĩ béo ị, tai to kia, chỉ biết lừa gạt ăn uống mà thôi.

Không chỉ không thu thập được quỷ vật bên dưới, thậm chí còn làm rối tung cả lên, một ván bài tốt đẹp bị đánh nát bét.

Không biết tên đó sống chết thế nào, hiện tại vẫn chưa biết, xem ra đúng là bản lĩnh của gã.

"Thì ra là vậy." Chu Du giật mình bừng tỉnh, gật đầu.

"Đào đi!" Không nói nhiều nữa, anh chỉ vào không gian bị phong cấm, ra hiệu bắt đầu.

"Hả?" Các công nhân bên cạnh nghe chỉ lệnh này, thật sự giật mình, đào sao?

Ý gì?

"Không ổn đâu, nếu thứ bên dưới lại chui ra, e rằng tôi cũng sẽ mất mạng." Gã đội mũ lớn hoảng hốt, vội vàng che mũ lại, toàn thân không ngừng run rẩy.

Trong lòng, tên này điên rồi sao?

Chết tiệt, đừng có kéo tao vào chứ!

Chu Du lại nheo mắt, nhìn nơi bị phong tỏa, có một cây khô, mới chậm rãi mở miệng, "Người đó tuy có chút bản lĩnh, nhưng thật sự không dùng vào chính đạo, hiển nhiên đây là một khô mộc áp quỷ trận pháp." "Khô mộc áp quỷ?" Gã đội mũ lớn kỳ lạ, đám người đều nhìn về phía Chu Du.

"Không sai." Chu Du chỉ vào cái cây gỗ phía trước.

"Nó còn được gọi là cổ mộc, nếu tôi không nhầm, khi đó cây gỗ có màu đỏ tươi, tựa như bị máu tươi ngấm vào, chính là lợi dụng máu chó đen, máu gà trống trộn lẫn vào nhau, rồi ngâm đủ bốn mươi chín

ngày mới có thể phát huy tác dụng." "Thứ này có sức trấn áp lớn, nhưng chỉ trị ngọn chứ không trị gốc, đơn giản, chỉ có thể trấn áp được bốn mươi chín ngày!

Nhưng mỗi ngày uy lực sẽ giảm mạnh, vì vậy tôi đoán, quỷ mộc này sắp khô héo rồi, dương khí đã tiêu tán hết, cuối cùng cũng không thể ngăn cản được!" "Nhìn tình hình hiện tại, cách bốn mươi chín ngày cũng không đủ một đêm nữa rồi." Chu Du chỉ vào cây khô đó.

"A?" Lập tức tất cả mọi người đều mù tịt, nhưng đều nhìn về phía gã đội mũ lớn.

"Không sai, còn một ngày cuối cùng, không, nửa ngày nữa thôi." Gã đội mũ lớn hồi tưởng lại một chút, mới lắp bắp nói.

"Không sai, là như vậy, vậy bây giờ làm thế nào?" Giờ đây mọi người hoàn toàn tin lời Chu Du.

Chương 661

“Hiện tại tôi cũng không biết rõ, chỉ có thể đào ra xem, nếu không, hậu quả còn nghiêm trọng hơn trước nhiều.” Chu Du phân tích.

Không sai!

Những quỷ vật đó bị trấn áp bên dưới, chịu đựng bốn mươi chín ngày hình phạt như địa ngục, có thể tha cho gã đội mũ lớn và những người này sao?

“Bắt đầu làm đi.” Gã đội mũ lớn cũng không chút do dự, trên đầu đổ xuống từng giọt mồ hôi lớn.

Các công nhân nhìn nhau, cầm xẻng trong tay, rồi nhanh chóng đi về phía trước.

“Thật sao.

Đại sư?” Gã mặt rỗ và tên đầu trọc vẻ mặt khó tin, đều không dám tin cảnh tượng trước mắt.

Chu Du vỗ vỗ vai họ, nói.

“Nhanh lên.” Gã đội mũ lớn lúc đó thúc giục.

Cả khu vực bị phong tỏa bên dưới, đại khái là một hình tròn không đều có đường kính khoảng ba bốn mét, xung quanh bố trí một số mảnh kính vỡ vụn, chủ yếu là để phụ trợ trận pháp quỷ mộc phát huy đến tột đỉnh.

Chu Du thầm nghĩ, cái gọi là cao nhân đó thật sự không hề nghiêm túc!

Nhìn kỹ, cũng đại khái là như vậy, những người này chủ yếu lợi dụng việc này để kiếm tiền, vì vậy không thể nào hoàn toàn bắt giữ

những yêu ma quỷ quái này, nếu không thì sẽ cắt đứt chén cơm của mình.

Nhưng nào ngờ, đã gây ra đả kích lớn đến mức nào cho những người bị khốn khổ này.

Chu Du thở dài một hơi.

"Đào xong rồi." Nhưng khoảng hơn một tiếng sau, dù sao cũng là người mà, chỉ một lúc công phu, đã đào ra một lối đi.

Chu Du nhanh chóng phát hiện, lối đi được đào ra đó, tựa như một cống thoát nước, tỏa ra một mùi hôi thối nồng nặc.

"Chuyện gì thế này?

Trước đó đâu có như vậy?" Các công nhân đó từng người nhìn nhau, không hiểu vì sao, dù sao trước đó đào ra bên dưới chỉ là một đống bùn đất mà thôi, làm gì có mùi khó ngửi như vậy?

Nhưng bây giờ, mùi vị đó càng ngày càng khó ngửi.

Chu Du cẩn thận đi vài bước về phía trước, quả nhiên, một làn khói đen đậm đặc từ bên dưới bốc lên, tựa như bị cháy khét, Chu Du ra hiệu mọi người lùi lại, sau đó nhảy xuống.

Các công nhân bên cạnh từng người nhìn sững sờ, không hiểu vì sao.

Chu Du phát hiện, bên trong có vẻ không ổn, không phải là một ngôi mộ đơn giản như vậy, thậm chí còn nhận thấy những bậc thang từng tầng từng tầng, nhìn niên đại ít nhất cũng hàng trăm năm, giống như một đài tế tự.

Cả cỗ quan tài nằm ở dưới cùng của đài tế tự, như một cái bát úp ngược.

Phía trên, gã mặt rỗ chỉ nhìn thấy một cái hố sâu, tựa như một

giếng khô, sâu không thấy đáy, giờ đây, bóng lưng Chu Du đã biến mất, như thể bị sương đen bao phủ.

"Ầm!" Nào ngờ, chuyện không may mắn, một đám mây đen kỳ lạ chợt bay lơ lửng giữa không trung, những tầng mây dày đặc khiến xung quanh trở nên âm trầm, tựa như một trận mưa lớn sắp đổ xuống.

Một tia sấm sét giữa trời quang lóe lên!

Tất cả mọi người đều không biết phải làm sao, chỉ đứng ở phía trên, lúc này không biết Chu Du tiếp theo sẽ làm gì.

Nhưng bây cả đều không mở miệng, cũng đều đang im lặng.

"Người này là ai?" Tên mặt lạnh nhìn gã mặt rỗ, nhưng từng người đều ngây người ra, không hiểu vì sao, cứ tưởng chỉ là một người mới, nhưng bây giờ nhìn, nào có đơn giản như vậy?

"Mọi người tản ra." Tên mặt lạnh ra hiệu cho những bảo vệ đang đứng bên ngoài tản đi, đồng thời ra lệnh, tất cả các công việc liên quan đến kho hàng hôm nay đều hoãn lại, toàn lực phối hợp ở đây.

"Vâng!" Mấy tên bảo vệ sau khi rút đi, mới vội vàng ra cổng đứng gác, chỉ còn lại một số công nhân ở bên cạnh, từng người cầm xẻng, ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm, như thể sợ hãi có một xác sống nào đó bò ra từ bên dưới.

"Tên này điên rồi sao?" Gã mặt rỗ lẩm bẩm, cả người đều sợ hãi toát mồ hôi lạnh, lau lau trán, lòng vẫn còn sợ hãi.

"Tôi thấy tôi..." Tên đầu trọc vừa định nói, ánh mắt hồ nghi, nhưng không ngờ, chỉ trong chốc lát, khí đen bên dưới dường như đã tiêu tán bớt.

Sau đó một âm thanh từ dưới đất truyền lên.

"Đứng ngây ra đó làm gì, mau giúp một tay!" "Nhanh, đi giúp một

tay!" Gã mặt rỗ căn bản không hiểu rõ, chuyện gì đã xảy ra, chỉ nghe dưới cái hố đó, truyền đến một âm thanh, tiếng Chu Du, sau đó từ bên dưới đột nhiên ném lên mấy sợi dây thừng.

Dây thép thô bằng ngón tay cái!

Mấy công nhân đó lại thấy kỳ lạ, thoắt cái chần chừ một lát, liền trực tiếp đi đến, ước chừng có bốn năm sợi dây thừng, sau đó đám người đại kinh thất sắc, hết sức bình sinh, ba năm người một nhóm, từng người la hét.

Hoàn toàn quên đi nỗi sợ hãi trước đó.

"Cố lên!" Gã đội mũ lớn thật sự đã phát huy khí chất lãnh đạo trước đó, la hét đến đỏ mặt tía tai, nhanh chóng đám người từ từ kéo thứ bên dưới lên, khi đầu nó lộ ra, từng người đều kinh ngạc không thôi.

Họ nhìn nhau, nhưng không ai mở miệng.

Đó rõ ràng là một cỗ quan tài!

Không, nó không giống cỗ quan tài trước đó, cỗ quan tài này lại là một quan tài đồng, hoa văn trên đó tựa như mãnh thú, nhe nanh múa vuốt, như thể đang bám vào trên quan tài.

Dường như giây tiếp theo sẽ sống lại.

Chương 662

Đặc biệt là đôi mắt đó, màu đỏ máu!

Gã đội mũ lớn nhìn thấy, trong ánh mắt đều là kinh hãi, bên dưới, chẳng lẽ thật sự là một tòa cổ mộ?

Đương nhiên, quan tài đồng tự nhiên đại diện cho quyền lực và địa vị, đặc biệt là loại có hoa văn rồng như vậy, hiển nhiên thân phận địa vị rất cao.

Nhưng vấn đề hiện tại là, bên trong thứ này có gì?

Khi Chu Du cuối cùng đi lên, cũng không nói nhiều, trực tiếp cầm lấy sợi xích sắt từ bên dưới, quấn quanh cả cỗ quan tài.

Sợi xích đó lại thô bằng bắp tay!

"Đây là thứ gì?" Gã đội mũ lớn không nhịn được hỏi một câu, "Bên dưới thật sự là một khu cổ mộ sao?" Chu Du lắc đầu, chỉ nói nhẹ bẫng một câu, "Không phải cổ mộ, là hố tuẫn táng!" "A?" Mọi người nghe vậy, gần như đều muốn rớt quai hàm.

Thấy Chu Du cũng không nói tiếp, mới ngừng câu chuyện.

"Tối nay trông coi cho kỹ, đừng lo lắng, tôi tạm thời đã trấn áp được thứ bên trong, còn là gì thì bây giờ chưa thể nói được." Chu Du nheo mắt, cười nhạt, "Ba ngày sau, tất cả sẽ rõ ràng." Nói xong cầm lấy thứ trong tay, ra hiệu cho gã mặt rỗ đi theo.

Lúc này tên mặt lạnh muốn nói, nhưng Chu Du căn bản không thèm nhìn một cái, hoàn toàn phớt lờ.

"Rầm!" Lên xe, Chu Du tựa vào ghế sau, như thể chìm vào trầm tư, gã mặt rỗ và tên đầu trọc không nói nhiều, nhìn trộm qua kính chiếu hậu, có thể thấy khuôn mặt trầm ổn của Chu Du.

Thân phận người này không hề nhỏ.

Gã mặt rỗ cảm thấy cả lưng đều lạnh toát, nhưng lúc này nhìn chằm chằm vào đường phía trước, không dám sao nhãng.

"Cái quan tài đó." Tên đầu trọc muốn nói tiếp, nhưng lời đến cửa miệng, lại nuốt xuống.

Chu Du chìm vào trầm tư.

Không ngờ, Triệu lão bản lại gặp phải chuyện lớn.

Mười ba quan tài!

Hiện tại mới tìm thấy một cỗ, nhất định đã đắc tội không ít người, hoặc là những quỷ vật đó, đến đòi mạng, những thứ này ở trong bóng tối, tựa như có thể nhìn trộm thiên cơ!

Không sai, mười ba hung quan!

Nếu không có gì bất ngờ, cỗ quan tài được tìm thấy kia chính là một trong số những người mất tích của gia đình hoặc công ty Triệu lão bản.

Hiện tại căn bản không thể xác định được vị trí cụ thể, nhất định phải nhờ đến những thủ đoạn khác.

Có lẽ vì đã đắc tội với người khác, có lẽ là một âm mưu lớn khác!

Chu Du hiện tại căn cứ vào một số thông tin đã nắm được, căn bản không thể tìm chính xác kẻ đứng sau giở trò, hiện tại chỉ đành tìm cách khác.

Sau khi xe về công ty, Chu Du lấy ra một số vật dụng hữu ích, giờ đây, tên đầu trọc nhìn những thứ trong ba lô Chu Du, lại thấy kỳ lạ.

Căn bản không giống đi làm, toàn bộ đều là những thứ không gọi được tên.

Giống như đồ trong tiệm đồ cổ.

Chu Du trên đường không hề chậm trễ, chỉ ra hiệu cho gã mặt rỗ lái xe, tiếp tục đi đến địa điểm tiếp theo.

Đương nhiên, đã hẹn trước với Ô Thiền và Hoắc Linh, chờ sau khi bên đó hỏi thăm được tin tức, rồi mới đưa ra quyết định.

"Rầm!" Chiếc xe chỉ dừng lại một chút ở công ty, liền nhanh chóng gào thét chạy về phía trước.

Suốt đường Chu Du không nói nhiều, chỉ làm quen với từng ngóc ngách của cả cảng thành, đều đang nhận thấy, xem có tình huống đáng ngờ nào không.

Cuối cùng đến cửa một quán cà phê ở quảng trường Thiên Hỏa, chiếc xe dừng lại.

Có tâm trạng uống cà phê sao?

Tên đầu trọc và gã mặt rỗ nhìn nhau, cả hai đều thấy kỳ lạ, nhưng sau khi xe dừng lại, Chu Du vươn vai, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Hai người cũng chỉ đành im lặng, đi theo sau Chu Du.

Sau đó tìm một chỗ, rồi ngồi xuống, tùy tiện gọi ba ly cà phê, ngồi cạnh cửa sổ.

Mọi thứ bên ngoài, đều rõ mồn một, những người qua lại thật náo nhiệt.

Chu Du chú ý đến những người qua lại, mới hoàn hồn, nhìn đồng hồ, cười nhạt, "Sắp đến lúc rồi." Tên đầu trọc và gã mặt rỗ lại thấy kỳ lạ, ý gì?

Nhưng đúng lúc này, ở cửa có hai người bước vào, một trước một sau.

Khiến tên đầu trọc và gã mặt rỗ cả người đều không yên!

“Mỹ nữ?” Khoảnh khắc hai cô gái bước vào, họ lập tức thu hút sự chú ý của toàn bộ quán cà phê.

Ai nấy đều đổ dồn ánh mắt về phía họ. “Đẹp, thật sự quá đẹp!” Mấy cặp đôi nam nữ đang ngồi cạnh bên trò chuyện, nhưng khi thấy hai cô gái bước vào, tất cả đàn ông đều không kìm được mà liếc nhìn thêm một lần, rồi ánh mắt họ gần như không thể rời đi! Mấy cô gái tức giận không ngừng than phiền, rồi dứt khoát đứng dậy ra về, nhưng mấy gã đàn ông còn lại thì hoàn toàn không bận tâm.

Hồn vía của họ gần như đã bị câu đi mất, trên mặt lộ vẻ cười ngây ngô. Gã đầu trọc uống một ngụm cà phê, cả người càng thêm tinh thần.

Hắn sờ sờ cái đầu trọc của mình, tựa hồ có chút hối hận: “Cả đời này, tôi chưa từng thấy cô gái nào đẹp đến thế.” “Anh bạn, không sai.

Chương 663

Hai cô gái này… trông cứ như bước ra từ trong tranh vậy!" Gã mặt rỗ cũng không biết đặt ánh mắt vào đâu. "Chà, anh bạn, có phúc rồi, nhìn xem, mỹ nữ kìa!" Gã mặt rỗ vừa nhắc Chu Du một câu, "Thật may mắn, vừa vào đã được một bữa no mắt!" Chu Du lại mỉm cười thờ ơ, ngẩng đầu vẫy tay với Ô Thiền và Hoắc Linh. "Bên này!" "A?" Gã mặt rỗ và gã đầu trọc trợn mắt há hốc mồm.

Ý gì đây?

Họ quen nhau sao? Không chỉ hai người họ, mà một đám đàn ông xung quanh cũng nhìn Chu Du bằng ánh mắt như muốn giết người, từng người một siết chặt nắm đấm. Sau đó, Ô Thiền và Hoắc Linh đi thẳng về phía Chu Du rồi ngồi xuống bên cạnh.

Tư thái tao nhã cùng khí chất bẩm sinh của họ khiến gã đầu trọc và gã mặt rỗ như mất cả hồn vía. "Hai vị…" Ô Thiền và Hoắc Linh thấy hai gã đàn ông kia, từ lúc ngồi xuống, ánh mắt vẫn không rời khỏi người họ, cứ như muốn dán chặt vào vậy. "Hai đồng nghiệp của công ty ông chủ Triệu." Chu Du đang định giới thiệu, nhưng thấy hai gã này đã hoàn toàn thất thần, chìm đắm trong một thế giới ảo tưởng nào đó. "Hai người không sao chứ?" Chu Du nhắc nhở gã mặt rỗ và gã đầu trọc: "Việc chính đây, đừng có ngẩn ngơ nữa." Hai người mới hoàn hồn trở lại. Chu Du không lạnh không nhạt nhắc nhở hai người lần nữa: "Việc chính." "À, vâng!" Gã đầu trọc cả khuôn mặt đỏ ửng. "Mấy tên đàn ông này thật vô lễ." Ô Thiền cau mày. "Đúng vậy, ông chủ, công ty này toàn một lũ cong queo xiêu vẹo!" Hoắc Linh cũng cau mày. "Phụt!" Gã đầu trọc và gã mặt rỗ nhìn nhau, trong chốc

lát cả người gần như sụp đổ.

Chuyện gì thế này? Đêm khuya. Chu Du và Ô Thiền trở về khu biệt thự của ông chủ Triệu.

Lúc này, cảnh đêm của cả Cảng Thành đều thu gọn vào đáy mắt.

Chỉ trong ngày đầu tiên đã phát hiện ra chiếc quan tài kia, có lẽ là cố ý bị người khác phát hiện. Chu Du biết, mọi chuyện còn xa mới đơn giản như vậy. Ba người ngồi cạnh nhau, trao đổi về những gì phát hiện được ban ngày.

Bên phía Hoắc Linh, vốn dĩ cô cho rằng mọi chuyện đơn giản, chỉ cần liên hệ với Lý Thiết Quân là dễ giải quyết.

Nhưng hiện tại Lý Thiết Quân lại dường như biến mất rồi.

Hắn không có ở công ty, thậm chí cũng không ai biết hắn đã đi đâu. Lý Thiết Quân có một công ty riêng, tuy không nhiều người nhưng làm việc rất cẩn thận.

Trước đây hắn chỉ được phê duyệt một mảnh đất, chuẩn bị làm bất động sản.

Chu Du rất rõ, ở thời đại này nếu làm tốt bất động sản, chẳng khác nào ngồi đếm tiền, còn hơn hẳn việc thu lãi, hoàn toàn không có bất kỳ rủi ro nào. Thế nhưng, Lý Thiết Quân đã mấy ngày liền không có mặt ở công ty, cũng không có bất kỳ tin tức nào.

Vì vậy Hoắc Linh đã thăm dò mạng lưới quan hệ xung quanh Lý Thiết Quân, nhưng căn bản không phát hiện ra tin tức gì của hắn.

Cứ như thể cả người hắn đã bốc hơi vậy. “Chuyện Lý Thiết Quân và chuyện ông chủ Triệu, có phải có liên hệ gì không?” Hoắc Linh đưa ra suy đoán của mình, hiển nhiên suy đoán của cô cũng không phải không có lý. “Hiện tại không thể kết luận được, ngày mai tôi sẽ đến công ty Lý Thiết Quân xem sao.” Chu Du phân tích

một lát, rồi ra hiệu cho Ô Thiền và Hoắc Linh tiếp tục điều tra công ty ông chủ Triệu, tìm kiếm chiếc quan tài khác, đồng thời tìm cơ hội điều tra rõ ràng các đối thủ cạnh tranh của ông chủ Triệu. Sau đó, Chu Du cảm thấy buồn ngủ, liền chìm vào giấc ngủ sâu.

Không biết đã ngủ bao lâu, Chu Du dường như bị một trận âm thanh kỳ quái làm tỉnh giấc.

Âm thanh như kéo lê vật nặng, nghe vô cùng ghê rợn. Lẽ nào giữa đêm đang tiến hành công việc phá dỡ sao?

Không cho người ta ngủ à? Chu Du thực sự không thể ngủ được nữa, liền đứng dậy, kéo rèm cửa sổ, nhìn xuống dưới, không khỏi ngây người.

Tình hình gì đây? Bên ngoài, khu biệt thự có thể nhìn thấy rõ ràng, đèn dưới lầu bật sáng cả đêm.

Vì vậy, đứng ở cửa sổ cũng có thể nhìn thấy rõ mồn một! Âm thanh khổng lồ dường như đã đánh thức cả những người trong biệt thự.

Không sai, ba cỗ xe ngựa, phía sau là sợi xích sắt kéo lê một chiếc quan tài nặng trịch, một chiếc quan tài đồng! Trên quan tài, không phải là vân rồng, mà là một thứ gì đó giống như mèo đen, co lại trên quan tài, cứ như trực tiếp sẽ vồ tới vậy.

Đôi mắt âm u đó nhìn chằm chằm về phía trước.

Chẳng ai có thể phân biệt được, thứ đó rốt cuộc là vật sống hay vật chết. Tiếng động cơ chuyển động phát ra âm thanh.

Quan tài dài hơn bốn mét, không ai biết bên trong chứa thứ gì.

Chu Du nhìn kỹ mới phát hiện, thứ đó dường như có vài phần tương tự với thứ được đào lên ở kho hàng bên kia. Trước mắt, những bảo vệ trong khu biệt thự nhanh chóng lao ra, đuổi theo ra

ngoài, để lại những người trong biệt thự, từng người một đều kinh hãi tột độ, không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Thứ đó nặng vài tấn, liệu có thể dễ dàng vận chuyển đi như vậy? Dưới lầu một trận hoảng loạn, cứ như tận thế vậy, nhưng để không kinh động ông chủ Triệu, những người này mới nhanh chóng tìm cách xử lý thứ đó.

May mắn thay khu biệt thự lớn, mọi người cùng hợp sức kéo chiếc quan tài đó xuống một sườn núi phía sau. Nhưng trên bãi cỏ hiển nhiên đã để lại những vết bánh xe sâu hoắm. "Rốt cuộc là tình hình gì?" Chu Du đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội này, hắn cầm lấy khẩu súng trong tay, thoắt cái đã biến mất. Dọc theo con đường mà xe ngựa đã đi qua, hắn đuổi theo.

Cả nửa ngọn núi này dường như đều là báo động của ông chủ Triệu.

Đèn pin không ngừng chiếu sáng, nhưng ở cổng khu biệt thự, ra bên ngoài, tất cả dấu vết đều biến mất.

Cứ như một cỗ xe ngựa khổng lồ kéo theo quan tài, từ trên trời rơi xuống vậy! Trên đường núi, không có chiếc xe nào khác đi qua, gần như hoàn toàn trở thành lãnh địa riêng, nhưng với thân phận và địa vị của ông chủ Triệu, hiển nhiên cũng không thể nào từ trong rừng núi mà lao ra được, chắc chắn sẽ để lại một số dấu vết.

Thế nhưng lại không hề phát hiện ra, Chu Du đi vòng quanh đường núi mấy vòng, chỉ có một trận gió lạnh thổi qua.

Mấy ngày gần đây thời tiết càng ngày càng tệ. Phía trước, đám bảo vệ khí thế ngút trời, từng người một nhìn cũng rất hiệu quả, nhưng không có tiến triển thực tế nào.

Không, phía trước có một ngã ba đường. Chu Du trầm ngâm một lát, liền đi về phía bên trái, mới phát hiện, con đường đó

dường như dẫn đến một nơi bằng phẳng, trước đây nơi này chắc hẳn là một khu nhà tạm, được xây dựng trên sườn núi, hiện tại hiển nhiên đã bị phá dỡ.

Nhưng con đường này vẫn được giữ lại. Cuối cùng mặt đường biến mất trong bụi cây rậm rạp, đó là di tích của khu nhà tạm cũ.

Chỉ có cỏ dại mọc um tùm xung quanh, cũng không nhìn ra được điều gì, không có dấu vết, chứng tỏ chiếc xe ngựa cũng không đi về phía đó. Chiếc xe rốt cuộc đến từ đâu?

Xem ra, chỉ đành đợi ngày hôm sau điều tra camera giám sát, rồi điều tra rõ ràng mọi việc. "Hô hô!" Gió càng ngày càng lạnh. Chu Du hít sâu một hơi, trong chốc lát đang chuẩn bị quay người, nhưng đúng lúc này, đột nhiên, hắn thấy một bóng đen lóe lên. Có người! Chu Du gần như trong nháy mắt đã hiểu ra, ở vị trí cách mình không xa mười mét phía sau, có người đang nhìn chằm chằm về phía này.

Chu Du mỉm cười thờ ơ, nói thật đúng lúc!

Đang tìm không thấy lối đi, không ngờ lúc này lại có người tự đưa tới cửa, thật sự không tốn chút công sức nào! Chu Du cũng không trực tiếp xông ra, chỉ ung dung tiếp tục đi về phía trước, nhưng người kia dường như không đuổi theo.

Sau đó Chu Du tăng nhanh bước chân, vòng qua bên cạnh, quay người chui vào bụi cây, nhanh chóng xông thẳng đến phía sau người kia. "Chạy đi đâu!" Nhanh chóng, bóng đen kia dường như đã cảm nhận được sự xuất hiện của Chu Du.

Trông có vẻ hoảng loạn, chỉ trong chốc lát, người kia nhanh chóng quay người, đi xuống núi, vội vàng.

Không ngờ tốc độ của gã cũng rất nhanh, trong chốc lát cứ như một quả bóng, trực tiếp lăn xuống sườn núi. Trong nháy mắt chỉ nghe thấy tiếng gió rít xung quanh. Chu Du có chút ngạc nhiên, không ngờ gã này lại sử dụng một chiêu như vậy.

Nhưng hắn cũng không vội vàng, nhìn chằm chằm xuống dưới, khóa chặt vị trí.

Sau đó dọc theo cành cây phía trên, tung người nhảy xuống, trực tiếp lao xuống, cứ như một con chim ưng săn mồi vậy. Dưới núi. Chu Du nhanh chóng lao về phía trước, gã kia thấy không thể cắt đuôi được nữa, có chút hoảng loạn.

Không ngừng chạy loạn xung quanh, dường như muốn tìm một cái hang để chui vào. Chu Du quyết định trực tiếp bắt gã này ngay tại trận, sau đó không kìm được mà tăng tốc độ, nhưng thấy sắp bắt được rồi, không ngờ gã kia lại lao về phía trước một cái, người lại trượt xuống một sườn dốc khác. Người đâu rồi? Chu Du có chút kỳ lạ, gã này lại biến mất một cách vô cớ sao?

Đợi đến khi chú ý đến dưới chân, hắn mới hiểu ra, người kia không hề biến mất, chỉ chui vào bên trong, vào một đống đất. Nhìn kỹ mới phát hiện, nơi Chu Du đang đứng căn bản không phải là một ụ đất, mà là một nấm mồ!

Chương 664

Tuy không có bia mộ, nhưng có thể nhìn ra, hoàn toàn là một nấm mồ đơn sơ, xung quanh toàn bộ đều là cỏ khô và bụi cây rậm rạp.

Gã kia đã chui vào từ bên trong nấm mồ, dưới bụi cây rậm rạp, có một cái lỗ lớn. “Quả nhiên là Giao thỏ tam quật!” Gã kia rốt cuộc là ai?

Sao lại chui vào nấm mồ đó?

Chu Du có chút kỳ lạ, trong chốc lát nhìn kỹ xung quanh, ở đây cũng chỉ có duy nhất một cái hang, dường như vừa mới đào không lâu. Chu Du sau đó lại một lần nữa đặt ánh mắt lên nấm mồ đó.

Chỉ là một ngôi mộ bình thường, dường như cũng không liên quan gì đến những thứ tà ác.

Chu Du cũng không để tâm nhiều nữa, chỉ đợi đến khi trời sáng, có thể sai ông chủ Triệu phái người đến đào bới nơi này, kiểm tra kỹ lưỡng một phen. Đã xảy ra không ít chuyện.

Chu Du mới nhanh chóng đi về khu biệt thự. Giờ là chiếc quan tài thứ hai rồi.

Trong lòng Chu Du nặng trĩu.

Đến khi trời sáng, hắn mới sai người nhanh chóng đến chỗ quan tài đồng kia, một đám bảo an nhìn nhau, không hiểu chuyện gì.

Tuy rằng biết ông chủ Triệu đang gặp phải chuyện ma quỷ, nhưng vì được trả đủ tiền, nên cũng cắn răng, mới tiếp tục ở lại đây. Chuyện này, đương nhiên không dám lớn tiếng. Quan tài ở trong tầng hầm, xung quanh âm u lạnh lẽo.

Tuy là ban ngày, nhưng cũng cảm thấy có chút rợn người, một số bảo an xung quanh đều lần lượt lùi lại, Chu Du, Ô Thiền và Hoắc Linh mới nhanh chóng đi tới.

Đương nhiên, bao gồm cả người quản gia. Nửa đêm hôm trước, người quản gia gần như không ngủ, vẫn luôn phục vụ lão gia, dù sao ông chủ Triệu gần đây cũng vì các loại áp lực mà mất ngủ.

Khó khăn lắm mới ngủ được, cho nên xảy ra chuyện, ông ta cũng không cho ông chủ biết. Hiển nhiên, người quản gia căn bản không biết chuyện đã xảy ra vào nửa đêm hôm trước.

Khi điều tra camera giám sát, lại càng kỳ lạ hơn.

Chiếc quan tài đó từ một con đường núi phía tây đi tới, ở phía sau núi, con đường đó hai bên không có camera giám sát.

Vì vậy không thể xác định rốt cuộc đến từ đâu. Chuyện này cũng không thể không biết. Mở nắp quan tài ra, bên trong trống rỗng, không có người.

Bên trong chỉ dính một ít bụi bẩn, nhìn cứ như một món cổ vật vừa được khai quật. Không ai biết chuyện vì sao lại diễn biến thành như vậy.

Chu Du chỉ ra hiệu đừng hành động khinh suất.

Hiện tại ông chủ Triệu hiển nhiên đã bị người khác nhắm tới, nhất thời thật sự có chút phiền phức rồi. Chu Du ra hiệu cho Ô Thiền ở lại nhà họ Triệu, tạm thời bảo vệ an toàn cho lão gia, còn hắn và Hoắc Linh thì đi tìm Lý Thiết Quân, xem bên đó có thể phát hiện ra điều gì không.

Hắn cũng không tìm Tuyết Lỵ Dương, vì cô ấy cũng có chút thế lực, quen biết không ít người.

Nhưng hiện tại Tuyết Lỵ Dương đều đang bận tìm một số chuyên

gia để giải quyết sự việc, Chu Du đợi xử lý xong việc đang làm, rồi mới quyết định. Rời khỏi biệt thự. Chu Du mới nhanh chóng gọi một chiếc xe.

Dựa theo kết quả điều tra của Hoắc Linh, trực tiếp đi đến một nơi gọi là Cửu Hương Loan, nơi này cũng không tệ, phía trước có nước, phía sau dựa núi.

Nếu nơi này giữ được vài chục năm nữa, có thể sẽ đại phát tài! Chiếc xe chạy chưa đến nửa tiếng, đã đến một khu văn phòng.

Không ngờ Lý Thiết Quân lại tìm một nơi không mấy tốt lành.

Bên ngoài nhìn thì không tệ, nhưng chỉ là một tòa nhà ở góc khuất nhất, vô cùng không bắt mắt, ước chừng gã này kinh phí có hạn, nên mới không có cách nào khác.

Chỉ có một tòa nhà nhỏ năm tầng, cô độc nằm sâu bên trong. "Trong này." Hoắc Linh chỉ về phía trước. Cả kiến trúc hiện lên một cảm giác kỳ lạ, không nói là u ám, nhưng cũng âm u lạnh lẽo.

Chu Du sau đó nhanh chóng đi lên trên, khu văn phòng ở tầng ba.

Đây cũng là nơi Lý Thiết Quân trước đây thường xuyên lui tới, nhưng vừa lên đến nơi, Chu Du mới phát hiện, bên trong cũng chỉ có lác đác vài người, đang trò chuyện.

Hoàn toàn không giống như đang làm việc.

Sàn nhà đầy bụi bẩn, cũng không có ai dọn dẹp. "Làm gì?" Trong đó, một gã tóc vàng cau mày lạnh lùng nhìn về phía Chu Du. "Đúng rồi, Lý Thiết Quân đâu?" Chu Du chỉ nhíu mày, hỏi một câu. Nghe cái tên này, mọi người trong chốc lát đều cảnh giác, cứ như nghe thấy tên kẻ thù vậy, từng người một trực tiếp đứng dậy. "Mối quan hệ gì với Lý Thiết Quân?" Chu Du cũng không

nói nhiều, sau đó đáp: “Anh em của tôi, tôi có chuyện tìm hắn.” “Cái gì?” Nghe câu nói này, lập tức mười mấy người gần như đều sôi máu, nam nữ trực tiếp vây quanh. “Làm gì?” Chu Du mỉm cười thờ ơ.

Không ngờ mấy gã này nhìn cũng không giống bọn lưu manh.

Trong đó một cô gái lên tiếng: “Anh là bạn của ông chủ Lý hả?

Tốt lắm, vừa đúng lúc, gã đó ôm tiền bỏ trốn rồi, bây giờ công ty cũng không còn, còn nợ tôi nửa năm lương, giải quyết đi chứ?” “Bỏ trốn rồi?” Chu Du nhìn Hoắc Linh, vô cùng khó hiểu. “Rốt cuộc là chuyện gì, đừng vội.” Chu Du thấy cái thế này, chắc chắn họ cũng đã chờ ở đây mấy ngày rồi.

Nhìn kỹ đồ đạc trong văn phòng, cũng đều đã bán gần hết rồi.

Còn lại đều là những cái khung trống không đáng tiền, chỉ còn cách ngồi chờ cá đến, cũng không có cách nào khác. “Không biết sao?” Gã tóc vàng mới lại gần, vẻ mặt cảnh giác.

Sau đó mới kể cho Chu Du nghe những chuyện mà hắn không biết. Dựa theo lời của gã tóc vàng, cũng không khó để lý giải.

Không sai, Lý Thiết Quân đã ôm tiền bỏ trốn rồi.

Những người này cũng đoán gần đúng như Chu Du, đều là nhân viên của công ty Lý Thiết Quân.

Đương nhiên cũng chỉ là những nhân viên trước đây, ít nhất lúc đó Lý Thiết Quân đối xử với họ không tệ, mỗi tháng đều trả không ít lương và tiền thưởng.

Đương nhiên cũng không xảy ra những chuyện lớn nhỏ này. Nhưng từ tháng này bắt đầu, gã đó dường như biến thành một người khác!

Dường như trở nên cực kỳ hà khắc, cả người hận không thể lột da nhân viên ra.

Trả lương cũng cứ lần lữa mãi.

Những nhân viên này cũng cảm thấy kỳ lạ, vì sao chỉ sau một đêm, người ta lại trở nên đáng sợ như vậy? Cuối cùng, Lý Thiết Quân biến mất là vì một dự án lớn.

Chương 665

Cũng là một tháng trước đó chuẩn bị một dự án lớn.

Lúc đó Lý Thiết Quân và mọi người quan hệ rất tốt, nhưng vì dự án mới đó, mọi thứ đều thay đổi.

Lý Thiết Quân vì thế mà trở nên càng xa lạ hơn, mọi người dường như hoàn toàn không nhận ra hắn nữa. Không ngờ dự án đó dường như ở bộ phận kinh doanh không xa Sa Loan.

Lúc đó có mấy người cùng Lý Thiết Quân làm việc, chủ yếu là bàn bạc về dự án này.

Nhưng sau đó đều không giải quyết được gì.

Những nhân viên này dường như cũng không biết cụ thể dự án đó là gì, hoặc có lẽ không tiếp xúc.

Nhưng bây giờ chỉ cần trả lại tiền lương. Chu Du cuối cùng cũng hiểu ra.

Xem ra chuyện bên phía Lý Thiết Quân, và ý tứ trong lời của ông chủ Triệu, dường như thật sự không giống nhau. Chu Du mới ra hiệu cho Hoắc Linh đi lấy một ít tiền trước, phát hết tiền lương cho những người này, dù sao muốn triệt để giải quyết chuyện này, phải dựa vào những người này giải quyết.

Hoắc Linh mới gật đầu, sau đó đi ra ngoài. "Các vị, yên tâm, chuyện của ông chủ Lý, tôi sẽ giải quyết, không cần lo lắng, chỉ cần hợp tác." Thấy Chu Du rộng rãi như vậy, những người xung quanh mới thở phào nhẹ nhõm, không ngờ mọi chuyện lại nhanh chóng có bước ngoặt như vậy, từng người một lúc đó đều không dám tin. Nhanh chóng, Hoắc Linh mang tiền đến, sau đó dựa theo

danh sách từng người một phát xuống, những người này mới vỡ lẽ.

Mới thở phào nhẹ nhõm, ít nhất những ngày này thật sự không chờ đợi vô ích. “Đúng rồi, bây giờ có một việc xin các vị giúp đỡ.” Chu Du mới nhắc nhở: “Hiện tại ông chủ Lý đã biến mất, nhưng tôi dám đảm bảo hắn chắc chắn không phải bỏ trốn, nhất định đã gặp vấn đề rồi.” Gã đeo kính bên cạnh phân tích: “Không ngờ trước đây tôi cũng không biết, chỉ là mọi người không có lương, cho nên mới…” “Đúng rồi, ai biết chuyện dự án công trình trước đây?” Hiện tại dựa vào đủ loại manh mối, cũng không khó để phân tích ra đủ loại lợi hại trong đó.

Không sai, mọi chuyện bắt đầu từ dự án đó.

Hiển nhiên, trong đó chắc chắn có những bí mật không ai biết. “Tôi biết.” Gã đeo kính mới đáp một câu: “Trước đây, tôi cũng phụ trách chuyện lập kế hoạch đó, cho nên ít nhiều cũng rõ hơn, nhưng còn về công trường ở đâu, tôi biết có một người còn rõ hơn tôi.” “Được, lập tức dẫn tôi đi.” Chu Du mới nhìn về phía người kia, thúc giục. Mười phút sau, họ mới ngồi xe đến một tòa nhà lớn.

Trong đó là một khu dân cư, nhưng ngẩng đầu nhìn lên trên, hai ba chục tầng, san sát nhau, nhìn cứ như từng cái nhà tù vậy, vô cùng quỷ dị.

Huống chi là phong thủy.

Ở trong đó đều cảm thấy một trận áp lực. “Ở phía trước.” Mấy người xuống xe, liền đi vào bên trong.

Tuy là ban ngày, nhưng đi vào bên trong, cảm giác cứ như nửa đêm vậy, che trời che đất, gần như không có ánh nắng nào có thể chiếu vào.

Xung quanh hoàn toàn hình thành một không gian khép kín, chỉ có một cánh cửa nhỏ trong đó. Chu Du gần như nhìn mà hoa mắt chóng mặt. "Bên này." Gã đeo kính vội vàng nhắc nhở, một đám người trực tiếp đi về phía một nơi ở phía tây nhất, ngồi thang máy, nhanh chóng đi lên.

Đến tầng hai mươi ba! Khoảng mấy phút, Chu Du đều cảm thấy một luồng hàn khí khiến người ta nghẹt thở.

Không biết vì sao, từ lúc vừa bước vào, đã cảm thấy một luồng khí tức kỳ lạ, ẩn ẩn không ngừng khuếch tán xung quanh.

Không biết có phải vì nơi này cảm thấy áp lực, hay vì nguyên nhân khác, cả người có một cảm giác không nói nên lời. "Đing!" Cửa thang máy mở ra.

Mấy người mới chuẩn bị xuống hít thở một hơi. Nhưng Chu Du và Hoắc Linh vừa bước ra, nhìn về phía trước, không khỏi ngây người.

Chuyện gì thế này? Hành lang âm u lạnh lẽo, gần như không có bất kỳ nơi nào để thông khí, chỉ có hai cái lỗ ở phía trước và phía sau cách đó vài chục mét.

Cứ như bức tường bị phá ra vậy.

Xung quanh quỷ khí âm u, trên tường đều mọc ra rêu xanh, nhìn cũng có chút quỷ dị. "Trong này, không ổn lắm đâu." Chu Du nhắc nhở cẩn thận, sau đó mới nhìn kỹ, trên tường đầy vết ố, không ai biết trước đây trên đó đã đổ chất lỏng gì. "Mọi người cẩn thận một chút." Chu Du cẩn thận đi về phía trước, không khí phía trước gần như khiến người ta nghẹt thở, không ai biết rốt cuộc mùi gì đang tỏa ra.

Môi trường trong này, dường như còn kỳ quái hơn trong cổ mộ, và

càng phức tạp hơn.

Tuy trong này có khá nhiều người ở, nhưng hiển nhiên dương khí không đủ, hoặc có lẽ liên quan đến vị trí địa lý của nơi này. Phía trước một hàng dài các căn phòng, có hơn mười căn.

Xếp thành một hàng. "Ở bên kia!" Gã đeo kính nói với Chu Du, lần trước, chủ yếu là gửi tài liệu thẩm định, lúc đó cũng ngạc nhiên, gã kia lại ở trong này.

Nhưng vì gã ta một người ăn no cả nhà không đói, nên cũng không quá câu nệ.

Ở căn phòng thứ tư cuối hành lang.

Tay nắm cửa gần như đã bị ăn mòn. Gã đeo kính gõ cửa, nhưng căn bản không có ai mở cửa.

Âm thanh lớn, không thể nào không nghe thấy, gã đeo kính có chút kỳ lạ: "Lẽ nào không có ở nhà?" "Làm cái quái gì, ồn ào chết đi được." Có lẽ vì tiếng gõ cửa quá lớn, người ở đối diện hiển nhiên đã bị đánh thức, trong chốc lát mở cửa, trực tiếp thò đầu ra, người kia trông cũng quỷ dị. "Tìm ai hả, gõ cửa làm gì, đi xa một chút, không có ai ở đây cả." Gã kia tính khí cũng nóng nảy. "Xin lỗi, tôi tìm người trong này, xin hỏi…" Gã đeo kính cũng khá lịch sự, đang định nói, đối phương lại trực tiếp chửi một câu: "Không có ai, nửa tháng nay không có ai rồi, ước chừng chết ở bên ngoài rồi, đừng có gõ cửa nữa." "Rầm!" Chưa dứt lời, người kia trực tiếp đóng sầm cửa lại, dường như cả hành lang đều đang rung động. Gã đeo kính cười gượng, dường như đã sớm quen với mọi thứ ở đây.

Sau đó đi đến bên cạnh Chu Du, xòe tay ra, cũng bày tỏ sự bất lực: "Thấy chưa, tôi đã nói rồi mà." "Tin lời hắn ta ư?" Hoắc Linh chỉ vào hộ gia đình nóng nảy đối diện, sau đó nhìn về phía Chu Du đang trầm tư.

Chu Du không trả lời, chỉ nhìn về phía cánh cửa, trên đó đầy vết gỉ sét loang lổ.

Lời nói không sai, vết gỉ sét trên đó đã nối liền thành một mảng, hiển nhiên, cánh cửa này đã khoảng nửa tháng không được mở ra rồi. “Xem ra thật sự không có ai.” Gã đeo kính ra hiệu mau rời khỏi đây đi. Nhưng khi Chu Du chuẩn bị rời đi, hắn rõ ràng cảm thấy bên trong có người, không sai, có tiếng thở.

Có người, có thể khẳng định! “Mở cửa.” Chu Du hít sâu một hơi, nếu có người, vậy ít nhất nửa tháng nay không ra khỏi nhà, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? “Rầm!” Chu Du một cước trực tiếp đạp lên, sau đó kéo tay nắm cửa ra, trực tiếp đi vào bên trong. “Rầm!” Sau khi đi vào, cửa đóng lại.

Bên trong tối đen như mực, cũng không nhìn thấy gì, trong chốc lát một mùi khó ngửi xộc vào mũi. “Mùi gì vậy?” Gã đeo kính lúc này bưng mũi, gần như nghẹt thở.

Chu Du lại có thể nhìn thấy rõ ràng, bên trong căn phòng hỗn loạn, cửa sổ đều bị bịt kín, thậm chí còn đóng đinh ván gỗ, cứ như sợ có người sẽ bò vào.

Chu Du sau đó đi đến cạnh tường, bật đèn lên. May mắn thay bên trong đã sáng lên.

Dưới ánh đèn mờ ảo chiếu rọi, sàn nhà một mảng trắng bệch. “Ai?” Gã đeo kính cả người gần như nghẹt thở, đang nhìn rõ mọi thứ trong căn phòng, trong chốc lát cảm thấy phía sau như có một người đang thổi khí vào gáy mình, vô cùng ghê rợn.

Đột nhiên quay đầu lại.

Chỉ cảm thấy đầu óc một mảng tê dại, sắp mất đi tri giác. Chu Du nhanh chóng quay người, lại phát hiện một gã quái dị,

trong tay cầm côn, một lần nữa lao về phía Chu Du.

Hoắc Linh vớ lấy cái ghế bên cạnh, trực tiếp đập vào người gã kia, trong nháy mắt gã kia ngã xuống đất, không còn động đậy nữa. “Trói lại.” Hoắc Linh mới lấy dây thừng ra, trói gã kia lại thật chặt.

Trong phòng, mùi hôi thối xộc vào mũi. Chu Du cuối cùng cũng nhìn rõ, người này dường như đã chất đống tất cả thực phẩm trong nhà, cứ như đang trốn tránh điều gì vậy, cả người hồn xiêu phách lạc.

Chương 666

Ăn uống vệ sinh gần như đều ở tại chỗ này.

Cũng không trách được! Đợi đến khi người kia hơi tỉnh táo lại, vẻ mặt kinh hoàng, gần như không thể nói thành lời, cả người không ngừng giãy dụa, đôi mắt đó, vô cùng khủng bố.

Hiển nhiên là đang sợ hãi, không ngừng nhìn loạn xung quanh.

Sợ có thứ gì đó nhảy ra! "Lý Thiết Quân đâu?" Chu Du không nói nhiều: "Anh có biết hắn bây giờ đang ở đâu không?" "Không, không!" Người kia cuối cùng cũng gầm lên được mấy câu.

Tuy mơ hồ không rõ, nhưng Chu Du lại nghe rõ ràng, người này trước đó chắc hẳn đã bị kích thích nên mới có chút điên loạn.

Chu Du mới lấy ra một viên Định Hồn Đan, sau đó trực tiếp nhét vào miệng gã kia. Người kia nuốt vào, trong nháy mắt một luồng sức mạnh yếu ớt bắn ra từ trong cơ thể, không ngừng lan ra khắp người.

Cuối cùng, dường như đã hồi phục lại sự trấn tĩnh.

Trong chốc lát ánh mắt mới chú ý đến Chu Du và Hoắc Linh, cũng như cả căn phòng.

Hiển nhiên đã chìm vào hồi ức, mới chậm rãi ngẩng đầu. "Ai?" Đột nhiên, hắn ta lên tiếng. Chu Du thấy hắn ta đã hơi hồi phục, cả người mới thở phào nhẹ nhõm. "Tôi tìm Lý Thiết Quân, tôi… anh chắc hẳn biết chứ?" Chu Du cũng không nói nhiều, đứng cạnh bên.

Dù sao dưới đất ẩm ướt, ngồi xuống, sẽ có một mùi kinh tởm xộc

lên.

Một sự quái dị không nói nên lời. "…Tìm Lý Thiết Quân?" Hiển nhiên có chút không dám tin.

Mới nhìn kỹ Chu Du, sau đó cả người có chút ngạc nhiên: "Chẳng lẽ là Chu Du?" Nghe gã kia gọi ra tên mình, Chu Du và Hoắc Linh nhìn nhau, không hiểu chuyện gì.

"Lý Thiết Quân nói cho anh biết sao?" "Đúng, không sai." Người kia trông có vẻ hưng phấn, sau đó một tay nắm chặt lấy tay Chu Du, ẩm ướt nhớp nháp.

Chu Du chỉ cười khổ một trận, không nói nhiều, trên mặt lộ ra một nụ cười gượng gạo. "Cuối cùng cũng đợi được rồi, Lý Thiết Quân nói với tôi, chỉ có một người có thể cứu tôi, không ngờ… anh lại xuất hiện." Người kia trông có vẻ kích động. "Đừng vội, từ từ nói." Chu Du mới nhắc nhở.

Người kia trông có vẻ ngạc nhiên, nhưng nhanh chóng trấn tĩnh lại, mới hít sâu một hơi: "Tôi tên là Lưu Đại Phát, cùng Lý Thiết Quân chuẩn bị hợp tác làm một dự án bất động sản ở Sa Loan, nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện rồi." "Mấy tòa kiến trúc kia bị ma ám, suýt nữa thì tôi đã mất mạng." Trong lòng Lưu Đại Phát, cả người vẫn còn sợ hãi.

Hiển nhiên, chuyện này có lẽ mới chỉ bắt đầu, vẫn chưa kết thúc. "Đừng vội." Chu Du thấy hắn ta càng ngày càng kích động, đại khái đã biết chuyện gì đã xảy ra. "Lý Thiết Quân bây giờ đang ở đâu?" Chu Du mới nhắc nhở một câu. "Bây giờ…" Nhưng khi Lưu Đại Phát đang chuẩn bị nói, đột nhiên cả người hắn ta ánh mắt đều có chút ngây dại, không ai biết rốt cuộc đã nhìn thấy thứ gì.

Trong một khoảnh khắc, cả người hắn ta kinh ngạc không thôi.</

p> “Có… có…” Lúc này, Lưu Đại Phát cả người đều hoảng sợ, trong chốc lát trực tiếp chui vào gầm ghế sofa.

Toàn thân không ngừng run rẩy.

Cứ như vừa gặp một cơn ác mộng vậy, Chu Du mới nhìn, nhưng lại không phát hiện ra gì.

Rốt cuộc là thứ gì? Nhưng hắn ẩn ẩn cảm thấy có một luồng khí tức kỳ lạ, không giống âm khí mạnh mẽ, cứ như luồng khí tức kỳ lạ mà hắn cảm nhận được gần thang máy trước đó.

Xem ra, thật sự là vậy!

Trước đó không phải là cảm giác do môi trường xung quanh tạo thành, mà chắc hẳn có thứ gì đó tồn tại.

Trong này quả nhiên không đơn giản như vậy. “Không, ban ngày những thứ đó không dám hiện hình, ban đêm, e rằng không dễ dàng như vậy đâu.” Chu Du mỉm cười thờ ơ, nhìn chằm chằm ra bên ngoài. Vừa đúng lúc, gã đeo kính lúc này cũng đã tỉnh lại. “Ôi!” Hắn ta sờ sờ đầu: “Tôi bị đánh bất tỉnh rồi.” “Đúng rồi, mau đi mua một số đồ dùng cần thiết, ban đêm có thể sẽ dùng đến.” Chu Du nhắc nhở.

Dù sao lúc đó vội vàng, đồ đạc không kịp chuẩn bị. “Ban đêm ư?” Gã đeo kính dường như đã ý thức được, tuy có chút sợ hãi, nhưng may mắn thay phần thưởng mà Chu Du đưa ra thật sự không ít, nên cũng đồng ý.

Trong phòng, Chu Du đơn giản dọn dẹp một chỗ, mới hơi ngồi xuống.

Sau đó cũng không rảnh rỗi.

Trực tiếp tháo cửa sổ ra. Nơi phong bế hoàn toàn đều được mở ra, sàn nhà một mảng bừa bộn.

Chu Du và Hoắc Linh gần như không hiểu, gã này rốt cuộc có thể sống sót trong đó hơn nửa tháng như thế nào. Không ngờ sau đó, Chu Du mới từ miệng gã kia biết được sự thật, trong dự án Sa Loan đó, đã gặp phải một tòa Quỷ Lâu.

Lý Thiết Quân và Lưu Đại Phát hai người đã tìm một số cao nhân để giải quyết, nhưng mọi chuyện dường như đều không mấy thuận lợi.

Sau đó Lưu Đại Phát gặp phải người bị quỷ ám.

Phải trốn một tháng mới có thể thoát ra được.

Vì vậy, Lưu Đại Phát đã tìm cách giải quyết. Nhưng, còn về Lý Thiết Quân, Lưu Đại Phát lại biết một cách khác, không ngờ nửa tháng nay hai người gần như không liên lạc.

Bây giờ gần như đều là bùn lầy qua sông, tự thân khó bảo toàn rồi.

Không ngờ bây giờ mọi chuyện thật sự không đơn giản như vậy. Chu Du và Hoắc Linh mới chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ.

Lúc này, gã đeo kính cũng đã mua một số đồ dùng, hương trà, nến giấy, gạo nếp và những đồ dùng cần thiết khác. “Những thứ này dùng để làm gì?” Gã đeo kính nhìn mà khó hiểu, không hiểu chuyện gì.

Chu Du chỉ mỉm cười thờ ơ, không nói nhiều, chỉ ra hiệu tốt nhất nên làm theo chỉ dẫn, đừng đi lung tung.

Gã đeo kính mới biết, Chu Du thật sự là một người có bản lĩnh, cũng đành phải ở lại cạnh bên. Khi đêm xuống. Ngoài cửa sổ, lục tục có người xuất hiện xung quanh tòa nhà.

Nhưng xung quanh lại càng khủng bố hơn, âm u lạnh lẽo, dường như gần như không có chút nhân khí nào.

Ánh đèn chiếu sáng xung quanh tòa nhà, gần như hoàn toàn bị địa hình trong đó che khuất.

Vì vậy nhìn trong đó càng âm u quỷ dị hơn. “Chuẩn bị!” Chu Du nhắc nhở mọi người.

Lời vừa dứt, xung quanh thổi qua một trận gió âm u lạnh lẽo.

Cả căn phòng đều như ở nơi hoang vu dã ngoại, gần như không có chút hơi người nào nữa. “Hô hô!” Tiếng gió càng lúc càng lớn, thổi đến mức cửa sổ bên cạnh như muốn bị xé toạc vậy.

Trong chốc lát, căn phòng tràn ngập hơi lạnh.

Chương 667

Chu Du vẫn bất động, thắp nến ở bốn phía, ánh lửa chập chờn, lúc này trông như những con mắt trong đêm tối, tỏa ra thứ ánh sáng yếu ớt.

Đèn vừa tắt, xung quanh như chìm vào nỗi kinh hoàng vô tận.

"Tư tư tư!" Cuối cùng, có thứ gì đó xuất hiện.

Phát ra tiếng động quỷ dị, như thể có thứ gì đó sắp sửa bò ra từ góc tường.

Tiếng động xung quanh càng lúc càng lớn, chỉ có Lưu Đại Phát gần như phát điên.

May mà Hoắc Linh trực tiếp đánh ngất gã.

Nếu không, không chừng sẽ xảy ra chuyện, thậm chí gã sẽ nhảy xuống dưới, như vậy thì không hay rồi.

"Oanh!" Một tiếng động lớn vang lên, trong khoảnh khắc, như có vô số người đang gõ cửa.

Lúc đó, tiếng động trong phòng càng lớn hơn.

Trong chốc lát như ở chiến trường, tiếng động quỷ dị đến cực điểm.

Sau đó trên tường xuất hiện từng cái bóng, như từng người lính cầm binh khí, di chuyển không ngừng về phía bên cạnh.

Nhưng hoàn toàn không có gì xuất hiện.

Ánh lửa càng lúc càng lớn, gần như tạo thành một bức tường.

Khiến Kính Nhi trợn mắt há mồm, không hiểu chuyện gì.

Cuối cùng cũng mở mang kiến thức.

Trước đây anh ta không tin lắm vào những chuyện này, nếu không tận mắt chứng kiến, e rằng cả đời cũng không biết có những chuyện kỳ lạ quái đản như vậy.

"Oanh!" Lại một tiếng động lớn nữa!

Mặt đất như xuất hiện từng vết nứt, Kính Nhi cả người hoảng loạn.

Anh ta cảm thấy trong không khí như có cát vàng, không ngừng xộc tới nuốt chửng, giữa những hơi thở, cổ họng đều đầy cát.

"Khái khái!" Ho mấy tiếng, nhưng cổ họng càng lúc càng tắc nghẽn khó chịu.

Vì rõ ràng cảm thấy cát vàng không ngừng đổ vào miệng, lúc đó gần như không thở nổi.

"Khái khái, cứu tôi." Kính Nhi cả người hoảng loạn, dường như không thể hô hấp được nữa, hai tay không ngừng bấu vào cổ mình, như muốn tự bóp chết.

Một cảm giác nghẹt thở đau đớn lập tức lan khắp cơ thể.

Chu Du đột nhiên phát hiện tên này dường như không ổn, cả người mặt đỏ tía tai, như muốn tự bóp chết chính mình.

Hoắc Linh nhanh chóng tiến lên một bước, một chưởng đánh ngất anh ta.

Sau khi Kính Nhi ngất đi, Hoắc Linh mới nhắc nhở: "Ông xã, em thấy không ổn rồi, những thứ kia dường như lợi dụng ý thức hư ảo của con người để tạo ra những chuyện kinh khủng đó, em thấy, chắc chắn trong căn phòng này có điều kỳ lạ." "Không sai." Chu Du mới hít sâu một hơi, nếu quả thật là như vậy, thì mọi chuyện sẽ dễ xử lý hơn

nhiều.

Hiển nhiên, chỉ vì Lưu Đại Phát đã mang về thứ không thuộc về mình.

"Tìm thử xem." Chu Du nhắc một câu, rồi nhanh chóng đi về phía phòng bếp, nhưng mọi thứ xung quanh căn phòng đều tối đen như mực, gần như không thể nhìn rõ hình dạng ban đầu.

Hai người lật tung mọi thứ, cuối cùng cũng có thu hoạch.

Không sai, phía sau ghế sofa, dường như có một nhân dũng.

Trông lại giống như một con côn trùng, có vẻ hơi quỷ dị, thứ này gần như là đồ tùy táng, tên Lưu Đại Phát này gan thật lớn, thứ gì cũng dám mang về nhà.

Thật là không muốn sống nữa mà!

Thảo nào gặp phải chuyện này.

Bây giờ Chu Du cũng không chắc liệu dự án ở Sa Loan trước đây có liên quan đến chuyện quái dị này không.

Sau đó Chu Du cắn nát đầu lưỡi, một ngụm máu phun lên trên đó, chỉ nghe trong không khí truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

Rồi một hư ảnh trực tiếp bị đập vào bức tường.

Cái bóng đó không ngừng kêu gào, cuối cùng dần dần mờ đi.

Trong chốc lát, cả căn phòng đều trở nên yên tĩnh, mọi tiếng động kỳ lạ đều biến mất.

"Quả nhiên thứ này đang quấy phá." Chu Du cười nhạt, sau đó lại phát hiện, nhân dũng đó đã vỡ ra.

Bên trong lại có một ít cát vụn rơi xuống đất, nhanh chóng tiêu tán.

Ngày hôm sau.

Sau khi giải quyết chuyện tối qua, đợi Kính Nhi và Lưu Đại Phát tỉnh lại, hai người nhìn nhau, rồi nhìn ánh nắng bên ngoài, mới hiểu ra.

Đặc biệt là Lưu Đại Phát.

Chương 668

Gã đơn giản là không dám tin vào mọi thứ mình thấy, cứ ngỡ chỉ là ảo ảnh.

"Tôi còn sống." Lưu Đại Phát lúc này nhìn về phía mặt trời, có chút không thích ứng.

Chu Du mới kể lại đầu đuôi câu chuyện, Lưu Đại Phát mới nhớ lại, thứ đó cũng chỉ là gã nhặt bừa ở công trường, cứ nghĩ có thể bán được giá tốt.

Không ngờ, gã lộ ra vẻ mặt áy náy.

Sau đó mọi người nhanh chóng xuống dưới tòa nhà, may mà đêm qua không có chuyện gì.

Chu Du mới ra hiệu cho Lưu Đại Phát nhanh chóng tìm Lý Thiết Quân, bây giờ tên đó không biết tình hình thế nào rồi.

Nhưng nhìn trạng thái của Lưu Đại Phát trước đó, Chu Du đoán, tình trạng của tên kia bây giờ cũng không tốt lắm, hiển nhiên sự việc cũng rất khó nhằn!

Một nhóm người nhanh chóng đi về phía Sa Loan.

May mắn là ban ngày, nơi đó cũng không phải cảnh tượng âm u đáng sợ.

Chỉ vì chuyện lúc đó, nên dự án này vẫn luôn bị đình trệ, bây giờ mọi chuyện cũng không có bất kỳ tiến triển nào.

Quả nhiên, xe dừng lại ở chỗ ba tòa nhà xây dở.

Ban đầu, ở đây dự định xây dựng mấy tòa nhà cao tầng, xung quanh sẽ có một số căn hộ view biển.

Đương nhiên có thể bán được giá tốt.

Kế hoạch dự án và ngân sách đều đã hoàn tất, chỉ chờ khởi công.

Ai ngờ được, lại xảy ra chuyện như vậy đúng vào thời điểm mấu chốt này, ai mà chịu nổi?

Đặc biệt Lý Thiết Quân đã đầu tư rất nhiều tiền vào đây.

Mấy người xuống xe sau đó nhìn về phía mấy tòa nhà, chỉ còn lại một cái khung sườn đại khái.

"Chuyện xảy ra ở đây." Lưu Đại Phát rõ ràng vẫn còn nhớ như in chuyện này, dù sao chuyện đó cứ như một cơn ác mộng đeo bám gã.

"Đi, lên xem thử." Mấy người nhanh chóng đi lên lầu, vì thang máy chưa được lắp đặt, nên chỉ có thể từng bước một leo lên.

Theo lời Lưu Đại Phát, lúc đó Lý Thiết Quân và lần cuối cùng gặp mặt ở đây, sau đó không giải quyết được gì.

Chỉ là bây giờ đã nửa tháng trôi qua, không ai biết Lý Thiết Quân bên đó đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này Lưu Đại Phát mới liên hệ điện thoại, nhưng lại báo tắt máy.

Không ai biết Lý Thiết Quân bây giờ đã đi đâu.

Chu Du nhanh chóng đi lên trên, thân hình thoáng cái đã ở trên đỉnh tòa nhà, ở đó hiển nhiên có dấu vết sinh hoạt của con người.

Đa phần là những người vô gia cư ở Cảng Thành, tạm thời biến nơi đây thành chỗ ẩn thân.

Chu Du nhìn xuống dưới, thấy rõ mồn một.

Có người!

Đột nhiên, Chu Du phát giác ở chỗ không xa, có người đang nhìn

chằm chằm.

Người đó nấp ở một chỗ kín đáo phía sau Sa Loan.

Một đôi mắt, thẳng tắp đánh giá xung quanh.

"Hừ!" Chu Du lúc đó tung người nhảy lên, cả người thoáng cái đã biến mất, chỉ thấy trên không trung xẹt qua một cái bóng, trực tiếp lao về phía sau bụi cây.

Lập tức, người đối diện trợn mắt há mồm, dường như đã quên cả việc bỏ chạy.

Một lát sau, Chu Du bình ổn đáp xuống trước mặt ông ta.

Chu Du phát hiện, đối diện là một lão già sáu mươi tuổi.

Người đó dáng vẻ lôi thôi, cả người như một kẻ ăn mày.

Nhưng đôi mắt đó lại láo liên đảo quanh, hiển nhiên không phải người tầm thường.

"Ha ha ha!" Chu Du cười nhạt, "Ông là ai?" Lão già lập tức hơi hoảng hốt, trong chớp mắt, hiển nhiên đã bị phát hiện.

Trông có vẻ kinh hoảng thất thố, nhưng sau đó mới trấn tĩnh lại, "Lão già này chỉ là một kẻ ăn mày thôi." "Nói đùa." Chu Du nhíu mày, "Lý Thiết Quân ở đâu, ông chắc là biết chứ?" "Lý Thiết Quân?" Lão già đó chỉ trầm ngâm một lát, trong mắt rõ ràng có chút né tránh.

Nhưng lúc này nhanh chóng lắc đầu, tỏ vẻ không biết gì, "Tôi không biết ông ta ở đâu, xin lỗi, tôi không quen." Nếu lời nói đó có thể lừa được người khác thì không nói làm gì, nhưng Chu Du lại rõ ràng ngửi thấy mùi khí tức còn sót lại của Lý Thiết Quân trên người ông ta.

Mùi khí tức trên người ông ta nồng nặc, người bình thường đương nhiên không thể phát hiện ra.

Nhìn lão già nhanh chóng bước tới.

Chu Du lại không đuổi theo.

Sau đó đi sang bên cạnh, mới thấy lão già đó vừa chạy vừa ngoái đầu nhìn lại, dường như thấy Chu Du không đuổi theo, trên mặt lại lộ ra một vẻ nhẹ nhõm.

Chương 669

Chu Du cẩn thận theo sau lão già đó, xuyên qua mấy con hẻm nhỏ.

Sau đó cả người nhanh chóng đi vào một tòa nhà phía trước.

Nó trông giống như một câu lạc bộ.

Chu Du ghi nhớ nơi này, cũng không tiếp tục đuổi theo, vì phát hiện bên trong có những người không rõ thân phận.

Chu Du sau đó đi về phía công trường.

"Vừa nãy anh đuổi theo ai vậy?" Hoắc Linh thì tò mò, nhưng cũng không đi theo, tránh đánh rắn động cỏ.

"Có lẽ tôi biết được điểm đột phá rồi." Chu Du lúc đó chỉ vào một chỗ dưới sườn đồi phía sau Sa Loan, hỏi Kính Nhi, "Cậu biết chỗ phía sau đó không?" "Chỗ phía sau đó…" Kính Nhi lúc đó chợt hiểu ra, cười cười, "Chỗ đó, không phải là nơi chúng tôi có thể đến đâu, đó là khu nhà giàu." "Khu nhà giàu?" Chu Du thì kinh ngạc.

Từ lời Kính Nhi, Chu Du không khó để biết, nơi đó là một khu biệt thự tên Phong Lãng, toàn bộ đều là nơi những người có tiền vui chơi, mấy căn biệt thự ở đó đều có giá trị liên thành.

Người bình thường căn bản không vào được.

Kính Nhi nói với Chu Du, dự án ở nơi đó và ở đây hoàn toàn không thuộc cùng một tập đoàn.

Chu Du cũng không nói nhiều, chỉ ra hiệu cho Hoắc Linh phái người theo dõi nơi đó.

Sau đó mọi người mới rời khỏi khu vực Sa Loan.

Nếu ở đây mà xây xong, quả là một căn hộ view biển không tồi.

Đương nhiên, giá trị ở đây cũng sẽ tăng vọt!

Chu Du trở về khu biệt thự của Triệu lão bản.

Hiện tại nhất định phải trà trộn vào giới nhà giàu đó, đặc biệt là bây giờ, những người đó đương nhiên có thân phận địa vị, nên cực kỳ có khả năng làm ra những chuyện nằm ngoài dự đoán của người khác.

Chu Du nói với Triệu lão bản một số chuyện, đương nhiên Triệu lão bản toàn lực phối hợp.

Sau đó Triệu lão bản lấy cớ rời đi.

Quản gia thấy Triệu lão bản đã đi, mới nhắc nhở Chu Du.

"Mọi chuyện không ổn lắm, lại có một cỗ quan tài xuất hiện ở công ty." "Hả?" Chu Du bất ngờ không kịp phản ứng, bây giờ tần suất quan tài xuất hiện càng lúc càng nhanh.

Chu Du vội hỏi rốt cuộc là chuyện gì?

Quản gia mới kể lại ngọn ngành sự thật cho Chu Du.

Đại khái vào buổi sáng, một trong những công ty đang làm việc, không ngờ, từ trên trời rơi xuống một cỗ quan tài, trực tiếp đập thủng một lỗ lớn trên tòa nhà.

Đương nhiên chuyện này cũng đã lên báo.

Dù sao dưới ánh mắt của mọi người, cũng không thể giấu giếm được.

Thảo nào Chu Du trước đó thấy thần sắc của Triệu lão bản có vẻ không ổn.

Bây giờ đã có ba cỗ quan tài.

Không, Chu Du sau đó lại nhận được thông báo từ kho hàng kia, có chuyện rồi.

Cũng không chần chừ, anh nhanh chóng cùng Ô Thiền đi về phía kho hàng đó.

Ở đó hiển nhiên đã bị phong tỏa.

Thậm chí khu vực cách kho hàng vài chục mét bên ngoài, gần như không cho bất kỳ người ngoài nào vào.

Chu Du vào trong, cũng không nói nhiều, Đại Cái Mạo trực tiếp nói với Chu Du, có chuyện rồi.

Một trong những ông chủ đã mất tích.

Đó là người hợp tác làm ăn với Triệu lão bản.

Tên đó vốn hôm nay buổi sáng sẽ bàn chuyện làm ăn, mặc dù chuyện công ty bị ma quấy cũng lan truyền ầm ĩ, nhưng ông chủ Chu dường như không bận tâm.

Cũng là đối tác trung thành trong làm ăn.

Nhưng nhất định phải bàn chuyện làm ăn ở kho hàng, nên một nhóm Đại Cái Mạo và Lãnh Diện Nhân gần như cẩn thận gấp trăm lần.

Lúc đầu mọi việc tiến triển thuận lợi, cũng không có phát hiện gì khác, nhưng sau đó, mọi chuyện không ổn lắm.

Giữa chừng, Triệu lão bản lấy cớ đi vệ sinh, nhưng nửa ngày cũng không thấy ông ấy quay lại.

Điều này thật kỳ lạ.

Sau đó những người bên cạnh đi tìm, nhưng vẫn không có tin tức.

Một nhóm người tìm kiếm nửa ngày, cũng không có bất kỳ dấu vết nào, một người sống sờ sờ làm sao có thể biến mất như vậy?

Nói ra ngoài, e rằng cũng không ai tin.

Chương 670

Nhưng cuối cùng, lại phát hiện ở trong quan tài!

Vì những người canh giữ những cỗ quan tài đồng trước đó đã phát hiện ra, bên trong dường như có người đang giãy giụa.

May mắn là ban ngày, nếu là buổi tối, e rằng mọi người đều sẽ sợ chết khiếp.

Một nhóm người mở quan tài ra, phát hiện, ông chủ Chu trước đó đã chết.

Cả người ông ta đỏ như máu!

Như thể vừa được vớt ra từ máu tươi, nhưng ông ta đã chết rồi.

"Bây giờ mọi chuyện vẫn chưa được giải quyết.

Bởi vì những người của ông ta đều đã chết hết." Đại Cái Mạo nói ra tình hình hiện tại, vì thực sự không biết phải xử lý thế nào, nên đành phải tìm Chu Du.

Dù sao Triệu lão bản cũng coi trọng anh ta, người này hiển nhiên không hề đơn giản.

Chu Du kiểm tra hiện trường một lượt, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

Không sai, mỗi khi một cỗ quan tài xuất hiện, có nghĩa là có một người sẽ chết vì nó.

Đó là một loại lời nguyền cực kỳ oán độc.

Nếu không phải có thù hận sâu sắc, đối phương cũng sẽ không sử dụng một loại trận pháp khiến người ta hồn bay phách lạc để giải quyết kẻ địch.

Xem ra Triệu lão bản này đắc tội không ít người thật!

Đặc biệt là bây giờ, càng khó nhằn hơn.

Hiện tại xuất hiện thêm hai cỗ quan tài khác, có nghĩa là hai người khác có liên quan đến Triệu lão bản cũng sẽ mất mạng vì chuyện này!

Hai người tiếp theo sẽ là ai đây?

Chu Du đương nhiên không hiểu rõ những người thân cận của Triệu lão bản, vì vậy cũng khó đưa ra kết luận.

Nhưng hiện tại chỉ có thể kể lại mọi chuyện cho quản gia, nhờ ông ấy chuyển lời cho những người bên cạnh Triệu lão bản, gần đây nếu không có chuyện gì đặc biệt, tốt nhất đừng ra ngoài.

Chu Du gần như quay cuồng với chuyện này.

Nhưng mọi chuyện dường như là một mớ bòng bong, tất cả đều ùa đến, nhất thời thực sự không có chủ ý nào.

Chu Du biết, chuyện này sẽ sớm nổi lên mặt nước.

Phái người theo dõi cả hai bên, đó cũng là cách giải quyết tốt nhất.

Đêm khuya.

Chu Du ở khu biệt thự không ngủ được, lại một lần nữa nhìn ra ngoài.

Một lúc sau, phía chân trời xuất hiện một đám mây đỏ như máu.

Trông như bị máu nhuộm đỏ một nửa, dần dần bay lơ lửng về phía lưng chừng núi, càng lúc càng gần.

Khiến người ta gần như không thở nổi.

Chu Du đang cảm thấy kỳ lạ, nhưng trong đám mây đó lại không có chút âm khí nào, anh thở phào nhẹ nhõm.

Chu Du nhìn xuống dưới, vì gần đây những chuyện xảy ra càng

lúc càng khiến người ta không thể hiểu nổi, nỗi sợ hãi như hình với bóng, nên quản gia không khỏi tăng cường thêm người làm ca đêm, từng người cầm đèn pin chiếu rọi xung quanh, bên dưới ít nhất có năm sáu chục người, đông nghịt.

Vì vậy, dù có tình huống bất thường nào, cũng có thể phát hiện ra ngay lập tức.

Chu Du mới kéo rèm cửa lại.

Cả người cảm thấy đầu óc choáng váng, trực tiếp nằm xuống giường ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau.

Chu Du điều khiển một trong những chiếc xe sang thuộc sở hữu của Triệu lão bản, chạy ra khỏi đường núi, nhanh chóng lao vút về phía trước.

Như một con mãnh hổ!

Dựa theo thông tin Kính Nhi cung cấp, Chu Du trực tiếp đi đến một câu lạc bộ.

Đó là khu vực tụ tập của giới nhà giàu.

Chu Du dừng lại ở cổng, lúc này xung quanh đèn lồng đỏ rượu xanh rực rỡ, không ngờ, lại có một nơi giải trí như vậy trong thời đại này, thực sự là không thể ngờ tới.

Không kỳ lạ, những tên này trong lòng đều biến thái có ý đồ riêng, lại chọn một nơi âm u như vậy để tụ họp.

Phía trước là một con phố, cũng ít người qua lại.

Nơi đó như một góc bị thành phố lãng quên.

Ở cổng, thấy có xe sang, người đứng gác ở cổng đương nhiên vẻ mặt vui mừng, sau đó mở cửa.

Chương 671

"Hoan nghênh!" Thật kỳ lạ, những người ở cổng đều đeo mặt nạ, căn bản không nhìn ra được hình dáng.

Chu Du xuống xe, tùy tiện nhìn một chút, cũng không nói nhiều, cẩn thận từng li từng tí đi vào bên trong.

Sau khi đẩy cửa vào, thấy mọi thứ bên trong, thật sự có chút kinh ngạc!

Chỉ thấy trong cả căn phòng, lại là kim bích huy hoàng, hoàn toàn khác biệt với bên ngoài như hai thế giới.

Những người này hoàn toàn không chú ý đến sự xuất hiện của Chu Du, mà từng người đều có giá trị không nhỏ, đồ mặc trên người, đồ cầm trên tay.

Có thể nói hoàn toàn là một cái kho vàng.

Chu Du cẩn thận đi về phía trước, những người bên trong trông càng giống đám lưu manh nhỏ, ở đó dường như đang giao dịch ngầm.

Thấy Chu Du bước vào, lập tức thu hút sự chú ý.

Dường như là gương mặt lạ!

Chu Du tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, thản nhiên nhấp một ly rượu, ánh mắt lại không ngừng quét qua mọi người.

Cuối cùng, ở góc khuất nhất, xuất hiện một người kỳ lạ.

Tên đó tóc dài, nếu không nhìn vào khuôn mặt đó, Chu Du cứ tưởng đó là một người phụ nữ!

Chỉ vì trên người hắn dường như tỏa ra mùi của Lý Thiết Quân.

Mặc dù khí tức nhạt, nhưng lại rõ ràng.

Chu Du cẩn thận từng li từng tí lại gần người đó.

Lúc đó, người đó ngẩng đầu lên, mới chú ý đến Chu Du, trên mặt hắn dường như có một vết sẹo.

Lan từ cổ lên.

Nếu không phải vì ánh đèn xung quanh khá lờ mờ, e rằng nếu có người nhìn thấy, thật sự sẽ giật mình.

Trên người hắn tỏa ra một luồng âm khí.

Càng lúc càng nặng.

Đặc biệt là sau khi Chu Du lại gần.

Người đàn ông đứng dậy, đi vào bên trong, Chu Du theo sát phía sau, người đàn ông đó hiển nhiên đã phát giác, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Phía trước chỉ cảm thấy một luồng gió quỷ dị, thoáng cái đã biến mất.

"Đứng lại!" Chu Du nhanh chóng lao tới, một cú nhảy, trực tiếp khóa chặt tên đó.

Trong chốc lát kéo người đó vào một trong những căn phòng.

"Không được động!" Chu Du trực tiếp ép hắn vào bức tường.

Trong miệng người đó thở ra từng luồng khí tức âm lạnh, vô cùng đáng sợ, trong ánh mắt như muốn nổ tung.

"Ngươi nhất định sẽ hối hận." Người đàn ông cười nhạt, trên mặt càng lúc càng dữ tợn.

Chu Du ngay lập tức cảm thấy phía sau có một đám người, từng đôi mắt âm u nhìn chằm chằm, như muốn nuốt chửng anh.

Bất chợt quay đầu lại, phát hiện mười mấy người xuất hiện phía

sau.

Mỗi người ăn mặc kỳ quái, trong tay cầm một vài thứ, trông như từng tên lưu manh nhỏ.

Nhưng trên người đều là vàng thật bạc trắng.

“Hừ!” Người đàn ông đó thoát khỏi Chu Du, Chu Du dường như bị kẹp giữa hai bên.

Chu Du cười nhạt, tùy tiện tìm một vị trí ngồi xuống, mới cẩn thận chú ý căn phòng, xa hoa, hoàn toàn không hợp với bên ngoài.

Ở đây hiển nhiên là một nơi giải trí thư giãn.

Nhưng phong thủy trong căn phòng này không tốt lắm, căn bản không có cửa sổ, hiện tại, âm khí ngút trời.

Một đám tên ở phía trước, chưa chắc đã là người?

“Hắc hắc!

Kẻ tự dâng đến tận cửa, không thể lãng phí dễ dàng như vậy được.” Một trong những người đó liếm môi, sau đó đóng cửa lại.

Những tên này cuối cùng cũng lộ ra bộ mặt thật của chúng.

“Hừ!” Chu Du cười nhạt, mới hiểu ra, thực ra chúng không phải người sống từ lâu rồi, mà là người chết sống lại!

Ban ngày là người, một khi trời tối, hoặc dưới một hoàn cảnh đặc biệt nào đó, sẽ biến thành một lũ hành thi tẩu nhục.

Thảo nào!

Chương 672

"Hống!" Đúng lúc đó, một người phía trước trực tiếp lao tới, ngay lập tức trên bức tường bị cào ra từng vết móng vuốt quỷ dị.

Như thể bị dao găm cào một đường.

"Chậc!" Chu Du cười nhạt, không hoảng không vội, đợi khi người đó lao tới, hơi vươn tay trực tiếp vỗ lên đầu tên đó.

Ngay lập tức từ cổ phun ra một dòng máu tươi, gần như nhuộm đỏ cả căn phòng.

Máu!

Những người còn lại hiển nhiên khao khát máu tươi, trực tiếp lao lên, người đó bị ăn sạch, chỉ còn lại một lớp da bọc xương.

"Hống!" Hiện tại, dường như sự kích thích của máu tươi càng khiến những tên này trở nên không kiêng nể gì.

Nhanh chóng bao vây.

Ngoài cửa phòng.

Mấy bóng đen nhanh chóng lóe lên.

Không, chỉ dừng lại ở cửa vài giây, rồi cẩn thận từng li từng tí bước tới phía trước.

"Ha ha ha!" Một trong những người đàn ông vừa đi vừa phát ra âm thanh dữ tợn, "Tên đó quả nhiên đã bị tìm thấy." "Đúng rồi, bây giờ tôi có cần ra tay không?" Một người bên cạnh khẽ nhắc nhở.

"Tạm thời không cần, yên tâm, theo ta được biết, tên đó cũng có chút bản lĩnh, vẫn còn sống.

Nhưng màn kịch hay mới chỉ bắt đầu, tên đó đã tự tìm đến cái

chết, vậy ta sẽ thành toàn cho hắn." "Vâng!" Người trợ thủ bên cạnh rụt rè đáp, trong ánh mắt lóe lên một tia khó đoán.

Trong phòng, truyền đến từng tiếng kêu thảm thiết xé lòng.

Nhưng nhanh chóng tiếng động biến mất, xung quanh ngay lập tức chìm vào một mảnh tĩnh mịch.

"Kết thúc rồi." Người đàn ông nằm bên cạnh, cả người ngửa mặt lên trời gào thét, trong mắt tràn đầy cừu hận, mấy người bên cạnh đang chờ đợi.

"Không, tiếp theo, ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!" "Ha ha ha!" Cừu hận và phẫn nộ khiến khuôn mặt người đàn ông gần như biến dạng, hoàn toàn không nhìn ra được hình dáng ban đầu.

Những người bên cạnh cũng không nói gì.

Chỉ đứng đợi một bên.

"Oanh!" Nhưng vào lúc này, không, ngoài cửa truyền đến một tiếng kêu thảm thiết, người đàn ông không kịp phản ứng, không biết rốt cuộc bên ngoài đã xảy ra chuyện gì.

Nào ngờ, ở giây tiếp theo, cả cánh cửa lớn trực tiếp bị đâm toang.

Trước mắt xuất hiện một người!

"Ngươi lại còn sống?" Người đàn ông nhìn Chu Du trước mặt, lập tức á khẩu không nói nên lời.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào anh, trong khoảnh khắc đó, trong mắt tràn đầy kinh hoàng.

Không ai có thể sống sót từ miệng của đám bán nhân bán thi kia, nhưng tại sao hắn lại ở đây?

Hắn ra tay ba lần bốn lượt, khiến kế hoạch không thể không bị trì hoãn hết lần này đến lần khác!

Người đàn ông nheo mắt, nhìn về phía Chu Du, trong lòng lại thầm nghĩ, tên này sẽ trở thành một kình địch!

Không thể nào chứ!

Người đàn ông cẩn thận nhìn Chu Du, hiện tại, anh ta lại hoàn toàn không sao, cả người nới lỏng gân cốt, rồi dần dần bước tới.

Những người bên cạnh nhanh chóng chắn trước mặt.

Chu Du lại cười lạnh nhạt, "Ông chủ ở đây sao?" Chu Du từ trên người người đó cảm nhận được một tia bất thường, nhưng cũng không trực tiếp ra tay, chỉ nhìn chằm chằm.

Trên người người đó tỏa ra một luồng thi khí nồng nặc, nếu không nhìn kỹ, cứ nghĩ đó chỉ là một người chết.

Kỳ lạ!

Trong lòng Chu Du thì thầm.

"Nếu đến để chơi, hoan nghênh, nhưng nếu gây rối, ở đây không hoan nghênh." Giọng người đàn ông có vẻ bình thản.

Chu Du ngẩn ra mấy giây, tên này dường như đang kéo dài thời gian, rõ ràng trong mắt hắn có chút vẻ khinh thường.

"Chúng ta sẽ gặp lại nhau." Chu Du cười nhạt, cũng không để ý, nhanh chóng đi về phía sau, hiện tại cũng không có bất kỳ chứng cứ nào chứng minh chuyện trước đó có liên quan đến hắn.

Một khi đã khóa mục tiêu, thì mọi chuyện tiếp theo cũng dễ giải quyết hơn nhiều.

Không, Chu Du biết, hiện tại nhất định phải để những người bên cạnh cẩn thận hơn.

Sảnh cà phê.

Ma Tử Kiểm và Quang Đầu thở hồng hộc bước vào, lau mồ hôi trên trán, cả người thở hổn hển, như thể đã chạy như điên cả một đoạn đường, vừa thấy Chu Du, mới tiến lên, ngồi xuống.

"Sao rồi, mọi chuyện điều tra đến đâu rồi?" Chu Du không nhanh không chậm, nhấp một ngụm trà, rồi đặt chén xuống, thở ra một hơi.

Chương 673

Quang Đầu và Ma Tử Kiểm nhìn nhau, không biết vì sao lại phải điều tra Lãnh Diện Nhân.

Nhưng có tiền để nhận, không ai có thể từ chối, Quang Đầu cười nói, "Chu huynh đệ, không, Chu đại sư, ngài thật có tiên kiến chi minh, không, quả nhiên có tình hình." "Không sai!" Ma Tử Kiểm cầm chén trà, uống cạn một hơi, rồi lau miệng, "Ngài đoán xem tôi đã phát hiện ra điều gì?" Sắc mặt Chu Du trầm xuống, Ma Tử Kiểm mới tiếp tục nói, "Lãnh Diện Nhân, thật sự có vấn đề, tôi đã phái người theo dõi, tên đó lại liên hệ bí mật với con trai của ông chủ, tỏ ra ẩn giấu, dường như sợ bị người khác phát hiện." Quang Đầu gật đầu, "Tôi đã gặp ba lần ở bãi đậu xe dưới lòng đất, nhà nhỏ bỏ hoang và trong rừng núi." Quả nhiên đủ ẩn giấu.

Nếu là một nam một nữ thì không có gì lạ, nhưng cố tình là hai người đàn ông, có thể làm chuyện gì?

Dựa theo ý của họ, Chu Du biết, mỗi lần, Lãnh Diện Nhân đều sẽ lấy ra một số thứ, giao cho người kia, đó là một trong những người con trai của ông chủ, Triệu Đại Hữu, nhưng từ miệng quản gia Triệu lão bản, không khó để biết, dường như đã lâu không liên hệ rồi.

Hiển nhiên có điều kỳ lạ!

Tên này là một kẻ phá gia chi tử, bây giờ thân bại danh liệt, lẽ ra phải không có một xu dính túi, nhưng hiện tại vì sao lại liên hệ với Lãnh Diện Nhân?

Chu Du biết, vấn đề nghiêm trọng!

"Tiếp tục theo dõi." Chu Du nhắc nhở một câu, sau đó đưa tiền thù lao, hai người nhìn mà trợn mắt há mồm, đều ngây người ra, đang

định hỏi, Chu Du đã xua tay, rời khỏi chỗ ngồi.

Đêm khuya.

Trên khu biệt thự Triệu gia, một trận lạnh lẽo.

Hoắc Linh đang theo dõi chuyện mấy cỗ quan tài kia, còn Ô Thiền thì phụ trách bảo vệ an toàn cho Triệu lão bản.

Chu Du cẩn thận phân tích những chuyện xảy ra gần đây.

Lý Thiết Quân giới thiệu cho Triệu lão bản, nhờ giúp xử lý chuyện ma quỷ, Triệu lão bản thậm chí đích thân đến Bắc Bình, may mắn cuối cùng như ý tìm được Chu Du.

Ở Cảng Thành, Chu Du cũng đã hiểu đại khái mọi chuyện, mấy công ty lớn nhỏ dưới danh nghĩa của Triệu lão bản đều xảy ra vấn đề.

Thậm chí còn gây ra sự kiện quan tài!

Hiện tại vẫn không biết quan tài từ đâu tới!

Chuyện bên phía Triệu lão bản chưa được làm rõ, hiện tại, Lý Thiết Quân cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Đương nhiên chủ yếu là vì một dự án Sa Loan, cuối cùng lại không rõ tung tích.

Dường như có liên quan đến những thiếu gia con nhà giàu không học vấn kia.

Vì vậy, chuyện này, e rằng không đơn giản như vậy, nhất định có liên hệ.

Trong lòng Chu Du, đầu óc lại có chút mơ hồ.

Anh hít sâu một hơi, liền đi về phía cửa sổ, vén rèm lên, lại thấy những người bên dưới dường như đang bận rộn.

Hiện tại, quản gia có vẻ sốt ruột.

Ông ấy đang phân phó cho những bảo vệ bên cạnh, từng người gật đầu, nhanh chóng đi về bốn phía, bước chân vội vã.

"Chẳng lẽ lại xảy ra chuyện gì?" Chu Du hơi chần chừ, đúng lúc, bây giờ anh cũng có một số chuyện muốn hỏi quản gia, hiển nhiên ông ấy biết một số điều.

Chu Du đi xuống lầu, rồi nhanh chóng lại gần quản gia.

Quản gia trông có vẻ nặng trĩu tâm sự, hiển nhiên không chú ý đến Chu Du đột nhiên xuất hiện, suýt chút nữa thì quay người va phải, may mà ông ấy kịp trấn tĩnh lại, mới thở phào nhẹ nhõm.

"Cậu... chưa nghỉ ngơi sao?" Quản gia thì có chút ngần ngại.

Chu Du cười nhạt, "Không, tôi vẫn luôn có thói quen ngủ muộn." Không, sau đó Chu Du chỉ vào phía trước, thờ ơ hỏi một câu, "À, vừa nãy có chuyện gì xảy ra sao?

Tôi thấy mấy bảo vệ bên dưới có vẻ sốt ruột." "Cũng không có chuyện gì lớn." Quản gia mới xua tay, "Gần đây có người tìm lão gia bàn chuyện, một tuần sau, sẽ có hội nghị dự án Vịnh biển lớn nhất Cảng Thành, vì sự an toàn của những người đó, nên tôi không thể không chuẩn bị trước." Dự án Vịnh biển?

"Dự án gì?" Chu Du tò mò, hỏi thêm một câu, quản gia cũng tóm tắt lại, nói với Chu Du, dự án này nếu giành được, gần như là ba phần tư thu nhập của cả công ty, đặc biệt là hiện tại đang đối mặt với tình cảnh khó khăn như vậy.

Không, Triệu lão bản ở phương diện này lại rất tự tin, dù sao kế hoạch tiếp theo và các phương án đều gần như đã được chốt, nên không có gì phải nghi ngờ.

Chỉ là đối với chuyện đối tác hợp tác, đương nhiên là chuyện hàng đầu.

“Thảo nào Triệu lão bản gần đây không ra ngoài, có lẽ đều đang bận việc rồi?” Chu Du phân tích.

“Không sai, hiện tại chính là thời điểm quan trọng, chuyện bên công ty, lão bản đã giao phó cho tôi, muốn phiền Chu đại sư.” Quản gia thì cung kính.

Chu Du thì không nói gì, cũng thảo nào, ban ngày thấy có xe cộ ra vào.

“Chu đại sư, nếu không có chuyện gì, tôi đi chuẩn bị bữa tối cho lão gia rồi.” Quản gia nói, lão gia vẫn luôn có một thói quen.

“Đúng rồi, tôi thật sự có một chuyện muốn phiền ông.” Chu Du mới nói, sau đó nhìn quanh, thấy không có ai, mới ghé lại gần, hỏi nhỏ một câu, “Ba vị công tử của Triệu lão bản, ông biết bao nhiêu về họ?” Nghe Chu Du nhắc đến, sắc mặt quản gia biến đổi, mới thở dài, “Ai, ba tên đó, năm đó gần như đã hủy hoại công ty, nên Triệu lão bản mới đuổi đi, mỗi người cho một công ty, cũng coi như đã tận tình tận nghĩa rồi.” “Đó là tự làm tự chịu, không thể sống được.” Quản gia chỉ nhàn nhạt nói một câu.

“Đúng rồi, ngài đột nhiên hỏi chuyện này sao?” Quản gia thì tò mò.

“Không có gì.” Chu Du xua tay, không hỏi thêm được gì từ miệng quản gia nữa, chỉ bảo quản gia viết xuống tên ba công ty đó, và nơi ở hiện tại của ba người.

Mặc dù Triệu lão gia dường như không còn hy vọng gì với họ, nhưng dù sao cũng là cốt nhục ruột thịt, nên đôi khi những chuyện trên công ty, cũng phái người âm thầm giúp đỡ.

Nhưng, ba người họ lại căn bản không biết.

Chương 674

Không ngờ, bây giờ công ty cũng không còn nữa.

Chu Du sau đó rời đi, ngày hôm sau gọi điện thoại nói với Quang Đầu và Ma Tử Kiểm, phái người tiếp tục theo dõi ba tên đó.

Chu Du sau đó tra cứu và thăm hỏi những người liên quan của công ty, đối với dự án Vịnh biển này, đầu tư thật sự không nhỏ, như một miếng thịt béo lớn, đương nhiên có người rình rập thèm muốn.

Vì chuyện này, đã gây ra không ít phiền phức, nhưng đều bị Triệu lão bản dẹp yên.

Buổi chiều, quả nhiên có phát hiện.

Trước đó Quang Đầu phát hiện, tên liên hệ với Lãnh Diện Nhân, là Triệu Đại Hữu, tên này sau khi công ty phá sản, cả ngày ăn không ngồi rồi.

Trước đây vẫn luôn không có tin tức, nhưng hiện tại lại liên hệ với Lãnh Diện Nhân.

"Phía trước!" Quang Đầu lái xe, rồi đưa Chu Du đến cửa hàng nơi Triệu Đại Hữu xuất hiện lần cuối.

Một tiệm cầm đồ?

Chu Du nhìn bảng hiệu phía trên, tiệm này cũng là một tiệm lâu đời.

"Đi, vào xem thử." Ma Tử Kiểm vẫn luôn canh gác ở cửa tiệm, nói với Chu Du, sau khi Triệu Đại Hữu vào trong, vẫn chưa ra.

Thần bí khó lường, trong tay dường như xách một cái túi lớn màu đen.

Không biết bên trong là thứ gì.

Chu Du và Quang Đầu mới đi vào bên trong tiệm, Ma Tử Kiểm canh gác bên ngoài.

"Hoan nghênh." Thấy có người vào, tiểu nhị vội vàng ra cửa đón, trên dưới đánh giá Chu Du, thấy cách ăn mặc, dường như là khách không thiếu tiền.

Sắc mặt tiểu nhị càng thêm xun xoe nịnh bợ.

"Hai vị gia, quý khách muốn mua đồ hay cầm đồ, ở đây chúng tôi đều có." Tiểu nhị chỉ vào phía trước, từng thứ một giới thiệu, cũng không ngại phiền phức.

"Tìm người, Triệu Đại Hữu!" Chu Du nói xong, tiểu nhị đang ngạc nhiên, anh móc trong túi ra mấy tờ tiền, đưa cho tiểu nhị, tiểu nhị liền tươi cười hớn hở, biết gì nói nấy.

Thật sự có người tên Triệu Đại Hữu, sau đó hắn chỉ vào sân sau.

Chu Du và Quang Đầu nhìn nhau, nhanh chóng đi vào phía sau.

Chu Du đang cảm thấy tiểu nhị đó sảng khoái một cách khó hiểu, đợi đến khi vào trong mới biết, nơi đó, tận cùng bên trong lại là một sòng bạc.

Thì ra ồn ào, xung quanh đều là tiếng la hét, một nhóm người đang xắn tay áo đánh bạc!

"Đằng kia!" Quang Đầu chỉ vào đó, Chu Du mới nhìn rõ, ở góc khuất, một người đàn ông râu ria xồm xoàm, lúc này đôi mắt cứ nhìn chằm chằm vào những con xúc xắc phía trước.

Cả người hắn dường như bị câu mất hồn.

Nhưng, sau mấy ván, trên người đã thua sạch sành sanh.

Triệu Đại Hữu chửi rủa ầm ĩ, cùng một nhóm con bạc bước ra

khỏi sân, lúc này Chu Du và Quang Đầu vội vàng theo sau.

Tên này có chút thất hồn lạc phách, nếu không phải Quang Đầu nói cho biết thân phận của hắn, e rằng tuyệt đối không thể liên hệ hắn với Triệu lão bản.

“Không đúng!” Đợi khi hắn ra ngoài, đứng dưới ánh mặt trời chói chang, Chu Du mới phát hiện, Triệu Đại Hữu hiện tại dường như có chút không bình thường so với người thường!

Ngay lúc đó, mặt trời đứng bóng, không quá nóng.

Nhưng Chu Du lại phát hiện, Triệu Đại Hữu hoàn toàn không đúng, vì đứng dưới ánh mặt trời mà không có bóng!

Gã không có bóng! "Đi, theo lên!" Chu Du chỉ kịp nhắc nhở một tiếng.

Sau đó, anh và Quang Đầu một trước một sau bám sát Triệu Đại Hữu.

Theo lý, một người bình thường có ba hồn bảy phách.

Nhưng nếu bất kỳ hồn phách nào bị khuyết, thiếu hơi người, khiến cơ thể không toàn vẹn, thì bóng có thể biến mất.

Lâu ngày sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Người thường đương nhiên sẽ không như vậy.

Hiển nhiên, Triệu Đại Hữu hẳn là đã bị người khác hãm hại mà gã lại hoàn toàn không biết.

Triệu Đại Hữu đi thẳng về nhà, trên đường cũng không ghé qua nơi nào khác.

Nơi ở của gã là một khu khá sang trọng, tuy không bằng biệt thự của ông chủ Triệu trên sườn đồi, nhưng cũng là một tiểu khu có cây xanh tốt.

Chỉ có điều, bên trong lại có vẻ âm u.

Chu Du biết, sự việc có lẽ xuất phát từ nơi này.

Quả nhiên, sau khi Triệu Đại Hữu đi vào, gã đi đến một căn nhà độc lập ở góc cuối cùng, ba tầng lầu, phía trước có một khu vườn.

Chương 675

Đây hẳn là tài sản mà ông chủ Triệu để lại trước đây, chỉ là không thể bán được, nên gã ước chừng chỉ có bất động sản này. "Kẽo kẹt!" Đẩy cánh cửa gỗ phía trước, Triệu Đại Hữu bước vào sân.

Bên trong là một sân nhỏ được bao quanh bởi hàng rào gỗ, phía trước hình như có một hồ bơi. "Không đi nữa à?" Quang Đầu lấy làm lạ.

Trước đó thấy Chu Du vội vàng, giờ phút then chốt lại dừng lại. "Cái sân có vấn đề!" Chu Du phân tích kỹ lưỡng.

Tuy là ban ngày, nhưng ánh nắng lưa thưa, vị trí trong sân không tốt, bị người ta bày trận, là cục sinh tử!

Dưới bãi cỏ trong sân, gần như không có một tấc cỏ nào mọc, chỉ toàn là cát đen.

Chu Du tùy tiện lấy một cây gậy, cẩn thận bới ra, bên dưới toàn là mảnh thủy tinh vỡ, như bị máu nhuộm đỏ.

Đây là địa điểm dưỡng âm!

Chắc chắn có điều kỳ lạ!

Hồ bơi là một vũng nước đọng, ba mặt tường nhà đều phủ đầy dây leo.

Rõ ràng đây là một "âm trạch" đã bị người ta động tay động chân. "Lạnh quá!" Bên ngoài sân, đứng yên một lát, Quang Đầu xoa xoa tay, cảm thấy từng đợt hơi lạnh thấm vào cơ thể, cả người không ngừng run rẩy. "Cứ xem đã, đừng vội." Chu Du ra hiệu cho Quang Đầu đi theo, nhưng không vào sân mà đi vòng quanh ngôi nhà, cẩn thận quan sát.

Bên trong sân.

Từ một cánh cửa, một tên ngốc nghếch ba mươi tuổi bước ra.

Hắn nhìn quanh một lát, ánh mắt lộ ra nụ cười quỷ dị, hít một hơi thật sâu.

Rồi không nhanh không chậm đi vào trong phòng.

Mọi chuyện sắp kết thúc rồi, còn bảy ngày cuối cùng!

Nếu không có gì bất ngờ, mọi thứ sẽ phát triển theo dự kiến. "Tôi phải đợi đến khi nào?" Trong phòng, Triệu Đại Hữu rõ ràng có chút suy sụp, gã gào lên một tiếng. "Đừng vội!" Tên ngốc nghếch lúc này lại rất bình tĩnh, ngồi trên ghế sofa, bắt chéo chân.

Trên mặt nở một nụ cười lạnh.

Rất nhanh, Triệu Đại Hữu cả người đã ngã vật ra sàn.

Từ trong phòng đi ra vài người.

Người đàn ông trung niên đi đầu, khoảng bốn mươi tuổi, trên mặt có một vết sẹo, dung mạo hung tợn. "Đại ca!" Thái độ của tên ngốc nghếch trở nên cung kính, cúi đầu. "Ừm, mọi chuyện thế nào rồi?" Gã mặt sẹo nheo mắt nhìn ra ngoài, dường như có chút kiêng kỵ ánh nắng mặt trời bên ngoài.

Tên ngốc nghếch cười nhạt, "Yên tâm, đều đã sắp xếp ổn thỏa, mọi thứ đều nằm trong sự giám sát của tôi, chỉ..." Lời nói của tên ngốc nghếch có chút do dự. "Nói!" Giọng gã mặt sẹo khàn đặc, như phát ra từ địa ngục, khiến người ta không rét mà run. "Nghe nói ông chủ Triệu đã tìm một cao nhân ở nơi khác, hiện đang ở biệt thự bên kia, đã bắt đầu hành động rồi." Tên ngốc nghếch thành thật báo cáo, "Người đó đã đến câu lạc bộ!" "Hừ!" Gã mặt sẹo cười nhạt, thở phào một hơi, "Tôi tưởng chuyện gì, không đáng nhắc tới.

Tên họ Triệu đó đã liên tục tìm mười người rồi, cuối cùng thì sao?" "Hahahahaha." Những người đứng sau gã mặt sẹo đều bật cười. "Có cần tôi đi xử lý tên đó trước không?" Tên ngốc nghếch nhíu mày, lúc này cảnh giác hỏi một câu. "Không cần!" Gã mặt sẹo đưa tay ra hiệu, "Chẳng qua chỉ là lũ tiểu tốt nhảy nhót thôi, đừng ảnh hưởng đến kế hoạch tiếp theo của tôi." "Vâng!" Tên ngốc nghếch chỉ cười nhạt. "Ầm!" Bên ngoài, một tia sét đánh xuống.

Vừa rồi trời quang mây tạnh, chỉ trong nháy mắt, sắc trời đã thay đổi.

Chu Du nhìn sắc trời, lúc này anh đã đi vòng quanh ngôi nhà gần hết, hiển nhiên nhận ra bên trong thực sự không hề đơn giản.

Bên trong âm khí ngập trời!

Người bình thường mà sống ở nơi này, ước chừng chẳng sống được bao lâu.

Triệu Đại Hữu chỉ mất bóng đã là may mắn lắm rồi.

Có người đến!

Chu Du đang ở trong bụi cây phía sau biệt thự, hiển nhiên đã nhận ra.

Chương 676

"Tích tích!" Rất nhanh, ba chiếc xe xuất hiện ở sân trước.

Mỗi chiếc xe đều đắt tiền.

Sau khi xe dừng ở cổng, từng người nhanh chóng xuống xe.

Những người này đương nhiên rất thành thạo, trực tiếp đẩy cửa sân đi vào bên trong.

Quả nhiên là cơ quan trùng trùng điệp điệp!

Dấu chân của mấy người đi theo hình chữ S!

Sau đó đi qua một con đường nhỏ bên phải hồ bơi, đẩy cửa đi vào. "Hai người kia nữa." Quang Đầu nhận ra, rồi chỉ vào hai tên không còn chút tinh thần nào phía sau, như thể đã ngất xỉu, là hai anh em Triệu Đại Thiên và Triệu Đại Vân. "Đều đến cả rồi sao?

Không trùng hợp đến thế chứ?" Chu Du lẩm bẩm một câu. "Làm gì?" Đúng lúc đó, Quang Đầu lại thấy Chu Du không nói một tiếng nào, trực tiếp đi về phía sau ngôi nhà.

Đợi Quang Đầu đến gần, Chu Du liền men theo dây leo trèo lên, nhảy vọt một cái, trực tiếp lẻn vào.

Chu Du cẩn thận từng bước đi dọc hành lang.

Trong phòng trống không, không có đồ đạc gì khác, đa số đều đã bị Triệu Đại Hữu bán gần hết rồi.

Chu Du phát hiện những người đó đều ở dưới đại sảnh, vây thành một vòng tròn.

Giữa trung tâm, có ba người đang nằm.

Chính là ba anh em!

Lúc này, một nhóm người mặc áo sườn xám đen, trông có vẻ quỷ dị, giống như người của một tổ chức nào đó, nhưng lại không động thủ.

Chu Du cẩn thận nhìn phía trước, không ai chú ý đến sự tồn tại của anh.

Những tên đó... là ai?

Chu Du vừa nhìn qua đã biết, trong số đó, tên ngốc nghếch và gã mặt sẹo dường như có chút bản lĩnh.

Ba anh em kia bị đặt trực tiếp lên chiếc ghế sofa bên cạnh, ánh mắt mọi người mới rời đi, dường như đang bàn bạc điều gì đó. "Đại ca, tại sao không trực tiếp xử lý tên họ Triệu đó?" Có người đề xuất, "Tên đó bên cạnh cũng chẳng có ai, chẳng qua chỉ là mấy tên bảo tiêu hạng xoàng thôi." "Đúng vậy, chuyện này thực ra cũng không phức tạp đến thế." Tên ngốc nghếch cũng phụ họa, đương nhiên muốn dứt khoát giải quyết chuyện này. "Không!" Gã mặt sẹo vẫy tay, cắt ngang lời nói của gã, ánh mắt lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, "Chuyện này, nếu chỉ đơn giản như vậy, có cần phải tốn công thế sao?

Tất cả hãy cẩn thận cho tôi, trước khi chưa động thủ, đừng hành động thiếu suy nghĩ, nếu không... hậu quả tự gánh!" Câu cuối cùng càng giống như một lời cảnh cáo! "Vâng!" "Sắp rồi, sắp rồi!" Gã mặt sẹo nheo mắt, miệng không ngừng lặp lại câu này.

Chu Du tự nhiên cũng không lộ mục tiêu, trực tiếp lẩn ra phía sau căn nhà.

Khi rời đi cùng Quang Đầu, anh đã ghi nhớ kỹ địa điểm này. "Rút lui trước!" Hai người lên xe, chiếc xe lao nhanh.

Bên kia, Lý Thiết Quân cũng có tin tức rồi, mười giờ chiều, Chu Du, Quang Đầu và Ma Tử Kiểm trực tiếp đi đến một biệt thự gần đó.

Ở phía sau vịnh cát, nơi đó khá yên tĩnh.

Trừ câu lạc bộ trước đó, có vài tòa biệt thự, bên trong không có nhiều người, hoàn toàn là một nơi giải trí. "Dừng lại!" Vừa đến cổng xe, chuẩn bị đi vào thì bị chặn lại.

Một bảo an đánh giá Chu Du từ trên xuống dưới, vẻ mặt khinh thường, tùy tiện hỏi, "Làm gì?

Người không phận sự, cấm vào." Ma Tử Kiểm đang định nói, Chu Du không nói hai lời, trực tiếp rút ra mấy tờ tiền, gã bảo an nhìn thẳng cả mắt.

Nhanh chóng cho qua!

Chiếc xe lao nhanh, dừng lại ở một nơi hẻo lánh. "Lát nữa, đi theo tôi, tuyệt đối đừng chạy lung tung." Khi Chu Du xuống xe, anh vội vàng nhắc nhở Ma Tử Kiểm và Quang Đầu. "Ơ, tôi đi đâu?" Quang Đầu và Ma Tử Kiểm nhìn nhau, đều thấy kỳ lạ.

Chu Du chỉ đi về phía trước, như thể đang tản bộ, không nói nhiều.

Lúc này hai người đành phải đi theo.

Chương 677

Bên trong hoàn toàn giống như một khu danh lam thắng cảnh.

Quang Đầu và Ma Tử Kiểm thì không nghĩ nhiều, bên trong hoàn toàn là khu của người giàu.

Người bình thường sợ là không có cơ hội!

Chu Du tìm một số thứ đã dùng trước đó trong công ty của Lý Thiết Quân, rồi đi đến một góc bên cạnh, thấy không có ai, liền trực tiếp rút diêm châm lửa, đốt thành tro.

Sau đó, anh cuộn tro bụi vào trong một tấm Truy Hồn Phù, vò thành một nắm, rồi niệm một câu chú ngữ. "Oanh!" Ngọn lửa tức thì bùng lên, Chu Du nhanh chóng lấy ra một chiếc bình thủy tinh, úp ngược lên trên, rồi đậy nắp. "Chuyện gì vậy?" Ma Tử Kiểm và Quang Đầu nhìn đến ngây người, "..." "Cầm đồ này, đi theo nơi khói bay." Chu Du không giải thích nhiều, trực tiếp đưa chiếc bình cho Quang Đầu. "Được." Quang Đầu cũng không nói nhiều, cầm chiếc bình.

Lúc này, một luồng khói mơ hồ bay ra, trông khá kỳ lạ, mùi vị khó tả.

Không chậm trễ một khắc nào, họ đi theo hướng khói bay.

Luồng khói đó trực tiếp bay vào cửa một trong những căn biệt thự.

Cũng kỳ lạ, lúc này ở cửa biệt thự có một đám người.

Dường như đang tổ chức tiệc tùng.

Lúc này Quang Đầu đang tập trung nhìn chằm chằm vào làn khói, hoàn toàn không chú ý đến tình hình trước mắt, kết quả bị người ta ngáng chân, té ngã. "Ôi cha!" Quang Đầu kêu lên một tiếng không ổn, cả người mặt mày tái mét.

Lúc này nhìn xuống dưới, chiếc bình thủy tinh đã vỡ tan.

Người nào?" Quang Đầu không mở miệng, lúc này, bên ngoài khu biệt thự, mấy người vẻ mặt nghi ngờ nhìn về phía Quang Đầu và Ma Tử Kiểm. "Đến cả lũ méo mó xấu xí cũng có thể vào sao?" Trong số đó có một người đàn ông cầm ly rượu, người thì ăn mặc chỉnh tề, trên mặt hiện lên một tia khinh thường. "Tôi..." Quang Đầu đang định nói, Chu Du không nhanh không chậm đi ra từ phía sau, cười nhạt với người đàn ông kia, "Anh bạn, cha mẹ anh không dạy anh cách ăn nói lễ phép sao?" Ánh mắt Tần Phát lóe lên một tia giận dữ, đang định nổi nóng, bên cạnh một cô gái kiều diễm nhẹ nhàng đi tới, "Anh yêu, đừng chấp nhặt với loại người này!" Người phụ nữ kia vẻ mặt tự mãn, lạnh lùng nhìn Chu Du, coi thường tất cả. "Chẳng lẽ không ngửi thấy một mùi hôi thối sao?" Người phụ nữ nhíu mũi, nhìn ba người Chu Du. "Mùi gì?" "Mùi nghèo hèn thối!" Người phụ nữ cười nhạt nói, sau đó xung quanh vang lên một tràng cười ồ ạt. "..." Quang Đầu siết chặt nắm đấm, vẻ mặt phẫn nộ, hận không thể xông lên đấm cho người phụ nữ kia mấy quyền. "Này, đừng." Từ trong biệt thự đi ra một người, ông ta nhìn về phía Chu Du, rồi cười cười, "Nguyên lai là khách quý của ông chủ Triệu.

Tần tiên sinh, hiểu lầm, đều là hiểu lầm." Sau đó ông ta đi đến bên cạnh Chu Du giới thiệu, "Tổng giám đốc công ty bất động sản mới của Hồng Kông, Tần Phát, ông chủ Tần." Đương nhiên ông ta không muốn xảy ra chuyện không vui ở đây.

Dù sao thì bữa tiệc này cũng được tổ chức, Chu Du nhớ tên ông ta, Lâm Sung, là một công ty hợp tác với ông chủ Triệu.

Xem ra, những người ở đây thực sự là giới thượng lưu. "Ông...

ông quen ông chủ Triệu?" Người tên Tần Phát nghi ngờ nhìn Chu Du. "Không sai." Bên cạnh có người nhận ra Chu Du, từng có giao

thiệp làm ăn với ông chủ Triệu, nên trong thời gian Chu Du ở biệt thự, cũng từng gặp mặt một lần. "Vị này là Chu đại sư, được ông chủ Triệu mời đến để giải quyết một số chuyện." "Đại sư?

Hahahahaha?" Lúc này Tần Phát cười càng thêm không kiêng nể gì, "Tôi thấy, ông chủ Triệu có lẽ đã bị người ta lừa gạt, loại người giả thần giả quỷ, lừa ăn lừa uống thì nhiều vô kể." "Đúng vậy, bây giờ ở đại lục, khắp nơi đều là những thuật sĩ tam giáo cửu lưu, giương cao đủ loại danh hiệu cao nhân, lừa ăn lừa uống, loại người này gặp nhiều rồi." Tần Phát dường như đang nhắc nhở Lâm Sung, "Phải nhắc nhở ông chủ Triệu, bảo ông ấy sáng mắt ra!" "Khụ khụ, Chu tiên sinh, đừng để ý." Lâm Sung vẻ mặt khổ sở, chỉ lạnh nhạt nhắc nhở một câu.

Dù sao cũng chỉ nể mặt ông chủ Triệu, nên không nói nhiều. "Khoan đã!" Chu Du lúc này cũng không thèm chấp nhặt với đám người này, đang định đi vào trong, thì bị Tần Phát giơ tay ngăn lại. "Không nghe rõ lời tôi nói sao?" Tần Phát cười lạnh, "Ở đây không hoan nghênh thần côn!

Nếu đã có bản lĩnh như vậy, giúp tôi một việc, tôi sẽ cho phép anh vào." Chu Du dừng lại, lạnh lùng nói, "Tôi chỉ biết, nếu anh còn dám chắn đường tôi, thì sẽ có họa huyết quang!" "Họa huyết quang?

Nực cười, không ai dám bắt nạt tôi." Đang nói dở câu, Tần Phát cảm thấy trên mặt chợt đau rát, Chu Du đột nhiên tung nắm đấm, trực tiếp giáng xuống.

Chỉ một quyền!

Cả người hắn ta trực tiếp bay ra ngoài, ngã vật xuống đất!

Giãy giụa nửa ngày, cũng không bò dậy được.

Một ngụm máu tươi trào ra, như sắp chết, nhưng lúc này lại

không nói được lời nào, hắn ta đã ngất đi.

Chu Du lau lau nắm đấm, hừ lạnh một tiếng, "Tôi ghét nhất có người lải nhải trước mặt tôi!" "..." Những người bên cạnh đều há hốc mồm kinh ngạc, mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, hiển nhiên không ai lường trước được.

Tần Phát là một trong mười nhân vật phong vân của Hồng Kông, có thể nói là hô mưa gọi gió!

Từ nhỏ đã luyện võ, cả Hồng Kông cũng không có mấy đối thủ, vậy mà giờ đây, lại bị một quyền đánh bay, hoàn toàn không có sức chống đỡ!

Chương 678

"Thiếu gia?" Bên ngoài, một đám bảo an xông tới, thấy Tần Phát ngã vật xuống đất, tất cả đều hoảng loạn. "Ai?" Tên cầm đầu rút súng trong tay, trực tiếp chĩa về phía Chu Du. "Tên chết tiệt!" Không nói nhiều, những người phía sau cũng trực tiếp chĩa súng về phía Chu Du.

Những người xung quanh bàn tán xôn xao, "Tên này, đúng là đáng chết, đến cả Tần Phát cũng dám đắc tội, không muốn sống nữa sao!" "Bằng!" Tên đội trưởng bảo an kia, đúng là một kẻ cứng rắn.

Không nói hai lời, trực tiếp nổ súng.

Mọi người nghe tiếng súng, từng người một đều nằm rạp xuống, không dám động đậy, lúc này còn dám lên tiếng nữa sao.

Đợi những người đó mở mắt ra, không khỏi giật mình kinh ngạc.

Lại không sao cả?

Mọi người đều cảm thấy kỳ lạ, tên này cúi đầu sao?

Vừa rồi lỗ súng rõ ràng nhắm thẳng vào trán Chu Du, tốc độ có nhanh đến mấy, e là cũng không tránh được viên đạn đó chứ?

Thế nhưng, không những không có chuyện gì, thậm chí tên đội trưởng bảo an kia, cũng không biết từ lúc nào, đã bị hất bay xa mấy mét, ngã vật xuống đất.

Mấy tên bảo an trực tiếp xông lên, Chu Du không nhanh không chậm, thân hình khẽ lay động, mấy tên bảo an kia còn chưa hiểu chuyện gì, cả người đã bị hất bay ra ngoài.

Trong chốc lát, tiếng kêu la ai oán khắp nơi. "Chu tiên sinh, chuyện này..." Thấy cục diện dường như sắp mất kiểm soát, Lâm Sung vội vàng nhắc nhở. "Yên tâm, tôi không gây sự." Chu Du cười cười, vỗ

vỗ tay, "Ai, suýt chút nữa thì quên mất chính sự." Anh quay người lại, thấy cô gái kiều diễm vừa nãy lúc này toàn thân run rẩy không ngừng, mặt tái mét, ánh mắt né tránh.

Hoàn toàn không dám nhìn thẳng Chu Du.

Chu Du cũng không thèm liếc nhìn, trực tiếp đi vào trong nhà. "Tên này làm gì?" Phía sau, Lâm Sung nhìn bóng lưng anh đi vào, trong chốc lát chìm vào trầm tư, "Lúc này không hay rồi, chẳng lẽ lại gây chuyện gì sao?" Ông ta vội vàng đi theo vào trong. "Chu tiên sinh, ông không thể..." Lâm Sung thấy Chu Du dường như đang tìm kiếm, đang đi, đột nhiên dừng lại ở một cánh cửa, khẽ nhíu mày.

Khoảnh khắc đó, trái tim Lâm Sung gần như nhảy ra khỏi cổ họng.

Nhưng ông ta vừa định mở miệng ngăn cản, thì đã chậm một bước.

Chu Du từ từ đẩy cửa lớn ra.

Mặt Lâm Sung lập tức tái mét!

Gần như không khác gì người chết.

Trong phòng, nhìn thấy rõ ràng mọi thứ. "Thật ngại quá." Lâm Sung vội vàng đi tới, cúi đầu lia lịa với người bên trong, hiển nhiên, người bên trong tuyệt đối không đơn giản. "Xin lỗi!" Sau đó, Lâm Sung định đóng cửa lại, nhưng Chu Du đã bước vào.

Trong lòng Lâm Sung kinh hãi, tên này rốt cuộc muốn làm gì?

Trong phòng, một lão già râu dài đang uống trà, ngồi đó, hai bên là những người trẻ tuổi dường như đang lắng nghe.

Thái độ thì cung kính!

Nhưng lại bị người đột nhiên xông vào làm gián đoạn suy nghĩ,

từng người đều há hốc mồm kinh ngạc, nhìn về phía Chu Du, ánh mắt đều lộ vẻ kinh hãi. "Đông Phương tiên sinh, thực sự xin lỗi..." Lâm Sung giải thích, nhưng lão già râu dài chỉ phất tay, "Đi xuống trước!" "Vâng...

được thôi!" Lâm Sung cũng không nói nhiều nữa, không khỏi nhìn Chu Du mấy lần, cuối cùng rời đi, đồng thời đóng cửa lại.

Phía sau, Quang Đầu và Ma Tử Kiểm nhìn nhau, không hiểu gì cả.

Bên trong hiển nhiên cũng không còn chỗ cho họ nói chuyện.

Họ đành rụt lại phía sau, không dám nói nhiều. "Mời ngồi!" Lão già râu dài nhấp một ngụm trà, không nói nhiều, cười ra hiệu.

Tên này cũng có chút bản lĩnh.

Chu Du nhìn thấy một tia Thuần Âm Chi Khí tỏa ra từ trên người lão ta, xem ra tu vi của người này không thấp.

Chu Du liền ngồi xuống.

Uống một ngụm trà. "Không sợ trà có độc sao?" Lão già đột nhiên nhìn Chu Du, ánh mắt lóe lên một nụ cười khó nhận ra, có chút nham hiểm. "Có độc sao?" Chu Du uống cạn, "Không, mùi vị thực sự không tệ!" "Hahahahaha!" Lão già không khỏi bật cười, trên mặt đầy nếp nhăn, cười nhạt, "Quả nhiên nghé con không sợ hổ, chỉ là, người trẻ tuổi, trà này, thực sự có độc!" "A?" Ma Tử Kiểm và Quang Đầu nghe vậy, sắc mặt biến đổi.

Chương 679

Lại nhìn Chu Du, anh vẫn không hề thay đổi sắc mặt! ...

Hai người nhìn nhau, nuốt nước bọt, dường như...

Chu Du lại giơ tay ra hiệu dừng lại.

Rồi cười nói, "Không, đối với tôi, đều như nhau, trà ngon!" Sắc mặt lão già trầm xuống, cả người có chút kinh ngạc, đặc biệt là mấy đệ tử ngồi phía dưới, càng sững sờ. "Lão tiên sinh, tôi kính ngài tuổi cao, những chuyện này tôi không chấp nhặt, tôi chỉ muốn một người, Lý Thiết Quân, ngài... quen thuộc chứ?" Nghe cái tên này, sắc mặt lão già trầm xuống, nhíu chặt mày. "Tôi không hiểu." Lão già dường như cố ý làm ra vẻ hồ đồ, đương nhiên không chịu nói nhiều. "Vậy sao?" Chu Du sau đó rút ra một đồng tiền vàng từ trong người, rồi chỉ vào bức tường phía trước, trong nháy mắt bức tường vỡ tan tành thành bốn năm mảnh.

Như mạng nhện đan xen, dày đặc, che kín cả một vùng.

Mấy tên đồ đệ nhỏ kia hiển nhiên hoảng sợ.

Từng người đều há hốc mồm kinh ngạc!

Trong mắt lão già tràn ngập sự khó tin.

Trước mặt, người trẻ tuổi này, chưa đầy hai mươi tuổi, nhưng tu vi lại không hề thấp.

Lão già nuốt nước bọt, trong lòng hơi kinh ngạc, nhưng trên mặt vẫn bình thản như thường. "Người trẻ tuổi, đừng quá ngông cuồng." Lão già sau đó thở dài, rồi cầm ấm trà, từ từ rót một chén, nhưng cổ tay rõ ràng có chút run rẩy.

Nước trong chén trà gần như trào ra hết.

Lão già dường như không hề động đậy.

Nước tức thì chảy xuống dưới bàn trà.

Chu Du chợt nhận ra trong nước trà thấm ra một luồng khí tức quỷ dị.

Không ngừng lan tỏa trong không khí, trong nháy mắt nhiệt độ xung quanh giảm mạnh.

Chu Du cảm thấy dưới chân mình như bị đóng băng hoàn toàn, căn bản không thể nhấc chân lên được.

Lúc này, lão già dường như đã nhận ra điều bất thường, đã phát động tấn công. "Hô hô!" Bên ngoài cửa sổ, một luồng hơi lạnh ngột ngạt tràn vào! "Bằng!" Trong nháy mắt, lão già giơ tay, trên mặt bàn xuất hiện vô số vết nứt, chỉ nghe thấy một âm thanh kỳ lạ, mặt băng trên bàn vỡ tan như mạng nhện.

Sau đó từ bên trong bốc ra từng đợt hơi lạnh. "Lạnh quá!" Quang Đầu và Ma Tử Kiểm lúc này toàn thân run rẩy không ngừng, như bị đông cứng trong tủ đá.

Hơi thở phả ra đều ngưng kết thành sương, trên mặt tái nhợt, gần như không khác gì người chết! "Đi thôi." Ma Tử Kiểm rụt người lại, chuẩn bị đi về phía cửa, nhưng cảm thấy dưới chân mình hoàn toàn bị đóng băng.

Căn bản không thể nhấc chân lên được! "Ầm!" Chu Du giơ tay, trong nháy mắt, cái bàn trực tiếp nổ tung, vỡ tan thành bốn năm mảnh, bay lơ lửng giữa không trung.

Lão già nhanh chóng lùi lại.

Nhưng ông ta vẫn ngồi trên ghế, không hề nhúc nhích. "Thân thủ giỏi!" Lão già râu dài cười lạnh, hốc mắt trũng sâu, vươn tay ra, bàn tay ông ta như khô xương.

Lúc này, lời vừa dứt, cánh tay kia không ngừng dài ra, trực tiếp lao thẳng về phía Chu Du.

Cánh tay như một con rắn, nhanh chóng uốn lượn, trực tiếp vươn đến cổ Chu Du, chuẩn bị giáng một đòn chí mạng. "Xì xì!" Chu Du chợt nghe thấy tiếng xì xì phát ra trong không khí.

Lão già này thực sự có hai chiêu, trước đó chỉ là chơi đùa thôi, nhưng giờ đây, ông ta lại ra tay thật sự!

Chu Du nhảy vọt lên, vung tay, một luồng gió mạnh trực tiếp cuốn tới.

Đương nhiên không thể dùng toàn lực, nếu không, lúc này, căn biệt thự này ước chừng cũng đã sụp đổ trong khoảnh khắc, tính ra, lại không đáng.

Một trận gió quỷ dị, như một bức tường chắn ngang trước mặt lão già.

Chu Du nhanh tay lẹ mắt, đầu ngón chân chạm đất, đạp một cái, trong nháy mắt, trên mặt đất bay ra một mảnh băng tuyết trắng xóa, như một thanh chủy thủ trắng như tuyết, xông về phía lão già râu bạc!

Tốc độ cực nhanh, lão già căn bản không kịp phản ứng, chỉ vươn tay ra trực tiếp bắt lấy!

Chương 680

"Phụt!" Trong nháy mắt, bàn tay bị rạch một vết thương, máu trong nháy mắt bắn ra, bay lơ lửng trong không khí, tràn ngập một mùi máu tanh khó ngửi!

Lại nhìn vũng máu đó, không đúng!

Chu Du chợt nhận ra, màu máu lại là đen tím, như máu còn sót lại trong cơ thể người chết.

Chuyện gì vậy? "Hắc hắc!" Lão già tức thì nổi giận, lắc lắc vết thương trên tay, cả người nheo mắt lại, trên mặt hiện lên một nụ cười lạnh lẽo, hoàn toàn khác biệt so với con người vừa nãy. "Sư phụ..." Bên cạnh, hai tên đồ đệ kia còn chưa hết sợ hãi, lúc này đang định với lấy con dao dưới bàn chuẩn bị động thủ.

Nhưng dao đã bị băng đóng cứng hoàn toàn!

Nhưng họ ngẩng đầu cầu cứu nhìn lão già râu dài, tuy nhiên, hai người chỉ nhìn một cái, ánh mắt tràn ngập sự kinh hoàng. "Sư phụ..." Một trong những tên đồ đệ đưa tay ra, run rẩy chỉ vào lão già, đột nhiên phát hiện sắc mặt lão già xanh mét gân nổi, cơ thể như khô héo, như củi khô.

Lúc này trong cổ họng phát ra một tiếng ụt ụt.

Không sai, là vì vết thương trên tay!

Trong nháy mắt như thể máu đã bị hút khô! "A!" Tên đồ đệ kia, lại thấy sắc mặt lão già đột nhiên biến đổi, trong nháy mắt, vung tay giữa không trung, trực tiếp xông đến sau lưng tên đồ đệ, cắn vào cổ tên đồ đệ!

Tên đồ đệ giãy giụa mấy cái, hoàn toàn không chống đỡ được, đã

chết!

Cơ thể khô héo, sau đó cả người lão già như trẻ lại mấy chục tuổi! "Hống!" Lão già râu dài gầm lên một tiếng, ông ta nhảy vọt một cái, trực tiếp bổ nhào về phía Chu Du.

Phía sau Ma Tử Kiểm và Quang Đầu sợ đến mức không dám động đậy, đặc biệt là sau khi chứng kiến cảnh tượng vừa rồi, lúc này vẫn còn sợ hãi.

May mắn là Chu Du đang chắn ở phía trước.

Anh rút chủy thủ trong tay, trực tiếp đâm vào cổ lão già râu dài. "Phụt!" Lão già râu dài đã khôn ra, cả người lóe lên một cái, tránh được.

Đồng thời trong miệng phun ra một luồng chất lỏng màu đỏ máu, lan tỏa trong không khí, trông vô cùng đáng sợ.

Mọi người gần như không thể nhìn rõ được.

Chỉ cảm thấy không khí ngày càng đặc quánh.

Chu Du lùi lại một bước, đưa tay trực tiếp về phía lão già, tên này cơ thể khá linh hoạt, nhưng lúc này, bốn chân chạm đất, hoàn toàn không giống một người sống. "Đi chết đi!" Chu Du cười lạnh một tiếng, tung một cú đá, trực tiếp đá lão già bay đi.

Lão già mất thăng bằng, trực tiếp ngã vào bức tường, phát ra âm thanh nặng nề. "Hô hô!" Luồng huyết vụ đó trong nháy mắt lan tỏa từ cơ thể lão già, như một quả bóng bị xì hơi. "Người đâu?" Quang Đầu và Ma Tử Kiểm thấy lão già bị đánh bay, càng run sợ, may mắn là tên đó chắc không còn chiêu nào nữa.

Nhưng nhìn lại, dưới bức tường, có một hình người mờ ảo, nhưng lại không thấy lão già đâu.

Tên đó đi đâu rồi? "Không phải đã chạy trốn rồi chứ?" Ma Tử Kiểm tò mò, lúc này nhìn quanh bốn phía. "Không có.

Ở trên tường." Quang Đầu hiển nhiên đã nhìn thấy, cơ thể không ngừng run rẩy, thở hổn hển.

Quả nhiên!

Chu Du phát hiện, lão già căn bản không chạy trốn, lúc này đang bám trên bức tường, như một con quái vật, ánh mắt âm u nhìn chằm chằm xuống dưới, miệng há ra khép lại, chảy ra chất lỏng nhớt nháp.

Tên này, là thứ gì? "Hống!" Một tiếng gầm lớn, lão già trực tiếp không ngừng bò trên bức tường, phía trên rõ ràng lưu lại từng dấu tay máu, nhìn mà sởn gai ốc. "Sư phụ..." Tên đồ đệ bị dọa đến chết khiếp kia, lúc này trong miệng chỉ phát ra một tiếng kêu kinh hãi.

Không biết lúc này nên làm gì, hiển nhiên không ngờ lão già lại có chiêu này.

Đi cũng không được, ở cũng không xong!

Nuốt nước bọt, toàn thân run rẩy!

Đột nhiên, lão già trực tiếp bổ nhào về phía Ma Tử Kiểm, quả nhiên, đúng là chọn kẻ yếu mà bắt nạt.

Thấy sắp tiếp cận, Ma Tử Kiểm sợ đến mức không thể nhúc nhích, nhưng chân dưới hoàn toàn bị đóng băng, không thể chạy thoát được, xung quanh, cũng không có bất kỳ vũ khí nào.

Chương 681

Hoàn toàn là miếng thịt trên thớt! "A?" Ma Tử Kiểm sợ đến mức sống lưng tê dại.

Hiển nhiên, ngửi thấy hơi thở phun ra từ miệng lão già, mùi hôi thối nồng nặc, gần như khiến người ta ngạt thở.

Tuy nhiên, lão già không hề chạm vào Ma Tử Kiểm, chỉ không ngừng giãy giụa.

Phía sau, Chu Du một tay trực tiếp nắm lấy chân lão ta. "Tính chạy à?" Chu Du cười nhạt, lão già giận dữ, cố sức giãy giụa về phía trước, nhưng hoàn toàn vô ích.

Lão già tức đến phát run, dùng toàn bộ sức lực đâm về phía trước, Chu Du đột nhiên dang tay ra, lão già nửa thân mình trực tiếp đâm vào giữa bức tường, cơ thể mắc kẹt ở đó, không ngừng giãy giụa.

Chu Du nhanh chóng xông lên, từ trong người lấy ra một tấm phù chú, trực tiếp châm lửa.

Tro tàn rơi xuống người lão già, Chu Du nhanh chóng lấy ra chủy thủ, rạch một vết ở lưng, máu tươi thấm ra, tro tàn hòa quyện.

Trong khoảnh khắc, từ trong cơ thể lão già truyền ra một tiếng kêu than ai oán, cả căn phòng vang lên tiếng quỷ khóc sói gào thảm thiết!

Lão già giãy giụa mấy cái, rồi không còn động tĩnh nữa!

Bên ngoài phòng.

Lâm Sung lúc này không ngừng đi đi lại lại trong phòng. "Ông chủ, chuyện gì vậy?" Một bảo an phía sau ông ta đã dẫn theo mấy chục người đến.

Lâm Sung sắc mặt tái mét, lúc này không biết phải giải thích thế nào với ông chủ Triệu.

Cũng trách Chu Du quá bốc đồng, dám xông vào.

Phải biết rằng, lão già kia, cũng là đại sư phong thủy nổi tiếng nhất Hồng Kông, không những thế, quyền cước công phu còn rất giỏi, có thể nói là lên trời xuống đất, vô sở bất năng!

Cả Hồng Kông không ai không biết, không ai không hiểu.

Lần này, chủ yếu vì vấn đề phá dỡ biệt thự nên mới khó khăn lắm mới mời được, cũng muốn mượn bữa tiệc này để bày tỏ tình cảm với mấy ông chủ khác.

Lâm Sung có một khu thương mại ở trung tâm thành phố.

Khá sầm uất, ông ta đã khó khăn lắm mới tranh thủ được một mảnh đất từ ông chủ Triệu, sắp hoàn thành và chuẩn bị khai trương kinh doanh, nhưng lại bị lão già gây rối, phong thủy bất ổn, nhất định phải phá bỏ!

Bây giờ thì rắc rối rồi!

Dù sao thì chuyện ông chủ Triệu bị quỷ ám cũng liên tục xảy ra, không khỏi khiến người ta liên tưởng.

Bị đủ loại áp lực, Lâm Sung hy vọng lão già có thể giúp đỡ, không chừng làm một trận pháp sự, xem có thể cứu vãn được không, nếu không tiền sẽ đổ sông đổ bể.

Nhưng bây giờ mọi chuyện đã thành ra thế này, mọi thứ đều hỏng bét.

Thậm chí rất có khả năng Chu Du cũng sẽ bị.

Dù sao thì số người chết dưới tay lão già cũng không đếm xuể, lúc đó cũng khó ăn nói với ông chủ Triệu.

Lâm Sung lúc này tiến thoái lưỡng nan! "Ai!" Ông ta thở dài, không ngừng đi đi lại lại trong hành lang!

Cả người sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng.

Tên bảo an kia cũng không phải dạng vừa, năm đó cũng là một mãnh tướng, xuất thân đặc chủng binh, nhưng nhắc đến lão già kia, cũng kiêng kỵ ba phần.

Vẻ mặt vô cảm, không dám nói nhiều, chỉ đứng phía sau.

Lâm Sung hít một hơi thật sâu, rồi đứng trước cửa, đưa tay lên, đang định gõ cửa, có lẽ có thể cứu vãn một chút, cùng lắm thì hy sinh tiền của để tránh tai họa!

Dù sao lão già kia tham tiền, cũng nổi tiếng mà! "Bằng!" Nhưng khi Lâm Sung đã chuẩn bị sẵn sàng cho điều tồi tệ nhất, chậm một bước thôi, e là Chu Du sẽ mất mạng!

Vừa định gõ cửa, thì cánh cửa trực tiếp bị đẩy ra!

Ông ta vội vàng bị bảo an kéo ra, mới may mắn thoát nạn. "..." Lâm Sung đại hoặc bất giải, lúc này định thần nhìn về phía trước, không khỏi ngây người.

Chuyện gì vậy?

Lại thấy một người toàn thân dính máu trực tiếp bị hất ra ngoài, cánh cửa bị phá tung, sau đó mấy người bước ra.

Chu Du!

Phía sau là Ma Tử Kiểm và Quang Đầu đang áp giải một trong những tên đồ đệ nhỏ!

Lâm Sung lại nhìn xuống đất, lão già râu dài kia, ai đó, lúc này đã hoàn toàn biến dạng, nếu không nhìn kỹ, thực sự khó mà nhận ra.

Chương 682

Càng không thể tin được những gì đang diễn ra trước mắt!

Lúc này lão già, hoàn toàn giống như một bại tướng, không, nếu không phải gã này hơi cử động mấy cái, ông ta thực sự sẽ nghĩ gã đã chết rồi! "Chết... chết rồi sao?" Lâm Sung phát hiện, lão già chỉ còn lại hơi thở cuối cùng, mặt mày biến dạng!

Ông ta nhìn Chu Du, rồi lại nhìn lão già, lấy ra một chiếc khăn tay mang theo, lau mồ hôi lạnh toát ra trên đầu.

Những tên bảo an bên cạnh càng há hốc mồm kinh ngạc!

Từng người nhìn nhau, có thể sao?

Lão già lại bị đánh đến mức chỉ còn lại hơi thở cuối cùng?

Ước chừng chậm thêm một chút nữa, e là cũng mất mạng rồi!

Xin lỗi, lúc nãy tôi hơi bất cẩn một chút.

Đừng lo, tổn thất ở đây tôi đương nhiên sẽ chịu trách nhiệm." Chu Du vỗ vai Lâm Sung, gã mới hoàn hồn. "Không... không cần đâu!" Lâm Sung lắp bắp, không dám nói nhiều. "À phải rồi, ngày mai cứ trực tiếp đến biệt thự ông Triệu tìm tôi mà lấy tiền." Chu Du mỉm cười rồi chuẩn bị đi ra cửa.

Lấy tiền?

Đùa à, Lâm Sung giờ chỉ còn biết sợ hãi. "Đi mau!" Chu Du vỗ vỗ vai gã đệ tử của lão già phía sau, "Lời cậu nói lúc nãy không lừa tôi chứ?" "Không...

Người bị bắt đang ở trong sảnh của sư phụ tôi." "Nhanh lên!" Quang Đầu đá một cước vào người tiểu đệ kia, gã ta căn bản không

dám phản kháng, chỉ biết dạ dạ vâng vâng.

Ngoài cổng biệt thự. "Tất cả chú ý nhìn cho kỹ, gã kia đang ở trong đó, lát nữa ra ngoài thì trực tiếp giết sạch cho tôi, nghe rõ chưa!" "Rõ!" Xung quanh biệt thự đã vây kín một đám người cầm súng, từng tên một sẵn sàng ra tay.

Đây là người của Tần Phát!

Gã này quả thực có chút thế lực, chỉ chưa đến nửa canh giờ mà đã gọi được nhiều viện binh đến vậy.

Đúng là một lũ không phải dạng vừa! "Tránh ra!" Chu Du trực tiếp ném cái thân thể thoi thóp của lão già phía trước ra ngoài. "Hả?" Những người xung quanh lúc này hoảng sợ không biết làm sao.

Ai nấy đều kinh hãi, vội vàng né sang hai bên khu biệt thự, sợ tai họa vạ lây.

Gã đàn ông vừa rồi còn ngạo mạn đến thế, giờ nhìn người máu me be bét trên mặt đất, thấy quen quen, nhìn kỹ mới phát hiện đó lại là đại sư phong thủy của cảng thành, Liễu lão tiên sinh! "Sao lại bị thương nặng đến thế?" Tần Phát lúc này nhẫn nhịn vết thương trên người, nhìn mọi thứ trên mặt đất. "Tất cả tránh ra!" Phía sau, Quang Đầu và Ma Tử Kiểm đã có chỗ dựa, giọng nói lúc này cũng không khỏi cao hơn mấy phần.

Sắc mặt Tần Phát trầm xuống.

Gã nuốt một ngụm nước bọt, trên mặt cũng toát ra từng đợt mồ hôi lạnh, giống như những người xung quanh, không ai dám động đậy, thậm chí không dám mở miệng nói chuyện!

Không khí xung quanh gần như ngạt thở, từng người một chỉ nhìn chằm chằm Chu Du, cảm nhận được một sức mạnh và nỗi sợ hãi tột độ!

Chu Du thản nhiên không vội vã đi về phía cổng.

Lúc này, người của Tần Phát cũng tự động tránh đường.

Không ai dám hành động thiếu suy nghĩ!

Bởi vì không ai ở đó là không biết, Liễu lão tiên sinh, có thể nói là một kỳ nhân ở cảng thành, không gì không làm được, gần như không có đối thủ!

Không ai dám dây vào, thậm chí không dám nhìn thêm mấy lần, sợ xảy ra chuyện! "Đi thôi!" Chu Du cười nhạt, trực tiếp bước đi.

Phía sau, đám người cầm súng kia, tay gần như đã tê cứng, súng không tự chủ mà rơi xuống.

Từng người một trợn mắt há mồm, mãi đến khi xe của Chu Du rời đi, tất cả mọi người mới cảm thấy như sống lại! "Ầm!" Xe phóng nhanh như bay!

Chu Du khẽ nheo hai mắt, trời tối sầm, tựa như một trận mưa bão sắp đổ xuống cả cảng thành! "Huynh đệ, không, Chu đại sư, lợi hại quá!" Quang Đầu vừa lái xe, vừa nhìn qua gương chiếu hậu, chăm chú nhìn Chu Du, lúc này trong lòng dâng trào cảm giác sùng bái.

Chương 683

"Không ngờ lại có thể đánh bại Liễu lão tiên sinh, thực sự..." Hắn ta thậm chí không thốt nên lời nào, cảnh tượng vừa rồi vẫn còn luẩn quẩn trong tâm trí, một trận tim đập thình thịch.

Nếu không có Chu Du, e rằng có một trăm cái mạng cũng chết không có chỗ chôn. "Bớt nói nhảm, lái xe nhanh lên!" Chu Du khoát tay, khẽ nheo mắt.

Nửa tiếng sau, xe dừng lại ở một nơi cực kỳ sang trọng! "Đến rồi!" Bên cạnh, Ma Tử Kiểm nhắc một câu, Chu Du mới duỗi lưng, nhìn ra bên ngoài.

Chậc, chỗ gã này ở đúng là xa hoa, đủ thấy thân phận địa vị của gã, hoàn toàn là một nơi tĩnh lặng giữa chốn ồn ào, bên trong được xây dựng như một khu du lịch, hoàn toàn giống một cung điện.

Người không biết, chắc hẳn sẽ nghĩ nơi này mở cửa đón khách.

Nhưng lại không tìm thấy chỗ bán vé. "Vào thôi!" Chu Du ra hiệu cho tiểu đệ kia dẫn đường phía trước, sau đó Quang Đầu và Ma Tử Kiểm giữ chặt thân thể thoi thóp của lão già.

Mấy người nhanh chóng đi về phía trước.

Từ cổng chính đi thẳng vào tiền sảnh, người qua lại thưa thớt.

Hậu viện.

Mấy gã hán tử khỏe mạnh đang canh gác ở đó.

Thỉnh thoảng lại nhìn về phía cổng sau, thỉnh thoảng lại nhìn ra xa, giờ trời đã tối, xung quanh trở nên mờ mịt.

Mặc dù ở nơi phồn hoa nhất thành phố, nhưng nơi này lại khá yên

tĩnh. "Mãi định ly thủ!" Mấy gã hán tử vừa uống rượu ăn thịt, vừa chơi xúc xắc trong tay.

Trên bàn còn có nhiều bạc.

Có thể thấy, mấy người này đang rất vui vẻ! "Mở!" Một gã râu quai nón trong số đó lau rượu bên mép, rồi cười thu hết số bạc trên bàn. "Tiếp tục." "Không đúng, tôi cảm thấy xung quanh hình như không bình thường!" Đột nhiên một gã có đôi mắt gian xảo bên cạnh dường như cảm nhận được điều bất thường! "Ai?" Gã râu quai nón nhìn ra bên ngoài, mặc dù khá âm u, nhưng cũng không phát hiện ra gì.

Hắn cười nhạt, "Thằng nhóc mày thua rồi nên kiếm cớ à?" "Haha haha." Mấy người bên cạnh phá lên cười. "Không đúng!" Gã kia rõ ràng đã cảm nhận được, nhíu mày, vẻ mặt nghiêm túc, "Chẳng lẽ mấy người không cảm thấy bên ngoài có gì đó không ổn sao?" Gã râu quai nón khoát tay, uống một ngụm rượu, không để tâm, "Bên ngoài rõ ràng có vệ sĩ canh gác nghiêm ngặt, không chỉ vậy, tiền viện còn bố trí thiên la địa võng, người bình thường muốn xông vào, e rằng xương cốt cũng không còn.

Sẽ có người xông vào sao?" Đúng vậy, toàn bộ khu này phòng vệ nghiêm ngặt nhất, dù sao Liễu lão tiên sinh cũng không phải người bình thường.

Đệ tử dưới trướng của ông ta cũng không thiếu. "Đừng nhìn nữa, nghi thần nghi quỷ, tiếp tục đi." Gã râu quai nón vỗ vỗ vai người bên cạnh, rồi ra hiệu tiếp tục.

Người kia mới chợt nhận ra, dù sao, hiện tại bên ngoài, tiền viện cũng không ít người, một khi có động tĩnh, nhất định sẽ phát hiện ra ngay lập tức.

Gã mới hơi yên tâm. "Tiếp tục, mãi định ly thủ!" Mấy người cầm xúc xắc, lại tiếp tục.

Cả sân viện chỉ có tiếng xúc xắc vang lên.

Chỉ có người đàn ông gầy gò kia vẫn cảnh giác, rồi lại nhìn nhìn căn phòng phía trước, không thể yên tâm được. "Đại... haha... xin lỗi." Gã râu quai nón vẫn đang vui vẻ. "Ôi, đúng là xui xẻo, đã thắng cả một buổi tối rồi!" Có người bên cạnh than vãn. "Hô hô!" Đột nhiên, tiền viện thổi một trận gió kỳ lạ, lá khô bay lả tả khắp nơi.

Sau đó, càng lúc càng lạnh, chỉ có mấy ngọn đèn dầu, lúc sáng lúc tối. "Kỳ lạ!" Người đàn ông gầy gò không thể ngồi yên, lúc này, khi quay đầu lại, mới đột nhiên phát hiện, không biết từ lúc nào, phía sau lại đứng mấy người! "Ai?" Gã gầy bất ngờ chộp lấy thanh đao thép dưới bàn, trực tiếp xông lên.

Ngay lập tức, những người bên cạnh cũng cảnh giác, lật tung bàn, trực tiếp xông lên, phản ứng khá nhanh nhẹn.

Trong bóng tối, có thể cảm nhận được, hình như có bốn người!

Không, khuôn mặt xa lạ, chỉ có ba người! "Các ngươi là ai?" Gã râu quai nón cầm ngọn đuốc, vừa chiếu về phía trước, ngay lập tức những ngọn lửa trong đèn dầu xung quanh bùng lên.

Chương 684

Hậu viện sáng bừng!

Mới nhìn rõ ràng ba người kia.

Trông khoảng hai ba mươi tuổi!

Hắn ta mới hơi thở phào nhẹ nhõm. "Các ngươi là ai?" Gã râu quai nón cầm một thanh liên hoàn đao, lúc này vác trên vai. "Tìm người!" Chu Du cười nhạt, rồi ra hiệu.

Phía sau, trong phòng, quả nhiên truyền ra khí tức ẩn giấu của Lý Thiết Quân. "Tìm người ở đây?" "Ha ha, tôi không nghe lầm chứ?" Những người xung quanh lập tức cười ồ lên, "Mấy người cũng không hỏi thăm, nơi này là nơi nào mà dám đến chứ?" "Tìm chết rồi, lại còn tìm không đúng chỗ!" "Ha ha ha!" Trong hậu viện, một trận cười vang. "Tôi không nói nhiều lời vô ích với các người nữa, mau thả người bên trong ra, nếu không, tôi không dám bảo đảm các người có thể sống sót." Chu Du nhắc nhở. "Hả?

Tôi không nghe lầm chứ?" Gã râu quai nón lúc này nghênh ngang đi đến bên cạnh, "Thằng nhóc, mày dẫn bao nhiêu người vào đây?" "Không nhiều, có ba người chúng tôi." "Tìm chết!" Nói xong, gã râu quai nón vung thanh đao trong tay, khiến nó vù vù như hổ gầm gió thổi, những người xung quanh một trận reo hò, thấy hắn sắp xông lên.

Chu Du cũng không nói thêm lời vô ích, trực tiếp ra hiệu cho Quang Đầu.

Hai người mới quay lại, trực tiếp ném lão già chỉ còn thoi thóp một hơi thở ra ngoài.

Chu Du chỉ tay vào người nằm dưới đất, rồi vỗ vỗ tay, tiếp tục

nói, "Tôi thấy, nếu có công phu, không bằng thử xem làm thế nào để cứu sống gã ta đi?" "Chuyện đó liên quan gì đến tôi?" Gã râu quai nón đại hoặc bất giải.

Không đợi hắn ta chuẩn bị ra tay, người bên cạnh mới phát hiện ra, ra hiệu đừng động thủ vội.

Sau đó mấy người xúm lại, nhìn kỹ, mới phát hiện, sự việc hình như không đơn giản như vậy. "Khoan đã, người này sao lại quen mặt thế?" Đột nhiên, mấy người cảm nhận được, cầm đèn pin chiếu kỹ, mới lộ ra vẻ mặt kinh hãi. "Làm sao có thể?" "Sư phụ?" Tất cả mọi người nhìn gương mặt dưới vệt máu, từng người một trợn mắt há mồm, lúc này, có người lau máu trên mặt.

Cuối cùng, đó là khuôn mặt quen thuộc. "Sư phụ?" Mấy người trợn mắt há mồm, rồi nhìn lão già chỉ còn thoi thóp một hơi, làm sao có thể chấp nhận sự thật này?

Cần biết rằng, vì Liễu lão tiên sinh, mấy gã này mới ngang ngược diễu võ dương oai, gần như muốn gió được gió, muốn mưa được mưa.

Nhưng giờ đây, tình huống này, thực sự khiến người ta không thể chấp nhận! "Ai?" Gã râu quai nón ra hiệu cho người bên cạnh đỡ lão già, chỉ nhìn qua, gần như toàn thân kinh mạch đều đã đứt đoạn, giống như đã vô lực kiệt sức rồi! "..." Lúc này, ánh mắt của mấy người đều đổ dồn về phía Chu Du, không phải sợ hãi, mà là kinh hoàng!

Một nỗi sợ hãi cái chết đang cận kề, một loại khí tức, theo Chu Du dần dần đến gần, càng lúc càng mạnh.

Chu Du cười nhạt, rồi đi về phía cánh cửa phía trước.

Không ai dám ngăn cản!

Trong mắt gã râu quai nón và mấy người bên cạnh đều tràn ngập

sự kinh hãi, từng người một nhanh chóng lùi lại phía sau.

Cuối cùng, người đàn ông gầy gò kia cuối cùng cũng hiểu ra, tại sao mấy chục đệ tử bên ngoài lại không có bất kỳ động tĩnh gì.

Thậm chí những cái bẫy kia, đối với người trước mặt, hoàn toàn chỉ như hư không!

Người này rốt cuộc là ai?

Lại có thể...

Không ai biết!

Từng người một nhìn nhau, đứng sang một bên không biết làm gì, không nói một lời.

Mấy người đều không dám động đậy! "Két!" Chu Du trực tiếp đạp tung cánh cửa. "Phụt!" Ngay lập tức một luồng khí tức ngột ngạt ập đến, tựa như mãnh hổ. "Tránh ra!" Chu Du hét lớn một tiếng, khi Ma Tử Kiểm và Quang Đầu chưa kịp phản ứng, anh đã túm lấy vai họ, lùi lại phía sau.

Lúc này, từ bên trong xông ra một tiếng gào thét, một cái miệng rộng như chậu máu gần như cùng lúc lao ra.

Ánh sáng ngũ sắc rực rỡ, nhìn mà kinh hãi, Chu Du chỉ giơ tay đỡ, những làn khói đó tiêu tán, trong không khí cũng chỉ còn lại một mùi hôi thối như xác chết. "Khụ khụ!" Ma Tử Kiểm thở dốc, gần như ngạt thở, may mà xung quanh đã trở lại yên tĩnh. "Đuốc!" Chu Du nhắc nhở.

Quang Đầu mới cười tủm tỉm lấy đèn pin từ trong túi ra, chiếu vào, "Tôi có đèn pin trong tay." "Không được!" Chu Du trừng mắt, chỉ vào phía trước, "Nhất định phải dùng đuốc, nếu không, chết cũng không biết tại sao." Đúng vậy!

Chương 685

Khoảnh khắc Chu Du đẩy cửa ra, anh đã ngửi thấy một luồng hàn ý ngạt thở, bên trong hiển nhiên đã bị lão già kia bố trí thiên la địa võng.

Người bình thường xông vào, cũng chỉ có một con đường chết!

Cách bố trí bên trong, tựa như một cổ mộ. "Chậc, không có ai là dân trộm mộ chuyên nghiệp!" Chu Du không khỏi thốt lên.

Lúc này, bên trong giống như một cái động, xung quanh âm u lạnh lẽo, sau khi mọi người đi vào, đèn trên vách đá lập tức sáng lên.

Trong không khí dường như có tiếng đốt cháy. "Thi du?" Chu Du véo mũi, rồi nhắc nhở Quang Đầu và Ma Tử Kiểm, "Tốt nhất là đi theo sau tôi, nếu có chuyện gì, đừng trách tôi." Nói xong, Chu Du cầm ngọn đuốc, rồi đi về phía trước.

Ánh lửa chiếu rọi, phía trước một trận hư ảnh lóe lên, như những cô gái xinh đẹp lộng lẫy, lúc ẩn lúc hiện. "Gì thế kia?" Lúc này, Ma Tử Kiểm và Quang Đầu đều run sợ, những gì hôm nay theo Chu Du mà thấy, e rằng cả đời cũng chưa từng trải qua.

Ba quan niệm của họ hoàn toàn bị đảo lộn. "Phía trước!" Chu Du không hề phân tâm nhìn những thứ trước mắt, chỉ cẩn thận đi vào lối đi phía trước.

Những căn phòng xung quanh, được bố trí như những mộ thất, ở lối đi phía trước, có thể nói là nguy cơ tứ phía. "Không đi nữa à?" Ma Tử Kiểm chỉ lo theo kịp Chu Du, lúc này hơi dừng lại, Ma Tử Kiểm suýt chút nữa đâm vào anh.

Chu Du cẩn thận lấy ra mấy tờ phù chỉ.

Cuộn lại cẩn thận, rồi ném về phía trước, lại thấy những lá phù chỉ đó lập tức bốc cháy, trên không trung hình thành một bóng người quỷ dị, lao về phía ba người.

Chu Du không vội vã, cầm đuốc, trực tiếp vung về phía trước.

Ngay lập tức, khuôn mặt của bóng người kia dần mờ đi, thân thể cũng tiếp theo đó mà tan nát. "...Làm thế nào?" Ma Tử Kiểm hoảng sợ.

Rồi nhìn về phía Chu Du, trong mắt lóe lên vẻ kinh hãi. "Không, phải xác định trước, Lý Thiết Quân bị giam ở đâu." Chu Du mới lấy ra vật tùy thân của Lý Thiết Quân từ trên người, sau đó đốt, nhỏ một giọt máu lên! "Ô ô!" Trong không khí, dường như có tiếng rên rỉ ai oán.

Sau đó, tro bụi bay tán loạn về phía trước.

Ngay tiếp theo, trực tiếp rơi xuống cửa một căn phòng ở cuối lối đi. "Thì ra là vậy." Chu Du khẽ nheo hai mắt, sau đó nhảy vọt một cái, trực tiếp lách mình về phía trước, dưới chân, mỗi khi anh đặt chân xuống đất, từ vách tường lại bắn ra từng mũi độc tiễn.

Ngay tiếp theo, một làn khói kỳ lạ lan tỏa!

Ngay lập tức, xung quanh tỏa ra một luồng khí tức mạnh mẽ, không ngừng lao về phía Chu Du.

Phía trước lúc ẩn lúc hiện.

Quang Đầu và Ma Tử Kiểm gần như đều trợn mắt há mồm, hoàn toàn không biết tình hình của Chu Du phía trước ra sao.

Chỉ thấy vô số bóng người, như nhe nanh múa vuốt mà xông lên. "Ầm!" Từng tiếng động lớn trực tiếp nổ tung!

Ngay lập tức mặt đất không ngừng rung chuyển, trên vách tường xuất hiện từng vết nứt, như những xúc tu, không ngừng kéo dài về

phía trước! "Ầm!" Lại một tiếng nổ lớn nữa, cuối cùng, cánh cửa ở cuối lối đi đã mở ra.

Một bóng người lách mình đi vào.

Tim Quang Đầu và Ma Tử Kiểm gần như nhảy đến cổ họng, lúc này nhìn nhau, không nói gì.

Chỉ chăm chú nhìn về phía trước. "Đi mau!" Chỉ một lát sau, hai bóng người đã lóe ra, sau đó Chu Du bình ổn đáp xuống bên cạnh họ, hai người vẫn chưa hoàn hồn.

Lại thấy trong tay Chu Du có thêm một người, Lý Thiết Quân!

Nhưng hiện giờ gã gần như đang trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh.

Nhất thời khó mà tỉnh lại được. "Đi mau!" Chu Du nhắc một câu, sau đó đi về một con đường khác.

Hai người nhanh chóng đi theo, rồi rút lui từ cửa sau, nhảy một cái, trực tiếp vượt tường, đi về con đường nhỏ phía trước.

Lên xe, mấy người mới vội vã đi.

Ma Tử Kiểm thậm chí còn chưa kịp nhìn rõ, không biết vừa rồi xảy ra chuyện gì, may mà người đã thoát ra được, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Chương 686

"Ầm!" Chu Du lái xe, rồi nhanh chóng đi về khu biệt thự của ông Triệu.

Suốt đường đi, không nói nhiều.

Đến giữa lưng chừng núi, anh mới dừng lại.

Sau đó nhìn chằm chằm vào Quang Đầu và Ma Tử Kiểm, rồi nhắc nhở, "Lát nữa về, phái người đến lục soát nhà cũ của Liễu lão tiên sinh đi, yên tâm, bọn người kia không dám manh động đâu, tôi nghi ngờ bên trong đang giam giữ những người còn lại của công ty ông Triệu." "Hả?" Quang Đầu và Ma Tử Kiểm nhìn nhau, hiển nhiên có chút không dám tin.

Chích một cái gật đầu lia lịa. "Được rồi, về trước đi, sáng sớm mai hành động!" Chu Du nhắc một câu. "Rõ!" Sau khi Chu Du xuống xe, anh mới lái xe rời đi, sau đó Chu Du nhìn xuống núi, mới thở phào nhẹ nhõm.

Rồi đi về phía khu biệt thự phía trước, xem ra, những người kia đã bắt đầu hành động sau lưng rồi.

Chu Du nhún vai, cười nhạt, rồi đi về phía biệt thự.

Nhưng, vừa đến cổng, anh lại cảm thấy không đúng lắm.

Xung quanh yên tĩnh lạ thường, khác hẳn với ngày thường.

Chuyện gì thế này?

Chu Du phát hiện, trong khu rừng quanh biệt thự, trong bụi cỏ có tiếng động lạ, xung quanh không có gió, nhưng bên trong dường như có người!

Chẳng lẽ...

Quả nhiên là vậy, những kẻ đó cuối cùng cũng không nhịn được nữa, đúng lúc quá!

Chu Du liền nhanh chóng đi vào biệt thự.

Bên ngoài, trong rừng cây, từng đôi mắt dõi theo bốn phía biệt thự. "Người đã tập hợp đủ chưa?" Một trong số đó khẽ nheo mắt, cầm ống nhòm, nhìn chằm chằm phía trước. "Đại ca, yên tâm đi, chuyện này tôi đã quan sát rất lâu rồi, ba mươi bảo vệ, có một lão quản gia, đường đi lại buổi tối của họ, tôi đều nắm rõ như lòng bàn tay." Bên cạnh, có người đáp lại, hiển nhiên đã mai phục từ lâu. "À phải rồi, ý của lão tiên sinh bên kia thế nào?" "Không đợi nữa!" "Chuyện này, tôi phải tốc chiến tốc thắng, nếu để ông Triệu đắc ý, đoạt lấy dự án đó, thì mấy ông chủ đứng sau tôi sẽ tổn thất nặng nề, không ổn, tôi cũng sẽ không có ngày lành." "Rõ!" Người bên cạnh đáp lại. "Tất cả chuẩn bị sẵn sàng, mười phút nữa bắt đầu hành động!" "Minh bạch!" Sau đó, người kia ra lệnh, từng người một trang bị vũ khí đầy đủ, cầm súng trong tay, nhắm bắn phía trước, từ phía sau khu rừng bước ra một nhóm người mặc trang phục kỳ dị, ai nấy đều có vẻ mặt bình tĩnh, hiển nhiên là rất tự tin.

Người chỉ huy mọi thứ ở phía trước là một người đàn ông đeo mặt nạ sắt, khoảng bốn mươi tuổi.

Nửa khuôn mặt dường như bị hủy dung, đeo mặt nạ sắt, toát ra một thứ ánh sáng kim loại đen kịt.

Kẻ mặt sắt chắp hai tay sau lưng, khẽ nheo mắt. "Đồ đạc đã chuẩn bị xong chưa?" Hắn nhìn về phía người phía sau. "Yên tâm, mọi thứ đã lo xong xuôi rồi, đúng như lời dặn của anh, mọi việc đều ổn thỏa." "Tốt!" Kẻ mặt sắt gật đầu, thân hình loáng một cái, đã lùi ra xa năm sáu mét. "Báo!" Phía sau đột nhiên có người xông đến, vẻ mặt hốt

hoảng. "Chuyện gì?" Mấy người phía sau kẻ mặt sắt đã chặn gã kia lại, vẻ mặt nghiêm túc. "Liễu lão tiên sinh đã xảy ra chuyện, chết rồi, cả đạo quán cũng xảy ra chuyện, có người đã cứu Lý Thiết Quân đi rồi!" "Tin tức đáng tin không?" Kẻ mặt sắt nghe vậy, không khỏi ngạc nhiên, vẻ mặt có chút kỳ dị. "Đáng tin!" Gã kia gật đầu, hơi thở hiển nhiên có chút gấp gáp. "Vô phương, tôi giải quyết chuyện ở đây trước đã, xem ra, có cao thủ rồi!" Kẻ mặt sắt cũng không chần chừ, chỉ vào phía trước, ra lệnh, "Bắt đầu hành động!" "Rõ!" Ngay lập tức, mười mấy người trực tiếp tiến về phía cổng biệt thự, bao vây trái phải, từng người một giơ súng trong tay, nhắm bắn.

Sau đó nhanh chóng áp sát cổng lớn!

Xung quanh một mảnh tĩnh mịch.

Kẻ mặt sắt lúc này đứng ở cổng, đưa tay ra, dùng sức gạt bỏ cái khóa sắt, sau khi cánh cổng mở ra, một đám người nhanh chóng tản ra hành động! "Bùm!" Ngay lập tức, một đội bảo vệ ở tiền viện biệt thự đã xông ra. "Đùng đùng đùng!" Nhưng, đám người bên ngoài cầm súng bắn loạn xạ, chỉ trong vài động tác, mấy tên bảo vệ đã bị bắt giữ.

Hiển nhiên, đám người này không phải hạng tầm thường.

Rất nhanh, họ đã kiểm soát được tiền viện, sau đó kẻ mặt sắt dẫn người đi về phía hậu viện, bao vây chặt chẽ căn biệt thự mà ông Triệu đang ở. "Tất cả canh giữ cẩn thận cho tôi, không được để lọt một ai." Kẻ mặt sắt tỏ ra cảnh giác, rồi phân phó người đến mấy căn biệt thự khác, không cho bất kỳ ai chạy thoát. "Rõ!" Sau đó, một đám người nhanh chóng bao vây phía trước.

Mọi thứ, dường như đều thuận lợi.

Kẻ mặt sắt lại thấy kỳ lạ, phòng ngự của ông Triệu bên cạnh, cũng không phải là không thể phá giải.

Nhưng, tại sao, người kia lại không cho tự ý hành động?

Chương 687

Dường như đang câu giờ?

Kẻ mặt sắt khẽ nheo hai mắt, đương nhiên không cam tâm khuất phục dưới tay người bí ẩn kia, nhưng ông chủ của hắn, dường như lại rất trọng dụng gã từ trong núi ra kia! "Bùm!" Tiếng súng vang khắp biệt thự, rất nhanh, các bảo vệ xung quanh đang chuẩn bị ra xem có chuyện gì, nhưng nhìn kỹ, ai nấy đều hoảng hốt.

Đang chuẩn bị cầm vũ khí, mới cảm thấy sự việc dường như không đúng lắm, trong vườn hoa phía trước đột nhiên xuất hiện từng bóng đen! "Bùm!" Sau mấy tiếng súng, ngay lập tức mấy bảo vệ còn chưa hiểu chuyện gì, đã ngã xuống đất bất tỉnh, hoặc chết!

Thi thể nhanh chóng bị kéo sang một bên. "Nhanh lên!

Đừng để bất kỳ ai chạy thoát, tôi không muốn gây ra phiền phức không cần thiết!" Kẻ mặt sắt lạnh lùng ra lệnh. "Rõ!" Ngay lập tức, người phía sau lại xông ra.

Như thủy triều dâng, lúc này xung quanh gần như ruồi bay cũng không thoát ra được, kẻ mặt sắt gật đầu hài lòng, lúc này nhìn chằm chằm vào căn biệt thự phía trước, ra hiệu cho mấy người phía sau, "Nhanh, đi với tôi!" Kẻ mặt sắt cười nhạt, "Mọi việc dường như thực sự thuận lợi hơn tôi tưởng tượng nhiều, cái gã họ Triệu kia cũng không lợi hại lắm!

Tôi phải tốc chiến tốc thắng thôi, không còn thời gian nữa!" Mấy người nhanh chóng đi vào biệt thự phía trước. "Lão gia, không ổn rồi!

Mau đi thôi!" Bên ngoài có người không ngừng thúc giục.

Ông Triệu và mấy đối tác khác, đều là những ông chủ quan trọng

của cảng thành, đang bàn bạc cụ thể về dự án Vịnh Hải, nghe thấy tiếng súng bên ngoài cửa sổ, biết là không ổn rồi. "Làm thế nào?

Ông Triệu?" Lúc này, những người bên trong cấp bách xoay vòng vòng, trước đó ở nhà cũng ăn không ngon ngủ không yên.

Thậm chí có người còn lén theo dõi, từng người một hành sự lại khá cẩn thận, cũng không bị người khác phát hiện.

Hiện tại họ cho rằng biệt thự ông Triệu là nơi an toàn nhất, nhưng không ngờ, đám người phía sau, lại ngang ngược đến vậy!

Cả ông Triệu cũng bị vây khốn.

Ông Triệu nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này, mấy chục bảo vệ hoàn toàn không có sức phản kháng.

Ông cũng có chút hoảng sợ.

Không ngờ đối phương lại hành động nhanh đến vậy! "Tôi thấy, những người đó nhất định là ra tay vì dự án Vịnh Hải, nếu không cũng sẽ không xuất hiện vào thời điểm quan trọng này!" Có người phân tích, "Bây giờ chúng ta làm sao đây?" "Lão gia, chúng ta mau đi thôi, nếu không lát nữa sẽ không kịp nữa." Sau khi quản gia mở cửa, liền không ngừng thúc giục. "Đi thôi!" Ông Triệu trầm ngâm một lát, hiện tại cũng phải đặt đại cục lên hàng đầu, vì vậy cũng không do dự nhiều, khoát tay, "Cứ nhanh đi thôi!" Một nhóm người liền theo quản gia, nối gót nhau ra khỏi cửa, ai nấy đều lộ vẻ mặt kinh hãi.

Mấy người vội vàng xuống lầu, chuẩn bị đi vào một căn hầm phía sau để tạm thời ẩn náu.

Nhưng vừa đi đến phía trước, quản gia mở cửa, đang chuẩn bị đi vào, thì vừa mở cửa, tất cả mọi người đều sững sờ. "Ông Triệu, biệt vô dạng a!" Sau cánh cửa đứng một người!

Không, phía sau có một hàng người, từng người một ánh mắt lạnh

lẽo, nhìn chằm chằm vào những người bên cạnh ông Triệu.

Lúc này, tất cả những người phía sau ông Triệu đều hoảng sợ, ai nấy không biết làm sao, trên trán đã lấm tấm mồ hôi lạnh.

Sắc mặt ông Triệu tái nhợt! "Ai vậy?" Ông Triệu nhìn về phía kẻ mặt sắt phía trước, vẻ mặt âm trầm. "Ha ha ha!" Kẻ mặt sắt ngửa mặt lên trời cười dài, lúc này cũng không nói nhiều, mà ra hiệu, "Ông Triệu, cửu ngưỡng đại danh, chỉ mời ông đi ngồi chơi một lát thôi, yên tâm, chỉ cần phối hợp, tôi bảo đảm, sẽ bình an vô sự!" Ông Triệu lúc này mới hiểu ra, quả nhiên đám người đó... lại bất ngờ như vậy. "Bây giờ không có lựa chọn nào khác, hoặc là đi theo tôi, sau đó ngoan ngoãn quay về, hoặc là, trực tiếp bị xử lý ở đây, chọn đi." Kẻ mặt sắt cười nhạt. "Thế nào, ông Triệu, tôi biết ông là người thông minh, đừng chống cự nữa, những bảo vệ của biệt thự, toàn bộ đều bị người của tôi khống chế, chỉ vọng có thể cứu?

Đừng làm mộng nữa, đi theo tôi đi." "..." Sắc mặt ông Triệu tối sầm.

Hiện tại không còn lựa chọn nào khác.

Nhưng phải làm sao? "Đi thôi!" Kẻ mặt sắt lạnh hừ một tiếng, chuẩn bị ra hiệu cho người phía sau, trực tiếp động thủ rồi.

Một nhóm người sau đó ra khỏi cổng biệt thự, chuẩn bị đi lên đường núi. "Khụ khụ!" Nhưng nhóm người của kẻ mặt sắt vừa mới ra khỏi cổng, vốn tưởng mọi việc đã đâu vào đấy, mọi chuyện thật thuận lợi.

Nhưng, bên ngoài cổng đột nhiên xuất hiện một người, ho khan một tiếng, không nóng không lạnh đứng ở cổng, chặn đường đi của mọi người. "Mấy người ồn ào đến nỗi tôi không ngủ được, đúng là đáng chết." Chu Du duỗi người vươn vai.

Chương 688

Sau đó ngáp một cái! "Khoan đã!" Kẻ mặt sắt đột nhiên cảm thấy kỳ lạ, gã này chẳng lẽ đầu óc có vấn đề sao! "Ai đó!" Kẻ mặt sắt ra hiệu cho người bên cạnh.

Gã kia gật đầu, trực tiếp xông xuống, chuẩn bị lôi Chu Du đi.

Nhưng gã còn chưa chạm vào Chu Du, chỉ cảm thấy trước mắt một trận gió xẹt qua, loáng một cái, gã kia còn chưa hiểu chuyện gì, cả người đã bay xa mấy mét, ngã xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi, rồi tắt thở. "Phụt!" Gã kia tắt thở. "Hả?" Mấy người bên cạnh nhìn mà trợn mắt há mồm, lúc này nhanh chóng xông về phía Chu Du, lại không dám xem thường, trực tiếp cầm súng, chĩa vào Chu Du. "Bùm!" Chỉ nghe thấy một loạt tiếng súng nổ, nhưng đạn lại bay chệch, Chu Du nhanh chóng xông lên.

Anh ra tay, cổ họng hai người chỉ nghe "rắc" một tiếng, trực tiếp bị vặn gãy.

Hai người ngã xuống đất, cũng chết.

Chu Du không nhanh không chậm đi về phía kẻ mặt sắt.

Kẻ mặt sắt mới nhận ra tình hình không ổn, hạ lệnh cho người phía sau bắn vào Chu Du. "Đùng đùng đùng!" Lúc này, đạn bay như pháo hoa, bắn xối xả về phía Chu Du.

Phía trước, một làn khói mù mịt, gần như không nhìn rõ.

Đợi đến khi một băng đạn bắn hết, dường như vẫn không cảm nhận được Chu Du đang ở đâu, chỉ thấy phía trước một màn sương mù, mọi người không khỏi tò mò, nhìn quanh.

Chiếu đèn pin vào, nhưng cũng không phát hiện ra.

Dường như đã biến mất! "Người đâu rồi?" Từng người một nhìn nhau.

Nhưng sau đó ánh mắt tất cả đều đổ dồn về phía kẻ mặt sắt. "Tôi không tin gã có ba đầu sáu tay." Kẻ mặt sắt ra hiệu phía sau, "Canh chừng cho tôi, đừng bắn linh tinh, tôi đi xem sao!" Nói xong, kẻ mặt sắt hét lớn một tiếng, vén tay áo lên, để lộ cánh tay rắn chắc như gân thép, dùng hết sức, gân xanh nổi lên!

Sau đó nhảy vọt một cái, cả người tựa như một tảng đá khổng lồ, thân hình loáng một cái, đi về phía nơi sương mù.

Quả thật kỳ lạ, vừa nãy còn ở đó rõ ràng, chớp mắt một cái, người đã biến mất. "Khụ khụ!" Hắn ho khan mấy tiếng, lại tỏ ra cảnh giác.

Chỉ là, vẫn không cảm nhận được Chu Du. "Cẩn thận phía sau!" Đột nhiên, phía sau có người hét lớn một tiếng, hiển nhiên đã phát hiện ra.

Ngay lập tức, kẻ mặt sắt cảm thấy phía sau một luồng hàn ý ngạt thở, có người! "Là ai!" Kẻ mặt sắt gần như dùng hết toàn bộ sức lực, trực tiếp vung tay về phía sau, trong không khí bùng phát một tiếng động lớn chói tai!

Cú đấm đó, có thể nói là uy mãnh như hổ!

Trực tiếp giáng xuống đầu Chu Du.

Chu Du lại không nhanh không chậm, đưa hai tay ra, trực tiếp đỡ lấy cú đấm đó, phía sau liền một làn khói bụi bốc lên!

Kẻ mặt sắt nhìn mà kinh hãi, không ngờ lại bị đỡ được.

Một cú đấm gần như đã dùng hết toàn bộ sức lực!

Danh tiếng của hắn đương nhiên không tầm thường, ổn, chuẩn, hiểm!

Hoặc là không ra tay, hoặc là ra tay toàn lực, sẽ không cho bất kỳ ai có cơ hội phản công!

Nhưng bây giờ, căn bản không còn bất kỳ cơ hội nào.

Muốn rút tay về, nhưng hiện tại căn bản không còn bất kỳ cơ hội nào, Chu Du cười nhạt, sau đó dùng sức, đẩy về phía trước! "Ầm!" Kẻ mặt sắt trực tiếp bị đánh văng ra sau mấy mét, cả người ngã xuống đất, nửa ngày không giãy giụa được. "Đại ca!" Đám người bên cạnh hoảng sợ, ai nấy nào dám quan tâm đến xung quanh nữa, trực tiếp xông về phía kẻ mặt sắt.

Người này rốt cuộc là ai?

Kẻ mặt sắt lại thấy kỳ lạ, trước đó phái người đi điều tra, không phải ông Triệu chỉ mời một gã lừa đảo, một đại sư lang băm thôi sao.

Nhưng không ngờ...

Kẻ mặt sắt lau mồ hôi lạnh trên trán!

Nghiến răng ken két, lúc này toàn thân gân xanh nổi lên, cả người tựa như vừa chịu sỉ nhục lớn.

Chương 689

"Hừ!" 48.

Kẻ mặt sắt đột nhiên, đứng dậy bên cạnh, cởi bỏ y phục, để lộ nửa thân trên, lúc này trên đó rõ ràng xuất hiện từng vết ấn màu đỏ máu.

Tựa như có thứ gì đó muốn chui ra từ bên trong!

Những người bên cạnh thấy vậy, đại kinh thất sắc, nhanh chóng tránh ra, đương nhiên biết, kẻ mặt sắt đã nổi giận, chuẩn bị dùng tuyệt chiêu.

Chu Du khoanh tay trong túi quần, lại thấy kỳ lạ, chậc, gã này thật sự đã dùng đến chiêu thức tủ rồi. "Chu đại sư, không sao chứ, phải cẩn thận đó!" Trên bậc thang, giọng nói của ông Triệu có chút run rẩy, vội vàng nhắc nhở. "Yên tâm!" Chu Du bóp bóp ngón tay, "Vừa hay, lâu rồi không vận động, luyện tay một chút!" "Ông Triệu, bên cạnh ông lại có cao thủ như vậy, chậc, tôi yên tâm rồi." Phía sau, mấy người như trút được gánh nặng, vừa rồi sợ chết khiếp, tưởng chừng không thoát thân được, chỉ đành chấp nhận số phận.

Tạm thời giữ lại một mạng đã.

Nhưng giờ đây, lại xuất hiện một nhân vật lợi hại như vậy, thực sự khó mà tin nổi.

Ông Triệu cũng có chút kinh ngạc. "Ai!" Phía trước, cơ thể kẻ mặt sắt gần như bò rạp xuống đất, cả người co ro, tựa như một con quái vật.

Đôi mắt đó, nhìn chằm chằm Chu Du, cơ thể dường như đang không ngừng bành trướng, như tảng đá vậy. "Ầm!" Hắn hét lớn một

tiếng, đấm một quyền xuống đất, ngay lập tức, một làn khói trắng lan tỏa. 49.

Mọi người nhìn xuống đất, rõ ràng xuất hiện một cái hố sâu, tựa như bị nổ tung! "..." Nhưng không thở phào nhẹ nhõm, nhóm người phía sau ông Triệu, tim lại một lần nữa thắt lại. "Chết đi!" Lời vừa dứt, phía trước, tựa như một tảng đá khổng lồ lăn xuống, tốc độ cực nhanh, trực tiếp lao vào Chu Du và ông Triệu phía sau! "Oanh!" Một tiếng động lớn vang lên bên cạnh tôi.

Xung quanh đột nhiên xuất hiện những âm thanh kỳ dị, cứ như thể núi lở đất nứt, trực tiếp lao thẳng về phía tôi.

Trước mắt tôi chỉ có một xoáy nước khổng lồ, xung quanh cuồng phong nổi lên dữ dội!

Tôi nheo mắt lại, thân hình bất động, lúc này, huyết mạch trong cơ thể sôi trào, một luồng khí tức mạnh mẽ không ngừng cuộn trào trước lòng bàn tay.

Hít sâu một hơi, trong lòng bàn tay tôi chợt lóe lên một đạo hồng quang rực rỡ, càng lúc càng lớn! "Vậy đừng trách tôi!" Thấy khối đá khổng lồ kia tựa như quả cầu tuyết lăn, càng lúc càng lớn!

Giờ phút này, nó như một ngọn núi đè xuống, khiến nhóm người phía sau tôi gần như nghẹt thở. "Soạt soạt!" Khi thứ kia sắp đè xuống, cách đó không xa vài mét, tôi đột nhiên vươn tay, cả người nhảy vọt lên, đứng chắn trước mặt Triệu lão bản! "Oanh!" Hồng quang trong tay tôi phút chốc hóa thành vô số thần binh lợi khí!

Trực tiếp bổ đôi khối đá khổng lồ phía trước ra làm hai! "Oanh!" Không, đó không phải đá!

Là Thiết Diện Nhân! "Phụt!" Một dòng chất lỏng đỏ tươi phun ra, xung quanh phút chốc tĩnh lặng, ngọn núi khổng lồ kia dường như đã

tan biến trong tích tắc.

Thiết Diện Nhân khôi phục lại bộ dạng ban đầu, trên người hắn chợt xuất hiện vô số vết máu.

Lúc này, máu gần như không ngừng chảy xuống. "Khốn kiếp!" Thiết Diện Nhân gần như biến dạng hoàn toàn, nửa chiếc mặt nạ phút chốc rơi xuống đất, nhìn nửa bên mặt còn lại, hoàn toàn méo mó, tựa như bị dao cứa từng nhát một.

Tôi biết gã này cũng đã tu luyện được chút bản lĩnh, nhưng chỉ là những tà môn ngoại đạo, có thể phút chốc ngưng tụ sức mạnh xung quanh để dùng cho bản thân.

Một chiêu này, nếu dùng lên người tiên nhân, có thể gọi là thượng thân!

Hắn không chỉ lợi dụng một ít sơn thạch làm vật dẫn, mà mỗi lần khu động năng lực khổng lồ như vậy sẽ tiêu hao rất nhiều thực lực!

Nhưng Thiết Diện Nhân dù thế nào cũng không ngờ, một chiêu của hắn lại bị người khác đỡ được.

Thậm chí đối phương còn không hề hấn gì!

Hiện tại không còn cách nào khác, hắn cuối cùng cũng hiểu ra, tại sao những tên kia không ra tay, lẽ nào đã sớm nhìn ra manh mối?

Còn có nguyên nhân khác? "Rút!" Thiết Diện Nhân gần như chỉ còn hơi tàn, ra hiệu cho những người bên cạnh, nhanh chóng rút lui.

Mấy người vội vã đi về phía cổng biệt thự!

Nhưng vừa đi đến cổng lại phát hiện hình như có người đi về phía này, một người phụ nữ!

Chương 690

Cô ấy không hề hoảng hốt, dường như không hề nhận ra chuyện gì đang xảy ra bên trong.

Người phụ nữ đó dường như đang gọi. "Tiểu trượng phu, anh không sao chứ?" Ô Thiền!

Ô Thiền thì lại thoải mái, cô ấy đã sớm nhận ra hành động bất thường của nhóm người, nhưng không hề hành động khinh suất.

Sau khi xông vào, cô ấy liền đi tuần tra xung quanh, xem có động tĩnh gì trong bóng tối không! "Được lắm!" Trong lòng Thiết Diện Nhân thầm nghĩ.

Cùng lắm thì cá chết lưới rách!

Trong tích tắc, Thiết Diện Nhân trực tiếp xông đến trước mặt Ô Thiền, sau đó một nhóm người trực tiếp vây quanh Ô Thiền, súng trong tay chĩa vào đầu cô ấy. "Đừng động!" Thiết Diện Nhân ra hiệu cho tôi.

Hắn ta nghĩ, đã không chọc nổi tôi, thì một người phụ nữ, dường như lại thân thiết với tôi, đúng là thời cơ tốt! "Rút lui!" Thiết Diện Nhân hiện tại có con tin trong tay, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn ta chuẩn bị rút lui.

Nhưng tôi lại thấy lạ, tại sao gã này nhìn một chút cũng không vội vàng.

Ý gì đây?

Chẳng lẽ bắt nhầm người rồi? "Đi mau!" Thiết Diện Nhân chỉ vào Ô Thiền, ra hiệu rút lui.

Ô Thiền thản nhiên cười. "Xinh đẹp thật!" Thiết Diện Nhân trước đó vội vàng nên không chú ý đến người phụ nữ này, giờ mới nhìn kỹ, người phụ nữ này thật sự rất đẹp, gần như khiến người ta nghẹt thở.

Mọi người đều không nhịn được mà nhìn thêm một cái. "Nhìn đủ chưa?" Khóe môi Ô Thiền lộ ra một nụ cười quỷ dị. "Hả?" Thiết Diện Nhân chưa kịp nhận ra vấn đề, đột nhiên lại thấy trong mắt Ô Thiền lóe lên một tia sáng đáng sợ.

Đợi Thiết Diện Nhân phản ứng lại, lúc này hắn ta cảm thấy một luồng hàn ý nghẹt thở.

Ô Thiền không hề động đậy!

Nhưng xung quanh cơ thể cô ấy lại tỏa ra một luồng khí tức kỳ dị, không khí gần như khiến người ta nghẹt thở, lúc này Thiết Diện Nhân toàn thân đều như bị cố định. "Phụt!" Mấy người bên cạnh phun ra một ngụm máu.

Dưới chân họ như bị tan chảy, từng người một ngã vật xuống đất, bất tỉnh nhân sự!

Thiết Diện Nhân lúc này hoảng loạn thất thần, còn một hơi sức cố gắng chạy xuống núi, hắn ta không còn để ý đến nhiều thứ nữa.

Vừa chạy vừa ngoái lại nhìn, sắc mặt tái nhợt, gần như không khác gì người chết! "Quỷ, có quỷ, có quỷ!" Thiết Diện Nhân vừa chạy vừa miệng la hét, không chú ý dưới chân.

Thân thể hắn ta trực tiếp va vào một tảng đá, cả người lăn lộn trên đất, rồi trực tiếp lăn xuống núi.

Ô Thiền thản nhiên cười, nhìn về phía tôi.

Bên cạnh, Triệu lão bản và một số người nhìn mà lòng kinh hãi, hiển nhiên chưa hoàn hồn, đều chết lặng nhìn tôi, từng người một như tượng gỗ. "Triệu lão bản, anh không sao chứ?" Tôi thấy Triệu lão

bản gần như ngây người, ánh mắt đờ đẫn.

Triệu lão bản mới bị gọi tỉnh, rồi tiếp tục nói: "Tôi không sao, Chu đại sư, lần này thật sự phải cảm ơn anh!" "Đúng vậy, quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên!" Những người phía sau Triệu lão bản cũng kinh ngạc, tuyệt nhiên không thể tin được. "Triệu lão bản, anh có biết những người đó là ai không?" Tôi nhíu mày, nhắc nhở. "Những người đó chắc là đối thủ cạnh tranh của dự án vịnh cát này." Không cần hỏi, Triệu lão bản cũng biết.

Tôi gật đầu, sau đó nói cho hắn ta biết: "Triệu lão bản, tôi đoán những chuyện công ty anh bị ma ám trước đây, cũng phần lớn là do nhóm người này gây ra!" "Hả?" Triệu lão bản bất ngờ, một nhóm người nhìn nhau, không hiểu gì. "Nói như vậy, tôi hiểu rồi." Triệu lão bản dường như đã hiểu ra: "Cũng vì dự án này sau đó mới xảy ra chuyện, tôi đã bỏ qua, không ngờ bọn chúng lại gây ra động tĩnh như vậy trong bóng tối!" "Vậy thì không sai rồi." Tôi như trút được gánh nặng. "Hay cho Lưu Đạt Thiên đó!" Triệu lão bản lập tức tức giận đến nghiến răng nghiến lợi. "Đúng rồi, Triệu lão bản, anh có biết Lưu Đạt Thiên ở đâu không?" Tôi nghe vậy, thấy chuyện này tám chín phần không sai rồi. "Đương nhiên!" Triệu lão bản sau đó nói cho tôi biết.

Gã này trước đây không đáng để mắt tới, chỉ vì có chút thế lực, chuẩn bị kiếm một khoản trong dự án vịnh, nhưng bị tôi và mấy vị lão bản khác ngăn cản, giành lấy dự án, nên gã này ôm hận trong lòng!

Đương nhiên, tôi cũng không có hứng thú với những chuyện đó.

Chương 691

"Được, đã Triệu lão bản nói như vậy, vậy thì tôi chuẩn bị đi gặp Lưu Đạt Thiên một chuyến!" "Sáng mai xuất phát!" Tôi ra hiệu cho Ô Thiền, cô ấy gật đầu.

Nửa đêm, mọi người ai về phòng nấy nghỉ ngơi, còn tôi và Ô Thiền cùng Hoắc Linh bàn bạc về đối sách tiếp theo.

Chuẩn bị trực tiếp san bằng hang ổ của đối phương.

Ngày hôm sau, tôi và Ô Thiền chỉ có hai người đi đến công ty của Lưu Đạt Thiên.

Gia sản của gã này cũng không hề thấp, ở đây, có mấy công ty.

Xuống lầu, tôi và Ô Thiền vừa đi vào, thì bị bảo vệ chặn lại bên ngoài. "Các anh là ai?" Bảo vệ thấy mặt lạ, kinh ngạc, vẻ mặt cảnh giác, đánh giá tôi.

Tôi thì thản nhiên cười: "Tôi là bạn của Lưu lão bản." "Bạn ư?" Bảo vệ có chút nghi ngờ, nhưng tôi nhanh chóng lấy từ trong túi ra một xấp tiền, trực tiếp đưa cho tên bảo vệ đó.

Mắt gã này gần như trợn tròn.

Hắn ta nhiệt tình nói cho tôi biết văn phòng của Lưu Đạt Thiên, đang ở tầng mười ba, một tòa nhà, gần như một nửa công ty thuộc về hắn ta.

Hai người chúng tôi lên thang máy, trực tiếp đi lên.

Người bên trong cũng không ít, từng người một đang nói chuyện, nhìn thì có vẻ bận rộn, tất cả đều cúi đầu làm việc trong tay.

Căn bản không có thời gian để ý đến chúng tôi, dường như đã quá

quen với những người lạ như vậy.

Tôi và Ô Thiền lúc đó thì chậm rãi thản nhiên đi về phía trước, một tầng lầu cũng khá lớn, hai người chúng tôi như lạc vào mê cung.

Ở một góc, gần cửa sổ, tôi phát hiện một nơi trang trí khá sang trọng, phía trên có một tấm biển.

Dường như là niềm tự hào của Lưu Đạt Thiên. "Hóa ra ở đây." Tôi thản nhiên cười, gã này ẩn mình đủ sâu.

Tôi tiến đến gần, một lát sau có thể nghe thấy động tĩnh truyền ra từ bên trong.

Dường như có tiếng một nam một nữ.

Bên trong văn phòng.

Người ngồi trên ghế, lúc này vẻ mặt dâm đãng nhìn chằm chằm người phụ nữ phía trước. "Cô mới đến, không biết quy tắc à?" Ánh mắt người đàn ông âm lạnh, không ngừng quét qua người phụ nữ: "Muốn ở lại, phải xem biểu hiện của cô rồi!" "Muốn làm gì?" Người phụ nữ tỏ ra chống đối, lúc này cả khuôn mặt đều đổ mồ hôi. "Không có người phụ nữ nào tôi không có được!" Người đàn ông đột nhiên đứng dậy, vẻ mặt trở nên dữ tợn!

Lúc này như một con sói đói, nhìn thẳng vào người phụ nữ trước mặt, như muốn nuốt chửng cô ấy. "Nếu anh còn như vậy, tôi sẽ kêu người đấy." Người phụ nữ hoảng sợ.

Lui về phía sau mấy bước. "Ha ha ha.

Cô không biết đây là địa bàn của ai à?

Không ai nghe đâu, cũng không dám làm gì đâu." Người đàn ông lúc này trực tiếp lao về phía người phụ nữ, người phụ nữ dùng sức giật cửa, nhưng căn bản không giật được, cửa đã bị khóa trái. "Lão tử

hôm nay muốn chính pháp cô!" Người đàn ông lúc này đã lao tới. "Cứu mạng!" Người phụ nữ liều mạng giãy giụa. "Không ai cứu được đâu." Ánh mắt người đàn ông lúc này lóe lên một tia hưng phấn! "Rầm!" Đúng lúc này, cánh cửa trực tiếp bị va bung ra, người phụ nữ thấy vậy, vội vàng tránh ra chỗ khác, cánh cửa trực tiếp đập vào trán người đàn ông đó.

Gã này không hề để ý đến cảnh tượng đột ngột này.

Mũi hắn ta chảy máu ngay lập tức! "Ai da!" Hắn ta kêu thảm một tiếng, lập tức cả người ngã vật xuống đất, chửi một tiếng: "Ai, thằng mù mắt nào, lão tử giết chết mày!" Nhưng, đợi hắn ta mở mắt ra, nhìn kỹ người phía trước, thì lại ngây người. "Mày là ai?" Người đàn ông đại nộ, lập tức đập bàn: "Không biết nhìn à, phá hỏng chuyện tốt của lão tử, không làm nữa thì cút!

Một đồng cũng đừng hòng lấy!" "Cút ra ngoài ngay!" Người đàn ông giận tím mặt, lúc này hứng thú tiêu tan!

Nhưng người trước mặt dường như hoàn toàn không hề động đậy, người đàn ông có chút kinh ngạc: "Mày là ai?

Ai cho mày vào?" "Lưu Đạt Thiên?" Tôi cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, chỉ trầm giọng hỏi một câu. "Tao, thì sao?" Người đàn ông kéo tay áo lên, vẻ mặt vênh váo, ngồi trên ghế đẩu, lạnh lùng cười nói: "Mày có chuyện gì?" "Tốt, đã thừa nhận rồi, vậy đi cùng tôi một chuyến!" Tôi không nói hai lời, trực tiếp kéo vai hắn ta. "Đi thôi!" Sắc mặt người đàn ông trầm xuống, lúc này không ngừng giãy giụa, nhìn người trước mặt không phải hạng tầm thường.

Nhưng dù hắn ta giãy giụa thế nào, cũng không hề nhúc nhích.

Chương 692

Trực tiếp bị khóa chặt, chỉ cần hơi dùng sức, một nỗi đau xé tim xé phổi ập đến, như thể vai hắn ta bị đâm một nhát dao. "Bảo vệ, bảo vệ!" Hắn ta hét lớn về phía trước, nhưng căn bản không có ai vào, người đàn ông có chút hoảng sợ. "Mày... mày muốn làm gì?" Người đàn ông hoảng sợ.

Hắn ta muốn chạy, nhưng lại không chạy được.

Tôi không nói hai lời, một cước đá thẳng vào ngực gã này, sau đó ghế cũng bay theo. "Đừng... xin tha mạng, đại hiệp xin tha mạng!" Chưa được mấy hiệp, người đàn ông không ngừng cầu xin, co rúc ở bên cạnh, như một con chuột. "Tôi... tôi không phải Lưu Đạt Thiên!" Gã này cuối cùng cũng mở miệng nói. "Vậy tại sao mày lại ở trong đây?" "Tôi... tôi chỉ là tài xế của hắn." Người đàn ông lúc này trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, biết rằng đã gặp nhầm chủ rồi. "Vậy Lưu Đạt Thiên đâu?" Tôi trầm giọng hỏi. "Tôi không biết, mấy hôm nay hình như hắn ta mất tích, căn bản không có bất kỳ tin tức nào, tôi cũng đang tìm hắn ta." Người đàn ông lúc này liền nói hết tất cả mọi chuyện.

Tôi từ trong miệng hắn ta thật sự phát hiện ra, Lưu Đạt Thiên dường như đã biến mất, căn bản không có bất kỳ tin tức nào.

Có lẽ.

Nghe xong, tôi trực tiếp một bạt tai đánh ngất hắn ta. "Đi thôi, xem ra từ tên này thật sự không hỏi được gì nữa rồi." Tôi thở dài.

Sau đó cùng Ô Thiền nhanh chóng rời khỏi công ty của Lưu Đạt Thiên. "Chạy được hòa thượng, không chạy được miếu." Tôi nheo mắt lại, sau đó gọi Ma Tử Kiểm và Quang Đầu theo dõi bên đó.

Sau đó cùng Ô Thiền đi đến chỗ ở của Lý Thiết Quân.

May mắn thay, người đã được tìm về, buổi chiều, Lý Thiết Quân mới tỉnh lại, thấy tôi xuất hiện trước mặt, như nằm mơ vậy. "Cuối cùng cũng tỉnh rồi." Tôi thở phào nhẹ nhõm. "Huynh đệ, đến lúc nào rồi?" Lý Thiết Quân lúc này vẫn còn yếu, đứng dậy cũng có chút khó khăn. "Anh cứ nghỉ ngơi cho tốt đã." Tôi đơn giản kể cho hắn ta biết những chuyện liên quan đến Triệu lão bản, và nói rằng, chuyện này, phần lớn đều là do Lưu Đạt Thiên gây ra. "Bây giờ chỉ cần tìm được Lưu Đạt Thiên, mọi chuyện sẽ dễ giải quyết." "Hy vọng là vậy." Lý Thiết Quân cũng không nói nhiều, lúc đó đột nhiên nhớ ra, cả người hắn ta sắc mặt trầm xuống, hơi thở gần như cũng có chút dồn dập. "Sao vậy?" Tôi dường như ý thức được, liền nhíu mày hỏi. "Đúng rồi, mấy cái quan tài kia đâu rồi?" Lý Thiết Quân hỏi một câu như vậy, sắc mặt âm trầm. "Hả?" Tôi lúc này không khỏi nhìn về phía Ô Thiền, hai người chúng tôi trong lòng đều hiểu ra. "Anh biết chuyện quan tài sao?" Tôi đại hoặc bất giải, liền vội vàng hỏi một câu.

Lý Thiết Quân nuốt nước bọt, sắc mặt kinh hãi, hiện tại vẫn còn sợ hãi. "Chuyện không đơn giản như vậy!" Lý Thiết Quân mới nói cho tôi biết: "Bên cạnh Lưu Đạt Thiên, có một người!

Gã đó không hề đơn giản, có đủ loại thủ đoạn, tôi..." Hắn ta nói cho tôi biết, trước khi công ty của Triệu lão bản bị ma ám, thì vẫn bình yên vô sự, dự án bên công ty cũng tiến triển như lửa cháy.

Nhưng mấy cái quan tài kia, được đào lên từ công trường, cho nên chuyện này, Lý Thiết Quân là người đầu tiên biết.

Lúc đó công nhân dưới quyền từng người một không biết phải làm sao.

Tưởng rằng đã đào được cổ mộ.

Lý Thiết Quân cũng biết chút chuyện, đích thân xuống xem xét, căn

bản không có cổ mộ, chỉ có mười ba cái quan tài được đặt ở đó!

Những cái quan tài đó hình dạng khác nhau, nhìn như vô số quái vật, lúc đó đều sợ đến xanh mặt.

Bởi vì bên dưới hoàn toàn là một cái giếng cổ, những cái quan tài này chất đống ở bên dưới, không có bất kỳ mộ thất nào khác.

Nhưng lúc đó vì tiến độ công trình không thể trì hoãn, nên chuyện này không được báo cáo.

Trực tiếp chôn vùi, tiếp tục thi công!

Sau đó, không ngờ, những cái quan tài đó lại biến mất.

Không ai biết chúng biến mất khi nào, phải biết, mỗi một cái quan tài nặng đến vài tấn.

Chương 693

"Biến mất rồi?" Tôi thấy lạ, xem ra có người lén lút hành động. "Là gã kia bên cạnh Lưu Đạt Thiên." Ánh mắt Lý Thiết Quân kiên định, lúc này nghiến răng nghiến lợi: "Trước đây, tôi và gã đó cũng có giao dịch làm ăn, bên cạnh gã không biết từ bao giờ lại xuất hiện một người kỳ quái." "Nói kỹ hơn." Tôi thấy tò mò.

Lý Thiết Quân miêu tả hình tượng của gã đó, trong lòng tôi không khỏi giật mình, sau đó tiếp tục nói: "Gã đó thì quái dị, toàn thân từ trên xuống dưới như khoác một bộ giáp vàng, dù là lúc nào, cũng ăn mặc như vậy, đeo một chiếc mặt nạ kín mặt, như da thú." "Người đó hiểu một số tà thuật." "Tà thuật?" Tôi thấy khó hiểu.

Lý Thiết Quân gật đầu: "Trước đây, tôi nghi ngờ Lưu Đạt Thiên giở trò sau lưng, nên đã phái người đi điều tra, nhưng..." Lý Thiết Quân ngừng lại một lát, rồi tiếp tục nói: "Những người tôi phái đi, tôi đương nhiên biết bản lĩnh của họ, nhưng không ngờ, cả hai người đều chết thảm, chết rất kinh khủng, toàn thân thối rữa, trong cơ thể như mọc đầy sâu bọ." Sau đó công ty của Lý Thiết Quân liên tiếp bị ma ám, rồi hắn ta cũng suýt mất mạng.

Trên đường tan sở, bị người ta theo dõi!

Sau đó, thậm chí còn mơ màng, thậm chí không biết trong một khoảng thời gian sau đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. "Gã đó rốt cuộc là ai?" Tôi trầm tư một lát, rồi bỗng nhiên tỉnh ra, nhìn về phía Ô Thiền, cười nói: "Xem ra, lần này tôi cuối cùng cũng bắt được cá lớn rồi, Lưu Đạt Thiên lần này chỉ là mồi nhử, mục tiêu chính của tôi là gã quái nhân kia." "Không sai." Ô Thiền gật đầu: "Nhưng căn cứ vào thông tin anh cung cấp, tôi sơ bộ phán đoán, người này hẳn là hiểu

một số vu cổ chi thuật, tà tu cũng có chút bản lĩnh!" "Đã nói ra rồi, vậy chuyện tiếp theo dễ giải quyết rồi." Tôi nheo mắt lại, nhìn ra ngoài cửa sổ. "Nếu gã đó có thủ đoạn như vậy, tại sao lại khuất phục dưới tay Lưu Đạt Thiên?" Tôi dường như đã nhận ra vấn đề mấu chốt: "Cô nghĩ sao?" Ô Thiền gật đầu: "Không sai, một tà tu bình thường, đương nhiên sẽ không coi trọng tiền bạc, cũng sẽ không coi trọng quyền lực, tôi nghĩ hắn ta lợi dụng Lưu Đạt Thiên để đối phó Triệu lão bản." "Không tệ." Tôi gật đầu: "Nhưng trên người Triệu lão bản nhất định có thứ hắn ta cần, hoặc là có thù hận sâu sắc với Triệu lão bản, lại không lộ rõ mục tiêu." "Xem ra, chuyện này, phải điều tra rõ ràng." Ngày hôm sau.

Tôi và Ô Thiền mỗi người hành động riêng, nhưng tôi từ chỗ Quang Đầu vẫn không nhận được bất kỳ manh mối hữu ích nào.

Lưu Đạt Thiên thật sự đã ẩn mình.

Hắn ta đã biến mất, hành tung của gã quái nhân kia, chắc cũng đủ xảo quyệt.

Xem ra sau khi chuyện của Thiết Diện Nhân bại lộ, nhóm người này tạm thời ẩn nấp rồi.

Tôi biết, mình đã bước vào phạm vi giám sát rồi.

Cho nên mấy ngày nay, tôi cũng không ra ngoài, trực tiếp canh chừng xung quanh khu biệt thự.

May mắn thay mọi thứ đều bình yên vô sự.

Như vậy đã mấy ngày, tôi biết, nhóm người kia cũng nhất định sẽ xuất hiện.

Bởi vì sau tối nay, ngày mai Triệu lão bản và một nhóm người sẽ thực hiện dự án tiếp theo, lúc đó, Lưu Đạt Thiên nhất định sẽ xuất hiện, nếu không kế hoạch của hắn ta cũng đổ bể rồi.

Hoặc là tối nay sẽ có chuyện xảy ra, hoặc là, ngày mai sẽ có chiêu lớn!

Đêm khuya.

Tôi, Ô Thiền và Hoắc Linh đều đã sẵn sàng.

Mấy người chúng tôi canh giữ xung quanh biệt thự, Triệu lão bản cũng điều động một nhóm bảo vệ khác, hơn một trăm người, tăng cường không ít, tất cả đều vũ trang đầy đủ.

Cứ vậy tuần tra xung quanh biệt thự.

Tôi đứng ở cửa sổ, nhìn xuống phía dưới, nhưng lại không có bất kỳ động tĩnh nào!

Chẳng lẽ nhóm người kia, thật sự có thể nhịn được hơi thở sao?

Tôi cũng có chút kinh ngạc, ở đằng xa, Lý Thiết Quân và Ma Tử Kiểm cũng đang canh chừng xung quanh, một khi có tin tức, họ cũng sẽ nhận ra ngay lập tức.

Tôi và Ô Thiền bàn bạc một hồi, rồi nhanh chóng lướt ra ngoài. "Thật lạnh!" Tôi không nhịn được rùng mình, lúc này nhìn về phía trước, lại thấy khá rảnh rỗi. "Quản gia!" Tôi thấy quản gia lúc này đang bưng đồ trong khay, liền ra hiệu. "Chu tiên sinh!" Quản gia lễ phép chào hỏi: "Giờ này, tôi chuẩn bị mang bữa khuya cho Triệu lão bản.

Tôi luôn có một thói quen!" Tôi gật đầu, ra hiệu mọi thứ cẩn thận, có chuyện gì, báo cáo ngay lập tức.

Quản gia cẩn thận từng li từng tí đi về phía biệt thự của Triệu lão bản. "Hô hô!" Phía trước phút chốc thổi lên một trận gió lạnh lẽo.

Tôi mới đi về phía sau, nhưng trước đó tôi nhìn thấy cái nghĩa địa dưới nửa sườn núi.

Lại thấy có chút kỳ lạ!

Tôi đứng phía trước, nhìn kỹ, nhưng xung quanh nghĩa địa không hề có bất kỳ động tĩnh nào.

Trước đó tôi cảm thấy bên trong không ổn lắm, người đó dường như đã biến mất từ bên trong.

Tôi cũng không nói nhiều, liền quay người, chuẩn bị trở về biệt thự.

Nhưng khi quay người lại, phía sau dường như không ổn lắm!

Đêm khuya.

Xung quanh nghĩa địa lại yên tĩnh, tôi cầm đèn pin, cẩn thận từng li từng tí đi lên xuống núi, ở giữa sườn núi, một mảnh chết lặng.

Xung quanh thậm chí không nghe thấy bất kỳ tiếng côn trùng chim kêu nào.

Không có người, cũng không có bất kỳ tình huống kỳ lạ nào.

Mọi thứ bên trong đều như bình thường.

Chương 694

Tôi nheo mắt lại, nhìn lên không trung, còn ba ngày nữa là đến hội nghị dự án cảng biển của Triệu lão bản lần này!

Thời gian cấp bách, căn cứ theo lời Triệu lão bản nói, mọi chuyện dường như không đơn giản như vậy.

Cũng khó tránh khỏi sẽ có người nhòm ngó, tôi đương nhiên hiểu rõ.

Nhưng, hội nghị quyết sách đó, thật sự không đơn giản, hiện tại, ở đâu cũng có những báo cáo liên quan, cộng thêm, chuyện công ty Triệu lão bản bị ma ám lần trước gần như đã bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, nhất thời, bàn tán không ngừng.

Dù sao, những người tham dự hội nghị lúc đó thật sự không hề tầm thường, thậm chí phần lớn các nhân vật nổi tiếng trong giới doanh nghiệp cảng thành, thậm chí một số người có quyền thế ở tầng lớp thượng lưu, cũng đều sẽ tham dự.

Chuyện này cũng ngày càng gây chấn động!

Đối với chuyện công ty, Triệu lão bản lại không chọn cách phản hồi.

Nhưng, hiện tại tôi biết, chuyện này, tốt nhất nên giải quyết trong thời gian diễn ra hội nghị.

Nếu không, phiền phức chắc chắn sẽ không ngừng.

Hiển nhiên, cũng đã lộ mục tiêu, cho nên, rất có khả năng sẽ có người điều tra thân phận của tôi, và cả gã tà tu sau lưng kia nữa.

Hiện tại, sau một loạt sự kiện gần đây, tôi đã hiểu rõ, mình hoàn toàn ở trong sáng, còn về gã bí ẩn giở trò sau lưng kia, e rằng càng

thêm xảo quyệt rồi.

Kẻ địch ở trong tối, mới là chí mạng nhất!

Kiếm đã lên dây, không thể không phát rồi!

Tôi hít sâu một hơi. "Quỷ Quan Thập Tam Trận!" Trong lòng tôi lẩm bẩm một câu, trong Thập Bát Tự Phong Thủy Bí Thuật, cũng có đề cập đến.

Nhưng không chỉ vì đó là một trận pháp, mà nó thật sự quá tà môn!

Một môn tà thuật, cần dùng mười ba cái quan tài, mở ra trình tự tế sống người, và cần dùng mười hai con giáp có thuộc tính khác nhau, đương nhiên cuối cùng lại dùng âm nhân tế tự!

Âm nhân cuối cùng, tự nhiên là người sinh vào năm âm, tháng âm, giờ âm!

Loại người như vậy, gần như trăm năm khó gặp một lần!

Tôi thấy lạ, tại sao gã đó lại dùng tà thuật này để đối phó Triệu lão bản, hiển nhiên không phải ngẫu nhiên, nhất định đã tìm được âm nhân kia từ sớm, cho nên mới có thể bày trận pháp.

Bởi vì một khi Quỷ Quan Thập Tam Trận đã mở ra, không thể dừng lại, nếu không, người thi pháp, nhất nhiên sẽ bị phản phệ.

Sẽ liên lụy đến hậu thế, chết không có chỗ chôn, hồn phách tan biến!

Có thể thấy, người Triệu lão bản đắc tội thật sự không phải người tầm thường! "Nhưng, không đúng!" Tôi thấy kinh ngạc.

Hiện tại cách hội nghị không còn ba ngày nữa, nhưng tại sao, chỉ mới phát hiện ba cái quan tài!

Vậy mười cái quan tài kia, đang ở đâu?

Thật sự có chút không hiểu, nhưng cũng không nhìn ra được trình tự. "Hô hô!" Đang nghĩ, phía trước, một trận gió kỳ dị thổi lên, tôi không biết từ lúc nào đã như rơi vào một hầm băng.

Trong tiếng gió, dường như có một tia ai oán.

Tiếng động?

Tôi hoàn hồn, nhìn xung quanh, trong rừng cây, một trận gió âm thổi qua, có vẻ rợn người.

Lại không hề nhận ra có người xuất hiện bên cạnh mình.

Chẳng lẽ vừa nãy nghe nhầm rồi?

Tôi nghi ngờ, đang chuẩn bị quay người, đột nhiên một khuôn mặt, gần như đồng thời đã áp sát vào mặt tôi! "A!" Tôi giật mình thon thót.

Không phải vì sợ đối phương, mà chỉ vì đang ở trong trạng thái phản ứng, cả người tôi nhanh chóng lùi về phía sau một bước. "Ai?" Sau đó nhíu chặt mày, nếu có người xuất hiện, tôi đương nhiên có thể cảm nhận được tam hồn thất phách của người đó, nhưng trước mắt, gã này, lại không tiếng động! "Hắc hắc, ha ha!" Tôi mới nhìn rõ, người trước mắt, vẻ mặt luộm thuộm, miệng lẩm bẩm những lời không rõ ràng.

Tôi giật mình, gã này là một tên điên, tam hồn thất phách thì tàn khuyết, thảo nào lại xuất hiện ở đây mà tôi không hề nhận ra! "Hắc hắc!" Người kia lại cười khúc khích không ngừng.

Như đang xem náo nhiệt, nhìn kỹ xung quanh, một lát sau lại vô thức nhìn chằm chằm vào mắt tôi.

Tôi đang chuẩn bị rời khỏi đây, nhưng không ngờ, ánh mắt tôi hơi liếc qua, lại phát hiện, bóng lưng người này sao lại quen thuộc đến vậy?

Đúng, nhất định đã gặp ở đâu đó rồi!

Chương 695

Người đó thân hình cao lớn, quần áo trên người, như vest nhưng lại bẩn thỉu, cả người như vừa vớt từ cống nước lên!

Trên người tỏa ra một mùi kỳ lạ.

Vì xung quanh khá tối, nên tôi không nhìn rõ khuôn mặt đó.

Tôi nhanh chóng đi về phía khu biệt thự phía trước.

Người kia lại đi theo, miệng lẩm bẩm những lời tôi không hiểu.

Tốc độ tuy chậm, nhưng lại bám riết không buông!

Ở cổng, ánh mắt người đàn ông có vẻ sợ hãi.

Nhìn thẳng vào biệt thự, một cảm giác quen thuộc, hắn ta dừng bước!

Cả người trên mặt nhanh chóng lộ ra vẻ kinh hoàng.

Chẳng lẽ hắn ta biết biệt thự bên cạnh?

Tôi trăm tư không giải, lại có mấy phần hứng thú với người kia! "A!" Gã kia ôm đầu, lúc đó cả người túm lấy mái tóc bù xù, như rơi vào tuyệt vọng.

Tiếng hét xé tan sự tĩnh lặng xung quanh, lúc này, khiến các bảo vệ và quản gia xung quanh đều đổ xô đến. "Có chuyện gì?" Mọi người đều dốc hết tinh thần, lúc này thì huấn luyện nghiêm chỉnh, phân tán xung quanh cổng, những gã đó canh chừng xung quanh, tư thế này, như thể một trận đại chiến sắp bùng nổ.

Hiệu suất lại cao hơn trước rất nhiều! "Có chuyện gì?" Quản gia vẫn còn sợ hãi, dù sao sau những chuyện trước đó, hắn ta vẫn chưa hoàn toàn yên tâm, chỉ nhìn ra bên ngoài biệt thự, không thấy có người

nào cả.

Không khỏi kinh ngạc. "Không có gì, quản gia, người này, ông có biết không?" Tôi nhận thấy quần áo của người kia khá kỳ lạ, trên đó hẳn có một tấm thẻ, nhìn qua chắc là biểu tượng của công ty nào đó.

Người này hiển nhiên trước đây là một nhân viên văn phòng, làm việc ở một công ty nào đó.

Còn về việc tại sao lại trở nên như vậy, tôi cũng có chút khó hiểu. "..." Lúc này, hơn mười cây đèn pin chiếu đến.

Ánh sáng hiển nhiên có chút chói mắt, người đàn ông đưa tay che mắt, cả người gần như quỳ xuống ở cổng với một tư thế kỳ dị.

Vẫn không nhìn rõ khuôn mặt đó! "Quen quá!" Quản gia cẩn thận từng li từng tí tiến đến gần, nhưng vẫn giữ cảnh giác cao độ.

Sau đó ánh mắt hắn ta rơi vào bộ quần áo. "Trời!" Quản gia lúc đó mới ra hiệu cho bảo vệ tiến lên, đợi khuôn mặt của gã kia lộ ra, mọi người mới nhìn rõ.

Nhưng quản gia gần như không hề do dự, nhìn một cái là nhận ra ngay. "Không phải Lâm kinh lý sao?" Quản gia hiển nhiên đã nhận ra, liền có chút kinh ngạc, sau đó tôi cũng nhìn rõ, người này dường như là Lãnh Diện Nhân trước đó.

Trước đó tôi dường như không thèm để ý đến hắn.

Bây giờ, không ai ngờ, hắn lại biến thành bộ dạng hiện tại! "A!" Lãnh Diện Nhân điên điên khùng khùng, lúc này, hiển nhiên có chút phát cuồng, cả người hắn ta vẫn còn sợ hãi, lúc này càng thêm nguy hiểm.

Sau đó dường như nhìn xung quanh, cả người đều cảm thấy kinh hồn chưa định!

Lãnh Diện Nhân dường như nhìn thấy vô số mãnh thú, một lát sau vỗ vỗ đầu, trong mắt hắn ta lộ ra một cảnh tượng kinh hoàng. "Đừng bắt tôi, quỷ, có quỷ!" Cả người hắn ta gần như gào thét đến khàn cả cổ. "Nhanh, bắt lấy hắn, đừng để hắn chạy!" Quản gia vội vàng ra hiệu cho các bảo vệ bên cạnh.

Các bảo vệ xung quanh nhanh chóng xông đến, chặn đường đi của hắn ta, mấy người đàn ông trực tiếp xông lên, đè hắn ta xuống.

Không ai ngờ, lúc này, gã này dường như có sức mạnh vô cùng, ba bốn người xông lên, nhưng căn bản không thể đến gần.

Trực tiếp bị đá bay. "Người phía sau, tiếp tục lên!" Quản gia có chút vội vàng, sợ rằng vào thời khắc quan trọng này lại xảy ra chuyện.

Bốn năm người trực tiếp lao lên, Lãnh Diện Nhân bị đè xuống, nhưng toàn thân gân xanh nổi đầy, thấy một nhóm người sắp không chống đỡ nổi rồi.

Mấy người phía sau lại tiếp tục lao lên.

Mới trói được hắn ta, mấy người giữ chặt hắn ta, sợ gã này chạy mất, nhưng chỉ trong chốc lát, mọi người đều thở hổn hển. "Phụt!" Không ngờ, Lãnh Diện Nhân trực tiếp phun ra một ngụm máu.

Chương 696

Tôi đột nhiên nhìn thấy, giữa trán hắn ta, dường như không ổn lắm! "A!" Phút chốc, chỉ nghe thấy một người kêu thảm, tôi chưa kịp nhận ra chuyện gì, các bảo vệ xung quanh trực tiếp bị hất văng ra. "Cẩn thận!" Các bảo vệ nhanh chóng tản ra.

Gã này sức mạnh vô cùng, người bình thường thật sự không dám đến gần, không biết tại sao, sức mạnh trên cơ thể hắn ta trực tiếp bùng phát, các bảo vệ đều không chống đỡ nổi. "Hắc hắc!" Chỉ thấy trên mặt Lãnh Diện Nhân hiện lên một tia biểu cảm quỷ dị.

Nhìn thẳng vào xung quanh. "Mọi người đều cẩn thận một chút!" Tôi nhắc nhở mọi người, bởi vì rõ ràng giữa trán Lãnh Diện Nhân, chợt xuất hiện một vết thương to bằng ngón tay cái.

Trong vết thương, dường như có một ít tro phù!

Mờ mờ có thể nhìn ra, khuôn mặt Lãnh Diện Nhân trước đó dường như đã bị bôi một số ký hiệu đặc biệt bằng máu đen.

Cả người hắn ta hắn đã bị người ta thi chú!

Hắn là tam hồn thất phách, đã thiếu một hồn một phách.

Người phía sau kia, ý gì? "Hắc hắc!" Lãnh Diện Nhân dường như đang tìm kiếm!

Lúc thì trở nên dữ tợn đáng sợ, lúc thì lại trở nên ngây ngô khờ dại, khiến người ta có chút không nắm bắt được. "Không tốt!" Tôi phút chốc nhận ra quỷ khí tỏa ra từ trên người hắn ta, cuối cùng cũng nhìn rõ, rõ ràng là ác quỷ chú!

Giống như trận pháp dùng để đối phó con người.

Hiển nhiên, vừa nãy xuất hiện trong nghĩa địa, cũng không phải

ngẫu nhiên, mà là có người cố ý làm vậy! "Được lắm!" "Mọi người tránh ra!" Tôi ra hiệu cho các bảo vệ bên cạnh!

Nhanh chóng, những người hai bên lùi về phía sau, trong mắt mỗi người đều lộ ra vẻ kinh hãi, dù sao những chuyện mấy ngày nay cũng không phải trò đùa. "Gào!" Đột nhiên, đúng lúc này, Lãnh Diện Nhân mà tôi tưởng đã tĩnh lặng, lại tiếp tục gào thét!

Tôi nhìn rõ, trên mặt Lãnh Diện Nhân da thịt đã nứt toác, lúc này không ngừng giãy giụa, một lát sau ngẩng đầu lên, chỉ có thể nhìn thấy những con ngươi đáng sợ.

Hắn ta vươn tay, trực tiếp cào về phía mặt mình.

Mọi người nhìn cảnh tượng máu me trước mắt, trong lòng dâng trào một trận sóng gió, cả người đều sắp nghẹt thở!

“Cẩn thận!” Hoắc Linh đã sẵn sàng xông lên, nhưng Chu Du ngăn lại, ra hiệu không nên khinh cử vọng động.

Anh cầm thanh kiếm gỗ đào trong tay, chĩa thẳng vào gã mặt lạnh.

Chu Du đương nhiên biết rõ, tên phía sau gã ta hiển nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội, cho nên hắn đang chuẩn bị tung đòn hiểm?

“Gầm!” Gã mặt lạnh gầm lên một tiếng, thân thể như một quả cầu, trực tiếp đâm sầm về phía Chu Du, một lần, như liều mạng!

Xung quanh lại vang lên tiếng kêu than khắp nơi.

“Kia!” Đột nhiên, có người nhận ra tình huống dị thường, đèn pin chiếu vào cổng biệt thự, mặt đất dường như không ngừng rung chuyển, như thể động đất.

Mọi người nhìn thấy mà khó hiểu, có chuyện rồi, từng người hoảng loạn thất thố, cả sườn núi dường như đang rung lắc, chẳng lẽ thật sự là động đất?

Một đám bảo vệ đang định bỏ chạy, nhưng khi ánh mắt họ nhìn đến, lại thấy một cảnh tượng kinh hãi hơn.

Kia!

Tay, từng bàn tay như xương khô từ mặt đất mạnh mẽ vươn ra!

"A!" Người bảo vệ nhìn thấy trừng mắt há hốc mồm, không tự chủ kêu lên một tiếng!

Không sai, từ những vết nứt trên mặt đất, từng người trực tiếp chui ra, như những cương thi chui ra từ đống mồ mả, những cảnh tượng dường như chỉ xuất hiện trong phim kinh dị, lại rõ ràng hiển hiện ngay trước mắt!

"Ma quỷ!" Một tiếng kêu thảm thiết, lập tức gã này cũng không thèm quan tâm đến đèn pin trong tay, trực tiếp chạy vào trong biệt thự.

Rừng cây xung quanh càng thêm kinh hãi.

Tiếng xào xạc, như vô số bóng ma trong rừng cây muốn xông ra.

Lúc này, không ai dám đến gần!

Nhìn kìa, đối phương đã nhận ra.

Chu Du nhanh chóng tiến lên một bước, cầm thanh kiếm gỗ đào trong tay, không tốn chút sức lực, trực tiếp tiêu diệt hết đám bóng ma phía trước.

Đương nhiên, đó chỉ là mấy vai tép riu, Chu Du biết, bây giờ nhất định phải khống chế gã mặt lạnh.

"Dây!" Chu Du ra hiệu cho quản gia.

Chương 697

Người quản gia ban đầu nhìn đến ngây người, không để ý đến biến cố trước mắt, may mắn là Chu Du nhắc nhở một câu, ông ta mới tỉnh táo lại.

Sau đó quản gia ra hiệu cho người bên cạnh nhanh chóng đi chuẩn bị.

Chu Du cố ý tạo ra một sơ hở, gã mặt lạnh lúc này thân thể gần như hoàn toàn không kiểm soát được.

Toàn thân trên dưới, một trận thối rữa, như một cái xác được vớt ra từ cống thoát nước.

Lúc này, mỗi bước đi, máu trên cơ thể dường như đều đang sôi sục.

Xung quanh bốc lên một luồng khí tức đen tối, không ngừng tràn ra xung quanh biệt thự.

"Được rồi!" Phía sau, có người hô lên một tiếng.

Chu Du ra hiệu cho Hoắc Linh, chuẩn bị hành động.

Hai người sau đó dùng dây thừng, một trái một phải, trực tiếp chặn đường phía trước.

Gã mặt lạnh dường như chỉ dựa vào khí tức để phân biệt đường đi, trong mắt gã ta dường như chỉ có Chu Du, một luồng nộ khí ngút trời.

"Gầm!" Một trận gào thét vang vọng khắp nơi.

Chu Du và Hoắc Linh nhanh chóng lướt qua, không ngừng vung dây thừng trong tay về phía gã mặt lạnh.

Chưa đầy một lát, gã mặt lạnh đã bị trói chặt.

Nhưng gã ta vẫn không ngừng giãy giụa.

Dây thừng to bằng ngón tay cái, xem ra cũng không có tác dụng lớn lắm.

Chu Du biết, lúc này tên đó đã phát điên rồi!

Hoàn toàn bị một số vong hồn xung quanh chiếm giữ thân thể.

"Gầm!" Thấy dây thừng sắp bị đứt, Chu Du hét lớn một tiếng, cắn rách đầu ngón tay, một vệt máu được bôi lên, lập tức màu máu lan ra.

Một làn mưa máu (huyết vũ) tản đi, ngưng tụ quanh dây thừng, nhanh chóng lấp kín các khe hở.

"Gầm!" Gã mặt lạnh gầm lên một tiếng, lúc này thân thể mới hơi dừng lại.

Chu Du sau đó nhảy vọt lên, trực tiếp kéo thân thể của gã, trói chặt vào một cây cột bên cạnh.

Sau đó cầm kiếm gỗ đào, mũi kiếm chỉ thẳng vào giữa trán gã!

"Xoẹt!" Một luồng sáng xanh lóe lên, xuyên thấu thân thể gã.

Gã mặt lạnh rùng mình một cái, lúc này trong mắt đầy vẻ kinh hãi, và trước đó dường như là hai người hoàn toàn khác.

Nhưng cho dù đã tỉnh lại, cũng chỉ còn hơi tàn.

"Phụt!" Cuối cùng, cả người không ngừng giãy giụa, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, như có thứ gì đó muốn chui ra, sau đó một ngụm máu phun ra.

Dần dần, một cục thịt to bằng nắm đấm bị nôn ra.

Nhìn thấy thật sự quái dị!

Kia là gì?

Mấy chục chiếc đèn pin chiếu sáng, các bảo vệ xung quanh đều hoảng sợ.

Chưa từng thấy chuyện quái lạ như vậy!

"Thứ gì?" Hoắc Linh cũng cảm thấy kỳ lạ, ít nhất trước đây cô chưa từng thấy thứ đó.

"Chắc là quỷ thể!" Chu Du trầm ngâm một lát mới giải thích, "Bọn chúng lợi dụng thứ này để khống chế gã mặt lạnh.

Đương nhiên, kẻ bí ẩn phía sau cũng có thể trực tiếp khống chế, nhưng nếu gặp phải đối thủ lợi hại diệt trừ gã mặt lạnh, chủ nhân cũng sẽ chịu phản phệ tương tự.

Cho nên để an toàn, bọn chúng sẽ lợi dụng quỷ thể để khống chế người hành động." "Cái gọi là quỷ thể, là mấy con tiểu quỷ mà bọn chúng nuôi." Hoắc Linh dường như hiểu ra, dường như ở biên giới cũng có nuôi tiểu quỷ để chiêu tài.

"Rít rít rít!" Quả nhiên, thứ đó trên mặt đất dường như không ngừng lớn lên.

"Chuẩn bị động thủ!" Chu Du sau đó cầm thanh kiếm gỗ đào trong tay, vừa định hành động thì lại nảy ra một ý khác.

"Thứ này, tạm giữ lại, có lẽ có ích cho tôi!" "Có ích?" Hoắc Linh thực sự không thể hiểu nổi, gã mặt mày hung tợn đó, nhìn một cái đã thấy ghê tởm, nhìn thêm một cái, toàn thân nổi da gà.

Chu Du hắc hắc cười, không nói thêm gì nữa.

Chu Du suy nghĩ một lát, mới hiểu ra, liền ra hiệu cho một người bảo vệ đang sợ hãi không biết làm gì, "Lại đây." "Tôi?" Người bảo vệ có chút khó tin, chỉ vào mình, rồi lại nhìn ra phía sau.

"Đừng nhìn nữa, là cậu đó." Chu Du nhắc nhở, "Đừng lo, chẳng

phải có tôi ở đây sao?

Sợ gì chứ.” Người đó nuốt nước bọt, vẻ mặt khó tin, mặt tái mét, chần chừ bước tới, mặt đầy dấu hỏi.

Khi đến gần, Chu Du không nói hai lời, rút dao găm ra rạch rách đầu ngón tay của người đó!

Chương 698

Người đó chưa kịp phản ứng, lúc này máu đã chảy xuống dọc cánh tay.

Từng giọt từng giọt, rơi xuống đất!

Gã đó, nhìn thấy mà mặt mày đau xót, chỉ đành nghiến răng, không nói gì.

Nhưng cũng không có gì xảy ra, chỉ thấy không xa, con tiểu quỷ cục thịt kia trực tiếp ngửi thấy mùi máu.

Lập tức trong miệng phát ra một trận âm thanh kỳ lạ.

"A?" Vừa định chạy, nhưng bị Chu Du kéo lại.

"Rít rít rít!" Tốc độ bò của con tiểu quỷ càng lúc càng nhanh.

Ngay lập tức, nó trực tiếp lao lên, người bảo vệ sợ hãi đến nhắm cả mắt lại.

"Hắc hắc!" Bên tai chỉ nghe thấy một trận cười lạnh, dường như cái nỗi đau xé lòng mà hắn dự liệu không hề có, ngược lại tất cả đều biến mất, ý gì đây?

Đợi người bảo vệ mở mắt ra, nhìn xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, không khỏi giật mình!

Tình huống gì?

Chu Du lấy ra một cái túi vải đen, bên trên có hình bát quái, trực tiếp ném con tiểu quỷ vào.

"Rít rít rít!" Tên đó ở bên trong không ngừng giãy giụa.

Chu Du vung tay lên, con tiểu quỷ phát ra một tiếng kêu thảm thiết, cuối cùng khí tức dường như càng lúc càng yếu, cuối cùng thì dừng

hẳn.

Buộc chặt túi lại, rồi treo lên túi quần!

Người bảo vệ đã mồ hôi đầm đìa.

“Đi xem tình hình thế nào rồi?” Lúc này quản gia nhìn về phía gã mặt lạnh, có chút lo lắng.

“Không cần nữa!” Chu Du nhắc nhở, “Bây giờ có một tia tàn hồn, đến gần sẽ kinh động.” Nói xong, Chu Du đột nhiên từ trong túi lấy ra một tấm phù chú, mạnh mẽ dán lên người gã.

Gã mặt lạnh gần như ngay lập tức mở mắt ra, ánh sáng trong đồng tử dường như đã tản đi phần nào, nhưng Chu Du lại nhìn thấy từng đạo bóng ảnh.

Quản gia và người bảo vệ bên cạnh nhìn thấy mà kinh hồn bạt vía, không hiểu gì, chỉ đứng một bên.

Chu Du từ trong mắt gã mặt lạnh nhìn thấy những chuyện đã xảy ra xung quanh gã trước đây.

Có thể bảo lưu những gì đã trải qua trong một ngày khi còn sống, đó là do ký ức của tàn hồn tạo thành.

Từ sau khi chiếc quan tài được đào lên ở công trường, sắc mặt gã mặt lạnh có chút thay đổi.

Nhưng dường như cũng không kinh ngạc như người bình thường!

Rõ ràng Chu Du biết, gã ta hẳn là biết những điều này, chỉ là không nói rõ!

Chu Du luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng!

Từ ký ức của tàn hồn, Chu Du nhận thấy, sau khi gã mặt lạnh trở về từ công trường, dường như không còn đến công ty nữa.

Trực tiếp trở về nhà.

Mấy ngày gần đây gã ta trốn trong nhà.

Nhà của gã mặt lạnh ở một dãy biệt thự liền kề, bên trong khá rộng rãi.

Nhưng vào tối qua, dường như đã xảy ra chuyện.

Gã mặt lạnh ở nhà dường như cảm thấy tình huống dị thường.

Liền cầm vũ khí ra cổng, dường như đang tìm kiếm gì đó, cuối cùng cả người đều trở nên kinh khủng.

Sau đó không ngừng vung vẩy trước cổng, Chu Du nhận thấy trong miệng gã ta dường như phát ra một trận âm thanh kỳ lạ.

Khoảng vài phút sau, gã mới dừng những hành động quái dị, sau đó liền đi xuống tầng hầm.

Bên trong đó.

Lại là quan tài!

Chu Du đột nhiên giật mình, mấy chiếc quan tài bằng đồng xanh, bên trên khắc hình mười hai con giáp.

Những chiếc quan tài đó lại ở tầng hầm?

Quỷ Quan Thập Tam Trận!

Chu Du đại khái nhìn qua, ước chừng có mười chiếc quan tài!

"Thì ra là vậy." Nhưng nhanh chóng, khi Chu Du nhìn rõ ràng, gã mặt lạnh toàn thân run rẩy, hơi thở cuối cùng tiêu tán, đồng tử trở nên mờ mịt.

Chu Du hoàn toàn không nhận ra chuyện gì đã xảy ra với gã ta sau đó.

Chương 699

"Ầm!" Nhanh chóng, từ trong thân thể gã mặt lạnh dường như bùng lên một ngọn lửa.

Một tiếng nổ lớn, như một quả bom nổ tung từ trong thân thể gã mặt lạnh.

Chu Du đưa tay chắn trước mặt, cả người hơi lùi lại vài bước, không bị thương, chỉ nhìn lại trước mắt, gã mặt lạnh gần như chỉ còn lại tro bụi!

Gió thổi qua, không còn bóng dáng nữa.

"À đúng rồi, quản gia, trước đây, đã thu được bao nhiêu chiếc quan tài?" Chu Du trực tiếp đi đến trước mặt quản gia, hỏi thẳng một câu.

Cả người quản gia trong lòng chìm xuống, chần chừ nửa ngày, nhưng không giấu giếm, tuôn ra tất cả.

Từ lời của quản gia, Chu Du cũng biết không ít.

Sau khi công ty của ông chủ Triệu xuất hiện tình huống dị thường, liên tục thu được các quan tài.

Không sai, phần lớn là nhân viên cấp cao của công ty, cũng như một số người phụ trách, những chiếc quan tài đó dường như được "đo ni đóng giày" cho họ.

Mỗi khi một chiếc quan tài xuất hiện, một người lại biến mất.

Thời gian chiếc quan tài đầu tiên xuất hiện, cách hiện tại cũng đã hơn một tháng rồi.

Lúc đó mọi người cứ nghĩ chỉ là trò đùa ác ý, không để tâm.

Chiếc quan tài đó không ai biết từ đâu đến.

Chỉ là bảo vệ dưới lầu công ty ký nhận, với tên người nhận là giám đốc công ty.

Nhưng thứ đó thực sự quá lớn, liền được đặt ở kho hàng dưới lầu công ty.

Đến khi tan làm, thư ký mới nhắc nhở giám đốc về chuyện cái bưu kiện đó.

Lúc đó giám đốc thấy kỳ lạ, liền xuống kho hàng để xem, có ba người bảo vệ đi cùng.

Tầng hầm ở tầng ba dưới lòng đất.

Hai tầng trên là bãi đỗ xe, tầng ba, vì đã tan làm, xung quanh tối đen, mở đèn lên mới phát hiện, cái bưu kiện khổng lồ đó ở một góc không xa.

Nhưng đợi giám đốc đến mở ra, nhìn rõ đồ vật bên trong, cả sắc mặt giám đốc đều biến thành tro tàn, không kịp phản ứng, nắp quan tài đột nhiên mở ra, giám đốc bị kéo vào trong quan tài.

Mấy công ty khác cũng đều xảy ra chuyện kỳ lạ tương tự.

Hoặc là quan tài được gửi về nhà, hoặc là ở giữa đường vắng vẻ.

Không ai biết, rốt cuộc quan tài xuất hiện khi nào, những người được cho là mất tích trước đây, tất cả đều bị nhốt vào trong quan tài.

Dù làm cách nào cũng không thể mở ra, nhưng hiển nhiên, đã qua hơn nửa tháng rồi, cho dù là người sống, cũng đã chết đói rồi, huống hồ không có chút khe hở nào.

“Thì ra là vậy!” Chu Du thở phào nhẹ nhõm.

“Ý gì?” Hoắc Linh không hiểu.

Chu Du nheo mắt nhìn về phía khu rừng không xa, gió âm đã ngừng, mới chậm rãi mở miệng, "Quỷ Quan Thập Tam Trận sắp hoàn thành, còn một chiếc quan tài cuối cùng!" "Chiếc quan tài cuối cùng?" Quản gia nói, việc này chưa kết thúc, không nghi ngờ gì là một cơn ác mộng!

"Không sai." Chu Du gật đầu, "À đúng rồi, quản gia, phái người đi điều tra một số thông tin." "Xin cứ phân phó." Quản gia gật đầu.

"Điều tra rõ ràng ngày tháng năm sinh âm lịch của tất cả nhân viên dưới quyền công ty, và giao cho tôi.

Nhớ kỹ, nhất định phải chính xác, bao gồm cả ông chủ Triệu, không được bỏ sót bất kỳ ai, nếu không, hậu quả khó lường." Chu Du hiển nhiên không đùa, quản gia cũng trực tiếp nhận thấy sự việc nghiêm trọng.

Cũng không hỏi thêm, trực tiếp gật đầu, phái người đi làm.

Dặn dò xong những việc này, Chu Du mới ra hiệu cho các bảo vệ xung quanh tiếp tục tuần tra.

Mấy ngày nay đang vào thời điểm then chốt, nhất định phải tăng cường cảnh giác, có bất kỳ tình huống dị thường nào, phải báo cáo ngay lập tức.

Sau đó Chu Du và Hoắc Linh mới rời khỏi cổng biệt thự, đi vào phía sau nhà.

Ngày hôm sau.

Chu Du đi tìm Mặt Rỗ và Đầu Trọc, cũng như Lý Thiết Quân và những người khác.

Đặc biệt là Lý Thiết Quân, khá nguy hiểm.

Dù sao thì những người kia đang rình rập, bất cứ lúc nào cũng có

thể hành động.

Vào thời điểm then chốt này, nhất định sẽ phản công.

“Anh em, có chuyện gì mà vội thế?” Lý Thiết Quân và Đầu Trọc mấy người ở trong xe, vẻ mặt khó hiểu.

Chu Du lái xe, vẻ mặt vội vàng, nhưng nhìn lộ trình, lại thong thả đi vòng quanh đường.

“Bị người ta theo dõi rồi, đừng lên tiếng.” Chu Du nhìn qua gương chiếu hậu, thấy vẻ mặt của bọn họ, từng người đều ngây người.

“Cái gì?” Ba người đại kinh thất sắc, không khỏi nghẹn lời.

Chương 700

Sau đó Lý Thiết Quân thò đầu ra, định nhìn, nhưng bị Chu Du gọi lại.

"Hãy cắt đuôi bọn họ trước đã." Chu Du nhắc nhở một câu, sau đó chuyển hướng tay lái, lái vào một đường hầm phía trước.

"Rầm!" Chiếc xe lao nhanh!

Nhanh chóng, liền dừng lại ở giữa đường hầm.

Lý Thiết Quân.

Phía trước hình như không có đường!

Lý Thiết Quân có chút kinh ngạc, liền nhìn ra phía sau, quả nhiên, ở một góc ngoài cùng bên phải, thật sự có một chiếc xe dừng lại, đèn xe lúc sáng lúc tắt, dường như bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng xông lên.

Con đường hầm này dường như đã bị bỏ hoang.

Phía trước bị một số tảng đá chặn lại, không thể đi ra.

Chu Du nhìn qua gương chiếu hậu, thấy rõ ràng, chiếc sedan màu đen đó, giá trị không nhỏ, muốn cắt đuôi, e rằng không dễ dàng như vậy.

"Anh em, sẽ không có chuyện gì chứ?" Sau khi trải qua đủ thứ chuyện trước đó, Lý Thiết Quân đối với chuyện này có chút lo sợ, dù sao, sơ suất một chút, nhỏ mất mạng.

"Yên tâm!" Chu Du nheo mắt lại, khóe miệng lộ ra một nụ cười khó nhận ra, "Ngồi vững." Ba người liền thắt chặt dây an toàn, trong lòng vẫn còn lo sợ, không dám thở mạnh.

"Ầm!" Chu Du đạp ga, chiếc xe không ngừng gào thét, cả đường

hầm vang lên một trận âm thanh kinh hãi.

Đèn xe lúc sáng lúc tắt, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể lao ra ngoài.

Nhưng, chiếc xe phía sau, lại không có bất kỳ động thái nào, dường như đang chờ đợi.

Chu Du dường như nhận thấy chiếc xe đó có chút không đúng.

Dường như đang chờ đợi anh xông lên.

Chu Du điều khiển thân xe, sau đó nhanh chóng tiếp cận, Lý Thiết Quân cầm súng trong tay, bắn vào lốp xe.

"Bằng!" Viên đạn xé gió bay đi, phát ra một trận tiếng động kịch liệt.

Nhưng chiếc xe đó vẫn bất động, khi Chu Du chuẩn bị quay người xông ra, đột nhiên chiếc xe chặn ngay giữa đường.

"Không tốt, xuống xe!" Chu Du lúc này mới nhận ra, mở cửa xe, hét lên với Lý Thiết Quân một tiếng.

Ba người nhanh chóng xuống xe, thậm chí còn chưa kịp nhìn rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lại nghe thấy một trận tiếng nổ liên tục, không ngớt!

Bốn người sợ hãi run rẩy, đứng cách đó vài mét, lúc này ngọn lửa đã hoàn toàn chặn đứng lối ra.

Lửa bốc cao ngút, như một bức tường lửa, hoàn toàn chặn đứng đường đi của mọi người.

Lập tức, trên người mấy người đều nổi lên những giọt mồ hôi nhỏ li ti.

Thậm chí không khí cũng bắt đầu trở nên nóng bỏng!

Hít thở không khí vào cơ thể, lập tức cảm thấy một ngọn lửa nóng bỏng dường như đang bùng cháy trong cơ thể.

"Làm sao đây?" Đầu Trọc hoảng loạn, trên đầu đầy mồ hôi, cơ thể mất nước.

Bức tường lửa hoàn toàn không tan biến, không những thế, ánh sáng càng lúc càng lớn, thậm chí không thể nhìn rõ thế giới bên ngoài.

Mọi người hoàn toàn bị mắc kẹt bên trong.

Không lâu nữa, oxy trong không khí cũng sẽ bị tiêu hao hết.

Đến lúc đó cũng chỉ còn đường chết!

Đầu Trọc và Mặt Rỗ sắp nghẹt thở rồi, lúc này lùi về phía sau.

Nhưng cẩn thận cạy những tảng đá đó, từng tảng nặng mấy trăm cân, dường như hoàn toàn không có cách nào dùng sức.

Cho dù có di chuyển được, vốn đã nặng nề, lại thở gấp, càng dễ khiến người ta nghẹt thở.

"Đừng vội!" Chu Du ra hiệu mọi người lùi lại.

Lúc này anh lấy ra kiếm gỗ đào, chỉ vào phía trước, vẽ ra một hình dạng kỳ lạ trên mặt đất, lập tức bắt đầu lan ra xung quanh, như giọt nước!

Trực tiếp lao về phía bức tường lửa, phun ra.

Lập tức nhiệt độ xung quanh giảm xuống, trên vách đá xung quanh ngưng tụ từng giọt nước.

Nhưng gần như cùng lúc, từ trong chiếc ô tô vốn đã bị thiêu cháy thành khung sắt, dường như xuất hiện hai người!

Không sai, nhìn từ hình dáng bên ngoài, rõ ràng là người!

Trong tay cầm một cái xẻng.

Chương 701

Nhưng cả người đều bị ngọn lửa nuốt chửng, trên người bốc ra khói đen.

"A?

Kia là gì?" Đầu Trọc sợ hãi không biết làm gì, người sống không thể đi ra từ trong bức tường lửa, chỉ trong chốc lát, đã biến thành tro bụi rồi!

Bóng người đó tăng tốc, phía sau ngọn lửa dữ dội, vạch ra một đường cong quỷ dị giữa không trung!

Kiếm gỗ đào trong tay Chu Du cũng bắt đầu hơi rung động!

Bên ngoài đường hầm!

Nhìn thấy bức tường lửa không ngừng lan rộng, hoàn toàn phong tỏa, bên ngoài một chiếc xe dừng lại, xung quanh vắng người.

Trong xe có ba người đàn ông mặc đồ đen, từng người đều mặc vest.

Kẻ cầm đầu, đang mân mê một chiếc nhẫn vàng trong tay, dưới ánh nắng mặt trời, phát ra một trận ánh sáng quỷ dị, gần như khiến người ta không thể mở mắt.

Ba người phía sau không dám thở mạnh.

"Ông chủ, mọi chuyện đã xong!" Chiếc nhẫn vàng kết nối điện thoại, khóe miệng lộ ra một nụ cười quỷ dị, ánh mắt nhìn vào bức tường lửa phía trước, khá hài lòng.

Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói gấp gáp, "Nhưng đừng để xảy ra chuyện gì nữa, không còn thời gian rồi." "Yên tâm!" Chiếc

nhẫn vàng nói không lạnh không nhạt, "Đại La thần tiên, cũng không thể thoát ra được!

Cứ yên tâm đi." Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói thở phào nhẹ nhõm, "Tốt, tôi có thể yên tâm chuẩn bị cho những chuyện tiếp theo." "À đúng rồi, còn hai người phụ nữ kia thì sao?

Xử lý thế nào?" Đầu dây bên kia, nhắc nhở một câu.

Sau đó nhíu mày, "Yên tâm, tôi đã phái người hành động rồi." Nói xong liền cúp điện thoại.

"Đi thôi!" Chiếc nhẫn vàng nhìn đồng hồ, nửa tiếng đã trôi qua, bên trong cũng nên kết thúc rồi.

"Ầm!" Chiếc xe quay đầu, gào thét lao ra đường cao tốc bên ngoài đường hầm, lập tức biến mất không thấy tăm hơi.

Khu biệt thự.

Hoắc Linh đang canh gác xung quanh, nhìn về phía xa, đã một ngày, mọi chuyện khá yên bình.

Ngày mai, chính là lúc tham dự hội nghị quan trọng, hiển nhiên, những kẻ đó không thể không hành động.

Canh gác ở khu biệt thự.

Ô Thiền và mấy người khác thì đang điều tra ngày tháng năm sinh bát tự của tất cả nhân viên công ty của ông chủ Triệu và những người thân cận.

Một khi có người phù hợp, nhất định sẽ hành động, nhưng, bây giờ dường như vẫn không có chút tin tức nào.

Buổi chiều.

Thời tiết dần trở nên nóng bức.

Mặt trời chiếu sáng xung quanh, phát ra một trận tia sáng chói chang, khiến người ta gần như không thể mở mắt.

Hoắc Linh tuần tra xung quanh biệt thự, hiện tại chủ yếu là bảo vệ an toàn cho ông chủ Triệu.

An nguy của một hàng chục người, không thể chậm trễ.

Đương nhiên, Hoắc Linh đã liên hệ với người của Hoắc gia ở phương Nam, thành lập một đội mười người, không thể xem thường.

Trực tiếp canh gác xung quanh biệt thự.

May mắn lúc này cũng bình yên vô sự, đối phương không có động tác.

"Cốc cốc cốc!" Lúc này, có người gõ cửa bên ngoài.

"Ai?" Hoắc Linh đang cảnh giác nhìn ra ngoài cửa sổ, mọi thứ bình thường, lập tức, suy nghĩ bị cắt ngang, một trận tiếng gõ cửa, có chút gấp gáp.

Không có ai trả lời, chỉ có tiếng gõ cửa.

"Cốc cốc cốc!" Hoắc Linh thấy kỳ lạ, cầm dao găm trong tay, cẩn thận tiến đến gần cửa.

Vừa rồi cô chú ý đến bảo vệ dưới lầu biệt thự, mọi thứ đều bình thường!

"Ai?" Hoắc Linh đứng ở cửa, hét ra bên ngoài một tiếng.

Vẫn không có ai trả lời, đối phương chỉ cách một cánh cửa.

Hoắc Linh đột nhiên đưa tay ra, kéo tay nắm cửa, gần như trong nháy mắt, cánh cửa trực tiếp bị đẩy ra.

"Xin lỗi, cô Hoắc, làm phiền." Bên ngoài cửa, đứng quản gia.

Người quản gia và ngày thường có chút không giống, một thân áo

choàng màu đen tuyền, giống như áo vải thô, bên trên xuất hiện từng nếp nhăn.

Bộ quần áo đó, trông có vẻ khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Chỉ có ánh mắt của ông ta có vẻ u ám, dường như chỉ có thể nhìn thấy tròng trắng, đồng tử co rút nhanh chóng, như thể sự kinh hãi trước đó chưa hoàn toàn tan đi trong lòng.

Chương 702

"Chuyện gì?" Hoắc Linh chỉ khẽ đáp một câu.

"Ông chủ Triệu có lời mời." Quản gia ra hiệu xuống dưới, sau đó đứng phía sau, thân hình có vẻ còng lưng, như đang cúi mình kính cẩn.

"Xin đợi." Hoắc Linh đóng cửa lại, chỉ đơn giản lấy một số đồ dùng cần thiết, một khắc cũng không dám lơ là.

Nhưng điều kỳ lạ là, tại sao vừa rồi quản gia không trả lời, chẳng lẽ hiệu quả cách âm tốt đến mức không nghe thấy?

Cánh cửa lại mở ra, Hoắc Linh mới đi theo quản gia, một trước một sau, đi xuống cầu thang.

"Chu đại sư đâu?" Quản gia vừa đi, đi được vài bậc thang, tốc độ chậm lại, mới quay đầu, thuận miệng hỏi.

"Có việc ra ngoài rồi." Quản gia cũng không hỏi thêm, trực tiếp dẫn Hoắc Linh đi xuống dưới.

"Mời đi bên này!" Quản gia ra hiệu phía trước.

"Này, ông chủ Triệu không phải ở căn biệt thự phía trước sao?" Hoắc Linh cảm thấy có chút kỳ lạ, quản gia mới vội vàng giải thích, "Là như thế này, vì mấy ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, cho nên ông chủ Triệu đã chuyển đến một nơi ẩn kín khác." Hoắc Linh cũng không nghĩ nhiều, dù sao ông chủ Triệu gần như đã xây dựng mấy căn biệt thự ở sườn núi, bên trong dường như cũng có lối ra vào, chủ yếu là để lánh nạn.

Đi vòng ra phía sau biệt thự, có một cái sân, cửa mở ra, hai người một trước một sau đi vào.

Bên trong có một tầng hầm, khá xa hoa, giống như một ngôi mộ

cổ, xung quanh có thể nói là điêu khắc rồng phượng, chạm trổ tinh xảo.

Mặt đất, như được lát bằng ngọc thạch, bóng loáng sạch sẽ, bước lên, có cảm giác mềm mại.

"Mời đi bên này!" Dưới cùng, mấy căn phòng, trừ việc không có cửa sổ ra, dường như bên trong và các phòng trong khu biệt thự sang trọng không có gì khác biệt lớn.

Một cánh cửa ở giữa mở ra, Hoắc Linh mới đi vào.

Cánh cửa sau đó chậm rãi đóng lại.

Hoắc Linh nhìn về phía căn phòng trước mặt, có chút kinh ngạc, bên trong hoàn toàn giống như một thư phòng, xung quanh đều sắp xếp gọn gàng sách vở.

Trên mấy chiếc bàn cổ kính phía trước, chất đầy tài liệu, có vẻ hơi lộn xộn.

Ở cuối đống tài liệu chất cao như núi, một người đang ngồi trên ghế đẩu.

"Ông chủ Triệu?" Hoắc Linh gọi một tiếng.

Người đó không trả lời, dường như hoàn toàn không nghe thấy lời cô nói, Hoắc Linh thấy kỳ lạ.

Đến gần nhìn kỹ, người đó căn bản không phải ông chủ Triệu, một khuôn mặt xa lạ, người đó đã chết!

Thân thể cứng đờ, như đá.

Điều kỳ lạ là, thi thể trông đã lâu rồi, nhưng lại không bị thối rữa.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Xem ra, người quản gia đó có vấn đề!

Hoắc Linh trước đây trong phòng nghe thấy tiếng gõ cửa đã nhận ra, chỉ là chưa vạch trần.

Người đó hiển nhiên cũng không ngờ Hoắc Linh lại nhìn ra ngay.

Đã trúng kế rồi!

Chỉ có điều hơi kỳ lạ, người đó thật sự là quản gia sao?

Gã đó luôn có mục đích khác?

Bên ngoài biệt thự.

Xe của ông chủ Triệu ở phía trước nhất, xung quanh khá yên tĩnh.

Ô Thiền ở trên chiếc xe thứ hai, nhìn chằm chằm xung quanh, phía sau bốn năm chiếc xe đều bám sát.

Chỉ nhìn thấy một con đường núi phía dưới, những con đường đan xen phức tạp có vẻ khó đi, sơ suất một chút, sẽ bị lạc.

Ước tính cũng chỉ có những người lái xe địa phương lão luyện mới lựa chọn đi con đường này, người ngoại tỉnh, phần lớn sẽ bị lạc ở đây.

"Ầm!" Chiếc xe gào thét lao từ phía trước tới.

Ô Thiền nheo mắt lại, dựa vào ghế sau.

Đột nhiên, dường như cô cảm thấy xung quanh có chút không đúng, một luồng khí tức kỳ lạ từ rừng cây tràn ra, đang đến gần mình!

"Dừng lại!" Cô ra hiệu cho tài xế phía trước, dừng xe.

Sau đó người tài xế đó cũng vội vàng thông báo cho chiếc xe của ông chủ Triệu phía trước.

"Két két!" Gần như cùng lúc, mấy chiếc xe mạnh mẽ phanh gấp.

Tất cả đều dừng lại trên đường.

Không có chiếc xe nào khác đi qua đây, một bên đường núi là vách

đá, một bên là con dốc hiểm trở.

Chương 703

Nhưng đây là con đường tất yếu phải đi qua, ở vùng ngoại ô Cảng thành.

"Xảy ra chuyện gì?" Những người trên xe từng người thò đầu ra, nhìn chằm chằm xung quanh.

Trong mắt đầy vẻ hoảng sợ!

Ô Thiền không giải thích nhiều, ra hiệu cho tài xế không được xuống xe, sau đó nhìn về phía trước.

Bên trái con đường, con dốc hiểm trở đó, phía trên dường như có chút không đúng.

Chiếc xe phía trước vừa dừng lại, lập tức một tảng đá trực tiếp từ phía trên lăn xuống, tảng đá khổng lồ nặng mấy trăm cân, liên tục rơi xuống.

"Ầm!" Tảng đá trực tiếp lao xuống con dốc, đập xuống đường, vỡ tan tành, con đường nhanh chóng bị chặn lại.

Nếu chiếc xe tiếp tục chạy về phía trước, e rằng không chỉ đơn giản là chặn đường, mà là xe nát người vong!

"Trời ạ." Trong xe, mỗi người đều sợ hãi run rẩy, may mắn là chiếc xe đã dừng lại, nếu không, e rằng sẽ biến thành thịt nát không thể nghi ngờ.

Ô Thiền nhảy lên, trực tiếp lao lên con dốc, đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi.

Những người phía dưới vẻ mặt kinh ngạc!

Trên con dốc.

Không có ai!

Trong rừng cây thoảng có gió thổi vào, đứng ở phía trên, có thể nhìn rõ mọi hành động ở dưới con đường núi.

Hiển nhiên, đối phương chuẩn bị cho ông chủ Triệu một chuyến đi không trở lại!

Chuyện này, dường như chưa kết thúc!

Ô Thiền chắp tay sau lưng, tuần tra khắp nơi, người phía sau cũng không dám lộ diện.

"Tiếp tục tiến lên!" Cô hét xuống dưới một tiếng, âm thanh bay xuống, từng người đều kinh ngạc không ngớt.

Nửa ngày sau mới tỉnh táo lại, đạp ga, chiếc xe tiếp tục chạy về phía trước.

May mắn là những tảng đá đó hoàn toàn vỡ nát, mặt đất như một lớp bùn trải ra, không ảnh hưởng đến hành trình.

Ô Thiền nhanh chóng đuổi kịp.

Buổi chiều.

Trung tâm Cảng thành xảy ra vài vụ cố ý tấn công thương nhân!

Dường như xảy ra bạo động, hình như vì chuyện dự án Hải Loan, nhất thời tin tức báo cáo không ngừng, tràn ngập khắp nơi.

Tại công trường gần Hải Loan, hiện tại dự án đã được thực hiện, chuẩn bị triển khai công việc cụ thể.

Nhưng không ngờ, khi thi công lại đào được thứ gì đó.

Dưới biển, cũng phát hiện ra một quần thể kiến trúc cổ bị nước chôn vùi, tất cả đều ở dưới nước, nhất thời mọi người bàn tán xôn xao.

Có người ra luật, đào tượng đá Long Vương.

Theo các chuyên gia, đó là một loại totem cổ đại, một loại văn hóa cổ xưa, không thể tiếp tục khai quật, cần phải được bảo vệ.

Sau đó, vào buổi chiều trước khi trời tối, sóng biển tấn công.

Sóng sau cao hơn sóng trước, lập tức bờ biển mưa bão dữ dội, nhưng nội địa Cảng thành căn bản không bị ảnh hưởng chút nào.

Điều kỳ lạ này, trước đây có người thấy, bị thêm dầu thêm giấm, bây giờ một mảnh hỗn loạn.

Những người xung quanh sợ bị trả thù, cho nên ngăn cản những người thi công tiếp tục.

Ngay lúc này, Hải Loan đã tập trung không ít người, phản đối một dự án, nhưng hiện tại tất cả các kế hoạch đều đã được thực hiện.

Nếu một khi dừng lại, sự việc sẽ phát triển theo hướng tồi tệ hơn.

Thậm chí sự phát triển kinh tế của toàn bộ Cảng thành sẽ bị ảnh hưởng, dù sao giai đoạn đầu đã đầu tư một lượng lớn tiền bạc và kỹ thuật.

Sự việc càng lúc càng ồn ào, không ngừng leo thang.

Nhưng một số người ở nội địa Cảng thành, dường như đang xem náo nhiệt, dù sao chuyện này có liên quan mật thiết đến công ty của ông chủ Triệu.

Sự kiện ma quỷ trước đó, chưa bị dập tắt hoàn toàn.

Bây giờ lại có sự kiện Long Vương biển!

Sóng sau cao hơn sóng trước, nhưng ông chủ Triệu lại không phái người giải quyết, dù sao tất cả mọi người đều đang chờ đợi hội nghị dự án ngày mai.

Nhất thời các phương tiện truyền thông tranh nhau đưa tin!

Chuyện này cũng trở thành một tin tức đặc biệt lớn của Cảng thành.

Chương 704

Mãi đến tối, Cảng thành cũng một phen sôi động, đêm nay định trước không quá bình thường.

Bên dự án Hải Loan, sự việc liên tiếp xảy ra.

Công trường dự án đào mấy cái hào, bên trong xuất hiện cái gọi là xương rồng.

Cuối cùng những người canh gác bên cạnh phát hiện ra một con mãnh thú giống rồng, xuất hiện ở Hải Loan, khiến một đám người không kịp trở tay.

Thậm chí có truyền thông còn chụp được ảnh.

Nhất thời càng khiến lòng người hoang mang!

Nửa đêm.

Nội địa Cảng thành khá yên tĩnh, nhưng ở khu vực Hải Loan, đã có không ít người, không chỉ là những người xem náo nhiệt, mà còn có một số cái gọi là chuyên gia học giả, tề tựu ở đây.

Trở thành tâm điểm chú ý của tất cả mọi người.

Xung quanh Hải Loan, có thể nói là thắp sáng suốt đêm, đèn pha chiếu sáng bờ biển, nhất thời cũng yên tĩnh hơn rất nhiều.

"Anh em, thật sự có ma quỷ sao?" Lẫn trong đám đông Lý Thiết Quân và Chu Du một nhóm người, nhanh chóng tiếp cận.

"Bây giờ không tốt rồi." Chu Du nhìn về phía giao giới giữa biển và trời ở Hải Loan, mặc dù không nhìn thấy cái gọi là xương rồng, nhưng trước mắt, anh nhìn thấy rõ ràng luồng âm khí ngút trời, từ trong hào rò rỉ ra, lơ lửng trên đầu mọi người.

Chỉ là không có ai nhận ra tình huống dị thường.

“Xem ra, kẻ bí ẩn phía sau cũng sắp xuất hiện rồi, bây giờ tôi không vội, chỉ cần chờ đợi hành động thôi.” “Đợi?” Lý Thiết Quân không biết Chu Du có ý gì, chỉ bán tín bán nghi gật đầu.

“Ầm!” Một làn sóng biển tấn công, lập tức như những con sóng dữ dội trực tiếp nuốt chửng những người phía trước, những kẻ đó nhanh chóng tán loạn chạy trốn sang một bên khác của Hải Loan.

Chạy tán loạn khắp nơi, trong miệng không ngừng kinh hô.

“Oành!” Một tiếng sấm vang dội, như một con rết khổng lồ uốn lượn không ngừng giữa trời đất.

Mọi người nhìn mà kinh hãi!

Trong chớp mắt, bão tố như trào ra từ mặt biển, những người không kịp tránh chỉ còn cách nằm rạp xuống rãnh nước, sợ bị nước biển cuốn trôi.

“Thời tiết quái lạ thật!” Lý Thiết Quân nhìn lên không trung cảng thành, chỉ trong chốc lát, trời đã dần u ám, gần như che khuất sự phồn hoa của thành phố, sau đó mưa như trút nước.

Kèm theo tiếng sấm sét đáng sợ, hệt như tiên nhân độ kiếp.

Không ai biết, chuyện gì đã xảy ra.

“Đi mau!” Chu Du nhìn sự dị thường xung quanh, sau đó ba người đi về phía xe.

“Rầm!” Tên đầu trọc đóng cửa xe, lúc này đang co ro run rẩy trong xe.

Bên ngoài, chẳng còn nhìn thấy gì nữa!

Kính xe gần như bị nước mưa che khuất hoàn toàn, tầm nhìn bên ngoài mọi thứ trở nên cực kỳ mơ hồ, vô cùng quái dị.

Chu Du không vội lái xe.

Giao thông xung quanh cũng hoàn toàn hỗn loạn, nước ngầm không ngừng dâng cao, người đi đường hối hả chạy tán loạn, hệt như tận thế.

Tiếng kinh hô, tiếng la hét vang khắp nơi.

"Két két!" Một chiếc xe lao nhanh về phía trước, bắn tung tóe nước, vì không nhìn rõ tình hình phía trước, đã đâm sầm vào.

Giao thông tê liệt hoàn toàn!

Trên đài phát thanh trong xe, tin tức đêm khuya được phát ra.

Các loại tình huống hỗn loạn khắp nơi khiến thành phố rơi vào hoảng loạn!

Không ai biết, mưa lớn sẽ kéo dài đến bao giờ.

"Chết tiệt!" Lý Thiết Quân ngồi ở ghế phụ, lúc này cũng không nhìn rõ tình hình phía trước kính chắn gió.

Chỉ có mấy bóng người méo mó, hình như đang tranh chấp, ẩu đả nhau, không phân biệt được ai với ai.

"Két két!" Phía sau, một chiếc xe trực tiếp đâm tới!

Tên đầu trọc và gã mặt rỗ không kịp phản ứng, đầu đập thẳng vào ghế sau, lập tức cảm thấy tê dại.

"Chết tiệt!" Tên đầu trọc vừa chửi một câu, đang định thò đầu ra xem là ai.

Chu Du vội vàng nhắc nhở: "Cậu không muốn sống nữa à?" Đầu gã chưa kịp thò ra, đã thấy một chiếc xe khác suýt xượt qua.

"Vù vù!" Từng làn nước bắn tung tóe, bên ngoài kính xe một mảng đen kịt, làm sao mà nhìn rõ được?

“Hù chết tôi rồi.” Tên đầu trọc vẫn còn sợ hãi, vỗ vỗ ngực, nếu vừa nãy thò đầu ra, chắc chốc lát nữa đã bị đâm bay đi rồi.

Làm gì còn chút mạng nhỏ nào.

Chương 705

"Anh bạn?" Gã mặt rỗ rụt cổ lại, đường phố hỗn loạn ngổn ngang, "Không biết nhà tôi bây giờ ra sao rồi." "Cứ như là chỉ mỗi anh có người nhà ấy, em gái tôi cũng đang ở nhà." Lý Thiết Quân trừng mắt một cái, "Bây giờ đừng ai hành động thiếu suy nghĩ, nghe theo sắp xếp của anh Chu đây." Hai người kia đành im lặng.

Chỉ nhìn nhau một cái, sau đó qua kính chiếu hậu, nhìn về phía khuôn mặt Chu Du.

Chu Du hít sâu một hơi, không để ý đến họ.

Ba người đều nhìn tôi chằm chằm, hiển nhiên là đã hết cách rồi.

"Chạy mau!" Không biết ai hô lên một tiếng, ngay lập tức một đám người nhanh chóng chạy vào trong cảng thành, đường phố người chen chúc.

Bây giờ đã là nửa đêm, nhưng phía dưới lại trở nên náo nhiệt.

Khu vực này đa phần là khu thương mại sầm uất, người ở đây thực sự thưa thớt đáng thương, giờ đây, càng tăng thêm một phần hoảng loạn.

Trên đường phố phía trước, xe cộ hỗn loạn ngổn ngang, gần như la liệt khắp nơi.

Toàn bộ đường phố đều ngập nước.

Mưa lớn vẫn chưa có dấu hiệu ngớt, thậm chí sấm chớp còn càng lúc càng dữ dội.

Khiến người nghe rợn tóc gáy.

"Tôi cũng đi thôi." Chu Du đạp ga.

May mà chiếc xe này không tệ.

Xe việt dã dưới tay ông chủ Triệu đều có hiệu suất tốt, nhưng một khi ngâm nước, e rằng sau đó cũng phải bỏ đi, thật đáng tiếc.

"Rầm!" Quả nhiên, chiếc xe gầm rú lao đi.

Những làn nước xung quanh như bị xé toạc ra, không giống đang phóng nhanh trên đường, mà càng giống đang lướt trên mặt biển, một vùng mênh mông.

Tốc độ xe khá nhanh!

Trong chớp mắt, xe đã lao thẳng về khu biệt thự.

Dọc đường, những nơi xe đi qua gần như đều tan hoang.

Trên mặt đất khắp nơi là đá vụn, xe cộ bị lật úp, một số cờ xí, kính, thậm chí quần áo, chất đống như núi, ở khắp mọi nơi.

"Chuyện gì thế này?" Lý Thiết Quân vô cùng khó hiểu, trong một ngày, dường như có quá nhiều chuyện không thể lường trước, mọi thứ diễn ra quá nhanh.

Không ai có thể phản ứng kịp.

Nhưng Chu Du hơi phân tích một chút, cũng hiểu ra vài phần, phần lớn là do kẻ thần bí phía sau đã bị phản phệ.

Không sai, đã bắt đầu kế hoạch trả thù cuối cùng rồi.

Không phải muốn "ngọc thạch câu phần", có lẽ chỉ là trong đó xảy ra sai sót, nên dẫn đến hậu quả khó lường.

Nhưng, bây giờ mọi chuyện đã xong rồi.

Quỷ Môn Thập Tam Quan thực sự lợi hại!

Chu Du cũng có chút kinh hãi, ai mà ngờ lại có hậu quả lớn đến vậy.

Tên đó chắc chắn đang thực hiện "kế hoạch chiếc quan tài" cuối cùng.

Đó là lý do dẫn đến tình trạng hiện tại.

Thậm chí sau này có thể còn tồi tệ hơn.

Bây giờ phải ngăn chặn ngay lập tức, nếu không hậu quả gây ra cho cảng thành thực sự khó mà lường trước được.

"Rầm!" Lúc này, Chu Du đạp mạnh chân ga, trực tiếp lao vọt ra khỏi làn nước, như một con rồng bơi lội trong nước nông, tốc độ cực nhanh.

"Bùm!" Thỉnh thoảng có những vật nặng rơi từ trên cao xuống, đập vào phía trước, bắn tung tóe những làn nước, chiếc xe nhanh chóng tránh né.

Chu Du lái xe lạng lách trái phải, đã tránh được.

Chiếc xe nhanh chóng dừng lại ở một khoảng đất trống phía sau khu biệt thự lưng chừng núi.

Nơi đây địa thế hơi cao, xe ở lưng chừng núi thì không nhiều, lúc này từng người một đang nhìn ngó xung quanh.

Chu Du dừng xe, mở cửa, trên đường núi gần như không có nước đọng.

Sau khi mở cửa xe, mấy người không khỏi xuống xe hít thở không khí trong lành.

Nhưng nhìn về phía cảng thành ở chỗ thấp phía trước, thậm chí đám mây đen ẩn hiện trên không trung, lại có vẻ quái dị, gần như chỉ bao quanh cảng thành.

Mây đen càng lúc càng dày đặc, thỉnh thoảng có thể thấy những tia sét vàng ẩn trong đó.

Tia sét đó lại ẩn mình trong làn sương đen, thực sự có chút kỳ lạ.

Tên đầu trọc nhìn mà kinh hãi, từng người một đều không hiểu chuyện gì.

Chương 706

Mưa lớn như trút nước gần như đã nhấn chìm nửa thành phố rồi, nếu nửa đêm mà không ngớt, e rằng sáng mai, nơi đây sẽ biến thành một vùng ven biển mất.

"Chúng ta ở đây làm gì?" Lý Thiết Quân trăm mối vẫn không hiểu.

"Đợi." Chu Du nheo mắt lại, trông có vẻ không hề vội vàng.

Ba người nhìn nhau một cái, không nói thêm lời nào.

Người trên sườn núi cũng càng lúc càng đông, xung quanh nhanh chóng trở nên náo nhiệt.

Chu Du nhìn về phía trước, khoảng nửa tiếng sau, một chiếc xe lao nhanh tới, trông có vẻ vội vã.

Chu Du nhìn chiếc xe, thì ra đã hiểu, anh ra hiệu cho Lý Thiết Quân ở lại chỗ cũ đừng di chuyển, rồi nhanh chóng bước tới.

Hoắc Linh bước xuống xe, mặt đầy cảnh giác, nhìn xung quanh một lượt, thấy Chu Du thì mới thở phào nhẹ nhõm.

"Tìm được rồi à?" Chu Du không nói nhiều, chỉ hỏi một câu.

Hoắc Linh lại mỉm cười, "Đương nhiên rồi, lão công, em ra tay, anh không yên tâm sao?" Chu Du cười nhạt, dây thần kinh căng thẳng mới được thả lỏng.

"Ở đâu?" "Lên xe!" Hoắc Linh dường như không kịp nói nhiều, ra hiệu cho Chu Du lên xe.

"Rầm!" Chiếc xe lao đi vun vút, khiến những người xung quanh nhìn mà kinh hãi, chỉ thấy một bóng đen vụt qua, tiếng gầm rú vang vọng phía sau.

“Này!” Khi chiếc xe đi ngang qua Lý Thiết Quân, Chu Du hét lên một tiếng về phía anh ta: “Tuyệt đối đừng đi lung tung, ở lại đó đợi tôi!” Sau đó xe lao đi.

Lý Thiết Quân và tên đầu trọc nhìn nhau, không nói thêm lời nào, lúc này chỉ còn biết sợ hãi nhìn chằm chằm vào thành phố tan hoang.

“Rầm!” Chiếc xe gầm rú lao từ đường núi xuống, có thể thấy, kỹ năng lái xe của Hoắc Linh đã tiến bộ không ít.

Trên đường, Hoắc Linh kể cho Chu Du nghe chuyện xảy ra ở biệt thự của ông chủ Triệu.

Rõ ràng, kẻ thần bí phía sau không thể làm gì công khai, nên quyết định giở trò trong bóng tối.

Khi Hoắc Linh bị nhốt trong thư phòng, tên quản gia đã chuẩn bị ra tay.

Hắn ta đương nhiên biết Hoắc Linh biết về “chiếc quan tài cuối cùng”, từ lúc điều tra “âm nhân” đó.

Vì vậy Hoắc Linh mới dùng kế “tương kế tựu kế”, không hề vạch trần chuyện của quản gia.

Căn phòng tưởng chừng kín đáo đó, đối với Hoắc Linh lại không có bất kỳ sức cấm cố nào, dù sao tên quản gia cũng không biết những gì Hoắc Linh đã làm trước đây.

Một căn phòng bình thường, chứ không phải lăng mộ cổ không thấy ánh mặt trời, muốn giam giữ cô ấy, thì đúng là khó.

Hoắc Linh dễ dàng phá một lỗ trên tường, rồi chui ra.

Sau đó cô ấy bí mật theo dõi tên quản gia, quả nhiên, khi trời tối, một nhóm người nhanh chóng đi ra ngoài biệt thự.

Đó là bốn năm tên bảo vệ mà quản gia đã sắp xếp từ trước.

Rõ ràng là những người bên ngoài đã trà trộn vào.

Hoắc Linh bám sát theo sau những người đó, cả nhóm người trực tiếp đi đến một công ty dưới danh nghĩa của ông chủ Triệu, cũng chính là nơi Chu Du đã đến lần đầu tiên.

"Rầm!" Quả nhiên, chiếc xe của Hoắc Linh trực tiếp đâm văng chướng ngại vật trên đường, lao thẳng xuống tầng trệt công ty.

Chiếc xe dừng ổn định ở cổng công ty.

"Kẻ âm nhân đó, là một bảo an của công ty." Hoắc Linh chỉ lên trên, nói rằng người đó trực ca 24/24 ở công ty, ở trong tình trạng "một người ăn no, cả nhà không đói".

Điều đó cũng không lạ, dù sao người bình thường cũng không gặp phải chuyện đặc biệt.

Đặc biệt là những âm nhân này, trên người họ sẽ xảy ra những chuyện kỳ lạ, hoặc là gặp quỷ, thậm chí có người có thể dự đoán được một số chuyện trong tương lai.

Nếu không chịu nổi, có người sẽ phát điên, cũng có người sẽ chọn tự sát, không ít người bị trầm cảm.

Đối với những người này, cả đời phần lớn không yên bình, có người có thể tận dụng tốt, tạo dựng được sự nghiệp.

Nhưng đối với phần lớn những người này mà nói, điều đó không khác gì một cơn ác mộng!

Và cũng không có lựa chọn nào khác.

Hai người cẩn thận từng bước đi vào từ cổng công ty.

Cửa công ty đang mở toang.

Bên trên có mấy bóng đèn chập chờn, chỉ có tầng dưới là tối đen như mực.

Có lẽ vì nằm ở khu vực phồn hoa nhất, nên một số đèn xung quanh gần như sáng suốt đêm.

Chỉ vì mưa lớn và gió mạnh, một số đường dây điện bị trục trặc, tất cả đều tắt ngúm.

Xung quanh trở nên hơi u ám.

"Tên bảo an đó có biệt danh là Thiết Đầu, vì tính tình nóng nảy, khó hòa hợp với người khác, nên gần như bị cô lập." Hoắc Linh chỉ đơn giản giới thiệu tình hình của người đó.

Chương 707

"Cả tòa nhà có ba mươi mấy tầng, nhưng bây giờ không biết tên đó đang ở đâu." Hoắc Linh dùng đèn pin trong tay chiếu lên trên, lúc này ở cầu thang gần như im ắng như tờ.

Bên ngoài mưa lớn như trút nước, nước đã tràn ngập tầng trệt, nhưng bên trong lại một mảnh tĩnh mịch.

"Đi thôi, thời gian của tôi không còn nhiều." Chu Du chỉ lên trên, rồi nhắc nhở.

Hoắc Linh gật đầu, hai người trước sau, cẩn thận từng bước đi về phía cầu thang.

Chu Du hít sâu một hơi, kỹ năng huyết mạch trong cơ thể chậm rãi bùng phát.

Lúc này giữa những hơi thở, anh hoàn toàn có thể bắt giữ được từng tia khí tức còn sót lại trong không khí.

Mùi vị đó thì nhạt nhòa.

Chỉ cần là tầng mà Thiết Đầu đang ở, trong vòng vài phút, tự nhiên có thể xác định được vị trí.

"Khoan đã!" Đến tầng mười một, Chu Du mới dừng bước.

"Phát hiện ra rồi sao?" Hoắc Linh mặt đầy cảnh giác, cẩn thận tắt đèn pin, mở cửa sổ.

Tiếng gió rít gào thổi vào, ánh sáng tuy mờ ảo, nhưng Hoắc Linh cũng đã sớm quen rồi.

"Đi, bên trong hình như có hơi thở người sống, cẩn thận." Chu Du nhắc nhở một câu, rồi lùi ra khỏi lối đi an toàn của cầu thang, cẩn

thận từng bước đi về phía trước.

Không có ai!

Xuyên qua hành lang hẹp dài, Chu Du dựa vào chức năng nhìn đêm, gần như có thể khóa chặt mục tiêu.

Mùi trong không khí hình như càng lúc càng nhạt.

Chu Du lại thấy lạ, không giống mùi của người bình thường tỏa ra.

Chuyện gì thế này?

"À phải rồi, vừa nãy cô có để ý cửa công ty mở không?" Chu Du nhắc nhở Hoắc Linh, cô ấy không chút do dự, gật đầu.

"Ý anh là, những người đó đã vào trong?" "Đương nhiên!" Chu Du không cần nói cũng biết, cảng thành bây giờ đang hoang mang tột độ, và chuyện này thực sự có liên quan.

"Mọi thứ cẩn thận." Chu Du chỉ nhắc nhở một câu, rồi đi về phía hành lang phía trước.

Hành lang âm u lạnh lẽo, hai bên đều là khu vực văn phòng, dường như cũng không có gì kỳ lạ.

"Kia!" Chu Du chỉ vào một góc rẽ phía trước, trông cứ như một chòi canh.

"Có người!" Hoắc Linh lập tức nhận ra, không sai, một tia sáng chiếu từ phía trước ra, có chút quỷ dị.

Sau đó Chu Du ngửi thấy một mùi hương.

Mùi mì nấu.

Thơm quá!

Mùi hương lan tỏa trong hành lang, e rằng ngay cả quỷ cũng phải

thèm nhỏ dãi.

Rõ ràng, trong chòi canh kia chắc chắn có một người sống.

Chu Du nhanh chóng bước tới, ở cửa, cũng không màng đến những thứ khác, trực tiếp kéo cánh cửa chòi canh ra, đó là một căn phòng nhỏ.

Bên trong chỉ có một bát mì, tỏa hương thơm ngào ngạt.

Hương vị tràn ngập khắp căn phòng!

"Ai?" Chu Du thấy lạ, rõ ràng người bên trong vừa mới rời đi không lâu, tên này lại biến mất ngay dưới mí mắt mình ư?

Ai ngờ đúng lúc đó, nghe thấy một giọng đàn ông vang lên phía sau.

Chu Du mới chợt hiểu ra, quay đầu nhìn lại, thì thấy một người đàn ông đang đứng phía sau, tay cầm một cây gậy cảnh sát.

Trong mắt lóe lên một tia cảnh giác, giơ tay chuẩn bị đánh vào cổ Chu Du.

"Ăn trộm à?" Đó là tên bảo an.

Chu Du biết, cả công ty chỉ có một người trực đêm.

"Tôi đang tìm anh đây." Chu Du không nói nhiều, chuẩn bị tiến lên.

Nhưng gã Thiết Đầu này đúng là cứng đầu, không nói hai lời, trực tiếp lao về phía Chu Du.

Khí thế cũng không tệ.

"Làm gì vậy?" Đến gần, Chu Du trừng mắt một cái, Thiết Đầu cũng không do dự, vung cây côn trong tay, trông thật dũng mãnh.

Thấy sắp rơi xuống vai Chu Du, Chu Du đưa tay ra, trực tiếp đỡ lấy.

“Hả?” Thiết Đầu lập tức sững sờ, cố sức giằng ra, nhưng cây côn như bị đá đè chặt, không hề nhúc nhích.

Chương 708

"Là ai?" Thiết Đầu có chút sốt ruột, cơ mặt run run, khóe miệng lộ ra vẻ lạnh lẽo chết chóc.

Trên trán cũng lấm tấm mồ hôi lạnh.

Chu Du hơi đẩy về phía sau, tên đó trực tiếp đâm vào tường, nửa ngày không phản ứng.

Thiết Đầu dường như không cam tâm, Chu Du cũng không phí lời với hắn nữa, "Đi mau đi, nếu không tính mạng khó giữ." Làm sao người bình thường có thể tin được?

Chẳng phải là một trò cười lớn sao, đặc biệt là đối với một kẻ cứng đầu như vậy.

"Đừng có lắm lời!" Thiết Đầu giãy giụa đứng dậy, dường như liều mạng.

Chỉ trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên, từ cuối hành lang truyền đến một tiếng động lớn.

Mặt đất không ngừng rung chuyển, khu vực văn phòng phía trước, một đống hỗn độn.

Thiết Đầu mới nhận ra điều không ổn, tưởng là "điệu hổ ly sơn", cũng không để ý đến Chu Du nữa, trực tiếp lao về phía khu văn phòng.

Nếu có chuyện gì xảy ra, e rằng bát cơm cũng mất.

Tốc độ chạy của tên đó thực sự rất nhanh.

Xuyên qua hành lang, chạy được vài bước, tiếng bước chân dồn dập dừng lại, sau đó hắn thở hổn hển.

Cả khu vực đều có thể nghe thấy rõ ràng.

"...!" Thiết Đầu hoảng sợ, vì thứ trước mắt không phải loại trộm cắp gì.

Nếu thật là như vậy, thì cũng không đến mức phải vội vàng như thế.

Phía trước, một chiếc quan tài trực tiếp rơi xuống khu vực văn phòng, ghế dựa, ghế đẩu phía trước đều bị đập nát bươm.

Kỳ lạ là, chiếc quan tài đó lại đứng thẳng trên mặt đất, cắm sâu xuống vài tấc.

Như thể đã bén rễ, không hề nhúc nhích.

"Xuất hiện rồi." Hòn đá trong lòng Chu Du cuối cùng cũng rơi xuống đất.

Phía sau, Hoắc Linh khoanh tay đứng nhìn về phía trước, cảnh giác phía sau, nhưng không nói lời nào.

Mọi thứ dường như yên bình, lẽ ra tầng một không có người khác, một chiếc quan tài xuất hiện, đến giờ vẫn chưa ai biết.

"Quan tài ở đâu ra?" Thiết Đầu đang định đến gần, Chu Du lập tức kéo hắn lại.

"Làm gì vậy?" Thiết Đầu kinh hãi biến sắc, mặc dù trước nay vẫn luôn gan dạ, nhưng nhìn mọi thứ trước mắt, trong lòng có chút chột dạ.

Đặc biệt, bên ngoài chiếc quan tài, hình như có một tấm linh bài.

Trên đó khắc chữ bằng chất lỏng màu đỏ máu, không rõ là gì.

Thiết Đầu đang định đến gần xem trên đó viết gì, mặc dù chỉ là một bảo an, nhưng phần lớn chữ thì hắn ta có thể nhận ra.

"Khoan đã!" Chu Du thấy Thiết Đầu cả người như bị trúng tà, đang định tiến lên, liền túm lấy kéo về, đẩy hắn đập vào tường, người

đó mới tỉnh táo lại được nhiều.

"Cái gì?" Thiết Đầu gãi đầu, vẻ mặt khó hiểu, thậm chí không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, hình như bị thứ gì đó hấp dẫn đi mất rồi.

"Hù hù!" Lúc này, bên ngoài cửa sổ gió giật dữ dội.

Cửa sổ bị gió thổi tan nát, trên mặt đất gần như toàn bộ là mảnh kính vỡ, đạp lên kêu lạo xạo.

Gió bên ngoài như những lưỡi dao sắc bén trực tiếp ập vào mặt, không khỏi khiến người ta run rẩy.

Nhưng lúc này Thiết Đầu lại trừng mắt nhìn Chu Du với vẻ mặt kinh ngạc, trong mắt thoáng chốc biến thành sợ hãi, dường như mọi chuyện trước mắt đều do Chu Du gây ra.

Trong một khoảnh khắc, tên đó trong lòng không khỏi bốc hỏa tam trượng, lúc này vớ lấy mảnh kính vỡ trên đất lao về phía Chu Du.

"Gì thế này?" Chu Du lại không nói gì, tên này đúng là không có não.

Chết tiệt, có cần phải dụng tâm như vậy không?

Nhưng Thiết Đầu quả thực là loại người không đâm vào tường nam không quay đầu lại.

Cả người hắn ta gầm lên một tiếng, cơ thể như muốn nổ tung, giống như một gói thuốc nổ, sắp bốc cháy, hậu quả thực sự không thể lường trước.

"Chết đi!" Thiết Đầu sau đó trực tiếp xông tới.

Cơ thể cũng có vài phần sức lực, Chu Du không vội vã kéo vai tên đó, thuận thế dùng sức đẩy về phía sau.

Cả người hắn ta trực tiếp đâm về phía chiếc quan tài kia.

Chu Du lại không ngờ tới.

“Ái chà!” Đầu tên đó trực tiếp đập vào một góc quan tài, lập tức rách da, có chút đau, hắn ta nghiến răng trợn mắt ôm đầu, mồm la oai oái.

“Đau chết tôi rồi.” Thiết Đầu ôm đầu, kêu khổ không ngớt, lúc này lại ngoan ngoãn, không dám nói thêm gì nữa, chỉ nhìn về phía trước, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi.

Chương 709

Không đúng!

Chu Du đột nhiên nhận ra, chiếc quan tài đó hình như đã có một chút thay đổi.

Người bình thường có lẽ không nhìn ra, có lẽ vì xung quanh quá mờ ảo, nhưng anh có thể nhìn thấy rõ ràng.

Chiếc quan tài đó rõ ràng có vấn đề.

Lúc này, những hoa văn trên quan tài dần trở nên rõ nét, phát ra từng luồng ánh sáng, càng lúc càng sáng, gần như chiếu sáng cả căn phòng.

Thiết Đầu nhìn mà mắt trợn tròn há hốc mồm, ôm đầu đứng sang một bên, hắn ta gần như đờ đẫn, trong phòng một màu đỏ máu, vô cùng đáng sợ.

"Chuyện gì thế này?" Nhưng nhìn thấy máu vừa chảy xuống từ đầu hắn ta, mọi chuyện dường như đã rõ.

Máu của hắn không ngừng đổ vào các hoa văn, tuy ít, nhưng ảnh hưởng đến phía trên lại rất lớn.

Trong chớp mắt, Chu Du lướt qua trên trần nhà, và hiểu ra.

Đó rõ ràng là từng con quỷ đỏ máu, nhe nanh múa vuốt, lúc này đang không ngừng lay động trong gió, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể lao xuống, há cái miệng rộng như bồn máu, muốn nuốt chửng Thiết Đầu ở phía trước.

Không đúng, những con mắt đó đang chuyển động!

Chu Du thậm chí còn không chắc, liệu thứ này có phải là vật sống

hay không.

“Cái gì?” Chu Du mới nhắc nhở: “Đứng yên, đừng nhúc nhích.” Thiết Đầu làm gì dám nói nhiều, thậm chí không dám ngẩng đầu.

Chỉ cần nhìn lên, hắn cảm thấy dù đứng ở góc độ nào cũng có thể nhìn thấy một đôi mắt âm u lạnh lẽo đang nhìn chằm chằm, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể lao xuống.

Mồ hôi trên người Thiết Đầu đổ như mưa, hắn gần như cảm thấy sắp nghẹt thở.

Không dám cử động, thậm chí toàn thân trên dưới đều tê dại, như muốn hóa thành một khối đá, căn bản không nhấc chân lên được.

Thiết Đầu mới nhận ra tình hình không ổn lắm, so với hai người phía trước, nhìn thấy bóng quỷ trên cao, thực sự đáng sợ.

Lúc này hắn ta lại hy vọng bị hai tên đó đưa đi, chết trong tay đồng loại còn hơn là nỗi sợ hãi không rõ này.

Chân mềm nhũn, Thiết Đầu cả người như nhũn ra, lúc này toàn thân vô lực, thậm chí cơ thể cũng dần cảm thấy một tia lạnh lẽo, sắc mặt trắng bệch, thậm chí ý thức cũng bắt đầu mơ hồ.

Chuyện gì thế này?

Hắn muốn hét về phía Chu Du, nhưng dù thế nào cũng không mở miệng được, miệng như bị bịt kín.

Dường như khoảng cách với Chu Du cũng ngày càng xa, trước mắt bắt đầu xuất hiện những bóng người mờ ảo.

Nỗi sợ hãi hoàn toàn xâm chiếm tâm trí hắn.

“A!” Trong lòng hắn gào lên một tiếng thét điên cuồng.

Nhưng âm thanh chỉ vang vọng trong màng nhĩ, như bị chặn lại vậy, tinh thần hoàn toàn sắp sụp đổ.

Cả người hắn như rơi vào một vực sâu vô tận, không khí xung quanh trong khoảnh khắc đó đã bị bóp méo.

Hoàn toàn không nhìn rõ môi trường ban đầu nữa.

Nhưng trong lúc tuyệt vọng, giữa ánh sáng mờ ảo, đột nhiên xuất hiện một thanh kiếm, như thể xé toạc một khe hở trong không khí.

Chỉ nghe một tiếng động lớn.

Sau đó khe hở đó ngày càng lớn, môi trường xung quanh mới trở nên rõ ràng, bóng người trước mắt càng lúc càng quen thuộc, chính là người đàn ông vừa nãy.

Lúc này, Thiết Đầu như nhìn thấy cọng rơm cứu mạng cuối cùng, gần như dùng hết toàn bộ sức lực, lao về phía Chu Du.

Đương nhiên hắn sẽ không bỏ lỡ cơ hội này.

"Cứu tôi!" Cuối cùng, hai từ đó bật ra khỏi cổ họng hắn, hắn mới như trút được gánh nặng, như thể trong khoảnh khắc đó lại trở về nhân thế.

Vừa rồi chỉ cách Quỷ Môn Quan một bước chân.

Chu Du mới kéo hắn lại, sau đó che chắn phía sau, thanh kiếm gỗ đào trong tay vung một đường trong không khí.

Bóng người méo mó kia, như thể nhân vật bước ra từ bức bích họa, ngay lập tức bị chém làm đôi.

Trong không khí dường như vang lên một tiếng ai oán.

Chu Du hiểu rõ, những thứ đó hiển nhiên không dễ dàng bỏ cuộc.

Bây giờ, máu trên người Thiết Đầu vô tình rơi vào đó, nên thời gian càng kéo dài, càng bất lợi, dương khí trên người hắn ta đang từ từ tiêu tán.

Nếu cứ tiếp tục giằng co như vậy, e rằng chưa đối phó được với những thứ phía trước, Thiết Đầu cũng sẽ vì dương khí không đủ mà hồn bay phách lạc.

Dù sao hắn cũng là thể chất thuần âm, nên dương khí càng khan hiếm.

"Bành!" Chu Du vung tay một cái, trực tiếp đánh tan những bóng quỷ đang chuẩn bị lao về phía Thiết Đầu.

Trong không khí chỉ nghe thấy tiếng "xoảng", như tiếng kính vỡ trên đất, trong không gian tĩnh mịch càng thêm chói tai.

Chương 710

Chu Du biết, bây giờ phải có cách khác.

Bởi vì một khi chiếc quan tài kia được mở ra, nhất định phải có người đi vào, để tế sống.

Muốn ngăn chặn, nhưng không dễ dàng như vậy.

Dù sao, Quỷ Môn Thập Tam Quan không phải là thứ dễ đối phó, nhìn hiện trạng của cảng thành bây giờ là không khó để đoán được.

Phải rồi!

Di Hình Hoán Ảnh!

Chu Du đột nhiên nghĩ ra, liền ra hiệu cho Hoắc Linh: "Cô giữ chân chúng một lúc." Chu Du sau đó thắp một cây nến trà, rồi rạch ngón tay của Thiết Đầu, nhỏ một giọt máu lên cây nến trà, trực tiếp đưa cho Hoắc Linh.

"Cẩn thận tránh những thứ đó!" Chu Du nhìn về phía Hoắc Linh.

Cô ấy gật đầu, vẻ mặt kiên định, "Yên tâm, những thứ này, em vẫn có thể đối phó được." "Phụt!" Xong, ngọn lửa cây nến trà như một ngọn thương lửa, bên trong xuất hiện một bóng người, rõ ràng là hình dáng của Thiết Đầu.

Chu Du biết, Hoắc Linh có thể đối phó được những thứ không có thực thể này.

Đó chỉ là những hư ảnh, với năng lực của Hoắc Linh, ít nhất có thể kéo dài mười phút, không thành vấn đề.

Nhanh chóng, Hoắc Linh cầm ngọn nến trà, đi dọc theo bức tường phía trước.

Những bóng cô độc phía sau cũng lóe lên đi theo, cả không gian lập tức trở nên yên tĩnh.

"Nhớ kỹ, tuyệt đối đừng để ngọn nến tắt!" Thấy Hoắc Linh đi xa, Chu Du vội vàng hét lên về phía trước.

Chỉ có điều, trước mắt đã không còn bóng dáng nào nữa.

Thiết Đầu nhìn mà mắt trợn tròn há hốc mồm, may mà còn ý thức, sợ đến mặt trắng bệch, không biết phải làm gì, co ro run rẩy ở góc tường.

"Cứu tôi.

Cứu tôi." Miệng hắn chỉ không ngừng lặp lại hai từ đó.

"Cậu đừng lộn xộn." Chu Du ra hiệu, sau đó đi về phía bên cạnh bàn làm việc phía trước, tìm nửa ngày, cuối cùng cũng tìm thấy mực.

"Cứ dùng đi!" Lúc này anh ta sau đó vớ lấy một tờ giấy trắng.

Rồi nhìn Thiết Đầu, sau đó vẽ một bóng người trên bức tường trắng như tuyết bên cạnh tường, trông như thật.

"À phải rồi, sinh thần bát tự của cậu là gì?" Chu Du sau đó hỏi một câu.

Tên Thiết Đầu đó chắc là bị dọa đến ngớ người rồi, đến lúc quan trọng này gần như mất một lúc lâu mới phản ứng lại.

Chu Du nhanh chóng viết lên, rồi dùng máu của Thiết Đầu ấn lên.

Sau đó Chu Du lấy chiếc bát quái trong tay ra, đặt sang một bên, mực phun vẩy trong không khí, thì thấy như có một khuôn mặt sống động như thật bước ra từ trên tường.

Lại còn giống hệt Thiết Đầu!

"Hả?" Thiết Đầu nhìn mà mắt trợn tròn há hốc mồm, tưởng mình

nhìn nhầm, dụi dụi mắt.

Không sai, người trước mắt, giống không chút sai lệch!

Chu Du niệm động khẩu quyết.

Một chiêu, liền "Thâu Thiên Hoán Nhật", "Di Hình Hoán Ảnh"!

Dẫn khí huyết của Thiết Đầu vào hư ảnh trong không khí, cũng có thể chống đỡ một lúc.

Lúc này bóng người kia lại có chút quái dị, run rẩy cả người trực tiếp tiến về phía chiếc quan tài kia.

Mỗi bước đi, trông đều có vẻ vội vàng.

Chu Du niệm chú, điều khiển âm khí trên người Thiết Đầu không ngừng hội tụ vào hư ảnh kia, trong chớp mắt xung quanh trở nên càng thêm mờ ảo.

"Rầm!" Bên ngoài cửa sổ một tia chớp, như dán chặt vào cửa sổ, khiến người ta giật mình.

Âm thanh rung động muốn ù tai, như tiếng nổ.

"Phụt!" Lúc này, Thiết Đầu phun một ngụm máu lên, trực tiếp rơi vào hư ảnh kia.

Tiếp theo, bóng người kia dần biến thành thực thể, cả căn phòng như có hai người giống hệt nhau.

Chỉ có bóng người phía trước nhanh chóng đi về phía chiếc quan tài kia.

Khi đến gần, chiếc quan tài trực tiếp đổ sập xuống.

Hoàn toàn che phủ lấy người đó.

"Bành!" Mặt đất rung chuyển một trận, quan tài rơi xuống đất, tường vách xung quanh tan nát.

Không xa bay tới từng bóng người, tốc độ cực nhanh, cảm giác một luồng gió lạnh thổi qua, Chu Du chỉ phát hiện trong không khí đột nhiên xuất hiện thêm từng bóng người, trực tiếp dán vào mặt quan tài.

Chương 711

"Rầm!" Gần như trong chớp mắt, trên quan tài phát ra một luồng ánh sáng trắng bệch, Chu Du gần như không thể mở mắt.

Xung quanh toàn là tiếng ồn ào.

Sau đó quan tài trực tiếp cắm sâu vào mặt đất, kín mít không kẽ hở, không ai biết bên trong có gì.

"Có chuyện gì sao?" Không xa, Hoắc Linh có chút lo lắng, vừa nãy bóng người kia cứ quấn lấy cô ấy, nhưng lại nghe thấy một tiếng động lớn, đột nhiên biến mất.

Sau đó cô ấy chạy một mạch, nhưng lại nhìn thấy một cảnh tượng đáng sợ trước mắt.

Nhưng sau khi ánh sáng trắng lóe lên, xung quanh bỗng nhiên tĩnh lặng, mọi thứ dường như đã kết thúc.

Chuyện gì thế này?

"Hù hù!" Tiếng gió bên ngoài càng lúc càng nhỏ.

Mưa lớn như trút nước không xa dường như cũng ngừng lại ngay lập tức, đến nhanh, biến mất cũng bất ngờ.

Trên bầu trời, từng đám mây đen nhanh chóng tan biến, lúc này thậm chí có thể nhìn thấy ánh trăng trắng xóa chiếu xuống.

Rõ ràng trên mặt đất.

"Chuyện gì thế này?" Hoắc Linh có chút bất ngờ, không dám tin nhìn ra bên ngoài.

Mọi thứ dường như đã kết thúc, mưa tạnh, gió tan, thậm chí tiếng sấm cũng im bặt.

Sự hỗn loạn phía dưới cũng theo đó mà dừng lại.

Người dân ở các tòa nhà cao tầng, lần lượt mở cửa sổ, thò đầu ra, nhìn về phía mọi thứ quỷ dị.

Thậm chí đã chuẩn bị sẵn sàng cho một cuộc chiến lâu dài, nhưng bây giờ, lại không ngờ tới.

"Hù!" Hoắc Linh thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Chu Du nhíu mày, lại không nói nhiều, chỉ nhìn về phía Thiết Đầu, vỗ vỗ vai hắn ta, "Cậu nhóc này số lớn thật, nhặt lại được một mạng!" Thiết Đầu lau mồ hôi, nhìn mọi thứ bên ngoài, không khí tràn ngập mùi đất.

Nhưng rất dễ chịu.

Chưa kịp đợi Thiết Đầu mở mắt ra nhìn về phía sau, đâu còn bóng dáng Chu Du, anh ta như biến mất trong chớp mắt.

"Thần tiên?" Thiết Đầu cả người run lên.

Lúc này sợ đến không biết phải làm gì, cứ thế quỳ xuống đất, dập mấy cái đầu.

Chu Du và Hoắc Linh nhanh chóng đi lên khu biệt thự lưng chừng núi.

Tên đầu trọc và gã mặt rỗ ba người kia quả nhiên không rời đi, co ro ở bên cạnh, những người xung quanh dần tản đi.

Thấy Chu Du quay lại, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng đột nhiên, gã mặt rỗ cả người biến sắc, hai mắt trừng trừng nhìn chằm chằm phía sau Chu Du!

Gì vậy?

Gã mặt rỗ hình như đã phát hiện ra.

“Không sao chứ?” Lý Thiết Quân nhìn về phía gã mặt rỗ, cả khuôn mặt hắn ta gần như méo mó, tên này không sao chứ, trúng tà rồi sao?

Rõ ràng bây giờ mọi chuyện đã qua, sao hắn ta lại giật mình như vậy?

“Ngưỡng cửa!” Gã mặt rỗ chỉ vào phía sau Chu Du, bên phải, hình như không ổn lắm.

Không xa, Chu Du cách đó không đến mười mét, nhìn thấy vẻ mặt của gã, đôi mắt càng thêm ngây dại, nhìn chằm chằm phía sau.

Anh biết, mọi chuyện hình như không ổn!

“Mau đi về phía trước.” Chu Du dừng bước, chỉ ra hiệu cho Hoắc Linh đi về phía trước, “Nhớ kỹ tuyệt đối đừng quay đầu lại.” “Lão công,…” “Đi mau, ở đây tôi có thể đối phó được.” Chu Du chỉ thúc giục, Hoắc Linh cũng không nói nhiều nữa, đi về phía trước vài bước, sau khi dừng lại, cả người cô ấy nhanh chóng tiến sát về phía Lý Thiết Quân.

“Cẩn thận!” Không xa, Lý Thiết Quân hét lên một tiếng.

Cùng lúc đó, Chu Du cảm thấy phía sau truyền đến một luồng khí lạnh ngạt thở, sau đó nghe thấy một tiếng gầm rú.

“Rầm!” Đó là loại âm thanh gầm rú của máy móc.

Âm thanh ngày càng gần, như dán vào tai anh!

Chu Du đột nhiên quay đầu lại, quả nhiên là một chiếc xe!

Nhưng chiếc xe cách đó không đến một mét, thậm chí đang lao tới với tốc độ tối đa, những người xung quanh đường núi nhìn mà mắt trợn tròn há hốc mồm.

Ai cũng biết, cho dù có tài giỏi đến mấy, e rằng cũng sẽ bị đâm trúng.

Không ai có thể phản ứng kịp!

“Rầm!” Mọi chuyện dường như không đơn giản như vậy, khi chiếc xe sắp đâm vào Chu Du, ngay sau đó, bên trong phát ra một tiếng nổ dữ dội!

Chương 712

Lửa bắn lên trời, toàn bộ khu vực xung quanh đều bị chiếu sáng hoàn toàn.

Trên sườn núi, từng luồng lửa lan tỏa, như một ngọn đuốc khổng lồ!

Khói đen cuồn cuộn sau đó cũng bốc lên.

"Lão công!" Hoắc Linh lập tức kinh hãi biến sắc, hét lên một tiếng về phía ngọn lửa, tiếng kêu thê lương.

"Đừng đi!" Lý Thiết Quân vội vàng ngăn cô ấy lại.

Mấy người kia cũng không biết làm sao, từng người một hận đến nghiến răng nghiến lợi, ai cũng không ngờ, một tai nạn lại xảy ra một cách kinh hoàng như vậy.

Bên cạnh, mấy người khác cũng ngớ người ra, đang định đi xuống núi, nhưng mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, hoàn toàn không kịp phản ứng.

Lý Thiết Quân và gã mặt rỗ đang chuẩn bị thở dài, nhưng cũng chính vào lúc đó, phía sau, một người bước ra.

"Hả?" Giọng nói quen thuộc.

"Lão công, anh không sao chứ?" Hoắc Linh mặt đầy kinh hỉ, liền nhào vào lòng Chu Du, hai người hạnh phúc ôm nhau.

"Quỷ!" Gã mặt rỗ và tên đầu trọc ngay lập tức hét lên một tiếng.

Sau đó Chu Du cười nhạt, "Nếu tôi biến thành quỷ, người đầu tiên tôi sẽ kéo xuống chính là hai cậu." "Thật sự không sao ư?" Gã mặt rỗ và tên đầu trọc dụi dụi mắt, dùng đèn pin cẩn thận chiếu vào Chu Du

trước mặt, xác nhận là người thật, không phải hồn ma, thật khó tin.

"Lại không chết?" "Hai tên này, lẽ nào muốn thấy tôi chết ở trong đó sao?" Chu Du trừng mắt một cái.

Không chỉ vậy, những người xung quanh đang xem náo nhiệt cũng cảm thấy khó tin.

Vỗ vỗ đầu, từng người một đều ngất xỉu bên kia đường.

Khu biệt thự.

Mấy người Chu Du cẩn thận quan sát xung quanh.

Theo lời Hoắc Linh trước đó, tên quản gia kia rõ ràng có mưu đồ từ trước, nhưng có Ô Thiền bảo vệ nhóm ông chủ Triệu, Chu Du đương nhiên cũng không cần lo lắng.

Mấy người rón rén đi vào biệt thự.

Xung quanh toàn là thi thể.

Những bảo an đó đều đã chết.

Xung quanh biệt thự dường như có dấu vết bị thiêu đốt, đi vào mới phát hiện, biệt thự bên trong cùng, lửa vẫn đang không ngừng lan vào.

Rõ ràng nơi đây đã trải qua một trận chiến thảm khốc không nỡ nhìn.

Nhưng bây giờ căn bản không tìm thấy bất kỳ ai còn sống.

"Trời ơi, trong này có chuyện gì thế?" Gã mặt rỗ và tên đầu trọc nhìn xung quanh, kinh hồn bạt vía.

Trên mặt đất khắp nơi là thi thể bị cháy.

Không đúng!

Chu Du phát hiện, trong số những thi thể đó, có người không phải

là bảo an ở đây, mà hẳn là người của Lưu Đạt Thiên.

Rõ ràng, đây là đợt tấn công cuối cùng của tối nay.

Vì vậy chúng sẽ không chút lưu tình mà tàn sát xung quanh.

Mọi thứ, trong đêm nay, kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm giặc.

Đạo lý này, tất cả mọi người đều biết.

"Ông chủ Triệu đâu?" Lý Thiết Quân có chút lo lắng, dù sao dự án đó cũng đã đổ vào một nửa số vốn.

Nếu cứ thế mà đổ bể, thật có chút không phải với Chu Du.

"Không cần lo lắng." Chu Du mỉ cười nói, "Nếu những tên đó dễ dàng đắc chí như vậy, thì đã không đợi đến lúc này mới ra tay." Lời nói không sai, nhưng Lý Thiết Quân vẫn có chút lo lắng.

"Theo tôi." Chu Du sau đó nhanh chóng bước tới, mặt đất ẩm ướt, có lẽ do trận mưa lớn vừa rồi.

"Tuyệt đối đừng để bị ngã." Chu Du nhắc nhở một câu.

Đúng như vậy, phía sau Ma tử kiểm trượt chân, suýt nữa ngã xuống, Quang đầu vội vàng đỡ lấy.

Chu Du đương nhiên biết bây giờ có vẻ không sao, nhưng một lát sau anh tùy tiện nhặt một cây gậy, cẩn thận lật lớp cỏ trên mặt đất lên.

"Á?" Ma tử kiểm và Quang đầu vừa nhìn, những thứ vừa ăn vào bụng gần như nôn ra hết trong khoảnh khắc đó.

Chỉ thấy dưới lớp cỏ, toàn bộ đều là những con côn trùng dày đặc.

Chúng như thể không ngừng uốn éo trong cơ thể, trông thật rợn người.

"Cái quái gì thế này?" Quang đầu có chút kinh hãi, trước đây chưa

từng thấy thứ như vậy, những con côn trùng đó to bằng ngón tay cái của người.

Chương 713

Nhưng khi há miệng, đèn pin chiếu vào, dày đặc toàn bộ đều là răng nanh.

Ước chừng nếu bị cắn một miếng, thịt sẽ không còn.

"Tất cả đều là Cổ trùng!" Chu Du nhắc nhở, một khi ngã xuống, e rằng người cũng mất mạng.

Không cần nói, mọi người cũng biết hậu quả tồi tệ.

"Cậu biết sao?" Quang đầu có chút không tin, nghi ngờ nhìn về phía Chu Du, "Không lẽ thật sự có thể biết trước?" Chu Du không giải thích nhiều, trực tiếp đi lên phía trước, chỉ vào thi thể trên mặt đất, "Mấy người có thấy cái thi thể này không?" Ba người gật đầu, "Đương nhiên, nhưng thi thể có vẻ cũng không có gì khác lạ cả." Đúng vậy!

Người trước mắt, tuy không rõ thân phận, chỉ mặc một thân y phục đen, nhưng cánh tay và mặt đều lộ ra ngoài.

Và một nửa người chết cũng không có gì khác biệt, thậm chí sắc mặt còn hơi hồng hào, nếu không biết, sẽ tưởng rằng đó chỉ là một người đang ngủ trên mặt đất.

Làm sao có thể là thi thể được.

Chu Du cười nhạt, không nói gì, chỉ bảo mọi người mở to mắt, nhìn cho rõ rồi nói.

"Á?" Đợi đến khi Chu Du dùng gậy gỗ lật thi thể đó lên, mọi người lại một trận nôn mửa đến khó thở.

Hầu như nước mật cũng nôn ra hết.

Chỉ thấy phía sau thi thể, khác hẳn với phía trước, toàn bộ phần lưng đã bị lũ côn trùng kia gặm sạch trơn.

Lộ ra nội tạng và xương màu đỏ máu, mùi tanh nồng nặc xộc vào mũi.

Từng người một dạ dày cuộn trào, lát sau không kìm được mà bước nhanh hơn.

Đến cổng khu biệt thự, họ mới dừng lại.

"Chắc là cả tuần nay tôi không dám ăn cơm mất." Ma tử kiểm xua tay, người run lên từng trận.

Quang đầu cũng chẳng khá hơn là bao.

Chu Du cũng không để ý, ra hiệu đừng đi lung tung, rồi cẩn thận quan sát phía dưới biệt thự, đèn pin chiếu lên, tất cả mọi thứ trên tường đều trông thật rợn người.

Nhưng, Chu Du nhắm mắt lại, cảm nhận khí tức xung quanh, nhưng không phát hiện ra gì, "Không cần tìm nữa." Thấy Hoắc Linh đang chuẩn bị đi lên trên, anh liền nhắc nhở một câu, "Chắc phải tìm chỗ khác rồi, tôi chỉ cần ở đây một đêm là được." "Anh biết sao?" cô quay đầu lại.

Chu Du chỉ vào dấu vết bạc trên tường, "Đó là do Ô Thiền để lại, bây giờ an toàn rồi, không cần lo lắng." Hoắc Linh dùng đèn pin cẩn thận chiếu vào, mới phát hiện ra một ký hiệu hình bán nguyệt trên tường, ẩn hiện mờ ảo.

Nếu không nhìn kỹ, thật sự khó mà nhận ra.

"Tối nay, tôi sẽ nghỉ ngơi ở đây một đêm, ngày mai cứ theo thường lệ, trực tiếp đi đến phía vịnh!" Chu Du nhắc nhở.

"Chuyện sẽ không xảy ra sai sót gì chứ?" Lý Thiết Quân vẫn còn

chút lo lắng, nhìn ra bên ngoài, nhưng lúc này nhìn đồng hồ, trời cũng không còn sớm.

Thấy đã qua một canh giờ, trời sắp sáng rồi.

Bây giờ có vẻ cũng chẳng ích gì, chỉ đành nơm nớp lo sợ, rồi đi sang một bên.

Chu Du sau đó bố trí một số trận pháp phòng ngự đơn giản xung quanh, rồi đi vào tầng một, mấy tên kia khó mà xuất hiện nữa.

Gần như không thể!

Sau đó một nhóm người mới nghỉ ngơi ở xung quanh.

Không biết từ lúc nào, trời đã sáng.

Chu Du hít sâu một hơi, dù sao kỹ năng huyết mạch trước đây không ngừng thăng cấp, cho nên, chỉ cần nghỉ ngơi một chút là có thể đảm bảo cả một ngày tràn đầy tinh lực.

Lý Thiết Quân gần như không ngủ, lúc này mở mắt ra, mới phát hiện thời gian trôi thật nhanh.

"Bây giờ, tôi cũng nên xuất phát thôi." Chu Du nhìn ra bên ngoài, thời tiết hôm nay khá tốt, hiện tại cũng là thời điểm thuận lợi nhất.

"Thành bại tại hôm nay, xuất phát thôi!" Lý Thiết Quân lúc đó vỗ vỗ đầu, cố gắng lấy lại tinh thần, Quang đầu và Ma tử kiểm đi theo sau, mấy người nhanh chóng lên xe.

Xe gầm rú lao đi.

Trên đường đi, lại yên bình sóng lặng, dấu vết đêm qua đều tan biến.

Nước đã hoàn toàn rút hết.

Và bây giờ những thứ được cho là đã đào được từ vòng xoáy

nước cũng dần biến mất.

"Ầm!" Chu Du mạnh mẽ đạp ga, xe nhanh chóng lao ra đường cái, lúc này, mục tiêu của mấy người là vịnh, thời gian không quá nửa tiếng nữa.

Trên đường, dường như mọi thứ đều thông suốt, những chiếc xe xung quanh, lại ngổn ngang bừa bộn khắp nơi.

May mắn là sự việc không quá nghiêm trọng!

Mọi trật tự nhanh chóng được khôi phục, Chu Du cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Xe nhanh chóng hướng về vịnh, thời gian thì cấp bách.

Vịnh.

Chương 714

Nơi đây thực sự là một thắng cảnh biển tuyệt đẹp, cũng không trách Triệu lão bản đã phải bỏ ra cái giá đắt để giành được mảnh đất này.

Dù sao, nơi đây liên quan đến sự phát triển sau này của toàn bộ cảng thành, nên cũng nhận được sự ủng hộ mạnh mẽ.

Toàn bộ vịnh lõm sâu vào trong.

Xung quanh đều là bãi biển cát vàng rộng lớn, dưới ánh nắng mặt trời, lấp lánh rực rỡ.

Phía trước không xa có vài hòn đảo nhỏ.

Tuy diện tích không lớn, nhưng phân bố xen kẽ trong đó, tạo nên một vẻ đẹp riêng.

Phần lớn nơi đây là sườn đồi, chưa được khai thác, chỉ là một khu du lịch, nhưng vì liên quan đến địa thế.

Nên chưa được khai thác hoàn toàn.

Chỉ trong phạm vi đã được quy hoạch phía trước mới bắt đầu phân định phạm vi thi công, vì vậy mới đào ra những thứ đó.

Hiện tại, cuộc họp dự án vịnh đang diễn ra ở một khu đất bằng phẳng không xa.

Phía trước có một căn biệt thự nhỏ, chỉ có hai tầng.

Bây giờ trước cửa đậu đầy các loại xe sang.

Khiến người ta hoa mắt chóng mặt, không chỉ vậy, tối đến, xung quanh đường núi, lần lượt xuất hiện một số xe ô tô, đậu vào hai bên rừng cây.

Những người trên xe hoặc là giàu có, hoặc là có quyền thế, nhưng tất cả đều đang quan tâm đến diễn biến tiếp theo của sự việc này.

Thậm chí phần lớn các phương tiện truyền thông nổi tiếng của toàn bộ cảng thành cũng đã có mặt từ sớm.

Hiện tại, xét thấy sự việc tối qua, gần như tất cả sự chú ý đều đổ dồn vào Triệu lão bản, nhưng từng người một đều nhìn nhau.

Gần như đã đợi bên ngoài nửa ngày, dường như cũng không thấy bóng dáng Triệu lão bản.

Thậm chí phần lớn những người ủng hộ ông ta và các đối tác hợp tác dưới danh nghĩa công ty, cũng không có ai.

Ý gì đây?

Và các phương tiện truyền thông rõ ràng rất quan tâm đến sự việc này, dù sao cũng không dễ gì tìm được một tiêu điểm như vậy, làm sao có thể bỏ qua được.

Thậm chí còn muốn khai thác thêm nhiều nội dung hấp dẫn, thăng chức tăng lương, dường như không còn là giấc mơ nữa.

Nhưng bây giờ đã hai mươi phút rồi.

Không thấy bóng dáng Triệu lão bản.

Đa số các nhân vật nổi tiếng và một số ông chủ đều cho rằng như vậy là đủ rồi!

Hiện tại, các phương tiện truyền thông đều tranh nhau đưa tin về Lưu Đạt Thiên, nhất thời ông ta trở thành tâm điểm của hội trường, đơn giản là, nếu bây giờ Triệu lão bản không xuất hiện kịp thời, thì khu đất của toàn bộ dự án vịnh này sẽ được đấu giá lại.

Và đương nhiên, sẽ rơi vào tay ông ta.

Các phương tiện truyền thông cảng thành đều biết, người có thể

ngang hàng với Triệu lão bản, chính là tập đoàn Lưu Đạt Thiên.

Bây giờ Triệu lão bản không đến, dường như là một mình ông ta chiếm ưu thế rồi.

"Lưu lão bản, ông có tự tin vào dự án vịnh lần này không?" Một phóng viên hỏi.

Lưu Đạt Thiên chỉ cười mà không nói, người phía sau ông ta đã chặn những phóng viên đang lao lên.

"Lưu lão bản, không lẽ ông đã biết trước Triệu lão bản hôm nay sẽ vắng mặt?" "Đúng vậy, bây giờ không có bất kỳ tin tức nào, ông thấy sao?" "Lưu lão bản, nếu lần này đấu giá lại, ông sẽ bỏ ra bao nhiêu tiền để giành lấy mảnh đất này?" "Và tôi nghe nói, Triệu lão bản cũng sẽ không dễ dàng từ bỏ đâu, bây giờ vẫn còn mười lăm phút." Đối mặt với các loại câu hỏi từ giới truyền thông, Lưu Đạt Thiên dường như đã lường trước, nhưng khi nhắc đến sự xuất hiện của Triệu lão bản, ông ta lại có chút lo lắng.

"Tránh ra!" Người phía sau Lưu lão bản thấy ánh mắt của ông ta không đúng lắm, liền vội vàng xua đuổi tất cả phóng viên đang vây quanh, sau đó che chắn cho ông ta đi về phía rìa hội trường.

Những vệ sĩ phía sau đã chặn đám phóng viên đó lại.

Lưu Đạt Thiên mới cẩn thận đi đến góc khuất, nhìn quanh, thấy xung quanh không ai chú ý, ông ta mới nói nhỏ một câu, "Thế nào, chuyện sẽ không xảy ra sai sót gì chứ?" "Yên tâm, Triệu lão bản sẽ vĩnh viễn không xuất hiện, tôi đã đến biệt thự rồi, không có người sống sót, mấy người khác được mời đến cũng đều đã xuống âm phủ cả rồi, sẽ không xuất hiện nữa, ông cứ yên tâm một trăm phần trăm đi." "Vậy thì tốt." Lưu Đạt Thiên hơi nheo mắt, ánh mắt có chút dịu đi.

Tên này thân thể thì quái dị, cả người như một cái chum lớn, đầu như bị nhét vào trong, căn bản không thấy cổ đâu.

"Cậu biết đấy, tôi đã lớn tuổi rồi, không chịu được những kích thích này." Sau khi Lưu Đạt Thiên nói xong, người bên cạnh dường như hiểu ý, liền vội vàng đưa lên một điếu xì gà.

Sau khi châm lửa, ông ta hút hai hơi, rồi từ từ nhả khói ra, ánh mắt mới dịu đi một chút.

"Vậy thì tốt, tốt lắm." Lưu Đạt Thiên trong lòng, ánh mắt lộ ra một nụ cười khó nhận ra, sau đó lạnh lùng nói, "Lần này, tôi nhất định phải giành được." Có thể nói như vậy, rõ ràng là rất tự tin.

Bởi vì những người giàu có trong toàn bộ cảng thành, hiện tại phần lớn đều vắng mặt, vậy thì những người còn lại.

Những người đó sẽ vĩnh viễn không xuất hiện, dù sao cũng đã giải quyết được những rắc rối tiềm ẩn.

Nhưng Lưu Đạt Thiên lại không hiểu, tên Pháp sư kia rốt cuộc là sao?

Tên đó thật sự có chút thừa thãi rồi!

Trước đây, đã đề nghị trực tiếp thủ tiêu cái tên Triệu lão bản và đám người đó, thần không biết quỷ không hay, người khác cũng không thể phát hiện ra đầu mối.

Chương 715

Để trừ hậu họa, thì đã sớm kê cao gối mà ngủ rồi.

Nhưng tên Pháp sư kia lại đưa ra đủ loại lý do, nói rằng như vậy dễ bị người khác nghi ngờ, nên tốt nhất là ra tay từ phía sau.

Khiến cho xảy ra chuyện ma quỷ.

Nhưng Lưu Đạt Thiên lại biết, dường như giống như mèo vờn chuột, trước tiên trêu đùa một phen, thậm chí còn muốn tận mắt nhìn thấy công ty của đối thủ phá sản.

Cảm giác này thật không tồi!

Dường như mọi việc đều tiến hành có trật tự, nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng toàn bộ công ty của Triệu lão bản cũng sẽ sụp đổ, dù sao áp lực dư luận cũng không thể chịu đựng nổi.

Thấy mọi thứ đều diễn ra suôn sẻ!

Nhưng không ngờ, Lưu Đạt Thiên không biết cái tên họ Triệu kia đã tìm được một thuật sĩ từ đâu, lại có chút mánh khóe nhỏ.

Có thể tạm thời trấn áp được!

Nếu không thì, tên Pháp sư đó đã sớm tiêu diệt họ Triệu rồi.

Lưu Đạt Thiên mới quyết định tốc chiến tốc thắng, trực tiếp thủ tiêu để trừ hậu họa, ông ta là người nóng tính, những chuyện không nắm chắc thì sẽ không làm.

Hiện tại, cuối cùng mọi thứ cũng sắp kết thúc rồi.

Ông ta lại thở phào nhẹ nhõm!

"Đi thôi, tôi vào trong đây." Lưu Đạt Thiên ra hiệu cho người bên cạnh, nhưng vừa đi được vài bước, ông ta đột nhiên dừng lại, người

phía sau suýt nữa đâm vào ông ta.

“Xin lỗi, lão bản.” Người đó cúi đầu, lộ vẻ lo lắng.

Lưu Đạt Thiên chỉ liếc nhìn một cái, sau đó nghi ngờ hỏi, “À, tên Pháp sư kia đâu?

Không thấy?” Người trợ lý phía sau nhìn quanh, rồi nhắc nhở một câu, “Pháp sư đang bảo vệ trong bóng tối, không tiện lộ diện.” Lưu Đạt Thiên hít sâu một hơi, không nói gì thêm, chỉ tiếp tục đi về phía trước.

Nhanh chóng mọi người lần lượt bước vào hội trường.

Hiện tại, những chiếc xe trước cổng biệt thự gần như xếp thành hàng, mấy chục chiếc xe, như một buổi triển lãm xe sang.

Các bảo an xung quanh thì cảnh giác, tuần tra qua lại, trong tay đều là súng thật.

Những người truyền thông ở bên ngoài gần như đã mất hết kiên nhẫn, bởi vì họ đã chờ đợi ở đó, chỉ còn lại năm phút cuối cùng, nhưng, Triệu lão bản và đoàn người của ông ta vẫn chưa đến.

“Không lẽ cứ thế mà bỏ cuộc sao?” Một nhóm người lại không hiểu ra sao, giơ máy quay lên, nhất thời cổ và vai đều có chút mỏi nhừ.

“Ai, xem ra không còn hy vọng gì nữa rồi.” Bên trong hội trường.

Lúc này gần như người đông như mắc cửi, trong ba lớp, ngoài ba lớp, những vị trí phía trước đều là các doanh nhân nổi tiếng và các quan chức quan trọng.

Mọi thứ dường như đã chuẩn bị xong xuôi.

Lúc này những người trên khán đài lại có chút sốt ruột, hàng người ở phía ngoài cùng bên phải, dường như đều vắng mặt, chính là

nhân vật chính của lần này.

Gần như ánh mắt của tất cả mọi người trong hội trường đều tập trung vào những chỗ trống, phía dưới bàn tán xôn xao.

Mà, cũng chỉ có người bên phía Lưu Đạt Thiên là bình tĩnh, không, ngược lại, trong lòng lại vui mừng khó tả.

Hôm nay rõ ràng là một ngày tốt lành hiếm có trong đời ông ta.

"Thời gian sắp hết rồi, tôi thấy người của tập đoàn Triệu thị và các đối tác hợp tác cũng sẽ không tham gia nữa, vậy thì dự án vịnh trước đó, tôi nghĩ chúng ta nên xem xét lại rồi chứ?" Trên khán đài, có người đưa ra ý kiến phản đối, "Theo quy tắc, tôi có quyền làm như vậy, tất cả quý vị ngồi đây đều biết, dự án này không hề tầm thường, tiến độ bắt buộc phải đẩy nhanh." Phía dưới một trận ồn ào, tiếng nói ngày càng lớn, như tiếng sấm, gần như không nghe rõ tiếng trên khán đài nữa.

Trong nháy mắt như vỡ tổ.

Nếu một khi đấu giá lại, dường như cảng thành sẽ được sắp xếp lại, sự việc này không thể xem thường được.

Nhất thời, cuộc chiến giữa phe phản đối và phe ủng hộ dường như sắp bùng nổ.

Và rõ ràng, phần lớn những người ở đây đều ủng hộ Lưu Đạt Thiên, dù sao họ cũng sống nhờ chén cơm của ông ta, nuôi sống không ít người.

Bởi vì phần lớn người của Triệu lão bản đều vắng mặt, nên bây giờ hoàn toàn là một cục diện một chiều.

Nhanh chóng, hai bên gần như đã tranh cãi, vừa mới bắt đầu, khí thế đã như không thể ngăn cản.

“Yên lặng!” Lúc này người phụ trách cuộc họp dự án trên khán đài đã lên tiếng, “Thời gian sắp hết, xét thấy việc vắng mặt, tôi, dự án vịnh này tôi bắt buộc phải xem xét lại.” “Không được!” Lời còn chưa dứt, phía dưới có người phản đối, “Sự việc này không hề tầm thường, theo quy tắc trước đây, chỉ cần một bên có ý kiến phản đối, đều bắt buộc phải gia hạn vô điều kiện mười phút.” Người đó cũng chỉ cố gắng kéo dài thời gian mà thôi, dù sao tình hình bên phía Triệu lão bản hiện giờ ra sao, vẫn hoàn toàn không biết gì.

Nhưng cơ hội mười phút cuối cùng lại mong manh, cũng chỉ đành thở dài, cố gắng tranh thủ mà thôi.

“Đúng vậy, nhưng.” “Và sự việc này cần mọi người cùng thương lượng, cho nên tôi cần trưng cầu ý kiến của mọi người.” Người đó vừa nói xong, phía dưới có người đã lên tiếng.

Là Lưu Đạt Thiên!

“Không sao, vậy thêm mười phút nữa, mười lăm phút có đủ không?” Lời vừa dứt, trong nháy mắt như sôi trào, tất cả mọi người lúc này đều nhìn chằm chằm vào Lưu Đạt Thiên.

Tên này, lúc nào lại trở nên rộng lượng như vậy?

Phải biết rằng, Lưu Đạt Thiên và Triệu lão bản là đối thủ không đội trời chung, căn bản là nước với lửa.

Chương 716

Bây giờ không phải nên nắm bắt cơ hội này sao?

Ý gì đây?

Phần lớn những người hóng chuyện phía dưới đều có chút không hiểu.

Và Lưu Đạt Thiên lúc này hoàn toàn trở thành tâm điểm, "Đương nhiên, tôi và Triệu lão bản cũng quen biết nhau, đúng không, đúng là oan gia ngõ hẹp mà, đã có việc rồi, tôi đợi thêm một chút cũng không sao, quý vị, ý kiến thế nào?" Đương nhiên, Lưu Đạt Thiên chỉ cần tỏ ra rộng lượng, cũng không cần phải mất mặt ở một dịp quan trọng như vậy.

Vì thuộc hạ đã xác nhận rằng nhóm người của Triệu lão bản đã vĩnh viễn biến mất, thì mười lăm phút có đáng gì đâu?

Làm như vậy ngược lại chặn miệng phe phản đối, lúc đó cũng không tiện lấy cớ chuyện này ra nữa.

"?" Lưu Đạt Thiên thấy phần lớn mọi người đều ngạc nhiên không thôi, ông ta mới cười nhạt, sau đó bắt chéo chân, nheo mắt lại.

Mọi thứ dường như không liên quan gì đến ông ta.

"Được rồi, nếu đã vậy, vậy thì hoãn lại mười lăm phút, mọi người không có ý kiến gì chứ?" Phe phản đối, vì Lưu Đạt Thiên đã lên tiếng, thì những kẻ tiểu đệ bên cạnh làm sao có thể, không phải là tự tìm chết sao?

"Không ý kiến." Phía dưới chỉ đáp lại một câu, đặc biệt là người của phe phản đối, hoàn toàn không biết Lưu Đạt Thiên đang giở trò gì.

Và chỉ mười lăm phút ngắn ngủi, sẽ nhanh chóng trôi qua.

Mọi người cũng không nói gì nhiều.

Sau đó trước khán đài xuất hiện đồng hồ đếm ngược mười lăm phút.

Xung quanh trong nháy mắt tĩnh lặng, trong hội trường rộng lớn, gần như chỉ nghe thấy tiếng thở nặng nhọc của mọi người.

Tất cả mọi người đều nhìn vào tài liệu cuộc họp, cụ thể tìm hiểu dự án vịnh, mỗi người đều muốn kiếm chút lợi lộc từ đó.

Bất kể nhiều hay ít.

Mười phút cuối cùng!

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, dường như lúc này là khoảnh khắc ngắn ngủi nhất, những phóng viên ở hàng đầu, từng người một đều mắt tròn miệng há.

Họ nhìn đồng hồ, rồi nhìn xuống phía dưới, tất cả đều đổ mồ hôi thay cho Triệu lão bản.

Nhưng ở cửa, cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Chẳng lẽ thật sự đã... biến mất rồi?

Hay là có bất ngờ nào đó xảy ra?

Tất cả đều không ai biết được!

Năm phút cuối cùng!

Tim của tất cả mọi người đều như treo ngược lên, dường như mọi thứ đều sắp kết thúc, xem ra dự án này chắc chắn phải đổi chủ rồi.

Mọi thứ đều không còn gì hồi hộp.

Lưu Đạt Thiên lúc này trong lòng càng ngày càng kích động, lát sau cả người ông ta lại sảng khoái, dường như đã lâu rồi không có cảm

giác như vậy.

Một phút cuối cùng!

Thời gian đã bắt đầu đếm ngược.

Kết quả dường như đã hoàn toàn rõ ràng, không ai còn ôm hy vọng, chỉ có Lưu Đạt Thiên đang chờ xem kết quả cuối cùng.

Ông ta nheo mắt lại, nhìn lên trên, trong miệng thậm chí còn ngân nga một khúc nhạc nhỏ.

"Rầm!" Vào mười mấy giây cuối cùng, mọi người đang chuẩn bị thu lại ánh mắt, nhưng gần như cùng lúc đó, cánh cửa bật mở.

Nhanh chóng, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía sau.

"Triệu lão bản?" Có người không hẹn mà cùng thốt lên, chỉ thấy phía sau Triệu lão bản, mười mấy đối tác, từng người một đều trực tiếp bước vào từ cửa.

"Thật sự xin lỗi, tôi đến muộn." Triệu lão bản lúc đó vẫy vẫy tay, xin lỗi nói, "Hy vọng tôi không đến quá trễ." "Không muộn, không muộn, thời gian vừa đúng lúc." Người phụ trách dự án phía trước liền ra hiệu cho Triệu lão bản ngồi xuống.

Mười mấy người phía sau đi về phía trước.

Khi Triệu lão bản đi ngang qua Lưu Đạt Thiên, ông ta đầy hứng thú liếc nhìn một cái, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khó lường.

Sau đó Triệu lão bản không quay đầu lại, đi về phía trước.

Đúng vậy, Lưu Đạt Thiên chết lặng!

Ông ta dụi dụi mắt, tưởng rằng mình nhìn nhầm, không sai, không chỉ ông ta, bao gồm tất cả mọi người trong hội trường đều cảm thấy một trận kinh ngạc.

Trò đùa này thật sự quá lớn rồi, sự việc lại diễn biến thành như vậy sao?

Rõ ràng là chuyện đã định chắc như đinh đóng cột, vậy mà trong mấy giây cuối cùng lại có cơ hội xoay chuyển, còn kịch tính hơn cả việc tranh giành từng giây từng phút trên thương trường.

Chương 717

Đặc biệt là Lưu Đạt Thiên.

Ông ta nhìn sang người trợ lý bên cạnh!

Người trợ lý lúc này sắc mặt gần như tái mét như người chết, lắc đầu, vẻ mặt vô tội.

"Vừa nãy là sao?" Lưu Đạt Thiên nghiến răng, nói một câu, người trợ lý kia làm sao dám đáp lời, lúc đó Lưu Đạt Thiên liền tát cho một cái.

Sau đó lại một cái tát vào miệng.

Đồ lắm mồm!

Nếu lúc đó kiên quyết phản đối, sự việc cũng sẽ không như vậy, bây giờ có xuất hiện nữa cũng vô ích, nhưng lại trùng hợp làm sao!

Hận không thể tự vả mấy cái tát.

Tự mình chuốc lấy!

Lưu Đạt Thiên lúc này hận không thể tìm một cái khe đất mà chui vào.

Thật sự không hiểu, không phải đã chết rồi sao?

Sống lại, là chuyện gì?

Đáng ghét!

Lưu Đạt Thiên thầm mắng một câu trong lòng, lúc này dậm chân đấm ngực!

Chuyện gì trùng hợp thế?

Suýt chút nữa là mắt trợn trắng, ngất đi rồi.

“Lão bản, tôi đi hỏi Pháp sư xem rốt cuộc là sao?” Người trợ lý như tìm được cơ hội, liền đi ra ngoài cửa.

Ở lại đây thêm một phút, e rằng cũng sẽ chết thảm hơn.

Người trợ lý đó đi ra ngoài hội trường, bây giờ bên trong một trận ồn ào, hiện tại, Triệu lão bản trong nháy mắt lại trở thành tâm điểm.

Mọi thứ đều thuận theo tự nhiên.

Nhưng đối với tên đó, lại càng quỷ dị hơn, rõ ràng tối qua đã tự mình tham gia hành động, thương vong vô số, tận mắt nhìn thấy những người đó chết đi.

Lại sống rồi?

Chuyện gì thế này?

Hắn vỗ vỗ đầu, bước đi có chút lảo đảo, gặp ma rồi!

Thật sự gặp ma rồi!

Sau đó nhanh chóng đi về phía cửa, đến chỗ tên Pháp sư kia, người trợ lý đương nhiên biết, Pháp sư ở sườn đồi không xa biệt thự, ẩn mình trong đó.

Đang mở đàn.

Xung quanh đều là những cảnh tượng đẫm máu, bốn cái đầu lâu, hoàn toàn là từ người sống bị cắt ra.

Trên đó còn có những vệt máu loang lổ, như thể chưa bị gặm hết.

“Chuyện gì thế này?” Người trợ lý đi đến, không thể kiềm chế, trực tiếp gầm lên với Pháp sư, “Trước đó không phải đã giải quyết xong mấy người kia rồi sao?

Bây giờ lại xuất hiện vào thời khắc then chốt, hại tôi bị lão bản mắng một trận tơi bời.” Người trợ lý rõ ràng đã nổi giận.

Hắn đi đến, chỉ thẳng vào tên Pháp sư đó, "Tôi thấy ông cũng chỉ là một tên lừa tiền, không có bản lĩnh thật sự phải không?" Người trợ lý lúc này nói năng đầy khí thế.

"...Ý cậu là, bọn chúng không chết ư?" Nghe lời đó, Pháp sư cả người đều sững sờ, đôi mắt âm u, trông đầy quỷ khí.

"Đương nhiên là không chết." Người trợ lý cười lạnh nói, "Tôi thấy ông cũng là kẻ lừa đảo thôi, bây giờ ở dưới đó, không một ai chết cả, không những vậy, còn rất tinh thần, ông xuống mà xem đi?" "Sống ư?

Không thể nào!" Ánh mắt Pháp sư lóe lên vẻ khó tin, sau đó ánh mắt chợt khựng lại, rồi cầm một thanh cốt kiếm quỷ dị đã được chế tác.

Hắn bôi máu chó đen lên, sau đó giơ tay chỉ.

"Phá!" Hiện tại, trong một cái chậu phía trước, đột nhiên phun ra ngọn lửa cao hơn một mét, phát ra một tràng âm thanh quỷ dị, như vô số người đang than khóc.

Khiến người nghe kinh hồn bạt vía.

Đợi đến khi ngọn lửa đó tắt ngấm trong nháy mắt, trong chậu than lửa xuất hiện mấy khuôn mặt người, chính là Triệu lão bản.

Tuy chỉ kéo dài vài giây ngắn ngủi, nhưng khuôn mặt Pháp sư kia tái mét như người chết, lát sau nắm chặt nắm đấm.

"Không thể nào, đều không sao ư?" "Tất cả đều không chết?

Mạn Thiên Hải, chiêu Mạn Thiên Hải này hay thật, xem ra phía sau còn có cao nhân!" Pháp sư nói xong, cầm thanh cốt kiếm trong tay.

"Hừ, tôi thấy ông không có bản lĩnh gì cả, chỉ biết lừa ăn lừa uống thôi." "Câm miệng!" Tên trợ lý kia đúng là tự tìm chết, vào thời khắc

then chốt, nói một câu, lời còn chưa dứt, Pháp sư đã quát lớn một tiếng.

Chương 718

Mắt hắn lồi ra, sau đó vung tay, chém về phía đầu người trợ lý.

"Phập!" Cái đầu đó trực tiếp bị chém bay, cái đầu lúc này như quả dưa hấu lăn lóc trên mặt đất.

Mắt trợ lý vẫn không nhắm lại, từ cổ phụt ra một dòng máu tươi, bắn xa vài mét, lát sau mặt Pháp sư dính đầy máu tươi.

Hắn chỉ vung tay lau một cái, chớp chớp mắt, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh.

"Ăn nói lỗ mãn, đáng chết!" Sau đó Pháp sư vung vẩy thanh cốt kiếm trong tay, quát lớn một tiếng, rồi nhanh chóng từ cái bát bên cạnh nắm một nắm thứ màu đen như tro bụi, vung vãi vào không khí, trong nháy mắt xuất hiện từng cảnh tượng quỷ dị, như vô số tiểu quỷ đang than khóc.

"Ầm!" Trước mắt, trong nháy mắt nổ tung.

Xung quanh bắn ra từng trận tia lửa, không ngừng lan rộng ra xung quanh.

Pháp sư gầm lên một tiếng, âm thanh gào thét không ngừng lan tỏa khắp xung quanh, trông càng thêm mấy phần quỷ dị.

Chu Du cảm thấy âm phong từng trận, sắc trời dần tối sầm, như mây đen kéo đến.

Tại nơi họp.

"Lưu lão bản, không sao chứ?" Triệu lão bản lúc đó lạnh lùng nói.

Sắc mặt Lưu Đạt Thiên khó coi, những người phía sau đang chuẩn bị theo ông ta để chia phần, trong ánh mắt lại đầy vẻ khinh thường.

Biết rằng, đám người này thật sự không đáng tin cậy, vào thời khắc then chốt, không một ai dám nói đỡ một lời, đều như chó đói thè lưỡi ra hóng ăn.

Triệu lão bản bước lên bục, cầm tài liệu trong tay, nói với những người phía dưới, "Bây giờ tôi đã hoàn thiện toàn bộ kế hoạch cải tạo vịnh, và, so với trước đây, tôi quyết định sửa đổi một điểm." Tất cả mọi người đều nghe một cách khó hiểu, nhìn quanh.

Nhưng trước khi Triệu lão bản nói tiếp, không một ai nói gì nhiều.

Từng người một đều nhìn chằm chằm vào Triệu lão bản, như thể ông ta đã lột xác hoàn toàn, khác hẳn với trước đây.

"Bây giờ tôi quyết định, dự án vịnh này, sẽ bãi bỏ tất cả quyền lực của Lưu Đạt Thiên, thậm chí bao gồm cả kế hoạch dự án ở phía Tây Lạc kia, tất cả đều tạm dừng, thêm vào đó là kế hoạch cải tạo và mở rộng khu đô thị, tôi sẽ đích thân xin ngừng thi công!" "?" Nghe lời đó, những người phía dưới hoàn toàn sụp đổ.

Ý gì đây?

Phải biết rằng, dự án này tuy không phải là miếng thịt lớn của Lưu Đạt Thiên, nhưng theo kế hoạch trước đây, ít nhất cũng có thể húp được một ngụm canh nóng, nhưng bây giờ nếu kế hoạch này được thực hiện, thì đừng nói một bát canh, ngay cả chén cơm trước đây cũng bị đập nát rồi.

"Thằng họ Triệu kia, đừng có quá phận, mày nghĩ mày là ai?" Lưu Đạt Thiên lập tức nổi trận lôi đình, đập bàn, bật dậy, lập tức gầm lên một tiếng, "Hừ, ai cho mày cái quyền đó?" "Lưu lão bản, ông bị tình nghi tham ô hủ bại, công trình đậu hũ, cũng như mua chuộc tình báo cơ mật của công ty, hối lộ các nhân viên liên quan, tôi đều đã điều tra rõ ràng mười mươi, hơn nữa hiện tại chứng cứ đầy đủ, cho nên..." Triệu lão bản không nói tiếp, mà hơi có ý tứ sâu xa nhìn về phía không

xa.

Lưu Đạt Thiên không tự chủ được nhìn theo.

Đó...

Không thể nào!

Trước đây, những người Lưu Đạt Thiên phái đi đều là thân tín của ông ta, vốn dĩ là để thủ tiêu họ Triệu.

Nhưng không ngờ, hóa ra lại như một quả bom hẹn giờ được chôn bên cạnh, đặc biệt là bị đối thủ nắm giữ, trở thành vũ khí để đối phó.

Lưu Đạt Thiên lập tức cả người hoảng hốt, ngồi phịch xuống ghế, mắt trợn tròn miệng cứng đờ!

Những người đó, Lưu Đạt Thiên có thể không quen biết.

Những người này đều là tinh anh của công ty, đương nhiên những người đó cũng đã nhận không ít lợi lộc, giúp ông ta làm việc.

Cũng khá thuận lợi.

Nhưng dù sao những chuyện riêng tư đó, gần như đã hoàn toàn bại lộ trước mắt.

Lưu Đạt Thiên không ngờ, cuối cùng có một ngày, những tên này lại...

"Không thể nào!" Lưu Đạt Thiên bây giờ không dám tin, nhưng hiện tại hoàn toàn không còn dũng khí phản bác nữa, khí thế vừa rồi đã tan biến.

Cả người ông ta mềm nhũn trên mặt đất, chẳng khác gì một đống bùn nhão.

Xong rồi, đối với Lưu Đạt Thiên, mọi thứ đã hết, trong khoảnh khắc này, như thể đã bị tuyên án tử hình.

Triệu lão bản nhìn về phía Lưu Đạt Thiên, cười nhạt, "Còn về việc, tại sao tôi lại lựa chọn làm như vậy, tôi tin, Lưu lão bản cũng không có ý kiến gì, nếu không rõ, tôi sẽ giải thích, nếu Lưu lão bản muốn biện giải, cứ tự nhiên, nếu không, coi như ông đã đồng ý với biện pháp này." Tất cả mọi người đều nhìn về phía Lưu Đạt Thiên.

Đương nhiên kẻ ngốc cũng biết, không thể nào ông ta đồng ý được, nhưng, sự việc lại một lần nữa nằm ngoài dự đoán.

Đầu tên này bị cửa kẹp vào rồi sao?

Lại á khẩu không nói nên lời suốt nửa buổi.

Trên hội trường, tất cả mọi người đều cảm thấy khó tin trước ý kiến mà Triệu lão bản đưa ra, nhưng Lưu lão bản lại không có bất kỳ phản ứng nào, càng khiến người ta khó hiểu hơn.

"Ôi trời, Lưu lão bản ngất xỉu rồi!" Dường như có người hét lên một tiếng.

"Bảo an, mau khiêng ông ta ra ngoài!" Người bên cạnh hét lên một tiếng, và cuộc họp này tự nhiên không bị trì hoãn, mọi thứ tiếp tục diễn ra.

Bên ngoài hội trường.

Chu Du và Ô Thiền đứng dựa vào bên cạnh, nhưng lại không phát hiện tình hình bất thường bên trong.

Chương 719

Nhưng những động tĩnh trên lưng chừng núi vừa rồi, thì đều thu vào mắt họ.

“Xem ra, tên đó ở gần đây không sai rồi.” Chu Du nhắc nhở mọi người, “Chúng ta chia thành mấy đường, cẩn thận bao vây, nhưng tốt nhất đừng để lộ mục tiêu.” “Yên tâm!” Hoắc Linh quả quyết nói, “Theo tôi thấy, chắc là ở sườn dốc phía bắc, phía đó mây âm u bay lượn, trong chốc lát, nên tên đó chắc chắn ở đó!” “Được, hành động thôi!” Chu Du nói xong, để tốc chiến tốc thắng, đã phân tán hành động.

Anh dẫn Quang đầu và Ma tử kiểm cùng Lý Thiết Quân đi lên đường núi bên cạnh, mấy người cẩn thận từng li từng tí.

Trên sườn núi, một luồng khí âm u lượn lờ, không khí khiến người ta có chút ngạt thở.

Trước mắt, Chu Du và Ma tử kiểm cẩn thận từng li từng tí tiếp cận, cuối cùng đã nhìn rõ phía trước, có một Tế đài.

Xung quanh có mấy cái Huyết Quật Lung, có thể nói là vô cùng bắt mắt.

“Khoan đã!” Chu Du ra hiệu tạm thời đừng lại gần, rồi cầm thanh Đào mộc kiếm trong tay, đi về phía bụi rậm bên cạnh, “Mấy người canh chừng ở đây, chuẩn bị sẵn sàng, đừng để tên đó chạy thoát, nếu không lại gây hại nhân gian, thì không ổn rồi.” Đúng như câu 'trảm thảo trừ căn', đương nhiên anh hiểu đạo lý này.

Chu Du cẩn thận tiếp cận, thân hình chợt lóe lên, phía trước, rõ ràng trong khoảnh khắc đó, Pháp sư cũng đã phát hiện ra.

“Cuối cùng cũng gặp mặt rồi.” Chu Du cười nhạt, thong thả nhìn

quanh, càng giống như đang dạo chơi nhàn nhã.

"..." Mà, đối diện, tên Pháp sư sáu mươi tuổi kia rõ ràng không ngờ, đối thủ của hắn lại là một người trẻ tuổi như vậy.

Trước đây hắn không tin lắm, nhưng nhìn khí tức mạnh mẽ và Huyết mạch ấn ký tỏa ra từ Chu Du, đương nhiên không thể không tin.

Sự thật rành rành trước mắt.

"Không ngờ, lại trẻ tuổi như vậy, thật sự nằm ngoài dự đoán của ta." Khuôn mặt Pháp sư kia khô héo, như xương khô, lát sau dần trở nên đầy đặn hơn, hắn uống cạn máu tươi trong bát trên Tế đài phía trước, lau lau khóe miệng.

Lúc đó cơ thể hắn trở nên mềm mại, như trẻ ra mấy chục tuổi.

"Từ xưa chính tà bất lưỡng lập, ông nên hiểu điều đó!" Giọng Chu Du vang vọng khắp xung quanh, không cho phép nghi ngờ.

"Hahaha, khẩu khí lớn thật." Pháp sư nói xong, lấy ra thanh cốt kiếm kia, nhưng lại không vội vàng tấn công, hắn cắn rách đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi.

Từng giọt máu đỏ tươi vô cùng bắt mắt, trong nháy mắt thấm vào trong xương, lưỡi kiếm ngay lập tức trở nên đỏ như máu.

Máu như thể không ngừng chảy.

Pháp sư quát lớn một tiếng, sau đó cầm mấy ngọn nến dầu xung quanh Tế đài, nhỏ vài giọt, trong miệng lẩm bẩm niệm chú.

"Cuồng Huyết Chú!" Sau đó, Pháp sư quát lớn một tiếng, xung quanh âm phong từng trận, lá rụng bay lả tả, cành khô trực tiếp ùa về phía Chu Du như trời giáng, như một cái bẫy.

Sau đó ở lớp ngoài cùng, lại xuất hiện một màn lưới màu đỏ máu!

Ẩn hiện mờ ảo, có chút không nhìn rõ.

“Chết đi!” Một trận gầm thét, xung quanh kinh thiên địa khấp quỷ thần, mặt đất nứt ra một khe hở, trong nháy mắt một bàn tay thò ra, trực tiếp nắm chặt lấy cổ chân Chu Du, gần như khiến anh không thể động đậy.

Nhưng Chu Du lại không hoảng loạn.

Thân hình anh vẫn bất động!

“Trò vặt!” Anh cười lạnh một tiếng, sau đó lộ ra một nụ cười khó nhận ra, từ trong túi rút ra một tấm phù chú màu tím!

“Ầm!” Trong nháy mắt, giữa trời quang mây tạnh một tiếng sấm sét!

Bàn tay dưới đất lập tức rụt lại!

“Gầm!” Ở cuối khu rừng, từng đống mộ phần nứt toác, từ bên trong bò ra những thân thể đỏ máu, nhanh chóng tiến về phía bên cạnh, dường như so với trước đây, tốc độ còn nhanh hơn!

Tuy nhiên, Mặt Sẹo và Đầu Trọc lúc này trợn mắt há hốc mồm!

Vừa nãy còn không ngừng oán trách.

Nhưng chỉ chớp mắt, sắc mặt hai người đã trắng bệch như tro tàn, không nói thêm lời nào, ánh mắt dán chặt vào phía sau Chu Du. "Ấy, sao vậy?" Chu Du mỉm cười. "Huynh đệ." Đầu Trọc lúc này lấy hết sức bình sinh mới mở miệng nói, "Phía sau." Cậu ta chỉ nuốt khan một ngụm nước bọt, yết hầu run lên bần bật. "Phía sau... cái thứ đó...

đó..." Giọng càng lúc càng nhỏ.

Rõ ràng vì sợ hãi, Đầu Trọc gần như nghẹt thở, lời đến cửa miệng lại không nói ra được.

Chu Du lại bình thản cười, không vội quay đầu lại, ngược lại còn

đi chậm rãi, bước chân giẫm lên lá mục, phát ra tiếng sột soạt.

Một cành cây bị giẫm gãy, đột nhiên phát ra tiếng "rắc" lớn! "Soạt soạt!" Chu Du thuận tay rút ra một lá hồng phù màu đỏ, xoay người dán thẳng vào thứ phía sau, đồng thời, rút ra đào mộc kiếm trong tay, chém thẳng tới. "Ầm!" Chỉ nghe một tiếng động lớn, đào mộc kiếm bắn ra một luồng sáng huyết hồng, lưỡi kiếm trực tiếp chém vào một bóng đen.

Hồng phù đột nhiên bùng cháy trong không khí.

Chương 720

Chỉ còn lại một làn khói xanh, theo gió bay đi.

Có gió!

Một luồng gió lại thổi thẳng ra từ khe nứt dưới đất, một luồng hàn khí cổ xưa không ngừng lan tỏa khắp bốn phía.

Đầu Trọc và Mặt Sẹo như thể đang ở giữa băng thiên tuyết địa, toàn thân run rẩy.

Chỉ thấy trước mắt, Chu Du phát hiện trên lưỡi kiếm, rõ ràng có thêm một vệt dịch thể màu xanh lục nhớp nháp.

Sau một tiếng gầm rít!

Lại không còn động tĩnh gì nữa!

Thậm chí vừa nãy, hoàn toàn không nhìn rõ!

Dưới chân, một làn khói trắng không ngừng bay lượn, chỉ có điều, tên Pháp sư kia cũng biến mất rồi sao?

Trên đất chỉ còn lại từng vết nứt! "Giả thần giả quỷ!" Chu Du chậm rãi tiến gần đến cái chum trên tế đài, dường như tiếng tim đập cũng ngừng lại.

Khi đến gần, lại phát hiện cái chum đã nứt một khe hở to bằng nắm tay, thứ bên trong hình như đã chui ra ngoài.

Chẳng lẽ thứ vừa rồi ở phía sau có liên quan đến nó?

Đang nghĩ, Chu Du chợt cảm thấy mặt đất rung chuyển, cái chum trên tế đài không ngừng rung lắc, giây tiếp theo, nó trực tiếp rơi xuống đất! "Rầm!" Cái chum hoàn toàn vỡ nát! "Phốc!" Tiếp theo, những dây leo như mạch máu bám bên ngoài quan tài hoàn toàn bị chém đứt.

Dịch thể màu đỏ tươi nhớp nháp không ngừng trào ra, rơi xuống đất, lập tức tan biến.

Đồng thời, quan tài bị nổ tung, nắp bay lên không trung, vỡ thành trăm mảnh, bên trong quan tài bốc ra một luồng khí tức âm lãnh, không ngừng lan tỏa khắp bốn phía, cảnh vật xung quanh hoàn toàn chìm vào màn sương trắng mịt mờ.

Chu Du nhanh chóng xoay người, lao thẳng về phía Đầu Trọc và Mặt Sẹo, vung tay chém đứt dây leo, kéo Đầu Trọc đang bị vùi dưới đất lên. "Kia... kia..." Đầu Trọc vẫn còn kinh hồn chưa định, vừa đứng dậy đã run rẩy chỉ vào phía sau Chu Du.

Một làn sương trắng nhanh chóng lan tỏa, đã không còn nhìn thấy gì nữa rồi! "Hắc hắc!" Cách đó không xa, khoảng trăm mét, tên Pháp sư kia lại phát ra một tiếng cười lạnh. "Lão tổ tông, cứ hưởng thụ đi, ba tên kia là thức ăn ta dâng lên.

Nhưng bây giờ có một chuyện ta phải đích thân xử lý, một ngày ta đã chờ đợi mười năm, chính là lúc này." Pháp sư nheo mắt, nhìn xuống khu biệt thự phía dưới, ánh mắt lóe lên một tia sáng đáng sợ.

Trong phòng họp.

Mọi chuyện đều nằm ngoài dự liệu.

Toàn bộ những người trong phòng họp đa phần là các ông trùm ở Hương Cảng, về cơ bản đều là tinh anh trong giới kinh doanh.

Thật không hiểu nổi, Lưu Đạt Thiên lại bị ông chủ Hoa hạ bệ dễ dàng đến vậy.

Một đám người trợn mắt há hốc mồm.

Đặc biệt là mấy người đứng đầu do Lưu Đạt Thiên cầm đầu, càng không dám hó hé nửa lời.

Đã không khác gì tướng bại trận.

Một giờ sau, cuộc họp kết thúc viên mãn.

Nhưng phần lớn mọi người đều mơ hồ không hiểu, trên thực tế, sự xuất hiện của Triệu lão bản càng trở thành tâm điểm của toàn bộ hội trường.

Trong chốc lát, giới truyền thông ào ạt xông lên, đặt ra đủ loại câu hỏi.

Xung quanh Triệu lão bản bị vây kín mít, sau khi phát biểu tại cuộc họp, ông ta không nói thêm lời nào, sắc mặt trầm trọng.

Dường như có chuyện lớn cần phải gấp rút xử lý.

Các vệ sĩ phía sau trực tiếp chặn đám phóng viên lại, không cho đến gần.

Ra khỏi biệt thự, một đám người càng xì xào bàn tán riêng, ý kiến trái chiều.

Triệu lão bản dưới sự hộ tống của mấy vệ sĩ, cuối cùng dừng lại ở cửa.

Nắng chói chang.

Chiếu đến mức người ta gần như không mở mắt nổi, mấy người phía sau im lặng không nói, sắc mặt trầm ổn.

Chỉ nhìn những chiếc xe đậu xung quanh biệt thự, xe của Triệu lão bản đang từ từ lăn bánh về phía bên kia.

Chương 721

"Ầm!" Chiếc xe chỉ cách mấy chục mét, nhưng bây giờ, lại có một chiếc xe khác từ phía sau lao thẳng ra, tốc độ cực nhanh!

Chiếc xe việt dã cỡ nhỏ đó, cửa sổ đóng chặt, ánh nắng gay gắt, không nhìn rõ người ngồi bên trong.

Nó trực tiếp đâm thẳng vào xe của Triệu lão bản.

Chiếc xe gào thét, kính chắn gió tán xạ ra một luồng sáng chói mắt, đủ màu sắc, khiến người ta hoàn toàn không mở mắt nổi! "Cẩn thận!" Bảo vệ bên cạnh thấy vậy, đại kinh thất sắc, liều mạng che chắn cho Triệu lão bản.

Chiếc xe tiến đến gần, nhưng lại không trực tiếp đâm vào.

Mà rẽ ngoặt gấp, khi đến gần, cửa xe mở ra, một quả bom được ném ra từ bên trong! "Tránh ra!" "Ầm!" Một tiếng nổ lớn, quả bom rơi xuống cổng biệt thự, một tiếng nổ vang dội!

Sau đó những người đang canh phòng xung quanh nhanh chóng lao tới, chuẩn bị bao vây chiếc xe đột nhiên xuất hiện kia, nhưng một đám người lái xe đến gần, trực tiếp chặn đường chiếc xe đó.

Tiếp theo, điều không ngờ tới là chiếc xe đó cũng nổ tung.

Toàn bộ chiếc xe bùng phát ra sức phá hoại kinh người, những chiếc xe đuổi theo xung quanh gần như trong khoảnh khắc đều bị thiêu rụi hoàn toàn.

Sức phá hoại mạnh mẽ, khiến những chiếc xe xung quanh đều bị hủy diệt trong chốc lát. "Cứu mạng!" Xung quanh bùng lên ngọn lửa dữ dội, như một cái miệng huyết bồn, nuốt chửng tất cả mọi thứ xung quanh!

Bên trong xe có người sống, cố gắng vùng vẫy thoát ra, nhưng toàn thân đã bị ngọn lửa nuốt chửng.

Chạy càng nhanh, lửa càng lớn!

Chưa được mấy bước, người đó đã ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự!

Bốn phía hỗn loạn thành một đoàn.

Hiện tại, bờ vịnh càng giống một chiến trường!

Khói đặc cuồn cuộn, không, mọi chuyện còn lâu mới kết thúc. "Chuyện gì vậy?" Phần lớn mọi người không biết tại sao chỉ trong chớp mắt đã tan hoang khắp nơi.

Lòng còn kinh sợ, không nhanh.

Câu trả lời đã có, cách đó không xa, hơn mười chiếc xe đang lao về phía biệt thự.

Những người trên xe từng người một đều được vũ trang đầy đủ, trực tiếp áp sát cổng biệt thự. "Đát đát đát!" Tiếng súng không ngớt.

Triệu lão bản nheo mắt, sắc mặt trắng bệch, dưới sự hộ tống của mấy vệ sĩ, mới đi vào bên trong cổng biệt thự, chuẩn bị tạm thời ẩn náu trong phòng họp. "Bành!" Bên cạnh cổng biệt thự, lác đác truyền đến mấy tiếng súng.

Nhưng căn bản không có tác dụng, những chiếc xe của bọn chúng hoàn toàn chặn ở cổng biệt thự, nhanh chóng, hơn trăm người từ trên xe xuống, trực tiếp bao vây biệt thự. "Ha ha ha!" Từ trong cabin chiếc xe ở phía trước nhất, một người bước ra. "Triệu lão bản, đám người đó cũng thật lợi hại, không ngờ còn sống, đúng là mạng lớn.

Nhưng bây giờ, tôi xem ông trốn đi đâu." Lưu Đạt Thiên!

Trước đó bị đưa ra khỏi hội trường, ông ta mới biết vị trí chủ đạo

của mình trong cuộc họp đã hoàn toàn mất đi.

Trong lòng đã bắt đầu một kế hoạch tiếp theo! "Nếu đã như vậy, đừng trách tôi không khách khí!" Lưu Đạt Thiên nhìn quanh, ánh mắt lộ ra vẻ oán hận. "Chạy mau!" Trong đám đông, càng lúc càng hoảng loạn, khắp nơi đều có tiếng súng, những chiếc xe đậu quanh biệt thự, gần như không khác gì sắt vụn, toàn bộ đều bị thiêu rụi chỉ còn trơ khung sắt.

Các vệ sĩ ở xa cũng đều như đồ bỏ đi.

Lấp ló đầu, nhìn quanh, chưa kịp nhìn rõ người, đạn đã bay loạn xạ, mấy người chưa kịp phản ứng đã trúng đạn vào trán, đứt hơi. "Ầm!" Hiện tại, xung quanh pháo hỏa liên thiên.

Những người truyền thông trước đó còn có chút thất vọng, nhưng khi những chuyện này xảy ra, đối với họ, lại là một chuyện tốt!

Máy quay được bật, họ lần lượt ghi lại một cảnh tượng, co ro ở góc tường, không dám thở mạnh. "Bành!" Đạn như mưa, không ai dám ngẩng đầu. "Không được động!" Triệu lão bản dưới sự yểm hộ của vệ sĩ, chuẩn bị rút lui từ sân biệt thự, nhưng không ngờ, từ phía ngoài tường rào, một đám người đã trèo vào, trực tiếp chặn đường đi của ông ta.

Triệu lão bản nhíu mày.

Một đám người vây kín mít, nhưng những người đó lại cầm súng, không ngờ, Lưu Đạt Thiên lại có thể tìm được những người này!

Chương 722

"Hừ!" Ở cổng, Lưu Đạt Thiên bước ra từ phía sau một đám người bịt mặt, chắp tay sau lưng.

Như thể đang tuần tra, nhìn những người trong sân biệt thự. "Lưu lão bản, ý ông là sao?" Trong sân biệt thự, những người bị vây lúc này, hầu hết đều là những người phụ trách chính và một số người tham gia dự án Vịnh Vàng. "Chẳng lẽ..." "Im miệng!" Lưu Đạt Thiên lại nổi giận, lúc này mặt đầy vẻ dữ tợn, nhe răng cười, lau mồ hôi trên trán, dường như vì trời quá nóng.

Lưu Đạt Thiên bước lên, ánh mắt quét qua những người bên dưới, rồi dừng lại trên khuôn mặt của Triệu lão bản, bình thản cười, "Tất cả là do ông gây ra." Trong chớp mắt, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào Triệu lão bản.

Ông ta vẫn im lặng không nói, ánh mắt lại có vẻ khó mà nhận ra, một sự kỳ lạ không thể diễn tả! "Vốn dĩ, tôi có thể kiểm soát toàn bộ dự án Vịnh Vàng, vậy mà ông lại không cho tôi một chút lợi lộc nào, không ngờ, đúng là nhẫn tâm độc ác, cho nên bây giờ cũng đừng trách tôi." Lưu Đạt Thiên lúc này giọng nói trở nên hơi trầm thấp. "Tôi nói cho các người biết, dự án này, tôi nhất định phải quản." Lưu Đạt Thiên lạnh lùng nhìn mọi người, sau đó vẫy tay, ra hiệu cho những người phía sau.

Trong số đó, một gã độc nhãn bước lên, từ trong cặp tài liệu lấy ra một chồng tài liệu, Lưu Đạt Thiên lật qua loa, rồi phái người đưa cho Triệu lão bản. "Lưu lão bản, nhân tiện, mọi người đều ở đây, muốn sống, rất đơn giản, chỉ cần ký tên, lập tức có thể rời đi." Lưu Đạt Thiên bình thản cười, "Tôi sẽ đưa các người ra ngoài an toàn, nhưng

nếu từ chối ký tên, thì chuyện tiếp theo, sẽ không dễ giải quyết đâu." "Tôi tin các vị đều là người sảng khoái!" "Nhanh lên đi." Thấy mọi người đều nhìn nhau, không có ý định ký tên. "Bành!" Nhưng khi mọi người chưa kịp mở miệng, Lưu Đạt Thiên ra hiệu cho người bên cạnh, bắn một phát vào trán một trong những ông chủ.

Người đó chưa kịp hiểu chuyện gì, lập tức trên đầu xuất hiện một vết thương máu thịt lẫn lộn. "Ký, tôi ký!" Mấy người bị dọa đến mức không biết làm sao, lập tức mặt trắng bệch, vội vàng gật đầu, lấy bút mang theo run rẩy ký tên vào tài liệu.

Nhưng chữ ký có trọng lượng nhất, đương nhiên là của Triệu lão bản. "Ông nghĩ tôi không dám giết sao?" Những tiểu lâu la khác đều đã ký tên, chỉ có Triệu lão bản lúc này vẫn bất động, thậm chí cả người còn tỏ ra bình thản. "Tôi cho ông một phút cuối cùng." Sau đó mấy khẩu súng đều chĩa vào Triệu lão bản, chỉ cần hơi động đậy, e rằng đầu sẽ bị bắn nát. "Ông nghĩ, ông có thể đắc ý sao?" Lưu Đạt Thiên không ngờ, lúc này, gần như đã là cá nằm trên thớt, Triệu lão bản lại không hề khiếp sợ, trực tiếp buông ra một câu nói như vậy.

Ánh mắt Lưu Đạt Thiên có chút hoang mang.

Tên này có ý gì? "Ha ha!" Không ai ngờ, Triệu lão bản lại ngửa mặt lên trời cười dài, tên này không muốn sống nữa sao?

Bây giờ lẽ nào có thể trốn thoát?

Bây giờ đã là thiên hạ của Lưu Đạt Thiên rồi, ít nhất là xung quanh biệt thự này, gần như không có đường lui nào.

Tên này thật sự không sợ chết sao? "Triệu lão bản..." Có người bên cạnh can ngăn, dù sao mạng sống là quan trọng.

Nhưng Triệu lão bản chỉ vẫy tay, ra hiệu đừng nói, chậm rãi cầm lấy tài liệu đó. "Đúng rồi, đúng rồi." Lưu Đạt Thiên thấy ông ta cầm

lấy, lập tức cả người như trút được gánh nặng, "Chỉ cần ký tên, tất cả đều có thể ra ngoài." "Mọi chuyện cứ như chưa từng xảy ra!" "Hừ!" Triệu lão bản cầm lấy, chỉ tùy tiện liếc nhìn một cái, sau đó ngẩng đầu lên, đôi mắt đó nhìn có vài phần đáng sợ.

Ánh mắt như đuốc!

Nhìn Lưu Đạt Thiên cả người không tự nhiên, nuốt khan một ngụm nước bọt, cũng không nói gì thêm.

Nhưng, cảnh tiếp theo, Lưu Đạt Thiên hoàn toàn sững sờ, vì không ngờ, Triệu lão bản lại trực tiếp xé nát tài liệu đó.

Tài liệu bị xé tan nát, sau đó vung lên không trung, như vô số bông tuyết bay lượn, khắp sân đều là mảnh giấy. "Chết tiệt!" Lưu Đạt Thiên tức giận đến mức mặt mày biến sắc, cơn giận bùng lên trong lòng.

Ông ta đích thân rút ra một khẩu súng, nhanh chóng đi đến bên cạnh Triệu lão bản, họng súng chĩa vào trán ông ta, ánh mắt tràn đầy sát ý. "Lão tử giết ông!" Lưu Đạt Thiên lúc này nghiến răng ken két. "Tôi e ông không có bản lĩnh đó!" Triệu lão bản lại không hề biến sắc!

Sau đó đôi mắt đó nhìn chằm chằm vào Lưu Đạt Thiên. "Được!" Lưu Đạt Thiên nheo mắt.

Nhưng đúng lúc này, Lưu Đạt Thiên chuẩn bị nổ súng, đột nhiên xung quanh phong vân biến đổi, ngay lập tức một trận âm phong trực tiếp từ bên ngoài ùa vào.

Như từng đợt sóng. "Hô hô!" Gió càng lúc càng lớn, trong toàn bộ sân âm phong từng trận, nhiệt độ dường như đã giảm đi mấy độ.

Lá rụng bay khắp trời, thổi đến mức người ta gần như không mở mắt nổi.

Không ai biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng sấm kinh hoàng vang lên, mọi người giật mình, sau đó sắc trời dường như lập tức trở nên tối đen như đêm.

Không ai từng thấy dị tượng như vậy, như thể đã chuyển sang một thế giới khác.

Chương 723

Từng người một trợn mắt há hốc mồm, sợ hãi run rẩy. "Chuyện gì vậy?" "Không lẽ..." "Gầm!" Một tiếng gầm rít trầm thấp.

Sau đó khắp nơi đều có tiếng quái dị! "A!" Ngay sau đó một trận tiếng kêu thảm thiết truyền đến, tiếng súng theo sát phía sau. "Bành!" Hiện tại, đèn đóm xung quanh chiếu sáng trong sân, lại nhìn rõ mồn một, một bóng đen kỳ lạ lao thẳng về phía bên kia. "Kia là cái gì?" Lưu Đạt Thiên trợn tròn mắt, thấy một bóng đen lóe lên, lao thẳng về phía đám thủ hạ phía sau.

Sau đó tiếng kêu thảm thiết không ngừng bên tai, truyền đến giữa không trung, phát ra một trận âm thanh thê lương. "Ma quỷ!" Không biết ai hét lên một tiếng, ngay sau đó những người xung quanh vứt bỏ vũ khí, Lưu Đạt Thiên cả người gần như sụp đổ. "Hô hô!" Tiếng gió càng lúc càng lớn, xen lẫn những tiếng quái dị, nghe đến mức người ta da đầu tê dại. "Chạy mau!" Ngay sau đó, có người hét lên một tiếng. "Chạy à, không dễ vậy đâu!" Lúc này, Lưu Đạt Thiên hiển nhiên không chịu bỏ qua cơ hội, chết dí nhìn chằm chằm vào Triệu lão bản, thấy ông ta chạy về phía sau, liền bám theo sát nút. "Đừng chạy!" Vừa chạy, Lưu Đạt Thiên vừa bắn súng lên không trung. "Bành!" Xung quanh hỗn loạn thành một đoàn.

Những người được thuê phía sau, đã sớm tứ tán bỏ chạy.

Trong sân, tan hoang khắp nơi, lúc này, Lưu Đạt Thiên cũng không quản nhiều như vậy nữa, bây giờ ông ta biết, đã không còn đường lui nào.

Tức giận đến mức mặt mày biến sắc, trong lòng thầm hạ quyết tâm, nhất định phải diệt trừ Triệu lão bản. "Đứng lại!" Lưu Đạt Thiên

đuổi theo, lúc này con đường phía trước đã đến cuối, cũng không còn nơi nào khác, chính là một khu vườn phía sau.

Mặc dù xung quanh tối mịt, nhưng vẫn có thể nhìn rõ một bóng người đang chạy về phía trước. "Hừ, tôi xem bây giờ ông chạy đi đâu." Rõ ràng thấy Triệu lão bản chạy về phía ngoài, một đường đuổi theo, không dám chậm trễ một khắc.

Lưu Đạt Thiên cúi người, thở hổn hển, sau đó lau mồ hôi lạnh trên trán. "Chạy à?" Lưu Đạt Thiên lúc này cầm chắc khẩu súng trong tay, lại có thêm tự tin.

Đối diện, xung quanh Triệu lão bản đã không còn ai nữa, tất cả đều bị cảnh tượng vừa rồi dọa sợ bỏ chạy, tứ tán thoát thân, ngược lại trở nên luống cuống. "Xin lỗi nhé." Lưu Đạt Thiên hừ lạnh một tiếng, lúc này nhất định phải xử lý người trước mặt.

Đã hạ quyết tâm, "Vừa nãy, tôi đã cho ông cơ hội rồi, chết đi." Dứt lời, ông ta bắn một phát vào bóng người đang chuẩn bị di chuyển phía trước. "Bành!" Đạn phát ra một tiếng vù.

Mấy phát súng bắn xuống, xung quanh tràn ngập khói súng, chỉ chờ khói tan đi, khi nhìn lại mọi thứ trước mắt, nụ cười trên mặt ông ta lập tức cứng đờ.

Không sai, bóng người đó dường như đứng đối diện, cách đó không xa mấy mét.

Cả người gần như dán chặt vào tường.

Lúc này căn bản không hề di chuyển, như thể đã chết, nhưng bóng người đó ngay lập tức lại động đậy. "Sao có thể?" Lưu Đạt Thiên sững sờ, dụi dụi mắt, lúc này nhìn về phía trước, xác nhận bóng người đó đang không ngừng di chuyển. "Là ai?" Dù có hỏi như vậy, nhưng ông ta không ngờ, trước đó vẫn luôn đi theo Triệu lão bản,

nhưng bây giờ, không ngờ, người đó căn bản không phải ông ta, mà là một người khác!

Người hay không người, không chắc chắn!

Lưu Đạt Thiên chỉ nuốt khan một ngụm nước bọt, toàn thân không ngừng run rẩy.

Hiện tại, ông ta cầm khẩu súng trong tay, lại bắn thêm mấy phát.

Tiếng súng xé tan sự tĩnh mịch xung quanh, nhưng bóng người đó vẫn không ngừng vặn vẹo, căn bản không hề nhúc nhích thân mình.

Thậm chí một chút ý định né tránh cũng không có. "Là người hay quỷ?" Lưu Đạt Thiên hoảng hốt, chỉ tay về phía trước.

Đáng tiếc trong tay cũng không có đèn pin nào, căn bản không thể nhìn rõ mọi cử động phía trước.

Rốt cuộc đó là thứ gì?

Đột nhiên, bóng người đó cao lớn hơn mấy lần, sau đó từ từ tiến lại gần Lưu Đạt Thiên. "Ma quỷ!" Lưu Đạt Thiên ngay lập tức sững sờ, không kịp phòng bị, khẩu súng trong tay đã như đồ bỏ đi, căn bản không có tác dụng gì, đạn cũng đã bắn hết.

Sau đó ông ta quay người, chạy về phía trước. "Mở cửa!" Bên cạnh khu vườn, cửa đã đóng lại.

Chương 724

Như một bức tường, lúc này nơi ông ta vừa đi vào trước đó, hoàn toàn rơi vào ngõ cụt, khó mà tin được, rõ ràng vừa nãy đi vào bằng con đường này, bây giờ lại không còn lối thoát nữa sao? "Cứu mạng!" Lưu Đạt Thiên không ngờ, địa vị hiện tại lại thay đổi nhanh chóng, có chút bất ngờ.

Nhưng bên ngoài dường như chỉ nghe thấy một trận tiếng kêu gào, căn bản không có ai nghe thấy.

Cả người ông ta như thể bị lãng quên ở một khu rừng nguyên sinh nào đó.

Lưu Đạt Thiên hoàn toàn ngơ ngác.

Lúc này cố gắng chạy trốn tứ tán, nhưng xung quanh đều như bị vây hãm, hoàn toàn không thoát ra được. "Đừng!" Vớ lấy một cây gậy trên đất, đột nhiên quay người lại.

Càng kỳ lạ hơn, bóng đen vừa rồi đã hoàn toàn biến mất, quay đầu nhìn lại, đâu có bóng người nào.

Chẳng lẽ xuất hiện huyễn cảnh rồi sao?

Lưu Đạt Thiên lúc này mới cảm thấy kinh hoàng, kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay.

Xung quanh chỉ thổi từng trận quỷ dị phong, thổi vào mặt, lập tức toàn thân nổi da gà, không phải lạnh, mà là sợ hãi.

Trong không khí, rõ ràng như có một đôi tay đang vuốt ve khuôn mặt ông ta.

Sợ đến mức cả người vung vẩy cây gậy trong tay, miệng phát ra những lời lẩm bẩm không rõ, nhưng lại vô hụt, không có gì cả. "Ma

quỷ, có ma quỷ!" Lưu Đạt Thiên đột nhiên quay đầu lại, đang định chạy, nhưng đầu ông ta lại đâm thẳng vào một cây cột phía sau. "Đông!" Chỉ nghe một tiếng vang giòn, trong chớp mắt, xung quanh lại không còn động tĩnh gì nữa, Lưu Đạt Thiên ngất xỉu.

Cơ thể ông ta hiện ra một hình dạng quỷ dị! "Ầm!" Giữa không trung, tiếng sấm ẩn hiện.

Pháp sư lúc này đứng ở lưng chừng núi, nhìn xuống khu biệt thự phía dưới, một mảng âm u, xung quanh, tan hoang khắp nơi.

Như thể đã mọc đầy vết sẹo.

Pháp sư trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị dữ tợn.

Sau đó quay người nhìn lên phía trên, một làn hắc khí vẫn không ngừng lan tỏa, ông ta hít sâu một hơi, "Ba người kia chắc đã chết rồi." Vừa hay, cũng là lần đầu tiên tế bái vật hiến tế.

Nhưng bây giờ, đối với Pháp sư, có một bước quan trọng nhất.

Ông ta nhanh chóng tiến gần đến khu biệt thự, nheo mắt, dường như đang tính toán, búng tay một cái, lúc này, toàn bộ đôi mắt lóe lên một tia sáng đáng sợ.

Nhanh chóng đi về phía cổng biệt thự.

Xung quanh vẫn còn cháy những tia lửa nhỏ.

Lúc này nhìn chằm chằm vào cánh cửa phía trước, đúng lúc này từ bên trong xông ra mấy người, từng người một kinh hoàng thất thố.

Vừa chạy vừa ngoái đầu nhìn lại.

Những ông chủ mặc vest chỉnh tề đó, lúc này không khác gì những người đang chạy nạn.

Từng người một chạy nhanh hơn cả thỏ. "Hóa ra là ở bên trong." Pháp sư nheo mắt, sau đó tùy tiện cởi một chiếc áo khoác, nhanh

chóng đi vào bên trong biệt thự.

Trong sân sau, những người cầm súng trước đó, không biết vì sao, toàn bộ đều nằm trên mặt đất, máu trong cơ thể dường như đã bị hút cạn.

Chỉ trong chớp mắt, thương vong lớn.

Pháp sư đang kiểm tra kỹ lưỡng, đúng lúc này, Triệu lão bản kinh hãi từ bên cạnh đi qua lại không chú ý đến sự tồn tại của ông ta.

Pháp sư chắp hai tay lại, lẩm bẩm một câu chú ngữ.

Đúng lúc này, Triệu lão bản toàn thân run lên, dưới chân trượt một cái, cả người ngã vật xuống đất.

Các vệ sĩ phía sau thấy vậy, từng người một nhanh chóng bước lên, che chắn cho ông ta. "Ông chủ, không sao chứ?" "Không!" Triệu lão bản lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trên trán đã đầy mồ hôi.

Sau đó mấy người đang chuẩn bị rời đi, Pháp sư đột nhiên xoay người, trong cổ họng phát ra một trận tiếng "cô đô cô đô", như tiếng ếch kêu.

Nghe đến mức người ta nổi da gà.

Sắc mặt Triệu lão bản biến đổi.

Sau đó vô ý quay đầu lại, thấy Pháp sư đang nhìn chằm chằm mình, trên mặt lộ ra một nụ cười quỷ dị. "Triệu lão bản, vẫn khỏe chứ!" Một giọng nói băng lạnh xuất hiện bên tai Triệu lão bản.

Lập tức Triệu lão bản cả người run rẩy, như thể đã nhìn thấy một cảnh tượng cực kỳ kinh khủng, trợn mắt há hốc mồm, nửa ngày cũng không mở miệng.

Chương 725

"Hắc hắc!" Pháp sư cười lạnh một tiếng. "Đứng lại!" Bảo vệ bên cạnh vội vàng bước ra, lại cảm thấy người trước mắt có vẻ không bình thường lắm. "Chết tiệt!" Pháp sư hừ lạnh một tiếng, vung tay, một làn khói bụi bay lên, xung quanh một mảnh kêu rên, trong chớp mắt mấy vệ sĩ đó như thể bị trúng độc, chưa kịp nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra, liền trợn mắt ngất xỉu xuống đất. "Ông muốn làm gì?" Triệu lão bản tuy nhìn người trước mắt xa lạ, nhưng trực giác trong lòng mách bảo, người này không hề đơn giản.

Dường như đã từng gặp ở đâu đó.

Nhưng Triệu lão bản lại không quá chắc chắn. "Quý nhân đúng là hay quên chuyện vặt vãnh mà!" Pháp sư bình thản cười, Triệu lão bản cũng không nói nhiều.

Nhưng Triệu lão bản cũng không hỏi nhiều. "Hừ." Pháp sư bình thản cười, sau đó nhìn chằm chằm xung quanh, lại không thấy người khác.

Sau đó trực tiếp tóm lấy Triệu lão bản, nhanh chóng đi về phía sau biệt thự, tốc độ nhanh như gió cuốn điện xẹt.

Sau nửa nén hương, hai người trực tiếp đến một nơi phía sau, phía trước chính là vịnh.

Phần lớn đều là đá.

Trơ trọi, gió biển thổi qua, mang lại cảm giác âm u rợn người, phía trước cây cối nhiệt đới, lá cây xào xạc.

Pháp sư nhìn về phía trước, ánh mắt lóe lên một tia sáng đáng sợ.

Thoáng qua! "Đưa thứ đó ra, tôi có thể cho ông một cái toàn thây!"

Pháp sư không nói nhiều, chỉ nhìn chằm chằm vào Triệu lão bản.

Nhưng, Pháp sư nhìn về phía trước, Triệu lão bản lại không động đậy, đang quay lưng lại. "Bành!" Không biết vì sao, mặt biển trước đó bình tĩnh, nhưng chỉ trong chớp mắt, sóng biển từng đợt tiếp nối từng đợt.

Như thể sắp thủy triều dâng.

Nước vỗ vào bờ, không khí ẩm ướt mấy phần, hít thở vào miệng, một cảm giác se sắt, vô cùng khó chịu. "Nếu không giao ra thứ đó, tôi sẽ khiến ông sống không bằng chết!" Đột nhiên, ánh mắt Pháp sư trở nên sắc bén. "Thứ đó, thứ đó là gì?" Cuối cùng, Triệu lão bản mở miệng. "Đừng giả vờ!" Giọng Pháp sư càng lúc càng âm lãnh.

Nhưng đúng lúc này, Pháp sư chợt nhận thấy có vẻ không ổn, Triệu lão bản dường như không hề hoảng sợ, phải biết rằng, ông ta đã thất thập bát thập, đặc biệt là bị dọa sợ như vậy, sao có thể bình tĩnh như thế?

Triệu lão bản chỉ nói một câu, rồi không nói tiếp nữa. "Được, chết đi, tôi thành toàn cho ông." Giọng Pháp sư trở nên càng âm lãnh hơn, lúc này dường như đã mất kiên nhẫn.

Sau đó ông ta từ từ đứng dậy, ánh mắt như đuốc.

Nhưng Triệu lão bản dường như không hề hoảng sợ.

Pháp sư đột nhiên vung tay, cả người nhanh chóng lao về phía trước, một bàn tay như xương khô, trực tiếp bóp chặt cổ Triệu lão bản. "Chết đi!" Đang chuẩn bị dùng sức.

Nhưng Pháp sư đột nhiên cảm thấy không ổn, người trước mặt hình như là người chết!

Thậm chí hoàn toàn không cảm nhận được hơi thở trên người Triệu lão bản nữa.

Là ý gì? "Hừ!" Đột nhiên, khuôn mặt của Triệu lão bản trở nên dữ tợn.

Bàn tay của Pháp sư cả người như thể cảm nhận được một luồng liệt diễm, không ngừng lan rộng từ tay ông ta lên người.

Pháp sư lúc này cảm thấy sự tình không ổn.

Nhanh chóng lùi lại phía sau một bước. "Là ai?" Rõ ràng, ông ta biết, người trước mặt căn bản không phải Triệu lão bản, mà là người khác!

Pháp sư cả người cảnh giác.

Cuối cùng, khuôn mặt của Triệu lão bản biến đổi, không, dường như mắt ông ta đã nhìn nhầm.

Pháp sư không ngờ, đã trúng kế.

Lúc này mới thầm kêu không hay, ngày ngày bắt ngỗng, lần này lại bị ngỗng lớn mổ vào mắt. "Hắc hắc!" Sau đó một tiếng cười lạnh, gần như khiến Pháp sư nghẹt thở, phía trước lan tỏa ra một làn huyết hồng sắc vụ khí.

Chương 726

Nhưng, sau khi vụ khí tan đi, Pháp sư chỉ nhìn về phía khuôn mặt đó.

Một khuôn mặt phụ nữ, đẹp đến mức gần như khiến người ta nghẹt thở.

Pháp sư sững sờ!

Ít nhất cả người đều ngây người mấy giây, mới hoàn hồn, đặc biệt là đôi mắt đó, nhìn thêm một cái, cả người gần như đều nghẹt thở.

Như thể linh hồn đều bị câu đi, đôi mắt có thể mê hoặc lòng người đó! "Là ai?" Pháp sư đột nhiên hoàn hồn.

Trước đó, trong tâm trí ông ta dường như xuất hiện một huyễn cảnh, một tuyệt cảnh đó, chỉ cần tâm trí không kiên định một chút, liền sẽ sa vào trong đó!

Một khi thất thủ, cả người sẽ vĩnh viễn bị mắc kẹt bên trong, thể xác tam hồn thất phách tan biến, cũng không khác gì kẻ ngốc. "Hừ!" Ô Thiền hừ lạnh một tiếng.

Lúc này ánh mắt càng thêm quỷ dị, lóe lên một luồng sáng quỷ dị.

Như thể có thể nuốt chửng hoàn toàn kẻ trước mặt. "Không ổn!" Pháp sư thầm kêu không hay, vừa mới chuẩn bị rút lui, nhưng đột nhiên lại dừng lại, sau đó bình thản cười. "Ấy, đầu óc tôi, suýt chút nữa thì quên mất." Pháp sư chợt tỉnh ngộ, sau đó lấy ra viên châu trong tay, nheo mắt, trong miệng lại không ngừng niệm chú. "Một người phụ nữ, có thể gây ra sóng gió lớn đến mức nào?" Pháp sư hít sâu một hơi. "Nếu đã tự mình đưa đến tận cửa, vậy thì đừng trách

tôi!" Dứt lời, Pháp sư liền nhìn lên núi, búng tay một cái, "Bây giờ thứ đó cũng nên ra rồi." "Hô hô!" Đúng lúc này, âm phong từng trận.

Gió biển càng lúc càng lớn, như vô số quái vật đang gào thét.

Người đâu?

Chờ Pháp sư nhìn kỹ lại về phía trước, lại phát hiện, Ô Thiền dường như đã biến mất, người đang ở trước mặt, đột nhiên biến mất rồi sao?

Pháp sư đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Lập tức dựng tóc gáy!

Người phụ nữ này không tầm thường!

Pháp sư lúc này mới thầm kêu không hay, lau mồ hôi lạnh trên trán, xoay người, đột nhiên rút ra viên châu đó. "Ầm!" Giữa không trung, bốc ra một luồng hỏa hoa, trực tiếp nổ tung, xung quanh một trận khói mù lan tỏa, Pháp sư có chút không nhìn rõ tình hình trước mắt.

Viên châu đó giữa không trung rõ ràng hình thành từng bóng đen to bằng nắm tay.

Những bóng đen không ngừng phát ra tiếng gầm rít. "Người đâu?" Pháp sư lại cảm thấy khó hiểu.

Người phụ nữ đó rốt cuộc là yêu ma quỷ quái gì?

Pháp sư hít sâu một hơi, nhìn về phía sườn núi cách đó không xa, nheo mắt, trên mặt lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Ông ta niệm một câu chú ngữ.

Đột nhiên vớ lấy con dao găm trong tay!

Sau đó rạch ngón tay!

Một trận máu tươi gần như phun ra, những giọt máu thuận theo không khí không ngừng lan tỏa, như từng đạo quỷ dị quỷ quái!

Trong chớp mắt, trong không khí tiếng kêu than khắp nơi. "Ha ha ha!" Pháp sư cười, tiếng cười lan tỏa trong không khí. "Ầm!" Sóng biển từng đợt nối tiếp từng đợt, lật trời lấp đất, trực tiếp vỗ vào vách núi phía trước, phát ra từng trận âm thanh.

Nhưng, sau một nén hương, Pháp sư chợt nhận thấy, ở lưng chừng núi, dường như căn bản không có động tĩnh gì. "Có chuyện gì sao?" Pháp sư có chút khó hiểu, nhất thời cảnh giác nhìn quanh.

Ở lưng chừng núi.

Chu Du và Đầu Trọc cùng Mặt Sẹo bước ra từ trong làn sương.

Chu Du vỗ vỗ tay, không ngờ, thứ trong quan tài, lại là cương thi do Pháp sư luyện chế.

Không sai, lợi dụng Quỷ Quan Thập Tam Trận để luyện chế Cương Thi Vương!

Nhưng bây giờ, sự tình đã thất bại, Pháp sư không biết, Chu Du đương nhiên biết rõ mồn một, trước đó, tên đó làm rất hoàn hảo, nhưng cái đầu sắt trong âm quan cuối cùng, lại không phải của ông ta. "May mà chỉ là một trận kinh sợ." Đầu Trọc lau mồ hôi đầy đầu, lòng còn kinh sợ.

Chương 727

Mặt Sẹo ra hiệu, "Đừng nói nhiều, nếu lại có thứ gì chui ra, e rằng..." Lời đến cửa miệng, đành nuốt ngược vào. "Đi nhanh thôi, không còn sớm nữa." Chu Du lúc này mới nhắc nhở Mặt Sẹo, sau đó trực tiếp đi về phía biệt thự.

Phía dưới, một mảng tan hoang, gần như không khác gì chiến trường.

Ba người nhanh chóng lao xuống!

Lúc này, cổng biệt thự, gần như không còn ai nữa, nhưng hiện tại, những chuyện đã xảy ra ở đây, hiển nhiên đã gây ra sóng gió lớn ở Hương Cảng.

Cách đó không xa, dường như có mấy chiếc xe đang di chuyển về phía đó.

Chu Du và hai người kia nhanh chóng đi vào trong sân.

Hiện tại, Hoắc Linh đang dẫn một đám người, đang tìm kiếm khắp bên trong, trong sân, những người còn lại có thể nói là kinh hồn bạt vía.

Từng người một ngẩng đầu nhìn quanh, may mà những người đi theo Lưu Đạt Thiên xuất hiện cùng lúc trước đó đều đã chết hết.

Gần như không còn ai sống sót.

Lại tỏ vẻ kinh ngạc, có chút khó tin, dù sao những tên đó đều cầm súng trong tay.

Sơ sẩy một chút, mạng cũng mất.

Từng người một đều đã trốn vào, nhưng chỉ trong thời gian ngắn

ngủi, đã bị tiêu diệt, chuyện gì vậy?

Những tên này từng tên một nhìn nhau, không hiểu vì sao. "Đúng rồi, Triệu lão bản đâu?" Chu Du lại không nói nhiều, nhíu chặt mày, cảm thấy có vẻ không ổn, liền vội vàng hỏi người bên cạnh.

Người đó trong tay cầm một số tài liệu, toàn thân không ngừng run rẩy.

Lúc này dường như mới nhận ra, chỉ nhìn quanh, cũng không phát hiện bóng dáng Triệu lão bản.

Sau đó vẻ mặt ngơ ngác lắc đầu.

Đúng vậy, tất cả mọi người lúc này mới cảm thấy kỳ lạ, Triệu lão bản đâu rồi?

Không thấy bóng dáng, lẽ nào đã bị bắt rồi?

Triệu lão bản đâu rồi?

Tất cả mọi người không khỏi nhíu mày.

Dù sao, phần lớn chuyện bây giờ đều liên quan đến Triệu lão bản, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện?

Nhất thời lòng người hoang mang, bên dưới bàn tán xôn xao.

Chu Du đang định đi ra phía sau sân, trong khu biệt thự có mấy chỗ trống khá rộng.

Vừa đi vào, lát sau Hoắc Linh dẫn theo một đám người đi ra.

Chu Du ngẩng đầu, chợt nhận ra cô ấy cũng không tìm thấy Triệu lão bản.

Hoắc Linh cũng đang cảnh giác, thấy Chu Du xuất hiện mới thở phào nhẹ nhõm.

“Sao rồi, trông cô có vẻ hoảng hốt thế?” Không sai, Chu Du phát

hiện Hoắc Linh cũng có vẻ hơi hoảng sợ, không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Triệu lão bản mất tích rồi." Hoắc Linh không nói nhiều, chỉ khẽ nói một câu bên tai Chu Du.

"Hả?" Chu Du thấy khó hiểu, tên đó chưa chắc đã thực sự bị Lưu Đạt Thiên bắt đi, nhưng sau đó Hoắc Linh lại lắc đầu, nói với Chu Du rằng Lưu Đạt Thiên hiện đang bị mắc kẹt trong trận pháp mà Ô Thiền đã bố trí.

Chắc là đã sợ chết khiếp rồi.

Hiển nhiên, Triệu lão bản không thể ở bên trong, cô ấy cũng đã vào tìm, gần như đã lục soát khắp khu biệt thự nhưng không có ai.

Đầu Trọc gãi gãi đầu, nhìn xung quanh, "Chẳng lẽ tên đó mọc cánh bay đi rồi?" "Khoan đã, Lý Thiết Quân đâu?" Chu Du phát hiện, hình như hắn ta cũng mất tích rồi.

Trước đó, những người Lý Thiết Quân dẫn theo đều lần lượt đi theo Triệu lão bản vào phòng họp, nhưng bây giờ cũng không thấy ai.

Chuyện này e rằng không có sự trùng hợp ngẫu nhiên nào.

"Đi, mau đi tìm." Chu Du ra hiệu cho Đầu Trọc và Mặt Rỗ đi tìm khắp nơi.

Bấy giờ, thấy xung quanh không còn nguy hiểm gì nữa, những người bên trong mới lũ lượt tràn ra.

Nhìn cảnh tượng bên ngoài, ai nấy đều sợ đến há hốc mồm.

Không ai nói gì, từng người một đứng lặng như pho tượng câm ở cửa.

"Oanh!" Nhưng chỉ vài giây sau, phía trước truyền đến một tiếng nổ lớn.

Ngay lập tức, một luồng hắc khí lan tỏa giữa không trung, giống như những đợt sóng biển không ngừng dâng trào.

“Không hay rồi!” Không biết ai đó đã hét lên một tiếng.

Chương 728

Sau đó luồng hắc khí không ngừng lan ra, như khói đặc sau vụ nổ!

Những chiếc xe cũ kỹ xung quanh đường đều bị lật tung, nhưng mọi người lại nghe rõ ràng, trong làn khói đen đó, hình như có thứ gì khác đang phát ra âm thanh kỳ lạ, như tiếng xương cốt không ngừng bị nghiền nát "lạc chi lạc chi".

Nghe đến nỗi da đầu người ta tê dại.

"Gì thế?" Tiếng động ngày càng gần mọi người, gần như đã kề sát bên tai.

"Đừng chạy loạn!" Thấy đám người này tản ra chạy trốn, Chu Du vội vàng gọi lại.

Trong khoảnh khắc, làn khói đen dường như bị nuốt chửng nhanh chóng, mọi người mới nhìn rõ.

Trong màn sương đen, sau khi tan đi, họ thấy rõ những thi thể xương khô như bộ xương đang không ngừng bò về phía họ.

Chúng nhe răng trợn mắt, miệng không ngừng nhai nuốt thứ gì đó, phát ra mùi hôi thối kinh tởm!

"Quỷ kìa!" Có người sợ hãi hét lên một tiếng.

"Ban ngày ban mặt, đâu ra quỷ!" Đầu Trọc và Mặt Rỗ thì biết, giờ đây giữa ban ngày ban mặt, quỷ quái làm sao xuất hiện được?

Nhưng sau đó Đầu Trọc nhìn về phía Chu Du.

Chu Du thì không động đậy, nhìn về phía trước.

"Hô hô!" Ngay sau đó không lâu, gió trực tiếp thổi bay những bộ xương khô trên nóc xe, khiến chúng tan tác.

Âm thanh cũng ngừng bặt.

Trong không khí truyền đến từng trận ai oán.

Mọi người đều ngây người.

Ở cuối con đường, một cô gái đang thong thả bước đến, gió thổi qua, quần áo trên người cô ấy như những dải mây nhẹ nhàng, không ngừng bay lượn.

Nơi Ô Thiền đi qua, tất cả đều tan hoang.

Những bộ xương khô rơi xuống đất, như vụn đá vậy, hoàn toàn không còn động đậy nữa.

"Phốc!" Phía trước, gần cổng, trong làn sương đen, một bóng người ẩn hiện.

Nhưng khi Ô Thiền đến gần, màn sương đen tan đi, bóng người mới trở nên rõ ràng, rõ ràng là một người!

"Hả?" Chu Du không nhìn rõ tên pháp sư kia, nhưng thấy sắc mặt tên pháp sư vô cùng thê thảm.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Chu Du, Đầu Trọc và Mặt Rỗ vẫn còn sống sờ sờ đứng trước mặt, càng khó mà tin được.

Còn sống?

Vậy thì, trong quan tài...

đã chết?

Ai có thể giết chết thứ trong quan tài?

Ánh mắt pháp sư tối sầm, Quỷ Quan Thập Tam Trận không dễ phá như vậy, giờ đây, mấy tên nhóc con lông còn chưa mọc đủ này, làm sao có thể khiến mọi việc trở nên tệ hại đến vậy?

"Ha ha." Chu Du thản nhiên cười, bước tới, cách tên pháp sư ba

bốn mét.

"Ông không thấy kinh ngạc sao?

Mấy trò vặt vãnh này mà đòi giết tôi, đúng là nói khoác không biết ngượng." Chu Du đi tới, gần như đứng sát mặt hắn, vẻ mặt thản nhiên, sau đó ghé sát lại, cẩn thận nhắc nhở một câu, "Ông không biết tại sao mình lại thất bại à?" "..." Pháp sư hơi hoảng, răng nghiến ken két, hận không thể nuốt chửng người trước mặt.

Hắn nắm chặt nắm đấm, gân xanh nổi đầy, hiển nhiên đang cố nhịn.

"Sao, không nói gì sao?" Chu Du nhìn hắn, rồi tiếp tục, "Ông tưởng Quỷ Quan Thập Tam Trận của ông thực sự lợi hại đến vậy à?

Dù ông có chút bản lĩnh khi không dùng đến một chiêu nào để giết người, nhưng kỹ năng không bằng người, lại bỏ qua một điểm quan trọng nhất, có lẽ là do ông quá vội vàng muốn thành công." "Ông biết?" Pháp sư hơi kinh ngạc.

"Biết tại sao ông thất bại ư?" Chu Du thản nhiên cười, "Tôi nói cho ông biết, cái quan tài cuối cùng đó, ông chuẩn bị rất kỹ lưỡng, nhưng bên trong quan tài căn bản không phải người sống, mà chỉ là một kẻ thế thân thôi." "Cái gì?!" Nghe lời đó, pháp sư suýt nữa hộc máu.

Toàn thân run rẩy không ngừng, lát sau hắn nghiến răng, rồi gào lên một tiếng chói tai, âm thanh xé họng, gào thét khắp xung quanh.

"Không, tôi biết, tại sao ông lại muốn tìm Triệu lão bản?" Pháp sư không nói gì thêm, sau đó cả người hắn biến sắc kỳ dị, đôi mắt đỏ ngầu, chết chằm chằm Chu Du.

"Cẩn thận!" Ở cửa, Hoắc Linh lo lắng, vội vàng hét lên một tiếng.

"Rống!" Pháp sư lúc này như một con quái vật, há miệng, bên

trong phát ra tiếng gầm như mãnh thú.

Khiến những người xung quanh biệt thự kinh hồn bạt vía.

Chu Du nhanh chóng lùi lại, pháp sư quả nhiên lao tới, vung tay một cái, trong không khí truyền đến một âm thanh quỷ dị, như vô số lưỡi dao không ngừng cọ xát.

"Tìm chết!" Pháp sư lúc này giận dữ hét lên, vung tay, bổ xuống vai Chu Du.

Mặt đất nổi lên một trận cuồng phong.

Chương 729

Nhìn kỹ pháp sư, lúc này cánh tay hắn ta lại mọc ra lớp lông đen dài một tấc, như những lưỡi dao sắc bén.

Cả người hắn ta đã biến thành một bộ dạng khác.

Chu Du thì không nhanh không chậm, lấy lùi làm tiến, tên pháp sư kia gần như đã dùng hết tất cả sức lực, chiêu nào chiêu nấy đều trí mạng!

Những chiếc xe tàn phế xung quanh đều bị lật tung, cuốn lên trời những mảnh vụn, đen kịt một vùng.

Chu Du nắm đúng cơ hội, lúc này phóng người lên, nắm lấy vai hắn, dùng hết toàn bộ sức lực.

"Oanh!" Ngay lập tức, tôi trực tiếp quật pháp sư ngã xuống đất, vào khoảnh khắc hắn không kịp giãy giụa đứng dậy, tôi nắm lấy một cánh tay của hắn, dùng sức kéo mạnh.

"Rống!" Dường như điều này đã kích thích sự phẫn nộ trong lòng pháp sư.

Hắn ta không ngừng giãy giụa, mặc dù một cánh tay đã bị tôi kiềm chế, nhưng hắn ta hoàn toàn không từ bỏ.

"Phốc!" Tên đó thật sự như mãnh thú, dưới sự giãy giụa, khuôn mặt gần như đã vặn vẹo.

Không, một cánh tay của hắn trực tiếp bị xé toạc, bay xa mấy mét, máu tươi văng tung tóe ngay tại chỗ.

Sau đó pháp sư hoàn toàn thoát khỏi sự kiểm soát của Chu Du, há to cái miệng như chậu máu, lộ ra hàm răng nanh trắng hếu.

Hắn phun ra một luồng khí màu đen, Chu Du kinh hãi phát hiện, trong miệng hắn dường như có vô số côn trùng trực tiếp bay ra.

Chu Du nhanh chóng lùi lại, rút Đào Mộc Kiếm trong tay, chĩa thẳng vào cổ họng pháp sư.

Pháp sư lúc này hoàn toàn không để ý, lao tới một bước, trực tiếp bị đâm trúng cổ.

Toàn bộ cổ của hắn bị Đào Mộc Kiếm đâm xuyên!

Một làn khói trắng bốc lên ngay lập tức, phát ra âm thanh "chi chi", như thể bị thiêu rụi.

Chu Du quát lớn một tiếng, từ trong lòng móc ra một lá hoàng phù.

Miệng lẩm bẩm niệm chú, phù chú ngay lập tức cháy rụi trước mặt mọi người.

Sau đó Chu Du nhân lúc pháp sư há miệng, trực tiếp ném phù chú vào miệng pháp sư.

"Oanh!" Chỉ nghe một tiếng nổ lớn, toàn thân pháp sư bốc lên một luồng hỏa quang đỏ rực.

Bắn ra từ cơ thể, toàn bộ cơ thể hắn hoàn toàn bị hỏa quang bao phủ.

Cả người hắn dần dần tiêu tan, như một quả cầu lửa, trực tiếp cuồn cuộn lao về phía Chu Du.

Chu Du nhanh chóng né tránh, quả cầu lửa lao hụt.

"Tránh ra!" Chu Du nhắc nhở những người ở cổng biệt thự, ngay lập tức những người xung quanh nhanh chóng tản ra, như thể ngày tận thế vậy.

Khoảng vài giây sau, quả cầu lửa dần dần tiêu tán, không còn động đậy gì nữa!

Ngọn lửa tắt ngấm!

Lúc này, xung quanh khôi phục lại sự yên tĩnh!

Chu Du mới thản nhiên cười, nhìn về phía Ô Thiền đang bước tới.

"Tiểu trượng phu, xem ra mọi chuyện không tệ như tôi tưởng, tên đó cũng chẳng có bao nhiêu bản lĩnh." "Nhưng có một người đã mất tích." Chu Du nhắc nhở một câu.

"Ai?" Trước đó Ô Thiền chỉ chú ý đến động tĩnh của tên pháp sư, không để ý đến Triệu lão bản, giờ Triệu lão bản dường như đã biến mất.

Chuyện này khiến người ta khó hiểu, lẽ ra giờ đây kẻ thù xung quanh Triệu lão bản gần như đã được giải quyết hết, sao hắn ta lại mất tích được?

"Đi, vào xem đã." Chu Du ra hiệu cho Đầu Trọc, rồi đi vào sân biệt thự.

Bên trong một mảnh tan hoang, trong vườn, Lưu Đạt Thiên lúc này đầu óc quay cuồng, gần như suy sụp.

Thấy Chu Du xuất hiện trước mặt, Lưu Đạt Thiên dường như mới từ địa ngục trở về nhân gian!

Cả người hắn vẫn còn kinh sợ.

"Cứu tôi, cứu tôi." Hắn ta không ngừng quỳ rạp trên đất, còn đâu thể diện, liên tục dập đầu, nhưng kẻ kiêu ngạo không ai bì kịp trước kia giờ đây như biến thành người khác vậy.

Bên ngoài biệt thự, nhanh chóng vây kín một đám người.

Lúc này, những người bên trong biệt thự đều đã an toàn đi ra.

Chu Du và Ô Thiền lên chiếc xe ở ngoài cùng bên phải, Đầu Trọc và Mặt Rỗ kéo Lưu Đạt Thiên đang run rẩy lên xe.

“Oanh!” Xe gầm rú lao đi về phía trước trên đường núi, những người xung quanh biệt thự đang xử lý những chuyện còn lại.

Chu Du đang lái xe, mấy người phía sau thì không nói nhiều.

Cả cảng thành gần như đã khôi phục lại sự bình tĩnh, chỉ có bên biệt thự xảy ra chuyện, lúc này từng nhóm bạn bè truyền thông vội vã chạy đến, sợ bỏ lỡ những nội dung hấp dẫn.

Trên đường đi, xe chạy êm ru, không gặp bất kỳ vấn đề gì.

Chương 730

"Tít tít!" Qua khu biệt thự, đường núi phía trước lại yên bình.

Lát sau mặt trời sắp lặn, trời dần tối, nhưng người qua lại xung quanh vẫn không ngớt.

Xe phía trước, trực tiếp bị kẹt lại.

Vì đây là con đường duy nhất dẫn đến quảng trường trung tâm cảng thành, nên lúc này cũng trở nên ùn tắc.

Chu Du thở dài, hai tay đặt trên vô lăng, không nói nhiều, chỉ nhìn chằm chằm phía trước.

Lưu Đạt Thiên lúc này nhìn xung quanh, mới hoàn hồn, như thể vừa bước ra từ địa ngục vậy.

"Tôi... không sao rồi sao?" Lưu Đạt Thiên hiển nhiên có chút không dám tin, thò đầu ra, nhìn ra bên ngoài, dụi dụi mắt, khó mà tin được tất cả những gì đang thấy trước mắt.

"Tìm chết à." Mặt Rỗ vỗ một cái vào lưng hắn.

"Ái da!" Lưu Đạt Thiên mới cảm thấy đau.

Hắn nhìn xung quanh, lòng lại chùng xuống, sau đó nhìn chằm chằm phía trước, không nói thêm gì nữa.

"Bây giờ ông là miếng thịt trên thớt, sống chết chưa biết đâu!" Chu Du quay người, nhắc nhở Lưu Đạt Thiên.

Ánh mắt Lưu Đạt Thiên run sợ, lúc này cũng không nói thêm gì nữa, chỉ hạ giọng, như đang rên rỉ, "Mấy vị gia, các vị muốn gì, tôi đều có thể cho, tôi có tiền, đều có, chỉ cần các vị mở miệng, chỉ cầu đừng giết tôi." Lưu Đạt Thiên hoàn toàn mất đi khí thế trước đó, "Tôi

chỉ cần cái mạng già này thôi!" Đầu Trọc nhìn Mặt Rỗ, cả hai đều nở nụ cười khinh thường.

Chu Du mới quay người, nhìn về phía Lưu Đạt Thiên, lúc này tên đó bị nhìn đến nỗi toàn thân dựng tóc gáy, hoàn toàn không hề hay biết.

Nửa ngày trời không dám cử động.

"Được, tôi chỉ biết một vài chuyện thôi." "Mấy vị gia, cứ việc hỏi, tôi nhất định biết gì nói nấy." Lưu Đạt Thiên may mà thấy hắn mở miệng, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống đất, hắn lau mồ hôi lạnh trên trán, cả người run rẩy.

"À phải rồi, ông quen tên pháp sư đó chứ?" Chu Du thản nhiên cười.

"..." Lưu Đạt Thiên chỉ do dự nửa giây, cả người sợ trả lời sai, mới gật đầu, "Quen, quen ạ!" "Được, tôi cũng không vòng vo nữa." Chu Du sau đó vẻ mặt trầm tĩnh, nhìn Lưu Đạt Thiên, giờ tên này sợ đến mức không còn ra vẻ gì được nữa, chắc cũng không thể giở trò gì.

"Lai lịch của tên pháp sư đó, tốt nhất ông nên khai rõ ràng rành mạch.

Nếu không, hậu quả chắc ông tự biết." Chu Du nói xong, nhìn chằm chằm Lưu Đạt Thiên.

Hắn nào dám né tránh ánh mắt đó, chỉ cúi gằm mặt, sau đó mới ngẩng đầu lên, vẻ mặt trở nên kiên định, "Được, tôi, tôi sẽ kể hết." Bên ngoài cửa sổ xe, vẫn còn kẹt cứng thành hàng dài.

Những người bên ngoài rõ ràng đang sốt ruột, không ngừng thúc giục, lát sau thì liên tục bấm còi, không còn chút kiên nhẫn nào nữa.

Thậm chí có người mở cửa, bước ra xem rốt cuộc chuyện gì, miệng thì chửi bới, ngồi bên cạnh hút thuốc.

Chu Du thu ánh mắt lại, nhìn về phía Lưu Đạt Thiên.

Hắn mới bắt đầu kể lại chuyện về pháp sư một cách rành mạch.

Khoảng hơn một tháng trước, đương nhiên thời điểm này dường như cũng trùng khớp với những chuyện kỳ lạ của Triệu lão bản.

Khi đó, Lưu Đạt Thiên cũng vì dự án vịnh mà gần như đau đầu nhức óc.

Dù sao đó là một miếng bánh lớn, hắn gần như không có niềm tin có thể kiếm được dù chỉ một chén canh, phần lớn các thế lực đều đứng về phía Triệu lão bản.

Lúc này hắn cũng tỏ ra bất lực.

Nhưng vào lúc mấu chốt, mọi chuyện dường như thực sự có bước ngoặt, ở một trong những công trường, xuất hiện một người kỳ lạ.

Tên đó ăn mặc và nói chuyện, có vẻ hơi kỳ quặc.

Lưu Đạt Thiên tình cờ đang đi tuần ở công trường, liếc mắt nhìn thấy tên kỳ lạ đó, ban đầu không để ý, nhưng sau đó thấy hắn ta thực sự có chút bản lĩnh.

Lúc đó mấy người vừa đến gần tên đó, tưởng hắn ta chỉ là một kẻ điên, đang định đuổi đi, nhưng mấy người đó suýt nữa thì suy sụp.

Họ không chạm vào pháp sư, nhưng đã bị hất văng xa mấy mét.

Pháp sư trực tiếp đi đến trước mặt Lưu Đạt Thiên, nói rằng có thể giúp hắn.

Lưu Đạt Thiên ngây người, tên này chẳng lẽ đều có thể đoán trước?

Dường như có thể nhìn thấu tâm tư của hắn.

Lưu Đạt Thiên trước đó không tin, nhưng pháp sư đã dùng thủ đoạn sau lưng, khiến đối thủ của hắn là Triệu lão bản vấp ngã.

Cuối cùng, Lưu Đạt Thiên đương nhiên đã tin.

Nhưng pháp sư yêu cầu hắn giúp một việc, thì mới có thể bắt đầu hợp tác tiếp theo.

Lưu Đạt Thiên thì khó hiểu, cuối cùng cũng hạ quyết tâm, coi đó như cọng rơm cứu mạng.

Nhưng Lưu Đạt Thiên không ngờ, yêu cầu đầu tiên của pháp sư đã khiến người ta không biết đâu mà lần.

Lưu Đạt Thiên trước đó có chút nghi ngờ pháp sư, không phải lo lắng hắn ta chỉ là một kẻ lừa đảo, mà là ý đồ của hắn.

Chương 731

Nhanh chóng, Lưu Đạt Thiên nhận ra mọi chuyện không hề đơn giản.

Bởi vì yêu cầu đầu tiên của pháp sư, nhanh chóng khiến hắn ta cảm thấy khó hiểu.

Vào thời điểm ban đầu, có một việc khiến Lưu Đạt Thiên gần như vắt óc suy nghĩ, không biết phải làm sao.

Đó là việc liên quan đến việc phát triển một khu đất được quy hoạch.

Khiến hắn ta đau đầu.

Khu đất đó có thể giải quyết được tình hình cấp bách, nhưng các doanh nghiệp tranh giành không ít, hắn gần như không có bất kỳ cơ hội thắng nào.

Đang không biết phải làm thế nào, pháp sư lại chủ động tìm đến hắn, từ miệng hắn, Lưu Đạt Thiên không khó để biết, tên đó dường như rất tự tin có thể nắm được quyền điều hành.

Hắn ta cứ tưởng chỉ là nói đùa, nhưng chỉ trong một ngày, pháp sư đã giúp hắn ký được hợp đồng, và cũng giành được khu đất.

Lưu Đạt Thiên thấy hơi bất ngờ, nhưng dù sao cũng là chuyện tốt.

Sau đó công trường khởi công, pháp sư phụ trách việc phát triển khu đất đó, nhưng pháp sư dường như có hứng thú với những thứ dưới lòng đất.

Thậm chí mỗi ngày hắn ta đều đích thân đến công trường xem, từ sáng đến tối, không vắng mặt một ngày nào.

Lưu Đạt Thiên ban đầu không để ý, không nói gì nhiều.

Nhưng sau đó phát hiện không đúng, bởi vì có người báo rằng, tên đó dường như có gì đó không ổn.

Bởi vì hắn ta yêu cầu những người ở công trường thay đổi thời gian sinh hoạt.

Cho họ nghỉ ngơi vào ban ngày, và chỉ bắt đầu hành động vào ban đêm.

Ban đầu những công nhân đó thấy kỳ lạ, chuyện gì thế này?

Nhưng pháp sư đồng ý trả lương gấp đôi.

Những người đó cũng không nói gì, dù sao chuyện tốt như vậy cũng không phải ngày nào cũng có.

May mắn là công trường cách khu dân cư cảng thành một khoảng cách.

Cũng không làm phiền dân.

Khoảng một tuần sau, mọi chuyện dường như không ổn, hơn hai giờ đêm.

Những người đó đã làm việc được vài tiếng đồng hồ.

Nhưng tối nay lại có vẻ không bình thường.

Bởi vì nhiệt độ xung quanh đột ngột giảm mạnh, như thể đang đào hầm băng vậy, một số người lớn tuổi dường như không chịu nổi, nếu không phải vì mong đợi tiền lương gấp đôi, thì đã sớm bỏ việc rồi.

"Hô hô!" Xung quanh công trường, âm phong từng trận.

Trước đây, cũng chưa từng xảy ra chuyện như vậy, theo thời gian từng phút từng giây trôi qua, cái lạnh càng lúc càng dữ dội.

Có người gần như đã ngất xỉu.

Từng người một đều khó hiểu.

Nhưng pháp sư lại không hề cho dừng lại, ngược lại càng thêm hưng phấn, thậm chí thúc giục tăng tốc độ.

Đồng thời hứa hẹn, sẽ cho một khoản tiền lớn.

Mọi người dốc sức, không ngừng đào bới.

Mặc dù thậm chí cả hắn cũng không biết đang đào cái gì dưới lòng đất, nhưng cũng không ai hỏi nhiều.

Dù sao thì, có làm hay không?

Tất cả mọi người đều dốc hết sức lực, khoảng ba giờ sau, đột nhiên trong đám đông bùng phát một tiếng kinh hô.

Ban đầu mọi người thở hổn hển, nhưng không, tất cả mọi người gần như đều tỉnh táo lại.

Nhìn kỹ, mới phát hiện, có người đã đào được một động huyệt sâu không lường được.

Như một cái giếng khô vậy, bên dưới thấm ra từng tia hàn khí, không ngừng lan tỏa ra, như khói đặc.

"Á!" Ngay sau đó, dưới lòng đất dường như sụp đổ, dọc theo cái động huyệt đó, có ba người đã rơi xuống.

Lập tức, xung quanh trở nên sôi sục.

Tất cả mọi người đều dừng dụng cụ trong tay, nhao nhao nhìn xuống dưới, lộ ra vẻ mặt kinh hãi.

Pháp sư thì lại tỏ ra hưng phấn, nhìn cảnh tượng trước mắt, những người xung quanh đều nhao nhao lùi lại, từng người một hiển nhiên đều không muốn làm nữa.

Dù sao, đây là chuyện nguy hiểm đến tính mạng, ai mà dám mạo

hiểm?

Nếu biết sẽ xảy ra chuyện như vậy, đã sớm bỏ đi rồi.

Chương 732

"Oanh!" Không ai ngờ, chuyện tiếp theo xảy ra càng kinh khủng hơn.

Cái giếng khô bên dưới trong nháy mắt hoàn toàn sụp đổ, Lưu Đạt Thiên hồi tưởng lại, như thể cả người hắn đang ở trong cảnh tượng đó.

Mặc dù sau đó mới biết những chuyện đã xảy ra trước đó, nhưng hiện tại, hắn vẫn còn kinh hồn bạt vía.

Tổng cộng hơn bốn mươi người, trực tiếp rơi xuống, không ai biết chuyện gì đã xảy ra bên dưới.

Nhưng, đối với pháp sư, chuyện này dường như mới chỉ bắt đầu, hắn ta trực tiếp che lại cái miệng hố phía dưới.

Những người mất tích đó nhanh chóng bị Lưu Đạt Thiên che giấu đi, khoảng ba ngày sau, pháp sư mới phái người xuống, nhưng bên dưới gần như chỉ còn lại những bộ xương trắng hếu.

Mấy người đi theo xuống nhìn mà há hốc mồm.

Chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, những người đó dường như đã chết ba năm, chỉ còn lại xương khô, không còn chút thịt da nào, bên dưới thực sự như một cái giếng khô, nhưng sâu, tận cùng bên dưới cũng giống như một mộ thất, thậm chí còn có cả bàn thờ tế tự.

Pháp sư thì lại tâm mãn ý nguyện, sau đó cầm một cái la bàn, như đang tìm kiếm.

Cuối cùng, hắn ta mở một bức tường đá ở phía tây nhất, mọi người mới phát hiện, bên trong hiển nhiên xuất hiện mười ba cái quan tài.

Không thừa một cái, không thiếu một cái!

"Mười ba cái quan tài!" Lưu Đạt Thiên trong lòng kinh hồn bạt vía, lúc đó dưới sự che chở của mấy người, hắn ta cũng đã đi vào.

Dù sao hắn cũng muốn biết rốt cuộc bên dưới có gì, và ý đồ của pháp sư.

Chu Du nhìn ra ngoài cửa sổ xe, đã nửa buổi chiều, nhưng vẫn còn kẹt xe.

Càng lúc càng nghiêm trọng, những người xung quanh gần như đã mất hết kiên nhẫn, không ngừng chửi rủa.

Chu Du biết, những cái quan tài đó ở bên dưới.

Mười ba cái quan tài, dường như là một khối tài sản khổng lồ đối với pháp sư, vì vậy hắn ta mới bắt đầu ấp ủ kế hoạch tiếp theo, trông có vẻ hoàn hảo.

Lúc đó, Lưu Đạt Thiên tưởng rằng thực sự đã đào được cổ mộ.

Trong lòng không khỏi mừng thầm, dù sao bên trong tùy tiện có cổ vật nào cũng đều có giá trị không nhỏ, nhưng mọi chuyện dường như lại có chút thất vọng.

Bởi vì, pháp sư dường như biết rõ nơi đó, Lưu Đạt Thiên tuy muốn hỏi, nhưng lại bị ngăn cản.

Chỉ thấy pháp sư nói, đừng có động vào ý đồ của hắn, nếu không chết cũng không biết lý do.

Lưu Đạt Thiên biết, đó không phải là lời đe dọa.

Nhưng pháp sư sau đó nói, chỉ cần làm theo phương pháp của hắn, Lưu Đạt Thiên đương nhiên có thể kiếm tiền, mà chỉ có ngày càng nhiều.

Những chuyện sau đó, Lưu Đạt Thiên đương nhiên đã tin.

Pháp sư đã tạo ra một loạt các chuyện ma quỷ, ngày càng nghiêm trọng.

Các vụ mất tích, tự sát, chuyện ma quỷ và các loại bê bối khác, khiến công ty của Triệu lão bản gần như sụp đổ.

Kết quả này, tự nhiên khiến Lưu Đạt Thiên hài lòng, và tuyệt đối không ngờ lại có được thu hoạch như vậy.

Chỉ vì công ty của Triệu lão bản có nền tảng sâu rộng, nên nhất thời sẽ không bị phá sản hoàn toàn.

Nhưng cũng gần như vậy rồi, chỉ còn thiếu một cú chót.

Đó chính là dự án vịnh.

Mọi chuyện dường như tiến triển thuận lợi, còn về phía pháp sư, hắn cũng chỉ phái người làm theo, không hỏi thêm gì nhiều, dù sao mọi tâm tư đều dồn vào Triệu lão bản.

"Tên pháp sư đó, bây giờ tôi cũng không biết rốt cuộc hắn ta từ đâu đến." Lưu Đạt Thiên bây giờ cũng chỉ đành than thở, bất lực, nhưng lại tò mò, tên đó không phải đã chết rồi sao?

Tại sao những người này lại truy đuổi không tha?

Đương nhiên, trước đó, Lưu Đạt Thiên cũng đã thử hỏi, nhưng lại bị pháp sư dọa cho một phen, vì hắn ta vô ý phái người theo dõi pháp sư.

Dù sao thì biết mình biết người, đặc biệt là khi hợp tác với hắn ta, loại thủ đoạn này thực sự quá kinh khủng.

Vạn nhất tên đó trở mặt, thì chỉ có một con đường chết.

Nhưng những người theo dõi pháp sư, tất cả đều đã chết.

Chết thảm khốc, như thể bị hút khô máu.

Lưu Đạt Thiên biết, tên này thực sự không dễ chọc, không cẩn thận là khó giữ được cái mạng nhỏ, vì vậy hắn ta cũng chỉ nhắm một mắt mở một mắt, cuối cùng thì hoàn toàn không quan tâm nữa.

"Tôi biết, đều đã nói cho các vị rồi." Lưu Đạt Thiên cuối cùng xua tay, trên mặt hiện lên vẻ kinh hồn bạt vía.

"Ông chắc chắn không giấu giếm gì chứ?" Mặt Rỗ và Đầu Trọc nghe mà kinh hồn bạt vía, lát sau nhìn chằm chằm hắn.

Lưu Đạt Thiên gật đầu, nhưng không nói thêm gì nữa.

Đột nhiên, hắn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chương 733

Cả người hắn bắt đầu hơi run rẩy, lát sau đầu óc dường như trống rỗng, biểu cảm trở nên hung tợn đáng sợ.

"Sao thế?" Đầu Trọc dường như nhận ra tình huống bất thường, nhìn ra bên ngoài, tựa hồ cũng không có gì đặc biệt.

Chỉ có vài chiếc xe đang kẹt bên ngoài, đậu ngang dọc.

Vài người dường như đang tranh cãi, có vẻ như sẽ động thủ bất cứ lúc nào.

Nhưng, biểu cảm của Lưu Đạt Thiên ngày càng tệ.

Lát sau hắn từ từ quay đầu lại, qua gương chiếu hậu, nhìn thẳng vào Chu Du.

Hắn mấp máy môi, nhưng mãi không mở lời.

"Sao vậy?" Chu Du thấy cả người hắn biến sắc, như thể vừa chạy từ đâu đó về, thở hổn hển, khuôn mặt tái mét.

Dường như sắp ngất xỉu, trong ánh mắt đầy hoảng sợ.

"Tôi..." Lưu Đạt Thiên mãi nửa ngày mới từ từ mở miệng.

Đột nhiên hắn nhớ ra, trước đó khi giao du với pháp sư, hắn đã đến một nơi, cũng là nơi pháp sư thường ở.

Lúc đó, Lưu Đạt Thiên không nghĩ nhiều, bước vào, cả người hắn ngớ ra.

Đó là một nơi dường như không mấy nổi tiếng ở cảng thành, đi qua vài con hẻm nhỏ, trong một cái sân nhỏ.

Nơi đó có thể coi là yên tĩnh giữa chốn ồn ào!

Lưu Đạt Thiên vừa bước vào, cảm thấy một mùi tanh máu xộc lên trời, như thể bên trong không phải nơi ở của con người, mà giống một lò mổ hơn.

Thậm chí hắn còn cảm giác trong sân, dưới đất toàn bộ đều chôn đầy thi thể!

Nhưng hắn không dám nói nhiều, chỉ cúi đầu, theo sau pháp sư.

Cũng không dám hỏi nhiều.

Nhanh chóng pháp sư đẩy một cánh cửa ra, sau khi vào bên trong, Lưu Đạt Thiên mới nhận ra, bên trong dường như là một tế tự đài.

Xung quanh vô cùng kỳ quái, tất cả các cửa sổ đều bị bịt kín.

Phía trên rải một lớp chất lỏng màu đỏ tươi, gần như đã đông lại, nhưng mùi tanh vẫn mãi không tan.

Hắn không nhịn được mà dạ dày cuộn trào.

Cánh cửa nhanh chóng đóng lại, dường như đã thích nghi được với mùi vị bên trong, lát sau hắn mới tập trung cao độ.

Pháp sư ra hiệu ngồi xuống.

Sau đó hai người ngồi vào cái bàn ở phía trước nhất.

Trên đó đã chuẩn bị sẵn trà.

"Mời!" Pháp sư lúc đó chỉ vào chén trà, Lưu Đạt Thiên chỉ nhìn một cái, cũng không biết đó là thứ gì, nhưng cũng đành cứng họng uống cạn.

Dường như cũng không khó uống như hắn tưởng.

Lưu Đạt Thiên thực sự đã uống chén trà đó.

Hương vị dường như không tệ, hắn mấp máy môi, dường như có chút dư vị, mùi thơm nhẹ nhàng, sau đó lan tỏa khắp cơ thể, như thể

làm bùng nổ vị giác.

Cả người hắn đã lâu không có cảm giác đó rồi, mọi áp lực đều tan biến.

Toàn thân hắn cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

"Hô!" Lưu Đạt Thiên không khỏi thở phào nhẹ nhõm, như trút được gánh nặng.

Dường như đã lâu lắm rồi hắn không được tận hưởng như vậy, dù sao phần lớn kinh nghiệm của Lưu Đạt Thiên đều dành cho công việc.

Một số triệu chứng trước đó trên cơ thể hắn dường như cũng biến mất, không ai biết tại sao mọi chuyện lại trở nên kỳ lạ như vậy.

Nhưng hắn không mở miệng, chỉ pháp sư nói, một chén trà, có thể chữa lành mọi bệnh tật.

Đương nhiên, Lưu Đạt Thiên đã tin, chỉ là bây giờ hắn căn bản không có tâm tư nào khác, lát sau lại cảm thấy kỳ lạ về môi trường xung quanh.

Nhanh chóng, hắn biết pháp sư tìm đến hắn, là để toàn lực phối hợp, chủ yếu nhắm vào Triệu lão bản.

Lúc đó Lưu Đạt Thiên rõ ràng nhận ra vấn đề không hề đơn giản như vậy, bởi vì hắn hoàn toàn không biết thân phận thật sự của tên pháp sư này.

Nhưng nhìn biểu cảm của hắn ta, không khó để đoán ra, tên đó dường như trước đây đã quen biết Triệu lão bản, nhưng tại sao lại có thù oán sâu sắc đến vậy, thực sự khiến người ta khó hiểu.

Dường như hắn ta có mối hận sâu sắc với Triệu lão bản, nghiến răng nghiến lợi.

Rốt cuộc là tình huống gì?

Lưu Đạt Thiên biết, không nên hỏi thì không hỏi.

Chương 734

Ít nhất hai người cũng có chung một mục đích, Lưu Đạt Thiên đương nhiên không nói nhiều.

Nhưng hắn vẫn luôn thắc mắc, pháp sư dường như không nói rõ ràng rốt cuộc tìm Triệu lão bản để làm gì, thậm chí cũng không trực tiếp giết hắn.

Cần biết, Lưu Đạt Thiên cũng đã chứng kiến bản lĩnh của pháp sư, tự nhiên không tầm thường, nếu chỉ vì báo thù, thì chắc giết chết Triệu lão bản là chuyện dễ như trở bàn tay.

Thế nhưng, pháp sư lại không làm như vậy.

Chỉ âm thầm giở trò.

Lưu Đạt Thiên thấy kỳ lạ, bản thân hắn là người thích tốc chiến tốc thắng, không thích dây dưa.

Bởi vì hắn luôn tin rằng chậm trễ sẽ sinh biến.

Trong xe, Chu Du lại thấy sắc mặt Lưu Đạt Thiên tái nhợt, như thể không khác gì người chết là bao, trên trán thấm đẫm mồ hôi.

"Ông không sao chứ?" Chu Du lại thấy kỳ lạ, tổng cảm giác bây giờ, tên này không được bình thường cho lắm, đương nhiên không nghi ngờ hắn có giấu giếm gì.

Đầu Trọc và Mặt Rỗ cũng thấy kỳ lạ, vừa rồi vẫn bình thường, bây giờ lại cảm giác như biến thành người khác?

Khuôn mặt đó thực sự có chút hung tợn, như thể đã già đi mấy tuổi.

"Cái thứ đó... không thể uống!" Đột nhiên, Lưu Đạt Thiên chỉ thản

nhiên nói ra mấy chữ như vậy, nếp nhăn trên mặt càng sâu hơn.

Lúc này hắn ta như đang chịu đựng sự đau đớn tột cùng.

Chu Du nhìn về phía Ô Thiền, sau đó mới kinh ngạc nhìn Lưu Đạt Thiên, lại thấy trên người tên đó dường như đang bốc ra khói.

Lan tỏa ra từ cơ thể.

Toàn bộ khoang xe đều có một mùi như bị cháy khét, thực sự rất khó ngửi, mọi người mới vội vàng mở cửa sổ xe.

Ô Thiền chỉ liếc mắt một cái, sắc mặt trầm xuống, sau đó cũng không nói nhiều, từ trên người lấy ra một viên thuốc màu đen.

Trực tiếp nhét vào miệng hắn.

Cũng kỳ lạ, khi hắn nuốt viên thuốc đó, bây giờ, dường như mọi chuyện cũng đã ổn, cơ thể hết thảy khôi phục bình thường.

"Tôi không sao rồi?" Lưu Đạt Thiên lúc này tỉnh táo hơn nhiều, chỉ nhìn xung quanh, lúc này sắc trời bên ngoài đã hơi tối.

Ô Thiền không mở miệng, chỉ trầm giọng hỏi một câu, "Trên người ông gần đây có tình huống bất thường nào không?" "Tình huống bất thường?" Lưu Đạt Thiên chìm vào trầm tư, rồi mới gật đầu.

"Trước đây, tôi cũng không thấy kỳ lạ, chỉ là nửa đêm tỉnh dậy, luôn cảm giác như có một người lạ ngồi bên giường, nhìn chằm chằm tôi, tôi cứ tưởng chỉ là mơ." "Nhưng sau này, những giấc mơ như vậy ngày càng thường xuyên hơn, tôi mới phát hiện, đó là những chuyện thực sự xảy ra vào nửa đêm." Trong lòng Lưu Đạt Thiên lại dấy lên sự hoảng sợ, đặc biệt là mấy ngày nay, mọi chuyện dường như diễn ra một cách âm thầm.

Hắn ta dường như đã biến thành người khác.

Nhưng ký ức đều đan xen vào nhau, cả người hắn gần như phát điên, không ai biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Có lẽ là vì chuyện dự án vịnh nên mới dẫn đến tình huống như vậy.

Nghe xong, sắc mặt Chu Du biến đổi, nhưng không nói nhiều, chỉ nhìn về phía Ô Thiền, hiển nhiên cũng đã hiểu ra điều gì đó, nhưng vẫn giữ vẻ mặt bình thản.

"À phải rồi, tên pháp sư đó tại sao không trực tiếp ra tay, ông thật sự không biết sao?" Chu Du tổng cảm giác mọi chuyện có chút kỳ quái, lẽ ra Lưu Đạt Thiên cũng không có khả năng không đi điều tra.

"Sau này, có người đã nhiều lần thấy pháp sư đi đến khu biệt thự của Triệu lão bản, nhưng đều không ra tay." "Tôi đoán hắn ta muốn lấy thứ gì đó quan trọng từ Triệu lão bản, thứ mà đối với hắn ta là vô cùng quan trọng." Lưu Đạt Thiên gật đầu.

Chu Du không nói nhiều.

Sau một lát trầm mặc, chiếc xe phía sau có người bấm còi.

Mọi người mới hoàn hồn, sau đó vào trong xe, chiếc xe nhanh chóng chạy về phía trước.

Nhưng Chu Du lại không vội vàng đi về phía khu biệt thự, chỉ cứ quanh quẩn trên đường núi, ở một chỗ hơi rộng rãi, gần quảng trường trung tâm cảng thành, chiếc xe dừng lại ở con đường cách đó không xa.

Thời gian đã muộn rồi.

Chu Du chậm rãi dừng xe, hai tay đặt trên vô lăng, nhìn ra bên ngoài.

Hoàng hôn Cảng thành dường như càng thêm náo nhiệt.

Cơn bão bất thường trước đó cũng chẳng ai nhắc đến nữa.

Dường như đó chỉ là một tai nạn tự nhiên, không đáng bận tâm.

“À phải rồi, đưa ông chủ Lưu về đi.” Chu Du ra hiệu cho Đầu trọc và Mặt rỗ.

Đầu trọc hơi ngạc nhiên.

Trước đó, mọi người kéo Lưu Đạt Thiên như thịt trên thớt, chờ đợi định tội, nhưng giờ thì mọi chuyện đã thay đổi hoàn toàn.

Thấy Chu Du không giải thích nhiều, Đầu trọc gãi đầu, nhưng bị Mặt rỗ ngăn lại.

“Được rồi.” Đầu trọc mới hiểu ra, không chỉ làm theo lời Chu Du, mà sau khi xuống xe, ba người họ liền đi đến một nơi khác.

Chương 735

"Người đàn ông trẻ tuổi kia, xem ra cũng đã nhận ra sự bất thường rồi." Chu Du cười nhạt.

Chỉ có Hoắc Linh thấy lạ, nhìn ra bên ngoài, cho đến khi ba người kia biến mất, cô mới quay đầu lại: "Chưa chắc đã nhận ra đâu?" "Đúng vậy." Chu Du gật đầu, "Hiện tại tôi có vài chuyện chưa giải quyết xong." "Đầu tiên, phải giải quyết mớ hỗn độn mà tên pháp sư kia để lại.

Đương nhiên, tên đó sẽ không dễ dàng chết như vậy đâu, Lưu Đạt Thiên có lẽ chỉ là một con rối của hắn, mà bản thân hắn thì không biết ở đâu rồi." "Thứ hai, chuyện của ông chủ Triệu, trên người hắn rõ ràng có thứ mà tên pháp sư muốn." Hoắc Linh lúc này mới hiểu tại sao phải đưa Lưu Đạt Thiên về.

"Giờ chúng ta đi đâu?" Hoắc Linh chỉ về phía trước, trời càng lúc càng tối, quảng trường xung quanh càng đông người, đèn đóm rực rỡ.

"Đi thôi, tôi tìm một chỗ nào đó ngồi chút." Chu Du lại không vội vã.

Nói rồi, dừng xe, Chu Du liền đi đến cửa hàng phía trước quảng trường.

Ô Thiền nhún vai, cười nhạt rồi cũng đi theo.

Trong quán cà phê, có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh tượng náo nhiệt trên phố.

Lúc này, các cửa hàng đã mở cửa, chợ đêm mới chỉ bắt đầu.

Ba người Chu Du chỉ gọi một ly cà phê, ngồi chờ bên trong.

Mấy người vừa uống vừa nhìn ra bên ngoài, xem đồng hồ, thời

gian cũng không còn bao lâu nữa.

“Tiếp theo, chúng ta làm gì?” Hoắc Linh lúc này mới nhìn Chu Du, nghi ngờ hỏi, “Có cần tôi phái người của Hoắc gia đi tìm ông chủ Triệu không?” “Tạm thời không cần.” Chu Du vội đáp, “Cứ thủ chu đãi thỏ là được rồi.” “Thủ chu đãi thỏ?” Hoắc Linh không hiểu ý Chu Du.

Đêm xuống.

Toàn bộ Cảng thành và lúc trước hoàn toàn khác biệt, thay đổi hẳn diện mạo.

Xung quanh rực rỡ đủ màu, như thể bước vào một mê cung, bên ngoài ồn ào náo nhiệt, động tĩnh cũng càng lúc càng lớn.

“Đi thôi, tôi phải hành động rồi.” Chu Du đột nhiên phát hiện, đối diện không xa là một tòa nhà lớn, cũng là một công ty dưới trướng ông chủ Triệu, lúc này có mấy tầng lầu đã bật đèn.

Cửa lớn cũng đang mở rộng.

Sau đó, ba người nhanh chóng thanh toán và ra khỏi cửa.

Vừa ra ngoài, Chu Du phát hiện ở cổng công ty dường như có một chiếc xe đang đỗ, chiếc xe dựa vào lề đường, vì lúc này người đông mắt tạp, nên không mấy nổi bật.

Dường như những người trên xe đã quan sát nửa ngày, cũng không thấy bất kỳ tình huống bất thường nào, trong đó có người mới xuống xe.

Ba người.

Mỗi người trong tay đều xách một chiếc hộp, những chiếc hộp màu đen trông khá quỷ dị.

Không ai biết bên trong đựng thứ gì.

“Lên xe.” Chu Du nhắc nhở, ba người nhanh chóng lên xe, đỗ ở bên cạnh, theo dõi nhất cử nhất động dưới lầu công ty.

Rèm cửa phía sau xe che khuất, không ai biết ai đang ngồi trong xe.

Chu Du nhìn về phía công ty, lúc này có bảo an ra vào.

Không ai biết chuyện gì đang xảy ra, bước chân của những kẻ đó khá vội vàng.

Khoảng nửa tiếng sau, ba người lúc trước đi vào, lúc này gần như cùng lúc đi ra, sắc mặt nặng trĩu.

Không ai biết họ đã làm gì bên trong, chỉ là khi đi ra vẫn xách theo chiếc hộp, nhưng trông có vẻ nặng hơn.

Hơn nữa, họ không lên cùng một chiếc xe, mà tản ra.

Dường như để cảnh giác, họ lần lượt lên những chiếc xe khác phía sau.

“Vút!” Chiếc xe chậm rãi khởi động, ba chiếc sedan màu đen giống hệt nhau chậm rãi rẽ vào con đường bên cạnh.

Chu Du cũng nhanh chóng bám theo.

Xuyên qua những con phố đông đúc, đi vào một con hẻm phía trước, may mắn là xe cũng không ít, nên không bị phát hiện.

“Những kẻ này đang giở trò gì?” Hoắc Linh không hiểu.

Không ai biết ông chủ Triệu đang che giấu điều gì, trước đây Chu Du vẫn luôn nghi ngờ, chỉ là ông chủ Triệu kia dường như đang trốn tránh, không trực tiếp phản hồi.

Bây giờ xem ra, tên này rõ ràng đã bắt đầu hành động tiếp theo rồi.

Ba chiếc xe đi đến một giao lộ, vậy mà lại rẽ về ba hướng khác nhau.

Dường như cố ý né tránh.

“Đi về phía bên phải.” Nếu là người bình thường, chắc sẽ không biết đi thế nào, nhưng Chu Du có thể bắt được mùi khí vị trên người ông chủ Triệu.

Bất kỳ thay đổi nhỏ nào, anh đương nhiên đều có thể nhận biết rõ ràng.

Chẳng mấy chốc, chiếc xe phía trước đang đi trên đường núi, tốc độ xe cũng chậm, không dừng lại.

Suốt đường đi vòng vèo, xuyên qua mấy con phố, như thể đi lặp lại để đánh lạc hướng.

Chương 736

Nhưng, không lâu sau, chiếc xe rẽ vào một con hẻm, chỉ trong chớp mắt đã biến mất.

"Vút!" Chu Du nhanh chóng đuổi theo, không, chiếc xe phía trước gần như phóng hết tốc lực.

Dường như đang đi về phía ngoài Cảng thành, giữa đêm khuya khoắt, ông chủ Triệu muốn làm gì?

Lại nhớ đến ba tên bảo an lúc trước xách theo chiếc hộp, Chu Du cảm thấy, chuyện này không hề đơn giản chút nào.

Chiếc xe nhanh chóng bám theo, xuyên qua mấy con đường núi quanh co phía sau Cảng thành, xe mới hơi chậm lại.

Chu Du cách chiếc xe của ông chủ Triệu không quá một trăm mét, không bị phát hiện.

Đây là đâu?

Chu Du nhìn ra bên ngoài, một mảng tối đen như mực, nhưng dọc theo đường núi đi xuống, là một khu đất bằng phẳng.

Chỉ có duy nhất một con đường dẫn vào.

Hai bên lắp hàng rào bảo vệ, phía trên chắc có điện cao áp.

Ở đây... cảm giác như một nhà tù vậy.

Ông chủ Triệu làm gì ở đây?

Ba người cảnh giác nhìn chằm chằm phía trước, quả nhiên, chiếc xe dừng lại, mấy người bước ra đi vào cổng lớn, cổng sau đó chậm rãi đóng lại.

Xem ra, không thể tiếp tục lái xe vào trong, nếu không sẽ bị phát

hiện ngay lập tức.

Biết đâu còn xảy ra loạn.

Lúc này, ba người cẩn thận xuống xe, chiếc xe được giấu trong bụi cây.

Nơi này cách Cảng thành không xa, đứng trên đỉnh núi, còn có thể nhìn rõ đại khái đường nét Cảng thành.

Nơi đây rõ ràng là một nhà tù, nằm giữa mấy ngọn núi.

Bố cục cũng không tệ, chẳng mấy chốc ba người đứng trên đỉnh núi, có thể nhìn rõ trong thung lũng, một khu đất rộng rãi, ánh sáng chớp động đáng sợ.

Như một con mãng xà khổng lồ đang quấn quanh bên dưới, hình dạng cực kỳ quái dị.

Nhưng có lẽ khoảng cách quá xa, chỉ thấy bên dưới từng khối bóng đen mờ ảo đang không ngừng di chuyển.

"Chúng ta chia ba đường, đi vào xem sao.

Lát nữa tập hợp ở chỗ đậu xe, mọi chuyện cẩn thận." Chu Du nhắc nhở.

"Yên tâm, chuyện này, nằm trong tay tôi." Hoắc Linh cười nhạt.

"Được!" Chu Du nói xong, liền nhanh chóng đi về phía cổng lớn, Ô Thiền và Hoắc Linh một trái một phải.

Nhà tù bên dưới có hình dạng dài hẹp, hai bên chật, giữa rộng.

Chu Du đến cổng nhà tù, mới nhận ra cũng gần giống như trong tưởng tượng, hai bên bốt gác, đứng mấy người, ai nấy đều vũ trang đầy đủ.

Chỉ là... thấy lạ, những tên này tuyệt đối không giống người của

quân đội, mà càng giống vệ sĩ tư nhân hơn.

Lẽ nào nhà tù này là của tư nhân?

Toàn bộ cổng lớn, chỉ có một lối đi duy nhất bị trấn giữ, rõ ràng không thể đi vào từ đó, chẳng khác nào tìm chết.

Chu Du men theo cổng dần dần tiến vào bụi cây bên cạnh.

Lát sau, anh tiện tay nhặt một hòn đá, ném về phía chiếc xe bên phải cổng.

"Ai?" Nhanh chóng, ba bốn người bước ra, cầm súng đề phòng, nhìn chằm chằm phía trước.

Họ nhanh chóng bao vây khu vực gần chiếc xe.

Chu Du lợi dụng lúc này, trực tiếp lao về phía trước một cái, lật qua cổng, nhanh chóng xông vào bên trong.

"Không được động!" Một giọng nói lạnh lùng lúc này truyền đến từ phía sau lưng.

Chu Du nhảy vọt một cái, người kia không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy một cú đấm nặng nề vào gáy, rồi sau đó, không còn bất kỳ tri giác nào nữa.

Chu Du nhanh chóng kéo tên đó sang một bên.

Sau đó, anh khoác lên người chiếc áo khoác, lấy khẩu súng và mũ trong tay hắn, cẩn thận bước ra ngoài.

Bên dưới quả nhiên không tầm thường.

Hầu hết các kiến trúc xung quanh đều rỉ sét loang lổ.

Chương 737

Như thể một nơi hoàn toàn bị lãng quên, rõ ràng đã bị bỏ hoang từ lâu.

Chắc là chỉ bị ông chủ Triệu mua lại.

Bởi vì Chu Du dường như đã nhớ ra, trước đây ở khu biệt thự lưng chừng núi của ông chủ Triệu, anh dường như cũng vô tình thấy vài tên bảo vệ.

Quần áo của họ gần như không có gì khác biệt, rõ ràng, là cùng một nhóm người, ít nhất là đều phục vụ ông chủ Triệu.

Nhưng những tên này thần thần bí bí, dường như đang ủ mưu một âm mưu không thể để lộ.

Chu Du cẩn thận bước về phía trước.

Mới phát hiện, các kiến trúc xung quanh hầu hết đều thấp bé, thậm chí có nhiều khung sắt phía trước.

Dọc theo con đường sâu nhất, mới phát hiện, phía sau đúng là vài nhà tù, chỉ là đã bị bỏ hoang từ lâu.

Trên tường đầy rẫy vết thủng lỗ chỗ, như thể đã xảy ra một cuộc bạo loạn lớn.

Một tòa nhà phía trước, mấy tầng trên đều sáng đèn.

Chu Du liền đi về phía trước, cúi đầu, không kìm được tăng nhanh bước chân.

Tầng hai.

Các cửa sổ bên trong hầu hết đều bị đóng đinh, hoàn toàn không nhìn thấy bên trong đang làm gì.

Chỉ có ánh sáng vàng nhạt hắt ra, hành lang trở nên âm u.

"A!" Nhưng khi Chu Du chuẩn bị rời đi, đột nhiên nghe thấy bên trong truyền ra một tiếng kêu thảm thiết xé lòng.

Nhưng nó chỉ kéo dài vài giây ngắn ngủi, dường như có người đã bị bịt miệng.

Tình hình gì đây?

Chu Du cảm thấy khó hiểu, lẽ nào bên trong xảy ra vụ bắt cóc?

Chuyện gì thế này?

Lúc này anh nhanh chóng đẩy cửa ra, sau đó lại nhìn thấy cảnh tượng bên trong còn khó tin hơn.

Hóa ra bên trong giống như một phòng thẩm vấn, xung quanh có các dụng cụ tra tấn, trông đặc biệt quỷ dị.

Đặc biệt dưới ánh đèn mờ ảo như vậy, càng thêm rợn người.

Quả nhiên, trên ghế, có người bị trói, miệng bị nhét giẻ, tên đó cố gắng giãy giụa, nhưng hoàn toàn vô ích.

Trông hắn ta đầy vẻ đau khổ, khiến người ta sợ hãi rùng mình.

"Làm gì đấy?" Chu Du quát lớn một tiếng, đóng cửa lại, tay cầm khẩu súng, chĩa vào mấy người bên cạnh.

Cuối cùng, ánh mắt của bốn người gần như ngay lập tức đổ dồn hoàn toàn vào Chu Du, tất cả đều không ngờ rằng lại có người xông vào.

Từng người một trở tay không kịp, nhưng khi khẩu súng của Chu Du chĩa vào, tất cả đều mặt cắt không còn giọt máu, lùi lại vài bước.

"Thằng nhóc, một mình mày, tao xem mày bắn ai?" Một trong số đó cười nhạt, ánh mắt âm lãnh nhìn Chu Du.

Chu Du xua tay, cười nói, "Được thôi, nhìn xem nào, nhanh nào, đoán xem, tôi sẽ bắn ai đầu tiên?" Bốn người nhìn nhau, nuốt nước bọt, không dám động đậy nữa.

Chẳng mấy chốc ánh mắt Chu Du đã khóa chặt vào một người.

Tên này sao quen thuộc vậy?

Dường như đã gặp ở đâu đó!

Đúng rồi, Triệu Đại Hữu!

Hắn ta sao lại ở đây?

Ánh mắt Chu Du hơi ngưng lại, rõ ràng, lúc này Triệu Đại Hữu hiển nhiên đang sợ hãi, ánh mắt vô thức né tránh, không dám đối diện với Chu Du.

"Hắn ta lại ở đây?" Chu Du hơi thẳng thừng, trước đó điều tra, tên này dường như bị thế lực bên Lưu Đạt Thiên lợi dụng để đối phó ông chủ Triệu.

Nhưng bây giờ xem ra, chuyện không đơn giản như vậy?

Rốt cuộc là thế nào?

Chu Du lúc này trăm mối không gỡ.

Nhưng bây giờ, cuối cùng anh cũng nhìn ra, Triệu Đại Hữu từ đầu đến cuối, dường như đều cùng một phe với ông chủ Triệu.

Nếu thật sự là như vậy, vậy thì chuyện gì đã xảy ra ở khu biệt thự hoang vắng kia?

Mọi bí ẩn như một ngọn núi lớn, đè nặng lên Chu Du.

Xem ra, trong đó thực sự có uẩn khúc, xem ra, ông chủ Triệu dường như đang che giấu điều gì đó.

Chương 738

"Đừng lộn xộn, nếu không tôi bắn đấy." Chu Du cau mày, Triệu Đại Hữu lúc này đang ở góc bên cạnh, lát sau nhanh chóng rút súng từ góc ra, chuẩn bị bắn vào Chu Du.

Chu Du cầm khẩu súng trong tay, trực tiếp bắn vào góc tường.

Viên đạn bay ra, trực tiếp găm xuống chân Triệu Đại Hữu, dọa hắn giật nảy mình, khẩu súng trong tay rơi xuống đất, nửa ngày cũng không dám động đậy.

Toàn thân cứng đờ như khúc gỗ!

"Tất cả đừng lộn xộn!" Chu Du nhắc nhở mấy người còn lại, lúc này họ lại tự giác giơ tay, nhìn nhau, cũng không nói nhiều.

Từng người một nhanh chóng lùi lại, đứng sau bức tường.

Căn phòng ngay lập tức yên tĩnh, Chu Du nhanh chóng tiến lại gần.

Rút con dao găm trong tay, tay dao hạ xuống, cắt đứt tất cả dây thừng trói người trên ghế.

"Chuyện gì vậy?" Chu Du nhìn người đó một cái, khoảng hai mươi tuổi, ăn mặc trông giống công nhân bình thường, hồn vía vẫn chưa định, rõ ràng đã bị kinh hãi.

"Rầm!" Nhưng trong khoảnh khắc, đột nhiên bốn người kia lùi về phía sau, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị, Chu Du ngẩng đầu nhìn lên, lại phát hiện mấy người đó chen vào trong góc.

Bức tường phát ra một tiếng "ong ong".

Có cơ quan!

Khi anh vọt tới, bức tường đã khép lại kín mít, mấy người phía

trước sớm đã biến mất, trong phòng chỉ còn lại hai người, ánh đèn vàng vọt chiếu lên bức tường, có vài phần rợn người.

Vạn vật im lặng!

Không có chút động tĩnh nào, vừa rồi, như thể một cơn ác mộng.

Lúc này người thanh niên kia mới đứng dậy, thân hình loạng choạng, gần như không đứng vững được, miễn cưỡng bám vào cây cột trước mặt, mới ổn định lại cơ thể.

"Cảm ơn, cảm ơn!" Môi run run, lấm tấm vết máu rỉ ra, trên đó lờ mờ thấy vết cắn của răng.

Hẳn là trước đó đã phải chịu đựng nỗi đau vô tận.

"Cậu là ai?

Tại sao lại bị bắt?" Chu Du sắc mặt trầm xuống, không vội vàng, đặt khẩu súng trong tay xuống, nhìn người đó.

"…" Người thanh niên không biết nên bắt đầu từ đâu, có phải đang lo lắng không?

Sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, ánh mắt hoảng sợ!

Lờ mờ nghe thấy tiếng thở dốc gấp gáp, rõ ràng đã bị dọa sợ rồi.

Khi nói chuyện, có chút ấp a ấp úng!

"Người của ông chủ Triệu đã bắt tôi đi!" Im lặng một lát, ánh mắt anh ta trở nên kiên định, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Chu Du, không còn che giấu nữa.

"Ông chủ Triệu?" "Đúng vậy!" Anh ta gật đầu, giọng hơi khàn, rồi tiếp tục đáp, "Ông ta đã bắt tất cả chúng tôi đi." "Tất cả đều bị bắt sao?

"Có bao nhiêu người?

Nói rõ xem.” Chu Du lùi sang một bên, lúc này nhìn ra ngoài cửa sổ, tử khí trầm trầm, chắc chắn Triệu Đại Hữu và mấy người kia đi ra ngoài, nhất định sẽ tiết lộ hành tung của anh, nơi đây hiển nhiên cũng không thể ở lâu.

Chu Du đứng ở cửa, một bên nghe người thanh niên kia kể lể mọi chuyện, một bên cảnh giác bên ngoài.

Thì ra, người này và những người bị bắt kia, mấy chục người, tất cả đều bị bắt từ công trường.

Lúc đó, ông chủ Triệu chỉ tùy tiện tìm một cái cớ, nói cần phái người đến công trường khác làm việc thâu đêm.

Những người đó cũng không nghĩ nhiều, đi theo mấy người dẫn đầu, rồi bị đưa đến đây.

Nhưng không ngờ, sau đó lại bị nhốt ở đây, hoàn toàn không thể ra ngoài, có mấy người cố gắng bỏ trốn, tất cả đều bị giết, thi thể bị phơi ở hành lang phía sau.

Cứ như vậy, không còn ai dám bỏ chạy nữa!

“Nhưng tại sao lại bắt những người này, lẽ nào họ đã phát hiện ra bí mật?” Chu Du nghi ngờ hỏi.

“Đúng vậy.” Người thanh niên gật đầu, “Tôi ở công trường đào được một lối vào, bên trong hình như có vài người kỳ lạ.” “Chẳng lẽ đào trúng cổ mộ?” Chu Du cảnh giác.

“Không, tuyệt đối không phải cổ mộ.” Người đó ngắt lời Chu Du, “Theo tôi thấy, tuyệt đối là một căn hầm ngầm mới xây gần đây, như… một nhà tù dưới lòng đất.” Anh ta cau mày, hồi tưởng lại, sau đó khẳng định gật đầu.

“Ngục tối ư?” Chu Du ngược lại cảm thấy khó hiểu.

“Nó ở đâu?” Chu Du không thể hỏi thêm điều gì khác nữa.

“Ở… Kho số Bảy.” Người thanh niên vừa nói xong, Chu Du đã nhận ra, bên ngoài có người đi lên, tiếng bước chân không ngừng từ cầu thang vọng đến.

“Đi mau, nơi này không nên ở lâu.” Chu Du hé một góc cửa, nhìn rõ mười mấy người cầm súng, nhanh chóng đi lên.

Người thanh niên cuống quýt, lúc này mặt đầy vẻ kinh hoàng.

Chu Du liếc nhanh một cái, rồi đạp bung một cửa sổ phía sau, nhảy vọt một cái, kéo người kia trực tiếp lộn ra ngoài.

Chương 739

Sau đó, men theo hành lang phía sau nhanh chóng đi lên tầng trên.

Cầu thang cũ kỹ, bước lên dính dính.

Khắp sàn nhà đều bẩn thỉu, không ai biết trước đó là thứ gì, tường loang lổ, như những vết sẹo, trông đặc biệt quỷ dị.

Hai người men theo một chút ánh sáng, nhanh chóng đi lên phía trên.

Không lâu sau, đã đến sân thượng, may mắn là ở đó không có người canh giữ.

Người thanh niên lúc này thở hồng hộc, cơ thể như một đống bùn nhão, thật sự không thể chạy nổi nữa.

Ở cầu thang, không có tiếng bước chân, người bên dưới không đuổi theo kịp.

"Những người còn lại đâu?" Chu Du hỏi một câu.

"…" Người đó ngẩng đầu, nhìn xung quanh, mới nhìn rõ toàn cảnh, khắp nơi đều có ánh lửa, trông đặc biệt quỷ dị.

"Ở…" Nhìn hồi lâu, lại lắc đầu, sau đó cúi đầu xuống.

Chu Du cũng không hỏi nhiều, chỉ nhìn xung quanh.

Gần tòa nhà, hoàn toàn yên tĩnh, điều này nằm ngoài dự đoán, vốn tưởng rằng những người của ông chủ Triệu sẽ làm ầm ĩ một phen, nhưng hiện tại, hoàn toàn không có bất kỳ động tĩnh nào.

Lẽ nào đã bị phát giác?

Những kẻ đó không thể thờ ơ như vậy được!

Chỉ có một khả năng!

Những tên này có hành động khác, nên mới không gây ra sóng gió lớn.

Chu Du lúc này ra hiệu, "Trước tiên đừng đi lung tung, cứ ở lại đây." Nói xong, đang chuẩn bị rời đi, anh quay người lại đưa khẩu súng trong tay cho người thanh niên, "Cẩn thận một chút, nếu có chuyện gì, cứ nổ súng." Sau đó quay người cẩn thận đi xuống cầu thang bên dưới.

Cầu thang âm u.

Chu Du nhanh chóng đi xuống, nhưng không phát hiện bất kỳ ai.

Lúc này, bên Ô Thiền và Hoắc Linh cũng không có động tĩnh gì, chắc là không bị phát hiện.

Có xe!

Đột nhiên, Chu Du nhìn ra ngoài cửa sổ, một luồng sáng chiếu tới.

Chu Du nhảy vọt một cái, trực tiếp lao về phía hành lang không xa.

Cách chiếc xe đó mấy mét.

"Vút!" Chiếc xe khởi động rồi.

Xe của ông chủ Triệu.

Tên này định bỏ trốn?

Bị phát hiện rồi sao?

Chu Du không nói nhiều, nhảy vọt một cái, trực tiếp đuổi theo phía sau.

"Vút!" Chiếc xe nhanh chóng phóng đi!

Ông chủ Triệu đúng là trốn mất, xuyên qua cửa sổ xe, Chu Du nhìn thấy rõ ràng.

Khi chiếc xe rời đi, chẳng mấy chốc Triệu Đại Hữu đã phái người canh giữ xung quanh, chưa đầy một lát, toàn bộ khu vực nhà tù đã bị vây kín người.

"Tất cả chú ý vào, có người trà trộn vào rồi." Triệu Đại Hữu nhìn xung quanh, vẻ mặt cảnh giác.

Nhưng hắn không nhìn ra xung quanh, chỉ canh giữ ở cổng.

Bọn này thật sự không ngốc đến thế, đúng là muốn thủ chu đãi thỏ.

Đâu có chuyện dễ dàng như vậy!

"Ầm!" Lúc này Chu Du nhanh chóng chạy về phía trước, nhặt một khối đá trên mặt đất, chậm rãi vận sức trong người, lúc này, hòn đá trong tay biến thành màu đỏ rực!

Như một khối sắt nung đỏ.

Chẳng mấy chốc, liền bốc ra từng sợi khói trắng!

Chu Du nhanh chóng ném nó đi, rơi vào góc tường, ngay lập tức, khối năng lượng được ngưng tụ từ sức mạnh huyết mạch bùng nổ trực tiếp.

Như một quả bom từ trên trời rơi xuống!

"Ầm!" Tiếng nổ trực tiếp làm nổ tung một góc kiến trúc phía trước.

Mảnh vỡ văng tung tóe.

Chương 740

Mặt đất gần như không ngừng rung chuyển, tòa nhà lung lay như sắp đổ.

Kiến trúc vốn không mấy kiên cố, gần như sắp sụp đổ rồi.

"Có chuyện rồi." Bên cạnh, Triệu Đại Hữu đã phản ứng, dẫn người nhanh chóng xông tới, xung quanh tràn ngập khói bụi cay mắt.

"Bùm!" Sau đó mấy tiếng súng vang lên, truyền đến từ phía cầu thang.

Hiện trường đã trở thành một mớ hỗn độn.

Chu Du lợi dụng sự hỗn loạn nhanh chóng ra khỏi cổng, mọi người chỉ cảm thấy một trận hàn khí ập đến, xung quanh gió lạnh từng cơn.

Lúc này, Hoắc Linh và Ô Thiền chưa ra, Chu Du cũng không nói thêm gì, nhanh chóng đi về phía đường núi.

May mắn là chiếc xe của ông chủ Triệu đang đi trên đường đèo, vẫn còn một đoạn đường, Chu Du trực tiếp lao xuống núi, nhanh chóng né tránh.

Không lâu sau, anh đã an toàn xuống chân núi.

Chiếc xe phải mất khoảng vài phút sau mới rời khỏi đường núi.

Chu Du sau đó chặn một chiếc taxi, bám sát theo sau.

"Đuổi theo chiếc xe phía trước, đừng để họ phát hiện." Chu Du nhắc nhở một câu.

Người tài xế hơi do dự, Chu Du không nói hai lời trực tiếp móc mấy tờ tiền ra, đưa cho hắn, trong mắt người đó lóe lên một tia tham

lam.

Chiếc xe sau đó nhanh chóng bám theo.

Chu Du tựa vào ghế sau, hít một hơi thật sâu, khẽ nhắm mắt lại.

"…" Không biết bao lâu, xung quanh một mảng tối tăm, đột nhiên tài xế phanh gấp, Chu Du mới tỉnh dậy.

Tài xế quay người, nhìn về phía Chu Du.

"Ở đâu?" Chu Du ngạc nhiên, mở cửa sổ, hít một hơi không khí trong lành, có chút lạnh.

Nhưng nhìn kỹ xung quanh, cũng không phát hiện bất kỳ tình huống bất thường nào.

"Kho số Bảy!" Người tài xế chỉ nhắc nhở một câu, chỉ vào phía trước kính chắn gió, "Vừa rồi chiếc xe đó đã đi vào rồi, giờ anh vào, chắc cũng không bị phát hiện, con đường này, xe không thể vào được nữa." Trong đầu Chu Du nhanh chóng hiện ra cái tên Kho số Bảy mà người kia đã nói trước đó.

Không nói nhiều, anh nhanh chóng xuống xe, tài xế liền quay đầu, nhanh chóng rời đi.

Kho số Bảy, xung quanh một mảng tối tăm, chỉ có mấy chiếc đèn chiếu sáng ở cổng, không ngừng rọi sáng, như những lưỡi dao sắc bén, xé toạc bầu trời.

Toàn bộ nhà kho khá lớn, như một khu mỏ.

Thì ra, đây là một trong những mỏ của ông chủ Triệu, gần như đã đào rỗng nửa ngọn núi.

Xung quanh chất đầy đống đá vụn phế thải lớn nhỏ, như những nấm mồ, đặc biệt nhìn vào giữa đêm khuya, có vài phần rợn người.

Chu Du cẩn thận tiến lại gần.

Trên mặt đất rõ ràng có thể thấy dấu vết xe cộ.

Anh cứ thế đi thẳng vào, may mắn là ở cổng hầu như không có người canh gác, bên trong càng giống một nơi đã bị bỏ hoang từ lâu.

Chu Du cẩn thận đến gần cổng, lúc này bên trong không có bất kỳ âm thanh nào, chỉ có ánh đèn xe lúc sáng lúc tắt lại khá thu hút sự chú ý.

Nhưng, hiện giờ đã là nửa đêm khuya khoắt, ông chủ Triệu đến đây làm gì?

Bên trong dường như cũng không có những người khác.

Ở đây, kỹ năng huyết mạch dường như không bị ảnh hưởng quá nhiều, toàn bộ môi trường xung quanh đều thu hết vào mắt.

Bên trong toàn bộ khu mỏ chủ yếu chất đống đá phế thải.

Khắp nơi là những toa xe mỏ cũ nát, rõ ràng đã lâu không hoạt động.

Quả nhiên, nếu nhốt người ở đây, e rằng cũng khó bị thế giới bên ngoài phát hiện, không hổ là một nơi tốt.

Chu Du đang nghĩ, mới phát hiện sâu nhất bên trong là một đường hầm mỏ, cổng vòm hình tròn, hai bên là hàng rào dây thép gai đã bị bỏ hoang từ lâu.

Trên một tấm bảng sắt rỉ sét loang lổ có ghi mấy chữ xiêu vẹo: "Cấm đi vào!" Nhưng hiện tại, hàng rào dây thép gai đã bị cắt một lỗ, bên trong lờ mờ có ánh sáng đèn pin chiếu ra.

Rõ ràng, ông chủ Triệu chắc đã dẫn người vào rồi.

Chu Du thấy bốn bề vắng người, liền nhanh chóng đi theo vào.

Đường hầm mỏ bên trong lại được bảo tồn khá tốt, máy phát điện truyền ra tiếng "ong ong" bên trong, ở cuối đường, từng tia sáng hơi

chói mắt.

Rõ ràng, thiết bị dưới lòng đất mọi thứ đều bình thường, Chu Du nhanh chóng đi vào bên trong, may mắn là đường trong hầm mỏ thuận lợi, không có lối rẽ.

Hiện tại vẫn không biết bên trong rốt cuộc có tài nguyên khoáng sản gì.

Cẩn thận đi xuyên qua đường hầm mỏ quanh co, trên vách đá bỗng nhiên xuất hiện từng vết hình hồ quang, hình như là quặng vàng.

Chương 741

Nhưng cũng không quá khẳng định, đi khoảng nửa tiếng, bên dưới cuối cùng cũng rõ ràng hơn.

Lúc này, Chu Du nhanh chóng đi tới, cuối cùng cũng đến được dưới lòng đất.

Cách mặt đất mấy mét sâu.

Mặt đất xung quanh mới bằng phẳng, khắp nơi là những cỗ máy hình thù kỳ dị, rỉ sét loang lổ.

Phía trước đào ra từng đường hầm, như một khu mộ địa, hai bên là những không gian tạm thời được khai phá, dựng lên những cánh cửa sắt hình vòm.

Trên cửa treo từng ổ khóa.

Chu Du nhìn mà thấy khó hiểu, lẽ nào bên trong đang giam giữ những người kia?

Theo lời người thanh niên kia, Kho số Bảy, đương nhiên, cũng chỉ là một đường hầm mỏ dưới lòng đất, thực sự có điều kỳ quái.

Vậy nếu thật sự giam giữ người khác, thì những người đó là thân phận gì?

Đang suy nghĩ, đột nhiên Chu Du nghe thấy phía sau truyền đến một trận tiếng bước chân gấp gáp.

Ai lại xuất hiện vào lúc này?

Chu Du thấy lạ, vốn tất cả sự chú ý đều tập trung vào phía trước, nhưng giờ lại bị quấy rầy.

Chu Du sau đó đột nhiên quay đầu lại, nhưng lại không phát hiện

ra ai cả.

Bây giờ không thể không cảnh giác.

Sau đó cẩn thận đi về phía trước, không gian quanh co bên dưới, hầu như không có bất kỳ trở ngại nào.

Không có ai.

May mắn là Chu Du ở không gian dưới lòng đất cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Trên vách đá từng đường vân, trông cực kỳ quỷ dị, càng giống như đã được khai quật ra trước đây.

Chỉ nhìn thì không đáng giá.

Ông chủ Triệu đã có thể ở đây, hiển nhiên có bí mật không thể nói ra.

Đương nhiên bây giờ càng đáng nói hơn, tên này khẳng định có bí mật ít người biết.

Suýt chút nữa đã bị lợi dụng.

Còn về những chuyện xảy ra trước đây, Chu Du trong đầu như một cuốn phim.

Chu Du nhanh chóng phát hiện ra, bên dưới dường như đã đến cuối.

Chẳng lẽ không có lối vào?

Chu Du nhìn kỹ xung quanh, đây là một không gian khá rộng rãi, nhưng chỉ có một lối đi quanh co xuống dưới.

Đây rõ ràng là một hầm mỏ lớn đã được khai quật.

Bên trong lỗ chỗ, khắp nơi là dấu vết khai thác đá nổ mìn.

Ở góc cạnh, có vài cỗ máy rỉ sét loang lổ, chất đống khắp nơi, dây

điện chằng chịt, có những chiếc đèn chiếu sáng khổng lồ.

Chỉ là trước mắt nhìn thấy khắp nơi đều là bụi bặm, rỉ sắt và mạng nhện.

Nơi này đã bị bỏ hoang quá lâu rồi.

Lúc này Chu Du quay đầu lại thì không còn cảm giác bị ai đó theo dõi nữa.

Chẳng lẽ vừa rồi nghe nhầm?

Chu Du có chút không thể tin được, nhưng bây giờ không còn đường lui, anh nhìn kỹ xung quanh.

Rõ ràng nhớ rằng sau khi vào, hầu như chỉ có một con đường duy nhất.

Không thể có lối rẽ khác.

Vì vậy khẳng định, Triệu Đại Hữu nhất định đang ở một chỗ nào đó.

Nhưng, tên này ở đâu?

Hắn không thể bay lên trời, cũng không thể độn thổ, chỉ là một người bình thường, nhưng điều khiến người ta rợn tóc gáy nhất là hắn nhất định rất cẩn thận.

Bất kể làm chuyện gì, dù có bị súng chĩa vào đầu, e rằng cũng sẽ không có bất kỳ hoảng loạn nào.

Chu Du hơi nheo mắt lại, trong đầu lướt qua mọi ngóc ngách bên dưới.

Lúc đó, trong đầu như một cuốn phim.

Sau đó đột nhiên mở mắt ra, cẩn thận nhìn chằm chằm vào từng ngóc ngách.

Chương 742

Trên mặt đất, không có bất kỳ dấu chân nào.

Chu Du cẩn thận đi về phía trước, đến cuối cùng, là vách đá.

Chỗ này trước đó chắc đã bị nổ tung, có vết nứt.

Nhưng vì quá kiên cố, trên mặt đất có một ít thuốc nổ còn sót lại.

Không đúng!

Chu Du ngồi xổm xuống, lại phát hiện trên mặt đất dường như có một rãnh cạn.

Là cái gì?

Chu Du đưa tay thò xuống dưới, không, đó căn bản không phải đá, mà càng giống cát lún.

Tay đặt lên trên, đã bắt đầu chìm xuống.

Thì ra là vậy.

Cát lún!

Chẳng lẽ đã đào được cổ mộ sao?

Sau đó, cũng không nói nhiều, nhảy vọt một cái, trực tiếp nhảy xuống.

Chẳng mấy chốc, Chu Du cảm thấy cơ thể mình như đã bước vào một không gian khác.

Cả người hư vô phiêu dật.

Cuối cùng, anh đã chạm đất.

Ở đây... và không gian tầng trên hoàn toàn khác biệt!

Bên dưới, từng bậc đá xuất hiện trước mặt, xoắn ốc đi xuống, như một cầu thang bình thường.

Rõ ràng đây là một khu vực dưới lòng đất.

Hai bên đều là vách đá!

Chu Du nhìn xuống chân, có từng bóng người vội vã, xem ra, Triệu Đại Hữu đang đi xuống.

Chu Du nhanh chóng đuổi theo!

Bước lên đó, cảm giác như đang ở dưới nước vậy.

Sau thời gian một nén nhang, Chu Du cuối cùng cũng đến được một nơi khác.

Không ngờ, ở đây lại có một không gian tuyệt mật.

Các loại phòng hộ, thảo nào trước đây không ai phát hiện ra.

Sâu nhất bên dưới, gần như toàn bộ đều là cửa đá, từng cánh cửa mở ra, bên trong sâu nhất là hai căn phòng.

Trông cực kỳ chật hẹp.

Lúc này Chu Du đi vào cánh cửa mở bên phải, nhưng vừa bước vào mới phát hiện, bên trong thực sự rộng rãi.

Chắc là một cổ mộ!

Bên trong chắc là chủ mộ thất, quy mô lớn như vậy, như một cung điện, cao hơn mười mét, trên đỉnh hình như có vài thực vật kỳ lạ.

Như những bàn tay đang bò lên trên.

Căn phòng có hình dạng kỳ lạ!

Như một cái đầu lâu người.

Hiện tại đang ở vị trí khóe miệng.

Đặc biệt là hai bệ tế ở hai bên phía trước.

Như hai hốc mắt không có nhãn cầu, trông đặc biệt rợn người, trên cùng có dấu vết máu tươi, chất đống một đống đầu lâu.

Quả đúng là một hố tế tự, lúc này, Chu Du phát hiện ra, trên những đầu lâu kia dường như có từng cái lỗ.

Như bị ngón tay khoét vào.

Lúc này, khắp các bậc đá xung quanh đều có một thứ chất lỏng dính nhớp, đã chuyển sang màu đen.

Hai bên là những quan quách.

Hầu hết đều đã mục nát quá nửa.

Chương 743

Có những quan tài bằng đồng.

Nhưng hiện tại, Chu Du lại phát hiện ra, sự việc tuyệt đối không đơn giản, bởi vì trên vách đá xung quanh có vài bức bích họa quỷ dị.

Dường như là bích họa về chiến tranh.

Những người không rõ thân phận, đang giao chiến trên bờ biển, trông thảm không nỡ nhìn, không đúng!

Không chỉ có người, còn có những thứ từ dưới biển.

Là gì đây?

Chu Du lập tức nhận ra, trên bức bích họa có những người đang chiến đấu.

Hóa ra, từ biển xuất hiện một số loài vật kỳ lạ.

Mặc dù Chu Du không biết chính xác chúng là thứ gì, nhưng hiện tại có thể khẳng định, ít nhất những tên đó không phải người sống.

Bởi vì, phần lớn đã bị ăn mòn, trông như bị rỉ sét.

Chỉ có thể nhìn ra đại khái.

Hiển nhiên, đó là một trận chiến vô cùng khốc liệt.

Triệu Đại Hữu làm gì ở đây?

Thật sự khiến Chu Du bất đắc kỳ giải.

Theo lý mà nói, với tư cách là một ông chủ doanh nghiệp lớn, thậm chí ở cả Hồng Kông, hầu như đều có địa vị cử túc khinh trọng.

Công ty và nhà cửa dưới danh nghĩa của ông ta có thể nói là không đếm xuể.

Dễ dàng đặt một số bảo bối ở bất kỳ đâu.

Nhưng lại cố tình chọn nơi này, có thể thấy, thứ trong tay ông ta thật sự không đơn giản.

Còn về điều đó, Chu Du cũng không biết.

Mơ hồ cảm giác, kết hợp với những gì Lưu Đạt Thiên đã nói trước đó, không khó để đoán rằng, ngay cả vị pháp sư kia cũng muốn có được nó.

Chuyện gì sẽ xảy ra?

Triệu Đại Hữu có quá nhiều bí mật.

Thậm chí không tiếc gây ra bất cứ chuyện gì, Chu Du biết, sau này giao thiệp với tên này, thực sự phải cẩn thận.

Nếu không, chết lúc nào cũng không hay.

Nhưng bây giờ anh ta sắp biết bí mật ẩn giấu ở đây rồi.

Mọi thứ sắp được hé mở.

Chu Du biết, lần này, dù thế nào cũng không thể để Triệu Đại Hữu chạy thoát.

Nếu không, mọi nỗ lực của anh ta sẽ công cốc.

Đột nhiên, Chu Du hít sâu một hơi.

Sau đó, huyết mạch trong cơ thể anh ta dường như bùng phát hoàn toàn.

Chuyện gì thế này?

Chu Du biết, những kỹ năng huyết mạch đã dung hợp trong cơ thể trước đó dường như muốn trào ra, hiển nhiên là do gặp nguy hiểm.

Giống như cảnh báo của cơ thể người bình thường.

Như thể, khi tay chạm vào nước nóng, sẽ rụt lại ngay lập tức vậy.

Lúc này, một luồng sức mạnh trong cơ thể không ngừng xung kích.

Chu Du đột nhiên quay đầu lại, vì anh ta rõ ràng cảm thấy phía sau không ổn.

Tình huống gì đây?

Chu Du lại phát hiện cửa đá phía sau đã đóng lại.

Cơ quan phía sau cửa từ từ khởi động, những âm thanh cơ khí cổ xưa, cũ kỹ phát ra một loại tiếng động kỳ lạ.

Dường như đã kích hoạt cơ quan ẩn trong vách tường.

Sau đó, như hiệu ứng cánh bướm vậy.

Xung quanh đều vang lên những âm thanh kỳ lạ đó.

Trong khoảnh khắc, mọi thứ bỗng ngừng lại.

Chương 744

Chu Du chưa kịp phản ứng, thì thấy một tảng đá khổng lồ phía trước trực tiếp lao xuống.

Mặt đất cũng bắt đầu rung chuyển không ngừng.

Cái gì đó!

Chu Du nhìn rõ, một luồng âm lãnh chi khí truyền đến đồng thời, trên vách tường nứt ra một khe hở.

Bên cạnh khe hở lại có một pho tượng đá ẩn giấu.

Cao hơn hai mét.

Không!

Tuy nhìn là tượng đá, nhưng nó giống hệt như một người bị mục nát sống động như thật.

Nó trực tiếp lao xuống dưới.

Đặc biệt là khuôn mặt đó, càng quỷ dị hơn.

"Hắc hắc!" Đột nhiên, từ khe đá phát ra một âm thanh trầm thấp.

Chu Du vung tay, trong lòng bàn tay anh ta bỗng truyền ra một luồng chấn nhiếp lực mạnh mẽ!

"Oanh!" Tảng đá gần như bị nổ tung.

Cái đầu đó trực tiếp lăn trên mặt đất, rồi dừng lại dưới chân Chu Du.

Máu!

Chu Du mới nhìn rõ mồn một.

Không sai, từ bên trong tảng đá đó bỗng trào ra máu đen.

Chất lỏng sền sệt trong khoảnh khắc lan tràn dưới chân, trông như những cái bóng người, vô cùng quỷ dị.

"Rống!" Tiếp theo là một tiếng rít gào.

Âm thanh tuy không lớn, nhưng Chu Du lúc này lại nghe rất rõ.

Nhanh chóng lùi lại!

Anh ta vươn tay, trên lòng bàn tay bỗng xuất hiện một ngọn lửa xanh lam.

Ánh lửa không ngừng xen kẽ những ánh sáng ngũ sắc.

Huyết mạch trong cơ thể lập tức thức tỉnh.

Trước mắt, ánh mắt anh ta lóe lên một vẻ đáng sợ, ánh sáng đỏ như máu quét khắp xung quanh.

Cuối cùng, Chu Du phát hiện pho tượng đá phía trước tuy đã mất đầu, nhưng một luồng âm khí mạnh mẽ, xông thẳng lên trời.

Như thể giây tiếp theo gần như sẽ bùng phát.

Cái gì thế?

Một luồng hắc khí đột nhiên từ pho tượng đá bắn ra.

Hình thành một bóng người.

Tuy không nhìn rõ tay chân, nhưng đôi mắt trắng bệch đó không ngừng nhìn chằm chằm xung quanh.

Cuối cùng, một luồng tử hắc quang mang gần như bao trùm lấy Chu Du.

Thi Quỷ!

Chu Du mới nhận ra, và ngay khoảnh khắc đó, một tảng đá trực tiếp bị nổ tung.

Thi Quỷ thể rắn cũng xuất hiện.

Rõ ràng là một gã không đầu, cái đầu đá vừa bị đánh bay.

"Rống!" Nhưng Thi Quỷ là một loại tồn tại nằm giữa bất tử bất diệt.

Nó gần giống quỷ hồn, nhưng vì bị áp chế trong lăng mộ quanh năm, căn bản không thể rời đi.

Một khi thoát khỏi sự trói buộc, nó sẽ tan biến.

Vì vậy, chúng quanh năm sống dưới lòng đất.

Lúc này, Thi Quỷ có tốc độ cực nhanh, không ngừng bò trên vách tường.

Tuy đã mất đầu, nhưng cơ thể nó không ngừng xé rách, mở ra vô số miệng huyết bồn, như những xoáy nước muốn nuốt chửng Chu Du!

Chu Du biết rõ ràng, những Thi Quỷ này gần như không khác gì ác quỷ.

Chương 745

Nhưng ác quỷ chỉ xuất hiện ở nhân gian, khắp nơi đều thấy, như không khí vậy.

Ban ngày ẩn nấp, tối mới ra ngoài.

Ác quỷ chủ yếu ăn thực vật ở nhân gian.

Nhưng Thi Quỷ lại giỏi hút tam hồn thất phách của con người, cuối cùng tàn phá nhục thân.

Vì vậy, những thứ này càng khủng khiếp hơn, ít nhất là đe dọa đến sinh mạng con người.

Tuy chúng giống như lũ kiến, nhưng lại có thể khiến người ta sợ hãi run rẩy trong chốc lát.

Vì vậy không ai muốn dây dưa với những thứ này, thậm chí một số đạo sĩ và thuật sĩ du phương cũng tránh xa.

Cũng chính vì thế, đối với những người trộm mộ, nguy cơ lớn nhất trước mắt chủ yếu là Thi Quỷ trong mộ huyệt.

Chúng quyết định việc có thể sống sót gặp chủ nhân ngôi mộ ở cửa ải đầu tiên hay không.

Còn về các cơ quan trong mộ thất, đa phần đều đã bị hủy hoại trong hàng trăm năm, không đủ để tạo thành mối đe dọa sinh tử.

"Rống!" Chu Du đang chuẩn bị lùi lại, vốn định xua tan Thi Quỷ trước mắt.

Có cách, nhưng cách hiệu quả nhất là trực tiếp rời khỏi đây bằng một cách khác.

Đương nhiên là không bị Triệu Đại Hữu phát hiện.

Giờ xem ra, Triệu Đại Hữu này thực sự là người trong giới, nhưng Chu Du thấy lạ là trước đó không phát hiện dấu vết tu luyện trên người hắn.

Lẽ nào hắn cố ý che giấu bằng thứ gì đó?

Nhưng ngay từ cái nhìn đầu tiên, Chu Du đã cảm thấy người này như bệnh nặng nan y.

Chỉ còn hơi thở cuối cùng, đúng là âm khí quấn thân.

Thoáng cái lại hoạt bát như vậy, xem ra bên trong thực sự có bí ẩn.

Đúng lúc này, Chu Du lại nhắm mắt, kỹ năng huyết mạch trong cơ thể đã hoàn toàn dung hợp, đối phó với tên này, không tốn chút sức lực nào.

Nhưng Chu Du chuẩn bị xua đuổi tên này đi.

Thì không, tiếp theo còn nhiều Thi Quỷ hơn đang chờ đợi.

Những tên đó đều từ trong đá bật ra.

Trấn Mộ Thú!

Chu Du gần như nằm mơ cũng không ngờ, một ngôi cổ mộ lại dùng người sống để làm Trấn Mộ Thú.

Bị nuôi dưỡng thành Thi Quỷ!

"Oanh!" Ở hai bên cửa, những nơi hơi tối và địa thế thấp hơn, lại có từng hàng tượng đá.

Sau khi nổ tung, lại bò ra từng con Thi Quỷ, càng quỷ dị đến cực điểm.

Những thứ này tốt nhất không nên chọc vào.

Nhưng nhìn thấy một con Thi Quỷ phía sau mở cái miệng huyết

bồn ra, gần như có thể nuốt chửng một người sống.

Chu Du đột nhiên quay người, giữa lúc vung tay, một luồng hắc khí nhanh chóng lan tràn.

Cả lòng bàn tay như sấm sét giữa trời quang.

Phát ra một tiếng vang lớn, mặt đất gần như bắt đầu rung chuyển, Thi Quỷ trong chớp mắt ngã rạp xuống đất.

Trong miệng không ngừng phát ra tiếng rít gào.

Trong chớp mắt, âm khí không ngừng lan tỏa.

Trong cả mộ thất, như vạn quỷ khóc than.

Trong lòng bàn tay Chu Du, một luồng màu đỏ máu ẩn hiện như giọt nước.

Không ngừng lớn lên.

Mùi máu tươi!

Như thể đã thu hút vô số Thi Quỷ.

Sự khát khao máu tươi, thậm chí là sự khát khao linh hồn của người sống.

Trong khoảnh khắc này, gần như sắp bùng nổ.

Tất cả gào thét lao về phía Chu Du, càng lúc càng điên cuồng.

Hoàn toàn không để ý đến những thứ khác, lúc này Chu Du vung tay, vật giống giọt nước màu máu đó nhanh chóng rơi xuống đất.

Chương 746

Trong chớp mắt tản ra, như những bông hoa nở rộ trong đêm tối.

Ánh sáng rực rỡ!

Cả mộ thất chìm trong màu đỏ máu, Chu Du gần như không thể mở mắt.

"Rống!" Tiếng gào thét không ngừng nghỉ.

Con Mắt Hỗn Độn!

Chu Du đã phong tỏa nó ở cửa, Thi Quỷ gần như tất cả đều xông lên, nơi đó hội tụ vô số linh hồn, đa phần là cô hồn dã quỷ.

Từng con không ngừng tranh giành, như chó đói vồ mồi.

Chu Du mới thoát thân, biết rằng động tĩnh trước mắt đã hoàn toàn bị Triệu Đại Hữu phát hiện.

Chỉ không biết Triệu Đại Hữu có để lại người giúp hay không, hay có lối ra nào khác.

Chỉ có thể nhanh chóng đi về phía trước.

Chu Du quan sát một vòng, tổng thể thấy rằng cả mộ thất gần như không có lối ra nào khác, dù sao bên trong cũng khá lớn.

Vì vậy chỉ khai quật một chỗ.

Rõ ràng, vì Triệu Đại Hữu có mỏ khoáng sản ở đây, nên hắn cũng là người đầu tiên phát hiện ra mộ thất này.

Chỉ là không muốn mở những mộ thất còn lại.

Thật là một mê cung.

Tuy nhiên, sau khi mộ thất bị cướp sạch, cũng chẳng còn gì, gần

như chỉ còn lại những thứ không thể di chuyển.

Không đúng!

Chu Du đi lùi lại vài mét nữa, mới chú ý thấy ở cuối bích họa, hình như có những hàng chữ.

Rõ ràng trước đây chúng được bảo tồn rất tốt, nhưng giờ nhìn lại, hoàn toàn không phải vậy.

Những chữ này gần như đã bị Triệu Đại Hữu phá hủy.

Sau đó dùng dao găm để cưỡng chế phá hủy.

Lẽ nào những chữ trên bích họa này có điểm đặc biệt?

Ai cũng không biết ý nghĩa thực sự là gì, hiện tại chỉ có Triệu Đại Hữu biết, nếu không có gì bất ngờ, Chu Du đoán hắn có dấu vết khắc ghi.

Quả nhiên có thứ gì đó!

Chu Du mỉm cười nhẹ, nheo mắt lại, ngay sau đó một luồng lạnh lẽo từ phía sau!

Có thứ gì đó!

Chu Du rõ ràng cảm thấy có thứ gì đó phía sau!

Một luồng âm lãnh, nhiệt độ gần như đã giảm đi vài độ, lúc này xung quanh âm phong thổi từng đợt, không ngừng gào thét.

Một mùi hôi thối trong không khí gần như khiến người ta nghẹt thở.

"Rầm!" Ngay sau đó một tiếng động lớn, Chu Du đột ngột quay đầu lại, gần như một cái miệng huyết bồn đã xông tới, dán vào mặt anh.

Quả nhiên là mùi hôi thối!

Chu Du nhảy vọt lên, một cú đá trực tiếp.

Trúng ngay cái mặt đó, thịt thối gần như sắp rụng, dáng người khom lưng, cả người như ghép nối lung tung.

Vùng vẫy vài cái, lại không ngừng lao tới cắn xé.

Tên này?

Chu Du trăm mối không hiểu, đúng vậy, trên người tên này không có bất kỳ âm khí nào.

Đương nhiên không phải Thi Quỷ!

Nếu không nhìn ra âm khí tỏa ra từ người, thì chỉ là một thi thể bình thường.

Nhưng thi thể có thể cử động sao?

Âm thanh vừa rồi?

Chu Du đang nghĩ, thì tên đó lại lao tới.

Cơ thể có vẻ hơi vụng về.

"Tên khốn, đúng là không sợ chết!" Chu Du mỉm cười nhạt.

Chương 747

Anh ta cúi xuống, nhặt một tảng đá trên đất, rồi ném thẳng vào cái mặt đó.

"Ai da!" Anh ta nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết.

Miếng thịt thối trên mặt lại rụng xuống.

Chu Du cuối cùng cũng nhìn rõ, đó không phải quỷ quái, rõ ràng tiếng kêu thảm vừa rồi là do người phát ra.

Không sai, tên này tuy mặt mũi trông hung tợn, không khác gì xác chết thối rữa lâu ngày.

Nhưng bên ngoài dùng một xác chết để che giấu hơi thở của người sống.

Hắn mặc một bộ quần áo kín mít, sau khi miếng thịt trên mặt rụng xuống, mới lộ ra khuôn mặt thật.

Có lẽ đối phương không biết Chu Du đã nhận ra điều bất thường.

Lúc này, người đó đeo kính nhìn đêm, mới nhận ra vị trí của Chu Du.

Một đôi mắt nhìn chằm chằm.

"Đừng động!" Chính tiếng kêu thảm thiết đó đã làm lộ tẩy hắn.

Cơ mặt của hắn hơi co giật, qua lớp kính gần như trong suốt nhìn chằm chằm Chu Du.

Trong mắt lộ ra một tia khinh miệt.

Nhưng cũng có vẻ kinh ngạc!

"Không, tìm được một nơi tốt, nhưng tôi không ngờ cậu lại ngốc

đến mức dám một mình vào đây, không sợ chết sao?" Thấy hắn mở miệng, Chu Du cũng không hành động khinh suất.

Lúc này mỉm cười nhạt, sau đó ngồi xuống bên cạnh cỗ quan tài.

Sau đó mỉm cười nhạt, "Tôi một mình là đủ rồi." Chu Du nhún vai, không tỏ vẻ gì.

"Tên nhóc con, thật có dũng khí, không nghi ngờ ông chủ sao, dù có lợi hại đến mấy cũng chỉ là một người bình thường thôi, cậu nghĩ mình có thể bất tử bất diệt sao?" Người kia cười lạnh, "Đừng trách tôi giết cậu, nếu muốn trách, thì hãy trách cậu đã xen vào chuyện không phải của mình." "Cậu nghĩ cậu có thể giết được tôi sao?" Chu Du từ trong túi lấy ra một nắm đậu phộng, rồi ăn.

Đối diện người kia lại ngạc nhiên, cái chết kề cận, sao lại bình tĩnh như vậy?

"Cái chết kề cận, lại bình tĩnh như vậy, tôi thực sự bội phục, vậy thì, tạm biệt!" Khẩu súng trong tay người kia không phải hàng bình thường.

Hắn hai tay nắm chặt khẩu súng, sau đó trực tiếp bóp cò.

"Bùm!" Một tiếng động lớn, lan tràn khắp mộ thất, âm thanh vang vọng, khiến mặt đất cũng bắt đầu rung chuyển.

Người đâu?

Tên kia lại thấy lạ, sau khi bắn súng, Chu Du đã biến mất.

Chết rồi sao?

Hắn cười lạnh, "Không ngờ, xem ra ông chủ cũng lo lắng quá mức rồi, chỉ là một người bình thường thôi mà." Hắn cất súng, rồi mới đi kiểm tra thi thể của Chu Du.

Không có?

Tên kia đi tìm nửa ngày, nhưng căn bản không thấy thi thể của Chu Du, sau đó liền bật đèn pin lên.

Hắn muốn xem chuyện gì đã xảy ra.

"Thằng nhóc tìm chết à!" Phía sau không biết từ đâu lại xuất hiện hai ba người mặc bộ đồ giống hệt hắn.

Trước đó họ đều sợ có chuyện xảy ra, đặc biệt là vào thời điểm quan trọng này, càng không thể lơ là.

Sợ đến mức người kia trực tiếp tắt đèn.

Hắn biết, những thứ trong mộ thất này càng ở trong bóng tối, càng giống như mãnh thú săn mồi, rình rập chờ thời cơ.

"Đúng rồi, thi thể của tên đó đâu?

Tìm xem?" Có người nói.

Bốn người mới cẩn thận tìm kiếm, lại thấy lạ, một phát súng bắn ra, chẳng lẽ ngay cả một cái xác cũng không còn sao?

"Có lẽ." Có người muốn nói, sau đó mỉm cười nhạt, "Yên tâm, súng chuyên dụng, đừng nói là một người, một con mãnh thú, cũng một phát súng có thể khiến hồn phi phách tán!" Không ngờ lời vừa dứt, đột nhiên hắn cảm thấy phía sau như có một bàn tay vỗ vào vai.

"Đừng nghịch." Sau đó từ từ quay người lại, nhưng chỉ thấy ba người phía trước đều cách xa mấy mét, không thể có người thứ năm.

"Ai?" Hắn đột nhiên quay đầu lại, nhưng phát hiện căn bản không có ai.

Tiếp đó hắn nhìn về phía trước qua kính nhìn đêm, mộ thất lại tĩnh mịch, chỉ còn vang vọng âm thanh kinh hồn chưa dứt.

"Mẹ kiếp, giật mình à?" Thấy có người la lớn, sau đó ba người còn lại quay đầu lại, nhìn về phía hắn, "Mày đừng có làm ầm ĩ, muốn

dọa mấy thứ đó ra sao, lúc đó bọn tao không nuốt trôi mà chạy đấy." "Không thấy sao?" Người kia chỉ nuốt nước bọt, nếu những người khác có thể nhìn rõ vẻ mặt của hắn, thì khuôn mặt đó chắc chắn sẽ không dễ coi.

"Không thấy à?" Ba người còn lại gần như đồng thanh, "Mày sao vậy?" "Không có." Người kia mới hoàn hồn, hít sâu một hơi, lúc này toàn thân lạnh toát mồ hôi, đặc biệt trong ngôi cổ mộ này, thật sự dọa chết người.

"Nhanh lên tìm đi, đừng lề mề nữa." Có người nhắc nhở một câu.

Chương 748

Người kia mới hoàn hồn.

Lần này hắn trở nên cẩn trọng hơn.

Mới đi vài bước, quay đầu lại, phía sau vẫn không có ai.

Lẽ nào thật sự chỉ là ảo giác?

Không thể nào!

Trong đầu hắn liên tục suy nghĩ.

Nhưng khi tiếp tục đi không bao xa, đột nhiên lại có một bàn tay đặt lên vai hắn.

"Ai?" Lần này, tốc độ phản ứng của hắn thực sự rất nhanh, nhưng người đối diện dường như không định rời đi.

Chu Du nhìn thấy tên đó mồ hôi đầm đìa, trong lòng lại cười lạnh.

"Tìm tôi sao?" Câu nói còn chưa dứt, người kia không trả lời, chỉ cảm thấy đầu mình bị đánh trúng một cú nặng nề.

Cả khuôn mặt gần như biến dạng, người đó bay ra ngoài, trực tiếp rơi xuống cỗ quan tài phía trước.

"Phụt!" Ngay sau đó một ngụm máu tươi phun ra, người đó nửa ngày không hoàn hồn.

"Sao vậy?" Ba người còn lại thấy tình hình không ổn.

Sau đó đang định đi lên đỡ.

Nhưng chưa kịp đến gần, thì thấy máu bắn ra từ quan tài trong chớp mắt như bị hút cạn.

Sau đó quan tài bắt đầu rung chuyển không ngừng.

Giống như động đất, ba người đang đến gần, sau đó nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra vẻ kinh hoàng.

Dường như không dám đến gần nữa.

Bởi vì trên cỗ quan tài đó bỗng vươn ra một bàn tay!

Trực tiếp tóm lấy tên kia trên nắp quan tài, cả người gần như bị xé thành hai mảnh.

Ba người còn lại nhìn thấy cảnh tượng đó mà rùng mình, sau đó ruột gan cuồn cuộn.

Ba người nhanh chóng lùi lại, quay đầu lại nhìn về phía Chu Du.

Kinh hãi biến sắc.

Không thể nào còn sống?

Tên đã nổ súng thậm chí bắt đầu nghi ngờ nhân sinh, trước đó hắn tuyệt đối không thể bắn trượt.

Đương nhiên hắn tự tin vào kỹ năng bắn súng của mình.

Nhưng sự thật bày ra trước mắt.

Nếu không phải người, thì là quỷ sao?

Thi thể cũng không tìm thấy.

Rõ ràng Chu Du đã tránh được viên đạn trong súng, nhưng làm sao có thể?

Không ai tin, cũng không ai dám tin!

Trừ phi tên này không phải người!

"Sợ rồi sao?" Thứ trong quan tài đương nhiên đã quen rồi, chỉ là một Huyết Thi mà thôi, không có gì đáng ngạc nhiên.

Nhưng ba người còn sống đang run rẩy.

Hiện tại cả mộ thất đầy rẫy nguy hiểm, đặc biệt là Chu Du trước mắt, mối đe dọa càng lớn hơn.

Ít nhất Huyết Thi kia bị trấn áp, tạm thời sẽ không trực tiếp xông ra cắn cổ mọi người.

"Giết hắn cho tôi!" Sau vài giây im lặng, cuối cùng có người hét lên một câu.

"Bùm!" Ngay sau đó đạn bay nhanh tới, trong chớp mắt cả mộ thất như bắn pháo hoa.

Chu Du lại dễ dàng tránh được, đạn trong súng gần như đã hết.

Không thể không nhìn lại xung quanh, lần này, Chu Du đứng phía sau, mấy người kia đều sợ ngây người.

"Không thể nào!" Ba người trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hiện tại gần như không còn cách nào, từng người run rẩy, cả người gần như muốn nghẹt thở.

Chẳng trách tên này lợi hại như vậy, thậm chí ngay cả ông chủ cũng phải kiêng dè ba phần.

Chương 749

Nhưng bây giờ không còn đường lui.

"Rốt cuộc là ai?" Một trong số đó trong lòng lại có chút không phục, nghiến răng nghiến lợi, sau đó trong mắt lộ ra một tia sát ý.

Như muốn nuốt chửng Chu Du.

Nhưng căn bản là có tâm mà không đủ sức.

"Tôi nghĩ, không cần thiết nữa rồi." Chu Du mỉm cười nhạt, trong chớp mắt sắc mặt thay đổi, ba người gần như đều cảm thấy nghẹt thở.

Cái chết gần như bao trùm trong tâm trí mỗi người.

Chu Du đột nhiên vung tay, trong chớp mắt ba người phía trước bị một luồng âm khí mạnh mẽ chấn động bay xa mấy mét.

Rơi mạnh vào vách đá, từng người kêu khổ không ngừng.

"Phụt!" Từng người phun ra máu tươi, miễn cưỡng chống đỡ cơ thể, nửa ngày mới đứng dậy được.

"Hừ, đừng tưởng có thể sống sót ra ngoài." Một trong số đó lau vết máu ở khóe miệng.

Tháo mũ xuống, sau đó trước mắt chỉ cảm thấy một mảnh tối đen, cũng không nhìn thấy gì nữa.

Chỉ là ánh mắt của hắn dường như đã khóa chặt Chu Du.

Trong mắt, sự phẫn nộ từ tận đáy lòng bùng lên.

"Hắc hắc!" Đột nhiên trên mặt hắn lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Trong mộ thất truyền ra một tiếng cười giảo hoạt.

Vang vọng khắp xung quanh, khiến hai người bên cạnh nổi da gà, đánh rơi đồ đạc.

Cả hai vỗ vỗ vai người kia, nhắc nhở một câu, "Không sao chứ?" "Hắc hắc!" Đợi tiếng cười dứt, Chu Du cuối cùng cũng nhận ra, khuôn mặt đó có vẻ không ổn, cả khuôn mặt gần như khiến người ta nghẹt thở.

Sau đó lại thấy hắn đột nhiên rút con dao găm trong tay ra.

Con dao găm này không giống những con dao thông thường.

Trên đó hình như có một số kinh văn kỳ lạ, chi chít, trông vô cùng quỷ dị.

Sau đó Chu Du phát hiện hắn trực tiếp rút dao đâm vào cổ mình.

Máu tươi trực tiếp nhuộm đỏ con dao găm, biểu cảm trên mặt hắn cứng đờ.

Trong chớp mắt cơ thể hắn ngã vật xuống đất, dường như không ngừng co giật.

Hai người bên cạnh nhìn thấy mà khó hiểu, không biết tiếp theo phải làm gì.

Nhưng thi thể trên đất chỉ sau vài giây đã động đậy.

"Rống!" Trong chớp mắt trên đất truyền ra một tiếng gào thét.

Hóa ra, tên này vốn là một thuật sĩ.

Chu Du mới hiểu ra, chiêu này gọi là "Trí chi tử địa hậu sinh" (đặt vào chỗ chết để tìm đường sống), hắn muốn báo thù!

Vì vậy mới không cam tâm.

Tên này lại dùng con dao găm đã bị yểm bùa để được tái sinh.

Nhưng không có gì, con dao găm đó dường như cũng không mấy

tác dụng ở dưới này.

Đương nhiên, đối với người khác, tự nhiên có thể ứng phó, thậm chí một số tu hành giả bình thường cũng phải tránh xa.

Quả nhiên, cả người tên này gần như khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Hai người bên cạnh nhìn thấy mà khó hiểu, nhưng thấy khuôn mặt hắn vặn vẹo, khóe miệng chảy nước dãi.

Sợ đến mức không dám động đậy!

Bây giờ muốn chạy trốn, nhưng chưa đi được vài bước, cơ thể lại như bị giam cầm.

Người kia chỉ cảm thấy cổ mình bị thứ gì đó cắn.

Vùng vẫy vài cái, sau đó người đó ngã vật xuống đất, mất đi tri giác.

Cơ thể đã khô héo.

Một tên khác sợ đến mức mềm nhũn ra, sau đó còn sợ đến mức tè ra quần.

"Đừng, đừng giết tôi." Hắn không ngừng vẫy tay.

Nhưng tên đã trở thành nửa người nửa thi đó làm gì có chút ý thức nào, đôi mắt đỏ ngầu trực tiếp lao tới.

Lại một tiếng gào thét.

Chương 750

Máu bị hút khô, cơ thể héo rũ.

Lúc này hắn từ từ quay người lại, nhìn về phía Chu Du.

Sau khi hút máu, tên này lại tăng thêm không ít thực lực.

Sau đó hắn ngửi thấy hơi thở của người sống trên người Chu Du.

Rồi nhảy vọt lên, Chu Du biết tên này bây giờ chỉ ở giai đoạn sơ cấp, cũng là một bán Huyết Thi.

Không có chút ý thức nào.

"Hậu!" Cái miệng huyết bồn mở ra, gần như chỉ cách Chu Du một mét.

Chu Du đột nhiên vươn tay, như một con rắn thè lưỡi.

Trong chớp mắt tóm lấy yết hầu của tên đó.

Sau đó rút con dao găm trong tay, tiện tay trực tiếp lướt qua cổ hắn.

"Phụt!" Chu Du ra tay, trực tiếp cắt đứt cổ tên đó khỏi đầu.

Máu từ cổ như vòi nước, phun ra, xung quanh một mùi máu tươi nồng nặc.

Máu!

Máu tươi lan tràn khắp mộ thất, Chu Du biết bây giờ mùi máu tươi càng lúc càng nặng.

Phải rời khỏi đây, đi về phía trước tìm Triệu Đại Hữu.

Tên đó chắc đang ở một nơi nào đó quan sát.

Lúc này mùi máu tươi nhanh chóng thu hút những thứ trong quan

tài, trong chớp mắt nắp quan tài thi nhau nổ tung.

Chu Du cũng không tiếp tục dây dưa với những Huyết Thi này nữa.

Trong chớp mắt từng Huyết Thi nhanh chóng xông lên, trực tiếp nuốt chửng thi thể không đầu kia.

Chu Du nhảy vọt lên, trực tiếp lao về phía trước, bởi vì lúc này anh rõ ràng nhìn thấy một bóng người, lóe lên.

Triệu Đại Hữu?

Chu Du lúc này lại thấy lạ, trong đầu như xuất hiện một cảnh tượng quen thuộc.

Tuy cả gian mộ chính chỉ có một gian, nhưng rất lớn, như một cung điện, thậm chí nhìn một cái cũng không thấy hết.

Rõ ràng chủ nhân ngôi mộ này khi sống thân phận địa vị không tầm thường.

Chu Du đột nhiên lao về phía trước, bóng người kia lúc này căn bản không có chỗ nào để trốn.

Rõ ràng, bóng đen kia cũng đã nhận ra mình bị Chu Du theo dõi.

Đặc biệt trong không gian gần như bị bịt kín này, không còn đường lui.

Chu Du rõ ràng cảm thấy bóng đen đó đã giảm tốc độ.

Sau đó vòng về phía trước, một góc hẹp, nơi đó dường như là tận cùng, phía trước không còn đường đi nữa.

Cuối cùng tên đó dừng bước, lúc này không quay đầu lại.

Kỳ lạ, hồn phách của người này và cái mà anh đã thấy trước đó y hệt nhau, dường như có gì đó thiếu sót!

Trong mộ thất nghe rõ ràng.

Hít sâu một hơi.

Cả mộ thất nghe rõ ràng.

Chu Du cũng không vội vàng xông lên, nhưng nhìn cái lưng đó, anh mới xác định được, người đó chắc chắn là Triệu Đại Hữu.

Trước đó, Chu Du đã sớm cảm thấy kỳ lạ, vì sự thật bày ra trước mắt.

Người bị thương rõ ràng không chỉ có một mình ông chủ Triệu, mà còn có Triệu Đại Hữu.

Chu Du đoán không sai, đúng như dự đoán.

Sau khi ra khỏi nhà tù bỏ hoang đó, anh như bị trúng mê vụ vậy.

Chu Du suýt chút nữa không phân biệt được.

Ông chủ Hoa, Triệu Đại Hữu?

Hai cái tên đó cứ luân phiên xuất hiện trong đầu Chu Du kể từ khi anh vào nhà tù bỏ hoang và hầm mỏ dưới lòng đất này, dường như đều có chút không rõ ràng.

Lúc này anh cuối cùng cũng hiểu ra.

Chương 751

Có lẽ, ông chủ Triệu và Triệu Đại Hữu rõ ràng là cùng một người, thay đổi thân phận khác nhau.

Chỉ để che mắt người khác.

Vì rõ ràng từ trên người hắn ngửi thấy một mùi hương giống nhau.

Mùi hương đó trước đây Chu Du không mấy chắc chắn, nhưng bây giờ cuối cùng cũng hiểu ra.

Bí mật trên người tên này càng ngày càng nhiều!

"Ai vậy?" Chu Du cũng không động, lúc này người kia không ở xa.

Nhưng nhìn vóc dáng của hắn, lại không giống trước đó, khi đuổi theo vừa rồi, hắn còn rất tinh thần.

Ước chừng người bình thường thật sự không đuổi kịp.

Tốc độ và sức mạnh đều mạnh hơn người bình thường.

Nếu là người bình thường với thể chất như vậy, thì trông sẽ trẻ trung.

Nhưng Chu Du cẩn thận nhìn về phía trước, đương nhiên anh có thể thích nghi với môi trường tối tăm, nhưng vẫn nhìn rất rõ.

Chỉ là cảnh tượng trước mắt, lại có chút không bình thường.

Bởi vì, vóc dáng của tên đó rõ ràng không phải của một người trẻ tuổi, thậm chí lưng còn hơi còng.

Trông như người bảy tám mươi tuổi!

Chu Du nghi ngờ nhíu mày.

Vừa rồi anh nhìn rất rõ, tên đó không thể biến thành một người khác.

Rõ ràng là cùng một người.

Nhưng tại sao trong thời gian ngắn ngủi lại xảy ra sự thay đổi lớn như vậy!

"Khái khái." Người kia cũng không nói nhiều, chỉ ho khan một tiếng, giọng nói càng lúc càng nặng nề.

Chu Du có thể cảm nhận rõ ràng, thể lực của tên này không hiểu sao lại đang giảm sút nhanh chóng.

Hiện tại, hắn như một bệnh nhân đang hấp hối vùng vẫy.

Nhanh chóng, hắn ngồi xổm xuống.

Sau đó tựa vào góc tường, từ từ quay người lại.

"..." Chu Du lại thấy lạ, vì người đang ngồi xổm trong góc kia không phải người bình thường, trông giống ông chủ Hoa bảy mươi tuổi, nhưng nhìn dáng vẻ lại giống Triệu Đại Hữu.

Tình huống gì đây?

Trong đầu Chu Du lại xuất hiện hình bóng Triệu Đại Hữu, và người trước mặt gần như giống hệt, chỉ là đang trong trạng thái mục nát sắp chết.

"Khái khái." Ho khan một tiếng, tiếng thở dốc càng lúc càng lớn.

Sau đó ánh mắt mờ dần, như khoảnh khắc trước khi lâm chung, Chu Du không khỏi nới lỏng cảnh giác.

Dáng vẻ của tên này bây giờ, cũng không thể tự ý biến mất được.

Chu Du sau đó cẩn thận đến gần, cảm giác như cả không gian không còn ai nữa.

Anh muốn làm rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Dựa theo những chuyện của Lưu Đạt Thiên, Chu Du cũng có thể suy đoán, bí mật chắc chắn nằm trên người ông chủ Hoa, có lẽ là trong không gian kín này rồi.

"Tìm thấy rồi." Quả nhiên, Chu Du nghe rõ ràng một giọng nói, đó rõ ràng là giọng của ông chủ Triệu.

Chỉ là khác xa so với lúc ở bên ngoài.

"Không, tôi không hề ẩn giấu sâu." Chu Du mỉm cười nhạt, sau đó ngồi xổm xuống tùy tiện tìm một chỗ ngồi, "Phải không?" "Được, đã muốn biết, tôi sẽ không nói nhiều nữa." Ông chủ Triệu gật đầu, dường như đang cố gắng giữ hơi thở cuối cùng, "Nhưng, tôi biết, chỉ cần cậu nghe xong lời tôi nói, nhất định sẽ vô cùng chấn kinh." Chu Du không cắt ngang lời hắn, ông chủ Triệu trầm ngâm một lát, mới kể lại đại khái những chuyện đã xảy ra với mình.

Đó là vào khoảng vài năm trước, hắn cũng không nhớ rõ lắm.

Trong một lần công tác, hắn cùng với đối tác đi đến một nơi hẻo lánh ở phía Tây Nam, đương nhiên ông chủ Triệu không nói rõ cho Chu Du biết đó cụ thể là ở đâu.

Vốn định làm một dự án khai thác ngọc thạch.

Thậm chí đã thăm dò không ít tài nguyên khoáng sản.

Chuẩn bị ký hợp đồng.

Mọi chuyện cũng thuận lợi, để chúc mừng, ông chủ đối tác đã dẫn ông chủ Triệu và nhóm người đi đến căn cứ thăm dò, sau đó ăn mừng một trận lớn.

Tuy trong rừng núi không có đường, nhưng may mắn là đa phần địa hình bằng phẳng, xe cộ cũng có thể đi vào.

Tối hôm đó, ông chủ Triệu cùng những người đi cùng trực tiếp đi vào một khu rừng rậm.

Chương 752

Giống như một khu rừng nguyên sinh, ban ngày cũng âm u đáng sợ, sơ sẩy một chút là có thể mất mạng.

Tối hôm đó, ông chủ Triệu dưới sự hộ tống của hàng chục người, vẫn bình an vô sự, ăn mừng suốt một đêm.

Nhưng lúc đó ông chủ Triệu nhận thấy một trong những đối tác có vẻ không ổn.

Dường như có chuyện quan trọng muốn nói với hắn, nhưng trước mặt nhiều người như vậy, hắn không mở lời.

Ông chủ Triệu cũng không nói nhiều.

Nhưng đến hoàng hôn ngày thứ hai, khi nhóm ông chủ Triệu sắp rời đi, tên gọi Sơn Báo đã lén lút tìm đến.

Tên đó thần bí thần bí nói với ông chủ Triệu rằng hắn đã phát hiện một nơi không tầm thường.

Chủ yếu là có giá trị khai thác lớn, hy vọng có thể hợp tác với ông chủ Triệu.

Lúc đó ông chủ Triệu không có bất kỳ ý định nào, đang chuẩn bị từ chối Sơn Báo, nhưng không, tên đó không bỏ cuộc, sau đó lấy ra những bức ảnh.

Đó là những bức ảnh lén lút chụp bởi người hắn cử đi.

Ông chủ Triệu cũng chỉ tiện tay xem qua.

Nhưng lại phát hiện trên bức ảnh hình như có một nơi kỳ lạ.

Ở khu rừng nguyên sinh, cũng cách nơi trú quân hiện tại không xa lắm, chỉ khoảng ba bốn cây số.

Lại có một thôn làng kỳ lạ, nhìn kiến trúc tạo hình, ít nhất cũng có lịch sử hàng trăm năm.

Những người đó được gọi là "Sơn Lâm Nhân" (Người rừng).

Đời đời kiếp kiếp đều sống ở đó, tuyệt đối không ra ngoài.

Điều này không hấp dẫn lắm, điều khiến ông chủ Triệu động lòng nhất đương nhiên là những lời đồn đại.

Cũng là nguyên nhân quan trọng khiến ông chủ Triệu sẽ thực hiện hành động tiếp theo.

Đương nhiên, trước kia Triệu lão bản đã từng rất hứng thú với tôi, đặc biệt là mấy bộ phận chuyên thu mua cổ vật của công ty ông ta.

Vì thế tôi biết rất rõ, thôn làng đó được gọi là Thế ngoại đào nguyên.

Cái thôn nhỏ ẩn mình trong núi, một Thế ngoại đào nguyên này, cũng có ghi chép rõ ràng trong một số địa phương chí.

Đại khái là thôn làng này xuất hiện từ ít nhất thời Tống, nhưng lại không ngừng di dời, có lẽ là để tránh chiến loạn.

Triệu lão bản không hề hứng thú với những cổ vật khác trong thôn, nhưng duy nhất có một thứ thì đương nhiên là ông ta rất quan tâm.

Đó là thứ được gọi là 'Thần Nhãn'.

Tương truyền vật này có thể khiến người ta phản lão hoàn đồng, hay còn gọi là bí thuật bất lão.

Triệu lão bản hiển nhiên đã động lòng.

Cuối cùng, ông ta đồng ý với Sơn Báo, ông ta ra tiền, Sơn Báo ra sức.

Sau đó, một nhóm người rời khỏi doanh địa, lái mấy chiếc xe vượt qua mấy ngọn núi, tiến về phía thôn làng.

Khi cách thôn làng chưa đầy trăm mét, một nhóm người nấp sâu trong rừng rậm, chăm chú theo dõi mọi cử động phía trước.

Trong thôn làng cũng không ít người, khoảng trăm người.

Kỳ lạ là không hề thấy người già nào, toàn bộ đều là trẻ con hoặc nam nữ thanh niên, trông không quá hai ba mươi tuổi.

Cả nhóm người thật sự vô ưu vô lo, Triệu lão bản trong lòng không khỏi đại hỷ, đại khái là giống hệt như những gì đã ghi chép.

Giờ phút này, ông ta không kìm nén được sự kích động trong lòng.

Không sai, có bảo bối như vậy, người bình thường sao có thể cưỡng lại được?

Sau khi xác định địa hình xung quanh thôn làng, nhóm người quyết định ra tay vào khoảnh khắc trước khi trời sáng.

Triệu lão bản không có được bất kỳ thu hoạch bất ngờ nào.

Khi trời mờ sáng, nhóm người phát động tấn công.

Đương nhiên, trước đó không hề có ý định tận diệt toàn bộ người trong thôn, chỉ cần lấy được thông tin về Thần Nhãn từ miệng họ.

Dù sao Sơn Báo trước đó cũng đã có tin tức, rằng nó ở bên trong một kiến trúc kỳ lạ giữa thôn làng.

Nó trông giống một ngôi đền, nhưng lại có hình dáng như kim tự tháp, thật sự khiến người ta cảm thấy khó hiểu.

Nhưng xung quanh đều có người bảo vệ, canh giữ không ngừng.

Người bên ngoài căn bản không dám đến gần.

Thế nhưng Triệu lão bản không ngờ, tên Sơn Báo này thật sự tàn

nhẫn, giống như đại quân áp cảnh, trực tiếp san phẳng gần như toàn bộ khu vực xung quanh.

Chương 753

Hơn một trăm người trong toàn bộ thôn làng, gần như không có cách nào chống cự được.

Khi Triệu lão bản biết những người trong thôn làng thề sống chết bảo vệ Thần Nhãn, ông ta cũng lập tức nổi sát ý, bởi vì bây giờ sự việc dường như không còn đường lùi, hoặc là sống, hoặc là chết.

Hiện tại những người ông ta mang theo đều được trang bị tinh nhuệ, đối phó với người trong thôn làng thì thừa sức.

Bởi vậy, Triệu lão bản hiển nhiên đã ngầm cho phép cách làm của Sơn Báo.

Bên trong hoàn toàn biến thành một chiến trường, những người đó đều bị coi là tù binh.

Nhưng giữa họ căn bản không có cách nào giao tiếp.

Để giữ bí mật này, Sơn Báo và Triệu lão bản cuối cùng đã hợp mưu giết sạch toàn bộ những người đó.

Thậm chí, cuối cùng Triệu lão bản thật sự đã lấy được Thần Nhãn.

Nhưng Triệu lão bản không phải người bình thường, lăn lộn trên thương trường nhiều năm, có chuyện gì mà ông ta chưa từng thấy qua?

Trước khi Sơn Báo kịp ra tay với ông ta, ông ta đã trực tiếp diệt trừ tên đó.

Sau đó, mang theo Thần Nhãn, có thể nói là thần không biết quỷ không hay quay về cảng thành.

Mọi chuyện cứ như chưa từng xảy ra vậy, đương nhiên để không bị nghi ngờ, những dự án mà trước đó ông ta rất coi trọng gần như đều không tự mình hỏi đến nữa.

Toàn bộ đều giao cho người dưới làm.

Sau đó, ông ta dốc sức nghiên cứu những chuyện liên quan đến Thần Nhãn.

Triệu lão bản nói với Chu Du, Thần Nhãn đó thật sự kỳ lạ.

Nó to bằng nắm tay, nhìn từ xa, cứ như có vô số cặp mắt đang trừng trừng nhìn, dù ở hướng nào cũng nhìn rõ mồn một, cứ như những con ngươi đó đang nhìn chằm chằm.

Đặc biệt là vào ban đêm, lại càng quỷ dị hơn.

Triệu lão bản thậm chí còn thỉnh giáo những người có liên quan để có được bí mật của Thần Nhãn.

Nhưng để giữ bí mật, những người đó đều bị giết.

Dường như những ai từng nhìn thấy Thần Nhãn, trừ Triệu lão bản ra, những người còn lại gần như không còn ai sống sót.

Đương nhiên ông ta sẽ không tin bất cứ ai.

Cuối cùng, ông ta thật sự đã phát hiện ra bí mật của Thần Nhãn, sau đó ông ta thật sự có thể phản lão hoàn đồng. "Không, không phải phản lão hoàn đồng." Triệu lão bản giờ phút này mặt mày trở nên có chút dữ tợn, "Thứ đó rõ ràng là một con quỷ, nhưng tôi không còn đường lui rồi." Chu Du lấy làm kỳ lạ, gã này trông như phát điên vậy.

Giọng nói của ông ta khàn khàn.

Một lát sau, ông ta nhìn quanh, toàn thân run rẩy, cứ như giờ phút này có vô số cặp mắt đang trừng trừng nhìn chằm chằm, đến nỗi ông ta gần như không thở nổi.

Nỗi sợ hãi, như hình với bóng. "Thấy rồi, thấy rồi!" Triệu lão bản giờ phút này chỉ vào phía sau Chu Du, ánh mắt càng thêm kinh hoàng.

Chu Du đột nhiên quay đầu lại, nhưng lại không phát hiện bất kỳ tình huống dị thường nào.

Thậm chí phía sau còn yên tĩnh hơn trước rất nhiều.

Về nguyên nhân, Chu Du cũng có chút không hiểu, bèn nhìn về phía Triệu lão bản, ông ta lúc này đang không ngừng giãy giụa.

Cứ như những gì ông ta nhìn thấy trong mắt, bản thân Chu Du căn bản không cảm nhận được bất cứ thứ gì.

Gã này bị điên rồi sao?

Giờ phút này, Triệu lão bản vì sợ hãi, gần như co rúm cơ thể thành một cục. "Đừng!" Triệu lão bản thấy Chu Du dường như chuẩn bị đến gần, trong ánh mắt đều là vẻ kinh khủng, lại càng thêm kinh hồn bạt vía.

Cuối cùng, ông ta vỗ vỗ đầu mình.

Cả người như rơi vào một trạng thái điên cuồng, sau đó, ông ta trầm mặc vài phút.

Trong thời gian ngắn ngủi đó, ông ta đột nhiên móc ra một lọ thuốc từ túi, đổ ra hai viên thuốc, bỏ vào miệng.

Nuốt xuống xong, cả người ông ta hít một hơi thật sâu, mới từ từ bình tĩnh lại.

Sau đó, trong ánh mắt lóe lên một tia sáng.

Ông ta như được kéo từ bờ vực cái chết trở về, một lát sau, nhờ vào ánh lửa yếu ớt trong tay, mới có thể nhìn rõ Chu Du.

Sau đó, ông ta ngừng lại một chút, rồi tiếp tục nói: "Cứ như có vô số yêu ma quỷ quái đang nhìn chằm chằm vậy, khiến toàn thân tôi

không thoải mái.

Bất kể lúc nào, ở đâu, cũng không cách nào thoát khỏi." Nói xong, ông ta thở dài một hơi.

Chu Du lấy làm lạ: "Thật sự có thể phản lão hoàn đồng, bí thuật bất lão sao?" Trước đó, rõ ràng tôi thấy một gã trẻ tuổi cường tráng chạy vào, tuyệt đối sẽ không nhìn nhầm.

Chương 754

Nếu vậy, thật sự có chuyện như thế, chẳng lẽ Triệu lão bản thật sự đã thành công?

Nhưng cũng không đến nỗi như bây giờ! "Không sai." Triệu lão bản gật đầu, nhưng sau đó lại lắc đầu, "Đương nhiên nếu muốn có được dung nhan bất lão, sẽ phải chọn cách hy sinh." "Để linh hồn của mình trú ngụ vào một thân xác khác." Triệu lão bản khóe miệng nở một nụ cười quỷ dị.

Không cần đoán, Chu Du cũng biết chuyện phía sau, không sai, bây giờ anh mới bừng tỉnh, Triệu lão bản thật sự độc ác đến mức nào.

Nhất định cái thân xác mới đó chính là Triệu Đại.

Gã này thật sự lục thân bất nhận, đến con trai mình cũng nhẫn tâm ra tay.

Chẳng trách, sau khi gây náo loạn với mấy người con trai, ông ta đã bí mật giam Triệu Đại lại mà mọi người đều cho là chuyện bình thường, nhưng Triệu lão bản lại đang mưu tính việc thân thể của Triệu Đại thật sự đã bị Triệu lão bản lợi dụng một thời gian.

Triệu Đại đã chết!

Triệu lão bản, người được tái sinh một lần nữa, không ngờ lại như quay về thời trẻ.

Chỉ là vì khuôn mặt quá quen thuộc, nên ông ta không dám hành động khinh suất. "Nhưng, cũng chỉ có một năm rưỡi đến hai năm, đợi đến khi tiêu hao hết lớp da này, thì phải đi tìm một cái khác." Triệu lão bản giải thích, trên mặt lộ ra nụ cười dữ tợn. "Hiện tại tôi… dường như sắp chết rồi, nên tôi phải đi tìm một thân thể mới." Triệu lão bản

mặt mày âm u, trong con ngươi bắn ra một luồng sáng kỳ quái, nhìn mà khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Gã này thật sự có chút biến thái!

Sau đó Triệu lão bản vậy mà từ từ đứng dậy, lau vết máu tươi ở khóe miệng. "Không, mọi thứ đều bị phá rối rồi, thật đáng chết." Triệu lão bản sau đó giọng nói lộ ra một tia quỷ dị, như đang đe dọa.

Cả người ông ta cũng không giống trước đó nữa.

Chu Du mỉm cười thờ ơ, không đáp lại, nhưng vào lúc này, anh rõ ràng nghe thấy tiếng bước chân phía sau.

Có người!

Có người sống đang chậm rãi đến gần bên này.

Xem ra, bên trong thật sự là một nơi có vào không có ra. "Hắc hắc!" Triệu lão bản chỉ cười lạnh một tiếng. "Bây giờ cậu nghĩ mình có thể đi được sao?" "Tôi biết cậu không phải người bình thường, chỉ cần cậu đồng ý với tôi một điều kiện, tôi sẽ thả cậu đi." Xem ra, Triệu lão bản có ý đồ rõ ràng với những trải nghiệm của Chu Du. "Xem ra, ông đúng là đủ xảo quyệt." Chu Du mỉm cười thờ ơ, nhưng lại nhún vai, chỉ cần có thể biết thêm một chút tin tức từ miệng gã này. "Mục đích của tôi cũng đơn giản, chỉ là muốn sống sót, chỉ cần cậu có thể giúp tôi tìm được phương pháp chính xác." Chu Du đương nhiên biết, khi Triệu lão bản nói xong câu này, anh hiểu rõ, Triệu lão bản chưa hoàn toàn tìm ra cách sử dụng Thần Nhãn.

Trước đó có lẽ ông ta vẫn luôn mò mẫm lung tung, mới dẫn đến tình cảnh hiện tại. "Thần Nhãn đâu?" Chu Du không gật đầu cũng không từ chối, chỉ hỏi một câu. "Thứ đó đương nhiên tôi đặt ở một nơi an toàn." Triệu lão bản nheo mắt, lạnh lùng nhắc nhở một câu, "Bây giờ cậu không có lựa chọn nào khác." Triệu lão bản vừa nói

xong, Chu Du đột nhiên cảm thấy hơn chục người phía sau, cầm súng trong tay, vây kín Chu Du.

Chỉ cần bóp cò, có lẽ anh sẽ bị bắn thành một cái sàng. "Hừ, Triệu lão bản, người, người đáng lẽ phải biết bí mật sử dụng Thần Nhãn nhất, không phải tôi, mà là pháp sư trước đó, đúng không?" Chu Du vừa nói xong, Triệu lão bản trong lòng khẽ giật mình.

Sau đó ông ta ngẩng đầu, rồi thản nhiên nói một câu: "Không sai, chỉ cần tôi còn sống!" Chu Du tự nhiên hiểu rõ, pháp sư đó nhất định là chủ nhân của Thần Nhãn.

Có lẽ có liên quan đến thôn làng, nhưng Chu Du phát hiện thủ đoạn của gã đó tàn nhẫn độc ác, e rằng cũng không phải người tốt.

Gã này trước đó đương nhiên đã đối phó Triệu lão bản.

Vì Thần Nhãn, bây giờ Chu Du cuối cùng cũng đã hiểu ra. "Sao hả, đã suy nghĩ kỹ chưa, tôi không có nhiều thời gian như vậy đâu." Chẳng trách Triệu lão bản lại muốn lôi kéo anh, hóa ra là vì nguyên nhân này.

Chu Du tự nhiên hiểu, bây giờ Triệu lão bản gần như đã cùng đường mạt lộ.

Phương pháp này cũng là bất đắc dĩ mà thôi.

Đương nhiên là không thể chết được. "Không, phải xem ông có bản lĩnh đó không đã." Chu Du nhanh chóng né về phía trước một cái, phía sau liền truyền đến một trận tiếng súng.

Triệu lão bản lại tỏ vẻ kinh ngạc, nhanh chóng lùi sang bên cạnh, mấy người phía sau ra sức yểm trợ ông ta rời đi.

Cả mộ thất tiếng súng vang rền, đạn bay loạn xạ, cứ như đang bắn pháo hoa, tiếng vọng không dứt bên tai.

Hệt như ở trên chiến trường.

Thân hình Chu Du loáng một cái, nhanh chóng, đèn đóm bên trong gần như cùng lúc đều tắt ngấm.

Nhóm người đó hoàn toàn không biết phải làm sao, từng người một nhờ kính nhìn đêm, không ngừng nhìn chằm chằm xung quanh, nhưng mộ thất thật sự quá lớn, nhất thời khó mà phát hiện được.

Chương 755

"Ầm!" Loáng thoáng có tiếng súng nổ.

Nhưng không phát hiện ra bóng dáng Chu Du.

Từng người một đều hoảng loạn, một lát sau theo lệnh của Triệu lão bản, trực tiếp tản ra hai bên, tìm kiếm theo kiểu rà soát thảm.

Nhưng vẫn không tìm thấy.

Từng người một nhìn nhau, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ trong chớp mắt, người đã biến mất rồi sao?

Tim tất cả mọi người gần như đều treo lơ lửng.

Mấy người nhanh chóng tìm kiếm, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Triệu lão bản toàn thân kinh hồn bạt vía, trước đó ông ta cũng đã chứng kiến bản lĩnh của Chu Du, nhưng bây giờ cũng không còn cách nào khác.

Gần như mọi hy vọng đều ký thác vào Chu Du. "Hô hô!" Giờ phút này, trong mộ thất truyền đến một trận gió lạnh lẽo.

Tiếng gió vù vù thổi, khiến mọi người run rẩy.

Chu Du lúc này nhanh chóng nhìn xuống phía dưới, một lát sau, cả nhóm người đều đang tìm kiếm, nhưng e rằng họ không biết Chu Du giờ phút này chỉ trong chớp mắt đã trực tiếp đến ba đài tế tự phía trước.

Chu Du nhìn quanh, lại không có ai chú ý, lúc này anh nhanh chóng nhìn về phía trước.

Vừa rồi Chu Du cảm giác như có vô số cặp mắt đang nhìn chằm

chằm mình, cứ tưởng đã rơi vào một cái bẫy nào đó.

Trong lòng anh do dự một lát, ngay lập tức anh hiểu ra, chẳng lẽ thứ đó thật sự ở trong mộ thất?

Đương nhiên, tên Triệu lão bản này sẽ không tin tưởng bất cứ ai, vì vậy nhất định sẽ giấu thứ đó ở bên trong.

Trên đài tế tự, vị trí trung tâm, trông giống như một ngôi đền nhỏ.

Cũng không lớn.

Chỉ to bằng một căn phòng nhỏ, hai bên có một vài bức tượng đá quỷ dị.

Chu Du lại nhìn rõ mồn một, khuôn mặt của những bức tượng đá đó trông dữ tợn.

Cứ như giây tiếp theo sẽ sống dậy vậy.

Một lát sau, anh phải cẩn thận đi vào, khi Chu Du đi đến cửa, anh không phát hiện những bức tượng đá đó có bất kỳ động tác nào.

Chu Du trực tiếp đẩy cánh cửa ra.

Cánh cửa nặng nề chậm rãi mở ra.

Đợi Chu Du đi vào, anh mới phát hiện, bên trong toàn là những cái giá đỡ, trên đó từng cái giống như đầu lâu, xếp thành một hàng, trông vô cùng quỷ dị.

Nếu người bình thường đứng ở cửa, nhìn thấy những thứ bên trong, e rằng sẽ sợ chết khiếp.

Chu Du thấy bên ngoài không có động tĩnh, nhanh chóng đi đến bên cạnh giá đỡ đó.

Nhưng lại căn bản không phát hiện ra Thần Nhãn như lời đồn.

Dựa theo mô tả trước đó của vị "đại lão" kia, Chu Du hiển nhiên

cũng có thể hình dung ra hình dáng của Thần Nhãn, cứ như chi chít những con ngươi vậy.

Hiển nhiên một khi phát hiện ra, đương nhiên có thể nhận biết ngay lập tức.

Nhưng tất cả những thứ đó đều là đầu lâu, những bộ não của những người bị tế tự đã bị chặt ra.

Sau đó chất đống trong căn phòng, cứ như một hình phạt, trên tường là những bức bích họa vẽ bằng máu đỏ tươi.

Nhưng Chu Du không hề phát hiện ra thứ gì đáng để vẽ lên.

Chu Du sau đó cẩn thận chiếu đèn, đột nhiên, vào thời khắc quan trọng, anh mới phát hiện trong một góc tường, dường như ẩn ẩn phát ra một tia khí tức màu đen.

Thì ra là vậy!

Chu Du lập tức bừng tỉnh.

Bên trong hiển nhiên có động tĩnh, sau đó anh nhanh chóng đi về phía đó, bằng khả năng quan sát nhạy bén của mình, Chu Du lại hiểu rõ, hiện tại Triệu lão bản và nhóm người đó chưa lên.

Dù sao, người bình thường muốn lên được đây, thật sự có chút khó khăn.

Chu Du sau đó chuyển sự chú ý sang góc tường, đào một cái đầu lâu trong số đó, mới phát hiện bên trong dường như có một cái hố.

Chu Du cẩn thận thò tay vào kéo.

Cái hố đó khá hẹp, gần như chỉ có thể vừa hai bàn tay, một lát sau, có một trận sột soạt.

Nhưng khi Chu Du thò tay vào kéo, giờ phút này, bên trong dường như có thứ gì đó không ngừng cắn xé tay Chu Du.

Chuột?

Chương 756

Chu Du lại lấy làm lạ, lông xù.

Không đúng!

Trên người anh cảm thấy lạnh buốt, như băng đá vậy!

Chu Du nhanh chóng rút tay ra, hơi dùng sức một chút, trực tiếp kéo thứ bên trong cái động ra. "Chít chít!" Không ngờ lại phát ra tiếng kêu giống như chuột, nghe mà khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Nhưng, nhìn kỹ lại, mới phát hiện, căn bản không thể nào là chuột được, phải biết ở nơi này.

Ngay cả lũ chuột có thể chịu đựng được âm khí ở đây, thì e rằng cũng đã sớm trở thành thức ăn cho những thứ trong quan tài kia rồi, không đủ để nhét kẽ răng. "Chít chít!" Lần này, Chu Du nhìn kỹ hơn, phát hiện, thứ to bằng nắm tay đó, há to miệng, bên trong chi chít toàn là răng.

Nó không ngừng phun ra một chất lỏng nhớt từ miệng.

Rơi xuống đầu lâu trên giá đỡ, ngay lập tức, đầu lâu đó trực tiếp bị hòa tan một lỗ hổng lớn.

Thậm chí còn bốc ra một luồng khói đen.

Chu Du nhìn mà kinh hồn bạt vía, không ngờ bên dưới mộ thất lại có một gã lợi hại đến vậy.

Thứ đó không ngừng giãy giụa, dường như sau khi được kéo ra, sức lực trên người nó càng lúc càng lớn.

Chu Du lại trực tiếp ném gã đó ra ngoài cửa. "Chít chít!" Thứ đó không ngừng kêu thảm thiết.

Tiếng kêu lớn, hiển nhiên đã thu hút sự chú ý của những người bên dưới đài tế tự, từng người một đều nhìn về phía bên này.

Chu Du nhanh chóng rụt người lại, lại không bị phát hiện.

Nhanh chóng, một thứ to bằng nắm tay trực tiếp bò loạn xạ xuống phía dưới.

Một lát sau mấy người kia lại không hiểu chuyện gì, chỉ thấy nó trông giống như chuột, tưởng thật là chuột, lại không để ý.

Nhưng không ngờ, những thứ nhỏ bé đó lại cực kỳ mẫn cảm với khí tức của người sống.

Thậm chí như khát máu vậy.

Một lát sau tiếng kêu gào càng lúc càng lớn, sau đó trực tiếp lao thẳng vào đầu của một trong số những người đó.

Gã này vậy mà có cánh, nhưng bay không cao, chỉ khoảng một hai mét.

Sau đó há to cái miệng như chậu máu, cứ như một cái túi lớn chụp lên đầu người đó. "Cẩn thận!" Có người phía dưới hét lên một tiếng.

Nhưng không ngờ, thứ đó lại dính chặt lên mũ bảo hiểm của một trong số những người kia.

Cơ thể nó dường như từ từ bắt đầu hòa tan, ngay lập tức nuốt chửng cả chiếc mũ bảo hiểm trên đầu.

Hoàn toàn biến thành một cái túi màu đen. "." "Thứ đó là cái gì?" Những người phía dưới dường như chưa từng thấy thứ đồ chơi này, lập tức tất cả đều hoảng loạn.

Bây giờ cũng không thể nổ súng được, một phát súng bắn xuống, vạn nhất xuyên thủng thế giới, người cũng toi đời.

Lúc này, cả nhóm người đành phải tản ra, vây quanh gã bị nuốt

chửng đó. "Không sao chứ?" Có người hỏi.

Người đó đưa hai tay ra, bây giờ việc đầu tiên là phải tháo chiếc mũ bảo hiểm trên đầu ra.

Nhưng dù có tốn bao nhiêu sức lực, cũng căn bản không thoát ra được. "Không sao.

Chỉ... thứ này khó gỡ quá, có lửa không?" Người đó vội vàng kêu cứu xung quanh. "Lửa, lửa, đây này!" Có người liền từ phía sau lấy ra một bó đuốc đã được châm lửa, chuẩn bị đưa lên. "Đốt chết con quái vật đó." Sau đó những người xung quanh hét lên một câu. "Đốt chết nó." Ngay lập tức mấy người cầm bó đuốc, thăm dò đưa tới.

Không ngờ thứ đó dường như rất sợ hãi, một lát sau cơ thể nhanh chóng bốc hơi, tỏa ra một làn khói đen.

Nhưng vào lúc này, người bị chụp đầu đó, ngay lập tức truyền đến một trận kêu thảm thiết.

Cả nhóm người mới vội vàng di chuyển bó đuốc ra, nhìn kỹ lại.

Chương 757

Lại phát hiện thứ màu đen đó vậy mà ngay lập tức bỏ chạy, một nhóm người lúc này cũng không tiếp tục đuổi theo thứ đó nữa, lao về phía người bị thương. "Sao rồi?" "Ổn chứ?" Khi cả nhóm người vây lại, lại thấy gã bị tấn công trước đó lúc này đã ngã vật xuống đất, cơ thể co giật hai cái, căn bản không có bất kỳ phản ứng nào. "A!" Người đứng gần nhất tiến lại, đèn pin chiếu một cái, mới phát hiện, lật người lại, giáp trụ trên đầu gần như đã bị hòa tan một nửa.

Thậm chí... "Đầu không thấy đâu nữa!" Mỗi người nhìn mà kinh hãi. "Ôi!" Một trận mùi máu tanh nồng nặc xộc lên mũi, lẫn với một số mùi chết chóc, gần như khiến người ta suýt nghẹt thở.

Không sai, cả nhóm người nhìn rõ mồn một, đầu đã hoàn toàn bị một chất lỏng nhớt màu xanh lục ăn mòn.

Vậy mà biến thành màu đen tím, bốc khói.

Không, sự hòa tan vẫn đang tiếp tục.

Dọc theo cổ, nó cứ thế ăn mòn vào cơ thể, cứ như một loại axit sulfuric đậm đặc vậy. "A!" Mọi người đang kinh hồn bạt vía, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, giờ phút này ngay cả thở mạnh cũng không dám, nhưng không ngờ phía sau lại có một người khác bất ngờ trúng chiêu. "Cứu mạng!

Cứu tôi, tôi không muốn chết." Người đó hiển nhiên đã bị dọa sợ.

Nhưng không ai biết thứ đó vừa rồi lại từ đâu chui ra, chỉ thấy mọi người nhìn một cái, trong lòng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Thứ đó so với lúc xuất hiện trước đó, dường như đã lớn gấp đôi.

Cứ như hai nắm tay gộp lại, trực tiếp dán lên đầu.

Người đó hoàn toàn không nhìn rõ đường phía trước, một lát sau, cứ thế lảo đảo, mặt mày kinh hoàng, không ngừng kêu gào.

Lúc này, cả nhóm người hoàn toàn đã hoảng loạn, không biết phải làm sao. "Nhanh lên, bắn đi!" Gã bị quái vật nuốt chửng kia, hoàn toàn đã ngây người, một lát sau giọng nói cũng có chút khàn đi.

Một lát sau, một trong số đó thực sự đã hoảng loạn, cả người cầm súng trong tay trực tiếp bắn một phát vào con quái vật đó. "Ầm!" Tiếng súng gần như đã phá vỡ sự tĩnh mịch của cả ngôi mộ.

Một viên đạn trực tiếp bay ra. "Điên rồi sao?" Người khác bên cạnh lúc này gào thét khàn cả giọng, một lát sau liền đẩy mạnh người nổ súng ra, mắng một câu: "Cậu sẽ chết đấy." Lời vừa dứt, viên đạn vậy mà bắn xuyên qua, con quái vật ngay lập tức biến mất, nhưng nhìn người phía trước.

Gã bị nuốt chửng trước đó, lúc này trực tiếp ngã vật xuống đất.

Người đã không còn hơi thở, bên trong mũ bảo hiểm là một màu đỏ máu, viên đạn đã xuyên qua toàn bộ đầu. "Đáng chết!" Những người bên cạnh mắng mấy câu. "Chít chít!" Nhưng không ngờ, một lát sau những người phía dưới trực tiếp đều sụp đổ.

Chu Du thấy con quái vật một lát sau lại từ góc bên cạnh lao ra, lao thẳng vào đầu mấy người.

Rốt cuộc đó là thứ gì?

Chu Du trăm mối không hiểu, trước đó cũng chưa từng thấy qua.

Phía dưới một trận hoảng loạn, tiếng súng không ngừng, giờ phút này Chu Du cũng không tiếp tục nhìn chằm chằm nữa, lại lần nữa đi vào căn phòng đá nhỏ kia.

Cửa đã mở ra, một lát sau những đầu lâu trên giá đỡ trực tiếp rơi xuống.

Sàn nhà gần như đều vỡ nát.

Chu Du cẩn thận đi vào trong, mới phát hiện cái động trước đó.

Giờ phút này trực tiếp nứt ra một khe hở.

Dọc theo vách đá nứt ra.

Chu Du dùng ngón tay chỉ, khe nứt càng lúc càng lớn, cứ như mạng nhện. "Oanh!" Sau đó vách đá phía trước trực tiếp đổ sập.

Chu Du đột nhiên phát hiện dường như từng đạo kim quang trực tiếp bắn ra, Chu Du sau đó mới phát hiện, phía sau vách đá vậy mà có từng hàng tượng đá.

Lại gần nhìn kỹ, mới phát hiện không phải tượng đá bình thường, mà là tượng Phật.

Đại khái có mười mấy pho tượng Phật, hình dáng quỷ dị, gần như hoàn toàn không giống Phật trong miếu.

Tượng Phật có lớn có nhỏ, đa số đều có kích thước tương tự nhau, bất kể nhìn từ hướng nào, Chu Du đều cảm thấy ánh mắt của những vị thần Phật đó đều nhìn về phía mình.

Cứ như giây tiếp theo sẽ sống dậy vậy.

Chương 758

"Thần Nhãn lẽ nào thật sự ở bên trong?" Chu Du trầm ngâm một lát, bây giờ càng lúc càng khẳng định.

Bởi vì âm khí trong mộ thất phía dưới thật sự quá nặng, một khi có bất kỳ bảo vật nào, anh đều có thể nhận biết ngay lập tức, bởi vì Chu Du khẳng định Thần Nhãn đó tuyệt đối là thuần dương chi vật.

Nếu không thì, đừng nói có thể giúp Triệu lão bản thực hiện nguyện vọng, thậm chí Triệu lão bản đã sớm bỏ mạng.

Nhưng nó ở đâu chứ?

Chu Du cẩn thận nhìn về phía trước, một lát sau thân hình loáng một cái, nhanh chóng lao về phía trước.

Thế nhưng khi chuẩn bị lật tung một khối tượng đá Phật, phía sau đột nhiên xuất hiện một người.

Anh đột nhiên quay đầu lại, một khuôn mặt đã kề sát. "Ầm!" May mắn chỉ là một phen hú vía, chỉ có tượng Phật đổ sập xuống.

Pho tượng Phật đó trực tiếp vỡ thành mấy mảnh, một lát sau Chu Du nhanh chóng nhìn kỹ mấy pho tượng Phật phía trước.

Dường như cũng không có bất kỳ tình huống dị thường nào. "Gầm!" Bên dưới đài tế tự, một trận gào thét xé lòng, ngay lập tức cả mộ thất không ngừng rung chuyển, mặt đất cứ như xảy ra động đất vậy.

Nhanh chóng, các tượng Phật lần lượt đổ xuống.

Đá cứ như ngọc vỡ vậy, trực tiếp bị đập tan nát, không ngờ Chu Du mới nhìn rõ đó rõ ràng không phải tượng Phật, mà là đã tróc đi lớp vỏ bùn bên ngoài.

Bức tượng đá bên trong lộ ra diện mạo ban đầu.

Chu Du mạnh mẽ vung tay, một trận cuồng phong trực tiếp thổi qua, phần lớn các tượng đá đều đổ sập xuống đất.

Ngay lập tức sàn nhà gần như toàn bộ đều là những mảnh đá vỡ nát, căn bản không nhìn ra được diện mạo ban đầu.

Không đúng, có một pho tượng đá.

Pho tượng đá đó cao gần bằng Chu Du.

Chu Du cẩn thận đến gần, nhìn kỹ, mới phát hiện căn bản không đúng.

Không sai, những pho tượng đá trước đó đều giòn tan, cứ như làm bằng giấy vậy, nhưng pho tượng đá trước mắt, lại như thép cốt bê tông.

Chu Du từ từ đưa tay ra, gõ thử, bên trong truyền đến một âm thanh nặng nề.

Đặc ruột ư?

Chu Du trăm mối không hiểu, một lát sau nhìn về phía đầu của pho tượng Phật đó, to gần bằng đầu người, chỉ là căn bản không có cổ.

Xem ra, cấu tạo của cả pho tượng đá đó lại vô cùng kỳ lạ.

Không đúng!

Chu Du nhận thấy, bên dưới đầu của pho tượng đá đó dường như có từng vết nứt, giống như vết nứt mới xuất hiện.

Chu Du vừa đến gần, không ngờ, những vết nứt đó lại càng lúc càng lớn.

Chu Du dùng sức trực tiếp vặn cái đầu ra. "Ầm!" Không ngờ cái đầu đó trực tiếp rơi xuống đất, phát ra một âm thanh nặng nề.

Sau đó trực tiếp lăn xuống đài tế tự phía dưới.

Chu Du không ngờ tốc độ lại nhanh đến vậy, chỉ trong chớp mắt.

Thần Nhãn!

Chu Du đột nhiên thấy bên trong đầu lâu của tượng đá đột nhiên phát ra một luồng sáng màu đỏ máu.

Những người phía dưới lúc này đều không có bất kỳ động tĩnh nào.

Chu Du chỉ thấy trên mặt đất có vô số thi thể, một màu đỏ máu, máu loang lổ khắp cả mặt đất.

Trong không khí có một mùi vị khiến người ta nghẹt thở.

Mùi máu tanh đó! "Ầm!" Đầu của tượng đá rơi xuống góc quan tài bên cạnh, lớp đá bên ngoài trực tiếp vỡ tan tành, để lộ ra diện mạo ban đầu.

Chu Du nhanh chóng xông lên, nhưng lúc này dường như đã chậm một bước.

Bởi vì ở góc quan tài, một lát sau lại có một người chui ra.

Bóng người đó gù lưng, muốn đưa tay về phía Thần Nhãn.

Người đó...

Chu Du không ngờ, bóng người đó trước đó hành động trì hoãn, nhưng vừa tóm lấy Thần Nhãn, không ngờ tốc độ lại nhanh hơn không ít.

Chương 759

Người đó dường như là Triệu lão bản.

Chết tiệt, tốc độ gã này sao lại nhanh đến vậy?

Chu Du vô cùng khó hiểu, nhảy vọt một cái, trực tiếp xông lên.

Nhìn thấy Triệu lão bản muốn đi về phía cửa mộ thất, Chu Du không ngờ tốc độ của gã đó càng lúc càng nhanh. "Hừ, tôi muốn xem gã này có trốn thoát được không." Chu Du mới dừng bước, sau đó tung người nhảy lên, trực tiếp bay về phía mấy cái quan tài bên cạnh.

Sau đó hai tay bắt quyết, một lát sau một luồng sức mạnh trong cơ thể trực tiếp phun trào ra, ngay lập tức, từng dãy quan tài phía trước dường như không ngừng rung chuyển.

Ngay lúc này, người đó hoàn toàn sững sờ, đang chuẩn bị tiếp tục đi về phía cửa mộ thất.

Gã này đương nhiên là Triệu lão bản, tự nhiên biết cơ quan lối ra ở đâu.

Chỉ là bây giờ cũng không kịp nói nhiều nữa, mọi thứ bên dưới mộ thất dường như đều đã mất kiểm soát.

Một lát sau trong đầu ông ta có lẽ cũng chỉ có một ý nghĩ, nhanh chóng chạy trốn.

Quả nhiên, Chu Du nhìn thấy ở lối ra, quả nhiên có một cơ quan.

Nó trông giống như một khối đá to bằng nắm tay, dùng sức ấn mạnh vào bên trong.

Ngay lập tức từ cánh cửa lớn của mộ thất truyền đến một âm thanh kỳ lạ, giống như tiếng máy móc khởi động.

Nhanh chóng cửa mộ thất nứt ra một khe hở, và đang từ từ mở ra.

Triệu lão bản lúc này nôn nóng vô cùng.

Nhưng nửa người ông ta vừa chui vào.

Nửa còn lại lại dường như bị thứ gì đó kéo lại.

Những thi thể đỏ máu trong quan tài, nhảy vọt một cái, giờ phút này trực tiếp há to khuôn mặt dữ tợn, nanh trắng lởm chởm.

Trên đó nhỏ giọt máu. "Gầm!" Một trận gào thét, ngay lập tức cương thi đó lao vào cắn xé cổ Triệu lão bản.

Triệu lão bản hoảng sợ, nhưng lúc này cơ thể ông ta vốn yếu ớt, chỉ cần một chút bất cẩn, e rằng sẽ mất mạng.

Nhưng bây giờ Triệu lão bản căn bản không còn cách nào khác, chỉ biết cố gắng chui ra khỏi cánh cửa mộ thất này.

Nhưng vào thời khắc quan trọng này, cơ quan dường như bị kẹt.

Triệu lão bản hoảng sợ, không phải vì cơ thể ông ta không thể đi được, ngược lại, cơ thể ông ta vừa vặn có thể đi được, chỉ là trong tay ông ta có thêm một thứ.

Không sai, Thần Nhãn đó, hoàn toàn bị kẹt lại bên trong mộ thất.

Căn bản không kéo ra được, một lát sau Triệu lão bản cả người đều hoảng loạn, không ngờ lại có kết quả như vậy.

Gân xanh trên mặt nổi lên, một lát sau cả người ông ta trông vô cùng quỷ dị, tham lam.

Giờ phút này, đương nhiên ông ta sẽ không từ bỏ Thần Nhãn, bây giờ Chu Du căn bản không cần phải ra tay.

Cánh cửa mộ thất kẹp chặt Triệu lão bản.

Cứ như đang cố sức chen vào bên trong.

Nếu gã này không buông tay, e rằng cả mạng nhỏ cũng không còn.

Nhưng Triệu lão bản thật sự tham lam, trong tay ông ta lại nắm chặt Thần Nhãn, căn bản không có ý định buông bỏ.

Cương thi bên cạnh trực tiếp lao vào cắn cánh tay Triệu lão bản, một lát sau máu thịt gần như đều lật ra. "A!" Triệu lão bản trong miệng phát ra một trận kêu thảm thiết xé lòng, nhưng vẫn không buông tay.

Đối với ông ta, Thần Nhãn dường như là tất cả. "Phụt!" Không ngờ, sự tham lam của Triệu lão bản đã khiến ông ta mất mạng, giờ phút này Triệu lão bản phun ra một ngụm máu tươi, người không ngừng run rẩy, chỉ trong một lát, cả người đã bị cánh cửa mộ thất ép thành một khối thịt nát.

Thần Nhãn cuối cùng rơi xuống đất.

Nhưng máu trên người Triệu lão bản nhỏ xuống Thần Nhãn.

Ngay lập tức, Thần Nhãn phát ra một luồng sáng chói lọi, hoàn toàn chiếu sáng cả mộ thất tối đen như mực.

Một đạo kim quang lóe lên, cứ như vô số con ngươi phát ra ánh sáng chói mắt tứ phía.

Chu Du không ngờ bí mật của Thần Nhãn lại nằm ở máu.

Rốt cuộc thứ đó là gì?

Chu Du mới nhanh chóng đi về phía trước, giờ phút này Thần Nhãn phát ra một luồng sáng quỷ dị, nhưng loại ánh sáng này dường như hoàn toàn đã kích thích những thi thể máu đỏ trong quan tài xung quanh.

Chương 760

"Ầm!" Nắp quan tài hoàn toàn không giữ được nữa. "Gầm!" Xung quanh không ngừng vang lên tiếng gào thét nối tiếp nhau, ngay lập tức đài tế tự phía trước cũng sụp đổ, những khối đá lớn gần như đều sắp lấp đầy cả mộ thất.

Chu Du biết nếu bây giờ không rời khỏi đây thì cả mộ thất e rằng sẽ sụp đổ.

Mặt đất không ngừng rung chuyển.

Trên vách đá, từng vết nứt như mạng nhện, nhanh chóng lan rộng.

Chu Du đưa tay ra, một luồng huyết khí lan tỏa trên cánh tay, cứ như một con trường long, bao quanh thân thể, sau đó một trận gào thét, Chu Du mạnh mẽ mở mắt ra cùng lúc, luồng sức mạnh đó trực tiếp đâm thẳng vào cửa mộ thất.

Ầm!

Lại nghe thấy một tiếng động lớn.

Trong khoảnh khắc, cả mộ thất vang lên tiếng nổ ầm ầm.

Mặt đất phía sau nứt ra một khe hở, từ trong khe nứt không ngừng tràn ra từng trận âm khí.

Cả mộ thất gần như trời long đất lở, tiếng gào thét không ngừng vang lên bên trong, từng bóng ma quỷ dị từ vách đá chạy ra.

Trong chớp mắt, toàn bộ mộ thất đã sụp đổ hoàn toàn.

Chu Du cầm Thần Nhãn trong tay, lao thẳng ra khỏi mộ thất bị nổ tung.

May mắn là tôi còn nhớ đường, hầu như không có lối rẽ nào khác.

Không khỏi tăng nhanh tốc độ, phía sau tiếng gào thét vang dội, mặt đất không ngừng sụp đổ.

Toàn bộ hang động dường như sắp sụp đổ ngay lập tức.

Chu Du nhanh chóng chạy về phía trước, trong nháy mắt đã rời khỏi toàn bộ mộ thất.

Một lát sau cẩn thận đi lên phía trên mỏ, may mắn là không có một ai.

Chưa đầy một nén hương, Chu Du nhảy vọt ra khỏi hang động.

Vừa mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó, trong chớp mắt, hang động phía sau trực tiếp sụp đổ.

Chu Du xem mà thót tim, may mà chạy nhanh, nếu không tôi cũng sẽ bị chôn vùi dưới đó.

"Có xe!" Chu Du vỗ vỗ tay, lúc này nhìn Thần Nhãn trong tay.

Nhưng kể từ khi ra khỏi mộ thất phía dưới, vô số đôi mắt trên Thần Nhãn dường như đã tối sầm lại ngay lập tức.

Lúc này, trọng lượng của viên đá trong tay cũng nhẹ đi không ít, giống như một viên đá bình thường, không đáng giá.

Ước chừng ném xuống đất, nếu có người nhìn thấy, cũng sẽ không ai nhặt.

Chu Du ngẩng đầu nhìn về phía xa, trời đã sáng.

Nhưng toàn bộ cảng thành lại âm u.

Mấy chiếc xe phía trước nhanh chóng lao đến, có vẻ hoảng loạn, phía sau xe cuốn lên bụi mù mịt trời.

Chu Du cảnh giác, tưởng là những thuộc hạ của Triệu lão bản.

Nhưng đợi người trên xe xuống, Chu Du mới nhìn rõ, là Mặt Rỗ.

Có cả Ô Thiền và Hoắc Linh.

"Ông xã, anh không sao chứ?" Hoắc Linh mặt đầy lo lắng, khuôn mặt trắng bệch.

Thấy Chu Du bình an vô sự, cô mới thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng đi tới.

Chu Du cười nhạt, "Yên tâm, chuyện bên trong tôi đã giải quyết xong rồi." Mọi người mới nhìn rõ phía sau, cái hầm mỏ đó đã thành một đống đổ nát, hoàn toàn sụp đổ, giống như một hố khai thác lộ thiên.

Ai nấy đều mắt tròn mắt dẹt.

"À đúng rồi, bên nhà tù thế nào rồi, không xảy ra chuyện gì chứ?" "Không có." Ô Thiền mới trả lời, "Những người đó đều chạy hết rồi, không phải có câu nói cổ xưa sao, cây đổ bầy khỉ tan." Cũng đúng, Triệu lão bản vừa đi, những người đó hiển nhiên coi trọng tính mạng, chắc là tùy tiện cuỗm vài thứ đáng giá rồi bỏ trốn.

Chu Du nghe xong, mới vỡ lẽ.

"À đúng rồi, đồ vật?" Ô Thiền dường như nhìn thấy thứ trong tay Chu Du không bình thường lắm, giống như một tổ ong dày đặc.

"Thứ này à?

Nhưng có công dụng lớn đấy." Chu Du cười nhạt, "Chỉ là bây giờ tôi cũng không chắc chắn, chỉ biết tên của nó." Sau đó Chu Du kể hết cho mọi người nghe về việc phát hiện Thần Nhãn cũng như một số chuyện của Triệu lão bản dưới hang động.

"Thì ra là thế." Sau khi nghe xong, ai nấy đều nhìn nhau, một lát sau vẫn không hiểu ra sao.

"À đúng rồi, Lý Thiết Quân đâu?" Chu Du nhìn về phía sau, dường

như không thấy Lý Thiết Quân, một lát sau lại lo lắng.

Mặc dù Triệu lão bản đã chết, nhưng mọi chuyện dường như vẫn chưa kết thúc.

Chương 761

Ô Thiền mới nhắc nhở, "Yên tâm, đã được cứu ra khỏi nhà tù rồi." "Vậy thì tốt." Chu Du gật đầu, sau đó nhanh chóng đi về phía trước, mấy người lái xe nhanh chóng phóng về khu đô thị.

"Thứ này, cô cũng không nhận ra à?" Chu Du nghĩ Ô Thiền biết lịch sử của thứ đó, dù sao cô cũng là người của mấy ngàn năm trước, hiển nhiên kiến thức rộng rãi, có lẽ đã từng nghe qua cũng nên.

Nhưng Ô Thiền nhìn nhìn thứ đó, lại lắc đầu, "Tôi hoàn toàn không biết thứ này, ít nhất là tôi chưa từng thấy." "Thứ này hẳn là đồ vật của vùng Tây Nam, hiển nhiên là của một số tiểu quốc cổ đại." Chu Du biết, ở vùng Tây Bắc và Tây Nam cổ đại, do vị trí địa lý đặc biệt, nên một số khí vật cũng hoàn toàn khác nhau.

Vì sự khác biệt lớn giữa Nam và Bắc, cùng với môi trường địa lý khác nhau, đã tạo ra những cách sống khác nhau, thậm chí bao gồm cả tín ngưỡng.

Những nền văn hóa khác nhau, nên những thứ còn sót lại, nguyên nhân phía sau cũng không hoàn toàn giống nhau.

"Nếu cô không biết, vậy thì tôi biết, có một người nhất định sẽ biết." "Ai?" Thấy Chu Du nói vậy, Ô Thiền và Hoắc Linh đều ngạc nhiên, lần lượt nhìn về phía Chu Du.

"Tuyết Lỵ Dương.

Quên rồi sao?" Chu Du nhắc nhở một câu, hai người chợt hiểu ra, rồi lần lượt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đương nhiên, Tuyết Lỵ Dương trước đây đã đến cảng thành cùng với họ, nhưng vì có việc quan trọng nên phải đi tìm một giáo sư.

Mà Tuyết Lỵ Dương trước đó đã để lại một địa chỉ.

Hô hô!

Xe gào thét lao ra khỏi mỏ, nhanh chóng phóng về khu đô thị.

Chu Du tùy tiện tìm một chỗ ở trong khu đô thị, mấy ngày đó cũng không vội rời đi.

Mấy người họ ở lại nơi phồn hoa nhất.

Lúc đó Chu Du mới phái Mặt Rỗ đi thăm dò tin tức liên quan đến Tuyết Lỵ Dương, à không, chính xác hơn là tin tức liên quan đến vị giáo sư kia.

Chu Du nhìn địa chỉ đó, không quen thuộc lắm với cảng thành, nơi này không lớn lắm, cũng không nhỏ chút nào.

"À đúng rồi, cậu phải biết chứ?" Chu Du cùng Quang Đầu và Mặt Rỗ ngồi trong một quán cà phê ở quảng trường.

Nhưng ở Bắc Bình, chắc không có nơi nhàn nhã như vậy.

"Nơi này?

Không nhầm đấy chứ?" Mặt Rỗ nhìn nửa ngày, nhíu mày, thấy có vẻ kỳ lạ, ánh mắt anh ta lóe lên vẻ không chắc chắn.

"Cậu từng đến đó?" Chu Du dường như nhận ra điều gì đó bất thường.

Mặt Rỗ gật đầu, "Nơi này, tôi thực sự đã đến, nhưng đó là hơn một năm trước, bây giờ tôi cũng không chắc lắm, dường như chỉ còn lại một chút ấn tượng, cậu tìm chỗ đó để làm gì?" "Tôi đi tìm một người bạn." Chu Du cũng không nói nhiều, dù sao đối với họ, biết càng nhiều, e rằng càng nguy hiểm.

Cho nên Chu Du không nói ngay lập tức.

Mặt Rỗ uống một ngụm cà phê, rồi tiếp tục nói, "Nơi này, không bình thường, cũng là một nơi giao dịch cổ vật ở cảng thành, nhưng điều kỳ lạ là, nó lại nằm cùng với một số nơi bán đồ của người chết." "Vì vậy, ít ai đến đó, cảm thấy không may mắn." Mặt Rỗ hít sâu một hơi, "Trước đây đã xảy ra một số vụ án mạng, cái nơi đó, chính là nơi xảy ra chuyện vào năm đó." "Không nhìn nhầm chứ?" "Đương nhiên không nhầm, Cảng Thành Nam Phân Khu Cổ Mã Nhai Khu 33 Hào, chuyện này lúc đó đã lên báo, nhưng đó là tin tức từ nhiều năm trước, cái nơi đó, tôi thực sự đã quên chuyện rồi." "Bị ma ám?" Chu Du trầm ngâm một lát, điều này thật khó tin.

"Đúng vậy." Quang Đầu lại giành nói trước, vừa nãy anh ta đang chìm trong hồi ức, một lát sau mới mở miệng nói, "Chuyện này, tôi biết rõ như lòng bàn tay." Sau đó tiếp tục nói, "Nghe nói căn biệt thự đó có lịch sử hàng trăm năm, đã có mấy đời chủ nhân rồi, nhưng chuyện xảy ra mấy năm trước là do cặp vợ chồng đó, cả hai cùng nhảy lầu." "Sau đó điều tra cho thấy, vì cặp vợ chồng đó nợ nần, nên mới nhảy lầu tự sát." "Nhưng về sự thật, bây giờ không ai biết nữa, đã bị lãng quên từ lâu rồi." Chu Du nghe những ý kiến khác nhau, mới nhận ra, chuyện năm đó tự nhiên không đơn giản như vậy.

Nhưng bây giờ đã nhiều năm trôi qua, nên chuyện đó cũng không quản được nữa, bây giờ là về địa chỉ của vị giáo sư kia.

Nghe nói vị giáo sư đó dạy học ở một trường đại học ở Cảng Thành, phụ trách mảng khảo cổ văn vật.

Mà căn biệt thự đó phần lớn cũng đã bán cho vị giáo sư kia rồi.

Còn về lý do Tuyết Lỵ Dương phải đến nơi đó, bây giờ cũng không thể biết được.

"Xem ra, tôi thực sự phải đi một chuyến." Chu Du trầm ngâm một lát, nhìn ra bên ngoài, giữa dòng người đông đúc, Chu Du nhìn những

khuôn mặt xa lạ, trong lòng cũng có chút băn khoăn.

“Lúc nào?” Mặt Rỗ lúc này nhắc nhở, “Nghe nói xung quanh căn biệt thự đó không có ai, à không, cả con phố đó hầu như không có ai nữa rồi.” “Vì bị ma ám, cộng thêm các loại lời đồn kỳ dị.” “Cậu chắc chắn có người ở đó không?” Mặt Rỗ nhìn Chu Du, mặt đầy nghi hoặc, “Chắc là người đã đi nhà trống rồi.” “Bao xa?” Chu Du cũng không trả lời trực tiếp, chỉ hỏi một câu.

“Không xa, ba tiếng nữa.” Quang Đầu nhìn ra bên ngoài.

“Sáng mai, tôi sẽ xuất phát.” Chu Du quyết định cùng Mặt Rỗ đi thăm dò trước, Ô Thiền và Hoắc Linh tạm thời ở lại trung tâm thành phố theo dõi.

Dù sao bây giờ Triệu lão bản đã chết, hiển nhiên sẽ gây ra sóng gió lớn, không chừng sẽ xảy ra chuyện.

Trước khi làm rõ tình hình, Chu Du không mạo hiểm.

Sau đó Chu Du ra hiệu đi chuẩn bị một số thứ.

Hai người tuy khó hiểu, nhưng cũng không hỏi nhiều, trực tiếp đi mua.

Ngày hôm sau, ba người lúc trời chưa sáng đã đi đến địa điểm đã định.

Ầm!

Xe gào thét lao ra khỏi khu phố, lúc này người cũng không nhiều.

Chu Du không nói gì, lúc này Quang Đầu và Mặt Rỗ đều có vẻ mặt nghiêm túc.

Dường như đang lo lắng điều gì đó.

Không nói một lời, đến trưa, họ mới đến đích.

Chương 762

Nơi này dường như không hợp với những nơi khác ở cảng thành.

Dường như là một thế giới hoàn toàn khác, khắp nơi đều là những ngôi nhà thấp lè tè.

Cả con phố, chỉ có duy nhất căn biệt thự đó, xung quanh đều là những cửa hàng đóng nửa chừng.

Khu phố cổ vật hầu như cũng không có ai.

Những người sành sỏi dường như cũng sẽ không chọn giao dịch ở đây, nơi này giống như một nhà kho hơn.

"À đúng rồi, tôi đã đi hết cả con phố, mà dường như không thấy một bóng người nào?" Lúc này, Quang Đầu cũng có chút bối rối.

Ban đầu muốn tìm người hỏi, nhưng bây giờ đến một bóng ma cũng không có.

Chỉ là bây giờ không có ai.

Mặt Rỗ nhìn về phía trước, đường phố tĩnh lặng, gần như không một hạt bụi.

Cửa nhà của từng hộ gia đình đều đóng chặt, nơi này giống như một khu đất hoang, hoàn toàn không có ai sinh sống.

"Nơi đây gần như hoàn toàn là một thành phố chết!" Quang Đầu nhìn về phía trước, cả người cũng có chút ngơ ngác, nhưng bây giờ không hành động hấp tấp, chỉ nhìn chằm chằm vào nơi không xa.

"Hẳn là ở phía trước." Chu Du nhìn thấy bên cạnh có một cửa hàng, phía trên viết số 32, chắc là ở dưới một chỗ nào đó.

Nhưng bây giờ cũng không có ai cả.

Lúc đó, Chu Du nhìn thấy phía trước dường như có một hàng rào sắt, bên trong quả thực là một căn biệt thự.

Xung quanh căn biệt thự độc lập này đều có sân vườn, nhưng không có ai chăm sóc kỹ lưỡng.

Vì vậy, vô số cây dây leo gần như đã che phủ toàn bộ căn biệt thự cổ kính này.

Một lát sau bên trong có vẻ âm u lạnh lẽo, mặc dù bên ngoài mặt trời lớn, nhưng gần như không thấy ánh sáng mặt trời.

Nơi này, quả thực là một nơi yên tĩnh giữa lòng phố xá ồn ào.

"Đến nơi rồi." Chu Du nhìn về phía cổng sắt.

"Nhưng phía trên rỉ sét loang lổ, treo ổ khóa, căn bản không thể có người ở bên trong." Cũng đúng, bất kỳ ai chỉ cần nhìn một cái là có thể hiểu rõ, nơi này hoàn toàn đã bị phong tỏa.

Xem ra ít nhất đã hàng chục năm không có người ở.

Những lớp rỉ sắt phía trên, dường như chỉ cần gió thổi qua, cũng sẽ rơi đầy đất.

Nhưng bây giờ căn bản không có ai.

Chu Du nhìn tấm biển số 33 Hào đó, dán chặt trên đó.

"Kỳ lạ thật." Ngay khi Chu Du chuẩn bị trèo vào, đột nhiên, Quang Đầu dường như nhận ra tình huống bất thường, liền vỗ vai Chu Du.

"Nghe thấy tiếng động không?" Quang Đầu chỉ về phía sau, cả người cũng có vẻ mặt lo lắng.

Nhưng quay đầu lại, nhìn kỹ, lại căn bản không phát hiện ra nhân vật khả nghi nào.

Chưa kể người, đến một bóng ma cũng không có.

“Này cậu đừng làm quá lên thế.” Mặt Rỗ lại có chút hoảng, “Mặc dù nơi này bị ma ám, nhưng cậu cũng đừng dọa người chứ.” “Tôi hình như thực sự đã nghe thấy, vừa nãy vô tình quay đầu lại dường như nhìn thấy một bóng người lướt qua.” Quang Đầu mặt nghiêm túc, Chu Du nhìn dáng vẻ của anh ta, không giống như đang nói đùa.

“Ai sẽ theo dõi tôi?” Mặt Rỗ lại có vẻ mặt khó tin, “Những người của Triệu lão bản phần lớn đã bỏ trốn rồi, ông ta đã chết, lẽ nào có ai theo dõi tôi, cả ngày sao?” “Không đúng!” Quang Đầu lại lập tức lắc đầu phủ nhận.

“Thật.” Chu Du lúc này hiển nhiên cũng cảm nhận được, mặc dù con phố này bên ngoài nhìn không có ai, nhưng có thể cảm giác được có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm.

Rốt cuộc là tình huống gì?

Cũng có chút khó hiểu.

Xem ra nhất định phải tìm Tuyết Lỵ Dương và vị giáo sư kia trước, nhưng manh mối duy nhất cũng chính là căn biệt thự trước mắt này.

“Tôi đi tránh trước.” Chu Du lúc này ra hiệu đừng quay đầu lại, sau đó chui vào con hẻm nhỏ bên cạnh.

Ba người đều không nói gì, chỉ nhanh chóng đi về phía trước, một lát sau cố tình đi vòng ra một góc phía sau biệt thự, xung quanh âm u lạnh lẽo.

Con đường nhỏ này hiển nhiên không có ai đi qua, trên đất mọc đầy cỏ dại.

Ba người vội vàng ẩn mình vào bụi cây bên cạnh, không tiếng động.

Một lát sau nhìn chằm chằm về phía trước.

Khoảng một khắc, khi ba người tưởng rằng những kẻ đó đã đi lạc, đang chuẩn bị đứng dậy, thì phía trước quả nhiên có người đuổi theo, ai nấy đều thở hổn hển.

“Mau tìm, đừng để hắn chạy thoát.” Trong đó có một người đàn ông trung niên nói một câu, tên đó đội mũ đen, mặc quần áo bình thường.

Chu Du nhìn rõ khuôn mặt đó, có thể khẳng định, căn bản không quen biết kẻ này.

Bị theo dõi à.

Chương 763

Lẽ nào chỉ vì căn biệt thự này, khi vừa bước vào con phố này, cảm thấy không có ai theo dõi, nhưng chỉ vì lang thang quanh biệt thự, nhìn tự nhiên như đang tìm kiếm điều gì đó.

Cho nên mới bị người ta để mắt tới?

Chu Du đang nghĩ, thì phía trước đã có hai ba người đến.

"Cơ hội tốt!" Chu Du nhìn Quang Đầu và Mặt Rỗ một cái, hai người nhìn nhau, đương nhiên hiểu ý Chu Du.

Đợi một người phía trước đến gần, ba người trực tiếp xông ra.

"Đứng lại!" Chu Du hơi dùng sức vặn cánh tay của tên đó, miệng người đó phát ra tiếng kêu đau đớn như heo bị chọc tiết.

Một lát sau căn bản không nói được lời nào.

"Đừng động thủ, đau, đừng động!" Người đó nhanh chóng giơ tay đầu hàng.

Hai người còn lại thấy vậy, liền hoảng sợ, nhanh chóng chuẩn bị bỏ chạy, căn bản không quan tâm đến tên bị bắt.

"Chạy nhanh thật." Quang Đầu chửi thề.

Một lát sau sự chú ý của ba người đều tập trung vào tên bị bắt, ba mươi tuổi, lén lút, nhìn, thực sự không giống người tốt.

"Cậu cứ ở đây tra hỏi, tôi đi giải quyết hai người kia." Chu Du nhìn người đàn ông phía trước một cái, rồi trực tiếp mở miệng nói.

Vừa rồi từ người đàn ông đó ngửi thấy một mùi hương kỳ lạ, giống như đàn hương.

Khiến Chu Du trong lòng có vài phần cảnh giác.

Ngay lập tức, tốc độ được đẩy lên toàn lực, chỉ một lát sau đã đuổi kịp hai người đàn ông bỏ chạy kia.

"Giết hắn!" Người đàn ông trung niên đội mũ đen, thấy Chu Du đột nhiên xuất hiện trước mặt, trong lòng lập tức trở nên độc ác, trực tiếp ra lệnh.

Đồng thời, nhanh chóng lấy ra một khẩu súng từ trong ngực.

"Bằng!" Tuy nhiên, ngay sau đó, cả người hắn như bị một chiếc xe hơi đang chạy tốc độ cao đâm phải, trong chớp mắt đã bay ngược ra ngoài.

"Phanh!" Người đàn ông mũ đen lăn mấy vòng trên đất, rồi bất động, một vũng máu lớn chảy ra từ ngực hắn, hiển nhiên đã chết không thể chết hơn.

"A!" Người đàn ông còn lại, thấy cảnh tượng đó, kinh hoàng hét lên một tiếng, rồi quay người bỏ chạy.

"Chạy ư?

Ha ha." Chu Du một chưởng hung hăng chém vào cổ người đàn ông.

"Rắc." Cột sống cổ của người đàn ông lập tức vỡ nát, cả người mềm nhũn, trực tiếp ngã xuống đất, mất đi hơi thở.

"Hửm?" Chu Du nhíu mày, nhìn hai cái xác trên đất, đột nhiên da thịt rạn nứt, từng vết nứt hiện ra.

Tuyệt đối không phải là vết thương do Chu Du gây ra.

Càng giống như những cái xác đã bắt đầu mục rữa từ trước, bị người ta cưỡng ép vá lại với nhau.

Bây giờ một lần nữa thân thể rời rã, đến mức lộ ra bộ mặt thật ban đầu.

“Đều là.” Phía sau truyền đến tiếng còi ô tô.

Một chiếc xe hơi chạy đến, Hoắc Linh đã đến.

“Két két két.” Cửa sổ xe hơi dần dần hạ xuống, Hoắc Linh vẫy tay chào Chu Du.

Chu Du liếc nhìn thi thể trên đất, không nói gì, trực tiếp quay người lên xe hơi.

“Quang Đầu và Mặt Rỗ đâu rồi?” Hoắc Linh hỏi.

“Chắc là đã gặp chuyện, có thể đã chết rồi.” Chu Du nghiêm trọng nói, “Vừa rồi tôi đã sơ suất, không ngờ ba tên đó đều là Thi Khôi bị người ta thao túng, dùng tà thuật khiến chúng không khác gì người sống.” “À đúng rồi, em có muốn xem dáng vẻ của hai cái xác đó không?” Chu Du nhìn Hoắc Linh hỏi.

“Có gì mà đẹp chứ?” Hoắc Linh lắc đầu, từ chối.

“Kẻ chế tạo Thi Khôi, chắc chắn là Huyết Thi trong mười ba quan tài đó, chỉ dựa vào vị pháp sư trước đó, không có bản lĩnh đó!” Chu Du từ cửa sổ xe lấy ra một tờ khăn giấy, lau tay.

“Vậy, Huyết Thi đó rất có thể là sư phụ của vị pháp sư kia?” Hoắc Linh thông minh, nhanh chóng phát hiện ra mấu chốt của vấn đề.

“Bây giờ xem ra, tám chín phần mười là như vậy.” Chu Du tiện tay ném khăn giấy ra ngoài cửa sổ xe, rồi tiếp tục nói: “Trước tiên hãy đi xem phía trước đi, nhỡ Quang Đầu và Mặt Rỗ chưa chết thì sao.” Hoắc Linh nghe vậy, gật đầu, liền khởi động xe hơi.

“Xuy.” Ngay khoảnh khắc chiếc xe khởi động, Hoắc Linh đột ngột đạp phanh gấp.

“Ông xã, Quang Đầu và Mặt Rỗ hình như chưa chết đâu.” Hoắc

Linh chỉ tay về phía trước, mặt đầy kinh ngạc nói.

Cô chưa từng nghi ngờ lời Chu Du, nên trong lòng, đã mặc định Quang Đầu và Mặt Rỗ đã chết.

Nhưng bây giờ, cách xe không xa phía trước, Quang Đầu và Mặt Rỗ đang đứng thẳng ở đó.

Chu Du cũng nhìn hai người, thở dài, nói: "Ai.

Quả nhiên đã gặp nạn." Không cần nhìn kỹ, cũng biết hai người đã chết, bây giờ xuất hiện không phải là quỷ hồn thì là gì.

Chương 764

"Nhưng bây giờ là ban ngày mà." Hoắc Linh nhìn Chu Du, nói: "Vừa mới biến thành quỷ, lại có thể đi lại dưới ánh sáng ban ngày sao?" "Không thể nào, nếu ai cũng có thể biến thành quỷ như vậy, thì thế giới này chẳng phải đã loạn hết rồi sao?" Hoắc Linh cảm thấy chuyện này đã chạm đến vùng kiến thức mù mịt của mình.

Sau khi do dự một chút, Hoắc Linh lại nói: "Ông xã, anh chắc chắn họ không phải là người nữa sao?" "Đương nhiên chắc chắn, nhìn người có lẽ tôi sẽ nhìn nhầm, nhưng nhìn quỷ nhất định sẽ không sai!" Chu Du chắc chắn nói.

Mặc dù không phải đạo sĩ bắt quỷ chuyên nghiệp, nhưng với thực lực hiện tại, dựa vào thiên phú huyết mạch, nhìn quỷ sẽ không sai sót.

Dù sao, Quang Đầu và Mặt Rỗ cũng không giống như Thi Khôi kia, không có thân xác che chắn.

"Lẽ nào vì Thi Khôi mà bị sát hại, sẽ trúng một loại tà thuật nào đó, chuyển hóa thành cái gọi là quỷ hồn?" Hoắc Linh trầm ngâm một lát sau, đoán.

Chu Du cũng cảm thấy lời Hoắc Linh có lý, người của Hoắc gia kiến thức rộng rãi, không chừng có thể biết nguyên nhân.

"Chuyện này quá hoang đường, tôi luôn cảm thấy mình bị Huyết Thi dẫn dắt, như có thứ gì đó, đang âm mưu với tôi." Hoắc Linh hơi nhíu mày, đưa ra một suy đoán cực kỳ đáng sợ.

"Huyết Thi không thể có bản lĩnh đó chứ?" Chu Du nhìn Hoắc Linh hỏi.

"Không phải Huyết Thi, nhất định là sự tồn tại khác." Hoắc Linh

giải thích: “Để phá giải nguyên nhân trong đó, tôi nghĩ tốt nhất là nên đi theo Quang Đầu và Mặt Rỗ, xem rốt cuộc là chuyện gì.” “Đi theo?” Chu Du ngây người, sau đó mặt kỳ quái nhìn Hoắc Linh, nói: “Không sao chứ?

Theo dõi quỷ sao?” “Nhưng bây giờ, muốn biết ai đang âm mưu với tôi, phải tìm manh mối từ hai con quỷ Quang Đầu và Mặt Rỗ chứ!” “Em không phát hiện ra sao?

Từ khi trở về từ Trường Bạch Sơn, mọi chuyện đều có chút khác biệt?” “Có gì khác biệt chứ?

Chuyện kỳ lạ trên đời nhiều lắm, huống chi chúng ta thường xuyên xuống mộ, dễ gặp chuyện linh dị.

Huống hồ, vạn nhất chuyện này thực sự chỉ là trùng hợp thì sao?” Sở dĩ Chu Du lại cho rằng như vậy, bởi vì anh cảm thấy không thể có tồn tại nào âm mưu.

Cần biết, tồn tại hiện tại, phi nhân phi ma, gần như không thể bị hủy diệt.

“Mau nhìn, Quang Đầu và Mặt Rỗ đang đi về phía chúng ta!” Ánh mắt Hoắc Linh co rút, chăm chú nhìn hai con quỷ đang dần đi về phía xe hơi phía trước.

“Lẽ nào thực sự có người đang âm mưu với tôi?” Chu Du nhìn cảnh tượng đó, cũng không khỏi nghi ngờ trong lòng.

“Ông xã, không phải anh đã giết họ rồi sao?

Bây giờ họ đến tìm thù hả?” Hoắc Linh mặt kỳ quái nhìn Chu Du.

“Chắc không phải là tìm thù đâu, ngay từ đầu tôi cũng không phát hiện ba người là Thi Khôi, nếu biết thì tôi có thể đã để Quang Đầu và Mặt Rỗ ở lại chỗ cũ rồi sao?” “Kệ đi, nếu thực sự nhắm vào tôi, thì tôi sẽ siêu độ chúng.

Nếu chỉ là lên xe, vậy thì kệ chúng, xem chúng muốn làm gì!" Chu Du không sợ những thứ này, chỉ cần, bất cứ lúc nào cũng có thể xử lý chúng.

Quang Đầu và Mặt Rỗ lờ đờ trôi đến bên cạnh xe hơi, trực tiếp vào xe, ngồi ở ghế sau, như tượng gỗ, mặt vô cảm nhìn thẳng về phía trước.

Sau khi linh hồn của Mặt Rỗ và Quang Đầu lên xe, vẫn không mở miệng nói gì, đôi mắt cũng không nhìn Chu Du và Hoắc Linh, như thể họ không nhìn thấy.

"Chu Du, bây giờ phải làm sao?" Hoắc Linh trong lòng có chút bồn chồn, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

"Lái xe, đi về phía trước." Chu Du thu hồi ánh mắt của mình, bình tĩnh nói.

Hoắc Linh nghe vậy, gật đầu.

Bây giờ, cô cũng chỉ có thể nghe lời Chu Du, dù sao Chu Du cũng mạnh hơn cô rất nhiều.

"Kịch kịch.

Rít rít rít!" Hoắc Linh lại khởi động xe hơi, lái về phía trước.

Hai người ngồi ở phía trước, phía sau có hai con quỷ, cảnh tượng nhìn có vẻ đáng sợ.

Nhưng Hoắc Linh và Chu Du không cảm thấy sợ hãi về điều đó, những người thường xuyên đối phó với những thứ này, thực ra không kiêng kỵ.

Chỉ là Hoắc Linh kiêng kỵ suy đoán trước đó của mình.

Chỉ một lát, chiếc xe đã chạy đến trước căn biệt thự âm u lúc nãy.

Trên đất nằm ba cái xác, trong đó có hai cái là của Mặt Rỗ và

Quang Đầu, còn lại một cái là của Thi Khôi kia.

Chiếc xe chạy qua bên cạnh những cái xác, hai con quỷ Mặt Rỗ và Quang Đầu ở ghế sau xe, lại không xuống xe.

Khiến Chu Du có chút bất ngờ, xem ra hai con quỷ này thực sự có chút kỳ lạ.

Khi chiếc xe chạy đến trước căn biệt thự đó, nó lại tự nhiên tắt máy.

Hoắc Linh và Chu Du nhìn nhau, trong lòng hai người đều biết chuyện gì đang xảy ra.

Quả nhiên, theo tầm nhìn của hai người.

Mặt Rỗ và Quang Đầu, đã xuống từ ghế sau xe, và trôi vào bên trong căn biệt thự âm u đó.

Cũng chính là điểm đến của Chu Du trong chuyến này, ngôi nhà của vị giáo sư kia.

Đợi sau khi hai con quỷ Mặt Rỗ và Quang Đầu đã vào biệt thự, Hoắc Linh cũng không vội khởi động lại xe, trực tiếp mở cửa xe, bước xuống.

"Xem ra tôi trước đó không đoán sai, thực sự có thứ gì đó đang âm mưu với tôi!" Ánh mắt Hoắc Linh nhìn thẳng vào biệt thự, thần sắc có chút nghiêm trọng.

"Vậy, từ khi tôi gặp Mặt Rỗ, tôi đã bước vào một âm mưu của người khác?" Chu Du cũng từ phía bên kia xuống xe, từ từ đi đến bên cạnh Hoắc Linh.

Chương 765

"Trước đó tôi không chắc chắn lắm, nhưng bây giờ xem ra, tám chín phần mười là như vậy." Hoắc Linh không biết đã nhớ ra điều gì, đoán: "Cửu gia trước đây, Trương Đại Phật Gia, cũng từng bị người ta âm mưu." "Tôi từng xem hồ sơ gia tộc, phương thức âm mưu đó, gần như không có khác biệt gì so với cái tôi đang gặp phải bây giờ." Chu Du nghe lời Hoắc Linh, suy tư nói: "Vậy, sự tồn tại âm mưu với tôi, và sự tồn tại âm mưu với Trương Đại Phật Gia ngày xưa, thực ra là cùng một người?

Phương thức âm mưu của sự tồn tại đó, không hề thay đổi?" "Chắc là vậy, chỉ là tôi không hiểu, sự tồn tại đó rốt cuộc là ai?

Tại sao lại làm vậy?

Lẽ nào muốn lợi dụng chúng tôi để mở mộ?

Có thứ gì đó nhất định phải có?" Hoắc Linh nhìn quanh, như đang tìm kiếm điều gì đó, lẩm bẩm: "Kỳ lạ, thực sự kỳ lạ, biệt thự được xây trên vị trí Tam Sát Vị, hai bên lại là Chính Dương Vị, phong thủy cực đoan như vậy, làm sao có thể tụ tập một?" "Nhất định có người cố ý bố trí cục phong thủy này, chỉ là vì lý do gì?" Hoắc Linh trăm tư khó hiểu.

Loại cục phong thủy này ngoài việc khoe khoang năng lực ra, không có giá trị gì, bởi vì Tam Sát Vị bị hai Chính Dương Vị kẹp ở giữa, tương đương với hung cát triệt tiêu, biến nơi này thành một khu vực bình thường.

Nơi vốn dĩ bình thường này, vị trí phong thủy dư thừa, đều là vì.

Làm thêm chuyện thừa thãi, lẽ nào sự tồn tại thần bí đó muốn thể hiện bản lĩnh, để dẫn mặt chúng tôi?

“Có chút thú vị.” Chu Du cười nói: “Xem ra phải để đại tức phụ của tôi đi một chuyến, không chừng có thể có phát hiện.” Hoắc Linh thì đang đo đạc lại vị trí phong thủy ở cự ly gần.

Là người của Hoắc gia, sao có thể không có chút bản lĩnh thật sự nào?

Sau khi Hoắc Linh đo đạc một lượt, phát hiện không có hiểm nguy tiềm ẩn nào trong đó.

“Kỳ lạ thật, nếu không thì chúng ta vào trong thăm dò trước?” Hoắc Linh mở miệng đề nghị.

Phía bên kia Chu Du, đã lợi dụng Ngự Thủy Chi Thuật, truyền tin tức cho Ô Thiền.

Sau đó nghe lời Hoắc Linh nói xong, lắc đầu nói: “Không được, nếu thực sự như đoán, thì biệt thự đó, không thể vào.” “Kẻ âm mưu với tôi, chắc chắn không phải hạng xoàng, nếu mạo hiểm xông vào, e rằng ngay cả em cũng sẽ bị cuốn vào đó.” Chu Du hiểu, vào lúc này, bất kỳ hành động hấp tấp nào, cũng dễ dẫn đến phản ứng dây chuyền.

Tôi không lo lắng cho bản thân, mà lo lắng cho Hoắc Linh, và Hồ Ba Nhất.

Dù sao, cô không giống Chu Du, có sức mạnh và huyết mạch mạnh mẽ như vậy.

“Ông xã, vậy bây giờ phải làm sao?” Hoắc Linh do dự một chút, hỏi.

“Để tôi xem.” Chu Du nhắm mắt lại, một lần nữa hồi tưởng lại những chuyện đã xảy ra kể từ khi trở về từ Trường Bạch Sơn.

“Không đúng.

Phải bắt đầu từ khi vào Trường Bạch Sơn.” Chu Du cẩn thận hồi

tưởng lại tất cả ký ức trong đầu, không bỏ qua bất kỳ manh mối tiềm năng nào.

Nửa lúc sau, đột nhiên mở bừng đôi mắt, nhìn về phía Hoắc Linh.

"Có phải không, vì suy đoán của em, mà đã dẫn tôi vào một âm mưu?" Lời Chu Du vừa nói ra, Hoắc Linh lập tức cảm thấy sởn gai ốc.

"Hả?!" Hoắc Linh chỉ cảm thấy lông tơ toàn thân dựng đứng, như thể bị thứ gì đó khủng khiếp nhìn chằm chằm, như thể xung quanh có một đôi mắt vô hình, đang lạnh lùng theo dõi.

"Nếu trước đó em không có suy đoán như vậy, thì khi hai con quỷ Mặt Rỗ và Quang Đầu xuất hiện, theo tính cách của tôi, tôi sẽ làm gì?" Chu Du bình tĩnh mở miệng nói.

"Đương nhiên là giết chúng." Hoắc Linh còn chưa nói xong, liền đột ngột dừng lại.

Như một cỗ máy bị hỏng, đột nhiên tắt máy.

"Vậy, thực ra ngay từ đầu, người âm mưu không phải là em sao?

Mà là tôi?" Hoắc Linh mặt đắng chát mở miệng nói.

"Không rõ, có thể là âm mưu với tôi, nhưng lại tình cờ va phải." Chu Du lắc đầu, cũng không chắc chắn suy đoán.

Dù sao, chuyện này có chút quá khó tin.

Sự tồn tại như vậy, mới có thể âm mưu với người ta trong vô hình?

Tiên nhân?

Thần linh?

Hay là một tổ chức thần bí nào đó?

Chu Du không dám vội vàng kết luận.

"Vừa nãy cái cục phong thủy đó có hữu dụng, bây giờ xem ra, nó có hữu dụng." Chu Du chỉ vào vị trí Tam Sát Vị ở giữa nói, "Nơi này có lẽ chỉ Ô Thiền." "Hai Chính Dương Vị bên cạnh, đại diện cho tôi và em!" "Ý nghĩa của toàn bộ cục phong thủy này, là sự tồn tại không rõ tên kia, đã bày ra bài ngửa." "Chúng ta ba người, từ khoảnh khắc này, chính thức bước vào âm mưu của hắn." "Vậy, sự tồn tại không rõ tên đó, dùng cái cục phong thủy kỳ lạ này để nói cho chúng ta biết, hắn đã để mắt đến ba người chúng ta?" Hoắc Linh lập tức rùng mình, cảm thấy nhiệt độ xung quanh đột nhiên hạ xuống rất nhiều.

"Ba người?" Chu Du cười lạnh một tiếng, nói: "E rằng số ba này, chỉ là từ số ảo thôi." "Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật." "Đặt ở đây, cũng có thể giải thích thành, âm mưu với ba phe người chúng ta." Ánh mắt Chu Du co rút, nhàn nhạt nói: "Trước đó không phải đã nói sao?

Ngày xưa Trương Đại Phật Gia cũng từng bị âm mưu." "Vậy em hẳn phải biết, cuộc xuống mộ lớn nhất lịch sử, là do Trương Đại Phật Gia dẫn dắt." "Sau đó, Lão Cửu Môn từ thịnh chuyển suy, ngay cả hậu bối truyền nhân cũng dần mất liên lạc." "Tất nhiên, tiếp theo sẽ đến lượt tôi rồi." Chu Du nói xong, liền ngẩng đầu nhìn về phía chân trời xa xăm.

Hướng xuyên qua đó.

Lão Cửu Môn từng ở Tứ Cô Nương Sơn nơi đó, tổn binh hao tướng.

Lúc này, chân trời xa xăm, ráng chiều đỏ rực cả trời.

Phía bên kia, Ô Thiền đang dạo phố ở trung tâm thành phố, đột nhiên cảm ứng được, rồi sắc mặt biến đổi, vội vàng đi về phía Chu Du.

“Linh Thị mạnh mẽ như vậy, rốt cuộc là thứ gì đã để mắt đến?” Thần sắc Ô Thiền, hiếm thấy nghiêm trọng.

Chương 766

Cô chưa từng cảm nhận được, một Linh Thị mạnh mẽ như vậy.

Nếu coi linh thể là 10, vậy đối phương ít nhất cũng là 50.

Điều đáng sợ nhất là, cô cảm thấy mình cũng bị một đạo Linh Thị nhìn chằm chằm.

Ô Thiền lo lắng cho Chu Du, không quan tâm đến những thứ khác, dùng tốc độ nhanh nhất, đi về phía Chu Du.

Khi nhìn thấy hai cái xác trên đất, cô càng ngạc nhiên, trong lòng cũng càng thêm căng thẳng.

Thẳng đến trước căn biệt thự đó, thấy Chu Du và Hoắc Linh đứng bên cạnh chiếc xe hơi, trong lòng cô mới thở phào nhẹ nhõm.

"Chồng yêu, anh không sao chứ!" Ô Thiền nhanh chóng đi tới.

"Bà xã đến rồi." Chu Du mặt mừng rỡ, sau đó lại nhanh chóng nhíu mày.

Dường như đã đẩy bà xã vào âm mưu của người khác, nếu không phải trước đó dùng Ngự Thủy Chi Thuật, truyền tin tức cho Ô Thiền.

E rằng bây giờ Ô Thiền sẽ không vội vàng chạy đến, cũng sẽ không vừa vặn rơi vào âm mưu của người khác.

Nhưng, sau đó anh lại.

Ngay cả khi không thông báo cho Ô Thiền, sự tồn tại thần bí đó, cũng chắc chắn sẽ tìm cách dẫn dắt Ô Thiền vào cục.

Mặc dù Ô Thiền là Tinh Tuyệt Nữ Vương, nhưng Chu Du mơ hồ cảm thấy, đối phương mạnh hơn bất kỳ ai trong số họ.

Ngay cả Ô Thiền, e rằng cũng yếu hơn đối phương một bậc.

“Đã nói rồi?” Ô Thiền hỏi.

Chu Du không mở miệng, Hoắc Linh bên cạnh đã kể lại tất cả những chuyện đã xảy ra.

“Chồng yêu, anh định làm gì?” Ô Thiền nhìn Chu Du, trong mắt chỉ có sự tin tưởng.

“Vì đối phương đã gửi thiệp chiến đấu, thì tự nhiên phải ứng chiến!” Chu Du nhìn căn biệt thự trước mặt, nói: “Trốn tránh mãi mãi không giải quyết được vấn đề.” Đã chuẩn bị sẵn sàng, muốn tìm ra kẻ đứng sau bố cục, bất kể đối phương là ai!

Cánh cổng lớn của biệt thự không khóa, Chu Du tiến lên đẩy, dễ dàng đẩy mở cổng sắt.

Ô Thiền và Hoắc Linh hai nữ thì theo sát phía sau Chu Du, cùng nhau vào trong biệt thự.

Bên trong khí tức cực kỳ âm lạnh, khí tức của hai con quỷ Mặt Rỗ và Quang Đầu, ở các tầng trên của biệt thự.

Ngoài ra, còn có một luồng khí tức của người sống.

Hiển nhiên, vị giáo sư trong biệt thự đã gặp rắc rối.

Ô Thiền vốn đi ở phía trước nhất, lại bị Chu Du cản lại.

Chu Du đi ở phía trước nhất, men theo cầu thang của biệt thự đi lên các tầng trên, đó là nơi có âm khí nặng nhất.

Nếu có manh mối, vậy thì nhất định ở đó.

Chu Du không hề có ý sợ hãi, trực tiếp đi lên.

Đẩy cửa phòng trên các tầng, nhìn thấy hai con quỷ Mặt Rỗ và Quang Đầu, một trái một phải đứng bên cạnh một người đàn ông trung niên.

Người đàn ông lúc này đang cắm cúi viết lách trước bàn, đôi mắt vô thần, như một con rối bị khống chế.

Người đó, chắc chắn là vị giáo sư mà Tuyết Lỵ Dương đã nói.

Hai con quỷ Mặt Rỗ và Quang Đầu, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía ba người Chu Du.

Nhưng, không có động tác nào khác, sự chú ý hơn đều đặt vào vị giáo sư đang cắm cúi viết lách.

Trên người hai con quỷ, bất ngờ bốc lên một luồng oán khí, oán hận vị giáo sư đó, như thể chính vị giáo sư này đã hại chết chúng vậy.

Chu Du nhìn cảnh tượng đó, ánh mắt nheo lại, "Thực sự đã cho tôi một màn dằn mặt quá lớn!" Có thể thấy nội dung vị giáo sư đang viết, rõ ràng là người bố cục muốn đưa ra manh mối.

Hoặc là, người bố cục muốn dẫn dắt.

Nhưng, bây giờ nếu giết hai con quỷ đó, vị giáo sư chắc chắn sẽ tỉnh lại, nhưng manh mối phía sau cũng sẽ bị gián đoạn.

Nơi mấu chốt, nhất định sẽ để lại ở cuối cùng.

Ba người Chu Du đều đứng ở cửa, nhìn cảnh tượng trước mặt, không động thủ.

Ô Thiền không hề quan tâm đến sống chết của vị giáo sư, dù sao chỉ cần không làm hại Chu Du, cô sẽ không bận tâm.

Hoắc Linh có chút do dự, vị giáo sư vô tội.

Chu Du hơi do dự, sau đó quả quyết động thủ.

"Không có manh mối, tôi cũng biết cách tìm!" Chu Du lạnh lùng nói: "Bất kể có bố cục, có mưu kế gì, vị giáo sư này, tôi đều cứu chắc chắn!" Nói xong, Chu Du liền trực tiếp động thủ, bước lên một bước, hai tay cùng lúc vươn ra, hung hăng chụp về phía trước.

Sau đó, hai con quỷ hồn của Mặt Rỗ và Quang Đầu bị khống chế, đã bị Chu Du nắm trong tay.

Chương 767

Trong khoảnh khắc đó, Chu Du phát hiện ra điều không đúng, khi hai tay vừa chạm vào hai con quỷ, anh cảm thấy có người đang nhìn chằm chằm.

Cảm giác này, cực kỳ quỷ dị.

Nhưng đồng thời cũng nói cho Chu Du biết, thứ đang nhìn chằm chằm đó, chắc chắn ở trên người hai con quỷ.

Hai con quỷ hồn bị Chu Du tóm lấy, phát ra âm thanh kỳ lạ.

Sau đó, thân thể quỷ bắt đầu tan chảy như băng tuyết gặp nắng gắt.

Chỉ trong chớp mắt, hai thân thể quỷ đã tan biến hoàn toàn, chỉ còn lại một quân cờ vây màu đen nhỏ.

Phía trên có âm khí cực nặng bám vào, người bình thường chỉ cần nhìn một cái, cũng sẽ kinh hãi đến hồn lìa khỏi xác.

"Xuy!" Chu Du một mồi lửa, liền trực tiếp thiêu rụi thứ đó, vô số âm khí tản ra.

Cuối cùng, tất cả âm khí cùng với sự biến mất của quân cờ, cũng hoàn toàn không còn tăm hơi.

"Ai?" Lúc này, vị giáo sư cũng đã phục hồi thần trí, tỉnh lại, liền kinh ngạc nhìn ba người Chu Du, mở miệng hỏi.

"Chào giáo sư, tôi là Chu Du, Tuyết Lỵ Dương giới thiệu tôi đến." Chu Du cũng không đề cập đến những chuyện đã xảy ra trước đó, trực tiếp nói.

"À, à.

Thì ra là bạn của Tuyết Lỵ Dương, mời ngồi.” Vị giáo sư cũng là một người rộng lượng, không hỏi han gì, liền tin tưởng. "Kỳ lạ thật, thứ tôi viết là cái gì thế này?

Giống hệt quỷ họa phù vậy.

Xì!" Giáo sư vừa nhìn tờ giấy trước mặt, thấy chi chít những ký hiệu kỳ lạ, liền nhíu mày, trực tiếp xé nát tờ giấy rồi vứt vào thùng rác.

Lúc này, giáo sư mới đứng dậy, chắp tay về phía ba người Chu Du, nói: "Ba vị xưng hô thế nào?

Tìm tôi có việc gì à?" Rõ ràng, ông ấy thường xuyên được người khác hỏi han một số chuyện, thành quen rồi. "Tại hạ Chu Du, hai vị này là vợ tôi." Chu Du tiến lên một bước, đưa Thần Nhãn ra, nói thẳng: "Là thế này, giáo sư, tôi có một viên Thần Nhãn, nhưng không biết lịch sử của nó, mong giáo sư chỉ giáo!" "À à, không thành vấn đề, để tôi xem nào." Giáo sư nhận lấy Thần Nhãn, đeo kính vào rồi cẩn thận quan sát. "Viên đá kỳ lạ, màu đỏ máu." Giáo sư ngắm nghía Thần Nhãn, tấm tắc khen ngợi: "Vân trên đó trông như nét bút thời Chiến Quốc, đường nét dễ nhận biết." "Trên đó có chữ, loại chữ này không phổ biến, là chữ Triệu Văn." "Cũng là tiền thân của chữ Tần Văn, hiển nhiên, viên đá này là vật phẩm của Đại Việt thời Chiến Quốc." Giáo sư quả nhiên học thức uyên bác, chỉ nhìn vân đá đã có thể xác định thời kỳ.

Ngay cả loại chữ trên đó trông như quỷ họa phù mà giáo sư cũng nhận ra được. "Ể." Giáo sư đột nhiên sững người, rồi vội vàng nhặt lại tờ giấy vừa xé nát vứt vào thùng rác. "Hít." So sánh mấy chữ phù, giáo sư hít một hơi khí lạnh.

Trước đó nhìn thoáng qua không nhận ra, vì chữ viết bị đảo ngược.

Bây giờ, sau khi đặt chữ lại đúng chiều, nó dễ nhận biết hơn nhiều. "Giáo sư, sao vậy?

Có gì không ổn à?" Chu Du thấy hành động của giáo sư liền lập tức tiến lên hai bước. "Không, chỉ là tôi không biết từ khi nào mình đã viết một ít chữ Triệu Văn, lại còn viết ngược, mà tôi hoàn toàn không có ấn tượng gì." Giáo sư lắc đầu, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc, lẩm bẩm: "Kỳ lạ thật.

Sao lại thế nhỉ?" "Giáo sư, ông có biết ý nghĩa của chữ trên đó không?" Chu Du thấy giáo sư hơi lạc đề, liền vội vàng hỏi. "À à.

Để tôi xem." Giáo sư nheo mắt, cẩn thận nhận diện, rồi nói: "Một chữ hình như là 'Lục'." "Còn chữ kia thì sao?" Chu Du hỏi. "Chữ còn lại hơi mơ hồ, không biết có phải do thời gian quá lâu rồi không, hoặc là lúc khắc ban đầu đã không rõ ràng, chữ bị mờ." Giáo sư nhíu mày, trầm ngâm một lát.

Sau đó lại đặt Thần Nhãn xuống, ghép lại tờ giấy đã xé nát, rồi từng chữ đối chiếu. "Ồ, đúng là chữ này!" Giáo sư không ngờ, trên giấy thật sự có một chữ Triệu Văn.

Tuy chữ trên Thần Nhãn hơi mơ hồ, nhưng đại khái vẫn có thể nhìn rõ.

So sánh các góc cạnh, xác nhận chữ trên đó chính là chữ ở giữa tờ giấy. "Là chữ 'Hải'!" Giáo sư cười nói: "Nối liền là hai chữ Lục Hải!" "Giáo sư có biết chữ này chỉ ai không?

Là vật của ai?" Chu Du lướt qua trong đầu một lượt, phát hiện hai chữ "Lục Hải" không hề có chút ấn tượng nào. "Đương nhiên là biết." Giáo sư cười cười, nói: "Nếu chỉ riêng hai chữ này, tôi chưa chắc đã biết là ai." "Nhưng nó được khắc trên một viên đá có từ thời Chiến Quốc, tôi dám khẳng định, hai chữ này, chỉ Lý Băng!" Giáo sư nói rành rọt, vô cùng tự tin. "Lý Băng?" Chu Du thầm niệm trong lòng một

lần, đột nhiên mắt sáng lên. "Lý Băng trị thủy!" Anh ta gần như thốt lên.

Cá nhân này ở Xuyên Du ai ai cũng biết, là người chủ trì xây dựng Đô Giang Yển.

Người này không chỉ tinh thông thủy lợi, mà còn có những thành tựu xuất sắc trong thiên văn địa lý.

Chương 768

Quan trọng nhất, thời kỳ hoạt động của người này là từ năm thứ ba mươi Tần Chiêu Vương đến thời Tần Hiếu Vương.

Vừa vặn phù hợp với thuyết Thần Nhãn là vật phẩm thời Chiến Quốc.

Lý Băng khi đó nhậm chức ở Xuyên Du.

Lại liên kết với chuyện Trương Đại Phật Gia bị ám toán mà Hoắc Linh nói trước đó, cũng chính là ở Xuyên Du.

Tất cả các manh mối đều chỉ về Tứ Cô Nương Sơn ở Xuyên Du.

Trong một khoảnh khắc, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên. "Đinh!

Nhiệm vụ chính tuyến thay đổi, tìm ra kẻ đứng sau giật dây, giải trừ nguy cơ cho bản thân.

Phần thưởng nhiệm vụ: thưởng một tòa Hòa Thị Bích, một sợi Long Vương khí vận!" "Đinh!

Kích hoạt nhiệm vụ chi tuyến, đến Tứ Cô Nương Sơn ở Xuyên Du, tìm kiếm thông tin về kẻ giật dây.

Phần thưởng nhiệm vụ: Thần Nhãn tự động tiến hóa thành Định Phong Thần Châu!" "Đinh!

Phát hiện nhiệm vụ chính tuyến thay đổi, bổ sung thêm Huyết Mạch Bàn Long." Trong đầu Chu Du hiện lên âm báo của hệ thống, sau đó một thông tin xuất hiện trong trí óc anh.

Tuổi Chu Du: 24, Sức mạnh: 1500, Sức chịu đựng: 1500, Tốc độ: 1500.

Huyết mạch: Huyết mạch Thanh Long, Huyết mạch Thận Long, Huyết mạch Bàn Long (tam long chi lực).

Hiệu quả huyết mạch 1: Tịch Tà (đã kích hoạt) – Sở hữu thể chất khu tà tị hung, năng lực tà bất triêm thân.

Hiệu quả huyết mạch 2: Tường Thụy (đã kích hoạt) – Sở hữu linh giác, linh giác sẽ dẫn đường.

Hiệu quả huyết mạch 3: Phá Vọng (đã kích hoạt) – Sở hữu Phá Vọng Chi Nhãn, sẽ nhìn thấu hư huyễn, trực chỉ bản chất.

Hiệu quả huyết mạch 4: Long Uy (đã kích hoạt) – Sở hữu Long Uy nghiêm nghị, phi một phương bá chủ không thể kháng cự.

Hiệu quả huyết mạch 5: Trường Sinh (đã kích hoạt) – Sở hữu sinh mệnh vô tận.

Hiệu quả huyết mạch 6: Bất Lão (đã kích hoạt) – Sở hữu trạng thái cơ thể hoạt động nhất.

Hiệu quả huyết mạch 7: Bất Tẩm Thể (đã kích hoạt) – Vạn độc bất tẩm, vạn pháp bất tẩm, khả năng kháng cự mọi chất độc hại đạt mức tối đa.

Hiệu quả huyết mạch 8: Long Chi Linh (đã kích hoạt) – Linh lực Long tộc, sở hữu mọi diệu dụng không thể tưởng tượng.

Ngự Thủy, Ngự Lôi.

Hiệu quả huyết mạch 9: ??? (chưa kích hoạt) ??? – Tùy theo việc giải phong Long Chủng mà sinh ra những năng lực khác nhau!

Thiên phú huyết mạch Thận Long: Huyễn thuật, Ngưng Băng.

Thiên phú huyết mạch Bàn Long: Ngự Không, Hành Vân.

Kỹ năng: Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Thính Lôi Định Huyệt, Văn Hương Thức Vật, Khinh Thân Thuật, Súc Cốt

Công, Chiến Thập Thức, Điểu Độ Thuật, Dạ Thị Nhãn.

Đạo cụ: Minh Hồng Đao, Phát Khâu Thiên Quan Ấn, Càn Khôn Trấn Yêu Kính, Quỷ Tỳ, Thần Nhãn.

Bình giá: Trường sinh có họa, bất lão có tội, tiên đạo bất thành, tai kiếp tự giáng!

Khi Chu Du nhìn thấy lời bình giá cuối cùng, đồng tử anh co rút lại.

Từ trước, anh đã nghi ngờ vì sao những nhân vật lịch sử trường sinh bất lão lại đều chọn con đường thành tiên.

Thậm chí có một số người rõ ràng đã trường sinh bất lão, lại vẫn muốn theo đuổi cái gọi là tiên đạo, thậm chí cam nguyện lựa chọn con đường thi giải thành tiên.

Bây giờ xem ra, bên trong có nguyên nhân sâu xa hơn.

Hoặc, có một sự tồn tại nào đó, buộc họ phải thành tiên.

Nghĩ đến đây, thần sắc Chu Du cũng không khỏi trở nên ngưng trọng.

Không sai, đích xác là Lý Băng trị thủy." Giáo sư gật đầu, nói: "Nhưng viên đá này chưa từng có ghi chép nào, tôi cũng không có cách nào xác nhận nó là vật của Lý Băng." "Vì vậy, nếu muốn bán đấu giá, e rằng giá sẽ không quá cao." Giáo sư nhìn viên đá, có chút động lòng, liền chuyển chủ đề, nói: "Nếu anh Chu Du không phiền, có thể bán lại cho tôi, tôi sẵn lòng bỏ ra tám mươi vạn đô la Hong Kong để mua, thế nào?" "Giáo sư đùa rồi, tôi không có ý định bán." Chu Du nghe vậy, cười nói: "Đa tạ giáo sư đã giải đáp thắc mắc cho tôi, xin nhận một chiếc nhẫn này làm lễ tạ." "..." Giáo sư nhìn chiếc nhẫn, mắt nhìn thẳng đờ.

Chiếc nhẫn này có phong cách cực kỳ rõ ràng, vừa nhìn đã biết là

vật thời Tống triều, giá trị còn xa hơn cả viên Thần Nhãn kia.

Ông ấy không ngờ Chu Du lại tặng một vật như vậy. "Tôi mắt kém, mong Chu tiên sinh đừng để ý." Giáo sư cũng là người thông minh, lập tức hiểu ra những lời mình vừa nói trước đó không thích hợp đến mức nào.

Một người có thể tùy tiện lấy ra cổ vật vạn vật như vậy, nhất định không phải nhân vật tầm thường, không thể nào không biết giá trị của Thần Nhãn.

Rõ ràng, giá trị thật sự của Thần Nhãn e rằng không thể nào đong đếm được.

Chương 769

Thấy giáo sư vẻ mặt đầy áy náy, Chu Du khẽ cười, không để tâm.

Một người học thức uyên bác như giáo sư, sau này chắc chắn sẽ còn phải liên hệ, chi bằng bây giờ cứ tạo mối quan hệ tốt. "Giáo sư đùa rồi, vật này nếu bán đấu giá, giá cả đích xác sẽ không cao, nhưng đối với tôi, nó lại là vô giá." Thật vậy, giá trị của vật tùy thuộc vào người sở hữu.

Người bình thường có được Thần Nhãn, cũng chỉ coi như một món đồ trưng bày.

Nhưng đặt vào tay Chu Du, nó lại là một bảo vật cực kỳ hiếm có.

Khi đối mặt với một số hoàn cảnh đặc biệt, nó có thể phát huy công hiệu cực lớn. "Giáo sư, tôi có việc, xin cáo từ trước." Chu Du nói xong, không đợi giáo sư mở lời, đã cùng Ô Thiền và Hoắc Linh rời khỏi biệt thự.

Còn về những cái xác bên ngoài, anh tin sẽ có người xử lý, còn giáo sư thì chắc chắn sẽ không có bất cứ chuyện gì.

Dù sao, thân phận địa vị của giáo sư ở nơi này, ngay cả "anh cả" cũng phải cung kính.

Sau khi nhìn Chu Du rời đi, giáo sư lắc đầu. "Đáng tiếc người này không phải học trò của mình." Bắc Bình.

Sau khi Chu Du cùng mọi người đi máy bay về, bắt đầu hành động.

Hoắc gia bỏ công sức nhiều nhất, phụ trách tìm kiếm tất cả tài liệu về Tứ Cô Nương Sơn, đồng thời lật tung các cổ tịch và bí mật mà người ngoài không biết.

Hồ Ba Nhất, Vương Khải Huyền, Tiểu Ca, Ô Thiền và Hoắc Linh vây quanh bàn ngồi xuống.

Chu Du nói qua về chuyện sẽ đi Tứ Cô Nương Sơn, còn về chuyện bị ép buộc cuốn vào cuộc, anh cũng kể hết.

Tiểu Ca nghe xong, hiểu ý của Chu Du, trực tiếp hỏi: "Muốn vào trong?" Chu Du gật đầu, nói: "Không sai, bất kể có là Long Đàm Hổ Huyệt, tôi cũng phải đi, nhất định phải tìm ra kẻ đứng sau." "Chuyện này không liên quan đến mấy anh, không nên chủ động dính vào." Tiểu Ca nhìn Hồ Ba Nhất và Vương Khải Huyền, nói: "Tôi thì khác, tôi biết năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Tiểu Ca nói thẳng, năm đó cậu ấy đã bị trọng thương ở đó, mất đi ký ức.

Cậu ấy vẫn canh cánh trong lòng về chuyện này, khi biết Chu Du muốn đi thám hiểm Tứ Cô Nương Sơn, liền lập tức có ý định gia nhập. "Lão Chu, đã là anh em, chúng tôi hai bả vai cắm dao, chuyện này ông không cần khuyên nữa, tôi và lão Hồ đã quyết định rồi." Vương Bàn Tử vỗ ngực đôm đốp, ngữ khí khẳng định. "Bàn Tử nói đúng, nếu chuyến này tôi có chết, thì tôi đáng đời, tuyệt đối không trách lên người lão Chu." Hồ Ba Nhất nghiêm túc nói: "Nhưng nếu ông không cho tôi và Bàn Tử đi, thì tôi và Bàn Tử sẽ không cam tâm suốt đời." "Được, vậy thì làm thôi!" Chu Du biết, không cần những lời cảm động, giữa anh em không cần những thứ đó.

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử tuy hai người có thân thủ kém nhất trong nhóm, nhưng cả hai cũng là Mạc Kim Giáo Úy, lại từng trải qua nhiều lần xuống mộ, các phương diện đều vượt xa người thường. "Lão Chu, khi nào thì khởi hành?

Tôi và Bàn Tử nên mang trước những công cụ đó đi." Chu Du nghe vậy, trầm ngâm một lát rồi mới nói: "Đợi Hoắc gia chuẩn bị xong những thứ tôi cần, là có thể xuất phát." "Nếu không có gì ngoài ý

muốn, thì sáng ngày kia có thể khởi hành." Hồ Ba Nhất nghe vậy gật đầu, nói: "Được, vậy tình hình Tứ Cô Nương Sơn bây giờ có thể nói rõ hơn được không?" Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử hai người lần đầu tiên nghe nói về Tứ Cô Nương Sơn, nên rất lạ lẫm với nơi đó. "Bên trong đó có khả năng có hai ngôi mộ, thậm chí bên trong còn có một người sống!" Chu Du nhìn tài liệu liên quan mà Hoắc gia gửi, bên trong từng đề cập đến nguyên nhân Lão Cửu Môn tề tựu ở Tứ Cô Nương Sơn, là để tìm kiếm một người sống.

Nếu người đó không phải Lý Băng, thì rõ ràng trong núi có một ngôi mộ của Lý Băng.

Đương nhiên, những điều này bây giờ đều là phỏng đoán, tình hình cụ thể phải đến Tứ Cô Nương Sơn mới biết được. "Điều có thể khẳng định là, bên trong đó tuyệt đối hung hiểm vạn phần, thậm chí mộ Hiến Vương còn không hiểm bằng một phần mười nơi đó." Nghe đến đây, Ô Thiền mở lời: "Tiểu trượng phu đi đâu, tôi đi đó, dù nguy hiểm đến mấy tôi cũng đi!" "Lão công, có em đây, anh đi đâu em đi đó!" Hoắc Linh thân thủ cũng không tệ, nếu không Chu Du cũng sẽ không cho phép đi.

Diệp Nhất Tâm cũng muốn đi, nhưng bị Chu Du từ chối.

Dù sao, nơi đó quá nguy hiểm, không biết bên trong có gì, anh không dám để Diệp Nhất Tâm đi.

Chu Du gật đầu, tiếp tục nói: "Còn về những chuyện khác, trên đường đi sẽ nói tiếp." Dù sao, hôm nay anh còn phải đến Hoắc gia một chuyến nữa, để đưa danh sách đồ cần mua cho Hoắc gia.

Tuy hiện tại chỉ tiết lộ hai chữ "nguy hiểm", nhưng cũng đủ để Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử có một sự chuẩn bị trong lòng.

Nơi mà Chu Du phải nhắc nhở nhiều lần như vậy, chắc chắn không phải nơi hiền lành! "Bất kể lần này thành hay không, tôi đều sẽ

trả cho mỗi người một phần thù lao.

Cái này không được từ chối, nếu không tôi sẽ không yên lòng." Chu Du trực tiếp nói rõ ràng. "Vậy tôi và Bàn Tử đi chuẩn bị đồ đạc trước." Hồ Ba Nhất đứng dậy, cùng Vương Bàn Tử rời khỏi phòng. "Anh không nên đồng ý, nơi đó quá nguy hiểm." Tiểu Ca đợi Hồ Ba Nhất và hai người kia rời đi rồi mới nói. "Tôi biết, nhưng nếu không cho họ đi, họ cũng sẽ tìm cách đi theo thôi." Chu Du thở dài, nói: "Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử hai người này nhìn có vẻ phóng khoáng, chẳng quan tâm gì cả." "Thực tế, họ có thể hy sinh tính mạng vì bạn bè, chỉ cần coi ai đó là bạn, là anh em." Tiểu Ca nghe vậy, như có điều suy nghĩ mà gật đầu. "Thôi được rồi, sáng ngày kia tập hợp." Chu Du cùng Ô Thiền và Hoắc Linh cũng rời khỏi phòng.

Bây giờ phải nhanh chóng đến Hoắc gia một chuyến, vì những thứ cần thiết, chỉ có Hoắc gia mới có thể chuẩn bị xong trong vòng hai ngày.

Sáng sớm ngày thứ ba, Chu Du và Tiểu Ca đã ra sân bay.

Người của Hoắc gia đang thay họ làm các thủ tục, tất cả thân phận sử dụng đều là giả mạo.

Chu Du biết rõ, Hoắc gia làm vậy là để bảo vệ anh.

Dù sao danh tiếng của Chu Du bây giờ quá lớn, khó tránh khỏi có kẻ âm thầm giở trò xấu, đúng như câu "phòng người chi tâm không thể không có".

Đặc biệt những kẻ làm trong ngành này, đa số đều là hạng lòng dạ độc ác.

Chương 770

Trong lúc làm thủ tục, mấy người rảnh rỗi bắt đầu đánh bài chơi.

Tiểu Ca vẫn lạnh lùng như mọi khi, không tham gia.

Sau hơn một tiếng đánh bài, người của Hoắc gia mới chất tất cả hàng hóa mà Chu Du cần vào khoang hàng của máy bay.

Nếu không có Hoắc gia ra mặt, thì hơn nửa số trang bị đó đã không thể lên máy bay được. "Cô gia, mọi thứ đã xong, có thể lên máy bay rồi ạ." Một quản sự của Hoắc gia đi tới, nói với Chu Du: "Bên Xuyên Du cũng đã sắp xếp người đón ở sân bay." Nghe vậy, Chu Du gật đầu, người Hoắc gia làm việc thì đương nhiên anh yên tâm.

Lên máy bay xong, mọi người đều khá thư giãn, ai ăn thì ăn, ai chơi thì chơi, không có áp lực tâm lý.

Huống hồ, chuyến đi Tứ Cô Nương Sơn cũng không phải một hai ngày là xong.

Giai đoạn đầu chỉ riêng việc chuẩn bị trang bị và khảo sát địa điểm đã mất nửa tháng.

Sau khi đến sân bay Xuyên Du, việc đầu tiên Chu Du làm là kiểm tra trang bị, xem có bị hỏng hóc trên đường không.

Người của Hoắc gia phái đi có ba chiếc xe.

Trong đó một chiếc xe tải chuyên chở trang bị, hai chiếc còn lại là xe đón Chu Du và những người khác.

Phải nói rằng, đường sá ở Xuyên Du thời điểm đó, khắp nơi đều lồi lõm, không có đường bê tông, về cơ bản đều là đường đất.

Mãi đến khi vào khu thị trấn, đường mới tạm bằng phẳng hơn một

chút.

Xe đưa Chu Du vào một con hẻm trong khu thị trấn, ở đó có một nhà khách, môi trường tốt nhất trong khu.

Thông thường, chỉ những người có quyền có thế mới đủ tư cách vào ở trong đó, nếu không thì chỉ có thể đến những nhà dân bình thường để tá túc.

Đương nhiên, Hoắc gia đã lo liệu mọi thứ, tự nhiên không thể để Chu Du chịu thiệt, ăn mặc ở đi lại đều được sắp xếp theo tiêu chuẩn cao nhất.

Ở đó ít nhất phải ở khoảng năm ngày, chỉ khi tất cả trang bị được đưa vào núi thì mới có thể khởi hành.

Đường trong khu núi khó đi, xe không thể vào được, những trang bị đó cũng phải vận chuyển bằng sức người, đương nhiên tốn thời gian.

Nhưng Chu Du đã biết trước điều này, nên cũng không vội vàng, ngược lại còn tranh thủ mấy ngày rảnh rỗi này cùng Ô Thiền và Hoắc Linh hai cô gái đi ăn uống vui chơi khắp nơi.

Đến Xuyên Du, nếu không ăn lẩu, đó tuyệt đối là một mất mát lớn.

Những thứ khác đều không sao, nhưng lẩu thì nhất định phải có.

Tinh thần của Xuyên Du cũng đã lây nhiễm sang Chu Du và đoàn người.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, gã này yêu lẩu đến mức người bình thường căn bản không thể so sánh.

Trong mấy ngày ở Xuyên Du, cơ bản bữa nào cũng là lẩu, thậm chí sáng sớm cũng phải gọi một nồi lẩu.

Nhanh chóng, năm ngày thời gian trôi qua chớp mắt.

Sáng sớm ngày thứ sáu, mọi người lên xe nhỏ, thẳng tiến vào núi.

Cả một ngày, họ đều ở trên xe, mãi đến trưa ngày thứ hai mới đến được điểm đến cuối cùng. "Tứ Cô Nương Sơn, đẹp quá!" Hoắc Linh đứng trên vách núi, nhìn xuống ngọn núi hùng vĩ phía trước.

Chu Du cũng không nhịn được nhìn sang, phía trước là những ngọn núi xanh biếc xen lẫn với dãy núi tuyết khổng lồ, hùng vĩ và trắng tinh.

Nhìn từ xa, nó giống như một cây kem sữa chưa tan, cao vút sừng sững. "Ôi trời đất ơi, cảnh sắc nơi này đẹp thật đấy, cái chỗ tôi từng cắm trại ngày xưa còn không đẹp bằng một nửa." Vương Bàn Tử cũng kinh ngạc, không ngờ một nơi đầy rẫy hiểm nguy lại có vẻ ngoài đẹp đến thế.

Đoàn người bỏ lại xe, đi bộ xuống vách núi.

Men theo con đường nhỏ dưới chân vách núi dốc đứng về phía bắc, tiến thẳng về phía trước.

Đi chưa được bao xa, đã thấy từng cái hang động trên vách núi đá dựng đứng, nối tiếp nhau, dày đặc.

Người dân địa phương gọi nơi này là "Thần Tiên Trụ", vừa nghe tên đã khiến người ta rợn tóc gáy. "Nhiều hang động thế này, vậy cái nào mới là hang động mà năm đó Hoa Bạch Thư đã tìm ra chứ?" Hồ Ba Nhất nhìn cảnh tượng hùng vĩ nguy nga, không khỏi hỏi. "Nó ở vị trí giữa, nhưng hang động đó cách mặt đất rất cao." Hoắc Linh nói xong, lại tiếp tục: "Nhưng lâu rồi, những ký hiệu ban đầu chắc cũng đã biến mất gần hết, chỉ có thể từ từ tìm thôi." "Trời ơi, lão Chu, phải tìm đến bao giờ chứ?" Vương Bàn Tử nghe vậy, trợn tròn hai mắt, vẻ mặt như thể 'đang đùa à'. "Cứ từ từ tìm thôi, chắc sẽ có vài dấu vết còn lại, nếu để ý kỹ, có lẽ sẽ không mất quá nhiều thời gian đâu." Chu Du ngẩng đầu nhìn vách núi phía trên, thản nhiên nói.

Phía trước, người dẫn đường là một lái buôn do Hoắc gia phái đến, người này rất am hiểu về Tứ Cô Nương Sơn, quanh năm giao dịch với dân Khương và dân Tạng ở đây.

Người lái buôn này đã ngoài năm mươi, dáng người không cao, da ngăm đen, dung mạo chất phác, nhìn là biết thường xuyên dãi gió dầm sương.

Trên người gánh một gánh hàng, bên trong đều là những thứ linh tinh, chủ yếu là muối.

Nhanh chóng, mọi người đến dưới một vách núi đầy hang động.

Nơi đó đã có người, là những người dân địa phương được Hoắc gia sắp xếp để vận chuyển trang bị từ trước.

Chương 771

Hồ Ba Nhất, Vương Bàn Tử, Hoắc Linh và những người khác, từng người tiến lên, mặc trang bị vào.

Chu Du và Ô Thiền thì không cần mặc những thứ đó, với bản lĩnh của họ, dù có rơi từ trên cao xuống cũng chẳng có chuyện gì.

Đương nhiên không cần mặc những trang bị rườm rà đó. "Kỳ lạ thật, vách núi." Chu Du đảo mắt nhìn lại trên vách núi, vốn là để tìm kiếm dấu vết mà những người trước đó đã để lại.

Nhưng khi thu ánh mắt lại, thoáng nhìn một cái, trong đầu anh đột nhiên hiện ra hình dáng một khối thiên thạch. "...Sao lại giống khối thiên thạch lỗ tròn ở Tây Vương Mẫu Điện vậy?" Chu Du lẩm bẩm một mình. "Lão Chu, Tây Vương Mẫu Điện ở đâu?" Vương Bàn Tử mơ hồ nghe thấy Chu Du lẩm bẩm, liền hỏi. "Ông không phát hiện ra sao?" Chu Du dùng tay chỉ lên vách núi phía trên, nói: "Nhìn vách núi kia, có giống khối thiên thạch ở Tây Vương Mẫu Điện không?" Nghe Chu Du nói, tất cả mọi người đều sững sờ.

Sau đó từng người một thuận theo hướng Chu Du chỉ mà nhìn lên.

Thấy khối thiên thạch đó, mấy người đều khẽ biến sắc mặt. "Ái chà.

Lão Chu, thật đấy, thật sự rất giống!" Hồ Ba Nhất ánh mắt ngưng lại, so sánh vách núi trước mặt với khối thiên thạch trong ký ức, lập tức kinh hô thành tiếng. "Cái gì cái gì?" Vương Bàn Tử nhìn mãi nửa ngày, cũng chẳng nhìn ra được cái gì, vẻ mặt ngơ ngác đảo mắt xung quanh. "Chắc chỉ là trùng hợp thôi." Tiểu Ca thản nhiên nói.

Nghe lời Tiểu Ca, Chu Du tự nhủ trong lòng: "Thật sự sẽ trùng hợp đơn giản như vậy sao?" Tuy nhiên, Chu Du không nói ra, anh biết

bây giờ không phải lúc để suy nghĩ về điều đó.

Nếu thật sự có liên quan, phải leo lên đó để tìm hiểu rốt cuộc.

Những người dân địa phương được Hoắc gia thuê nhanh chóng tháo dây thừng trên lưng súc vật xuống, dưới sự chỉ huy của người Hoắc gia, từng người nhanh nhẹn buộc và thắt nút dây thừng, sau đó dùng các tấm cố định đặc biệt để cố định chúng.

Loại tấm cố định này là trang bị do Chu Du phỏng theo dụng cụ cố định leo núi của hậu thế mà bảo người Hoắc gia chế tạo.

Phía dưới mỗi tấm cố định đều có những đinh tán cực kỳ sắc nhọn, có thể dễ dàng và vững chắc kẹt vào khe nứt trên vách đá.

Các trang bị khác cũng vậy, hầu hết đều là do Chu Du phỏng theo dụng cụ leo núi của hậu thế mà chế tạo, chuyên môn chuẩn bị cho Hồ Ba Nhất.

Tiểu Ca tuy phi phàm, nhưng vì lý do an toàn, cũng mặc những trang bị đó.

Dù sao, ai mà biết trong những hang động kia có sinh vật nào đột nhiên xuất hiện không, lỡ như có những thứ kỳ quái bên trong thì sao?

Nhưng họ không phải Chu Du, không có thể chất biến thái như vậy, càng không có nhiều huyết mạch chi lực đến thế.

Sau khi mặc xong trang bị, Tiểu Ca là người đầu tiên động thân, như thể thi triển khinh công, tùy tiện nhảy một cái đã cao hai ba mét, tựa như một con tắc kè hoa.

Tốc độ leo lên cực nhanh, chỉ trong vài hơi thở, cậu ấy đã ở trên vách đá cao mười mét. "Tôi đi, thân thủ của Tiểu Ca kia!" Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử nhìn cảnh đó, đều không tự chủ nuốt nước bọt.

Hai người thầm nghĩ trong lòng: "Tuyệt đối không thể trở thành

gánh nặng của cậu ta." Lúc này, một người giúp việc của Hoắc gia ở bên cạnh, từ trong túi lấy ra một cây sáo nhỏ, thổi một tiếng về phía vách núi phía trên. "Cù." Trong khoảnh khắc, từ trên vách núi, vài sợi dây phụ được thả xuống, đóng vai trò "thang" hỗ trợ leo núi, cũng là để Hồ Ba Nhất tiết kiệm sức lực hơn.

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau, cười gượng gạo.

Dường như những thứ này được chuẩn bị riêng cho hai người họ vậy.

Bởi vì Hoắc Linh ở bên cạnh đã bắt đầu tay không leo núi rồi. "Tiểu trượng phu, em cũng lên đây." Ô Thiền mỉm cười ngọt ngào với Chu Du, sau đó nhẹ nhàng nhảy một cái, lập tức đã đến cửa hang động cách mặt đất năm sáu mét. "Cẩn thận, tôi cũng đi đây." Chu Du gật đầu, cũng lập tức động thân.

Sự an nguy của Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử không cần quá lo lắng.

Đường đường là Mạc Kim Giáo Úy, chinh phục sơn thủy đâu phải ít, dưới sự hỗ trợ của nhiều trang bị như vậy, nếu còn xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì mới gọi là gặp quỷ.

Hơn nữa, vách núi nhìn có vẻ dốc đứng, nhưng thực tế cực kỳ dễ leo, ngay cả người mới cũng không cần quá lo lắng.

Vách núi cao hơn ba trăm mét, các hang động phía trên cũng vô cùng dày đặc.

Tiểu Ca, Chu Du, Ô Thiền ba người có sự ăn ý, cơ bản không chú ý đến các hang động phía dưới, trực tiếp tiến thẳng đến những hang động trên cùng.

Các hang động phía dưới, đều để lại cho Hồ Ba Nhất, Vương Bàn Tử, Hoắc Linh ba người.

Một mặt là vì cân nhắc an toàn, mặt khác là muốn tìm được hang động cần tìm trong thời gian ngắn nhất.

Chỉ trong vỏn vẹn một giờ đồng hồ, hai dãy hang động trên cùng đã được ba người Chu Du thám hiểm.

Rõ ràng, hai dãy hang động phía trên đó không phải mục tiêu.

Khi đến dãy hang động thứ ba, Chu Du đột nhiên quay người, ngồi trên tảng đá trong hang, nhìn về phía trước.

Chương 772

Dưới ánh nắng dịu nhẹ, dãy núi tuyết hùng vĩ ở đằng xa trở nên thần bí khó lường.

Khí trắng ở lưng núi, tựa như dải lụa tiên nữ, tô điểm thêm vài phần vẻ đẹp mềm mại cho nó.

Thấy vậy, Chu Du lại quay đầu, nhìn bộ xương khô trong hang động.

Chủ nhân của bộ xương khô này, có lẽ trước khi chết, cũng từng bình thản ngắm nhìn ngọn núi lớn ở đằng xa.

Không phải lần đầu tiên phát hiện bộ hài cốt, trong hai dãy hang động phía trên cũng có không ít hài cốt tàn tích.

Thậm chí trên thi hài còn có dấu vết bị chim mổ xẻ.

Chu Du đứng dậy, khẽ thở dài: "Khí phách của người xưa tu tiên, thật đáng kính phục." Những người này phần lớn đều là người xưa khao khát tu tiên, sau khi leo lên, đều sẽ chặt đứt dây thừng ngay lập tức, rồi vĩnh viễn ở lại trên đó.

Những người này có lẽ có hối hận, có lẽ không hối hận.

Người thời cổ đại đều tin vào sự tồn tại của tiên nhân.

Bởi vì có lẽ, họ thực sự đã nhìn thấy tiên nhân thật.

Vì vậy, họ mới có loại dũng khí và can đảm để theo đuổi.

Nếu là Chu Du trước khi đến thế giới này, sẽ không tin vào thuyết thần tiên.

Nhưng, Chu Du bây giờ, tin rằng thế giới này có tiên nhân. "Hô." Thở ra một hơi thật dài, Chu Du lại một lần nữa động thân, tiếp tục

thám hiểm các hang động khác.

Lần này, thật may mắn, chỉ trong chưa đầy mười phút, anh đã tìm thấy cái hang động phát hiện Bạch Thư.

Sở dĩ khẳng định như vậy, là vì Chu Du phát hiện, bên trong hang động này, có dấu vết nhân công rõ ràng.

Dưới các dấu vết gia cố đủ loại, là một bộ hài cốt đang ngồi xếp bằng.

Trên thi cốt đó, mặc một bộ quần áo bằng sắt.

Đó không phải tù phạm, mà là một loại tập tục lưu truyền trong dân gian Xuyên Du thời cổ đại.

Cổ nhân Xuyên Du thời đó đều tin rằng người tu đạo mặc loại y phục này có thể kiềm chế dục vọng, toàn tâm toàn ý dốc hết sức vào tu luyện.

Đã lâu như vậy, áo sắt sớm đã gỉ sét, dính liền thành một khối.

Ước chừng nếu không nhờ hiệu quả của áo sắt, e rằng thi cốt đã đổ sập từ lâu rồi, không còn nguyên vẹn bên trong nữa.

Trên vách động xung quanh hang, có không ít những hõm, từng là vị trí để Bạch Thư.

Nhưng hiện tại, đều không còn lại gì.

Sau khi tìm thấy nơi này, Chu Du không chút do dự, trực tiếp từ trong lòng lấy ra một quả pháo bọc giấy dầu màu đỏ. "Bành!" Anh đưa một tay ra, vỗ mạnh vào vách ngoài hang động.

Trong khoảnh khắc, một làn khói đỏ bám vào vách đá, một phần khác thì khuếch tán ra. "Tìm thấy rồi!" Hồ Ba Nhất và những người khác nghe thấy tiếng động, lập tức thò người ra khỏi hang động đang thám hiểm, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Một làn khói đỏ bay ra, là tín hiệu đã tìm thấy mục tiêu.

Tiểu Ca ở gần nhất, lập tức lao về phía hang động của Chu Du. "Để tôi xem!" Tiểu Ca khom lưng bước vào, thẳng đến vách đá phía sau bộ hài cốt, đưa tay gõ mạnh vào đó một cái, một mảng bụi trắng rơi xuống, lộ ra những vết nứt khô quắt kỳ dị.

Dấu hiệu của xi măng, người xưa không thể chế tạo ra xi măng, vậy thì xi măng trong này là do ai để lại, rõ ràng là... "Quả nhiên, ở đây!" Tiểu Ca vẻ mặt ngưng trọng nhìn bức tường xi măng, trong mắt thoáng qua một tia kiêng kỵ.

Tuy không còn ký ức trước đây, nhưng khi nhìn bức tường xi măng, cậu ấy lại không tự chủ cảm thấy một nỗi sợ hãi.

Năm đó khi người của Lão Cửu Môn rút lui, đã dùng xi măng phong kín hoàn toàn nơi này.

Cách làm như vậy, chỉ có thể cho thấy một khả năng.

Sinh vật sống!

Chu Du có thể khẳng định, thất bại của Lão Cửu Môn chắc chắn có liên quan lớn đến sinh vật sống đó.

Có thể khiến Lão Cửu Môn chịu tổn thất nặng nề ở đây, nhất định là một nơi đại hung. "Ái chà, cuối cùng cũng lên được rồi." Vương Bàn Tử thở hổn hển, hai tay bám vào dây phụ, thò đầu ra ở cửa hang động. "Bàn Tử, ông vào đi chứ!" Hồ Ba Nhất ở phía sau đợi mãi nửa ngày, thấy Vương Bàn Tử không động đậy, liền mở lời giục.

Ở bên kia, Ô Thiền và Hoắc Linh hai cô gái thì trực tiếp leo vào từ hang động bên cạnh. "Đừng vội chứ lão Hồ, để tôi thở một chút, vừa nãy mệt muốn chết." Vương Bàn Tử từ vách núi góc dưới bên trái một đường leo lên.

Chương 773

Vài phút sau, mọi người cuối cùng đều tề tựu trong hang động.

Hang động vốn dĩ không nhỏ, chỉ là phía sau đều đã bị xi măng lấp đầy, dẫn đến không gian bên trong hang hơi nhỏ.

Còn về bộ xác khô mặc áo sắt trong hang động, ngược lại không ai để ý.

Bất kể là Vương Bàn Tử, Hồ Ba Nhất hay Hoắc Linh, đều không có kiêng kỵ gì với thi thể.

Dù sao, cả đoàn người đều làm cái nghề này, quanh năm xuống mộ trộm đồ, thi thể thì chưa từng thấy sao?

Hoắc Linh, tuy xuất thân là nữ nhi, nhưng cô ấy cũng là người của Hoắc gia, cũng từng theo xuống không ít mộ.

Ngoài ra, Hoắc Linh cũng không phải là người phụ nữ chưa từng trải, người bị giết cô ấy cũng thấy không ít rồi.

Còn về Hồ Ba Nhất thì khỏi phải nói, lão binh chiến trường, người từng xông pha núi thây biển máu, có thể ôm người chết mà ngủ.

Vì vậy, đối với bộ hài cốt trong hang động, mấy người đều không để tâm. "Lớp xi măng này hình như không cứng lắm." Chu Du đứng ở trong cùng, dùng ngọn lửa trên tay chiếu sáng bức tường xi măng trong động, để Hồ Ba Nhất, Vương Bàn Tử, Hoắc Linh nhìn rõ hơn một chút.

Ô Thiền và Tiểu Ca không nằm trong số này, hai người đều có những chỗ thần dị, cho dù không có ánh sáng, cũng có thể nhìn rõ mồn một như ban ngày. "Lão Chu, có cần tôi xuống lấy ít thuốc nổ lên, phá

cái hang này ra không?" Vương Bàn Tử nghe hai chữ "xi măng", hơi ngớ người.

Trong ấn tượng của gã, xi măng chuyên dùng để xây dựng công sự phòng ngự, cực kỳ kiên cố.

Vì vậy nảy sinh ý định dùng thuốc nổ để phá nó ra. "Cái đó chắc chắn không được, nếu dùng thuốc nổ, quỷ mới biết có phóng thích ra quái vật nào trong mộ không, vạn nhất một con chạy thoát, thì người dân trên Tứ Cô Nương Sơn sẽ gặp họa lớn!" Chu Du lắc đầu, trực tiếp từ chối đề nghị của Vương Bàn Tử. "Bành!" Chu Du đưa tay ra, mạnh mẽ cào một cái trên bức tường xi măng, dễ dàng cào xuống một khối đá xi măng.

Lập tức, ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung vào cái hõm đó. "Ồ.

Lão công, xi măng bên trong đều có màu đỏ sẫm." Hoắc Linh ở gần, là người đầu tiên phát hiện ra sau khi Chu Du cào xuống một khối đá xi măng, màu sắc của vách đá xi măng bên trong hoàn toàn khác với bên ngoài.

Nếu có người bình thường ở đó, ấn tượng đầu tiên có lẽ là nước gỉ sắt.

Nhưng đối với những người xuống mộ trộm đồ, ấn tượng đầu tiên là máu. "Máu hả?

Để tôi xem!" Vương Bàn Tử ở phía sau nhón chân lên, vươn dài cổ, đôi mắt nhỏ lấm la lấm lét đảo quanh. "Lão Hồ mau nhìn, hình như thật sự màu đỏ, máu?" Nghe lời Vương Bàn Tử, Hồ Ba Nhất lập tức đứng dậy, thò đầu vào nhìn, sau đó nhíu mày, nói: "Máu!" Hồ Ba Nhất khẳng định nói.

Không giống người bình thường, là lão binh chiến trường, ông ấy

đã thấy những dấu vết tương tự trên chiến trường.

Đặc biệt khi công phá một số cứ điểm kiên cố, loại vết máu cũ kỹ đó còn khiến người ta áp lực hơn cả máu tươi. "Tiểu Ca, giúp một tay, phá bỏ lớp xi măng bên ngoài của bức tường này đi!" Chu Du nói với Tiểu Ca, sau đó hai tay nhanh chóng dùng lực trên vách đá xi măng. "Được!" Tiểu Ca cũng làm theo, dùng hai ngón tay khác thường để loại bỏ vách đá xi măng. "Tiểu trượng phu, có cần em giúp không?" Ô Thiền mở lời hỏi. "Chuyện như vậy đâu cần vợ ra tay, cứ xem tôi đây." Chu Du tự nhiên từ chối.

Đùa sao, việc nặng nhọc như vậy sao có thể để vợ mình làm chứ?

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, một lớp dày trên bức tường xi măng đã bị loại bỏ.

Càng vào sâu bên trong, lớp xi măng bị đập ra càng có màu sẫm hơn, càng lúc càng gần với màu đỏ thực sự, mơ hồ giữa chừng, Chu Du thậm chí còn ngửi thấy một mùi tanh tưởi của máu. "Con mẹ nó.

Lão Chu, có cảm giác như xi măng đang chảy máu vậy." Vương Bàn Tử không tự chủ nuốt nước bọt, sau đó quay đầu nhìn Hồ Ba Nhất bên cạnh, trên mặt có chút không tự nhiên. "Đừng nói bậy, có lẽ năm đó người của Lão Cửu Môn, để khu tà, đã trộn máu chó đen vào xi măng." Hồ Ba Nhất phỏng đoán. "Không có đâu." Hoắc Linh ở bên cạnh nghe vậy, lại lắc đầu nói: "Lớp xi măng của hang này, là do người của Hoắc gia tôi làm." "Vào thời điểm cấp bách như vậy, đi đâu mà tìm nhiều máu chó đen đến thế chứ?

Theo tôi thấy, càng vào sâu vết máu càng đậm, chỉ có thể chứng tỏ máu đang từ bên trong thấm ra ngoài." "Nhìn lớp xi măng đó, rõ ràng có chút đen, hiển nhiên vì không tiếp xúc với không khí, máu bên trong đều không bị oxy hóa, màu sắc tự nhiên càng trở nên rõ nét hơn." Hoắc Linh nói không tốt, vừa mở miệng đã khiến Vương Bàn Tử

không nhịn được rụt cổ lại. "Lão Chu, dùng thuốc nổ đi!" Vương Bàn Tử rụt rè nói: "Vợ ông còn nói rồi, máu từ bên trong thấm ra ngoài, vạn nhất phía sau có loại huyết thi nào đó, thì nguy hiểm lắm!" Một cảm giác không lành dấy lên trong lòng Vương Bàn Tử. "Bàn Tử, ông kiếm một cái xà beng đi, tôi sẽ cạy hết mấy thứ này ra.

Ngoài ra, bảo những người phía dưới đứng xa ra một chút, và hất hết những khối đá xi măng này xuống." Chu Du nói với Vương Bàn Tử ở bên ngoài cùng, sau đó tiếp tục dùng tay cạy bức tường xi măng.

Đừng nói, càng vào sâu, bức tường xi măng càng lỏng lẻo.

Chắc là do thấm máu, khiến phần lớn xi măng bên trong đều ở dạng hạt nhỏ.

Chương 774

Nếu người khác làm, e rằng cả một ngày trời cũng chưa chắc đã cạy được một khối. "Lão Chu, đỡ lấy, xà beng đây!" Nói rồi, Vương Bàn Tử đưa một cây xà beng dài tới. "Ông và Bàn Tử cứ qua hang động bên cạnh đi, mang hết trang bị lên đó, rồi bảo mấy anh em phía dưới cũng leo lên.

Nhớ chuẩn bị sẵn mấy bộ đồ bảo hộ, bên trong có nhiều thứ quỷ dị lắm, nhất định phải cẩn thận một chút." Chu Du nhận lấy xà beng, sau đó lại nói với Hoắc Linh: "Vợ cũng qua đó đi, sắp có thể thấy mấy thứ quỷ dị rồi." "Vâng, lão công, vậy em đi trước." Hoắc Linh không hề kiểu cách, một người phụ nữ thông minh biết mình nên làm gì.

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử đi sang hang động bên trái, Hoắc Linh thì đi sang hang động bên phải.

Đợi ba người rời đi, trong hang động trở nên rộng rãi hơn một chút. "Bành!" Chu Du mạnh mẽ bổ một xà beng xuống, trực tiếp cạy ra một khối đá lớn, bên trong hiện ra một đoạn xương cốt.

Khi nhìn thấy bộ hài cốt, Chu Du hơi dừng lại.

Mặc dù bộ hài cốt chưa được đào hết, nhưng đã lộ ra phần lớn hộp sọ và hai xương cánh tay.

Lý do thực sự khiến Chu Du khựng lại là vì hài cốt đã ngả vàng, gần như vỡ vụn thành bã, nhưng bên trên lại phủ một lớp "lông" kỳ lạ vô cùng quỷ dị.

Nhìn kỹ, Chu Du mới phát hiện, bên trên phủ đầy những "sợi tóc" giống như nấm mốc, vô cùng quỷ dị.

"Thứ gì đây?" Tiểu Ca cũng nhìn thấy cảnh này, ánh mắt lộ vẻ khó

hiểu.

Vì đã mất trí nhớ, cậu ấy đã quên những chuyện từng xảy ra ở đây, cũng không còn nhớ sinh vật "lông" bám trên hài cốt là gì.

"Hình như hơi giống với Cấm Bà trong Hải Đáy Mộ thì phải." Chu Du nhớ lại mái tóc của Cấm Bà khi ở Hải Đáy Mộ.

Nhưng cũng có sự khác biệt rõ rệt, lớp "lông" trên bộ hài cốt trước mặt tuy trông giống tóc nhưng căn bản không phải vậy.

Chu Du giật một nắm, liền phát hiện tóc dường như mọc ra từ bên trong xương, bởi vì mỗi tấc xương đều có.

Những sợi lông mọc cực kỳ dày đặc, trông thật ghê tởm.

"Lời nguyền?

Cổ thuật?

Nấm mốc?" Chu Du hơi không chắc chắn mà suy đoán.

"Vợ ơi, nàng có biết thứ này là gì không?" Sau khi tự mình suy nghĩ nửa ngày mà không ra manh mối, Chu Du liền nhìn sang Ô Thiền bên cạnh.

Những thứ kỳ dị như vậy, vốn dĩ Tây Vực là nơi giỏi nhất.

Người Trung Nguyên thì thích bố trí cơ quan tinh xảo, các loại trận pháp phong thủy hơn.

"Thời gian đã quá lâu rồi, tất cả đều đã mục nát, không thể nhìn ra được." Ô Thiền nghe vậy, lắc đầu.

"Bành!" Đúng lúc đó, Tiểu Ca bên cạnh trực tiếp mạnh mẽ chọc một cái vào hộp sọ.

Trong khoảnh khắc, cả hộp sọ vỡ vụn.

Bên trong hộp sọ cũng đầy những sợi lông mọc trên xương đó.

“Tiểu Ca, cậu có thấy gì không?” Chu Du nhìn cảnh này, liền tò mò hỏi.

Từ tình trạng của bộ hài cốt, không khó để suy đoán những gì Lão Cửu Môn đã gặp phải ở đây năm xưa.

Lão Cửu Môn danh tiếng lẫy lừng nhiều năm, là bá chủ tuyệt đối trong giới đổ đấu, vô số cao nhân dị sĩ ở trong đó.

Dù gặp phải cơ quan cạm bẫy tinh xảo đến mấy, cũng không thể khiến họ tổn thất nặng nề, phải thất bại mà bỏ chạy như vậy.

Dù có chết một hai người, họ cũng nên tìm ra cách thoát thân trong thời gian cực ngắn.

Chỉ có những thứ quỷ dị như vậy mới khiến người ta phòng không kịp, lại không có kinh nghiệm để tham khảo.

“Cấm Bà, hoặc Cấm Bà Thần!” Tiểu Ca ít lời nhưng mỗi lời đều hữu ích, trực tiếp đánh trúng trọng tâm.

Cấm Bà Thần thực ra là phiên bản tiến hóa của Cấm Bà, giống như quái vật sau khi thăng cấp trong game online vậy.

Nhưng thuộc tính của hai bên lại có sự khác biệt lớn.

Cấm Bà Thần, theo một nghĩa nào đó, không đơn thuần là thứ con người có thể đối phó được.

Chu Du cũng đã biết một số thông tin từ tài liệu của Hoắc gia, giờ nghe lời của Tiểu Ca, anh càng thêm xác tín.

“Tiếp tục đào thôi.” Chu Du tiện tay cắm mạnh chiếc xà beng vào bức tường xi măng, cũng chẳng thèm quan tâm có làm vỡ những bộ hài cốt đó hay không.

Dù sao thì những người đó đã chết từ lâu rồi, giữ hài cốt cũng vô ích, sẽ chẳng có ai thu thi cả.

Ô Thiền thì dùng một chiếc xà beng bình thường để bới những mảnh đá vỡ và thi hài ra khỏi động huyệt, hất xuống vách núi.

Chẳng mấy chốc, bức tường xi măng lại mỏng đi một lớp.

Rất nhanh, cùng với việc phát hiện bộ hài cốt thứ hai, như hiệu ứng domino, mật độ thi cốt đột nhiên tăng lên.

Chương 775

“Phía sau không có xi măng đổ vào, đều là đá xếp.” Chu Du nhìn những tảng đá phía sau, lác đác dính xi măng, đưa ra phán đoán: “Chắc là liên quan đến trình độ công nghiệp lúc đó.

Xi măng hoàn toàn không thể đổ vào sâu bên trong.” Suy đoán của anh hoàn toàn chính xác, bởi vì trên vách đá không có thiết bị lớn để đổ xi măng, dùng cách thủ công đổ thì xi măng căn bản không thể lèn sâu hơn.

Điều này cũng khiến việc khai quật của Chu Du và Tiểu Ca thuận tiện hơn nhiều.

Và cũng khiến nhiều hài cốt hơn được khai quật.

Động tác và tư thế của những bộ hài cốt đó đã thu hút sự chú ý của Chu Du.

Nếu không nhìn kỹ, người ta sẽ tưởng họ chết trong lúc chiến đấu, nhưng thực tế là họ chết trong cảnh xô đẩy.

Càng về phía sau, thi hài càng như vậy, tất cả mọi người đều có động tác bị đẩy từ sau ra trước.

Điều đó có nghĩa là, năm xưa, người bên ngoài điên cuồng đổ xi măng vào, những người bên trong bị đá lộn xộn đè, la hét “đừng”, đẩy những người phía trước ra, nhưng vô số sợi tóc đã len lỏi qua khe đá, nuốt chửng họ.

Trong tình huống đó, họ chỉ có thể đau đớn rên la.

Những tảng đá lộn xộn đã chặn đường thoát, xi măng đổ vào khiến họ điên cuồng vặn vẹo thân thể trong tuyệt vọng.

Bản năng cầu sinh khiến họ bất chấp tất cả mà tiến về phía lối ra.

Nhưng, những người bên ngoài vì sợ hãi mà vô tình đổ xi măng vào, giết chết tất cả những ai muốn thoát ra, khiến thi thể hòa lẫn với xi măng, tạo thành bùn nhão, phong bít hoàn toàn bên trong.

“Không đúng.” Khi Chu Du nghĩ đến đây, anh lại cau mày.

Trong tài liệu của Hoắc gia cung cấp, hoàn toàn không hề nhắc đến chuyện này.

Không thể nào Hoắc gia cố ý giấu giếm, bởi vì anh đương nhiên sẽ nhìn thấy cảnh này.

Việc giấu giếm không có ý nghĩa gì, chuyện người của Hoắc gia cuối cùng đã rời đi, mọi người đều biết.

Nếu người của Hoắc gia là người đổ xi măng, vậy thì chắc chắn tất cả người của Lão Cửu Môn đều biết.

Bởi vì thiết bị như xi măng phải được chuẩn bị sẵn từ trước, không thể tạm thời đi ra ngoài mua sắm, thời gian sẽ không kịp.

“Sao vậy?” Tiểu Ca sững người, động tác trên tay cũng chậm lại vài phần.

“Tiểu trượng phu, chàng phát hiện ra gì sao?” Ô Thiền cũng nghiêng đầu hỏi.

Chu Du nhìn bộ hài cốt trước mặt, nghiêm trọng nói: “Những người này không phải là người của Lão Cửu Môn!” “?!” Tiểu Ca nghe vậy, chiếc xà beng trong tay dừng lại giữa không trung.

“Nếu là người của Lão Cửu Môn, họ đều biết sẽ có nguy hiểm, sớm đã chuẩn bị tâm lý.

Khi thực sự cần đổ xi măng, những người của Lão Cửu Môn không thể thoát ra, chắc chắn sẽ không có ham muốn cầu sinh mãnh liệt như vậy.” “Bởi vì họ thường xuyên xuống mộ, sinh tử đã sớm

xem nhẹ.

Nếu thực sự tự nguyện, những động tác và sự giãy giụa như vậy có chút không đúng." "Nhưng nếu không phải người của Lão Cửu Môn, vậy thì mọi chuyện đều dễ giải thích.

Hoắc gia cung cấp cho tôi tài liệu, hoàn toàn không nhắc đến xi măng, có nghĩa là khi rời đi chỉ dùng đá lớn." Chu Du nhìn Tiểu Ca và Ô Thiền, chậm rãi nói.

"Bởi vì không cần thiết phải giấu giếm, chỉ cần tôi nhìn thấy, mọi chuyện sẽ rõ ràng.

Hơn nữa, trong trang bị gửi đến, cũng không có thứ gì chuyên biệt để đối phó với tình huống này." "Những thứ này không thể trở thành Cấm Bà Thần, trừ khi Cấm Bà Thần ban đầu đã chết, nếu không chúng sẽ mãi mãi chỉ ở hình dạng này, không thể trưởng thành." "Tuy nhiên, đừng vì thế mà coi thường, những sợi lông này có tính dính cực mạnh, như mạng nhện vậy.

Quan trọng hơn, chúng mang theo một lượng lớn trứng, một khi xâm nhập vào cơ thể người, sẽ lập tức nở ra." Nghe đến đây, cả Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử không khỏi tái mặt, ngay cả Hoắc Linh cũng lộ vẻ sợ hãi.

Đối với phụ nữ, không có thứ gì đáng ghê tởm hơn loại này.

Nhưng Hoắc Linh vừa nhìn Chu Du, lòng cũng yên tâm không ít.

"Ông xã, những thứ này có thể dùng lửa đốt được không?" Hoắc Linh động não, suy nghĩ trước sau rồi đề xuất ý kiến: "Nếu những thứ này còn sống, vậy thì dùng lửa đốt chưa chắc đã không giết được chúng.

Hầu hết các vật âm tà đều sợ lửa, dù sao em cũng mang theo một ít dầu lửa mạnh, chi bằng dùng một ít ở đây đi.

Chắc không tốn bao nhiêu, mà có thể đốt cháy hết bên trong." Nghe Hoắc Linh nói vậy, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử lập tức đồng tình gật đầu.

Hai người họ bây giờ thà đối mặt với một cương thi còn hơn là đối mặt với loại quỷ quái bẩn thỉu này.

Tiểu Ca bên cạnh nghe vậy, cũng có chút động lòng.

Thật vậy, nếu có thể dùng dầu lửa mạnh đốt cháy trước một lượt, có thể giảm thiểu nguy hiểm đến mức tối đa.

Vào trong có lẽ dễ, nhưng vạn nhất gặp nguy hiểm bên trong, muốn thoát ra thì không đơn giản chút nào.

Đồng thời, mọi người lại chú ý, trên vách tường trong đường hầm hang động vốn có những hõm, bên trong chất đầy đồ vật, phần lớn là thẻ tre, có chỗ trống, hiển nhiên đã bị người ta lấy đi.

Trong những hõm trống đó, chắc chắn là đặt sách trắng, cũng đã bị hai nhóm người trước lấy đi.

Số lượng thẻ tre bên trong rất nhiều, không bị những sợi lông kia bao phủ, trong những hõm đó đã được bôi một thứ gì đó, chuyên dùng để đối phó với trứng Cấm Bà Thần.

Ánh mắt dọc theo đường hầm hang động, nhìn thẳng vào sâu nhất, có thể thấy rõ ràng, hai bên vách đường hầm chất đầy những thứ đó.

Hai nhóm người trước đều không lấy đi, chứng tỏ những thẻ tre này giá trị cực thấp, thấp đến mức không cần.

Có lẽ một số nội dung có giá trị, nhưng Chu Du không định lật từng cái ra xem.

Chương 776

"Nếu mọi người đều nghĩ vậy, vậy thì dùng dầu lửa đi!" Thấy mọi người đều có vẻ động lòng, Chu Du cũng không từ chối.

Dù sao đây cũng là lần đầu, không phải vì bảo vật, mà là tìm manh mối.

Thực sự đốt cháy những thứ này, anh cũng không quá bận tâm.

Ở mức độ lớn, đồ cổ cũng được, minh khí cũng được, thư họa cũng được, anh đều không coi trọng.

Đó là sự thay đổi tâm thái do thực lực mang lại.

Nếu không thì những người trường sinh bất lão ngày xưa, chẳng phải ai cũng theo đuổi tài phú sao?

Nghe lời Chu Du, Hoắc Linh cười gật đầu nói: "Ông xã, vậy em đi kêu người mang thêm dầu lửa mạnh lên đây." "Ừ, em đi đi." Chu Du không rời đi, đứng trước bức tường đá, đề phòng những thứ trong đường hầm thoát ra.

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử nghe vậy, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống đất.

Trứng Cấm Bà Thần, quả thực quá đáng sợ.

Đặc biệt là những sợi lông đó, có thể sinh sôi nảy nở trong cơ thể người, chỉ nghĩ thôi đã thấy không chịu nổi.

Thực tế, đối mặt với loại này, người của Lão Cửu Môn cũng sẽ cảm thấy đau đầu.

Chẳng mấy chốc, có người mang đến một thùng dầu lửa mạnh.

"Ông xã, của anh đây, dầu lửa mạnh." Hoắc Linh bưng thùng dầu

đi đến trước mặt Chu Du, đưa đồ cho anh.

"Mọi người trốn vào trong động hết đi." Chu Du cầm thùng dầu lửa mạnh, nói với mọi người phía sau.

Trong đường hầm như vậy, một khi châm lửa dầu mạnh, chắc chắn sẽ sinh ra nhiệt năng kịch liệt, sau đó nở rộng ra.

Không cẩn thận sẽ bị thương.

Mặc dù Chu Du không cần lo lắng cho Ô Thiền, nhưng cũng phải nghĩ đến Hoắc Linh và Hồ Ba Nhất.

Khi lời Chu Du vừa dứt, Ô Thiền cũng cùng rời khỏi động huyệt, chui vào một hang động khác.

"Bành!" Chu Du gỡ nút gỗ trên thùng, lộ ra dầu lửa mạnh bên trong, lập tức một mùi hăng xộc thẳng vào mũi.

"Thật khó ngửi." Chu Du cau mày, đưa thùng dầu ra phía trước, sau đó dùng thiên phú Ngự Thủy, đều đặn bôi dầu lửa mạnh lên từng sợi lông.

Đương nhiên, tất cả đều được thực hiện từ xa, không thể nào thực sự dùng tay bôi lên những thứ ghê tởm như vậy.

Sau khi dầu lửa mạnh được bôi xong, Chu Du châm lửa.

Ngay lập tức, ngọn lửa lan rộng, như một biển lửa, những sợi lông kia trong khoảnh khắc bị đốt cháy, dưới sự hỗ trợ của dầu lửa mạnh, những búi lông trên những cái chum ngay lập tức co rút lại.

Tuy nhiên, dưới ngọn lửa dữ dội, mọi thứ họ làm đều vô nghĩa.

Giây tiếp theo, trong đường hầm vang lên hàng loạt tiếng kêu thảm thiết cực kỳ thê lương, nối tiếp nhau, như một bản giao hưởng, tiếng này vừa dứt tiếng khác đã nổi lên.

Sau đó, nhiệt độ trong đường hầm cũng ngày càng cao, rất nhanh

khí nóng sẽ nở rộng ra.

Mặc dù sẽ không làm Chu Du bị thương, nhưng anh cũng không muốn bị dính tro bụi.

Ngay lập tức, anh quay người phóng ra ngoài động huyệt, sau đó ở giữa không trung, thân hình mạnh mẽ xoay một cái, trực tiếp bay vào hang động bên cạnh.

"Oanh!" Ngay khoảnh khắc đó, nhiệt độ khủng khiếp phun ra những lưỡi lửa, từ trong động huyệt đó phun ra.

Ngọn lửa hung mãnh không hề suy giảm, càn quét suốt nửa phút, ngọn lửa mới bắt đầu tan đi, nhưng hiện giờ động huyệt đó nhất thời cũng không dễ vào được.

Chỉ riêng nhiệt lượng vừa sinh ra bên trong cũng đủ biến đá thành lò nướng.

"Bây giờ chắc phải nghỉ ngơi rồi, để anh em nấu cơm đi, ăn uống no say rồi hãy vào, chắc thời gian cũng vừa đẹp." Chu Du tiến vào hang động, đúng lúc Hoắc Linh và Ô Thiền đang ở đó.

"Vâng, ông xã!

Em sẽ sắp xếp." Hoắc Linh nghe lời Chu Du, không chút do dự, trực tiếp phân phó xuống.

Dưới vách núi lập tức khói bay mù mịt, dựng nồi sắt lớn, đốt củi, bắt đầu nấu cơm.

Cũng may là vùng núi, động vật hoang dã nhiều, người của Hoắc gia cầm súng đi dạo một lát, bắn về mấy con linh dương, đủ cho mọi người ăn một bữa no nê.

Những người không ở trong động huyệt cũng không xuống nữa, nếu không đi đi lại lại cũng phiền phức, lãng phí thời gian.

Khoảng hai giờ sau, cơm canh nóng hổi và thịt dê nướng, thông qua dây thừng, nhanh chóng được đưa vào động huyệt.

"Ngon quá đi mất!" Vương Bàn Tử một tay cầm sườn dê, một tay cầm cơm, cũng chẳng thèm giữ ý, cứ thế mà ăn ngấu nghiến.

Không có đũa, tất cả đều dùng tay bốc thịt dê và cơm.

Sau khi ăn uống no say, mọi người lại nghỉ ngơi nửa giờ, rồi mới quay lại động huyệt đó.

Những người quay trở lại động huyệt có một cảm giác như cách biệt thế gian, bên trong đen kịt, có mùi cháy khét.

"Lão Hồ, năm xưa nhóm người Lão Cửu Môn đó đều từ đây đi vào sao?" Vương Bàn Tử nhìn động huyệt xong, tò mò hỏi, "Tôi cũng không thấy họ dùng dầu lửa mạnh hay gì đó, lẽ nào đều bay lượn mà đi vào sao?" "Chắc là dùng một số công cụ chống đỡ, như sào chống, sào nhảy chẳng hạn, nói chung không thể dẫm lên những thứ đó mà đi, nếu không e rằng thi cốt bên trong đã phủ kín cả con đường rồi." Hồ Ba Nhất nhìn xung quanh rồi suy đoán.

Chương 777

Trước đó mọi người cũng đã xem tình hình bên trong đường hầm, không có dấu vết thi thể, rõ ràng là cả hai nhóm người đều dùng phương pháp tương tự để đi qua.

Hơn nữa, những cái chum bên trong trước đó được đặt rất ngay ngắn, không giống như có người giẫm đạp.

Vì vậy Hồ Ba Nhất mới đưa ra suy đoán này.

"Lão Hồ nói đúng." Chu Du cắm một cây đuốc vào vách tường đường hầm, sau đó lấy ra một chiếc đèn pin, cười với Vương Bàn Tử nói: "Đối với người của Lão Cửu Môn, đường hầm kiểu này, đơn giản không thể đơn giản hơn, đều là kỹ năng cơ bản." "Không thể nào đâu Lão Chu, anh không đùa đấy chứ?" Vương Bàn Tử rõ ràng không tin, cảm thấy Chu Du đang trêu mình.

"Hắc hắc, Bàn Tử, người của Lão Cửu Môn ở nơi này, chỉ cần một cây gậy gỗ hoặc gậy tre, là có thể nhẹ nhàng đi qua, những hõm đó là nơi duy nhất có thể đặt chân." Chu Du nói.

Chu Du đã xem một số tài liệu của Hoắc gia cung cấp, đương nhiên biết người của Lão Cửu Môn đã đi qua đường hầm này như thế nào.

Vương Bàn Tử không tin, bởi vì không biết rằng Mạc Kim Giáo Úy nửa đường xuất gia, những kỹ năng cơ bản này, hầu như đều chưa học.

Nhất diệp chướng mục bất thức Thái Sơn, cũng không trách Vương Bàn Tử, dù sao anh ta cũng chưa từng xuống mộ cùng người của Lão Cửu Môn.

Đúng lúc đó, Tiểu Ca mở miệng nói: "Tôi đi dò đường!" Cũng không biết là muốn biểu diễn công phu Lão Cửu Môn cho Bàn Tử xem, hay thực sự chỉ đi dò đường.

Chỉ thấy Tiểu Ca cầm một cây gậy tre trong tay, sau đó chống một cái vào mặt đất đường hầm phía trước, cả người trong không gian hẹp, lại như đang dùng sào nhảy mà di chuyển.

Hai chân thì đạp lên vách tường một bên, không ngừng xoay người, cây gậy tre trong tay cũng di chuyển nhanh chóng.

Vương Bàn Tử nhìn ngây người, khi còn chưa kịp phản ứng, Tiểu Ca đã xoay người lộn nhào giữa không trung, khi sắp rơi xuống, cây gậy tre lại vững vàng chống đỡ thân hình cậu ấy.

Giống như một cái lò xo, đẩy cả người cậu ấy bay lên lần nữa, sau đó tiếp tục động tác như trước.

Cả quá trình như mây trôi nước chảy, không hề có cảm giác vướng víu, vô cùng trôi chảy.

Vương Bàn Tử nhìn đến nỗi hàm dưới muốn rớt ra, hai mắt tràn đầy sự chấn động.

"Lão Hồ, đây mới là Mạc Kim chính tông chứ!" Vương Bàn Tử không nhịn được mà than vãn.

So với Tiểu Ca, anh ta cảm thấy Hồ Ba Nhất, Tuyết Lỵ Dương và ba Mạc Kim Giáo Úy khác khi xuống mộ, gặp cơ quan, đều sẽ cẩn thận từng li từng tí mà mò mẫm đi qua.

So với phương pháp tiêu sái, hiệu quả của Tiểu Ca, thì kém xa quá nhiều.

Trong lúc Vương Bàn Tử ngây người, trong đường hầm tối tăm phía trước, đột nhiên lóe lên một luồng sáng, nhìn hướng đèn pin, dường như không xa.

Điều đó có nghĩa là, độ dài của đường hầm, thực ra không hề dài như trước đó.

Chỉ vì ánh sáng ở sâu trong đường hầm quá tối, nên mới tạo ra một ảo giác rằng đường hầm cực kỳ dài.

“Tiểu Ca, thế nào rồi?

Có nguy hiểm gì không?” Vương Bàn Tử hỏi Tiểu Ca đang bật đèn pin.

“Bàn Tử, cậu không ngốc chứ?” Hồ Ba Nhất bên cạnh cảm thấy có chút mất mặt, nói nhỏ, “Cậu không thấy thủ thế của Tiểu Ca sao?

Cậu ấy đang gọi chúng ta tới, không có nguy hiểm gì rồi.” “Tôi cứ tưởng Tiểu Ca đang chào tôi chứ.” Vương Bàn Tử có chút ngượng ngùng trên mặt, “Hắc hắc” cười không ngớt.

“Tiểu Ca?

Có phát hiện gì không?” Chu Du hỏi Tiểu Ca, đồng thời bắt đầu đi về phía đó.

“Có một thứ kỳ lạ, dường như làm bằng sắt!” Giọng Tiểu Ca sau đó truyền ra từ trong đường hầm.

Giọng nói của cậu ấy vang vọng không ngừng trong đường hầm, có một âm vọng trầm thấp, giống như tiếng gầm gừ của dã thú, hơi giống tiếng cương thi.

Nghe vào tai Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất, không hiểu sao, có một cảm giác sởn gai ốc.

“Thứ gì?” Chu Du nghe vậy, đầu tiên sững người, sau đó vội vàng hỏi.

Giọng nói im lặng một lát, sau một hồi, nghe thấy vài tiếng kim loại va chạm.

Giọng Tiểu Ca mới lại xuất hiện, "Không mở được, không biết cụ thể là gì, nhưng có thể khẳng định là làm bằng sắt." "Tôi hiểu rồi." Sự tò mò của Chu Du bị khơi dậy, trong đầu anh hiện ra những hình ảnh.

Sau khi đi đến gần, Chu Du và những người khác mới thấy được thứ mà Tiểu Ca phát hiện, hình dạng của nó.

Giống như một cái đĩa sắt, trông như một cái bát bạt.

Không chỉ vậy, Chu Du còn phát hiện, bên trên có những hoa văn cực kỳ kỳ lạ, không nhìn ra khe hở.

"Tiểu Ca, cậu nói thật đi, cái thứ này có gì kỳ lạ chứ?" Vương Bàn Tử nhìn thoáng qua, có chút mất hứng, than vãn: "Hồi ở quê, mấy ông thầy pháp và đạo sĩ làm phép đều dùng cái này." "Bàn Tử!" Hồ Ba Nhất hét một tiếng, ra ý bảo đừng nói nữa.

Sau đó giọng Hồ Ba Nhất nhỏ đi rất nhiều, nói: "Thứ đó dường như đang động, như đang xoay tròn vậy!" Chu Du cũng phát hiện ra điểm bất thường của thứ này, những hoa văn bên trên như một lớp bề mặt đang chuyển động, giống như ngựa gỗ xoay vòng.

"Đập ra xem sao!" Sau khi do dự một lát, Chu Du lập tức đưa ra quyết định.

Hiện tại không thể lãng phí thời gian ở đây, cũng không thể để lại bất kỳ nguy hiểm nào.

Bởi vì con đường này có thể là lối ra vào duy nhất, đã không biết thứ đó là gì, lại còn quỷ dị như vậy.

Vậy thì vì lý do an toàn, Chu Du quyết định đập vỡ cái này trước, xem bên trong có gì!

"Chờ đã, tôi cảm thấy có gì đó không đúng." Tiểu Ca đột nhiên cau mày, lắc đầu nói.

Chương 778

“Tiểu Ca biết gì sao?

Cậu nhận ra thứ này à?” Chu Du hỏi có chút ngạc nhiên.

“Ừm!

Tôi từng xuống một ngôi mộ của người Khương, bên trong cũng phát hiện ra thứ này, bên trong có một loại trùng vân, có khả năng ngủ đông.” Tiểu Ca vẻ mặt ngưng trọng, tiếp tục nói: “Nhưng nếu có người đập vỡ nó, vậy thì tất cả trùng vân bên trong sẽ lập tức tỉnh dậy, tấn công mọi sinh vật sống!” “Vậy thì càng không thể giữ lại!” Chu Du vừa nghe đến đây, lập tức đưa ra quyết định.

Dù sao, thứ này là một tai họa, đương nhiên phải xử lý sớm.

Thế là, anh vận dụng năng lực Ngưng Băng trong Huyết Mạch Chi Lực, đóng băng toàn bộ vật bằng sắt đó, sau đó mạnh mẽ đạp một cước xuống, lập tức vật sắt vỡ tan thành năm bảy mảnh.

Lộ ra bên trong những hạt nhỏ đen kịt, hiển nhiên đó chính là trùng vân kỳ quái mà Tiểu Ca nói.

“Ê, ghê quá.” Hoắc Linh dùng chân đá văng đám đồ màu đen đó, “Ông xã, có cần lấy ít dầu đốt nó không?” “Đúng đó Lão Chu, nếu không lát nữa băng tan, chưa chắc chúng đã không sống lại!” Vương Bàn Tử lo lắng nói.

Hồi trước ở trong mộ đã gặp không ít những thứ kỳ quái như vậy, trông có vẻ không phải sinh vật sống, nhưng lại một cách khó hiểu sống lại.

Nghĩ đến đây, Vương Bàn Tử không nhịn được chửi thề, nhưng vì mấy lần nguy hiểm đều là do anh ta gây ra, nên cũng không tiện lên

tiếng.

Chu Du lắc đầu, "Yên tâm đi, trạng thái Ngưng Băng đã phá hủy cơ thể của chúng rồi.

Não của chúng chắc cũng thành một đống băng vụn, băng tan cũng đừng hòng sống lại." "Vậy à, vậy thì tiếp tục đi thôi!" Nghe lời Chu Du, Vương Bàn Tử cũng yên tâm phần nào.

Dù sao, thực lực của Chu Du là điều mọi người đều thấy rõ.

Lời từ miệng anh ra, Vương Bàn Tử coi như thánh chỉ.

"Ừ, cẩn thận một chút, tốt nhất là đi phía sau tôi." Chu Du nói xong, quyết định tự mình dẫn đường đi phía trước.

Mặc dù nếu xét về kinh nghiệm, anh chưa chắc đã hơn Tiểu Ca, nhưng xét về thực lực, mười Tiểu Ca cũng không đủ để đấu.

Mọi người lại tiếp tục tiến về phía trước, Chu Du đi ở phía trước nhất, nhìn quanh bốn phía, phát hiện phía trước có ít nhất khoảng 20 mét đường.

Đúng lúc đó, mọi người mơ hồ nghe thấy một trận âm thanh kỳ lạ.

"Có cảm giác hơi không ổn?" Hồ Ba Nhất sắc mặt có chút ngưng trọng, ngẩng đầu nhìn về phía cuối con đường phía trước.

Âm thanh đột nhiên xuất hiện, cực kỳ dày đặc, như tiếng mưa rơi trên kim loại, lại như tiếng thì thầm của một sinh vật không rõ.

Âm thanh vang vọng không ngừng trong hang động, tiếng này dù không lớn nhưng đặc biệt chói tai, khiến người ta bồn chồn.

Hồ Ba Nhất đột nhiên nhận ra có điều không đúng.

"Lão Hồ, đừng dọa tôi." Vương Bàn Tử bên cạnh thấy Hồ Ba Nhất cẩn trọng như vậy, không khỏi bị cảm xúc của anh ấy lây sang.

“Lão Chu, anh biết tình hình không?” Vương Bàn Tử nhìn Chu Du, như đang dò hỏi.

Chu Du không trả lời, đợi đến khi đi đến cuối con đường đó, anh mới dùng đèn pin trong tay chiếu về phía trước.

“Tê.” Mọi người đồng loạt hít vào một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy, nơi đèn pin chiếu sáng phía trước, khắp nơi đều là những con côn trùng nhúc nhích, giống như trùng tre, toàn thân màu trắng, hai đầu đều có chấm đen, dường như không phân biệt đầu đuôi.

Mỗi con đều to bằng lòng bàn tay, vô cùng đáng sợ.

Số lượng côn trùng này khiến người ta sởn tóc gáy.

Từ lối vào nhìn về phía trước, toàn bộ hang động dày đặc đều bị loại côn trùng màu trắng này bao phủ.

Nếu có người mắc chứng sợ mật độ cao, nhìn thấy cảnh này, e rằng sẽ sụp đổ ngay lập tức.

Chu Du nhìn số lượng côn trùng nhiều đến vậy, mới chậm rãi nói: “Bàn Tử, không phải cậu hỏi tôi tình hình sao?

Bây giờ có thể nói cho cậu biết rồi, đây gọi là Cổ Động!” “Những thứ côn trùng mà chúng ta đang thấy, đều là Cổ Trùng, hiện tại trông chúng chỉ là ấu trùng, Cổ Trùng thực sự chắc đang ngủ đông, chưa tỉnh lại.” Chu Du dùng đèn pin soi quanh, đặc biệt là những con côn trùng gần đó, đèn pin của Chu Du dừng lại một lúc.

Vừa dừng lại, cũng khiến tất cả mọi người đều nhìn thấy trên mình con côn trùng màu trắng đó, những cái chân giống như lưỡi dao.

“Con mẹ nó!” Vương Bàn Tử nhìn cảnh này, không nhịn được kinh hãi nói: “Nhiều quá đi mất.” “Đúng là hơi nhiều thật.” Hồ Ba Nhất bên cạnh cũng không nhịn được nuốt nước bọt, trong mắt lộ vẻ

sợ hãi.

"Ông xã, chúng ta làm sao bây giờ?" Hoắc Linh cũng hơi ngơ ngác, chưa từng gặp tình huống như vậy.

"Tiểu trượng phu, có cần dùng máu mở đường không?" Ô Thiền cũng cau mày hỏi.

Tiểu Ca vừa nghe "dùng máu mở đường", lập tức tinh thần tỉnh táo, không nói hai lời liền rút dao ra, sau đó chuẩn bị rạch một vết ở lòng bàn tay mình.

"Tiểu Ca… cậu làm gì đó?" Chu Du bị động tác thành thạo của Tiểu Ca làm cho ngây người.

Không biết, Tiểu Ca đã trải qua những gì trong đời?

Điều khó tin nhất là Tiểu Ca dường như hoàn toàn không bị thiếu máu.

"Máu Kỳ Lân mở đường!" Tiểu Ca xưa nay ít nói, sau khi đáp lại ngắn gọn, liền chuẩn bị dùng máu của mình để mở ra một con đường.

"Thôi, không cần phiền phức vậy đâu." Chu Du lắc đầu, mở miệng nói: "Mọi người cứ đi theo tôi là được rồi." Không phải Chu Du ra vẻ, anh ta thực sự có bản lĩnh, đối với loại chuyện này quá đơn giản.

Chương 779

Hiệu quả huyết mạch 1: Tịch Tà (đã kích hoạt) có tất cả khả năng khu tà tránh hung, tà không thể bám thân.

Hiệu quả huyết mạch 4: Long Uy (đã kích hoạt) có tất cả long uy nghiêm, phi bá chủ một phương không thể kháng cự.

Chỉ hai hiệu quả phụ trợ của Huyết Mạch Chi Lực này, đủ để đối phó với tình hình trước mắt.

"Đi thôi!" Chu Du vẫy tay, ra hiệu mọi người đi theo.

Ngay sau đó, một cảnh tượng cực kỳ hùng vĩ xuất hiện.

Chu Du đi ở phía trước, những con côn trùng màu trắng to bằng lòng bàn tay kia, vừa thấy Chu Du, như hồng thủy gặp phải tảng đá lớn, tự nhiên tản ra xung quanh, không dám lại gần.

"Lão Chu, anh thần quá đi mất!" Vương Bàn Tử kinh ngạc nói.

Cảm giác như trong truyện cổ tích vậy, cứ thế nhẹ nhàng vượt qua bầy Cổ Trùng dày đặc.

Nếu là trước đây, anh ta còn chẳng dám tin.

Nếu có người nói có thể dùng cách đơn giản đến cực điểm như vậy mà đi qua mộ, chắc chắn anh ta sẽ tát cho người đó một cái, không phải nói khoác sao?

"Lão Chu, anh bây giờ còn là người không vậy?" Ngay cả Hồ Ba Nhất cũng cảm thấy có chút không thể tin nổi.

"Lợi hại!" Tiểu Ca do dự một lát, từ đáy lòng thán phục nói.

Nếu là cậu ấy, cũng chỉ có thể dùng máu Kỳ Lân mở đường, không thể nào nhẹ nhàng đơn giản như Chu Du.

Mặc dù không biết Chu Du vì sao có thể làm được, nhưng điều đó không ngăn cản việc suy đoán.

Có lẽ, huyết mạch của Chu Du không phải như bình thường, được kích hoạt bằng thuốc, mà là huyết mạch chân chính truyền thừa.

Giống như miêu tả trong những câu chuyện thần thoại, huyết mạch của rồng thật sự, còn sót lại trên trần gian!

Nếu không thì căn bản không thể giải thích được vì sao Chu Du có thể lợi hại đến vậy.

Đột nhiên, trong ký ức của Tiểu Ca hiện lên cảnh lần đầu tiên gặp Chu Du.

Chu Du lúc đó, rõ ràng không lợi hại như bây giờ.

Nhưng, Chu Du lại trong vòng hai ba năm ngắn ngủi, một bước trở thành nhân vật truyền kỳ trong giới đổ đấu.

Hơn nữa, Chu Du đã có được năng lực trường sinh bất lão, lại còn có đủ loại năng lực đặc biệt không thể tin nổi.

"Chẳng lẽ là tổ tiên của thần tiên?" Trong đầu Tiểu Ca, bỗng nhiên hiện lên một khả năng.

Nếu không phải như vậy, căn bản không thể giải thích được vì sao Chu Du có thể trưởng thành đến mức này trong thời gian ngắn như vậy!

Mặc dù chỉ là suy đoán của Tiểu Ca, nhưng sâu thẳm trong lòng cậu ấy mơ hồ cảm thấy, chỉ có như vậy mới có thể giải thích hợp lý được.

Đúng lúc đó, Chu Du đột nhiên dừng bước, nói với mọi người: "Phía trước chắc là lối vào thực sự, mọi người nhất định phải cẩn thận, bất kể phát hiện ra gì, cũng đừng một mình rời đi, rõ chưa?" Chu

Du cảm thấy nhắc nhở thêm một lần nữa sẽ tốt hơn, nếu không đến lúc đó, như Tiểu Ca hay Vương Bàn Tử, bệnh nghề nghiệp phát tác, không khéo sẽ gây ra phản ứng dây chuyền.

Mọi người nghe vậy, đều gật đầu.

Họ cũng biết, nơi này không giống những ngôi mộ khác, quá nhiều chỗ quỷ dị, tiếng tăm lẫy lừng.

Lão Cửu Môn còn bị tổn thất nặng nề ở đây, tình hình bên trong chắc chắn sẽ không đơn giản.

"Ông xã, lối vào ở phía trước rồi sao?" Hoắc Linh mở miệng hỏi.

Chu Du nghe vậy, lập tức gật đầu nói: "Ừ, phía trước chắc là lối vào đại mộ.

Vừa rồi những Cổ Trùng đó, và trứng Cấm Bà Thần trong đường hầm trước đó, thực ra chỉ là những thứ hộ mộ mà thôi." "Căn bản không thể coi là một phần của cơ quan đại mộ, nhiều nhất chỉ có tính chất canh gác." Bất kể nhìn từ cách bố trí của những thứ đó, hay từ mức độ uy hiếp của chúng, đều không thể hiện ra hiệu quả đáng hài lòng.

Điều đó có nghĩa là, những thứ này cũng chỉ có thể phòng người bình thường, muốn phòng đổ đấu, nhất định phải có thủ đoạn khác.

"Nếu đã vậy, vậy thì chúng ta nhanh chóng đi vào thôi!

Trước sau hỗ trợ lẫn nhau, theo một đường thẳng, từ từ thăm dò về phía trước, cố gắng giảm nguy hiểm xuống mức thấp nhất." Hoắc Linh nói.

Hoắc Linh không hổ là hậu nhân của Hoắc gia, xử lý mọi việc đâu ra đó.

Chu Du nghe vậy cũng gật đầu, nói: "Cách này quả thực là

phương pháp thỏa đáng nhất, nhưng ngôi mộ này có vào được hay không còn phải đợi đến lối vào rồi mới tính." Nghe đến đây, mọi người có chút kinh ngạc nhìn anh.

Chưa từng thấy Chu Du thận trọng như vậy đối với một ngôi mộ nào, nếu không có sự ủy thác nào đó.

"Lão Chu, anh không phát hiện ra gì sao?" Vương Bàn Tử muốn xác nhận lại, Chu Du trước mặt không phải bị cương thi tráo đổi rồi chứ, sao lại trở nên cẩn thận như vậy?

Dù sao, trong mộ có nhiều chuyện quỷ dị, nếu không nhìn thấy những người khác không thay đổi gì, chỉ sợ anh ta sẽ nghi ngờ mình đã trúng chiêu, sinh ra ảo giác.

"Không có." Chu Du lắc đầu, đương nhiên không phát hiện ra gì.

Nếu thực sự phát hiện nguy hiểm, anh mới hưng phấn muốn nhanh chóng tiến vào.

Ngược lại, việc không phát hiện ra gì, vẻ yên bình lặng gió như vậy, mới là điều khiến người ta lo lắng nhất.

Dù sao, đây là nơi hung hiểm đã tiêu diệt hai nhóm người.

Chương 780

Có thể nào bình tĩnh như không có gì vậy chứ?

Giống như một tòa nhà chung cư vừa xảy ra vụ án mạng kinh hoàng, khi hàng xóm đi qua nhà đó, luôn có một cảm giác sởn tóc gáy, khó mà bỏ qua được.

"Tiểu Ca và Ô Thiền đi phía sau, phụ trách cảnh giác hậu phương.

Một khi phát hiện bất kỳ điều gì không ổn, lập tức nói cho tôi biết, dù chỉ là cảm giác không đúng, cũng phải nói ra càng sớm càng tốt!" "Lão Hồ, Bàn Tử, đi theo sau tôi.

Hoắc Linh ở chính giữa đi, tôi dẫn đường phía trước, như vậy, bất kể phía trước hay phía sau có vấn đề, tôi đều có thể phản ứng kịp thời." Nghe Chu Du nói vậy, Hoắc Linh vội vàng mở miệng nói: "Ông xã, em cũng có thể đi phía trước!" Hoắc Linh là hậu nhân Hoắc gia, võ công không tồi, kiến thức rộng, thông minh mẫn tiệp.

Đương nhiên cô ấy cũng muốn góp một phần sức, không muốn làm một bình hoa bị Chu Du cố ý bảo vệ.

Lúc này, đương nhiên phải chủ động đề xuất, muốn chia sẻ gánh nặng với Chu Du, chủ động góp sức.

Chu Du sắp xếp như vậy trước đó, thực sự cũng là xuất phát từ sự bảo vệ dành cho Hoắc Linh, dù sao cô ấy cũng là phụ nữ.

Nếu Hoắc Linh có năng lực như Ô Thiền, Chu Du cũng sẽ không sắp xếp như vậy.

Hơn nữa ngôi mộ này không tầm thường, vạn nhất Hoắc Linh không cẩn thận bị thương, thì gay to.

Tiểu Ca thì có vẻ "Phật hệ", đối với sự sắp xếp của Chu Du cũng

không cảm thấy có gì không ổn.

Nhưng sau khi Hoắc Linh đề nghị, cậu ấy lại nhìn cô ấy một chút.

Tuy Hoắc Linh là hậu nhân của Hoắc gia, nhưng trong ngôi mộ này, cô ấy thực sự thuộc loại cần được bảo vệ.

Bây giờ lại chủ động đề xuất muốn đi phía trước, có chút quá mạo hiểm.

Nhưng không phải người phụ trách đội là Chu Du, nên cậu ấy không từ chối, chỉ nhìn Chu Du.

Ý đó như muốn nói, xuống mộ không phải chuyện đùa, xin hãy thận trọng một chút.

Tiểu Ca đối với ngôi mộ này có sự sợ hãi, vì đã mất trí nhớ ở đây.

"Thế này đi, em đi phía sau anh, được không?" Chu Du đương nhiên cũng nhìn thấy ánh mắt của Tiểu Ca, hơi chần chừ một chút, rồi mở miệng nói.

Dù sao mục đích của Hoắc Linh là muốn ở gần anh hơn, đi theo sau cũng không có nguy hiểm.

Dù sao, người đi ở phía trước nhất, một khi có điều gì không ổn, đều có thể ngăn chặn kịp thời.

"Vâng, ông xã!" Hoắc Linh nở nụ cười trên mặt, nhanh chóng vượt qua Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử, trực tiếp đi đến phía sau Chu Du.

Sau khi mọi người đã đổi vị trí xong, Chu Du mới tiếp tục tiến về phía trước.

Đến lúc đó, Chu Du đang đi ở cuối con đường phía trước.

Anh mới phát hiện, phía trước không có đường, chỉ có một thứ kỳ lạ được xây dựng ở cuối con đường đó.

Một cái bát vàng khổng lồ úp ngược trên mặt đất, lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người trong đội.

Cái bát vàng này rất kỳ quái, to bằng một cái bàn tròn, đặt ở trung tâm thạch thất cuối đường.

Từ những hoa văn trên đó, có thể thấy đây là một thứ cổ xưa, bên trên khắc đầy những hoa văn kỳ lạ.

Hơi giống với cái đĩa sắt đã thấy trong đường hầm trước đó, nó cũng đang xoay tròn.

Sau khi đến gần, mọi người mới nghe thấy một số âm thanh nhỏ kỳ lạ, có nhịp điệu phát ra từ trong cái bát vàng.

Đồng thời, Chu Du chú ý, đáy bát vàng dường như liền với toàn bộ mặt đất đá, dưới lòng đất có một âm thanh cực kỳ trầm đục, giống như thân chính của ngựa gỗ xoay vòng, vì xoay tròn mà phát ra âm thanh.

"Đây chắc là vị trí của lối vào rồi!" Chu Du bước tới, đưa tay gõ nhẹ lên trên, lập tức phát ra tiếng vang trầm đục, vô cùng trống rỗng.

Rõ ràng, bên trong cái bát vàng úp ngược này, trống rỗng, tiếng vang sâu thẳm.

Điều đó có nghĩa là, bên dưới cái bát vàng là lối vào thực sự dẫn đến mộ thất.

"Mọi người cẩn thận một chút, tôi sẽ mở cái bát vàng này trước." Đã xem tài liệu của Hoắc gia, Chu Du đương nhiên biết phải dùng cách nào để mở cái bát vàng trước mặt.

Cái bát vàng này vô cùng lớn, bên trên không có công tắc để mở, cũng không có khe hở nào.

Cách mở rất đơn giản, chỉ cần nâng một bên của cái bát vàng lên,

kết cấu kim loại đặc biệt bên trong sẽ ngay lập tức nhấc cái bát vàng lên, lộ ra lối vào bên dưới.

Tuy nhiên cần một ít Kim Bát, nhưng nhất định phải tìm đúng phương hướng.

Bằng không với sức mạnh của Chu Du, rất dễ trực tiếp phá hủy lối vào, dễ khiến cơ quan bên trong thay đổi, đến lúc đó không ai biết bên dưới có trực tiếp xuất hiện cục diện chết chóc hay không.

Chu Du tự nhiên sẽ không có chuyện gì, nhưng những người khác thì khó mà đảm bảo.

Vì vậy, Chu Du không chọn cách phá vỡ bạo lực, mà dựa vào các điểm lõm trên tài liệu của Hoắc gia, bắt đầu mò mẫm tìm kiếm.

"Lão Chu, tìm à?

Có cần tôi giúp một tay không?" Hồ Ba Nhất bên cạnh mắt nhanh tay lẹ, thấy Chu Du cúi người mò mẫm dưới Kim Bát, lập tức hiểu ra.

"À lão Chu, đồ vật gì vậy?

Chương 781

Để tôi giúp một tay!" Vương Bàn Tử cũng lập tức xông tới, hai tay chống lên Kim Bát, tò mò nhìn Chu Du.

"Ca sát sát." Đúng lúc này, ở vị trí Vương Bàn Tử chống lên Kim Bát, đột nhiên truyền ra âm thanh cơ quan kim loại chuyển động.

Giống như bên trong có một bánh răng khổng lồ, dùng sức mạnh kéo sợi xích sắt.

Sự thay đổi đột ngột này lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

"Lão… lão Chu… tôi…" Vương Bàn Tử hoảng hốt nhìn Chu Du, nhưng không dám nhúc nhích, không biết rốt cuộc đã đạp trúng cơ quan, hay chạm vào cơ quan nào.

Hồ Ba Nhất cũng biến sắc, vội vàng xông tới, nhưng cũng không lập tức kéo Vương Bàn Tử ra, mà chuẩn bị sẵn sàng để kéo Vương Bàn Tử đi khi gặp nguy hiểm.

Sở dĩ bây giờ không kéo Vương Bàn Tử ra là vì Chu Du đã lên tiếng.

"Đừng động!" Chu Du nghe thấy âm thanh từ bên trong Kim Bát truyền ra, lập tức gọi giật Vương Bàn Tử lại.

Bởi vì đúng lúc này, Chu Du đột nhiên phát hiện, ở đáy Kim Bát, phần nối với nham thạch đang hoạt động, hình như có thể dùng sức kéo trục bên trong Kim Bát ra.

Vị trí Vương Bàn Tử vừa ấn xuống hơi lún xuống, Kim Bát đang xoay cũng dừng lại.

Rõ ràng, Vương Bàn Tử vừa nãy vô tình kích hoạt lối vào của Kim Bát.

Chu Du lập tức cúi xuống, ôm lấy mép Kim Bát.

Góc úp ngược nặng trĩu đè lên vai Chu Du, sau khi dùng sức đẩy một cái.

Chu Du mới phát hiện, vừa chạm vào thì Kim Bát có chút trọng lượng, nhưng khi dùng sức đẩy một cái, trọng lượng của Kim Bát rõ ràng giảm đi rất nhiều.

"Thú vị, bên dưới hình như có từ năng, chắc là Huyền không từ thạch, có thể hút chặt cái Kim Bát này." Chu Du lập tức cười nói: "Kim Bát khi chế tác cũng được ghép lại, chịu ảnh hưởng của từ lực, tự động xoay chuyển, tạo cho người ta ảo giác như một vật sống, có thể cử động." "Chủ nhân ngôi mộ này gian trá quá!" Vương Bàn Tử vừa nghe, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Tưởng rằng vừa rồi lỗ mãng đã gây nguy hiểm, kích hoạt cơ quan nào đó.

"Bàn Tử, không phải tôi nói cậu, sau này chú ý một chút, không có việc gì thì đừng có tùy tiện chạm vào đồ vật, bằng không chúng ta đều phải bỏ mạng ở bên trong đó." Hồ Ba Nhất cũng không vui vẻ gì nói một câu.

Hành động vừa rồi của Vương Bàn Tử làm tim anh đập chậm đi một nhịp, may mà không xảy ra chuyện gì.

"Trước tiên tránh ra đã, tôi sẽ nâng cái này lên." Chu Du nhìn mọi người đang vây quanh, vẫy vẫy tay, ý bảo đứng dịch sang một bên một chút.

"Có cần giúp gì không lão Chu?

Tôi không có gì khác, chỉ có một sức lực tốt thôi." Chu Du nghe vậy, nhìn Bàn Tử một cái thật sâu, tựa như đang hỏi, chắc chắn muốn so sức mạnh với tôi sao?

Vương Bàn Tử thấy ánh mắt Chu Du, nhất thời cười gượng gạo, sau đó lùi sang một bên.

"Mình cũng ngốc, so sức mạnh với lão Chu?

Chẳng phải tự chuốc lấy mất mặt sao." Vương Bàn Tử thầm mắng một tiếng trong lòng.

Có thể thấy sức mạnh của Chu Du lớn đến mức nào, trời ạ, một chiếc xe ủi hạng nặng cũng không thể so sánh với Chu Du.

Đó không phải là con người!

"Được rồi, tôi bắt đầu đây!" Chu Du nói xong, liền nhấc Kim Bát lên trên.

Đợi khi nhấc lên một gang tay, sức mạnh của Kim Bát tức thì biến mất, trở nên cực kỳ nhẹ nhàng.

Cả Kim Bát cũng trong nháy mắt được nhấc lên bằng một tay, lộ ra lối đi bên dưới.

"Ca sát!" Tiểu Ca mắt lóe lên một cái, nhanh chóng tiến lên, rút mạnh một thanh ngang trong lối đi ra, trực tiếp kéo ra ngoài.

Trong khoảnh khắc, từ năng vô hình kia dường như biến mất, cả Kim Bát đều ngừng xoay chuyển.

"Phù, cuối cùng cũng mở được rồi." Chu Du thở dài một hơi, lật cả Kim Bát ra.

Cả lối đi bên dưới liền lộ ra, giống như một cầu thang, dẫn xuống dưới, đen tối vô cùng, sâu thẳm.

Lúc này, cũng có một chuyện kỳ lạ xảy ra.

Vương Bàn Tử bên cạnh há miệng, tựa như muốn nói gì đó, nhưng âm thanh vô cùng mơ hồ, căn bản không giống tiếng người.

Mọi người lập tức nhận ra điều bất thường, vừa nãy đều ổn, tại sao đột nhiên Bàn Tử không nói được nữa?

Hồ Ba Nhất bên cạnh tưởng Vương Bàn Tử bị ma ám, định nói gì đó thì phát hiện mình cũng giống Vương Bàn Tử, phát ra âm thanh mơ hồ, không thể phát ra tiếng.

Nhất thời, nuốt nước bọt, đột nhiên nhận ra cổ họng bất thường, dường như đột nhiên mất kiểm soát cổ họng, mất khả năng nói.

Cảm giác này thật kỳ lạ, không giống cổ họng bị tắc nghẽn, cảm giác dây thanh âm có vấn đề, như cơ bắp yếu ớt, lại như bị tê liệt.

Hô hấp tuy không bị ảnh hưởng, nhưng lại không thể nói chuyện.

"Kỳ lạ." Chu Du thì không bị ảnh hưởng, thấy Hồ Ba Nhất không ngừng sờ cổ mình, há miệng định nói gì đó, nhưng phát ra âm thanh lại cực kỳ kỳ quái và trầm thấp.

Trong tài liệu của Hoắc gia có nói, hình như là do một loại khí trong mộ thoát ra, mang theo một chút độc tính, chỉ ảnh hưởng đến việc nói chuyện.

Vì vậy, Chu Du không quá chú ý đến nó.

Chương 782

Chỉ là một vấn đề nhỏ, không đáng ngại.

Hiện tại, anh dùng đèn pin chiếu vào bên trong cầu thang của lối đi, lập tức thấy bên dưới có những cơ quan phức tạp, nhiều nhất là những sợi xích sắt màu đen, trên đó dính những thứ như bông gòn không thể tả được, đan xen vào nhau, không ngừng run rẩy.

Lối đi cầu thang bên dưới mang lại cảm giác như vừa được khai thác không lâu.

Từng bậc thang đất, dần dần đi xuống, mỗi bậc thang có độ cao vừa phải, được cố ý nới rộng, làm phẳng.

Trên đó có vô số dấu chân, khiến cả cầu thang nhìn như bị chổi quét, để lại dấu vết.

Bây giờ cầu thang đã thành hình, trở nên cứng rắn.

Khi ánh đèn pin di chuyển xuống dưới, ở nơi có thể nhìn thấy cuối cùng, một cái bóng đột ngột biến mất.

Cái gì thế kia?" Đồng tử Chu Du co lại, trong khoảnh khắc nhìn thấy vật đó, anh rõ ràng nghe thấy một loại âm thanh trầm thấp không phải do con người phát ra, giống như tiếng đá va vào tường.

Có thể khẳng định, vật đó tuyệt đối không phải người trong đội, bởi vì cho đến bây giờ, những người đã vào bên trong chỉ có vài người, những người của Hoắc gia đều ở bên ngoài, không thể nào vào được.

Nếu chỉ đơn thuần gặp ma quỷ, Chu Du tự nhiên sẽ không lo lắng.

Nhưng vật vừa xuất hiện đó, hoàn toàn không dính dáng gì đến ma quỷ.

Không thể không khiến người ta liên tưởng, dù sao mục đích của Chu Du ở đây có mối quan hệ rất lớn với kẻ chủ mưu phía sau.

Kẻ chủ mưu ngày trước cũng từng tìm Trương Đại Phật Gia, lần đó suýt chút nữa chôn vùi cả Cửu Môn vào trong đó.

Nguy hiểm bên trong tuyệt đối không thể xem nhẹ.

Nhưng Chu Du cũng không vì thế mà sợ hãi.

Mọi người thấy Chu Du không động tĩnh, nhất thời cũng im lặng.

Đúng lúc đó, Chu Du cuối cùng cũng hành động.

Anh quay người, nhìn mọi người, nhướng mày nói: "Không nói được không sao, lát nữa qua khỏi một cửa ải, khi đi sâu vào bên trong là có thể nói chuyện được rồi." "Đừng lo lắng cũng đừng sợ hãi, tôi nghĩ là do từ năng bên trong gây ra, hoặc là khí độc bay ra khi mở cửa động, ảnh hưởng không lớn." Hoắc Linh há miệng, định nói gì đó, nhưng âm thanh phát ra vẫn hỗn loạn không rõ, khuôn mặt đỏ bừng chỉ có thể gật đầu.

"Tiểu trượng phu, tôi cảm thấy đi sâu vào bên trong sẽ tốt hơn." Ô Thiền cũng không bị ảnh hưởng, giống Chu Du, đều có thể nói chuyện.

Nghe lời Ô Thiền, Chu Du gật đầu, sau đó nói: "Vậy thì, chúng ta đi vào trước đi, chú ý kiểm tra bộ đồ bảo hộ trên người, tốt nhất nên đeo khẩu trang vô trùng trước." Lời Chu Du vừa dứt, những người khác lập tức lấy khẩu trang vô trùng từ trong túi ra, đeo lên mặt.

Một lúc dừng lại, khiến cả hang động lạnh buốt thấu xương, khí lạnh thấu xương mang đến cho lối đi cầu thang một cảm giác âm u khác thường.

Hơi giống cảm giác khi ra khỏi quán bar vào ban đêm, đi qua nghĩa địa, khiến người ta rùng mình.

Trong bóng tối, từng chiếc đèn pin được bật lên, chiếu về phía lối đi cầu thang bên dưới, bên dưới thật sự quá tối, ánh sáng của một chiếc đèn pin đơn độc hoàn toàn không đủ dùng.

Lại không giống Chu Du, Ô Thiền và Tiểu Ca, có bản lĩnh đặc biệt, một chiếc đèn pin không thể nhìn rõ đường phía trước.

Dưới ánh sáng của nhiều chiếc đèn pin, cả lối đi cầu thang mới được bao phủ, mọi người theo bước chân của Chu Du, dần dần đi xuống dưới.

Trên tường bên trong có dấu vết khai quật lần thứ hai rõ ràng, rõ ràng hai nhóm người trước đó đã làm, cố ý gia công lối đi này một lần.

Có thể là để vận chuyển đồ vật vào, hoặc lấy đồ vật ra từ bên trong.

Càng đi sâu vào, cảnh tượng càng đáng kinh ngạc.

Bởi vì mọi người phát hiện, lối đi cầu thang ban đầu chỉ là một lối hầm, từ hành lang bên dưới có thể nhìn rõ vị trí bên dưới, có một lối ra vào chưa bị bịt kín.

Kết hợp với dấu vết xây dựng cầu thang bên trên, rõ ràng là từ một thời kỳ nào đó.

Điều này có nghĩa là có người đã đào một lối hầm từ trên xuống trước, sau đó xác nhận vị trí không sai, mới khai quật quy mô lớn, tạo ra một con đường như vậy.

Không thể không nói, những người làm nghề này đều có kiến thức cơ bản về kiến trúc, vị trí được chọn vừa vặn sẽ không làm sập phía dưới, có tác dụng gia cố lối đi.

Lúc này, trên hành lang phía trước, có thể nhìn thấy một cánh cửa đá nặng nề ở phía không xa.

Khi mọi người nhìn thấy nó, mới dừng bước, Chu Du vẫy tay ra hiệu mọi người cảnh giác cẩn thận, sau đó dẫn đầu đi lên hành lang.

Những người còn lại thì ở trên cầu thang, đề phòng hành lang bên dưới sẽ xuất hiện cơ quan đột biến.

Trên hành lang, Chu Du lần đầu tiên rút Minh Hồng Đao ra, sau đó ném mạnh về phía trước.

Minh Hồng Đao giống như một con dao thám hiểm định vị, chạm vào mặt đất và hai bên tường của hành lang, cũng như trần nhà.

Mỗi lần chạm vào, sẽ có một thanh đại đao nặng nề, đột nhiên chém xuống.

"Xoẹt!" Minh Hồng Đao với một góc độ cực kỳ quỷ dị, trở lại tay Chu Du.

Sau đó, Chu Du liền áp một bên tai vào tường bên cạnh, dùng cán Minh Hồng Đao nhẹ nhàng gõ vào tường.

Với thính lực siêu việt người bình thường, lại hiểu được khả năng Thính Lôi Định Huyệt, tự nhiên có thể nghe được bí mật vận hành của cơ quan.

"Rắc… Duang…" Từng tiếng va chạm, đều có nghĩa là cơ quan bị cản trở.

Theo âm thanh dần dần biến mất, trong đầu Chu Du cũng lập tức xuất hiện một bức tranh ba chiều, đó là tất cả các điểm bố trí cơ quan.

Chương 783

Bao gồm bánh răng cơ quan, hình dạng, đường nét, điểm kích hoạt cơ quan, điểm kết nối, đều lần lượt hiện ra.

Theo sơ đồ cơ quan xuất hiện trong đầu, Chu Du không ngừng suy luận, lập tức tìm ra phương pháp để hành lang trở lại trạng thái ban đầu.

Chỉ thấy, anh đưa một tay ra, đấm mạnh một quyền, trực tiếp oanh vào bức tường bên phải, đá vụn bắn tung tóe.

Một quyền vậy mà trực tiếp đấm vào trong tường, lộ ra một cái hốc lõm.

Chu Du không chút do dự, trực tiếp mò mẫm trên đó, phát hiện bên trong có một cái hộp, làm bằng sắt.

Cái hộp được bọc bởi một lớp da cá dày, trên đó có một lớp dầu khô.

Chu Du nhẹ nhàng xé một cái, da cá liền rơi ra theo tiếng, rất nhẹ nhàng.

Giống như một số người xé da chân vậy, có một cảm giác khác thường.

Nhanh chóng xé bỏ toàn bộ da cá trên hộp sắt, cả cái hộp liền lộ ra, một mùi hương cực kỳ kỳ lạ liền lan tỏa.

Bề mặt hộp sắt tuy có dầu và da cá bảo vệ, nhưng cũng không tránh khỏi rỉ sét loang lổ.

Ở góc dưới của hộp sắt, Chu Du sờ thấy một khe hở để mở, liền đưa hai ngón tay đẩy một cái, hộp sắt kêu cót két mở ra.

Đúng lúc này, Chu Du trong lòng có cảm giác, đột nhiên lùi lại một bước, sau đó Minh Hồng Đao thuận thế chém ra.

"Á!" Kèm theo một tiếng kêu thảm thiết, một bóng đen từ trong hộp sắt lao ra, sau đó bị Minh Hồng Đao chém thành hai nửa.

Trong khoảnh khắc, hư ảnh màu đen tan biến, như thể vừa rồi không có gì xảy ra, nhưng luồng khí đen nhàn nhạt lơ lửng trên Minh Hồng Đao, đang nói cho Chu Du biết.

Bóng đen vừa xuất hiện không phải ảo giác, càng không phải cái gọi là bột màu bay ra, mà là một thứ không ai biết.

Hoặc là, Thi phách trong mộ.

Chu Du cũng không đào sâu, sau khi thu đao, tiếp tục dùng tay mò mẫm trong hộp sắt.

Khi sờ thấy một tảng đá lồi lên, Chu Du đột nhiên ấn xuống.

"Chồng, xảy ra chuyện gì vậy?" "Tiểu trượng phu, không sao chứ?" "Lão Chu, gặp thứ gì rồi?

Có cần tôi giúp không?" "Lão Hồ, hay là chúng ta đi vào xem sao?" Mọi người nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, lập tức hỏi Chu Du.

Rõ ràng đều đang lo lắng cho Chu Du, sợ rằng Chu Du gặp phải chuyện nguy hiểm.

Nhưng cũng vì lời Chu Du nói trước đó, lần đầu tiên không dám tùy tiện xông vào, mà hỏi trước.

Nếu không có Chu Du trả lời, họ chắc chắn sẽ lập tức xông ra.

Bởi vì như vậy, có nghĩa là Chu Du gặp chuyện!

"Không sao, đợi tôi đóng cơ quan lại, là có thể xuống rồi." Chu Du không quay đầu lại nói một tiếng, sau đó nhìn tảng đá trong hộp sắt trước mặt, thấy nó từ từ xoay chuyển.

Theo cơ quan đóng lại, những thanh đại đao nặng nề trên hành lang, liền từng thanh từng thanh dưới sự kéo của cơ quan, bắt đầu trở lại vị trí cũ trong tường.

Cảnh tượng này nếu không phải ở trong mộ, thật sự khiến người ta mãn nhãn.

Khi đại đao hoàn toàn trở lại trong tường, đường đao đó, khít khao với cả hành lang, mắt thường thậm chí còn không thể phân biệt được sự khác biệt.

"Xuống đi, xong rồi!" Chu Du thấy cơ quan trở lại vị trí cũ, liền nói với mọi người một tiếng.

"Tuyệt vời!" Lập tức, tiếng của Bàn Tử vang lên, sau đó anh ta vác ba lô, từ cầu thang nhảy xuống, trực tiếp đi đến trước mặt Chu Du.

"Lão Chu, vừa nãy xảy ra chuyện gì vậy?

Nghe thấy tiếng mèo kêu à?" Vương Bàn Tử, cười toe toét đi đến trước mặt Chu Du.

"Tiểu Ca có thể là ma quỷ, vừa nãy dọa tôi giật mình đấy!" Vương Bàn Tử tuy vẻ ngoài bộp chộp, nhưng hai mắt lại không ngừng đảo quanh, như thể đang tìm kiếm gì đó.

"Đừng tìm nữa, quả thật là một con quỷ, nhưng đã bị xử lý rồi." Chu Du nhìn bộ dạng của Vương Bàn Tử, sao có thể không biết anh ta đang làm gì, lập tức mở miệng nói.

Ánh mắt Chu Du lại nhìn về phía cánh cửa mộ nặng nề phía trước, "Bây giờ chỉ cần mở cửa, là có thể đi vào bên trong rồi." Tiểu Ca hiếm khi nói nhiều: "Cánh cửa đó cho tôi một cảm giác quỷ dị, như thể có thứ gì đó ở phía sau.

Tôi không biết trực giác của tôi có đúng không, nhưng hiếm có nơi

nào cho tôi cảm giác như vậy, tốt nhất nên cẩn thận một chút, nếu không e rằng sẽ có nguy hiểm kỳ lạ." "Vật sống sao?" Vẻ mặt Chu Du lộ ra vẻ suy tư, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Tiểu Ca là người cực kỳ ổn trọng, trong tình huống bình thường, tuyệt đối sẽ không nói nhiều, trừ khi có chuyện quan trọng.

"Chắc sẽ không có chứ?

Không phải hai nhóm người kia đã vào rồi sao?

Nếu thật sự có vật sống, cũng phải bị giết chết rồi chứ!" Vương Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra, sau đó lại không dám tin mở miệng nói.

Hồ Ba Nhất dường như cũng đồng ý với quan điểm của Vương Bàn Tử, gật đầu theo.

"Không thể xác định được, mộ cổ cũng không cố định bất động.

Ai biết được liệu hai nhóm người kia có dẫn thứ gì đó vào, hoặc khi bỏ chạy, bị thứ gì đó truy đuổi vào trong không." "Cho nên, thứ đó có thể vẫn chưa rời đi, ở phía sau cánh cửa." Hoắc Linh do dự một lúc sau, mới mở miệng nói.

Chương 784

Nghe vậy, trong lòng Vương Bàn Tử "lộp bộp" một tiếng, trên mặt lập tức lộ ra biểu cảm thận trọng, hai mắt láo liên đảo vòng vòng, dường như đang tìm kiếm thứ trừ tà.

Hồ Ba Nhất bên cạnh cũng ánh mắt cẩn thận, lập tức để lộ Mạc Kim Phù treo trên cổ.

Mấy thứ đó có tác dụng trừ tà tránh ma, những thứ bẩn thỉu thông thường không dám đến gần.

Lúc này, Vương Bàn Tử thấy cảnh đó, cũng nhanh chóng để lộ Mạc Kim Phù, nói: "Đúng vậy, có Mạc Kim Phù ở đây, tôi lo lắng cái gì chứ.

Tuy thứ này không tốt bằng máu của Tiểu Ca, nhưng cũng là một bảo bối khi xuống mộ." "Bàn Tử cẩn thận đấy, cái thứ đó đừng có chạm vào, ai biết có phải cơ quan không!" Hồ Ba Nhất thấy Vương Bàn Tử đang ngẩn người nhìn trước bức bích họa trên hành lang, dường như muốn đưa tay ra, lập tức vội vàng quát dừng lại.

Tay Vương Bàn Tử dừng giữa không trung, không động chạm.

"Nhìn xem, người trên bích họa, giống tôi không?" Vương Bàn Tử không quay đầu lại, ngẩn người nhìn bích họa, nói với mọi người: "Cái chỗ này không phải là hành lang chúng ta đang ở sao?

Chỗ lối ra cầu thang, có sáu người, màu sắc quần áo trên đó vừa khớp với sáu người chúng ta." Giọng Vương Bàn Tử vừa dứt, mọi người lập tức im lặng.

Chu Du và Tiểu Ca nhìn nhau, đều nhanh chân đi đến bên cạnh Bàn Tử.

“Thật sự có!” Chu Du nhìn sáu người đứng trên một hành lang trong bức bích họa, từng người vây quanh trước bích họa, tựa như đang xem gì đó.

Chu Du lúc này ngẩng đầu lên, phát hiện quả nhiên mọi người đều vây quanh.

Khi nhìn lại bức bích họa, không biết vì sao, Chu Du luôn cảm thấy bức tranh này, như thể có người đang ở phía sau, dùng máy ảnh chụp lại, sau đó phác họa lên bích họa.

Cảm giác này vô cùng kỳ lạ, khiến người ta không khỏi rùng mình.

“Chắc chỉ là trùng hợp thôi.” Hoắc Linh cũng có chút không chắc chắn nói.

Trong tài liệu ghi chép của Hoắc gia, không có mô tả về bích họa, vì vậy cũng không biết bích họa vẫn luôn như vậy, hay sau khi sáu người đến, bức tranh trên bích họa mới biến thành như vậy.

“Hay là, chúng ta xem những bức bích họa phía sau xem sao?” Hồ Ba Nhất lúc này đề nghị: “Nếu những bức tranh phía sau không có điều này, vậy thì chỉ là một sự trùng hợp.” “Ừm, cách này có thể làm được.” Chu Du gật đầu, cũng biết đó là cách tốt nhất hiện tại.

Ngay lập tức, mọi người bắt đầu xem dọc theo bích họa, những bức tranh trên đó nối tiếp nhau, nhưng nội dung không liên tục.

Như thể những sự việc ở các thời kỳ khác nhau, được ghi lại trên đó.

“Hình như thật sự là trùng hợp.” Tiểu Ca do dự một lúc sau, không kìm được mở miệng nói.

Chu Du bất ngờ nhìn anh một cái, nhưng cũng không quá để ý.

Dù sao đi nữa, lời của Tiểu Ca cũng sẽ như một viên thuốc an

thần, khiến mọi người đang căng thẳng thư giãn.

Đây cũng là cục diện Chu Du muốn thấy, dù sao bây giờ chưa thật sự vào mộ, nếu để mọi người cứ mãi nặng trĩu tâm sự, thì khó tránh khỏi sẽ xảy ra sai sót.

Lỡ như khi gặp nguy hiểm, vì cứ mãi nghĩ về chuyện này, thì thật tệ hại.

"Ừm, quả thật là trùng hợp, hoặc có lẽ giống như các vở kịch dân gian, ghi lại cảnh tượng đại phong tướng của Lục Quốc." Chu Du tùy tiện tìm một cái cớ, đưa ra kết luận cho lời nói của Tiểu Ca.

"Thì ra là vậy, Bàn Tử không phải tôi nói cậu, có thể đừng làm giật mình được không." Hồ Ba Nhất lúc này mới nói với Bàn Tử.

"Thì tôi cũng đâu biết có phải không." Vương Bàn Tử cũng cho là trùng hợp, nên có chút ngại ngùng mỉm cười xin lỗi mọi người.

"Không sao, đợi tôi đi mở cửa." Chu Du nói xong câu đó, liền trực tiếp đi về phía cánh cửa mộ kia.

"Ai da, cái gì thế này!" Đột nhiên, phía sau Hồ Ba Nhất phát ra một tiếng kinh hô, khiến Chu Du cũng dừng lại, không khỏi quay người.

Nhìn thoáng qua thấy trên tay Hồ Ba Nhất có một vết cắt, mới phát hiện trong hộp sắt có một thứ phản quang, tò mò đưa tay sờ vào, kết quả ai ngờ thứ phản quang đó cực kỳ sắc bén, cắt đứt lòng bàn tay anh.

"Bốp!" Hồ Ba Nhất dùng tay còn lại đập mạnh vào vết thương, tựa như dính phải thứ bẩn thỉu, muốn đập cho nó rơi ra.

Nhưng rõ ràng, cách làm của anh thất bại, đập mấy lần cũng không lấy được thứ dính ở vết thương.

"Lão Hồ, sao vậy?" Chu Du mở miệng hỏi.

“Không biết nữa, hình như là tóc, nhưng kỳ lạ là tóc giống như mọc trong thịt vậy, không gỡ ra được.” Hồ Ba Nhất nhíu mày, nói.

“Cái gì?

Cái gì?

Để tôi xem!” Vương Bàn Tử đi lên phía trước, một tay nắm lấy tay lão Hồ, phát hiện vết thương không chỉ có máu chảy ra, mà còn có vài sợi lông đen.

Tò mò, Vương Bàn Tử liền đưa tay gạt lên đó.

“Ái chà!” Hồ Ba Nhất lập tức kêu lên một tiếng, sắc mặt trắng bệch, như thể đang chịu đựng sự tra tấn đau đớn, khiến Vương Bàn Tử bên cạnh cũng đứng hình.

“Sao vậy?” Sắc mặt Chu Du biến đổi, vội vàng tiến lên, gạt tay Bàn Tử ra, nắm chặt lòng bàn tay Hồ Ba Nhất vào tay mình.

Mới phát hiện, hóa ra ở vết thương lòng bàn tay Hồ Ba Nhất, có rất nhiều sợi lông đen, giống như mọc ra từ vết thương của anh vậy.

Chu Du trước tiên thử kéo, sau đó thịt ở vết thương hơi lật ra, dường như những sợi lông đó đều quấn chặt vào máu thịt.

“Cấm Bà Thần Đản!” Sắc mặt Chu Du ngưng trọng, nhìn những sợi lông đen, trực tiếp mở miệng nói.

Trong đầu anh đột nhiên nhớ lại trong tài liệu của Hoắc gia, có nhắc đến Cấm Bà Thần Đản, trên đó có suy đoán Cấm Bà Thần Đản có sinh mệnh.

Chương 785

Những sợi tóc cảm nhận được mùi máu tươi của Hồ Ba Nhất, sau đó bám vào vết thương, sẽ chui vào mạch máu và thần kinh, sau đó mọc đầy cơ thể, chiếm giữ hoàn toàn.

Cho đến khi máu thịt bị ăn sạch, sau đó mới rơi vào trạng thái ngủ đông ở một tầng khác.

"Cái gì?!" Hồ Ba Nhất nghe vậy, sắc mặt đại biến.

Đột nhiên bắt đầu tưởng tượng ra một cảnh tượng kinh hoàng, sau khi chết, có người mở hộp sọ của mình, phát hiện toàn bộ não bộ đầy tóc, đó là một cảnh tượng kinh hoàng đến mức nào.

Vì vậy, anh lập tức như phát điên, điên cuồng kéo sợi tóc ở vết thương, bất kể sự đau đớn dữ dội đến mức nào, cũng không thể ngăn cản ham muốn muốn nhổ hết tất cả sợi tóc ra.

Cảm giác này vô cùng mạnh mẽ, nỗi sợ hãi lan tràn trong lòng.

Mỗi lần kéo tóc, cả vết thương đều như bị máy xay thịt nghiền nát, đau đến nỗi nước mắt sắp rơi xuống.

Khó khăn lắm mới xé ra được một nắm tóc, Hồ Ba Nhất lại cảm thấy sự tê dại dữ dội trong vết thương, như thể tóc đang mọc rễ nảy mầm bên trong, muốn mọc ra lần nữa.

"Lão Chu, có cách nào cứu lão Hồ không!" Vương Bàn Tử bên cạnh nhìn thấy rất đau lòng, lập tức hoảng hốt hỏi Chu Du.

Bây giờ, chỉ có thể đặt hy vọng vào Chu Du.

Với loại chuyện quỷ dị vô cùng này, những thủ đoạn thông thường căn bản sẽ không có tác dụng, trong sáu người, Chu Du không nghi ngờ gì là người lợi hại nhất.

“Đừng gấp, lão Hồ chịu đựng một chút, cái thứ này tôi có thể làm sạch, hơi đau một chút.” Chu Du một tay đỡ Hồ Ba Nhất, đi đến lối cầu thang bên cạnh ngồi xuống, sau đó nói với Bàn Tử: “Nhanh chóng lấy một miếng gạc ra, rồi lấy một con dao phẫu thuật từ trong hộp công cụ.” “Hoắc Linh, dùng dây thừng lên trên bắt một con Cổ trùng xuống.” “Tiểu Ca, cho một ít máu vào cốc này, không cần nhiều, ba năm giọt là được.” Sau khi phân phó một tiếng, mọi người lập tức hành động, Ô Thiền thì đứng một bên, chiếu đèn pin cho Chu Du.

“Hồ Ba Nhất cắn miếng gạc này, tay tuyệt đối đừng động, dù đau đến mấy cũng phải nhịn.” Chu Du nói xong, liền cầm dao phẫu thuật, trước tiên xịt chút cồn vào vết thương, làm sạch vết thương một chút, để tránh sau này bị nhiễm khuẩn.

Sau đó Chu Du mới cầm dao phẫu thuật, cực nhanh cắt một nhát vào vết thương của Hồ Ba Nhất.

Hầu như cùng một lúc, Hồ Ba Nhất cảm thấy một luồng đau đớn dữ dội truyền đến từ lòng bàn tay, con dao phẫu thuật sắc bén đâm vào vết thương của anh, sau đó một ít máu thịt trực tiếp bắn ra.

Động tác của Chu Du cực kỳ nhanh chóng, bất kể vết thương bên trong của Hồ Ba Nhất có tệ đến mức nào, Chu Du đều không bị ảnh hưởng.

Trong vòng chưa đầy mười giây, Chu Du đã xử lý sạch vết thương của Hồ Ba Nhất, những sợi lông đó cũng đã được lấy ra, máu tươi lại một lần nữa chảy ra từ vết thương, nhưng không còn cái gọi là tóc nữa.

“Chồng, Cổ trùng đã bắt về rồi.” Đúng lúc này, Hoắc Linh kéo dây thừng đi vào, bên dưới buộc một con Cổ trùng màu trắng.

“Xẹt!” Chu Du một tay nắm Cổ trùng, dao phẫu thuật nhanh chóng rạch một nhát lên thân Cổ trùng, lập tức một miếng thịt trắng rơi vào

tay Chu Du.

“Tiểu Ca, mau đưa máu đây!” Chu Du một tay ấn miếng thịt trắng của Cổ trùng lên vết thương của Hồ Ba Nhất, sau đó hét lớn với Tiểu Ca một tiếng.

“Được rồi.” Tiểu Ca đưa chiếc cốc trong tay ra, trong cốc có vài giọt máu tỏa ra mùi dược liệu thoang thoảng.

“Bốp!” Chu Du úp miệng cốc trực tiếp lên miếng thịt Cổ trùng, trong nháy mắt một luồng khí đỏ xuyên qua thịt Cổ trùng, trực tiếp truyền vào vết thương của Hồ Ba Nhất.

Lần này, Hồ Ba Nhất không cảm giác đau đớn, chỉ có một cảm giác tê tê, dễ chịu, từ lòng bàn tay truyền ra.

Cả quá trình kéo dài khoảng ba mươi giây, Chu Du thấy cả miếng thịt Cổ trùng màu trắng, đều dần dần biến thành màu xanh lam, mới gỡ nó ra khỏi vết thương của Hồ Ba Nhất.

“Xem này, Cấm Bà Thần Đản!” Chu Du nói xong, xòe miếng thịt Cổ trùng ra trước mặt mọi người.

Trên miếng thịt Cổ trùng đó, dính một ít hạt đen li ti, có một chút rỉ sắt màu đỏ, có một chút thịt vụn, giống như những viên thịt nhỏ quấn lấy nhau.

“Mấy thứ này lớn bằng hạt vừng, cực kỳ khát máu thịt, nếu không xử lý kịp thời sẽ rất phiền phức, trong những bộ xương khô trên đó, không ít đều chết vì cái này.” Chu Du nhìn Hồ Ba Nhất, chậm rãi nói.

“Tôi vừa nãy thấy trong cái hộp đó có thứ phản quang, tôi tò mò sờ vào, ai ngờ lại bị thương ở tay.” Hồ Ba Nhất lắc đầu, vẻ mặt hối hận.

“Đó chắc là da cá, ban đầu bọc cái hộp sắt đó, tôi đã xé nó ra.” Chu Du lý giải: “Thứ cắt vào tay chắc là mảnh rỉ sét của cái hộp đó, may mà kịp thời phát hiện, nếu không hậu quả khó lường.” Nghe lời Chu

Du nói, Hồ Ba Nhất rất đồng tình gật đầu.

Nếu không phải Chu Du thì kết cục chắc chắn giống như những bộ hài cốt trên đó, bị tóc nuốt chửng, trở thành vật ủ trứng Cấm Bà Thần Đản.

"Chắc sẽ không có độc chứ?" Vương Bàn Tử lo lắng hỏi.

"Không đâu, vừa nãy tôi đặc biệt nhờ Tiểu Ca lấy chút Kỳ Lân Huyết, để đề phòng vạn nhất." Chu Du lắc đầu, nói: "Nếu thật sự có độc tính, thì Kỳ Lân Huyết sẽ hóa thành màu đen, tuyệt đối không thể có màu sắc hiện tại." "Nhưng tiếp theo nhất định phải cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng để xảy ra sai sót như vậy nữa." Chu Du nói xong lại nhắc nhở một câu.

Sau chuyện của Hồ Ba Nhất như vậy, tâm trạng mọi người có chút trầm lắng.

Chu Du nhìn thấy vậy, cũng tạm thời gác lại ý định vào mộ, nói: "Mọi người nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng ta sẽ vào." "Cũng tốt, tôi đi chuẩn bị chút đồ ăn." Hoắc Linh cẩn thận, trước khi vào đã chuẩn bị không ít thịt khô và muối, thậm chí cả rượu cũng chuẩn bị một ít.

Nhưng loại rượu này cũng chỉ là hoàng tửu thông thường, số lượng không nhiều, một chai nhỏ.

Dù sao, không phải đi chơi, mà là xuống mộ, mang theo đồ ăn chắc chắn không nhiều, ngoài ra cũng mang theo một ít thuốc men, để đề phòng những lúc cần.

Thịt khô ban đầu là những dải thịt bò đã luộc chín, không bỏ muối, nên khi ăn cần chấm thêm muối.

Mọi người cũng không câu nệ, ngồi dưới đất, mở ba lô của Bàn Tử, lấy hết những dải thịt bò bọc giấy dầu ra.

"Suýt quên hỏi, lão Chu, lần này vào định tìm thứ gì?

Sống hay chết?" Ngồi xuống xong, mọi người bắt đầu trò chuyện, Vương Bàn Tử có chút không kìm được sự tò mò trong lòng.

"Hiện tại tôi cũng không biết, có lẽ là sống, cũng có lẽ chỉ là một manh mối." Chu Du xé một miếng thịt khô, nuốt xuống cùng hoàng tửu, chậm rãi nói.

Trong lòng anh lại bắt đầu trầm tư, vấn đề này cũng đã lâu rồi, chỉ là luôn không có manh mối, không biết kẻ chủ mưu kia, rốt cuộc muốn làm gì ở bên trong!

Ăn miếng thịt bò nhạt nhẽo, Chu Du suy nghĩ bay xa, "Chẳng lẽ muốn tôi cứu anh ta ra ngoài sao?" Đột nhiên, trong đầu Chu Du lóe lên một khả năng phi lý.

Chương 786

Nhưng nhanh chóng, anh xóa bỏ ý nghĩ đó trong đầu.

Nếu người đó có bản lĩnh như vậy, tại sao không tự mình ra ngoài?

Cần người khác giải cứu sao?

Vì vậy, tuyệt đối không phải thật sự như vậy.

"Lão Chu?" Thấy Chu Du trầm tư, Hồ Ba Nhất mở miệng.

"Chuyện lần trước nói, tôi nghĩ rằng, liệu có khả năng như thế này không." Hồ Ba Nhất đặt miếng thịt bò đang cầm xuống, nhìn Chu Du, suy đoán: "Liệu sự tồn tại của kẻ chủ mưu kia, có phải muốn nói cho chúng ta một tin tức, tin tức này có thể cực kỳ quan trọng, nhưng không có cách nào trực tiếp nói ra đáp án, mà dùng một cách dẫn dắt, để chúng ta đi tìm kiếm?" "Sự tồn tại đó có thể không thể nói ra một số chuyện, hoặc chuyện muốn nói quá kinh hãi, kinh hãi đến mức không thể nhắc đến." Hồ Ba Nhất đưa ra một suy đoán như vậy, lập tức mang đến cho Chu Du một tư duy mới.

Dù sao, những chuyện gặp phải, bản thân không thể nhìn nhận bằng lẽ thường, mà ngược lại cần dùng cách thức có vẻ không thể tin được, để lý giải loại chuyện này.

"Không thể sao?" Ô Thiền khẽ nhíu mày, như đang lý giải ý nghĩa sâu xa trong lời nói của Hồ Ba Nhất.

Đồng thời, cô đưa bàn tay ngọc ngà thon thả ra, khẽ đẩy trong hư không, như thể đang nhìn thứ gì đó.

Nhưng nhanh chóng, cô từ bỏ, rõ ràng Ô Thiền hiểu rõ, loại chuyện này không thể chạm vào, ít nhất là sức mạnh tiềm ẩn trong

chuyện này, vượt xa cô.

Ở Hồng Kông lúc đó, cô từng cảm nhận được một luồng sức mạnh cực kỳ đáng sợ, không dám thử nghiệm một cách dễ dàng, bởi vì không biết, chủ nhân của luồng sức mạnh đó, có theo sức mạnh của cô, cảm nhận được vị trí của cô không.

"Không thể nói ra, vì nói ra có nguy hiểm sao?" Hoắc Linh nghe vậy, liền mở miệng nói: "Trong tàng thư của Hoắc gia tôi, từng nhắc đến một câu chuyện của Phật giáo Tây Tạng, câu chuyện này rất thú vị." "Tương truyền rất rất lâu về trước, có một vị Phật, đã nói cho một phàm nhân một bí mật động trời, bí mật này cực kỳ quan trọng.

Phật bảo anh ta phải nhớ kỹ, dù thế nào cũng không được nói ra bí mật, nếu không sẽ có tai nạn." "Sau khi nghe bí mật của Phật, người đó luôn giữ kín miệng, sợ rằng lỡ lời sẽ dẫn đến tai nạn.

Nhưng cùng với thời gian dần trôi qua, người đó sống lâu, bí mật giấu trong lòng đã bắt đầu trở thành gánh nặng." "Không biết bao nhiêu lần, người đó muốn nói ra bí mật, kể cho người khác nghe.

Nhưng anh ta luôn ghi nhớ lời Phật dạy, không dám nói ra chuyện này.

Cứ thế cho đến ngày lâm chung." "Lúc đó, bên giường người đó đầy con cháu, mỗi người đều mang vẻ bi thương.

Lúc đó, người đó nghĩ, dù sao cũng sắp chết rồi, nếu nói ra bí mật có tai nạn xảy ra, thì cũng không sao." "Ý niệm đó vừa xuất hiện trong lòng, anh ta không kìm được nữa.

Liền đem bí mật Phật đã nói, nói ra hết, kể cho người thân của mình." "Cuối cùng, tất cả con cháu đầy nhà, đều chết thảm khốc ngay trước mặt anh ta." Hoắc Linh kể xong, mọi người chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy, như thể có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm từ phía sau,

khiến người ta rùng mình.

“Hoắc Linh, câu chuyện nghe có vẻ không được may mắn cho lắm.

Câu chuyện này cảm thấy không có bất kỳ mối liên hệ nào với sự từ bi của Phật, ngược lại có chút âm u kinh dị, nghe như một câu chuyện ma dân gian.” Vương Bàn Tử nghe xong, không kìm được rùng mình, mở miệng nói.

Hoắc Linh nghe vậy cười cười, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nhìn Chu Du, nói: “Chồng, nếu người kia thật sự vì lý do như vậy, mà tạo ra kế hoạch như vậy, tôi nghĩ có một số chuyện không nên đào sâu thì tốt hơn.” “Ngày trước Cửu Môn ở đây giết Vũ Quy, từ đó không ai nhắc lại chuyện này nữa, chắc chắn là vì đã biết được tin tức, đều có sự kiêng kỵ trong lòng.” Chu Du dựa vào bức bích họa, gọt gọt miếng thịt bò khô, chậm rãi nói: “Chuyện này không phải tôi từ chối là từ chối được, tôi không chỉ là người của Cửu Môn, có lẽ từng có rất nhiều nhân vật không ai biết đến, cũng từng bị giăng bẫy.” “Nhưng vì sao không có ghi chép nào lưu truyền lại?

Nhất định là vì không tìm thấy kẻ chủ mưu phía sau, tất cả đều không ngoại lệ, đều gặp phải sự bất tường khó lường.” “Cho nên, tôi nhất định phải tìm ra nguyên nhân thực sự, nhất định phải tìm ra kẻ chủ mưu phía sau, và nhất định phải làm rõ, rốt cuộc anh ta đang làm gì!” “Nếu không tìm được thì sao?” Vương Bàn Tử thấy ánh mắt mọi người nhìn mình hơi lạ, vội giải thích: “Không, ý tôi là, nếu không tìm thấy manh mối cần thiết thì sao?”Ngay từ khi vào mộ, Vương Bàn Tử đã mơ hồ có một nỗi lo lắng, cảm thấy trong ngôi mộ này có thể không có thứ mà Chu Du cần.

Không, đó là một cảm giác, một cảm giác kỳ diệu trong lòng.

Là người không giấu được lời trong bụng, y vừa rảnh rỗi là lại

không nhịn được nói ra những lo lắng của mình.“Nếu không tìm được, chứng tỏ bên trong có một ngôi mộ khác!” Chu Du ngưng thần nhướng mày, ánh mắt chợt trở nên ôn hòa, trên người tựa như có một cỗ tự tin mạnh mẽ, cực kỳ dễ dàng lây nhiễm cho người khác.

Cứ như thể chỉ cần Chu Du mở miệng, mọi chuyện nhất định sẽ thành công.

Kiểu tự tin này không phải tự phụ, mà xuất phát từ sự tin tưởng vào thực lực.

Bình thường dù có tùy tiện đến mấy, khi đột nhiên nghiêm túc, người khác cũng không cảm thấy chút nào không hợp.Trong lòng Tiểu Ca và Hồ Ba Nhất, tuy cũng có chút nghi ngờ, nhưng sau khi nghe Chu Du nói, lập tức có thêm tự tin.

Huống chi Hoắc Linh và Ô Thiền, hai cô gái ấy có sự tin tưởng tuyệt đối vào Chu Du.“Ngay từ đầu tôi đã nghi ngờ bên trong không chỉ có một ngôi mộ, chỉ là tạm thời không thể xác nhận liệu có một lăng Lý Băng ở dưới hay không, hoặc Lý Băng có còn sống không.” Chu Du nhìn mọi người, nói hết suy đoán của mình.Tiểu Ca tuy là người Trương gia, nhưng đối với những điều này, những thứ y hiểu biết chắc chắn không bằng Chu Du.

Bởi vì Tiểu Ca từng mất một lần ký ức, dù sống lâu nhưng không chiếm ưu thế.

Kinh nghiệm, kiến thức và năng lực đều kém Chu Du.

Tiểu Ca nghe Chu Du suy đoán, gật đầu như có điều suy nghĩ, có chút tin lời Chu Du.Ngược lại, Hồ Ba Nhất lại đưa ra quan điểm khác, hoặc suy đoán khác: “Tôi thấy chuyện này e rằng không đơn giản vậy, Lý Băng đó chính xác là người thời Chiến Quốc, có danh tiếng cực lớn.”“Nếu một người như vậy qua đời, nơi chôn cất nhất định phải có danh tiếng, thậm chí còn được ghi chép trong sử sách.

Không có lý nào lăng mộ lại ở một nơi vô danh như vậy."Lời Hồ Ba Nhất vừa dứt, Vương Bàn Tử lại lắc đầu.

"Nhỡ đâu là mộ giả bị sử sách ghi chép thì sao?

Giống như lần trước chúng ta đến ngôi mộ kia, chủ mộ căn bản không ở bên trong.""Đều có khả năng!" Chu Du đầu tiên sửng sốt, sau đó nhanh chóng suy nghĩ trong đầu.

"Vương Bàn Tử nói không sai, khi tôi biết về chủ nhân Thần Nhãn, tôi từng có suy đoán như vậy.

Dù sao Lý Băng là một danh nhân, kiệt tác Đô Giang Yển đều do ông ấy tạo ra, một nhân vật như vậy, nếu có dụng tâm, một chút việc nhỏ tuyệt đối không thể làm khó được ông ấy.""Ừm!" "Bàn Tử nói có lý, lão Chu nói cũng có lý, nhưng rốt cuộc thế nào thì phải vào trong mộ mới biết được.""Vì lần này chúng ta tìm kiếm Lý Băng, bất kể ông ta còn sống hay đã chết, ít nhất tôi cũng phải bắt đầu chú ý đến các thông tin trong mộ, đặc biệt là về cuộc đời của chủ mộ." Hồ Ba Nhất nuốt thức ăn trong miệng xuống, nói ra suy nghĩ của mình."Ừm, quả thật cần phải chú ý rồi." Chu Du gật đầu, sau đó nói: "Về phương diện này, Tiểu Ca và Hoắc Linh là chuyên gia, còn mọi người khác thì chú ý các loại chữ viết, bích họa."Nghe vậy, mọi người đều gật đầu.

Chu Du nhìn sang bức bích họa bên cạnh, không quá để ý, bích họa này thật sự rất bình thường, không có gì đáng để quan tâm, cũng không có manh mối hữu ích nào trên đó.Trước đó đã xem qua tất cả một lượt, thậm chí còn cố ý cạo đi một lớp bích họa để xem liệu có gì ẩn giấu dưới lớp vẽ đầu tiên không.

Đáng tiếc, chẳng tìm được gì, hoàn toàn không có thu hoạch."À này lão Chu, vừa nãy tôi thấy ký hiệu trên cửa mộ, hình như không giống phong cách thời Chiến Quốc, có phải chúng ta đã tìm nhầm mộ không?" Hồ Ba Nhất chợt nhớ lại thứ mình vừa thấy, liền hỏi."Chắc

là mộ thời Chiến Quốc thôi, hoa văn trên đó tuy có hơi hướng phong cách người Khương, nhưng nhìn tổng thể thì lại giống phong cách người Việt hơn." Chu Du nghe vậy, liếc nhìn cửa mộ, sau khi quan sát kỹ một lát, liền lắc đầu nói.Cánh cửa mộ này tuy phong cách khá độc đáo, nhưng không thể chỉ dựa vào một điểm đó mà phủ nhận đây không phải ngôi mộ cần tìm.

Dù sao, từ thời cổ đại đến nay, có rất nhiều tộc người khác nhau từng sống ở đây, ai mà biết được thợ xây dựng thời đó nhất định phải là người Tần.Nhỡ đâu là một thợ xây đến từ nơi khác thì sao?

Họ thích thiết kế loại cửa mộ này cũng không chừng, mỗi một thợ xây đều có phong cách nghệ thuật riêng, có dấu ấn độc đáo.

Hơn nữa, thiết kế cửa mộ đâu có đáp án chuẩn mực kiểu sách giáo khoa, có chút khác biệt cũng có thể chấp nhận được."Không cần quá chú ý ở đây nữa." Chu Du nhìn cánh cửa mộ, như tự nói với mình, tiếp tục: "Nếu thợ xây dựng thời đó không phải cùng một chủng tộc, thì lại cần phải chú ý đến kết cấu bên trong mộ.""Cái gọi là vạn biến bất ly kỳ tông, công nghệ phát triển nhất thời đó chắc chắn là của người bản địa thời Chiến Quốc, không thể là của những người ngoại tộc thiên lệch kia.

Vì vậy, cơ quan trong mộ có lẽ sẽ càng thêm quỷ dị, nhưng tuyệt đối không vượt ra khỏi căn bản của lăng mộ Thăng Long.""Nghĩa là, trong mộ có thể có khuynh hướng phong cách Tây Vực, nhưng tuyệt đối không lấy phong cách Tây Vực làm chủ đạo, mà sẽ lấy phong cách cơ quan Thăng Long làm chủ." Chu Du suy nghĩ một lát rồi nói.So với trình độ đạo mộ của những người khác, Chu Du nổi bật hơn hẳn.

Dù sao, anh là một người ham học hỏi, đến cả những thứ mà Cửu Môn sắp thất truyền anh cũng biết."Lão Chu, bên trong có khi nào có

cương thi lớn không?" Sau khi tán gẫu một lúc, Vương Bàn Tử lại không nhịn được hỏi.Ám ảnh về cương thi đối với y còn vượt xa cả ma quỷ.

Chương 787

Mang máng nhớ lần đầu xuống mộ, xuất hiện một con cương thi lớn, từ đó trở đi, cương thi lớn như một lời nguyền, trong mười ngôi mộ thì có đến tám ngôi có cương thi lớn.Mà xui xẻo thay, tất cả đều đụng phải, cũng không biết có phải thể chất y chiêu cương thi không.“Ngôi mộ này bất kể có phải lăng Lý Băng hay không, bên trong nhất định sẽ có cương thi lớn, cấp độ sẽ không thấp đâu!” Chu Du không giấu giếm về điều này, theo tài liệu của Hoắc gia, bên trong ít nhất cũng có một con cương thi lớn mới bắt đầu có linh trí.Ngày trước, Cửu Môn đã dùng hết mọi thủ đoạn cũng không thể giết chết nó, đành phải dùng cơ quan trong mộ thất để nhốt nó trong một căn phòng bí mật.

Trong căn phòng bí mật đó có ghi chép về cuộc đời của chủ mộ.

Chỉ là khi đó sự việc xảy ra đột ngột, người của Cửu Môn không kịp sao chép, vội vàng bỏ chạy ra ngoài.“Lão Chu, cương thi lớn hẳn là có thể đối phó được chứ?” Vương Bàn Tử có chút không tự tin hỏi.

Theo y, nếu ngay cả Chu Du cũng không có tự tin đối phó, thì những người này có thể trực tiếp nghỉ ngơi luôn.“Không biết.” Chu Du lắc đầu, thật sự không biết cấp độ của cương thi trong mộ.

Không có vật tham chiếu cụ thể, khó mà nói ai mạnh hơn ai.

Nhỡ đâu con cương thi đó đã độ kiếp, hoặc biến dị thì sao?

Việc chưa thấy tận mắt thì không thể tùy tiện kết luận được.“Lão Chu, trước đó không phải anh có một số tài liệu của Hoắc gia sao?

Hay là anh kể về ngôi mộ này đi, để chúng tôi không phải vào trong mà hai mắt tối sầm, chẳng biết gì cả.” Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau, sau đó nói.Chu Du gật đầu, sau đó bắt đầu kể.

Tương truyền, từ rất lâu về trước, có một cặp vợ chồng sinh được bốn cô con gái xinh đẹp.

Tương truyền bốn cô gái xinh đẹp, lương thiện này, vì bảo vệ chú gấu trúc lớn mà mình yêu quý, đã anh dũng chiến đấu với yêu ma hung dữ, cuối cùng hóa thành bốn ngọn núi cao vút, tức là Tứ Cô Nương Sơn.Tứ Cô Nương Sơn được người dân Tạng địa phương tôn kính như thần tiên.

Nhưng đó dù sao cũng chỉ là truyền thuyết thần thoại, không thể coi là thật.

Từ góc độ phong thủy học, Tứ Cô Nương Sơn là một nơi dưỡng thi hiếm thấy, thông thường chỉ có những người hiểu biết một chút về Kỳ môn Độn Giáp mới chọn nơi này làm mộ huyệt.Phàm những người làm như vậy, đều sẽ thay đổi lớn phong thủy trong mộ.

Có hai nguyên nhân: một là muốn sau khi chết có thể phục sinh trọng sinh, để đảm bảo nhục thân không bị nơi dưỡng thi ảnh hưởng, không bị thi phách của chính mình chiếm giữ.Nguyên nhân thứ hai là luyện đan.

Phải biết rằng phàm là nơi âm địa đều không thể có địa hỏa, cũng không thể luyện chế đan dược.

Những người hiểu Kỳ môn Độn Giáp đều sẽ thường thử luyện chế các loại đan dược trường sinh.Thời gian luyện chế đan dược trường sinh quá dài, người sống không thể đợi được.

Vì vậy, họ sẽ đặt hy vọng vào sau khi chết.

Người của Cửu Môn vào đây không phải để tìm kiếm đan dược trường sinh bất lão, mà là để tìm kiếm người đã chết đi rồi lại phục sinh kia.Nhưng trong ghi chép tài liệu của Hoắc gia, lại không hề có sự xuất hiện của người đó.

Sau khi vào mộ, cũng không tìm thấy người cần tìm, thậm chí ngay cả một chút dấu vết cũng không phát hiện ra.Ngược lại, họ lại tìm thấy mấy con cương thi lớn, nhưng đáng tiếc không có con nào là thứ họ cần tìm.

Nhưng, ngày trước Cửu Môn đã dùng tất cả các mối quan hệ, mới tìm thấy Tứ Cô Nương Sơn, và xác nhận người đó thật sự ở trong mộ.“Vậy, người đó không ra ngoài sao?” Sau khi nghe xong lời Chu Du, Hồ Ba Nhất có chút kinh ngạc hỏi.

Theo lý mà nói, sống trong một nơi tối tăm mờ mịt như trong mộ, người bình thường không thể chịu đựng nổi.Chu Du lắc đầu nói: “Có khả năng là phương thức phục sinh không đúng lắm, hoặc là chưa khôi phục được trình độ người bình thường, nên mới không rời đi.”“Hoặc cũng có thể là đan dược trường sinh bất lão chưa luyện chế thành công, nên vẫn đang chờ đan dược trường sinh bất lão ở trong đó!” Những gì Chu Du suy đoán đều dựa trên tài liệu có sẵn, tiến hành suy đoán trên cơ sở đó, đưa ra kết luận gần nhất với đáp án chân chính ở mức độ tối đa.“Vậy chẳng phải, trong mộ có cương thi sao?” Nghe lời Chu Du, Vương Bàn Tử không khỏi rùng mình một cái.“Trong tài liệu của Hoắc gia không ghi rõ có bao nhiêu con cương thi lớn, nhưng tôi nghĩ, ít nhất cũng có một con trở lên.

Vì vậy, chúng ta cần phải cẩn thận một chút, cố gắng đi gần nhau hơn, để tránh xảy ra bất ngờ.” Chu Du nghiêm nghị nói.“Vương Bàn Tử nghe chưa, cương thi lớn không ít đâu, cẩn thận một chút.” Hồ Ba Nhất trêu chọc nói.Y không lo lắng về cương thi lớn, dù sao có Chu Du và Tiểu Ca, cương thi lớn bình thường chắc chắn không thể gây hại được, điều duy nhất cần lo lắng là con cương thi lớn bị phong ấn trong căn phòng bí mật kia, ngay cả người của Cửu Môn cũng không thể xử lý được.Nếu gặp phải con đó, nói không chừng sẽ có chút nguy hiểm.

“Lão Hồ cũng đừng nói tôi, đến lúc đó nếu anh cũng trúng chiêu thì có ý nghĩa gì nữa chứ.” Vừa nghe Hồ Ba Nhất trêu chọc, Vương Bàn Tử cũng không chịu yếu thế mà đáp lại.“Được rồi, nghỉ thêm một lát, gần đến lúc có thể mở cửa rồi.” Chu Du ngắt lời trêu đùa của hai người, sau đó chuẩn bị mở cửa mộ.

“Đang đang đang!”Sau khi gõ liên tục mấy cái lên cửa mộ, Chu Du liền dùng sức mạnh một cái, toàn bộ cánh cửa mộ đã mở ra.

Cửa mộ vừa mở, Chu Du nhanh chóng quét mắt nhìn một lượt vào bên trong, rồi mới yên tâm.Có Phá Vọng Chi Nhãn, nếu có thứ dơ bẩn nào ẩn nấp bên trong, thì chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy ngay.

Nhưng hiện tại tuy không nhìn thấy thứ dơ bẩn nào, nhưng không có nghĩa là bên trong không tồn tại thứ dơ bẩn.Bởi vì một số thứ dơ bẩn cũng có trí tuệ, chúng có thể ẩn nấp trong bóng tối, chờ đợi cơ hội để đánh lén người sống.

Một bước đi vào trong cửa mộ, sắc mặt Chu Du lập tức thay đổi, trong khoảnh khắc đã nhận ra điều không đúng!“Mọi người cẩn thận, có mùi máu tanh nồng!” Tuy trong mộ thất mùi máu tanh không đậm, lẫn với những mùi khác, nhưng Chu Du vẫn có thể phân biệt rõ ràng mùi máu tanh.Nghe lời Chu Du, những người còn lại đều biến sắc, đặc biệt là Hồ Ba Nhất, anh tiến lên, cố gắng ngửi ngửi nhưng lại chẳng phát hiện ra gì.

“Lão Chu, không phải anh đang đùa đấy chứ?

Thật sự có mùi máu tanh sao?”Hồ Ba Nhất hoàn toàn không ngửi thấy mùi máu tanh, cũng không thấy có xác chết nào trong mộ thất, nên đối với lời Chu Du có chút nghi ngờ.

“Thật sự có.” Không đợi Chu Du mở miệng trả lời, Tiểu Ca đang đi phía sau vô cùng khẳng định nói.Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử

nghe vậy, lập tức cẩn thận.

Nếu Chu Du có thể đang đùa, thì lời nói của Tiểu Ca không nghi ngờ gì đã xác định tính chất của sự việc này.Nhưng điều kỳ lạ là, mộ thất này rõ ràng đã lâu không được mở ra, vậy rốt cuộc là ai sẽ ở bên trong?

Hoặc mùi máu tanh rốt cuộc là của người sống hay người chết!

"Mọi người cẩn thận một chút, chú ý phía sau."Chu Du dẫn đầu thám hiểm bên trong, không bỏ qua bất kỳ góc nào, sợ có thứ dơ bẩn ẩn nấp trong góc.

"Tiểu Ca sang bên kia xem sao, có bất kỳ phát hiện nào cũng phải thông báo cho mọi người ngay lập tức."Chu Du chỉ tay về phía bên kia, nói với Tiểu Ca.

"Được!" Tiểu Ca không hề do dự, đi sang phía bên kia mộ thất, lấy một cái đỉnh ở trung tâm làm ranh giới, hai người mỗi người một bên cẩn thận thám hiểm.Sau một lúc lâu, hai người mới đi trở lại trước đỉnh, nhìn nhau một cái rồi đều gật đầu.

"Có vẻ là ở sâu hơn bên trong." Chu Du nhìn mộ thất xong, nói với mọi người.Mộ thất này là một mật thất nhìn có vẻ kín, nhưng thực chất chỉ dùng cơ quan khéo léo để chắn con đường phía sau.

Thực ra mà nói, mộ thất này chẳng khác nào cái sân của tứ hợp viện, không phải là mộ thất quan trọng.Vì vậy, hiện tại chỉ có một cái đỉnh ở chính giữa, ngoài ra còn có bốn trụ đèn.

Rõ ràng là một ngôi mộ táng theo hình thức Thăng Long, thuộc loại bản phổ thông không hề gia công.Mộ càng như vậy, càng thể hiện phẩm vị của chủ mộ.

Không cần đoán cũng biết, ngôi mộ này chắc chắn thuộc loại cơ quan xảo đoạt thiên công, bên trong khẳng định có rất nhiều cơ quan

tinh xảo.Vì là ngôi mộ như vậy, quy mô nhất định sẽ không nhỏ, chắc chắn sẽ được xây dựng theo bố cục nhà cửa khi còn sống, đương nhiên những chỗ cải tạo chắc chắn không ít, nếu không cơ quan sẽ không thể vận dụng được.

"Tiểu Ca!" Chu Du không đi sờ soạng trên những bức tường xung quanh, mà trực tiếp nhìn về phía Tiểu Ca."Ừm!" Tiểu Ca gật đầu, khi mọi người còn đang mờ mịt, Tiểu Ca và Chu Du đồng thời đưa tay ra, sau đó nắm chặt bốn góc của cái đỉnh, đột nhiên nâng lên.

"Kẽo kẹt kẽo kẹt."Trong khoảnh khắc, một tràng âm thanh cơ quan êm tai vang lên.

Mọi người mới thấy, phía dưới cái đỉnh kia, có một cái bệ đá từ từ dâng lên, trên đó có những khối sắt phân bố không đều, khảm xung quanh bệ đá.Cái khẩu vị xấu xa của người xưa là ở chỗ này, giải được mê đề thì có thể tiếp tục thám hiểm trong mộ, nhưng nếu không giải được thì chỉ có đường chết.

Gần như đã trở thành một quy tắc bất thành văn giữa người sống và người chết."Lão Chu, cái gì thế này?

Chúng ta phải giải nó sao?" Vương Bàn Tử tiến lên, nhìn những khối sắt phân bố trên bệ đá, hỏi.

Chương 788

Tuy đã xuống mộ không ít lần, nhưng về mặt kinh nghiệm và kiến thức, y hoàn toàn là một kẻ ngoại đạo, ngay cả những điều cơ bản nhất cũng không biết.“Hỏi lão Hồ là biết ngay.” Chu Du chỉ liếc mắt một cái, biết rằng cơ quan này được xây dựng dựa trên cái gì.“Lão Hồ?” Vương Bàn Tử nghe vậy, ngẩn ra, sau đó quay đầu lại, nhìn về phía Hồ Ba Nhất phía sau mình, hơi nghi ngờ nói: “Lão Hồ sao mà biết được chứ, cũng giống tôi thôi, cũng là lần đầu mà!”“Haizz, tôi bó tay với cậu rồi Bàn Tử.” Hồ Ba Nhất tiến lên nhìn một cái, lập tức cười nói: “Bình thường bảo cậu đọc sách nhiều hơn, thì cậu cứ kêu đọc sách nhức đầu, giờ tùy tiện gặp một cơ quan, lại chẳng biết nó dùng để làm gì.”“Uổng công đi theo tôi xuống mộ bao nhiêu lần, chẳng tiến bộ chút nào.” “Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật đó!”“Phàm người xuất hành tránh né, điều quan trọng nhất là Bát môn.

Lấy Bát môn làm nhân bàn, cát hung do người tự nắm giữ.

Phàm môn khắc cung là cát, cung khắc môn là hung, tổn thương người, nên là hung.”“Cơ quan Độn Giáp được xây dựng theo ‘người phát sát cơ, thiên địa phản phúc’.” Hồ Ba Nhất rất đắc ý khoe khoang nói.

Vương Bàn Tử đứng bên cạnh thì nghe một hiểu một không, hoàn toàn không hiểu ý của Hồ Ba Nhất.“Hắc hắc.” Nghe vậy, Chu Du cũng không nhịn được bật cười thành tiếng.

Vương Bàn Tử quả nhiên là một cây hài mà, xuống mộ hoàn toàn dựa vào cái gan, ra khỏi mộ thì hoàn toàn nhờ tổ tông phù hộ.“Lời của Hồ Ba Nhất, ý là cơ quan này là do người thuộc phái Độn Giáp tạo ra.

Phàm Kỳ môn Độn Giáp, điều quan trọng nhất là thuật số, bản

chất của nó là thiên văn vật lý học, hé lộ sự tương tác từ trường giữa tám hành tinh lớn trong hệ mặt trời và hành tinh chúng ta đang sống.”“Nghĩa là, cơ quan này dựa vào tinh tượng!

Chỉ cần tìm đúng tinh tượng, mới có thể mở ra thông đạo tầng tiếp theo!” Chu Du thấy Bàn Tử không hiểu, liền mở miệng giải thích.“Chúng ta bây giờ đang ở trong mộ, xem tinh tượng kiểu gì?” Vương Bàn Tử cảm thấy chỉ số IQ của mình bị sỉ nhục, không nhịn được phản bác: “Không lẽ chúng ta lại có một người quay về, sau đó đợi trời tối rồi mới xem tinh tượng sao?”“Bàn Tử, sau này chịu khó đọc sách nhiều hơn đi.” Hồ Ba Nhất cảm thấy đau đầu, lắc đầu, cũng không đợi Bàn Tử tiếp tục hỏi, trực tiếp lấy ra một cái la bàn.“Bệ đá như đại sơn, khối sắt như sao băng, một rơi chín khối liên kết, hãy lấy khối thứ ba.” Hồ Ba Nhất tùy tiện niệm một câu, sau đó ánh mắt dừng lại trên khối sắt thứ ba trên bệ đá.“Chín là số cực, ba là số mẫu, trong Độn Giáp phổ thông nhất, chọn thứ ba, tức là Diêu Quang Tinh, cánh cửa mộ thứ hai, ở phía Đông.” Hồ Ba Nhất nói rất khẳng định.“Không tồi, lão Hồ quả nhiên có vài đường.” Chu Du cười gật đầu, sau đó ấn xuống khối sắt thứ ba.

Ngay sau đó, bức tường thứ ba của mộ thất, cũng là vị trí phía Đông, bắt đầu tách ra hai bên.Một con đường hầm xuất hiện trước mặt mọi người, hai bên con đường hầm đều là bích họa.

Chu Du và Tiểu Ca đi đầu, trước tiên kiểm tra vị trí cơ quan, sau khi phá hủy chúng, mới bắt đầu chậm rãi đi dọc theo bích họa mà xem.Hoắc Linh nhanh chóng đi theo, giải mã nội dung trên bích họa cho mọi người.

“Bức tranh đầu tiên là cảnh nước lụt tràn lan, bá tánh khổ không nói nên lời.

Bức tranh thứ hai vẽ một người, vâng mệnh trị thủy.

Bức tranh thứ ba là cảnh đại hồng thủy được bình định, bá tánh cảm ân đeo đức.

Bức tranh thứ tư lại hơi kỳ lạ, trên đó không phải công tích cũng không phải thủy hoạn.”Khi Hoắc Linh nhìn bức tranh cuối cùng, chợt dừng lại.

Bức tranh này về cơ bản không liên quan gì đến ba bức trước, hoàn toàn như vẽ cho đủ số, tùy tiện vẽ lên.Nhưng với tư cách là người xưa, khi tạo dựng âm trạch, không thể có hành vi kỳ lạ như vậy.

Trong bức họa cuối cùng, vẽ hai người ngồi bệt dưới đất, địa điểm rất kỳ lạ, không phải nhà cửa, mà là một căn mật thất đá u ám, thắp nến có ánh sáng xanh lục đậm đáng sợ.Trên bức họa, hai người dường như đang bàn bạc gì đó, một trong số họ mặc trang phục của người có địa vị cao, cử chỉ hành động toát ra vẻ quý khí.

“Chẳng lẽ trị thủy có công, được đại quan tiếp kiến sao?”Hoắc Linh nhíu mày, đưa ra suy đoán.

Nhưng ngay sau đó, cô lại nhanh chóng lắc đầu, nói: “Không đúng, nếu là tiếp kiến, thì nơi này cũng quá quỷ dị rồi, nhìn không giống nhà người sống ở, mà giống mộ thất hơn.”“Có khi nào, bức họa thứ tư là được vẽ sau một khoảng thời gian không?” Chu Du nghe vậy, trầm tư hồi lâu, rồi mới đưa ra suy đoán của mình.

“Không thể nào chứ.”Mọi người vừa nghe, lập tức rùng mình.

Đâu phải ăn cơm, ăn xong bữa trước, bữa sau có thể ăn tiếp.

Nhưng là an táng, làm gì có chuyện người chết rồi lại mở mộ, rồi mời người đến vẽ tranh, nghe thôi đã thấy có chút khó tin rồi.“Nhưng nếu chủ mộ chưa chết thì sao?” Ô Thiền, người vẫn im lặng nãy giờ, chợt lạnh lùng mở miệng nói.

Chu Du nghe lời Ô Thiền, mắt lập tức sáng lên, nói: "Đúng vậy, nếu chủ mộ chưa chết, thì bức tranh đó có khả năng là được vẽ sau này, để ghi nhớ người đã cùng bàn bạc.""Lão Chu, hơi bị xàm rồi đấy." Vương Bàn Tử vừa nghe, không nhịn được phản bác: "Ai lại chưa chết mà đi vào ở trong mộ chứ, chưa nói đến chuyện có cát lợi hay không, ăn uống vệ sinh giải quyết thế nào?""Hơn nữa, vừa nãy Hoắc Linh cũng đã nói, bức họa thứ tư so với ba bức trước, không giống được vẽ cùng một thời kỳ.

Chẳng lẽ chủ mộ đã ở trong mộ vài năm, cuối cùng không có việc gì làm, lại để lại một bức họa như vậy?""Xét cả tình lẫn lý, đều không thể giải thích được!" Vương Bàn Tử phát hiện ra điểm yếu trong lời Chu Du, không tin vào suy đoán của Chu Du.

Theo y, bức họa thứ tư có lẽ là vẽ cho đủ số, đó mới là lời giải thích hợp lý nhất.Còn về suy đoán của Chu Du, theo y, đó hoàn toàn là không thể, quá bất bình thường.

"Không chừng những gì tôi đang thấy bây giờ đều là ảo giác!" Vương Bàn Tử lại đưa ra một quan điểm."Mọi người xem, ngày trước ở trong mộ Tinh Tuyệt Nữ Vương, tôi chẳng phải cũng thấy cái gọi là tiên tri sao, nhưng đó đều là ảo giác, căn bản không tồn tại thật, có lẽ khi chúng ta vào đây, đã trúng ảo thuật rồi.""Bức họa thứ tư có lẽ căn bản không tồn tại, chỉ là tất cả chúng ta đều bị ảo thuật ảnh hưởng, nên mới nhìn thấy một bức họa như vậy." Vương Bàn Tử nhìn bức bích họa trên tường, nhíu mày nói: "Nhìn nửa trên bức bích họa này, một mảng trống không, có khả năng sao?

Bích họa bình thường chẳng phải đều phải phủ kín đến tận trần sao?""Nhưng khi chúng ta đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, giáo sư kia đã nói..." Chu Du nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Vương Bàn Tử, mở miệng nói: "Quả thật, bích họa bình thường đều phải phủ kín đến tận trần, nhưng cậu quên một tiền đề sao?

Thể chất của tôi và Tiểu Ca vốn dĩ là khu tà tị ma, thậm chí thể chất của tôi còn lợi hại hơn, đừng nói không khí có độc, ngay cả uống tại chỗ hai lít ảo dược, tôi cũng sẽ không bị ảnh hưởng gì.”“Trong tình huống như vậy, cậu nghĩ chúng ta có thể bị ảo giác sao?

Nói đi thì phải nói lại, người xưa có những trường hợp giả chết thành tiên, có lẽ có nỗi khổ tâm khó nói, người đó nhất định phải chết.

Nhưng lại không thật sự chết, vậy thì giả chết là có khả năng.

Hơn nữa, người của Cửu Môn đều có thể vào được, chẳng lẽ người khác lại không thể vào sao?

Mang ít đồ ăn thức uống vào, hẳn không phải chuyện khó.”Những gì Chu Du nói, thực chất là dựa trên kết luận suy đoán để suy ngược lại.

Nghĩa là, nếu suy đoán của anh thành sự thật, thì mọi chuyện đều có thể thành lập.

Vương Bàn Tử, người vẫn giữ ý kiến phản đối, có chút lo lắng, đã mấy lần trúng ảo thuật, y có kinh nghiệm sâu sắc về tác hại của ảo thuật.Nhưng hiện tại thấy Chu Du thề thốt đảm bảo như vậy, y cũng đành tạm thời tin tưởng Chu Du.

“Lão công, mau nhìn đây!” Đúng lúc đó, Hoắc Linh đứng ở cuối đường hầm, nơi đó tối đen như mực, không nhìn rõ cảnh tượng bên kia.Chu Du và những người khác lập tức bước nhanh đến, không hề quá căng thẳng, bởi vì hiện tại chưa phát hiện ra thứ gì nguy hiểm.

Đợi Chu Du bước đến, dùng đèn pin chiếu về phía trước, mới phát hiện ra một mộ thất xuất hiện trước mặt, bên trong quan quách mở rộng, xung quanh có không ít thi hài nằm la liệt trên đất, ngay cả mấy cây cột đèn cũng đã đổ.Ở góc đông nam của quan quách, có thể thấy một mớ bùi nhùi cũ, rõ ràng là đã từng xảy ra chuyện không hay ở đó.

Đặc biệt là thi thể trong quan quách, đã biến mất tăm tích.Lúc này, Chu Du chợt nhận ra điều không đúng.

Theo lý mà nói, nếu thứ trong quan quách đã chạy ra ngoài, thì những tài bảo bên trong hẳn phải bị lấy đi chứ!

Dù sao, đến đây đạo mộ, chẳng lẽ là những quân tử đi du lịch sao?

Đối mặt với nhiều vật tùy táng như vậy, sao có thể không lấy đi chứ?Những thi hài trên mặt đất đều cực kỳ dễ nhận biết, trang phục của họ đều là trước thời Dân Quốc, sau đó, có mấy thi hài trang phục lại rất giống với thời đại hiện tại, thi hài cũng khá tươi mới.Rõ ràng, những thi hài ở đây là do người của hai thời kỳ khác nhau để lại, không phải đồng hành.

Vậy vấn đề là, trước sau đã có hai nhóm người vào, vậy tại sao họ lại không mang đi những tài bảo này?Đợt người đầu tiên không lấy, có thể miễn cưỡng giải thích được, nhưng đợt người thứ hai cũng không lấy, chẳng lẽ đạo mộ giờ thành những người tốt bụng không nhặt của rơi sao?Trong tài liệu của Hoắc gia, không hề đề cập đến thu hoạch, chỉ nói một số tình huống trong mộ, nhưng cụ thể có những mộ thất nào đã bị lục lọi, lại không có ghi chép chi tiết, đa số đều dựa vào ký ức của những người sống sót để ghi lại.Nếu mộ thất này thật sự có cương thi lớn, mà ngày trước lại không xử lý, vậy hiện tại con cương thi lớn đó sẽ ở đâu?

Lúc này, Chu Du liền lập tức ra dấu im lặng với mọi người.Mọi người đều hiểu ý, sau đó không hẹn mà cùng nhau chiếu đèn pin trong tay về phía mộ thất.

Vương Bàn Tử còn trực tiếp đốt một ngọn đuốc, ném vào cái chậu lửa bên cạnh, trong khoảnh khắc, toàn bộ mộ thất đều sáng bừng.Lúc này, mọi người mới thấy, ngay phía trên mộ thất, treo lơ lửng một cỗ quan quách đen như mực, bốn góc đều có một sợi xích sắt to bằng

thùng nước, cố định nó giữa không trung.Trên những sợi xích sắt đó, có không ít dải vải vàng cũ kỹ, chu sa trên đó gần như đã khô cứng, tựa như từng lá bùa, buộc chặt trên những sợi xích sắt.

Cảnh tượng hùng vĩ này lập tức khiến mọi người đồng loạt hít vào một ngụm khí lạnh.Bởi vì, trên cái quan quách đó, đang đứng một người!

Không, không phải người, mà là một con cương thi lớn!

Chương 789

Con cương thi lớn đó mặc quần áo đã mất đi màu sắc ban đầu, vô cùng khô vàng.Tóc trên đầu đã rụng hết, chỉ lưa thưa vài sợi ngoan cường mọc.

Ở khóe miệng con cương thi lớn đó, một mảng đen kịt, nhìn qua là thấy máu khô đã đọng lại ở đó, hai cái răng nanh gần như dài quá cằm.“Suỵt, từ từ rút lui, cẩn thận một chút.” Chu Du nhìn quan quách treo lơ lửng giữa không trung, thấp giọng nói với Hoắc Linh và những người khác: “Tiểu Ca ở cửa chịu trách nhiệm cản địa, tôi sẽ xử lý thứ này trước, sau đó mới mở quan quách phía trên!”Hoắc Linh và những người khác nghe vậy, lập tức chậm rãi rút lui ra ngoài.

“Không thành vấn đề, cứ giao cho tôi!” Tiểu Ca kể từ lần trước trở về, thực lực đã có tiến bộ, đối phó với cương thi lớn bình thường, không cần mượn sức mạnh huyết mạch.“Bàn Tử làm gì đấy!

Mau đặt xuống!” Đúng lúc đó, Hồ Ba Nhất thấy Vương Bàn Tử cúi người, nhặt một vật tròn đen sì trên mặt đất, lập tức quát lớn: “Không muốn sống nữa sao, không thấy ở đây đã chết nhiều người như vậy à?”Giọng nói tuy không lớn, nhưng cũng khiến tất cả mọi người đều nhìn sang.

“Tôi... chỉ tò mò, muốn xem cái này có phải kim loại quý hiếm không.” Vương Bàn Tử thấy ánh mắt mọi người, có chút ngại ngùng nói.Ngày trước ở Dã Nhân Câu, vì không biết hàng mà đã lỡ mất chiếc mặt nạ trên mặt một con cương thi lớn, bây giờ vừa thấy vật tròn đen sì này, y lại có chút ngứa ngáy trong lòng.“Xoảng xoảng xoảng!” Đột nhiên, trên đỉnh đầu truyền đến một tràng tiếng xích sắt va chạm loảng xoảng.

Mấy người đứng ở lối vào đều nhìn thứ trên đỉnh đầu, tự nhiên hiểu rõ, tiếng động đó là do ai gây ra.Vương Bàn Tử lúc này mặt càng thêm tái nhợt, vừa nghe tiếng động trên đầu, biết là cương thi lớn đã gây ra, điều đó có nghĩa là cương thi lớn có thể đã tỉnh dậy.

Tuy Vương Bàn Tử trông có vẻ nặng nề, nhưng thực chất y cũng xuất thân từ quân ngũ, thân thủ cực kỳ linh hoạt.Ngay lập tức không chút do dự, y trực tiếp lăn một vòng, cuộn về phía sau cửa.

Đúng lúc vừa lăn đi, một tiếng động lớn vang dội từ vị trí y vừa rời khỏi.

"Đông!"Một gã khổng lồ cao đến hai mét đứng sừng sững ở vị trí mà Vương Bàn Tử vừa đứng trước đó.

"Hống!" Quái vật mặt mũi hung tợn, răng nanh lởm chởm, gầm lên một tiếng giận dữ về phía Chu Du và những người khác, như một mãnh thú đã mất đi linh trí, chỉ còn lại bản năng giết chóc và hủy diệt!"Cẩn thận, Song Sinh Âm Dương Thi!" Chu Du vừa nhìn chính diện quái vật, lập tức hô lớn một tiếng, nhắc nhở những người khác cẩn thận.

Song Sinh Âm Dương Thi là loại song bào thai cùng huyết thống, thông thường, loại Âm Dương Thi này đều cần dùng võ tướng để luyện chế, tốt nhất là những mãnh tướng đã giết địch vô số, như vậy mới có đủ sát khí, luyện chế ra cương thi càng hung mãnh.Phương pháp tế luyện này cực kỳ quỷ dị, cần một người sống và một người chết.

Người chết bị tế luyện thì không có nhiều đau đớn, nhưng người sống bị tế luyện lại phải chịu đựng nỗi đau đớn vô cùng khủng khiếp.Thường thường cần phải sử dụng một loại cổ trùng quỷ dị, tên là Âm Dương Trùng, loại trùng này dài ba thước, nửa trắng nửa đen, sẽ được cắt đôi dọc theo mặt đen trắng, rồi riêng rẽ đặt vào trong thi

thể và cơ thể người sống.Mặt đen nhất định phải đặt vào trong thi thể, lấy mặt đen làm chủ, nuôi dưỡng phụ thi.

Nghĩa là, cơ thể người sống sẽ biến đổi theo thi thể.

Thi thể biến thành cương thi, thì cơ thể người sống cũng sẽ biến thành cương thi.Bởi vì là người sống, linh hồn chưa tiêu tan, ý thức còn trong cơ thể, nên sẽ đau đớn trải qua sự biến đổi của cơ thể, đó tuyệt đối là một sự tra tấn khủng khiếp.

Thật sự là cầu sống không được, cầu chết không xong.Nhưng, một khi luyện chế thành công, thì Âm Dương Thi tuyệt đối là ác mộng của tất cả những người đạo mộ.

Dương thi không xuất hiện, âm thi giết chóc.

Nếu âm thi chết, thì dương thi, với tư cách là phụ thi, sẽ lập tức tỉnh dậy, sau đó nuốt chửng toàn bộ sức mạnh của âm thi, tiến hóa thành Hống, sức mạnh vô cùng, không còn sợ những thứ khắc chế nữa.Thứ này một khi xuất thế, e rằng ngay cả đạn đạo cũng không thể giết chết được.

Tương tự, nếu dương thi chết trước, thì âm thi cũng sẽ nuốt chửng phụ thi, biến hóa thành Hống.

Loại Song Sinh Âm Dương Thi vô cùng quỷ dị này, cũng là do các thuật sĩ thời Tiên Tần biết cách chế tác.Theo truyền văn, trong lăng Tần Thủy Hoàng, đội quân đất nung có một nhóm Song Sinh Âm Dương Thi, số lượng không ít, vẫn luôn hộ vệ hoàng lăng.

"Tiêu rồi!" Ngay cả Tiểu Ca cũng cảm thấy khó nhằn, đối phó với cương thi lớn bình thường không có chút khó khăn nào, nhưng muốn đối phó với Hống, thì tuyệt đối không phải đối thủ.Lúc này, Ô Thiền nhìn Chu Du, mở miệng nói: "Tiểu trượng phu, thiếp có cách giết nó, chỉ cần có thể đâm xuyên tim nó, thiếp có thể lấy ra nửa con Âm

Dương Trùng trong cơ thể nó, chỉ cần Âm Dương Trùng hợp thành một, thì khi mất đi sự chống đỡ, nó nhất định sẽ trực tiếp mục nát.”“Cái này không thành vấn đề, Hống tuy trong truyền thuyết đao thương bất nhập, nhưng đó cũng chỉ là người phàm không có cách nào thôi, tôi có Minh Hồng Đao trong tay, phá vỡ phòng ngự của nó tuyệt đối không khó!” Chu Du vừa nghe lời Ô Thiền, trong lòng đã có đối sách.Song Sinh Âm Dương Thi quả thật mạnh mẽ, nhưng lại không phải tự nhiên hình thành, mà là nhờ tác dụng thần kỳ của Âm Dương Trùng, một khi không còn Âm Dương Trùng trong cơ thể, thì thi thể mất đi nguồn sức mạnh sẽ trực tiếp mục nát.Chu Du nhìn con cương thi lớn trước mặt, nghiêm nghị nói: “Những người khác tốt nhất là rút lui trước, một khi tôi giết chết tên này, thứ phía trên nhất định sẽ tỉnh dậy ngay lập tức.”“Ai cũng không biết khi nó tỉnh dậy có làm kích hoạt cơ quan khác trong mộ thất không.

Ngoài ra cũng không chắc chắn Song Sinh Âm Dương Thi kia, liệu có trí tuệ như lời đồn trong truyền thuyết khi còn sống không.”“Nếu thật sự có trí tuệ khi còn sống, khó đảm bảo nó sẽ không đối phó với những người yếu hơn trước, sau đó ép tôi mắc sai lầm.

Vì vậy, hiện tại tốt nhất là mọi người đi lên hành lang trước, Tiểu Ca phụ trách bảo vệ, Ô Thiền và tôi ở lại đây đối phó với tên trong quan quách đó!”Điều duy nhất Chu Du lo lắng là, có trí tuệ và không có trí tuệ, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

“Hay là Tiểu Ca cũng ở lại?

Tôi với Bàn Tử, Hoắc Linh lên hành lang bên ngoài trước?”Hồ Ba Nhất biết cảnh tượng tiếp theo mình có thể không có ích gì, nên chủ động đề xuất.

Chu Du nghe vậy, lắc đầu nói: “Không được, ngôi mộ này quá nguy hiểm, ai cũng không biết có phải là một ngôi mộ hoạt động

không, nhỡ đâu là mộ hoạt động, sau khi ba người ra ngoài, e rằng sẽ không vào được."Chu Du dừng một chút, tiếp tục nói: "Một khi xảy ra tình huống như vậy, không có Tiểu Ca ở đây, e rằng cũng sẽ lành ít dữ nhiều.

Vì vậy, đi theo Tiểu Ca thì tốt hơn.""Hơn nữa, trong mộ không chừng có người sống!" Cùng với lời Chu Du vừa thốt ra, mọi người đều sửng sốt.

Lúc này mới hiểu ra mục đích của Chu Du.

Ngôi mộ này không đơn giản, ngày trước Cửu Môn đã cùng nhau ra trận, cũng phải chật vật ở đây."Nếu đã vậy, thì Tiểu Ca càng nên ở cùng anh mới đúng!" "À lão Chu, tôi với lão Hồ, Hoắc Linh, cùng lắm thì quay về đường cũ, ra cầu thang đợi là được."Chu Du lắc đầu, trực tiếp nói: "Ngôi mộ này quá hung hiểm, ai biết được sau khi mộ thất phía dưới được mở ra, những cổ trùng phía trên có vào mộ không, nếu không có người như Tiểu Ca ở đây, ba người các cậu căn bản không thể đối phó được.""Nhưng đừng quên, những người trên hang đá kia đã dùng xi măng bịt kín hang!" Trong khoảnh khắc, mọi người đều nhớ lại cảnh tượng trên hang đá, tình cảnh thê thảm của những thi hài đó vẫn còn rõ mồn một trước mắt.Để những người đó bất chấp tất cả, thậm chí ngay cả người cũng không cứu, trực tiếp dùng xi măng bịt kín hang, nhốt người cùng với vật đó ở bên trong?

Chắc chắn có thứ hung hiểm lớn đã đuổi ra ngoài, bất đắc dĩ, không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể dùng phương pháp đơn giản và thô bạo nhất để giải quyết sự việc."Lão Chu, chẳng lẽ lúc chúng ta ở phía trước, có thứ hung ác hơn chưa lộ diện sao?" Chu Du liếc nhìn Hồ Ba Nhất, mở miệng nói: "Không sai, Cấm Bà Thần chưa lộ diện, mà trùng mẹ của đám cổ trùng đó cũng chưa lộ diện.""Nếu chúng thật sự ẩn nấp trong bóng tối, thì khả năng lớn nhất là ở trong hang ổ cổ trùng phía trên." "..." Mọi người nghe vậy, đều sửng sốt.

Ngay cả Hoắc Linh cũng không khỏi nhíu mày, chợt nhớ lại những âm thanh kỳ lạ trong hang ổ cổ trùng trước đó, lúc đó cô còn nghĩ đó là hành vi vô thức của cổ trùng.Nhưng bây giờ nghe Chu Du nói vậy, trong đầu cô lập tức hiện ra một cảnh tượng kinh hoàng.

Trong hang động cổ trùng nọ, ẩn mình có bốn đôi mắt đáng sợ, hai con quái vật không lộ thân hình đang ẩn nấp, nhìn chằm chằm sáu con người từng bước tiến vào động quật.

Trong đó, Hoắc Linh không nhịn được rùng mình.

Nếu quả thật là như vậy, thì cô và Hồ Ba Nhất, Vương Bàn Tử, thật sự chưa chắc đã sống sót.

Ngay cả khi có Tiểu Ca bên cạnh, vẫn vô cùng nguy hiểm.

"Cũng không cần quá lo lắng, Thần Bà Cấm và mẫu trùng cổ kia, chắc chắn đều sợ máu của Tiểu Ca, có thể bảo toàn được." Chu Du thấy Hoắc Linh có chút sợ hãi, liền mở miệng nói: "Chỉ cần tôi và Ô Thiền giải quyết được Thi Âm Dương song sinh, lập tức sẽ báo cho mọi người biết, lúc đó chúng ta sẽ tìm lối vào của mộ thất tiếp theo." "Nhưng, nếu Tiểu Ca không ở lại, vạn nhất…" "Yên tâm đi, chồng tôi có tự tin xử lý." Chu Du nhìn Hoắc Linh vẻ mặt lo lắng, cắt ngang lời cô, trực tiếp nói: "Hơn nữa, chẳng phải có đại lão bà ở đây sao, cứ yên tâm đi." "Gầm!" Thấy Chu Du cứ đứng đó nói chuyện mà không để ý đến mình, đại Tống Tử gầm lên một tiếng giận dữ, sau đó lao thẳng về phía Chu Du.

Thứ không có nhiều trí tuệ này, bản năng mách bảo rằng Chu Du là người mạnh nhất trong nhóm.

Nó khát khao được ăn thịt, lập tức nhắm mục tiêu vào Chu Du.

Sau khi giết Chu Du, những người còn lại sẽ trở thành thịt trên thớt, có thể tùy ý hưởng dụng.

“A a.” Thấy đại Tống Tử lao về phía mình, Chu Du liền cười lạnh một tiếng, nói: “Thứ không có não, vậy thì ta giết ngươi trước vậy!” “Cẩn thận, Thi Âm Dương song sinh đều có chút quái lạ, không sợ những thứ tịch tà!” Tiểu Ca đã lui ra ngoài mộ thất, không nhịn được mở miệng nhắc nhở.

“Yên tâm đi!” Chu Du trực tiếp đáp lại một câu, sau đó rút Minh Hồng Đao ra.

“Trảm!” Minh Hồng Đao lóe lên hàn quang lạnh lẽo, trực tiếp chém về phía đại Tống Tử.

“Choang!” Một tiếng động lớn vang lên, thân thể đại Tống Tử như bị một chiếc búa tạ nặng nề bổ trúng, trong khoảnh khắc ngực nó xuất hiện một vết nứt toác, máu màu xanh biếc phun tung tóe khắp nơi.

Chương 790

"Bành!" Đại Tống Tử bị đánh bay ra ngoài, trực tiếp đập vào tường mộ thất, đá vụn từ phía sau rơi xuống, sau đó đại Tống Tử từ từ trượt xuống khỏi bức tường, ngã vật xuống đất, cố gắng giãy giụa đứng dậy.

"Hít… Lão Chu cũng quá mạnh rồi chứ?" Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đang đứng ngoài cửa mộ thất chứng kiến cảnh này đều đồng loạt hít một hơi khí lạnh.

Đại Tống Tử trông không phải dạng vừa, vậy mà lại dễ dàng bị Chu Du đánh trọng thương như vậy, trong lòng mọi người vô cùng chấn động.

Ngay cả Tiểu Ca cũng không khỏi liếc mắt nhìn, tự hỏi rằng mình có thể giải quyết đại Tống Tử, nhưng tuyệt đối không thể nhẹ nhàng như Chu Du.

Chỉ một đòn tùy tiện đã đánh đại Tống Tử ra nông nỗi này, thậm chí ẩn ẩn đã bắt đầu mặc niệm cho nó rồi.

Không tìm ai mà tìm, lại cứ muốn tìm Chu Du để bị ngược ư?

Tiểu Ca nhìn đại Tống Tử, không khỏi lắc đầu, thầm nghĩ, xem ra Chu Du thật sự có khả năng giải mã được những bí mật mà Cửu Môn cũng chưa từng giải mã được. — Đúng lúc này, đại Tống Tử lại lần nữa lao về phía Chu Du.

Tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã vượt qua khoảng cách mười mét, một đôi vuốt sắc bén, trực tiếp vồ lấy vai Chu Du.

Nếu là người bình thường, căn bản không thể né tránh, chỉ một chiêu sẽ bị đại Tống Tử vồ lấy, sau đó hút cạn máu toàn thân, trở

thành một xác khô.

Nhưng, đại Tống Tử đối mặt không phải người thường, mà là Chu Du.

"Hừ!" Thấy đại Tống Tử lao đến, Chu Du không hề có chút sợ hãi, thậm chí còn không có động tác né tránh.

Vừa rồi một đòn thăm dò đã giúp Chu Du nắm rõ thực lực của đại Tống Tử, hoàn toàn có thể dựa vào sức mạnh cơ bắp để treo ngược nó lên mà đánh.

Chỉ thấy Chu Du trở tay một đao chém tới.

Một đao như thanh gậy quét ngang, trực tiếp đánh bật đại Tống Tử trở lại.

"Bành!" Đại Tống Tử lại một lần nữa bị đánh bay ngược trở lại, va mạnh vào vách đá, ngực lại nứt ra một vết thương lớn, máu xanh thối kinh tởm lại lần nữa phun ra.

"Cũng khá dai sức, xem ra phương pháp luyện chế Thi Âm Dương song sinh này cũng có chút môn đạo đấy!" Chu Du nhìn thấy cảnh tượng này, cũng không khỏi tắc tắc tán thưởng.

"Gầm!" Đại Tống Tử liên tiếp bị Chu Du cho ăn hành, càng lúc càng cuồng nộ, đôi mắt nó từ màu xám trắng dần chuyển sang màu đỏ rực.

Lông trên người cũng bắt đầu điên cuồng mọc dài ra, từ đen trắng, chỉ trong chớp mắt.

"Cái quái gì thế này?" Vương Bàn Tử đứng ngoài hành lang mộ thất chứng kiến cảnh này, kinh hãi kêu lên.

Tiểu Ca lập tức bước nhanh lên phía trước, đứng ở cửa hành lang, chặn những người phía sau.

“Cương Thi Lông Đen!” Chu Du nhìn thấy sự biến hóa của đại Tống Tử, lập tức biết chuyện gì đã xảy ra.

Thi Âm Dương song sinh ở trạng thái ban đầu là đại Tống Tử bình thường, một khi phẫn nộ hoặc cận kề cái chết, sẽ biến thành Cương Thi Lông Đen, thực lực cũng sẽ tăng vọt như sóng thần.

“Gầm!” Cương Thi Lông Đen lập tức quay người lại, lao về phía Tiểu Ca và những người khác trong hành lang.

Vừa mới tiến hóa, nó đang cực kỳ cần một lượng lớn máu để bổ sung năng lượng tiêu hao.

Trước đó đã biết Chu Du không dễ chọc, nên lập tức từ bỏ việc tìm Chu Du gây phiền phức, chuyển sang lao về phía Tiểu Ca có thực lực yếu hơn.

“Phanh phanh phanh!” Tiểu Ca lo lắng cho sự an toàn của Vương Bàn Tử, ra tay trước, dây dưa với Cương Thi Lông Đen.

Tiểu Ca mang theo một thanh cổ đao màu đen vàng, đao pháp đại khai đại hợp, mạnh mẽ chém vào người Cương Thi Lông Đen.

Nhưng đao của anh không thể xuyên thủng phòng ngự của Cương Thi Lông Đen.

Sau khi Cương Thi Lông Đen tiến hóa, tốc độ của nó cũng cực nhanh, mỗi đợt tấn công đều có thể chiếm thế thượng phong.

“Xuy lạp!” Trong khoảnh khắc, vuốt sắc bén của Cương Thi Lông Đen lướt qua trước ngực Tiểu Ca.

Một vệt máu đỏ tươi nở tung giữa không trung, quần áo trước ngực Tiểu Ca lập tức rách toạc, máu thấm ra, nhuộm đỏ y phục.

Vương Bàn Tử và những người khác chứng kiến sự biến cố đột ngột này, đều biến sắc.

“Không hay rồi!” Hoắc Linh càng kinh hô lên, “Bị cương thi thương, sẽ biến thành thi khôi!” “Yên tâm, có tôi ở đây!” Giọng Chu Du bình thản, Cương Thi Lông Đen tuy nhân cơ hội làm bị thương Tiểu Ca, nhưng tuyệt đối sẽ không để Tiểu Ca mất mạng.

Đừng quên, bản thân Tiểu Ca có huyết mạch Kỳ Lân, có thể ngăn chặn thi độc xâm nhập một cách hiệu quả.

Còn máu của Chu Du, lại càng bá đạo hơn, đủ để chứa ba loại huyết mạch rồng.

Chỉ thấy Chu Du cầm Minh Hồng Đao, nhẹ nhàng rạch một đường vào lòng bàn tay mình.

“Tích tách.” Ba loại huyết dịch hoàn mỹ hòa trộn vào nhau, từ lòng bàn tay chậm rãi nhỏ xuống.

Từng giọt từng giọt rơi xuống đất, trong khoảnh khắc, toàn bộ mộ thất đều trở nên yên tĩnh, tĩnh lặng như chết.

Ngay cả trong hang động cổ trùng phía trên, cũng có những chuyện kỳ lạ xảy ra, những con kim bát cổ trùng gần đó đều tự nhiên bạo phát chết hàng loạt, từng con cổ trùng từ đỉnh hang động rơi xuống, không bao lâu đã đầy rẫy xác trùng.

Đương nhiên, chuyện trong hang động cổ trùng, mọi người đều không hay biết.

Nhưng chuyện xảy ra trước mắt, thì lại có thể nhìn thấy rõ ràng.

Khi những giọt máu kỳ dị của Chu Du nhỏ xuống, Cương Thi Lông Đen như chuột thấy mèo, lập tức không kiểm soát được mà quỳ rạp xuống đất, sau đó hướng về phía Chu Du khấu bái, thân mình không ngừng run rẩy, như thể đã gặp phải một tồn tại khủng bố vậy.

Chương 791

Ngay cả chiếc quan quách chứa dương thi treo phía trên cũng bắt đầu rung lắc.

Vương Bàn Tử và những người khác chứng kiến cảnh này, đều trợn mắt há mồm.

Có thể Chu Du sẽ dùng đao chém đầu Cương Thi Lông Đen, hoặc Chu Du dùng thủ đoạn khác, đánh bại hay khống chế Cương Thi Lông Đen.

Nhưng không ai có thể ngờ, Chu Du lại dùng cách này, xử lý Cương Thi Lông Đen.

Đối với sức mạnh huyết mạch của Chu Du, Tiểu Ca cũng không biết nhiều.

"Huyết mạch rồng!" Tiểu Ca nhìn động tác của Chu Du, trong lòng không khỏi dâng lên một tia ghen tỵ.

Bản thân anh có huyết mạch Kỳ Lân, gặp những con Tống Tử bình thường, cũng như gặp tổ tông vậy.

Nhưng trước mặt con Cương Thi Lông Đen này, ngay cả đại Tống Tử cũng phải là cháu.

Tiểu Ca có vắt cạn máu cũng không khiến Cương Thi Lông Đen phải quỳ xuống.

Máu của Chu Du, lại có thể khiến Cương Thi Lông Đen trực tiếp quỳ xuống, điều đó có nghĩa là huyết mạch của Chu Du vượt xa huyết mạch Kỳ Lân của Tiểu Ca, cho nên mới có hiệu quả này.

Một loại sợ hãi xuất phát từ bản năng sinh vật.

Chu Du hiện tại như một con hổ, còn Cương Thi Lông Đen như một con thỏ rừng, máu của Chu Du chính là mùi vị của hổ.

Cương Thi Lông Đen vừa ngửi thấy mùi vị đó, sẽ sợ đến run rẩy.

"Kiêu ngạo, kiêu ngạo nữa cho ta xem nào!" Chu Du cầm Minh Hồng Đao, trực tiếp đi tới.

Lúc này, Minh Hồng Đao đã dính máu rồng, có một loại hiệu quả khu tà phá vọng cực mạnh, càng khắc chế Cương Thi Lông Đen một cách cực lớn, cũng như một loại lực chấn nhiếp không thể diễn tả bằng lời.

Một áp lực đến từ tầng thứ linh hồn, hoặc một loại uy hiếp mang theo từ gen.

"Lão Chu, mau chém nó đi!" Vương Bàn Tử kéo Tiểu Ca sang một bên, lớn tiếng gọi Chu Du.

Rõ ràng, Vương Bàn Tử vô cùng sợ hãi Cương Thi Lông Đen.

Cách tốt nhất để đối mặt với nỗi sợ hãi, chính là giết chết nó!

"Gầm." Cương Thi Lông Đen dường như dự cảm được hành động của Chu Du, không ngừng rên rỉ khẽ, dường như đang cầu xin Chu Du tha thứ, cầu xin Chu Du đừng giết nó.

Nhưng, Chu Du sẽ có lòng thương xót với một con cương thi sao? 50.

"Thôi thì hãy tử tế làm người, để ta giải thoát nỗi đau của ngươi!" Chu Du nhìn Cương Thi Lông Đen, thản nhiên nói một câu, sau đó lập tức giơ Minh Hồng Đao lên.

"Choa!" Khoảnh khắc tiếp theo, Minh Hồng Đao mạnh mẽ hạ xuống, kèm theo một vệt máu xanh biếc.

Đầu Cương Thi Lông Đen liền bay lên không trung, sau đó rơi

xuống đất, lăn vài vòng, mới có một làn khói bốc lên từ đầu nó.

"Xoạt." Trong khoảnh khắc, thân thể Cương Thi Lông Đen bắt đầu phân hủy, từng luồng thi khí thoát ra khỏi thân thể, dần dần bay về phía chiếc quan quách phía trên.

Chứng kiến cảnh này, Chu Du cũng không ngăn cản, vì không thể ngăn cản.

Ngay cả khi dùng máu rồng tưới lên thi thể đó, con dương thi trong quan quách treo phía trên, cũng có cách cướp đoạt bản nguyên âm thi, sau đó tiến hóa thành Hống.

Nơi lợi hại của Thi Âm Dương song sinh, cũng là thủ đoạn mà các thuật sĩ tiền Tần tự hào.

"Lão Chu, mau nhìn, ngực Tiểu Ca bốc khói đen kìa?" Vương Bàn Tử vội vàng kêu lên.

"Tránh ra!" Chu Du nghe vậy, lập tức bước nhanh tới.

Chỉ thấy chỗ Tiểu Ca vừa bị Cương Thi Lông Đen làm bị thương, đã biến thành màu tím sẫm, và có từng luồng khói đen như bị đốt cháy bốc lên.

"Tiểu Ca cố chịu một chút." Chu Du xé rách quần áo của Tiểu Ca, sau đó nghiêng lòng bàn tay đã rạch trước đó, dùng sức vắt, liền có mấy giọt máu ba màu nhỏ xuống vết thương.

Hồ Ba Nhất chứng kiến cảnh này, như có điều giác ngộ nói: "Lão Chu, máu anh và máu Tiểu Ca, sẽ không xung đột chứ?" Chu Du gật đầu nói: "Đương nhiên sẽ có, huyết mạch Kỳ Lân và huyết mạch rồng không tương dung, cho nên mới phải để Tiểu Ca chịu đựng." "Hồ Ba Nhất như có điều suy nghĩ gật đầu, lại nói: "Vậy chẳng phải máu của anh không khác gì linh đan diệu dược sao?" Chu Du hắc hắc cười một tiếng, nói: "Sau này ai bị bệnh, tìm tôi, tôi cho một giọt máu đảm bảo

trị bách bệnh.” Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử nghe vậy, hai người lập tức tươi cười rạng rỡ nói: “Vậy thì tốt quá, sau này xuống mộ cũng không sợ trúng độc nữa, lão Chu hay là anh để lại một hai gói máu, tôi và Bàn Tử hai đứa tôi làm một cái tủ lạnh bảo quản.” “Lúc xuống mộ thì uống một ngụm, ra mộ lại một ngụm, ha ha.” Chu Du nghe vậy, không vui đáp: “Hải, hai ông coi tôi như bò sữa à?” “Xuy lạp!” Đúng lúc này, một làn khói xanh bốc lên từ vết thương của Tiểu Ca, giống như có người đổ một nắm nước vào chảo dầu vậy, lập tức sôi sục.

Ở vị trí vết thương của Tiểu Ca, vết sẹo màu tím xanh đó, với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, nhanh chóng biến mất, da cũng trở lại bình thường, vết thương dần dần kết vảy và lành lại.

Tiểu Ca cố nén sự đau đớn kịch liệt do hai loại huyết dịch va chạm mang lại, nghiến chặt răng, không kêu lên thành tiếng.

“Cảm ơn!” Mãi một lúc sau, Tiểu Ca mới hồi phục, sắc mặt trắng bệch, nói lời cảm ơn với Chu Du, sau đó mới từ từ đứng dậy từ dưới đất.

“Ông xã, phía trên kia làm sao bây giờ?” Đúng lúc này, Hoắc Linh dùng ngón tay chỉ vào chiếc quan quách treo phía trên mộ thất, mở miệng hỏi.

Sau khi chứng kiến sự lợi hại của Cương Thi Lông Đen, mọi người đều nảy sinh cảm giác kiêng dè nồng đậm đối với kẻ chưa xuất quan kia.

Ai cũng rõ, hiện tại đại khái chỉ có Chu Du mới có thể đối phó với thứ trong quan quách đó.

“Mọi người lui ra ngoài một chút, Ô Thiền đang đợi tôi ở trong đó.” Chu Du hơi do dự, mới mở miệng nói: “Tôi vào thăm dò thực lực trước, nếu có khó khăn thì dùng phương pháp của Ô Thiền, nếu không

có khó khăn, thì tôi tự mình giải quyết!" Vừa rồi Cương Thi Lông Đen đột nhiên thay đổi đối tượng tấn công, khiến Chu Du trở tay không kịp.

May mắn thay Tiểu Ca đã đi đầu, không để Cương Thi Lông Đen làm Hoắc Linh bị thương.

Tiếp theo dương thi xuất hiện, sau khi cướp đoạt bản nguyên âm thi, nhất định sẽ càng lợi hại hơn.

Chương 792

Chu Du không dám xem thường, nên quyết định để mọi người lui về phía hành lang phía sau.

Còn mình thì ở lại trong mộ thất, thăm dò thực lực của dương thi trước, sau đó mới tiến hành những mưu tính khác.

"Được thôi, Hoắc Linh tôi đỡ Tiểu Ca đi về phía sau trước vậy!" Vương Bàn Tử nghe vậy, không chút do dự, trực tiếp đỡ Tiểu Ca, có chút nóng lòng nói.

"Ừ!" Hoắc Linh gật đầu, vừa định động thân thì dị biến xảy ra.

"Oanh!" Chiếc quan quách treo trong mộ thất, đột nhiên truyền ra một tiếng động kịch liệt, sau đó mọi người thấy, nắp quan tài che phía trên, đột nhiên bật tung ra.

"Bành!" Nắp quan tài từ trên trời rơi xuống, trực tiếp đập xuống đất, tạo thành một cái hố lớn.

Bản thân nắp quan tài không hề bị hư hại, phần bên trong của nắp quan tài nặng nề cũng hiện ra trước mắt mọi người.

Bên trong nắp quan tài, có những phù văn đen kịt, chi chít khắp toàn bộ bên trong nắp quan tài.

Giống như từng con trùng nhỏ li ti, khiến người ta vừa nhìn thấy đã buồn nôn.

"Trận pháp!" Tiểu Ca kiến thức rộng rãi, khi nhìn thấy những phù văn đó, sắc mặt lập tức trầm xuống, giọng nói cũng có chút chua chát.

Thứ nằm trong quan quách đó, dường như biết có người muốn rời đi, cho nên trước khi tỉnh lại, trực tiếp ra tay, giữ lại tất cả mọi người.

Máu rồng của Chu Du chỉ hơi trì hoãn thời gian tỉnh lại của nó một chút, dường như nó cũng không sợ máu rồng.

Từ đó có thể thấy được một điều, kẻ trong quan quách nhất định rất hung tàn, thực lực còn xa siêu hơn cả Cương Thi Lông Đen trước đó.

"Đã trực tiếp tiến hóa thành Hống rồi sao?" Chu Du trong lòng không khỏi suy đoán.

Hống là một loại cương thi đỉnh cấp, thông thường đều có màu đỏ rực, toàn thân mọc đầy lông đỏ, còn được gọi là Hồng Hống.

Trong truyện, Hồng Hống đều là tồn tại canh lăng.

Hống và Hạn Bạt có những điểm tương đồng, Hống tự mang thiên phú, nơi nó đi qua cây cỏ không mọc, không vật gì không cháy, là một loại quái thú có năng lực đặc biệt.

Những hung thú cấp bậc này, trong truyện, đều mang huyết mạch rồng trong mình, còn được gọi là Long Hống.

Thực lực cực kỳ khủng bố, có trí tuệ không kém gì con người, đó mới là điều đáng sợ nhất.

Truyền thuyết kể rằng, chỉ cần ở một nơi nào đó xảy ra thiên tai như đại hạn, nhất định là do xuất hiện Hạn Bạt hoặc Hống, nhưng Hống vì canh giữ lăng mộ nên không được nhiều người biết đến.

Nhưng xét về thực lực, cả hai không hề kém cạnh nhau.

Từ một khía cạnh nào đó, Hống còn mạnh hơn một chút, vì có huyết mạch rồng trong cơ thể.

"Phát… phát sáng!" Vương Bàn Tử nhìn thấy trong quan quách có một tầng ánh sáng đỏ, lập tức kinh hô có chút căng thẳng.

"Không chỉ, là Hống!" Tiểu Ca nhìn cảnh tượng này, biểu cảm vô

cùng ngưng trọng.

"Hống?" Trình độ văn hóa của Vương Bàn Tử không cao, cũng ít đọc tạp ký, tự nhiên không hiểu Hống là gì.

"Một loại cương thi, loại cương thi đỉnh cấp nhất, lợi hại nhất!" Hồ Ba Nhất bên cạnh mở miệng giải thích: "Trong truyền thuyết Hống đều là dã thú hung mãnh mang huyết mạch rồng, thích ăn thịt người nhất, có năng lực khống chế lửa." "Vậy… chẳng phải muốn đoàn diệt sao?" Vương Bàn Tử không nhịn được nói với cái miệng quạ đen.

"Bàn Tử đừng nói bậy!" Hồ Ba Nhất nghe vậy, lập tức trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử, sau đó mới nhìn Chu Du, nói: "Lão Chu, anh có nắm chắc đối phó với thứ đó không?" "Mọi người đi trước, tôi đi đối phó!" Chu Du không trực tiếp trả lời Hồ Ba Nhất, cầm Minh Hồng Đao, trực tiếp bước vào trong mộ thất.

"Gầm!" Từ trong quan quách, truyền ra một tiếng gầm rống cực kỳ kinh hoàng, âm thanh truyền đi mấy dặm, uy thế kinh người!

So với con Cương Thi Lông Đen trước đó, hoàn toàn là một trời một vực, hoàn toàn không có chỗ nào để so sánh.

Khi mọi người nghe thấy tiếng gầm rống này, đều sắc mặt tái nhợt, kinh hồn bạt vía.

Hống tuy chưa hiện thân, nhưng sự bá đạo trong âm thanh đó, có thể thể hiện ra sức mạnh khủng khiếp của nó.

"Xoẹt!" Một luồng lửa bắn lên trời, đốt cháy cả những tảng đá trên đỉnh mộ thất, toàn bộ mộ thất trong khoảnh khắc sáng rực như ban ngày!

Cùng với luồng lửa bắn lên trời đó, Hống cũng hiện thân vào khoảnh khắc ấy.

“Ông xã, cẩn thận nhé!” “Tiểu trượng phu cẩn thận nhé!” “Lão Chu, cẩn thận đó!

Mạng nhỏ của tôi đều trông cậy vào anh!” Mọi người cảm nhận sự nóng rát trong không khí, từng người một hướng về phía Chu Du nói.

“Yên tâm, mau lui ra!” Chu Du không quay đầu lại nói.

Lúc này, toàn bộ sự chú ý của anh đều tập trung vào chiếc quan tài, vào kẻ có thân hình vạm vỡ, toàn thân mọc đầy lông đỏ đó.

Hống tuy cực kỳ bất phàm, nhưng Chu Du cũng không cho rằng đối phương có thể làm tổn thương mình, ngay cả khi không thể đánh bại Hống, Chu Du cũng có tự tin có thể an toàn toàn thân mà lui.

“Gầm!” Hống lại lần nữa phát ra tiếng gầm rống, sau đó ánh mắt trực tiếp nhìn xuống Chu Du.

Khoảnh khắc này, Chu Du cũng nhìn rõ diện mạo của Hống.

Ngoại trừ màu sắc có chút khác biệt, Hống và con Cương Thi Lông Đen trước đó thực ra có sự tương đồng lớn, thân hình và diện mạo gần như được đúc ra từ cùng một khuôn.

Điểm khác biệt, chính là nhiệt độ cao khủng khiếp, cùng với ngọn lửa không ngừng cháy quanh thân, mang đến áp lực nặng nề cho mọi người.

Hơi thở từ mũi và miệng của Hống, đều tỏa ra mùi giống như lưu huỳnh.

Chương 793

"Gầm!" Hống thân hình khẽ động, từ trên quan quách nhảy xuống, trực tiếp lao về phía Chu Du.

Không có bất kỳ chiêu thức hoa mỹ nào, Hống linh hoạt như một cao thủ Hình Ý Quyền tinh thông, đối mặt tung một cú đá tiên.

"Bành!" Cú đá tiên đó cực kỳ sắc bén, ngay cả không khí cũng bị đánh bật ra tiếng nổ khí.

"Choang!" Động tác của Chu Du cũng không chậm, trực tiếp một đao chém về phía cú đá tiên của Hống, dưới sự va chạm của hai bên, phát ra âm thanh như kim loại va vào nhau.

Dưới một cú va chạm, cú đá tiên của Hống bị buộc phải bật ngược lại, nửa thân trên của nó lại nhân thế trực tiếp cúi xuống.

Dưới một đòn toàn lực của Chu Du, cũng không tránh khỏi việc nửa thân trái của anh nghiêng về phía trước.

Nhìn từ xa, dường như Chu Du chủ động dâng cổ mình lên, để Hống hưởng dụng vậy.

"Kiệt kiệt kiệt kiệt." Hống âm trắc trắc nhe miệng cười, trong đôi mắt có chút ánh nhìn trêu tức, sau đó há to cái miệng máu, hai tay trực tiếp ấn vào đầu và vai trái Chu Du, chuẩn bị uống máu tươi thỏa thích, ăn mừng sự tái sinh!

"Hừ, đồ chó ghê tởm thật âm hiểm!" Chu Du lập tức biết ý đồ của Hống, ngay lập tức tay trái cầm Minh Hồng Đao, sau đó trở tay một đao, chém thẳng xuống, trực tiếp chém vào đầu Hống.

Ngay lập tức, Hống bị một đòn mạnh mẽ, toàn bộ thân thể đều bị đình trệ giữa không trung.

Cũng nhân lúc nó dừng lại, Chu Du lập tức đổi tay cầm đao, đồng thời lùi lại phía sau một bước.

"Gầm!" Hống thấy âm mưu nhỏ không thành, lập tức gào thét phẫn nộ, sau đó mạnh mẽ một vuốt vồ lấy đầu Chu Du.

Vuốt sắc bén như đinh sắt, vô cùng sắc bén, ngay cả không khí cũng bị xé rách.

"Choang!" Chu Du một đao suýt soát gạt vuốt sắc bén của nó sang một bên, chuẩn bị lặp lại chiêu cũ, lại lần nữa một đao chém về phía mặt Hống.

Anh phát hiện chỉ khi chém vào mặt Hống, Hống mới bị ảnh hưởng, có lẽ đầu chính là điểm yếu của Hống.

"Gầm!" Ai ngờ Hống không né tránh, trực tiếp há to miệng máu, phun ra một làn khói về phía Chu Du.

Làn khói mang theo nhiệt độ cực cao, có chút giống hơi thở rồng, trong làn khói có nồng nặc thi độc.

Chu Du không dám xem thường, nhanh chóng thu hồi Minh Hồng Đao, cả người lùi về phía sau một vòng, trực tiếp rời khỏi vị trí cũ.

Dù sao, với Hống đã đạt đến trình độ này, ai biết thi độc trong làn khói đó, với thể chất hiện tại của Chu Du, có thể chịu đựng được không.

Trong điều kiện chưa thử nghiệm, Chu Du không cho Hống bất kỳ cơ hội nào.

Tên này trí tuệ không thấp, thậm chí khi giao chiến, nó còn biết cách chơi khăm Chu Du, biết chơi một số mánh khóe đơn giản.

Hống thấy Chu Du lui lại, lập tức trở nên gan dạ hơn, sau đó nhanh chóng lao tới, hai tay vung lên, một cú đấm thẳng vào Chu Du.

Động tác cực kỳ dứt khoát, có lẽ vì lúc sống từng là võ tướng, nên chiêu thức cực kỳ lão luyện, âm hiểm đến cực điểm, chuyên đánh vào những vị trí hiểm yếu trên cơ thể người.

Nếu không cẩn thận bị đánh trúng, mắt không mù, chắc cũng bị trọng thương, không chừng sẽ tạo cơ hội cho Hống, lúc đó dưới phản ứng dây chuyền, Chu Du cũng có thể lật thuyền trong mương.

Thấy Hống trực tiếp tấn công, không có bất kỳ phòng thủ nào, Chu Du lại lách người sang bên trái, đồng thời Minh Hồng Đao chém xiên, chém về phía nách Hống.

"Choang!" Lần nữa giao thủ, trên người Hống vẫn không để lại bất kỳ vết thương nào, Minh Hồng Đao tuy lợi hại, nhưng đối mặt với quái vật như vậy, cũng có chút lực bất tòng tâm.

"Xem ra, chỉ có thể thử máu rồng thôi." Chu Du suy nghĩ kỹ càng, quyết định dùng máu của mình, để đối phó với Hống trước mặt.

Sau đó, Chu Du nhanh chóng dùng tay trái nắm lấy lưỡi Minh Hồng Đao, sau đó nhanh chóng lướt qua.

Máu rồng ba màu chảy dọc theo thân đao Minh Hồng Đao, lấp lánh ánh sáng kỳ dị.

"Hát!" Chu Du cầm đao chỉ thẳng vào Hống, xem Hống sẽ có động tác gì.

"Gầm!" Hống tuy gầm gừ về phía Chu Du, nhưng lại không dám tiến lên động thủ, chỉ không ngừng dùng những động tác khoa trương để dọa Chu Du, trong đôi mắt ẩn hiện sự tức giận.

Rõ ràng, hành vi này chỉ có thể nói lên một sự thật, đó là nó sợ máu rồng của Chu Du.

Bất kể trong cơ thể có huyết mạch rồng hay không, ít nhất hiện tại nó sợ máu rồng, đã cho Chu Du một tín hiệu.

Máu của Chu Du có thể xuyên phá thân thể Hống, cũng có nghĩa là có thể chém giết Hống.

"Đã tìm được thứ khắc chế ngươi, vậy thì ngươi chết chắc rồi!" Chu Du ánh mắt sắc lạnh, trực tiếp lớn tiếng quát.

"Gầm!" Hống dường như hiểu tiếng người, nghe lời Chu Du nói, lập tức phẫn nộ gầm lên một tiếng về phía Chu Du, sau đó hai chân mạnh mẽ đạp đất, sau đó bật cao lên, tấn công về phía đầu Chu Du.

Dưới sự phẫn nộ, công thế của nó càng thêm hung lệ.

Không có bất kỳ ý niệm phức tạp nào, chỉ có một ý nghĩ là giết chết người trước mặt!

"Không tốt!" Ô Thiền nhìn thấy cảnh này, có chút hoảng sợ, đồng thời thân hình khẽ động, chuẩn bị chi viện Chu Du.

"Đừng!" Nhưng đúng lúc này, Chu Du không quay đầu lại mà lớn tiếng hét lên, khiến động tác của Ô Thiền khựng lại, nhưng cô cũng không tiếp tục tiến lên.

Cô tin vào phán đoán của Chu Du, vì Chu Du không cho cô đi, vậy thì nhất định có lý lẽ.

Điều đó cho thấy Chu Du không sợ Hống, cũng không lo Hống có thể làm tổn thương mình, nếu không sẽ không ngăn cản Ô Thiền chi viện.

Sau đó, Ô Thiền liền tiếp tục quan sát.

Chương 794

Chu Du phía trước vô cùng bình tĩnh, nhìn Hống tấn công, không hề hoảng sợ, ngược lại còn lộ ra một nụ cười khó lường.

"Cuối cùng cũng mắc câu rồi!" Chu Du mặt mày tươi rói, thầm nghĩ trong lòng.

Vừa rồi anh phát hiện, Hống rất dễ bị kích động, một khi bị kích động, nó có vẻ như bị giảm trí tuệ, giống như bị sát lục chi phối, hoàn toàn từ bỏ suy nghĩ.

Đây có thể là một khuyết điểm chí mạng, cũng không biết Hống vốn dĩ là như vậy, hay Hống được luyện chế từ Thi Âm Dương song sinh nên có một khuyết điểm cực lớn.

Nhưng bất kể nguyên nhân là gì, đối với Chu Du, đó đều là một tin tức cực kỳ tốt.

Trong khoảnh khắc Hống tấn công về phía Chu Du, thân hình Chu Du động, như một viên đạn pháo được bắn, trực tiếp bắn ra.

Khoảnh khắc ấy, Minh Hồng Đao trong tay Chu Du giơ cao, chém mạnh về phía Hống.

Thế đao hung mãnh hạ xuống, trên đó dính máu rồng ba màu, giống như một lá bùa đòi mạng vậy.

Cương thi bình thường, bất kể phẩm cấp nào, trước một đao này, chắc cũng sẽ dễ dàng bị chém thành hai nửa, khó có cơ hội sống sót.

Chu Du rất tự tin vào thực lực của mình.

"Gầm!" Trong đôi mắt Hống lóe lên một tia sợ hãi, khi sắp sửa va chạm với Minh Hồng Đao của Chu Du, nó rất thành thật lựa chọn né tránh.

Chỉ thấy, Hống đang giữa không trung, đột nhiên cưỡng ép thay đổi hướng tiến lên, sau đó đứng trên chiếc quan quách đang treo, phẫn nộ không ngừng gầm gừ về phía Chu Du.

"Rắc!" Đao của Chu Du cũng hạ xuống, trực tiếp chém nát chiếc quan quách đó trên mặt đất.

"Quả nhiên, máu rồng của ta có thể làm nó bị thương!" Tuy một đao không chém trúng Hống, nhưng trong lòng Chu Du đã có câu trả lời.

Hống sợ hãi, vì nó biết máu rồng của Chu Du có thể làm nó bị thương, thậm chí giết chết nó, cho nên mới tuân theo bản năng sinh vật, xu cát tị hung, lựa chọn né tránh để giữ mạng sống.

Tuy chỉ là một hành vi vô thức, nhưng cũng đủ rồi.

"Bây giờ, đến lượt ta!" Chu Du hoạt động cổ tay, sau đó chủ động tấn công về phía Hống.

Tình hình trong mộ thất, đã hoàn toàn đảo ngược.

Từ phía Hống chủ động tấn công, biến thành bị động phòng thủ.

Còn Chu Du, người ban đầu bị động phòng thủ, thì lại trở thành bên chủ động tấn công.

Hống đối mặt với sự tấn công của Chu Du, chỉ có một lựa chọn, đó là né tránh, không ngừng né tránh, không dám có bất kỳ tiếp xúc nào với Minh Hồng Đao của Chu Du.

"Gầm gừ." Hống điên cuồng gào thét, như một tên gà mờ bị ngược đãi trong trò chơi, gào thét bất lực.

Sự phẫn nộ dần chiếm ưu thế, lý trí của Hống hoàn toàn bị phẫn nộ bao phủ, trí tuệ của nó như ánh chớp lóe lên rồi biến mất, chỉ còn lại sự phẫn nộ.

Nó bắt đầu từ bỏ việc né tránh, lựa chọn tấn công, hoàn toàn không còn lo lắng sẽ bị Minh Hồng Đao chém giết, trong đầu chỉ có một ý niệm, giết chết người trước mặt!

"A!" Nhìn thấy Hống hoàn toàn điên cuồng tấn công, Chu Du chỉ cười lạnh một tiếng.

Anh biết, Hống sắp chết dưới đao của mình, một dã thú không có trí tuệ, gặp một thợ săn thân thủ bất phàm, cái kết chờ đợi nó, chỉ có con đường chết mà thôi.

Phẫn nộ và bất chấp tất cả chỉ có thể đại diện cho việc mắc lỗi, không ngừng mắc lỗi, không ngừng tạo cơ hội cho Chu Du ra tay giết chết.

Hai bên nhanh chóng lại giao chiến, Chu Du đã để lại vài vết thương trên người Hống.

Cuối cùng, khi Hống vồ lấy đầu anh, Chu Du một đao từ dưới lên, trực tiếp đâm xuyên vào cổ Hống, xuyên ra ở vị trí xương chẩm phía sau đầu.

"Phốc xuy!" Minh Hồng Đao dính máu rồng ba màu, dễ dàng chém đầu Hống xuống.

"Đông!" Cái đầu đầy lông đỏ từ giữa không trung rơi xuống, lăn trên nền mộ thất, một đường lăn đi, ngọn lửa đỏ lan tràn theo.

"Chết đi!" Chu Du một cú Quỳ Tinh Thích Đẩu, đá văng xác Hống, sau đó quay người chém mạnh một đao về phía đầu Hống.

"Rắc!" Chỉ nghe một tiếng xương cốt vỡ vụn, đầu Hống liền trong khoảnh khắc bị chém thành hai nửa, tất cả ngọn lửa cũng trong khoảnh khắc tan biến hết.

"Tiểu trượng phu, đã thấy Âm Dương Trùng chưa?" Ô Thiền thấy Hống bị Chu Du trực tiếp chém giết xong, mới đi tới, vô cùng tò mò

hỏi.

“Âm Dương Trùng?” Chu Du vỗ trán, mới nhớ ra, vội vàng quay người lại trước thi thể Hống, một đao rạch bụng nó, rạch một vết ở tim, lập tức nhìn thấy một con trùng thi hình thoi chỉ còn một nửa thân thể.

“Hình như chết rồi.” Chu Du có chút không chắc chắn dùng mũi đao Minh Hồng Đao, khều con trùng thi ra.

Cũng vào khoảnh khắc con trùng thi rời khỏi cơ thể, thi thể Hống lập tức khí hóa, như một xác khô đã lâu năm, khi gặp dưỡng khí, tự nhiên phong hóa.

“Đáng tiếc rồi.” Ô Thiền nhìn thấy cảnh này, không ngừng lắc đầu thở dài.

“Tiếc gì?

Thứ đó có ích lợi gì sao?” Chu Du có chút không hiểu hỏi.

Tuy anh biết Âm Dương Trùng có chút tác dụng, nhưng đối với sinh vật đã tuyệt chủng này, anh không hiểu rõ.

Đại khái cũng chỉ có người sống ở thời đại xa xưa như Ô Thiền, mới biết chi tiết hơn một chút.

“Âm Dương Trùng có một tác dụng, đó là trong Thăng Long có một loại đan dược cổ xưa, tên là Quy Nhất Đan, nguyên liệu chính của nó là Âm Dương Trùng.” Ô Thiền có chút tiếc nuối nhìn nửa con trùng thi, lắc đầu nói: “Đáng tiếc rồi, nếu nó còn sống, không chừng có thể tìm được phương thuốc cổ, không chừng có thể luyện chế ra Quy Nhất Đan đó, lúc đó có thể dùng để cải thiện thể chất cho Hoắc Linh muội muội.” “Không sao, sau này không chừng có cơ hội sẽ tìm thấy.” Chu Du nghe vậy, cười gượng.

Chương 795

Có Ô Thiền quan tâm Hoắc Linh, cũng tốt, chỉ cần hậu viện không cháy lửa, tổng có thể để những người phụ nữ bên cạnh mình đều cùng trường sinh bất lão được.

"Lão Chu, đã giải quyết xong hết rồi chứ?" Lúc này, Vương Bàn Tử thấy ánh sáng ở mộ thất bỗng nhiên tối đi, liền có chút nóng lòng hỏi.

"Giải quyết xong hết rồi, ra đây đi!" Chu Du nghe vậy, lập tức lớn tiếng đáp lại.

"Lão Chu, anh thật là, thật sự đã giết nó rồi." Vương Bàn Tử vừa đỡ Tiểu Ca, vừa lớn tiếng nói.

"Giết thì đã giết rồi, nhưng bây giờ lại gặp phải một số phiền toái khác." Chu Du nhìn bức tường trong mộ thất, khẽ lắc đầu.

"Phiền toái?" Vương Bàn Tử nghe lời Chu Du nói, liền ngẩn người, sau đó có chút sợ hãi nói: "Lão Chu đừng nói với tôi, lại có thứ gì đó." "Cũng không có thứ gì đó, tôi bây giờ hình như đã đi nhầm mộ." Chu Du nhìn Vương Bàn Tử và những người khác, nhún vai nói.

"Gì?" Tiểu Ca nghe vậy, sắc mặt biến đổi, sau đó nói: "Sao có thể?

Thi Âm Dương song sinh vừa nhìn đã là sản phẩm thời tiền Tần, những bức bích họa trên hành lang trước đó cũng rõ ràng là thời Chiến Quốc, sao có thể đi nhầm mộ được chứ?" "Mọi người nhìn vết lõm trên bức tường kia đi." Chu Du thở dài một tiếng, không mở miệng giải thích, chỉ vào chỗ Cương Thi Lông Đen đã va vào vách đá trước đó.

"Tường có gì đặc biệt sao?" Hồ Ba Nhất ngẩn người, sau đó bước

lên phía trước, sờ sờ vào bức tường, không cảm thấy có gì khác biệt.

"À lão Chu, tường không tệ à.

Gạch xanh chắc chắn, phía trên vẽ đầy văn tự triện thú mộ, không có vấn đề gì mà!" Vương Bàn Tử gõ gõ vào viên gạch tường, lẩm bẩm nói.

"Có vấn đề!" Tiểu Ca nhìn nhìn bức tường, cũng thở dài một hơi, u u nói: "Trong đây quả nhiên không phải ngôi mộ mà tôi muốn tìm." "Vì sao?" Hồ Ba Nhất ngẩn người, quay đầu nhìn Tiểu Ca và Chu Du, vẻ mặt khó hiểu.

"Tôi hỏi, bức tường đó dùng thứ gì để dính vào nhau?" Chu Du nhìn Hồ Ba Nhất, nhặt một khối gạch vỡ từ dưới đất, vẫy vẫy về phía Hồ Ba Nhất nói.

"Dùng keo dính?" Hồ Ba Nhất nghe vậy liền ngẩn ra, sau đó quay người lại, sờ sờ vào chỗ lõm trên bức tường, bóc ra một mẩu vật màu xanh đen nhỏ, xoa xoa trong tay.

"Hít… Bạch khiếm!" Hồ Ba Nhất nhìn thấy thứ sau khi xoa ra có chất trắng bên trong, liền chợt hiểu ra.

"Lão Hồ, cái gì thế?" Vương Bàn Tử một đầu mù mịt, là một người có trình độ văn hóa không cao, sự hiểu biết của anh ta về những thứ này thực sự có hạn.

"Bàn Tử, bình thường bảo anh đọc sách nhiều vào, không nghe." Hồ Ba Nhất lắc đầu, bất đắc dĩ nói: "Những ngôi mộ thời Chiến Quốc, đa số đều là kết cấu đất nén, tức là dùng đất nén sau đó đắp bùn, và xây bằng những viên gạch rỗng lớn.

Nhưng ở những chỗ tiếp giáp ở giữa, sẽ không dùng bạch khiếm và loại gạch xanh hình dải dài này.

Loại phương pháp này là sau thời Đông Tấn, ở giữa cách nhau

năm sáu trăm năm.” Nghe vậy, sắc mặt Vương Bàn Tử đại biến, anh ta không phải đồ ngốc, biết hiện tại đã xảy ra vấn đề.

Hoặc là ngôi mộ này là giả, hoặc là đại diện cho việc trong đây có hai ngôi mộ, đã hòa nhập vào nhau theo một cách kỳ lạ.

Cho nên mới xuất hiện cục diện như vậy, thứ trong mộ thất là của một ngôi mộ khác, nhưng bức tường mộ thất lại là của ngôi mộ này.

Nghe có vẻ hơi khó hiểu, nhưng thay đổi cách nói, dễ hiểu hơn.

Nó tương đương với hai cái bình, một bình A, một bình B, thứ vốn dĩ nên ở trong bình A, lại không hiểu sao lại ở trong bình B.

“Hay là chúng ta thăm dò ngôi mộ phía dưới?” Hoắc Linh đứng bên cạnh, mở miệng đề nghị.

“Cũng được, vậy thì dùng phương pháp Thính Lôi Định Huyệt đi.” Chu Du nghe vậy, liền quyết định dùng phương pháp của Hoắc Linh thử xem sao.

“Ông xã, của anh!” Hoắc Linh nhanh chóng lấy ra một khẩu súng, sau đó đưa cho Chu Du, nạp đạn vào.

Thính Lôi Định Huyệt không cần nhiều đạn, một viên là đủ, nhiều quá ngược lại sẽ ảnh hưởng đến phán đoán.

Chu Du nhận súng, nhìn quanh mộ thất, sau đó chọn một hướng, vẫy tay về phía mọi người, ý bảo họ bịt tai lại.

Sau đó mới bắn một phát súng lên phía trên.

“Bành!” Một viên đạn phun ra lửa, bắn vọt lên cao, trực tiếp xuyên vào những viên gạch đá trên đỉnh mộ thất.

Chu Du vào khoảnh khắc viên đạn rời nòng súng, nhắm mắt lại, tai khẽ động, bắt đầu bắt lấy âm thanh.

Những người khác không dám phát ra một chút âm thanh nào, đều

biết Thính Lôi Định Huyệt dựa vào sự khuếch tán của âm thanh để xác định cấu trúc mộ thất, cũng như hướng đi của các loại cơ quan.

"Mộ thất quá nhiều, vị trí phân bố đều đối xứng, như có người cố ý lấp lại ngôi mộ trước đó, khiến chúng liên kết với nhau." Chốc lát sau, Chu Du mở mắt ra, vẻ mặt cổ quái nói.

Nghe lời Chu Du nói, mọi người đều ngẩn người.

Đương nhiên có thể hiểu ý của Chu Du, nhưng chính vì như vậy, mới cảm thấy kỳ lạ.

Nếu một ngôi mộ hình chữ "thập", sau đó ngôi mộ đó được lấp đầy, có thể biến thành mộ hình chữ "khốn" hoặc "điền", mới có thể gọi là lấp đầy.

Muốn làm được điều đó, nhất định phải cực kỳ quen thuộc với cấu trúc của ngôi mộ trước đó, hiểu rõ tất cả sự phân bố của cơ quan, chỉ có như vậy mới có thể làm được như Chu Du nói.

Nhưng người xưa đối với mộ thất nói chung đều cực kỳ bí mật, coi trọng, ai lại nguyện ý sống chung một ngôi mộ với người đã khuất chứ?

Hoặc là mất công sức như vậy để mộ này khớp với mộ của người trước, thuần túy là ăn no rửng mỡ.

Phải biết rằng, cái giá phải trả để xây dựng một cái điền sung mộ còn lớn hơn nhiều so với việc xây mới một ngôi mộ.

Thứ nhất là do quy mô công trình khổng lồ, thứ hai là điền sung mộ không được phá hoại ngôi mộ gốc, mà phải tiến hành xây dựng lần thứ hai trên nền tảng đó, độ khó không hề nhỏ.

Từ xưa đến nay, ngay cả hoàng lăng cũng không có kiểu điền sung mộ này, chỉ có một vài ngôi mộ nhỏ mới làm như vậy vì tiện lợi.

Đại mộ và tiểu mộ hoàn toàn không phải cùng một khái niệm, chẳng khác nào một chiếc máy bay được chế tạo thêm một hàng không mẫu hạm, còn một chiếc xe đạp thì được gắn thêm hai bánh xe, hoàn toàn không có không gian để so sánh.

Chương 796

Điều này lại càng khiến mọi người thắc mắc.

Chẳng lẽ thật sự có người ăn no rửng mỡ đi làm những chuyện như vậy sao?

Tôi cũng có chút không hiểu, nhưng hiện tại điều quan trọng hơn là sau khi có thêm biến số này, làm sao để tìm được mộ thất tiếp theo, hoặc là ngôi mộ mà chúng tôi cần tìm! "Vậy giờ làm sao đây?" Vương Bàn Tử mở miệng hỏi, vốn dĩ cậu ta chẳng hiểu gì mấy chuyện này, giờ chỉ biết đi theo thôi. "Hết cách rồi, chỉ có thể mở từng mộ thất một.

Nếu may mắn thì có thể nhìn ra, nếu không may thì chỉ đành mở cho đến mộ thất cuối cùng." Tôi cũng chẳng có cách nào tốt hơn cho chuyện này.

Nếu là mộ thông thường, có thể căn cứ vào loại hình mộ thất để xác định phương hướng chủ mộ thất, nhưng trong một cái điền sung mộ, đó tuyệt đối không phải là phương pháp chính xác, có khi vì kinh nghiệm mà càng rời xa chủ mộ thất thật sự.

Nghĩ vậy, tôi vẫy tay ra hiệu cho Hồ Ba Nhất, anh ta lập tức hiểu ý lấy la bàn ra đưa cho tôi.

Hiện tại, phương pháp thực tế nhất là dùng la bàn định vị mộ thất tiếp theo, chắc chắn tốt hơn nhiều so với việc dựa hoàn toàn vào vận may. "Tầm Long phân kim khán triền sơn, nhất trọng triền nhất trọng quan, quan môn như hữu bát trọng hiểm, bất xuất âm dương bát quái hình." Tôi dựa theo chỉ dẫn của la bàn, nhanh chóng xác nhận phương vị của mộ thất tiếp theo.

Tôi đi thẳng đến trước chiếc quan quách đã vỡ nát, sau đó dùng

sức gõ gõ vào bệ đá bên dưới rồi nói: "Xuống dưới thôi." "Vậy mở cửa đi, chúng ta mau mau đi thôi." Vương Bàn Tử thì thần kinh đại điều, trực tiếp đi tới, có chút hăm hở nói. "Cái đồ vội vã, có cơ quan đấy!" Tôi thấy Vương Bàn Tử sốt ruột liền cười mắng: "Không giải cơ quan xuống dưới, cậu định xuyên tường à?" "Ôi, tôi tưởng mở rồi." Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức đi sang một bên đứng.

Cậu ta biết, tiếp theo phải do tôi giải quyết, phàm là những thứ giải đố thì Vương Bàn Tử đều chẳng biết gì sất. "Cẩn thận, mọi người lùi ra một chút, tôi sắp mở cửa đây." Sau khi nói xong, tôi không thèm nhìn, trực tiếp một cước giẫm mạnh xuống một tế đàn phía trước.

Trong khoảnh khắc, tế đàn bắt đầu từ từ chìm xuống đất, còn bệ tròn bên dưới quan quách thì bắt đầu mở ra hai bên, lộ ra một cái hố sâu hun hút.

Loáng thoáng có thể thấy từ vị trí tôi đứng, có một hàng bậc thang kéo dài xuống dưới. "Lão Chu, cái gì thế kia?!" Đột nhiên, Vương Bàn Tử đi tới, mặt hoảng sợ chỉ vào một nữ quỷ áo trắng đang lơ lửng bên dưới, kinh hãi kêu lên. "Ô ô ô." Nữ quỷ áo trắng thất khiếu chảy máu, trong đôi mắt trắng dã tuôn ra hai hàng huyết lệ, nức nở bay về phía trên. "Cái thứ gì?" Tôi trở tay một đao, chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết, nữ quỷ áo trắng kia liền biến mất không còn tăm hơi. "Móa, làm tôi hết hồn!" Vương Bàn Tử lúc này mới phản ứng lại, vội vàng rụt người lại, vỗ vỗ ngực.

Vừa rồi con nữ quỷ đó xuất hiện quá nhanh, quá gần, chú ý lực của cậu ta đều dồn vào mấy bậc thang kia, đến khi phát hiện con nữ quỷ thì đã không kịp rồi.

Nếu tôi không chém một đao thì có lẽ đã có chuyện bất ngờ xảy ra. "Bàn Tử, nhìn cái tướng thảm hại của cậu kìa!" Hồ Ba Nhất tiến lên,

một tay kéo Vương Bàn Tử ra phía sau, rồi chủ động đi lên phía trước, trước tiên dùng một sợi dây thừng quăng quăng trên bậc thang, nghe tiếng dây thừng đập vào mặt đất, anh ta mới bước từng bước đi lên. "Không vấn đề, bậc thang đặc ruột." Hồ Ba Nhất nhìn mọi người, mở miệng nói. "Được rồi, vậy đừng lãng phí thời gian nữa, mọi người cùng xuống thôi." Tôi gật đầu, lập tức gọi mọi người đi xuống.

Tôi đi phía trước, vừa đi vừa dùng đèn pin quan sát môi trường phía trước.

Đi khoảng hai phút gì đó, chúng tôi đến một khoảng đất bằng phẳng, bên trong hiển nhiên là hình dạng của một đại điện, có mấy chục cây cột đá lớn chống đỡ toàn bộ đại điện.

Khi đi vào, tôi không tiếp tục tiến về phía trước, mà dùng đèn pin soi xét khắp nơi, để phòng có thứ gì đó đột nhiên nhảy ra. "Mau nhìn kìa, bên trong có thi thể!" Đột nhiên, tiếng của Hoắc Linh truyền đến từ phía trước.

Thì ra khi tôi đang soi xét khắp nơi, Hoắc Linh đã đi lên trước.

Nghe thấy tiếng, tôi lập tức nhanh chóng tiến lên, những người khác cũng đi theo.

Ở phía sau một cây cột đá, có một thi thể toàn thân xanh đen nằm đó, mặt mũi không phân biệt được nam nữ nữa, da thịt dính chặt vào xương, giống như bị gió làm khô vậy. "Ồ, kỳ lạ, tên này trông như bị thứ gì đó hút khô máu vậy!" Hoắc Linh rất tinh mắt, nhìn thấy ở cổ thi thể có hai cái lỗ đen sì, không có một vết máu nào. "..." Tiểu Ca nhanh chóng tiến lên, ngồi xổm xuống, có chút không dám tin nhìn thi thể. "Tiểu Ca sao vậy?" Tôi thấy Tiểu Ca có vẻ khác thường liền hỏi. "...Người nhà họ Trương." Tiểu Ca nói với vẻ mặt có vài phần chua xót và bi thương. "Cậu biết người nhà họ Trương sao?" Tôi nhìn trái nhìn phải, cũng không nhận ra, liền hỏi. "Không phải người thân thích

của Trương gia, không có huyết mạch Trương gia, nhưng trên người có ấn ký của Trương gia." Tiểu Ca vừa nói, liền dùng con dao trong tay vén nhẹ vạt áo trước ngực thi thể, vừa vặn có thể thấy một hình xăm kỳ lạ trên đó, giống Kỳ Lân nhưng có chút khác, không hoàn chỉnh. "Gia nô được Trương gia nuôi dưỡng, hình xăm trên ngực là dấu ấn của Trương gia." Tiểu Ca thở dài, có chút đau khổ đứng dậy.

Tôi trầm ngâm gật đầu nói: "Tên này quả thực chết thảm một chút, bị cương thi hút khô máu." Nói rồi, mặt tôi đột nhiên biến sắc, vội vàng nói: "Cẩn thận, trong đại điện có cương thi!" "?!" Mọi người nghe vậy, đều biến sắc mặt, sau đó khá căng thẳng nhìn xung quanh.

Tôi không phải là đoán mò, thi thể trước mặt rõ ràng là bị hút khô máu tại chỗ này mà chết.

Điều đó chứng tỏ trong đại điện ít nhất có một con cương thi, nếu là người bị đại tống tử ở phía trên cắn chết, thì thi thể phải ở phía trên, không thể ở dưới đại điện được. "Lão Chu, đừng có dọa tôi nha!" Vương Bàn Tử vừa nghe có cương thi, liền cảm thấy đau đầu, vội vàng lấy từ trong ba lô ra một cái Hắc Lư Đề Tử.

Chương 797

"Dọa cái gì mà dọa, người rõ ràng là chết ở đây, lẽ nào cậu nghĩ tên ở trên ăn xong rồi ném xuống đây à?" Tôi đôi mắt nhìn quanh khắp nơi, không ngừng tìm kiếm trong bóng tối, một mặt thì mở miệng nói: "Tất cả mọi người đừng có tản ra, bật hết đèn pin lên, một khi có phát hiện, phải báo cho tôi biết ngay lập tức!" Mọi người nghe lời tôi, tự nhiên đều răm rắp nghe theo, tất cả đều lấy đèn pin của mình ra, quét khắp nơi trong đại điện tối tăm.

Ánh sáng mạnh lên, nỗi sợ hãi trong lòng mọi người cũng yếu đi không ít. "Tiểu Ca, cho cậu ấy một cái chết nhẹ nhàng đi!" Tôi nhìn thi thể dưới đất, lại nhìn Tiểu Ca, do dự khuyên nhủ. "Ừm!" Tiểu Ca quay mặt đi, Hắc Kim Cổ Đao trong tay vung xuống một cách tàn nhẫn, trực tiếp chém đứt đầu thi thể. "Đi thôi!" Tôi lúc này mới động thân đi về phía trước, mọi người theo sát phía sau.

Đại điện vô cùng rộng rãi, cũng chẳng biết dùng để làm gì, trống trải.

Trong cả đại điện, âm thanh duy nhất có thể nghe thấy là tiếng bước chân của chúng tôi.

Tiểu Ca đi bên cạnh, có vẻ lơ đãng, như đang có tâm sự. "Tiểu Ca, cũng không cần phải khó chịu, người ta sống trên đời, tổng phải đối mặt với sinh tử.

Hơn nữa, làm cái nghề này quanh năm đi bờ sông, nào có chuyện không ướt giày!" Vương Bàn Tử với vẻ mặt nghiêm túc, an ủi Tiểu Ca bên cạnh. "Bàn Tử cậu đang nói linh tinh cái gì vậy?" Hồ Ba Nhất nghe vậy, lập tức không có thiện ý nói: "Tiểu Ca mất trí nhớ nên không biết đã xảy ra chuyện gì, thấy cảnh nhớ cảnh mà thôi." "Không

sao, tôi chỉ là không biết, chuyện gì đã xảy ra... lại có người chết." Tiểu Ca lắc đầu, sau đó nặng nề thở dài một hơi.

Sống đến bây giờ, cậu ta cũng không biết vì sao mình sống, cũng không biết ý nghĩa của việc sống là ở đâu.

Bởi vậy, cậu ta chỉ có thể không ngừng xuống mộ, tìm kiếm ký ức đã mất, tìm kiếm ý nghĩa của cuộc sống. "Hả?

Cái gì?" Vương Bàn Tử vừa vung đèn pin, vừa nhìn Tiểu Ca, đột nhiên khóe mắt cậu ta thấy một bóng dáng lóe lên trong đại điện tối tăm, lập tức giật mình run bắn cả người. "Bàn Tử, cậu thấy gì?" Hồ Ba Nhất bên cạnh lập tức cảnh giác, nhìn theo hướng mắt của Bàn Tử, đèn pin xoay một vòng nhưng chẳng thấy gì cả. "Hình như có một người bay vụt qua chỗ đó!" Vương Bàn Tử cũng có chút không chắc chắn nói.

Vừa rồi bóng dáng kia biến mất quá nhanh, nhanh đến mức không kịp nhìn rõ, chỉ kịp liếc thấy trong khóe mắt.

Cậu ta có chút nghi ngờ liệu mình có nhìn nhầm ảo giác hay không. "Cái gì?" Tôi nghe tiếng phía sau, lập tức quay người lại hỏi. "Bàn Tử thấy một người bay vụt qua bên kia." Hồ Ba Nhất vội vàng mở miệng giải thích. "Cậu ta thấy một con phi cương!" Tôi nghe vậy, hơi nhíu mày, nói: "Mọi người cẩn thận một chút, đó là một con phi cương, tốc độ của nó rất nhanh, tuyệt đối đừng để lạc đội, tất cả hãy chú ý tình hình xung quanh." Phi cương là một loại cương thi, mạnh hơn Hắc Mao Cương Thi một chút, có khả năng bay nhất định, tốc độ cực nhanh.

Nếu gặp loại phi cương này trong mộ thất thông thường, tôi có thể giết nó chỉ trong một lần chạm mặt.

Nhưng trong đại điện này, ngược lại đã trở thành sân nhà của đối phương, tôi có chút kiêng dè.

Lỡ không cẩn thận chém đổ mấy cây cột thì ai biết có sập xuống không.

Bởi vậy tôi không chủ động đi tìm phi cương gây phiền phức, quyết định đi thẳng.

Nếu đối phương dám xuất hiện trước mặt, thì tôi cũng không ngại chém giết nó, coi như loại bỏ một mối đe dọa tiềm tàng. "Xem ra thi thể trước đó là kiệt tác của con phi cương đó rồi." Tôi thầm đoán trong lòng, nhưng bước chân không hề dừng lại chút nào, tiếp tục tiến về phía trước. "Này lão Hồ, cậu nhìn cho kỹ vào, đi trong này tôi cứ thấy rợn người thế nào ấy." Vương Bàn Tử đèn pin cứ lia khắp nơi, trong lòng vẫn canh cánh chuyện vừa nhìn thấy, không sợ mới là nói dối. "Thôi được rồi, đi đi, có Tiểu Ca, lão Chu, có Ô Thiền ở đây, sợ cái gì?" Hồ Ba Nhất thì tỏ ra bình tĩnh, trong đội có ba đại lão ở đây, không tin con phi cương kia dám gây phiền phức! "Chậc... nhiều thi thể quá!" Đi chưa được bao xa, mọi người liền sững sờ trước cảnh tượng trước mắt.

Phía trước, mười mấy thi thể nằm ngổn ngang, tất cả thi thể đều giống hệt thi thể chúng tôi gặp lúc trước, toàn thân xanh đen, ở cổ đều có hai cái lỗ đen sì, hiển nhiên đều bị phi cương giết chết! "Hai người là người của Hoắc gia tôi!" Hoắc Linh nhìn quần áo của hai trong số các thi thể, vô cùng khẳng định nói. "Người nhà họ Trương." Tiểu Ca cũng nhìn thấy một thi thể trong số đó là gia nô của Trương gia.

Đột nhiên phát hiện ra nhiều thi thể như vậy, Vương Bàn Tử càng thêm căng thẳng, lại gần tôi hơn một chút. "Xem ra, trong đại điện này không chỉ có một con phi cương!" Sắc mặt tôi cũng trở nên nghiêm trọng.

Những thi thể trước mặt không nằm cách xa nhau, không giống bị phi cương giết chết sau khi lạc đàn, mà giống như bị phi cương vây

hãm tại một chỗ rồi mới bị giết.

Sở dĩ tôi có cơ sở để suy đoán như vậy là vì vị trí của những thi thể này giống hệt tư thế phòng thủ.

Trong tình huống này, không khó để suy đoán ra tình hình lúc bấy giờ. "Móa, nhiều ngôi sao quá!" Không biết từ lúc nào, trên đỉnh đại điện, có từng đốm sáng xanh yếu ớt, lúc sáng lúc tối, giống như những ngôi sao trên bầu trời đêm, phủ kín toàn bộ đỉnh đại điện. "Làm gì có nhiều phi cương đến vậy?!" Tôi nghe tiếng mà nhìn lên, sắc mặt đột nhiên đại biến.

Chương 798

Đèn pin quét lên trên, phát hiện đó căn bản không phải là sao, mà là từng đôi mắt, chủ nhân của những đôi mắt đó thì đều treo ngược trên đỉnh đại điện như dơi. "Chậc..." Mọi người cũng vội vàng chiếu đèn pin lên phía trên, trong khoảnh khắc, một cảnh tượng hùng vĩ hiện ra trước mắt mọi người.

Từng con phi cương, với đôi mắt phát ra ánh sáng xanh lục, hung tợn trừng nhìn chúng tôi.

Trong đôi mắt đó, tràn đầy sự tham lam khát máu.

Thỉnh thoảng chúng chớp mắt, khiến đôi mắt đó lúc sáng lúc tối, hệt như những vì sao trên bầu trời.

Nhưng trên thực tế, đó căn bản không phải là sao, mà là từng đôi mắt độc ác.

Hồ Ba Nhất, Vương Bàn Tử, Hoắc Linh ba người nhìn thấy cảnh tượng này, thân thể không ngừng run rẩy, không nhịn được mà rùng mình.

Tôi, Tiểu Ca, Ô Thiền ba người, sắc mặt cũng không tốt chút nào.

Số lượng nhiều đến mức phát điên rồi. "Tôi cuối cùng cũng hiểu, đại điện này dùng để làm gì rồi!" Tôi thở phào một hơi dài, chậm rãi nói: "Chỉ là bây giờ, tôi thắc mắc không biết Lão Cửu Môn đã dùng phương pháp gì mà đi vào đây, chỉ chết có một vài người như vậy!" Nếu khi đó người của Lão Cửu Môn đã vào đây, nhất định phải có cách để không bị những con phi cương này tấn công, bằng không e rằng toàn bộ Lão Cửu Môn, trừ một số ít người có thể sống sót, còn lại chắc chắn sẽ chết hết ở đây!

Tôi không phải là không nhìn thấy người của Lão Cửu Môn, số lượng phi cương ở đây thực sự quá khoa trương, thậm chí khiến tôi cũng phải nghi ngờ, rốt cuộc nhiều phi cương như vậy là từ đâu ra?

Cổ nhân khi xây dựng cổ mộ đã dùng phương pháp gì để nuôi dưỡng được nhiều phi cương như vậy?

Điều này khiến tôi trăm mối không thể giải. "Không đúng, những con đó dường như không phải tất cả đều là phi cương!" Đột nhiên, Tiểu Ca vô cùng khẳng định mở miệng nói. "Cậu biết à?" Tôi vô thức hỏi một câu, sau đó như hiểu ra điều gì đó, mở miệng nói: "Cậu đã khôi phục ký ức rồi sao?" "Ừm." Tiểu Ca gật đầu nói: "Không chỉ một chút ký ức, nhưng không phải đã khôi phục toàn bộ." "Ở đây chỉ có sáu con phi cương, trên đỉnh đại điện có những tấm gương hình thoi, nên nhìn lên trông dày đặc như thể toàn bộ đều là phi cương.

Nhưng thực tế chỉ có sáu con là thật, còn lại đều là ảnh phản chiếu!" Tiểu Ca nhanh chóng nói ra toàn bộ sự việc mà cậu ta biết: "Vốn dĩ có mười con phi cương, nhưng tôi đã giết bốn con, ở đây hẳn còn lại sáu con sống sót." "Thì ra là vậy." Tôi nghe vậy, mới thở phào một hơi.

Tốt, sáu con phi cương, một mình tôi có thể xử lý, không cần lo lắng những người khác sẽ bị phi cương làm hại. "Sáu con, thế cũng không ít đâu.

Chúng ta tổng cộng sáu người, vừa đủ để chia đều." Vương Bàn Tử u u nói. "Bàn Tử cậu có thể đừng có cái mồm quạ đen được không?" Hồ Ba Nhất bên cạnh nghe vậy, mạnh mẽ vỗ trán, có chút hối hận nói: "Ban đầu tôi nên để cậu ở lại trong cái mộ đó." "Tôi không phải đang suy nghĩ, làm cho không khí sôi động lên sao." Vương Bàn Tử cười hì hì nói. "Không cần quản, nếu chúng dám tới thì giết thôi." Tôi không để ý đến hành vi làm trò con bò của hai người, nhìn Tiểu Ca

nói: "Cậu còn nhớ con đường đi không?" "Biết." Tiểu Ca vừa nói liền dẫn đường đi về phía trước, dùng tay chỉ về phía trước đại điện nói: "Ở đó có một cánh mộ môn lớn, bên trong có một quan quách, tôi đã không động vào." "Vì sao?" Tôi cảm thấy hơi kỳ lạ, mở miệng hỏi. "Quan quách đó không tầm thường, lúc đó tôi nghi ngờ bên trong nằm một ẩn sĩ bên ngoài, căn bản không phải chủ nhân của ngôi mộ ban đầu." Tiểu Ca trầm ngâm một lát sau, mở miệng nói: "Bởi vì nắp quan tài đó đã bị người ta thay bằng một khối hàn băng ngàn năm, vĩnh viễn không tan chảy." "Ồ, cũng có chút hiếm lạ, đi thôi, tôi đi xem sao!" Nghe Tiểu Ca nói vậy, tôi lập tức tinh thần phấn chấn.

Tôi nghi ngờ kẻ ngoại lai này có thể liên quan đến người đứng sau giàn xếp mà chúng tôi đang tìm kiếm.

Đương nhiên, đó chỉ là suy đoán của tôi, cũng không khẳng định.

Mọi thứ, đều phải đợi đến đó mới biết.

Nhanh chóng, mọi người nhìn thấy cánh mộ môn lớn mà Tiểu Ca đã nói. "Tiểu Ca, đây là mộ môn của cậu à?" Vương Bàn Tử với vẻ mặt nghi ngờ nhìn cái hang đá đang mở rộng phía trước, chứ đừng nói là cửa, đến cả mảnh gỗ cũng chẳng thấy. "Lúc đó cơ quan hình như hỏng rồi, nên dùng thuốc nổ." Tiểu Ca nghe vậy, có chút ngượng ngùng nói. "Thì ra là vậy." Tôi cuối cùng cũng hiểu ra nguyên nhân.

Hóa ra Lão Cửu Môn cũng có lúc thất thủ, cơ quan hỏng cũng chỉ là một cái cớ thôi.

Cơ quan hỏng cũng có thể mở được mà, nào đến mức phải dùng thuốc nổ.

Tôi không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn lúc đó người của Lão Cửu Môn không mở được mộ môn, không có cách nào khác ngoài việc dùng thủ đoạn bạo lực, dùng thuốc nổ phá nó ra.

Còn về cánh mộ môn bị nổ tung, chắc là đã bị dời đi chỗ khác rồi, những mảnh vụn còn lại có lẽ đã phong hóa từ lâu.

Trước cái hang đá đang mở đó, chúng tôi có thể nhìn thấy qua đèn pin một cỗ quan quách nghiêng chín mươi độ bên trong, đối diện với cửa đại điện.

Bên trong nằm một lão già tóc bạc da mồi, nhưng cụ thể thì không nhìn rõ lắm, vì phía trên quan quách có một khối hàn băng dày che chắn. "Á, lão già này cũng biết chọn chỗ đấy, làm Bàn gia tôi giật mình!" Vương Bàn Tử đột nhiên nhìn một cái, suýt nữa làm rớt đèn pin.

Ngay lập tức, cậu ta lấy một cây trường thương từ phía sau ra, chọc chọc vào quan quách. "Bàn Tử, đừng!" Tôi thấy hành động của Vương Bàn Tử, vội vàng giơ tay ngăn lại.

Đùa gì chứ, người của Lão Cửu Môn năm xưa còn không động vào, nhất định có gì đó kỳ quái.

Bằng không, đám trộm mộ của Lão Cửu Môn có thể trơ mắt nhìn kho báu mà không lấy một vật sao? "Bàn Tử đừng có hành động lỗ mãng, nhỡ người ta chưa chết thì sao!" Hồ Ba Nhất cũng không có thiện ý nói. "Nằm trong quan tài rồi mà chưa chết á?" Vương Bàn Tử hậm hực cất thương lại, đi theo tôi. "Rắc!" Tôi tiến lên, trực tiếp lấy khối hàn băng xuống.

Chương 799

Lúc này, mọi người đều có thể nhìn rõ ràng thi thể trong quan quách trông như thế nào.

Chỉ thấy, lão nhân nằm trong quan quách, sắc mặt hồng hào, thần thái vẫn như cũ, khoác trên người một bộ trường bào rộng rãi, hai tay kết ấn trước ngực, là thủ thế tiêu chuẩn của Đạo giáo.

Hiển nhiên, đây là một nhân vật sau niên đại Đông Hán.

Nhưng tôi lại không chắc ông ta chết lúc nào, hoặc rốt cuộc có chết hay không!

Bởi vì dáng vẻ của lão già này thực sự quá kinh người, làn da vẫn còn vẻ bóng bẩy ẩm ướt, ở ngực có cảm giác phập phồng, phảng phất như tim đang đập vậy.

Điều đáng sợ nhất là cánh mũi ông ta khẽ động, dường như đang hít thở.

Nhìn lão già này lần đầu tiên, trong lòng tất cả mọi người đều hiện lên bốn chữ: "Tiên phong đạo cốt!" Từ này, dường như được tạo ra riêng cho lão già, không hề có chút nào cảm giác bất hòa. "Tiểu Ca, đây là ẩn sĩ cậu nói sao?" Tôi nhìn lão già trước mặt, có chút không dám tin nuốt nước bọt, sau đó nhìn về phía Tiểu Ca phía sau. "Đúng là ẩn sĩ, lúc đó tôi xác nhận thân phận, nghi ngờ là Lư Sinh, thuật sĩ bên cạnh Tần Thủy Hoàng." "Khi đó có một phong thẻ tre, trên đó ghi lại cuộc đời của người này, do ông ấy tự viết." "Khi đó ông ta không phải đang luyện chế thuốc trường sinh bất lão cho Tần Thủy Hoàng, lại lo lắng Tần Thủy Hoàng sẽ giết mình, vì vậy đã bày ra một kế, cùng với Hầu Sinh luyện chế hai cỗ thế thân khôi lỗi, còn ông ta và Hầu Sinh thì thừa cơ bỏ trốn, sống sót dưới thân phận chó." "Sau đó tiên lộ vô

vọng, sau khi chia tay với Hầu Sinh, ông ta liền đến vùng đất Thục tiềm tu, mãi đến thời Tam Quốc mới chọn ẩn tu trong mộ này." "Chỉ tiếc là, thẻ tre đó sau này đã bị thất lạc." Tiểu Ca cố gắng hồi tưởng lại những ký ức vừa mới khôi phục, đem tất cả những gì mình biết nói ra.

Vương Bàn Tử nghe đến mức ngáp ngắn ngáp dài, sau đó với vẻ mặt hăm hở nhìn tôi nói: "Lão Chu, chúng ta cũng không thể tay trắng ra về được, xem tôi có thể mang về ít đồ kỷ niệm không?" "Khoan đã, xem xem rốt cuộc ông ta chết hay chưa!" Tôi không phản đối cách làm của Vương Bàn Tử, nhưng hiện tại không thể để Vương Bàn Tử tùy tiện chạm vào thi thể lão già, ít nhất là trước khi xác nhận ông ta đã thực sự chết hay chưa, tôi sẽ không động thủ. "Chắc là không cần xác nhận nữa đâu nhỉ." Vương Bàn Tử có chút khó đoán nói.

Lão già trước mặt quả thực quá kinh người, có hơi thở có nhịp tim, trừ việc không mở mắt, không mở miệng nói chuyện ra, thì hầu như chẳng khác gì một người sống.

Chỉ là Vương Bàn Tử quá thèm muốn miếng cổ ngọc ở eo lão già, nên có chút không để ý nhiều đến những chuyện khác nữa.

Tôi đưa tay nhẹ nhàng ấn vào cổ lão già, sau đó từ từ buông ra, rồi tiếp tục nhìn vào cổ lão già, xem có điểm nào khác biệt không.

Chỉ thấy, chỗ cổ lão già, nơi tôi vừa ấn xuống, đang từ từ khôi phục như cũ với tốc độ cực kỳ chậm chạp, nhưng không xuất hiện dấu ấn màu đỏ, cũng không xuất hiện thi khí như dự đoán.

Lão già vẫn giữ nguyên dáng vẻ ban đầu, giống như đang ngủ say vậy.

Nhưng, tôi đã nhận được thông tin cần thiết. "Chết rồi, chỉ là dùng phương pháp để bảo toàn thân thể không bị hủ hóa, giống như lúc còn sống vậy." Tôi khẽ lắc đầu, nói với mọi người. "Vậy thì thật đáng

tiếc, miếng ngọc này tôi lấy đi." Vương Bàn Tử với vẻ mặt kích động tiến lên, không đợi tôi nói gì, trực tiếp lấy miếng cổ ngọc ở eo lão già xuống. "Cẩn thận một chút, lấy đồ của người ta thì đừng có làm hỏng thân thể của người ta chứ." Tôi nhìn Vương Bàn Tử đang hấp tấp, không khỏi lắc đầu. "Tiểu Ca giúp một tay, giúp tôi đậy nắp lại." Tôi nhìn vào bên trong quan quách, phát hiện không có thứ gì khác, có chút thất vọng nói.

Ngay lập tức, tôi và Tiểu Ca cùng nhau, một lần nữa đậy khối hàn băng dày lên trên quan quách, để lão già tiếp tục chìm vào giấc ngủ ngàn thu.

Cũng lạ thật, khối hàn băng dày, đậy kín trên quan quách, khít khao không một khe hở, điều kỳ lạ nhất là hàn băng không hề tan chảy một chút nào, sờ vào vẫn lạnh thấu xương. "Tiểu Ca, tiếp theo đi đường nào?" Tôi nhìn xung quanh, cũng không phát hiện cơ quan hay mật đạo, liền nhìn về phía Tiểu Ca. "Trước đó thì đi về phía trước là được, nhưng phía trước hình như là một mộ tuẫn táng, có chút kỳ quái, lúc đó tôi đi vào thì mọi người đều dán một lá phù trên người." Tiểu Ca nghe xong, lập tức trả lời. "Dán phù ư?" Tôi nghe vậy, cũng bị lời của Tiểu Ca làm cho sốc toàn tập, không phải đùa chứ?

Lúc này đi đâu mà tìm phù?

Chẳng lẽ lại phải quay lại à?

Tôi lắc đầu, chỉ có thể mở miệng nói: "Mọi người đi phía sau tôi, tùy cơ ứng biến." Nói xong, tôi liền cầm đèn pin đi ở phía trước.

Thoạt nhìn là một mộ thất, thực tế cũng là một con đường hầm, hai bên có những đài đèn, Vương Bàn Tử cầm bật lửa, từng cái một thắp sáng, khiến cả con đường hầm sáng bừng, ánh sáng như ban ngày.

Tôi thì cũng không để ý, những chuyện nhỏ nhặt như vậy sẽ

không làm chạm đến cơ quan, cứ mặc Vương Bàn Tử làm thôi.

Đi chưa được bao xa, tôi thấy phía trước có một bóng quỷ hiện lên, trực tiếp bổ nhào về phía tôi. "Phập!" Tôi giơ tay vung một cái, bóng quỷ kia liền lập tức tan thành bốn năm mảnh. "Cái gì thế?" Vương Bàn Tử phía sau có chút tò mò hỏi.

Cậu ta biết thể chất của tôi là thể khu tà tránh hung, đối mặt với tôi, có con quỷ nào dám xông lên đâu, Vương Bàn Tử không tin.

Tôi nhìn bóng quỷ tan biến, thản nhiên nói: "Không phải bóng quỷ, đó là một loại cổ thuật cổ xưa, thứ đó không phải vật sống, cũng không phải tà vật, tác dụng duy nhất là dọa người mà thôi." "Nếu đúng là cái gọi là quỷ quái, thì nó phải tránh tôi mà đi chứ!" Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức gật đầu như chợt hiểu ra, đã thông rồi. "Nhưng một khi có loại thứ này xuất hiện, có nghĩa là sắp đến mộ thất tiếp theo rồi." Tôi khẳng định nói.

Thực tế, những thứ này đều có tính lãnh địa nhất định, cũng như động vật vậy, có ý thức lãnh địa của riêng mình, sẽ không đến những nơi không thuộc lãnh địa của chúng.

Giống như một chương trình đã được định sẵn, hoạt động hoàn toàn dựa vào thiết lập ban đầu.

Có lẽ chỉ có những thứ như Cấm Bà Thần, cương thi, đại tống tử mới không tuân theo những quy tắc này, còn lại đều phải tuân thủ. "Hy vọng mộ thất tiếp theo sẽ có nhiều đồ đáng giá hơn chút!" Vương Bàn Tử không có hứng thú với những thứ thần thần quái quái đó, chỉ đặc biệt thích thú với những vật phẩm tùy táng, không hề thay đổi bản tính tham lam của mình. "Ối, không hay rồi, mau nằm xuống!" Tôi đang đi bỗng nhiên có một cảm giác bất an trong lòng, gần như theo bản năng mà hét lớn một tiếng.

Mọi người không hề chần chừ, ngay khoảnh khắc tôi vừa nói

xong, liền lập tức nằm rạp xuống mặt đất đường hầm.

Chương 800

Tôi cũng không ngoại lệ, nhưng không nằm rạp hoàn toàn, mà nửa ngồi nửa xổm, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào con đường hầm phía trước.

Trong khoảnh khắc đó, một hàng mũi tên bén nhọn gào thét, trực tiếp xé gió từ giữa không trung, sau đó ghim chặt vào bức tường đá phía sau, uy lực khủng khiếp, trực tiếp xuyên thủng bức tường đá.

Giây tiếp theo, một người mặc giáp đen từ từ bước ra từ cuối con đường hầm tối tăm.

Người này toàn thân được bao phủ bởi giáp đen, ngay cả khuôn mặt cũng có một mặt nạ sắt, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt đỏ ngầu, vô cùng quỷ dị.

Trên tay phải, hắn ta cầm một cây cung nỏ, cây nỏ có tổng cộng ba rãnh.

Hiển nhiên, ba mũi tên nỏ vừa rồi đã được bắn ra từ cây cung nỏ trong tay hắn.

Trong mộ này, ngoài sáu người chúng tôi là người sống ra, liệu có còn người sống nào khác không?

Câu trả lời, khẳng định là không!

Vậy thì, kẻ mặc giáp đột nhiên xuất hiện trước mặt này, nhất định là một đại tống tử, hoặc một loại quái vật khác, tóm lại tuyệt đối không phải là một người sống!

Vương Bàn Tử và những người khác nhìn những mũi tên nỏ ghim sâu vào bức tường đá phía sau, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. "Móa, vừa rồi nếu không có lão Chu, e rằng cả hai chúng ta đều bị mũi tên

xuyên não rồi, tin không?" Vương Bàn Tử có chút sợ hãi nói với Hồ Ba Nhất. "Không phải nói nhảm à?" Hồ Ba Nhất lúc này vẫn còn kinh hồn chưa định, đâu có công phu mà đấu võ mồm với Vương Bàn Tử, không có thiện ý đáp lại một câu, sau đó ánh mắt nhìn về phía kẻ nghi là đại tống tử phía trước. "Kỳ lạ, trên người hắn không có chút thi khí nào?" Tôi đứng dậy, dùng đèn pin chiếu vào, sau đó lẩm bẩm một mình. "Không có thi khí?" Tiểu Ca nghe vậy, cũng nghi ngờ nhìn về phía kẻ to lớn phía trước, sau đó trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc. "Thật sự không có thi khí, vậy rốt cuộc là cái gì?" Tiểu Ca cảm thấy thứ này trước mặt đã chạm đến vùng kiến thức mù của mình, nhất thời cũng không thể phân biệt được thân phận của đối phương. "Bành!" Tôi không thèm quản kẻ đó là ai, trực tiếp một đao chém tới. "Keng!" Minh Hồng Đao và khôi giáp va chạm vào nhau, sau một trận điện quang hỏa thạch, mọi người mới nhìn thấy, bên dưới lớp khôi giáp đó, lộ ra từng tấm phù lục! "Cái thứ quái gì vậy?

Trên người có nhiều phù lục như thế!" Tôi cũng sững sờ, lần đầu tiên thấy thứ như vậy, bên dưới khôi giáp dán đầy phù lục, những lá phù lục này hình như không đơn giản, bên trên lấp lánh ánh sáng đỏ nhạt, mà không hề bị Minh Hồng Đao cắt nát. "Em từng nghe các trưởng bối trong nhà nói, thời Tiên Tần, Mặc gia từng có cơ quan thuật lợi hại, giỏi nhất là chế tác các loại chiến khôi, dùng phù lục để thúc đẩy, uy lực vô cùng, thậm chí cương thi thông thường còn không lợi hại bằng chiến khôi!" Lúc này, Hoắc Linh đột nhiên mở miệng nói.

Khi còn nhỏ, cô ấy từng nghe trưởng bối trong nhà kể một vài chuyện kỳ lạ, trong đó điều khiến cô ấy ấn tượng sâu sắc nhất là một câu chuyện nhỏ.

Thứ xuất hiện trong đó rất giống với thứ đang gặp phải hiện tại.

Bởi vậy cô ấy buột miệng nói ra, nhưng rốt cuộc có đúng hay không thì trong lòng cũng không chắc. "Chiến khôi?" Tôi lần đầu tiên

nghe từ này, "Lão công, chiến khôi là thứ được thúc đẩy bằng phù lục, không có tư duy của riêng mình, tác dụng duy nhất là ngăn cản người khác tiếp cận, hoặc giết chết tất cả sinh vật xuất hiện trong tầm nhìn!" Hoắc Linh nhanh chóng nói ra tất cả những gì mình biết.

Đến lúc này, bất kể có đúng hay không, cũng phải thử.

Tóm lại đó cũng là một khả năng, dù sao thì, cũng tốt hơn nhiều so với việc hoàn toàn không biết gì. "Vậy thứ đó sợ cái gì?

Phải đối phó thế nào?" Tôi cảm thấy một cỗ khôi lỗi, hoặc một cỗ chiến khôi, có lẽ sẽ không sợ Long Huyết, dù sao thứ này không phải vật sống, cũng không phải vật chết, nằm giữa hai cái đó, lại không có trí tuệ.

Thật sự có chút bó tay với đối phương, ít nhất là trước khi tìm ra cách khắc chế, tôi cũng không có nắm chắc có thể hạ gục đối phương.

Sức mạnh trên phù lục đó rốt cuộc là gì, điều duy nhất tôi biết được là lực phòng ngự, nhát đao vừa rồi, ngay cả khôi giáp cũng có thể chém rách, nhưng lại không thể phá hủy phù lục đó, càng đừng nói đến việc làm tổn thương thân thể chiến khôi. "Đốt lửa!" Hoắc Linh nghe tôi hỏi, lập tức đáp: "Dùng lửa có thể đốt cháy phù lục trên người nó, chỉ cần phù lục bị đốt cháy, sức mạnh của nó sẽ không còn nữa." "Lửa?" Tôi nghe vậy liền ngẩn người, đơn giản vậy sao? "Đúng vậy, lão công, dùng lửa, phù lục đó sợ lửa!" Hoắc Linh nói với giọng điệu vô cùng khẳng định, chỉ cần đối phương thật sự là chiến khôi, thì lửa chính là khắc tinh của nó! "Được rồi, vậy tôi thử xem sao!" Tôi nghe vậy, lập tức gật đầu.

Chỉ cần biết đối phương sợ cái gì, mục tiêu của tôi đã rõ ràng. "Lão công cẩn thận một chút nha, đó là suy đoán của em, không biết có thật hay không." Phía sau, lại truyền đến tiếng của Hoắc Linh. "Tôi biết, tôi sẽ cẩn thận." Tôi nói xong, liền ánh mắt nhìn thẳng vào chiến

khôi phía trước, phàm là vật chết, nhất định không có trí tuệ.

Nó đang đứng yên không động đậy, là để thăm dò xem kẻ trước mặt này rốt cuộc có trí tuệ hay không, từ đó kiểm chứng thêm lời chiến khôi mà Hoắc Linh nói, có đúng là thứ trước mặt này không. "Két két két." Đột nhiên, kẻ đối diện động đậy, tay trái như cơ giới vậy, nhanh chóng từ trong túi tên phía sau lấy ra ba mũi tên nỏ, sau đó lắp vào cung nỏ trên tay phải.

Hắn ta giương cung nỏ, chĩa vào tôi, không chút do dự trực tiếp bóp cò, sau đó ba mũi tên nỏ nhanh chóng bắn ra. "Đùng!

Đùng!

Đùng!" Ba tiếng động lớn liên tiếp vang lên, vị trí tôi đứng, trên bức tường bên đó xuất hiện ba lỗ mũi tên, nhưng tôi vào khoảnh khắc đó đã trực tiếp lách sang bên cạnh kẻ đó. "Đang!" Tôi đưa tay ra, bị một cánh tay phủ giáp ngăn lại.

Chương 801

"Quả nhiên là chiến khôi!" Vừa giao thủ, tôi đã phát hiện điều bất thường, cánh tay cực kỳ cứng rắn, vị trí khớp nối không có cảm giác mềm mại như của con người, rất thô ráp, giống như được lắp một viên bi vậy, nơi các khớp nối liên kết có cảm giác cùn nhọn rõ ràng.

Sau khi hiểu ra thứ trước mặt là chiến khôi, tôi ngược lại lại thả lỏng hơn một chút.

Nhanh chóng rút tay về, sau đó lấy ra một cái bật lửa từ trong túi, rồi một cước từ phía sau đá ra, buộc cánh tay phải đang cầm cung nỏ của chiến khôi phải tránh ra, tôi mới dùng tay phải của mình, cầm bật lửa, trực tiếp đốt cháy phù lục bên phải trên người chiến khôi. "Vút!" Lửa vừa chạm vào phù lục, liền nhanh chóng bùng cháy, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã trực tiếp đốt cháy một lá phù lục, và ngọn lửa không hề giảm mà tiếp tục cháy sang lá phù lục thứ hai. "Keng!" Khi lá phù lục đầu tiên bị đốt cháy, hành động của chiến khôi rõ ràng bắt đầu chậm chạp lại.

Vốn dĩ nó muốn dùng tay trái để bắt lấy chân phải của tôi, nhưng vì hành động chậm chạp nên dễ dàng bị tôi gạt ra.

Khi lá phù lục thứ hai cháy hết, hành động của nó càng chậm chạp hơn, ngay cả phòng ngự cũng giảm sút. "Bành!" Tôi dùng lực một cước, cánh tay phải của chiến khôi liền trực tiếp bị bẻ gãy, không còn cứng rắn như lúc ban đầu nữa. "Oành!" Khi lá phù lục cuối cùng hoàn toàn bị đốt cháy, toàn bộ chiến khôi cũng ở trong trạng thái phế bỏ, giống như một người máy không có điện, đứng sững tại chỗ, đồng tử dưới mặt nạ cũng lập tức mất đi ánh sáng. "Bành!" Tôi đấm mạnh một quyền vào mặt chiến khôi, tấm mặt nạ đó lập tức vỡ tan, lộ ra

dáng vẻ bên trong. "Cạch cạch." Mặt nạ vỡ thành bốn năm mảnh, trực tiếp rơi khỏi mặt, rớt xuống đất.

Lúc này, tôi mới thấy được chân diện mục Lư Sơn của chiến khôi, khuôn mặt phía trên được vẽ bằng chu sa, còn bản thể của nó chỉ là một con sơn tiêu mà thôi.

Con sơn tiêu này cũng thật đáng thương, sau khi bị kẻ thi thuật giết chết, dùng thân thể của nó chế tác thành chiến khôi như vậy, chết rồi cũng không được an nghỉ.

Toàn bộ khôi giáp trên người nó đều bị tôi dùng bạo lực phá tan, lộ ra toàn bộ thân hình.

Tôi thấy tứ chi của sơn tiêu đã bị chặt đi, chỉ còn lại phần thân chính làm vật tải của thi thuật.

Bốn chi mới thì được chế tạo bằng gỗ, bên trên cũng vẽ đầy các loại phù văn, kết hợp với phù lục vốn dĩ dán trên người, biến thành một cỗ chiến khôi, dùng để bảo vệ an ninh lăng mộ. "Đúng là một cỗ chiến khôi!" Vương Bàn Tử với vẻ mặt kinh ngạc đi tới, nhìn thi thể sơn tiêu trước mặt, tặc lưỡi khen ngợi.

Không chỉ vậy, ngay cả Tiểu Ca cũng vô cùng kinh ngạc, cũng là lần đầu tiên cậu ta thấy thứ thần kỳ như vậy. "Nếu chúng ta có thể có được phương pháp luyện chế chiến khôi, sau này xuống mộ có thể an toàn hơn nhiều rồi." Hồ Ba Nhất nhìn chiến khôi trước mặt, vô cùng tán thưởng nói. có phương pháp luyện chế cũng không làm ra được.” Hoắc Linh nghe vậy, lại lắc đầu, sau đó nói: “Chiến Khôi cần dùng thi thể Sơn Tiêu làm vật liệu chính, thời đại bây giờ, làm gì còn Sơn Tiêu nữa?” Mọi người nghe xong, đều tiếc nuối gật đầu.

Quả thật, sinh vật đều đã biến mất trong dòng chảy dài của lịch sử, những sinh vật quý hiếm như Sơn Tiêu đã sớm tuyệt chủng, ngay cả ở vùng nông thôn cũng không còn truyền thuyết về Sơn Tiêu nữa.

“Nhưng Chiến Khôi quả thực rất lợi hại, rõ ràng không có trí tuệ, nhưng lại biết cách lắp tên, có thể dựa vào mắt để nhìn kẻ địch, tiến hành công kích.” Chu Du nhìn thi thể Sơn Tiêu trên mặt đất, có chút cảm thán nói: “Quan trọng nhất là lực phòng ngự sau khi được Phù Lục gia trì, không sợ bất kỳ vật phẩm xua tà tránh hung nào, ngay cả Long Huyết cũng không sợ.

Chỉ riêng điểm này, ngay cả con Hống trước đó cũng không bằng.” “Khuyết điểm duy nhất, có lẽ là sợ lửa.” Cuối cùng, Chu Du lại nói ra một điểm yếu chết người của Chiến Khôi.

Nhưng dù sao đi nữa, xét về tổng thể, Chiến Khôi quả thực là một tạo vật tinh xảo đến mức khó tin.

“Vì trong mộ có Mặc Gia Cơ Quan Chiến Khôi, vậy có khả năng nào, cả hai ngôi mộ thực ra đều do người Mặc Gia xây dựng, nên mới có thể ăn khớp hoàn hảo như một ngôi mộ hoàn chỉnh không?” Lời của Hoắc Linh lập tức mở ra một lối tư duy mới cho mọi người.

Ngay cả Chu Du cũng sáng mắt ra, trước khi gặp Mặc Gia Cơ Quan Chiến Khôi, không ai nghĩ đến hướng đó, dù sao thì dấu vết mà chư tử bách gia để lại trong lịch sử đa phần đã trở thành truyền thuyết, ít ai biết đến Mặc Gia Cơ Quan Thuật.

Nhưng Hoắc Linh thì khác, xuất thân gia thế uyên bác, thậm chí có thể coi là con nhà thư hương, tuy làm nghề đạo mộ, nhưng nếu bàn về kiến thức lịch sử, e rằng giáo sư bình thường cũng không đủ học vấn.

Vì vậy, lời của Hoắc Linh, ở một mức độ nhất định, có cơ sở để tin tưởng.

Trước hết, có thể xác nhận rằng đây là hai ngôi mộ, chỉ là ngôi mộ phía sau là mộ Điền Sung, được xây dựng sau thời Đông Hán.

Nó ăn khớp hoàn hảo với ngôi mộ thời Chiến Quốc phía trước.

Hơn nữa, những thứ bên trong mộ thất có thể đã bị hoán đổi, rất có khả năng khi xây dựng ngôi mộ sau, người ta đã phát hiện lỗ hổng của ngôi mộ trước, nên cố ý lấp đầy.

Như vậy thì thú vị rồi.

Mặc Gia trong hàng trăm năm, đã tiến hành xây dựng ngôi mộ này hai lần, bên trong rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì?

Chẳng lẽ Lý Băng thật sự chưa từng chết?

Ngôi mộ sau cũng mời người Mặc Gia xây dựng sao?

Hay là Lý Băng đã chết, nhưng người xây ngôi mộ sau là hậu duệ của ông ấy?

Điểm này thực ra hơi khó hiểu, vì trong lịch sử Lý Băng không có hậu duệ, dã sử truyền rằng Lý Băng phụ tử thực ra chỉ là cha con nuôi, đứa trẻ mồ côi đó tên là Nhị Lang.

Dù miễn cưỡng Nhị Lang có hậu duệ, nhưng giữa hai triều đại cách nhau đến năm sáu trăm năm, việc để hậu nhân đi sửa chữa mộ tiền nhân, nghe có vẻ không hợp lý.

Thứ nhất là vì người xưa luôn tin rằng âm trạch không thể động, nếu không tổ tiên sẽ không được an ổn.

Thứ hai là "sống không vào mộ tổ tiên, chết không cải chế tổ tiên".

Dưới bầu không khí giáo dục như vậy, Chu Du không tin hậu nhân của Lý Băng lại hao phí công sức lớn như thế để xây dựng mộ Điền Sung cho tiên nhân.

Làm vậy e rằng là đại bất kính, sẽ bị người đời chỉ trích.

Sau khi loại bỏ những điều không thể xảy ra, dù điều còn lại có hoang đường đến mấy, đó vẫn là câu trả lời gần với sự thật nhất.

Chương 802

“Lý Băng chưa chết, mộ do người Mặc Gia lần thứ hai xây dựng!” Chu Du nhìn mọi người, đưa ra phán đoán cực kỳ nghiêm túc!

Nếu không, ngôi mộ này sao có thể được Điền Sung hoàn hảo đến vậy?

Vương Bàn Tử có chút lúng túng, không biết có liên quan gì đến Chu Du.

“Này lão Chu, không phải anh có chút khó hiểu sao?

Không chừng hậu nhân của Lý Băng thấy tổ lăng bị sụp đổ, nên cố ý bỏ ra số tiền lớn mời người Mặc Gia xuất sơn, lần nữa trùng tu cũng không chừng à?” “Có thể cái ông Lý Băng đó sống lâu như vậy, không làm gì cả, chỉ sống trong mộ.

Khó khăn lắm mới ra ngoài một lần, tìm người sửa mộ, nghe cũng không hợp lý.

Theo tôi, cũng đừng phí tâm tư đó làm gì, cứ đi thẳng xuống, tổng sẽ có đáp án thôi.” Vương Bàn Tử vốn không thích động não, cũng không hiểu ý trong lời của Hoắc Linh, càng không suy đoán bí mật trong mộ.

Vì vậy, lời hắn nói lại đơn giản và trực tiếp nhất, không có âm mưu, cũng không có ẩn khuất, thuần túy là mộ bị sập, nên hậu nhân bỏ tiền tu bổ.

Liệu khả năng này có tồn tại không?

Câu trả lời là khẳng định, nhất định sẽ tồn tại!

Vì sao ư, vì hoàng lăng của mỗi triều đại, thực ra đều do công trình đồ sộ, nên một số nơi sẽ xảy ra thiên tai hay gì đó, khiến một

phần hoàng lăng bị sụp đổ.

Đương nhiên cần phái người đi trùng tu, xét nghiêm túc, loại này cũng thuộc về một loại mộ Điền Sung.

Không giống như việc Điền Sung quy mô lớn của ngôi mộ trước mặt này, điều mà người xưa chưa từng làm, thậm chí có thể nói là tiền cổ vô nhân hậu vô giả.

Bản vẽ mộ thất có thể bảo tồn lâu như vậy cũng thực sự hiếm thấy.

Ngoài ra, cách nhau năm sáu trăm năm mà còn tìm được người Mặc Gia ra tay, càng khó khăn hơn.

Phải biết rằng, vào thời Hán, "bãi truất bách gia độc tôn Nho thuật", về cơ bản truyền nhân Mặc Gia ngày càng ít, năm sáu trăm năm có thể truyền thừa đã bị đứt đoạn rồi.

Trong tình huống như vậy, việc tìm được người Mặc Gia để Điền Sung cổ mộ cho tiên tổ, quả thực có chút khó khăn.

Nhưng so với thuyết Lý Băng chưa chết, khả năng này lại lớn hơn nhiều.

Song, tiền đề là Lý Băng đã chết.

Nhưng nếu Lý Băng đã chết, vậy ban đầu Trương Đại Phật Gia vì sao lại dẫn người Lão Cửu Môn đi tìm ông ấy chứ?

Bởi vậy, thuyết của Vương Bàn Tử e rằng khó thành lập.

Chu Du nghe vậy, lại lắc đầu nói: "Bàn Tử, đừng quên, mục đích của Lão Cửu Môn là để làm gì, và mục đích của tôi là gì!" Vương Bàn Tử nghe xong, ngẩn người, sau đó mới nói: "À phải rồi, nếu Lý Băng không chết, Lão Cửu Môn không cần phải làm gì.

Chẳng lẽ thật sự có người có thể ở trong mộ hàng ngàn năm sao?"

“Cái người đó điên rồi à?

Ở một nơi không thấy ánh mặt trời như vậy, cứ ở lì hàng ngàn năm?

Chẳng lẽ ở trong đó có thể tu tiên sao?

Lư Sinh trước đó không phải cũng tu tiên sao?

Cũng đã chết trong đó rồi, Lý Băng có thể thành công ư?” Vương Bàn Tử nhìn vấn đề từ một góc độ tinh quái, người bình thường căn bản sẽ không nghĩ đến những điều này, nhưng hắn lại có thể xuất phát từ góc độ lợi ích của bản thân để cân nhắc vấn đề, tuy có chút phiến diện, nhưng lời tuy thô mà không mất lý.

Đây đại khái là ưu điểm của Vương Bàn Tử, bất kể việc gì, điểm xuất phát của hắn vĩnh viễn đều dựa trên góc độ lợi ích của đối phương.

Nhưng Chu Du lại có cách nghĩ khác, nhìn Vương Bàn Tử nói: “Đừng quên, có một người bố cục vẫn chưa lộ diện.

Khó mà nói người bố cục đó có yêu cầu Lý Băng phải sống như vậy không.” Vương Bàn Tử nghe vậy, nhất thời không có ý phản bác, những nhân vật và sự việc liên quan đến những điều khó tin như vậy, khiến hắn có vẻ hơi mất trạng thái.

Sau khi trầm mặc một lúc, Vương Bàn Tử liền tùy tiện nói: “Thôi được rồi, chúng ta cứ suy đoán mãi cũng chẳng có ý nghĩa gì, chỉ khi nào tìm được mộ của Lý Băng, hoặc Lý Băng còn sống, chúng ta mới biết rõ mọi chuyện!” “Hơn nữa, chúng ta hiện giờ chỉ dựa vào chút thông tin trước mắt, e rằng không thể suy đoán ra được gì.” Vương Bàn Tử nhìn mọi người, bĩu môi nói.

Là một người lính đã trải qua thời kỳ đặc biệt, hắn thực ra không tin những lời như vậy, cho dù Chu Du có nói là trường sinh bất lão đi

nữa.

Hắn cũng sẽ không tin, điều đó rất khó thay đổi, trừ khi tìm được Lý Băng còn sống, thì mới có thể tin những điều đó.

Ngay cả việc Ô Thiền sống lại, cho đến tận bây giờ, Vương Bàn Tử vẫn không tin Ô Thiền là Tinh Tuyệt Nữ Vương, cho rằng chỉ là trông giống mà thôi.

Đôi khi đối mặt với những người như vậy, khó có cơ hội thuyết phục đối phương, phương pháp tốt nhất là không thuyết phục, mà đưa ra một bằng chứng khiến họ không thể phản bác.

"Vậy thì, để tôi đi trước dẫn đường vậy, dù sao tôi cũng đã khôi phục được một phần ký ức." Tiểu Ca nhìn Chiến Khôi trên mặt đất, liền lên tiếng trước.

"Không được, cậu cứ ở phía sau bảo vệ đi, việc dò đường để tôi làm." Chu Du lắc đầu, trực tiếp từ chối đề nghị của Tiểu Ca.

Thứ nhất là vì Tiểu Ca trước đó bị thương, chưa hoàn toàn hồi phục, phản ứng có thể không đạt mức bình thường, không chừng lúc nào đó sẽ xảy ra bất trắc.

Nguyên nhân thứ hai là Chu Du cảm thấy việc này vốn dĩ mình phải làm, không có lý do gì để người khác phải mạo hiểm thay.

"Chắc không sao đâu, Chiến Khôi không thể có nhiều.

Lúc tôi ở đây, không hề có Chiến Khôi xuất hiện, vì trước đó tôi đã động vào cỗ quan quách bên ngoài, nên đã kích hoạt cơ quan ẩn, khiến con Chiến Khôi đó xuất hiện." Tiểu Ca nhìn hai bên hành lang, rồi nhìn cỗ quan quách phía sau, chậm rãi nói: "Bây giờ tôi không động chạm bất cứ đâu, sẽ không đến mức lại xuất hiện Chiến Khôi." "Đoạn hành lang này không rộng rãi, cũng không có ám cách, với thân hình của Chiến Khôi, có thể nhìn thấy ngay, chắc chắn không thể ẩn

nấp trong hành lang được.” Tiểu Ca nói với Chu Du.

Tuy lời cậu ấy nói có lý, khả năng thực hiện cao.

Nhưng Chu Du không cho rằng Mặc Gia Cơ Quan Thuật chỉ có những Chiến Khôi có thể tích lớn như vậy.

Chương 803

Phải biết rằng, vào thời Chiến Quốc, Mặc Gia có thể nói là không ai không biết, không ai không hiểu, cơ quan thuật tung hoành khắp bảy nước, ngay cả Đại Việt Hậu cũng chiêu mộ không ít cao thủ Mặc Gia.

Nổi tiếng nhất là cung A Phòng, có đường ray xe luân độc đáo của triều Tần, tương tự như đường ray xe điện ngày nay.

Những thứ này đều xuất phát từ bút tích của Mặc Gia.

Nếu ngôi mộ này thực sự do Mặc Gia kiến tạo, vậy thì không chừng cơ quan bên trong sẽ càng tinh diệu hơn, không chừng trong hành lang bình thường trước mắt này, sẽ xuất hiện những cơ quan thuật quái dị, một khi phát động ở cự ly gần, Tiểu Ca e rằng khó thoát khỏi kiếp nạn.

Khi đó, dù tìm được tung tích của Lý Băng, hay phát hiện ra Lý Băng, Tiểu Ca cũng chưa chắc đã sống sót được.

Nhưng đó không phải là cục diện Chu Du muốn thấy, trong mắt anh, tính mạng của bạn bè quan trọng hơn nhiều so với Lý Băng kia.

Nghĩ vậy, Chu Du đã nói ra nỗi lo của mình với Tiểu Ca.

"Vậy nếu có chuyện gì, anh làm thế nào?" Tiểu Ca nhìn Chu Du, đưa ra một câu hỏi.

"Yên tâm, tôi hiểu Thính Lôi Định Huyệt chi thuật, giác quan thứ sáu cảnh báo nguy hiểm rất nhạy bén, sẽ không có chuyện gì đâu." Chu Du cười nói: "Đừng quên, thể chất của tôi bây giờ không khác gì rồng, dù phía trước có tiên nhân đi nữa, tôi cũng tự tin có thể đấu một trận với họ." Chu Du tự tin, nắm giữ sức mạnh, đang ở đỉnh cao của loài người, thậm chí người bình thường cũng không thể tưởng tượng

được cảnh giới đó.

Thính Lôi Định Huyệt chi thuật đã vô cùng cao thâm.

Chỉ dựa vào tai, có thể nghe được âm thanh vận hành của cơ quan, có thể trực tiếp xác định sự phân bố cơ quan của toàn bộ hành lang.

Chỉ là ngôi mộ này không bình thường, người Mặc Gia cũng không biết đã dùng phương pháp gì, có thể khiến cơ quan vận hành không một tiếng động, giống như việc lắp đặt vật liệu hút âm trong tường vậy.

Giống như việc Chiến Khôi trước đó xuất hiện, có chút khiến Chu Du trở tay không kịp, cũng nhờ giác quan thứ sáu cảnh báo nguy hiểm mà anh đã tránh được trước.

Bản thân anh, thực ra không hề nghe thấy âm thanh hành động của Chiến Khôi đó.

Điều này có chút đáng suy ngẫm, cao nhân Mặc Gia xây dựng mộ thất này lúc bấy giờ, chắc chắn cũng hiểu một số bản lĩnh của Thính Lôi Định Huyệt, chỉ có như vậy mới có thể chế tạo ra loại cơ quan và mộ thất như thế này.

Vương Bàn Tử lên tiếng cắt ngang nói: "Tiểu Ca đừng tranh nữa, lão Chu quả thực rất lợi hại.

Không thấy trước đó cương thi với Hống đều bị anh ấy dùng đao chém sao?

Theo tôi thì, cứ để lão Chu đi dò đường đi, chúng ta cứ coi như đi du lịch ngắm cảnh, mang ít đồ kỷ niệm ra ngoài là được." Vương Bàn Tử nói ra, mục đích của hắn ban đầu cũng đơn giản, không muốn Chu Du mạo hiểm.

Nhưng sau khi tiến vào, thấy tác dụng không lớn, hắn cũng thả lỏng tâm thái.

Đương nhiên rồi, nếu Chu Du thực sự gặp nguy hiểm, Vương Bàn Tử tuyệt đối sẽ là người đầu tiên xả thân cứu Chu Du.

Tuy Vương Bàn Tử nói chuyện cợt nhả, nhưng làm người thì tuyệt đối trọng tình nghĩa.

Nếu không Hồ Ba Nhất cũng không thể hợp tác với Vương Bàn Tử.

Đúng như câu "vật dĩ loại tụ nhân dĩ quần phân", người giao thiệp với người, chỉ cần nhìn một cái là có thể biết được phẩm tính của người đó.

Hồ Ba Nhất cũng mở miệng khuyên nhủ: "À Tiểu Ca, cậu xem Bàn Tử thoáng hơn nhiều rồi đó, chúng ta cứ đi cùng lão Chu một chuyến, chuyện này đừng tranh nữa.

Lão Chu dò đường ở phía trước, chúng ta dò đường ở phía sau, cũng như nhau thôi." Tiểu Ca nghe Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử mỗi người một câu khuyên nhủ, cũng chỉ đành thỏa hiệp.

"Nếu đã vậy, vậy lão Chu hãy cẩn thận một chút, có bất kỳ tình huống nào thì hãy gọi tôi!" Tiểu Ca trầm ngâm một lát rồi nói với Chu Du.

"Yên tâm đi, tôi rất quý mạng mình, sẽ không lấy tính mạng ra đùa đâu." Chu Du trêu chọc đáp lại Tiểu Ca một câu, sau đó mới nhìn sang Hoắc Linh, nói: "Lát nữa có phát hiện gì thì báo trước nhé, nếu có thể trực tiếp tìm được manh mối của chủ mộ thất thì không nghi ngờ gì là tốt nhất." "Vâng, ông xã yên tâm, em sẽ để ý đến chữ viết và đồ họa." Hoắc Linh gật đầu, đương nhiên biết lời Chu Du cụ thể là chỉ điều gì.

Người thông minh, những người thông minh thường có một ưu điểm, đó là không cần nhắc nhở nhiều, họ có thể lĩnh hội.

"Tuyệt đối cẩn thận Mặc Gia Cơ Quan Thuật, tôi cảm thấy không

thể nào họ chỉ chế tạo cơ quan cỡ lớn, cơ quan nhỏ chắc chắn cũng rất giỏi, không chừng những cây nến trong hành lang thực chất là một số cơ quan nhỏ ngụy trang thành." Chu Du nói xong, cuối cùng lại bổ sung thêm một câu, nhắc nhở Hoắc Linh phải cẩn thận hơn một chút.

Dù sao thì trong mộ, một ngôi mộ kỳ lạ như vậy, mọi chuyện đều phải hết sức cẩn thận.

Dù sao Mặc Gia vào thời Chiến Quốc quá xuất sắc, xuất sắc đến mức không ai có thể che lấp được hào quang của họ.

Ngay cả sau này truyền nhân Mặc Gia khó tìm dấu vết, cũng không thể phủ nhận Mặc Gia đã từng huy hoàng đến nhường nào.

Đúng như câu "thịnh danh chi hạ vô hư sĩ", Chu Du không thể xem thường Mặc Gia.

"Ông xã, anh yên tâm đi, em biết rồi, nhất định sẽ không gây phiền phức cho anh đâu!" Hoắc Linh mỉm cười với Chu Du, để Chu Du yên tâm, không cần lo lắng.

"Ừ." Chu Du gật đầu, rồi mới nhìn về phía hành lang phía trước.

"Vậy được rồi, mọi người cẩn thận một chút, giữ khoảng cách ba đến năm mét với tôi là được." Chu Du nói câu cuối cùng, rồi mới bước về phía trước của hành lang.

Đoạn hành lang này không dài, đại khái tương đương với chiều dài của hai cầu thang.

Đoàn người không mất bao lâu đã đi hết, nhanh chóng đến trước một cánh mộ môn.

Cánh mộ môn này kỳ lạ, có ngưỡng cửa cao, giống như những gia đình giàu có trong phủ đệ lớn thời xưa, chỉ riêng ngưỡng cửa đã cao một mét.

Chỗ này không thể trực tiếp bước qua, chỉ có thể trèo qua ngưỡng cửa đó mới có thể đi vào bên trong.

Trước đó, cần phải mở cánh mộ môn phía trên ra đã.

Cánh mộ môn này không có quá nhiều cơ quan, chỉ có một cái chàng chùy (chày đập) được tích hợp bên trong, dùng để tấn công kẻ xâm nhập.

Ký ức của Tiểu Ca, cũng chỉ dừng lại ở đây, phần sau thì không nhớ nữa.

Chương 804

Còn về phương pháp mở cánh mộ môn trước mắt này cũng đặc biệt, cần phải dùng một số thủ đoạn phi thường mới được.

Chỉ thấy Tiểu Ca trước tiên ở bên cạnh hai bệ đá hai bên ngưỡng cửa, tìm thấy hai cái vòng kéo, phía sau hai cái vòng kéo là dây xích sắt, kéo theo ngưỡng cửa phía dưới.

Cần một lực rất lớn mới có thể kéo hẳn hai cái vòng đó ra, như vậy mới có thể hạ đổ ngưỡng cửa, hạ đổ ngưỡng cửa xong mới có thể đi vào bên trong để giải trừ cơ quan chàng chùy kia.

Điều duy nhất khiến Tiểu Ca khó hiểu là, cơ quan chàng chùy lúc đó đáng lẽ đã bị phá hủy rồi mới phải.

"Kỳ lạ thật, ban đầu tôi nhớ cái chàng chùy này hình như đã bị phá hủy rồi, sao bây giờ lại khôi phục nguyên trạng?" Sau khi hạ đổ ngưỡng cửa, Tiểu Ca bò vào từ bên dưới, đột nhiên vẻ mặt khó hiểu nói.

"Thú vị." Chu Du nghe vậy, không những không hề sợ hãi, mà ngược lại còn có chút mong chờ.

Những chuyện bất thường như thế này, càng khiến Chu Du tin rằng, trong mộ nhất định có một người còn sống, người đó rất có khả năng chính là Lý Băng!

"Kẽo kẹt." Cánh mộ môn nặng nề được Tiểu Ca kéo mở từ bên trong, cây côn ngang khổng lồ và chàng chùy đã sớm bị Tiểu Ca dời vào một góc phía sau cánh cửa.

"Nhìn xem, cơ quan chàng chùy này, vốn dĩ đã bị người của tôi phá hủy rồi, ngay cả cơ quan dưới nền đất cũng bị đập nát, bây giờ

vẫn có thể thấy một số dấu vết đào bới, nhưng giờ cái cơ quan này lại được người khác lắp lại.” Tiểu Ca nói với giọng ngưng trọng, dùng tay chỉ vào bệ chàng chùy trên mặt đất, sắc mặt cũng không tốt.

Người bình thường ai lại ăn no rỗi việc, đi lắp lại cơ quan trong mộ chứ?

Ai lại có lòng tốt chuyên môn đến trong mộ để sửa chữa cơ quan chứ?

Nghĩ vậy, Vương Bàn Tử và những người khác chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát.

“Chẳng lẽ trong mộ, thật sự có một người trường sinh bất lão còn sống sao?” Tâm lý của Vương Bàn Tử và những người khác giống như sóng biển cuộn trào, lâu mãi không thể bình tĩnh lại.

“Lão Chu, phía trước thật sự có chuyện như vậy sao?” Vương Bàn Tử chân có chút lùi lại, nhìn Chu Du hỏi.

“Hiện tại xem ra, Lý Băng quả thực có khả năng còn sống.

Bằng không, cơ quan này là ai sửa chữa?

Chẳng lẽ là người đạo mộ sao?

Không, càng như vậy, tôi càng muốn tìm, tôi muốn xem thử, ai dám coi tôi như con cờ!” Chu Du nói với giọng sâm nhiên.

Tất cả mọi người đều hơi chìm lòng, hiện giờ họ lo lắng người sống trong mộ đó, đã sống lâu như vậy, sẽ có bao nhiêu thủ đoạn không ai biết đến?

Hoặc, Lý Băng trong hơn hai nghìn năm, sẽ trở nên mạnh mẽ đến mức nào?

Mọi người đều trầm mặc một lát, không ai tùy tiện nói chuyện nữa, tất cả đều đang âm thầm suy đoán về người còn sống đó.

Chu Du thì không để ý đến suy nghĩ trong lòng mọi người, vẫn bình tĩnh đi ở phía trước, qua cánh mộ môn đó, liền là một thạch thất.

Sau khi bước vào, ánh mắt Chu Du không ngừng đảo quanh trong thạch thất, muốn làm rõ thạch thất này có chỗ nào đặc biệt, đến mức khiến Lý Băng phải sửa chữa cơ quan bên trong sao?

Nhìn thấy mọi ngóc ngách của thạch thất đều đã được tìm kiếm xong, nhưng không có bất kỳ phát hiện bất ngờ nào, trái tim căng thẳng trước đó của mọi người cũng hơi thả lỏng.

Chu Du đi đến giữa thạch thất, nhìn bức bích họa bên trái, lẩm bẩm: "Nội dung của bích họa thật thú vị, nội dung yến hội, bố cục của nó có sự tương đồng khó hiểu với thạch thất này, chẳng lẽ Lý Băng đang tổ chức yến khách ở đây sao?" "Từ nội dung trên bích họa mà xem, có vẻ như đang miêu tả quá trình của một bữa yến hội, từ việc chủ khách trò chuyện ban đầu, rồi nhập tọa, thưởng thức ca vũ, bên trong dường như không có điểm nào nổi bật, một bức họa yến hội tùy tiện nào cũng có quá trình như vậy.

Lý Băng một mình để lại một bức bích họa như vậy ở đây, rốt cuộc là muốn nói điều gì?

Hay căn bản không có ý gì, chỉ thuần túy thêm vào mấy phần mỹ cảm cho thạch thất?" Chu Du nhìn nội dung trên bích họa, trăm mối vẫn không có lời giải.

Không có lý do gì lại để lại một bức bích họa bình thường như vậy trong một thạch thất như thế này.

Một nơi như vậy lại đáng để Lý Băng hao phí công sức lớn đến thế để bố trí lại cơ quan sao?

Chẳng lẽ có chỗ nào mà mình không để ý tới?

Chu Du nhíu chặt mày, càng lúc càng tò mò về bức bích họa trước

mắt.

“Lão Chu, mau nhìn, phía sau bình phong có một Thạch Tuyền!” Lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên vô cùng kích động kêu lên với Chu Du.

Nhìn theo hướng âm thanh, ở bên phải có một tấm bình phong, Vương Bàn Tử đang đứng cạnh tấm bình phong đó, đã vén một tấm ván gỗ lên, nói với Chu Du.

Khi đi tới, Chu Du mới phát hiện ra, tấm ván gỗ phía sau tấm bình phong đó, là một tấm ván hoạt động.

Vương Bàn Tử cũng vô tình đụng vào tấm bình phong, kết quả phát hiện tấm bình phong hình như bị cố định lại, tò mò liền xoay chân gỗ của bình phong, kết quả là tấm ván gỗ nâng lên, lộ ra Thạch Tuyền phía dưới.

“Thật sự là Thạch Tuyền!” Chu Du nhìn thấy cũng ngẩn người, nhưng không hề mạo hiểm dùng tay chạm vào nước suối.

Trong mộ có quá nhiều hiểm nguy, ai cũng không biết chủ nhân ngôi mộ để lại sát cục hay hoạt cục gì, càng không biết dưới cái đầm sâu này, ẩn chứa nguy cơ gì!

“Ông xã, em đã kiểm tra rồi, trong nước không chứa độc tố, khoáng chất cũng cao, chất lượng nước suối không tệ.” Hoắc Linh ở đó cầm mấy miếng giấy thử, tiến hành kiểm tra sơ bộ nước suối.

Đừng xem thường mấy miếng giấy thử nhỏ xíu đó, giá trị của mỗi miếng có thể lên tới ba trăm đô la Mỹ.

“Ơ, bên dưới có người!” Vương Bàn Tử đột nhiên kinh hô một tiếng, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, từ phía trên nhìn xuống, có thể thấy ở đáy Thạch Tuyền, có một thi thể đang nổi lên, ngửa mặt lên trời.

Kỳ dị là, thi thể đó không hề bị trương phềnh, cũng không tạo thành cảnh tượng quan tài khổng lồ ghê tởm, vẫn giữ nguyên hình dạng lúc còn sống.

Nhìn từ cách ăn mặc, thi thể đó hẳn là của thời Dân Quốc, cách đây ít nhất cũng hơn năm mươi năm.

Khi Vương Bàn Tử chuẩn bị dùng dây thừng kéo thi thể lên, Chu Du lại trực tiếp ngăn cản, nhíu mày nói: "Đừng động vào nữa, không phải người đâu, trên người có âm khí cực nặng, đa phần đã hóa thành tinh quái rồi." Phá Vọng Chi Nhãn của Chu Du đã nhìn xuyên thấu âm khí nồng đậm tiềm tàng bên trong thi thể.

Chương 805

Nếu Vương Bàn Tử xuống nước, đa phần sẽ kích hoạt cỗ thi thể đó, hiện giờ không biết dưới nước có bao nhiêu cỗ thi thể như vậy, mạo hiểm xuống nước là một việc vô cùng nguy hiểm.

Huống hồ, vừa rồi Chu Du đã dùng Ngự Thủy Thuật lan rộng ra, phát hiện Thạch Tuyền không hề thông đến dấu vết của mộ thất nào khác, rõ ràng không cần thiết phải xuống nước.

Nếu đã như vậy, Chu Du sao có thể làm những chuyện vô nghĩa chứ?

"Cơ quan ở đâu?

Phục hồi nó đi!" Chu Du liếc mắt một cái, trực tiếp bảo Vương Bàn Tử phục hồi lại, để tránh khi rời đi, những thi thể trong Thạch Tuyền bò ra ngoài.

"Ối ối.

Được." Vương Bàn Tử cũng bị lời Chu Du dọa cho sợ hãi, vội vàng cất dây thừng vào ba lô, sau đó lần nữa xoay chân gỗ dưới bình phong, trực tiếp hạ tấm ván gỗ xuống, che phủ lại.

Chu Du mới gọi mọi người tiếp tục tiến về phía trước, đi thẳng đến một bức tường ở cuối thạch thất, rồi dừng bước.

Trước mặt mọi người là một bức tường đá, tạo hình cực kỳ cổ quái, chỉ khi đến gần mới có thể phát hiện sự đặc biệt của bức tường, những viên gạch đá phía trên thoạt nhìn dường như không có gì đặc biệt, nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện ra, sự phân bố và sắp xếp của những viên gạch này, màu sắc đậm nhạt không hoàn toàn giống nhau.

Hơn nữa những điểm nhô ra của những viên gạch này cũng rất thú

vị, chỉ nhô ra so với viên gạch bên cạnh đại khái bằng chiều dài hai sợi tóc.

Trong số những viên gạch này, có những viên vốn dĩ hoàn chỉnh, nhưng cố ý bị người ta cắt ra, sau đó lại xếp chồng lên, có những vết đứt gãy rõ ràng, trông rất khó coi trong mộ thất.

Dựa sát vào bức tường, nhìn sang phía bên trái, có thể thấy hai màu đen và trắng khác nhau, nổi bật trên bức tường đá đối diện chéo.

"Một bức tường thú vị, hình thức Bát Quái.

Lấy bức tường này và bức tường đá đối diện chéo kia, bố trí thành một Bát Quái không hề đơn giản.

Rốt cuộc là bố trí ở đây để làm gì?" Chu Du nhìn bức tường trước mặt, và bức tường đá đối diện chéo, có chút khó hiểu.

"Có phải là vị trí của thông đạo đến mộ thất tiếp theo không?" Vương Bàn Tử nghe lời Chu Du nói, lập tức hứng thú, mở miệng hỏi.

"Này Bàn Tử, cậu nói đúng trọng điểm rồi đó, không chừng là cố ý để lại cửa, báo cho chúng ta biết lối đi!" Chu Du gật đầu, cười nói với Vương Bàn Tử.

"Hắc hắc, lão Chu, anh xem tôi lợi hại chưa, lát nữa có bảo bối, anh cho tôi mang về làm đồ kỷ niệm nhé?" Vương Bàn Tử thấy Chu Du khen ngợi, lập tức "đánh rắn theo gậy", cười hề hề đã sớm tính toán đến đồ vật trong mộ.

"Được, không phải chỉ là chút đồ bồi táng thôi sao?

Đồ vật chúng ta cũng không thiếu, chỉ cần không phải thứ tôi cần, tặng cũng không sao." Chu Du cười cười, không hề bận tâm đến những thứ nhỏ nhặt này.

Hiện giờ đã trường sinh bất lão, không còn coi trọng tài vật bình

thường, thứ theo đuổi là tiên đạo, không còn là vật ngoài thân nữa.

"Vậy thì tốt quá rồi, lão Hồ nghe chưa?

Tôi lại có đồ kỷ niệm rồi!" Vương Bàn Tử hào hứng khoe khoang với Hồ Ba Nhất bên cạnh.

"Thôi được rồi Bàn Tử, trước tiên xem ý nghĩa của Bát Quái này rồi giải mã nó đi." Hồ Ba Nhất không để ý đến lời khoe khoang của Bàn Tử, dồn hết tâm tư vào bức tường trước mặt, muốn phá giải bí mật Bát Quái, để tìm ra vị trí thông đạo đến mộ thất tiếp theo.

Nếu là Bát Quái thông thường, Hồ Ba Nhất đã giải được từ lâu rồi, làm gì mà lại phải nghiến răng suy tư như bây giờ.

Tất cả là vì sự sắp xếp của Bát Quái này có những điểm khác biệt, trước hết, nhìn từ các góc độ khác nhau, hình dạng Bát Quái có chút sai lệch, điểm đáng phân biệt nhất là nhìn khi ngồi, khi đứng, và khi nhảy lên nhìn, đều có cảm quan khác biệt rõ ràng.

Điều làm khó Hồ Ba Nhất là không thể đoán được góc nhìn thực sự của đồ hình Bát Quái nằm ở đâu, tư thế nào, cao bao nhiêu, hoàn toàn không biết.

"Lão Chu, như vậy, có manh mối gì không?" Hồ Ba Nhất nửa ngày cũng không nói ra được lý do, liền chuyển ánh mắt sang Chu Du, muốn nghe ý kiến của Chu Du.

"Có một chút, nhưng không chắc chắn, chúng ta hãy xem lại bức bích họa kia đi." Chu Du mơ hồ cảm thấy đã đoán được, nhưng khi suy nghĩ kỹ lại không nắm bắt được điểm lóe lên trong đầu.

Nói rồi, Chu Du liền di chuyển đến chỗ bức bích họa trước đó, vừa xem bích họa, vừa nhìn thạch thất, giống như đang chơi một trò chơi tìm điểm khác biệt, tìm kiếm những chỗ không giống nhau.

Trước đây anh cảm thấy bức bích họa này không có tác dụng gì,

chỉ là một vật trang trí.

Nhưng sau khi xem đồ hình Bát Quái, thái độ của Chu Du đã thay đổi, bây giờ anh cảm thấy bức đồ hình này là chìa khóa để giải mã ý nghĩa của đồ hình Bát Quái kia.

"Nhìn xem, mấy bức đồ hình trên bích họa, đều có một chủ nhân yến khách, vị trí ngồi của ông ta chính là ở phía trước bức tường đá kia.

Những tân khách còn lại đều ngồi ở hai bên, số lần xuất hiện trong họa rất ít." Chu Du nhìn bích họa, giải thích cho mọi người: "Có khả năng nào, góc nhìn của người vẽ bức bích họa này, chính là góc nhìn để xem đồ hình Bát Quái kia không?" Chu Du nói xong, liền nhìn về phía mọi người, dường như đang chờ đợi những câu trả lời khác nhau, và các góc độ phân tích khác nhau.

Có một câu nói rất hay, trí tuệ của một người là hữu hạn, nhưng trí tuệ của mọi người là vô cùng.

Muốn giải một câu đố, phương pháp tốt nhất là tập trung suy nghĩ, mở rộng ý tưởng.

Mỗi người một lối tư duy giải đáp, không chừng có thể tìm ra được đáp án chính xác từ đó.

Hoặc là sau khi xem câu trả lời của mọi người, không chừng sẽ linh cơ một động, tìm ra được đáp án thực sự.

"Từ góc nhìn của bức bích họa này mà xem, người vẽ họa hẳn là vẽ từ trên ngưỡng cửa lối vào.

Vì góc nhìn của bức họa rõ ràng là cao, cơ bản là ở trạng thái nhìn xuống." Hoắc Linh nghe lời Chu Du nói, liền đáp: "Ông xã, bức họa này có phải đang nói với chúng ta rằng, đứng trên ngưỡng cửa nhìn, có thể biết được thông đạo tiếp theo nằm ở đâu không?" "Có khả

năng, nhưng chúng ta cũng không nhất định phải đứng trên ngưỡng cửa.” Chu Du nói xong, liền mỉm cười thần bí.

Chỉ thấy Chu Du nhẹ nhàng đạp chân, cả người liền lơ lửng giữa không trung, độ cao hiện tại, về cơ bản tương đương với độ cao đứng trên ngưỡng cửa.

Lúc Chu Du nhìn đồ hình Bát Quái trên bức tường đá, có một cảm giác hoàn toàn khác biệt, trước hết, trước mặt anh không còn là đồ hình Bát Quái nữa, mà là hai cánh cửa, phía sau bức tường đá đó, có hai thi thể nằm trong quan quách.

Vị trí nằm của hai thi thể cũng độc đáo, đồng thời phía sau cỗ quan quách, lại là một cánh mộ môn, hiển nhiên đó mới là cánh cửa thực sự, có thể thông đến mộ thất phía sau.

Chương 806

Hai thi thể đó hẳn là loại linh thú canh gác, chuyên môn canh giữ cánh cửa đó.

Nhưng có chút kỳ lạ, trong đó một thi thể thiếu mất một cánh tay và một cái chân, thi thể còn lại tuy không thiếu tay thiếu chân, nhưng âm khí lại vô cùng hỗn loạn, dường như đã từng chịu trọng kích.

Nhìn thấy vậy, Chu Du đã hiểu.

"Xem ra, hai nhóm người đạo mộ trước đó đã làm, không thì là người của Lão Cửu Môn làm." Chu Du nhìn thấy vậy, trong lòng mơ hồ có suy đoán.

Còn về cơ quan mở hai cánh cửa phía sau bức tường đá đó, cũng bị Chu Du nhìn thấu, vô cùng rõ ràng, thậm chí không hề có chút che giấu nào, bày rõ ra nói cho Chu Du biết, cơ quan ở đây, nhấn vào là có thể mở.

Vô cùng đơn giản và thô bạo, thậm chí không thèm che giấu.

Nhìn từ bố trí của thạch thất, và gợi ý trên bích họa, chủ nhân ngôi mộ dường như sợ người khác không tìm được vị trí của mộ thất tiếp theo, kiểu ác thú vị này, ngược lại sẽ khiến người ta càng thêm cẩn thận.

Nhưng Chu Du thì khác, anh đã xác định chủ nhân ngôi mộ Lý Băng chưa chết, vẫn luôn sống trong mộ.

Vì vậy, anh sẽ không thận trọng như những người khác, sợ chủ nhân ngôi mộ đã đặt bẫy chờ đợi.

Điều này là do Chu Du tự tin vào thực lực của mình, và anh thực sự có tư cách để bỏ qua những điều này.

Mang trong mình ba loại Long Chi Huyết Mạch, thân mang ba Long Chi Lực, muốn hủy diệt anh quá khó!

“Thế nào lão Chu?

Có phát hiện gì không?” Vương Bàn Tử thấy Chu Du hạ người xuống, lập tức mở miệng hỏi.

“Phía sau bức tường đá có hai thi thể, hẳn là cương thi, nhưng đều bị trọng thương, dễ xử lý.” Chu Du chỉ vào bức tường đá có đồ hình Bát Quái đó, nói với mọi người.

“Cái gì?

Trong tường có hai con ‘đại Tống tử’ (cương thi)?” Vương Bàn Tử nghe vậy, vội vàng lùi lại mấy bước, tránh xa bức tường đá một chút, đồng thời có chút sợ hãi nói: “Vừa nãy tôi đã dùng tay chạm vào nó, có bị trúng Thi Độc không vậy lão Chu?” Chu Du nghe lời Vương Bàn Tử nói, có chút dở khóc dở cười mà nói: “Trong đó có hai cỗ quan quách, cách một bức tường, làm sao có thể trúng Thi Độc được chứ?” “Lão Chu, giao mấy thứ này cho anh đi, anh giỏi mấy chuyện này, tôi và lão Hồ ở một bên trông chừng, có gì cần giúp thì cứ nói.” Vương Bàn Tử vừa nghe đến cương thi liền không nhịn được rùng mình một cái, hắn trước giờ không có thiện cảm với mấy thứ này.

“Được, tránh ra một chút, tôi mở cơ quan ra.” Chu Du nói, liền đi đến trước bức tường đá, theo thứ tự sắp xếp cơ bản của Bát Quái, Chu Du dùng sức vỗ mạnh hai viên gạch đá vào bên trong, sau đó lại ấn hai viên gạch đá trên và dưới vào.

“Rắc!” Lập tức, giữa bức tường đá đột nhiên xuất hiện một vết nứt, sau đó cả bức tường đá, giống như hai cánh cửa tự động, từ từ dịch chuyển sang hai bên, lộ ra hai cỗ quan quách màu đen.

Hai cỗ quan quách màu đen này, giống như cỗ quan quách nhìn

thấy ở lối vào đại điện trước đó, đều được đặt ở góc chín mươi độ, hai thi thể nằm bên trong, cứ như chỉ cần mở mắt ra là có thể nhìn thấy bên ngoài.

Lúc đó, nắp hai cỗ quan quách tự động trượt khỏi quan quách, hai thi thể bên trong, lập tức mở to mắt.

Trong con ngươi đỏ rực, toát ra khát vọng khát máu.

"Gầm!" Hai cỗ cương thi vừa mở mắt, liền nhìn thấy Chu Du đang đứng trước mặt, lập tức gầm thét lên một tiếng với Chu Du, sau đó hai cỗ cương thi đột nhiên xông ra.

Mặc dù có một thi thể thiếu tay thiếu chân, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến việc đứng vững, thậm chí biểu hiện ra vẻ hung hãn hơn cả con bên cạnh.

Chu Du nhìn thấy vậy, không nhịn được cười, nói: "Mọi người có phát hiện ra, hai cỗ cương thi này có điểm nào không đúng không?" Nghe lời Chu Du nói, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử cùng những người khác đều ngẩn người, không hiểu ý trong lời Chu Du.

Cương thi có chỗ nào khác biệt?

Chẳng phải có một cỗ thiếu tay thiếu chân sao?

Trong mộ thì cũng không phải chưa từng thấy mà?

Mọi người không hiểu, đều nhìn về phía Chu Du.

"Nhìn xem, ở chỗ cổ của hai cỗ cương thi, không phải đều có phù văn màu đen sao?" Chu Du lật bàn tay, Minh Hồng Đao liền xuất hiện trong tay, chỉ vào hai cỗ cương thi phía trước nói.

"Ơ, thật vậy à!" Hồ Ba Nhất mắt tinh, vừa nghe lời Chu Du nói, liền nhìn về phía cổ của hai cỗ cương thi, quả nhiên phát hiện ra dấu vết màu đen mà Chu Du đã nói.

Đó không phải thứ bẩn thỉu gì, mà là một loại Chu Sa (phù hiệu) bằng mực đặc biệt.

Chu Sa có tác dụng xua tà tránh hung, nhưng trên người hai cỗ cương thi trước mặt, lại không thể tin nổi xuất hiện phù văn vẽ bằng Chu Sa.

Không những thế, hai cỗ cương thi còn có thể thi (động), đủ loại điểm bất thường đều cho thấy một vấn đề, hai cỗ cương thi này đã bị người ta luyện chế một cách nhân tạo.

"Để tôi giải thoát nỗi đau của các ngươi!" Nói xong, Chu Du trực tiếp vung Minh Hồng Đao trong tay, trong nháy mắt, lưỡi đao Minh Hồng Đao liền trực tiếp xuyên qua đầu của cỗ cương thi thiếu tay thiếu chân kia.

"A!" Một tiếng kêu thảm thiết chói tai, lập tức phát ra từ miệng cương thi, sau đó toàn thân âm khí trong nháy mắt tan biến sạch sẽ.

Chu Du cười lạnh một tiếng, nói: "Hai cỗ cương thi này, lúc còn sống, đã bị người ta dùng Chu Sa phong bế thất khiếu, khóa chặt linh hồn, khiến chúng vĩnh viễn không được siêu sinh." "Một kiếm của tôi, cũng là để giải thoát nỗi đau cho các ngươi." Chu Du nói, liền trực tiếp rút Minh Hồng Đao ra.

Cỗ cương thi trước mặt, cũng trong khoảnh khắc tan thành mây khói, hóa thành một làn khói xanh tản ra.

"Gầm!" Cỗ cương thi còn lại bên cạnh thấy đồng bạn của mình bị Chu Du trực tiếp chém giết, lập tức gầm thét giận dữ một tiếng, lao về phía Chu Du tấn công.

"Một kẻ đáng thương.

Thôi vậy, cũng coi như được giải thoát rồi!" Chu Du nhìn xác cương thi trước mặt, khẽ thở dài.

Không biết cương thi có ý thức hay không, Chu Du rõ ràng thấy trong đôi mắt nó có vài phần khẩn cầu.

Nhìn dáng vẻ cương thi, Chu Du nói: "Nếu đã có chút ý thức, vậy hẳn phải biết rằng ta giết tức là giải thoát." Lời Chu Du vừa dứt, anh liền chém thẳng một đao, cắt đứt hoàn toàn đầu nó.

Dù có chút thương xót cho số phận của nó, nhưng không có nghĩa là Chu Du sẽ mềm lòng mà buông tha.

Chương 807

“Phập!” Chu Du thu Minh Hồng Đao vào vỏ, rồi đi đến trước hai cỗ quan quách.

“Mở!” Chu Du đạp một chân vào giữa hai cỗ quan quách đặt song song, nơi có một khối đá nhỏ nhô cao, chính là điểm khởi động cửa mộ.

“Hả?

Không có phản ứng?” Chu Du nhìn hai cỗ quan quách trước mặt vẫn cố định vững chắc, không khỏi ngẩn ra.

Rõ ràng trước đó đã thấy cơ quan này mở ra cửa mộ phía sau, nhưng giờ thì sao?

“Lão Chu, sao vậy?” Hồ Ba Nhất thấy Chu Du thất thần, không khỏi hỏi một tiếng, đồng thời cùng Tiểu Ca nhanh chóng đi tới.

Anh ta lo Chu Du bị trúng tà thuật hoặc dính phải chiêu âm hiểm nào đó.

“Không sao, cái cơ quan chết tiệt này hình như hỏng rồi!” Chu Du bất đắc dĩ quay người, nhìn mọi người nói: “Thứ này hình như mất tác dụng rồi, đạp xuống không có phản ứng.” “Á?” Vương Bàn Tử nghe vậy cũng ngây người, nói: “Thế làm sao?

Giờ chúng ta có vào không?” Nhưng lại còn báu vật phía sau nữa, Chu Du ban đầu đã nói rồi, bảo bối phía sau chỉ cần không phải thứ Chu Du cần thì cứ tự do chọn.

Giờ lại có chút phiền phức, cơ quan cửa mộ mất tác dụng, vậy phải mở thế nào đây?

Đúng lúc này, Chu Du thở dài, nói: “Chỉ đành dùng thuốc nổ để

phá thôi, không ngờ có ngày tôi cũng phải học theo mấy tên trộm mộ thô lỗ đó." Vừa nói, Chu Du liền từ không gian hệ thống lấy ra mấy cục C4 đã chuẩn bị sẵn, cùng với mấy quả lựu đạn chiếu sáng.

C4 đều là hàng quân dụng mua giá cao, chất lượng tuyệt đối, không cần bất kỳ thử nghiệm nào, chỉ cần nhìn bề ngoài cũng có thể thấy được sự tinh xảo của C4.

"Hoắc, được đấy lão Chu, có tiền thật!

Mấy thứ tốt thế này mà ông cũng kiếm được, tôi còn chưa được nghịch bao giờ!" Vương Bàn Tử nhìn mấy cục thuốc nổ C4 trong tay Chu Du, không khỏi hai mắt sáng rực, kinh ngạc thốt lên.

Ngay lập tức, anh ta đi thẳng tới, cầm lấy cả C4 và lựu đạn chiếu sáng từ tay Chu Du.

"Lão Chu cứ xem đây, phần còn lại cứ giao cho tôi, đảm bảo cửa mộ sẽ nát bươm sạch sẽ!" Vương Bàn Tử nói xong, liền từ trong ba lô lấy ra một cây súng trường, lắp lựu đạn chiếu sáng xong mới vác súng ra sau lưng.

Sau đó, anh ta từ từ đi đến trước hai cỗ quan quách, trước tiên lục soát đồ bên trong quan quách, xem có báu vật gì đáng giá không.

Làm xong mọi thứ, Vương Bàn Tử mới bắt đầu lắp đặt C4.

Dù Vương Bàn Tử chưa từng nghịch mấy thứ tinh xảo như vậy, nhưng việc gây nổ và lắp đặt thì tuyệt đối không có vấn đề gì, không cần nghi ngờ năng lực chuyên nghiệp của anh ta.

"Bùm!" Kèm theo một tiếng nổ long trời lở đất, hai cỗ quan quách nổ tung thành từng mảnh, ngay cả cánh cửa mộ phía sau cũng trong khoảnh khắc sụp đổ.

"Khụ khụ." Hồ Ba Nhất đứng một bên ho khan không ngừng, sau đó không vui nói: "Bàn Tử làm cái gì vậy?

Người còn chưa kịp tản ra mà đã dám kích nổ à?

Nếu không phải tôi thấy tình hình không ổn, vội vàng nằm xuống, thì e rằng vừa nãy đã bị hai cánh cửa mộ cuốn đi rồi." Hồ Ba Nhất cũng không để bụng, chỉ là buột miệng oán trách vài câu.

Anh ta cũng biết Bàn Tử không cố ý, thấy C4 tinh xảo nên nhất thời cao hứng thôi.

"Ối giời, cái đầu óc của tôi.

Lão Hồ không sao chứ?

Hay là lúc về Bắc Bình tôi mời ông ăn một tháng thịt dê nướng, bồi bổ cho tử tế nhé?" Còn về Vương Bàn Tử, biểu hiện của anh ta càng không thể tả nổi, hệt như Trư Bát Giới nhìn thấy tuyệt thế mỹ nữ, nước dãi chảy ròng ròng.

"Ối chà!

Ối chà!

Ối chà!" Vương Bàn Tử lau vệt nước dãi chảy ra ở khóe miệng, sau đó liên tục kêu ba tiếng kinh ngạc, mới có chút hồi thần.

"Lão Chu, Lão Hồ, Tiểu Ca, tôi… tôi không phải đang gặp ảo giác đó chứ?

Tôi bị dính ảo thuật à?" Vương Bàn Tử mặt đầy vẻ không tin nổi nhìn Chu Du, hỏi một cách hơi thất thần.

"Bàn Tử, lần này đúng là không phải ảo giác, đều là thật cả!" Hồ Ba Nhất nuốt nước bọt, sau đó lẩm bẩm nói, hai mắt không chớp nhìn chằm chằm vào những khối ngọc thạch phía trước.

"Lần này chúng ta thật sự phát tài rồi, lão Chu, chỉ cần chúng ta mang số ngọc thạch này ra ngoài, mười đời cũng xài không hết!" Vương Bàn Tử kích động xoa tay bên cạnh, như thể chuẩn bị khởi

động để nhanh chóng chuyển hết số ngọc thạch đi.

"Không cần phiền phức vậy đâu!" Chu Du bước tới, trực tiếp dùng không gian hệ thống, thu hết số ngọc thạch đó vào.

"Xong rồi, ảo giác!" Vương Bàn Tử chỉ thấy hoa mắt một cái, sau đó tất cả ngọc thạch liền biến mất không thấy tăm hơi, lập tức ngồi phịch xuống đất.

"Ô ô… Lão Hồ à, lão Chu à, tôi nói thật đó, tôi vừa nãy thật sự thấy một khối ngọc thạch thật lớn, mấy khối lận, giá trị liên thành đó!" Vương Bàn Tử vừa khóc vừa sụt sịt mũi, ngồi dưới đất đấm ngực dậm chân, cứ như thể vừa mất đi cả thế giới vậy.

"Lão Chu, tôi có bị trúng ảo giác không?

Sao nhiều ngọc thạch như vậy đột nhiên biến mất hết?" Hồ Ba Nhất cũng thấy ngọc thạch biến mất, anh ta nhìn Chu Du với vẻ mặt hoang mang.

Hiện tại, đến cả anh ta cũng có chút mơ hồ, không biết có phải thật sự đã gặp ảo giác, trúng ảo thuật hay không.

"Bàn Tử đừng khóc nữa, ngọc thạch là thật đó, đều bị tôi thu đi rồi, về sau chúng ta sẽ chia." Chu Du nhìn Vương Bàn Tử với vẻ mặt tiều tụy như bị cả thế giới ruồng bỏ, chỉ cảm thấy đau đầu.

"Thật… thật hả?" Vương Bàn Tử có chút không tin nổi, lau nước mắt, nhìn Chu Du.

"Yên tâm đi, tôi lừa cậu làm gì?

Chương 808

” Chu Du kéo Vương Bàn Tử, nói: “Nói với cậu từ sớm rồi, tôi sắp thành tiên rồi, không tin hả?” “Tôi… Lão Hồ?” Vương Bàn Tử cảm thấy đầu óc mình đột nhiên không đủ dùng, lời nói cũng trở nên ấp úng, cứ thế nhìn thẳng vào Hồ Ba Nhất.

Hồ Ba Nhất suy nghĩ một lúc, rồi nói: “Lão Chu chắc không lừa chúng ta đâu, có lẽ thật sự sắp thành tiên rồi.” Thực tế, từ lâu trước đó, anh ta đã có một suy đoán, bởi vì Chu Du kể từ sau Tinh Tuyệt Cổ Thành đã có những thay đổi lớn, đặc biệt là sau khi ra khỏi ngôi mộ trước đó, anh ta mơ hồ cảm thấy Chu Du không còn thuần túy là con người nữa.

“Thế thì… ơ… kia là gì?” Đúng lúc Vương Bàn Tử đang ngơ ngác, anh ta nhìn thấy chỗ ngọc thạch vừa rồi, mặt đất đột nhiên tách ra hai bên, một cái động đen ngòm hiện ra.

Chu Du và những người khác lập tức quay lại, nhìn về phía cái động đột ngột xuất hiện trong mộ thất.

Chưa đợi Chu Du đến gần, bên dưới cái động đó, một cái lồng giam khổng lồ hình vuông từ từ dâng lên.

Trong cái lồng giam ấy, có một con dị thú khổng lồ.

Con dị thú có bốn cái sừng trên đầu, hình dáng giống hệt hươu trắng, trông có vẻ hiền lành và thuần khiết.

Trên lồng giam, có một tấm biển ngang, viết bằng chữ tiểu triện: “Thủy Họa Phu Gia!” Phu Gia!

Ngay lập tức khi nhìn thấy cái tên này, trong đầu Chu Du liền hiện lên một đoạn văn tự trong Sơn Hải Kinh: “Trong Kinh thứ ba, núi Bồ

Sơn, đỉnh là núi Ngao Nham, phía dương nhiều ngọc Phu Chi, phía âm nhiều vàng.

Thần Huân Trì cư ngụ.

Thường sản sinh ngọc quý.

Nhìn về phía bắc sông Lâm, hình dáng như thiến như cử.

Có một loài thú, hình dáng như hươu trắng bốn sừng, tên là Phu Gia, thấy nó thì nơi đó sẽ có đại hồng thủy." Phu Gia có hình dáng như hươu trắng, có bốn sừng.

Là thần thú triệu thủy, có thể triệu gọi đại hồng thủy.

Lần đầu tiên được ghi chép vào thời Tiên Tần.

Sự xuất hiện của nó bây giờ, càng khiến Chu Du tin chắc rằng Lý Băng còn sống, và đang ở trong ngôi mộ này!

Số bạch ngọc trước đó, rất có thể là Lý Băng cố ý đặt ra, để trấn giữ Phu Gia, hoặc dùng để an ổn nó, vì loài dị thú này nếu không có ngọc quý bên cạnh thì khó mà yên ổn được.

Vương Bàn Tử cùng Hồ Ba Nhất, Hoắc Linh, Tiểu Ca, Ô Thiền, đều đi tới, vây quanh Phu Gia mà chỉ trỏ.

Khi Chu Du thấy Vương Bàn Tử đang thay đạn cho súng trường, anh ta liền giật mình, vội vàng ngăn lại nói: "Bàn Tử đừng manh động, Phu Gia là dị thú thượng cổ, có khả năng khống chế hồng thủy.

Để tôi thử xem có thể giao lưu với nó không, nếu không được thì…" Chu Du không nói hết về sau, nhưng Vương Bàn Tử đã hiểu ý ngầm trong lời nói của Chu Du.

Nghĩa là cứ để Chu Du đi nói chuyện với Phu Gia trước, nếu không được thì chỉ đành tiễn Phu Gia về miền Tây.

"Lão Chu, ông chắc chắn biết tiếng thú vật sao?" Vương Bàn Tử

nghi ngờ nhìn Chu Du.

Nếu không nhầm thì Chu Du hình như không hề có thiên phú này.

“Ngốc hả?

Đã nói là dị thú thượng cổ rồi, bản lĩnh lớn đến mức có thể hiểu tiếng người và nói chuyện với người.

Loại sinh vật này cũng thật đáng thương, thiên phú của chúng trời sinh đã vậy, tai họa lũ lụt thường không phải do chúng chủ động gây ra, nhưng lại bị đối xử như một tai họa vậy.” Chu Du giải thích ngắn gọn thông tin mà anh biết cho Vương Bàn Tử.

Chỉ là Phu Gia trước mặt, dường như đã chết vậy, nằm yên lặng trong lồng giam, không có bất kỳ cử động nào.

Chu Du nghĩ, trước tiên quyết định đánh thức con Phu Gia này, xem có thể thử giao tiếp với nó không.

Nếu không đánh thức được, vậy thì có nghĩa là con Phu Gia này có khả năng đã chết rồi.

Dị thú đã chết thì đương nhiên không thể đánh thức được.

Nghĩ vậy, Chu Du liền bước tới, nhẹ nhàng vẫy tay, một khối nước liền tụ lại trong lòng bàn tay.

Vì Sơn Hải Kinh nói Phu Gia thích nước, nên chỉ cần cảm ứng được nước, nó hẳn sẽ vui vẻ tỉnh dậy.

“Phu Gia?” Chu Du thử gọi một tiếng, rồi trực tiếp đưa tay vào trong lồng giam, dùng khối nước tụ lại trên tay, nhẹ nhàng chạm vào cánh mũi của Phu Gia.

Không lâu sau, Chu Du thấy cơ thể Phu Gia hơi run rẩy, sau đó cả thân hình nó đột nhiên đứng dậy từ mặt đất, cái đầu to lớn trực tiếp nhìn về phía khối nước trong tay Chu Du.

“Ai?

Vì sao lại biết Ngự Thủy Thuật?” Phu Gia mở miệng, nói tiếng người.

Chỉ là, việc Phu Gia biết Ngự Thủy Thuật lại nằm ngoài dự đoán của Chu Du.

Ô Thiền thấy vậy, không khỏi nhỏ giọng hỏi Chu Du: “Thật sự chỉ là dị thú thôi sao?

Em cảm giác nó giống hệt con người vậy?” Chu Du nghe vậy, cười nói: “Từ một khía cạnh nào đó, nó và con người đều giống nhau, đều là sinh vật có trí tuệ.” Thực tế đúng là như vậy, Phu Gia không chỉ thông hiểu tiếng người, mà cả thói quen sinh hoạt cũng hoàn toàn khác với các loài thú thông thường.

“… không biết Ngự Thủy Thuật đâu!” Phu Gia thấy Chu Du không trả lời, trong mắt có chút bất mãn, ngữ khí cũng dần trở nên lạnh lùng, trong đôi mắt hiện lên một tia hàn quang mờ nhạt.

“Muốn biết không?” Chu Du thấy vậy, nhưng ánh mắt lại lóe lên, đột nhiên có một ý tưởng, liền cười hỏi.

“Ừm.” Phu Gia nghe vậy, thần sắc lập tức dịu đi nhiều, như gà con mổ thóc, điên cuồng gật đầu.

Dù đã ở đây rất lâu, nhưng tính tò mò của nó vẫn không hề thay đổi, hễ gặp chuyện gì tò mò là muốn làm rõ ngọn ngành.

Chương 809

"Tôi có thể nói cho cô biết vì sao tôi biết Ngự Thủy Thuật, nhưng cô phải nói cho tôi biết trước, ai đã nhốt cô ở đây, và nguyên nhân bị giam cầm là gì?" Chu Du khẽ rung tay, khối nước liền biến trở lại thành hơi nước, tản ra.

"Ông không biết sao?" Phu Gia nghe vậy, trong mắt lộ ra vẻ không thể tin nổi, nhìn Chu Du như nhìn một quái vật vậy.

"Tôi không biết, nên tôi mới hỏi." Chu Du không để ý đến cách nhìn của Phu Gia, chỉ muốn làm rõ hai vấn đề.

Phu Gia nghi ngờ nhìn Chu Du một cái, sau đó mới nói: "Vô Chi Kỳ đã ra lệnh cho tôi tạo ra đại hồng thủy, để giúp nó thoát khỏi Quy Sơn.

Tôi đánh không lại nó, chỉ đành nghe lệnh hành sự, vậy nên tôi đã gây ra đại hồng thủy ở Ba Sơn.

Nhưng sau đó có một người tên Lý Băng, dùng kế lừa tôi mắc câu, rồi bắt tôi nhốt vào nơi này." Quả nhiên!

Trong mắt Chu Du lóe lên một tia tinh quang, hiện giờ càng ngày càng thú vị rồi, sự việc dần tiếp cận chân tướng.

Thế là, Chu Du tiếp tục hỏi: "Vậy cô có biết Lý Băng hiện giờ ở đâu không?

Có còn sống không?

Lần cuối cùng nhìn thấy ông ta là khi nào?" "Tôi không biết ông ta ở đâu, từ khi tôi bị nhốt vào đây, ông ta chỉ mang đến mấy khối ngọc thạch lớn, để tôi yên tâm ngủ trong này.

Nhưng lâu rồi không thấy, tôi cũng không có cách nào cảm ứng,

nên không biết ông ta ở đâu." "Không, tôi biết ông ta chắc chắn còn sống, nếu không thì phong ấn trên lồng giam đã phải biến mất rồi.

Phong ấn được bố trí bằng tinh huyết, nếu ông ta chết rồi thì số tinh huyết này sẽ không còn tác dụng, tôi chắc chắn đã sớm thoát ra ngoài rồi." "Từ khi tôi bị nhốt vào đây, ông ta chưa từng thả tôi ra ngoài, cũng chưa từng nhìn tôi." Phu Gia nói xong, dường như nghĩ ra điều gì đó, lại tiếp tục nói: "Không đúng, hình như có nhìn tôi một lần, nhưng tôi không biết là khi nào." Mọi người nghe vậy, đều nhìn nhau, như thể đang nói, Lý Băng thật sự còn sống!

"Lão công, Vô Chi Kỳ đó không phải đã bị Đại Vũ thu phục rồi sao?

Nghe ý của nó, Vô Chi Kỳ dường như vẫn luôn tìm cách thoát thân à?" Hoắc Linh nắm bắt được trọng điểm trong lời nói của Phu Gia, nhỏ giọng nói: "Lão công, anh hỏi xem Vô Chi Kỳ đã trốn thoát chưa." "Ừm, tôi biết rồi." Chu Du nghe vậy, gật đầu, sau đó lại nhìn Phu Gia, mở miệng hỏi: "Vậy cô có biết Vô Chi Kỳ đã đi đâu không?" Câu nói này là một cái bẫy, bề ngoài là hỏi về tung tích của Vô Chi Kỳ, thực chất là để thăm dò Phu Gia.

Nếu Vô Chi Kỳ đã thoát khỏi Quy Sơn, thì Phu Gia sẽ vô thức nói ra tung tích của nó.

"Ở Quy Sơn chứ đâu, sau khi Lý Băng bắt tôi, ông ta nói sẽ đến Quy Sơn để gia cố phong ấn cho Vô Chi Kỳ." Phu Gia vô tư nói: "Lần trước Lý Băng đến gặp tôi, tôi hỏi ông ta, Vô Chi Kỳ sẽ không bao giờ ra ngoài nữa chứ." So với Phu Gia và Lý Băng, thực ra Chu Du quan tâm đến Vô Chi Kỳ hơn, bởi vì một con dị thú thượng cổ không thích tuân theo quy tắc như vậy, bản thân lại có sức mạnh phi thường, rất dễ gây ra chấn động lớn.

Cần biết rằng, Vô Chi Kỳ chính là nguyên mẫu của Tôn Ngộ

Không trong *Tây Du Ký*.

Từ đó có thể thấy Vô Chi Kỳ là một kẻ lợi hại đến mức nào.

Vào thời thượng cổ dám chống đối Đại Vũ, thậm chí Đại Vũ cũng không làm gì được, phải nhờ đến sự giúp đỡ của Ứng Long mới bắt được nó và trấn áp ở Quy Sơn.

"Ông vẫn chưa nói cho tôi biết, vì sao ông lại biết Ngự Thủy Thuật!" Phu Gia có chút không vui nói.

Nó đã trả lời rất nhiều câu hỏi của con người trước mặt này, nhưng câu hỏi của nó thì con người này lại không hề có ý định trả lời.

Điều này khiến nó không vui, cảm thấy bị con người xảo quyệt trước mặt lừa gạt.

"Bởi vì trên người tôi có huyết mạch rồng!" Chu Du nhìn Phu Gia, cười đáp.

"Khó trách ông lại biết Ngự Thủy Thuật, tôi còn nghĩ, người bình thường sao có thể biết Ngự Thủy Thuật chứ!" Phu Gia nghe xong câu trả lời của Chu Du, sự tò mò của nó cũng được thỏa mãn, lập tức rơi vào trạng thái 'hiền giả', bắt đầu không còn hứng thú với mọi thứ nữa.

Thấy Phu Gia lại nằm xuống, dường như muốn tiếp tục ngủ say, Chu Du có chút không ngồi yên được.

Tốt thật, Phu Gia đúng là loại thuận theo tự nhiên, vô dục vô cầu.

Chu Du sao có thể để Phu Gia cứ thế trôi đi trước mắt, nếu không dụ nó đi thì anh cảm thấy mình thiệt lớn.

"Ở đây không cô đơn sao?" Chu Du chuẩn bị xong kế hoạch dụ dỗ Phu Gia, tiếp tục giao tiếp với nó.

Đáng tiếc là Phu Gia lần này hoàn toàn không có ý định trả lời,

thậm chí không thèm nhìn một cái, cứ như thể không nghe thấy lời anh nói vậy.

"Lão Chu à, xem ra giao tiếp không có tác dụng rồi!" Vương Bàn Tử thấy vậy, lập tức vác súng lên, nói: "Cứ theo quy củ cũ của chúng ta thôi, trước tiên cứ đóng băng nó đi." "Dù sao cũng có bảo bối để chứa đồ, chúng ta mang xác của nó ra ngoài, đem đi đấu giá, chắc chắn cũng bán được tiền!" Vương Bàn Tử vừa nói, vừa mở khóa an toàn súng, làm động tác nhắm vào đầu Phu Gia, chuẩn bị khai hỏa.

"Vương Bàn Tử đừng vội, để tôi giao tiếp với nó thêm lần nữa." Chu Du thấy động tác của Vương Bàn Tử, vội vàng ngăn lại.

Đùa à, Phu Gia đẹp đẽ như vậy, mang về làm tọa kỵ thì quá hợp, Chu Du sao có thể để Vương Bàn Tử bắn chết nó.

"Phu Gia à, số ngọc thạch kia tôi đều đã lấy đi rồi, nếu cô không nói gì, vậy thì tôi đi đây?" Chu Du vừa nói, vừa ra hiệu cho mọi người, làm bộ muốn đi vào trong.

"Ngọc thạch?" Lúc này, Phu Gia cuối cùng cũng trả lời, dù trọng tâm chú ý của nó không phải là việc Chu Du rời đi, mà là ngọc thạch.

Nhưng đối với Chu Du, chỉ cần Phu Gia chịu trả lời, anh liền có tự tin dụ dỗ nó đi theo.

Chỉ thấy, Chu Du mặt đầy ý cười nói với Phu Gia: "Mấy khối ngọc thạch lớn mà Lý Băng đưa cho cô đó, bây giờ đều đang ở trong tay tôi cả, cô không muốn sao?" Chu Du vừa nói, đặc biệt từ không gian hệ thống lấy ra toàn bộ số ngọc thạch đó, chất đống trên mặt đất phía sau.

"Xem có muốn mấy khối ngọc thạch này không!" "…Con người, ngươi muốn gì?" Phu Gia thấy Chu Du đã thu hết số ngọc thạch yêu thích của nó, không khỏi cau mày, trong ánh mắt thậm chí còn lóe lên

sát khí nhàn nhạt.

“Muốn gì ư?

Đương nhiên là cứu cô ra ngoài.” Chu Du nhìn Phu Gia, khẽ mỉm cười nói.

Anh càng nhìn Phu Gia càng thấy hài lòng, thân thể trắng như ngọc, lông mềm mại vô cùng, dùng làm tọa kỵ thì tuyệt đối rất oai.

“Cứu tôi ra ngoài?

Tôi không muốn ra ngoài.” Ai ngờ, Phu Gia không hề có ý định rời đi, trong ánh mắt đầy vẻ khinh thường, cứ như thể hiện tại đang ở thiên đường vậy.

“Ặc.” Chu Du cũng bị câu trả lời này của Phu Gia làm cho choáng váng, cảm thấy có chút không theo kịp mạch suy nghĩ của Phu Gia.

Chương 810

"Bị giam cầm lâu như vậy, chẳng lẽ cô không muốn có cuộc sống tự do sao?" Chu Du ngẩn người một lát, nhịn không được mở miệng hỏi.

"Không hề, mỗi ngày tôi đều ngủ, rất thoải mái." Phu Gia thẳng thắn nói, không hề cảm thấy bị hạn chế.

"Lão Chu, tên này đầu óc có hơi không bình thường đúng không?" Đừng nói Chu Du, Hồ Ba Nhất sau khi nghe lời của Phu Gia cũng ngơ ngác.

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, nhìn ánh mắt Phu Gia như nhìn một kẻ thiểu năng, đồng thời cây súng trường trong tay cũng trực tiếp chĩa vào Phu Gia, chuẩn bị bắn một phát trước đã.

"Chẳng lẽ không muốn ra ngoài sao?

Thế giới bên ngoài càng ngày càng đặc sắc đó, đồ ăn ngon, trò vui chơi thì vô số kể!" Chu Du hết sức khuyên nhủ: "Chỉ cần đi theo tôi, cô có thể nằm trên số ngọc thạch này mà ngủ, còn gì sướng hơn?" "Con người, tôi biết ngươi đang nói gì, nhưng tôi sẽ không ra ngoài đâu." Phu Gia nhìn Chu Du một cái, rồi trực tiếp nằm xuống, nói: "Ngươi cũng đừng phí công vô ích nữa, đợi thêm một thời gian nữa, bên ngoài sẽ loạn lên, lúc đó không chừng ngươi cũng sẽ phải tìm một nơi để ẩn nấp thôi." Nói xong, Phu Gia cũng không thèm để ý đến Chu Du nữa, trực tiếp nhắm mắt lại, tiếp tục ngủ say.

"…Ý của nó là sao?" Sau khi nghe xong lời của Phu Gia, Chu Du ngẩn người một lát, nhìn về phía Ô Thiền và Tiểu Ca ở một bên, như thể đang hỏi.

"Tôi không biết, nhưng tôi cảm giác lời nói của nó ẩn chứa vài

điều.” Tiểu Ca nhíu mày, khó hiểu.

“Nó hẳn là biết vài điều, nhưng xem ra không định nói ra.” Ô Thiền đoán.

“Lão Chu, hay là chúng ta uy hiếp nó một chút xem sao?” Vương Bàn Tử nói rồi chuẩn bị nổ súng vào Phu Gia.

“Được!” Chu Du không từ chối đề nghị của Vương Bàn Tử.

Nếu có tác dụng thì tốt nhất, nhưng nếu không có tác dụng cũng không sao, cùng lắm thì tạm thời cứ để Phu Gia tiếp tục ở trong đó.

“Bùm!” Vương Bàn Tử nghe Chu Du trả lời xong, không chút do dự, ngay lập tức nổ một phát súng về phía Phu Gia.

Nhưng một chuyện kỳ quái cũng xảy ra ngay lập tức.

Chỉ thấy một viên đạn trực tiếp bắn trúng người Phu Gia, có thể nhìn thấy bằng mắt thường viên đạn đó đã bị một tầng gợn sóng màu xanh nhạt chặn lại, không hề khiến Phu Gia bị bất kỳ tổn thương nào.

“Con người, đi đi, đừng làm phiền giấc ngủ của ta.” Phu Gia không hề nhúc nhích, chỉ lạnh nhạt nói một tiếng, thậm chí còn không mở mắt ra.

Theo tiếng nó dứt lời, viên đạn kia trong khoảnh khắc phân giải, sau đó tan chảy, lập tức biến mất không còn tăm hơi.

“Lão… Lão Chu, cái thứ này thật sự chỉ là một con dã thú thôi sao?

Không phải yêu quái à?” Vương Bàn Tử nhìn cảnh tượng đó, không khỏi nuốt nước bọt, có chút không tin nổi nhìn cây súng trường trong tay.

Như thể đang nghi ngờ vừa nãy trong súng không có đạn vậy.

“Được rồi, đi thôi.” Chu Du nhìn Phu Gia một cái, không nói thêm gì nữa, trực tiếp đi đến trước bức tường đá bên cạnh.

Ở đó có một khối trụ đá nhô ra, khi cái lồng giam dâng lên, nó mới từ trong bức tường đá kéo dài ra.

Rõ ràng, khối trụ đá này chính là điểm điều khiển cơ quan bên dưới lồng giam.

"Cạch!" Chu Du ấn mạnh, cả khối trụ đá liền rút trở lại vào trong bức tường đá, không nhìn thấy bất kỳ khe hở nào.

Lúc này, cái lồng giam đang nhốt Phu Gia, từ từ chìm xuống phía dưới.

Nhìn mặt đất khôi phục nguyên trạng, Chu Du mới dẫn mọi người rời khỏi căn phòng đá này, đi về phía đường hầm phía sau.

"Lão công, vì sao vừa nãy anh không ra tay?" Hoắc Linh có chút khó hiểu, tuy Phu Gia nhìn có vẻ có chút bản lĩnh, nhưng Chu Du hẳn là có thể giết chết nó.

Kết quả là Chu Du hoàn toàn không ra tay, trực tiếp thả nó đi, điều này không phù hợp với cách hành sự của Chu Du.

Chu Du nghe Hoắc Linh hỏi, thản nhiên nói: "Không thể giết, ít nhất là bây giờ không được.

Tôi nghi ngờ nó biết một số bí mật, nhưng cô cũng thấy rồi đó, nó hoàn toàn không nói.

Chi bằng cứ giữ lại bây giờ, đợi sau này thực sự gặp phải chuyện không thể giải quyết được, thì lại tìm nó." "Nhưng nếu lúc đó nó không nói thì sao?" Hoắc Linh ngẩn người, tiếp tục hỏi.

"Ha ha, lúc đó thì nó không thể không nói được!" Trong mắt Chu Du lóe lên một tia hàn quang, tuy Phu Gia nhìn có vẻ thích hợp làm tọa kỵ, nhưng nếu thực sự đến thời khắc mấu chốt, anh cũng chỉ có thể từ bỏ Phu Gia, áp dụng một số thủ đoạn không mấy thân thiện.

“Lão Chu, tôi luôn cảm thấy Phu Gia và Lý Băng, cả hai đều biết một số điều.” Hồ Ba Nhất đi phía sau, vẫn luôn cúi đầu suy tư, khi sắp rời khỏi mộ thất mới mở miệng nói.

“Ừm, tôi cũng nghĩ vậy.” Chu Du nghe vậy, gật đầu, nói: “Đó cũng là một trong những lý do tôi không ra tay bây giờ, đợi sau khi tôi tìm thấy Lý Băng, hẳn là có thể biết rốt cuộc chuyện gì sẽ xảy ra, khiến ông ta phải ẩn mình trong mộ nhiều năm như vậy!” Mọi người gật đầu, đồng thời trong lòng lại dâng lên một nỗi mong chờ.

Nếu trước đó còn có chút tâm lý kháng cự, thì giờ đây họ khao khát tìm kiếm Lý Băng.

Sự chuyển biến này, đều vì một câu nói của Phu Gia.

“Bên ngoài sẽ loạn lên.” Một câu nói tưởng chừng đơn giản, nhưng nội dung lại khiến người ta cảm thấy bất an và sợ hãi một cách khó hiểu.

Nỗi kinh hoàng thật sự, không phải quỷ quái thần tiên, cũng không phải âm phủ địa phủ.

Nỗi kinh hoàng thật sự chính là sự sợ hãi đối với những điều chưa biết, điều chưa biết mới là đáng sợ nhất.

Giống như một số người sợ ma quỷ, trước khi nhìn thấy ma quỷ, tâm lý của họ vô cùng dày vò và đau khổ.

Nhưng khi ma quỷ thật sự xuất hiện, ngược lại họ lại cảm thấy một loại giải thoát và nhẹ nhõm.

Lúc đó, cái gọi là cảm giác sợ hãi thực ra đã giảm xuống điểm thấp nhất.

Vì sao lại như vậy?

Chương 811

Thực ra là bởi vì khi đối mặt với điều chưa biết, nỗi sợ hãi của con người là mãnh liệt nhất.

Bởi vậy, trước khi chưa rõ chuyện gì sẽ xảy ra, tâm lý của mọi người đều căng như dây đàn.

Bởi vì, từ lời nói của Phu Gia, không khó để suy đoán rằng, người gặp nguy hiểm không chỉ có một mình Chu Du.

Mọi người mang theo gánh nặng tâm lý nặng trĩu, tiếp tục đi về phía trước.

Khi đi ra khỏi đường hầm, họ thấy mình đang đứng trước một vách đá vực sâu vạn trượng.

Trước một bệ đá không quá ba mét vuông, có một cây cầu dây sắt dài, dẫn đến phía đối diện đen kịt.

Bên trong dường như có sương mù, che khuất tầm nhìn của mọi người, ngay cả ánh sáng từ đèn pin cũng không thể xuyên qua lớp sương mù này để nhìn rõ tình hình phía đối diện.

"Chết tiệt, cầu dây sắt này rung lắc dữ quá!" Vương Bàn Tử đi đến trước cầu dây sắt, nhẹ nhàng lay thử, kết quả là cả cây cầu dây sắt, như một sợi dây đu quay, lắc lư trên vực sâu, biên độ quỷ dị dần dần lớn dần.

Thấy cảnh này, sắc mặt Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử đều không được tốt.

Hoắc Linh thì không lo lắng nhiều lắm, đừng thấy cô ấy chỉ là một người phụ nữ, nhưng về mặt thân thủ thì cô ấy không hề thua kém Tiểu Ca chút nào.

Ngược lại, hai người đàn ông Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử, khi nhìn cảnh tượng này, hai chân có chút run rẩy, nếu đi trên đó thì độ nguy hiểm quá lớn.

Hoắc Linh nhìn cầu dây sắt, liền mở miệng nói: "Đây là nơi cuối cùng được ghi chép, phía đối diện là quần thể mộ thất nửa còn lại cuối cùng, cũng là chủ mộ thật sự.

Cây cầu dây sắt này, trên bản đồ chắc là ghi 'Đãng Hồn Kiều' (Cầu Rung Lắc Hồn Phách), cũng là con đường duy nhất có thể đi qua." "Vì sao bản đồ phía sau lại không có ghi chép?" Chu Du tò mò hỏi.

Hoắc Linh suy nghĩ một lát rồi nói: "Không có cách nào để ghi chép, bởi vì người của Lão Cửu Môn đã thất bại khi đi qua phía đối diện." "…Thật thẳng thắn quá!" Chu Du nghe vậy, nhất thời cũng không biết phải nói gì.

Nhưng từ lời nói của Hoắc Linh, anh cũng biết được một thông tin, đó là phía đối diện vô cùng hung hiểm, nhất định phải cẩn trọng gấp mười hai lần.

"Chờ đã!" Khi Chu Du chuẩn bị bước lên cầu dây sắt, anh ta đột nhiên bị Tiểu Ca gọi lại.

"Tiểu Ca, sao vậy?" Chu Du quay đầu lại, có chút khó hiểu nhìn Tiểu Ca.

"Ở đây có một cơ quan!" Tiểu Ca dùng tay chỉ vào bức tường đá ở vách núi bên cạnh.

Không đợi những người khác hỏi, anh ta liền quay người lại, đi đến trước bức tường đá ở vách núi đó.

Mọi người lúc này mới thấy, trên bức tường đá có một cái móc ngược màu đen không dễ nhận thấy, giống như mỏ neo tàu thuyền,

cắm ngược vào trong bức tường đá, nếu không chú ý thì sẽ tưởng đó là một khối đá có hình dạng đặc biệt.

Bởi vì bên trên bị rêu xanh dày đặc che phủ, sau khi Tiểu Ca gạt hết rêu xanh đi, mọi người mới nhìn rõ toàn bộ cái móc ngược.

Chỉ thấy Tiểu Ca dùng tay sờ sờ trên bức tường đá, sau đó vươn ngón trỏ và ngón giữa thon dài ra, đâm mạnh một cái, trực tiếp xuyên vào trong bức tường đá.

"Rào rào." Hai ngón tay cong lại, sau đó nhanh chóng kéo ra ngoài, lập tức tạo ra âm thanh dây sắt hoạt động.

Khi mọi người đang căng thẳng nhìn quanh tìm kiếm, cây cầu dây sắt lúc nãy còn đang đung đưa, đột nhiên bắt đầu trở nên bằng phẳng, như thể được căng thẳng ra.

Lúc này, mọi người mới thấy, Tiểu Ca đang nắm giữ một cái vòng tròn dây sắt khổng lồ, phần dây sắt còn lại chìm vào trong bức tường đá, hẳn là nối liền với cây cầu dây sắt.

"Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử, hai người đi trước.

Hoắc Linh và Ô Thiền cũng đi cùng, tôi và Chu Du sẽ đi cuối.

Nhớ kỹ, phía đối diện tuyệt đối đừng đi lung tung, cứ đứng tại chỗ chờ tôi!" Tiểu Ca nói với giọng ngưng trọng: "Bất kể có thứ gì thu hút sự chú ý của các người, cũng tuyệt đối đừng tò mò đi tìm, nếu không sau này có chuyện gì xảy ra, tôi cũng không cứu được đâu!" "Yên tâm đi Tiểu Ca, tôi sẽ trông chừng Bàn Tử." Hồ Ba Nhất nghe vậy, lập tức gật đầu, biết Tiểu Ca nói vậy chắc chắn có nguyên nhân.

"Được rồi, nhanh đi đi." Chu Du nhìn Vương Bàn Tử còn đang lẩm bẩm, trực tiếp vẫy tay, ra hiệu cho anh ta nhanh chóng đi.

Tiểu Ca bảo anh ta và Chu Du đi cuối, chắc chắn có nguyên nhân, không chừng đã phát hiện có thứ gì đó đang đuổi theo phía sau rồi.

Đợi Hồ Ba Nhất, Vương Bàn Tử, Ô Thiền, Hoắc Linh bốn người đã lên cầu dây sắt và đi về phía đối diện, Tiểu Ca mới mở miệng nói: "Vừa nãy khi tôi đi trong đường hầm, huyết mạch Kỳ Lân trong người tôi đột nhiên tăng tốc, tôi nghi ngờ phía sau có thứ gì đó đang bám theo." Quả nhiên, giống như Chu Du dự đoán, Tiểu Ca đã nói ra nghi ngờ của mình.

"Xem ra đó chắc chắn không phải thứ đơn giản, ngay cả huyết mạch Kỳ Lân của cậu cũng căng thẳng mà cảnh giác." Chu Du nghe vậy, lại cười một tiếng.

Vừa nãy khi đi, anh không cảm thấy có gì bất thường, điều đó có nghĩa là không có thứ gì có thể uy hiếp anh xuất hiện.

Đương nhiên, anh cũng không để tâm.

Cho dù Tiểu Ca bây giờ có nói ra, anh cũng không bận lòng.

Nếu thực sự có thứ nguy hiểm lớn xuất hiện, có thể uy hiếp đến sự an toàn tính mạng của anh, vậy thì Minh Hồng Đao đã sớm bắt đầu reo vang, làm sao lại yên tĩnh nằm trong vỏ đao như bây giờ được.

"Xem ra thứ đó không thể uy hiếp được anh." Tiểu Ca nhìn Chu Du với vẻ mặt thờ ơ, lập tức hiểu ra.

"Yên tâm đi, nếu thứ đó dám xuất hiện, tôi nhất định sẽ sống sờ sờ mà xử lý nó!" Chu Du cười nói, đồng thời cũng ra hiệu cho Tiểu Ca rằng không cần lo lắng, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của anh.

"Hy vọng là vậy!" Tiểu Ca mím môi, không nói thêm gì nữa.

Hai người im lặng, không phải vì ngượng ngùng, Tiểu Ca vốn là người ít nói, còn Chu Du thì vẫn luôn chú ý động tĩnh của cầu dây sắt, nên hai người không trò chuyện phiếm.

Sự im lặng như vậy kéo dài, cho đến khi cầu dây sắt khẽ nhô lên

một chút, đồng thời có tiếng "hoa hoa" truyền đến, Tiểu Ca kéo cái vòng tròn dây sắt dịch ra thêm mấy tấc, lúc này hai người mới bắt đầu nói chuyện.

"Đi thôi, Tiểu Ca, hai chúng ta cùng đi!" Chu Du không để Tiểu Ca một mình đi qua cầu, mà đề nghị Tiểu Ca cùng đi với mình.

Câu nói này khiến Tiểu Ca hiểu ra.

Chương 812

“Ừm, tôi biết rồi, tôi sẽ cẩn thận.” Tiểu Ca gật đầu, không từ chối.

Anh ta hiểu rõ, việc Chu Du làm như vậy, chắc chắn là vì những lời vừa nãy, lo lắng khi ở trên cầu, thứ gì đó khiến anh ta bất an sẽ đột nhiên xuất hiện và tấn công.

Mặc dù anh ta tin tưởng vào thực lực của mình, nhưng vào thời điểm này, không phải lúc để tỏ ra anh hùng cá nhân.

“Cậu đi trước đi.” Chu Du chủ động nhường đường, để Tiểu Ca đi lên cầu trước.

Việc sắp xếp như vậy, đương nhiên là để bảo vệ an toàn cho Tiểu Ca tốt hơn.

Một khi thực sự có thứ gì đó mò tới, thì anh cũng có đủ thời gian phản ứng, không đến mức để Tiểu Ca bị tấn công.

Ngoài ra, nếu Tiểu Ca không cẩn thận trúng chiêu, bị tấn công, rơi xuống từ cầu dây sắt, anh cũng có thể ra tay cứu giúp ngay lập tức.

“Xoảng xoảng.” Tiểu Ca vừa buông tay, các vòng xích sắt liền tự động thu vào bên trong bức tường, cây cầu Đãng Hồn phía trước cũng bắt đầu đung đưa.

Khi Tiểu Ca và Chu Du bước lên cầu Đãng Hồn, họ đột nhiên nghe thấy một trận âm thanh kỳ lạ từ phía trước không xa.

Âm thanh đó giống như có người đang dùng dao cưa không ngừng cắt vào cây cầu xích sắt, như muốn cắt đứt nó vậy.

Âm thanh vọng xuống dưới vực sâu, như thể qua một chiếc máy khuếch đại âm thanh, rồi dội lại bên tai, chấn động đến mức tai như muốn ù đi.

“Có thứ gì ở đó à?” Chu Du nhíu mày, ngẩng đầu nhìn về phía trước, nhưng không phát hiện thứ gì ở trên đó cả.

“Không có gì bẩn thỉu đâu, phía trước chẳng có gì cả.” Chu Du lập tức nói với Tiểu Ca đang ở phía trước.

Anh cũng muốn ổn định tâm lý của Tiểu Ca trước, tránh việc Tiểu Ca bị phân tâm vì âm thanh đó.

“Chết tiệt, tiếng động trên cầu à?” Vương Bàn Tử và những người khác ở bên kia cũng nghe thấy âm thanh kỳ lạ.

Lập tức, Vương Bàn Tử liền hỏi: “Lão Chu và Tiểu Ca đang làm gì vậy?

Sao lại cưa cầu xích sắt thế?” “Chẳng lẽ gặp nguy hiểm rồi?” Ngay lập tức, sắc mặt Vương Bàn Tử biến đổi, như bị giật mình, lo lắng nói.

“Chắc là không đâu, với sự kết hợp của lão Chu và Tiểu Ca thì ngay cả Lý Băng đích thân đến cũng khó mà chiếm được lợi thế.” Hồ Ba Nhất trực tiếp lắc đầu nói: “Tôi nghĩ lão Chu chắc chắn có tính toán riêng.” “Chúng ta đừng hành động vội, nhỡ âm thanh đó cố ý dẫn chúng ta đi thì chết dở!” Hồ Ba Nhất rất bình tĩnh, anh tin tưởng vào thực lực của Chu Du và Tiểu Ca, nên kiên định chọn cách đã định trước là ở lại chờ.Trên cầu xích sắt.

“Không phải ảo giác, xem ra có cơ quan đang làm trò.” Chu Du nhìn cây cầu xích sắt phía trước, không phát hiện bất kỳ điểm khả nghi nào, liền suy đoán.

Quả nhiên, sau đó, âm thanh cưa cầu biến mất.

Chưa đợi Tiểu Ca nói gì, tại vị trí vừa rồi phát ra tiếng cưa, lại xuất hiện một âm thanh kỳ lạ khác.

Âm thanh nặng nề, kèm theo tia lửa lóe sáng.

Như thể có người đang cầm một cái búa bổ vào cây cầu xích sắt vậy.

Nhưng trong mắt Chu Du, phía trước rõ ràng không một bóng người, cũng chẳng thấy cái búa nào, mà những tia lửa lốm đốm trên cầu xích sắt lại không hề giả.

Tiểu Ca cũng có chút căng thẳng, mồ hôi lạnh chảy ra sau lưng.

"Chu Du, sẽ không phải yêu quái chứ?" Tiểu Ca nuốt nước bọt, có chút do dự nói.

Nếu là trước đây, cậu tuyệt đối sẽ không nói ra những lời như vậy, nhưng sau khi chứng kiến những sinh vật trong *Sơn Hải Kinh* như *Phu Gia*, quan niệm của cậu đã thay đổi.

Cộng thêm cảnh tượng quỷ dị trước mắt, khiến cậu không thể không liên tưởng đến yêu quái.

"Không, không phải yêu quái." Chu Du kiên định lắc đầu. *Phá Vọng Chi Nhãn* không nhìn thấy bất kỳ thứ gì xuất hiện phía trước, điều đó có nghĩa là không phải quỷ quái, chỉ là một lúc anh cũng không thể hiểu rõ rốt cuộc thứ gì đang gây trò.

Không lâu sau, hai người đi đến chỗ phát ra âm thanh kỳ lạ.

"Kìa, trên cầu xích sắt không hề có dấu vết gì!" Tiểu Ca nhìn lên cây cầu xích sắt mà những tia lửa vừa bắn ra, nhưng không hề có bất kỳ dấu vết nào để lại, ngay cả những tia lửa cũng không để lại dấu tích trên cầu.

"Là cơ quan, nhìn lên trên." Chu Du nhìn lên phía trên, một con người gỗ cơ quan đang không ngừng rung động, những tấm sắt treo trên người nó cũng va vào nhau.

Tất cả những âm thanh vừa nãy đều là do con người gỗ cơ quan này tạo ra.

“Chết tiệt!” Tiểu Ca nhìn thấy vậy, cũng không nhịn được mà thầm chửi một tiếng, đồng thời trong lòng thầm nghĩ: “Mình đúng là nghi thần nghi quỷ rồi.” Hai người lại im lặng tiếp tục tiến về phía trước.

Khi gần đến vách đá đối diện, cả hai đều nhìn thấy bốn người đang đứng bên đó, lập tức nhảy một cái thật mạnh, trực tiếp từ cầu xích sắt nhảy sang đất liền bên đối diện.

“Lão Chu, âm thanh vừa rồi là sao vậy?” Vương Bàn Tử nhìn hai người, lập tức không nhịn được tò mò hỏi.

“Là cơ quan thôi.” Chu Du giải thích đơn giản, mọi người mới chợt hiểu ra và gật đầu.

“May mà tôi vừa rồi không mắc bẫy.” Vương Bàn Tử vỗ vỗ ngực, có chút sợ hãi nói.

Nếu lúc nãy anh ta kích động một chút, trực tiếp bước lên cầu Đãng Hồn thì với biên độ đung đưa như vậy, không chừng anh ta và lão Hồ đã trực tiếp rơi xuống dưới rồi.

Chu Du bước thêm một bước, phát hiện ngay phía trước có một cái lỗ bị phá vỡ bằng bạo lực, vừa đủ cho hai người đi song song vào.

“Đi thôi, chắc là do người của Lão Cửu Môn phá ra.” Chu Du nhìn cái lỗ, hơi nhíu mày, sau đó đi vào.

“Bùm!” Sau khi tất cả mọi người đã đi vào, Vương Bàn Tử bắn một viên đạn chiếu sáng về phía trước.

Chương 813

“Là mộ thất sao?

Trông không giống chủ mộ thất, cũng không giống nhĩ thất nhỉ?” Vương Bàn Tử nhìn cảnh tượng bên trong mộ thất, có chút nghi hoặc hỏi.

“Là ngoại mộ thất, còn được gọi là Bộ Khúc thất.” Tiểu Ca mở miệng giải thích: “Vào thời cổ đại ở vùng Tứ Xuyên và Thục, các quan lại quý tộc đều có thói quen nuôi dưỡng bộ khúc, nói theo cách hiện đại thì giống như vệ sĩ hoặc gia nô vậy.” “Khi sống thì bảo vệ gia chủ, khi chết cũng phải ở trong này bảo vệ gia chủ.” Mọi người nghe Tiểu Ca nói, nhìn về phía ba cỗ quan quách màu đỏ được đặt song song phía trước.

Vương Bàn Tử nhìn những cỗ quan tài, như thể nhìn thấy người thân vậy, trực tiếp bước tới, sờ soạng một lượt trên quan quách, sau đó nói: “Lão Chu, chúng ta mở quan tài trước nhé?” “Không nên mở, với thân phận bộ khúc gia nô thì gia nô chết làm gì có bảo vật tùy táng?” Tiểu Ca nghe vậy, làm sao mà không biết tâm tư của Vương Bàn Tử, trực tiếp lắc đầu nói.

Vương Bàn Tử lại không cho là như vậy, nhìn những hoa văn trên cỗ quan quách gỗ đỏ, tặc lưỡi nói: “Đó là bộ khúc gia nô của người khác, nhưng đây là bộ khúc gia nô của Lý Băng mà.” “Chẳng phải Lý Băng vẫn chưa chết sao?

Vậy thì để cho gia nô một ít bảo bối cũng là hợp lý chứ.

Dù sao, quan quách đã xa xỉ như vậy, nếu bên trong không để một chút đồ vật đáng giá nào, hậu nhân sẽ nhìn Lý Băng thế nào?” “Chắc chắn sẽ nghĩ Lý Băng là một tên keo kiệt, một kẻ nghèo mạt rệp, đối

xử với gia nô cũng hà khắc như vậy, khẳng định không phải người tốt lành gì." Vương Bàn Tử vô cùng hứng thú với quan quách, để khiến mọi người tin rằng bên trong có bảo bối, anh ta bắt đầu nói lung tung.

Nghe lời Vương Bàn Tử nói, Chu Du và Tiểu Ca nhìn nhau, đều lắc đầu.

Nhưng, cũng không từ chối cách mở quan tài của Vương Bàn Tử.

Bởi vì, Chu Du cũng biết, thứ bên trong quan quách có thể khiến Lão Cửu Môn tổn thất thảm trọng, thậm chí giết cả Ô Quy.

Chẳng lẽ bên trong là hai con yêu quái?

Chu Du không khỏi tò mò nhìn về phía hai cỗ quan quách gỗ đỏ.

Vương Bàn Tử thấy Chu Du cũng không phản đối, lập tức hớn hở từ trong ba lô lấy ra xà beng.

Sợ Chu Du đột nhiên đổi ý, mở miệng ngăn cản việc mở quan tài, thế là anh ta không đợi Hồ Ba Nhất đi đốt nến dò mộ, mà trực tiếp cắm đầu nhọn của xà beng vào khe hở dưới nắp quan quách.

"Kẽo kẹt." Khi Vương Bàn Tử dùng hết sức bình sinh muốn nạy mở quan quách, một bàn tay lại lặng lẽ đặt lên vai anh ta.

Sau đó, một lực lớn truyền đến, Vương Bàn Tử cả người như say rượu vậy, mất thăng bằng, trực tiếp ngã về phía sau.

"Bàn Tử, đừng động vào quan quách đã!" Khi Vương Bàn Tử tưởng mình gặp phải quỷ quái, bên tai lại đột nhiên truyền đến giọng của Chu Du.

Thì ra, bàn tay đặt trên vai anh ta là của Chu Du.

"Lão Chu, sao vậy?" Vương Bàn Tử ngạc nhiên nhìn anh, rõ ràng vừa nãy Chu Du không ngăn cản việc mở quan tài, sao bây giờ lại đột nhiên cấm chỉ chứ?

“Nhìn kỹ mà xem, đó không phải quan tài gỗ đỏ, mà là hai cỗ quan quách màu trắng, màu đỏ trên đó đều là do máu ngấm ra!” Chu Du dùng tay chỉ vào hai cỗ quan quách phía trước, thản nhiên nói.

“?” Nghe Chu Du nói, Vương Bàn Tử liền cảm thấy một trận buồn nôn, vừa nãy anh ta còn dùng tay sờ soạng không ngừng trên quan quách, ngay lập tức một luồng khí lạnh toát ra từ tận đáy lòng.

Mọi người dùng đèn pin chiếu vào quan quách, tiến lên quan sát, phát hiện quả nhiên như Chu Du nói, màu đỏ trên quan quách có chút kỳ lạ.

Bởi vì hai cỗ quan quách ban đầu được sơn màu trắng, lớp màu đỏ đậm đặc trên bề mặt lại vô cùng tươi mới, trong khi mặt đất thì một màu đen kịt.

Rõ ràng, quan quách được chế tạo bằng một loại dược liệu nào đó, có thể ngăn máu không bị oxy hóa.

Những vết đen kịt trên mặt đất chắc chắn là dấu vết của máu chảy ra từ quan quách, sau khi bị oxy hóa mà để lại.

Lúc đầu, mọi người không hề để ý, vì đèn pin luôn không dừng lại ở mặt đất.

Đương nhiên, lý do quan trọng nhất là trong mộ thất không hề có mùi máu tanh xuất hiện, khiến mọi người vô thức bỏ qua điểm này.

“Lão công, trên đó hình như có hoa văn!” Hoắc Linh bên cạnh dùng xà beng cạo cạo trên quan quách, một lớp máu tươi đặc quánh như tương bị cạo xuống, lộ ra màu trắng nguyên bản của quan tài bên dưới.

Nghe Hoắc Linh nói, mọi người lập tức vây lại gần, phát hiện trên nền trắng đó, có những hoa văn và đường nét màu hồng nhạt, giống như những nét vẽ phác thảo.

Những hoa văn tạo thành cũng vô cùng quái dị, khiến người ta cảm thấy ghê tởm từ tận đáy lòng.

Những hoa văn trên đó không phải loại hoa văn mang ý nghĩa cát tường thường thấy, cũng không có chữ 'Phúc', 'Thọ', 'Lộc', càng không phải các loại hoa văn mây.

Trên hai cỗ quan quách, những hoa văn mà mọi người nhìn thấy đều là loại ác quỷ mặt xanh răng nanh, như thể sắp lao ra khỏi quan quách vậy.

Trên đó còn có một số phù văn vô cùng kỳ lạ, loại phù văn này khác hoàn toàn so với tất cả những phù văn đã thấy trước đây.

"Hoa văn trông đáng sợ quá?" Vương Bàn Tử không nhịn được rùng mình nói.

Sau khi cạo lớp màu đỏ trên quan quách, có thể thấy ở hai đầu của quan quách, vẽ một ngọn núi kỳ lạ.

Trên đó là vô số những chấm đỏ, như vô tận vong linh đang tiến về phía ngọn núi đó.

Không có cầu Nại Hà, cũng không có Quỷ Môn Quan, thậm chí ngay cả con đường Hoàng Tuyền cũng không có, càng đừng nói đến điện Diêm La, tóm lại hoàn toàn không giống địa phủ trong tưởng tượng của đại chúng.

"Hì, vẽ cái gì vậy?

Núi quỷ à?" Vương Bàn Tử cảm thấy có chút ngớ người, thứ trước mắt lại một lần nữa chạm đến vùng kiến thức mù mịt của anh ta.

Lần này còn rõ ràng hơn bất kỳ lần nào trước đây, vì ngoài việc biết đó là hình vẽ ác quỷ, những thứ khác anh ta hoàn toàn không biết gì.

Ngay cả mục tiêu để suy đoán cũng không có, chỉ đành dùng ánh mắt như đứa trẻ tò mò nhìn Chu Du.

"Nếu tôi không đoán sai, đó hẳn là núi Thái Sơn!" Chu Du nhìn ngọn núi vẽ trên quan quách, trầm tư một lát, rồi nói: "Trong truyền thuyết, Thái Sơn được Đạo giáo coi là nơi của âm gian, Thái Sơn Thần nắm giữ các vị thần minh cổ xưa của u minh.

Vào thời Hán đại, người ta tin rằng Thái Sơn là nơi linh hồn người chết về, Thái Sơn Thần là chúa tể tối cao của quỷ hồn âm gian." "Tín ngưỡng này lan rộng khắp vùng Tây Kinh.

Chương 814

Trong *Hiếu Kinh Viên Thần Khế*, một tác phẩm vĩ thư thời Hán, có viết: 'Thái Sơn là tôn thần của Thiên Đế, chủ quản việc triệu gọi hồn người.' 'Đông phương vạn vật bắt đầu, nên quản việc sinh mệnh dài ngắn của con người.' Trong các 'Trấn mộ khoán' khai quật gần đây từ các ngôi mộ ở Đông Kinh, cũng có những câu như 'Người sống thuộc về Tây Trường An, người chết thuộc về Đông Thái Sơn', 'Sống thuộc Trường An, chết thuộc Thái Sơn, sống chết khác nơi, không được tương phùng'.

Ngoài ra, sử sách còn ghi chép nhiều việc người chết sau khi đến Thái Sơn nhậm chức Thái Sơn Phủ Quân, Thái Sơn Lệnh, Thái Sơn Lục Sự, v.v. *Nam Sử* quyển ba mươi bảy, *Thẩm Khánh Chi Truyện*, chép rằng Thẩm Tăng Chiêu khi còn trẻ đã theo Thiên Sư Đạo, 'khi đó ghi chép về lành dữ của con người, khá ứng nghiệm.

Tự nhận mình là Thái Sơn Lục Sự, trong u minh có những ghi chép, đều do Tăng Chiêu ký tên.'" "Xét việc Lý Băng trong mộ, bản thân ông ta có thể đã sống đến cuối thời Đông Kinh, thậm chí là thời Tam Quốc.

Việc xuất hiện nội dung như vậy trong mộ cũng không có gì lạ, dù sao Đạo giáo khi đó cũng là giáo phái lớn nhất thiên hạ.

Lý Băng không chừng đã chịu ảnh hưởng của nó, cũng tin theo Đạo giáo, cách giải thích này cũng hợp lý." "Vì vậy, thứ vẽ trên quan quách chắc chắn là âm gian Thái Sơn.

Ác quỷ trên đó, hẳn là chỉ thứ bên trong quan quách, chỉ là thứ gì bên trong thì tạm thời chưa biết." Trên nắp của mỗi cỗ quan quách đều vẽ một con ác quỷ khổng lồ, mặt mũi hung tợn, chỉ nhìn vào hoa

văn thôi cũng đã thấy một cảm giác rợn người.

"Được rồi, lão Chu tránh ra, tôi nạy mở ra xem thử là biết ngay." Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức bước tới, xoa tay xoa chân chuẩn bị làm một trận lớn, trực tiếp nạy mở hai cỗ quan quách.

Chu Du nghe xong, cũng thấy đây là một cách hay, dù sao cứ đứng đây đoán tới đoán lui cũng chưa chắc đã đúng, chi bằng trực tiếp mở ra xem, không chừng có thể tìm được vài đáp án.

Nhất thời, sự tò mò của mọi người cũng được khơi dậy, từng người một đứng sang một bên, nhìn Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử nạy quan tài.

Vương Bàn Tử lại cắm xà beng xuống dưới nắp quan quách, sau đó dùng sức ấn mạnh xuống, một góc nắp quan tài liền bị bật lên.

Hồ Ba Nhất bên cạnh thấy vậy, cũng lập tức cắm xà beng vào phía bên kia nắp quan tài, sau đó mạnh mẽ dùng lực, nạy bật nắp bên kia lên.

Chưa kịp đợi hai người có hành động gì, từ bên trong quan quách, vô số luồng hắc khí đậm đặc đột nhiên cuồn cuộn bốc lên, như thể nước đang sôi, hơi nước không ngừng bốc lên vậy!

"Hô hô." Nhất thời, luồng hắc khí đậm đặc đột ngột tràn ra, khiến mọi người trong lòng đều kinh hãi.

Gần như theo bản năng, mọi người vội vàng dùng tay che mũi miệng, sau đó Tiểu Ca nhanh chóng rút Hắc Kim Cổ Đao ra, vung mạnh về phía trước, trực tiếp xua tan luồng hắc khí.

"Ôi mẹ ơi, hỏng rồi, Bàn Tử hành động nhanh quá, tôi còn chưa kịp đốt nến dò mộ!" Hồ Ba Nhất thấy hắc khí tan đi, như sực nhớ ra điều gì, vội vàng vỗ trán, vẻ mặt u uất nói.

"Lão Hồ không phải thừa thãi à?" Vương Bàn Tử nghe vậy lại tỏ

vẻ coi thường, nhìn góc quan quách đã bị nạy mở, trực tiếp nói: "Đã mở được một nửa rồi, chi bằng bỏ qua bước đó đi, trực tiếp mở toang ra luôn!" Vương Bàn Tử có chút nóng lòng với bảo bối bên trong quan quách, làm gì còn muốn đợi thêm một chút nữa.

Mặt khác, anh ta cũng không muốn Hồ Ba Nhất đi đốt nến dò mộ, nhỡ tình hình không ổn, không thể mở quan quách, vậy thì bảo bối bên trong cũng không lấy được.

Đối với Vương Bàn Tử, đây là chuyện không thể chịu đựng được.

Trước đây vài lần xuống mộ, đều vì lão Hồ đốt nến dò mộ mà không lấy được đồ.

Nhưng sau đó lại xuất hiện Tống Tử, đúng là "mất cả chì lẫn chài".

Kể từ đó, Vương Bàn Tử rất bài xích chuyện đốt nến dò mộ, nghĩ rằng đằng nào cũng sẽ có thi biến, chi bằng lấy bảo bối trước đã!

Nghĩ vậy, Vương Bàn Tử không đợi Hồ Ba Nhất mở miệng, trực tiếp dùng hết sức bình sinh, hất tung một bên quan quách lên cao.

Hồ Ba Nhất bên cạnh thấy vậy, cũng chỉ đành bất đắc dĩ phối hợp với Vương Bàn Tử.

"Rầm!" Hai người cùng lúc dùng sức, toàn bộ nắp quan quách liền bị hất văng xuống đất, cỗ quan tài nặng nề đập mạnh xuống đất, phát ra âm thanh cực lớn, làm khói bụi bay mù mịt khắp nơi.

Cùng lúc đó, cảnh tượng bên trong quan quách cũng hoàn toàn hiện ra trước mắt mọi người.

"Chết tiệt, cái quái gì thế này?!" Vương Bàn Tử vô thức liếc nhìn bên trong quan quách, lập tức kinh hãi thốt lên, vẻ mặt chấn động.

Mọi người lập tức xúm lại, mới nhìn rõ cảnh tượng bên trong

quan quách.

Tất cả đều vô thức hít một hơi khí lạnh, ban đầu còn tưởng bên trong sẽ có đại Tống Tử, cương thi, hoặc thi thể còn nguyên vẹn.

Nhưng ngoài dự đoán của mọi người, thứ nằm bên trong không phải là con người!

Thứ nằm đó có thể coi là một thi thể, nhưng tuyệt đối không phải thi thể người.

Cái đầu hung tợn của nó có hai chiếc sừng cong queo cứng rắn, mọc ra từ cái đầu quái vật màu xanh đen như da khô, vừa vặn chạm vào tấm ván quan quách.

Hình dạng của nó cũng vô cùng quái dị, cơ thể vạm vỡ mạnh mẽ, trên người có những hoa văn màu đỏ đen, dài ít nhất hai mét.

Ở vị trí cái miệng lớn của nó, còn sót lại những dấu vết màu đen đỏ, không đối xứng, dường như là máu.

Bên trong quan quách không hề có bất kỳ quần áo hay trang phục nào, chỉ có mỗi con quái vật nằm trần truồng ở đó, ngay cả đồ tùy táng cũng không có.

Điều càng khiến người ta kinh ngạc là tay và chân của con quái vật.

Hai tay của nó dài đến tận đầu gối, mười chiếc móng vuốt sắc nhọn đan xen đặt trước ngực, những móng tay màu đen sẫm dày cộp, giống như mười cái dùi nhọn, tỏa ra hàn quang khiến người ta rợn tóc gáy.

Chân của con quái vật càng kỳ lạ hơn, giống như móng vuốt của đại bàng, một chân cong, một chân duỗi thẳng.

Ở cổ họng của con quái vật, còn có một khối u sưng giống như

mào gà, có thể lờ mờ nhìn thấy khối u này lúc phình to, lúc co lại.

Nhịp điệu này giống như hơi thở của người sống, nhìn thấy mà phát sợ.

Năm giác quan của con quái vật cũng có chút kinh người, tuy đôi mắt nhắm nghiền, nhưng hình dáng hốc mắt và mí mắt lại để lộ kích thước đôi mắt, lớn bằng nắm tay, gần như chiếm một phần ba toàn bộ khuôn mặt.

Còn về mũi của con quái vật, lại càng giống hình tam giác ngược, hai lỗ mũi màu xanh phun ra luồng hắc khí đậm đặc, vô cùng nhỏ gọn.

Tai của con quái vật là điều đáng kinh ngạc nhất, dưới chiếc tai nhọn hoắt, có sáu lỗ tai xoắn ốc.

Chương 815

Nhìn tổng thể, con quái vật toàn thân không lông không tóc, da xanh biếc, không nhìn thấy cơ quan sinh sản, như thể lưỡng tính vậy.

Mọi người đều bị hình dạng của con quái vật làm cho chấn động, phải biết rằng những người này, ai mà chẳng thường xuyên xuống mộ?

Quan quách chưa mở?

Gặp phải quái vật như vậy, lại là lần đầu tiên.

Vương Bàn Tử không tin tà, dùng tay lật người con quái vật sang một bên, sau đó dùng tay kia sờ xuống đáy quan tài.

"Chết tiệt, đúng là keo kiệt thật, chẳng có tí đồ gì cả!" Vương Bàn Tử không nhịn được chửi rủa: "Đừng nói bảo bối, ngay cả một cọng lông cũng không có, Lý Băng mẹ nó đúng là keo kiệt, một đồng tiền tùy táng cũng không có!" Loại quan quách không có bất kỳ đồ tùy táng nào như vậy khiến Vương Bàn Tử vô cùng u uất, phải biết rằng ngay cả những hố tuẫn táng của nô lệ bình thường cũng sẽ có một vài thứ đáng giá bên trong, nhưng trong một cỗ quan quách trông không hề tầm thường như thế này lại không có đồ tùy táng, quả thực là cực kỳ hiếm thấy.

Cảnh tượng hiếm thấy như vậy khiến Vương Bàn Tử có chút "tâm thái tạc liệt" (tâm trạng nổ tung).

Hồ Ba Nhất bên cạnh tuy cũng có chút kinh ngạc, nhưng anh ta không quá bận tâm đến đồ tùy táng, ánh mắt anh ta lại tập trung vào con quái vật.

"Nhìn kìa, con quái vật có đuôi phía sau!" Hồ Ba Nhất đứng ở một

góc độ vừa vặn có thể nhìn thấy Vương Bàn Tử lật lưng con quái vật, lập tức kinh hô.

"Ơ, cái đuôi đó giống đuôi ngựa thật." Hồ Ba Nhất nhìn thấy vậy, dường như có chút không dám tin nói.

Tiểu Ca nghe vậy, lập tức tiến lên hai bước, đi đến trước quan quách, sau đó đưa tay nắm lấy phần đuôi của con quái vật, giật mạnh ra ngoài, phát hiện hoàn toàn không kéo được.

Sau đó cậu lại vén mí mắt của con quái vật lên, để lộ đôi mắt đỏ rực to lớn.

"…Giống Tinh Tinh?" Tiểu Ca có chút kinh ngạc nói.

"Tiểu Ca, cậu biết nó à?" Chu Du có chút tò mò hỏi.

Tiểu Ca nghe vậy, lập tức gật đầu nói: "Con Tinh Tinh này không phải con trong *Sơn Hải Kinh* mà là một quái vật được lưu truyền từ thời Tần, trong truyền thuyết là ác quỷ âm gian, thích ăn thân người, không ăn máu tươi." "Tôi nhớ đã từng thấy ghi chép về loại quái vật này trong một ngôi mộ, vừa nãy nhìn thấy đuôi ngựa, tôi đã đoán được thân phận của nó." Mọi người nghe vậy, lập tức nhìn lớp máu tươi bị cạo xuống trên mặt đất, cùng với những vết máu đen kịt dưới nền.

"Trước đây tôi cứ nghĩ đó chỉ là sinh vật do người cổ đại tưởng tượng ra, nhưng không ngờ, chúng lại thực sự tồn tại, thật sự quá kinh người." Tiểu Ca nói xong, có mấy phần không tin nổi mà lắc đầu.

Cảm giác như sự xuất hiện của ngôi mộ này không ngừng lật đổ nhận thức của con người về thời cổ đại.

Điều duy nhất khiến mọi người lo lắng là, loại quái vật truyền thuyết từ thượng cổ như vậy, đều có thể bảo tồn trong mộ, mà con nằm trong quan quách trước mắt, dường như cũng chưa thực sự chết

vậy.

Chẳng lẽ, quái vật đều là những sinh vật trường sinh bất lão sao?

Trong lòng mọi người không khỏi dấy lên một nghi vấn như vậy.

Ai cũng biết, nguồn gốc của việc con người tìm kiếm sự trường sinh bất lão có thể truy về thời đại hoang dã.

Bành Tổ thọ tám trăm tuổi, tạm thời không bàn đến tính xác thực của ông ta, chỉ riêng những câu chuyện về ông ta đã được lưu truyền lâu đời, không khó để tưởng tượng sự khao khát trường sinh bất lão của nhân loại.

Tại sao những quái vật như thế này, cũng như các dị thú trong *Sơn Hải Kinh*, đều có thể có tuổi thọ dài đến vậy?

Thậm chí chúng dựa vào thứ gì để duy trì năng lượng cần thiết? *Phu Gia* trước đây là một ví dụ điển hình, nó đã ở trong đó cả ngàn năm, dựa vào thứ gì để duy trì sự sống?

Thực vật sao?

Vậy tại sao không thấy chất thải của nó?

Mọi người càng nghĩ, càng cảm thấy sự hiểu biết của con người về những tồn tại này thực sự quá nhỏ bé.

"Điều làm tôi thắc mắc không phải sự tồn tại của quái vật, mà là tại sao nó lại xuất hiện ở đây!" Tiểu Ca nói: "Theo lý mà nói, vào thời Tần triều, Lý Băng trong sử sách lẽ ra đã chết từ trăm năm trước rồi, sao ông ta lại có được loại quái vật này?" "Nếu Tần Thủy Hoàng biết ông ta chưa chết, vậy hẳn sẽ tìm Lý Băng để đòi thuốc trường sinh bất lão mới đúng, nhưng sử sách lại không hề ghi chép Tần Thủy Hoàng từng tìm Lý Băng, cũng không hề nhắc đến người này." "Vậy trong tình huống như thế này, một con quái vật bị Tần Thủy Hoàng bắt được, lẽ ra phải bị giam giữ ở một nơi đặc biệt, vậy một người

đã chết làm sao có thể từ trong tay Tần Thủy Hoàng mà có được loại quái vật này chứ?" Nghe Tiểu Ca nói xong, mọi người cũng chìm vào suy tư.

Chẳng mấy chốc, mắt Hoắc Linh sáng lên, lập tức mở miệng nói: "Có khả năng nào là Lý Băng đã che giấu thân phận của mình, giả trang thành người Tần, trà trộn vào triều đình của Tần Thủy Hoàng không?" "Sau đó tìm cơ hội, sau khi Tần Thủy Hoàng chết, mới tìm cách di chuyển con quái vật vào mộ?

Bởi vì sau khi Tần Thủy Hoàng chết, thiên hạ đại loạn, ai mà thèm để ý đến sống chết của con quái vật chứ?" Nghe lời Hoắc Linh nói, mọi người đều nhíu mày, nghe thì có vẻ hợp lý, nhưng Lý Băng lại phải làm phiền phức đến mức ngụy trang như vậy, thật sự chỉ vì một con quái vật như thế sao?

Trông cũng không hợp lý lắm nhỉ?

Quái vật có tác dụng gì?

Chẳng qua là dùng để bảo vệ mộ, nhưng bản thân Lý Băng có quan tâm đến ngôi mộ này không?

Ông ta lại chưa thực sự chết, việc có bảo vệ mộ hay không thì ảnh hưởng đến ông ta có lớn không?

Trong lòng mọi người càng lúc càng có nhiều nghi vấn, đến mức không còn hứng thú nhiều với con quái vật trong quan quách nữa.

"Nếu, có người tặng cho ông ta thì sao?" Đúng lúc này, Chu Du đột nhiên mở miệng.

Ánh mắt của mọi người đều bị Chu Du hấp dẫn, tò mò nhìn anh, muốn nghe xem Chu Du sẽ đưa ra suy đoán hợp lý như thế nào!

Thấy ánh mắt của mọi người, Chu Du chậm rãi nói: "Chúng ta vẫn luôn bỏ qua một điểm, đó là kẻ bố cục phía sau rốt cuộc là ai?"

“Tại sao lại muốn dẫn tôi vào mộ Lý Băng?

Có hay không, nguyên nhân làm như vậy?” Mọi người nghe vậy, đều ngẩn người, Vương Bàn Tử thẳng thắn nói: “Lão Chu, chúng ta bây giờ đang bàn về quái vật, Lý Băng có được nó kiểu gì?

Sao lại lái sang chuyện đó rồi?” “Theo tôi, hai chuyện này có liên quan.

Nếu con quái vật là do kẻ bố cục phía sau tặng cho Lý Băng thì sao?” Chu Du nói, ánh mắt lướt qua mọi người, sau đó lại nói: “Có nhớ bức bích họa thứ tư chúng ta thấy trên hành lang không?” “Nhớ chứ, vẽ hai người trong phòng, hình như đang bàn bạc chuyện gì đó.” Hồ Ba Nhất nhớ lại bức bích họa phía trước, gật đầu nói.

“Đúng vậy, lúc đó tôi không nghĩ nhiều về nó, nhưng bây giờ nhìn lại, những nhân vật trong bức họa đó, có thể là Lý Băng và kẻ bố cục phía sau đang gặp mặt!” “Cảnh tượng xuất hiện trong bức bích họa đó, đều là ở trong ngôi mộ này.

Chương 816

Mặc dù chúng ta chưa tìm thấy mộ thất trong bức bích họa đó, nhưng tôi tin rằng kẻ bố cục phía sau chắc chắn biết Lý Băng chưa chết, nên mới tìm Lý Băng trong mộ." "Nếu tôi không đoán sai, con quái vật này hẳn là quà gặp mặt mà kẻ đó tặng cho Lý Băng.

Người tặng quà, hẳn là một nhân vật có thân phận khá quan trọng vào thời Tần triều." "Thời điểm nhân vật này tìm Lý Băng, chắc chắn cũng là sau khi Tần Thủy Hoàng chết, nếu không không ai dám từ trong tay Tần Thủy Hoàng còn sống mà lấy đi thứ của Tần Thủy Hoàng!" Chu Du nói đến đây dừng lại một chút, rồi lại nói: "Giả sử người này biết chuyện Lý Băng chưa chết, dòng thời gian phải còn sớm hơn, vậy có thể suy ra, người này không muốn Tần Thủy Hoàng trường sinh bất lão, hoặc người này không trung thành với Tần Thủy Hoàng đến vậy." "Trong trường hợp như vậy, Tần Thủy Hoàng có thể loại trừ.

Phù Tô chịu ảnh hưởng sâu sắc của văn hóa Nho gia, không thể làm những chuyện đại nghịch bất đạo, do đó cũng có thể loại trừ.

Mông Điềm là trung thần ngàn năm, cũng có thể loại trừ.

Vậy trong số những người còn lại, chỉ có Hồ Hợi, Lý Tư, Triệu Cao ba người.

Ba người này, ngoài Mông Điềm và Phù Tô ra, đều là những nhân vật quyền khuynh thiên hạ trong triều Tần." "Trong số đó, Lý Tư là người mong Tần Thủy Hoàng sống nhất, vì chỉ khi Tần Thủy Hoàng còn sống, ông ta mới là Thừa tướng thứ nhất, hoặc quyền thần thứ nhất.

Triệu Cao thì khác, Triệu Cao có dã tâm cực lớn, đương nhiên

mong Tần Thủy Hoàng chết." "Chỉ khi Tần Thủy Hoàng chết, dã tâm của ông ta mới có thể thể hiện ra.

Cuối cùng là Hồ Hợi, phải biết rằng Tần Thủy Hoàng tuy rất yêu quý ông ta, nhưng người thừa kế ngai vàng lại chưa bao giờ xem xét Hồ Hợi." "Trong tình huống như vậy, Hồ Hợi khó tránh khỏi có những ý nghĩ riêng.

Theo suy đoán của tôi, kẻ bố cục phía sau đó, hoặc là Triệu Cao, hoặc là Hồ Hợi.

Việc đánh giá Hồ Hợi trong lịch sử như thế nào, tạm thời không tham khảo, tôi chỉ suy đoán dựa trên những thông tin đã biết hiện tại." "Triệu Cao sau khi Tần Thủy Hoàng chết, đã sửa chiếu thư, khiến Hồ Hợi đăng cơ làm Hoàng đế, đồng thời bản thân cũng quyền khuynh thiên hạ.

Trong tình huống như vậy, Triệu Cao có hiềm nghi lớn nhất, nhưng ông ta và Hồ Hợi cũng không có hiềm nghi lớn nhất, vì cả hai chưa từng rời Hàm Dương." Nói đến đây, Vương Bàn Tử lại không nhịn được, mở miệng hỏi: "Lão Chu, anh nói nhiều thế rồi, vậy ai là người có hiềm nghi lớn nhất cho kẻ bố cục phía sau?" "Đừng vội, tiếp theo tôi sẽ nói về người có hiềm nghi lớn nhất!" Chu Du lộ ra một nụ cười thần bí, nói: "Tần Thủy Hoàng có không ít con trai, trong đó nổi bật nhất là công tử Phù Tô và công tử Cao.

Hai người này, bất kể là trí mưu hay dũng vũ, đều không kém cạnh nhau." "Khi Tần Thủy Hoàng chết, Triệu Cao đã mưu sát thái tử Phù Tô, lập Hồ Hợi lên ngôi làm Tần Nhị Thế Hoàng đế.

Triệu Cao làm Lang Trung Lệnh, pháp lệnh nghiêm khắc, tông thất công tử và các anh em khác, 12 vị công tử, 10 vị công chúa đều bị xử tử, vô số người bị liên lụy tru diệt cả tộc." "Công tử Cao bỏ trốn, lại sợ sau khi chạy trốn, Triệu Cao sẽ xử tử toàn bộ tộc của mình.

Công tử Cao vì thế đã hy sinh, xin được tuẫn táng cùng Tần Thủy Hoàng, được chôn cất ở chân núi Ly Sơn.

Nhị Thế Hoàng đế và Triệu Cao vô cùng vui mừng, ban cho bốn mươi vạn tiền để lo hậu sự.

Nhờ đó, toàn bộ tộc của Công tử Cao may mắn thoát nạn." Chu Du nói đến đây, hơi ngừng lại, sau đó mới tiếp tục: "Lúc đó, xuất thân của Công tử Cao không bằng vài người khác, Tần Thủy Hoàng cũng không đủ quan tâm đến ông ta, vì vậy nếu biết Lý Băng chưa chết mà không nói cho Tần Thủy Hoàng biết, điều đó cũng có khả năng." "Thêm vào đó, Công tử Cao cuối cùng đã chấp nhận tuẫn táng, nhưng lại đưa ra một yêu cầu, đó là mang theo những dị thú mà Tần Thủy Hoàng đã nuôi dưỡng khi còn sống, cùng nhau đến Ly Sơn tuẫn táng.

Giữa đó có một câu chuyện thú vị, đó là ông ta từng gặp mặt Tử Anh, hậu duệ của Thành Giao." "Tử Anh là con trai của Thành Giao, là anh em họ với Hồ Hợi và Công tử Cao.

Ông ta không có tư cách tranh giành hoàng vị, cũng không nằm trong phạm vi thanh trừng của Hồ Hợi.

Sau khi gặp Công tử Cao, ông ta liền chủ động dâng thư, khuyên Hồ Hợi bớt tạo sát nghiệp, đồng thời khuyên Hồ Hợi cho Công tử Cao xây dựng một lăng mộ mới ở Ly Sơn, để Công tử Cao có thể làm tròn hiếu đạo." "Hồ Hợi tuy không ngừng sát lục, nhưng đã chấp nhận thỉnh cầu của Tử Anh, cho Công tử Cao xây dựng một lăng mộ mới ở Ly Sơn, cùng với hoàng lăng của Tần Thủy Hoàng.

Việc xây dựng lăng mộ mới cần thời gian, trong khoảng thời gian đó, Công tử Cao từng xin Hồ Hợi cho phép đến tổ địa của mẹ ruột để bái biệt tiên tổ." "Đối mặt với sự hạ mình của Công tử Cao, Hồ Hợi đã đồng ý.

Tổ địa của mẹ Công tử Cao nằm ở vùng Tứ Xuyên.

Trước khi đi, ông ta từng mang theo không ít dị thú, khi về thì nói trên đường đã chạy mất mấy con dị thú.

Chuyện như vậy, Hồ Hợi đương nhiên không bận tâm, đối với ông ta, chỉ cần Công tử Cao quay lại chịu chết là được rồi." Chu Du nói xong, mọi người đều ngây người tại chỗ.

Nhìn từ những gì Chu Du đã nói, kẻ bố cục phía sau quả thực có thể là Công tử Cao, bởi vì những việc ông ta làm đều phù hợp với thân phận của một kẻ bố cục.

Quan trọng nhất là vùng Tứ Xuyên, điều đó có nghĩa là người gặp Lý Băng trên bích họa.

Sau khi nghe xong lời Chu Du, Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất chỉ cảm thấy lông tơ dựng ngược khắp người.

Nếu quả thật là như vậy, thì Công tử Cao tuyệt đối không phải là một người dễ đối phó.

Thứ nhất, bản thân Công tử Cao đã là người có trí mưu dũng vũ xuất chúng, thứ hai, bố cục trong thời gian dài như vậy, thứ ông ta mưu đồ chắc chắn không hề nhỏ!

Hoắc Linh nghe vậy, ngẩn người nói: "Vậy thì, Lý Băng có thể đã bị buộc phải hợp tác với Công tử Cao sao?

Thậm chí có thể Lý Băng đã trở thành thuộc hạ của Công tử Cao.

Sở dĩ dẫn dụ chúng ta đến đây, là để truyền tin tức cho Lý Băng?" "Nhưng cũng không hợp lý à?

Sao lại không chứ?

Chẳng phải ông ta đã dẫn dụ chúng ta vào cuộc ở Hồng Kông sao?" Hoắc Linh tuôn ra một loạt những thắc mắc trong lòng.

"Trước hết, tôi chưa thực sự gặp ông ta, cho nên người dẫn dụ tôi

vào cuộc có thể là ông ta, nhưng người thực sự làm việc thì chưa chắc.

Thứ hai, cô nói không sai, có thể ông ta không có cách nào rời khỏi Tần Hoàng Lăng, nên chỉ có thể để người khác làm." Chu Du nghe vậy, lập tức nói: "Có khả năng chúng ta ở đây, là để nói cho Lý Băng biết, để Lý Băng đến Tần Hoàng Lăng đón ông ta ra thế gian.

Hoặc giả, ông ta không biết Lý Băng hiện giờ sống chết ra sao, nên cần tôi xác nhận." "Dù sao, trên người tôi có Mai Thần Nhãn, ông ta đã để lại một số thủ đoạn, có thể truyền tin tức cho ông ta, để ông ta biết tôi đang làm gì, và Lý Băng có ở đây hay không." Chu Du lật bàn tay, một Mai Thần Nhãn xuất hiện trong tay anh.

Mọi người nhìn thấy Mai Thần Nhãn, rồi liên tưởng đến lời Chu Du vừa nói, từng người một đều cảm thấy rợn tóc gáy, thậm chí còn có một nỗi sợ hãi không tên đối với Mai Thần Nhãn.

"Đương nhiên, đây đều chỉ là suy đoán của tôi, sự việc có thể không phải như vậy, hoặc phức tạp hơn nhiều, nhưng tôi nghĩ, đây là suy đoán phù hợp với sự thật nhất hiện giờ." Nghe lời Chu Du nói xong, mọi người im lặng nhìn về phía quan quách.

Nếu những gì Chu Du nói đều đúng, vậy thì con quái vật trong quan quách có tác dụng gì?

Tại sao Công tử Cao lại muốn tặng hai con quái vật như vậy cho Lý Băng?

Ý nghĩa của nó nằm ở đâu?

Ô Thiền bên cạnh im lặng rất lâu, nhìn con quái vật trong quan quách, lại nhìn những vết máu dưới đất, đột nhiên mở miệng nói: "Có lẽ, hai con quái vật này có thể dùng để đối phó với một số thứ trong Tần Hoàng Lăng." "Sở dĩ Công tử Cao tặng Lý Băng loại quái vật như

vậy, là hy vọng mượn sức mạnh của Lý Băng, bồi dưỡng quái vật, để chúng trưởng thành đến một mức độ nào đó, có thể đến Tần Hoàng Lăng cứu ông ta ra.

Nếu thật sự là như vậy, thì tôi e rằng chúng ta căn bản không nằm trong bố cục của ông ta, chỉ là vật hiến tế huyết nhục để nuôi dưỡng quái vật mà thôi!" Nghe lời Ô Thiền nói, mọi người đều cảm thấy có điều không ổn, đặc biệt là Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất, sắc mặt họ đại biến, vội vàng từ dưới đất nâng nắp quan quách lên, sau đó đậy lại trên quan quách, đồng thời lấy ra vài cây đinh sắt từ trong túi, hoảng loạn đóng mạnh vào nắp quan quách, như muốn gia cố nắp quan tài.

Chương 817

Sau khi cuống cuồng làm xong mọi thứ, hai người vẫn không yên tâm, lại làm y hệt với cỗ quan quách còn lại.

Cuối cùng, hai người còn cố ý lấy ra một chiếc túi nước từ trong ba lô.

“Hai người này cũng quá khoa trương rồi đấy?

Trong túi nước không phải đựng máu chó đen chứ?” Chu Du nhìn hành động của hai người, không khỏi suy đoán.

“Lão Chu, anh đúng là lợi hại thật, ngay cả việc tôi mang theo máu chó đen anh cũng biết.” Vương Bàn Tử vẻ mặt thần bí hề hề nói với Chu Du: “Máu chó đen này không phải loại bình thường đâu, lấy từ một con chó đen bảy tuổi ra đấy, nghe nói máu chó đen ở độ tuổi này là có uy lực mạnh nhất.” “Chết tiệt.

Hai người cũng…” Chu Du chưa nói hết lời, hai người đã bắt đầu đổ máu chó đen lên quan quách, cố ý dùng xà beng phết đều máu chó đen lên hai cỗ quan quách.

Dường như lo lắng một túi máu chó đen không đủ hiệu quả, Hồ Ba Nhất cũng gỡ ba lô phía sau xuống, sau đó lấy ra một túi nước khác từ bên trong.

“Bàn Tử, chú phết bên đó, phết đều vào, tôi lại thêm chút ‘gia vị’ cho hai cỗ quan quách này.” Hồ Ba Nhất nói, liền mở nắp túi nước, sau đó xử lý phần máu đen kịt bên trong.

Giống như Vương Bàn Tử, anh ta cũng phết hai cỗ quan quách thành màu đen đậm đặc, mới dừng tay.

Sau khi làm xong mọi thứ, hai người mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ

cảm thấy tảng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

"Không ai nói cho hai người biết à?

Máu chó đen tuy có tác dụng trừ tà, nhưng phải đổ lên người quái vật thì mới có chút tác dụng, đổ lên quan quách thì thực ra không có ý nghĩa lớn lắm đâu, con quái vật bên trong lại không phải là quỷ." Lúc này, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử đang thở hổn hển vì mệt, đột nhiên nghe thấy lời của Tiểu Ca.

"Đổ huyết chó đen lên quan quách không những không có tác dụng gì với quái vật bên trong mà ngược lại còn khiến nó bị kích nộ và tỉnh dậy." Tiểu Ca không thèm nhìn hai người đang đứng ngây ra đó, tiếp tục nói: "Quan quách đã được xử lý đặc biệt, bên trên có một lớp sáp mật dày, huyết chó đen không thể thấm vào được, cơ bản là đổ đi phí hoài cả." Sau khi nghe Tiểu Ca nói xong, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau, rồi lại nhìn về phía hai cỗ quan quách đã trát xong, chỉ cảm thấy tức không chịu nổi.

"Tiểu Ca, sao cậu không nói sớm chứ, hại tôi và lão Hồ bận rộn lâu như vậy, chẳng phải là lừa người sao!" Vương Bàn Tử thở hổn hển nói.

"Tôi tưởng hai người có cách đưa huyết chó đen vào được bên trong quan quách." Tiểu Ca nghe vậy, lập tức lắc đầu nói: "Tôi không giỏi ăn nói, lần sau nhất định sẽ nói trước." Nhìn bộ dạng nghiêm túc của Tiểu Ca, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử nhìn nhau, đều bất đắc dĩ cười.

"Vậy bây giờ phải làm sao?" Vương Bàn Tử nhìn Tiểu Ca, rồi lại nhìn Chu Du, dường như đang hỏi ý kiến.

"Bây giờ gần như có thể chuẩn bị chờ chúng phá quan mà ra." Chu Du nghe vậy, không chút do dự, trực tiếp mở miệng nói.

“Không... không phải vậy chứ?” Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất vừa nghe thấy, lập tức như bị điện giật mà bật dậy khỏi mặt đất, nhảy ra xa khỏi quan quách, sau đó mặt đầy kinh hãi nhìn hai cỗ quan quách đó.

“Bành!” Như thể để đáp lại lời nói, cỗ quan quách đã mở trước đó đột nhiên phát ra tiếng động nặng nề, giống như quái vật bên trong đang đập vào nắp quan tài.

Tiếng va đập đột ngột đó lập tức khiến ánh mắt mọi người trở nên cẩn trọng.

Nơi đây từng khiến Lão Cửu Môn tổn thất binh tướng cực kỳ nghiêm trọng, thậm chí trực tiếp dọa cho tất cả những người còn sống của Lão Cửu Môn phải tháo chạy, buộc họ phải từ bỏ một lần xuống mộ.

Có thể thấy, quái vật trong quan quách đó đáng sợ đến nhường nào!

Chưa đợi mọi người kịp hành động, tiếng va đập trong quan quách lại càng lúc càng nhanh!

“Bành!” “Bành!” “Bành...” “Xem ra chúng đều tỉnh rồi, hai con quái vật trong quan quách này đều sắp ra rồi!” Tiểu Ca nghe tiếng va đập, khẳng định nói.

“Bành!” Như thể chứng minh lời Tiểu Ca nói là chính xác, trong cỗ quan quách còn lại cũng phát ra tiếng va đập hung mãnh.

Sau đó, mọi người chỉ thấy trên quan quách đột nhiên bay ra mấy vật nhỏ, va vào bức tường đá trên đỉnh mộ thất rồi rơi xuống đất.

“Đinh.” Kèm theo vài tiếng kêu lanh lảnh, mọi người nhìn thấy những thứ nhỏ rơi trên mặt đất, chính là những chiếc đinh dài mà Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử đã đóng vào quan quách trước đó.

Ngay lập tức, Hồ Ba Nhất, Vương Bàn Tử, Hoắc Linh ba người đã nhanh nhất có thể đứng sau lưng Chu Du, Tiểu Ca, Ô Thiền.

Ánh mắt sáu người đều dán chặt vào hai cỗ quan quách trước mặt, trong lòng đều biết rõ, hai cỗ quan quách sắp mở ra rồi.

"Bành!

Bành!" Hai tiếng động lớn vang lên trước sau, hai nắp quan quách gần như cùng lúc bật tung lên cao, giống như tên lửa được phóng đi, va vào bức tường đá phía trên rồi mới ầm ầm rơi xuống đất một bên.

Nắp quan tài nặng nề rơi mạnh xuống đất, nhưng lại không có bất kỳ dấu vết hư hại nào.

Từ đó có thể thấy vật liệu của quan quách cứng rắn đến nhường nào, nếu là gỗ thông thường, dưới sự va đập như vậy e rằng đã sớm gãy thành nhiều đoạn, làm sao có thể như vậy, dưới sự va đập mãnh liệt như thế vẫn hoàn toàn không hề hấn gì, ngay cả lớp sáp mật trát bên trên cũng không có dấu vết lõm xuống.

Sau đó, trong hai cỗ quan quách, khí đen ngập trời bốc lên, ngay cả cỗ quan quách đã mở trước đó cũng vậy, lượng khí đen cực kỳ kinh người.

"Hô!" Chu Du thấy cảnh này, khẽ nhíu mày, sau đó nhanh chóng vung tay, một luồng kình phong trực tiếp thổi tan khí đen bên trong.

Lúc này, mọi người mới thấy, trong quan quách khi khí đen tan đi, đột nhiên đứng sừng sững hai con quái vật có hình dạng gần như y hệt nhau, giống như được sao chép và dán vào, hoàn toàn không nhìn ra bất kỳ sự khác biệt nào.

Điều càng khiến mọi người kinh hãi là, trong cái miệng to như chậu máu của hai con vượn tinh, có hai hàng răng nanh vô cùng sắc nhọn, khiến người ta không hề nghi ngờ về lực cắn của chúng, e rằng

ngay cả thép cũng có thể cắn đứt trực tiếp.

Không chỉ vậy, hai cánh tay của vượn tinh cũng buông thõng xuống, dưới cánh tay dài kia, mười chiếc móng vuốt sắc nhọn, phát ra hàn quang đáng sợ.

Điều khiến người ta sợ hãi nhất, lại là đôi mắt của chúng.

Trong đôi mắt đỏ ngầu lớn, tràn ngập cảm xúc hủy diệt, oán hận, chỉ cần nhìn vào đôi mắt đó, trong lòng liền dâng lên một nỗi sợ hãi bản năng, cứ như thể nhìn thấy thiên địch vậy, tự nhiên sợ hãi hai con vượn tinh.

"Gào!" Hai con vượn tinh gào rống một tiếng điên cuồng, cái miệng lớn như chậu máu há rộng, mang lại áp lực nặng nề vô cùng cho mọi người.

Trong mắt chúng hiện lên sự lạnh lẽo như của kẻ săn mồi, nước dãi không ngừng chảy ra dưới hàm răng sắc nhọn, biểu lộ sự khát vọng trong lòng.

Chương 818

“Hình như nó coi tôi là con mồi, muốn ăn thịt tôi!” Vương Bàn Tử nhịn không được nuốt nước bọt, mặt đầy sợ hãi nói.

Tiểu Ca mặt mày ngưng trọng nói: “Cẩn thận một chút, hai con quái vật này không phải là khôi lỗi, cũng không phải vật chết, mà là quái vật sống.

Nghe nói khi đó để bắt hai con quái vật này, Thủy Hoàng Đế thậm chí đã phái phương sĩ đi trước, mới hàng phục được chúng.

Muốn giết chúng rất khó, cơ thể hai con quái vật này sánh ngang thép, các đòn tấn công thông thường hoàn toàn không có hiệu quả!” Tiểu Ca vừa thấy hai con quái vật xuất hiện, không chút do dự dùng Hắc Kim Cổ Đao rạch rách lòng bàn tay của mình, để thân đao tắm trong huyết Kỳ Lân.

Rõ ràng, Tiểu Ca cũng không có đủ tự tin để đối phó với hai con vượn tinh, chỉ có thể hy vọng huyết Kỳ Lân của bản thân khi đối mặt với hai con quái vật này sẽ có chút tác dụng!

“Tiểu Ca, chúng có sợ móng lừa đen không?” Vương Bàn Tử vừa cẩn thận hỏi, vừa từ trong ba lô lấy ra một cái móng lừa đen.

Nhưng đôi tay không ngừng run rẩy đã bán đứng nội tâm của hắn, nỗi sợ hãi đó không thể dùng lời nào hình dung được.

Ngay cả khi cầm móng lừa đen, trong lòng hắn cũng không có nửa phần tự tin.

“Có tác dụng ư?

Vật chết sống lại, quái vật sống, móng lừa đen đại khái cũng chỉ có thể cho chúng thêm một món ăn nhẹ, đổi vị mà thôi.” Chu Du nhìn

bộ dạng run lẩy bẩy của Vương Bàn Tử, liền mở miệng đáp.

"A?

Vậy... vậy làm sao.

Huyết chó đen đã đổ hết lên quan tài rồi." Vương Bàn Tử vô cùng hối hận, nếu có thể làm lại, nhất định sẽ không lãng phí huyết chó đen lên quan quách.

Đáng tiếc, cuộc đời không có làm lại, huyết chó đen cũng không thể thu lại vào túi nước được.

"Hay là thử dùng móng lừa đen xem sao?" Hồ Ba Nhất đề nghị, đồng thời trong lòng cũng không chắc, bởi vì Chu Du đã nói móng lừa đen không có tác dụng với vượn tinh.

Nhưng cho đến bây giờ, trong tay hắn và Vương Bàn Tử chỉ còn lại móng lừa đen, huyết chó đen đã hoàn toàn lãng phí trên quan quách.

Lý do là, có chút nhức đầu, lúc đầu cũng quá vội vàng, kết quả là cũng không hỏi, đã trát hết huyết chó đen lên quan quách rồi.

"Lão Hồ, ra tay!" Vương Bàn Tử hô lớn một tiếng, nhân lúc hai con vượn tinh há to miệng như chậu máu, đột nhiên ném thẳng móng lừa đen trong tay tới.

Hồ Ba Nhất bên cạnh cũng không chút do dự ném móng lừa đen ra.

Hai người nhìn móng lừa đen trước sau, lần lượt bay vào trong miệng như chậu máu của hai con vượn tinh.

"Bành!" "Bành!" Chỉ nghe hai tiếng động trầm đục liên tiếp, hai chiếc móng lừa đen vững vàng rơi vào trong miệng vượn tinh.

Ngay lập tức, hai con vượn tinh đứng sững lại, không nhúc nhích, trông có vẻ như bị móng lừa đen trấn áp cho đến chết vậy!

“Ơ, lão Hồ, lão Chu, Tiểu Ca, tôi thành công rồi!

Tên này sợ móng lừa đen!” Vương Bàn Tử thấy hai con vượn tinh đột nhiên không nhúc nhích, lập tức kinh hỉ kêu lên.

Trên mặt hắn đầy vẻ hân hoan, giống như một vị tướng quân vừa đánh thắng trận, mặt đầy đắc ý nhìn Chu Du.

Biểu cảm đó như đang nói, “Xem tôi lợi hại thế nào, một cái móng lừa đen đã trấn áp được quái vật rồi.” Nhưng nửa ngày cũng không có ai đáp lại, cứ như thể mọi người đều không nghe thấy lời hắn nói vậy.

Lúc Bàn Tử đang nói, đột nhiên nghe thấy một tiếng nhai nuốt.

“Cát sát!” Vương Bàn Tử nghe tiếng, nhìn về phía nguồn âm thanh, phát hiện hai con vượn tinh đang đứng trên quan quách, đột nhiên bắt đầu há mồm nhai nuốt hai cái móng lừa đen trong miệng của chúng.

“Xoạt.” Chẳng mấy chốc, hai con vượn tinh như ăn phải món ngon vậy, sau khi ăn xong móng lừa đen, nhấm nháp miệng một cách đầy lưu luyến, sau đó mới dùng ánh mắt đầy mong đợi nhìn về phía Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất.

Dường như đang đợi hai con mồi trước mặt lại dâng lên thêm nhiều món khai vị ngọt ngào nữa.

“Bàn Tử, vừa rồi...?” Chu Du lúc này mới mặt đầy trêu chọc nhìn Vương Bàn Tử, cố ý hỏi.

“Tôi xin lỗi vì đã làm phiền.” Vương Bàn Tử rất thành thật rụt người lại, sau đó cả người nấp sau lưng Chu Du, ngay cả khi thân hình to lớn đã tố cáo sự tồn tại của hắn, nhưng Vương Bàn Tử cúi thấp đầu, giống như đà điểu, hoàn toàn không để ý.

“Bành!” Thấy Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất lùi lại, hai con vượn

tinh đều có chút bất mãn, không có gì để ăn sao!

"Cát sát!" Hai con vượn tinh nổi giận, đột nhiên nhảy phốc xuống, giẫm mạnh xuống đất, phát ra tiếng động kịch liệt.

Dưới lớp da đen xanh trên người chúng, có thể thấy những khối cơ bắp cuồn cuộn, tràn đầy sức mạnh bùng nổ.

Và ngay khi chúng tiếp đất, mỗi luồng khí liền chấn động lan ra, đủ để thấy sức mạnh của chúng khủng bố đến nhường nào.

"Trong truyền thuyết, vượn tinh trời sinh thần lực, bây giờ nhìn quả nhiên là vậy!" Ngay cả Tiểu Ca thấy cảnh này cũng không khỏi động dung nói.

Mặc dù trong lòng sớm đã có chuẩn bị, nhưng khi hai con vượn tinh bộc lộ ra một góc sức mạnh như tảng băng trôi, vẫn khiến hắn giật mình kinh sợ.

"Gào!" Hai con vượn tinh đồng loạt gào một tiếng, sau đó hung hãn đi về phía mọi người, mỗi bước đi đều như giẫm lên trái tim mọi người, ngay cả hô hấp cũng không tự chủ mà yếu đi rất nhiều.

"Xem ra, chỉ có thể phá phủ trầm chu, tử chiến đến cùng mà thôi!" Tiểu Ca nhìn cây cầu sắt lắc lư không ngừng phía sau, không chút do dự trực tiếp đặt Hắc Kim Cổ Đao ngang trước người, trên thân đao sớm đã thấm đẫm huyết Kỳ Lân.

Đồng thời, trên người hắn đột nhiên bùng phát một luồng sức mạnh khủng khiếp, đó là Kỳ Lân chi lực, sức mạnh do huyết mạch ban cho.

Ở nơi không nhìn thấy, dưới lớp quần áo, hình xăm Kỳ Lân trên người càng phát ra những tia sáng yếu ớt, từng luồng sức mạnh bắt đầu hội tụ vào thanh trường đao trong tay.

Chương 819

Rõ ràng, Tiểu Ca đã chuẩn bị liều mạng với hai con vượn tinh.

Mặc dù chưa khôi phục ký ức, nhưng hắn biết rằng nếu không làm vậy chắc chắn sẽ thất bại, bằng không Lão Cửu Môn không thể nào thất bại, cũng không thể nào mất trí nhớ.

Sau khi gặp Chu Du, hắn mạnh mẽ hơn trước rất nhiều, đó cũng là chỗ dựa để hắn dám đối mặt trực tiếp với vượn tinh bây giờ.

"Chết đi!" Tiểu Ca đột nhiên gầm lên một tiếng giận dữ, sau đó cả người thuận thế nhảy vọt lên cao, Hắc Kim Cổ Đao trong tay nhằm vào một trong hai con vượn tinh mà chém mạnh xuống.

"Xoảng!" Hắc Kim Cổ Đao phát ra ánh sáng đỏ thẫm nồng đậm, trên thân đao còn có những luồng lửa rực rỡ bùng lên, trực tiếp chém xuyên hư không, kéo theo từng vệt sương mù trắng xóa, sau đó chém mạnh xuống.

Chu Du thấy vậy, lại khẽ lắc đầu.

Không phải vì công thế của Tiểu Ca có vấn đề, mà là con vượn tinh đối mặt với một kích của Tiểu Ca, không hề có chút sợ hãi nào, càng không lùi lại nửa bước.

Đối với sinh vật có trí tuệ như vượn tinh, điều này không nghi ngờ gì đã báo cho Chu Du một tín hiệu: là nó không sợ đao của Tiểu Ca, cũng như huyết Kỳ Lân của Tiểu Ca, thậm chí hoàn toàn coi thường công thế của Tiểu Ca.

Đây là một cách làm thể hiện sự tự tin tuyệt đối vào thực lực của bản thân, cũng chỉ có như vậy, mới dám đường hoàng đối mặt với công thế của Tiểu Ca.

“Xoảng.” Sau đó, mũi đao của Tiểu Ca trực tiếp chém vào đầu vượn tinh, lại chỉ chém ra một tia lửa chói mắt, đầu con vượn tinh đó lại không có nửa điểm dấu vết tổn thương, thậm chí ngay cả một vết đao cũng không để lại.

Cảnh tượng sau đó xuất hiện càng chứng thực suy đoán trước đó của Chu Du.

“Bành!” Chỉ nghe một tiếng động trầm đục, một luồng sức mạnh khủng khiếp liền từ trên người con vượn tinh đó truyền ra, hình thành một lực phản chấn, ngay lập tức liền đánh bật Tiểu Ca trở lại, va vào bức tường đá đổ nát phía sau.

“Phốc!” Đồng thời, Tiểu Ca bị thương, liền trực tiếp phun ra một ngụm máu, sau đó trên mặt hiện lên một tia biểu cảm đau đớn.

Mọi người thấy cảnh này, đều ngây người ra.

Đặc biệt là Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử, hai người họ đều biết Tiểu Ca lợi hại đến mức nào, nhưng Tiểu Ca như vậy, lại khi đối mặt với hai con quái vật đó, hoàn toàn không có sức chống đỡ.

Thậm chí đối phương còn không chủ động ra tay, chỉ đơn giản mượn lực phản chấn đã trực tiếp đánh Tiểu Ca bị thương, thực lực khủng bố như vậy khiến mọi người lo lắng.

Đặc biệt là nhát đao trước đó của Tiểu Ca, khi chém vào đầu con vượn tinh đó, lại không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho đối phương, cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi đó lại chân thật xuất hiện trước mặt mọi người.

“Lạ thật, tại sao chúng không ra tay?” Đột nhiên, Hoắc Linh nhìn hai con vượn tinh phía trước, không nhúc nhích nhìn sáu người, không khỏi hỏi.

Mọi người nghe lời Hoắc Linh nói, từng người một ngẩng đầu

nhìn.

Phát hiện quả nhiên như lời Hoắc Linh nói, hai con vượn tinh đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, cứ trêu chọc nhìn mọi người như vậy.

Ngay cả khi Tiểu Ca bị thương, chúng cũng không thừa thắng truy kích, mà lại chờ đợi Tiểu Ca tiếp tục tấn công.

Hiện tượng cổ quái này đã thu hút sự chú ý của Vương Bàn Tử.

"Lão Chu, lát nữa chúng ta quay người chạy, hai con đó có đuổi theo không?" Vương Bàn Tử hơi nghiêng đầu nhìn Chu Du.

"Đuổi hay không tôi không biết, nhưng chắc chắn là không chạy thoát được, cậu cũng không nhìn xem chỗ phía sau chúng ta là đâu." Chu Du trực tiếp lắc đầu, nhàn nhạt nói.

Sở dĩ những người của Lão Cửu Môn có thể sống sót một phần, có lẽ là vì lý do của chúng, hai con vượn tinh có chút giết không hết, mới khiến Lão Cửu Môn thoát được một phần, ước tính phần lớn người đều bị hai con vượn tinh ăn sạch.

Dựa theo tình huống hai con vượn tinh ăn móng lừa đen vừa rồi, dường như rất tiết kiệm, ngay cả xương vụn và lông tóc cũng cùng nhau nhai nuốt.

Đại khái những người Lão Cửu Môn đó, cả quần áo và trang bị trên người cũng bị ăn luôn.

Từ đó, Chu Du đại khái có thể hiểu được thực lực của hai con vượn tinh.

Đao thương bất nhập là điều chắc chắn, e rằng ngũ tạng lục phủ cũng như thép, hệ thống tiêu hóa cực kỳ mạnh mẽ.

Sinh vật như vậy đã vượt ra khỏi phạm trù hiểu biết của nhân

loại, không thể dùng lẽ thường mà đối đãi.

Cho nên Chu Du cho rằng, thực lực của hai con vượn tinh, nên có một long chi lực hoặc hai long chi lực.

Mặc dù nhìn qua có vẻ yếu hơn một chút, nhưng thực tế thì không hề tầm thường, điều đó có nghĩa là vũ khí sát thương thông thường, căn bản không làm gì được chúng.

Ước tính những cương thi, Âm Dương Song Sinh Thi trước đó, cũng chỉ đủ nhét kẽ răng cho chúng mà thôi.

"Tiểu Ca, cậu sao rồi, có bị thương ở đâu không, có cần thuốc không?" Hồ Ba Nhất nhanh chân đi đến bên cạnh Tiểu Ca, đỡ lấy hắn, đồng thời mở miệng hỏi.

Lần này xuống, hắn mang theo không ít thuốc men, chủng loại đầy đủ, thậm chí có một số loại thuốc đặc biệt, chuyên dùng để bảo mệnh.

"Khái khái.

Không cần, tôi dùng nội tức điều dưỡng là được rồi." Tiểu Ca vừa dùng đao chống xuống đất, vừa dựa vào Hồ Ba Nhất, chậm rãi đứng dậy, lắc đầu nói.

Vừa rồi khi giao thủ với vượn tinh, khi thấy vượn tinh không có ý định lùi lại, hắn đã biết mình gặp rắc rối, nhưng không ngờ, lại bại thảm hại đến vậy.

Con vượn tinh kia thậm chí còn chưa bắt đầu nghiêm túc, đã bị lực phản chấn của đối phương trực tiếp làm tổn thương ngũ tạng lục phủ.

Sự chênh lệch thực lực khổng lồ như vậy, cũng như đẳng cấp sức mạnh quá lớn, khiến Tiểu Ca bất đắc dĩ.

Hắn đã vận dụng huyết mạch Kỳ Lân, thậm chí Kỳ Lân chi lực,

nhưng không có cách nào gây ra tổn thương cho vượn tinh.

Thất bại không khiến hắn nản lòng, điều thực sự khiến hắn khó chịu, là ánh mắt của con vượn tinh đó khi nhìn hắn, giống như con người nhìn kiến, hoàn toàn không để tâm.

“Tiểu Ca, hay là để tôi đi?” Chu Du nhìn trạng thái của Tiểu Ca, dường như có chút không ổn, liền mở miệng nói.

Chương 820

"Không, vừa rồi khi tôi giao thủ với chúng, phát hiện huyết mạch Kỳ Lân có chút dao động dị thường, chắc là huyết mạch chi lực sắp tiến giai rồi." Tiểu Ca nghe vậy, lắc đầu nói: "Đây là một cơ hội khó có được, vừa hay có anh ở đây, lỡ mà thật sự đến lúc sinh tử, cần anh ra tay!" Tiểu Ca không hề cường điệu sức mạnh, khi bị thương, huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể hắn rõ ràng đã hoạt động nhiều hơn, giống như bị kích hoạt vậy.

Điều này khiến hắn nghĩ đến một khả năng, đó là huyết mạch Kỳ Lân có khả năng tiến giai.

Huyết mạch được Trương gia truyền lại, tương truyền là một nhánh của Tây Vương Mẫu, nhưng thực tế huyết mạch chân chính nên là huyết mạch Kỳ Lân, một tộc cổ xưa của linh thú.

Chỉ là không có ai biết vì sao tổ tiên lại dùng thân người mà có được loại huyết mạch kỳ dị này.

Cũng không có ai biết tổ tiên Trương gia đã dùng cách nào để biến huyết mạch này thành huyết mạch có thể truyền thừa, giống như huyết duệ, tất cả các hậu duệ trực hệ đều có loại huyết mạch thần kỳ này, và mỗi người đều có tuổi thọ kéo dài.

Nhưng điều Tiểu Ca biết là, loại huyết mạch này khi bắt đầu, những chỗ thần dị thể hiện ra không nhiều, nhưng có thể thông qua các loại phương thức để kích hoạt huyết mạch này, khiến nó tiến giai, tiến hóa, thể hiện ra nhiều sức mạnh thần dị hơn.

Cho đến cuối cùng, tất cả huyết dịch trong cơ thể đều bị huyết Kỳ Lân thay thế, trở thành Kỳ Lân hình người.

Đó là cảnh giới cao nhất của huyết mạch Kỳ Lân, Trương gia từ

xưa đến nay đều không có ai đạt đến cảnh giới đó.

Tiểu Ca cũng không dám mong cầu có thể đạt được, nhưng bây giờ đã phát hiện ra khả năng tiến giai, dù thế nào cũng không thể bỏ lỡ cơ hội như vậy, ngay cả khi chỉ có một phần vạn tỷ lệ có thể thành công!

"Được thôi, Tiểu Ca đi đi, đối với tôi không có bất kỳ uy hiếp nào, tôi sẽ trông chừng cậu." Sau khi nghe lời Tiểu Ca nói, Chu Du cũng dứt khoát nói.

Huyết mạch chi lực tiến giai là điều có thể gặp nhưng không thể cầu.

Tiểu Ca không giống Chu Du có hệ thống độc đáo, không cần hao phí tâm tư đi tìm phương pháp để huyết mạch tiến giai, cho nên Chu Du không chút do dự, trực tiếp để Tiểu Ca yên tâm dũng cảm chiến đấu, có thể bảo đảm an toàn tính mạng cho Tiểu Ca.

"Đa tạ!" Tiểu Ca chắp tay về phía Chu Du, sau đó lập tức bắt đầu điều dưỡng hơi thở, cần phải trong thời gian ngắn nhất phục hồi nội tạng bị xung kích.

Lúc Tiểu Ca đang trị thương, hai con vượn tinh kia dường như biết sáu người Chu Du không có ý định chạy trốn, khá là nhân tính hóa mà khoanh tay, chờ đợi Tiểu Ca trị thương.

Chẳng bao lâu, Tiểu Ca liền mở hai mắt, khí tức trên người cũng dần dần ổn định lại.

"Tiếp tục!" Tiểu Ca đặt Hắc Kim Cổ Đao ngang ra phía trước, trực tiếp chỉ vào một con vượn tinh phía trước, mở miệng khiêu chiến.

"Xoẹt." Nhất thời, cả mộ thất đều đao quang chớp lóe, con vượn tinh kia lại như mèo vờn chuột vậy, chỉ dùng một cánh tay đã ép Tiểu

Ca đến mức thở không ra hơi.

Các loại chiêu thức đánh ra đều nhắm vào yếu hại của vượn tinh, nhưng một cánh tay của vượn tinh như một cây trường thương vung vẩy, thực sự khiến hắn ở trong trạng thái không thể công kích.

Bất luận công thế của Tiểu Ca có hiểm hóc đến đâu, nó đều có thể hóa giải công thế ngay lập tức.

Cách chiến đấu như vậy, giống như một lão sư phụ đang dạy đồ đệ luyện võ, không ngừng ra chiêu cho Tiểu Ca.

Ngay cả Chu Du thấy cảnh này cũng có chút ngạc nhiên, không khỏi thầm nghĩ: "Hai con vượn tinh này không phải là đã thu tiền của Tiểu Ca rồi đấy chứ?" Nhưng sau đó, Chu Du lại nghĩ, hai con vượn tinh này đã ngủ say ở đây bao nhiêu năm, khó tránh khỏi sẽ cô đơn, e rằng đã coi những người như họ là đồ chơi để giải tỏa cô đơn, cho nên mới tùy ý muốn làm gì thì làm như vậy.

Chu Du cảm thấy, có thể là như vậy.

Đương nhiên tiền đề là sáu người Chu Du không được có bất kỳ cách nào hoặc ý niệm chạy trốn, bằng không hai con vượn tinh nhất định sẽ ngay lập tức nổi cơn điên, giết chết tất cả, sau đó ăn vào bụng.

"Tất cả đừng động, đặc biệt là Bàn Tử, đừng có chạy, nếu không Tiểu Ca sẽ nguy hiểm đấy." Chu Du nghĩ vậy, lập tức nói với mọi người: "Tiểu Ca chuẩn bị lấy chiến dưỡng chiến để huyết mạch của hắn đột phá, cứ đứng bên cạnh mà xem là được rồi.

Tôi nghĩ chỉ cần không có ai chạy trốn, hai con vượn tinh kia nhất định sẽ không giết Tiểu Ca." "...

Lão Chu, anh không phải đang nói đùa chứ?" Vương Bàn Tử vừa nghe, cứ như nghe được chuyện hoang đường vậy, mặt đầy nghi ngờ

nhìn anh.

Ngay cả Hồ Ba Nhất lúc này cũng đồng tình với lời Vương Bàn Tử, gật đầu nói: “A lão Chu, nhưng vượn tinh là quái vật mà, làm gì có đạo đức, sẽ giảng quy củ với chúng ta sao?” “Này này, hai con vượn tinh này đã ngủ say ở đây bao lâu rồi?

Chẳng lẽ không cảm thấy cô đơn sao?

Khó khăn lắm mới có được nhiều đồ chơi như vậy.” Lúc Chu Du đang nghĩ, dừng lại một chút, nói: “Tuy rằng ví von có thể không quá thích hợp, nhưng ý là như vậy.

Muốn ăn thịt tôi, thì cũng phải chơi đủ rồi mới được.

Nhưng đợi đến khi chúng chơi đủ rồi, thì là tử kỳ của chúng, bởi vì tôi sẽ ngay lập tức ra tay, giết chết cả hai một cách nhanh chóng!” Đến cuối cùng, Chu Du tự tin, ngữ khí vô cùng kiên định.

Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nghe Chu Du nói vậy, như có điều suy nghĩ mà gật đầu, sau đó trực tiếp ngồi xuống đất, xem cuộc chiến phía trước.

Hai người nghĩ, cũng thấy đúng vậy.

Dù sao trời sập thì có người cao hơn chống đỡ, trong lòng họ, Chu Du không nghi ngờ gì chính là 'người cao hơn' đó.

Đã vậy nếu Chu Du còn không lo lắng, hai người họ còn gì để lo lắng nữa chứ?

Bởi vậy, họ cảm thấy thà cứ thả lỏng, xem Tiểu Ca biểu diễn cho tốt, biết đâu còn có thể lén học được một chiêu nửa thức.

Ở phía trước, Tiểu Ca và con vượn tinh chiến đấu, cũng càng lúc càng xuất sắc.

Sở dĩ có được sự tiến bộ như vậy, phần lớn là vì sức mạnh của

Tiểu Ca bắt đầu được tăng cường, hầu như tiến bộ với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Bởi vì con vượn tinh kia từ lúc đầu chỉ dùng một cánh tay, bây giờ thì dùng hai cánh tay cộng thêm một chân, không gì khác ngoài việc nói cho Chu Du biết, Tiểu Ca đã mạnh hơn.

Tuy rằng sự mạnh mẽ đó có hạn, nhưng đích xác đã tăng trưởng rồi.

"Cứ xem đi, chẳng bao lâu nữa, con vượn tinh bên cạnh kia, cũng sẽ tham gia vào." Chu Du nhìn cuộc chiến phía trước, khẳng định nói.

"Lão Chu, sao anh biết?" Vương Bàn Tử tò mò hỏi.

"Đơn giản thôi, con vượn tinh kia có chút không chống đỡ nổi, con bên cạnh kia khẳng định sẽ ra tay thôi." Chu Du bình tĩnh nói: "Điểm không tốt là, một khi hai con vượn tinh đều cảm thấy Tiểu Ca không dễ đối phó, sẽ trở nên cuồng bạo, lúc đó thì không còn tâm thái như vậy nữa." "A?

Chương 821

Vậy Tiểu Ca chẳng phải sẽ nguy hiểm sao?" Hồ Ba Nhất nghe vậy, kinh hô.

"Có nguy hiểm, nhưng không chí mạng." Chu Du lắc đầu, sau đó mới nói: "Huyết mạch chi lực tiến giai thường là theo từng giai đoạn, mỗi một giai đoạn thăng cấp, thực lực cũng sẽ tăng trưởng gấp bội, Tiểu Ca có thể sẽ bị thương, nhưng tuyệt đối sẽ không bị vượn tinh giết chết." Có một câu nói, Chu Du không nói ra, đó là chỉ cần Tiểu Ca có nguy hiểm, thì cũng có nghĩa là anh sẽ ra tay.

Chẳng bao lâu, đúng như lời Chu Du nói, con vượn tinh kia bắt đầu có chút không chống đỡ nổi công kích của Tiểu Ca, con vượn tinh bên cạnh kia, cũng lúc đó, nhanh chóng gia nhập chiến trường.

Kết quả như vậy, Tiểu Ca từ bên tấn công chuyển biến thành bên phòng thủ, vô cùng chật vật, hoàn toàn không có cơ hội phản công.

Sức mạnh của hai con vượn tinh ngang nhau, sức mạnh vượt xa hắn, trong tình huống này, Tiểu Ca chỉ cần sơ sẩy một chút sẽ phải chịu đòn tấn công mãnh liệt, đồng thời sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Bởi vậy, Tiểu Ca chỉ có thể bị động phòng ngự, không còn tìm cơ hội chủ động tấn công.

Hắn biết ngay cả khi huyết mạch Kỳ Lân tiến giai, cũng không thể giết chết đối phương.

Huống hồ, mục đích ra tay vốn không phải để giết chết đối phương, mà là để mượn tay đối phương, khiến huyết mạch của hắn tiến giai.

Mang theo tâm tư như vậy, Tiểu Ca liền toàn tâm toàn ý dồn vào phòng thủ.

"Ngọa tào, lão Chu thật sự đã nói trúng rồi, con kia cũng nhúng tay vào rồi, bây giờ Tiểu Ca thảm rồi, toàn bộ quá trình bị động chịu đòn a!" Vương Bàn Tử xem đến kinh hô không ngừng, giống như một fan hâm mộ trung thành đang xem một trận đấu thể thao, lúc kinh hô, lúc lại thu tâm.

Nhìn Vương Bàn Tử như một cục cưng hoạt bát, Chu Du cũng cười lắc đầu.

Cá nhân Vương Bàn Tử đích xác thuộc loại vô tâm vô phế, vừa phút trước có thể còn đang sợ hãi, phút sau đã có thể cười đùa với người khác.

"Gào!" Chẳng bao lâu, một trong hai con vượn tinh, đột nhiên bắt đầu gào thét, sắc thái phẫn nộ trong mắt cũng càng lúc càng đậm.

"Không ổn rồi!" Chu Du thấy cảnh này, làm sao lại không biết con vượn tinh kia không còn muốn chơi nữa, chuẩn bị giết chết Tiểu Ca.

Ngay lập tức, Chu Du trực tiếp mở miệng nói: "Tiểu Ca cẩn thận, tôi đến đây!" Lời vừa dứt, Chu Du liền trực tiếp gia nhập vào cuộc hỗn chiến, một tay kéo Tiểu Ca ra, sau đó một chiêu Khôi Tinh Thích Đấu, đánh con vượn tinh đang phát cuồng kia trực tiếp đá nó trở lại vào trong quan quách.

"Huyết mạch chi lực của tôi tiến giai rồi!" Tiểu Ca mặt đầy hưng phấn chia sẻ thu hoạch với Chu Du, tuy nhiên, hổ khẩu cầm đao của hắn sớm đã rách ra một vết, nhưng lúc này lại hoàn toàn không để tâm.

Đúng vậy, huyết mạch chi lực tiến giai mới là chuyện lớn, mấy vết thương ngoài da, đều chỉ là chuyện nhỏ nhặt.

“Ừm!” Chu Du gật đầu, không nói gì, nhìn hai con vượn tinh kia, trực tiếp rút Minh Hồng Đao ra.

“Xoảng!” Minh Hồng Đao xuất vỏ, kéo theo một tiếng “thương thương” sắc bén, uy nghi hướng về phía hai con vượn tinh kia, thể hiện ra sức mạnh của nó.

“Bành!” Thân hình Chu Du lướt nhanh về phía trước, sau đó một đao chém ra, trực tiếp chém vào người một con vượn tinh.

“Gào!” Một vết rạch trực tiếp phá vỡ cơ thể mà vượn tinh vẫn tự hào, lớp da đen xanh lập tức nứt toác, từng dòng huyết dịch màu xanh phun ra, con vượn tinh đau đớn lập tức trở nên cuồng bạo, phát ra tiếng gào rống vô cùng phẫn nộ.

Đôi mắt vô cùng đỏ ngầu, ánh mắt nhìn Chu Du tràn ngập sát cơ lạnh lẽo, cùng với sự oán hận vô cùng.

Rõ ràng, một đao của Chu Du đã kích hoạt toàn bộ sự phẫn nộ của nó.

“Cũng có chút mánh lới, một đao chém xuống, chỉ phá vỡ được một lớp da thôi.” Chu Du không để tâm đến tiếng gào thét của vượn tinh, mà quan tâm là một đao đó, không trực tiếp chém đứt cánh tay vượn tinh.

“Tôi đây muốn xem, cơ thể của nó rốt cuộc cứng rắn đến mức nào!” Chu Du cũng nổi tính, có chút ngứa tay muốn thử nhìn con vượn tinh phía trước.

Lúc lời nói vừa dứt, con vượn tinh còn lại, kẻ bị trực tiếp dùng Khôi Tinh Thích Đấu đá vào trong quan quách, cũng ngay lập tức xông ra.

“Gào!” Hai con vượn tinh đều hướng về phía Chu Du phát ra tiếng gào rống phẫn nộ.

“Ngọa tào, tôi hơi phân biệt không rõ hai con vượn tinh đó, giống nhau quá a!” Vương Bàn Tử nhìn hai con vượn tinh như thay hình đổi dạng, mấy lần xoay người, hơi không phân biệt được ai là ai rồi.

“Không biết làm sao?” Hồ Ba Nhất bên cạnh nghe vậy, lập tức nói: “Con chảy máu thì là Hắc Vượn Tinh, con không chảy máu thì là Bạch Vượn Tinh!” Sau khi nghe lời Hồ Ba Nhất nói, Vương Bàn Tử lập tức cười cười, nói: “Lão Hồ, cách này của anh khá hữu dụng đấy, chảy máu thì là đen, không chảy máu thì là trắng.” “Cẩn thận đó lão Chu, Hắc Vượn Tinh sắp đánh rồi!” Vương Bàn Tử đang nói chuyện với Hồ Ba Nhất, thấy Hắc Vượn Tinh xảo quyệt nhấc chân, nhằm vào Chu Du mà vung chân cào tới, lập tức kinh hô thành tiếng, nhắc nhở Chu Du.

“Hắc?” Chu Du mắt nhanh tay lẹ, một đao quét ngang xuống, trực tiếp đẩy lùi công kích của vượn tinh, sau đó quay đầu lại, có chút khó hiểu nhìn Vương Bàn Tử.

“Vừa rồi lão Hồ nói cho tôi biết, con vượn tinh bị chém thương cánh tay thì là Hắc Vượn Tinh, con còn lại là Bạch Vượn Tinh!” Vương Bàn Tử đắc ý nói, cứ như thể đã sáng tạo ra chữ viết vậy, trên mặt lóe lên một nụ cười đắc ý.

“Đều theo?” Chu Du nghe vậy, suýt nữa bị một đòn lạnh, may mà kịp thời lấy lại tinh thần, không bị hai con vượn tinh nắm lấy cơ hội.

“Ngự Thủy Thuật!” Chu Du mắt tinh nhìn huyết chó đen trát trên quan quách, ngay lập tức trong lòng nảy ra một kế, trực tiếp dùng Ngự Thủy Thuật, tụ huyết chó đen trên quan quách lại, sau đó đánh vào người Hắc Vượn Tinh!

“Ba!” Một giọt huyết chó đen to bằng viên đạn nước lập tức rơi vào người Hắc Vượn Tinh, nhưng động tác của đối phương lại không hề bị ảnh hưởng, chỉ ghét bỏ liếc mắt nhìn huyết chó đen trên người.

Rõ ràng, nó không hề sợ hãi huyết chó đen, chỉ đơn thuần không thích huyết dịch, không phải vì đó là huyết chó đen, mà là không thích huyết dịch.

Nghe có vẻ hơi khó hiểu, nhưng thực tế là nó không sợ loại huyết chó đen trừ tà này.

Tuy rằng, bị gọi là ác quỷ âm gian, nhưng nó không thuộc loại quỷ quái, là dị thú, giống như phu gia kia, một loại sinh vật sống, hoặc quái vật.

"Ngọa tào, thật sự không sợ huyết chó đen!" "Trong mộ lúc nào cũng xuất hiện mấy thứ kỳ quái vậy?" "Lão Hồ, tôi cảm thấy mình sắp điên rồi!" Mọi người thấy cảnh này, lập tức có chút ngơ ngác, hai con vượn tinh đã phá vỡ nhận thức của họ về sinh vật trong mộ.

"Vốn dĩ không sợ, lại không phải vật chết." Tiểu Ca nghe cuộc đối thoại của hai người, không khỏi mở miệng nói.

Thực tế hắn cũng có chút ngạc nhiên, theo lý mà nói huyết chó đen nên là vạn năng, nhưng lại cứ mất tác dụng trên người hai con vượn tinh, khiến hắn không hiểu rõ nguyên nhân bên trong.

Lúc ba người đang nói chuyện, Chu Du đang chiến đấu với hai con vượn tinh ở giữa sân, dần dần rơi vào thế giằng co.

Khi Chu Du lợi dụng Minh Hồng Đao, chuẩn bị trọng thương Hắc Vượn Tinh trước, con Bạch Vượn Tinh còn lại lại tìm được một cơ hội cực tốt, nhắm vào Chu Du mà va đập mạnh mẽ.

Tốc độ cực nhanh, đôi chân của đối phương giống như móng vuốt của chim ưng, trực tiếp bám chặt lấy mặt đất, sau đó nửa thân trên đột nhiên va mạnh một cái.

Chương 822

"Bành!" Chỉ nghe một tiếng va đập, thân thể Chu Du liền trực tiếp bay ngược ra ngoài, lúc Bạch Vượn Tinh va vào Chu Du, vì quán tính, một đao của Chu Du rơi vào người con Hắc Vượn Tinh đó.

Nhưng khi Minh Hồng Đao chém trúng Hắc Vượn Tinh, lại chỉ chém rách được lớp da của đối phương, không thể làm tổn thương tổ chức cơ bắp, bởi vì con Hắc Vượn Tinh kia cực kỳ nhanh nhẹn đã tóm chặt lấy lưng đao của Minh Hồng Đao, sau đó đột nhiên buông tay.

Minh Hồng Đao liền cùng Chu Du va vào bức tường đá phía sau.

Lúc này, Bạch Vượn Tinh lao tới, thấy Chu Du va vào tường, chuẩn bị thừa thắng xông lên, trực tiếp giết chết Chu Du.

"Chết đi!" Chu Du đứng dậy, hoàn toàn không chịu bất kỳ vết thương nào, trực tiếp gầm lên một tiếng lớn.

Mọi người chỉ thấy một luồng sáng trắng như tuyết chớp lóe, sau đó một cái đầu khổng lồ liền từ trên thân Bạch Vượn Tinh bay vút lên trời.

Một đao của Chu Du thực ra là ý nghĩ tạm thời, khi va vào bức tường đá phía sau, anh thừa cơ dùng Minh Hồng Đao rạch rách lòng bàn tay của mình, để huyết dịch của ba con rồng (ám chỉ sức mạnh đặc biệt của Chu Du) thấm vào thân đao.

Bạch Vượn Tinh hoàn toàn là tự dâng mình, nếu nó không chủ động xông lên, Chu Du muốn dưới công thế tương trợ lẫn nhau của hai con vượn tinh mà chém rụng đầu một con vượn tinh thì độ khó cực lớn.

Bạch Vượn Tinh tuy rằng lúc nãy tập kích thành công, đã đánh bay anh ra ngoài, nhưng với thể chất của anh, ngay cả khi bị một chiếc ô tô đang chạy tốc độ cao đâm thẳng vào cũng sẽ không chịu bất kỳ tổn thương nào, huống chi là loại va đập này.

Nó càng giống như đang gãi ngứa cho Chu Du, làm sao có thể bị thương được?

Cái chết của con Bạch Vượn Tinh cũng khiến Chu Du càng thêm nhẹ nhõm.

Bây giờ chỉ còn lại một con Hắc Vượn Tinh, hoàn toàn không thể có bất kỳ sức chống đỡ nào nữa.

Hắc Vượn Tinh rõ ràng cũng cảm nhận được điều này, tuy rằng cuồng bạo, nhưng không ngu ngốc, ngay khoảnh khắc Bạch Vượn Tinh bị giết chết, nó nhảy lùi lại phía sau, đồng thời mặt đầy cẩn thận nhìn Chu Du.

Chỉ cần Chu Du có bất kỳ hành động tiến lên nào, nó sẽ ngay lập tức chạy trốn khỏi đây.

Còn về việc liều mạng với Chu Du, trong đầu nó không có cách nào nữa rồi, thi thể của đồng loại ngay trước mắt đối với nó tràn ngập sức uy hiếp.

Sinh vật sống và sinh vật chết, khác biệt lớn nhất là nỗi sợ hãi, có một nỗi sợ hãi sâu sắc đối với cái chết.

“Lão Chu chém chết nó, cho nó giả vờ!” Vương Bàn Tử thấy Bạch Vượn Tinh bị Chu Du chém chết, càng hưng phấn nhảy cẫng lên, hướng về phía Chu Du hô lớn.

“Bàn Tử, cậu có thể ổn trọng một chút không?

Không thấy ánh mắt con Hắc Vượn Tinh kia nhìn cậu không đúng rồi sao?” Hồ Ba Nhất bên cạnh vội vàng kéo Bàn Tử xuống, sau đó

chỉ vào con Hắc Vượn Tinh đó, nói với Vương Bàn Tử.

"Vị đại ca kia đừng để bụng, tôi không cố ý!" Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức nhìn về phía con Hắc Vượn Tinh kia, ngay lập tức tâm thần rùng mình, vội vàng mở miệng nói.

Ánh mắt con Hắc Vượn Tinh nhìn hắn tràn ngập sự oán hận, giống như Vương Bàn Tử là kẻ thù giết cha vậy.

Rõ ràng, vừa rồi nó đã nghe hiểu lời Vương Bàn Tử nói, chỉ là sợ Chu Du ở phía trước, không dám tìm Vương Bàn Tử gây phiền phức.

"Bây giờ, đến lượt mày!" Chu Du gầm lên một tiếng lớn, trực tiếp xông lên phía trước, một đao chém mạnh xuống từ trên xuống dưới.

"Cát sát!" Trong khoảnh khắc, Hắc Vượn Tinh bị Chu Du chém thành hai nửa.

"Phi, con khỉ đột chết tiệt dám hù dọa ông đây à?

Một cái thây thối tha, xem ông đây không xé xác mày ra thành tám mảnh!" Sau khi Chu Du bổ đôi con khỉ đột đen, Vương Bàn Tử lập tức nhảy dựng lên, chửi rủa xối xả vào cái xác con khỉ đột đen.

Hiện tại dáng vẻ của Vương Bàn Tử, trông giống hệt mấy 'anh hùng bàn phím' thời sau này, đánh không lại thì chửi à?

"Thôi được rồi, mau đốt quách chúng đi, hai cái thứ ghê tởm." Chu Du đá một miếng thi thể trên đất đi, rồi mới mở miệng nói với Bàn Tử và những người khác.

"Cái thứ đó cứng như vậy, đốt cháy được không?" Vương Bàn Tử nghe Chu Du nói, lập tức ngẩn ra, có chút hoài nghi nhìn hai cái xác khỉ đột trên mặt đất.

Hai gã kia vừa rồi bị dọa sợ đủ kiểu, nhưng cũng không thể không từ tận đáy lòng khâm phục sự lợi hại của hai con khỉ đột này.

Đến Tiểu Ca còn không phá nổi phòng ngự của chúng, chỉ có kẻ không phải con người như Chu Du mới làm được.

"Đương nhiên có thể rồi, trên thềm đá bên ngoài, dùng dầu lửa mạnh đổ lên, sau đó châm lửa là được, đợi chúng ta đi ra thì cũng cháy gần hết rồi." Chu Du không quay đầu lại nói.

Khỉ đột tuy mạnh mẽ, nhưng chung quy cũng là phàm thai huyết nhục, dù đủ mạnh, nhưng thời gian đốt cháy sẽ hơi lâu một chút chứ không phải không đốt được.

Nếu không, tại sao những quái vật thời cổ đại lại tuyệt chủng mà không để lại bất kỳ dấu vết nào?

Người xưa đối phó với những loại quái vật như vậy, phương pháp họ thích dùng nhất là hỏa thiêu, vì nó là phương án tốt nhất mà họ có thể nghĩ ra, và thực tế đã chứng minh là khả thi.

Nếu không, tại sao trong các truyền thuyết thần thoại cổ xưa, dù là cương thi hay quỷ quái, đều vô cùng sợ hãi ngọn lửa?

Có lẽ vì ngọn lửa có thể thiêu rụi chúng thành tro, nên người đời sau mới cho rằng lửa khắc chế mọi thứ tà ác.

Tương tự, khỉ đột tuy không phải tà vật, nhưng cũng là sinh vật, ngọn lửa vẫn có thể thiêu rụi.

Huống chi Chu Du đã chuẩn bị dầu lửa mạnh, chắc chắn có thể thiêu rụi chúng thành tro.

Trong trường hợp này, nếu không đốt được, Chu Du cũng sẽ bỏ cuộc, dù sao hai cái thứ đó đều đã chết, thậm chí còn không có thi thể hoàn chỉnh, không có khả năng biến thi.

Cùng lắm thì để hai cái xác đó lại đây, để thời gian tiêu diệt chúng.

Vương Bàn Tử và những người khác lập tức kéo hai cái xác khỉ

đột, cũng như các bộ phận thi thể rời rạc, ra thềm đá bên ngoài.

Dầu lửa mạnh không còn nhiều, chỉ còn một chai.

Chương 823

Vương Bàn Tử cũng không khách khí, đổ toàn bộ lên thi thể, sau đó châm lửa.

"Oanh!" Trong khoảnh khắc, ngọn lửa bốc cao, đồng thời có tiếng lách tách phát ra.

Hoắc Linh nhìn vào bên trong, liền trực tiếp quay người, hỏi Chu Du: "Lão công, chúng ta bây giờ tiếp tục đi vào hay đợi đốt xong rồi đi?" Chu Du nghe Hoắc Linh nói, không lập tức trả lời, nhìn nhìn mộ thất, rồi mới mở miệng nói: "Tiếp tục đi vào đi, dù sao cũng không còn bất kỳ mối đe dọa nào nữa, đốt có xong hay không cũng không quan trọng." Sau một chút trầm tư, Chu Du liền đưa ra quyết định.

Hiện tại càng ngày càng tiếp cận Lý Băng bí ẩn kia, Chu Du cũng có chút nóng lòng muốn gặp đối phương, còn những chi tiết vụn vặt khác, anh không còn bận tâm nữa.

Sau khi ra hiệu cho mọi người, sáu người Chu Du liền một lần nữa tiến về phía thông đạo phía sau mộ thất.

Con đường này không biết dài bao nhiêu, đi suốt nửa tiếng đồng hồ vẫn không thấy lối ra, đèn pin vẫn không thể chiếu rõ đường phía trước, nhất thời trong lòng mọi người đều lo lắng.

"Lão công, không đúng rồi?

Con đường này sao có thể dài như vậy chứ?

Chẳng lẽ bên trong đã bố trí Kỳ Môn Độn Giáp trận pháp sao?" Hoắc Linh dừng bước, mở miệng nói với Chu Du.

Lời vừa thốt ra, lập tức khiến Chu Du cảnh giác.

Trước đó trong lòng anh vẫn luôn nghĩ về chuyện của Lý Băng,

ngược lại đã bỏ qua những điểm kỳ lạ của con đường này, nếu không phải Hoắc Linh nhắc nhở, e rằng sẽ còn đi lâu nữa mới nhận ra.

"Chắc là Kỳ Môn Độn Giáp thuật rồi, con đường dài có chút không hợp lý, phía trước vĩnh viễn chỉ có thể chiếu sáng được một chút như vậy, phía sau cũng vậy, rõ ràng là đã bố trí trận pháp." Chu Du nghe vậy, gật đầu nói.

"Kỳ Môn Độn Giáp?

Chẳng phải đây là mộ thời Chiến Quốc sao?" Vương Bàn Tử vừa nghe Kỳ Môn Độn Giáp, liền nói: "Chẳng lẽ Kỳ Môn Độn Giáp xuất hiện vào thời Chiến Quốc à?

Có khi nào nhầm lẫn không, là quỷ đánh tường à?" "Bàn Tử, sớm bảo cậu đọc nhiều sách vào mà không nghe." Hồ Ba Nhất nghe vậy, liên tục lắc đầu nói: "Cổ kim đồ thư tập thành ghi chép, Kỳ Môn Độn Giáp vốn là do Hoàng Đế và Xi Vưu đại chiến ở Trục Lộc, Xi Vưu cao bảy thước, đầu sắt thân đồng đao thương bất nhập, có thể hô mưa gọi gió; trên chiến trường tạo ra sương mù, khiến quân đội Hoàng Đế lạc mất phương hướng.

Một đêm nọ, vào giữa đêm khuya khi mọi người đang ngủ, đột nhiên, trên núi Hiên Viên truyền đến tiếng động long trời lở đất cùng ánh sáng cực mạnh, đánh thức Hoàng Đế và mọi người.

Mọi người vội vàng bật dậy, chạy ra xem, hóa ra có một dải cầu vồng từ trên trời từ từ hạ xuống, từ đó đi ra một tiên nữ toàn thân tỏa ánh sáng rực rỡ, tiên nữ trong tay nâng một chiếc hộp ngọc dài chín tấc rộng tám tấc, Hoàng Đế tiếp nhận mở ra xem, bên trong có một cuốn sách thiên triện văn 'Long Giáp Thần Chương'; Hoàng Đế dựa theo ghi chép trong sách, chế tạo ra xe chỉ nam, cuối cùng đánh bại Xi Vưu. 'Long Giáp Thần Chương' ngoài việc ghi chép phương pháp chế tạo binh khí, còn ghi chép binh pháp, cách điều binh khiển tướng khi

hành quân đánh trận.

Thế là Hoàng Đế sai tể tướng Phong Hậu diễn giải 'Long Giáp Thần Chương' thành binh pháp mười ba chương, cô hư pháp mười hai chương, Kỳ Môn Độn Giáp một ngàn lẻ tám mươi cục.

Sau này qua Khương Thái Công thời nhà Chu, Hoàng Thạch Lão Nhân thời nhà Hán, rồi truyền cho Trương Lương, Trương Lương đã tinh giản nó thành Kỳ Môn Độn Giáp mà chúng ta thấy bây giờ." "Bản thần thoại của lão Hồ, trong lịch sử cũng có ghi chép nguồn gốc, Kỳ Môn Độn Giáp xuất hiện vào thời Đông Kinh." Chu Du bổ sung thêm một câu nói: "Mộ của Lý Băng là từ cuối thời Đông Kinh đến thời Tam Quốc, lại được bồi đắp một lần nữa, vì vậy việc xuất hiện Kỳ Môn Độn Giáp thuật cũng là điều hết sức bình thường." "Chẳng phải Gia Cát Lượng đã dựa vào mấy khối đá mà bày ra Bát Quái Đồ, vây khốn mấy vạn đại quân sao?" Chu Du cười nói một tiếng, rồi mới nhìn lại phía trước thông đạo, không thể thấy được bất kỳ nơi nào.

Phàm là người bị trúng Kỳ Môn Độn Giáp thuật, không thể có cảm giác phương hướng, rất giống với tình hình trước mắt.

Thứ hai, Kỳ Môn Độn Giáp thuật nhấn mạnh một vòng tuần hoàn vô hạn, cũng cực kỳ tương tự với tình huống trước mắt.

Hiện tại có thể thấy phạm vi nhỏ như vậy, luôn luôn lớn như vậy.

Mọi dấu hiệu đều cho thấy sáu người hiện tại đã trúng Kỳ Môn Độn Giáp thuật, bị mắc kẹt trong con đường cụt này.

"Bàn Tử, cậu có thấy con đường này quen thuộc không?" Hồ Ba Nhất nhìn con đường phía trước, đột nhiên hỏi Vương Bàn Tử.

"Quen thuộc?

Không có, tôi lần đầu tiên đến đây mà." Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức lắc đầu.

Nghe cuộc đối thoại của Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử, Chu Du liền quay đầu lại.

"Lão Hồ?

Đã từng gặp loại này à?" Chu Du có chút tò mò hỏi.

Cái Kỳ Môn Độn Giáp thuật trước mắt này, không hề đơn giản.

Ngay cả Chu Du cũng không thể không khâm phục người bày ra trận pháp, ngay cả Phá Vọng Chi Nhãn cũng không thể nhìn thấu được sự kỳ quái bên trong.

"Ừm, không phải là loại này, nhưng tương tự!" Hồ Ba Nhất nhìn Chu Du, mở miệng nói: "Đó là lúc ở Long Lĩnh Mê Quật chúng tôi gặp phải, lúc đó tôi, Bàn Tử và lão Kim ba người đã vô tình đi vào một lối cầu thang đá cổ mộ không có đầu không có cuối, bất kể đi thế nào, cũng không đi ra được, vĩnh viễn chỉ ở trên một lối cầu thang đá đó." "Sau đó tôi phát hiện, cầu thang đá đó là một cơ quan trong cổ mộ Tây Chu, một cái bẫy quỷ dị được thiết kế bằng Dịch Số!

Từ khi bắt đầu vào quân đội năm đó, tôi vẫn luôn kết hợp bí thư gia truyền tàn quyển nghiên cứu 《Chu Dịch》, đại khái hiểu được Thái Cực sinh Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh Bát Quái.

Cho nên sinh nhân phân Đông vị Tây vị chính là Lưỡng Nghi, phân Đông Tứ vị Tây Tứ vị chính là Tứ Tượng, phân Càn, Khảm, Cấn, Chấn, Tốn, Ly, Khôn, Đoái chính là Bát Quái, đều là lý lẽ tự nhiên hóa công của thiên địa đại đạo." "Trong 'Độn' tự quyển của 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 của tôi, đã đề cập đến cơ quan cạm bẫy trong cổ mộ.

Chỉ là lúc đó tôi đã dùng đá vụn bày Bát Quái, dùng nhị thập tam hoán tử ngọ, để suy tính bước đi, nhưng Kinh Dịch Bát Quái khó khăn

đến mức nào, tôi lại không có thiên phú về phương diện đó, tuy biết một số nguyên lý, nhưng căn bản không thể suy ra được.” Hồ Ba Nhất nói đến đây, hơi ngừng lại, trên mặt có vài phần ngượng ngùng.

Chu Du biết, từ cổ chí kim, An Lạc vẫn luôn tôn sùng Dịch Số, cho nên bố cục cổ mộ đều không tách rời đạo này.

Cái Huyền Hồn Thê mà Hồ Ba Nhất nói, nguyên lý thiết kế của nó đã thất truyền ngàn năm, không ít nhà toán học và khoa học gia đều mê mẩn đạo này.

Một số quan điểm cho rằng đó là một loại phương pháp thôi miên bằng số, cố ý để lại một loại ký hiệu hoặc thông tin số để mê hoặc người đi đường, các nhà toán học thì cho rằng, đó là một mô hình số học có cấu trúc phức tạp, khi ở trong đó, nhìn thì chỉ thấy một lối cầu thang, thực tế lại bốn phương tám hướng đều thông, trên cầu thang đó có thể có những ký hiệu rõ ràng, đó chính là cái bẫy.

Những ký hiệu rõ ràng đó, thực ra sẽ khiến tầm nhìn và giác quan của con người đều bị chuyển dịch, từ đó khiến người ta vô thức không ngừng luân hồi trên cầu thang đó.

Khiến người ta khó lòng phân biệt phương hướng, một khi để ý thêm những ký hiệu đó, sẽ khiến người ta mắc sai lầm trong phán đoán logic, tưởng rằng mình đang đi thẳng, thực tế lại vô tình đi vào đường rẽ, đi một vòng lớn trên đường rẽ, cuối cùng hoàn toàn mất phương hướng, sự chênh lệch độ cao của cầu thang nhỏ, có thể là để khiến người ta tạo ra ảo giác về sự chênh lệch cao thấp.

Giống như Bát Trận Đồ thời Tam Quốc, mấy khối đá có thể vây khốn người ta lên trời không đường, xuống đất không cửa, tuy rằng lúc đó chỉ còn lại tám chữ, đã phức tạp và huyền ảo đến vậy, huống chi vào thời Tây Chu, thế gian còn tồn tại mười sáu chữ, thì càng thần quỷ khó lường hơn.

Cái "Huyền Hồn Thê" vô cùng phức tạp trong mắt người hiện đại, vào thời Tây Chu, cái thời đại mà việc suy đoán quẻ số thịnh hành nhất, tầng lớp thống trị hoàn toàn nắm giữ những bí mật này.

Chương 824

Khi thấy Hồ Ba Nhất lộ ra vẻ ngượng ngùng, Chu Du biết Hồ Ba Nhất chắc chắn đã không giải được Huyền Hồn Thê, mà đã dùng một phương pháp ngốc nghếch khác để thoát ra.

Quả nhiên, chỉ thấy Hồ Ba Nhất tiếp tục nói: "Lúc đó tôi vô tình phát hiện loại Huyền Hồn Thê này dường như chỉ có thể dùng để đối phó với loại đạo mộ tặc 'độc hành hiệp', nhưng tôi lại có ba người, có nghĩa là không thể lợi dụng chiều dài để giải quyết vấn đề, ba chúng tôi có thể lợi dụng chiều rộng để giải quyết." "Thế là tôi, lão Kim và Bàn Tử ba người đi song song, đồng thời thắp nến, không nhìn những ký hiệu hình trăng lưỡi liềm trên cầu thang đá, thấy đường rẽ thì đánh dấu toàn bộ cầu thang, dùng mấy tiếng đồng hồ, đâu có lý nào không đi ra được." "Cuối cùng chưa đi được bao xa, tôi phát hiện một con đường rẽ, từ đó trực tiếp đi ra.

Con Huyền Hồn Thê đó đã lợi dụng sự thiết kế khéo léo của hang động tự nhiên, thực ra không lớn lắm, nếu là đội quân lớn, Huyền Hồn Thê căn bản không có tác dụng." "Nhưng chỉ có một hoặc hai người, không thể để ý đến chiều rộng của Huyền Hồn Thê, dễ bị mắc kẹt trong đó, trừ phi mang theo đủ thiết bị chiếu sáng, mỗi tầng cầu thang đều thắp một hàng nến, nếu không chỉ nhìn vào ký hiệu hình trăng lưỡi liềm trên cầu thang, thì có đường chết không đường sống, mặt khác vật liệu của cầu thang rất cứng rắn, không có công cụ sắc bén thì khó mà tự mình tạo thêm ký hiệu trên đó." "Vì vậy tôi nghi ngờ tình huống chúng ta gặp phải bây giờ, có thể là một biến thể của Huyền Hồn Thê đó, hoặc là một 'Huyền Hồn Thê' cao cấp hơn." Sở dĩ Hồ Ba Nhất nói vậy, là vì anh phát hiện, con đường này bất kể chiều rộng hay chiều dài, đều có chút vấn đề, nó cường đại hơn cái

‘Huyền Hồn Thê’ mà họ gặp ở Long Lĩnh Mê Quật rất nhiều, không có những ký hiệu rõ ràng xuất hiện.

Bốn người, đi lâu như vậy mà vẫn chưa đi ra được, rõ ràng là con đường bên trong này, thiết kế càng lợi hại hơn, cũng không biết đã dùng cách nào, khiến tầm nhìn của họ vĩnh viễn bị cố định trong một phạm vi nhất định.

“Lão công, cái Huyền Hồn Thê mà lão Hồ nói, trong Hoắc gia cũng có ghi chép tương tự.

Trong truyền thuyết, nếu là một đạo cao nhân của trận pháp, không thèm dùng Bát Tự Độn Giáp, thì thường dùng Thập Lục Tự Độn Giáp thuật thời Tây Chu, cũng có một số cao nhân có thiên phú dị bẩm, biết cách dùng Tam Thập Lục Tự Độn Giáp để bố trí trận đại trận tuyệt sinh vô môn.” Hoắc Linh ở bên cạnh mở miệng nói: “Con đường này chắc cũng là loại Thập Lục Tự Độn Giáp, không thể nào là trận Độn Giáp Tam Thập Lục Tự, từ cổ chí kim cũng chỉ có Phục Hy trong thần thoại mới có thể làm được.” Chu Du nghe vậy, gật đầu.

Quả thật, trong truyền thuyết thần thoại, chỉ có Phục Hy, vị tam hoàng sáng tạo ra Bát Quái Dịch Thuật, mới có tư cách bố trí ra tuyệt trận Độn Giáp Tam Thập Lục Tự, ngoài ông ra, không ai có thể làm được.

Chỉ có trong truyền thuyết thần thoại, mới có thể làm được.

Từ đó có thể thấy, tuyệt trận Độn Giáp Tam Thập Lục Tự lợi hại đến mức nào, có thể nói là cực hạn của Độn Giáp tuyệt trận rồi, không ai có thể vượt qua.

Trong trường hợp này, bất kể Chu Du hay Hoắc Linh, đều không cho rằng trên con đường này đã dùng trận Độn Giáp Tam Thập Lục Tự.

“Mấy người này thật phiền phức, cứ thích làm mấy thứ linh tinh, theo cách của tôi, chi bằng trực tiếp dùng thuốc nổ phá nát nó đi, xem còn thành trận được không!” Vương Bàn Tử nghe đến chóng cả mặt, không chịu nổi sự tra tấn này, trực tiếp mở miệng nói: “Lão Hồ, đưa cho tôi một cái C4 trong túi, tôi phá nát nó ra.” Nói xong, Vương Bàn Tử liền đi sau lưng Hồ Ba Nhất, chuẩn bị lấy thuốc nổ C4 mà Chu Du đã đưa trước đó ra từ ba lô của đối phương.

Chu Du liếc nhìn Vương Bàn Tử, thấy động tác của Vương Bàn Tử, liền mở miệng ngăn cản: “Bàn Tử, đừng xốc nổi, bên trong bố trí loại trận pháp đặc biệt này, chưa chắc đã không có hậu thủ.” “Có hay không, nếu trên con đường này bố trí những thứ tương tự như Thiên Bảo Long Hỏa Lưu Ly Đỉnh, một khi thuốc nổ được kích hoạt, sẽ xảy ra chuyện gì?” Chu Du vừa nói, vừa nhìn Vương Bàn Tử với vẻ mặt tươi cười.

“Lão Chu, đừng dọa tôi.” Vương Bàn Tử nghe vậy liền dừng động tác tay, cũng không lấy C4 ra.

Nói thật, đối với lời của Chu Du, anh có chút lo lắng.

Dù sao, anh cũng không thể đoán được Lý Băng kia, liệu có thực sự làm như vậy không.

Không ai có thể đoán được tư duy của một người đã sống hơn hai ngàn năm.

Vì sự an toàn của bản thân, Vương Bàn Tử đã từ bỏ những ý niệm và cách làm không thực tế.

“Lão Chu, vậy chúng ta làm thế nào?” Hồ Ba Nhất nhìn Chu Du, nói thật, bất kể là trận Độn Giáp Thập Lục Tự hay Bát Tự, anh đều không tự tin có thể giải được.

“Trước tiên thử xem, không phải là trận pháp chứ!” Chu Du nghe

lời Hồ Ba Nhất nói, không lập tức đưa ra câu trả lời, nói: "Tôi thử Thính Lôi Định Huyệt thuật xem sao." Nói rồi, Chu Du liền rút ra một khẩu súng, lắp đạn vào băng.

"Súng lục cũng có độ chính xác không tệ, khoảng cách năm mươi mét chắc chắn không cản được, chúng ta thử nghiệm ở đây, nếu viên đạn không va chạm vào con đường tối tăm phía trước, chứng tỏ phía trước không có bất kỳ vật cản nào, chúng ta tiếp tục đi thẳng, sẽ vẫn như bây giờ, tiếp tục lạc lối trong con đường này." Chu Du nhìn mọi người, nói ra những gì mình nghĩ.

Tuy nhiên có một điểm, anh không nói.

Đó là Thính Lôi Định Huyệt thuật, có thể trong khi viên đạn bay, thông qua sự truyền bá của âm thanh viên đạn, xác định con đường này có phải là vòng tuần hoàn vô hạn hay không, có cơ quan cạm bẫy nào không, cấu tạo ra sao, có đường rẽ nào khác hay có cửa ngầm nào không.

Cũng không phải Chu Du cố làm ra vẻ thần bí, không cần phải nói, mọi người đều biết bản lĩnh của Thính Lôi Định Huyệt như thế nào.

Nghe lời Chu Du nói, bất kể Hồ Ba Nhất, Vương Bàn Tử, Tiểu Ca, Hoắc Linh, Ô Thiền, đều cảm thấy cách này của Chu Du không tệ.

Quan trọng nhất là đơn giản và tiết kiệm sức.

Viên đạn, mọi người đều biết, không thể rẽ ngoặt, chắc chắn sẽ đi thẳng, quan trọng nhất là, sẽ không có rủi ro lạc đường!

"Bùm!" Đúng lúc đó, không đợi mọi người phản ứng, Chu Du liền bóp cò.

Theo một tiếng động trầm đục vang lên, mọi người liền thấy họng súng trong tay Chu Du phun ra lửa, một viên đạn nhanh chóng bắn ra.

"Kỳ lạ, âm thanh đâu?" Đợi đủ năm giây, tất cả mọi người đều nín

thở, lắng nghe cẩn thận âm thanh đã mong đợi bấy lâu.

Nhưng, ngoài dự kiến, không có bất kỳ âm thanh nào truyền đến.

Tiếng va chạm của viên đạn được mong đợi vô cùng, đã không vang lên như hẹn.

Cứ như thể viên đạn sau khi ra khỏi nòng, đã rời khỏi thế giới này vậy.

Ngay cả sắc mặt Chu Du cũng hơi biến đổi, trong ánh mắt có chút bối rối.

Thứ duy nhất anh nghe được, là âm thanh của hành lang dày đặc, không nghe thấy cơ quan, không nghe thấy cửa ngầm hay đường rẽ, không nghe thấy bất kỳ thứ gì anh đã suy đoán trước đó, cứ như thể một nơi bị cách biệt với thế giới vậy.

Chưa nói đến đường phía trước ra sao, Chu Du ngay cả phía sau con đường cũng một mảnh im lặng.

Cảnh tượng kỳ lạ như vậy, khiến Chu Du có chút không biết phải làm sao.

"Lão Chu.

Chúng ta không phải đụng phải ma chứ?" Lúc này, Bàn Tử ở bên cạnh có chút rụt rè nói.

Đồng thời, mắt anh ta liếc nhìn xung quanh, cứ như thể xung quanh thực sự tồn tại một con quỷ quái nào đó.

"Bàn Tử đang nói linh tinh gì đấy?" Hồ Ba Nhất vội vàng mở miệng nói: "Nếu thực sự có quỷ quái, Tiểu Ca và lão Chu không thể không nhìn thấy sao?

Có thể nào bên trong tồn tại từ trường đặc biệt không?" "Từ trường đặc biệt?" Chu Du nghe vậy liền ngẩn người.

“Đúng!

Từ trường đặc biệt!” Hồ Ba Nhất gật đầu, tiếp tục nói: “Loại từ trường này có lẽ là nhân tạo, hoặc có lẽ là tự nhiên tồn tại, có thể ảnh hưởng đến năm giác quan của chúng ta, cũng ảnh hưởng đến đại não của chúng ta, khiến chúng ta sản sinh phán đoán sai lầm, thực tế chúng ta đang ở trong con đường này, chỉ là không ngừng đi lại vòng vèo, cho nên đi lâu như vậy, vẫn ở một chỗ này, không đi ra được.” “Có khả năng.” Hoắc Linh cũng gật đầu, “Đặc biệt là hai bên vách tường, mặt đất và đỉnh của con đường, tất cả các hoa văn đều vô cùng đối xứng, lặp đi lặp lại rất đơn điệu.” “Giống như một loại thôi miên, kết hợp với từ trường vô hình kia, khiến chúng ta không ngừng lạc lối trong con đường, vĩnh viễn không thể đi ra.

Chương 825

Giống như quỷ đánh tường trong truyền thuyết, hiệu quả tương tự, chỉ là cái này mạnh hơn một chút." Chu Du nghe vậy, không lập tức mở miệng nói chuyện, nhìn nhìn hai bên vách tường.

Trầm mặc một lúc lâu sau đó, Chu Du trực tiếp giơ tay lên về phía vách tường, sau đó đột nhiên bắn một phát súng!

"Bùm!" Viên đạn ra khỏi nòng súng trong tích tắc, truyền đến tiếng xé gió sắc nhọn, sau đó viên đạn lập tức khoan vào vách tường.

"Bành!" Nghe tiếng va chạm truyền đến, mọi người đều giật mình, sau đó nhìn về phía vách tường đó, một cái lỗ to bằng hai ngón tay, liền xuất hiện trước mặt mọi người.

"Thế nào lão Chu?

Nghe thấy rồi chứ?" Vương Bàn Tử với vẻ mặt đầy hy vọng mở miệng hỏi.

Hiện tại, điều duy nhất họ có thể trông cậy, là Chu Du có thể giải được sự kỳ quái bên trong, dẫn họ ra ngoài.

"Không có bất kỳ chỗ nào đặc biệt." Chu Du lắc đầu, mở miệng nói: "Hai bên vách tường của con đường đều là tường đặc, rất bình thường, không có bất kỳ điểm bất thường nào." Vương Bàn Tử nghe vậy, hơi ngẩn người, sau đó nói với Hồ Ba Nhất: "Lão Hồ, chúng ta dùng thuốc nổ đi!" Chu Du lúc này cũng có chút do dự, bên trong quả thật có chút kỳ lạ, anh cũng không biết có nên dùng thuốc nổ thử xem, hoặc trực tiếp quay lại, làm ngược lại.

Dù sao, tiếp tục đi về phía trước, e rằng sẽ không thể đi đến cuối cùng.

“Bàn Tử đừng xốc nổi, cứ để tôi thử thêm đã.” Chu Du gọi Vương Bàn Tử lại, từ bỏ cách làm thô bạo, nói: “Bàn Tử, chúng ta tạm thời không cần vội, ít nhất đồ ăn thức uống, cùng các loại trang bị, đều đủ cho chúng ta chống đỡ một thời gian.” “Lý Băng kia đã bố trí một nơi như vậy, muốn chơi đùa với chúng ta, vậy chúng ta sẽ chơi cùng, xem ai mới là người thắng cuối cùng!

Tôi không tin sáu người chúng ta không thắng nổi một cái lão già bất tử kia!” Chu Du nhìn con đường, bình tĩnh nói.

Nhưng mọi người đều có thể nghe ra, từ lời nói của Chu Du, có một tầng ý tứ tiềm ẩn, đó là Chu Du và Lý Băng, người tạm thời chưa gặp mặt kia, đã bắt đầu giao phong rồi.

Mọi người gần như quên mất, Chu Du đã bao lâu rồi không nghiêm túc đối đãi một chuyện như vậy.

Những điểm kỳ lạ mà con đường thể hiện ra, quả thực khiến người ta rợn tóc gáy, thậm chí liên tục suy nghĩ, bắt đầu thần quái hóa mọi thứ.

Nhưng Chu Du lại không nghĩ vậy, phàm là Kỳ Môn Độn Giáp thuật, nhất định có quy luật và phương pháp phá giải.

Chỉ cần tìm ra điểm khởi đầu của Kỳ Môn Độn Giáp thuật, hoặc những điểm kỳ lạ của nó, thì có thể dựa vào 《Dịch Thuật》, suy diễn trong đầu, cho đến khi gần như trùng khớp với con đường trước mắt, thì có thể nghịch suy lại, suy ra phương pháp phá giải.

Thuần túy dựa vào trí não để tính toán, người bình thường không thể làm được, vì số liệu suy diễn quá nhiều, dễ bị lẫn lộn.

Mặt khác, phải tinh thông 《Dịch Thuật》, đối với nội dung của nó phải hiểu rõ như lòng bàn tay, nếu không căn bản không thể tiến hành suy diễn.

Thập Lục Tự Độn Giáp thuật, đã được coi là vô cùng phi phàm rồi, Chu Du cũng không có tự tin có thể suy ra được.

Nhưng trước mắt, anh lại có một phương pháp phá giải khác, Chu Du không định đi suy diễn.

Một là vì tốn thời gian quá lâu, được không bù mất.

Hai là vì nghi ngờ bên trong có thể có từ trường kỳ quái tồn tại, sẽ ảnh hưởng đến kết quả suy diễn.

Trong trường hợp này, suy diễn ngược lại là một hành vi ngu ngốc, chi bằng dùng một phương thức trực tiếp và gọn gàng hơn.

Đó là sáu người xếp thành đội hình dọc, dùng dây thừng kéo lẫn nhau, tất cả đều đi sát vào hai bên vách tường của con đường, để lại khoảng trống ở giữa.

Dây thừng có thể giúp mọi người gắn kết lại với nhau, không bị phân tán, từ đó nhanh chóng tìm ra điểm thay đổi.

Sở dĩ chọn phương thức này, là để Vương Bàn Tử, Hồ Ba Nhất, Hoắc Linh ba người, cảm nhận được đồng bạn ở bên cạnh, không đến nỗi quá căng thẳng.

Ở một nơi như vậy, chỉ một mình là dễ sụp đổ nhất.

Tốc độ đi của mọi người không nhanh, vì Chu Du xác định, bên trong con đường sẽ không có cơ quan cạm bẫy nào khác xuất hiện, cũng sẽ không có mặc gia chiến khôi.

Vì sự xuất hiện của những thứ đó, sẽ ảnh hưởng đến tính toàn vẹn của trận pháp, từ đó lộ ra những sơ hở chết người, khiến người khác tìm ra điểm đột phá.

Đối với một đại sư trận pháp, tuyệt đối không cho phép sai sót xảy ra.

Điều này cũng chính là cơ hội để Chu Du và những người khác có thời gian thở dốc.

Một lúc sau, mọi người không nói một lời, cứ thế đi theo bước chân của Chu Du và Tiểu Ca, không ngừng tiến về phía trước.

Mười phút.

Hai mươi phút.

Ba mươi phút… Một tiếng đồng hồ.

Bước chân của mọi người dừng lại, cảnh tượng trước mắt vẫn không có bất kỳ thay đổi nào, mọi người vẫn sát vào vách tường, vị trí đứng hoặc chạm vào những nơi đó, vẫn y nguyên.

Cứ như thể con đường này, thực sự là vô tận vậy, vĩnh viễn không thể đi đến cuối.

Ngay cả Chu Du, sắc mặt cũng có chút không được tốt, vẫy tay về phía Bàn Tử, nói: "Đưa súng trường và đạn chiếu sáng cho tôi!" "Ơ, được được!" Vương Bàn Tử nghe Chu Du nói, lập tức vội vàng đưa khẩu súng trường đang đeo trên người, cùng mấy viên đạn chiếu sáng còn lại, tất cả đều vào tay Chu Du.

"Cạch!" Chu Du nhanh chóng nạp đạn chiếu sáng vào băng đạn, sau đó kéo chốt an toàn, giơ súng trường lên, chuẩn bị bắn một phát về phía trước con đường, xem đạn chiếu sáng có biến mất luôn như viên đạn trước đó không.

Khi Chu Du chuẩn bị bắn súng, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng của Vương Bàn Tử.

"Nhìn kìa! !" Vương Bàn Tử kêu to, tay lại run rẩy chỉ vào vách tường bên phải.

"Sao vậy Bàn Tử?" Chu Du nghe vậy, cũng dừng động tác tay lại,

sau đó quay người, nhìn Vương Bàn Tử hỏi: “Phát hiện ra cái gì rồi?”
“Lão Chu.

Chương 826

Anh có thấy viên đạn trên vách tường này quen không?" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, chỉ vào lỗ đạn trên vách tường nói.

Chu Du nghe vậy, lập tức sắc mặt biến đổi, giống như đã hiểu ra điều gì đó, nhanh chóng đi tới.

Dưới ánh đèn pin, mọi người thấy trên vách tường mà Vương Bàn Tử chỉ, có một viên đạn, găm chéo vào trong bức tường đá, không hoàn toàn chìm vào trong đó.

Chu Du vừa nhìn thấy viên đạn đó, sắc mặt liền thay đổi.

Anh lập tức nhận ra viên đạn đó, là viên đạn bắn ra từ khẩu súng lục của mình.

Chỉ là, viên đạn bắn ra trước đó, lại ở đây sao?

Trước đó anh đã bắn thẳng một phát súng, theo lý mà nói, nếu có xuất hiện viên đạn, cũng phải xuất hiện trên mặt đất mới đúng, con đường này đâu có chỗ nào rẽ, là một đường thẳng.

Nhưng hiện tại, viên đạn lại bắn vào vách tường bên phải của con đường, chỉ có một khả năng, đó là anh đã đi lệch hướng.

Viên đạn không thể bị trận pháp và từ trường ảnh hưởng, tốc độ bắn vẫn ở đó.

Nhưng, trước đó, Chu Du, đều không nghe thấy âm thanh khi viên đạn va chạm.

Kỳ lạ hơn nữa, khi anh ta nói chuyện, đã đi được tròn một tiếng đồng hồ.

Ít nhất cũng phải 5 dặm đường, tầm bắn tối đa của khẩu súng của

Chu Du cũng chỉ từ 350-500 mét, đó mới là điểm khiến Chu Du kỳ lạ nhất.

"Chuyện gì thế?

Viên đạn sao lại ở đây?" Hồ Ba Nhất cũng ngây người, đều nghi ngờ cảnh tượng trước mắt không phải là thật.

Vị trí Chu Du bắn súng trước đó, và hướng bắn, cùng khoảng cách, viên đạn đều không nên xuất hiện ở chỗ này.

Mọi người đều có chút hoảng sợ, đặc biệt là Vương Bàn Tử, người đầu tiên phát hiện viên đạn, càng cảm thấy da đầu tê dại, cứ như thể xung quanh có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm.

"Lão Chu, xem ra bên trong thực sự tồn tại một từ trường khổng lồ, đã ảnh hưởng đến năm giác quan của chúng ta, cộng thêm sự tồn tại của trận Độn Giáp này, mới khiến chúng ta trải qua một cảnh tượng hoang đường khó tin như vậy." Không lâu sau, Hồ Ba Nhất liền với vẻ mặt nghiêm túc mở miệng nói.

Trước đó anh có suy đoán như vậy, khi nhìn thấy cảnh tượng này, trong đầu càng có cảm giác như vén mây thấy trời xanh, lập tức tin chắc vào suy đoán của mình.

Chu Du nghe vậy, gật đầu, nói: "Đoán không sai, bên trong nhất định tồn tại một từ trường đặc biệt, có thể trước đó Thính Lôi Định Huyệt thuật của tôi không hề sai, chỉ là từ trường đã ảnh hưởng đến đại não của tôi, khiến tôi vô thức bỏ qua thính giác, từ đó không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào." Chu Du cũng đột nhiên nhận ra, trước đó mọi người, đều không nghe thấy tiếng va chạm của viên đạn như dự kiến, cứ tưởng viên đạn đã biến mất trong không trung.

Nhưng bây giờ xem ra, trước đó tuyệt đối có âm thanh, chỉ là mọi người đều bị từ trường bên trong ảnh hưởng, dẫn đến không ai nghe

thấy tiếng va chạm.

Anh cũng tin chắc, hơn một tiếng đồng hồ vừa rồi, thực ra mọi người đều đang quanh quẩn trong con đường, hoặc, không ngừng đi vòng vèo trong con đường, chỉ là không ai tự mình phát hiện ra.

"Lão công!" Hoắc Linh gọi Chu Du một tiếng, trên mặt có vẻ nghi hoặc.

"Ừm, tiếp tục đi." Chu Du gật đầu, ý bảo Hoắc Linh tiếp tục động tác vừa rồi.

"Được!" Hoắc Linh nhanh chóng ném móc câu trong tay ra phía trước một lần nữa, không lâu sau cái móc câu liền như trước đó, chìm vào bóng tối.

Hoắc Linh cũng nhanh chóng lắc cổ tay, dây móc câu lại trở nên căng chặt, hiển nhiên lại vững vàng móc trúng viên gạch trên mặt đất.

Mọi người lại một lần nữa theo sợi dây đi về phía trước, chỉ là lần này, mọi người có phát hiện không giống nhau.

"Bên trong này quả nhiên có điểm kỳ quái!" Chu Du dừng bước, ngay cả Hoắc Linh cũng ngẩn người, cô cũng dừng bước.

"Sao vậy lão công?" Hoắc Linh nghi hoặc hỏi.

"Nhìn sợi dây." Chu Du dùng tay chỉ vào sợi dây phía trước, nói: "Chắc là bị trận pháp dẫn dắt." Những người khác cũng nhìn, phát hiện phía trước sợi dây đang được Hoắc Linh nắm trong tay, xuất hiện một độ cong kỳ dị, cứ như sợi dây đang uốn lượn theo một vật gì đó, tạo thành một độ cong.

Độ cong này không lớn lắm, nếu không nhìn kỹ, căn bản sẽ không phát hiện ra chút nào.

"Rít… sợi dây đang rẽ ngoặt?" Trong lòng mọi người giật mình,

có chút không dám tin mà đi lên phía trước, dùng tay sờ thử ở chỗ có độ cong đó, dường như muốn chạm vào một vật cản vô hình nào đó.

“Không phải sợi dây đang rẽ ngoặt, con đường này đang rẽ ngoặt.” Chu Du nghe vậy, lập tức lắc đầu nói: “Trước đó tôi có chút lo lắng, lo lắng cách này không khả thi.” “Nhưng bây giờ nhìn cảnh tượng này, tôi đã yên tâm rồi.

Sợi dây không hề rẽ ngoặt, cũng không có vật cản nào đang ngăn chặn, đại não của chúng ta bị từ trường ảnh hưởng, cho rằng nó bị bẻ cong, thực tế nó đang ở trạng thái thẳng.” Chu Du nhìn mọi người, giải thích một lần.

Trước đó, khi nhìn thấy viên đạn bắn ra còn sót lại trên vách tường đó, anh đã có chút nghi ngờ.

Hướng bắn, tuyệt đối nhìn thẳng, nhưng đối với con đường này, Chu Du nhìn ‘thẳng’, thực ra lại là ‘cong’, cho nên viên đạn mới xuất hiện một cách khó hiểu trên vách tường bên phải của con đường, ở trạng thái va chạm chéo.

Nếu chỉ là từ trường ảnh hưởng đại não, thì Chu Du thực ra hoàn toàn có thể không cần để ý đến những điều này, cứ bằng cảm giác mà đi thẳng về phía trước, sẽ đi được đường thẳng.

Nhưng con đường này lại khéo léo tồn tại một trận Độn Giáp đại trận, dưới sự phối hợp hoàn hảo của cả hai, sẽ khiến người ta vô hạn luân hồi bên trong, mất phương hướng, cuối cùng trở thành vật bồi táng của mộ.

Nhưng hiện tại, Chu Du sau khi nghĩ ra cách này, tương đương với việc trực tiếp phế bỏ sức mạnh của từ trường và đại trận, bằng một phương thức khéo léo, thoát thân khỏi bên trong.

Bởi vì vật anh dùng, không có đại não, cũng không có sinh mệnh,

không có tư duy, càng không có cảm giác phương hướng như sợi dây.

Vương Bàn Tử nghe đến mơ hồ, trực tiếp xua tay nói: "Lão Chu, đừng nói nữa, chúng ta đi thẳng đi, những thứ đó tôi cũng không nghe hiểu.

Tóm lại chúng ta chỉ cần đi ra được là được, quản thẳng hay cong." Vương Bàn Tử đối với những kiến thức kỳ lạ này không có hứng thú, chỉ có hứng thú với những chuyện trước mắt, hoặc là bảo bối, vàng bạc châu báu, còn những thứ khác, anh ta chỉ có thể bỏ qua.

Chu Du nghe Bàn Tử nói, cười lắc đầu.

Nhưng sau đó, cũng không nói gì khác.

Chương 827

Chỉ là, mỗi khi Hoắc Linh lấy lại móc câu, chuẩn bị ném ra lần nữa, Chu Du đều sẽ đưa ra một góc độ thẳng của sợi dây trước, chứ không phải hướng thẳng tham chiếu của con đường.

Phương pháp anh dùng cũng rất đơn giản, đó là phương pháp Tam Giác Định Vị thường dùng trong toán học, một học sinh cấp hai thời sau này cũng có thể dễ dàng làm được.

Mặc dù khi định vị trong con đường này, trông có vẻ vô cùng kỳ lạ, nhưng lại là đường thẳng thực sự.

"Lão Chu, kiến thức kỳ lạ này?" Hồ Ba Nhất có chút tò mò hỏi: "Cái thứ chỉ phương hướng này nhỡ lệch thì sao?" Cũng không thể trách Hồ Ba Nhất nghĩ như vậy, vì cái hình tam giác trên mặt đất và cái phương vị mà Chu Du đã định ra khi Hoắc Linh lần đầu tiên thu móc câu chuẩn bị ném ra, so với nhau, trông có vẻ vô cùng kỳ lạ.

Chủ yếu là khi lấy hai bên vách tường làm vật tham chiếu, sẽ có một cảm giác mạnh mẽ xuất hiện trong đầu, rằng đồ vật lệch lạc đến mức quá đáng.

"Đây mới thực sự là hướng thẳng, trong toán học, người ta gọi là phương pháp Tam Giác Định Vị, hình tam giác có thể hiệu quả xác định hướng thẳng, và trong thời gian ngắn nhất, chỉ ra hướng chính xác nhất." Chu Du cười nói: "Sau này phải đọc sách nhiều vào, nếu không đến lúc cần dùng thì hối hận không kịp, phí hoài mạng sống đó." Nếu không có phương pháp định vị này, thì dù biết lợi dụng móc câu có thể tìm ra đường thẳng, cũng không có cách nào đi ra được, vì lần thứ hai ném móc câu, sẽ xuất hiện tình huống khó xử không tìm được phương hướng, từ đó khiến lộ tuyến cuối cùng lại quay về

điểm xuất phát.

Sẽ hình thành một vòng tuần hoàn vô hạn, cho đến khi ta nghi ngờ, rồi bỏ cuộc chờ chết.

Phàm là trận pháp, đều nói đến chữ 'khốn', không thể thoát thân ra được, sẽ trực tiếp bị vây khốn đến chết.

"Haha.

Lão Hồ, bảo mày cười nhạo tao không có văn hóa, giờ bị lão Chu coi thường rồi chứ!" Vương Bàn Tử ở bên cạnh nghe vậy, lập tức cười lớn ha hả.

Xưa nay vẫn bị lão Hồ không chút lưu tình mà trêu chọc, nhưng bây giờ phong thủy luân chuyển, người bị trêu chọc cũng đã đổi thành Hồ Ba Nhất, trong lòng sảng khoái không tả nổi.

"Được rồi, tiếp tục đi thôi." Chu Du sau khi xác nhận phương hướng, liền mở miệng nói.

"Ừm." Hoắc Linh gật đầu, sau đó theo hướng mà Chu Du đã đưa ra, ném móc câu ra.

Lần móc câu đầu tiên ném ra, cũng như trước đó, đều mang theo độ cong, nhưng mọi người thấy quen rồi nên cũng không để ý, trực tiếp đi theo hướng sợi dây mà tiếp tục tiến về phía trước.

Tiếp theo, mọi người lại làm theo cách cũ, không ngừng lặp lại phương pháp trước đó.

Cho đến khi Hoắc Linh ném móc câu ra, phía trước truyền đến một tiếng va chạm giòn giã, mọi người mới đột nhiên bất ngờ ngẩng đầu nhìn về phía bóng tối phía trước.

"Bành!" Tiếng vang giòn giã, trong tai mọi người lại như tiếng nhạc trời vậy.

Vẻ mặt vui mừng như hạn hán gặp mưa rào, trong tích tắc đã lan tràn khắp gương mặt của tất cả mọi người.

"Đừng vội, đi chậm lại!" Chu Du lại không giống như mọi người, không biểu lộ vẻ mặt kích động.

Bởi vì từ tiếng va chạm vừa rồi, anh cuối cùng cũng nghe ra được toàn bộ bố cục cấu tạo của con đường này.

Thực tế, căn bản không phải là một con đường, mà là một vòng tròn khổng lồ, chỉ là đã bị bẻ cong thành từng đoạn đường hình vòng cung, trông cứ như một con đường.

Nhưng chỉ cần đặt chân vào, sẽ bị từ trường và trận Độn Giáp ảnh hưởng, vô hạn quanh quẩn trong vòng tròn đó, luôn giữ một khoảng cách nhất định với lối ra thực sự.

"Anh Chu, cuối cùng tôi cũng sắp ra được rồi!" Vương Bàn Tử kích động, cũng chẳng thèm để ý Chu Du bảo đi chậm một chút, trực tiếp bước nhanh về phía trước.

Ngay cả Hoắc Linh cũng bị Vương Bàn Tử vượt qua, bóng dáng lao về phía trước của ông bạn khiến mọi người nhìn thấy cảnh tượng phía trước.

Chỉ thấy phía trước, không biết từ lúc nào, xuất hiện một vách đá, có hoa văn giống hệt những bức tường hai bên hành lang, và đang kéo dài về phía trước.

"Lúc chúng ta mới tiến vào hành lang, đây chính là bức tường hành lang thật sự có thể đi ra." Chu Du nhìn bức tường, mặt lộ vẻ vui mừng, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, nói: "Vừa rồi thuật Thính Lôi Định Huyệt của tôi cũng đã nghe ra được bố cục toàn bộ hành lang, chúng ta đã đi trở lại hành lang thật sự rồi." Mọi người nghe vậy cũng vui mừng, cuối cùng cũng có mục tiêu, cũng có hy vọng có thể đi

ra ngoài.

Trước đó, khi đi trong hành lang, luôn có một cảm giác buồn bã và tuyệt vọng nhàn nhạt.

Mặc dù không có bất kỳ cơ quan cạm bẫy nào, cũng không có quỷ quái xuất hiện, nhưng tâm lý của mọi người lại càng muốn sụp đổ hơn.

Sự tuyệt vọng không tiếng động còn đáng sợ hơn nhiều so với sự tuyệt vọng hiện hữu.

"Anh Chu, bây giờ chúng ta nên đi thế nào?" Vương Bàn Tử nhìn Chu Du, ra vẻ là đệ tử hạng nhất.

Thật ra không chỉ Vương Bàn Tử, Hồ Ba Nhất cũng muốn hỏi, chỉ là Vương Bàn Tử đã nhanh chân nói trước rồi.

"Bây giờ đơn giản rồi, vừa rồi thuật Thính Lôi Định Huyệt đã giúp tôi tìm ra vị trí lối ra, bây giờ chúng ta chỉ cần luôn men theo một bên vách đá mà đi về phía trước, là có thể thoát khỏi trận pháp hành lang, đi tới lối ra phía sau." Chu Du nhìn mọi người, chỉ tay vào vách đá đã bị lật ngược mà nói.

"Đơn giản vậy sao?" Vương Bàn Tử vừa nghe xong, lập tức trợn tròn mắt, sau đó nói thẳng: "Nếu đã như vậy, chúng ta đi thôi." Nói rồi, Vương Bàn Tử trực tiếp đi đến trước vách đá, sau đó dựa vào vách đá, như một con thằn lằn, chỉ có điều tư thế đi lại có chút giống cua, đi ngang về phía trước.

"Không, Bàn Tử?

Không cần đi như vậy đâu, cứ đi bình thường, chỉ cần không lệch khỏi vách đá đó, sẽ không bị lạc đường nữa." Chu Du nhìn cảnh tượng hài hước của Vương Bàn Tử, có chút dở khóc dở cười nói.

Vương Bàn Tử đi theo cách đó, nếu là lúc mới bắt đầu thì chắc

chắn là an toàn nhất, nhưng bây giờ thì khác rồi, bây giờ Chu Du đã xác nhận được bố cục kiến trúc toàn bộ hành lang.

Dù đi bình thường cũng sẽ không gặp phải tình huống như trước nữa.

“Không sao, tôi thấy đi như vậy sẽ an toàn hơn, cứ theo tôi là được.” Vương Bàn Tử nghe Chu Du nói, lập tức lắc đầu như trống bỏi.

Đùa à, tuyệt đối không lặp lại chuyện trước đó nữa, đồng thời trong lòng đã quyết định, sau này cũng phải đi như vậy, tránh lại bị lừa lần nữa.

“Được thôi.” Chu Du thấy Vương Bàn Tử kiên trì, cũng đành phải bỏ cuộc khuyên nhủ.

Chỉ có một điều anh không nói ra, đó là dù đã xác nhận được bố cục hành lang và lối ra, nhưng vị trí hiện tại lại ở đoạn giữa, có nghĩa là cần phải đi thêm một vòng nữa mới đến được lối ra.

Khoảng cách này không hề gần, dù sao cũng phải đi đường vòng, không thể đi thẳng ra cửa được.

Điều đó cũng có nghĩa là, Vương Bàn Tử phải đi theo cách đó, ít nhất nửa tiếng đồng hồ mới có thể đi ra ngoài.

Chương 828

Mọi người nối tiếp nhau, men theo vách đá đi về phía trước, trông như những đứa trẻ mầm non xếp hàng trên đường vậy.

Đi chưa được bao xa, mọi người đã nhạy bén nhận ra hai bên hành lang bắt đầu ngắn lại, khi đi đến phía trước, mọi người phát hiện ở giữa vách đá có một đường rẽ, cũng là một hành lang, tất cả hoa văn đều giống nhau.

Ở phía trước vách đá đối diện, khoảng cách lại trở lại như cũ, bên đó có một hành lang khác, tiếp tục thông về phía trước.

"Anh Chu, tiếp theo nên đi thế nào đây?" Vương Bàn Tử có chút khó xử nói.

"Cứ men theo bức tường đó mà đi tiếp, có đường rẽ thì cứ rẽ, chỉ cần không rời khỏi vách đá là được." Chu Du không chút do dự, trực tiếp nói.

"Được thôi!" Vương Bàn Tử nhận được câu trả lời khẳng định từ Chu Du, liền không chút do dự đi vào đường rẽ phía trước, tiếp tục như một con cua, bò ngang men theo vách đá về phía trước.

"À đúng rồi anh Chu, còn bao xa nữa vậy?

Tôi cảm thấy thân thể có chút không nghe lời rồi." Đi chưa được bao lâu, Vương Bàn Tử liền hỏi.

Lúc mới bắt đầu dùng tư thế này, lại không cảm thấy mệt mỏi chút nào.

Nhưng đi được mười phút sau, lại cảm thấy có chút không chịu nổi, thân hình vốn dĩ đã to lớn, đi theo tư thế này quả thật không thoải mái.

“Không lâu đâu, đi thêm mười phút nữa là có thể ra rồi.” Chu Du cười nói.

“Anh Chu, sao không nói sớm!” Vương Bàn Tử nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, không còn dùng tư thế đó để đi nữa, mà chuyển sang tư thế bình thường, chỉ có cánh tay trái vẫn luôn dán sát vào vách tường.

Sợ rằng chỉ một chút bất cẩn rời khỏi vách đá, sẽ lại bị lạc trong hành lang như trước.

“Trước đó đã nói với cậu rồi mà, không cần dùng tư thế đó đâu, nhưng cậu có nghe đâu.” Chu Du cười nói.

Vương Bàn Tử quả thật là một cây hài, có anh ta ở đó, dù là nơi khô khan nhất cũng có thể có tiếng cười vui vẻ.

“Tốt nhất là nên cẩn thận một chút, càng những lúc như thế này, càng phải cẩn thận với cơ quan cạm bẫy.” Nhưng lúc đó, Tiểu Ca, người vẫn luôn im lặng, lại mở lời nhắc nhở.

“Không đời nào, có cơ quan à?” Vương Bàn Tử có chút nghi ngờ nói, “Chẳng phải trong trận pháp như vậy, sẽ không bố trí cơ quan cạm bẫy sao?” “Trong trận pháp sẽ không bố trí, nhưng khi đi ra khỏi trận pháp thì chưa chắc.” Chu Du nhìn Tiểu Ca, sau đó nói: “Cho nên Tiểu Ca nói không sai, nếu thật sự có cơ quan, thì chắc chắn nằm trong vách đá kia.” “Mà nói đến, những ngôi mộ cổ thiện về cơ quan đều do người truyền thừa của Mặc gia kiến tạo, có thể tạo ra những cơ quan bất hợp lý, không ai có thể xác nhận được.” Khi Chu Du nói đến đây, cũng có chút cảm khái, nói: “Trí tuệ của người xưa, đôi khi có thể đảo lộn nhận thức của người đời sau, không thể không cẩn thận.” Mấy lời này, lập tức khiến Vương Bàn Tử đang đi phía trước cảnh giác.

Tiểu Ca và Chu Du đều nói như vậy, thì chắc chắn có khả năng.

Trong tình huống này, Vương Bàn Tử tự nhiên đặc biệt cẩn thận.

Trong tình trạng căng thẳng của Vương Bàn Tử, anh ta đã đi được mười phút, mới đột nhiên dừng lại bước chân.

"Anh Chu, chúng ta hình như đã đi ra rồi, phía trước đó không phải là lối ra sao?" Vương Bàn Tử dùng đèn pin chiếu vào chỗ tối đen phía trước, có chút không chắc chắn hỏi.

Bởi vì nơi đó không giống ngã rẽ, không có đường hầm hình tròn kỳ lạ đã thấy, cũng không có cửa mộ chắn đường.

Theo tiếng kinh hô của Vương Bàn Tử, ánh mắt mọi người nhanh chóng chuyển sang.

Một cánh cổng vòm tròn đột nhiên xuất hiện phía trước, tựa như cổng vườn của những gia đình quyền quý thời xưa, trông vô cùng khí phái và tao nhã.

Trên vách đá hai bên cổng vòm, có đủ loại hoa văn chạm khắc, nhưng hầu hết đều cực kỳ đơn giản, không có cảnh sơn hà nhật nguyệt.

"Chắc là vậy, vào xem thử!" Chu Du không để Vương Bàn Tử đi tiên phong, mà đi trước, dẫn đầu bước vào cổng.

Trong nháy mắt, anh liền nhìn thấy hai bên giá nến phía sau cổng, và chỉ một cái nhìn đó, khiến Chu Du không khỏi sững sờ.

"Sao vậy?

Anh Chu phát hiện ra gì rồi?

Chẳng phải là bảo bối sao?

Để tôi xem thử." Vương Bàn Tử phía sau thấy Chu Du ngây người nhìn phía sau cổng, lập tức tỉnh cả người, sau đó trực tiếp bước lên.

"Tôi điên mất, có mỗi một giá nến thôi, tôi còn tưởng phát hiện ra

bảo bối chứ!" Vương Bàn Tử nhìn giá nến, cũng sững sờ một lúc, sau đó lắc đầu chán nản nói.

"Ơ.

Nến sáp." Trong số mấy người vào sau, Hoắc Linh là người đầu tiên nhận ra sự khác biệt của nến sáp, lập tức nhíu mày.

"Khác biệt?

Có gì khác biệt?" Hồ Ba Nhất nghe vậy, lập tức nhìn giá nến trước mặt, sau đó đầy nghi vấn hỏi.

Giá nến trước mặt rất bình thường, một chân đế bằng đồng xanh phù hợp với phong cách thời Chiến Quốc, đỡ một vật đựng bằng đồng xanh hình tròn, bên trên là một cây nến sáp màu vàng lớn, chắc do thời gian lâu rồi nên mới có màu vàng cháy.

Nhìn không có gì lạ cả, Hồ Ba Nhất có chút không hiểu ý trong lời nói của Hoắc Linh.

"Nhìn kỹ cây nến sáp đi!" Chu Du dùng tay chỉ vào cây nến sáp trên khay đồng xanh, nói: "Nến sáp của nước ta sớm nhất xuất hiện vào cuối thời Đông Hán, vào thời điểm đó, hầu hết là sáp vàng, sáp trắng có nguồn gốc từ mật ong hoặc sáp ong.

Số lượng không nhiều, việc sử dụng cũng không phổ biến, cho nên đèn nến vẫn dùng mỡ động vật để chế tạo, hoặc treo một lớp sáp bên ngoài để giảm chảy nến, hoặc trộn một chút sáp vào mỡ động vật.

Có tài liệu cho thấy nến làm từ mỡ động vật có điểm nóng chảy thấp hơn, vì vậy nến thời đó tương đối thô và ngắn." "Nhưng nhìn cây nến sáp trước mặt, nó có liên quan gì đến nến mật ong hay nến sáp ong không?

Cậu không thấy cây nến sáp này và nến sáp mà tôi dùng giống nhau sao?" Câu nói cuối cùng của Chu Du, như một cú đấm mạnh mẽ,

giáng thẳng vào tim mọi người.

"Gì?!" Hồ Ba Nhất và những người khác nghe Chu Du nói, lập tức chấn động nhìn anh.

Chương 829

Đặc biệt là Vương Bàn Tử, trực tiếp lấy bật lửa ra, châm thẳng cây nến sáp đó.

Lập tức, ngọn lửa từ cây nến sáp không màu không mùi bùng cháy, không có khói cũng không có mùi lạ, vô cùng bình thường.

Nhưng, chính sự bình thường này, lại khiến sắc mặt mọi người ngày càng khó coi hơn.

Phải biết rằng, nến sáp thời cổ đại, dưới sự hạn chế của trình độ công nghệ, chỉ có thể dùng sáp ong hoặc sáp mật ong để chế tác, loại nến sáp được chế tác như vậy, sẽ có mùi hương đặc biệt, thậm chí ở thời cổ đại còn có thể dùng làm dược liệu.

Mặc dù thời cổ đại có dùng mỡ động vật để chiết xuất nến sáp, nhưng loại nến sáp đó có khói đậm đặc và mùi khó chịu.

Chỉ có nến sáp cận hiện đại, sau khi được khoa học kỹ thuật chiết xuất, chế tạo ra nến sáp paraffin cứng, mới không màu không mùi, và không tạo ra khói đậm đặc.

Nhưng loại nến sáp này cũng nhanh chóng bị loại bỏ, ngày nay nến sáp được sử dụng thực sự được chiết xuất một lượng lớn paraffin từ dầu mỏ, chiếm lĩnh toàn bộ thị trường, cũng chính là loại nến sáp mà công chúng bên ngoài đang sử dụng hiện nay.

Càng như vậy, càng khiến người ta cảm thấy kinh hãi một cách khác lạ.

Mặc dù mọi người đều nghi ngờ Li Băng có thể chưa chết, đang ở trong mộ, nhưng khi ngày càng nhiều manh mối chỉ ra suy đoán này, mọi người lại từ sự phấn khích ban đầu, dần dần trở nên hoảng sợ.

Chẳng khác nào Diệp Công thích rồng, thấy rồng thật thì lại sợ hãi!

"Anh… anh Chu, Li Băng chẳng phải không rời khỏi sao?

Vậy cây nến sáp đó từ đâu ra?" Vương Bàn Tử nhìn cây nến sáp đang cháy, lập tức nuốt nước bọt, hỏi Chu Du.

"Không biết." Chu Du trả lời gọn lỏn.

Không phải là không biết, mà là thật sự không biết Li Băng có đi ra ngoài vào thời cận hiện đại hay không.

Lịch sử của cây nến sáp trước mặt cũng đáng nghi, chỉ là không có hướng cụ thể hơn để suy đoán.

"Ơ, trên nến sáp có chữ!" Lúc đó, Tiểu Ca mắt tinh, lại phát hiện trên mặt tối của cây nến sáp trước mặt, có chữ viết.

Lập tức, ánh mắt mọi người đều bị thu hút, Chu Du càng xoay cây nến sáp một vòng, chuyển mặt tối đó trực tiếp ra mặt sáng.

"Xì.

Chẳng phải nến sáp của Hoắc gia sao?" Vương Bàn Tử nhìn chữ 'Hoắc' trên cây nến sáp trước mặt, liền giật mình, sau đó vẻ mặt kỳ lạ nhìn Hoắc Linh.

Biểu cảm cứ như đang nói, chẳng lẽ Hoắc gia tự biên tự diễn một vở kịch sao?

Đừng nói Vương Bàn Tử, ngay cả Hoắc Linh cũng ngơ ngác, cũng trong lòng thầm nghi ngờ, chẳng lẽ là âm mưu của tổ tiên sao?

Trong lúc mọi người đoán mò, Chu Du lại liếc nhìn xuống khay đồng xanh, một hàng nến sáp khác.

"Không chỉ Hoắc gia, cả Cửu Môn đều có!" Chu Du đưa tay lấy cây nến sáp bên trong ra, tùy tiện cầm ba cây, kết quả phát hiện trên ba

cây nến sáp đều có một chữ, lần lượt là Trương, Ngô, Giải.

Cộng với cây nến sáp đang cháy có chữ "Hoắc", tổng cộng là bốn cây, lần lượt chỉ bốn môn trong Cửu Môn, những cây nến sáp còn lại cũng không cần xem nữa, chắc chắn đều là của Cửu Môn.

"Ai, lạ thật đấy, đều là thật!" Ngay cả Hồ Ba Nhất cũng bối rối, chẳng lẽ Cửu Môn cùng nhau bày cục?

Nhưng cũng không thể nào, Cửu Môn vì sao phải bày cục như vậy?

Vì để gây rắc rối cho người đời sau sao?

Suy nghĩ này hoàn toàn không vững, nhanh chóng bị Hồ Ba Nhất bác bỏ.

"Đúng là nến sáp Trương gia tôi, nhưng nến sáp Trương gia đã không còn kinh doanh mảng này sau Trương Đại Phật Gia." Tiểu Ca nhíu mày, lắc đầu, không hiểu vì sao lại xuất hiện nến sáp Trương gia mà anh không còn sử dụng nữa.

"Đương nhiên là nến sáp của Cửu Môn rồi, nhưng cũng không phải cố ý bày cục, trong mộ có người đã thu thập những trang bị mà Cửu Môn để lại, gom chúng lại, những cây nến sáp này hẳn là chiến lợi phẩm!" Chu Du nhìn bóng tối sâu thẳm phía trước, ánh mắt u u nói.

"Li Băng thật sự sống khô khan như vậy trong mộ sao?" Vương Bàn Tử có chút không dám tin, một nơi tối tăm không thấy ánh mặt trời như vậy, không hiểu Li Băng dựa vào ý chí nào mà sống sót được hơn hai ngàn năm.

Người bình thường e rằng đã điên từ lâu rồi sao?

Li Băng không phải người bình thường, cũng không thể nào lúc nào cũng như người sống, mỗi ngày đi lại khắp nơi trong mộ sao?

“Trước đây tôi cũng nghĩ là cô ta sống liên tục, nhưng bây giờ nhìn, tôi lại nghĩ không phải sống liên tục, mà là sống đứt quãng!” Chu Du nhìn mọi người, lộ ra một nụ cười bí ẩn nói.

Một suy đoán, nhưng cực kỳ có khả năng là gần nhất với sự thật.

Ở trong mộ lâu như vậy, những thứ Chu Du nhìn thấy vô cùng hạn chế, ngay cả những bảo vật chôn theo cũng ít đến đáng thương, điều đó có nghĩa là?

Hoặc là Li Băng quá nghèo, hoặc là bảo vật đều bị giấu đi.

Cách nói trước, rõ ràng không vững, nếu nghèo thì làm sao có thể xây được ngôi mộ hoành tráng như vậy?

Cách nói sau, thì càng thú vị hơn, người chưa chết, giấu đi bảo vật là để dùng, nhưng giấu đi bảo vật nếu không thể sử dụng được, thì đó là một đống phế vật.

Như vậy, Li Băng không có ý nghĩa gì khi giấu.

Trừ phi, Li Băng đang sử dụng những bảo vật đó, chỉ là không sử dụng liên tục, mà sử dụng gián đoạn.

Kết hợp với suy đoán bị dẫn vào cục, có thể là người thân Li gia, không để thông báo cho Li Băng, Li gia đánh thức Li Băng đang ngủ say.

Vương Bàn Tử trước đó, một người sống làm sao có thể sinh hoạt trong môi trường tối tăm không thấy ánh mặt trời như vậy hơn hai ngàn năm?

Chương 830

Ngay cả người điên cũng không thể, không chịu nổi sẽ tự sát.

Cho nên, kết hợp đủ mọi thứ, Chu Du suy đoán, Li Băng chưa chết, nhưng cũng không sống liên tục.

Giống như động vật ngủ đông, Li Băng không biết dùng cách nào, có thể ngủ đông trong mộ thời gian dài.

Lần tỉnh dậy gần nhất của Li Băng, có thể là sau khi Cửu Môn rời đi, thậm chí là sau nhóm người trước Chu Du và những người khác.

Bởi vì các cơ quan trong mộ đã được người ta sửa chữa, chiến trường cũng có thể đã được người ta dọn dẹp.

Những cây nến sáp này có thể là một luận cứ quan trọng.

Nếu không phải người, việc thu thập những cây nến sáp này là không cần thiết.

Các cơ quan phía trước, cũng đều không cần phải sửa chữa.

Mọi người nghe Chu Du nói, cũng lập tức hiểu ra ý trong lời Chu Du, mọi người đều rõ.

"Tiếp theo, làm sao?" Mọi người nhất thời có chút mông lung, liền lần lượt nhìn về phía Chu Du.

"Đương nhiên là tiếp tục đi xuống, tôi nhất định phải tìm thấy Li Băng, nếu cô ta còn sống, tôi cần một lời giải thích, nếu đã chết, tôi sẽ khiến cô ta chết triệt để hơn một chút." Chu Du không quản những điều này, nhất định phải tìm thấy Li Băng.

"Được thôi." Lúc này khí thế của mọi người cũng không còn đủ mạnh nữa.

“Tất cả những chỗ có nến sáp, đều thắp sáng lên, xem thử rốt cuộc là mộ thất nào!” Chu Du không chút do dự, nhanh chóng nói.

Cảm thấy bên trong không thể chỉ có hai giá nến đồng xanh, vừa rồi dùng đèn pin quét qua, đã phát hiện ra mấy giá nến đồng xanh tương tự, có nghĩa là bên trong, có thể có những nơi khác.

“Được, tôi đi.” Mọi người cũng không chút do dự, sau khi nghe lời, lập tức hành động.

Không lâu sau, toàn bộ mộ thất sáng bừng.

Mọi người mới nhìn rõ, ở vị trí chính giữa, có một pho tượng người khổng lồ được chạm khắc trực tiếp vào trong núi đá, cao đến mười mét, pho tượng trong tư thế ngồi.

Điều quỷ dị nhất là trên ngực pho tượng người khổng lồ, khắc những minh văn.

“Lạ thật, pho tượng người, cảm thấy không giống người Hán?” Vương Bàn Tử nhìn pho tượng người khổng lồ trước mặt, có chút kỳ lạ hỏi.

Theo lý mà nói, với thẩm mỹ và thậm chí tư tưởng của người xưa, tuyệt đối là tôn sùng người Hán, nhưng trước mặt trong thời kỳ từ Chiến Quốc đến cuối Đông Hán, hai lần trùng tu ngôi mộ lớn, lại xuất hiện một pho tượng người khổng lồ kỳ dị như vậy.

Nhìn không hợp lý chút nào, bởi vì người trong tượng trông rất Tây Vực, cũng giống như người man di thời cổ đại.

Đương nhiên rồi, đặt vào cận hiện đại, đó là một pho tượng người quốc tế.

“Minh văn đó viết gì vậy?” Chu Du dùng đèn pin chiếu vào ngực pho tượng người khổng lồ, muốn nhận ra những minh văn trên đó.

Nhưng đáng tiếc, không biết vì thời gian, vì không khí, những nét chữ đó đã mờ không rõ, hiện lên màu xanh sẫm và đen hiếm thấy.

Có nghĩa là pho tượng trước mặt được đúc bằng đồng và vàng, trong đó chắc chắn cũng có một số dược liệu kỳ lạ, nhưng cụ thể thì không thể phân biệt được, có lẽ chỉ có thể nhờ sức mạnh của khoa học kỹ thuật, mới có thể phân tích ra tất cả các thành phần.

"Không nhìn rõ, quá mờ rồi, gần như đã hoàn toàn biến mất." Hoắc Linh nghe vậy, cũng bất lực trả lời.

Muốn giúp, nhưng những chữ viết trước mặt, hoàn toàn không thể phân biệt được nữa.

Trong tình huống này, dù lợi hại đến mấy, cũng đành bó tay, chẳng khác nào người đầu bếp khéo tay mà không có gạo để nấu.

"Kỳ lạ, Li Băng đúc pho tượng như vậy, rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Hoặc là pho tượng ẩn chứa bí mật?" Chu Du nhìn pho tượng đá trước mặt, không khỏi nhíu mày suy tư.

Chẳng lẽ là chân dung của Li Băng?

Nhưng không đúng, bất kể dã sử hay chính sử, Li Băng đều là người Hán, một điểm tuyệt đối không thể sai sót, nếu không trong thời đại đó, Li Băng căn bản không thể làm quan.

Phải biết rằng, trong thời đại đó, không có cách thi cử, tất cả đều nhìn vào xuất thân, nhìn vào bối cảnh.

Người nghèo có nhiều cơ hội học văn hóa sao?

Cơ bản là không tồn tại, ngay cả cơm cũng không có mà ăn, thì làm sao có cơ hội bái sư học kiến thức?

Ngay cả người Hán cũng không phải, ai sẽ thu nhận?

Cho nên, điều này cơ bản là không thể.

Chẳng lẽ pho tượng từ bên ngoài vực đến?

Chu Du không khỏi mở rộng trí tưởng tượng suy đoán.

"Không.

Không thể nào." Chu Du lập tức nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ đó.

Không phải là Li Băng không làm được, trên thực tế với quyền thế của Li Băng lúc bấy giờ, hoàn toàn có thể mang pho tượng như vậy từ bên ngoài vực về.

Nhưng, không thể nào không có bất kỳ phong thanh nào.

Chương 831

Cũng là Li Băng không thể giấu được bí mật như vậy, càng có khả năng là lúc đó dâng lên quân vương.

Một quan lại không có tư cách nắm giữ pho tượng như vậy, một là địa vị không đủ, hai là xuất thân nguồn gốc và huyết mạch đều không hiển hách.

Cái trước không tuyệt đối, cái sau thì tuyệt đối.

Ý của lời này là gì?

Thật ra đơn giản, từ sau Tây Chu, bắt đầu thời Chiến Quốc, tất cả các quân vương đều dựa vào huyết mạch xuất thân để định đoạt, các đại tướng hoặc thần tử bên dưới cũng đều được luận như vậy.

Nhìn có vẻ hoang đường, nhưng lại là bức tranh chân thực của thời Chiến Quốc lúc bấy giờ.

Một thời đại đẩy lý luận huyết mạch, lý luận xuất thân, lên đến cực điểm, hoàn toàn bóp méo thành một thời đại như vậy.

Theo một nghĩa nào đó, người bình thường không có bất kỳ cơ hội lập công danh nào, bởi vì xuất thân đã hạn chế họ.

Cho nên, Li Băng nếu thật sự từ bên ngoài vực mang về một thứ như vậy, vào thời đó tuyệt đối là bảo bối, thậm chí có thể sánh ngang với Hòa Thị Bích.

Pho tượng người khổng lồ trước mặt, thật ra trên thân cũng có hình dáng y phục, nhưng lại mở toang, có chút giống như người hiện đại mặc vest, không cài cúc lộ ra tấm lòng vậy.

Trang phục của nó cũng vô cùng kỳ quái, không giống trang phục Hán, nhìn cũng giống phong cách bên Tây Vực, nói chung, pho tượng

người khổng lồ này, hoàn toàn mang đậm phong cách Tây Vực, một pho tượng đặc biệt như vậy.

Giá trị tuyệt đối không thể đong đếm được, chưa nói đến công nghệ và niên đại của pho tượng, chỉ riêng việc bên trong có đồng, vàng, giá trị đã liên thành rồi.

Từ góc độ Chu Du hiện tại ngước nhìn lên, có thể thấy pho tượng to lớn và hùng vĩ.

Nói thật, sáu người so với pho tượng khổng lồ, hoàn toàn giống như sự khác biệt giữa người và kiến.

Chu Du thậm chí còn cảm thấy, pho tượng này căn bản không phải là sản phẩm mà sức người thời cổ đại có thể tạo ra được.

Trong lúc Chu Du đang thầm suy đoán lịch sử của pho tượng, lại đột nhiên nghe thấy tiếng kinh hô của Vương Bàn Tử.

"Anh Chu, mau nhìn xem!" Đột nhiên nghe thấy tiếng kinh hô của mọi người, đều bị giọng nói của Vương Bàn Tử làm cho giật mình không kịp phản ứng.

"Bàn Tử kêu la gì vậy?

Làm tôi giật mình thật đấy." Hồ Ba Nhất cả người rùng mình, hoàn hồn lại bực bội nói.

Vừa rồi còn đang leo lên đầu gối pho tượng, chuẩn bị nhìn kỹ hơn những chữ viết trên đó, kết quả suýt chút nữa bị tiếng kinh hô của Vương Bàn Tử, trực tiếp dọa cho ngã xuống từ trên đó.

"Không phải đâu, phía sau pho tượng có minh văn!" Vương Bàn Tử ở phía sau pho tượng, lớn tiếng giải thích.

"Rõ ràng không?" Chu Du lại không vội vàng đi đến, mà hỏi trước một tiếng.

Nói thật, Vương Bàn Tử đôi khi hay làm quá lên, cơ bản thuộc dạng tự mình dọa mình, không phát hiện ra cũng có thể.

Cho nên, Chu Du hầu như đã quen với phong cách ồn ào này của Vương Bàn Tử.

"Có hai chữ rõ ràng, không bị ăn mòn mất." Nhanh chóng, liền nghe thấy câu trả lời của Vương Bàn Tử.

"Được, tôi đến ngay!" Vừa nghe Vương Bàn Tử nói, Chu Du lập tức chạy ra.

Ngay cả Hồ Ba Nhất đang trên đầu gối pho tượng, cũng không thèm để ý đến những thứ khác, trực tiếp nhảy xuống, sau đó đi về phía sau pho tượng.

"Anh Chu, nhìn hai chữ đó!" Vương Bàn Tử dùng tay chỉ vào chỗ mà đèn pin đang chiếu sáng, có hai chữ cổ đại to lớn trên đó.

Chu Du vội vàng nhìn hai chữ đó, lập tức sững sờ.

Chỉ thấy phía sau pho tượng, vốn dĩ là vị trí được chạm khắc y phục, lại đột ngột lộ ra một mảng, tựa như y phục bị rách một lỗ vậy.

Ở chỗ trống đó, có hai chữ to bằng đầu người, kết cấu nét chữ, đều là chữ Hán cổ, cho Chu Du một cảm giác vô cùng quen thuộc.

Điều khiến Chu Du kinh ngạc, hai chữ đó hình như có chút ánh tượng, luôn cảm thấy đã nhìn thấy ở đâu đó rồi.

"Có chút giống tiểu triện?" Chu Du nhìn hai chữ, có chút không chắc chắn nói.

Nói thật, về mặt chữ cổ, Chu Du có sự tự biết mình, đặc biệt là những chữ như tiểu triện, anh thật sự không nhận ra một nét nào.

Ngay cả Hoắc Linh cũng không nghiên cứu về tiểu triện, có lẽ chỉ có Tiểu Ca miễn cưỡng có thể đảm nhiệm được.

“Tiểu Ca, nhìn xem, hai chữ đó xem có nhận ra không!” Lúc đó, Chu Du gọi Tiểu Ca đang đi đến một tiếng.

“Tiểu triện?

Tôi nhận ra cũng không nhiều.” Tiểu Ca nghe Chu Du nói, hơi sững sờ, nhưng bước chân lại nhanh hơn nhiều.

Nói thật, đối với chữ như tiểu triện, anh không tiếp xúc nhiều, cũng có một lần xuống mộ Chiến Quốc, khi lấy bạch thư trong đó, phát hiện ra chữ tiểu triện, vì không nhận ra, sau khi ra ngoài mới tìm một giáo sư lão làng học một thời gian.

Lúc đó tìm được một cuộn thẻ tre, sau khi dịch từng cái một, phát hiện ra một phong mật thư, cũng là thông tin về việc Mông Nghị trú thủ biên cương.

Đối với người đời sau, đó không phải là tin tức quan trọng, bởi vì lúc đó Tần Triều đã hoàn thành đại thống nhất, mộ Chiến Quốc, thật ra là vì chủ nhân ngôi mộ đó là hậu duệ của quý tộc Lục Quốc.

Nghiêm khắc mà nói, đó thật ra nên là mộ Tần Triều.

“Hai chữ đó!” Chu Du đưa tay chỉ, chỉ chỗ mà đèn pin đang chiếu sáng, cho Tiểu Ca.

Chương 832

“Để tôi xem.” Tiểu Ca ngẩng đầu nhìn lên, trong khoảnh khắc đó, cả người liền ngây ngốc tại chỗ, dường như đã nhìn thấy một thứ không thể tin được.

“Tiểu Ca, sao vậy?” Chu Du nhìn anh, cũng có chút kỳ lạ.

Trong lòng anh, Tiểu Ca vốn là người ít nói, trầm ổn, đột nhiên sắc mặt thay đổi, trong mắt có sự chấn động đậm đặc.

Chẳng lẽ hai chữ đó có hàm ý đặc biệt sao?

Chu Du trong lòng nổi lên suy nghĩ không thể tin được, đồng thời khi nhìn lên, hơi có chút căng thẳng.

“Hai chữ đó, tôi nhận ra!” Tiểu Ca quay đầu, nhìn Chu Du, nói: “Không những tôi nhận ra, chỉ cần tôi nói ra, tất cả mọi người đều biết là ai!” Giọng điệu của Tiểu Ca khẳng định, phảng phất như chắc chắn hai chữ đó, Chu Du đều biết là ai.

“Ai?” Chu Du nhìn hai chữ trên đó, bối rối, liền nhìn về phía Tiểu Ca, mở lời hỏi.

Đồng thời, ánh mắt của những người còn lại cũng nhìn về phía Tiểu Ca, đặc biệt là Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử.

“Mông Điềm!” Tiểu Ca nhìn mọi người, cũng không úp mở, trực tiếp nói ra hai chữ đó.

“Gì?

Không thể nào chứ?” “Tiểu Ca có nhận nhầm không?” “Sao có thể?

Mông Điềm là đại tướng quân Tần Triều mà, huống hồ sao có thể

trông như vậy?" Lời của Tiểu Ca, lập tức gây ra một tràng ồn ào, Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất hai người đặc biệt kích động, không dám tin lời Tiểu Ca.

Chỉ có Chu Du chìm vào im lặng.

Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất thật ra không sai, Mông Điềm không thể trông như vậy.

Nhưng hai chữ và pho tượng này không thể liên kết lại để phân tích, Chu Du đột nhiên nghĩ ra một khả năng.

Cũng trong khoảnh khắc đó, ánh mắt anh và ánh mắt Tiểu Ca chạm nhau.

Từ trong ánh mắt Tiểu Ca, Chu Du nhìn thấy sự khẳng định.

Rõ ràng, Tiểu Ca và anh đã nghĩ giống nhau.

"Bàn Tử, lão Hồ, không phải Mông Điềm trông như vậy!" Chu Du gật đầu với Tiểu Ca, sau đó nói với Hồ Ba Nhất, Vương Bàn Tử hai người: "Tên đó đúng là Mông Điềm." "Anh Chu, ý anh là sao?

Chẳng phải mâu thuẫn sao?" Vương Bàn Tử nghe Chu Du nói, liền không nhịn được mở lời: "Nếu tên là Mông Điềm, vậy pho tượng là ai?

Chẳng lẽ không phải là người không liên quan sao?

Chẳng lẽ sẽ không nói với tôi, pho tượng này là tổ tông của Mông Điềm sao?" "Không phải đâu!" Chu Du lắc đầu, nói: "Pho tượng này và Mông Điềm không có bất kỳ mối quan hệ nào, nhưng với toàn bộ Tần Triều, lại có mối quan hệ không thể tách rời!" "Mười hai Kim Nhân!" "Mười hai Kim Nhân!" Chu Du ngữ khí vô cùng khẳng định, và trong ánh mắt có sự chấn động đậm đặc.

"Mười hai Kim Nhân?" Vương Bàn Tử không có phản ứng, Hồ

Ba Nhất bên cạnh lại đột nhiên biến sắc.

"《Sử ký Tần Thủy Hoàng Bản Kỷ》: Tần Thủy Hoàng năm thứ hai mươi sáu (năm 221 TCN) "thu binh khí thiên hạ, tập trung về Hàm Dương, nung chảy để đúc thành mười hai Kim Nhân lớn, mỗi tượng nặng nghìn thạch, đặt trong cung đình." Bàn Tử, pho tượng trước mặt, có thể là một trong mười hai Kim Nhân." Hồ Ba Nhất nhìn pho tượng trước mặt, tựa hồ không dám tin, lại tiếp tục nói: "Sử liệu có hai chỗ: "trên ngực có minh văn"; "phía sau có minh văn".

Minh văn do Lý Tư soạn, Mông Điềm viết.

Lý Tư là thừa tướng, Mông Điềm là đại tướng quân.

Từ đó có thể thấy minh văn có đẳng cấp cao.

Việc đúc những người đồng lớn như vậy, thì minh văn chắc chắn không thể thiếu.

Từ những nội dung minh văn rải rác trong sử liệu suy đoán mười hai người đồng đều nên có minh văn." "Hình dáng người đồng cũng là diện mạo kẻ địch, trang phục cũng là trang phục địch.

Điều này cũng phù hợp với pho tượng trước mặt.

Ngoài ra, người đồng nên là rỗng ruột." Khi Hồ Ba Nhất nói, liền đưa tay ra, gõ gõ vào pho tượng trước mặt.

"Duang!

Duang!" Hai tiếng trầm trọng như tiếng chuông, vang lên trong khoảnh khắc.

"Hoàn toàn giống với những gì tôi biết.

Chỉ là mười hai người đồng chẳng phải đã bị Đổng Trác phá hủy rồi sao?" Hồ Ba Nhất trong mắt có mấy phần bối rối, hồi tưởng lại những gì mình biết, nói: "《Tam Quốc Chí – Ngụy Thư – Lục Đổng

nhị Viên Lưu truyện Đệ Lục》: '(Đổng Trác) cuối cùng đã đục phá người đồng, chuông lớn, và phá hủy tiền ngũ thù.

Đúc lại thành tiền nhỏ, lớn hơn ngũ phân, không có văn tự, mép tốt mà không có vành, không mài giũa.' 《Tư Trị Thông Giám》quyển năm mươi chín 《Hiếu Linh Hoàng Đế Hạ》: 'Đổng Trác phá tiền ngũ thù, đúc lại tiền nhỏ, đều lấy người đồng Lạc Dương và Trường An, chuông lớn, phi liêm, ngựa đồng để đúc chúng, khiến tiền tệ rẻ mà vật giá đắt, một thạch ngũ cốc trị giá đến hàng vạn tiền.'" "Trong hai bộ sử sách, đều đề cập Đổng Trác phá người đồng để đúc thành tiền đồng, đây hẳn là ghi chép không sai.

Vậy pho tượng trước mặt này rốt cuộc là đồ thật hay đồ giả?" Hồ Ba Nhất bối rối nhìn về phía Chu Du và Tiểu Ca, tựa như đang đợi Chu Du và Tiểu Ca, đưa ra một câu trả lời khẳng định.

"Lão Hồ, những gì cậu nói đều không sai, nhưng có một điểm, cậu cần phải ghi nhớ." Chu Du mở lời giải thích: "Chính sử chỉ ghi 'người đồng' chứ không có 'mười hai người đồng' hay 'người đồng Tần', và cũng để lại một số điểm đáng suy nghĩ: người đồng mà Đổng Trác phá hủy có thật sự là 'mười hai người đồng' do Tần Thủy Hoàng đúc hay không?" Hồ Ba Nhất nghe vậy, sững sờ một lúc, sau đó trong đầu nhanh chóng lóe lên một số ký ức, tựa như muốn tìm ra những ghi chép liên quan, để phản bác lời Chu Du.

Nhưng cho đến cuối cùng, cũng không tìm ra được chút nội dung nào có thể làm bằng chứng.

"Nếu thật sự là Mười hai Kim Nhân, vậy Li Băng làm sao lại đưa nó vào đây?

Chẳng phải nên ở trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng mới đúng chứ!" Đột nhiên, Vương Bàn Tử linh quang chợt lóe, trực tiếp nói ra.

"Còn nhớ suy đoán trước đây của tôi không?

Nếu người bố cục là Công tử Cao, vậy hoàn toàn có khả năng, đưa một pho Kim Nhân vào đây, hoặc là Li Băng sở dĩ có thể có được pho Kim Nhân này, là do Công tử Cao sai bảo." Chu Du nhìn Vương Bàn Tử, nói: "Cậu xem, mộ thất này và mộ thất mà chúng ta đã thấy ở chỗ Âm Dương Thi sinh đôi hầu như có bố cục giống nhau, có nghĩa là mộ thất này cũng được trùng tu và lấp đầy sau đó vào cuối thời Đông Hán." "Trước đây chẳng phải đã hỏi, vì sao ngôi mộ này lại tiến hành lấp đầy lần thứ hai sao?

Chương 833

Nếu Công tử Cao thật sự có bố cục ở đây, vậy pho Kim Nhân này có thể giải thích, vì sao Li Băng phải tiến hành lấp đầy mộ lần thứ hai rồi." "Rất có khả năng là vì Công tử Cao mà tiến hành, pho Kim Nhân này, hẳn cũng được vận chuyển vào đây khi lấp đầy ngôi mộ lần thứ hai." Chu Du đột nhiên có một cảm giác như vén mây thấy trời xanh, những nơi trước đây không hiểu rõ, bây giờ đều có một manh mối hợp lý và đầy đủ logic, kết nối toàn bộ lại với nhau.

Chu Du hít sâu một hơi, hoàn toàn hiểu ra.

Trước đây cũng không phải là không nghi ngờ suy đoán này, cho rằng có điều gì đó không hợp lý, nhưng bây giờ thì khác rồi.

Pho Kim Nhân đã bổ sung một số nguyên nhân không thể giải thích được trong suy đoán, bây giờ nhìn, Li Băng người tiến hành lấp đầy ngôi mộ lần thứ hai, có thể là để hoàn thành nhiệm vụ mà Công tử Cao giao phó, hoặc là Công tử Cao đã bố cục ở đây.

Điều đó cũng từ một khía cạnh khác cho thấy, bố cục của Công tử Cao không hề đơn giản, pho Kim Nhân trước mặt này, có thể liên quan đến bố cục, nhưng tác dụng cụ thể thì Chu Du không rõ, những gì lịch sử Tần Triều để lại phần lớn đều bị hủy diệt.

Có thể là Sở Bá Vương đã xông vào Hàm Dương, trực tiếp hủy hoại hơn một nửa sử liệu, cũng hủy hoại vô số tâm huyết của Đại Tần.

Khiến cho người đời sau hiểu biết về Đại Tần, thuần túy dựa vào sử liệu do người đời sau biên soạn, trong đó hầu hết nội dung đều không đáng tin cậy.

Là một người 'đã chết', Li Băng vì sao lại đồng ý với Công tử

Cao, vì sao lại đặt Kim Nhân ở đây, chẳng lẽ là để bảo tồn hỏa chủng của Đại Tần sao?

Kim Nhân liên quan đến bí mật thực sự của Đại Tần, đến mức Công tử Cao cũng phải cẩn thận như vậy sao?

Chu Du không nói ra được nguyên nhân cụ thể, ngay cả suy đoán cũng không có hướng trực quan, nhất thời không khỏi trầm mặc.

Vương Bàn Tử nghe Chu Du nói xong, liền liếc nhìn Kim Nhân, nhìn chỗ tối đen trong đó, mắt sáng lên, nói: "Anh Chu à, cậu xem Kim Nhân này chẳng phải là vô giá sao?" "Chẳng phải nói nhảm sao?

Tổng cộng có mười hai pho, chưa có pho nào xuất hiện, nếu chúng ta mang một pho ra ngoài, thì đó tuyệt đối là vô giá trên thị trường." Chu Du nghe Vương Bàn Tử nói, theo bản năng trả lời.

"Hắc hắc.

Anh Chu à, cậu xem có cần dùng thần thông đó của cậu, thu cái món đồ chơi này vào không?" Vương Bàn Tử đột nhiên vẻ mặt gian xảo đi đến, nói: "Cậu xem Kim Nhân, cao thế nào nặng thế nào, chúng ta chỉ cần bán đi, tuyệt đối sẽ là tỷ phú mà không cần lo nghĩ gì!" "Đừng nói cả đời, mười đời cũng ăn không hết!

Chúng ta làm một phi vụ này xong, không chừng có thể trực tiếp gác kiếm rửa tay, ra ngoài du sơn ngoạn thủy!" Vương Bàn Tử nói càng lúc càng kích động, đồng thời đã bắt đầu tưởng tượng ra sau khi có tiền, phải đi đâu đó chơi cho thật đã.

"Đừng có ai làm gì cả!" Chu Du lại trực tiếp mở lời cắt ngang lời Vương Bàn Tử, nói: "Món đồ này là quốc bảo, có thể bán cho người nước ngoài sao?" "Huống hồ, tôi nghi ngờ pho Kim Nhân này ẩn chứa những bí mật kỳ lạ khác, có liên quan đến Công tử Cao kia." Chu Du nhanh chóng nói ra những lo lắng trong lòng, mọi người nghe xong,

cũng lần lượt nhíu mày, bắt đầu suy đoán ý nghĩa của pho Kim Nhân này!

Này, không phải là đùa chứ?

Vương Bàn Tử lẩm bẩm một câu, rồi lại hỏi: "Lão Chu, Lý Băng dựng tượng vàng ở đây làm gì?" Chu Du dường như không nghe thấy lời của Vương Bàn Tử, tất cả sự chú ý đều bị tượng vàng thu hút.

Từ cấu tạo của căn mộ thất, cũng như vị trí đặt tượng vàng mà xem, căn mộ thất này rõ ràng được xây dựng để đặt bức tượng vàng đó.

Phần vách núi phía trên được khoét rỗng, phần đá còn lại vừa vặn như một cây dù lớn, bao trùm bức tượng vàng bên trong.

Mãi lâu sau, Chu Du mới từ từ hoàn hồn.

Ý nghĩa, mục đích hay âm mưu đằng sau bức tượng vàng này, kỳ thực là không có.

Nhưng tôi có một dự cảm, bức tượng vàng này e rằng có một công dụng quan trọng khó lường, nếu không hà tất phải tốn công sức lớn như vậy để di chuyển vào trong lăng mộ Lý Băng.

Sau khi kiểm tra toàn bộ mộ thất có tượng vàng, mọi người mang theo tâm trạng nặng nề tiến về mộ thất tiếp theo.

Bất kể bên trong có hiểm nguy nào đang chờ đợi, cũng không thể quay đầu lại được nữa.

Chu Du không động đến tượng vàng ngay lập tức, vì không thể xác định hiệu quả trấn áp hay công dụng bí ẩn chưa ai biết của nó.

Trước khi chưa làm rõ những điều này, Chu Du cảm thấy tốt nhất không nên tùy tiện chạm vào.

Đi qua mộ thất có tượng vàng, khi tiến vào phía sau, lại có một

phát hiện kỳ lạ.

Hang động phía sau giống như Thủy Liêm Động ở Hoa Quả Sơn, bên trong có một con đường đá nổi lên dưới vực sâu, tạo thành một lối đi.

Từng giọt nước tí tách rơi xuống dòng suối, phát ra âm thanh trong trẻo.

Không biết có phải do gần đây mưa nhiều, nước ngầm dâng lên mà con đường đá nhỏ này bị vực sâu bao phủ.

Nhưng nó không sâu lắm, dưới ánh đèn pin có thể nhìn thấy con đường đen ngòm.

Mọi người đều không ai nói chuyện nữa, ngay cả Vương Bàn Tử lúc này cũng cẩn thận nhìn chằm chằm vào vực sâu, cứ như sợ sẽ có quái vật đột nhiên nhảy ra từ bên trong.

Mọi người bước trên những bậc đá, cố gắng đi qua nhanh nhất có thể.

Vực sâu không thấy đáy, dưới ánh đèn pin trông cực kỳ u ám, khiến người ta bất giác sợ hãi.

Đến khi đi qua vực sâu, mọi người mới thả lỏng.

Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất mặt trắng bệch như vừa đi tàu lượn siêu tốc vậy.

Nhanh chóng lên bờ, mọi người đặt chân lên một đài đá hình Bát Quái.

Đài đá hình Bát Quái này vốn dĩ là một tảng đá lớn trong lòng núi, chỉ là sau khi bị con người khai thác, nó đã biến thành hình Bát Quái.

Bên trên được chạm khắc tỉ mỉ, có rất nhiều phù hiệu, đa phần là chữ Tiểu Triện, trông như một bài văn vậy.

Chu Du nhìn mãi cũng không hiểu trên đó viết gì, chỉ có thể đặt ánh mắt lên Tiểu Ca.

Trong số mọi người, có lẽ chỉ có Tiểu Ca mới là chuyên gia về lĩnh vực này.

Vương Bàn Tử đối với các loại cổ văn tự thì luôn mù tịt, giống như một đứa trẻ không thích học hành, vừa nhìn thấy những chữ này là thấy đầu óc choáng váng.

Chương 834

“Người xưa thích giả thần giả quỷ, cứ như là...

Không thể viết thứ gì đó cho đàng hoàng à?

Không thể đơn giản hơn một chút, cứ trực tiếp đặt bảo bối ở cửa có phải hơn không?

Để khỏi phải mở quan tài.

Dù sao thì vật ngoài thân, sống không mang đến, chết không mang đi.” Nói xong, Vương Bàn Tử liền ngồi phịch xuống bậc đá bên cạnh, nhìn Tiểu Ca ở đó giải mã chữ.

“Đây là một bài tế văn, nói về việc thiên tử triều Thương tế tự tổ miếu.

Chữ bên trong không chỉ có Tiểu Triện, mà còn có những chữ khác.

Ý chính thì tôi cũng không nhận ra hết được.” Tiểu Ca nhìn một hồi lâu, vẫn cau mày, cuối cùng mới lên tiếng.

Có thể thấy, bài văn này rất khó dịch, bởi vì kẻ viết nó đã sử dụng quá nhiều loại chữ, có một số chữ chưa từng thấy, chỉ có thể đoán mò để hiểu được ý chính.

“Không phải chứ?

Lão Chu, Tiểu Ca, rốt cuộc đây là mộ của ai vậy?

Lúc thì Đông Kinh, lúc thì Chiến Quốc, rồi đến cả đồ của triều Tần cũng có, bây giờ còn khoa trương hơn, cả triều Thương cũng có nữa!” Vương Bàn Tử cảm thấy đầu óc không đủ dùng, đứng dậy từ bậc đá, thốt lên suy nghĩ trong lòng.

“Cạch một tiếng!” Ngay khoảnh khắc đó, vị trí trung tâm của toàn bộ đài đá Bát Quái đột nhiên hơi lún xuống.

“Cái gì vậy?” Lập tức, ánh mắt mọi người đều bị thu hút, từng người một nhìn chằm chằm.

Chỉ có Vương Bàn Tử đứng bất động tại chỗ, không dám nhúc nhích.

Tất cả mọi người đều hiểu rõ, Vương Bàn Tử vô tình đã chạm vào cơ quan, khiến vị trí trung tâm của đài đá lún xuống.

Vương Bàn Tử cũng hiểu, có chút bất đắc dĩ đứng đó, không biết phải làm sao.

Anh phát hiện, hễ cứ xuống mộ, giống như một cục nam châm vậy, những cơ quan đó tự động “hút” đến, rồi từng cái một được kích hoạt.

“Bàn Tử đừng động, hình như bên dưới cũng có thứ gì đó!” Ngay lập tức, Chu Du nhanh chóng tiến lên, đồng thời dặn dò một tiếng, bảo Vương Bàn Tử đừng tùy tiện động đậy, kẻo làm hỏng manh mối.

Kỳ thực Chu Du cũng hơi lạ lùng về vận khí của Vương Bàn Tử, cậu ta luôn có thể kích hoạt đủ loại cơ quan mà người thường khó lòng làm được.

Như cái trước mặt này, người bình thường ai sẽ đi ngồi trên bậc đá đó?

Chỉ có tên to gan như Vương Bàn Tử mới làm ra những chuyện mà người thường không làm, từ đó mà cơ quan bị kích hoạt.

“Hình như đây là cách để mở cửa mộ thất phía sau.” Chu Du nhìn hố đá bị lún xuống, thấy nó có điểm tương tự kỳ lạ với bức tường đá phía sau đài Bát Quái, cứ như thể một chiếc đèn pin thu nhỏ vậy.

Các đường vân trên đó dường như cũng cố ý mô phỏng, lờ mờ có thể thấy những đường vân mềm mại như mạng nhện, vừa vặn trùng khớp với các vết nứt trên bức tường đá phía sau.

Hồ Ba Nhất cũng mở miệng nói: "Lão Chu, nếu đây là phương pháp mở cửa mộ thất, vậy hẳn phải có cơ quan khác nữa.

Hay để tôi đi tìm khắp nơi xem có tìm được cơ quan khác không?" Chu Du nghe vậy, lập tức gật đầu, sau đó bắt đầu quan sát khắp nơi trên đài Bát Quái.

Tôi cố ý tìm một hướng đối xứng với bậc đá mà Vương Bàn Tử đang ngồi, học theo tư thế của cậu ta ngồi xuống, rồi dùng cách tương tự để dẫm lên tấm đá bên dưới bậc đá.

Muốn tìm cơ quan khác, nhưng đáng tiếc đài Bát Quái phía trước vẫn vững như Thái Sơn, không có chút biến hóa nào.

Rõ ràng, cơ quan tiếp theo không nằm ở đây.

Sau đó Hồ Ba Nhất, Tiểu Ca, Ô Thiền, Hoắc Linh cũng lần lượt tìm kiếm ở những nơi khả nghi, nhưng đều không thu hoạch được gì.

Ngay lập tức, ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Vương Bàn Tử đang đứng sững tại chỗ.

"Nhìn tôi làm gì.

Tôi không biết!" Vương Bàn Tử bị ánh mắt mọi người nhìn chằm chằm, chỉ cảm thấy sởn gai ốc, như thể bị một bầy dã thú nhắm tới vậy, hoảng loạn lùi lại một bước, kết quả trực tiếp ngã phịch xuống bậc đá phía sau.

Cả người cậu ta như uốn cong thành hình vòm, hai tay chống lên bậc đá phía sau, vùng vẫy muốn đứng dậy.

Nhưng Vương Bàn Tử quá to con, chỉ dựa vào sức mạnh đơn

thuần không thể đứng thẳng dậy được, đành phải đột nhiên đạp mạnh chân, rồi cả eo và mông cùng dùng lực, lắc mạnh nửa thân trên về phía trước.

"Cạch một tiếng!" Ngay lập tức, khi phần eo đẩy bậc đá bên dưới, nó liền trượt về phía trước, sau đó liền nghe thấy một âm thanh cơ quan vận chuyển, đài Bát Quái phía trước lại có biến hóa mới!

"Mẹ kiếp.

Vận khí của Bàn Tử." Chu Du nhìn vào đó cũng có chút phục rồi, Vương Bàn Tử đúng là tồn tại như một cái BUG vậy, luôn có thể kích hoạt mấy cái cơ quan vào những thời khắc quan trọng.

Không chỉ Chu Du, ngay cả Hồ Ba Nhất và Tiểu Ca cũng nhìn Vương Bàn Tử với vẻ nghi ngờ.

"Hậu nhân của Lão Cửu Môn ư?

Người bên Bàn Sơn, Tá Lĩnh?" Tiểu Ca nhìn Vương Bàn Tử, không khỏi mở miệng hỏi.

Nói thật, đây không phải là lần đầu tiên Vương Bàn Tử phát huy thể chất "cá chép" trong mộ.

Mỗi lần xuống mộ, cậu ta nhất định có thể kích hoạt cơ quan nào đó, gần như đã thành một thói quen rồi.

Chương 835

Đồng thời, điều này cũng khiến Tiểu Ca nảy sinh nghi ngờ về thân phận của Vương Bàn Tử.

"Không phải mà.

Tôi không cố ý!" Vương Bàn Tử dở khóc dở cười, cảm thấy dù có giải thích thêm nữa cũng sẽ chẳng ai tin đâu.

Đặc biệt khi nhìn đôi mắt kinh ngạc của Hồ Ba Nhất, cậu ta cảm thấy sau này mình có lẽ thực sự sẽ trở thành một "máy dò cơ quan hình người" mất.

"Nhìn mau!" Chu Du không có thời gian để ý đến tâm trạng khổ sở của Vương Bàn Tử, sự chú ý của anh dồn vào chính giữa đài Bát Quái.

Trong cái hố lõm vừa rồi, đột nhiên lại lún xuống vài phân nữa, sau đó một tấm bản đồ xuất hiện trong cái hố.

Tấm bản đồ thật kỳ lạ, khi Chu Du cầm nó lên, mới phát hiện cái gọi là bản đồ này, thực chất là làm bằng da dê.

Trên tấm da dê vẽ một bức tường đá có rất nhiều đường vân sóng, sau đó trên bức tường đá đó, có một phù văn lớn bằng bàn tay, hơi giống đồ Bát Quái, nhưng thứ tự lại sắp xếp ngược.

Thoạt nhìn hơi giống cầu thang, kỳ thực nó là Bát Quái được sắp xếp theo quẻ 'Lôi', tương ứng với vực sâu phía trước.

Nếu người không hiểu những điều này, e rằng có chết cũng không thể đoán ra ý nghĩa cụ thể của nó.

"Nhìn vị trí đứng ở bức tường đá kia, có thể thấy chính giữa vực sâu phía trước." Chu Du nhìn tấm da dê trong tay, lập tức nói với mọi

người.

Không có chút khó khăn nào, hoàn toàn rõ ràng nói cho hậu nhân biết, cửa mộ nằm ở đâu.

Không hiểu sao, Chu Du luôn có cảm giác, từ khi vượt qua cây cầu Đãng Hồn kia, nguy hiểm trong mộ thất bắt đầu giảm đi đáng kể, về cơ bản không còn thiết lập những cơ quan nguy hiểm nữa.

Điều này khiến Chu Du không khỏi thắc mắc, chẳng lẽ những mộ thất phía trước chỉ là một tiêu chuẩn khảo hạch?

Chỉ những người đủ tiêu chuẩn mới có thể đi vào bên trong?

Một phỏng đoán có vẻ hoang đường, nhưng lại mang đến cho Chu Du một cảm giác rằng nó gần với sự thật.

"Ôi, nó ở chỗ tôi!" Chưa đợi những người khác tìm địa điểm, Vương Bàn Tử đang đứng sau bậc đá liền vui vẻ nói.

"Người xưa thật thích làm mấy trò vô bổ, đã nói cho tôi đáp án rồi mà còn đặt cửa làm gì, thật lãng phí thời gian." Vương Bàn Tử vừa nói, vừa nhấc chân đạp mạnh về phía trước, ngay lập tức mọi người liền nghe thấy một tiếng "bịch" trầm đục, sau đó bức tường đá phía trước liền trực tiếp lộ ra một khe nứt.

Tuy chỉ là một khe nứt, nhưng nó cũng cho mọi người biết vị trí của cánh cửa mộ dẫn ra phía sau.

"Ai da, cửa nặng thật, đạp đau cả chân tôi rồi." Vương Bàn Tử một bên lại không thèm quan tâm đến cánh cửa mộ, trực tiếp đứng sang một bên cởi giày ra, ôm lấy bàn chân đau nhức kêu rên liên tục.

"Bàn Tử, đáng đời, cứ hấp tấp vội vàng.

May mà không có cơ quan gì, nếu không tôi đoán cậu đã bỏ mạng ở đây rồi." Hồ Ba Nhất lắc đầu, tiếp tục nói: "Tiểu Ca.

Hiện tại chúng ta đoán là sắp đến gần chân tướng rồi.

Tôi thấy mọi việc nên cẩn thận thì hơn, hay là xem xét kỹ xem phía sau có cơ quan ẩn giấu nào không, hoặc có quái vật gì không." Hồ Ba Nhất càng đến những thời khắc cuối cùng càng hành sự cẩn thận, đây cũng là lý do chính giúp anh ta nhiều lần thoát chết từ những ngôi mộ hiểm ác.

Cậu ta và Vương Bàn Tử là hai thái cực, Vương Bàn Tử khi nhìn thấy bảo vật đa phần sẽ bị mê hoặc, còn Hồ Ba Nhất thì khi nhìn thấy thành quả lại càng thêm cẩn thận.

"Đúng đúng đúng.

Lão Chu à, cậu là chuyên gia ở khoản này, hay là bắn một phát đi?

Nghe thử xem bên trong có bảo bối gì không!" Vương Bàn Tử vừa nghe lời Hồ Ba Nhất, liền chẳng quan tâm chân đang đau nữa, lập tức xỏ giày vào chạy lóc cóc đến, mặt đầy vẻ mong đợi nói.

Chu Du bất đắc dĩ lắc đầu, cạn lời với Vương Bàn Tử.

Lời của Hồ Ba Nhất không sai, càng vào lúc này càng phải cẩn thận, ai mà biết được Lý Băng thực sự đã làm gì.

Có lẽ vào lúc lơi lỏng nhất, sẽ xuất hiện những cơ quan, cạm bẫy hoặc quái vật đáng sợ nhất.

"Đoàng!" Ngay lập tức, Chu Du nhằm vào đài Bát Quái trống trải, nổ một phát súng.

Sau đó Chu Du nhắm mắt, hai tai khẽ động, theo sự truyền đi của sóng âm, Chu Du nghe thấy bên trong thạch thất phía sau cửa mộ không có tiếng cơ quan vận chuyển, cũng không có sinh vật sống.

Ngay lập tức, Chu Du liền mở miệng nói: "Bên trong không nghe thấy tiếng cơ quan hoạt động, cũng không có sinh vật sống, chắc là an

toàn rồi.” Lời của Chu Du khiến mọi người đều yên tâm, chỉ cần không phải cơ quan hoạt động, thì đa phần đều không làm khó được họ.

Họ chỉ sợ bên trong có những cơ quan hoạt động lợi hại.

Thông thường, các cơ quan hoạt động đều là loại cơ quan lợi hại, thường không thể giải quyết bằng sức người.

Bởi vì loại cơ quan hoạt động này, thông thường đều có cấu tạo vô cùng phức tạp, hoặc bắn ra tên nỏ khổng lồ, hoặc đá tảng nghìn cân đè xuống, tóm lại dù là loại nào cũng dễ dàng đoạt mạng người.

Ngược lại, những cơ quan không hoạt động thì tương đối an toàn hơn, ví dụ như một số cơ quan kích hoạt, bẫy dao kiếm, loại này nếu phản ứng nhanh thì hoàn toàn có thể tránh được.

Đương nhiên, cũng có một số thứ như dầu lửa cũng cực kỳ nguy hiểm, không dễ bị phát hiện.

Những người xuống mộ đều có chút bản lĩnh, chủ yếu là kinh nghiệm từng trải, có thể giúp họ dễ dàng phân biệt được nơi nguy hiểm.

Vì vậy, sau khi biết thạch thất sau cửa mộ không có cơ quan nguy hiểm, mọi người đều tỏ ra khá thoải mái.

“Tiểu Ca, lại giúp một tay!” Chu Du bước tới, dựa vào một bên cánh cửa mộ đang hé ra khe nứt, rồi gọi Tiểu Ca một tiếng.

“Kẽo kẹt.” Cánh cửa mộ nặng nề dưới sự hợp sức của mọi người, bắt đầu phát ra âm thanh run rẩy nhẹ, rồi hoàn toàn bị mọi người đẩy ra.

Chương 836

"Mẹ kiếp, sau cửa mộ có người đặt nhiều dây thừng thế này, thảo nào vừa nãy mở khó thế, hóa ra là mấy thứ này chặn lại." Sau khi mở cửa mộ, Vương Bàn Tử mới kinh ngạc reo lên, dùng đèn pin chiếu vào một cuộn dây thừng ở góc cửa mộ, nó gần như đã bị cánh cửa mộ mài đứt.

"Thảo nào vừa nãy đạp một cái mà dễ dàng mở ra một khe nứt." Chu Du nhìn vào đó cũng chợt hiểu ra, vừa nãy anh đã thấy có gì đó không ổn, Vương Bàn Tử một cước đã có thể đạp ra, vậy mà anh dùng sức đẩy lại có chút không động đậy được.

Bây giờ xem ra, tất cả là do dây thừng bị cuốn vào bên dưới cánh cửa mộ, sau đó vướng vào bệ đá ở góc cửa.

Khiến cánh cửa mộ nặng nề khó mà mở ra được, giống như một con thuyền bị dây thừng quấn vào chân vịt, không thể khởi động được vậy.

Chu Du đã dựa vào sức mạnh cơ bắp để khởi động con thuyền đó, trực tiếp mài đứt những sợi dây thừng quấn quanh chân vịt.

Sau khi cửa mộ mở ra, mọi người nhanh chóng thay pin đèn pin mới, để tránh tình huống hết pin dở dang sau này.

Khi mọi thứ đã sẵn sàng, Chu Du mới đi ở phía trước, dẫn đầu tiến vào mộ thất.

Hồ Ba Nhất, Tiểu Ca và những người khác mới từ từ đi theo vào.

Vừa bước vào thạch thất, Chu Du liền phát hiện, thạch thất vô cùng khô ráo, không hề có hơi nước tụ lại bên trong, dường như không bị ảnh hưởng bởi vực sâu bên ngoài.

Đối với Chu Du và những người khác, đây nghiễm nhiên là một tin tốt, có nghĩa là các vật phẩm cất giữ trong thạch thất sẽ được bảo quản nguyên vẹn.

Nếu có tài liệu văn hiến, thì không nghi ngờ gì là tốt nhất, có thể giúp Chu Du và những người khác hiểu thêm về Lý Băng.

Đúng như câu "Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng", Chu Du đối với chủ nhân lăng mộ Lý Băng, hiểu biết quá hạn chế, tất cả đều là ghi chép của hậu nhân, không hề đầy đủ.

Chu Du đi ở phía trước nhất, ánh đèn pin luôn không rời khỏi đỉnh mộ thất, gần như đã trở thành thói quen của anh.

Đèn pin của mọi người cũng rất ăn ý chiếu khắp nơi, trong thời gian cực ngắn liền chiếu sáng một lượt xung quanh và phía trên mộ thất.

Làm vậy để tìm kiếm những nguy hiểm có thể tồn tại trong thạch thất, thứ hai là để xem có bảo bối gì ở phía trên không.

"Ô!" Chu Du vừa mới chuyển đèn pin về phía trước, liền phát hiện ra điều kỳ lạ.

Rõ ràng trước đó không nghe thấy tiếng sinh vật sống nào, nhưng lúc này, bên trong lại đột nhiên có thêm một số âm thanh.

"Đông!

Đông!

Đông!" Âm thanh xuất hiện vô cùng quỷ dị, từ xa vọng lại gần, từ từ truyền đến.

Cảm giác mà nó mang lại, giống như có thứ gì đó vô hình đang từ từ tiến đến phía trước, tạo ra một áp lực tâm lý cực lớn.

Chu Du đột nhiên dừng bước, không tiếp tục tiến lên nữa, bởi vì

âm thanh đó, dường như càng ngày càng gần!

“Lão Chu, tiếng gì vậy?

Không phải bên trong không có sinh vật sống sao?” Vương Bàn Tử có chút run chân, ngữ khí cũng hơi bất thường.

“Đúng là không phải sinh vật sống!” Chu Du bình thản đáp lời, đồng thời trong tay xuất hiện một thanh trường đao, chính là Minh Hồng Đao.

Chỉ một lát sau, mọi người liền nhìn thấy, có một chiến khôi thân màu vàng nhạt, từng bước từng bước đi tới từ phía xa.

Chu Du không hề do dự, liền trực tiếp xông lên phía trước.

Chiến khôi trước mặt không giống lắm với cái mà họ đã gặp trước đó.

Nó không dùng thi thể sơn tiêu làm thân chính, mà dùng một loại gỗ cực kỳ đặc biệt: gỗ hoàng hoa lê!

Vì vậy chiến khôi toàn thân màu vàng rực, bốn đầu tám tay uy nghi như sinh vật trong thần thoại.

Các binh khí nó cầm đều khác nhau, phần eo có một quả cầu, có thể khiến nửa thân trên của chiến khôi tùy ý xoay chuyển hướng.

Điều kỳ lạ nhất là chân của chiến khôi, giống như một cái đỉnh ba chân vậy, có ba cái chân, phần thân dưới cực kỳ vững chắc.

Mặc dù chiến khôi di chuyển không nhanh, nhưng mỗi bước đi đều cực kỳ nặng nề, cứ như thể nó đang cõng một ngọn núi vậy.

Chu Du liền ra tay, thanh Minh Hồng Đao trong tay anh không hề có chiêu thức hoa mỹ nào, trực tiếp chém thẳng vào chiến khôi trước mặt.

“Keng!” Gần như ngay lập tức, nửa thân trên của chiến khôi xoay

tròn như con quay, chỉ trong vài nhịp đã chặn đứng thanh Minh Hồng Đao của Chu Du.

Không chỉ vậy, một mặt của chiến khôi khi xoay đến, hai tay cầm hai cây kích, ghì chặt thanh Minh Hồng Đao của Chu Du trước thân, không cho anh rút Minh Hồng Đao về.

Không chỉ chiến khôi có sức mạnh vô cùng lớn, mà binh khí của nó cũng có điều kỳ lạ.

Chu Du nhất thời không thể rút thanh Minh Hồng Đao ra được.

Khoảnh khắc đó, ngay cả Tiểu Ca đang đứng phía sau cũng sững sờ.

"Đó là kích được làm từ xương giao long, có thể trói buộc binh khí, trong thời gian ngắn không thể giãy ra được!

Huyết mạch của anh có tác dụng với xương giao long đấy!" Sau đó, Tiểu Ca nhanh chóng nói.

Rõ ràng Tiểu Ca vừa nãy đã nhận ra cây kích, biết được lịch sử và cách hóa giải của nó.

"À, thì ra là xương giao long, vậy thì tôi muốn xem, gặp phải chân long như tôi, làm sao có thể giam cầm binh khí của tôi!" Chu Du nghe vậy, lập tức cười lớn nói.

Chương 837

Chỉ thấy, trên người Chu Du đột nhiên hiện lên ba đạo long ảnh, sau đó anh quát lớn một tiếng: "Mở ra cho ta!" "Ầm!" Lập tức, cây kích trong tay chiến khôi như bị tên lửa bắn trúng, trong nháy mắt vỡ tan thành bốn năm mảnh.

Toàn bộ chiến khôi như người say rượu, mất trọng tâm liên tục lùi về phía sau mấy bước.

Một mặt của chiến khôi, trong tay chỉ còn lại phần cán kích, hiển nhiên đã mất hết khả năng chiến đấu.

"Tiểu Ca, cậu biết chiến khôi này được làm theo ai không?" Chu Du nhìn chiến khôi trước mặt, luôn cảm thấy có chút quen mắt, nhưng lại không nhớ ra là ai.

"Đẩu Mẫu Thần Quân, được miêu tả trong *Ngọc Xu Kinh Thược* như sau: 'Đẩu Mẫu Tử Quang Thiên Hậu Ma Lợi Chi Thiên Đại Thánh, hóa thân bốn đầu tám tay, tướng thiên thần, bên trái cầm Trư, bên phải cầm Quỷ, sau lưng là Sư.

Tám tay, hai tay nâng Nhật Nguyệt, một tay cầm Kích, trên kích có Hoàng Phiên, trên Hoàng Phiên có Kim Tự, gọi là Cửu Thiên Lôi Tổ Đại Đế; một tay cầm Kiếm, một tay cầm Ấn, hoặc Trử; một tay cầm Kim Thừng, một tay cầm Cung, một tay cầm Tên.

Ngồi trên xe bảy lợn.

Bộ Đẩu và Bộ Lôi có ý nghĩa biểu lý, cho nên Đẩu Mẫu còn được gọi là Lôi Tổ Đại Đế, các vị Lôi Thần đều tôn kính.' Tiểu Ca nhanh chóng giải thích: "Chiến khôi này chắc chắn được chế tạo dựa theo hình tượng Đẩu Mẫu Thần Quân.

Không chỉ hình dáng giống hệt, ngay cả binh khí cũng y đúc, chỉ là trên dược liệu đã tốn rất nhiều công phu.

Cần chú ý, trong truyền thuyết, Đẩu Mẫu Thần Quân chưởng quản Lôi Bộ Đại Đế.

Trong Đạo giáo sơ khai, Đẩu Mẫu Thần Quân kiêm nhiệm nhiều chức vụ, còn được gọi là mẹ của Bắc Đẩu Thất Tinh, uy năng vô cùng." Tiểu Ca sắc mặt ngưng trọng, nhanh chóng nói: "Vì có người dám dựa theo hình tượng Đẩu Mẫu Thần Quân để chế tạo ra chiến khôi như vậy, điều đó chứng tỏ người truyền nhân Mặc gia chế tạo chiến khôi này chắc chắn cực kỳ tự tin, khẳng định sẽ không quên phú cho chiến khôi một số năng lực đặc biệt, ví dụ như...

Lôi điện!" Những thứ này, Tiểu Ca đều biết được từ một ngôi mộ đời Hán, bởi vì bản thân cậu ấy kỳ thực không có hứng thú với Đạo giáo, nên hiểu biết cũng có hạn.

Chu Du nghe xong, lộ vẻ bừng tỉnh, lập tức hiểu ra truyền thuyết về Đẩu Mẫu Thần Quân.

Trong truyền thuyết, đây là bản thần thoại về Đẩu Mẫu Thần Quân được lưu truyền rộng rãi nhất.

Kinh thư ghi: "Thuở xưa, thời Long Hán, có một vị quốc vương tên là Chu Ngự, đức hạnh vô biên, người dân được thụ hưởng tám vạn bốn ngàn đại kiếp.

Vua có Ngọc Phi, thông minh hiền huệ, hiệu là Tử Quang phu nhân, đã phát lời thề nguyện trong kiếp trần, nguyện sinh thánh tử, phụ tá càn khôn, giúp đỡ tạo hóa, sau ba ngàn kiếp ở thế giới vương giả này.

Vào một ngày xuân hoa nở rộ, bà dạo chơi trong hậu uyển.

Đến bên Kim Liên Hoa Ôn Ngọc Trì, bà cởi áo tắm rửa, bỗng có

cảm ứng, sen nở chín cánh, ứng thời mà khai phát, hóa sinh chín người con.

Hai người con trưởng của bà là Thiên Hoàng Đại Đế và Tử Vi Đại Đế.

Bảy người con út là các tinh tú Tham Lang, Cự Môn, Lộc Tồn, Văn Khúc, Liêm Trinh, Vũ Khúc, Phá Quân, hoặc thiện hoặc ác, hóa độ quần chúng trong Ngọc Trì.

Trải qua bảy ngày bảy đêm, kết thành ánh sáng, bay lên trung cực, cách mặt đất chín vạn dặm, hóa thành chín tòa bảo cung lớn.

Hai vị đế quân trưởng ở vị trí Câu Trần trong Thái Hư Cung Tử Vi Viên, nắm giữ phù đồ kỷ cương nguyên hóa, là thủ lĩnh của các vì sao." Những kiến thức này từ hàng nghìn năm trước, sau thời Tống Đại, Đẩu Mẫu Thần Quân lại có những thay đổi mới.

Nhưng đó không phải là điều Chu Du cần.

Chiến khôi xuất hiện trong mộ Lý Băng này, nên nghiêng về việc chưởng khống Lôi Bộ, hoặc chưởng khống tinh đấu cả hai phương diện.

Điều này có nghĩa là, chiến khôi trước mặt này, có thể giấu thứ gì đó trong cơ thể, hoặc có thể phóng ra lực Lôi điện, hoặc có thể phóng ra tinh mang.

Dù là loại nào, thì đây chắc chắn là sát chiêu cuối cùng của chiến khôi, uy lực tất nhiên không thể xem thường.

"Chú ý một chút, tìm chỗ nào kín đáo mà ẩn nấp, tôi đoán trong cơ thể nó chắc chắn có điều kỳ lạ!" Chu Du hét lớn một tiếng với mọi người, sau đó chủ động tiến lên, khống chế chiến khôi tại chỗ.

Để tránh khi chiến khôi lộ ra sát chiêu, sẽ làm bị thương Hoắc Linh.

“Kẽo kẹt.” Chiến khôi trước mặt như cảm ứng được đòn tấn công của Chu Du, nhanh chóng xoay một vòng, lại đổi một mặt khác để chiến đấu với Chu Du.

Một mặt của chiến khôi, trong tay cầm một thanh trường kiếm, và một khối đại ấn.

“Ầm!” Khối đại ấn trực tiếp úp xuống Chu Du.

Không biết nó được làm bằng dược liệu gì, đột nhiên bốc lên ngọn lửa dữ dội, lao về phía Chu Du.

“Ngự Thủy Thuật!” Chu Du phản ứng cực nhanh, không cho chiến khôi bất kỳ cơ hội nào, trực tiếp dùng một tay thi triển Ngự Thủy Thuật, dập tắt ngọn lửa dữ dội trước mặt.

“Trảm!” Ngay lập tức, khi ngọn lửa bị dập tắt, Chu Du phản tay chém một đao, liền chém vào cánh tay cầm đại ấn của chiến khôi.

“Rắc!” Một tiếng nứt vỡ truyền ra ngay tức thì, sau đó cánh tay cầm đại ấn liền trực tiếp rơi xuống đất.

“Bịch!” Khối đại ấn và cánh tay bị đứt lìa nặng nề rơi xuống đất.

Rõ ràng, chiến khôi tuy trông uy vũ, nhưng thân thể làm bằng gỗ hoàng hoa lê, độ cứng có hạn, đối mặt với Minh Hồng Đao của Chu Du, hoàn toàn không có chút lực phản kháng nào.

Nhưng tuy đã chém đứt một cánh tay, điều đó không có nghĩa là chiến khôi không còn sức chiến đấu.

Đối với một chiến khôi bốn đầu tám tay, việc mất đi một cánh tay hoàn toàn không có ý nghĩa gì.

Ngay khoảnh khắc cánh tay rơi xuống, bàn tay cầm kiếm liền lập tức động đậy, thanh trường kiếm đâm thẳng về phía Chu Du.

Cùng lúc đó, hai mắt chiến khôi đột nhiên chớp động mạnh, hai

mũi tên nỏ nhỏ xíu trong chớp mắt bắn ra.

“Phanh phanh!” Sau khi hai tiếng trầm đục vang lên liên tiếp, trên mặt đất vẫn còn hai mũi tên nỏ.

Minh Hồng Đao đúng là Minh Hồng Đao, độ cứng cực mạnh.

Chương 838

Chu Du chỉ cần dùng thân đao đỡ, liền trực tiếp hóa giải được thế tấn công của tên nỏ.

Chu Du nhân thế ngả người xuống, Minh Hồng Đao chém về phía chéo lên trên, hoàn hảo tránh được nhát kiếm của chiến khôi, đồng thời trực tiếp chém đứt cánh tay còn lại của chiến khôi.

Chiến khôi lại xoay một lần nữa, đổi sang một mặt khác.

Lần này trong tay chiến khôi không có gì cả, chỉ tạo ra hai tư thế kỳ lạ.

Chu Du nhìn vào đó, lại đột nhiên trở nên thận trọng.

Anh biết mặt chiến khôi này có lẽ là mặt mạnh nhất, không thể không dùng đến sức mạnh kỳ quái.

Lập tức, ánh mắt Chu Du cũng trở nên ngưng trọng hơn nhiều, không còn giành ra tay trước, mà chăm chú nhìn chằm chằm vào động tác của chiến khôi.

"Ầm!" Chỉ thấy tư thế hai tay của chiến khôi thay đổi, lập tức lồng ngực trước nó trực tiếp mở ra, một đạo Lôi điện trực tiếp đánh tới.

Chu Du lập tức né người, tránh được một đòn của chiến khôi.

"Ầm!" Nơi anh vừa đứng, đột nhiên xuất hiện một cái hố bốc lên điện quang.

"Thật sự có Lôi điện!" Chu Du có chút kinh ngạc nói.

"Chắc chắn rồi, trước kia có rất nhiều thuật sĩ, sức mạnh mà họ nắm giữ cũng thiên kỳ bách quái.

Trong truyền thuyết có người có thể Ngự Lôi khống Hỏa, ắt hẳn họ đã nắm giữ một phương pháp nào đó, có thể tích trữ Lôi điện và hỏa diễm, rồi lấy ra sử dụng khi cần thiết!" Giọng Tiểu Ca truyền đến từ bên ngoài cửa mộ, như thể đã sớm đoán trước được.

"Đúng rồi, nếu có thể, tốt nhất là giữ lại một bộ thi thể nguyên vẹn, xem có cách nào tìm hiểu phương pháp chế tạo nó không." Tiểu Ca lại tiếp lời: "Với khoa học kỹ thuật hiện nay của chúng ta, không chừng có thể chế tạo ra một số chiến khôi bằng thép, chắc chắn sẽ mạnh hơn loại làm bằng gỗ này nhiều!" "Không thành vấn đề, cứ giao cho tôi!" Chu Du nghe lời Tiểu Ca nói thì sửng sốt một chút, sau đó lại thầm nghĩ: "Tiểu Ca sẽ không phải là người xuyên việt từ tương lai về đấy chứ?

Chẳng lẽ là Người Sắt?" Một hình ảnh hoang đường chợt lóe lên trong đầu, Tiểu Ca mặc đồ Người Sắt xuống mộ.

Sau đó, Chu Du đột nhiên rùng mình, hình ảnh đó quá đẹp, không nỡ nhìn thẳng.

"Ầm!" Chiến khôi trước mặt mặc kệ Chu Du đang nghĩ gì, trực tiếp lại phóng ra một đạo Lôi điện, đánh về phía Chu Du.

"Thật hết hơi hết sức, chi bằng chém bay đầu nó đi!" Chu Du có chút chán ghét trận chiến vô vị này, liền trực tiếp bay lên không, một đao chém thẳng vào đầu chiến khôi.

"Rắc!" Trong khoảnh khắc, một cái đầu khổng lồ có bốn mặt trực tiếp bay ra, sau đó rơi xuống mặt đất ở phía xa.

"Bịch!" Cũng không biết nguyên lý gì, chiến khôi trong nháy mắt liền đổ sập xuống đất.

"Được rồi, vào đi, đã giải quyết xong!" Chu Du nhìn chiến khôi không còn năng lượng trên mặt đất, liền hét một tiếng ra ngoài cửa

mộ.

"Quả nhiên, theo Lão Chu xuống mộ sướng thật, chẳng cần làm gì cả." Vương Bàn Tử bước một chân vào, mặt đầy vẻ vui mừng nói.

Chu Du nghe vậy, ha ha cười nói: "Đúng thế, theo tôi mà làm việc, đương nhiên là sướng rồi." "Nói đi thì phải nói lại, chiến khôi này thật sự có chút không khoa học.

Loại đồ vật này làm sao có thể giữ được hàng nghìn năm mà không hư hỏng?" Vương Bàn Tử bước tới, nhìn vật thể khổng lồ đã đổ xuống, tặc lưỡi khen ngợi: "Xem này, bên trong lại không có dây điện, thật sự không biết nó vận hành bằng cách nào nữa." Vô tình nói, hữu ý nghe.

Nghe lời của Vương Bàn Tử, Chu Du đột nhiên như bừng tỉnh, lập tức bước nhanh qua xác chiến khôi, đi thẳng vào bên trong, nhấc cái đầu của chiến khôi bị chém đứt lúc trước ra.

"Lão Chu, cậu làm gì vậy?" Vương Bàn Tử hơi tò mò hỏi.

Đồng thời, cậu ta dùng đèn pin chiếu lên cái đầu khổng lồ, "Chà, cái đầu làm cũng khá đấy chứ, bốn mặt đều không giống nhau, thật bức chân, đặc biệt là đôi mắt kia, còn biết chuyển động nữa!" "Mắt ư?" Chu Du ném cái đầu xuống đất, rồi nhìn về phía đôi mắt đang ngước lên.

"Ô, hình như là sống!" Hồ Ba Nhất đứng bên cạnh, có chút không chắc chắn kinh ngạc nói.

"Sống à?" Chu Du liền trực tiếp một đao bổ đôi cái đầu đó ra, lập tức một cảnh tượng cực kỳ ghê tởm liền xuất hiện trước mặt mọi người.

"Ầm!" Chỉ nghe một tiếng vang lớn, sau đó toàn bộ cái đầu gỗ lớn vỡ tan thành bốn năm mảnh, nhưng thứ lộ ra lại không phải năng

lượng như Chu Du tưởng tượng.

Thứ rơi ra là một cái đầu người đã gần như hoàn toàn trương phềnh và thối rữa nặng nề.

Khi cái đầu người đó lăn ra từ trong gỗ, nó trông như một cái đầu heo luộc nát, nước dịch văng tung tóe, vô cùng ghê tởm.

"Mẹ kiếp, cái gì thế này!" Vương Bàn Tử lập tức nhảy phắt lên, tránh sang một bên, sợ bị dính phải thứ ghê tởm đó.

"Thảo nào chiến khôi cứ như nhìn thấy tôi vậy, thì ra là thế!" Chu Du nhìn cảnh này, trong lòng cũng không dễ chịu gì, hơi ghê tởm.

"Lão Chu, cậu biết chuyện gì không?" Vương Bàn Tử nghe vậy, liền tò mò nhìn anh.

"Ừm!" Chu Du gật đầu, sau đó nói: "Thời cổ đại có một loại khôi lỗi thuật tàn nhẫn, trong đó tàn nhẫn nhất là dùng thân thể người sống để luyện chế, giam cầm tam hồn thất phách của họ trong cơ thể, khiến họ vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Loại chiến khôi này, thủ pháp chế tạo còn tàn nhẫn hơn.

Khi người ta còn sống, biến họ thành hình nhân, sau đó nhờ một số bí dược, cắt rời đầu người một cách hoàn chỉnh, rồi dùng phương pháp luyện thi, đặt nó vào trong cái đầu gỗ, sau đó dùng một số cổ thuật phong ấn, không cho cái đầu chết đi.

Đây thực sự là phương pháp luyện chế tàn nhẫn đến cực hạn.

Cho nên tầm nhìn của chiến khôi, kỳ thực là nhờ sức mạnh mà cái đầu người bên trong ban cho.

Thảo nào tôi vừa chém bay cái đầu gỗ lớn đó, chiến khôi liền trực tiếp phế đi." Khi Chu Du giải thích, trên mặt mọi người cũng hiện lên một tia đồng cảm.

“Mẹ nó, người xưa đúng là chẳng nói lý lẽ gì về nhân quyền cả, thủ đoạn thật tàn nhẫn!” Vương Bàn Tử không nhịn được chửi một tiếng, sau đó nhìn cái đầu đang nhanh chóng thối rữa trên mặt đất, khẽ thở dài, nói: “Cũng xem như là vận may của mày, từ nay về sau không cần phải chịu giày vò nữa rồi, mau đi đầu thai đi.” Thực tế thì Vương Bàn Tử cũng không biết trên thế giới có luân hồi chuyển thế hay không, nhưng đó là lời an ủi thích hợp nhất mà cậu ta có thể nói lúc này.

“Đi thôi.” Chu Du thu gom những vũ khí còn nguyên vẹn trong tay chiến khôi, rồi mới tiếp tục đi về phía trước.

Chương 839

Đi chưa được bao xa, liền đến vị trí trung tâm nhất của thạch thất.

"Chà, cái quan quách này lớn thật đấy!" Chu Du vừa dùng đèn pin chiếu một cái, liền kinh ngạc phát hiện, một cái quan quách siêu lớn nằm ngang ngay chính giữa, toàn thân màu trắng bạc, trông như thể được làm từ bạc trắng vậy.

Nhưng trên thực tế, quan quách không phải làm bằng bạc trắng, mà được phủ một lớp sơn, vốn dĩ phải là quan tài đen.

Bởi vì Chu Du phát hiện, có một số chỗ lớp sơn đã bong tróc khá nhiều, lộ ra quan quách màu đen nguyên bản bên trong.

"Mẹ kiếp, cái quan tài này đựng cả nhà hả?

Tôi cảm giác nó còn lớn hơn cái phòng đơn trong tứ hợp viện mà tôi ở nữa!" Vương Bàn Tử mặt đầy vẻ kinh ngạc nhìn quan quách trước mặt.

Thực tế không chỉ cậu ta, ngay cả Chu Du cũng có chút kinh ngạc.

Anh cũng đã xuống mộ không ít lần, nhưng chưa từng thấy quan quách nào khoa trương đến vậy.

Chẳng lẽ thật sự như Vương Bàn Tử nói?

Cái quan tài này thực sự đựng cả một gia đình?

"Lão Chu, mở quan tài đi, tôi cảm giác bên trong chắc chắn có đồ tùy táng!" Vương Bàn Tử xoa xoa tay, có chút sốt ruột đi tới.

"Bàn Tử đừng có mãi tơ tưởng đồ tùy táng của người khác, nhìn xung quanh xem, cẩn thận có cạm bẫy cơ quan!" Hồ Ba Nhất bước tới, dùng đèn pin quét khắp nơi, xem có chỗ nào nguy hiểm không.

Xung quanh thì không có gì kỳ lạ, rất bình thường.

Điều duy nhất hơi khác biệt là phía trước quan quách, có một linh đường được dựng lên.

Kỳ lạ thay trên đó không có một bài vị nào, nhưng đồng thời cũng không có bụi bặm, cứ như thể có người thường xuyên dọn dẹp vậy.

Chu Du đi đến trước linh đường, nhìn qua lư hương trên bàn, phát hiện bên trong đã lâu không được dùng, tro đã cứng khô như đá.

Sau khi kiểm tra một lượt, không phát hiện bất kỳ điều gì dị thường, mọi người liền cùng nhau vây quanh cái quan quách khổng lồ.

Cái quan tài này rộng khoảng 30 mét vuông, vô cùng hùng vĩ, giống như một ngôi nhà nhỏ vậy.

Lời Vương Bàn Tử nói trước đó không phải khoác lác, bởi vì cái phòng đơn đó chắc chắn không lớn bằng.

Cái quan tài này cũng rất đơn giản, không có hoa văn, cũng không có chữ viết kỳ lạ nào, chỉ được quét một lớp sơn màu trắng lên trên, ngoài ra không có gì khác.

Tạo cho người ta một cảm giác đơn giản nhưng thê lương.

Vương Bàn Tử thì đã sớm sốt ruột, xoay vòng quanh bốn góc quan quách dùng sức, muốn đẩy nắp quan quách ra.

“Ai da Lão Chu, giúp một tay với, nắp quan tài nặng quá, tôi còn khó di chuyển được.” Vương Bàn Tử thử đủ mọi góc độ, mọi hướng, sau đó có chút bất đắc dĩ nói.

“Chẳng phải nói nhảm sao?

Nếu di chuyển được thì đã lên trời rồi à?” Chu Du nghe vậy, lập tức lườm cậu ta một cái.

Cái quan quách trước mặt này, chỉ riêng thể tích đã kinh người, cái

nắp quan tài đó chắc chắn được cố định bằng nhiều tấm gỗ dùng cấu trúc mộng chốt, trọng lượng ít nhất cũng phải hơn hai nghìn cân, làm sao người bình thường có thể dùng sức mạnh cơ bắp mà nhấc lên được?

“Mấy cậu tránh ra một chút, tôi sẽ đẩy nắp quan tài ra!” Chu Du nói, liền đi đến một vị trí thuận lợi để dùng sức, hai tay trực tiếp đặt dưới nắp quan tài, chuẩn bị lật tung nắp quan tài lên.

Chưa đợi Chu Du mở quan tài, Tiểu Ca đã lên tiếng: “Quan quách quá cổ quái, chúng ta không nên mạo hiểm.” Tiểu Ca không lo Chu Du có ứng phó được những nguy hiểm tiềm tàng hay không, mà lo trong quan quách có thể có những vũ khí sát thương diện rộng kỳ lạ, ví dụ như loại như Hỏa Long Du, hoặc cổ độc.

Vạn nhất thật sự có nguy hiểm, vậy thì Hồ Ba Nhất, Vương Bàn Tử và Hoắc Linh ba người chắc chắn không thể tránh được.

Ngược lại, Tiểu Ca, Ô Thiền và Chu Du, ba người họ thì không cần bận tâm, thể chất của họ đủ sức ứng phó mọi nguy hiểm có thể gặp phải, cũng không cần lo lắng sẽ xảy ra sự cố ngoài ý muốn.

Chính vì đã cân nhắc một tầng sâu, Tiểu Ca mới gọi Chu Du lại. "Được, vậy thì xem xét trước đã!" Chu Du nghe xong, lựa chọn theo lời Tiểu Ca.

Ngay lập tức, Chu Du liền dọc theo rìa quan quách, cẩn thận kiểm tra từng li từng tí, nhưng không hề phát hiện ra dấu vết dị thường hay nguy hiểm nào.

“Lão Chu, thế nào rồi?

Hay là tôi với lão Hồ, Hoắc Linh ra ngoài trước?

Ba chúng ta mở quan quách, nếu không có nguy hiểm thì lại gọi mấy người vào?” Vương Bàn Tử thấy Chu Du đi một vòng mà không

có động tác đặc biệt nào, càng không nói gì, không khỏi có chút sốt ruột: "Dù sao có nguy hiểm cũng là ba chúng tôi phải lo, mấy người chắc chắn không bận tâm đâu, thế nào?" Trong lòng hắn vẫn luôn canh cánh bảo bối trong mộ, nhưng đi mãi mà không thấy bảo bối đâu, cứ như thể mấy thứ đó mọc chân biết chạy vậy, vào lâu như thế rồi mà vẫn chưa kiếm được vài món đáng tiền.

Bây giờ khó khăn lắm mới thấy một cái quan quách lớn như vậy, lại còn đặc biệt thế, khiến hắn không khỏi nghi ngờ bên trong có vô số bảo bối.

Vì vậy, hắn vứt bỏ an toàn sang một bên, một lòng muốn Chu Du mở quan tài, rồi vào trong lục lọi bảo bối.

"Bàn Tử, đừng có sốt ruột, dù sao chúng ta cũng đã đến đây rồi, có tốn thêm chút thời gian cũng không sao." Hồ Ba Nhất thì không sốt ruột như Vương Bàn Tử, đã vào đến đây rồi, dành thêm chút thời gian để loại trừ những nguy hiểm tiềm tàng, đó cũng là điều đáng giá.

Bởi vì quan quách lớn như vậy, lại không biết chạy, chẳng phải là chiến lợi phẩm đã nằm trong tay rồi sao?

"Lão Hồ, tôi phải nói đôi lời." Vương Bàn Tử nghe Hồ Ba Nhất nói vậy, liền mở miệng ngụy biện: "Lương khô của chúng ta không còn nhiều đâu, anh cũng biết tôi ăn nhiều mà, đúng không?

Nếu phí thời gian quá lâu ở đây, chúng ta có thể không trụ được đến cuối cùng, không chừng đến lúc quan trọng lại phải quay đầu về." "So với việc đó, chúng ta đi đường nhanh hơn một chút, ít lãng phí thời gian hơn, mới là quan trọng nhất!

Tiểu Ca, lão Chu, Hoắc Linh, Ô Thiền, mọi người thấy sao?" Vương Bàn Tử vừa ngụy biện, vừa lật balo của mình lên cho mọi người xem, như thể đang chứng minh lời mình nói là đúng vậy.

Chương 840

“Thôi được rồi, được rồi, mở quan tài đi!” Chu Du nghe đến đau cả đầu, thằng cha này cứ dính đến chuyện tài bảo là lại nói một tràng.

Nói xong, Chu Du liền trực tiếp đi đến một góc quan tài, sau đó dùng mũi Minh Hồng Đao đặt vào chỗ nối giữa nắp quan và quan quách.

Bất kể là loại quan quách nào, cũng sẽ được tráng một lớp vữa chống lửa để tạo thành trạng thái kín.

Kiểu phương thức chôn cất này không biết bắt đầu phổ biến từ triều đại nào, tóm lại, chỉ cần là quan quách, luôn không thiếu vữa chống lửa, ngay cả mộ Tây Chu cũng vậy.

Chu Du động tác nhanh nhẹn, dọc theo quan quách đi một vòng, đi xong một vòng, dưới đất liền có một lớp vữa chống lửa vụn, đều bị Minh Hồng Đao trực tiếp cạo xuống từ quan quách.

“Ơ, trên này vẽ gì thế?” Chu Du vừa định mở quan tài thì phát hiện ra khi nãy cạo vữa chống lửa đã cạo luôn một mảng lớn lớp sơn màu bạc ở một bên, để lộ ra một góc phù hiệu kỳ lạ.

Có lẽ lớp sơn màu bạc trên quan quách, do thời gian lâu năm mà bị khô cứng bong tróc, tóm lại một mảng lớn lớp sơn màu bạc đã trực tiếp bong ra khỏi quan quách.

Mọi người bị lời Chu Du thu hút, cũng nhanh chóng vây lại, từng người hiếu kỳ nhìn về phía hoa văn trên thân quan một bên.

Hoa văn màu đỏ sẫm, trước đây có lớp vữa màu trắng phủ lên nên mọi người đều không phát hiện ra, nhưng bây giờ, vì lớp vữa đã không còn, dưới ánh đèn pin sáng rọi, chúng trở nên vô cùng rõ ràng.

Phù hiệu màu đỏ sẫm, trông như những thủ ấn, nhìn lướt qua chỉ thấy nét vẽ thô kệch, chỉ vẽ một cách đại khái.

Nhưng sau khi nhìn kỹ, Chu Du liền phát hiện, chúng hoàn toàn là hình dạng của từng thủ ấn.

"Thủ ấn?

Có ý nghĩa gì sao?

Để trấn áp tà ma sao?" Vương Bàn Tử nhìn vào, không khỏi mặt mũi cổ quái hỏi.

Nói thật, hắn ghét nhất mấy thứ thần thần bí bí này, đặc biệt là những thứ không hiểu được.

Chu Du nghe vậy, lắc đầu nói: "Hơi giống thủ ấn Đạo gia, nhưng lại không chỉ có một, số lượng cũng nhiều, lại không giống nhau, không biết có tác dụng gì!" Chu Du cạo hết toàn bộ lớp sơn màu bạc đã khô cứng xung quanh, để lộ ra một mặt thân quan, các đồ án thủ ấn cũng càng lúc càng nhiều, nhìn đến đau cả đầu.

Trong số họ không có tín đồ của Đạo giáo, ngẫu nhiên biết một hai thủ ấn thì đơn giản, nhưng làm sao có thể biết rõ tất cả các thủ ấn được chứ?

Vương Bàn Tử do dự một chút, lại nói: "Có khi nào thực ra là vẽ bừa, không nhất định đều là của Đạo gia, chắc là để quan quách trông cổ quái hơn, khiến đạo mộ nhân không dám tùy tiện mở quan tài?" Chu Du nghe vậy, trực tiếp nói: "Hoàn toàn không đứng vững được, tốt lành gì mà vẽ mấy thứ không ai dám mở quan tài lên quan quách?

Vậy thì những quan quách phía trước vẽ ác quỷ chẳng phải cũng bị mở rồi sao?" Chu Du liếc mắt khinh bỉ, sau đó dùng Minh Hồng Đao cạo hết những lớp sơn màu bạc còn lại trên quan quách, khiến cả cái quan tài trở nên cổ quái, mang lại cho người ta một cảm giác bất

lành.

Toàn bộ màu trắng thì tốt, nhưng một khi không còn lớp sơn đó, quan quách trông có vẻ đáng sợ.

Tiểu Ca nhìn một lúc, hơi do dự, liền mở miệng hỏi: "Các thủ ấn trên cổ quan tài này có phải chỉ là công pháp tu luyện không?" "Hả?" Chu Du nghe vậy, lập tức hiếu kỳ hỏi.

"Nhìn kìa!" Tiểu Ca dùng tay chỉ vào thủ ấn trên thân quan, nói: "Rõ ràng là có những khoảng trống trên thân quan, để cách ly mối liên hệ giữa các thủ ấn trước và sau, biểu thị một đoạn bắt đầu, hoặc một đoạn không liên quan đến đoạn trước.

Nếu xem những thủ ấn này là văn tự, thì có thể dễ dàng lý giải." Hồi xưa không có dấu chấm câu, khi viết thường chừa trống một hai ô, biểu thị kết thúc một câu.

Những thủ ấn này cũng không hề lộn xộn vô chương, từ một đoạn bắt đầu, có thể rõ ràng thấy các thủ ấn được vẽ, đang từ từ biến đổi, giống như một quá trình luyện công vậy.

"Chỗ này là rõ ràng nhất," Tiểu Ca chỉ vào đoạn thủ ấn thứ hai, tiếp tục nói: "Các thủ ấn bắt đầu từ một cái biến thành hai cái, tức là cả hai tay đều được sử dụng.

Sự biến hóa này không phải là nhất thời, mà có một quá trình, có thể là pháp tu luyện được ghi lại trên thân quan." "Thời Tiên Tần có lưu truyền những luyện khí sĩ, nhưng không ai biết sức mạnh của họ từ đâu mà có, có lẽ cũng đạt được bằng phương pháp tu luyện tương tự.

Đương nhiên, cũng có thể là công pháp tu luyện của Đạo giáo, dù sao Lý Băng cũng không phải đã chết sao?

Lại có chút liên quan đến Đạo giáo, cực kỳ có thể là phương pháp

tu luyện của Đạo giáo.” Lời của Tiểu Ca, không nghi ngờ gì đã mở ra một cánh cửa mới cho mọi người.

“Tiểu Ca, lời cậu nói không phải hơi mang tính thần thoại rồi sao?

Làm gì có ai tu luyện chỉ cần học thủ ấn là được?

Tôi thấy phim ảnh còn không dám diễn như vậy.” Vương Bàn Tử vẻ mặt không tin nói, không tin mấy thứ này có thể tu luyện.

Tiểu Ca nghe vậy, tiếp lời: “Nếu là pháp quyết, thì có thể lý giải được.

Việc tu hành của Đạo giáo đều có liên quan đến thủ ấn, các thủ ấn trên quan quách trước mặt, có thể là một trong những pháp môn tu hành của Đạo giáo.” “Không phải cần phối hợp với kinh thư gì đó mới có hiệu quả sao.

Đương nhiên, cổ nhân rốt cuộc có thể tu luyện được hay không, cái đó tôi không dám chắc lắm.” Tiểu Ca đã xuống mộ, nhưng cái mộ này đến nay là quỷ dị nhất, những thứ bên trong đều vượt ra ngoài tưởng tượng, thậm chí có thể lật đổ thế giới quan.

“Trên nắp quan không phải thủ ấn, hình như là tư thế đả tọa!” Chu Du lúc này cũng có phát hiện ngoài ý muốn, khi cạo lớp sơn bạc trên nắp quan, phát hiện đồ án bên trên, không liên quan đến thủ ấn, mà toàn bộ là hình người đang tọa thiền.

Điều kỳ lạ nhất là những đồ án này dường như đều giống nhau, không nhìn ra sự biến đổi.

“Đã hiểu, hẳn là pháp môn tu hành của Đạo giáo!” Nghe lời Chu Du nói, Tiểu Ca lập tức khẳng định trả lời.

“Các pháp môn tu hành ban đầu của Đạo giáo, đều xưng là có thể thành tiên, đều giảng về đạo pháp tự nhiên, thiên nhân hợp nhất.

Các thủ ấn và tư thế tọa thiền của họ, đều nhấn mạnh sự khế hợp giữa cơ thể người và vũ trụ, từ đó kích phát ra đủ loại năng lực thần kỳ, hòa nhập với trời đất." "Trong đó phần lớn các tư thế tọa thiền đều cố định, chỉ có các thủ ấn đi kèm là không ngừng biến hóa, nhưng không phải toàn bộ.

Còn cần phối hợp với nhịp điệu hô hấp, cũng như số lần nuốt nước bọt, có cái còn cần phối hợp với mạch đập, tóm lại quá trình tuyệt đối không đơn giản như vậy." "Cho nên, dù là một pháp môn tu hành hữu dụng, người bình thường cũng không thể tu luyện được, e rằng bây giờ Đạo giáo cũng không ai đọc hiểu được những thủ ấn và tư thế tọa thiền này đại biểu cho pháp môn tu hành nào." "Về pháp môn tu hành cụ thể, tôi cũng không rõ, đối với Đạo giáo tôi hiểu biết không nhiều." Mọi người nghe xong, đều nửa hiểu nửa không gật đầu.

Ngay cả Chu Du cũng có chút hiểu biết một nửa, nhưng đại khái ý nghĩa thì đã nghe hiểu rồi.

Thủ ấn trên quan quách cũng thế, tư thế tọa thiền cũng vậy, đều là pháp môn tu hành của Đạo giáo, nhưng cụ thể là gì, thì không cách nào biết được.

Ngay cả Tiểu Ca có thể biết được những điều này, cũng là do kinh nghiệm phong phú, thường xuyên xuống mộ, nên mới có thể biết nhiều như vậy, người bình thường có lẽ vắt óc cũng không đoán ra.

Chương 841

Thế nhưng, Chu Du lại có chút nghi hoặc.

Nếu thật sự là pháp môn tu hành của Đạo giáo, vậy vì sao lại phải ghi lại trên một cái quan quách khổng lồ như vậy?

Dùng da dê hoặc bia đá khắc xuống, chẳng phải dễ bảo tồn hơn sao?

Hay là pháp môn tu hành và cái quan quách khổng lồ này có liên hệ gì?

Tại sao lại cần một cái quan quách lớn đến vậy?

Quan quách khổng lồ rộng 30 mét vuông, đừng nói người, voi lớn nằm vào đó cũng nhẹ nhàng thoải mái, không gian vẫn còn thừa thãi.

"Mặc kệ pháp môn tu hành gì đi, dù sao chúng ta cũng không học, cứ mở quan tài ra xem bên trong có bảo bối gì không đã!" Vương Bàn Tử một bên đã sớm mong ngóng, chỉ muốn nhanh chóng mở cái quan quách này.

"Được rồi, tránh ra một chút, tôi muốn mở quan tài!" Chu Du nghe xong, cũng không tiếp tục tìm hiểu sâu hơn nữa, dù sao chỉ cần mở quan quách ra, mọi thứ sẽ rõ ràng.

"Két… két…" Chu Du vươn tay đẩy một bên nắp quan tài, sau đó mạnh mẽ đẩy về phía đối diện, quan quách liền phát ra tiếng ma sát nặng nề.

Từ âm thanh có thể nghe ra, quan quách được bảo quản rất tốt, gỗ đều khô ráo, không hề có dấu hiệu mục nát, bên trong quan quách không có khóa Lỗ Ban hay thứ gì tương tự, nên khi đẩy, không có trở ngại.

Đương nhiên, điều này chỉ đúng với Chu Du, nếu đổi thành Vương Bàn Tử, chắc chỉ có thể dùng thuốc nổ để nổ tung quan quách, bởi vì chỉ với sức lực của hắn, rất khó đẩy nắp quan quách.

Không lâu sau, dưới sự đẩy của Chu Du, nắp quan tài cuối cùng cũng hoàn toàn được mở ra.

Chu Du đứng ở rìa quan quách, cầm đèn pin chiếu vào bên trong, phát hiện phía dưới không phải là thi thể trong tưởng tượng, mà là một căn phòng đá nhỏ, trông giống như một nơi tu luyện.

Sở dĩ có cảm giác như vậy, là vì phía dưới có một bồ đoàn, một chiếc giường ván gỗ, một cái bàn gỗ cúng bái tượng thần không rõ tên, trên đó có cống phẩm.

Vương Bàn Tử và những người khác cũng bò lên nhìn, kết quả vừa thấy tình hình bên trong, lập tức vô cùng thất vọng.

"Mẹ kiếp, Lý Băng này không phải đồ keo kiệt hạng nặng sao, tốn công tốn sức xây cái mộ lớn như vậy mà không còn bảo bối nào sao?" Vương Bàn Tử cảm giác một ngụm máu già sắp tức hộc ra.

Một cái quan quách lớn như vậy, đặt ở thời cổ đại, tuyệt đối khó mà chế tạo được, đừng nói vận chuyển vào, ngay cả chế tạo ngay tại chỗ này, giá cả cũng nhất định cực kỳ đắt đỏ.

Vậy mà một cái quan quách giá trị không nhỏ như vậy, bên trong lại chỉ để mấy thứ này, hỏi ai mà không tức chứ.

"Ừm, Lý Băng này có chút keo kiệt." Hồ Ba Nhất nhìn vào, cũng hơi ngớ người, theo bản năng lẩm bẩm.

Đừng nói Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử, ngay cả Chu Du cũng hơi đần mặt ra.

Tốt lành gì chứ, làm một vòng lớn, một đống phỏng đoán, kết quả là gì đây?

“Mẹ kiếp.

Tôi phục thật rồi, Lý Băng này được đấy.” Chu Du không nhịn được mà phun ra một câu, kiểu thao tác này đúng là chưa từng thấy.

Chắc người bình thường cũng sẽ không nghĩ rằng bên trong một cái quan quách rõ ràng khác biệt lại có tình huống như vậy.

“Khốn kiếp, chó má này đang đùa tôi à!” Vương Bàn Tử tức đến nỗi trực tiếp lấy khẩu súng trường trên lưng xuống, sau đó không ngừng bắn xuống dưới, đạn dễ dàng xé nát tượng thần phía dưới.

Nhìn Vương Bàn Tử có chút phát điên, mọi người không ai mở miệng khuyên ngăn, thậm chí cũng phát tiết cùng hắn.

Sau nửa ngày, khi Vương Bàn Tử bắn hết đạn mang theo, mới dừng lại hành động điên cuồng, sau đó vẻ mặt uất ức nhảy xuống khỏi quan quách.

Lúc này Vương Bàn Tử như cà bị sương muối vậy, ỉu xìu, trông như chưa tỉnh ngủ, toàn thân không có sức lực, dựa vào cái linh đường bên cạnh mà ngồi phịch xuống đất.

“Lão Chu, tôi cảm giác nếu Lý Băng này mà chưa chết, chắc chắn đang cố ý đùa chúng ta.” Vương Bàn Tử nói một cách lơ đãng: “Cổ nhân bình thường ai mà không đặt nhiều bảo bối trong mộ chứ?

Lùi một vạn bước mà nói, không đặt bảo bối, thì ít nhất cũng phải đặt đồ gốm sứ các loại chứ?

Đừng nói gì khác, cái bình đất cũng được mà!” “Tốt lành gì chứ, nhìn cái mộ này, trừ cái tượng vàng kia ra, còn có cái gì đáng tiền không?

Đặc biệt là cái quan quách này, làm to như vậy, kết quả bên trong lại để mấy thứ này?

Chẳng phải cố tình trêu chọc chúng tôi sao?" Vương Bàn Tử càng nói càng tức, hận không thể nhanh chóng tìm được Lý Băng kia, rồi cho hắn một trận.

"Bàn Tử, đừng tức nữa, vừa nãy cậu bắn súng tôi sợ cậu tức đến mức có chuyện gì nên không ngăn cản." Chu Du đứng một bên nói: "Không chừng tất cả bảo bối, đều bị Lý Băng đặt ở ngôi mộ cuối cùng, chúng ta chỉ cần tìm đến đó, chắc chắn sẽ có thu hoạch." Đối với tôi thì không sao cả, bản thân tôi không vì tài bảo, chỉ vì tìm kiếm manh mối của kẻ đứng sau, cũng như làm rõ sự thật của toàn bộ sự việc.

Nhưng Vương Bàn Tử thì khác, thằng cha này cứ xuống mộ là mục tiêu tự nhiên biến thành tài bảo, bất kể trước khi xuống hay sau khi xuống đều sẽ vô cùng đau đớn thống khổ.

Cũng chính vì vậy, Chu Du mới dùng cách này để động viên Vương Bàn Tử.

"Rít… rít…" Đúng lúc này, đột nhiên từ trong quan quách truyền ra từng trận âm thanh kỳ dị, vang vọng trong phòng đá vô cùng rõ nét.

Trong khoảnh khắc, Vương Bàn Tử vốn đang ỉu xìu, lập tức sắc mặt đại biến, rồi trừng trừng nhìn chằm chằm vào cái quan quách lớn phía trước.

Âm thanh đó, phát ra từ bên trong cái quan quách khổng lồ.

Phải biết rằng, từ sau khi mở quan tài, bên trong không hề có tiếng động nào, đặc biệt sau khi Vương Bàn Tử bắn một loạt đạn, bên trong vô cùng tĩnh mịch.

Nhưng vừa nãy, đột nhiên từ trong quan quách truyền ra âm thanh kỳ dị, mọi người đều kinh hãi.

Chu Du càng thêm khó hiểu, trước khi vào, tôi đã dùng thuật Thính

Lôi Định Huyệt để dò xét, không phát hiện bên trong có sinh vật sống nào, vậy vì sao bây giờ lại đột nhiên có âm thanh như vậy phát ra từ căn phòng luyện công dưới quan quách chứ?

Chu Du mặt đầy nghi hoặc, lập tức dùng đèn pin chiếu vào bên trong quan quách, quét khắp nơi, nhưng vẫn không phát hiện ra.

Chương 842

Khiến mọi người không khỏi nghi ngờ không phải là quỷ hồn tác quái, đại khái cũng chỉ có mấy con quỷ hồn mới không hiển lộ thân hình trước mặt người thường, nhưng lại không mấy khả năng, trước hết Chu Du đang ở đây, nếu có quỷ hồn thì không thể nào không bị phát hiện.

Nhưng nếu không phải quỷ hồn, vậy thì là thứ gì chứ?

Lòng mọi người thắt lại, vô danh liên tưởng đến chuyện gặp phải dị thú Phu Gia trước đây!

Chủ nhân của âm thanh này, có khi nào cũng là một con dị thú không?

Trong đầu mọi người nhanh chóng lóe lên tất cả các đối tượng nghi ngờ, bất kể trong truyền thuyết thần thoại, Sơn Hải Kinh, hay những câu chuyện dân gian lưu truyền, nhưng rốt cuộc đều không tìm thấy cái nào phù hợp với điều kiện.

Trong một lúc, mọi người không dám thở mạnh, toàn thân lông tơ dựng đứng, hai mắt trừng trừng nhìn chằm chằm vào bên trong quan quách phía trước.

Đột nhiên, tấm ván gỗ giường phía dưới hơi động đậy, Chu Du lập tức nhảy xuống, vừa vặn rơi trên chiếc giường ván gỗ đó.

"Đông!" Nghe tiếng động truyền ra từ dưới tấm ván gỗ, Chu Du lập tức nói: "Dưới giường rỗng, chắc có thứ gì đó bên trong." Chu Du nói xong, liền trực tiếp dùng Minh Hồng Đao cắt đứt hai bên ván giường, sau đó thân thể nhảy vọt lên, mũi đao chém lên trên, cả tấm ván gỗ liền bay lên, đèn pin trong tay mọi người đồng loạt chiếu xuống dưới tấm ván giường.

“Mẹ kiếp, chẳng phải là một con rắn sao?” Nhìn cảnh tượng này, Chu Du cũng ngớ người, trước đó trong đầu đã lóe lên vô số khả năng, nhưng không ngờ cuối cùng lại là cảnh tượng này.

“Khoan đã, hình như không phải rắn bình thường, là Âm xà!” Phía trên, Tiểu Ca khi nhìn thấy toàn bộ con rắn, lập tức kinh hô.

“Tiểu Ca, Âm xà?” Chu Du nghe vậy, liền hiếu kỳ hỏi.

“Cái gọi là Âm xà, là rắn của đất âm, một loại rắn tồn tại trong truyền thuyết.” Tiểu Ca nhìn con rắn đang cuộn tròn phía dưới, không dám động đậy, nói: “Âm xà toàn thân màu xám bạc, bụng có ba vệt trắng, chỉ sống nhờ âm khí, tuổi thọ vô cùng, sẽ không chết tự nhiên.” “Thời cổ đại, người ta mê tín rằng nuốt mật Âm xà có thể trường sinh bất lão.

Nhưng trên thực tế, mật Âm xà chứa kịch độc đậm đặc, và trong cơ thể có cực nhiều âm khí, người thường nếu tiếp xúc, ba ngày sẽ mất mạng.” “Con rắn này bị coi là bất tường, phàm nơi nào nó xuất hiện, tất có quỷ dị, nói chung, gặp phải thứ này, tốt nhất nên nhanh chóng rời đi.” Kinh nghiệm của Tiểu Ca vô cùng phong phú, đối với các loại đồ vật trong mộ, đều có thể hiểu biết ít nhiều.

“Rắn này có lợi ích gì không?” Chu Du nghe một tràng, cảm giác toàn là cái hại, không khỏi hiếu kỳ hỏi.

“Có, trong truyền thuyết Âm xà có thể dùng để mượn thọ!” Tiểu Ca kiên định trả lời: “Trong truyền thuyết, Âm xà tuổi thọ vô cùng, người sắp chết có thể dùng máu của nó để kéo dài tuổi thọ của bản thân, nhưng không chỉ có thể mượn một lần, mỗi lần nhiều nhất cũng chỉ có thể sống thêm một năm.” “Chuyện này từng xảy ra trong lịch sử, danh tướng Liêm Pha thời Chiến Quốc, từng dùng phương pháp này để mượn mạng.

Nhưng đáng tiếc, không ai biết Liêm Pha mượn thọ, cụ thể thao

tác như thế nào, có lẽ có trận pháp hoặc dược vật phụ trợ gì đó." Nghe lời Tiểu Ca nói xong, mọi người đều tỏ vẻ hơi mất hứng, nếu Âm xà chỉ có một loại lợi ích, vậy thì so với cái hại, dường như hoàn toàn không chiếm ưu thế.

"Được rồi, giết nó đi!" Chu Du lắc đầu, liền trực tiếp chĩa Minh Hồng Đao vào Âm xà, định trực tiếp giết chết nó!

"Rít!" Con Âm xà đó dường như cũng cảm nhận được ý định của Chu Du, lập tức duỗi thẳng thân mình, phát ra tiếng rít cảnh cáo về phía Chu Du.

"Cẩn thận, tốc độ của Âm xà cực kỳ nhanh, cơ thể Âm xà có kịch độc, người thường chạm vào, chắc chắn sẽ đầy vết loét nát." Tiểu Ca nhìn động tác của Âm xà, liền vội vàng nhắc nhở.

Quả nhiên, Âm xà đột nhiên phóng ra, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã lên trên bàn gỗ, sau đó định mượn ván gỗ trong quan tài mà bơi ra ngoài.

Tốc độ của nó tuy có hơi vượt ngoài tưởng tượng của Chu Du, nhưng đối mặt với Chu Du, liệu có cơ hội thoát ra ngoài không?

Đừng nói gì khác, chỉ mấy người đứng cạnh quan quách, sẽ không cho nó bất kỳ cơ hội nào.

Tiểu Ca thấy con Âm xà chuẩn bị bỏ trốn, không nói hai lời liền mạnh mẽ rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

"Bốp!" Hắc Kim Cổ Đao trực tiếp quét trúng con Âm xà đang giữa không trung, đánh nó rơi xuống, khi Âm xà chưa kịp phản ứng, liền rơi vào trong quan quách.

Sau đó, Chu Du lập tức tiến lên một bước, Minh Hồng Đao chém xuống, một đao liền trực tiếp chém Âm xà thành hai nửa.

Thân rắn tuy đang ra sức giãy giụa, nhưng đã chết, để đề phòng có

bất trắc, Chu Du trực tiếp lấy ra đá lửa, sau đó lại đổ một chút dầu lửa lên thân rắn, châm lửa đốt cháy nó.

Không lâu sau, hai nửa thân rắn bị ngọn lửa nuốt chửng, sau đó hóa thành hai cái xác cháy đen.

Hoắc Linh đứng trên quan quách nhìn cảnh này, hơi nhíu mày, nói: "Ông xã, Âm xà vì sao lại bị nhốt dưới tấm ván giường đó vậy?

Lý Băng muốn dùng nó làm gì?" Hoắc Linh thấy kỳ lạ, theo lý Lý Băng không cần dùng Âm xà để mượn thọ, vậy thì nhốt một con Âm xà vô dụng đối với mình, lại có tác dụng gì chứ?

Chu Du nhảy lên, ngồi trên thành quan quách, nói: "Cái đó ai mà biết, không chừng thứ này có công dụng đặc biệt gì đó!" "Thôi được rồi, đi thôi, xem phía sau có gì không." Chu Du nói xong, liền nhảy xuống khỏi quan quách, đi sâu hơn vào phòng đá.

Vòng qua quan quách, khi mọi người đang nói chuyện, họ đã vào trong một hành lang, càng đi sâu vào, không khí càng trở nên âm lãnh.

Không lâu sau, mọi người liền phát hiện, phía trước có một vệt sáng.

Vệt sáng đó rất yếu ớt, khiến mọi người bất giác căng thẳng, bởi vì không phải ánh trăng, ánh nắng, mà là ánh sáng từ lửa nến, lay động nhẹ nhàng, mang lại cảm giác sợ hãi vô tận.

"Là Lý Băng sao?" Một dấu hỏi hiện lên trong đầu mọi người.

Chu Du và Tiểu Ca nhìn nhau, sau đó Chu Du nhanh chóng bước tới, những người khác thì theo sau Tiểu Ca, giữ một khoảng cách nhất định với Chu Du.

Càng đi về phía trước, ánh sáng phía trước càng mạnh, cánh cửa hành lang cũng càng rõ ràng.

Không chút chần chừ, Chu Du trực tiếp bước qua cánh cửa hành lang.

"…" Chu Du bước vào, liền bất giác sững sờ, trước mắt là một gian mộ thất vuông vức, nơi hắn đang đứng lại là một phiến đá lớn duy nhất phía trước mộ thất.

Điều kỳ dị là, trên mặt đất bằng phẳng, có một bóng người đang đứng.

Phía sau bóng người đó, có một cỗ quan quách to lớn phát ra ánh sáng đen u ám, lơ lửng giữa không trung, vô cùng quỷ dị.

Bản thân bóng người đó, dường như cũng không phải người sống, khuôn mặt giống như vỏ cây khô héo, quần áo trên người là loại vải tơ tằm hiếm thấy, nếu bỏ qua khuôn mặt của người đó, thì có thể nói là ăn mặc và trang phục của một công tử phong độ.

"Thứ này là cương thi sao?" Lúc này, mấy người phía sau cũng bước vào, nhìn bóng người đang đứng đối diện, không khỏi có chút căng thẳng.

"Không, không phải cương thi." Chu Du nghe vậy, lập tức lắc đầu nói: "Thằng cha này trên người không có thi khí của cương thi, ngược lại có một luồng khí tức của người sống!" "Cái gì!?" Mọi người có chút không dám tin nói.

Chương 843

Thằng cha trước mặt, mặt mũi khô héo, làn da như vỏ cây già đầy nếp nhăn, làm gì có chút nào giống người sống, sao có thể có khí tức của người sống chứ?

"Không phải người sống, nhưng có khí tức của người sống!" Chu Du cũng nhận ra lời mình nói có chút mâu thuẫn, nhưng sự thật là, thằng cha trước mặt mang lại cho tôi cảm giác như vậy.

Rõ ràng không phải vật sống, nhưng trong cơ thể lại có một luồng sinh khí mà chỉ người sống mới có, hai thứ mâu thuẫn kết hợp lại, trông thật quái dị và yêu tà.

"Yêu ma sao?" Tiểu Ca nhíu mày, nhìn bóng người trước mặt, không khỏi suy đoán.

"Chắc không phải yêu ma, nhưng chắc chắn có người đã biến hắn thành ra thế này." Chu Du nghe xong, liền nói: "Sinh khí trong cơ thể hắn giống như ngoại vật, bị người ta cưỡng ép dung luyện vào, nên mãi không hòa nhập hoàn hảo với cơ thể, mới khiến hai thứ tách biệt, trông kỳ quái như vậy." "Không biết là thủ bút của Lý Băng, hay là của người khác.

Nhưng thằng cha này xuất hiện ở đây, đa phần cũng không thoát khỏi mối liên hệ với Lý Băng." Chu Du có thể nhìn rõ, trên người người trước mặt toát ra tử khí, cũng như luồng sinh khí hoàn toàn khác biệt, hai thứ như âm dương hắc bạch trong bát quái, luôn chiếm một nửa với sắc thái rõ ràng, không hòa nhập cũng không xung đột.

Tiểu Ca và những người khác nghe vậy, cũng không ngừng nhìn chằm chằm vào bóng người đó, như thể đang tìm kiếm điều gì.

Nhưng, cũng chỉ có Tiểu Ca và Ô Thiền hai người, mới có thể rõ

ràng cảm nhận được sự tồn tại của hai luồng khí tức, và cũng có thể rõ ràng thấy hai luồng khí tức đối lập rõ ràng.

Còn Hồ Ba Nhất, Vương Bàn Tử và Hoắc Linh ba người, thì chỉ có thể cảm thấy thằng cha trước mặt quỷ dị, ngoài ra đều không cảm nhận được gì.

"Mấy người tránh ra trước đi, thằng cha này giao cho tôi xử lý, để tôi xem rốt cuộc nó là thứ gì!" Chu Du nhắc nhở mọi người một tiếng, liền chuẩn bị trực tiếp đánh thức người trước mặt.

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử, nghe lời Chu Du nói, liền tự giác đi về phía hành lang phía sau.

Ô Thiền và Tiểu Ca thì một trước một sau, bảo vệ ba người kia thật tốt.

Dù sao, ai cũng không biết khi thằng cha này tỉnh lại, có thủ đoạn kỳ lạ nào có thể tiếp cận họ hay không.

"Cẩn thận một chút, bất kể xảy ra chuyện gì, cũng đừng chạy loạn, tôi và Ô Thiền ở đây, không cần lo lắng." Tiểu Ca nhìn Hồ Ba Nhất ba người, nói.

Sở dĩ nói như vậy, là vì sợ khi ba người bị ảnh hưởng sau đó, sẽ xuất hiện ảo giác hay đại loại thế, lúc đó thì khó mà xử lý được, nên việc chuẩn bị trước những điều có thể xảy ra là cần thiết.

"Yên tâm đi Tiểu Ca, tôi cũng không phải trẻ con, biết mà." Hồ Ba Nhất cười nói.

Ở một bên khác, Chu Du bước về phía bóng người đó, đồng thời Minh Hồng Đao cũng đã cầm chắc trong tay.

"Choang!" Minh Hồng Đao lóe lên, mang theo kình phong trực tiếp chém vào bóng người đó.

Trong khoảnh khắc, thằng cha vốn đang nhắm mắt kia, đột nhiên mở bừng mắt ra, đáy mắt đầy nếp nhăn màu đỏ sẫm, tràn ngập khát vọng thị huyết.

Nhưng không giống những cương thi bên ngoài trước đây, trong mắt thằng cha này lại có vài phần thần sắc lý trí.

Cũng chính khoảnh khắc mở mắt ra, khuôn mặt vốn khô héo, bắt đầu lóe lên ánh sáng đỏ dị thường, sau đó da thịt dần dần săn chắc lại, vô số đường vân đỏ trên đó, như một loại dung dịch làm đẹp thần kỳ vậy.

Trong khoảnh khắc, khuôn mặt người đó liền trở nên sáng bóng, sau đó sắc da hồng hào lại hiện ra, chỉ có những đường vân đỏ đó lại như phù văn, vẫn chậm rãi di động trên mặt, trông không khỏi quỷ dị.

Nhưng Chu Du nhìn rõ, những đường vân đỏ đó đang cấp sinh khí cho cơ thể.

Điều đó có nghĩa là, sinh khí trong cơ thể thằng cha này, được dùng để khôi phục hoạt tính của nhục thể.

Nhưng tạm thời Chu Du không rõ, nếu người này không còn sinh khí, liệu có còn sức chiến đấu hay không!

Nhưng khi Chu Du đang đánh giá, người đối diện lại lộ ra nụ cười quỷ dị trên mặt, sau đó trực tiếp mở miệng nói: "Người ngoài, được công tử ra hiệu, đến đây đánh thức ta sao?" "Ai?" Chu Du không trả lời, trực tiếp hỏi ngược lại.

"Ta, chính là Võ Thành Hầu Vương Ly!" Vương Ly chắp hai tay sau lưng, khi nói chuyện giữa lông mày tự có một luồng hào khí bỗng sinh, uyển chuyển như một vị tướng quân công thành lược trận, sát khí từ khắp người tuôn ra!

Võ Thành Hầu, Vương Ly!

Chỉ một câu nói ngắn ngủi, liền khiến trên mặt Chu Du hiện lên một tia kinh hãi!

Không phải kiêng dè người trước mặt, mà là kinh ngạc với thân phận của người trước mặt.

Võ Thành Hầu Vương Ly, nghe có vẻ không nổi danh, người bình thường chắc cũng không biết người này rốt cuộc là ai.

Nhưng nếu nhắc đến phụ thân của người này, chắc hẳn sẽ có rất nhiều người biết, nhắc đến ông nội của người này, vậy thì chắc chắn không ai không biết không hiểu!

Phụ thân của người này là Vương Bí, tướng quân xuất sắc của nhà Tần.

Ông nội của Vương Ly càng nổi danh hơn, là đại công thần đặt nền móng cho việc thống nhất nhà Tần!

Không sai, Vương Tiễn, lúc đầu sáu nước trừ Hàn ra, năm nước còn lại đều bị cha con Vương Tiễn, Vương Bí diệt.

Nhưng Vương Ly so với phụ thân và ông nội, lại bình thường hơn rất nhiều.

Mọi vinh dự đều đến từ công lao của tổ phụ Vương Tiễn và phụ thân Vương Bí, nên mới được phong làm Võ Thành Hầu.

Sau khi Tần Thủy Hoàng qua đời, Hồ Hợi, Triệu Cao và Lý Tư ba người giả truyền chiếu thư, ra lệnh cho con trưởng của Tần Thủy Hoàng và đại tướng Mông Điềm phải uống thuốc độc tự vẫn, sau khi Mông Điềm chết, giao binh quyền cho Vương Ly lúc đó chỉ là phó tướng.

Chiến tích nổi bật nhất của hắn là đánh bại Trần Thắng, Ngô Quảng và một loạt những người phản kháng khác.

Nhưng cuối cùng lại bại dưới tay Hạng Vũ, bị bắt làm tù binh.

Sách sử ghi chép về hắn cũng khá trung thực, nhưng về nơi đi đến cuối cùng của người này, thì không rõ, không ai biết.

Chu Du cũng không ngờ, Vương Ly lại xuất hiện trong mộ Lý Băng bằng cách này.

Vương Ly nhìn vẻ kinh hãi của Chu Du, không khỏi cười nói: "Ngươi đang ngạc nhiên vì sao ta lại sống được hơn hai ngàn năm sao?" Chu Du nghe giọng Vương Ly, lập tức hoàn hồn, nói: "Không ngạc nhiên vì sao ông sống được hơn hai ngàn năm, mà ngạc nhiên ông lại sống sót bằng cách này." "Người không ra người, quỷ không ra quỷ, sống như vậy có ý nghĩa gì?" Lời Chu Du có chút xát muối, Vương Ly về bản chất nên là một cái xác chết, tuy trông hắn dường như có linh trí và ký ức sinh tiền, nhưng đã chết thì là đã chết, dù bây giờ có thể mở miệng nói chuyện thì cũng đã chết rồi.

Chương 844

"Hừ, ngươi hiểu gì?

Công tử, sẽ khiến ta thực sự phục sinh, cùng công tử chinh chiến thiên hạ, đoạt lại vinh quang vương giả vốn thuộc về nhân loại!" Vương Ly không bị lời Chu Du chọc giận, nhưng ngữ khí không khỏi lạnh đi vài phần.

"Vinh quang vương giả của nhân loại?" Chu Du nghe vậy sững sờ, nhà Tần liên quan gì đến vương giả của nhân loại?

Nếu tôi không nhớ nhầm, Tần Thủy Hoàng phải tự xưng là Long Vương mới đúng, cũng không liên quan gì đến Nhân Vương cả.

Phải biết rằng, trừ Thiên tử nhà Thương ra, chưa có một vị Thiên tử nào khác tự xưng là Nhân Vương.

Ngay cả Chu triều thay thế Thương triều, Thiên tử của họ cũng không tự xưng là Nhân Vương, chỉ xưng là Chu Thiên tử.

"Ngươi tiểu bối, lại ngay cả Nhân Vương cũng không biết?" Vương Ly như nghe được điều không thể tin nổi, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Chu Du, giống như một người hiện đại nhìn một người cổ đại không biết điện thoại vậy.

Trong đó không chỉ toát ra chút khinh miệt, thậm chí còn có một cảm giác ưu việt không thể tả.

"Nhân Vương tức là vua của nhân tộc, công tử mang trong mình huyết mạch Nhân Vương, tự nhiên là Nhân Vương mới, sao ngươi lại ngay cả điều đó cũng không biết?" Vương Ly nói xong, cũng cảm thấy có chút kỳ lạ, bởi vì trong ký ức của hắn, đây là chuyện ai trong thiên hạ cũng biết, lẽ nào giữa chừng có lịch sử bị đứt đoạn, nên

người của hai ngàn năm sau đều không biết chuyện này?

"Nhưng, theo như tôi được biết, tất cả các sử sách đều chỉ nói Tần Thủy Hoàng là Long Vương, chứ không hề mang trong mình huyết mạch Nhân Vương, là hậu duệ của Nhân Vương, huống chi là công tử Cao?" Chu Du đột nhiên hiếu kỳ, xác định Vương Ly không nói dối, Vương Ly cũng không cần phải nói dối trước mặt tôi.

Vậy rốt cuộc lịch sử đã bị che giấu, trong đó có những chuyện quỷ dị hơn, chưa từng được tiết lộ, Chu Du vô cùng hiếu kỳ về điều này.

"Hừ, đơn giản là hoang đường!" Vương Ly nghe vậy, trên mặt liền hiện lên một tia phẫn nộ, trực tiếp mở miệng quát lớn: "Ai mà không biết, ai mà không hiểu, Đại Tần ta và Đại Thương cùng xuất phát từ một nguồn, là một mạch tương truyền.

Đều là huyết mạch Nhân Vương, đều lấy Huyền Điểu làm tôn, đoạt lại xã tắc thiên hạ, tự nhiên phải trọng tố càn khôn.

Cái gọi là Long Vương là nơi hội tụ long mạch thiên hạ, nơi Huyền Điểu giáng xuống." "Chuyện này, thiên hạ ai mà không biết, ai đã che giấu tất cả?

Ta muốn tru di cửu tộc, chém đầu chúng, mới có thể tiêu tan lửa giận trong lòng!" Vương Ly nói đến cuối cùng, luồng sát ý bốc lên trên người hắn, gần như ngưng tụ thành thực chất, khắp người hắn bao phủ một vầng sáng đỏ nhạt, tràn ngập sát ý vô tận.

"Không cần giết đâu, đám hủ nho đó đã chết từ lâu rồi, chắc bây giờ ngay cả hài cốt cũng không còn." Chu Du nghe lời Vương Ly nói, liền nhanh chóng đáp.

Bề ngoài nhìn Chu Du dường như không có bất kỳ dao động cảm xúc nào, nhưng thực tế trong lòng lại như sóng biển cuộn trào.

Dù thế nào cũng không ngờ, bên trong lại có duyên cớ như vậy,

trong một lúc, cảm giác nhận thức bị xung đột.

Nhưng sau đó, tôi lại nhớ đến một số dã sử, trên đó nói tổ tông của Tần Thủy Hoàng là Chuyên Húc, điều thú vị là tổ tông của Thiên tử nhà Thương cũng là Chuyên Húc, trước đây Chu Du chỉ xem như truyện kể, nhưng bây giờ xem ra, đó có thể mới là lịch sử thực sự.

Điều này thật sai, và cũng khiến tôi bối rối.

Tương truyền, huyết mạch Nhân Vương được định là Vua của nhân tộc, kế thừa từ Tam Hoàng Ngũ Đế, mở ra chế độ vương triều trị quốc.

Có lời đồn rằng Nhân Vương mang trong mình huyết mạch Nhân Vương, có sức uy hiếp vô tận đối với nhân tộc, không ai có thể phản kháng Nhân Vương, chỉ có thể chịu sự khống chế của Nhân Vương.

Thế nhưng, tôi không cho là đúng, bởi vì Nhân Vương cuối cùng của nhà Thương, Đế Tân, tức Trụ Vương, cuối cùng lại chết trong tửu trì, bị các lộ vương hầu vây công.

Trong lòng, tôi nghĩ tốt nhất nên hỏi cho rõ, dù sao, nhìn thì cũng không thể đi cùng đường với Công Tử Cao đó được, phần lớn sẽ có một trận chiến.

Đúng như câu nói biết người biết ta trăm trận trăm thắng, vừa hay Vương Ly trước mặt là người có thể giải đáp, đối phương dường như không biết mối quan hệ của tôi với Công Tử Cao, tưởng tôi là người của hắn.

“Võ Thành Hầu, nếu tôi nhớ không lầm, trong truyền thuyết huyết mạch Nhân Vương có sức uy hiếp vô tận đối với nhân tộc, vậy tại sao Đế Tân lại bị liên quân chư hầu do Chu Vũ Vương dẫn đầu đánh bại, rồi Đế Tân thân vong, nhà Thương diệt vong?” Tôi nhìn Vương Ly trước mặt, cố ý làm ra vẻ không hiểu, mở miệng hỏi.

“Bởi vì huyết mạch Nhân Vương đã bị đoạt đi!” Vương Ly nhìn tôi, ánh mắt ẩn chứa vài phần trêu tức, nói: “Đế Tân là bậc nhân kiệt cỡ nào, khi còn niên thiếu đã nổi danh khắp các chư hầu với thiên tư thông minh, trời sinh thần lực, có thể bẻ cong xà nhà, thay cột trụ.” “Đáng tiếc, lại bị thằng tiểu nhị Tây Bá Xương kia ám hại, khi Đế Tân chinh phạt bộ lạc Hữu Tô thị, Tây Bá Xương đã sắp xếp một nữ tử tên Đát Kỷ trà trộn vào bộ lạc Hữu Tô thị.

Nữ nhân này chính là cửu vĩ hồ thời thượng cổ tu luyện thành đạo, thuật mị hoặc của nàng ta hiếm có trên đời ai địch lại được.” “Đúng như câu anh hùng khó qua ải mỹ nhân, ngay cả một Nhân Vương như Đế Tân cũng khó thoát khỏi sự mê hoặc của Đát Kỷ.

Dưới sự xúi giục của yêu nữ này, Đế Tân tin rằng dù không cần huyết mạch Nhân Vương, ngài ấy vẫn có thể vạn thế trường tồn.” “Vốn dĩ, sau khi lấy huyết mạch Nhân Vương ra, Đế Tân chắc chắn sẽ chết thảm, nhưng không hiểu vì sao, sau khi Đế Tân lấy huyết mạch ra và đặt ở tổ miếu nhân tộc, ngài ấy lại không hề bị ảnh hưởng, vẫn khí lực vô song, và còn hạ lệnh phế trừ chế độ nô lệ.” “Cuối cùng, Tây Bá Xương trở tay không kịp, đành phải cùng các lộ chư hầu phát động chiến tranh.

Đáng cười thay, những nô lệ được phóng thích kia, lại không muốn bãi bỏ chế độ nô lệ, mà quay sang đầu hàng các chư hầu, phản công Triều Ca.” Ánh mắt Vương Ly lộ ra vài phần u buồn “ai kỳ bất hạnh, nộ kỳ bất tranh”, tiếp tục nói: “Huyết mạch Nhân Vương phi phàm đến nhường nào, ngay cả Tây Bá Xương sau khi đoạt được thiên hạ cũng không thể cưỡng ép dung nạp huyết mạch Nhân Vương.” “Cuối cùng chỉ có thể phong ấn huyết mạch Nhân Vương vào Hoàng lăng, tránh để người khác có được.

Mặc dù có huyết mạch Nhân Vương trấn áp, nhưng không thể sánh bằng Nhân Vương chân chính, bảy trăm chín mươi năm sau,

huyết mạch Nhân Vương không được nhân tộc dung luyện, đã rơi vào trạng thái ngủ say." "Tần Chiêu Vương bèn diệt Chu lập Tần, cưỡng ép phá khai Chu Triều Hoàng lăng, lấy về huyết mạch Nhân Vương, đáng tiếc hậu nhân gia tộc vẫn luôn không có người kế nhiệm thích hợp, huyết mạch Nhân Vương cũng chỉ có thể bị bỏ xó một thời gian." "Cuối cùng, Bệ Hạ Thủy Hoàng Đế đã dung nạp nó vào cơ thể mình, trở thành Nhân Vương chí tôn, từ đó hoàn thành đại nhất thống." Khi Vương Ly nói đến cuối, ánh mắt lộ ra sự kính sợ không thể bỏ qua, cùng với lòng trung thành đối với huyết mạch Nhân Vương.

"Vậy tại sao một Đại Tần cường thịnh như vậy, lại vẫn băng hội ly tán?" Tôi nắm bắt được kẽ hở trong lời nói của Vương Ly, thừa thắng truy kích hỏi.

"Bởi vì khi Bệ Hạ thăng thiên, không kịp lấy ra huyết mạch Nhân Vương, Công Tử Phù Tô cũng bị chiếu giả ban chết.

Công Tử Hồ Hợi tuy là huyết mạch của Bệ Hạ, nhưng lại không biết cách lấy huyết mạch Nhân Vương ra, lại sợ bại lộ chuyện bản thân không có huyết mạch Nhân Vương, bèn đưa Bệ Hạ vào Lăng mộ Ly Sơn Hoàng lăng." Vương Ly không che giấu, kể lại đầu đuôi câu chuyện cho tôi như đang kể một câu chuyện.

Sau khi nghe xong lời của Vương Ly, tôi mới hiểu ra, hóa ra bên trong có nhiều bí mật đến vậy.

Không, cũng biết được một tin tức quan trọng, đó là trong Lăng mộ Thủy Hoàng ở Ly Sơn, Công Tử Cao sắp có được huyết mạch Nhân Vương!

Nếu huyết mạch Nhân Vương thật sự có hiệu quả uy hiếp nhân tộc, tôi nghĩ nhất định phải đến tranh đoạt ở Thủy Hoàng Lăng, không phải để cướp huyết mạch Nhân Vương đó, mà ít nhất cũng phải ngăn

cản Công Tử Cao có được nó.

"Khi Công Tử phái anh đến, có dặn dò gì không?" Vương Ly nhìn tôi đứng thẫn thờ tại chỗ, ánh mắt lộ ra chút bất mãn, giọng điệu cũng cao hơn không ít.

"Có, Công Tử dặn anh tự sát!" Tôi nhìn Vương Ly trước mặt, mặt không đỏ tim không đập thình thịch nói dối.

Tôi muốn xem thử, Vương Ly có phải là người trung thành ngu trung như Mông Điềm không.

"Hỗn trướng, dám lừa ta!" Vương Ly nghe vậy thì ngẩn ra một lúc, sau đó nhanh chóng phản ứng, đột nhiên nổi giận đùng đùng, trực tiếp nhấc tay, một luồng lệ mang màu đỏ mãnh liệt liền hung hăng bắn tới tôi.

"Bành!" Tôi giơ đao đỡ, trực tiếp chặn lại một luồng hồng mang, sau đó nhìn Vương Ly nói: "Tôi thực ra khá tò mò, tượng kim nhân kia có tác dụng gì?

Và cỗ quan tài đằng sau anh, bên trong nằm là ai?

Chương 845

Lý Băng?" "Chờ chết rồi khắc biết!" Vương Ly cười lạnh hai tiếng, hoàn toàn xác nhận, tôi tuyệt đối không phải người của Công Tử Cao, và không cùng một phe.

Bằng không, tôi tuyệt đối sẽ không giống như hắn ta, dùng hai chữ "Công Tử" để xưng hô Công Tử Cao.

Phải biết rằng, hắn ta có thể xưng hô như vậy, bởi vì hắn là gia thần của Công Tử Cao, còn tôi thì làm sao có thể là gia thần của Công Tử Cao chứ?

"Ồ?" Mắt tôi hơi nheo lại, lời tuy nhẹ nhàng, nhưng trong lòng lại không hề thả lỏng, ngược lại càng thêm cẩn trọng.

Bất kể Vương Ly khi còn sống như thế nào, hiện tại hắn ta tuyệt đối không phải người bình thường có thể đối phó.

Dù sao, sau khi chết lại bị đặt ở đây, rõ ràng là có vẻ bị "dưỡng thi" (nuôi thi thể), thực lực cũng như các phương diện năng lực chắc chắn phải vượt xa khi còn sống.

Huống hồ hai ngàn năm nay, đối phương vẫn luôn ở đây, ai biết được hắn có bao nhiêu lá bài tẩy chưa được biết đến, thêm vào đó thời Tiên Tần bách gia tranh minh, các loại năng nhân dị sĩ xuất hiện không ngừng.

Vạn nhất Vương Ly cũng từng có được một vài truyền thừa thì chắc chắn sẽ không dễ đối phó.

"Tiểu bối ngươi, thật là to gan lớn mật!" Vương Ly thần sắc lạnh nhạt nhìn tôi một cái, sau đó lạnh lùng nói: "Để ngươi được kiến thức, nhục thân tuyệt thế của ta!" "Ngươi không tò mò, trong quan

quách sau lưng ta, nằm là ai sao?

Bây giờ, ta sẽ nói cho ngươi biết, người nằm trong quan quách là ai!" Trong lúc Vương Ly nói, hai tay hắn nhanh chóng kết ấn, từng thủ thế cổ đạo giáo từ từ hiện ra trong tay.

Khi hai tay thi triển kết ấn, trên cỗ quan quách màu đen phía sau, đột nhiên hắc quang nồng đậm, sau đó nắp quan quách từ từ trượt mở.

Trong khoảnh khắc, áp lực nặng nề trực tiếp khuếch tán ra, giống như Thái Sơn đè xuống vậy!

Khí thế nặng nề vô cùng đó, theo hắc quang nồng đậm trên quan quách thăng lên, dần dần khuếch tán ra.

Cơ thể bên trong, không ai biết, cũng không thể xuyên qua hắc quang để nhìn rõ cảnh tượng trong quan tài, nhưng từ khí thế đó có thể thấy được, thực lực của người trong quan tài, tuyệt đối ở trên tất cả mọi người.

Tôi cảm nhận từng luồng khí thế bàng bạc dâng lên, nhìn Vương Ly, chậm rãi nói: "Xem ra cơ thể hiện tại chỉ là lớp vỏ người mượn tạm, nhục thân chân chính e rằng đang trong quá trình thuế biến phải không?" "Thuế biến ư?

Tiểu bối, ngươi hãy cảm nhận thật kỹ trạng thái nhục thân của ta đi!" Vương Ly dường như không hề vội vàng ra tay, còn có tâm trạng nói chuyện với tôi, hiển nhiên là có sự tự tin tuyệt đối vào thực lực của mình, đến mức hoàn toàn không chủ động tấn công ngay từ đầu, quả quyết tôi không làm gì được hắn!

Tôi nhìn Vương Ly thản nhiên tự tại trước mặt, làm sao lại không biết ý đồ của đối phương, chẳng phải hắn cũng đang kiên nhẫn chờ tôi sao, tôi phải làm rõ chuyện nhục thân của tên này là sao đã.

Nhìn từ trạng thái hiện tại của Vương Ly, dường như hắn có hai cỗ nhục thân, như một bản thể và một hóa thân, kiểu tồn tại này khiến người ta kinh ngạc và khó mà tưởng tượng được.

Cảm nhận khí tức ngày càng khủng bố trong quan quách, tôi nhìn Vương Ly nói: "Anh không lo lắng rằng tách rời nhục thân quá lâu, sẽ sinh ra linh trí mới sao?" "Nhưng nếu linh trí được sinh ra lại là ta thì sao?" Vương Ly trên mặt đột nhiên lộ ra một nụ cười thần bí.

Tôi nghe vậy, hai mắt bỗng nheo lại, đồng tử hiện lên vài phần kiêng dè.

Vào lúc này, Vương Ly lại như phát điên mà cười lớn, nói: "Tiểu bối, chẳng lẽ ngươi cho rằng Vương Ly của ngày xưa, có tư cách được Công Tử coi trọng sao?

Công Tử coi trọng ta, ta của sự tái sinh, hoàn mỹ kế thừa tất cả của tướng môn, bất kể tâm tính trí mưu hay thực lực, tất cả đều vượt trội hơn Vương Ly của ngày xưa." Nói rồi, ánh mắt Vương Ly liền nhìn về phía năm người trong đường hầm phía sau tôi, nói: "Ngươi dường như rất quan tâm đến sống chết của bọn chúng?" Vương Ly như một đứa trẻ hư tìm thấy đồ chơi mới, chú ý đến biểu cảm trên mặt tôi, sau đó cười nói: "Vậy ta sẽ giết bọn chúng, rồi giết cả ngươi, dùng oán phẫn của ngươi để trùng tố tân sinh, cùng ta, theo Công Tử quân lâm thiên hạ!" "Bành!" Đáp lại, tôi giận dữ chém một đao, Chu Du cầm Minh Hồng Đao, không hề thu liễm sức mạnh, một đao trực tiếp chém vào người Vương Ly.

"Két!" Trong chớp mắt, một vệt máu liền bắn ra, luồng hồng sắc quang mang bao quanh Vương Ly hoàn toàn không thể chống đỡ được công thế của Minh Hồng Đao.

"Tiểu bối, cỗ thân thể này đối với ta có tác dụng, không thể để ngươi hủy hoại nó." Vương Ly nhìn vết máu dài trên ngực mình, cười

nhạt nói một câu, như người không có việc gì, trực tiếp nhảy lùi về sau.

Trong khoảnh khắc, cỗ quan quách đang lơ lửng giữa không trung, hắc quang của nó trực tiếp xuyên thấu trời đất, bao trùm xuống dưới.

Không đợi tôi ra tay, bên trong quan quách liền đột nhiên đứng lên một nam tử trung niên thân hình vạm vỡ, hai mắt người này đen đỏ xen kẽ, chỉ cần đối mặt với hắn, cũng sẽ có một nỗi sợ hãi không tên dâng lên từ tận đáy lòng.

"Tiểu bối, ta sẽ mang đến cho ngươi vô tận thống khổ và tuyệt vọng!" Giọng Vương Ly từ trong miệng người đàn ông kia truyền ra, sau đó thân hình như tia chớp, trực tiếp lướt về phía đường hầm phía sau.

"Bành!" Tôi không chút do dự, trực tiếp chọn cứng đối cứng, một tay tóm lấy Vương Ly đang nhanh chóng lướt đi giữa không trung, sau đó một tay đột nhiên bùng nổ sức mạnh cực kỳ kinh khủng, trực tiếp ấn hắn xuống tấm đá phía trước.

Cả tấm đá bị lực lớn va đập, cũng phát ra một tiếng vang trầm đục, đất đai xung quanh lập tức nứt ra, như mạng nhện vậy.

Thế nhưng Vương Ly lại không hề bị thương, bình tĩnh đối mặt với tôi, hoặc trong lòng không hề khuất phục, nhục thân của hắn hoàn toàn không để ý đến va chạm cấp độ này.

Tôi cũng nhận ra thái độ của Vương Ly, lập tức xé nát giáp trụ thân trên của hắn, nhục thân dưới giáp trụ có màu huyền hoàng, hoàn toàn không giống cơ thể mà con người có thể sở hữu.

"Huyền Hoàng!" Tôi nhìn thấy điều đó, sắc mặt biến đổi, vô cùng chấn động.

Không hiểu tại sao, huyền hoàng chi khí lại có thể xuất hiện trên

người một người như vậy?

Trong truyền thuyết, huyền hoàng chi khí đó chính là bản nguyên sinh mệnh của Chân Long, cái gọi là "long chiến vu dã, kỳ huyết huyền hoàng" (rồng đánh nhau ở cánh đồng, máu nó có màu huyền hoàng), chính là chỉ bản nguyên sinh mệnh Chân Long, huyền hoàng chi khí.

Người và rồng là hai chủng loài khác nhau, tầng thứ sinh mệnh khác nhau, tự nhiên không thể dùng thân người dung nạp huyền hoàng chi khí.

Ngay cả tôi, mang trong mình ba đạo Long chi huyết mạch, cũng không sinh ra cái gọi là huyền hoàng chi khí, bởi vì chưa chân chính hóa rồng, không thể sinh ra bản nguyên Chân Long chân chính.

Nhưng, Vương Ly trước mặt lại phá vỡ nhận thức của tôi, dùng thân người, dung luyện huyền hoàng chi khí, cứng rắn ngưng luyện nhục thân của mình thành như Long khu vậy.

Cứ như có người dùng tre trúc xây một tòa nhà ba mươi tầng, mà lại kiên cố và ổn định như tòa nhà xây bằng xi măng cốt thép vậy, hoàn toàn là chuyện không thể.

Nhưng bây giờ, Vương Ly lại biến một chuyện không thể thành có thể, khiến tôi vô cùng chấn kinh, đồng thời cũng có một nỗi lo lắng sâu sắc.

Phải biết rằng, Vương Ly chỉ là cấp dưới của Công Tử Cao, ngoài ra còn có Lý Băng, thậm chí trong bóng tối, không biết có bao nhiêu người thuộc về Công Tử Cao.

Nếu tất cả đều có thực lực như Vương Ly, thậm chí còn vượt xa thực lực của Vương Ly, tôi không dám tưởng tượng, đó sẽ là một cảnh tượng như thế nào.

Đột nhiên, trong đầu tôi lại hiện lên lời của Phu gia mà tôi từng gặp trước đây, đối phương từng nói, bên ngoài sẽ rất hỗn loạn, cuối cùng tôi cũng sẽ chọn cách ẩn mình trốn tránh tai họa.

Điều đó khiến tôi không khỏi nghi ngờ, điều mà Phu gia nói không chỉ là Công Tử Cao sẽ quân lâm thiên hạ, đoạt lại tất cả những gì thuộc về Đại Tần, hoặc tất cả những gì thuộc về Nhân Vương!

Chương 846

Vì Công Tử Cao có ý muốn trở thành Nhân Vương, tất yếu sẽ tìm cách có được huyết mạch Nhân Vương, khi đó, có huyết mạch Nhân Vương, lại có những cấp dưới như Vương Ly, việc tranh đoạt thiên hạ, dường như cũng không phải là chuyện không thể.

Dù sao, thật sự đến một tầng thứ nhất định, vũ khí nóng trên thế gian không thể gây ra bất kỳ tổn hại nào cho họ, chứ đừng nói đến việc giết chết.

Người có thể đối phó, chỉ có những người ở cùng một giai tầng thực lực mới có thể làm được.

"Kiệt kiệt kiệt kiệt." Vương Ly nhìn vẻ mặt chấn kinh của tôi, liền cười lạnh nói: "Nhục thân của ta là thân của Tần Tướng, ngay cả trong Thủy Hoàng Lăng, ta cũng thuộc hàng trung thượng chi tư!" Vương Ly rất hài lòng với biểu cảm của tôi, kiểu chấn kinh đó, không nghi ngờ gì là đang thừa nhận thực lực của hắn!

"Nhục thân của ta là thân của Tần Tướng, ngay cả trong Thủy Hoàng Lăng, ta cũng thuộc hàng trung thượng chi tư!" Một câu nói của Vương Ly, mang đến cho tôi sự chấn động, còn hơn cả thực lực mà hắn đã thể hiện, càng thêm kinh hoàng.

Thông tin mà câu nói đó bao hàm quá lớn, lớn đến nỗi tôi không khỏi ngây người.

Thủy Hoàng Lăng, nơi đã để lại vô số truyền thuyết thần bí, mang đến cho thế nhân những tưởng tượng vô tận.

Một hoàng lăng không hề ẩn giấu, thế nhân đều biết nó ở đâu, nhưng từ trước đến nay chưa từng có ai dám tiến vào, từ cổ chí kim, không ai dám vượt qua giới hạn nửa bước.

Bất kể cái gọi là Lão Cửu Môn, các phái Bàn Sơn Tá Lĩnh, hay thế lực chính thức của triều đình, đều không ai dám quấy nhiễu nơi trường miên của nó.

Trong truyền thuyết, bên trong có mấy chục vạn binh mã dũng, bây giờ xem ra cái gọi là binh mã dũng đó, có thể chính là kiểu tồn tại như Vương Ly, hoặc thời Tiên Tần, quân Tần hoành hành thiên hạ, bách chiến bách thắng, có mối liên hệ mật thiết với nhục thân của họ.

Có lẽ cũng chỉ có Thủy Hoàng Đế, mới có thể tạo ra thế lực khủng bố như vậy, mới có thể quét sạch Lục Quốc, hoàn thành bá nghiệp đại nhất thống, kiến lập cơ nghiệp bất thế của Đại Tần.

Sau khi Thủy Hoàng Đế qua đời, mấy chục vạn quân Tần ở biên quan không rõ tung tích, điều này khiến Tần Nhị Thế vô lực chống đỡ, cuối cùng tự mình chôn vùi cơ nghiệp.

Nhưng, mấy chục vạn quân Tần lại không để lại chút sử liệu nào, đi đâu trở thành bí ẩn, chẳng phải quá cổ quái sao?

Bây giờ xem ra, mấy chục vạn quân Tần, có lẽ đều đã vào Thủy Hoàng Lăng, tồn tại dưới một hình thức khác, hoặc bằng một phương thức khác, chờ đợi Thủy Hoàng Đế trở về, hoặc chờ đợi Công Tử Cao trở thành Nhân Vương, rồi lại từ Thủy Hoàng Lăng sát xuất!

"Tiểu bối, tuyệt vọng rồi sao?" Vương Ly lộ vẻ châm chọc, trực tiếp tóm lấy cánh tay tôi, sau đó hung hăng ném về phía sau, trong tích tắc, thân hình hai người liền đổi chỗ.

"Bành!" Tôi bị ấn mạnh xuống đài đá, trong lúc bất ngờ vừa rồi, tôi bị Vương Ly đánh cho trở tay không kịp, về nhục thân, tôi đã không còn ưu thế, ngược lại bị Vương Ly chiếm thượng phong.

Nhục thân của đối phương vô cùng cổ quái, là sức mạnh cực kỳ thuần túy, không có bất kỳ sức mạnh thần dị nào ẩn chứa trong đó, chỉ

là sức mạnh thuần túy mà nhục thân thể hiện ra.

"Tiểu bối, nhục thân của ta, đã trải qua Hoàng Tuyền Thủy tẩy luyện, không rơi U Minh, ngoan ngoãn chịu chết đi!" Thấy tôi bỗng nhiên vùng thoát, gạt tay hắn ra, trực tiếp lùi về phía sau, Vương Ly không hề lay động, hoàn toàn không để tôi vào mắt.

Nếu trước khi cỗ nhục thân kia hoàn toàn thành hình, Vương Ly chắc chắn sẽ không giao thủ với tôi, nhưng bây giờ nhục thân đã thành hình, thì ngay cả Chân Long hắn cũng có thể chiến một trận.

"Ngươi có biết, Tần binh Đoán Thể Pháp, tại sao có thể trấn áp Lục Quốc không?" Vương Ly thấy tôi vẻ mặt cẩn trọng nhìn hắn, không khỏi cười nói: "Khi Bệ Hạ Thủy Hoàng Đế có được huyết mạch Nhân Vương, từng đến tổ miếu nhân tộc, có được pháp Đoán Thể của nhà Thương, sau đó cải tạo, sáng tạo ra Tần binh Đoán Thể Pháp, lấy Chân Long chi nguyên, phụ thêm Hoàng Tuyền Thánh Thủy, khiến người Tần chúng ta, có thể luyện được nhục thân vô thượng, tung hoành Lục Quốc, bách chiến bách thắng!" "Tiểu bối, ngươi hẳn nên cảm thấy vinh hạnh mới phải, nhục thân của ta xuất thế, nhất định sẽ dùng máu của ngươi, mở ra đạo sát phạt của ta!" Vương Ly vừa nói, vừa từng bước tiến về phía tôi.

Trong mộ thất này, không biết Vương Ly có kiêng dè thứ gì không mà ra tay rất kiềm chế, có ý thức khống chế phạm vi.

Điểm này, tôi đã nhận ra, nhưng lại không lợi dụng, bởi vì ngay cả Vương Ly cũng kiêng dè, tôi không nghĩ Vương Ly đang giở trò.

Bởi vì trong giao đấu vừa rồi, Vương Ly thực tế chiếm thượng phong.

Bất kể từ phương diện nào, hắn cũng không giở trò vặt vãnh kiểu đó, đặc biệt là trước vẻ tự phụ và tự tin gần như tuyệt đối của Vương Ly.

So với Vương Ly, tôi thì có nhiều mưu kế hơn, cũng không biết hai ngàn năm Vương Ly ngủ say, có phải đã khiến hắn thêm thuộc tính "nói nhiều" không, hay bản thân Vương Ly vốn đã như vậy.

Trong những lời lẩm bẩm của hắn, thực ra đã tiết lộ vấn đề, đó là môn Tần binh Đoán Thể Pháp.

Nghe có vẻ như Tần binh Đoán Thể Pháp không có bất kỳ vật gì khắc chế, nhưng thực tế, tôi đã tìm ra cách có thể phá vỡ nhục thân của hắn, đó là ba đạo Long chi huyết trên người tôi.

Hoàng Tuyền Thánh Thủy khó thoát khỏi phạm trù thuộc về âm, Chân Long bản nguyên, hòa với nó, quả thực có thể có hiệu quả đồng hóa, nhưng đồng thời cũng mất đi sự bá đạo của Chân Long, và sự nặng nề của Hoàng Tuyền.

Ba đạo Long chi huyết tuy không khiến tôi sinh ra Chân Long bản nguyên, nhưng Chân Long chi huyết vẫn là Chân Long chi huyết, dùng nó để phá vỡ nhục thân của Vương Ly, tuyệt đối có thể.

Thứ nhất, cùng một mạch nguyên, bất kể thế nào, Chân Long bản nguyên cũng là một phần của Chân Long, Chân Long huyết mạch cũng là một phần của Chân Long, lực lượng đồng nguyên va chạm lẫn nhau, chắc chắn sẽ có một bên bị thương.

Tôi muốn lợi dụng, chính là điểm này.

Vương Ly phía trước, không hề biết suy nghĩ trong lòng tôi, thân hình hắn đã động.

Một bước bước ra, liền mang theo từng trận âm bạo, tiếng ma sát kịch liệt của nhục thân đột phá âm chướng, gần như trong chớp mắt, Vương Ly trực tiếp một quyền đánh thẳng vào mặt tôi.

Một lực phá mười hội, một lực phá vạn pháp, chiêu thức của Vương Ly đơn giản, nhưng cũng thô bạo.

Nếu là người có nhục thân không đủ cường đại, e rằng sẽ trực tiếp bị một quyền đánh trúng, dù không chết, cũng sẽ lập tức mất hết toàn bộ sức chiến đấu, đại não cũng sẽ bị tổn thương.

Nhưng tôi thì khác, trực tiếp nghiêng người sang một bên, sau đó Minh Hồng Đao từ lòng bàn tay xoay tròn, rồi chém xéo một đao, trực tiếp lướt qua dưới nách Vương Ly.

"Ồ.

Tiểu bối, đao của ngươi làm sao có thể phá vỡ nhục thân của ta?" Vương Ly thấy một đao tới, không hề có nửa điểm căng thẳng, thậm chí còn có tâm trạng mở miệng trêu chọc.

Thực tế, một đao chém ra, hắn hoàn toàn có cách để chặn lại, nhưng lại không làm, muốn thể hiện rõ cường độ nhục thân của mình.

"Xuy lạp." Sau khi hai tay giao đấu, Vương Ly thân hình bạo lùi, va chạm vào cỗ quan tài đen phía sau, mới dừng lại được thân hình.

Còn tôi thì đứng yên tại chỗ, không hề nhúc nhích, vẫn giữ tư thế ra đao, trên mặt đất phía trước, có một vũng dịch thể màu huyền hoàng, đó là máu trong cơ thể Vương Ly.

Vương Ly đưa tay sờ dưới nách, trên mặt có chút kinh ngạc, cũng có chút chấn kinh và khó tin.

Hắn không nghĩ tôi có thể phá vỡ nhục thân của hắn, càng không nghĩ mình thật sự đã trúng chiêu, dưới sự sơ suất, trực tiếp chịu một thiệt thòi lớn.

Chương 847

Nói trắng ra, cả hai đều đã đánh giá sai cường độ nhục thân, và cũng vì không đủ hiểu rõ tôi nên mới xuất hiện tình huống như vậy.

Bây giờ hắn cũng đã nhìn ra, huyết của tôi, cực kỳ khắc chế nhục thân của hắn.

"Công Tử, người này kiệt ngạo bất tuần, không cam chịu dưới người, e rằng khó có thể bị Công Tử sử dụng!" Trong một đại điện sáng sủa đường hoàng, có hai bóng người ngồi trong phòng, một người ngồi cao, ở chính giữa phía trên, một người ngồi bên cạnh, ngồi bệt xuống đất, cả hai đều mặc trang phục dày dặn, có tập tính sinh hoạt như người cổ đại.

Người vừa nói chuyện, chính là nam tử trung niên ngồi bệt, khẽ nâng chén rượu trên bàn, hướng về vị Công Tử trẻ tuổi ngồi phía trên, khẽ cúi người, sau đó mới nhẹ nhàng nhấp rượu trong chén.

"Ồ?

Lý Băng e rằng đã đoán sai rồi, ta cho rằng, người này nhất định sẽ chấp nhận sự chỉ dẫn của ta, phá vỡ cục diện, tìm đến ta, và chắc chắn sẽ đi tìm theo chỉ dẫn của ta." Vị Công Tử trẻ tuổi không ai khác, chính là người giật dây mọi chuyện mà tôi đã đoán, lúc này, Công Tử Cao đang thản nhiên nhìn vào một chiếc thủy kính ở giữa đại điện.

Trong thủy kính, xuất hiện đoàn người của tôi.

"Công Tử, tượng kim nhân trong mộ đó, không cần di chuyển sao?

Tránh cho sau này mộ thất bị phá hủy, chôn vùi tượng kim nhân đó dưới núi." Lý Băng đã sống hơn hai ngàn năm, lúc này lại vẫn như

một gia thần, cung kính hầu hạ Công Tử Cao.

Kể từ sau lần Công Tử Cao chọn người bố cục thất bại trước, Lý Băng liền trực tiếp rời khỏi Tứ Cô Nương Sơn, đi lại khắp thế gian, tìm kiếm nhân tuyển thích hợp hơn cho Công Tử Cao, cuối cùng người được chọn chính là tôi.

Thực ra lúc đầu, hắn chú ý đến Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử, sau đó lại chú ý đến Tiểu Ca, vốn dĩ cho rằng sẽ chọn ra một người thích hợp trong ba người đó.

Nhưng cuối cùng tôi lại hoành không xuất thế, che lấp đi phong thái của ba người kia, cũng khiến Lý Băng ngay lập tức xác định được nhân tuyển.

Sau khi đã chuẩn bị xong, Lý Băng tự nhiên phải bẩm báo Công Tử Cao, khởi động bố cục.

Đối với Lý Băng, hắn đã sớm trở thành gia thần của Công Tử Cao, tự nhiên mọi việc đều phải lấy Công Tử Cao làm chủ.

"Không cần, hắn sẽ mang kim nhân đi." Công Tử Cao nghe vậy, liền lắc đầu cười nói: "Mười hai kim nhân, nhất định phải do hắn khai mở, cũng phải do hắn hiến tế, nếu không sát trận trong Thủy Hoàng Lăng sẽ không đóng lại." "Công Tử, vậy có cần truyền lời cho Vương Ly, bảo hắn tha cho nhóm người Chu Du không?" Lý Băng nghe vậy, lập tức mở miệng đề nghị.

Đối với sống chết của Vương Ly, bất kể Lý Băng hay Công Tử Cao, đều không để tâm.

Bởi vì cái gọi là Tần binh Đoán Thể Pháp, trong Thủy Hoàng Lăng căn bản không thiếu, nhân số quá nhiều, thiếu một hai người cũng không ảnh hưởng.

Huống hồ Vương Ly, cũng chỉ là một vật thí nghiệm, không tính là

thành công, cũng không tính là thất bại.

Đối với Công Tử Cao và Lý Băng, hắn thuộc về một thứ "kê lặc" (gân gà, vô dụng nhưng bỏ thì tiếc), bởi vì không đạt được tầng thứ dự kiến, nếu không Vương Ly đã sớm được đưa về quần thể lăng mộ nơi Công Tử Cao ở, chứ đâu phải bị đặt trong mộ của Lý Băng.

Thuần túy là đã từ bỏ Vương Ly, mặc kệ hắn tự sinh tự diệt.

Đương nhiên, nếu Vương Ly đột nhiên có những biến hóa kỳ lạ, hoặc đột nhiên trở nên cường đại hơn, thì Công Tử Cao sẽ nhìn hắn bằng con mắt khác, không chừng sẽ coi hắn là người của mình.

Chỉ tiếc, Vương Ly lại không hề biến hóa, uổng phí một phen tâm huyết của Công Tử Cao.

"Không cần, cứ để hắn tự làm tốt rồi, huống hồ ta cũng rất có hứng thú với huyết mạch của Chu Du." Công Tử Cao nói, lắc nhẹ chén rượu trong tay, trong mắt lộ ra vài phần mong đợi.

"Huyết mạch của người này, quả thực kỳ lạ, ngay cả những người kế thừa huyết mạch thượng cổ, có lẽ cũng không có huyết mạch cường hãn như hắn." Lý Băng đã không còn là Lý Băng trong lịch sử, hắn đã thể hiện thực lực trên phương diện tu vi, Vương Ly không thể sánh bằng, tự nhiên hắn cũng có tư cách bình phẩm.

"Hắn hẳn là có thể ngưng luyện ra Chân Long chi khu, chỉ tiếc đối với huyết mạch Chân Long, hắn sử dụng chưa đủ, thậm chí còn chưa kích phát toàn bộ tiềm năng trong huyết mạch.

Điều này hẳn là có liên quan rất lớn đến việc không có truyền thừa huyết mạch tương ứng, nếu đổi thành những người kế thừa huyết mạch thượng cổ kia…" "Thì sẽ khác rồi, những người kế thừa huyết mạch thượng cổ đó, có pháp truyền thừa huyết mạch hoàn chỉnh, chỉ cần kích hoạt huyết mạch, liền có thể có được truyền thừa hoàn

chỉnh, có thể khai thác huyết mạch đến cực hạn, chứ đâu như tiểu tử Chu Du này, giữ trong tay bảo sơn mà không biết sử dụng, thật đáng thương làm sao." Công Tử Cao nhấp một ngụm rượu ngon, lại tiếp tục nói: "Để Vương Ly kích phát lực lượng huyết mạch trong cơ thể hắn đi, cũng vừa hay để hắn lại mạnh hơn một chút, nếu không ngôi mộ nhà Chu, vào dễ ra khó đấy." Lý Băng một bên nghe vậy, tay cầm chén rượu hơi khựng lại một chút, sau đó lại nhẹ nhàng đặt xuống.

Công Tử Cao nhìn Lý Băng, khẽ cười nhưng không nói gì.

Hắn rõ ràng biết tại sao Lý Băng lại khựng lại như vậy, bởi vì Lý Băng cũng có tư tâm của mình, nhưng hắn cũng không bận tâm.

Đối với Công Tử Cao, mỗi người đều có tư tâm, chỉ cần phân rõ được chủ thứ, cân nhắc được lợi hại, thì sẽ tự biết cách lựa chọn.

Hắn tin vào ánh mắt nhìn người của mình, cũng tin vào lòng trung thành của Lý Băng.

Nếu không như vậy, năm đó sau khi Lão Cửu Môn thất bại, hắn đã ra tay loại bỏ Lý Băng rồi, đâu lý nào lại cho Lý Băng cơ hội như vậy?

Bởi vì hắn biết, Lý Băng vẫn trung thành với hắn, cho nên mới cho Lý Băng cơ hội "lập công chuộc tội".

Nhưng, với tư cách là người ở vị trí thượng vị, Công Tử Cao cho rằng có cần thiết phải răn đe.

"Ta không hy vọng sự kiện Lão Cửu Môn lại tái diễn, bất kể ngươi có kế hoạch gì, cũng phải phân rõ được đâu là việc quan trọng hơn." Lời nói của Công Tử Cao, thực tế đã mang ý bất mãn, thậm chí có thể coi là đang cảnh cáo Lý Băng.

Lý Băng nghe vậy, toàn thân không kìm được mà run rẩy, khi cảm thấy ánh mắt của Công Tử Cao không dừng lại trên mình, mới thở

phào nhẹ nhõm.

Sau đó, Lý Băng cũng mở miệng giải thích: "Công Tử, chuyện Lão Cửu Môn thực tế không phải thần gây rối từ bên trong, mà là Trương Đại Phật Gia đã nhận ra nguy hiểm, diễn một màn khổ nhục kế." "Vậy Cấm Bà Thần không phải do ngươi phóng thích sao?" Công Tử Cao thản nhiên hỏi một câu.

"Công Tử, Cấm Bà Thần trong mộ đó, thứ đó căn bản không phải do thần nuôi dưỡng, mà là Trương Đại Phật Gia phóng thích." Lý Băng trong lòng có khổ cũng không nói ra được, dù sao ai mà biết được người được chọn lại diễn ra một màn khổ nhục kế như vậy, phá vỡ tất cả bố cục và kế hoạch, đến mức không thể không tìm kiếm nhân tuyển mới.

Chính vì lý do này, mà Công Tử Cao lại lãng phí gần trăm năm thời gian chờ đợi.

Công Tử Cao nghe vậy, nhẹ nhàng đặt chén rượu lên bàn, ánh mắt cũng rời khỏi thủy kính, chậm rãi nói: "Vậy Cấm Bà Thần hiện tại có ở trong mộ không?" Lý Băng khẽ cúi người, sau đó gật đầu, đáp lại câu hỏi của Công Tử Cao.

"Nó đã biến thành thứ gì rồi?

Ngươi không định để nó nuốt chửng Vương Ly, trở nên lợi hại hơn một chút sao?" Công Tử Cao mở miệng hỏi.

"Công Tử, Chu Triều Hoàng Lăng e rằng có biến cố, khi đó không chừng sẽ cần Cấm Bà Thần làm vật hy sinh tiến vào." Lý Băng không che giấu, trực tiếp nói ra kế hoạch của mình.

"Lý Băng à, ta trong hai ngàn năm nay, không phải chỉ hư phí quang âm trong mộ, những việc ngươi làm, tất cả mưu tính, tất cả chuẩn bị, ta đều biết rõ như lòng bàn tay." "Ta rõ ràng, ngươi ở đó,

cũng rõ ràng ngươi muốn làm gì, trong mộ nhà Chu quả thực có tiên đan, cái ngươi cầu không ngoài viên tiên đan đó, có được viên tiên đan đó, ngươi có thể lập tức thành tiên, trở thành một tiên nhân cùng trời đất đồng thọ." "Nhưng ta không thể không cảnh cáo, Chu Triều Hoàng Lăng đã trải qua bảy trăm chín mươi năm, sớm đã tự thành một giới.

Chương 848

Tuy đó là một mắt xích vô cùng quan trọng trong bố cục của ta, nhưng đối với Chu Triều Hoàng Lăng, ta cũng không hiểu biết quá nhiều." "Nếu ngươi cho rằng Chu Triều Hoàng Lăng chẳng qua chỉ nhiều thêm vài con quái vật, thì ngươi đã lầm to rồi.

Ngươi nghĩ sau khi Tần diệt Chu, từ Hoàng Lăng của họ đoạt lại huyết mạch Nhân Vương, thật sự không có thủ đoạn phản kích sao?" "Ta hai ngàn năm nay, vẫn luôn phòng bị, nếu có người trở thành quân cờ phá hoại bố cục của ta, vậy thì đừng trách ta vô tình." Công Tử Cao không ngẩng đầu nói, ngữ khí tràn đầy sự bá đạo tuyệt đối, không cho phép ai từ chối.

"Dạ!" Lý Băng lập tức đứng dậy, cung kính cúi người hành lễ với Công Tử Cao.

Trong mộ Lý Băng.

"Xuy lạp!" Một đạo huyết dịch màu huyền hoàng phun ra, Vương Ly như một dã thú đầy vết thương, tuy không bị thương chí mạng, nhưng lại luôn bị tôi áp đảo, nếu cứ tiếp tục như vậy, phần lớn cũng sẽ chết thân hồn tiêu tán.

Tôi đứng cách đó không xa, lại thản nhiên tự tại, cầm Minh Hồng Đao đứng yên, không có bất kỳ động tác thừa thãi nào.

Hai mắt Vương Ly phát ra quang mang quỷ dị, tràn đầy oán hận, vốn dĩ muốn hành hạ tôi đến chết, tuyên cáo sự trở lại của Vương Ly, nhưng bây giờ lại xuất sư bất lợi, trực tiếp bị tôi đánh thành ra thế này.

Ở giữa, hắn mấy lần suýt mất mạng, buộc phải làm ra hành vi "bỏ quân giữ tướng", mấy lần đều dùng bộ phận cơ thể để chống đỡ công

thế của tôi.

"Nếu chỉ có thực lực như vậy thôi, thì tôi đành phải chém đầu anh, sau đó hủy hoại cả hai cỗ nhục thân, đánh tan hồn phách của anh." Khi lời tôi vừa dứt, nhiệt độ trong cả mộ thất đều đột nhiên hạ xuống vài phần.

Cảm nhận sát ý trong lời nói của tôi, những người trong đường hầm phía sau lập tức nhanh nhẹn lùi về sau.

Họ hiểu rõ, lời tôi nói thực ra không phải để Vương Ly nghe, mà là để mấy người bọn họ nghe, như một ám hiệu, bảo rằng đã đến lúc phải rút lui.

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử, hai người họ hiểu rõ nhất lời nói ẩn ý của tôi.

Bởi vì mấy lần xuống mộ, đều nhờ vào sự lý giải đó, mà giữ được tính mạng cho bản thân.

Hoắc Linh và Ô Thiền cũng không dừng lại, hai cô gái hiểu rõ tôi muốn làm gì, cũng hiểu rõ cuộc chiến đã đến thời khắc mấu chốt, nếu lúc đó để Vương Ly nắm lấy cơ hội, hắn nhất định sẽ tìm cách vượt qua tôi, khống chế con tin trong đường hầm.

Vương Ly trong mộ, khi nghe lời tôi nói, trên người nổi giận đùng đùng, đồng thời có một nỗi sợ hãi nhàn nhạt dâng lên.

Hắn không thể nào tin được, nhục thân mà hắn vẫn luôn tự hào, lại sẽ bị huyết của tôi khắc chế.

Nếu ngay từ đầu hắn biết một chút điều đó, thì đã không giao thủ với tôi, sẽ tìm cách bỏ trốn, đâu thể nào rơi vào tình cảnh hiện tại?

Việc có hay không cỗ nhục thân kia thực tế đều không quan trọng, nhưng cỗ nhục thân này, hắn lại không thể từ bỏ, không chỉ vì cỗ nhục thân đó cường đại, mà vì cỗ nhục thân đó có thể tiến vào lăng

mộ của Công Tử Cao.

Đương nhiên, hắn không hề biết, Công Tử Cao căn bản không hề coi hắn là cấp dưới quan trọng.

Nếu hắn biết trong lòng Công Tử Cao, hắn chỉ là một con rối và bia đỡ đạn, không chừng sẽ tự sát ngay tại chỗ.

Nhưng hiện tại, Vương Ly không biết tình hình, chỉ còn cách liều chết một phen, hoặc là giết chết tôi, thoát thân đi, chỉ cần trốn về lăng mộ của Công Tử Cao, không chừng có thể tu phục được những tổn thương của cỗ nhục thân kia.

Nói xong, Vương Ly liền lớn tiếng quát: "Tiểu bối, nếu ta buông tay buông chân, đánh nát cái mộ này, dẫn dụ quái vật đó đến, ngươi nhất định sẽ không thoát được!" Vương Ly quát lớn một tiếng, liền không màng những thứ khác, trực tiếp một quyền hung hăng đánh về phía đỉnh mộ thất phía trên.

Nhưng tốc độ của tôi còn nhanh hơn, trực tiếp xuất hiện phía trên nắm đấm của hắn, Minh Hồng Đao từ trên xuống chém xuống.

Một đao không hề hoa mỹ, cũng không có chiêu "thanh đông kích tây", tôi muốn trực tiếp, trước khi không biết rốt cuộc sẽ có biến cố gì xảy ra, tôi nghĩ cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Thấy Minh Hồng Đao chém xuống, đồng tử Vương Ly co rụt lại, trong mắt lóe lên một tia thần sắc giãy giụa, nhưng cuối cùng lại không dám dùng cánh tay để đỡ.

Chỉ thấy, Vương Ly thân hình xoay chuyển, sau đó từ giữa không trung trượt xuống, trực tiếp bay đến trước cỗ quan tài đen phía dưới.

"A!" Vương Ly gầm lớn một tiếng, sau đó hai tay đột nhiên ôm lấy quan quách, quát lớn: "Đứng lên cho ta!" Toàn thân trên dưới cơ bắp cuồn cuộn, gân xanh nổi lên, hắn cưỡng ép kéo cỗ quan tài đen từ

giữa không trung xuống, sau đó vác lên vai, coi nó như vũ khí của mình.

"Ta thề phải giết ngươi!" Vương Ly gầm lớn một tiếng, vác cỗ quan tài đen, liền quét ngang về phía tôi, động tác cực kỳ nhanh nhẹn, lực đạo hung mãnh, đến nỗi tôi cũng không thể không tạm thời tránh né.

Nhưng quan tài đen cũng có điểm yếu của nó, đó là nó giòn hơn cơ thể Vương Ly, độ cứng không đủ cao.

Trong tình huống này, tôi lập tức tìm thấy cơ hội phản kích, Minh Hồng Đao nhanh chóng vung lên, như chém dưa thái rau, dễ dàng trực tiếp chém nát quan tài đen, sau đó Minh Hồng Đao thẳng chỉ Vương Ly.

"Ta hận!" Vương Ly nhìn cỗ quan tài đen từng lớp nổ tung, không còn vũ khí thuận tay, căn bản không dám cứng đối cứng với tôi.

Huyết của tôi quá khắc chế nhục thân của hắn, đặc biệt là Minh Hồng Đao cũng cực kỳ phi phàm, sau khi nhiễm Long huyết của tôi, gần như chỉ cần va chạm nhẹ, cũng có thể phá vỡ nhục thân của hắn.

Trong kiểu đấu pháp này, hắn càng ngày càng bị kiềm chế, chỉ có thể không ngừng bị động chịu đao, vết máu trên người cũng càng ngày càng nhiều.

"Haha.

Xem anh trốn đi đâu!" Tôi nhanh chóng xông lên, trước hết một đao vờ tấn công yết hầu hắn, sau đó nhanh chóng xoay chuyển thân đao, trực tiếp chém toạc cả thiên linh cái của hắn.

"A!" Vương Ly đau đớn gầm lớn một tiếng, hai tay điên cuồng vung về phía trước, nhưng tôi đã sớm chuyển ra phía sau hắn, một đao trực tiếp chém xuống.

“Két!” Gần nửa cái đầu lập tức nứt đôi thành hai nửa, rũ xuống hai bên vai, cảnh tượng cực kỳ tàn khốc.

“Rắc.” Khi tôi hủy đi nhục thân khác của Vương Ly và tiêu diệt linh hồn hắn, mộ thất phía trên đột nhiên nứt ra một khe hở.

Một sinh vật hình người toàn thân bao phủ lông lá từ từ bay xuống từ đỉnh mộ thất.

“Cấm Bà Thần!” Khoảnh khắc vật đó xuất hiện, tôi lập tức nhận ra lai lịch của nó.

Trước đây tôi đã tự hỏi tại sao Cấm Bà Thần vẫn chưa xuất hiện, rõ ràng trứng Cấm Bà Thần đã có trong mộ.

Hóa ra Cấm Bà Thần ẩn mình ở phía trên mộ thất.

Điều kỳ lạ là, tại sao Cấm Bà Thần lại xuất hiện vào lúc này?

Chương 849

Cấm Bà Thần mang lại cho tôi một cảm giác kỳ lạ, như thể nó đang đợi tôi giết chết Vương Ly.

"Kỳ lạ, mắt của Cấm Bà Thần cũng kỳ quái?" Khi Cấm Bà Thần đáp xuống đất, tôi phát hiện, đôi mắt nó ẩn dưới lớp lông hiện lên một sắc đen đỏ quỷ dị, giống hệt màu mắt của nhục thân Tần Tương mà Vương Ly chiếm giữ.

Cảnh tượng sau đó càng khiến tôi vô cùng chấn động.

Cấm Bà Thần hoàn toàn phớt lờ tôi, thẳng tắp đi tới trước thi thể Vương Ly, sau đó lông trên người nó điên cuồng dũng động, bao bọc toàn bộ thi thể Vương Ly, giống như nhện săn mồi, kết nó thành kén.

Cơ thể Cấm Bà Thần đột nhiên nứt ra, tại nơi lông đen bung ra, một cái khe nứt khổng lồ đầy vô số răng sắc nhọn, như thể vực sâu há miệng, trực tiếp đưa cái kén đen vào bên trong.

Sau đó, thể thái của Cấm Bà Thần cũng xảy ra biến hóa, một loại biến hóa quỷ dị!

Đừng nói tôi, ngay cả Lý Băng – người tạo ra mọi thứ – cũng sẽ không biết Cấm Bà Thần sẽ biến hóa theo hướng nào, hoặc tiến hóa ra sao.

Cấm Bà Thần khi nuốt chửng nhục thân Vương Ly, toàn bộ cấu trúc sinh mệnh đều đang tái tạo, biến hóa.

Có thể nói sau khi quá trình này kết thúc, Cấm Bà Thần sẽ hoàn toàn không còn là loại sinh vật ban đầu nữa.

Lớp lông đen phủ kín toàn thân nó đang rụng từng mảng, như một bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối đang trải qua hóa trị.

Trên người nó tỏa ra ánh sáng đen quỷ dị, làn da dần dần chuyển sang màu đồng xanh quỷ dị, và ánh sáng đen cũng dần dần thẩm thấu vào bên trong cơ thể.

Có thể nhìn thấy rõ ràng trên dưới rốn của Cấm Bà Thần, một khe nứt mở ra, giống như miệng của một con quái thú thời tiền sử, bên trong là những chiếc răng sắc nhọn như máy xay, xoay tròn từng vòng, tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc.

Bên trong không có màu đỏ thẫm như tưởng tượng, mà chỉ có một màu đen đỏ, giống như dung nham núi lửa sau khi nguội lạnh.

Tại đó có đủ loại ánh sáng kỳ dị lóe lên.

Khi tôi định tiếp cận, thì đúng lúc đó, những tảng đá trên đỉnh mộ thất rơi xuống, lộ ra một trận đồ bao phủ toàn bộ mộ thất.

Tại vị trí trung tâm, một cột sáng màu đen trực tiếp bao phủ xuống, trùm lấy Cấm Bà Thần.

Trên cột sáng, đủ loại phù văn không ngừng hiện lên.

Ý nghĩa mà những phù văn này đại diện, tôi chưa từng thấy bao giờ, dường như chúng hoàn toàn không tồn tại trong thế gian loài người.

Tôi và Tiểu Ca hoàn toàn không thể hiểu được ý nghĩa của những phù văn trên cột sáng.

Ngay cả Ô Thiền – người gần với thần thoại – cũng cảm thấy vô cùng xa lạ với những phù văn này.

Nhanh chóng, mọi người liền hiểu rõ ý nghĩa của phù văn.

Không phải có người nhận ra phù văn, mà là trong cõi u minh tự có thiên ý, nói cho mọi người biết ý nghĩa của những phù văn này.

Từng mảnh văn tự nhỏ, giống như những gì đã thấy trên đài bát

quái sau vực sâu trước đây, chỉ là không nhận ra văn tự và ký hiệu, nên lúc đầu không phản ứng kịp.

Bên ngoài hành lang, Tiểu Ca chứng kiến tất cả, mặt nặng trĩu nói: "Có người đã tạo ra, hoặc đang cải tạo.

Chu Du, bây giờ có thể hủy nó đi không?" "Nếu cứ để yêu vật này tiếp tục dung hợp, ai cũng không biết nó sẽ biến thành cái dạng gì, sẽ có sức mạnh ra sao.

Nếu… nếu nó biến thành sinh vật trong thần thoại, có lẽ tôi không thể giết chết nó." Nghe Tiểu Ca nói, tôi trầm mặc một lát.

Không phải tôi không ra tay, mà là trận pháp này quá kỳ lạ, tôi không có nắm chắc có thể giết chết Cấm Bà Thần!

"Trận pháp kỳ lạ, dường như có thể trung hòa một số sức mạnh đặc biệt xâm nhập.

Tôi không có nắm chắc giết chết nó!" Tôi không giấu giếm, kể lại những chuyện đã gặp phải cho Tiểu Ca.

Trận pháp vốn dĩ là một đạo vô cùng kỳ dị, mượn sức mạnh của trời đất, vô cùng đặc biệt.

"Lũ kiến càng hèn mọn, hiến tế nhục thân và linh hồn, làm hạ lễ cho sự ra đời của ta." Đúng lúc này, từ trong cột sáng màu đen truyền ra tiếng của Cấm Bà Thần.

Mọi người nghe thấy âm thanh đó, sắc mặt lập tức đại biến.

Cấm Bà Thần nói chuyện?

Nó đã biến thành quái vật gì rồi?

Yêu quái gì?

"Thứ quỷ quái gì?" Tôi nghe vậy, sắc mặt lạnh đi, quát khẽ.

“Ta là tân Tiên Thần, Cấm Bà Thần!” Trong cột sáng, tiếng Cấm Bà Thần lại truyền ra lần nữa.

“Ha ha.

Quả nhiên miếu nhỏ yêu phong lớn, ao cạn rùa nhiều, mèo chó cũng dám tự xưng Tiên Thần.

Để tôi xem, ngươi có bản lĩnh gì!” “Phàm nhân hèn mọn, dám chống lại ý chỉ của thần!” Cấm Bà Thần dường như nổi giận, trong khoảnh khắc, cột sáng tan biến, bóng dáng Cấm Bà Thần nhanh chóng lóe lên, sau đó tấn công tôi.

Điều khiến mọi người kinh ngạc không chỉ là tốc độ của Cấm Bà Thần, mà còn là vẻ ngoài vô cùng quỷ dị của nó.

Mặt mày đáng sợ, như ác quỷ địa ngục, trên làn da màu đồng xanh, có những hoa văn đen quỷ dị, có những vảy mờ nhạt khó nhìn thấy, sau lưng còn mọc ra hai cánh xương chưa đầy một mét.

Đầu của Cấm Bà Thần càng khiến người ta ghê tởm khó chịu, giống như một cái đầu chó lột da, trên đó có một chiếc sừng đơn độc lớn bằng nắm tay, như một món đồ sắt gỉ sét.

Chương 850

Những chiếc răng nanh sắc nhọn mọc trên bụng, tỏa ra ánh sáng đen u ám, đầy sát cơ lạnh lẽo.

"Rầm!" Trong khoảnh khắc, Cấm Bà Thần đã đến trước mặt tôi.

Một móng vuốt với thế sét đánh không kịp bưng tai, nhanh chóng tấn công tôi, nhưng cũng bị tôi ngang đao một chắn, dễ dàng hóa giải đợt tấn công đầu tiên của Cấm Bà Thần.

Cấm Bà Thần thấy một đòn không thành công, liền nhanh chóng lao về phía mọi người trong hành lang.

Tiểu Ca và Ô Thiền cả hai lập tức kinh hãi, sau đó không chút do dự, đồng loạt xông lên.

"Oanh!" Một quả cầu lửa nóng rực lao về phía hai người.

Tiểu Ca nhanh chóng rút Hắc Kim Cổ Đao ra, chém tới, trực tiếp chém quả cầu lửa thành hai nửa giữa không trung.

"Rầm!" "Rầm!" Nhưng sau đó, quả cầu lửa bị chém thành hai nửa, lại biến thành hai quả cầu lửa hoàn chỉnh, thế công không hề giảm, trực tiếp đánh thẳng vào Tiểu Ca và Ô Thiền.

"Bịch!" Ô Thiền thì dựa vào sức mạnh của bản thân, dễ dàng hóa giải thế công của quả cầu lửa, nhưng Tiểu Ca lại né tránh không kịp, bị quả cầu lửa đánh trúng, trực tiếp bay ngược ra ngoài, đâm vào vách đá phía sau.

Tôi thấy vậy, sắc mặt cũng khẽ biến, không ngờ Cấm Bà Thần lại hiểu chiến thuật "thanh đông kích tây" (đánh lạc hướng).

May mắn là có Ô Thiền ở đó, Cấm Bà Thần mới không thành công.

Tiểu Ca tuy bị quả cầu lửa đó đánh trúng, nhưng thực tế không bị thương, bởi vì cậu ta mang trong mình Kỳ Lân Huyết Mạch, huyết mạch này có hiệu ứng hộ chủ, đã đỡ lấy sức mạnh trong quả cầu lửa, chỉ là bị ngã đau một chút mà thôi.

"Thứ xấu xí, ngay cả dũng khí đối mặt với tôi cũng không có sao?" Tôi trực tiếp châm chọc Cấm Bà Thần.

Một Cấm Bà Thần tự xưng tân Tiên Thần, chắc chắn không chịu nổi lời châm chọc của tôi.

Quả nhiên, Cấm Bà Thần nghe lời tôi nói xong, lập tức quay đầu lại, sau đó đôi mắt nó lóe lên sự phẫn nộ nồng nặc, trực tiếp tấn công.

"Ngươi tưởng, chỉ mình ngươi có thiên phú năng lực?" Tôi thấy Cấm Bà Thần lặp lại chiêu cũ, triệu hồi ra một quả cầu lửa, liền cười lạnh nói.

Sau đó, tôi thấy độ ẩm xung quanh thân thể đột nhiên tăng mạnh, vô số hơi nước nhỏ li ti trong hư không hội tụ, biến thành một quả cầu nước, lao về phía quả cầu lửa kia.

"Rầm!" "Xuy!" Tiếng va chạm mãnh liệt lập tức vang vọng khắp mộ thất, sau đó chỉ thấy một trận hơi nước trắng bốc lên, từ đó đột nhiên một quả cầu nước bay ra, lao thẳng về phía Cấm Bà Thần.

Cấm Bà Thần thấy quả cầu nước lao ra, sắc mặt cũng đờ đẫn, có chút không dám tin nhìn quả cầu nước xuất hiện trước mặt.

"Rầm!" Khi quả cầu nước sắp đánh trúng, nó mới hoàn hồn, trực tiếp nghiêng người xuống, sau đó hai cánh xương đột nhiên vỗ mạnh, trực tiếp đâm thủng quả cầu nước, giống như làm vỡ một quả bóng bay, không một giọt nước nào rơi xuống, tất cả đều bốc hơi trong hư không.

Đợi Cấm Bà Thần đứng thẳng lại, trong đôi mắt nó mang theo vài

phần kinh ngạc.

“Huyết mạch truyền thừa giả?” Cấm Bà Thần nhìn tôi, giọng nói có chút run rẩy hỏi.

Khi tôi nghe vậy, đột nhiên sững sờ, trong lòng dấy lên chút nghi ngờ.

Nhưng tôi không biểu lộ ra, chỉ bình tĩnh lãnh đạm mở miệng nói.

“Ngươi biết Huyết mạch truyền thừa giả sao?” Câu nói của tôi thoạt nhìn như khẳng định thân phận của nó, nhưng thực tế lại là một câu hỏi ngược, cũng là một cái bẫy ngôn ngữ.

Chỉ cần Cấm Bà Thần tiếp lời, vậy thì tôi có thể biết Huyết mạch truyền thừa giả là gì!

“Sức mạnh đó không thể tu luyện mà có được, loại sức mạnh khế hợp với Thiên Địa này, duy chỉ Huyết mạch truyền thừa giả mới có thể sở hữu, tôi nói sai sao?” Cấm Bà Thần do dự một lúc, sau đó mới tiếp tục nói: “Không, Huyết mạch truyền thừa giả, cũng không thể là đối thủ của ta.

Trong thời đại như bây giờ, uy hiếp lực của Huyết mạch truyền thừa giả không bằng thời kỳ Tiên Tần, ngoan ngoãn hiến dâng tất cả của ngươi đi!” Cũng đúng lúc này, mọi người trong hành lang lại lùi về phía sau, rời xa mộ thất, đề phòng Cấm Bà Thần lại dùng chiêu “thanh đông kích tây”.

Trong mộ thất, tôi nghe lời Cấm Bà Thần nói xong, liền khinh thường nói: “Ồ?

Vậy thì hãy mở to mắt chó của ngươi mà xem, tôi rốt cuộc có bản lĩnh chấn nhiếp ngươi hay không!” Vừa nói, quanh thân tôi liền dũng động từng tầng Chân Long chi uy, ba đạo Chân Long Huyết Mạch, trong khoảnh khắc đó đột nhiên phóng thích ra uy áp khủng bố.

Cùng lúc đó, tôi không những kích hoạt hiệu ứng huyết mạch Long Uy, mà còn phóng thích hiệu ứng huyết mạch Long Chi Linh, Ngự Thủy Ngự Lôi.

Vô số hơi nước bắt đầu hội tụ, như một mảnh mây đen, hình thành trên đỉnh mộ thất, sau đó trong đó có những tia sét màu đen lóe lên.

Cảnh tượng như tận thế, lập tức bao phủ Cấm Bà Thần.

"…Thần thông Long tộc?

Sao có thể?

Nhân tộc làm sao có thể có Thần thông Long tộc?

Không… Tất cả đều là huyễn giác!

Ta không tin!" Cấm Bà Thần thấy cảnh này, liền kinh hô. 51.

Nó không lạ lẫm với huyết mạch Long tộc, bởi vì vừa rồi khi nuốt chửng nhục thân Vương Ly, nó đã nuốt luôn cả ký ức của hắn, từ trong nhục thân Vương Ly, nó đã nhìn thấu được một tia Chân Long Bản Nguyên.

Đương nhiên, nó không lạ lẫm với Long Uy và Chân Long Huyết Mạch trên người tôi, tự nhiên có thể nhận ra ngay.

Từ tiếng kinh hô, thực ra không khó để thấy, nó cực kỳ chấn kinh đối với Chân Long Huyết Mạch trong cơ thể tôi.

Nhưng tôi lại không để ý đến sự chấn động lúc này, trực tiếp thúc đẩy Ngự Lôi Thuật, Ngự Thủy Thuật.

Chương 851

Sau đó, trong đám mây đen kia, vô số tia sét lóe lên, có vô số hạt mưa như lưỡi dao sắc bén rơi xuống.

Cấm Bà Thần thấy cảnh này, lập tức muốn mạnh mẽ xông ra khỏi những hạt mưa dày đặc đó.

Nhưng, dưới sự khống chế của tôi, những hạt mưa đó như những đầu đạn dẫn đường có gắn GPS, bao vây Cấm Bà Thần ở chính giữa, từng giọt mưa rơi tí tách trên người nó.

Một lúc sau, làn da màu đồng xanh khắp người nó, bắt đầu xuất hiện đủ loại đau nhói, như bị người ta dùng đinh đâm mạnh.

Khiến Cấm Bà Thần đột nhiên có chút hoảng loạn thất thố.

Nhưng, muốn giết nó, lại không phải là chuyện dễ dàng như vậy, bởi nó đã được sắp đặt từ đầu, là sinh vật được tạo ra, sở hữu rất nhiều năng lực quỷ dị.

Quả nhiên, chỉ thấy Cấm Bà Thần đột nhiên gầm lên một tiếng, cặp cánh xương phía sau lưng đột nhiên lớn lên.

Chỉ trong nháy mắt, cặp cánh xương đó lập tức bao bọc thân thể nó, như một cái kén xương khổng lồ, giống như mai rùa cứng rắn nhất, chống đỡ thế công mãnh liệt của tôi.

“Ha ha, mai rùa của ngươi có thể chống đỡ được bao lâu?” Tôi nhìn cảnh này, lại nhịn không được cười lạnh nói.

Theo tôi thấy, nếu Cấm Bà Thần chỉ có phương pháp này, thì không thể phòng thủ được, mưa rơi có thể nói là vô cùng vô tận, cái chết chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

“Ta là tân Tiên Thần, chỉ bằng cái này không thể giết chết ta!”

Nhưng đúng lúc đó, từ trong cái kén xương truyền ra tiếng của Cấm Bà Thần.

Sau đó, tôi thấy trên cái kén xương, đột nhiên bùng lên từng tia sáng đen, những hạt mưa ngập trời lại bị ánh sáng đen ngăn cản ở bên ngoài.

Tôi thấy vậy, hơi có chút kinh ngạc, ánh sáng đen này và khi trận pháp vận hành trước đó không giống nhau, như thể là một loại sức mạnh khác.

"Không lẽ nó thực sự đã thành Tiên Thần rồi sao?" Trong lòng tôi cũng không khỏi thầm lẩm bẩm.

Ngay lúc này, ánh sáng đen kia đột nhiên bành trướng một vòng, sau đó cái kén xương lập tức tan ra, một đôi cánh xương khổng lồ hoàn chỉnh giang rộng, trong đó, một thân thể như con sên ẩn hiện.

Quái vật không đầu không đuôi, bốn chi như móng thú, hai đầu đều là những xoáy tròn răng nhọn, toàn thân màu bạc trắng, như chất xương, cứng rắn vô cùng.

Trên thân thể nó, có hai con mắt to lớn, phát ra sắc đen đỏ quỷ dị, đang chăm chú nhìn tôi không chớp mắt.

"Phàm nhân hèn mọn, được thấy bản thể của bản thần, cũng đủ để ngươi ngạo thị thiên hạ rồi." Giọng nói trầm thấp của quái vật vang vọng trong mộ thất, trên người nó tỏa ra từng tầng sát ý.

Sau đó, tôi thấy con quái vật đó đột nhiên vung móng vuốt sắc bén, trong chốc lát đã có một luồng sáng đen đỏ xé toạc hư không.

Toàn bộ không khí dường như bị xé nát, vô số gợn sóng lan tỏa, từ đó một luồng sáng đen đỏ trong khoảnh khắc bay ra.

"Rầm!" "Leng keng!" Luồng sáng đen đỏ lập tức tấn công, nhưng trước mặt tôi, vô số hạt mưa hội tụ, hóa thành một tấm khiên, trực

tiếp đỡ lấy toàn bộ luồng sáng đó.

Tiếng chiến đấu dữ dội, như sóng âm khuếch tán, chấn động cả mộ thất rung chuyển, sau đó cát đá nhỏ li ti rơi lả tả.

Toàn bộ tấm khiên bằng nước trong khoảnh khắc vỡ tan, như một tấm gương vỡ, lập tức phân tán, rơi xuống từ không trung.

"Thần?

Ha ha.

Thần, đó cũng là Tà Thần, không đắc Thiên Địa chính quả, đều là Tà Thần." Tôi nhìn cảnh tượng trước mắt, không chớp mắt, chỉ cười lạnh nói.

Cấm Bà Thần nghe lời tôi nói, lập tức sát ý sâm nhiên nói: "Tà Thần hay không Tà Thần, ngươi có thể biết sao!" Mọi người bên ngoài hành lang, sau khi nghe cuộc đối thoại của hai người, đều đại kinh.

"Tiểu Ca, Cấm Bà Thần đó, thật sự là Tiên Thần sao?" Vương Bàn Tử có chút lắp bắp hỏi.

Trước đây những thứ gặp trong mộ thất đều là những sinh vật có thể lý giải được, ngay cả "phu gia" (giống người) cũng nằm trong phạm vi nhận thức, nhưng bây giờ đột nhiên lại có một con quái vật xấu xí, tự xưng Tiên Thần, khiến Bàn Tử có cảm giác không chân thật.

"Tôi không phải đang bị ảo giác tập thể chứ?" Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, rồi tiếp tục nói: "Trước đây chúng ta ở cửa hành lang, đã xảy ra một chuyện, tôi bây giờ không phải đã trúng chiêu rồi sao?" Đột nhiên, Bàn Tử nghĩ đến cuộc đối thoại giữa tôi và Tiểu Ca trước mộ thất, sắc mặt lập tức có chút khó coi.

"Không phải ảo giác, là thật.

Mặc dù Cấm Bà Thần quả thực có chút kỳ lạ, nhưng muốn làm Tiên Thần, nó còn chưa đủ tư cách!" Tiểu Ca sắc mặt ngưng trọng giải thích.

Có trúng ảo giác hay không, tôi rất rõ, chính vì rõ nên mới cảm thấy chấn động.

Chẳng lẽ Cấm Bà Thần thật sự đã thành Tiên Thần?

Trong lòng Tiểu Ca cũng không khỏi dấy lên vài phần nghi ngờ.

"Chẳng lẽ ngươi đã quên rồi sao?" Khóe miệng tôi khẽ lộ ra nụ cười khinh thường.

Cấm Bà Thần nghe vậy, làm sao không nghe ra ý châm chọc trong lời tôi nói, lập tức gầm lên giận dữ: "Bản thần nói, tự nhiên là thật.

Ba lần bảy lượt khiêu khích bản thần, ta nhất định sẽ khiến ngươi cầu sống không được, cầu chết không xong!" Tôi nghe vậy, cười lớn nói: "Yêu tà hèn mọn, dám đại ngôn bất tàm, trước hết phải qua được cửa ải của tôi đã!" "Tìm chết!" Cấm Bà Thần nghe vậy, nổi giận đùng đùng.

Sau đó, tôi thấy cánh xương sau lưng Cấm Bà Thần vỗ một cái, lập tức có từng đạo hoa văn đen đỏ tập kết giữa không trung, sau đó lao về phía tôi.

Trong khoảnh khắc, không khí cũng ngưng trệ, sau đó như thủy triều rút đi, tản ra bốn phương tám hướng.

Xung quanh thân thể nó, vô số luồng sáng đen đỏ xuất hiện, đan xen vào nhau, như một mạng nhện bao quanh, sau đó nhanh chóng theo lộ tuyến của những luồng sáng đen đỏ trước đó, lao về phía tôi.

Luồng sáng đen ngập trời vô cùng dày đặc, gần như liên thành một mảnh, ngay cả những hạt mưa cũng bị trực tiếp đánh nát, hiển nhiên uy năng vô cùng.

Tôi thấy cảnh này, cũng lập tức kinh hãi, không dám có chút sơ suất nào, dù sao đi nữa, Cấm Bà Thần cũng đã khác xưa, ai cũng không biết nó đã nắm giữ sức mạnh gì.

Chương 852

Ngay lập tức, tôi không chút do dự kích hoạt toàn bộ sức mạnh của Tam Long Huyết Mạch, sức mạnh Tam Long ở trạng thái hoàn chỉnh, khiến trên đỉnh đầu tôi cũng bắt đầu mọc ra những chiếc sừng rồng ảo ảnh.

Trong cơ thể tôi, cũng đột nhiên có một cỗ sức mạnh vô cùng cuồng bạo đang được thai nghén.

"Oanh!" Khi luồng sáng đen đỏ tấn công, tôi trực tiếp thu hồi Minh Hồng Đao, dùng sức mạnh nhục thân, mạnh mẽ tung ra hai quyền, va chạm dữ dội với luồng sáng đó.

Tiếng nổ dữ dội vang lên, chấn động cả mộ thất có chút rung chuyển.

Trên đôi quyền của tôi, cũng dần dần hiện lên từng tia máu rồng ba màu.

Các mao mạch trên đôi quyền dưới sự oanh kích của sức mạnh khủng bố, đột nhiên nổ tung, khiến máu chảy ra từ lỗ chân lông.

Khiến sắc mặt tôi khẽ biến, tôi biết nhục thân được tôi luyện bởi Tam Long Huyết Mạch cứng rắn đến mức nào.

Nhưng đối mặt với một đòn của Cấm Bà Thần, lại khiến đôi quyền xuất hiện vết máu, điều đó có nghĩa là Cấm Bà Thần có thể phá vỡ phòng ngự của tôi.

"Mang trong mình ba đạo Chân Long Huyết Mạch, rốt cuộc ngươi là ai?" Cấm Bà Thần thấy cảnh này, cũng kinh ngạc thốt lên.

Huyết mạch truyền thừa giả, chỉ có một loại huyết mạch, đó là điều ai cũng biết, nhưng cá thể nhân loại trước mắt này, lại đồng thời

sở hữu ba loại Chân Long Huyết Mạch, đã làm đảo lộn nhận thức của nó.

Nhưng sau đó, nó cũng nhanh chóng trấn tĩnh lại, vừa rồi một đòn khiến đôi quyền của tôi chảy máu, điều đó có nghĩa là thế công vừa rồi đã phá vỡ phòng ngự của tôi, đó là một tin tốt.

"Không mang trong mình Tam Long Huyết Mạch, xem ra hôm nay tôi không thể không nuốt ngươi!" Trong đôi mắt Cấm Bà Thần lóe lên vẻ tham lam, sau đó nó đưa móng vuốt sắc nhọn ra, đột nhiên xé toạc thân thể, từ bên trong một cột sáng đỏ đen bay ra.

Trực tiếp lao thẳng vào tôi, như thể vượt qua thời gian, không gian, trực tiếp oanh kích lên đôi quyền của tôi.

Dường như đó là chỗ dựa cuối cùng của Cấm Bà Thần, nó định lợi dụng chiêu này để trực tiếp giết chết tôi.

"Bành!" Đột nhiên bị một cột sáng hung mãnh tấn công, tôi cũng không thể không liên tục lùi vài bước, mới đỡ được lực xung kích của cột sáng.

Nhưng máu trên đôi quyền cũng ngày càng nhiều, da thịt dần dần nứt toác, xương thịt đều lộ ra.

Nhưng, sau đó tôi liền chủ động bắt đầu phản kích, dùng hết toàn thân khí lực, mạnh mẽ đẩy về phía trước, đẩy cột sáng về phía Cấm Bà Thần.

Giống như đấu vật vậy, ai hết khí lực, người đó sẽ rơi vào thế hạ phong.

Tranh giành chính là khí thế, điều này cả tôi và Cấm Bà Thần đều hiểu rõ.

Hai loại sức mạnh hoàn toàn khác biệt, bắt đầu va chạm trong hư không.

Không có bất kỳ âm thanh nào phát ra, nhưng lại còn mãnh liệt hơn bất kỳ tiếng động lớn nào.

Tôi mỗi khi tiến lên một bước, sắc mặt Cấm Bà Thần liền ngưng trọng thêm một phần.

Loại sức mạnh đó, tựa như Hoàng Tuyền Thánh Thủy và Chân Long Bản Nguyên trong nhục thân Vương Ly, hai loại sức mạnh khác biệt đan xen, được hấp thụ và dung hợp hoàn hảo thành sức mạnh của nó, vốn dĩ không ai có thể ngăn cản.

Nhưng vừa mới ra tay, đã bị tôi chặn lại.

"Nhục thân thật mạnh mẽ, có Tam Long Huyết Mạch gia trì, sao lại có thể mạnh mẽ đến mức độ này?" Trong đôi mắt Cấm Bà Thần lóe lên tia kiêng kỵ, và cả vẻ tham lam ngày càng đậm đặc.

Nếu có thể nuốt chửng nhục thân của Chu Du, chẳng phải có thể biến sức mạnh đó thành sức mạnh của bản thân sao?

Trong lòng Cấm Bà Thần không khỏi dấy lên những suy nghĩ dị thường, mơ mộng về cảnh tượng tốt đẹp khi nuốt chửng nhục thân của Chu Du.

"Rầm!" Một tiếng động đột nhiên vang lên, khiến Cấm Bà Thần từ trong cảnh tượng mơ mộng đẹp đẽ, trong khoảnh khắc bừng tỉnh.

Chỉ thấy, phía trước, tôi đã tiến lên vài bước, cột sáng đen đỏ kia, lại ngày càng tiếp cận, sắc mặt nó lập tức trở nên khó coi.

Một tân Tiên Thần, lại bị một Huyết mạch truyền thừa giả bức đến mức này, khiến lòng kiêu ngạo tựa trời của nó có chút không thể chấp nhận được những gì đang xảy ra trước mắt.

"Tà Thần thì là Tà Thần, không phải Tiên Thần chính thống, ngay cả Thiên Địa chi lực ra hồn cũng không thể điều động!" Tôi lại tiến thêm vài bước, giọng điệu mỉa mai nói.

Thực tế, sự hiểu biết của tôi về Tiên Thần cũng đều bắt nguồn từ những câu chuyện dân gian trong thế giới cũ, và những lời ít ỏi trên một số cổ tịch.

Theo cách nói trên đó, phàm là Tiên Thần đều phải được Thiên Địa chấp nhận, mới là Tiên Thần chính thống, mới có thể điều động một số Thiên Địa chi lực đặc biệt, ngoài ra đều là Tà Thần.

Kỳ thực tôi cũng không biết cách nói này có chính xác hay không.

Cấm Bà Thần nghe lời châm chọc của tôi, lần này lại hiếm khi không lập tức cãi lại, thay vào đó, lúc này cột sáng đỏ đen đã đến gần hơn rất nhiều.

"Ầm ầm ầm!" Tôi đột nhiên bùng phát sức mạnh khủng khiếp, một hơi dồn hết sức lực đẩy thẳng cột sáng hung mãnh kia ngược trở lại.

Trong khoảnh khắc, một tiếng nổ dữ dội vang lên, toàn bộ cột sáng đều nổ tung giữa hư không.

"Móa, lão Chu mạnh ghê!" Bên ngoài hành lang, Vương Bàn Tử lén lút nhìn vào bên trong mộ thất, vừa đúng lúc thấy cảnh tượng hùng vĩ đó, nhịn không được khen ngợi.

"Con quái vật đó bị đánh nổ rồi sao?" Hồ Ba Nhất ở phía sau nghe lời Bàn Tử, liền tò mò hỏi.

"Cũng không hẳn, nhưng tôi đoán cũng sắp rồi, lão Chu chắc chắn đang chiếm thượng phong." Bàn Tử nghe lời Hồ Ba Nhất, liền lắc đầu nói.

"Tôi cứ tưởng con quái vật đó chết rồi chứ." Hồ Ba Nhất nghe vậy, liền cảm thán: "Cái mộ này đúng là âm tính của mẹ nó, cái thứ quỷ quái gì cũng đã thấy rồi.

Đợi về Bắc Bình, tôi nhất định phải thành tâm cúng bái khắp trời

thần Phật.” Hồ Ba Nhất cảm thấy lần xuống mộ này, như đi trên dây thép, dưới chân là vực sâu vạn trượng, không có bất kỳ thiết bị bảo hộ nào đảm bảo an toàn.

Hơn nữa, lại còn gặp phải nghi ngờ là Tiên Thần trong truyền thuyết, khiến anh không khỏi có một sự kính trọng đối với những Tiên Thần trong thần thoại.

Chương 853

Nếu như trước đây, đối với những lời nói về Tiên Thần này, anh chắc chắn sẽ khinh thường, làm gì có ý nghĩ cúng bái.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, anh cảm thấy bái nhiều thì cũng có lợi, lỡ đâu hiển linh thì sao?

Vương Bàn Tử bên cạnh, nghe lời Hồ Ba Nhất, rất đồng tình gật đầu nói: "Lão Hồ, lần này anh đi cùng tôi nhé, về rồi tôi cũng phải cúng bái hết trời thần Phật, dù không ăn cũng không được lơ là." "Hai người… thật là thực dụng." Hoắc Linh ở phía sau nghe hai người trò chuyện, trên trán không khỏi xuất hiện một tầng hắc tuyến.

Trong lúc mọi người đang tán gẫu, trận chiến trong mộ lại bước vào trạng thái khốc liệt.

Lúc này, trên đôi quyền của tôi đầy máu rồng ba màu, làn da nứt nẻ lốm đốm đang nhanh chóng tự phục hồi.

Một lát sau, đôi quyền của tôi liền khôi phục như ban đầu, nếu không phải máu dính trên đó, e rằng căn bản không nhìn ra vừa rồi đã bị thương.

"Bây giờ ngươi hết chiêu rồi chứ?

Vậy thì đến lượt tôi!" Trong đôi mắt tôi lóe lên một tia hàn quang, sau đó lạnh giọng nói.

Sau đó, phía sau tôi hiện lên ba đạo Chân Long hư ảnh với hình thái không giống nhau, gầm thét trong hư không về phía Cấm Bà Thần, Long Uy khủng bố trong khoảnh khắc khuếch tán ra.

Cấm Bà Thần thấy cảnh này, trong đôi mắt nó cũng dấy lên vẻ sợ hãi nồng nặc.

Ba đạo Chân Long hư ảnh đó, mang lại cho nó sự chấn động cực lớn, và cả áp lực tâm lý khủng khiếp.

Nhìn hành động của tôi, trong đôi mắt nó lóe lên một tia quyết tuyệt, cho dù phải liều mạng bị đánh về nguyên hình, cũng chỉ có thể động đến lá bài tẩy cuối cùng.

Thắng bại chỉ trong một khắc, bất luận bên nào thất bại, kết cục của nó cũng chỉ có đường chết!

"Đi chết đi!" Tôi hét lớn một tiếng, sau đó thân hình đột nhiên vọt lên cao, đôi quyền mạnh mẽ oanh kích về phía Cấm Bà Thần.

Cấm Bà Thần không dám có chút sơ suất nào, cũng không dám có chút giữ lại nào, trực tiếp phóng thích ra lá bài tẩy cuối cùng, cũng là chỗ dựa cuối cùng!

Chỉ thấy, đôi cánh phía sau lưng nó nổ tung, từ đó bay ra từng sợi dây đỏ đen, được nắm trong tay nó.

"Rầm!" Từng sợi dây như tiên triễn (dây cung), đồng loạt đánh về phía tôi, va chạm dữ dội với đôi quyền của tôi.

Một tầng ánh sáng đỏ đen trong khoảnh khắc bùng phát ra, cực kỳ chói mắt, hoàn toàn bao trùm cả mộ thất, ngay cả mọi người trong hành lang cũng không thể không nhắm mắt lại, tránh bị ánh sáng chói mắt làm mù.

Ở ngay trung tâm trận chiến, đôi quyền của tôi trước tiên đánh nát hai sợi dây đỏ đen, sau đó sừng rồng ảo ảnh trên trán tôi tỏa ra ánh sáng xanh băng giá, lập tức khiến đám mây sét dày đặc phía trên, phát ra tiếng ầm ầm vang dội.

Sau đó từng đạo sét từ trên trời giáng xuống, mạnh mẽ oanh kích lên người Cấm Bà Thần!

"A!" Trong khoảnh khắc, một tiếng kêu thảm thiết thê lương, từ

trong miệng Cấm Bà Thần phát ra.

"Ầm ầm ầm!" "Ầm ầm ầm!" "Ầm ầm ầm!" Những tia sét vô tận như từng quả bom, nổ tung trên thân thể Cấm Bà Thần, vô số máu quỷ dị bắn tung tóe trong hư không.

Chưa kịp rơi xuống đất, những giọt máu đó đã bị sét nuốt chửng hoàn toàn, sau đó biến mất.

Mưa sét ngập trời nhấn chìm tất cả, cùng với ánh sáng chói mắt vô cùng trước đó, cũng bị sét nuốt chửng hoàn toàn, toàn bộ mộ thất đều như một đám mây bão sét, chỉ có tiếng sét, không có bất kỳ âm thanh nào khác.

Đợi sét tan hết, trong toàn bộ mộ thất, chỉ còn lại một mình tôi, mặt đất đã lồi lõm đầy hố, có chút sét điện lóe lên trên mặt đất, khắp nơi đều có mùi khét.

Mộ Thăng Long Bản, mọi thứ, đều cùng với Cấm Bà Thần, bị hủy diệt dưới sấm sét, không còn sót lại chút gì.

Tôi thấy vậy, cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm.

May mắn là có Ngự Lôi Thuật, vào phút cuối tung ra một chiêu cao tay, triệt để hủy diệt Cấm Bà Thần.

"Rầm rầm rầm." Một lát sau, tôi nghe thấy tiếng bước chân vang lên từ bên ngoài hành lang, biết là Hồ Ba Nhất và những người khác đã đến.

"Ông xã, anh không sao chứ?" "Chồng ơi, anh thế nào rồi?" Hoắc Linh và Ô Thiền nhanh chóng bước vào, vừa nhìn thấy tôi đang đứng nguyên tại chỗ, không khỏi lo lắng hỏi.

"Không sao, chỉ là chút vết thương ngoài da đã hồi phục rồi." Tôi mỉm cười với hai cô gái, sau đó vẫy tay một cái, một quả cầu nước liền bao phủ hai bàn tay của tôi, rửa sạch máu dính trên đó, không còn

bất kỳ vết sẹo nào lưu lại, mọi thứ đều như trước.

"Không sao là tốt rồi, vậy chúng ta có cần nghỉ ngơi một chút rồi đi tiếp không?" Hoắc Linh và Ô Thiền lập tức thở phào nhẹ nhõm, sau đó quan tâm hỏi.

"Cũng được, vừa hay ăn chút lương khô, mọi người cũng tiện nghỉ ngơi." Tôi nghe vậy, liền gật đầu đồng ý.

Mặc dù bản thân tôi không sao, nhưng xét thấy Hồ Ba Nhất và những người khác vẫn luôn đói bụng, thể lực tiêu hao cũng không nhỏ, thêm vào trận chiến vừa rồi cũng tiêu hao không ít khí lực, có thể nghỉ ngơi một chút cũng là rất tốt.

Dù sao thì phía sau còn có mộ thất, ai cũng không biết phía sau đó có tồn tại nào khủng khiếp hơn Cấm Bà Thần hay không, tôi đương nhiên hy vọng sẽ đối mặt với chúng bằng trạng thái tốt nhất.

Sau khi nhận được câu trả lời của tôi, Hoắc Linh liền nhanh chóng cởi bỏ ba lô trên người, lấy ra lương khô và nước.

"Lão Chu, con quái vật vừa rồi thật sự là cái gọi là Tiên Thần sao?" Vương Bàn Tử vừa bước vào, trước tiên nhìn khắp mộ thất hoang tàn, sau đó liền tò mò hỏi tôi.

Hồ Ba Nhất và Tiểu Ca bên cạnh cũng tò mò nhìn tôi, hiển nhiên cả hai người đều rất hứng thú với việc Cấm Bà Thần có phải Tiên Thần hay không.

Tôi cũng không giấu giếm, trực tiếp mở miệng nói: "Nói thật thì tôi cũng không biết có phải không, nhưng từ cách giao thủ mà xem, dù không phải Tiên Thần, thì cũng cách đó không xa." Tôi nói ra suy đoán của mình, đồng thời kể tóm tắt lại trận chiến vừa rồi.

Đợi tôi nói xong, Bàn Tử liền có chút khó tin nói: "Vậy là trên đời thật sự có Tiên Thần sao?" Mặc dù Cấm Bà Thần không phải Tiên

Thần, nhưng lời nói của tôi không nghi ngờ gì đã tiết lộ rằng trên đời có Tiên Thần tồn tại.

"Chắc là có, nhưng chắc sẽ không giống với những gì lưu truyền trong thần thoại dân gian." Tôi trầm tư một lát rồi nói: "Nếu không thì chúng ta làm cái nghề này, nếu những Tiên Thần kia thật sự linh nghiệm, chẳng phải sẽ nhảy dựng lên mà giết chết chúng ta sao?" "Huống hồ, các triều đại cổ đại đã cúng bái Tiên Thần nhiều như vậy, xem có Tiên Thần nào giúp Hoàng Đế trường sinh bất lão không?

Cho nên tôi đoán những Tiên Thần đó tồn tại, cũng sẽ không can thiệp vào chuyện nhân gian, hoặc có lẽ đối với họ, phàm nhân và họ căn bản không cùng một tầng thứ sinh mệnh, cho nên họ sẽ không chú ý đến." "Giống như chúng ta đối xử với kiến vậy, ai sẽ đi bận tâm đến chuyện của kiến chứ?" Hồ Ba Nhất nghe xong lời tôi nói, đã hiểu ra, nói: "Tiên Thần không phải do phàm nhân tu luyện thành sao?

Sao lại như vậy?" "Cái đó thì không chắc nha, huống chi, thì sao chứ?" Tôi một chút cũng không để tâm nói: "Không chừng, Tiên Thần có quy tắc của Tiên Thần, không thể can thiệp nhân gian.

Chương 854

Nếu không thì triều đại nhân gian sẽ thay đổi làm gì?

Chẳng phải từ triều Hạ bắt đầu, sẽ vĩnh viễn là triều Hạ sao?" Khi tôi nói xong, cũng nhịn không được cười.

Mọi người nghe lời tôi nói, lại có chút không cười nổi, bởi vì trong lời nói của tôi, kết luận rút ra là Tiên Thần căn bản không bận tâm đến sự tồn vong của loài người.

Ăn lương khô một cách vô tâm, sau khi nghỉ ngơi một trận, tôi mới từ từ mở miệng nói.

"Đi thôi, chúng ta tiếp tục tiến lên, xem Lý Băng rốt cuộc ở đâu." Tôi vừa nói, liền đứng dậy, đi về phía mộ thất phía trước.

Mọi người lập tức đi theo bước chân của tôi, mở cửa mộ thất, đi vào bên trong.

"Móa!" "Móa!" "Móa!" "Móa!" Mọi người nhịn không được đồng loạt kinh hô.

Trong mộ thất, không có bất kỳ quan quách nào, cũng không có bất kỳ yêu ma quỷ quái nào, chỉ có vô số châu báu vàng rực, và một tấm bản đồ da dê khổng lồ.

"Lão Chu, tôi phát tài rồi nha!" Vương Bàn Tử cả người trong khoảnh khắc hưng phấn tột độ, trực tiếp nhảy vào đống vàng bạc châu báu kia, ngay cả Hồ Ba Nhất cũng không kịp gọi lại.

"Bàn Tử, không muốn sống nữa sao?

Lỡ đâu trên đó có độc có cơ quan thì sao?" Hồ Ba Nhất thấy vậy, sắc mặt đại biến, vội vàng kéo Bàn Tử ra khỏi đống vàng bạc châu báu, sau đó gắt lên.

“Không… không đến nỗi chứ.” Bàn Tử biết mình lại phạm lỗi rồi, một lỗi sơ đẳng, lời nói cũng tỏ vẻ thiếu tự tin.

“Yên tâm đi, an toàn thôi, là Lý Băng tặng cho tôi làm quà thông quan.” Tôi nhìn cảnh này, lại không hề vui vẻ chút nào.

Bị người đứng sau sắp đặt dắt mũi, kết quả phát hiện căn bản chỉ là một cuộc khảo thí.

Không sai, khảo thí, người nào khảo thí đạt tiêu chuẩn, mới có tư cách đi đến địa điểm tiếp theo, nơi đó có lẽ có thể gặp được người đứng sau sắp đặt, hoặc có lẽ là địa điểm khảo thí tiếp theo, hoặc mượn sức mạnh của nó, hoàn thành bố cục của người đứng sau.

Bất kể là loại nào, đều không phải thứ tôi muốn, bởi vì từ đầu đến cuối, tôi chỉ là một quân cờ, thậm chí không phải quân cờ, bởi vì quân cờ còn biết mình cần làm gì, nhưng tôi lại không biết.

“Tôi nhất định sẽ tìm ra!” Tôi thầm phát lời thề trong lòng.

“Xem kìa, lão Chu còn không có vấn đề gì, chúng ta mau chất đồ đi, sớm biết có nhiều bảo bối như vậy, tôi đã mang thêm nhiều ba lô vào rồi.” Vương Bàn Tử vừa nhìn thấy tài bảo khắp nơi, chỉ số IQ trở thành số âm, hoàn toàn không biết mệt mỏi mà nhét vàng bạc châu báu vào ba lô.

“Không cần phiền phức như vậy.” Tôi thấy vậy, khẽ lắc đầu, sau đó trực tiếp mở ra không gian hệ thống, thu toàn bộ vàng bạc châu báu trong mộ thất vào không gian hệ thống.

“Bản lĩnh của lão Chu, e rằng Tiên Thần cũng không hơn được đâu.” Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất dù đã quen với thủ đoạn của tôi, cũng bị chấn động mạnh một phen.

“Cũng xêm xêm thôi.” Tôi đưa ra một câu trả lời mơ hồ.

Cuối cùng mới đi đến trước tấm bản đồ da dê khổng lồ kia.

Ngay khi tôi tiếp xúc với tấm bản đồ da dê, trong đầu tôi liền vang lên một tiếng nhắc nhở của hệ thống.

“Đinh!

Chúc mừng Túc Chủ đã hoàn thành nhiệm vụ chi tuyến: Tìm kiếm thông tin về người bố cục.

Phần thưởng nhiệm vụ: Thần Nhãn tự động tiến hóa thành Định Phong Thần Châu, đã phát.

“Đinh!

Nhiệm vụ chính tuyến đã kích hoạt: Tìm ra người bố cục đứng sau, hóa giải nguy cơ của bản thân.

Phần thưởng nhiệm vụ: Một tòa Thiên Bi Bích và một luồng Long Vương Khí Vận!” “Đinh!

Phát hiện nhiệm vụ chi tuyến: Tìm kiếm cổ mộ được ghi chép trong bản đồ da dê, giải khai thiên cổ chi mê.

Phần thưởng nhiệm vụ: Ly Long Huyết Mạch!” Nghe âm thanh nhắc nhở từ hệ thống đột nhiên vang lên trong đầu, Chu Du bất giác sững sờ, rồi trong lòng không khỏi cười khổ.

Dù anh chưa đưa ra quyết định nào, hệ thống đã tự mình đưa ra lựa chọn cuối cùng.

Thôi thì cũng được, nếu kẻ đứng sau xem anh như một quân cờ để sử dụng, hệ thống cũng sẽ đảm bảo anh nhận được đủ bồi thường, phần thưởng nhiệm vụ không phải chuyện đùa đâu. "Trên cuộn da dê không có cổ mộ sao?" Chu Du sau đó nhìn tấm bản đồ vẽ trên cuộn da, chợt sững người, rồi xem lại nhiệm vụ mà hệ thống đưa ra, không khỏi ngẩn ngơ vì kinh ngạc. "Tấm bản đồ trên đó đến địa danh cũng không có, tôi tìm kiểu gì đây?" Chu Du chết lặng, nhưng hệ thống lại không đưa thêm bất kỳ thông tin nào khác, chỉ có mỗi yêu cầu nhiệm

vụ.

Nhìn cuộn da dê, Chu Du cảm thấy dở khóc dở cười. "Lão Chu, tấm bản đồ trên đó là địa điểm nào vậy?" Lúc này, Vương Bàn Tử và những người khác cũng vây lại, nhìn chằm chằm vào những thứ vẽ trên cuộn da dê, ngay cả một địa danh cũng không có chú thích. "Tôi biết địa điểm nào được?

Nếu không có gì bất ngờ, chỗ tiếp theo chúng ta phải đi chính là ở đây, nhưng tìm kiểu gì đây?

Đến địa danh cũng không có!" Chu Du cảm thấy đau đầu, thậm chí còn nghi ngờ Lý Băng đang đùa giỡn.

Sao không trực tiếp nói địa điểm cần đi, mà cứ bày ra mấy thứ này, chẳng phải là đang đùa cợt người khác sao? "Tiểu Ca, cậu nghĩ tấm bản đồ vẽ trên đó là địa điểm nào?" Một lúc sau, Chu Du chợt nhìn về phía Tiểu Ca đang đứng phía sau, cất tiếng hỏi.

Tiểu Ca nghe vậy thì ngẩn ra, sau đó lắc đầu nói: "Không nhìn ra được.

Chương 855

Bản đồ vẽ khá thô, phạm vi không lớn, quan trọng nhất là nó chỉ phác họa một đường nét đại khái, trông không giống núi cũng chẳng phải bình nguyên.

Những nơi như vậy thì nhiều vô kể." Nói đến đây, Tiểu Ca hơi khựng lại, rồi tiếp tục: "Nếu ngôi mộ tiếp theo chúng ta phải đến nằm trong đó, e rằng chỉ riêng việc tìm kiếm thôi đã không biết mất bao nhiêu thời gian rồi, mười năm e rằng vẫn còn là một ước tính lạc quan." Chu Du nghe vậy cũng không khỏi thở dài.

Biết tình hình thực tế của Tiểu Ca, mười năm quả thật là quá ít.

Chỉ riêng lãnh thổ trong nước thôi cũng đủ tìm kiếm lâu rồi, vạn nhất chỗ nào cũng có mộ, thì e rằng hai mươi năm cũng chưa chắc tìm xong.

Nếu bản đồ vẽ ở nước ngoài, vậy thì cứ bỏ qua đi, e rằng hai trăm năm cũng chưa chắc tìm được địa điểm trên cuộn da dê đó. "Không đúng." Tiểu Ca đột nhiên nhíu mày, nói. "Không đúng chỗ nào?" Chu Du nghe vậy, liền hỏi. "Nếu là thứ mà Lý Băng để lại cho chúng ta, vậy tại sao hắn lại không ghi địa danh, chỉ để lại bản đồ?

Mọi người không thấy kỳ lạ sao?" Tiểu Ca chỉ tay vào cuộn da dê, "Hắn đã để lại manh mối, chắc chắn không đến mức muốn người khác không tìm được đâu, phải không?" "Đúng rồi!" Chu Du nghe vậy, hai mắt sáng bừng, lập tức hiểu ra ý trong lời nói của Tiểu Ca.

Phàm là người xưa, đa số đều là loại người trầm lặng, thích dùng những phương thức đặc biệt để phô bày tài trí của mình.

Lý Băng này, rất có thể là một người như vậy.

Có lẽ vì đã ở trong mộ hơn hai ngàn năm, nên hắn có chút nôn nóng muốn chứng minh sự lợi hại của mình.

Đương nhiên, Chu Du hiện tại đều nằm trong kế hoạch, vậy thì Lý Băng tuyệt đối sẽ không gây khó khăn.

Nghĩ vậy, Chu Du liền nhìn xung quanh.

Bản đồ trên cuộn da dê, không thể nào có manh mối khác, mọi người đều xác nhận, đó là một lộ tuyến đồ của một địa điểm không rõ tên.

Manh mối về địa danh hẳn là ở trong mộ thất, sẽ không khó tìm.

Tất cả suy đoán đều dựa trên việc Chu Du và nhóm người bị coi là quân cờ trong một bố cục lớn, mà có được đáp án.

Bất kể Chu Du, Tiểu Ca, hay Vương Bàn Tử, Hồ Ba Nhất, đều hiểu rõ một điểm này, vì vậy từng người đều tự giác bắt đầu mò mẫm tìm kiếm.

Ngay lúc Chu Du đang thầm suy đoán, Tiểu Ca với vẻ mặt hơi do dự, đi về phía anh, trông có vẻ như đã có một vài phỏng đoán. "Tiểu Ca, cậu đã tìm ra chưa?" Chu Du trực tiếp hỏi, những người còn lại nghe vậy cũng không nhịn được mà nhìn nghiêng. "Có một chút, nhưng tôi không biết có phải là địa điểm đó không." Tiểu Ca gật đầu, nói: "Mọi người có nhớ lúc trước chúng ta đã xem văn tế tế tự Thương Thiên ở chỗ suối sâu không?

Có khi nào nó chỉ lăng mộ của Ân Thương Đại Đế không?" "Hoặc là lăng mộ Tần Thủy Hoàng mà pho tượng vàng kia đại diện?

Kể từ khi tôi vào mộ, chỉ có hai nơi rất rõ ràng, là hai chỗ này." Chu Du nghe lời Tiểu Ca nói, trước tiên trầm tư một lát, rồi mới mở miệng nói: "Chắc không phải lăng mộ Tần Thủy Hoàng đâu, có thể là lăng mộ của Ân Thương Đại Đế, nhưng tôi có một dự cảm, địa điểm

vẽ trên bản đồ tuyệt đối không phải lăng mộ Ân Thương Đại Đế, cũng không phải lăng mộ Tần Thủy Hoàng." "Tôi cho rằng, manh mối nằm ngay trong mộ thất này.

Thứ nhất, không có quan quách của Lý Băng, điều đó có nghĩa là hắn có thể vẫn còn sống, nhưng không cư trú trong mộ, cũng không thường xuyên qua lại ngôi mộ này.

Điểm này, từ chiếc quan tài đen lớn với sáp ong và cơ quan lúc trước, có thể thấy rõ phần nào." "Nội dung trên cuộn da dê này, đối với chúng ta, hoặc đối với bố cục này, là một khâu vô cùng quan trọng, không thể nào dễ dàng để những người không thể đạt tới đây có được manh mối dạng địa danh." "Do đó tôi cho rằng, manh mối địa danh thực sự phải nằm trong mộ thất này, hoặc có lẽ là trong số những bảo vật kia." Chu Du nói xong, liền lập tức lấy tất cả bảo vật đã thu được trước đó từ không gian hệ thống ra, sau đó mới mở miệng nói: "Mọi người tìm kỹ đi, nếu xung quanh mộ thất không có, thì rất có thể là nằm trong đống bảo vật này." Mọi người nghe lời Chu Du nói đều sững sờ, rồi sau đó không hẹn mà cùng gật đầu, dường như đều tán thành suy đoán của anh.

Mọi người không ngừng lục tìm trong đống bảo vật khổng lồ, cuối cùng cũng tìm thấy một món đồ đồng có khá nhiều chữ, một chiếc đỉnh đồng thu nhỏ chỉ bằng lòng bàn tay, toàn thân không có hoa văn mà chỉ có từng hàng chữ cổ, hơi giống Giáp Cốt Văn, nhưng lại có chút khác biệt.

Tiểu Ca cầm chiếc đỉnh đồng, vừa nhìn thấy văn tự trên đó liền buột miệng nói: "Kim văn!

Tài liệu văn tự chủ yếu của Tây Chu là Kim văn, trong đó lấy Chu Nguyên Giáp Cốt Văn làm chính." "Kim văn chỉ văn tự được khắc trên đồ đồng, do đó còn gọi là Chung Đỉnh Văn, minh văn thường gọi đồ

đồng là cát kim, cho nên văn tự khắc trên đó cũng được gọi là cát kim văn." "Đương nhiên, đồ đồng vào thời đó đa số được dùng để tế tự, nên còn được gọi là di văn, vì đồ đồng được gọi là di khí." Nghe lời Tiểu Ca nói, mọi người đều đồng loạt ngẩn người. "Tiểu Ca, cậu biết cả những thứ này sao?" Vương Bàn Tử nhìn Tiểu Ca với vẻ mặt ngưỡng mộ, hệt như ánh mắt của học sinh kém nhìn học bá vậy. "Trên đó viết gì?" Chu Du không để ý đến trò hề của Vương Bàn Tử, trực tiếp hỏi. "Văn tự trên đó viết: 'Đây là trung tâm thiên hạ, bốn phương nhập cống, đạo lý quân.' Tiểu Ca nói xong, trên mặt cũng đầy vẻ cổ quái, câu chữ tuy đều nhận ra, cũng là do kết cấu tự thể đơn giản, nhưng ý nghĩa của nó, địa điểm mà nó đại diện ở đâu, thì lại khiến người ta không thể nào hiểu nổi." "Lão Chu, có nhầm lẫn gì không, trong câu nói đó làm gì có địa danh nào." Vương Bàn Tử nghe vậy, liền mở miệng nói, đồng thời lại tiếp tục lục tìm trong đống bảo vật kia. "Câu nói này chỉ Chu Công, người đã bói toán và định đô cho triều Chu, đây hẳn là một đồ đồng của triều Chu." Chu Du nghĩ vậy, liền lắc đầu, thở dài nói: "Tiếp tục tìm đi, cái này không giải thích được gì." Mọi người nghe vậy, lại một lần nữa lục lọi trong đống bảo vật.

Loay hoay gần nửa tiếng sau, cuối cùng lại có một phát hiện mới, phát hiện lần này lập tức khiến mọi người tràn đầy kỳ vọng.

Lần này thứ tìm được không còn là đồ đồng nữa, mà là một chiếc hộp vuông vức, chiếc hộp này không tầm thường, được niêm phong kín mít bằng một lớp sáp ong dày cộm, cách ly hoàn toàn với mọi vật bên ngoài. "Sáp ong cứng thật, dao cũng không cắt nổi!" Vương Bàn Tử dùng sức cầm con dao nhỏ, cắt đi cắt lại trên đó, mất cả nửa ngày trời mới cắt được một nửa lớp sáp ong. "Không được rồi, lão Hồ làm đi." Vương Bàn Tử lắc lắc bàn tay phải có chút đau nhức, liền đưa chiếc hộp trong tay cho Hồ Ba Nhất. "Để tôi làm!" Chu Du trực tiếp

nói, cầm chiếc hộp từ tay Hồ Ba Nhất, một tay gạt lớp sáp ong đã cắt được một nửa sang một bên, sau đó dùng sức đẩy mạnh, lập tức những khối sáp ong lớn rơi ra, có thể nhìn thấy hình vẽ trên hộp. "Rắc!" Lại một lần đẩy nữa, lớp sáp ong phía dưới hộp cũng lập tức bong ra, sau đó Chu Du trực tiếp mở hộp. "Cuộn da dê!" Vừa nhìn thấy đồ vật bên trong, mọi người đều ngẩn ra. "Ôi, cuộn da dê này và tấm bản đồ vẽ trên cuộn da kia khá giống nhau, nhưng tấm này rõ ràng chi tiết hơn, lại còn có địa danh nữa." Vương Bàn Tử nhìn hình vẽ mặt trước của cuộn da dê, trước tiên ngẩn ra, sau đó nhanh chóng nói: "Có phải hai cái này là cùng một địa điểm không?

Còn hai hàng chữ phía dưới thì sao?" Đối mặt với câu hỏi của Vương Bàn Tử, Tiểu Ca hơi do dự lắc đầu, nói: "Tôi vẫn chưa biết được, tuy văn tự cũng là Kim văn, nhưng lại khá phức tạp, tôi không biết là gì.

E rằng chỉ khi về Bắc Bình rồi mới có thể làm rõ được." Chu Du nghe lời Tiểu Ca nói cũng ngẩn ra, anh không hiểu loại văn tự này, nhưng tấm bản đồ trên đó rất chi tiết, hẳn là manh mối rồi.

Nghĩ vậy, Chu Du liền mở miệng nói: "Không sao, dù sao bản đồ đã có trong tay, văn tự trên đó về sau có thể tìm người giải mã.

Chương 856

Chúng ta cứ gấp lại trước.

Mang pho tượng vàng kia đi." "Lão Chu, trước đó không phải anh nói tạm thời không động vào sao?" Vương Bàn Tử nghe vậy liền ngẩn ra, sau đó có chút khó hiểu hỏi.

Cậu ta nhớ rõ ràng rằng, trước đó khi bảo Chu Du cất đi, Chu Du đã từ chối đề nghị của mình, sợ có cơ quan nguy hiểm, nhưng bây giờ lại trái ngược hoàn toàn.

Không chỉ Vương Bàn Tử, ngay cả những người khác cũng có chút không hiểu Chu Du đang làm gì. "Dù sao chúng ta cũng sắp rời đi rồi, có nguy hiểm cũng không cần để ý nữa, ngôi mộ này đã bị phá tan hoang rồi." Chu Du không giấu giếm, trực tiếp nói ra suy nghĩ thật của mình. "Hải, được thôi." Vương Bàn Tử và những người khác gật đầu.

Chu Du nhanh chóng thu tất cả bảo vật trong mộ thất vào không gian hệ thống, sau đó dẫn đầu quay trở lại theo đường cũ.

Nơi này không có bất kỳ mộ đạo hay mộ thất nào khác, có nghĩa là ngôi mộ này chỉ có một lối ra, chính là con đường họ đã đi vào.

So với sự gấp gáp lúc tiến vào mộ, tâm trạng mọi người bây giờ đã thoải mái hơn một chút, trên đường đi cũng cười nói vui vẻ, không khí vô cùng thoải mái. "Lão Chu, lần này chúng ta quay về, chẳng phải đều sẽ trở thành triệu phú sao?" Vương Bàn Tử nhìn Chu Du với vẻ mặt hân hoan, lòng đầy mong đợi.

Vừa nghĩ đến việc có một khoản tiền lớn sau khi về, nước dãi lập tức không kìm được chảy xuống.

Thậm chí cậu ta còn bắt đầu ảo tưởng về cảnh xa hoa ăn thịt dê

nướng mỗi bữa sau khi về Bắc Bình. "Hỏi gì mà phí lời vậy?

Đương nhiên là mỗi người đều sẽ thành triệu phú rồi." Chu Du cũng hiếm khi thoải mái một chút, cười nói: "Đến lúc đó ở Bắc Bình, mỗi người chúng ta sẽ sắm một căn biệt thự có vườn lớn." "Hay quá, tôi đã muốn đổi chỗ ở lâu rồi, chỗ tôi ở cứ như cái chuồng bò ấy, sống không có hứng thú gì cả." Vương Bàn Tử vừa nghe lời Chu Du nói, liền hai mắt sáng rực, chuẩn bị sẵn sàng đón chào cuộc sống giàu sang. "Được rồi Bàn Tử, đừng mơ mộng hão huyền nữa, sắp đi lạc đường rồi kia kìa." Ngay lúc Vương Bàn Tử đang đắc ý, phía sau lại truyền đến tiếng của Hồ Ba Nhất. "Ngọa tào!" Vương Bàn Tử quay đầu nhìn lại, phát hiện mọi người đều đang nhìn mình méo mó, lập tức quay ngược lại.

Hóa ra vừa nãy cậu ta quá đỗi ảo tưởng, kết quả là đã chệch khỏi con đường hành lang chính xác, vô thức đi nhầm vào một con đường khác, suýt chút nữa thì bị lạc trong hành lang. "Mọi người à, hành lang này thật sự lợi hại đấy, sau này tôi chết cũng làm mấy thứ như vậy đặt vào mộ mình." Vương Bàn Tử vốn luôn ăn nói bỗ bã, cũng không kiêng kỵ gì, trực tiếp nói thẳng thừng. "Được rồi, đừng nói nhảm nữa, mau ra ngoài thôi." Hồ Ba Nhất phía sau nghe vậy, có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Mọi người theo đường cũ quay về, mãi đến khi đến đại điện kia, Chu Du mới gọi mọi người dừng lại, trong đó có mấy con Phi Cương, loại này tốt nhất nên giết trước.

Dù sao, thứ này là tai họa, vạn nhất nó chạy ra ngoài, thì bách tính gần Tứ Cô Nương Sơn sẽ gặp tai ương.

Chu Du không muốn nhìn thấy kết quả như vậy, ngôi mộ này cũng đã mở rồi, tổng không thể cứ mặc kệ.

Huống hồ, mấy con Phi Cương này cũng không phải đối thủ của

anh, chỉ mất vài nhát dao là đã giết chết toàn bộ chúng. "Đi thôi!" Mọi người nhanh chóng rời khỏi đại điện, đi về phía hành lang bên ngoài.

Trong mộ chỉ còn thi thể của tên thuật sĩ và xác con dị thú kia, Chu Du không mang theo, còn lại những thứ khác như tượng vàng đều bị Chu Du đóng gói hết vào không gian hệ thống. "Hù.

Cuối cùng cũng ra ngoài rồi!" Lúc đi ra khỏi hang động trên vách núi, hít thở không khí trong lành từ bên ngoài thổi vào, Vương Bàn Tử không khỏi cảm thán một tiếng. "Đi thôi, về Bắc Bình!" Chu Du trực tiếp đi đến cửa hang, nhảy xuống dưới, rời khỏi hang động.

Sau khi rời khỏi Tứ Cô Nương Sơn, mọi người không vội rời Xuyên Thục, mà thay vào đó, họ tạm thời ở lại một khách sạn ở Xuyên Thục trước.

Mấy ngày nay mọi người đều khá mệt mỏi, chuẩn bị nghỉ ngơi thư giãn thật tốt, đương nhiên, mọi người không thể bỏ qua những món ngon nơi đây. "Hắc hắc, lão Chu thấy thế nào?" Vương Bàn Tử cười hì hì nói: "Quán này là quán trăm năm tuổi đó, xem lòng và dạ dày kìa, rửa sạch sẽ chưa, tôi ăn ba năm cân cũng không do dự." Vương Bàn Tử dẫn mọi người đến một quán lẩu, hương vị quả thật không tệ, không như những quán đời sau chỉ có cay mà không có tê.

Ngược lại, vị tê ở đây mới là đặc sắc chính, vị cay lại không quá rõ ràng.

Tiểu Ca sau khi ra khỏi mộ thì ít nói hẳn, dù ngồi trước nồi lẩu cũng chỉ cắm cúi ăn uống, không tham gia trò chuyện cùng mọi người.

Còn ông chủ quán lẩu, một người đàn ông trung niên chất phác, sau khi nghe lời Vương Bàn Tử nói, liền bưng mấy chai rượu đến, cười hì hì biếu không cho mọi người nếm thử.

Trước đó nhìn dáng vẻ mọi người lúc vào quán, ông chủ đã biết là

khách sộp rồi, vừa ngồi xuống gọi món đã thấy khí thế khác hẳn.

Người bình thường gọi món có lẽ sẽ tương đối kiềm chế, sẽ nhìn giá cả để lựa chọn, thường thì món mặn ít hơn món chay, dù sao cuộc sống bây giờ cũng không dễ dàng gì.

Nhưng Chu Du và nhóm người thì khác, vừa vào đã gọi một đống món mặn, món chay thì chỉ có Hoắc Linh và Ô Thiền gọi một ít.

Thời đó, một bữa lẩu của nhóm Chu Du ăn hết ít nhất cũng phải 400, 500 tệ, gần như là thu nhập một tuần của quán.

Tự nhiên ông chủ cũng sẽ không tiếc mấy chai rượu, huống hồ rượu này cũng là nhà tự ủ, ngày thường bán giá cũng không cao. "Các vị lão bản, mấy chai rượu này là quán nhỏ tặng, mời mọi người cứ tự nhiên uống." Ông chủ quán lẩu cười hì hì nói: "Rượu này là rượu nếp do nhà tự ủ, nồng độ tuy không cao, nhưng thơm nồng, khách quen đều gọi một chai." Vương Bàn Tử nghe vậy liền cười đứng dậy, vươn tay lấy mấy chai rượu, sau đó mở nắp, rót cho mỗi người một chén, ngay cả ông chủ cũng được rót một chén. "Ôi chao, không dám đâu." "Ôi chao, đa tạ lão bản, đa tạ lão bản!" Ông chủ quán lẩu cứ liên tục cảm ơn Vương Bàn Tử, cuối cùng cũng nhận chén rượu.

Thấy ông chủ quán lẩu đã nhận chén rượu, Vương Bàn Tử mới cười nói: "Lão bản, tay nghề của ông thì khỏi phải bàn rồi, bất kể là lòng bò hay ruột vịt đều rửa sạch bong, những người khác đâu có thật thà như vậy." "Không dám giấu, gia tôi cũng từng đi nam chạy bắc, ăn khắp mọi nơi rồi, đồ ăn vừa vào miệng là có thể phân biệt tốt xấu." Ông chủ quán lẩu vừa nghe, nụ cười trên mặt càng thêm đậm, nói: "Tổ tiên nhà tôi đời đời đều làm nghề này, từ nhỏ tôi đã giúp việc trong quán.

Lúc đó ông nội và cha tôi thường dạy tôi rằng, món ăn nhất định phải rửa sạch sẽ, như vậy khách ăn mới vui vẻ và hài lòng." "Khách

hàng khen quán nhỏ của tôi, đó là vinh dự lớn nhất đối với tôi.

Chương 857

Cảm ơn các vị lão bản đã chiếu cố, tôi xin cạn trước một chén!" Ông chủ quán lẩu nói xong, liền nâng chén rượu lên, trực tiếp uống cạn một hơi.

Thấy ông chủ quán lẩu thật thà như vậy, mọi người cũng đồng loạt nâng chén, và giống như ông chủ, uống cạn chén rượu trong một hơi.

Chu Du uống xong rượu, mới mở miệng nói: "Lão bản, Bàn Tử nói không phải nịnh hót đâu, quả thật không sai, đồ ăn trong quán ông làm sạch sẽ thật đấy, ông có tính toán đến Bắc Bình mở quán không?" Nghe Chu Du nói, lại nhìn những người khác trên bàn, ông chủ quán lẩu trong lòng đã hiểu rõ, đối phương thật sự đang khen ngợi, chứ không phải nói cho có. "Hải, tôi là người ở vùng nhỏ, đi đến thành phố lớn như Bắc Bình thì khó mà làm ăn được.

Mẹ già tôi ở đây, cũng không thể rời xa bạn bè người thân.

Tấm lòng tốt của vị lão bản đây, tôi xin ghi nhận." Chu Du nghe vậy cũng lập tức phản ứng, cười ha hả nói: "Đáng tiếc thật, nhưng đó là lẽ thường tình của con người mà.

Từ xưa đã có câu 'cha mẹ còn đó, con cái không đi xa', ngược lại là tôi đường đột rồi." Nói thật, anh quả thực cảm thấy tay nghề của ông chủ này rất tốt, có thể đầu tư, nhưng nếu ông chủ quán lẩu không chịu rời Xuyên Thục, thì đành chịu thôi.

Vài ngày sau đó, mọi người lại chơi loanh quanh ở Xuyên Thục một chút, rồi mới nhân cơ hội quay về Bắc Bình.

Lúc trở về Bắc Bình, Chu Du liền mở một tiệm đồ cổ, để Đại Kim Nha phụ trách quản lý, loại chuyện này không đáng để anh lãng phí

quá nhiều thời gian và sức lực.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa những chuyện này, Chu Du liền thông qua mạng lưới quan hệ của Hoắc gia, tìm mấy vị giáo sư chuyên nghiên cứu cổ văn học.

Chu Du cũng không ngốc đến mức trực tiếp cầm cuộn da dê đó đến tận nhà bái phỏng, mà cố ý chép lại từng chữ một, sau đó tách ra mang đến tìm các giáo sư khác nhau để thỉnh giáo.

Chẳng mấy chốc, Chu Du đã dịch xong toàn bộ văn tự trên cuộn da dê, cũng biết địa điểm được vẽ trên bản đồ đó là ở đâu.

Đó là Hạo Kinh, tức Trường An ngày nay, nhưng vì thời gian cách biệt quá xa, địa mạo có sự khác biệt lớn, nên cần Hoắc gia phái người đi tìm kiếm trước, đợi sau khi đại khái xác nhận được phương hướng, Chu Du mới có thể lần nữa khởi hành.

Vừa rảnh rỗi, Chu Du liền cùng các cô vợ lớn nhỏ của mình, ở Bắc Bình ăn uống vui chơi.

Không mấy ngày sau, Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đã tìm đến tận cửa.

Hai người họ, vì đã ưng ý một mảnh đất, chuẩn bị xây một căn biệt thự lớn có vườn giống như của Chu Du, nên đã nhờ Chu Du thiết kế giúp. "Hai cậu thật biết chọn địa điểm, hiện tại tuy trông hơi hẻo lánh một chút, nhưng sau này ở đây chắc chắn tấc đất tấc vàng.

Mảnh đất đó bao nhiêu tiền?

Đã mua chưa?" Chu Du nhìn hai người, có chút tò mò hỏi. "Hắc hắc." Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất nghe vậy, cười cười, sau đó vô cùng gian xảo nói: "Ở đây một mét vuông năm mươi tệ, tám ngàn mét vuông, tổng cộng bốn mươi vạn.

Vốn dĩ giá của tám ngàn mét vuông không chỉ có giá này, nhưng

Hoắc gia đã giúp đỡ trong việc kết nối, khiến tôi và lão Hồ hai người được món hời, mua được với giá siêu thấp." "Tiền thì chưa trả, nhưng hợp đồng thì đã ký rồi, trong vòng một năm nộp đủ tiền là mảnh đất đó sẽ là của chúng tôi." Chu Du nghe vậy, mới chợt hiểu ra gật đầu, nói: "Hèn gì, lát nữa tôi sẽ tạm ứng bốn mươi vạn cho hai cậu, hai cậu cứ đi thanh toán tiền trước đi." "Địa điểm này không tệ, hai cậu muốn phong cách nào?

Phục cổ hay tân tiến hiện đại?" Chu Du nhìn hai người, trực tiếp hỏi. "Tôi đương nhiên muốn kiểu tân tiến hiện đại rồi, chẳng phải đều muốn trông có tiền sao, tôi không thể để mọi người bị kéo lùi lại được." Vương Bàn Tử nói một cách hiển nhiên. "Tôi... chiết trung một chút vậy!" Hồ Ba Nhất lại do dự, rồi mới nói: "Tốt nhất là nên tiết kiệm một chút, tôi còn có gia quyến của một vài chiến hữu cần chiếu cố." Nghe xong lời hai người, Chu Du ngược lại không cảm thấy bất ngờ chút nào.

Lựa chọn của Vương Bàn Tử y hệt như tính cách của cậu ta, vô cùng phóng khoáng và không câu nệ, một kiểu người mới điển hình với tư duy cởi mở.

Còn Hồ Ba Nhất thì giống một người bề dưới bảo thủ, tuy rằng khao khát những thứ tiên tiến, nhưng trong xương tủy lại có một chút kháng cự.

Chu Du cũng nhanh chóng nghĩ ra các phương hướng xây dựng khác nhau, nhưng cụ thể thì lại cần những người chuyên nghiệp thực hiện.

Chuyện này cũng không cần tốn công sức, mạng lưới của Hoắc gia có thể dễ dàng tìm được các chuyên gia trong lĩnh vực này.

Chu Du nói cho hai người biết phương hướng thiết kế của mình, và nhận được sự tán thành nhất trí. "Được đó lão Chu, anh nghĩ ra

nhanh thật đấy." Vương Bàn Tử mặt đầy hưng phấn, cuối cùng cậu ta cũng sắp trở thành một trong những người có nhà ở Bắc Bình, một biệt thự xa hoa, tuy rằng chưa khởi công xây dựng, nhưng điều đó hoàn toàn không thể ngăn cản những ảo tưởng của Bàn Tử.

Sau khi giải quyết xong những chuyện này, bên Hoắc gia cuối cùng cũng truyền đến tin tức.

Người được Hoắc gia phái đi sắp xếp hành trình tên là Hoắc Binh, là một thổ địa của Trường An, ở Trường An không có chuyện gì mà hắn không biết.

Hai người họ, trong sân viện của nhóm Chu Du, liền trực tiếp nói rõ ý định. "Cô gia, gia đình đều đã căn dặn rồi, có việc gì cứ việc phân phó." Chu Du nhìn Hoắc Linh, ban đầu anh chỉ định nhờ Hoắc gia tìm địa điểm, không định để người của Hoắc gia tham gia vào việc đó.

Không phải anh kiêu ngạo, mà Chu Du không muốn có người khác theo dõi động thái của Hoắc gia mà đánh hơi được tin tức. "Ông xã, em đã nói với gia đình rồi, chắc là gia đình lo lắng em không tìm được địa điểm, nên mới phái người đến dẫn đường." Hoắc Linh vội vàng mở miệng nói, sợ Chu Du không vui. "Cô gia yên tâm, tôi tuyệt đối chuyên nghiệp, sẽ không dẫn sai đường đâu." Hoắc Binh tưởng Chu Du không tin lời mình, liền vội vàng vỗ ngực cam đoan.

Chu Du nghe vậy, lắc đầu nói: "Không phải tôi không tin tưởng cậu, mà là tôi không muốn người khác theo dõi động thái của cậu mà bám theo, làm ảnh hưởng đến hành động của tôi." Chu Du không giấu giếm, trực tiếp nói ra những lo ngại của mình.

Chuyến đi Tứ Cô Nương Sơn lần trước, sau khi mở tiệm đồ cổ, đã thu hút sự chú ý của giới trộm mộ, thậm chí trong thành Bắc Bình cũng đã lan truyền, khắp nơi đều có người dò hỏi về động thái của Chu Du và Hoắc gia.

Vì vậy lần này, không thể để người của Hoắc gia đi cùng, để tránh "đánh rắn động cỏ", khiến đám người kia đánh hơi được tin tức, rồi cũng đi theo.

Đến lúc đó một khi có chuyện, e rằng sẽ mất kiểm soát.

Hoắc Binh thấy thái độ của Chu Du vô cùng kiên quyết, đành bất đắc dĩ nói: "Cô gia, vậy anh nhất định phải nói với gia đình một tiếng, nếu không tôi về sẽ không tiện bàn giao." Chu Du nghe vậy mới phản ứng.

Chương 858

Hóa ra Hoắc Binh và hai người kia lo lắng sau khi về sẽ bị gia pháp trừng trị, nên mới liên tục kiên trì như vậy. "Yên tâm đi, lát nữa tôi sẽ viết một lá thư cho cô, cậu cứ mang thư về là sẽ không sao." Chu Du đành phải viết một lá thư, giao cho Hoắc Binh, bảo hắn mang về phục mệnh. "Lão Chu, lần này chúng ta thật sự không mang theo gì cả sao?" Vương Bàn Tử nhìn cái sân trống hoác, có chút nghi ngờ hỏi.

Trước đó xuống mộ Tứ Cô Nương Sơn, mang theo rất nhiều thứ, nhưng lần này Chu Du lại bảo không cần chuẩn bị gì cả, ngay cả lương khô cũng không, khiến Vương Bàn Tử có chút không hiểu đầu đuôi, không biết Chu Du đang tính toán gì. "Cậu ngốc hả?

Quên bản lĩnh của tôi rồi sao?" Chu Du dùng ánh mắt như nhìn một kẻ thiểu năng nhìn Vương Bàn Tử. "Úc úc úc, tôi biết rồi, hải, tôi mà, sao có thể xuống mộ mà không mang đồ chứ!" Vương Bàn Tử lập tức phản ứng lại, hiển nhiên tất cả đồ đạc Chu Du đều đã chuẩn bị sẵn, và đều mang theo bên mình, còn về việc cất ở đâu, thì cậu ta thực sự không biết.

Vì Chu Du chưa bao giờ thể hiện thần thông có thể làm đồ vật biến mất, đây là bản lĩnh của anh ta.

Ngay lập tức, mọi người cũng không lãng phí thời gian nữa, đợi sau khi trời tối, mọi người liền lái xe đến ga xe lửa.

Sở dĩ không đi máy bay, là vì đi máy bay mục tiêu quá lớn, dễ bị những kẻ đang theo dõi trong bóng tối phát giác.

Chu Du chọn đi xe lửa, thứ nhất là vì đông người, thứ hai là vì không cần chứng minh thư, thứ ba là vì giữa đường phải chuyển mấy chuyến xe, để cắt đuôi những kẻ có thể bám theo.

Hiện tại trong thành Bắc Bình, ai mà không biết 'Thanh Long Các' (tiệm đồ cổ của Chu Du) lão bản là cô gia của Hoắc gia, ít nhất đã dọn dẹp ba bốn ngôi mộ lớn rồi, đồ vật bên trong ai mà không động lòng?

Tuy rằng cướp thì có lẽ không có bản lĩnh và gan dạ, nhưng theo dõi để xuống mộ, nhặt được chút "lậu" (món hời) thì cũng cực kỳ tốt rồi.

Cho nên, phàm là những kẻ sống bằng nghề "đảo đấu" (trộm mộ), đều dán mắt vào Chu Du và Hoắc gia, mục đích là để có được một vài tin tức, hòng theo chân cùng xuống mộ.

Đối với những tính toán này của bọn họ, Chu Du trong lòng biết rõ, cho nên mới trực tiếp tránh Hoắc gia, lựa chọn lên đường với hành trang nhẹ nhàng.

Sau khi đến ga xe lửa, Vương Bàn Tử mới hỏi: "Lão Chu, chúng ta nửa đêm đèn tối om, đi xe lửa?

Đi đâu vậy?" Chu Du nghe vậy, liền cười cười nói: "Chỗ lần đầu tiên chúng ta đến, bây giờ chúng ta lại đến đó!" Vương Bàn Tử vừa nghe, liền ngây người ra, nói: "Lão Chu, vậy chẳng phải phải ngồi mất mấy ngày sao, đến lúc đó lại chuyển xe nữa thì lại lãng phí không ít thời gian chứ!" Biết ý Chu Du, đương nhiên là chuyến xe lửa mà lần đầu họ đã ngồi đi đến Tinh Tuyệt Cổ Thành. "Chúng ta cũng không trực tiếp ngồi đến ga cuối, giữa đường sẽ chuyển hai chuyến xe, trực tiếp đi Trường An." 52.

Chu Du nghĩ một lát, cũng không có gì cần giấu giếm, trực tiếp nói: "Tôi đã tính toán thời gian rồi, khi chúng ta đến Trường An cũng đã là nửa đêm, không ở lại trong thành Trường An, sẽ lên đường lên núi ngay trong đêm, nếu may mắn, nói không chừng có thể tá túc trong thôn của người khác." Vương Bàn Tử và những người khác nghe vậy, nhìn nhau một cái rồi gật đầu.

Quả thật, nếu tiến hành theo cách của Chu Du, có khả năng cắt đuôi được tai mắt của những kẻ đó, tiền đề là hiện tại không bị người khác bám theo, nếu không thì vô ích, coi như uổng công.

Dường như nhìn thấu lo lắng trong lòng mọi người, Chu Du cười mở miệng nói: "Yên tâm đi, tôi suốt đường đều chú ý xung quanh, không phát hiện có ai bám theo.

Hơn nữa, hành động lần này của chúng ta đã được vạch ra từ lâu, lại còn 'khinh trang thượng trận' (đi nhẹ nhàng), ước chừng đám người kia nhất thời chưa kịp phản ứng đâu." "Tôi cố ý bảo người của Hoắc gia mỗi ngày chuẩn bị cơm canh đưa lên phủ, để mê hoặc những kẻ đó, khiến bọn họ không biết rốt cuộc chúng ta có đi hay không.

Đợi đến lúc bọn họ phát giác, chúng ta e rằng đã xuống mộ rồi, đến lúc đó biết được thì còn làm gì được nữa?" "Lão Chu, anh không chỉ lừa được bọn họ, ngay cả tôi lúc đầu cũng bị lừa luôn." Vương Bàn Tử nghe xong lời Chu Du nói, kính phục thốt lên. "Cái gì mà 'cũng bị lừa'?

Tôi chỉ sợ 'vách tai vách mắt' thôi.

Bây giờ chẳng phải đều đã nói cho cậu biết rồi sao?

Làm nghề của chúng ta, cẩn thận một chút tổng không có hại, đúng như câu nói 'Người không có ý hại hổ, hổ lại có lòng muốn hại người'.

Nếu trong số những kẻ đó có tên nào tâm hoài bất quỹ, dùng thuốc nổ, đem chúng ta ở trong mộ cho nổ tung, chẳng phải oan uổng lắm sao?" Chu Du dừng một chút, lại tiếp tục nói: "Đương nhiên rồi, tôi khẳng định không sao, nhưng nếu là Bàn Tử, e rằng có thể đã thành một đống thịt nát rồi.

Cho nên, tôi làm vậy là tốt nhất!" Chu Du nói xong, lật tay một cái, liền lấy ra một tờ bản đồ vuông vức.

Đây là địa điểm phù hợp nhất với bản đồ trên cuộn da dê, do người của Hoắc gia sau khi khảo sát và đo đạc đã tìm ra.

Trên đó vẽ rất chi tiết, mặt sau còn có giới thiệu lộ tuyến cụ thể, bao gồm tình hình của một số thôn làng, đều được ghi chép lại.

Mọi người nhìn tấm bản đồ trong tay Chu Du, đều có chút bất ngờ, không ngờ Hoắc gia trong thời gian ngắn như vậy, lại làm ra được tấm bản đồ chi tiết đến thế. "Đây chính là lý do tôi tự tin chọn khởi hành lúc nửa đêm.

Có nó rồi, chúng ta ở Trường An có thể 'đi ngang', hoàn toàn không cần lo lắng các vấn đề như chỗ nghỉ chân, tất cả đều có thể giải quyết trực tiếp.

Đặc biệt là những ghi chép về một số thôn làng trên đó, thôn nào hiếu khách, thôn nào bài ngoại, đều được ghi lại tỉ mỉ." "Xem đi, ngay cả thôn hoang cũng được ghi lại trên đó, thậm chí còn có cả nguyên nhân vì sao trở thành thôn hoang.

Có tấm bản đồ này, chúng ta coi như đã nắm trong tay tất cả đường rút lui và nơi ẩn náu." Mọi người khi xem ghi chép văn tự mặt sau bản đồ, đều ý thức được một điểm này.

Hoắc Linh thì lại vẻ mặt hơi kiêu ngạo, những thứ này đều do người nhà nàng làm, có thể được Chu Du sủng ái nhiều như vậy, cũng có một phần không nhỏ là nhờ mối quan hệ với nhà ngoại. "Tôi điên mất, Hoắc gia thật đúng là gia đại nghiệp đại, tài đại khí thô, tốn chút thời gian mà có thể thu thập rõ ràng đến thế, e rằng đã hao tốn không ít nhân lực tài lực." Vương Bàn Tử nghĩ vậy, đột nhiên có chút ghen tị nhìn về phía Hoắc Linh, nói: "Hoắc Linh, Hoắc gia có muội tử nào đến tuổi gả chồng không?

Giới thiệu cho tôi một người đi, tôi cảm thấy gần đây bao tử không được tốt, muốn ăn chút cơm mềm." Chu Du nghe vậy, trực tiếp mở miệng nói: "Chuyện này dễ thôi, đợi về lúc đó tôi sẽ hỏi han giúp cậu, nếu thật sự có người thích hợp, sẽ giới thiệu cho cậu." Lời Chu Du nói không phải đùa cợt, anh quả thật có suy nghĩ này.

Vương Bàn Tử tuy nhìn qua có vẻ bỗ bã, rất không đứng đắn, nhưng thực tế làm người không tệ, nếu không Chu Du cũng sẽ không luôn mang theo Vương Bàn Tử rồi.

Ngay từ trước, Hoắc Linh từng nói chuyện này với Chu Du, nhưng lúc đó Vương Bàn Tử không ở Bắc Bình, cho nên vẫn luôn bị trì hoãn. "Hay quá, đợi tôi xây xong nhà, vừa vặn có thể cưới vợ sinh con, song hỉ lâm môn à nha!" Chuyện còn chưa đâu vào đâu, Vương Bàn Tử đã nghĩ đến tận đẩu tận đâu rồi.

Mọi người nghe vậy, không nói gì, chỉ không ngừng âm thầm cười trộm.

Chương 859

Vương Bàn Tử quả nhiên là một cây hài, là suối nguồn vui vẻ giữa mọi người. "À đúng rồi lão Chu, có mang đồ ăn không?

Tôi hơi đói rồi." Lúc đợi xe lửa, bụng Hồ Ba Nhất đột nhiên réo lên, anh có chút ngại ngùng nhìn Chu Du, mở miệng hỏi.

Hôm nay ban ngày anh ta vốn không ăn gì, tối lại vì bên Đại Kim Nha gọi đi giúp trông tiệm, bữa tối cũng bị trì hoãn, tính kỹ ra, đã hơn mười tiếng đồng hồ không ăn uống gì, dạ dày đang kháng nghị. "Có chứ!" Chu Du lập tức từ không gian hệ thống lấy ra ba gói giấy dầu, và một bình nước. "Thịt dê, thịt bò, còn cái cuối cùng thì khỏi nói rồi, một con gà quay.

Chắc là đủ ăn rồi." Chu Du trực tiếp đưa đồ cho Hồ Ba Nhất, cười nói. "Vậy tôi không khách khí nữa." Hồ Ba Nhất thật sự đói rồi, cũng không nói nhiều, trực tiếp cởi dây trên gói giấy dầu, lấy thịt bên trong ra.

Vừa ăn thì khỏi nói rồi, mùi thơm lập tức câu dẫn những con sâu đói trong bụng mọi người, người đầu tiên không chịu nổi chính là Vương Bàn Tử, ngửi thấy mùi thịt nồng nặc, không kìm được nuốt nước bọt, đôi mắt chằm chằm nhìn Chu Du. "Thôi được rồi, dù sao xe lửa cũng chưa đến ngay được, chi bằng chúng ta cứ ăn một bữa trước đi!" Chu Du nói xong, liền một lần nữa từ không gian hệ thống lấy ra những thực phẩm đã chuẩn bị sẵn, từng cái một phân phát cho mọi người.

Anh cũng không sợ thức ăn không đủ, lúc chuẩn bị đã cố ý chuẩn bị rất nhiều, ăn hai tháng cũng không thành vấn đề.

Dù sao không gian hệ thống có thể tạm dừng thời gian, thức ăn

cũng sẽ không kỳ lạ, càng không bị biến chất.

Lần này chỉ có năm người xuất phát, ngoài Chu Du và Tiểu Ca ra, còn có Hoắc Linh, Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử.

Ô Thiền vốn cũng muốn đi theo, nhưng Chu Du cân nhắc Bắc Bình không được yên bình, liền bảo Ô Thiền ở lại phủ, bảo vệ mấy cô vợ kia, chỉ có như vậy Chu Du mới yên tâm được.

Vốn dĩ lúc đầu Ô Thiền không đồng ý, nhưng sau khi trải qua ba ngày "gia pháp hầu hạ" (tức là bị đánh đòn), Ô Thiền cuối cùng cũng cầu xin tha thứ mà chịu thua, đồng ý ở lại.

Chu Du cũng vì liên tục dùng "gia pháp" nên cũng khá mệt mỏi, may mà thể chất mạnh, lực khôi phục nhanh, ngược lại không bị ảnh hưởng gì.

Sau khi rượu no cơm say, Vương Bàn Tử nằm vật ra đất không ngừng ợ hơi, nói: "Ợ...

Không được rồi, no quá, lão Hồ...

ợ... lão Hồ kéo tôi dậy với...

ợ...

đi đi tiêu hóa thức ăn chút...

ợ!" Hồ Ba Nhất thì ngược lại không ăn quá vội vàng, cảm thấy no thì dừng lại, nhưng Vương Bàn Tử thì khác, một khi đã ăn, nhất định phải ăn cho no căng bụng mới thôi. "Bàn Tử, sớm đã bảo cậu đừng ăn nhiều như vậy rồi, cứ không nghe." Hồ Ba Nhất lắc đầu, vươn tay đỡ cậu ta từ dưới đất dậy. "Đi nhanh chút đi, không thì tối nay trên xe lửa chắc chắn sẽ không ngủ được đâu." Hồ Ba Nhất nói xong, liền một lần nữa ngồi xuống đất, nghỉ ngơi.

Hơn nửa tiếng sau, ga xe lửa mới truyền đến từng hồi còi rúc, xe

lửa đã vào ga.

Năm người Chu Du lập tức đi về phía sân ga, lúc này có hai chuyến tàu đang đỗ ở hai bên, mọi người theo sau Chu Du, lên một trong số đó.

Vì có giấy tờ đặc biệt, nên Chu Du và những người khác nhanh chóng vào khoang toa giường mềm, cũng coi như là một kiểu hưởng thụ.

Sau khi ngồi trên xe lửa hơn hai mươi tiếng đồng hồ, mọi người lại chuyển sang một chuyến tàu khác.

Liên tiếp hai lần chuyển xe, mọi người cuối cùng cũng lên được chuyến tàu đi Trường An.

Vì đều ngồi giường mềm, nên mọi người đều nghỉ ngơi tốt, sau khi đến Trường An, liền trực tiếp ra khỏi thành, không dừng lại trong thành.

Buổi tối hôm đó sau khi đến Trường An, cả nhóm nhanh chóng rời khỏi nhà ga mà không gây chú ý.

Một phần vì thiếu Ô Thiền nên Vương Bàn Tử và những người khác trở nên cảnh giác hơn.

Rốt cuộc, trước đây khi ở dưới mộ có Ô Thiền ở bên cạnh, họ tương đối thoải mái không cần phải lo lắng nhiều.

Dù hiện tại chưa xuống mộ, nhưng thiếu Ô Thiền ở đó, tôi luôn cảm thấy nguy hiểm tăng lên gấp bội.

Chu Du đều nhìn thấy sự thay đổi tâm lý này, nhưng anh không an ủi mọi người nhiều, thậm chí còn cảm thấy như vậy mới là tốt.

Ra khỏi nhà ga, Chu Du liền lấy bản đồ ra, đối chiếu với bản đồ, từ cửa Nam thành Trường An đi ra, đó là tuyến đường gần nhất.

Không màng đến chặng đường khá dài, Chu Du bảo Vương Bàn Tử đi mua một chiếc xe Jeep cũ từ người khác, rồi chở cả nhóm đến Mạc Gia Câu.

Mạc Gia Câu từng nổi tiếng vì có một con suối thác nước, nhưng mấy năm gần đây núi sông khô cạn, khiến nơi đây biến thành một con suối nhỏ, thác nước hùng vĩ trước kia cũng biến mất.

Mạc Gia Câu bốn bề núi bao quanh, cây cối rậm rạp, trong không khí tràn ngập hương cỏ xanh, những người dân làng sống ở đây nương tựa vào núi sông mà sống, tuy không giàu có nhưng cũng không hề túng thiếu.

Bởi vì trong núi có nhiều thú rừng và trái cây dại, thêm vào đó không bị ô nhiễm công nghiệp nặng, cá tôm cua ốc trong suối cũng trở thành món ngon trên bàn ăn của dân làng.

Tất cả những điều này chỉ là Mạc Gia Câu mà người ngoài biết.

Nhưng, nó không giống với thông tin mà Chu Du nhận được.

Chương 860

Trong thông tin Hoắc Binh nói cho Chu Du, dân làng Mạc Gia Câu đều có một nghề tay trái, và nghề tay trái này trong một thời gian dài là trụ cột quan trọng nhất trong chi tiêu sinh hoạt của dân làng Mạc Gia Câu, không có thứ hai!

Nghe nói, trong Mạc Gia Câu có một ngôi mộ cổ thời Tây Chu, nhưng không ai tìm thấy ngôi mộ chính, chỉ phát hiện một số đồ vật thời Tây Chu ở bên ngoài hoặc dưới lòng sông.

Dân làng địa phương cũng rất bài ngoại, vô cùng hung hãn, những kẻ đạo mộ mua đồ vật từ nơi khác đến thường không dám dễ dàng đắc tội, nếu không sợ rằng khó mà thoát khỏi vùng núi sâu rừng già.

Điều này cũng khiến Mạc Gia Câu bị người ngoài gọi là "khe núi thổ phỉ", ý nói dân làng Mạc Gia Câu hành sự như thổ phỉ không nói lý lẽ.

Nhưng thực tế, Mạc Gia Câu rất giữ quy tắc trong việc mua bán, chỉ cần không ép mua ép bán, giá cả hợp lý, họ sẽ trực tiếp bán đi.

Quan trọng nhất, Mạc Gia Câu và Hoắc gia có mối quan hệ mật thiết, trong khoảng thời gian đầu tiên, Mạc Gia Câu thường xuyên bị người khác cố ý ép giá, nếu không có Hoắc gia đứng ra, e rằng giá sẽ bị ép rất thấp, khó lòng vượt qua những ngày đói kém.

Thực ra tất cả những người đạo mộ đều biết đến nơi này, nhưng không ai có thể tìm thấy ngôi mộ lớn thời Tây Chu tồn tại trong truyền thuyết đó.

Bên ngoài đều nghi ngờ người Mạc Gia Câu biết mộ nằm ở đâu, nếu không tại sao cứ cách một khoảng thời gian lại có thể mang ra một số đồ vật được khai quật?

Nhưng đó cũng chỉ là phỏng đoán, không ai xác nhận.

Đương nhiên, Mạc Gia Câu có thể hùng mạnh như vậy cũng không thể tách rời một nhân vật lớn ở kinh đô.

Nghe nói nhân vật lớn đó là người của Mạc Gia Câu, nên dân làng Mạc Gia Câu mới có thể hùng hãn đến vậy.

Nhưng trong thôn cũng không phải ai cũng làm những việc này, phụ nữ, trẻ em và người già đều bận rộn trong núi, hái trái cây dại, bắt những con vật nhỏ, hoặc đánh bắt cá tôm các loại.

Có lẽ để che mắt người ngoài, nơi đây mang chút ý vị "tiểu ẩn ẩn ư dã, đại ẩn ẩn ư thị" (ẩn mình ở chốn thôn quê nhỏ, ẩn mình ở chốn thị thành lớn), mỗi năm đều có khách du lịch không ngớt đến đây, đương nhiên có bao nhiêu người thực sự đi chơi thì không rõ.

Chi phí ở đây không cao, ở mức bình thường, đa số mọi người đều có thể chi trả được.

Tuy nhiên, trên thực tế, mỗi hộ dân làng ở đây đều là những người giàu có với thân phận không tầm thường.

Khi Chu Du và nhóm của mình vào thôn, họ trực tiếp đỗ xe ở bãi chuyển xe ở đầu thôn.

Lúc này là hơn tám giờ sáng, dân làng đã thức dậy từ lâu.

Theo địa chỉ Hoắc Binh đưa, Chu Du và nhóm của mình nhanh chóng đến một nhà trọ trong thôn.

Những người ra vào ở đó, Chu Du hỏi thăm một chút mới biết, đa số đều là khách du lịch từ nơi khác đến.

Trong đó, một số ít người đã thu hút sự chú ý của Chu Du, những người đó trên người đều có một mùi đất ẩm nồng nặc, chỉ những kẻ đạo mộ thường xuyên xuống mộ mới có mùi như vậy.

Hơn nữa, trên người những người đó âm khí nặng, tử khí nhiều hơn sinh khí.

"Mấy người thuê phòng ăn cơm?" Khi Chu Du và nhóm của mình đang nhìn ngó xung quanh, một thanh niên đứng sau quầy lễ tân của nhà trọ liền liếc mắt hỏi.

Chàng thanh niên này tuổi không lớn, nhưng làm việc lại già dặn, nhanh chóng lấy ra máy tính và một cuốn sổ, không ngừng lật trang.

Không đợi mọi người mở miệng nói chuyện, chàng thanh niên liền nhanh chóng nói: "Có sáu phòng đôi, ba phòng đơn.

Phòng đôi một ngày 20 tệ, phòng đơn một ngày 15 tệ.

Ít nhất ba ngày, chưa đủ ba ngày cũng phải tính theo ba ngày." "Nếu muốn ăn cơm thì ra ngoài rẽ trái, có một nhà hàng ở đó, nhưng buổi sáng không có cá tôm, phải đợi đến trưa mới có." Nói xong, chàng thanh niên nhìn Chu Du và nhóm của mình, như thể chờ Chu Du đưa ra quyết định.

"Tôi tìm người, Mạc Tác Vi có ở đây không?" Chu Du phất tay, rồi trực tiếp mở miệng nói.

"Tìm nhị thúc của tôi?" Chàng thanh niên nghe vậy đầu tiên ngớ người ra, sau đó liền lắc đầu nói: "Không được đâu, nhị thúc tôi đã nói không gặp người ngoài.

Nếu không thuê phòng cũng không ăn cơm, xin mời rời đi." Chàng thanh niên dường như đã quá quen thuộc, xử lý chuyện như vậy rất thành thạo, gần như không cần suy nghĩ đã đưa ra câu trả lời.

Nói xong, chàng thanh niên cũng không còn hứng thú, trực tiếp quay lại chỗ ngồi, sau đó ở đó ghi chép thu nhập hôm qua.

"Lão Chu, Mạc Tác Vi là ai vậy?

Người khó tính à?" Vương Bàn Tử ngớ người, sau đó nhìn về phía Chu Du hỏi.

"Ngay cả Mạc lão gia tử mà cũng không biết?" Chu Du chưa mở miệng, một người bên cạnh đã đi đến nói: "Đó là nhân vật lừng lẫy ở Mạc Gia Câu, ngay cả nguyên quan chức cấp cao ở Trường An cũng phải đến Mạc Gia Câu bái phỏng lão gia tử trước, mỗi năm không biết có bao nhiêu người mời lão gia tử ra mặt giúp đỡ." "Tôi có chuyện đặc biệt cần tìm." Chu Du không tiết lộ nhiều, chỉ tùy tiện đáp một câu, sau đó liền nháy mắt ra hiệu cho Vương Bàn Tử nói: "Bàn Tử nhanh đi thuê ba phòng đôi, ở tạm đã." Vương Bàn Tử lập tức hiểu ý, vội vàng gật đầu nói: "Lão Hồ lấy tiền ra đi, tôi đi đặt phòng." "Ôi chao Bàn Tử nhà tôi, keo kiệt, lần nào cũng không mang tiền à?" Hồ Ba Nhất tuy miệng nói vậy, nhưng tốc độ lấy tiền ra lại không chậm.

"Được rồi, nhanh lên đi." Vương Bàn Tử giật lấy mấy tờ tiền, trực tiếp đi đến trước quầy, vỗ mấy tờ tiền trong tay xuống quầy nói: "Ba phòng đôi." "Chìa khóa, đều ở lầu ba, lên xem số phòng là được." Chàng thanh niên nhận lấy tiền của Vương Bàn Tử, cúi đầu viết vài dòng vào cuốn sổ, sau đó đưa ba chiếc chìa khóa cho Vương Bàn Tử nói: "Nhà trọ không bao ba bữa, muốn ăn thì chỉ có thể đến nhà hàng bên kia." Khi Vương Bàn Tử đang đăng ký, trong đại sảnh nhà trọ có không ít người đang thì thầm, từng ánh mắt không ngừng đảo qua lại trên người Chu Du và nhóm của mình.

Trong đó không thiếu những kẻ đạo mộ, ánh mắt của những người này đều khá ẩn tàng.

Chu Du giả vờ như không nhìn thấy gì, trực tiếp đi đến trước quầy, gõ gõ mặt bàn quầy nói: "Hoắc Binh không nói sao?

Vị này là thiên kim của Hoắc gia." Chu Du dùng tay chỉ vào Hoắc Linh phía sau, nói với chàng thanh niên ở quầy.

Nơi đây người nhiều tai mắt, không muốn để nhiều ánh mắt dừng lại trên người mình, vì vậy khi nói chuyện anh hạ thấp giọng, nói xong, anh làm một cử chỉ ra hiệu im lặng.

Chàng thanh niên kia cũng khá nhanh trí, vừa thấy Chu Du ra hiệu im lặng, liền trực tiếp nói: "Không biết có nước nóng không, tôi đi hỏi nhân viên dọn dẹp." Giọng nói này cũng không có gì đặc biệt, cơ bản vẫn giống như giọng điệu trước đó, nhưng sau khi nói xong, chàng thanh niên cố ý giả vờ đang tìm đồ vật, hạ thấp giọng nói: "Anh nói thật hay giả vậy?" "Chỉ cần nói với Mạc Tác Vi, ông ấy tự nhiên sẽ điều tra, nhưng hãy nhanh lên một chút, tôi không muốn thu hút sự chú ý của người khác ở đây." Chu Du nói nhanh.

"Có tín vật không?

Nếu không tôi sợ nhị thúc sẽ không vui." Trên mặt chàng thanh niên có chút do dự, sau đó mở miệng nói.

Rõ ràng, đối với Mạc Tác Vi, người nhị thúc này, chàng thanh niên rất kính sợ, vừa sợ Chu Du nói thật, lại vừa sợ Chu Du nói dối.

Nghe có vẻ mâu thuẫn, nhưng thực ra rất dễ hiểu.

Chương 861

Nếu Chu Du nói thật, vậy nếu trì hoãn thời gian, e rằng sẽ bị nhị thúc nghiêm phạt.

Nếu Chu Du nói dối, trực tiếp đi quấy rầy nhị thúc, vậy cũng không thoát khỏi một trận đòn.

Tóm lại, đó không phải là một công việc dễ dàng, sau khi suy nghĩ, chỉ có một cách này là đáng tin cậy nhất.

"Tôi không muốn gây chú ý, cũng không mang gì cả, ngay cả người của Hoắc gia cũng không mang theo, tóm lại là nhanh đi thông báo đi." Chu Du nghe vậy hơi nhíu mày, trực tiếp mở miệng nói.

"Nhưng…" Chàng thanh niên biết tính khí của nhị thúc mình, trên mặt lập tức hiện lên một tia khó xử.

"Yên tâm, Mạc Tác Vi sẽ không trách tội đâu, nếu bị đánh, tôi bồi thường một vạn đô la Mỹ." Chu Du lười dây dưa thêm, trực tiếp hứa hẹn trọng kim, cái gọi là "trọng thưởng chi hạ tất hữu dũng phu" (dưới phần thưởng lớn tất có dũng sĩ).

Quả nhiên, sau khi nghe Chu Du đưa ra khoản thưởng lớn, chàng thanh niên lập tức hai mắt sáng rỡ, sau đó như một con thỏ, chạy vào cánh cửa phía sau, rõ ràng là đi tìm Mạc Tác Vi.

Ước chừng lúc này chàng thanh niên có chút nóng lòng muốn ăn một trận đòn.

Đối với toàn bộ Mạc Gia Câu, Hoắc gia luôn được coi là ân nhân.

Trong những năm tháng đặc biệt đói kém và khó khăn đó, nếu không có Hoắc gia đứng ra, làm chủ cho dân làng, e rằng số người Mạc Gia Câu có thể sống sót sẽ không đủ một phần mười.

Mạc Gia Câu lúc bấy giờ, mang ngọc trong mình mà mang tội, vô số người muốn lợi dụng việc Mạc Gia Câu thiếu lương thực để ép giá bán các loại đồ vật trong các ngôi mộ Tây Chu.

Cũng may có người của Hoắc gia, không những dùng giá bình thường để thu mua, mà còn tận tình tặng một lượng lớn lương thực, giúp dân làng vượt qua nguy hiểm.

Đương nhiên, từ đó về sau, Mạc Gia Câu có một người bạn, đó là Hoắc gia.

Mạc Gia Câu bây giờ sớm không còn cần Hoắc gia giúp đỡ nữa, ngược lại Hoắc gia đã dựa vào Mạc Gia Câu để vượt qua một khoảng thời gian khó khăn trước đây.

Mạc Tác Vi vừa nghe con cháu báo tin có người của Hoắc gia tìm, liền lập tức vội vàng chạy đến.

Nhanh chóng, cả nhóm đang bàn bạc trong phòng thì nghe thấy một trận tiếng gõ cửa, mở cửa ra xem, một lão già mặt mày chất phác nhưng thân hình vạm vỡ, bước đi hùng dũng như hổ liền đứng ở cửa.

"Hoắc Linh!" Lão già liếc mắt nhìn Hoắc Linh đang ngồi trong phòng, lập tức có chút kinh ngạc kêu lên.

Chu Du nhìn người đó, hơi nhíu mày, trên người người này không có âm khí, không giống người trong nghề đạo mộ, nhưng vừa mở miệng đã trực tiếp gọi tên Hoắc Linh, có chút không bình thường.

Nhưng sau đó, như nghĩ ra điều gì đó, anh có chút không chắc chắn hỏi: "Mạc Tác Vi?" "Không sai, lão phu là Mạc Tác Vi, không biết tiểu huynh đệ xưng hô thế nào?" Nghe lời Chu Du nói, Mạc Tác Vi mới chắp tay hành lễ, đồng thời ánh mắt không ngừng đảo qua người Chu Du, như đang đánh giá.

"Mạc gia gia, đây là chồng cháu, Chu Du!" Chưa đợi Chu Du mở

miệng nói chuyện, Hoắc Linh đã cười đi đến.

"?!" Mạc Tác Vi vẻ mặt không thể tin được nhìn Hoắc Linh, ánh mắt không ngừng chuyển động giữa Chu Du và Hoắc Linh.

Chu Du nhìn vẻ mặt của Mạc Tác Vi, không khỏi thở dài một hơi, đành phải giải thích rõ mối quan hệ giữa mình và Hoắc Linh một lần, đồng thời còn nói thêm về việc anh và Hoắc Linh quen biết và yêu nhau.

Tóm lại, đợi Chu Du nói xong, Mạc Tác Vi mới ngớ người ra gật đầu hiểu.

"Không ngờ Linh nha đầu ngày xưa, cũng đã lấy chồng rồi, thời gian quả là như ngựa trắng vụt qua cửa sổ, chớp mắt tôi đã già rồi!" Mạc Tác Vi có chút cảm thán nói.

Ông vẫn nhớ Hoắc Linh năm đó, một cô bé nghịch ngợm, chớp mắt đã trưởng thành, lập gia đình.

"Đúng rồi, tìm tôi có chuyện gì cần giúp đỡ sao?" Mạc Tác Vi sau đó như nhớ ra điều gì đó, nhìn Chu Du và Hoắc Linh, mở miệng hỏi.

Còn Vương Bàn Tử, Hồ Ba Nhất, Tiểu Ca ba người thì bị Mạc Tác Vi trực tiếp bỏ qua.

Không phải Mạc Tác Vi là người thực dụng, Mạc Tác Vi đã sống bao nhiêu năm, đã gặp quá nhiều người, đều là những người cầu cạnh giúp đỡ, vì vậy không thích giao tiếp với những người không quen biết.

Nếu không có Hoắc Linh ở đây, e rằng ông cũng sẽ không nói chuyện lâu như vậy với Chu Du.

"Là thế này, chúng tôi muốn tìm một ngôi làng, một ngôi làng thời Chiến Quốc tên là Hạnh Thôn, nằm ở vùng Dương Giác Sơn, ông có biết nơi đó không?" Chu Du thẳng thắn, trực tiếp nói rõ ý đồ của

mình.

"Hạnh Thôn thì tôi không có ấn tượng, nhưng Dương Giác Sơn thì tôi biết ở đâu." Mạc Tác Vi trầm tư một lát, sau đó vẻ mặt ngưng trọng nói: "Dương Giác Sơn không phải là một nơi thiện lành, ở đó có sáu bảy ngôi làng hoang, đã xảy ra những chuyện kỳ quái, người ta đều chết hết, ngay cả những kẻ đạo mộ cũng có người đến đó, nhưng không có mấy ai sống sót trở ra." "Đừng tưởng tôi đang kể chuyện bịa." Mạc Tác Vi nhìn mọi người, trong ánh mắt đều có chút kiêng kỵ, nói: "Những thanh niên không sợ trời không sợ đất trong những năm tháng đặc biệt đó, không nghe lời khuyên của bất kỳ người già nào, đã đi vào Dương Giác Sơn." "Không ai biết chuyện gì đã xảy ra bên trong, chỉ biết không còn ai sống sót trở ra nữa.

Sau đó, A Tuấn làm quan lớn, đặc biệt phái người đi khảo sát, kết quả phát hiện không có bất kỳ điều dị thường nào." "Cũng từ lần khảo sát đó, A Tuấn suýt mất chức, có người chết ở bên trong, sau đó nơi đó bị phong tỏa, ngay cả tên núi cũng bị xóa khỏi bản đồ, trừ những người cùng tuổi tôi biết chuyện, e rằng những người trẻ tuổi sẽ không còn ai biết nữa." Mạc Tác Vi nhìn mọi người, cảnh cáo: "Tuyệt đối.

Tuyệt đối đừng đi, trên đó quá nguy hiểm rồi." Nghe Mạc Tác Vi nói chuyện cẩn trọng như vậy, Chu Du lại như đã biết từ lâu, thản nhiên nói: "Dù nguy hiểm đến mấy, tôi cũng nhất định phải đi, mong Mạc lão chỉ đường, để tôi nhanh chóng đi." "Có chuyện gì xảy ra sao?" Mạc Tác Vi vốn là người kiến thức rộng rãi, thấy thái độ kiên quyết của Chu Du và nhóm của mình như vậy, lại là người của Hoắc gia, lập tức hiểu ra.

"Cũng gần như vậy, vì vậy hy vọng Mạc lão có thể cho tôi biết." Chu Du không nói rõ, chỉ gật đầu.

“Vậy được, nhưng tôi phải nói cho cậu biết, nơi đó người Mạc Gia Câu chúng tôi tuyệt đối sẽ không đi, vì vậy sẽ không dẫn đường, chỉ có thể nói cho cậu biết hướng đi, tự mình đi, có vấn đề gì không?” Mạc Tác Vi trực tiếp mở miệng nói.

“Yên tâm đi lão gia tử, quy tắc tôi biết.” Người đứng đó nửa ngày là Vương Bàn Tử liền mở miệng nói.

“Được.” Mạc Tác Vi cũng không khách sáo, nhìn mọi người nói: “Dương Giác Sơn nhất định phải đi qua một ngôi làng mới lên được, còn là vì sao thì tôi cũng không biết.” “Làng?” Chu Du nghe vậy liền hỏi.

“Một ngôi làng hoang không còn ai sống!” Mạc Tác Vi nói, trong mắt thêm một chút hoài niệm, nói: “Để tôi kể cho các cậu nghe câu chuyện về ngôi làng đó.” Mạc Tác Vi thở dài một tiếng, lẩm bẩm nói: “Chuyện về ngôi làng đó xảy ra vào thời loạn lạc, nhưng chuyện thực sự lại xảy ra vào những năm tháng đặc biệt đó.” Cuối thời nhà Minh, có những người chạy nạn tập trung lại với nhau, lập thành một ngôi làng tên là Dương Thôn, Dương Thôn lúc bấy giờ sống bằng nghề săn bắn, cuộc sống cũng tạm ổn, không cần lo lắng bị đói.

Nhưng khi chiến loạn nổ ra, bên ngoài chiến tranh ác liệt, thú rừng trong núi cũng không biết vì sao bị kinh động mà ngày càng ít đi, khiến các thợ săn ở Dương Thôn không biết phải làm sao.

Vì sinh kế của cả thôn, thôn trưởng lúc bấy giờ liền gọi tất cả thanh niên khỏe mạnh lại, bàn bạc rằng không bao lâu nữa mùa đông lạnh giá sẽ đến, trong thôn không có lương thực thì không được.

Bên ngoài lại không thái bình, sản vật núi rừng trở nên không đáng tiền, gạo, lúa mì, bột mì những thứ đó lại tăng giá chóng mặt.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng sau mùa đông, người già, trẻ nhỏ trong thôn e rằng sẽ chết đói, chết cóng gần hết một nửa.

Mọi người sau một hồi bàn bạc, nhưng rốt cuộc vẫn không đưa ra được đối sách nào, thấy mùa đông ngày càng đến gần, người trong thôn đều lo lắng.

Chương 862

Thôn trưởng thực sự hết cách, liền dẫn đầu đào mộ tổ tiên của nhà mình, lấy ra một số đồ tùy táng, nhưng tổ tiên Dương Thôn không có quan lớn, cũng không có thương gia lớn, chút đồ tùy táng trong mộ tổ cũng chỉ là một ít vàng bạc trang sức.

Nhưng làm sao đủ cho người nhà ăn mặc đây?

Nhưng thôn trưởng muốn làm, muốn mọi người đồng tâm hiệp lực, cùng nhau đào mộ tổ tiên, chung sức chung lòng để vượt qua một mùa đông như vậy.

Đào mộ tổ tiên nhà mình là điều sẽ bị trời đánh, người thời đó ai dám làm chuyện như vậy?

Nhưng thấy thôn trưởng tự mình dẫn đầu, những người dân làng kia cũng nửa đẩy nửa đồng ý.

Rốt cuộc, người ta sống là để tồn tại, để ăn mặc.

Tổ tiên dù hiển quý đến mấy, thì cũng chỉ là một nắm đất vàng, quyết định rồi, trong lòng mọi người đều có một cán cân.

Lúc ban đầu, dân làng cũng là những người điên cuồng nhất, cả đêm đào mộ, không ngừng mở quan lấy đồ vật, cuối cùng góp đủ một khoản tiền, mang đến hiệu cầm đồ ở trấn đổi thành tiền, sau đó mua lương thực để qua mùa đông.

Năm đó Dương Thôn không có ai chết đói, chết cóng, tuy rằng dân làng đều có chút khinh thường cách làm của mình, nhưng rốt cuộc người ta đều sống sót, theo thời gian trôi qua, người trong thôn cũng dần dần quên đi chuyện này.

Cho đến khi nội chiến bùng nổ, lương thực của Dương Thôn lại

cạn kiệt.

Mạc Tác Vi khi kể đến đây, không khỏi lắc đầu thở dài một tiếng, tiếp tục nói: "Lần này không có mộ tổ tiên để đào, liền nảy ra một ý tưởng tồi tệ." Dân làng Dương Thôn đã đào hết mộ tổ tiên nhà mình, ngay cả mộ của cha mẹ cũng đào lên, nhưng không còn đồ vật đáng giá nữa.

Để sống sót, dân làng Dương Thôn đã dùng đủ mọi cách, chuyển mục tiêu sang mộ tổ tiên của các làng khác.

Nhưng sợ dân làng khác không đồng ý, vì vậy đã nghĩ ra một cách tuyệt vời!

Dân làng Dương Thôn bắt đầu loan truyền tin đồn, rằng Dương Giác Sơn bị hạn hán, nhất định phải "đánh hạn bạt", nếu không Dương Giác Sơn sẽ hạn hán ba năm.

Lúc đầu không ai coi tin đồn là chuyện gì, nhưng theo thời gian phát triển, cộng thêm khí hậu lúc đó dần dần nóng lên, khiến dân làng đều tin vào tin đồn này.

Vì vậy, dân làng Dương Thôn thấy thời cơ gần như đã chín muồi, liền chủ động đứng ra đảm nhận việc này, muốn làm một việc đại thiện cho bà con hương thân mười dặm tám làng.

Thực ra là để mở quan lấy tài vật mà thôi, nhưng dân làng khác không hề biết chuyện, cứ tưởng người Dương Thôn nói thật.

Vì vậy, người Dương Thôn liền đi khắp nơi, tìm kiếm những ngôi mộ, xem có ngôi mộ nào quy mô lớn, hoặc từng có danh vọng, hoặc từng làm quan trong triều đình, những loại mộ như vậy.

Loanh quanh nửa tháng trôi qua, người Dương Thôn cuối cùng đã chọn được một ngôi mộ.

Ngôi mộ đó được xây dựng vào thời Dân Quốc, nghe nói là của

một bà vợ lẽ được sủng ái của một quân phiệt nào đó, nhưng chết sớm, được an táng về quê hương.

Nghe nói khi an táng ngôi mộ này, vị quân phiệt đó đã đặc biệt mời vài vị đạo sĩ từ tỉnh thành đến.

Người Dương Thôn nghe vậy, liền tinh thần phấn chấn.

Hảo hán!

Bà vợ lẽ của quân phiệt đó, lợi hại đến mức nào?

Mặc dù chưa mở quan, nhưng dân làng Dương Thôn đã sớm chuẩn bị sẵn sàng cho việc vận chuyển tài vật trong mộ và đánh hạn bạt.

Để tiện che mắt người ngoài, dân làng Dương Thôn đã tìm một lão đạo sĩ mù từ bên ngoài, để ông ta diễn một vở kịch, rằng cọc hạn bạt nhất định phải mở quan vào đêm mưa lớn mới được.

Sở dĩ chọn thời điểm như vậy là để tiện che giấu việc trộm đồ tùy táng, cọc hạn bạt cũng chỉ là một cái cớ mà thôi.

"Đánh hạn cốt thung" trong dân gian còn gọi là "đánh hạn bạt", nhưng ở nơi này, là lần đầu tiên, vì vậy dân làng khác không hề cảm thấy có vấn đề gì.

Vì vậy, sau khi chốt thời gian, người Dương Thôn đã bắt đầu hành động.

Vào một đêm trời tối gió lớn, mưa như trút nước, dân làng Dương Thôn đã dựng một túp lều tranh trên mộ, bên trong lửa trại cháy bập bùng, chiếu sáng bên trong như ban ngày.

Đối với việc đào mộ, dân làng Dương Thôn đã quen tay hay việc, dễ dàng đập vỡ những viên gạch xanh trên đầu mộ, sau đó đào từng lớp đất kháng ra khỏi bên dưới, đổ ra ngoài túp lều tranh.

Nhanh chóng, mọi người đào được một lớp gạch đá xanh, trên lớp gạch đá này dán những dải vải vàng, giống như bùa chú, trên đó có vết chu sa màu đỏ còn sót lại, nhưng đã mờ đi nhiều không nhìn rõ được nữa.

Dân làng Dương Thôn cũng không quan tâm, trực tiếp đào cả dải vải vàng cùng với gạch đá bên dưới, cuối cùng cũng nhìn thấy quan tài ở phía dưới cùng.

Vì vậy, mọi người dùng dây thừng quấn quanh quan tài, trực tiếp treo lên trên hố mộ.

Mọi người cũng không chần chừ, trực tiếp bắt tay vào mở nắp quan tài.

Nắp quan tài vừa mở ra, liền có một luồng khói đen bay ra, sau đó một mùi hôi thối nồng nặc cũng từ trong quan tài bay ra.

Dân làng Dương Thôn đều xuất thân là thợ săn, từ trước đến nay đều gan dạ, cũng không kiêng kỵ, trực tiếp cầm đuốc nhìn vào, kết quả phát hiện trong quan tài nằm một thi thể nữ, trang phục trên người cực kỳ mang phong cách Dân Quốc, một bộ váy dài màu đỏ, trên đó có đủ loại vàng bạc trang sức, được bảo quản cực kỳ tốt, như mới tinh.

Nhưng, khi nhìn vào khuôn mặt của thi thể nữ đó, tất cả mọi người đều giật mình.

Thi thể nữ đó như còn sống vậy, khuôn mặt mềm mại như có thể véo ra nước, trắng hồng, vô cùng động lòng người.

Có vài thanh niên Dương Thôn chưa lập gia đình, như bị câu hồn vậy, ngây người tại chỗ.

Thôn trưởng lập tức quát lớn mọi người, trực tiếp ra tay, lấy vàng bạc trang sức bên trong ra, sau đó đặt vào một cái sọt gỗ bên cạnh.

Những người khác bị thôn trưởng quát một tiếng, cũng lập tức đỏ mặt tỉnh lại, vội vàng lấy những đồ vật đáng giá bên trong ra ngoài.

Không lâu sau, vàng bạc trang sức bên trong, bao gồm cả hoa tai và mặt dây chuyền trên người thi thể nữ, đều bị lấy sạch sẽ.

Chương 863

Để phòng đêm dài lắm mộng, thôn trưởng liền để lại hai thanh niên gan dạ, bảo họ đóng đinh gỗ đào lên thi thể nữ trong quan tài.

Sau đó thôn trưởng và những người khác liền dùng vải dầu che cái sọt gỗ, khiêng đi nhanh chóng xuống núi.

Hai thanh niên ở lại trong túp lều tranh, tuy không muốn ở lại, nhưng lời thôn trưởng không dám trái.

Vì vậy, hai người liền cầm đinh gỗ đào, tiến đến gần thi thể nữ trong quan tài.

Đánh hạn bạt, nhất định phải dùng đinh gỗ đào, người Dương Thôn rất chú trọng chi tiết, đã chuẩn bị sẵn đinh gỗ đào từ sớm, bây giờ vừa hay có thể dùng đến.

Trong đó một thanh niên, khi đặt chiếc đinh gỗ đào trong tay lên cổ thi thể nữ, đột nhiên phát hiện da của thi thể nữ vô cùng đàn hồi, giống như da người sống vậy.

Hai thanh niên nhìn nhau một cái, sau đó lại như làm trộm, nhìn xung quanh, phát hiện ánh lửa dưới núi xa xa ngày càng xa, mới cùng nhau nhìn về phía thi thể nữ trong quan tài.

Độ tuổi đó, lại chưa kết hôn, khó tránh khỏi có chút ham muốn.

Hai người cho rằng đợi đến sáng sớm, chi bằng đợi trời sáng rồi tùy tiện đóng một cái đinh gỗ đào, rồi treo quan tài xuống mộ thất phong lại, mọi chuyện sẽ xong.

Vì vậy, hai thanh niên máu nóng kia liền lợi dụng màn đêm, hoàn thành "nghi lễ trưởng thành" của mình.

Ngày thứ hai trời vừa sáng, hai thanh niên mắt thâm quầng trở về

thôn, báo với thôn trưởng rằng, đã làm theo lời dặn, đóng đinh gỗ đào lên thi thể nữ đó, quan tài cũng đã được đặt lại vào mộ, và đất cũng đã được phong lại.

Thôn trưởng nghe xong rất vui, khen ngợi nói: "Tốt lắm, hai đứa làm việc này rất đẹp, tiền thưởng sẽ không thiếu.

Nhưng sao hai đứa bây giờ mới về?

Chẳng lẽ đã lén đi đào mộ của người khác?" Thôn trưởng nhìn hai người mắt thâm quầng, liền nghi ngờ.

Còn những chuyện khác thì không có, dù sao ai lại làm chuyện đó với một thi thể nữ chứ?

Nhưng việc quanh ngôi mộ khác khiến ông có chút nghi ngờ, nghi ngờ hai người không thỏa mãn với số vàng bạc trang sức đó, lại tự ý đi đào mộ của người khác.

"Rốt cuộc có đào hay không, nói mau đi, nếu có đào tôi còn có cách để bù đắp, đừng để người khác phát hiện ra chuyện không hay của thôn chúng ta, nếu không hai cái mạng nhỏ của các cậu, e rằng không giữ được đâu!" Thôn trưởng nói thẳng thừng, hai thanh niên nghe vậy sợ hãi một trận, vội vàng vỗ ngực cam đoan, đều không đào mộ khác, thôn trưởng mới yên tâm.

Hai thanh niên đâu dám nán lại, vội vàng cáo từ thôn trưởng, về nhà mình ngủ bù.

Ngày hôm sau, cả Dương Gia Thôn đều náo loạn, nguyên nhân là một trong hai thanh niên kia nửa đêm phát điên, chém chết cả gia đình mười bốn người.

Chuyện này lập tức khiến tất cả mọi người trong thôn đều chấn động, sau khi khống chế được thanh niên này, mọi người phát hiện trong nhà hắn có một mảnh vải đỏ nhỏ, giống như bộ váy dài màu đỏ

trên người thi thể nữ trong quan tài.

Lập tức, thôn trưởng tìm đến nhà thanh niên còn lại, bức hỏi chuyện gì đã xảy ra tối qua, thanh niên kia thấy không thể giấu được nữa, liền kể lại sự thật một cách tường tận.

Thôn trưởng suýt nữa tức chết tại chỗ, hận không thể trực tiếp bóp chết cái thứ không biết xấu hổ này.

Nhưng xét thấy chuyện này quá quỷ dị, thôn trưởng cũng không tiện tùy ý xử trí, liền sai người đi thành mời vài đạo sĩ đến làm phép.

Sau khi làm phép xong, chuyện này cũng tạm thời kết thúc, cho đến khi bước vào những năm tháng đặc biệt đó, ngôi mộ kia bị phá hủy, từ đó khiến tất cả đàn ông trong Dương Thôn, chỉ trong một đêm đều chết sạch.

Dương Thôn không còn đàn ông, đương nhiên trở thành một thôn không còn người thừa kế, sau đó, phụ nữ trong thôn cải giá thì cải giá, bỏ đi thì bỏ đi, tóm lại không ai dám ở lại nơi đó nữa.

Cuối cùng, Mạc Tác Vi cũng thở dài.

"Ai, Dương Thôn thảm như vậy đó, trong thôn có vài người phụ nữ khi cải giá, đã gả về Mạc Gia Câu chúng tôi, những chuyện này cũng chính miệng họ kể ra." Chu Du và nhóm của mình nghe xong, không có biểu cảm dị thường, cũng không cảm thấy sốc hay kinh ngạc.

Kể từ khi ra khỏi Tứ Cô Nương Sơn, những chuyện ma quỷ bình thường, đều không đủ để khiến họ cảm thấy sợ hãi, thậm chí còn có chút miễn nhiễm.

"Mạc lão, hay là chỉ đường đi?" Chu Du vốn tưởng rằng có thể nghe được những câu chuyện không thể nghe được, kết quả lại phát hiện.

“Xem ra các cậu cũng không phải người bình thường, được rồi, nếu đã vậy, tôi sẽ nói cho các cậu biết.” Mạc Tác Vi nhìn Chu Du và nhóm của mình hoàn toàn không có vẻ sợ hãi, liền trực tiếp nói cho Chu Du tuyến đường đến Dương Giác Sơn, thực ra đó là con đường của Dương Thôn, vì Dương Giác Sơn cũng không có đường đi khác.

“Mạc lão gia tử, đây là chút lòng thành của tôi, đừng từ chối.” Chu Du nói, liền thò tay vào túi mình, thực chất là lấy ra một mặt dây chuyền từ không gian hệ thống, đưa cho Mạc Tác Vi.

“Này…” Mạc Tác Vi nhíu mày, vừa định nói thì bị Chu Du cắt ngang.

“Mạc lão, đồ vật này hãy giữ kín một chút, thông tin của chúng tôi không thể để người khác biết được.” Chu Du nói xong, liền nháy mắt ra hiệu cho những người khác, sau đó cả nhóm cùng nhau từ biệt Mạc Tác Vi, rồi rời khỏi nhà trọ.

Chiếc xe dừng ở bãi chuyển xe của Mạc Gia Câu, cả nhóm không lái đi, mà đi bộ men theo sườn núi phía sau Mạc Gia Câu đi vào bên trong, bên trong không thích hợp để lái xe, vì không có đường đi phù hợp.

Đi bộ qua rừng cây một đoạn dài, xuyên qua một khu rừng lớn, mới đến Kim Mâu Lâm của Mạc Tác Vi.

Kim Mâu Lâm, thực chất là một khu rừng trúc lớn, rừng trúc ở đây không hề bình thường, có cao nhân đã bố trí ở bên trong.

Cả Kim Mâu Lâm là một trận pháp quy mô lớn, nhưng trận pháp này kỳ lạ, không phải để giết người hay vây khốn người, mà chỉ để không cho người khác đi vào đó.

Người bình thường không hiểu trận pháp, khi bước vào trận đa phần sẽ đi lạc đường, sau đó lại đi ra ngoài, nhưng tuyệt đối không

thể đi đến phía sau Kim Mâu Lâm.

"Lão Chu, xem ra Mạc lão gia tử nói có vẻ thật, cái Dương Giác Sơn đó thật sự tà tính a, làm ra một cái thứ chặn đường." Hồ Ba Nhất nhìn khu rừng trúc trước mặt, sắc mặt hơi thay đổi, đã nhận ra sự khác biệt của nơi này.

"Cũng không có lý do gì để lừa chúng ta, khu rừng trúc này không phải người bình thường có thể bố trí được, thú vị!" Chu Du nhìn thế đi và hướng mọc của rừng trúc, liền trực tiếp dẫn đầu bước vào Kim Mâu Lâm.

"Mọi người đi theo sát, đừng đi lạc đường." Chu Du vừa vào Kim Mâu Lâm, liền thúc giục một tiếng.

Kim Mâu Lâm bản thân không phải được bố trí để chuyên môn vây khốn người, hàm lượng kỹ thuật của nó cũng không cao, vì vậy đối với Chu Du, trận pháp như vậy tự nhiên là dễ dàng phá giải.

"Lão Chu, thi thể nữ mà Mạc lão nói, biến thành lệ quỷ hay biến thành cương thi vậy?" Vương Bàn Tử nhanh chóng đuổi kịp, sau đó khá tò mò hỏi.

Chương 864

Đối với người bình thường, điều này có vẻ như là chuyện hoang đường, những thứ mê tín phong kiến, nhưng đối với những kẻ đạo mộ như Chu Du, những thứ như vậy không khó gặp.

Đặc biệt lần trước đi vào mộ băng ở Tứ Cô Nương Sơn, cả nhóm hầu như đã gặp tất cả các loại vật âm tà.

Đừng nói là cương thi, ngay cả hạn bạt, thây sống trỗi dậy, cũng đều đã từng gặp qua, vì vậy đối với Dương Thôn mà Mạc Tác Vi nói, mọi người luôn cảm thấy nó có mối quan hệ không thể tách rời với thi thể nữ kia.

Chu Du nghe lời Vương Bàn Tử nói, liền trực tiếp mở miệng nói: "Chắc là lệ quỷ, không phải cương thi, đương nhiên là nếu câu chuyện của Mạc Tác Vi không có chỗ nào sai sót, nếu không thì khó nói." "Nhưng đừng quên, trong câu chuyện của Mạc Tác Vi, đàn ông Dương Thôn bất kể già trẻ, chỉ trong một đêm đều chết sạch, phù hợp với cách nói lệ quỷ báo thù, vì vậy phụ nữ đều không có chuyện gì, có thể cải giá và rời đi." "Nhưng tiền đề là câu chuyện này phải hoàn chỉnh, không có sửa đổi, nếu có sửa đổi, vậy thì không biết được nữa." Mọi người nghe vậy, lập tức căng thẳng, cũng không biết là do tâm lý hay do môi trường, vừa ra khỏi Kim Mâu Lâm, mọi người liền chỉ cảm thấy toàn thân lạnh thấu xương.

Cương thi thì tốt, ít nhất có một hình thái ở đó, nhìn thấy được và sờ được, ngược lại dễ xử lý.

Nhưng lệ quỷ thì khác, vô hình không nhìn thấy được và không sờ được, việc phòng thủ cũng khó khăn hơn.

Cả nhóm đột nhiên chìm vào im lặng, cúi đầu không nói gì, cứ thế

đi thẳng về phía trước.

Đi được khoảng hơn hai giờ sau, Chu Du mới đột nhiên dừng lại, nói: "Nơi này quả nhiên đủ cổ quái, nhìn xuống phía dưới xem?" Mọi người nghe vậy, liền cùng nhau nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy phía dưới có một ngọn đồi nhỏ, cao chót vót, phía trước ngọn đồi nhỏ đó, hai khu rừng trúc Kim Mâu Lâm như hai chiếc móc trăng nằm ngang trước ngọn đồi đó.

Trước đó thì chúng tôi vừa hay đi thẳng một đường từ trên ngọn đồi đó xuống, vị trí hiện tại đang đứng, là ở lưng chừng một ngọn núi khác, trên một tảng đá.

Từ đó nhìn xuống, như thể đang đứng trên đuôi của một con bọ cạp, trong khoảnh khắc mọi người chỉ cảm thấy lạnh thấu xương.

"Rít." Hồ Ba Nhất hít một hơi khí lạnh, vẻ mặt đầy kinh ngạc.

"Âm Hạt Cục, e rằng người bố trí cục thế này ban đầu cũng không ngờ, hai khu rừng trúc Kim Mâu Lâm lại mọc thành một, trực tiếp khiến nơi đây dần dần biến thành Âm Hạt Cục, biến từ hậu thiên thành tiên thiên, phong thủy tự thành." Tiểu Ca trước đó vẫn im lặng, cho đến bây giờ mới đột nhiên trầm giọng nói.

"Âm Hạt Cục?" Vương Bàn Tử có chút mơ hồ, vẻ mặt nhìn Tiểu Ca và Chu Du, Hồ Ba Nhất bên cạnh cũng ngớ người ra, tuy rằng nhìn ra nơi này có chút khác biệt, nhưng Âm Hạt Cục thì lại không mấy hiểu rõ.

"Âm Hạt Cục, đúng như tên gọi, miêu tả một địa hình phong thủy, như một con bọ cạp âm u." Chu Du chỉ vào hai khu rừng trúc Kim Mâu Lâm phía trước nói: "Nhìn xem, hai khu rừng trúc Kim Mâu Lâm đó giống như hai chiếc càng bọ cạp, ngọn đồi nhỏ kia như thân bọ cạp, con đường đá nhỏ đó, tự nhiên là đuôi bọ cạp." "Phong thủy như vậy là đại hung chi địa nổi tiếng, tuy hình thành tự nhiên, nhưng cũng

có một yếu tố quan trọng ở bên trong, đó là phía sau nhất định có một cục phong thủy hung hiểm hơn, nếu không Âm Hạt Cục sẽ không thành khí hậu." "Nói trắng ra là, Âm Hạt Cục có thể hình thành, là vì có một cục phong thủy lợi hại hơn thúc đẩy.

Giống như sản phẩm phụ trong nhà máy gia công vậy, một quán mì gạo bán điểm tâm sáng, lại kinh doanh thêm cả mì tươi." "Bản chất không phải Âm Hạt Cục như thế nào, mà là nơi đại hung đã sinh ra Âm Hạt Cục này, tuyệt đối không phải là đất lành." Chu Du nói, sắc mặt cũng dần trở nên ngưng trọng, xem ra phía sau nhất định còn có những điều quái dị khác.

Vương Bàn Tử nghe vậy, liền nói: "Vậy chúng ta cứ dùng thuốc nổ phá ngọn đồi đó chẳng phải xong sao?

Cục phong thủy chẳng phải trực tiếp bị phá rồi sao?" Chu Du nghe vậy, liền cười lắc đầu nói: "Bàn Tử nói cũng được, nhưng chúng ta hiện tại không cần quan tâm đến Âm Hạt Cục này, điều thực sự cần quan tâm, là đại hung chi địa phía sau, nơi đó nhất định cũng là một phong thủy bảo địa lớn, không thể nào một phong thủy bảo địa lại bị phá hủy, biến thành đại ác chi địa." "Phong thủy không phải là bất biến, có thể là tai họa tự nhiên, có thể là tai họa nhân tạo, đều sẽ khiến cục thế của phong thủy địa vốn có bị thay đổi.

Dương Giác Sơn đã có thể có nhiều thôn làng sinh sống trong đó, nhất định là một vùng đất phong thủy bảo địa." "Nhưng cụ thể như thế nào, phải đợi chúng ta đến đó, mới có thể biết được, nơi đó đã biến thành một đại hung chi địa như vậy." Sau khi Vương Bàn Tử nghe xong liền hiểu ra, hỏi: "Lão Chu, ý của anh là chỗ này bị oanh tạc?" "Cho nên cục phong thủy ban đầu bị phá hủy, mới dẫn đến Dương Giác Sơn trở thành cấm địa?

Ý là vậy đúng không?" Chu Du nghe vậy, gật đầu nói: "Không sai,

có khả năng đó." "Thế thì người xưa theo đuổi bố cục phong thủy có tác dụng gì chứ, vạn nhất một trận động đất hoặc đào đi một ngọn núi, cục phong thủy vừa bị phá, lập tức trở thành đất đại hung, thế là xong à?" Vương Bàn Tử vừa nghe, liền có chút ý tứ bài xích đối với phong thủy mà sinh ra.

"Bàn Tử, lời nói hơi phiến diện rồi." Chu Du chưa kịp mở lời, Hồ Ba Nhất đã không nhịn được, trực tiếp tiếp lời nói: "Hình và thế phong thủy, đều có đạo lý và tác dụng riêng, bất kể là địa điểm phong thủy nào, đều có khả năng biến hóa, đó là vấn đề về thế và hình.

Người lợi hại đều nhìn hình và thế để bố cục, chứ không câu nệ vào địa mạo, sự khác biệt bên trong rất lớn." Trong lúc Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử tranh cãi vì chuyện này, mọi người đã đi vòng qua một ngọn núi, đến trước một thôn lạc hoang tàn.

Đứng từ trên nhìn xuống, cả thôn lạc hiện ra rõ ràng, bố cục tổng thể không có quy luật, vì vậy đường xá trong thôn cũng quanh co khúc khuỷu, điển hình của một bố cục kiểu thôn lạc.

Đa phần nhà cửa đều bị cây cỏ xanh mướt bao phủ, trông âm u, tạo cho người ta một cảm giác khó chịu.

Vì thiếu hơi người, nên bất kỳ căn nhà nào, dù nằm ở đâu, chỉ cần không có người ở, thì đều tạo cho người ta một cảm giác âm u khó chịu như vậy.

Không chỉ ở nông thôn mới thế, mà ngay cả ở các thành phố lớn, bất kể căn nhà nào bị bỏ trống ba năm hoặc hơn, cũng đều sẽ tạo cho người ta cảm giác dị thường tương tự.

Hơn nữa, thôn này đã bị bỏ hoang khá lâu, không ai tu sửa, dẫn đến nhà cửa trong thôn đều đổ nát, ngay cả đường xá trong thôn cũng có dấu vết sụt lún.

Đây chính là Dương thôn, cái thôn mà Mạc Tác Vi – nhân vật chính trong câu chuyện – đã kể!

Một thôn lạc từng sống dựa vào săn bắn, cuối cùng đã kết thúc lịch sử của mình bằng việc đào mộ.

Có lẽ vì lý do tâm lý, hoặc cũng có thể là do những bóng người thấp thoáng trong thôn, khiến mọi người trong lòng vô thức cảm thấy lạnh gáy.

Cứ như thể những căn nhà trong thôn không phải là nhà cửa, mà là một bãi tha ma vậy.

Mọi người cũng không vội vào thôn, mà trước tiên xem xét đường xá trong thôn, rồi lại nhìn những căn nhà còn khá nguyên vẹn, những căn nhà đó, không chừng có thể tạm thời trở thành nơi mọi người dừng chân.

Con đường phía sau thôn đều bị rừng cây rậm rạp che khuất, không thể phân biệt được hướng đi của con đường, chỉ có thể vào thôn rồi mới tính toán tiếp.

"Lão Chu, đều là thôn hoang làng vắng rồi, làm gì có người chứ?

Chúng ta cứ thế đi vào không được sao?

Ở đây nhìn cũng không ra cái gì." Vương Bàn Tử ngồi trên một chiếc ghế đá bên cạnh, chán nản nói.

Chu Du nghe vậy, lại lạnh lùng nói: "Ai biết trong đó có ngoại nhân hay không chứ?" Nghe Chu Du nói xong, mọi người lập tức ngây người, không hiểu ý trong lời nói của Chu Du, chẳng lẽ bên trong có người ở sao?

"Không phải đã quên rồi chứ?

Mạc gia câu hàng năm đều có nhiều người du lịch như vậy, trong

đó có một bộ phận người là trộm mộ, chẳng lẽ đám người đó không có người hiểu phong thủy sao?

Muốn vào chắc không khó khăn gì nhỉ?

Nếu đã vào rồi, nhưng nhất thời lại không tìm được đại mộ, ở lại trong thôn, một mặt thu thập tin tức thăm dò cổ mộ, một mặt thì thả lỏng cảnh giác, đề phòng đồng nghiệp." Chu Du nhìn xuống thôn lạc phía dưới, chậm rãi nói: "Nhìn cửa rừng cây bên kia, chất đống nhiều cây gỗ như vậy, không chừng là củi khô mà những người đồng nghiệp đó chuẩn bị." Chu Du luôn thích suy đoán người khác với ác ý lớn nhất, cho nên luôn đặt mình vào vị trí bị mưu hại, có như vậy mới có lợi cho việc quan sát nguy hiểm, dùng lời nói hiện đại, anh ta có một chút chứng hoang tưởng bị hại.

Sau khi nghe xong lời của Chu Du, Vương Bàn Tử bên cạnh cũng yếu ớt mở miệng nói: "Lão Chu, không đến mức đó chứ?

Cái loại nơi ma quỷ này, ai mà dám ở lại chứ?

Ăn uống giải quyết thế nào?

Chương 865

Tôi thấy chỗ này, cũng không giống như có điện vậy." "Hơn nữa, nguồn nước chắc chắn không thể thiếu đúng không?

Vấn đề uống nước phải giải quyết chứ?

Thêm nữa, nơi này âm u rợn người, đừng nói là ở lại, tôi cảm thấy ở một đêm thôi cũng đủ chết rồi." Vương Bàn Tử vẫn không thay đổi, bất kể làm gì, đều sẽ đặt mình vào đó, và suy đoán người khác từ góc độ của mình.

Đôi khi cũng có một số hiệu quả kỳ lạ, dù sao thì ai mà chẳng từng ăn đòn roi chứ?

Nhưng hiện tại, lời của Vương Bàn Tử cũng có chút lý, dù sao thì thôn này thật sự quá hoang tàn, nếu thật sự có người có thể ở mãi bên trong, thì chắc chắn đầu óc có vấn đề.

"À lão Chu, có lẽ những bó củi đó là của người khác để lại, có đồng nghiệp thật, nhưng cũng không nhất định hiện tại đang ở trong đó." Hồ Ba Nhất nhìn xung quanh, cũng không phát hiện ra chỗ nào khả nghi, thôn lạc phía dưới vẫn một mảng tịch mịch, không có chút dấu hiệu sự sống nào, vì vậy anh ta cũng nhất trí với quan điểm của Vương Bàn Tử.

Dù sao thì, phàm là người sống ở đây, ít nhiều cũng sẽ để lại một số dấu vết, đừng nói gì đến đường xá trước sau nhà, dù có lười biếng đến mấy, cũng sẽ sửa sang dọn dẹp, quan trọng nhất, nơi có người ở, nhất định sẽ có chỗ đốt lửa.

Cái loại dấu vết đốt lửa này rất rõ ràng, nhưng khi nhìn từ trên xuống, lại không có bất kỳ chỗ nào khả nghi.

“Đi thôi, xuống xem sẽ biết.” Chu Du vừa nói, liền từ không gian hệ thống lấy ra mấy khẩu súng, mỗi người một khẩu, tiện để ứng phó với tình huống đột xuất, chủ yếu dùng để phòng thân.

Sau đó, nhóm Chu Du mới bắt đầu đi xuống thôn lạc phía dưới, từ trên này đi xuống, chỉ có một con đường duy nhất để vào thôn.

Con đường này không phải đường đất, mà là đường lát đá, cho nên không bị cỏ dại vùi lấp, rất rõ ràng.

Chu Du đi ở phía trước nhất, để xua đuổi những con rắn độc hoặc côn trùng độc có thể ẩn mình trong bụi cỏ, dù sao anh ta mang trong mình huyết mạch Tam Long, có đủ loại năng lực trừ tà tránh ma, huyết mạch Chân Long đối với loài rắn có lực chấn nhiếp huyết mạch cực mạnh, ở mức độ không thể đảo ngược.

Cả đoạn đường tiến vào Dương thôn – thôn tuyệt hộ – sau đó, Chu Du mới phát hiện, nhà cửa bên trong đều đã lão hóa mục nát đến mức không chịu nổi, các vết nứt kéo dài trên khắp các mái nhà, cứ như thể chỉ cần khẽ đẩy một cái, sẽ đổ sụp vậy.

Cảnh tượng như vậy, cũng khiến Chu Du không khỏi nghi ngờ suy đoán trước đó của mình, trông không giống nơi có người ở lại được.

“Chỗ này đổ nát hơi quá rồi.” Đứng trước một căn nhà, Hoắc Linh nhìn những vết nứt trên bức tường trước mặt, không khỏi nhíu mày nói.

Nhìn từ thời điểm Mạc Tác Vi kể, nơi này chưa đến một trăm năm, nhưng nhà cửa lại đổ nát đến mức này, nhìn đâu cũng toát ra một mùi vị quỷ dị, cứ như thể thời gian ở nơi này trôi nhanh gấp mười lần vậy.

“Hơi quá rồi, trước tiên phân tán đi xem thử đi, xem bên trong có manh mối nào không, nếu không có thì trực tiếp lên núi thôi!” Chu Du

nhìn một lát, liền trực tiếp mở miệng nói.

Mọi người nghe vậy, cảm thấy cũng hợp lý, phân tán ra tìm kiếm tốc độ cũng nhanh hơn nhiều, bây giờ lại là ban ngày, không cần lo lắng về ma quỷ.

Nửa khắc sau, mọi người lại lần nữa quay về điểm xuất phát, tình hình cả thôn lạc đã được nắm rõ gần hết, người sống thì không có ai rồi, nhưng có một căn nhà trong đó, lại có một phát hiện khác thường.

Đó là một căn nhà tương đối còn nguyên vẹn, bên trong phát hiện ra những thứ không thuộc về thời đại đó, và bên trong còn có mấy bộ thi thể, bốc ra mùi hôi thối nồng nặc, nhìn từ mức độ thối rữa, thời gian tử vong của mấy bộ thi thể này tuyệt đối không quá ba ngày.

Phát hiện này, cũng khiến mọi người trong lòng kinh hãi, Chu Du lại ổn định hơn nhiều, điều đó có nghĩa là suy đoán trước đó của anh ta là chính xác, nơi này đích thực có đồng nghiệp, và đã ở lại đây một thời gian.

Từ việc dọn dẹp trong căn nhà đó có thể thấy rõ sự khác biệt lớn, rất sạch sẽ, chén bát xoong chảo đầy đủ, thậm chí còn phơi rất nhiều thịt khô ở sân sau, thậm chí còn trồng một số loại rau củ thông thường, rõ ràng là chuẩn bị ở lâu dài.

Nhưng điều duy nhất khiến mọi người kinh hãi, là mấy bộ thi thể đó khi còn sống, dường như muốn trốn thoát khỏi căn nhà đó, nhưng kết quả đều chết ở ngay trước cửa, từ bên ngoài phán đoán, cũng không thể biết được nguyên nhân tử vong thực sự của ba người này, không có vết thương ngoài rõ ràng, cũng không có dấu hiệu trúng độc.

Điều này khiến mọi người không khỏi nghĩ đến nữ thi mà Mạc Tác Vi đã kể.

Chẳng lẽ, nữ thi đó đang không ngừng báo thù sao?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, tất cả mọi người trong lòng đều vô thức chùng xuống một chút.

Nếu thật sự là như vậy, thì oán quỷ nhiều năm như vậy, rốt cuộc sẽ mạnh đến mức nào?

Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất trong lòng không có đáy, thực ra Tiểu Ca cũng tương tự.

Bởi vì oán quỷ khác với cương thi, cương thi nói chung đều phải dựa vào thời gian tích lũy, nhưng oán quỷ thì khác, chỉ cần giết người, thấy máu, sẽ càng ngày càng mạnh, hầu như không tồn tại giới hạn trên, về mặt lý thuyết sẽ tiếp tục mạnh lên mãi.

Dù sao thì, mọi người đều đã chứng kiến sự tồn tại của những loại quỷ quái đó, đối với những câu chuyện thần thoại về oán quỷ, cũng đều có lưu ý.

Dưới sự dẫn đường của Vương Bàn Tử, mọi người cũng đến trước một căn nhà.

Kết cấu xây dựng của căn nhà này không có gì nổi bật, nhà cửa rộng lớn hơn một chút, chiếm diện tích lớn hơn một chút, là nơi ở của một gia đình giàu có ở Dương thôn ngày xưa.

Hai cánh cửa lớn đã mở toang, đi vào cửa có thể nhìn thấy ba bộ thi thể nằm ngổn ngang trong sân.

Đối với người chết, mọi người cũng không kiêng kỵ, quanh năm vào mộ đều giao thiệp với người chết, thi thể nào cũng đã thấy.

Cho nên khi đi vào sân, mọi người chỉ kéo ba bộ thi thể ra khỏi sân, tùy tiện đào một cái hố ở bãi đất trống bên ngoài, rồi chôn cất ba người đó.

Dù sao cũng là đồng nghiệp, chôn cất cho họ cũng là việc nên làm.

“Xem này, những người này quả nhiên là trộm mộ.” Khi Hồ Ba Nhất đi ra khỏi phòng, trong tay cầm một bản đồ, trên đó vẽ một bản đồ chưa hoàn thành, trông như đang khảo sát địa lý vậy, nhiều chỗ trên đó đều đánh dấu hỏi, dường như nghi ngờ bên dưới có mộ.

Đáng tiếc là, ba người này không có thói quen viết nhật ký, cho nên Chu Du và những người khác không biết mục đích của ba người này.

Vượt qua sân, đi qua đại sảnh vào sân sau, mọi người mới phát hiện, trong sân phụ đó, có một cỗ quan tài đặt ở bên trong, bố trí cũng là bố trí linh đường, nhưng tích đầy bụi tro, trông như đã đặt ở đây nhiều năm rồi.

“Sao chỉ có ở đây có quan tài?” Hoắc Linh nhìn linh đường trong nhà, không khỏi tò mò hỏi.

Cả thôn lạc đều đã đi khắp, nhưng đều không phát hiện ra quan tài nào, duy chỉ có chỗ này khác biệt, căn phòng được che chắn kín mít, không có chút ánh sáng nào lọt vào.

“Mở ra xem sẽ biết.” Vương Bàn Tử bước lên, không nói hai lời liền trực tiếp đẩy quan tài ra.

Sắc mặt mọi người biến đổi, vừa định tiến lên ngăn cản, nhưng Vương Bàn Tử đã đi đến trước quan tài, cầm đèn pin chiếu vào bên trong, phát hiện bên trong chỉ có một bộ thi thể khô, ngoài ra không có cả chăn nệm gì cả.

Chương 866

“Lần sau có thể đừng vội vàng như vậy không?

Vạn nhất thật sự có thứ gì đó, thì có thể trực tiếp bỏ mạng ở đây rồi.” Hồ Ba Nhất lắc đầu, sắc mặt không được tốt.

Chu Du đi đến bên cạnh, cầm bật lửa đốt nến trước linh đường, rồi lần lượt đốt mấy cây nến khác trong phòng.

Đợi tất cả nến đều cháy sáng, cả căn phòng mới hoàn toàn sáng bừng.

Cũng chính ánh nến này, mới khiến mọi người nhìn rõ bố trí trong phòng, khác với linh đường thông thường, cả căn phòng ngoài vải trắng và trượng tang ra, cả nhà dán đầy phù chú giấy vàng, bên dưới quan tài, lại dùng chu sa vẽ một đạo phù trên đất, vô cùng quỷ dị.

“Trấn Thi Phù, một loại phù chú cực kỳ tà môn, truyền thuyết dùng để đối phó với những người chết oan, khiến họ không thể hóa thành oán quỷ, cũng không thể gây rối loạn.” Khi nhìn thấy phù chú dưới quan tài, sắc mặt Hoắc Linh liền biến đổi, nhanh chóng mở miệng nói.

Cô từng nhìn thấy loại phù chú này trong một cuốn cổ tịch, ấn tượng vô cùng sâu sắc, chính vì vậy mới cảm thấy kinh hãi.

Bởi vì trong sách, miêu tả về phù chú này, là vào thời cổ đại khi hoàng đế tru sát khai quốc công thần mới dùng.

Nói trắng ra là sợ những công thần đó trong lòng bất mãn, sau khi chết hóa thành oán quỷ, tìm hoàng đế gây phiền phức, mỹ danh là Trấn Thi Phù, thực tế lại là một tà phù.

“Quả nhiên có chút cổ quái, xem ra năm đó gia đình này đã xảy ra

không ít chuyện lạ.” Chu Du đối với tác dụng của Trấn Thi Phù cũng biết chút ít, trong đầu không khó tưởng tượng ra vì sao gia đình này lại dùng phương pháp này để đối phó với cỗ thi thể đó.

Phần lớn là do nguyên nhân cái chết của cỗ thi thể đó có gì đó kỳ quái, sau khi chết đã khiến gia trạch bất an, trong tình huống không còn cách nào, gia đình đó chỉ đành mời đạo sĩ cao nhân, dùng loại phù chú này.

Sau đó lại xảy ra chuyện khác, gặp phải biến cố lớn, từ đó khiến cỗ quan tài này bị bỏ quên tại đây.

Dù sao thì, chỉ sau một đêm tất cả đàn ông đều chết hết, phụ nữ trong nhà dù có gan lớn đến mấy, cũng không dám ở lại nơi này nữa.

Điều kỳ lạ duy nhất là cả thôn lạc đều không thấy quan tài, chỉ có ở đây có một cỗ quan tài.

Theo lý, nếu những quan tài khác trong thôn đều đã được hạ táng, vậy tại sao lại chỉ còn lại một cỗ này?

Chu Du không khỏi nghi ngờ tính chân thực của câu chuyện mà Mạc Tác Vi đã kể, có lẽ Mạc Tác Vi không nói dối, câu chuyện anh ta biết là như vậy, nhưng người kể cho anh ta, chẳng lẽ cũng không nói dối sao?

Lập tức, ánh mắt Chu Du có chút cảnh giác.

“Rầm!” Vào khoảnh khắc đó, phòng bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng động lớn, như có vật nặng đổ xuống đất, phát ra âm thanh cực lớn.

Từ tiếng động có thể thấy, vật nặng đổ xuống đất tuyệt đối không nhẹ, vậy thì vấn đề là, vật nặng như vậy đổ xuống bằng cách nào?

Tiếng động đột ngột, lập tức dọa cho Vương Bàn Tử đang loay hoay tìm kiếm trên quan tài một cú nhảy.

Những người khác cũng lập tức biến sắc, từ khi tiến vào cho đến nay, mọi người vẫn luôn không tách rời nhau, vậy thì tiếng động đó chắc chắn là do người khác phát ra, hoặc là thứ gì đó khác!

"Kèn kẹt!" Mọi người đồng loạt lên đạn, đặc biệt là Hồ Ba Nhất, mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào bức tường, hạ giọng hỏi: "Người hay dã thú?" Sở dĩ không nghi ngờ ma quỷ, là vì bây giờ vẫn là ban ngày, trước đó đã phát hiện thi thể của những đồng nghiệp trộm mộ, không chừng là đồng bọn của ba thi thể đã chết kia, đương nhiên cũng có thể là dã thú lớn ngửi thấy mùi thi thối mà mò vào đây.

Lời của Hồ Ba Nhất vừa thốt ra, mọi người đồng loạt gật đầu, vô cùng ăn ý.

"Đi thôi, đi xem sao." Chu Du hạ giọng, liền trực tiếp rút Minh Hồng Đao ra, nếu bên cạnh thật sự có người, thì tác dụng của Minh Hồng Đao còn lớn hơn súng.

"Ừm." Tiểu Ca vẻ mặt đạm nhiên, hoàn toàn không có bất kỳ dao động cảm xúc nào, trong tay không cầm súng, nhưng lại rút Hắc Kim Cổ Đao ra, trực tiếp nhẹ bước đi về phía căn phòng bên cạnh.

Nhìn Tiểu Ca hành động đi qua, Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất lập tức dùng âm thanh lúc nãy để nói chuyện, không lớn không nhỏ, chỉ tiếp tục câu chuyện cũ, cố ý như vậy, là để mê hoặc những người sống có thể có mặt ở phòng bên cạnh.

Một bên khác, Chu Du và Tiểu Ca đã mò sang.

"Rầm!" Cánh cửa gỗ đóng chặt của căn phòng bên cạnh lập tức vỡ tan tành, Tiểu Ca vẻ mặt đạm nhiên bước vào trong phòng.

"Thế nào rồi?" Chu Du đứng ở cửa hỏi vào bên trong, trên mặt cũng vô cùng bình tĩnh thong dong, dường như một chút cũng không lo lắng cho sự an toàn của Tiểu Ca.

Tiểu Ca lần đầu tiên không trả lời, nhìn tủ gỗ đổ sụp trong phòng, chỗ vốn đặt tủ gỗ, cả bức tường đều mục nát loang lổ, hoàn toàn bị nước ngấm.

Dưới đáy tủ gỗ đổ sụp, phần đế tủ gỗ vốn dính liền đã bị mục nát, rõ ràng là tự nhiên mục nát đổ sụp, trong phòng không có vật che chắn nào, nhìn rõ mồn một, không có bất kỳ thứ gì đáng ngờ.

"Không có gì cả, đế gỗ tự nhiên mục nát, cho nên đổ xuống thôi." Tiểu Ca tuy nói vậy, nhưng trường đao trong tay lại trực tiếp đâm vào trong tủ gỗ, sau đó mạnh mẽ dùng sức, cả tủ gỗ liền vỡ tan tành, bên trong chỉ có một số quần áo cũ nát và chăn nệm, bốc ra mùi mốc nồng nặc, ngoài ra không còn thứ gì khác.

"Vậy thì đi thôi, chỗ này chắc không có manh mối." Chu Du nghe động tĩnh trong phòng, liền thu Minh Hồng Đao lại, sau đó trực tiếp quay người về lại linh đường đó, vẫy tay với mọi người, rồi trực tiếp rời khỏi sân.

Nhìn từ việc tìm kiếm tổng thể, thôn lạc này không có manh mối cần thiết, ở lâu ở đây cũng chỉ lãng phí thời gian, chi bằng nhân cơ hội này, trước tiên lên Dương Giác Sơn.

Dù sao thì, Dương Giác Sơn xét về mặt rộng lớn, thực ra là một dãy núi khổng lồ, phạm vi bao phủ cực rộng, nhưng vì thế núi như sừng dê, nên mới có tên như vậy.

Nơi này danh tiếng không lớn, thậm chí có thể nói là cơ bản không có danh tiếng, vì phong thủy ở đây trông bình thường, phong thủy bình thường, có nghĩa là khó xuất hiện đại mộ.

Nhưng, đối với một số người, địa điểm phong thủy bình thường, cũng có thể ẩn chứa đại mộ.

Bởi vì trên đời có một loại cục phong thủy đỉnh cao nhất, gọi là

Nội Tàng Oán, ý nghĩa là từ bên ngoài nhìn vào, không thể thấy bất kỳ dấu hiệu nào của một địa điểm phong thủy đỉnh cấp.

Địa điểm có cách cục phong thủy như vậy, nói chung đều bề ngoài bình thường, cực kỳ đơn giản.

Dường như Dương Giác Sơn phù hợp với thuyết Nội Tàng Oán này, nhưng cũng chỉ là suy đoán, từ việc thường xuyên có đồng nghiệp trộm mộ thử ở đây, có thể thấy một số điểm khác thường.

Nơi đây nếu không phải địa điểm phong thủy đỉnh cấp Nội Tàng Oán, thì cũng tuyệt đối có đại mộ tồn tại.

Rời khỏi thôn tuyệt hộ, mọi người lao đầu vào rừng núi, đi lên khoảng nửa tiếng, liền lại thấy một thôn hoang, thôn hoang này cũng không có gì.

Liên tiếp đi qua ba bốn thôn, cách địa điểm vẽ trên bản đồ cũng ngày càng gần, khiến Chu Du dần dần mong đợi.

Chương 867

Tuy bản đồ đã xa xưa rồi, nhưng địa mạo đại khái hẳn sẽ không thay đổi quá nhiều, chỉ cần cẩn thận nhận biết, hẳn là có thể nhận ra.

Càng đi lên cao, đường càng khó đi, nhưng đồng thời, mọi người phát hiện nơi này bắt đầu lác đác xuất hiện phần mộ, và số lượng phần mộ xuất hiện cực kỳ hùng vĩ, từ ban đầu chỉ ba bốn ngôi mộ, bây giờ là hàng trăm ngôi mộ, san sát đứng trên sườn núi.

Khi mọi người nhìn thấy cảnh tượng đó, không khỏi trong lòng có chút căng thẳng.

Rõ ràng, những ngôi mộ này đều là của những người dân trong mấy thôn đó, từ vẻ ngoài phán đoán, những ngôi mộ này hẳn là được hạ táng trước sau, bởi vì những cây con phía sau mộ không thấy cao thấp.

Nếu khoảng thời gian cách nhau khá lâu, thì cây con phía sau mộ chắc chắn sẽ có dáng dấp cao thấp không đều, lộn xộn.

Đây cũng là một đặc sắc lớn của vùng này, người hạ mộ nhất định sẽ trồng một cây con phía sau mộ, với ý nghĩa người trước trồng cây, người sau hưởng bóng mát, cũng có ý nghĩa phù hộ cho hậu thế.

Phần lớn các ngôi mộ ở đây, cây phía sau mộ đều phát triển đồng đều, có nghĩa là thời gian hạ táng không cách nhau xa.

Rõ ràng, với chuyện quỷ dị mà Mạc Tác Vi kể trong câu chuyện, số người chết cực kỳ nhiều, có chút phù hợp rồi, đoạn câu chuyện này, nội dung hẳn là không sai biệt lắm.

"Ối chao ôi, chỗ này đúng là đất đại hung thật, nhiều mộ thế này." Vương Bàn Tử nhìn cảnh tượng đó, không nhịn được hít một ngụm

khí lạnh.

Cảnh tượng trước mắt, thật sự quá hùng vĩ, e rằng cũng chỉ có một số nghĩa địa công cộng, mới có thể nhìn thấy cảnh tượng hùng vĩ như vậy.

Vương Bàn Tử vừa nói vừa đi về phía trước, hai mắt không ngừng nhìn chằm chằm vào những ngôi mộ trải dài khắp núi phía trước.

"Này, nhìn kìa, chỗ kia có phải hơi giống chỗ mà nhân vật chính trong câu chuyện của ông Mạc kể không, ở đó có mấy cây cột, chẳng phải là cái chòi dựng ban đầu đó sao?" Vương Bàn Tử vừa nói, vừa dùng tay chỉ về hướng đó, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc.

"Hắc, đừng nói, cái này thật sự giống kìa!

Đi, chúng ta đi xem thử!" Chu Du thuận theo hướng Vương Bàn Tử chỉ mà nhìn, lập tức cũng thấy hứng thú, liền trực tiếp mở miệng nói.

"Không được đâu lão Chu, mộ tà dị như vậy, chúng ta đi góp vui làm gì?" Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức lộ vẻ mặt quái dị, nói: "Không phải người Dương thôn đã lấy hết vật bồi táng trong mộ rồi sao?

Chúng ta đi cũng chẳng có thu hoạch gì." "Hay là… chúng ta tiếp tục đi đường đi?" Vương Bàn Tử đến cuối cùng, ánh mắt như cầu cứu nhìn về phía Hoắc Linh, dường như hy vọng Hoắc Linh sẽ mở lời, để Chu Du thay đổi cái ý nghĩ nguy hiểm đó.

Cái đạo lý quân tử không đứng dưới bức tường nguy hiểm, Vương Bàn Tử không phải không biết, nhưng giờ khắc này vô cùng thiết tha hy vọng Chu Du có thể tuân theo lời của cổ nhân, không chủ động mạo hiểm.

Chu Du nghe vậy, liền cười nói: “Bàn Tử, không phải cậu quên ba bộ thi thể của những đồng nghiệp trộm mộ đó rồi chứ?” “Chẳng lẽ không thấy ba người đó chết quái dị sao?

Không chừng bị nữ thi trong mộ hại chết, vả lại chúng ta cũng có thể bị nhắm tới.” “Trong tình huống này, chúng ta không đi xem cho ra nhẽ, cậu yên tâm sao?” Chu Du nói xong, liền vẻ mặt tươi cười nhìn Vương Bàn Tử, anh ta hiểu rõ tính cách của Vương Bàn Tử.

“...” Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức ngây người một lúc, sau đó mới nói: “Lão Chu, anh nói hình như cũng không phải không có lý, ba người đó đúng là chết kỳ lạ, nhưng không nhất định là do nữ thi làm đâu đúng không?

Không chừng là do kẻ trong linh đường hại chết, ba người đó không thể nào cũng đắc tội với nữ thi chứ?” “Hay là chúng ta cứ đi đường tiếp đi, vạn nhất có chỗ nào không ổn, rồi quay lại, tổng cộng vẫn hơn là trực tiếp đi trêu chọc chứ.” Vương Bàn Tử trên mặt viết rõ bốn chữ ‘tôi không đi’.

“Trêu chọc?

Ai biết nó sẽ không trêu chọc chúng ta chứ?

Cậu đừng quên, cái kẻ muốn giết người đó là đàn ông, tôi và Tiểu Ca thì không sao, có cách để ứng phó, nhưng những người khác thì chưa chắc rồi.” Chu Du nhìn Vương Bàn Tử, cố ý làm ra vẻ không quan tâm nói: “Thấy cậu cố chấp như vậy, thì thôi vậy, dù sao cũng chỉ chết thôi mà, chẳng có gì to tát, mười tám năm sau lại là một hảo hán.” “Đi thôi, tôi tiếp tục đi đường đây!” Chu Du nói xong, liền không chút do dự quay đầu đi.

Vương Bàn Tử nghe xong, lập tức có chút hoảng sợ nhìn về phía trước, sau đó lại như nhớ đến chuyện kinh khủng nào đó, lập tức nói với Chu Du: “Lão Chu!” “Lão Chu đừng đi vội, chúng ta cứ đi xem

cho yên tâm.

Tục ngữ nói không sợ vạn lần, chỉ sợ một lần mà, đúng không?" "Thay đổi ý kiến rồi sao?" Chu Du vẻ mặt cười gian nhìn Vương Bàn Tử, anh ta hiểu tính cách của Vương Bàn Tử, cho nên cố ý dùng lời nói để chọc tức Vương Bàn Tử, khiến anh ta đồng ý.

"Lão Chu, anh nói gì vậy chứ, tôi Bàn Tử làm gì có lúc nào thay đổi ý kiến, anh không lo cho lão Hồ sao." Vương Bàn Tử vẻ mặt xấu hổ cười hì hì nói.

Chu Du thấy Vương Bàn Tử như vậy, cũng không tiếp tục trêu chọc nữa, trực tiếp xoay người, rồi đi về phía mấy cây cột phía trước đó.

Bước ra khỏi rừng cây dưới một khu mộ, ánh sáng trước mắt đột nhiên sáng bừng, ngay lập tức mắt liền nhanh chóng thích nghi với cảnh tượng trước mặt.

Ở phía trước không xa, có một từ đường, đối diện từ đường, chính là mấy cây cột đứng trong đất mà trước đó đã thấy, mấy cây cột đó dường như từng là một cái chòi, nhưng bây giờ chỉ còn lại hai cây cột đứng trơ trọi, hai cây cột còn lại đã biến mất tăm.

Bên cạnh cột cũng không có phần mộ, rõ ràng câu chuyện của Mạc Tác Vi có chỗ thiếu sót, hoặc người kể cho anh ta cố ý che giấu, hoặc cũng chỉ là nghe người khác kể lại.

Chu Du nhanh chóng đặt sự chú ý vào từ đường trước mặt.

Từ đường này được xây dựng khá thú vị, nằm ngay chỗ hõm núi, nếu không đi đến gần, căn bản không thể nhìn thấy được.

Cho nên trước đó khi ở dưới núi, mọi người không nhìn thấy từ đường này, chỉ khi đi vào mới thấy được.

Từ đường này nhìn từ bên ngoài, cực kỳ rộng lớn hùng vĩ, tràn

đầy vận vị cổ kính đậm chất hương xưa, nếu từ đường này thật sự là do quân phiệt đó xây dựng vì một người phụ nữ, thì tuyệt đối đã dùng chân tình chân tâm.

Bởi vì vật liệu đá mà từ đường này sử dụng, chỉ có ở Nam Tân mới có, mỗi khối đá đều dài ba trượng ba, rõ ràng đều đã được cắt gọt, những khối đá này chồng chất kết dính, hệt như một tòa điêu lầu, sừng sững đứng ở nơi này.

Mọi người đều kinh ngạc nhìn từ đường trước mặt, hùng vĩ!

Quá hùng vĩ rồi!

Tổng thể từ đường này, phong cách có nét Giang Nam, bốn phía đều có kênh thoát nước, trước cửa có bậc đá cẩm thạch, hai bên đều có sư tử đá trấn giữ, ở vị trí phía trên cửa chính của từ đường, treo một chiếc gương quý, nhưng chiếc gương đã không còn, chỉ còn lại khung gương ở trên đó.

Mái nhà hình tam giác truyền thống, ngói được sử dụng đều là ngói lưu ly dài, dưới ánh nắng chiếu rọi, tỏa ra ánh xanh nhàn nhạt, ở vị trí tương ứng với hai cặp vòng gõ cửa trên cánh cửa lớn, thì có bảy chiếc đinh sắt màu đen, hệt như một cây như ý vậy.

Dưới mái hiên, hiện rõ màu trắng tang tóc, những tấm rèm trắng đó áp sát vào tường, như thể đang nói rằng nơi này không hoan nghênh người ngoài.

Trên bậc đá trước từ đường, có thể nhìn thấy rất nhiều dấu chân, dường như mới được để lại gần đây, có nghĩa là đã có người vào đây trước, và số lượng người không ít.

Nhìn từ đường đóng chặt cửa trước mặt, mọi người trong lòng hơi dấy lên lo lắng.

Chương 868

"Lão Chu, bên trong có phải có kẻ trộm mộ chưa đi không?" Vương Bàn Tử nhìn những dấu chân đó, lập tức cảnh giác, trong tay cũng rút ra một khẩu súng, có chút cẩn thận mở miệng hỏi.

"Vào xem sẽ biết thôi?" Chu Du nghe lời Vương Bàn Tử nói, trực tiếp mở miệng.

Loại nơi này, nói chung kẻ trộm mộ đều sẽ ghé qua, bởi vì loại từ đường này, nói chung đều dùng để an trí quan quách, dễ dàng hơn nhiều so với việc vào mộ, kẻ trộm mộ hẳn đều đã nghe câu chuyện của Mạc Tác Vi.

Cũng không biết xuất phát từ suy nghĩ hay nghi ngờ gì, mà cố tình đến đây, có lẽ phần lớn mọi người đều muốn kiếm chác.

Người không hiểu chuyện, đều cho rằng đồ trong quan quách đã bị lấy hết.

Nhưng đối với người trong nghề, bảo bối thực sự lại nằm ở bốn góc từ đường.

Cái hình thức xây dựng âm trạch này thực ra không lưu truyền được bao lâu đã bị bãi bỏ, bởi vì quá dễ rước họa.

Nhưng khi loại âm trạch này thịnh hành, có rất nhiều điều đáng nói, những người có thể xây dựng từ đường âm trạch theo cách này, đều không phải là kẻ thiếu tiền hay kém sang.

Loại từ đường âm trạch này thường cần đặt một viên dạ minh châu ở bốn góc tường, để có tác dụng an định người đã khuất.

Nhưng khi bố trí đó bị một số người có ý đồ xấu công bố ra, trực tiếp khiến từ đường âm trạch – một phương thức an táng – trực tiếp

trở thành lịch sử.

Rõ ràng khi từ đường âm trạch này được xây dựng, đó là phương thức an táng thịnh hành lúc bấy giờ.

Nhưng điều khiến mọi người kinh ngạc, là từ đường này lại được bảo tồn từ cái niên đại đặc biệt đó?

Chẳng lẽ những người ban đầu ở đây đã gặp phải chuyện bất tường, khiến từ đường này được bảo tồn lại?

Mạc Tác Vi cũng từng nhắc đến một số chuyện của niên đại đó, xem ra đoạn câu chuyện này thực ra không có nhiều sai lệch, nếu không từ đường cũng không thể được bảo tồn lại.

"Rầm!" Vương Bàn Tử bước lên, trực tiếp mạnh mẽ đá một cú, lập tức hai cánh cửa lớn trực tiếp bị một cú đá văng ra.

Nhưng bên trong từ đường lại tối đen như mực, không thấy năm ngón tay, rõ ràng bên trong được bịt kín tốt, ngay cả ánh sáng mặt trời cũng không lọt vào được.

Vương Bàn Tử thấy cửa từ đường bị đá văng, đầu tiên ngây người, sau đó trực tiếp bật đèn pin, rồi đi vào trong.

Chu Du vốn định gọi Vương Bàn Tử lại, nhắc nhở cẩn thận cơ quan bên trong, nhưng động tác của Vương Bàn Tử quá nhanh, trực tiếp đi vào rồi, anh ta cũng chỉ đành lắc đầu, sau đó đi theo vào trong.

"Bàn Tử, không thể cẩn thận một chút sao?

Vạn nhất có cơ quan thì sao?" Chu Du tuy không nói gì, nhưng Hồ Ba Nhất thì khác, trực tiếp mặt mày đen sạm nói.

Không phải là không chấp nhận được cách làm của Vương Bàn Tử, mà là lo lắng cho sự an nguy của Vương Bàn Tử, nếu không thì sẽ không thế này.

Vương Bàn Tử nghe vậy, liền cười nói: “Hải, lão Hồ không lo hão à?

Có lão Chu và Tiểu Ca ở đây, tôi có thể xảy ra chuyện gì được?

Hơn nữa, một từ đường như vậy, cũng không biết đã có bao nhiêu kẻ trộm mộ ghé qua rồi, có cơ quan cũng bị chúng phá hủy hết rồi.” “Bàn Tử, không có vạn nhất sao?

Vạn nhất có một số cơ quan thì sao?

Vạn nhất những kẻ trộm mộ đó đều tránh được cơ quan thì sao?

Nếu thật sự xảy ra chuyện, tôi xem cậu làm thế nào!” Hồ Ba Nhất vừa nói, cũng mở đèn pin ra.

Sau khi Chu Du đi vào, trực tiếp dùng đèn pin chiếu mấy phương hướng, đều là những nơi bố trí cơ quan thường thấy trong từ đường âm trạch, nhưng bên trong lại kỳ lạ, cơ quan đều không được bố trí, trang trí và thiết kế bên trong, cũng độc đáo riêng biệt.

Tuy Chu Du chưa từng đến mấy từ đường âm trạch, nhưng từ một số tư liệu của Hoắc gia cũng từng xem không ít từ đường âm trạch, bất kể là loại từ đường âm trạch nào, trang trí và thiết kế bên trong đều cực kỳ đơn giản.

Chưa từng có từ đường âm trạch nào lại giống như một tòa cung điện, trang trí và thiết kế cực kỳ hoa mỹ, phong cách vô cùng phức tạp, nội dung cũng phóng khoáng, tự do, không kiêng kỵ.

Chu Du thậm chí còn thấy trên một bức bích họa ở một bên, đồng thời có hai loại phong cách bích họa hoàn toàn khác nhau, niên đại cách xa nhau, nhưng lại thiên về hòa hợp làm một, có một cảm giác như Quan Công đấu Tần Quỳnh vậy.

Chưa đi được mấy bước, Chu Du liền phát hiện Vương Bàn Tử dừng bước.

“Sao vậy Bàn Tử?” Chu Du không khỏi tò mò hỏi, đồng thời chiếu đèn pin trong tay về phía trước.

Lập tức, Chu Du liền phát hiện, phía trước chính giữa có một tôn tượng đồng sừng sững đứng ở vị trí chính giữa, cao đến ba mét, giống như một khối đá khổng lồ nằm ngang giữa phòng vậy.

Phía trước tượng đồng, có một án thờ, trên đó đặt lư hương và vật phẩm cúng bái, nhưng phần lớn vật phẩm đã hư thối không còn nhìn ra hình dạng ban đầu nữa.

Lư hương trên án thờ, cũng đã lâu không có người thắp hương.

“Kia… kia bên dưới có thứ gì đó!” Vương Bàn Tử phải mất nửa ngày sau mới run rẩy dùng đèn pin chiếu xuống dưới án thờ, sau đó chậm rãi mở miệng nói.

“Thứ gì?” Chu Du nghe vậy, liền trực tiếp bước lên một bước, kéo Vương Bàn Tử ra phía sau, sau đó mạnh mẽ ngồi xổm xuống, vén tấm rèm dưới án thờ lên, lập tức tất cả mọi người đều ngây người.

“Ngọa tào, khỉ sao?” Hồ Ba Nhất nhìn sinh vật hình người dưới án thờ, toàn thân lông lá đầy mình, giống như con khỉ trong rừng núi, không khỏi kinh hô thành tiếng.

“Kỷ kỷ.” Con khỉ vừa thấy người lạ, liền vô cùng sợ hãi lao ra khỏi dưới án thờ, sau đó trực tiếp chạy về phía cửa, nhưng Chu Du động tác còn nhanh hơn, vươn tay chộp lấy, liền túm lấy gáy con khỉ, nhấc bổng nó lên.

“Hình như không phải khỉ hoang, là do người nuôi nhốt.” Chu Du nhấc con khỉ đến trước mặt, lập tức phát hiện ở cổ con khỉ có một sợi dây xích, anh ta mở miệng nói.

“Chẳng lẽ là thú cưng mà đám kẻ trộm mộ kia nuôi sao?” Đột nhiên, Vương Bàn Tử như nhớ ra điều gì đó, mở miệng nói.

Vừa rồi phát hiện dưới án thờ có chút động tĩnh, cứ ngỡ là oán quỷ xuất hiện, sợ đến suýt tè ra quần.

Chương 869

Sau khi biết đó chỉ là một con khỉ, nỗi sợ hãi trong lòng liền trực tiếp tiêu tan, thay vào đó là một cảm giác xấu hổ.

Đường đường là Mạc Kim Giáo úy, đã vào không biết bao nhiêu ngôi mộ, kết quả lại suýt bị một con khỉ dọa cho tè ra quần, nếu truyền ra ngoài thì còn ra thể thống gì nữa?

Chu Du đưa tay chạm vào sợi dây xích ở cổ con khỉ, gật đầu nói: "Chắc là vậy, sợi dây xích có chút lâu năm, xem ra con khỉ này được nuôi từ nhỏ đến lớn, nhưng không nhìn ra điều gì kỳ lạ cả." "Nhưng trên người con khỉ này mùi đất nặng, rõ ràng cũng thường xuyên theo những người đó vào mộ, phần lớn bị dùng để dò cơ quan mộ đạo làm thế thân, không biết vì nguyên nhân gì, mà để nó chạy vào đây ẩn náu." Vương Bàn Tử nghe xong lời Chu Du, lập tức biến sắc, có chút cứng nhắc nói: "Lão Chu, có phải bị nữ thi bên trong bắt không?" "Thôi đi Bàn Tử." Hồ Ba Nhất không nhịn được mở miệng nói: "Nữ thi bắt nó làm gì?

Chẳng lẽ nữ thi đó quá cô đơn, cho nên muốn nuôi một con thú cưng để giải sầu sao?" Hồ Ba Nhất không hề khách khí lườm Vương Bàn Tử một cái, tất cả những chuyện không liên quan gì, đều có thể từ miệng Vương Bàn Tử mà ra.

"Nó ngửi thấy mùi chủ nhân, rồi thuận theo mà đến, chỉ là không biết chủ nhân là ai, và đang ở đâu." Tiểu Ca đứng phía sau mở miệng nói.

"Không giống, con khỉ trông như đói lả, thời gian vào đây chắc không ngắn rồi, nếu thật sự đi theo chủ nhân vào, thì chủ nhân của nó hẳn đã chết rồi." Chu Du lắc đầu nói: "Bên trong không có mùi máu

tươi cũng không có mùi thi thối, phần lớn con khỉ tự mình lẻn vào." "Cái này không đúng lắm, con khỉ tại sao lại chui vào trong đó?" Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức phản bác: "Chẳng lẽ chủ nhân của nó không đuổi theo sao?

Hơn nữa, con khỉ biết trong đó có Từ Đường Âm Trạch à?" Mọi người nhất thời không ai chịu phục ai, cũng không thể tìm ra chứng cứ thuyết phục để chứng minh lời mình là đúng.

Nhất thời, mọi người đều im lặng, chỉ có con khỉ bị Chu Du xách lên không ngừng kêu "kỷ kỷ".

Con khỉ dường như rất sợ hãi, vô cùng bất an muốn thoát khỏi tay Chu Du, nhưng anh nắm chặt gáy nó, như một chiếc kìm sắt, giữ chặt không buông.

"Này, có khi nào vì con nữ quỷ kia đã giết chủ nhân của nó, nên nó mới đuổi theo vào đây để báo thù không?" Đột nhiên, Hoắc Linh bất chợt lên tiếng.

"Ái chà, đừng nói, đúng là có khả năng thật!" Vương Bàn Tử hai mắt sáng rỡ, vỗ trán đồng tình nói.

"Cũng có khả năng, nhưng tôi vẫn thấy có gì đó kỳ lạ.

Con khỉ đuổi theo nữ quỷ?

Chẳng lẽ nó có Âm Dương Nhãn sao?" Hồ Ba Nhất tuy cũng có chút động lòng, nhưng vẫn còn một khúc mắc trong lòng, khiến anh không tài nào hiểu nổi.

Thật ra, xét theo suy đoán của Hoắc Linh thì vô cùng hợp lý, nhưng tại sao nữ quỷ lại không giết con khỉ kia?

Chẳng lẽ con nữ quỷ đó cũng là một người yêu động vật?

Có vẻ không hợp lý lắm.

Hơn nữa, lùi một vạn bước mà nói, dù nữ quỷ thật sự yêu động vật.

Nhưng con khỉ có thể đuổi kịp nữ quỷ sao?

Có thể đuổi vào trong đó, chẳng lẽ con khỉ biết thuật xuyên tường?

Trước đó khi Vương Bàn Tử đạp đổ cánh cửa, sức lực không hề nhỏ, tuyệt đối không phải việc một con khỉ có thể làm được.

"Hình như, nó thật sự có Âm Dương Nhãn!" Đúng lúc này, Chu Du nhìn chằm chằm vào mắt con khỉ, đột nhiên lên tiếng.

"Gì?!" Mọi người nghe vậy, lập tức kinh ngạc nhìn sang, như thể chứng kiến chuyện không thể tin nổi, chăm chú nhìn con khỉ trong tay Chu Du.

Nhưng dù nhìn thế nào, con khỉ đó đều vô cùng bình thường, thế nhưng Chu Du đã khẳng định, khiến họ không hề nảy sinh chút nghi ngờ nào.

Dù sao thì, thực lực của Chu Du hiển hiện rõ ràng, không có thứ gì có thể che mắt được anh.

Điều này, tất cả mọi người đều có chung nhận thức.

"Mọi người nhìn đi, trong mắt con khỉ có hai con ngươi chồng lên nhau.

Nhìn sơ qua có lẽ sẽ không phát hiện ra điều khác biệt, nhưng nếu nhìn kỹ vào mắt nó, sẽ thấy trong đồng tử có một đồng tử nhỏ hơn." Chu Du kiên nhẫn giải thích: "Trong một số cổ thư cũng có ghi chép, truyền thuyết kể rằng, có một loại linh hầu tên là Xích Khào Mã Hầu, tương truyền hiểu được âm dương, có thể tùy ý ra vào nhân gian.

Mũi kéo dài, là một loại linh hầu hiếm thấy." "Con khỉ trước mặt

tuy không phải là Xích Khào Mã Hầu, nhưng phần lớn có liên quan đến nó, không chừng trong cơ thể nó có huyết mạch của Xích Khào Mã Hầu, nên mới sinh ra đôi mắt dị thường như vậy." "Trong truyền thuyết Xích Khào Mã Hầu, sở hữu đôi mắt như vậy, có đủ loại công hiệu thần kỳ không thể tưởng tượng nổi.

Con khỉ đi theo đám đạo mộ tặc, có thể sống sót và lớn đến nhường này, phần lớn là do đôi mắt trùng đồng này, nên nó mới có thể tránh được những cơ quan chết người trong mộ thất." Sau khi nghe Chu Du giải thích, mọi người đều như phát hiện ra một vùng đất mới, vội vàng vây quanh lại, đến gần quan sát mắt con khỉ.

Quả nhiên, trong mắt con khỉ, ngoài đồng tử rõ ràng kia ra, bên trong còn có một tầng đồng tử nhỏ hơn nữa, đúng như lời Chu Du nói, là một hiện tượng trùng đồng kỳ dị.

"Lão Chu, con khỉ này là một bảo bối a!" Vương Bàn Tử lập tức kích động, phàm là vật hiếm thấy trên đời, giá cả nhất định không hề thấp.

Anh cũng là người từng trải, thấy qua nhiều chuyện, trong giới đồ cổ còn như vậy, những ngành khác nhất định cũng không kém xa, lập tức đánh chủ ý lên con khỉ, mắt đảo như rang lạc, tự nhủ không biết con khỉ này có thể bán được bao nhiêu tiền.

"Thôi đi Bàn Tử, đừng có nói nhảm, con khỉ này đối với chúng ta vô dụng, đồ vật nhận chủ, linh thú cả đời chỉ nhận một chủ, đừng phí tâm tư." Chu Du vừa nói, liền trực tiếp bẻ đứt sợi dây xích ở cổ con khỉ, sau đó buông tay, để con khỉ chạy thoát ra ngoài.

Đối với người khác, con khỉ có lẽ có chút tác dụng, là một bảo bối, nhưng đối với Chu Du, con khỉ thật sự vô dụng.

Bởi vì những đạo mộ tặc thông thường khi xuống mộ đều không gặp nguy hiểm lớn, con khỉ cũng chỉ có tác dụng cẩm thượng thiêm

hoa.

Còn những ngôi mộ mà Chu Du hiện tại đi xuống, cái nào cũng hung hiểm hơn cái nọ, con khỉ đi vào chỉ sợ sẽ chết ngay lập tức.

Trong tình huống như vậy, Chu Du sẽ có hứng thú với con khỉ sao?

"Đúng là đáng tiếc." Vương Bàn Tử nhìn con khỉ thoắt cái đã chạy ra khỏi Từ Đường Âm Trạch, lập tức lắc đầu có chút tiếc nuối.

Đương nhiên anh không muốn nuôi một con khỉ, chỉ cảm thấy con khỉ này có thể bán được một cái giá không tồi.

Thấy Chu Du đã phóng sinh nó, anh cũng không tiếp tục lưu luyến nữa.

Sau đó, ánh mắt của Vương Bàn Tử liền đổ dồn vào pho tượng đồng khổng lồ trước mặt, tò mò hỏi: "Cái này khắc ai vậy?

Sao mà kỳ quái, nhìn cứ như quái vật ấy, thần tiên à?" Chu Du nghe Vương Bàn Tử nói, liền chiếu đèn pin lên trên, nhìn pho tượng đồng có khuôn mặt nhọn hoắt, trông hơi giống chuột, liền nhíu mày nói: "Đây không phải là thần thiện, hẳn là thần linh mà dân gian thờ cúng, tôi đối với cái này cũng không hiểu biết nhiều, có thể được đặt trong Từ Đường Âm Trạch, phần lớn là thần linh hộ mệnh." "Trước đây tôi từng xem một số tài liệu của Hoắc gia, trong đó đều có một số quy tắc và phương pháp của Từ Đường Âm Trạch.

Chương 870

Tác dụng của mộ thất và Từ Đường Âm Trạch tuy giống nhau, nhưng quy tắc lại không giống nhau, linh vật hộ mộ trong mộ thất thông thường đều ở trong mộ thất đặc định, phần lớn đều ở sâu trong mộ thất, nhưng Từ Đường Âr Trạch lại không giống vậy." "Từ Đường Âm Trạch chú trọng 'quý tôn hiển tiền', ý là phải đặt người có thân phận địa vị cao nhất ở nơi cửa vào, để người ta vừa bước vào đã phải bái lạy, tôn quý hơn cả người đã khuất, mới có thể có tác dụng hộ mệnh cho người đã khuất." "Tượng đồng này không phải là thần linh thường thấy, cũng không phải là thần linh được triều đình thời cổ đại công nhận, đương nhiên không phải thần thiện.

Hẳn là có liên quan đến việc người dân địa phương thờ cúng thần linh bản địa, là một sự ký thác tinh thần thôi." Chu Du nói xong, liền nhún vai.

Đối với loại thần linh này, anh luôn không cảm mạo, bởi vì những loại này thường không có màu sắc thần thoại, cũng không có truyền thuyết thần thoại lưu truyền hậu thế, thông thường chỉ có người địa phương mới để ý.

"Lão Chu, ý của anh là, cái này là dã thần, thuần túy là một sự ký thác tinh thần, không có tác dụng gì à?" Vương Bàn Tử lập tức nắm lấy trọng điểm, trong phương diện này anh ta có thể coi là chuyên gia.

"Đúng, anh hiểu đúng rồi đấy, cơ bản là ý đó." Chu Du gật đầu, tiếp tục nói: "Chuyện như thế này thật ra ở khắp nơi đều có, lặp đi lặp lại không ngừng." "Ví dụ như có một số nơi thờ cúng cáo, chuột chũi, rắn, một số nơi thờ cúng kiến, côn trùng độc, mãnh thú, tóm lại những thứ không được triều đình sách phong, đều thuộc về dị tự thần

minh, không phải thần thiện.” Nghe xong, Vương Bàn Tử liền hiểu ra, trực tiếp mở miệng nói: “Haizz, bái lung tung vô ích, dù sao thì cứ tìm đại một cái gì đó cho có lệ, còn hiệu nghiệm hay không thì ai quản được, đúng không lão Chu?” Chu Du nghe vậy, nhất thời không biết có nên gật đầu hay không, trong lòng nghĩ Vương Bàn Tử quả nhiên ăn nói thẳng thừng, chuyện thật lòng cũng thốt ra khỏi miệng, nghe thì có vẻ đúng là như vậy, nhưng thực tế căn bản không thể giải thích như thế.

Bởi vì nó liên quan đến một số vấn đề tín ngưỡng, quan trọng nhất, trên thế giới này ai mà biết lúc ban đầu có tồn tại loại dị tự thần minh đó hay không, nên không thể nói như vậy được.

Nhưng có một điểm, Vương Bàn Tử không sai, việc bái thần quả thật là hên xui, không bái thì có tác dụng à?

Nếu không thì thời cổ đại sao không loạn hết lên rồi?

Thế nên, cùng lắm là một sự an ủi tâm lý, ít nhất phải cảm thấy trong lòng có tác dụng mới được.

Dù sao thì bái thần, cũng giống như mua vé số, ai mà biết có trúng thưởng hay không, nhưng không bái thì chắc chắn không có hy vọng, bái rồi thì còn một đường cơ hội.

Không chừng một ngày nào đó vị thần linh kia hứng lên, sẽ giúp mình giải quyết mọi chuyện.

Hồ Ba Nhất ở một bên cũng có quan điểm nhất quán với Vương Bàn Tử, giáo dục và kinh nghiệm sống đã khiến anh nghiêng về chủ nghĩa duy vật.

“Lời Bàn Tử nói cũng có lý, dù sao thì tôi cũng cảm thấy là như vậy.” Hồ Ba Nhất nhìn pho tượng đồng trước mặt, nói: “Nhưng bây giờ, chắc là không còn tác dụng nữa, nếu không thì bên ngoài cũng sẽ

không có nhiều phần mộ như vậy, xem ra thần tượng không linh nghiệm rồi." Mọi người nghe xong, đều đồng tình gật đầu, Chu Du cũng không ngoại lệ.

Chắc là Vương Bàn Tử nói trúng rồi, vị thần linh này chỉ là một thần linh hư ảo không tồn tại, nên có bái hay không cũng như nhau.

Nữ thi bên trong không biết tình hình thế nào, đã giết nhiều người như vậy, e rằng thực lực cũng không yếu.

Nếu thật sự có thần linh thì không chừng có thể chế ngự nữ thi, đáng tiếc, chỉ là một thần giả, tác dụng gần như không có.

Đang lúc Chu Du mơ màng suy nghĩ, nghe Vương Bàn Tử lên tiếng nói: "Má nó, lão Chu nhìn xem, không phải tượng đồng nguyên chất, mẹ kiếp, bên trong đều là đá!" Vương Bàn Tử đứng bên cạnh pho tượng đồng, vẻ mặt tiếc hùi hụi như mất bảo bối, tức giận dùng xẻng bổ thẳng vào pho tượng đồng, phát ra một tiếng động trầm đục.

"Cái này chỉ là một tiểu quân phiệt, gia tài có hạn, bên ngoài có thể dùng đồng nấu chảy để đúc tượng đã không tệ rồi, nếu muốn đúc hoàn toàn bằng đồng, chi phí cũng rất lớn." Chu Du nghe Vương Bàn Tử nói, đi đến xem, lúc này mới hiểu ra.

Hóa ra pho tượng đồng chỉ có bề mặt là một lớp đồng dày, bên trong thì lại là một tượng đá, nơi đó có một lỗ hổng, có không ít mảnh đồng bị bong ra, vừa vặn có thể nhìn thấy tảng đá bọc bên trong.

"Ai, cứ tưởng có thể bán được chút tiền, kết quả thì sao?" Vương Bàn Tử lắc đầu, rồi tiếp tục nói: "Lão Chu, hay là chúng ta đi vào xem tình hình con nữ thi kia đi, còn mấy cái thứ không đáng tiền này thì đừng quản nữa." Vương Bàn Tử đúng là người thực tế, vừa thấy tượng đồng không đáng tiền, lập tức quay lại mục đích chính.

"Cũng được, đi thôi." Chu Du đối với chuyện này cũng không có

hứng thú, trực tiếp gật đầu rồi dẫn đầu đi vào bên trong.

Vòng qua pho tượng đồng, khi đến cánh cửa thứ hai của Từ Đường Âm Trạch, mọi người mới phát hiện, bên trong Từ Đường Âm Trạch lớn hơn nhiều so với nhìn từ bên ngoài, đi một đoạn xa, không thấy linh đường hay quan quách, không hề tiếp xúc với cánh cửa khác, cứ như đang đi trong hư không vậy.

Dưới hoàn cảnh kỳ lạ như vậy, khiến Vương Bàn Tử, Hồ Ba Nhất và Hoắc Linh ba người, dần dần trở nên thận trọng, dường như đều dự cảm được tình hình có chút không đúng.

Vương Bàn Tử càng đột nhiên nhớ lại cảnh tượng khi đó ở băng mộ, đi trên con đường không có điểm cuối, và cảnh tượng trước mắt bây giờ giống nhau đến kỳ lạ.

Lúc đó ở nơi đó loanh quanh mấy tiếng đồng hồ, đều không thể đi ra khỏi con đường đó, bây giờ sẽ không lại gặp phải chuyện như vậy chứ?

Nhưng sau đó, anh nhanh chóng bác bỏ suy đoán của mình, một là vì người xây Từ Đường Âm Trạch không phải một tiểu quân phiệt, chỉ là xây cho di thái thái, dù có yêu thích đến mấy, cũng không thể khuynh gia bại sản xây dựng một công trình đồ sộ như vậy.

Ngoài ra quan trọng nhất, họ không hề mất phương hướng, ngũ giác đều vô cùng bình thường, pho tượng đồng phía sau càng giống như một bia chỉ đường, luôn nằm trên cùng một đường thẳng với họ.

Khi Chu Du quay đầu lại nhìn, thấy Vương Bàn Tử thần kinh, trái nhìn phải ngó, liền trêu chọc nói: “Sao vậy, Bàn Tử?

Sợ nơi này có ma quỷ, lo lắng đột nhiên nhảy ra một con cương thi sao?” Vương Bàn Tử không để ý lời trêu chọc của Chu Du, trực tiếp nói: “Không phải ở băng mộ bị mấy thứ kia dọa cho khiếp vía rồi sao,

đương nhiên phải ‘ăn một lần vấp một lần khôn’, lỡ như chúng ta lại bị mắc bẫy thì sao?” “Hơn nữa, đi theo lão Chu xuống mộ, không thể lúc nào cũng để anh phải phân tâm chăm sóc tôi được, nơi này tuy không phải cổ mộ, nhưng bên trong có một bà cô đấy, ai mà biết lệ quỷ có trá thi hay không, đề phòng một chút dù sao cũng tốt.” “Hừ, anh tưởng tôi bị quỷ nhập hồn à?

Lời này từ miệng anh nói ra, tôi làm sao mà tin được chứ?” Chu Du nghi ngờ nhìn Vương Bàn Tử một cái, trong lòng nghĩ tên này chẳng lẽ thật sự bị mắc bẫy rồi sao?

Nếu là Hồ Ba Nhất nói, Chu Du sẽ không có bất kỳ sự ngạc nhiên nào, bởi vì nhân vật của Hồ Ba Nhất là vậy, không giống Vương Bàn Tử, cả ngày không đứng đắn, đột nhiên lại nghiêm chỉnh, ngược lại khiến Chu Du cảm thấy không quen cho lắm.

“Đồ quỷ nhập hồn!

Đi nhanh đi, nơi này nhìn đủ tà tính rồi, đen sì sì sâu hoắm như vậy, chẳng lẽ đã vào sâu trong núi rồi?” Vương Bàn Tử không vui chửi một tiếng, sau đó lại lẩm bẩm nói: “Khi nhìn từ bên ngoài, Từ Đường Âm Trạch hình như nằm trong vách núi, chẳng lẽ tên quân phiệt kia đã đào rỗng ngọn núi sao?” “Đào rỗng?” Chu Du nghe vậy thì sững sờ, sau đó lông mày cũng hơi nhíu lại, đồng thời trong lòng cũng nảy sinh không ít nghi hoặc.

Từ Đường Âm Trạch theo lý mà nói phải được xây dựng hoàn toàn trên mặt đất, cần gì phải bị đất đá che phủ chứ?

Nếu nhất định phải như vậy, chi bằng trực tiếp chôn xuống đất chẳng phải tốt hơn sao?

Sao phải làm chuyện thừa thãi như vậy chứ?

Một Từ Đường Âm Trạch được xây dựng như thế này, liệu có

nguyên nhân đặc biệt nào không, ví dụ như trộm mộ.

Trong lòng Chu Du không khỏi nảy sinh một suy đoán vô cùng táo bạo, tên quân phiệt kia xây dựng Từ Đường Âm Trạch như vậy cho di thái thái, có lẽ thật sự vì yêu người phụ nữ đó, nhưng liệu có một nguyên nhân sâu xa hơn không?

Đó là lợi dụng việc xây dựng Từ Đường Âm Trạch để che mắt thiên hạ, thực tế lại là "âm độ trần thương", lén lút trộm mộ trong núi, lấy vàng bạc tài bảo bên trong.

Đây không phải là chuyện không thể xảy ra, bởi vì trong hoàn cảnh lúc đó, các quân phiệt đều kiếm sống bằng cách này, dù sao đánh trận cần tiền, nuôi một đống người cũng cần tiền, nhưng phần lớn các quân phiệt đều không có sản nghiệp chính đáng, hầu như đều "lao thiên môn" (kiếm sống bằng cách phi pháp).

Trong hoàn cảnh lớn như vậy, làm ra chuyện như thế cũng là điều có lý.

Quan trọng hơn, Từ Đường Âm Trạch này được xây dựng sâu trong lòng núi, rõ ràng có chút kỳ lạ, cộng thêm xung quanh Dương Giác Sơn lại có quần thể mộ táng.

Sự xuất hiện của Từ Đường Âm Trạch này, có vẻ đột ngột và nổi bật, ngoài ra ở đây lại xảy ra nhiều chuyện quái dị như vậy, càng gián tiếp dẫn đến việc cục diện âm giải xuất hiện, tất cả đều khiến Chu Du không thể không nghi ngờ.

Chương 871

"Nơi này quả thật có chút kỳ lạ rồi, mọi người cẩn thận một chút, tôi đoán chừng khi tên quân phiệt kia xây dựng Từ Đường Âm Trạch này, phần lớn là vì mục đích trộm mộ!" Chu Du trầm ngâm một lát rồi liền nói ra suy đoán của mình.

"Lão Chu, vậy chẳng phải bên trong có cổ mộ sao?" Vương Bàn Tử nghe vậy, đột nhiên kích động, cả người đều run rẩy vì hưng phấn, như phát điên vậy, đúng là tham tiền như mạng!

Chu Du nhìn Vương Bàn Tử đang vô cùng kích động trước mặt, liền không vui nói: "Có mộ cũng không còn bảo bối nữa rồi, chắc chắn đều bị tên quân phiệt kia lấy sạch, nếu không thì Từ Đường Âm Trạch này sao có thể được xây dựng chứ?" Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức bình tĩnh lại, có chút bất bình chửi bới nói: "Nếu được sống sớm hơn mấy chục năm, tôi nhất định sẽ giết sạch mấy thằng chó này, thực sự quá tham lam rồi." Đến lúc này, Vương Bàn Tử đột nhiên liếc thấy mọi người đang nhìn mình với vẻ mặt phức tạp, lập tức ngượng ngùng nói: "Tôi không phải đang phát tiết sao?

Hơn nữa, quả thật là tức mà, không phải lão Chu nói rồi sao, đều không còn gì, còn gì mà lấy nữa?

Khi chúng ta đi đến đó… ừm… hình như những nơi lão Chu đi qua đều đã bị quét sạch rồi." Chu Du nghe vậy, liền hung hăng trừng mắt nhìn Vương Bàn Tử hai cái, sau đó mở miệng nói: "Cổ mộ chắc là có, nếu không thì Từ Đường Âm Trạch kia sao lại được xây sâu như vậy?

Cứ đi vào xem tình hình thế nào, nếu thật sự có cổ mộ thì chúng ta cũng không đi uổng phí." Chu Du vừa nói, vừa đi về phía trước,

những người còn lại cũng nhanh chóng theo kịp, không có ai bị tụt lại phía sau.

Đặc biệt là Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử hai người, càng dồn hết sức lực, sợ rằng sẽ tách quá xa khỏi Chu Du.

Dù sao, đối với một nơi như vậy, trong một môi trường đen tối như thế này, khó tránh khỏi có một áp lực tâm lý nặng nề.

Không lâu sau, phía trước đột nhiên mở rộng ra, như một cái tiểu điện, bên trong có bốn cây cột trụ nằm ở bốn góc, điều khá kỳ lạ là, bốn cây cột trụ này đều được làm từ thân cây hòe, vô cùng hiếm thấy.

Ai cũng biết, cây hòe là cây bất tường, dễ chiêu gọi tà ma, loại cây này đừng nói là trồng trong sân nhà, chỉ cần cách nhà hơi gần một chút thôi là cũng phải chặt bỏ.

Vậy mà loại cây hòe này lại bị người ta chặt xuống, làm thành cột trụ, đặt trong Từ Đường Âm Trạch, quả thực là "thắp đèn trong nhà xí" (ngụ ý làm chuyện ngu xuẩn, chọc họa)!

"Nơi này quả nhiên có chút vấn đề, âm khí nồng đậm như vậy, không xảy ra chuyện mới là lạ!" Chu Du liếc mắt một cái, liền có thể nhìn thấy trên bốn cây cột trụ kia, vờn quanh âm khí nồng đặc, không khỏi lẩm bẩm nói.

"Lão Chu, anh đang nói gì vậy?" Vương Bàn Tử lại nghe mà mù tịt, không hiểu ý trong lời Chu Du nói.

Nhưng Hồ Ba Nhất ở một bên lại nhìn ra được vấn đề, liền mở miệng giải thích: "Hòe mộc, trong phong thủy học cho rằng cây hòe vừa có thể trấn trạch lại vừa có thể chiêu quỷ.

Cây hòe trong phong thủy có tác dụng tốt, tượng trưng cho sự bình an cát tường, trong tất cả các loại cây, cây hòe có hiệu quả trấn trạch rất tốt.

Nhưng đồng thời cũng cho rằng cây hòe là ‘mộc trung chi quỷ’, vì âm khí của nó nặng, dễ chiêu gọi quỷ.” “Bốn cây cột trụ đều là hòe mộc, lại bị người ta cố ý đặt trong Từ Đường Âm Trạch, rõ ràng là để chiêu quỷ, chỉ là bây giờ không rõ lúc đó những người đó làm vậy có ý nghĩa gì.” Theo lời Hồ Ba Nhất nói xong, mọi người đều sững sờ.

“Á!” Cũng không biết có phải là do tác dụng tâm lý hay không, Vương Bàn Tử thật sự nhìn thấy, đột nhiên hét lớn một tiếng vào một góc.

“Sao vậy Bàn Tử?” Chu Du nhíu mày, nhanh chóng đi tới, nhưng lại không phát hiện ra điều gì, không khỏi có chút nghi hoặc nhìn Vương Bàn Tử.

“Trụ… trên cột trụ.” Vương Bàn Tử có chút ấp úng dùng tay chỉ vào một cây cột trụ phía trước.

Mọi người nghe vậy, liền đồng loạt nhìn về phía cây cột trụ phía trước, dưới ánh đèn pin, mọi người nhìn thấy trên cột trụ có không ít đồ án, những đồ án này rất kỳ lạ.

Từ trên xuống dưới, có thể nhìn thấy từng khuôn mặt đang giãy giụa, trong đó càng xuống dưới, những khuôn mặt giãy giụa càng rõ ràng, đặc biệt là khi đến chỗ vòng sắt ở giữa, những khuôn mặt giãy giụa đó được bôi thêm màu, trông như ác quỷ sắp phá vỡ xiềng xích vậy.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người cũng hiểu ra tại sao Vương Bàn Tử vừa rồi lại hét lớn như vậy, e rằng nếu đổi lại là Hồ Ba Nhất và Hoắc Linh, cũng sẽ như thế.

“Thôi được rồi, chỉ là một cây cột trụ thôi, không có gì to tát cả.” Chu Du chiếu đèn xong, lại không yên tâm cảm ứng một chút, phát hiện quả thật không có ma quỷ ra vào, mới lắc đầu nói.

“Chẳng phải thần kinh à?

Cứ phải đặt thứ như vậy vào trong, tên quân phiệt kia chẳng lẽ hy vọng di thái thái đã chết của mình có thể bằng thân quỷ để tiếp tục ân ái với hắn sao?” Vương Bàn Tử có chút tức giận mắng.

Vừa rồi không phải là cố ý giả vờ, mà thật sự bị những khuôn mặt hung tợn trên cột trụ dọa cho khiếp vía, khiến anh cảm thấy có chút mất mặt, vì vậy liền có vẻ tức giận xấu hổ.

“Cái này ngược lại là một chuyện có khả năng, từ xưa đến nay chuyện này cũng không thiếu, nổi tiếng nhất không ai khác chính là Đường Huyền Tông Lý Long Cơ và Dương Ngọc Hoàn, tương truyền sau ‘Mã Ngôi Dịch Biến’, Lý Long Cơ đối với Dương Ngọc Hoàn vẫn vô cùng tư niệm.” Chu Du nghe vậy, lại cười nói: “Sau đó Lý Long Cơ tìm phương sĩ, dùng cách chiêu hồn, để Dương Ngọc Hoàn có thể bằng thân quỷ tiếp tục bầu bạn với ông ấy.” Nghe lời Chu Du nói, mọi người không nhịn được rùng mình, sau đó vội vàng gạt bỏ những ý nghĩ đó trong đầu.

Phía trước, Chu Du sải bước đi tới, trực tiếp xuyên qua giữa bốn cây cột trụ, đi đến trước cánh cửa lớn màu xám xanh đối diện, hai bên đều là gạch xanh, không có cửa sổ hay loại thiết kế tương tự, cứ như thể một cánh cửa được mở giữa một bức tường vậy.

Dưới hoàn cảnh âm u, khi nhìn cánh cửa gỗ đó, không khỏi khiến người ta rùng mình.

Từ đó cũng có thể thấy, Từ Đường Âm Trạch được xây dựng trực tiếp trong lòng núi, một bức tường gạch đá xanh, phần lớn cũng là để củng cố núi, tránh trường hợp sụp đổ sau này.

Không thể không nói, kẻ xây dựng Từ Đường Âm Trạch này, cũng là một nhân vật lợi hại, nếu đổi lại là người bình thường, chắc chắn không thể làm tốt cả về mặt thẩm mỹ lẫn thực dụng, đạt đến mức “tề

đầu tịnh tiến".

Một bức tường gạch đá xanh lại vừa vặn có tác dụng "họa long điểm tình", không những có thể ổn định núi, mà còn có thể ngăn chặn hiệu quả của âm khí, không để quỷ vật bên ngoài quấy nhiễu vong linh bên trong.

Nhìn đến đây, Chu Du liền mở miệng nói: "Từ Đường Âm Trạch này hẳn là phong cách nam phái, chỉ có nam phái mới chú trọng 'tàng khí vu chung' (giữ khí ở giữa), nơi cửa vào phía trước, lấy tượng đồng làm 'nạp khí chi địa', bốn cây cột trụ có thể 'tụ khí bất tán' (tụ khí không phân tán), phía sau bức tường đá xanh chắc hẳn sẽ có thứ tàng khí." "Đương nhiên rồi, Từ Đường Âm Trạch của nam phái, quan quách cũng sẽ được đặt ở phía cuối cùng, cơ bản là 'tàng khí chi địa' được dùng để đặt quan quách.

Chắc hẳn bên trong sẽ có linh đường để thờ cúng linh vị, không biết có cửa vào cổ mộ ở trong đó không." Chu Du nói xong không khỏi cười cười, quả đúng là quân phiệt thời Dân quốc to gan lớn mật, dám xây Từ Đường Âm Trạch ngay trước cổ mộ.

Đương nhiên, Chu Du cũng không quên dặn dò mọi người phải cẩn thận, sau đó mới bước lên phía trước, rất nhẹ nhàng phá giải cơ quan của cửa gỗ, mở cánh cửa ra.

Sau khi mở ra Chu Du mới phát hiện, cánh cửa gỗ này vô cùng hậu trọng, chắc chắn đã dùng kết cấu mộng đinh để gia cố nhiều tấm gỗ lại với nhau, mới khiến cánh cửa gỗ nặng như vậy, e rằng một cánh cửa đá thông thường cũng chưa chắc có thể sánh bằng cánh cửa gỗ này.

Có thể thấy, người xây dựng Từ Đường Âm Trạch này, cũng là một thợ mộc lợi hại, nếu không thì cánh cửa gỗ nặng như vậy, căn bản không thể tạo ra được, chỉ riêng độ dày đã nửa mét, dù có dùng

kết cấu mộng đinh, một thợ mộc bình thường nhiều nhất cũng chỉ làm hai lớp, cùng lắm là hai mươi centimet.

Cánh cửa này cũng thật thú vị, ngưỡng cửa phía dưới cũng không thấp, không phải ngưỡng cửa bằng gỗ, mà là một phiến đá xanh dài lớn, phía trên có dấu vết mài giũa rõ ràng.

Sau khi đẩy cửa ra, Chu Du không chút do dự, trực tiếp dẫn đầu đi vào bên trong, Hồ Ba Nhất và những người khác cũng nhanh chóng theo kịp, bên trong tối đen, một chút ánh sáng cũng không lọt vào, từ lượng ánh sáng phát ra từ đèn pin mà phán đoán, bên trong đã dùng chất liệu hấp thụ ánh sáng.

Mọi người đứng bên trong, cứ như đứng trong một hố đen vậy, chỉ vài tia sáng yếu ớt từ đèn pin, không thể soi sáng tất cả các góc bên trong, chỉ có thể soi đến đâu nhìn đến đó, tuy thị tuyến của Chu Du không bị ảnh hưởng, nhưng những người khác thì không được như vậy.

"Má nó, bên trong quá mẹ nó đen rồi, tên quân phiệt kia có bệnh à?" Vương Bàn Tử nhìn ánh sáng yếu ớt từ đèn pin, không khỏi nhíu mày nói.

"Thôi được rồi Bàn Tử, đừng nói nhảm nữa, đây là đạn chiếu sáng, súng cũng ở đây, trước tiên bắn thử một phát!" Chu Du trực tiếp lấy khẩu súng và đạn chiếu sáng đã chuẩn bị sẵn từ hệ thống không gian ra, sau đó đưa cho Vương Bàn Tử.

"Lão Chu, thuật thần kỳ của anh thật tốt, thứ gì cũng có thể cất được." Vương Bàn Tử nhìn thấy mà tích tắc khen ngợi, vừa nói vừa nạp đạn chiếu sáng vào súng.

Chương 872

"Ầm!" Một tiếng động lớn truyền ra, một viên đạn chiếu sáng nhanh chóng bay ra, đập vào phía trên, sau đó thẳng tắp rơi xuống đất, nảy mấy cái rồi mới dừng lại.

Một viên đạn chiếu sáng ở nơi bình thường, phạm vi có thể nhìn thấy ít nhất là năm mươi mét, nhưng ở bên trong này, lại chỉ có khoảng ba mươi mét, có thể thấy chất liệu hấp thụ ánh sáng bên trong lợi hại đến mức nào.

Nhưng cũng không sao, dù sao đạn chiếu sáng không thiếu, ba mươi mét cũng là một phạm vi đủ lớn, hoàn toàn đủ dùng.

Dù có nguy hiểm xảy ra, khoảng cách ba mươi mét, đủ để Chu Du và Tiểu Ca phản ứng, trong trường hợp Chu Du và Tiểu Ca đang lơ đễnh.

Nếu không thì với thực lực của Chu Du, dù có đột nhiên xuất hiện ma quỷ ở phía sau, anh cũng có thể phản ứng ngay lập tức, và đánh chết chúng, huyết mạch Chân Long không phải để đùa đâu.

"Nhìn xem, cái kia kìa!" Sau khi ánh sáng của đạn chiếu sáng dịu đi, Hồ Ba Nhất đột nhiên chỉ vào một góc tường gạch đá xanh phía sau, nói.

Mọi người nghe vậy, đồng loạt quay đầu nhìn sang, phát hiện ở hai bên góc cánh cửa gỗ vừa bước vào, mỗi bên có một bóng người đứng quay lưng lại, như đang "diện bích tư" (mặt tường suy tư) vậy, không hề nhúc nhích, vô cùng quái dị.

"Lão công, sẽ không phải là thứ gì đó không sạch sẽ chứ?" Hoắc Linh sắc mặt tái nhợt, bất an đứng bên cạnh Chu Du, dường như chỉ có như vậy, cô mới cảm thấy an toàn một chút.

“Đừng sợ, đó là hai con chỉ nhân.” Chu Du chỉ liếc mắt một cái, liền nhàn nhạt nói.

Hai bóng người đó tuy trông có vẻ quỷ dị, nhưng chỉ cần nhìn kỹ, sẽ phát hiện hai bóng người đó hơi thấu quang, màu sắc trên người rực rỡ, quan trọng nhất là tóc và y phục của chúng, không có cảm giác phân lớp.

“Hô, thật sự là chỉ nhân.” Vương Bàn Tử bước lên dùng xẻng cạy thử, lập tức trên một con chỉ nhân xuất hiện một lỗ lớn.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó Hồ Ba Nhất mới lau mồ hôi lạnh trên trán, nói: “Lão Chu, đây là tục lệ gì vậy?

Sao lại có người đặt chỉ nhân trong Từ Đường Âm Trạch chứ?

Mấy thứ này không phải nên đốt đi sao?” “Từ Đường Âm Trạch thông thường sẽ không đặt chỉ nhân, trừ khi hai con chỉ nhân này không phải là chỉ nhân theo ý nghĩa truyền thống, mà là loại chỉ nhân đặc biệt như thần hộ mệnh, loại này thông thường khá hiếm thấy, cũng không giống phong cách nam phái.” Chu Du nghe vậy, cũng gật đầu nói: “Trong lăng mộ của lão yêu bà có chỉ nhân, đó là phong cách bắc phái điển hình, họ cho rằng chỉ nhân có thể có tác dụng hộ vệ lăng mộ, bảo vệ vong giả không bị quấy nhiễu, quan trọng nhất là bắc phái cho rằng chỉ nhân có linh hồn, chỉ cần ‘điểm nhãn’ (khai nhãn), thì sẽ có linh trí.” “Đương nhiên rồi, hai con chỉ nhân này không có âm khí, hiển nhiên không có thông linh, chỉ là vật trang trí, không cần lo lắng.” Khi Chu Du nói xong, hai cánh cửa gỗ kia liền đột nhiên tự động đóng lại.

“Đông!” Hai cánh cửa gỗ đột nhiên đóng sập lại, phát ra tiếng động nặng nề, nhất thời cả căn phòng đều chìm vào một khoảng lặng.

Mọi người nhìn tôi tôi nhìn anh, không ai lên tiếng vào lúc này, đều

bị cảnh tượng đó làm cho sững sờ, rõ ràng không có bất kỳ ai chạm vào cơ quan, nhưng hai cánh cửa gỗ lại đột nhiên đóng lại, khiến mọi người không khỏi cảm thấy rợn người, toàn thân dựng tóc gáy vào khoảnh khắc đó.

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử hai người nhìn nhau, sau đó đồng loạt bước lên phía trước, muốn kéo cửa gỗ ra, nhưng lại phát hiện hai cánh cửa gỗ dường như có thể kéo được, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Chắc không có chuyện gì đâu, chắc là hai cánh cửa gỗ này có cơ quan hẹn giờ, chỉ có thể mở trong chốc lát thôi, từ bên trong mở ra dường như rất dễ dàng, vừa nãy tôi và Bàn Tử kéo thử một chút, cửa gỗ đã động rồi, phần lớn là có con lăn ở bên trong." Hồ Ba Nhất trên mặt thả lỏng, cười nói.

"Tôi cảm thấy bên trong có chút kỳ quái." Vương Bàn Tử lại có ý kiến khác, chỉ vào hai cánh cửa gỗ nói: "Nhìn xem, đồ họa phía sau cửa gỗ, có giống 'Quỷ Môn Quan' mà chúng ta đã thấy trong mộ không?" Mọi người thuận theo hướng Vương Bàn Tử chỉ mà nhìn, phát hiện phía sau cánh cửa gỗ đã đóng lại, vẽ một tòa thành cửa âm khí sâm sâm, phía trên có ba chữ cổ, chính là 'Quỷ Môn Quan'.

"Nói thật, tôi cảm thấy đây căn bản không phải Từ Đường Âm Trạch, ai lại vẽ những thứ này trong Từ Đường Âm Trạch của nhà mình chứ, tên quân phiệt kia hận di thái thái của mình đến mức nào cơ chứ?" Vương Bàn Tử cảm thấy cả người không ổn, than thở: "Tôi đoán chừng tên quân phiệt kia hy vọng di thái thái của mình sau khi chết cũng không được an nghỉ, làm ra đồ họa như vậy ở bên trong, thực sự khiến người ta không hiểu nổi." "Tôi tuy chưa từng thấy Từ Đường Âm Trạch khác, nhưng người bình thường khi an táng, cũng không đến mức vẽ những đồ án như vậy trong quan tài chứ?" Mọi người nghe vậy đều sững sờ, trong mắt đều lóe lên vẻ nghi ngờ.

“Có ngụ ý cả đấy.” Lúc này, Tiểu Ca đã im lặng rất lâu, đột nhiên mở miệng nói: “Quỷ Môn Quan trong truyền thuyết thần thoại cổ đại vốn có nhiều phiên bản, ở khu vực Quan Trung, Quỷ Môn Quan thường được coi là lời chúc phúc tốt đẹp nhất dành cho người đã khuất, loại chúc phúc này không phải hy vọng người đã khuất sớm đầu thai chuyển thế, mà hy vọng người đã khuất sau này có thể được an nghỉ, không bị ác quỷ quấy nhiễu.” “Từ bố cục của Từ Đường Âm Trạch mà xem, tên quân phiệt kia hẳn là yêu thương di thái thái của mình, tuy có chút hiềm nghi lợi dụng trong đó.” Lời của Tiểu Ca, lập tức khiến mọi người đều thả lỏng một chút, chỉ cần không phải như họ suy đoán trong lòng là tốt rồi, bởi vì những gì họ suy đoán trong lòng thường là kết quả tệ nhất.

Chỉ có Chu Du không nói một lời, trên mặt có vẻ trầm tư.

Anh luôn cảm thấy đồ án này lúc ban đầu xây dựng căn bản không tồn tại, sau này mới có người vẽ lên.

Có lẽ vì thôn làng liên tục có người gặp chuyện, nên có người đã mời đạo sĩ làm phép, vẽ lên một bức đồ án như vậy ở phía sau, hy vọng trấn áp nữ thi bên trong.

Dù sao, Từ Đường Âm Trạch mà vẽ đồ án Quỷ Môn Quan như vậy, nhìn thế nào cũng không cát lợi, không cần thiết, bất kể truyền thuyết thần thoại địa phương như thế nào, cũng không cần thiết.

Chỉ là những lời này, Chu Du không nói ra, không muốn mọi người nảy sinh tâm lý hoảng sợ.

Ngay lập tức, Chu Du liền bình tĩnh mở miệng nói: “Đi thôi, ra phía trước xem sao.” Nói xong, Chu Du liền dẫn mọi người tiếp tục đi vào bên trong.

Không thể không nói, bên trong luôn mang lại cho người ta một cảm giác quỷ dị và âm u, cho dù có ánh sáng từ đạn chiếu sáng soi rõ

con đường phía trước, cũng vẫn khiến người ta lạnh sống lưng.

Trừ Chu Du và Tiểu Ca hai người bình tĩnh ra, những người khác đều có chút căng thẳng, đặc biệt là Vương Bàn Tử, trong tay nắm chặt khẩu súng, tùy thời đều chuẩn bị nổ súng.

Hồ Ba Nhất cũng không khá hơn là bao, trong tay cầm cái xẻng của Vương Bàn Tử, gân xanh trên tay nổi lên, có thể thấy anh đang rất căng thẳng, đến mức cơ bắp cũng căng cứng.

Đại khái chỉ có Hoắc Linh đứng gần Chu Du nhất, biểu hiện khá hơn một chút, ít nhất là sắc mặt bình thường.

Đi về phía trước khoảng ba mươi mét, liền lại đến một vùng bóng tối, đồng thời có một mùi thối rữa nhàn nhạt, truyền ra từ bên trong.

"Ầm!" Vương Bàn Tử không nói hai lời, trực tiếp bắn một phát, một viên đạn chiếu sáng như sao băng bay vào trong bóng tối phía trước, sau đó tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Lúc này, mọi người dưới ánh sáng chói mắt đó, nhìn thấy phía trước hai bên có những bóng người đứng thẳng, dường như là người, nhưng lại có chút không giống lắm, vì tư thế gần như đều giống nhau, như những bức tượng điêu khắc, không hề nhúc nhích.

Tuy nhiên, ở phía trước nhất Chu Du lại nhìn thấy rất rõ ràng, hai bên phía trước đứng đều là người, chỉ là đều là người chết, hoặc là xác khô.

Mặc quần áo lúc còn sống, đứng thẳng ở hai bên, như những thị vệ tận trung với chức trách.

Chờ ánh sáng của đạn chiếu sáng dịu đi, mọi người cũng lập tức nhìn rõ cảnh tượng phía trước, nhất thời đều biến sắc.

"Má nó!" Vương Bàn Tử không nhịn được kinh hô thành tiếng, cả người đều run rẩy không ngừng.

“Những người này đều là tuẫn táng sao?” Giọng nói của Hồ Ba Nhất cũng có chút run rẩy.

Phía trước hai bên đứng đều là người mặc quân phục, chỉ là đồ án trên đó không ai nhận ra biểu tượng thế lực nào, nhưng điều đó không ngăn cản mọi người suy đoán, đại khái là thuộc hạ của tên quân phiệt thần bí kia.

Điều đáng kinh ngạc không phải là những xác khô này, vào thời điểm đó, có người dám coi thường thiên hạ, dùng người sống để tuẫn táng.

Một chuyện tàn nhẫn như vậy ngay cả trong các triều đại phong kiến sau này cũng là một chuyện cực kỳ hiếm thấy, vào thời đại Dân quốc có phong khí hoàn toàn khác, chuyện như vậy đáng lẽ không thể xuất hiện nữa mới đúng.

“Là tuẫn táng, nhưng cũng không phải tuẫn táng!” Chu Du lắc đầu, sau đó mới nói: “Những người này đều là sau khi chết, mới được người ta vận chuyển vào đây.” “Ở vùng Tương Tây, từ xưa đã lưu truyền truyền thuyết cảm thi, tương truyền muốn cảm thi, trước tiên phải để thi thể ‘trạm cương’ (đứng dậy như cương thi), sau đó lại dùng đạo pháp phù thuật khống chế thi thể đang đứng, để chúng hành động theo lệnh.” “Chắc hẳn, tên quân phiệt đó đã tìm một người tinh thông thuật cảm thi, vận chuyển những thuộc hạ đã tử trận vào đây để hộ vệ di thái thái.

Chương 873

Đến lúc này, Chu Du ngừng lại một chút, sau đó mới tiếp tục nói: "Mọi người nhìn đi, trên đầu những người này, đều có một lá phù chỉ, đó là 'Trấn Thi Phù', chỉ cần Trấn Thi Phù không rớt xuống, những cương thi này sẽ không hành động khinh suất." Nghe lời Chu Du nói xong, Vương Bàn Tử liền dùng tay chỉ về phía trước, nói: "Lão Chu, anh không cảm thấy những cương thi trước mặt này có chút không đúng lắm sao?" "Có gì đó không ổn?" Chu Du nghe vậy, sững sờ, rồi thuận theo hướng Vương Bàn Tử chỉ mà nhìn sang.

Mới phát hiện, ở phía sau, có mấy cỗ cương thi trên trán trống hoác, không biết là phù lục bị người ta xé mất, hay phù lục tự nhiên rơi ra, trên trán mấy cỗ đó không còn dấu vết phù lục nữa.

Điều kỳ lạ là, dù không còn phù lục, mấy cỗ cương thi đó vẫn đứng im bất động tại chỗ.

Chu Du tiến lên xem xét những cương thi vẫn còn dán phù lục, phát hiện trên người chúng không hề có thi khí.

Loại hiện tượng bất thường, trái lẽ thường này lập tức khiến Chu Du cảnh giác.

Thông thường, một khi đã thành cương thi, trên người chúng ít nhiều đều sẽ mang theo thi khí.

Loại thi khí này là do thi phách tồn tại trong bản thể cương thi tạo ra, là một loại linh hồn sinh ra khi người chết hóa cương.

Thi phách giống như một cỗ máy tinh vi, tự động hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, rồi chuyển hóa thành thi khí, cường hóa thân thể cương thi.

Về một số mặt, thi phách thực chất là nguồn sức mạnh của cương thi.

Giống như những cương thi trước mặt này, chúng đích thực đều là cương thi thật, nhưng hiện tại lại không hề có thi khí, có nghĩa là thi phách đã bị người ta lấy đi.

Thi phách của loại cương thi sơ cấp phổ thông này thường tồn tại trong não bộ.

Muốn lấy nó ra, nhất định phải dùng đinh gỗ đào găm vào sau gáy, phóng thích thi phách ra, rồi dùng phù lục hủy diệt nó.

Nói trắng ra, những cương thi này đã chết, chỉ còn là những xác chết không có thi thể cương thi, không có thi phách, chẳng khác nào con người không có đại não vậy.

Tiểu Ca cũng phát hiện ra điểm bất thường, tiến lên mấy bước, sau khi kiểm tra hai cỗ cương thi, cũng nhận ra hiện trạng của chúng.

Nhìn kỹ hơn, anh phát hiện phía sau đầu những cương thi này đều có một lá phù lục hình tam giác được gấp gọn, trong đó có một cây đinh gỗ đào nhỏ xuyên qua phù lục và găm vào sau gáy cương thi.

Tiểu Ca nhìn vào rồi nói: "Kỳ lạ thật, đặt nhiều cương thi ở đây, lại dùng phù lục diệt sát thi phách của chúng.

Những cương thi này thuần túy chỉ là vật bày trí, hoàn toàn không có tác dụng phòng ngự.

Quân phiệt xây từ đường âm trạch này rốt cuộc là vì cái gì?" Nghe lời Tiểu Ca nói, mọi người đều sững sờ.

"Thi phách của chúng, liệu có mục đích sử dụng khác không?" Vương Bàn Tử nói: "Ví dụ như dùng để bảo tồn dung nhan cho nữ thi bên trong, hoặc để nữ thi đó sống lại gì đó, nếu không tại sao phải tốn công tốn sức như vậy?

Suy đoán ban đầu của chúng ta có lẽ có vấn đề.

Bên trong có thể có cổ mộ, nhưng có thể là khi xây dựng từ đường âm trạch thì vô tình phát hiện ra, quân phiệt đó căn bản không phải vì đạo mộ mà xây từ đường." "Chẳng phải thời đó có lưu truyền pháp thuật làm người chết sống lại sao?

Không chừng thi phách dùng để làm chuyện đó.

Bằng không, tên quân phiệt kia chẳng phải ăn no rửng mỡ, biến thuộc hạ của mình thành dạng này, rồi lại hủy diệt thi phách của chúng, chẳng phải làm chuyện vô ích sao?" Vừa nói, Vương Bàn Tử vừa dùng đèn pin chiếu khắp nơi, muốn xem có tìm được chứng cứ nào để chứng minh suy đoán của mình không.

Khi đèn pin chiếu lên vách tường, mọi người nhìn thấy mấy cái bao vải treo trên tường, mỗi bên sáu cái, tổng cộng mười hai cái bao vải trên hai bức tường.

Mười hai cái bao vải đều được niêm phong kín, cao nửa mét.

Trên mặt bao vải đối diện chính giữa có vẽ hình động vật.

Chu Du nhìn lướt qua, liền mở miệng nói: "Chẳng phải là mười hai con giáp sao?

Ai lại đặt thứ này trong âm trạch chứ?" Anh hơi nhíu mày.

Mười hai con giáp trong dân gian vốn tượng trưng cho sự thần thánh, trừ tà diệt ma.

Từ đường âm trạch lại là nơi đặt thi thể người chết, nhìn sao cũng thấy không hợp lý.

Đặt mười hai con giáp ở nơi như vậy, chẳng phải muốn khiến linh hồn người chết trong từ đường hồn phi phách tán, vĩnh viễn không được siêu sinh sao?

Tiểu Ca nghe vậy, trên mặt cũng lộ vẻ trầm tư, nói: “Chắc không phải mười hai con giáp, nếu không cương thi bên trong e rằng đã thành tro rồi, làm sao có thể bảo tồn được đến giờ.” Lúc này, Hoắc Linh mở miệng: “Có thể đó không phải mười hai con giáp mà chúng ta vẫn biết.

Ở một số địa phương, mười hai con giáp đều bị coi là tà thần, cho rằng chúng là mười hai yêu quái lợi hại nhất trong các tà thần, chiếm giữ mười hai thiên chi, nên con người mỗi khi đến năm bản mệnh đều gặp nhiều tai ương.” “Truyền thuyết về mười hai con giáp ở những nơi đó cũng không giống với những gì chúng ta biết, nội dung bên trong toàn là những chuyện đen tối quỷ dị.

Nên người dân ở những nơi đó đều tin rằng, một người sau khi chết, nếu có mười hai con giáp bầu bạn, có thể không bị quỷ quái quấy nhiễu.” “Người xây dựng nơi này, liệu có phải là người từ những địa phương đó không?

Nếu là vậy, những thứ được đặt bên trong, hẳn là đại diện cho các loại khí cụ, điêu khắc các con giáp.” Nghe lời Hoắc Linh nói, Chu Du khẽ gật đầu.

Tuy lời Hoắc Linh có chút mơ hồ, nhưng anh cũng hiểu được một phần, ý là tập tục mỗi nơi mỗi khác, nên tổng thể sẽ có những điểm khác biệt so với những nơi khác.

“Hay là, chúng ta mở ra xem thử?” Vương Bàn Tử bên cạnh đề xuất, vừa nói liền tiến tới, muốn tự tay mở một trong những bao vải đó.

Chu Du nhìn thấy, nhưng không mở miệng ngăn cản hành động của Vương Bàn Tử.

Thật ra, tôi cũng vô cùng tò mò không biết bên trong chứa gì.

Nếu có thể tìm thấy manh mối nào đó, làm rõ thi phách của những cương thi này đã đi đâu, thì có lẽ có thể hiểu rõ tại sao những cương thi này lại được an trí ở đây.

Phải biết rằng, trong tay một số thuật sĩ tinh thông tà thuật, thi phách có tác dụng rất lớn, có thể dùng để khống chế một số người bình thường, biến họ thành con rối của mình.

Trong một số truyện thần thoại, thi phách còn có thể được dùng để luyện chế đan dược kéo dài tuổi thọ, còn gọi là tục mệnh đan, chuyên dùng cho những quyền quý dương thọ đã tận.

"Một cái hũ?" Vương Bàn Tử mở bao vải ra, có chút thất vọng khi ôm cái hũ màu vàng sẫm từ trong bao ra.

Chương 874

Mọi người nhìn thấy, trên cái hũ có một bọc vải bịt kín, trên đó có dán phù lục, cứ như bên trong chứa tà vật hung ác bất lành vậy.

Cũng không biết Vương Bàn Tử vô tình, hay vì thời gian lâu rồi, phù lục giòn tan như vỏ trứng, liền trực tiếp nứt ra.

Vương Bàn Tử cũng không để ý, trực tiếp vươn tay, kéo bọc vải từ miệng hũ xuống.

Chỉ trong chớp mắt, từng đạo khói đen bắt đầu bay lên, rồi từ giữa bay ra ba luồng sáng hình bầu dục, phát ra khí tức khiến người ta chán ghét, và có chút thi khí nhàn nhạt thoát ra.

Chu Du vừa nhìn thấy luồng sáng, liền biết rõ bản chất của chúng, sắc mặt lập tức thay đổi.

Tôi lại nhìn đám cương thi đang đứng đó, có ba cỗ cương thi đang hơi run rẩy.

Thực ra, trước khi Vương Bàn Tử mở hũ, Chu Du đã nghĩ đến vô số khả năng, nhưng duy nhất không nghĩ đến sẽ có kết quả như thế này.

Những thi phách bị người ta lấy ra khỏi thể nội cương thi, lại được đặt trong những cái hũ này, dùng phù lục trấn áp, ngăn không cho chúng thoát về bản thể.

Chu Du nhìn mười một cái bao vải còn lại treo trên tường, trong lòng nghĩ, e rằng bên trong cũng đều chứa thi phách.

Sau đó, tôi nhìn những cương thi trước mặt, tổng cộng ba mươi sáu cỗ cương thi.

Nếu mỗi cái hũ đều chứa ba thi phách, thì số lượng đó vừa khớp

với số lượng cương thi này.

Tuyệt đối không phải sự kiện ngẫu nhiên, mà là sự sắp xếp tỉ mỉ của con người, cố ý bày trí như vậy.

Chỉ là, Chu Du tạm thời không biết tác dụng của những thứ này, liệu có liên quan đến nữ thi trong từ đường không?

Ba thi phách kia, vốn muốn trở về bản thể, nhưng lại bị ảnh hưởng bởi phù lục sau gáy, khiến chúng không thể tiến vào thể xác cương thi, nên chỉ có thể không ngừng xoay quanh đầu cương thi, như một vệ tinh tận trung chức thủ.

Cái hũ không có thi phách, cũng bắt đầu khẽ rung động, và bên trong xuất hiện một số tiếng động kỳ lạ.

"Bên trong có gì đó!" Vương Bàn Tử nhìn thi phách bay quanh cương thi, cảm thấy không có nguy hiểm, liền lại nhìn vào bên trong cái hũ trước mặt, nhất thời kinh hô thành tiếng.

Mọi người nghe vậy, đều tề tựu nhìn vào trong hũ, ai nấy đều hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy, trong hũ, có một đống thịt vụn, và một cái đầu người còn nguyên vẹn.

Cái hũ rung động chính là do đống thịt vụn đó mềm nhũn nhúc nhích gây ra.

Dưới ánh đèn pin chiếu rọi, có thể nhìn rõ đống thịt vụn đó đang mềm nhũn nhúc nhích, dường như muốn ngưng tụ thành thân thể trở lại.

Loại biến hóa quỷ dị này, lập tức khiến mọi người rợn tóc gáy.

Nếu chỉ đơn thuần là một đống thịt vụn và một cái đầu người, mọi người đương nhiên sẽ không có phản ứng như vậy, nhưng đống

thịt vụn kia lại giống như một vật thể sống, có sinh mệnh, và bên trong bắt đầu xuất hiện những dấu hiệu ngưng tụ.

Cái đầu người kia tuy không có biến hóa rõ ràng, nhưng nhãn cầu của nó hẳn là đang chuyển động, có thể nhìn ra từ mí mắt đang nhắm.

Nếu là người sống, đương nhiên là bình thường, nhưng một cái đầu người cũng có thể như vậy, không khỏi khiến người ta kinh hãi.

Nghe xong, Vương Bàn Tử nuốt nước bọt, lại nhìn mười một cái bao vải còn lại trên tường, nói: "Ê, mấy cái này là ai chết vậy?" Chu Du sững sờ, rồi lập tức hiểu ra, mở miệng nói: "Nuôi con khỉ trộm mộ đó sao?" "Chắc là vậy." Vương Bàn Tử hơi sợ hãi nói: "Đống huyết nhục này tuy không có mùi máu tanh, nhưng màu sắc tương đối tươi mới, không chừng là mấy tên trộm mộ mới chết gần đây.

Trước đó chúng ta phát hiện con khỉ kia cũng đã nhịn đói mấy ngày, tất nhiên là theo chủ nhân của nó vào đây." "Không thể nào chứ?" Hồ Ba Nhất nghe vậy, liền phản bác: "Nhìn phù lục xem, mỏng manh đến thế, rõ ràng đã được đặt ở đây rất lâu rồi.

Nếu bị mở ra, chắc chắn sẽ trực tiếp vỡ vụn, làm sao có thể bảo tồn tốt đến thế?" Vương Bàn Tử nghe vậy, bĩu môi nói: "Ai mà biết được nó làm bằng gì chứ?

Có thể hại chết nhiều người như vậy, cũng phải có chút bản lĩnh đặc biệt chứ?

Ít nhất thì 'cách không thủ vật' cũng không thành vấn đề chứ?" Vương Bàn Tử vừa nói liền nhìn Chu Du một cái, tiếp tục: "Nói gì thì nói, thủ đoạn thần kỳ của lão Chu, có thể thu đồ vật trong nháy mắt, dù lớn đến mấy, có thể lấy ra bất cứ lúc nào, cái này phải thừa nhận chứ?" "Nữ thi bên trong đã giết nhiều người như vậy, có lẽ ngay cả chuyện nhỏ nhặt như 'cách không thủ vật' cũng không làm được sao?" Nói xong, Vương Bàn Tử nhìn về phía Chu Du.

Chu Du nhìn ánh mắt của Vương Bàn Tử, liền hiểu ý của anh ta, gật đầu nói: "Chuyện này có khả năng.

Nếu là lệ quỷ, có thể dùng thủ đoạn này, đưa huyết nhục vào trong, không cần mở bọc vải bên trên, cũng không chạm vào phù lục, thậm chí ngay cả bao vải cũng không cần mở ra." "Nhưng, tôi hiện tại vẫn chưa hiểu rõ tác dụng của những thi phách này rốt cuộc là gì.

Còn về đống huyết nhục kia, hẳn là do thi phách nên mới trở nên quỷ dị như vậy." Tiểu Ca, người đã chìm vào suy tư, lúc này nghe mọi người đối thoại, liền mở miệng nói: "Không biết mọi người có nghe đến Ngũ Quỷ Bàn Tài Thuật chưa?

Tương truyền quỷ tu luyện đến một trình độ nhất định, có thể làm được loại chuyện này." "Trước đây tôi từng xuống một ngôi mộ, chủ nhân ngôi mộ đó đã thành lệ quỷ.

Lúc đó tôi mang theo không ít lương thực, nhưng sau khi tiến vào một hành lang, tất cả lương thực đều không hiểu sao biến mất, ba lô cũng không bị mở ra." "Lúc đó nếu không phải trong mộ có một số rắn chuột có thể ăn tạm, thì e rằng cả nhóm chúng tôi đều đã chết đói trong mộ rồi.

Mãi đến khi tôi vào chủ mộ thất mới phát hiện, chủ mộ đã đợi tôi ở đó từ lâu, và tất cả lương thực trên bàn đều là những thứ tôi mang vào." "Vì vậy, tôi đoán đống thi thể vụn trong hũ, có phải là bị đưa vào như vậy không." Vương Bàn Tử vừa nghe lời Tiểu Ca nói, càng thêm kích động, nói: "Nhìn lão Hồ xem, đừng nói Chu Du, ngay cả Tiểu Ca cũng nói vậy, khẳng định là đúng rồi.

Đống thi thể vụn bên trong tuyệt đối là do nữ quỷ bên trong làm ra." "Nhưng tại sao lại phiền phức đến thế, phải đặt thi thể vụn vào trong đó?

Trực tiếp ném ra ngoài hoặc ăn đi, chẳng phải đơn giản hơn sao?"

Hồ Ba Nhất không thể chấp nhận cách nói này.

Hơn nữa, nếu nữ thi trong từ đường âm trạch thật sự đã thành lệ quỷ, hoàn toàn không cần thiết phải làm chuyện thừa thãi như vậy.

Trước hết, trên bọc vải đều có phù lục, nếu lệ quỷ không sợ phù lục, vậy tại sao không thả tất cả thi phách ra, ném tất cả đinh gỗ đào và phù lục hình tam giác đã gấp gọn sau gáy cương thi đi?

Một đám cương thi ở đó, những tên trộm mộ bình thường căn bản không thể quấy rầy được.

Nhưng nó lại không làm như vậy, mà sau khi giết người tiến vào, lại biến thi thể thành thịt vụn, đặt vào trong hũ, rốt cuộc là vì cái gì?

"Liệu có phải muốn luyện thi đan?" Đột nhiên, Hoắc Linh mở miệng nói: "Tôi từng xem trong một số cổ tịch của gia tộc, cổ xưa có một số đạo sĩ sau khi chết hóa quỷ, muốn đi con đường quỷ tiên, sẽ đi tìm cương thi, sau đó lấy thi phách của chúng ra, dùng để luyện chế thi đan, khiến thi thể của mình sống lại, hồn phách lại chiếm cứ thi khu." "Đó là một loại sống khác, cương thi sợ, quỷ cũng sợ.

Tóm lại, tuy bị chế ngự, nhưng lại có thể tiếp tục mượn thi khu tu hành, từ đó tu luyện thành quỷ tiên." Mọi người nghe vậy, đều sững sờ.

Chương 875

Không biết tại sao, Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất đều có một cảm giác mơ hồ.

Kể từ khi trở về từ Tứ Cô Nương Sơn, mọi người đều vô thức bắt đầu quan tâm đến những câu chuyện thần thoại đó, và trong lòng đều ngầm chấp nhận những câu chuyện thần thoại này, thậm chí còn coi chúng là hiện thực.

Lẽ nào thật sự là vì muốn luyện chế cái gọi là thi đan đó?

Chu Du thầm nghĩ, nhưng cũng không hẳn là đúng.

Nữ thi kia chẳng lẽ là người tu hành lúc còn sống?

Nên mới hiểu cách luyện chế đan dược?

Nhưng cuối cùng, Chu Du lại vô thức lắc đầu, suy đoán này có chút quá phi lý, đừng nói Chu Du, những người khác có mặt cũng sẽ không tin.

Chu Du đột nhiên có chút hối hận.

Sớm biết bên trong phức tạp như vậy, thì thà ban đầu cứ theo lời Vương Bàn Tử, trực tiếp đi tìm Hạnh Thôn.

Nhưng bây giờ thì không có thuốc hối hận mà uống, chỉ có thể tiếp tục tìm hiểu xuống dưới.

Dù sao, từ khi bước vào từ đường âm trạch này, tôi đoán nữ thi bên trong đã để mắt đến chúng tôi.

Trong tình huống này, trốn tránh tuyệt đối không phải là lựa chọn chính xác nhất.

Dù sao thì lệ quỷ đó có lợi hại đến mấy, cũng không đến mức

thành tiên.

Vậy thì Chu Du nhất định có cách để đối phó.

Những người khác cũng bị lời của Hoắc Linh làm cho chấn động, từng người đều bắt đầu đoán lung tung về năng lực của nữ thi.

Chu Du thấy sắc mặt mọi người đều có chút tái nhợt, liền mở miệng nói: "Mặc kệ có phải luyện chế thi đan hay không, chúng ta cứ hủy hết những thứ bên trong là được rồi.

Dù sao những thứ này cũng không làm hại được tôi, hủy diệt chúng cũng an tâm hơn một chút." Nghe Chu Du nói vậy, Vương Bàn Tử và những người khác đều gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

"Lão Chu, những thi phách đó chúng ta xử lý thế nào đây?

Tôi thì không có kinh nghiệm với thứ này, cũng không mang máu chó đen theo, sợ không hủy được." Vương Bàn Tử vừa nói, liền dùng tay chỉ vào những luồng sáng thi phách đang không ngừng xoay quanh thể xác cương thi phía trước.

"Thứ này dễ thôi." Chu Du nghe vậy, liền cười phất phất tay.

Chỉ thấy, từng đạo kình phong lao thẳng vào những luồng sáng thi phách, trong khoảnh khắc, tất cả luồng sáng đều trực tiếp tan biến, như những đốm sáng tinh quang, cuối cùng biến mất trong tầm nhìn của mọi người.

Những thi phách này không có thể xác cương thi bảo vệ, yếu ớt đến mức không chịu nổi một đòn.

Ngay cả người bình thường, cũng có thể lợi dụng một số thứ đặc biệt để tiêu diệt chúng, huống chi là Chu Du.

Anh chỉ vận dụng một chút sức mạnh của Tam Long Huyết Mạch, liền dễ dàng đánh tan chúng trực tiếp.

Hiện tại, đinh gỗ đào và phù lục hình tam giác đã gấp gọn trên sau gáy ba cỗ cương thi kia đã bị người ta lấy đi, những luồng sáng thi phách đã tan biến, cũng không thể trở về thể xác cương thi được nữa.

Có nghĩa là, những cương thi này đã triệt để trở thành tử thi, tuy không đến mức thối rữa, nhưng cũng đừng mong có cơ hội hút máu người nữa.

Nếu không thiêu rụi những cương thi này, thì hàng trăm, hàng nghìn năm sau có lẽ sẽ biến thành những cỗ xác khô, để hậu nhân nghiên cứu.

Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất ôm những cái hũ còn lại trong bao vải xuống, do Chu Du đã hủy diệt tất cả luồng sáng thi phách bên trong.

Phần thịt vụn còn lại trong hũ và những thể xác cương thi, thì Chu Du lấy ra từng thùng xăng, thiêu rụi từng cỗ một, đương nhiên đống thịt vụn trong hũ cũng không thoát khỏi số phận bị lửa hóa.

Bất kỳ tà túy nào chưa thành khí hậu, khi đối mặt với ngọn lửa, đều vô cùng yếu ớt.

Sau khi làm xong mọi việc, nhóm Chu Du mới tiếp tục tiến về phía trước.

Có lẽ vì trải qua chuyện vừa rồi, nên mọi người đều có chút căng thẳng, bước chân cũng vô thức tăng nhanh hơn rất nhiều.

Mãi đến khi đi đến một nơi giống như một cái sân, mọi người mới dừng bước.

Đèn pin lập tức chiếu khắp mọi ngóc ngách, sợ bỏ sót bất kỳ chỗ nào.

“Dường như được xây dựng theo kiểu phủ viện của quyền quý thời cổ, hai bên trái phải hẳn là sương phòng, chính giữa phía trước

hẳn là đại sảnh.” Hoắc Linh nhìn xung quanh, liền trực tiếp đưa ra kết luận.

Chu Du nghe vậy, cũng nhìn sang hai bên trái phải, phát hiện hai bên tổng cộng có sáu cánh cửa gỗ, mười hai ô cửa sổ.

Tường cũng đều là gạch xanh, quy mô không lớn, ước chừng cũng chỉ bằng hai phòng đơn, không vượt quá 25 mét vuông.

Cửa sổ được chạm khắc khá tinh xảo, đa phần là những hoa văn mang ý nghĩa cát tường.

Trong đó có mấy ô cửa sổ giấy đã bị rách, cũng không biết là do trộm mộ làm, hay do nữ thi bên trong làm, tóm lại những lỗ hổng đó không giống do động vật gây ra.

Vương Bàn Tử là người khác biệt, phản ứng đầu tiên khi nhìn những căn phòng này là đồ minh khí và tài bảo.

“Lão Chu, Tiểu Ca, hay là chúng ta vào xem thử?” Vương Bàn Tử những lúc như thế này, thường chỉ hỏi ý kiến Tiểu Ca và Chu Du.

Rõ ràng trong mắt anh ta, Chu Du và Tiểu Ca giống như ngọn đèn minh trong mộ, tin tưởng họ thì chắc chắn không sai.

“Không có gì hay để xem đâu.” Chu Du nghe vậy, lại lắc đầu, trực tiếp nói: “Loại từ đường âm trạch này, sương phòng hai bên chỉ là vật bày trí.

Chương 876

Nhìn cánh cửa là biết, chúng không cao bằng người, nằm ở hai phía Nam Bắc." "Trong quan niệm của người xưa, hai phương này có thể là Nam bần Bắc tiện. 《Thiên Chỉ Ngẫu Văn》 quyển thập có ghi: "Kinh thành có câu: 'Đông phú tây quý', bởi quý nhân đa phần ở thành tây, kho hàng đều ở thành đông.

Lại nói: 'Đông phong tây vũ', bởi gặp ngày miếu đông thì nhiều gió, gặp ngày miếu tây thì nhiều mưa.

Nay thì không hẳn vậy, bởi người phú quý đa phần thích ở thành đông, gió mưa cũng không còn ứng nghiệm nữa." "Đây là do học giả cuối đời Thanh biên soạn, được lưu truyền rộng rãi trong dân gian.

Thời Dân Quốc cách đó không xa, tự nhiên bị ảnh hưởng sâu sắc, nên bên trong hai bên chắc chắn sẽ không có bảo bối, cũng sẽ không có đồ vật đáng tiền, chỉ đóng vai trò là vật trang trí mà thôi." Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức không còn hứng thú với sương phòng hai bên.

Anh ta đâu phải nhà khảo cổ học, không có chuyện gì kiếm tiền thì không làm.

Nơi nào không có bảo bối, hứng thú liền thiếu hẳn, không thèm đi.

Sau đó, ánh mắt Vương Bàn Tử đặt vào đại sảnh chính diện, cũng chính là đường ốc mà người đời thường gọi.

Trong quan niệm của người xưa, đây là một gian phòng chiếm vị trí cực kỳ quan trọng.

Thần linh mà người xưa thờ phụng trong nhà, đều đặt ở chính sảnh đường ốc.

Một số gia đình còn đặt bài vị của trưởng bối trong đó.

Đương nhiên, cũng có một số người xưa sẽ đặt tự họa biển ngạch trong đó, không có một cách thống nhất cố định nào cả.

Nhưng, tầm quan trọng của đường ốc là không cần phải nói.

"Vậy chúng ta trực tiếp vào đường ốc xem thử đi, không chừng quan tài của nữ thi đó được đặt bên trong.

Vừa hay xem xem đã mục nát chưa, và xem thử có biến thành lệ quỷ không." Vương Bàn Tử vừa cầm đèn pin chiếu đường đi, vừa mở miệng nói.

Nhưng bản thân anh ta lại không nhúc nhích một bước nào, rõ ràng cũng biết mình ở mức nào, loại chuyện đi đầu dẫn đường này, không thể làm được.

Nghe lời Vương Bàn Tử nói, Chu Du mỉm cười, rồi nói: "Đừng vội vào, trước tiên hãy xem tấm bia đá phía trước viết gì.

Có lẽ những thứ trên đó, có thể cho tôi biết chủ nhân của từ đường âm trạch này rốt cuộc là ai!" Ở phía trước bên trái của mọi người, có một tấm bia đá.

Tấm bia đá này đen nhánh toàn thân, giống như đá hắc diệu, nhưng lại có chút khác biệt.

Trên đó dùng màu trắng để viết chữ, ngược lại lại tiết kiệm công sức hơn rất nhiều.

Chữ viết rõ ràng, không có bất kỳ vấn đề gì.

Dưới sự dẫn dắt của Chu Du, mọi người đi đến trước bia đá, rồi tỉ mỉ xem xét những dòng chữ trên bia đá.

Loại chữ phồn thể này, Chu Du nhận ra, đọc thông suốt không có bất kỳ trở ngại nào.

Bên trong viết một câu chuyện nhỏ.

Hoặc là, trên bia đá ghi lại một câu chuyện nhỏ trong 《Liêu Trai Chí Dị》.

Nó kể về một người ở Tấn Ninh tên là Kiều Sinh, tính tình hào sảng, tài hoa xuất chúng.

Sau đó được một Cử nhân họ Sử thưởng thức, liền gả con gái mình cho Kiều Sinh, để Kiều Sinh làm con rể của mình.

Kiều Sinh tuy nghèo, nhưng có tài hoa, được Liên Thành – con gái của Cử nhân Sử – yêu mến.

Nhưng ai ngờ một công tử thế gia quyền quý ở địa phương lại để ý đến Liên Thành, Cử nhân Sử vô cùng vui mừng, trực tiếp chia rẽ uyên ương, hủy bỏ hôn ước giữa Kiều Sinh và Liên Thành, để Liên Thành đính hôn với công tử thế gia kia.

Sau đó Liên Thành bị ép đính hôn với công tử thế gia, rồi mắc một loại bệnh lạ.

Loại bệnh này vô cùng hiếm gặp, cần phải dùng thịt lồng ngực của một người đàn ông trưởng thành làm thuốc bổ trợ mới có thể chữa khỏi.

Trong tình huống này, công tử thế gia đương nhiên liền hủy bỏ hôn ước với Cử nhân Sử.

Cử nhân Sử bất đắc dĩ, chỉ có thể đưa ra điều kiện, hứa ai nguyện ý cứu chữa Liên Thành, sẽ gả Liên Thành làm vợ cho người đó.

Kiều Sinh biết được tin tức này, lập tức không chút do dự đến nhà họ Sử, tự tay cắt thịt lồng ngực mình, dùng để chữa bệnh cho Liên Thành.

Nhưng sau khi Liên Thành khỏi bệnh, Cử nhân Sử lại thất hứa,

không gả Liên Thành cho Kiều Sinh.

Ai ngờ, không lâu sau Liên Thành qua đời.

Kiều Sinh đau buồn khôn xiết, đến viếng tang, kết quả đau buồn mà chết.

Ở âm gian, hai người trùng phùng.

Kiều Sinh dưới sự giúp đỡ của bạn bè cùng Liên Thành song song hoàn hồn.

Nhưng ai ngờ chú bác của công tử thế gia kia lại là quan phủ ở địa phương, trực tiếp phán Liên Thành đã sống lại cho công tử thế gia đó.

Liên Thành biết được kết quả này, ở phủ của công tử thế gia kia không ăn không uống, một lòng tìm đến cái chết bằng cách treo cổ.

Cuối cùng công tử thế gia thấy Liên Thành kiên quyết như vậy, bất đắc dĩ, chỉ có thể thả Liên Thành về nhà.

Kết cục cuối cùng cũng viên mãn, Kiều Sinh và Liên Thành cuối cùng cũng có tình nhân chung thành quyến thuộc, sống hạnh phúc bên nhau.

Chương 877

Nội dung trên bia đá thông tục dễ hiểu.

Tuy là chữ phồn thể, nhưng lại viết bằng bạch thoại văn, một số chỗ tuy không hoàn toàn thông suốt, nhưng không ảnh hưởng đến việc đọc.

Dường như tên quân phiệt kia đang mượn câu chuyện này để biểu đạt tình yêu giữa mình và di thái thái, một tình yêu có thể cảm động trời đất, quỷ thần.

Điều này không có gì khác biệt so với câu chuyện Chu Du đã nghe từ Mạc Tác Vi, vô cùng phù hợp.

Chu Du đọc lại nội dung trên đó một lần, mọi người đều có chút xúc động, duy chỉ có Vương Bàn Tử là không.

"Ý gì?

Kể chuyện cho chúng ta nghe à?" Sau khi nghe Chu Du thuật lại, Vương Bàn Tử liền vẻ mặt khó chịu nói.

Cứ tưởng trên đó viết manh mối quan trọng gì đó, kết quả lại chỉ là một câu chuyện dân gian nhỏ.

"Tên quân phiệt đó mượn câu chuyện này, hình dung tình yêu giữa hai người." Chu Du nghe vậy, không vui nói một câu.

Vương Bàn Tử đúng là một tên thiếu phong tình, không nghe ra ý nghĩa sâu xa bên trong, ngay cả Tiểu Ca cũng biết.

Tình yêu, một loại tình cảm đặc biệt, không thuộc về tình thân lại khác biệt với tình bạn.

Trong lịch sử, vô số nhân vật nổi tiếng lẫy lừng, đều từng có

những câu chuyện tình yêu được lưu truyền.

Đặc biệt là trong cái không khí thời Dân Quốc đó, tình yêu hiếm có và đáng quý biết bao.

Không thể không nói, tên quân phiệt kia cũng là một người si tình.

Chu Du càng lúc càng muốn biết, rốt cuộc là người phụ nữ như thế nào, lại có thể khiến tên quân phiệt kia mê mẩn đến mức làm ra nhiều chuyện như vậy.

"Xí, chẳng phải là giả danh tang thê, để ở bên trong đạo mộ sao." Vương Bàn Tử lại có chút không cho là đúng, bĩu môi nói: "Cái đó chỉ là công trình bề mặt, dùng để lừa gạt dân làng thì được, lừa gạt tôi thì không.

Nhưng nói đi thì nói lại, ngôi mộ bên trong, thật sự đã bị đào rỗng rồi sao?" Vương Bàn Tử vẫn canh cánh trong lòng về cổ mộ bên trong từ đường âm trạch.

Mặc dù Chu Du trước đó đã nói, cổ mộ đó ước chừng đã hoàn toàn bị đào rỗng, nhưng Vương Bàn Tử vẫn có chút kỳ vọng.

"Mặc kệ có phải công trình bề mặt hay không.

Còn về ngôi mộ bên trong, phần lớn đã bị đào rỗng rồi.

Chẳng phải, các quân phiệt thời đại đó, đều xuất thân từ đâu?

Mong đợi họ giống như Mạc Kim Giáo Úy, xuống mộ chỉ lấy một vật sao?" Chu Du trực tiếp kết thúc những tính toán nhỏ trong lòng Vương Bàn Tử.

"Cái đó ai mà nói trước được chứ." Vương Bàn Tử nghe vậy, lại phản bác: "Nếu ngôi mộ đó hung thì sao?

Giống như ngôi mộ chúng ta gặp ở Tứ Cô Nương Sơn vậy, dựa vào tên quân phiệt kia khẳng định không thể giải quyết được, không

chừng ngay cả cửa cũng không vào được!" "Hắc hắc, lúc đó chẳng phải tiện nghi tôi sao?" Vương Bàn Tử càng nói càng hăng, cứ như thật sự là chuyện đó vậy.

Đồng thời trong lòng anh ta nảy sinh một ý nghĩ mạnh mẽ, hy vọng như lời anh ta nói, cổ mộ bên trong không bị tên quân phiệt kia chiếm được.

"Được rồi, trước tiên hãy xem bên trong có gì đã." Chu Du trực tiếp vỗ vỗ vai Vương Bàn Tử, mở miệng nói.

"Cũng đúng, dù sao ngôi mộ đó cũng không chạy thoát được." Vương Bàn Tử nghe vậy, liền gật đầu, sau đó liền bước đi về phía đường ốc.

"Từ từ đã Bàn Tử!" Chu Du trực tiếp giữ chặt Vương Bàn Tử, rồi nói: "Bàn Tử vội gì chứ?

Đường ốc vuông vắn, thích hợp nhất để bố trí cơ quan ám khí.

Cứ thế đi vào, tôi đoán là có thể thu thi thể rồi." Nghe vậy, Vương Bàn Tử lập tức rụt chân lại, rồi hậm hực nhìn Chu Du, nói: "Lão Chu, mời anh đi trước!" Chu Du nghe vậy, 'ha ha' cười mấy tiếng, rồi lắc đầu đi về phía trước.

Vương Bàn Tử tuy có nhiều khuyết điểm, nhưng tâm lý tốt, quan trọng nhất là nghe lời.

Nghe lời thì mới không mất mạng, nếu không thì một tên trộm mộ cũng không làm được, đó cũng là lý do Vương Bàn Tử có thể nhiều lần thoát chết.

Còn về bên trong có cơ quan hay không, Chu Du thực ra cũng không chắc chắn, vì anh chưa dùng kỹ năng Thính Lôi Định Huyệt.

Đi được mấy bước, Chu Du trước tiên dùng đèn pin chiếu rọi, rồi nhìn mấy góc.

Những chỗ đó, thường là nơi bố trí cơ quan, cũng là nơi thích hợp nhất để bố trí cơ quan.

Đã xuống nhiều mộ như vậy, Chu Du về những thứ này cơ bản đã nắm rõ như lòng bàn tay.

Sau khi xem xét, Chu Du liền quay đầu, nhìn mọi người, mở miệng nói: "Bên trong không có bố trí cơ quan, đi thôi!" Lời "Đi thôi" vừa dứt, mọi người chưa kịp động thân, liền đột nhiên nghe thấy một âm thanh kỳ lạ.

Âm thanh truyền ra từ sâu bên trong đường ống, một âm thanh du dương dễ nghe như tiếng chuông, giống như đang hát một khúc ca nhỏ, lại giống như đang hát tuồng, nhưng âm thanh thanh lãnh, đến rất nhanh mà đi cũng rất nhanh.

Âm thanh dường như từ bốn phương tám hướng, đến nỗi Chu Du cũng không thể phân biệt được âm thanh đó phát ra từ vị trí nào.

Mọi người vừa nghe thấy âm thanh, nhất thời lông tơ toàn thân đều dựng đứng, y như mèo xù lông vậy, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Phải biết rằng, dọc đường đi, ngoài tiếng nói chuyện ra, mọi người không hề nghe thấy âm thanh nào khác.

Ở nơi vắng vẻ tĩnh mịch như vậy, điều duy nhất mọi người có thể nghe thấy là tiếng tim đập và tiếng thở. 53.

Chương 878

Tiếng ca thanh lãnh như hát tuồng, hát khúc ca nhỏ, trông có vẻ vô cùng đột ngột và chói tai.

Âm thanh tuy không lớn, nhưng lọt vào tai mọi người, lại không kém gì thiên lôi oanh đỉnh.

Trong năm người, Hoắc Linh là nữ nhân duy nhất, Hoắc Linh có giọng nói quen thuộc, nhưng lại không có cảm giác thanh lãnh đó.

Vậy thì, sau khi liên tưởng đến người nằm trong từ đường âm trạch là ai, mọi người gần như trong tích tắc liền bật đèn pin chiếu khắp bốn phương tám hướng.

Trong tất cả các câu chuyện ma quỷ, âm thanh trước khi quỷ xuất hiện, thường mang tính chất mê hoặc.

Có thể nó đã ở bên cạnh rồi, chỉ là chưa phát hiện ra mà thôi.

Dựa trên nhận thức này, mọi người vô thức nhìn quanh, nhưng tiếc là không có bất kỳ phát hiện nào.

"Chồng ơi, âm thanh đó là gì vậy?" Hoắc Linh có chút rụt rè hỏi, đối mặt với loại đồ vật linh dị này, cô ấy có chút sợ hãi.

"Ừm, chắc là vậy, chỉ là không nghe ra âm thanh đó phát ra từ vị trí nào." Chu Du không giấu giếm, trực tiếp nói ra những gì mình biết.

Mọi người nghe vậy, lập tức căng thẳng nuốt nước bọt, đặc biệt là Vương Bàn Tử, vốn đã có cảm giác sợ hãi mãnh liệt đối với những thứ này.

"Lão… Lão Chu, anh bạn đó có đối phó được không?

Tôi cảm giác, thứ đó hình như đang ở bên cạnh chúng ta." Vương

Bàn Tử cầm đèn pin, lắp bắp xoay chuyển khắp nơi, hiện tại trong đầu anh ta toàn là cảnh lệ quỷ xuất hiện.

Chu Du nghe vậy, trực tiếp liếc anh ta một cái, nói: "Vớ vẩn, nếu tôi không đối phó được, đã sớm bảo chạy rồi, làm sao có thể bình tĩnh đứng ở đây chứ?" Âm thanh kia tuy không nghe ra vị trí cụ thể, nhưng không có nghĩa là tôi không có cách nào với thứ quỷ quái đó.

Tam Long Huyết Mạch trên người tôi đâu phải để đùa.

Thật sự tà túy xuất hiện, e rằng chỉ cần một cái chạm mặt, tôi có thể đánh tan nó hồn phi phách tán.

Còn về việc đối phương có phải quỷ tiên hay không, Chu Du cơ bản không cần phải xem xét.

Đừng nói là quỷ giết nhiều người như vậy, có nhân lên một trăm lần cũng không thể thành quỷ tiên, nếu không những người cổ xưa cầu tiên vấn đạo đó, đã sớm thành đồ tể rồi.

Đối với người bình thường, lệ quỷ có lẽ là tồn tại không thể đối phó, nhưng trong mắt Chu Du, không có gì khó cả, thật sự là chuyện có thể giải quyết tùy tiện.

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Trong mắt anh ta, chỉ cần Chu Du có thể đối phó được, thì không phải là nguy hiểm, chỉ có những thứ Chu Du không đối phó được mới là nguy hiểm.

"Vậy chúng ta…" Vương Bàn Tử vừa định nói gì đó, liền đột nhiên nghe thấy một tiếng kinh hô.

"Oa chao, nhìn kìa, đó chẳng phải có người sao?" Hồ Ba Nhất dùng tay chỉ vào bên trái, kinh hô thành tiếng.

Chu Du trước tiên nhìn Hồ Ba Nhất, chỉ thấy trong mắt Hồ Ba Nhất có vẻ kinh hãi, sắc mặt anh ta cũng không tốt, tái mét bất thường, cứ như đã nhìn thấy thứ gì đó kinh khủng vậy.

Tuy là vậy, nhưng Chu Du cũng nhìn sang bên trái, vừa nhìn thì không khỏi giật mình, cũng đột nhiên sững người.

"Tình hình gì đây?" Chu Du nhíu mày, khó hiểu nhìn về phía căn sương phòng đầu tiên bên trái.

Căn phòng vốn đen kịt, lẽ ra không có bất kỳ ánh sáng nào.

Nhưng lúc này, trong phòng lại có thêm một tia sáng, ánh sáng quỷ dị, phát ra một thứ ánh sáng xanh nhạt, khiến người ta rợn tóc gáy.

Đứng bên ngoài nhìn vào, xuyên qua ô cửa sổ giấy, có thể thấy ánh sáng dường như phát ra từ một ngọn đèn dầu.

Nhưng đèn dầu kiểu gì lại phát ra ánh sáng màu xanh lục?

E rằng chỉ khi Mạc Kim Giáo Úy châm đèn thắp nến, chủ quan tài giả thi hoặc có quỷ xuất hiện, thì lửa nến mới biến thành quỷ hỏa, cũng có màu xanh lục.

Nhưng, mọi người không hề bước vào căn phòng đó, càng không vào đó châm đèn, vậy đèn dầu trong phòng là do ai châm lên?

Chu Du cảm thấy kỳ lạ, không phát hiện có khí tức tà túy nào, cũng không phát hiện có khí tức người sống nào.

Nhưng tiếng ca vừa rồi, và ánh đèn trong sương phòng hiện tại, xuất hiện vô cùng đột ngột.

"Chẳng lẽ là cơ quan?" Chu Du hơi trầm tư, rồi đoán.

Ánh sáng xuyên ra từ trong sương phòng, giống như quỷ hỏa ở bãi tha ma, thu hút ánh mắt và sự chú ý của mọi người.

Ngoại trừ Chu Du, sắc mặt mọi người đều khó coi, chỉ cảm thấy

trong lòng một nỗi sợ hãi lớn lao đột nhiên dâng lên.

Biểu hiện của Tiểu Ca tự nhiên tốt hơn Hồ Ba Nhất, Vương Bàn Tử, Hoắc Linh một chút.

Dù sao Tiểu Ca cũng không phải người bình thường, thân mang Kỳ Lân Huyết Mạch, đặt vào thời cổ đại đó cũng là người có thiên phú dị bẩm, có thể xưng là thần nhân.

Anh ta cũng là người đầu tiên hoàn hồn, nhìn Chu Du, mở miệng hỏi: "Chu Du, anh có phát hiện gì không?

Bên trong là quỷ hay người?" Trong mắt Tiểu Ca có chút khó hiểu.

Theo lý mà nói, nếu là quỷ, Kỳ Lân Huyết Mạch chắc chắn sẽ có phản ứng, nhưng hiện tại lại không có chút động tĩnh nào, khiến anh ta không khỏi nghi ngờ ánh sáng đó không phải do quỷ quái tạo ra.

"Không biết." Chu Du nghe vậy, liền lắc đầu, nói: "Tôi cũng cảm thấy kỳ lạ, bên trong chắc chắn không có khí tức người sống, cũng không có âm khí quỷ quái.

Nên tôi nghi ngờ ánh sáng bên trong, có thể là do cơ quan gì đó." Sở dĩ tôi lại suy đoán như vậy, một là vì thân mang Tam Long Huyết Mạch, đối với việc phân biệt khí tức rất nhạy bén, trừ khi đối phương có thực lực trên tôi, nếu không thì không thể nào có sai sót.

Chương 879

Một từ đường âm trạch nhỏ bé, dù có lợi hại đến mấy, cũng không thể có thứ gì mạnh hơn tôi được.

Tiểu Ca nghe vậy, thần tình càng thêm ngưng trọng.

Trong mắt anh ta, thực lực của Chu Du còn xa mới đạt đến mức độ của mình, nhưng lại không thể biết được tình hình bên trong, có nghĩa là bên trong chắc chắn có điều gì đó kỳ quái.

"Vậy tôi vào xem thử nhé?" Tiểu Ca trầm ngâm một lát rồi trịnh trọng hỏi.

Sở dĩ Tiểu Ca cũng căng thẳng là vì bây giờ trong lòng cậu cũng không có chút tự tin, không hiểu rõ rốt cuộc có thứ gì bên trong.

"Có khi nào bên trong có thi cốt, ánh sáng kia thực ra là lân hỏa, hay còn gọi là quỷ hỏa không?" Hồ Ba Nhất mở miệng đoán.

"Có thể không?" Vương Bàn Tử như mèo bị giẫm phải đuôi, lập tức xù lông nói: "Lão Hồ, nhìn kỹ xem, quỷ hỏa lại bay lơ lửng bất động ở đó à?

Đó rõ ràng là quỷ điểm đăng!" "Tôi thấy, bên trong đó không chừng là đạo mộ tặc tử nào đó ở bên trong, oán khí không tan hóa thành ác quỷ, chuẩn bị tìm người thế thân để đi luân hồi chuyển thế." Vương Bàn Tử nói bừa: "Hồi nhỏ tôi nghe các cụ trong làng kể, loại ma quỷ hung ác này, chúng ta tốt nhất đừng nên vào thì hơn." "Bàn Tử này, anh đang nói hươu nói vượn gì vậy?" Chu Du nghe Vương Bàn Tử nói, lập tức cảm thấy đau đầu, cứ lảm nhảm mãi.

"Đi thôi, vào xem có thứ gì, không có sinh khí cũng không có âm khí, tôi thấy bên trong đó đa phần là cơ quan thôi." Chu Du nói xong,

liền muốn đứng dậy đi vào căn phòng đó.

"Lão Chu, đừng xông vào!" Vương Bàn Tử lại túm chặt cánh tay Chu Du, nói: "Lão Chu à, ngay cả Tiểu Ca còn không nhìn ra có thứ gì, chứng tỏ chủ nhân bên trong lợi hại lắm đó.

Chúng ta mà vào, chỉ sợ có chạy cũng không thoát, uổng công làm thêm bữa ăn cho đối phương thôi!

Aiya, bên trong đó đã giết nhiều người như vậy, ai mà biết có lệ quỷ xuất hiện hay không, nhỡ đâu trong phòng có một con thì sao." Vương Bàn Tử vừa nói vừa run rẩy.

Vốn dĩ mọi người không nghĩ nhiều như vậy, nhưng nghe Vương Bàn Tử nói năng lung tung, cùng với bộ dạng run rẩy của anh ta, nhất thời trong lòng cũng giật mình, một cảm giác sợ hãi không tên lan tràn.

Trong cái từ đường âm trạch âm khí sâm sâm này, áp lực tâm lý mọi người đã rất lớn rồi, lời Vương Bàn Tử nói càng như đổ thêm dầu vào lửa, khiến nỗi sợ hãi trong lòng mọi người càng tăng thêm một tầng.

"Mẹ kiếp, đúng là nên khâu mồm lại!" Chu Du bực mình mắng một câu, rồi nói thẳng: "Có quỷ hay không lẽ nào tôi không biết?

Thôi được rồi, mọi người ở đây chờ đi, Lão Hồ đi với tôi vào." Chu Du nói xong, chuẩn bị gọi Hồ Ba Nhất đi cùng vào.

Nhỡ bên trong có cạm bẫy, dùng kế điệu hổ ly sơn, bên ngoài dù sao cũng có Tiểu Ca ở đó, sẽ không đến mức để Vương Bàn Tử và Hoắc Linh gặp nguy hiểm.

Ngoài ra, căn phòng bên trong cũng không lớn, nếu tất cả mọi người đều vào, có biến cố cũng không dễ rút lui kịp thời.

Vì vậy Chu Du quyết định cùng Hồ Ba Nhất hai người đi vào, để có thể hỗ trợ lẫn nhau, sở dĩ không gọi Hoắc Linh đi cùng là sợ bên

trong thật sự có thứ gì đó ghê tởm kinh khủng, sẽ dọa Hoắc Linh sợ hãi.

Hồ Ba Nhất tuy thân thủ bình thường, nhưng dù sao cũng là một người đàn ông, một Mạc Kim Giáo úy, dù có kinh khủng đến mấy cũng có thể chịu đựng được.

"Ông xã, em đi với anh vào nhé?

Để Bàn Tử, Tiểu Ca ba người ở bên ngoài canh chừng." Hoắc Linh vội vàng nói.

"Không được, cứ làm theo lời tôi." Chu Du trực tiếp lắc đầu, từ chối đề nghị của cô.

Từ đường này được xây dựng vào thời Dân quốc, nếu bên trong có chữ viết gì đó, Chu Du đều nhận ra tất cả.

"Yên tâm đi, dù bên trong có lệ quỷ, tôi cũng có thể dễ dàng giải quyết.

Bên ngoài mọi người cũng đừng mất cảnh giác, nơi đây là nơi đầy rẫy lời đồn, đã chết nhiều người như vậy, bên trong chắc chắn không sạch sẽ." Chu Du lại dặn dò Hoắc Linh một câu, rồi mới dẫn Hồ Ba Nhất đi vào phòng.

Hoắc Linh vốn muốn nói thêm gì đó, nhưng thấy Chu Du đã đi đến cửa phòng, cô hé miệng rồi cuối cùng không nói gì.

"Hay là chúng ta đến góc tường đằng kia đi, đứng ở đây, tôi cứ thấy toàn thân không thoải mái." Vương Bàn Tử chỉ vào góc tường đối diện tấm bia đá, rồi đề nghị.

"Ừm, tôi cũng có cảm giác như vậy, đứng ở đây đúng là có chút không thoải mái." Tiểu Ca nghe vậy, trực tiếp gật đầu đồng ý.

Không hiểu vì sao, cậu cũng có cảm giác, đứng trước tấm bia đá,

luôn thấy âm u lạnh lẽo, phảng phất như có thứ gì đó không sạch sẽ ở đây vậy.

Theo lý mà nói, với đặc chất Kỳ Lân Huyết Mạch trong người, không thể có thứ bẩn thỉu nào có thể khiến cậu có cảm giác này, nhưng ở đây lại thiên vị xảy ra, không thể không thận trọng.

"Chúng ta không thể coi đây là một từ đường âm trạch bình thường, nơi đây còn hung ác hơn cả cổ mộ thông thường, bên trong còn có một con nữ quỷ lợi hại, người ở mấy thôn xung quanh đều sắp bị giết sạch rồi, phải hung dữ đến mức nào chứ!" Vương Bàn Tử lập tức tiếp lời, bước chân đi về phía góc tường kia càng nhanh hơn không ít.

"Kẽo kẹt!" Chu Du đẩy cửa phòng ra, cánh cửa gỗ nhỏ không khóa, dễ dàng bị đẩy ra.

Hồ Ba Nhất đi theo phía sau, lập tức lấy ra một thứ đồ chơi to bằng lòng bàn tay, hình trụ tròn, bên dưới có một miếng đệm chống trượt.

Thứ này rất lợi hại, gọi là Thiên Cân Trở, chuyên dùng để chặn những cánh cửa mộ nặng nề.

Hồ Ba Nhất đã đặc biệt mua thứ đồ tốt này, có thể tái sử dụng nhiều lần, trị giá ba vạn đô la Mỹ.

Chỉ thấy, Hồ Ba Nhất đặt nó dưới bản lề cánh cửa gỗ đã mở, nhẹ nhàng nhấn một cái, cái Thiên Cân Trở liền vững vàng kẹp chặt cánh cửa gỗ.

"Thứ này không tệ, mua ở đâu vậy?" Chu Du liếc mắt nhìn, liền tò mò hỏi.

"Cửa hàng Hằng Thông của Hoắc gia đó, bên trong đều là hàng đặt theo yêu cầu, phải trả tiền trước rồi mới nhận hàng, Lão Chu chưa

đi à?" Hồ Ba Nhất có chút không thể tin nổi nhìn Chu Du, dù sao Chu Du cũng là con rể nhà Hoắc, nói trắng ra là tài sản của gia đình mình mà.

"Tôi bình thường có đi đâu, đều là cần Hoắc Linh đi chuẩn bị thôi.

Tôi đâu có biết." Chu Du lắc đầu nói.

"Bốp!" Khi hai người đang nói chuyện, Hồ Ba Nhất đột nhiên giẫm nát một thứ gì đó, vội vàng lùi lại hai bước, rồi dùng đèn pin chiếu.

"Má ơi.

Chương 880

Trứng gà?" Hồ Ba Nhất có chút không dám tin nhìn quả trứng bị giẫm nát trên đất, vẻ mặt ngơ ngác nói.

"Trứng gà ở đâu ra vậy?" Chu Du nhíu mày, ngồi xổm xuống, cẩn thận ngửi ngửi.

"Kỳ lạ, sao bên trong lại có trứng gà nhỉ?

Không phải Dương Giác Sơn đã bị phong tỏa nhiều năm rồi sao?" Chu Du nhìn vũng trứng gà trên đất, cảm thấy có chút khó hiểu.

Nhìn từ lòng trắng và lòng đỏ trứng, tuyệt đối không phải thứ bị hỏng, không có mùi thối, chỉ có thể chứng tỏ quả trứng này mới được đặt ở đây mấy ngày gần đây, nhưng ai lại đặt trứng gà ở đây chứ?

"Ai đó." Đột nhiên, từ sâu trong phòng truyền ra một giọng nói già nua.

Lập tức, đừng nói Hồ Ba Nhất, ngay cả Chu Du cũng biến sắc, vừa nãy rõ ràng đã xác nhận, bên trong không có dấu vết của người sống, cũng không có dấu vết của lệ quỷ.

Nhưng đột nhiên một giọng nói truyền đến, lại là thật sự tồn tại, truyền ra từ phía sau tấm bình phong trong phòng.

Giọng nói già nua và nặng nề, phảng phất như người nói có vấn đề nghiêm trọng về cơ quan hô hấp vậy.

"Lão… Lão Chu… Quỷ sao?" Hồ Ba Nhất lắp bắp hỏi, toàn thân cũng không ngừng run rẩy, như thể vừa bị dọa sợ vậy.

"Chắc không phải." Chu Du cẩn thận cảm ứng, quả thật không cảm giác được có quỷ quái tồn tại, chỉ là bên trong đó cũng không có khí tức của người sống.

“Vậy… Vậy thì tốt, là người sống rồi.” Hồ Ba Nhất nghe vậy, lập tức thở phào nhẹ nhõm, vừa định thả lỏng thì bên tai lại truyền đến giọng nói của Chu Du.

“Không… Hình như cũng không phải người sống.” Chu Du thận trọng nói.

“Hả?” Hồ Ba Nhất nghe vậy, lại lần nữa căng thẳng, “Vậy… vậy thì…” “Không biết, giọng nói thì giống người, nhưng không có khí tức của người sống, cũng không phải quỷ vật, cụ thể thì phải vào trong mới biết được.” Chu Du nói xong, liền định đi thẳng về phía sau tấm bình phong, xem rốt cuộc có thứ gì bên trong.

“Đợi… Đợi một chút.” Hồ Ba Nhất thấy vậy, lập tức nói: “Chúng ta nên lấy chút vũ khí tiện tay, nếu không lát nữa gặp yêu quái gì đó, hai ta sợ rằng sẽ có chút luống cuống không kịp trở tay.” Chu Du nghe vậy, liền trực tiếp từ không gian hệ thống lấy ra một khẩu súng, lắp đạn xong, trực tiếp giao cho Hồ Ba Nhất.

“Lão Hồ, lát nữa anh đi sau tôi một chút, tôi đi trước.

Như vậy nếu có nguy hiểm xảy ra, tôi cũng có thể kịp thời ứng phó, anh ở phía sau cũng có thời gian phản ứng.” Chu Du cảm thấy đi trước sẽ tốt hơn, nếu không hai người cùng đi vào, nhỡ Hồ Ba Nhất phản ứng không kịp thời, có thể sẽ bị tấn công.

“Yên tâm đi Lão Chu, tôi biết rồi.” Hồ Ba Nhất nghe vậy, lập tức gật đầu, bản lĩnh của Chu Du tự nhiên anh ta biết, thà lo lắng cho bản thân mình còn hơn lo cho Chu Du, không kéo chân Chu Du đã là vạn hạnh rồi.

Với suy nghĩ như vậy, Hồ Ba Nhất tự nhiên hiểu rõ vị trí của mình.

Chỉ thấy Chu Du từng bước từng bước đi vào bên trong, Hồ Ba

Nhất thì đứng tại chỗ cầm súng, tay cầm đèn pin chiếu về phía trước, rồi bước chân chậm rãi di chuyển.

Từ cửa phòng đi vào, vị trí tấm bình phong cách đó khoảng ba mét, nhưng Hồ Ba Nhất lại cảm thấy đoạn đường này, còn dài hơn bất kỳ đoạn đường nào mà anh ta từng đi, mỗi một bước tiến lên, đều khiến anh ta có một cảm giác tim đập chân run.

Phảng phất như phía trước là sâm la quỷ ngục vậy, Chu Du đã đến trước tấm bình phong.

"Hả?" Chu Du đi vào mới phát hiện, phía trên tấm bình phong có dấu vết sửa chữa, nhìn chất liệu bên trên, dường như được xé từ quần áo ra.

Có một mùi ẩm mốc nhàn nhạt, Chu Du chỉ liếc mắt một cái, liền trực tiếp bỏ qua.

"Tôi sắp vào rồi." Chu Du khẽ nói với Hồ Ba Nhất phía sau, rồi liền trực tiếp lách người một cái, vượt qua tấm bình phong, đi vào phía sau.

Trước khi vào, trong đầu Chu Du đã nghĩ đến vô số khả năng, nhưng không có khả năng nào lại là phía sau trống rỗng không có gì.

Đúng vậy, phía sau tấm bình phong là một khoảng trống, đừng nói giường chiếu, bàn ghế, ngay cả một tấm màn cũng không có, trống rỗng.

Thấy vậy, Chu Du ngược lại sửng sốt.

"Sao rồi?

Lão Chu?

Có thứ gì à?" Hồ Ba Nhất phía sau nhìn Chu Du đứng bất động phía sau tấm bình phong, nhất thời trong lòng thắt chặt, cũng không

còn quan tâm đến việc có bị lộ tẩy hay không, vội vàng hỏi.

Nếu Chu Du bị trúng chiêu, thì tình cảnh sẽ càng nguy hiểm hơn, dù sao so với thực lực của Chu Du, anh ta nhiều nhất cũng chỉ là một vật trung gian, thậm chí còn không bằng vật trung gian.

Đợi rất lâu, vẫn không thấy Chu Du trả lời, sự căng thẳng trong lòng Hồ Ba Nhất càng tăng thêm.

"Chết rồi, Lão Chu gặp nguy hiểm!" Sau khi do dự, Hồ Ba Nhất cũng không còn bận tâm nhiều nữa, trực tiếp cầm súng xông vào.

Kết quả vừa đến chỗ tấm bình phong, Chu Du liền đột nhiên quay người, suýt chút nữa dọa Hồ Ba Nhất trực tiếp nổ súng, may mà bị tay Chu Du kẹp chặt cò súng.

"Lão Hồ, tôi đây!" Chu Du vội vàng nói, mới khiến Hồ Ba Nhất thở phào nhẹ nhõm.

"Lão Chu, bên trong có gì vậy?

Vừa nãy anh gọi tôi mà không nói gì?" Hồ Ba Nhất sau khi thở phào nhẹ nhõm, liền trực tiếp hỏi.

"Bên trong không có gì cả, thật sự quá kỳ lạ." Chu Du nhíu mày, lắc đầu nói.

"Không phải chứ, vừa nãy tôi không phải đã nghe thấy có người nói sao?" Hồ Ba Nhất nghe vậy, vẻ mặt đầy khó hiểu.

Trước đó, hai người rõ ràng đều nghe thấy một giọng nói, hỏi ai đó.

Giọng nói đó truyền ra từ bên trong, nhưng tại sao bây giờ Chu Du lại nói không có gì?

Hồ Ba Nhất cũng không biết đầu óc mình đang nghĩ gì, đột nhiên lách người một cái, lướt qua Chu Du, đi đến phía sau tấm bình phong,

nhất thời, cả người anh ta đều ngây người.

Chương 881

Chỉ thấy, phía sau tấm bình phong trống rỗng không có gì, ngay cả ánh sáng xanh lục kỳ dị trước đó cũng biến mất.

"…Chuyện gì vậy?" Hồ Ba Nhất hít một hơi khí lạnh, có chút không dám tin nhìn căn phòng trống rỗng.

Không biết mình có bị trúng huyễn giác hay không, chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt không chân thực.

Cảm giác vô cớ này, lập tức khiến Hồ Ba Nhất cảnh giác, đột nhiên nhớ lại lần gặp phải ở một nơi hiểm yếu khi đi xuống nông thôn trước đây, huyễn giác ở đó, cảm giác lúc đó và cảm giác hiện tại gần như giống hệt nhau.

Trong giây lát, Hồ Ba Nhất lập tức giật lấy cò súng từ tay Chu Du, rồi trực tiếp nổ một phát súng vào góc tường bên cạnh.

"Ầm!" Một phát súng, trực tiếp phá vỡ sự tĩnh lặng của căn phòng, Hồ Ba Nhất thì hai mắt nhìn về phía cánh cửa gỗ đang mở phía sau.

Sở dĩ nổ súng, không phải để phá vỡ huyễn giác, mà là để thu hút sự chú ý của ba người bên ngoài, nếu thật sự là huyễn giác, thì ba người bên ngoài tuyệt đối sẽ không xuất hiện, nhưng nếu không phải huyễn giác, thì lại càng có nhiều điều đáng lo ngại rồi.

Tĩnh lặng!

Tĩnh lặng như chết!

Khi Hồ Ba Nhất quay đầu lại, phát hiện bóng dáng Chu Du đã biến mất, trong phòng trống rỗng, chỉ còn một mình anh ta đứng đó.

"Không hay rồi!" Hồ Ba Nhất lập tức tỉnh ngộ, quay người định đi ra ngoài cửa, nhưng lại phát hiện cánh cửa gỗ phía sau không biết từ

lúc nào đã đóng lại, Thiên Cân Trở trước đó đặt dưới đất cũng biến mất.

Đến lúc này, Hồ Ba Nhất làm sao lại không hiểu, người bị trúng chiêu căn bản không phải Chu Du, mà là anh ta.

"Chuyện này bắt đầu từ khi nào?" Hồ Ba Nhất cẩn thận nhớ lại, những chuyện xảy ra sau khi anh ta và Chu Du đi vào.

"Tôi sắp vào rồi." Đột nhiên, trong đầu Hồ Ba Nhất lóe lên câu nói này.

Chu Du đã nói với anh ta trước khi đi vào tấm bình phong, và cũng từ đó bắt đầu, cảm giác có chút không đúng.

Chu Du làm sao có thể bị trúng chiêu chứ?

Anh ta lập tức nghĩ đến chuyện Chu Du có Tam Long Huyết Mạch trong người, dưới tình huống căng thẳng như vậy trước đó, một ý niệm không thể nào đã xuất hiện.

"Chết rồi, cũng không biết Lão Chu có phát hiện ra tôi bị trúng chiêu hay không, bây giờ tôi cũng chỉ có thể ở yên đây chờ đợi thôi." Hồ Ba Nhất hiểu rõ, bây giờ tốt nhất là không nên đi lung tung, vì đã là huyễn giác, thì chỉ cần Chu Du phát hiện ra điều bất thường, lập tức có thể tìm cách cứu anh ta.

Nghĩ vậy, Hồ Ba Nhất dứt khoát ngồi xuống đất, rồi từ túi quần lấy ra một điếu thuốc, châm lửa hít sâu một hơi, rồi từ từ nhả ra.

Một bên khác, Chu Du đi phía sau tấm bình phong, đang nhíu mày nhìn chiếc quan tài màu đen trước mặt.

Chiếc quan tài màu đen này có kích thước không nhỏ, rất cũ kỹ, phía trên phủ đầy đất sét dày, dường như bị người ta đào từ dưới đất lên.

Điều khiến Chu Du cảm thấy bất ngờ, không phải lớp đất sét trên chiếc quan tài màu đen, mà là kích thước của chiếc quan tài màu đen.

Dù nhìn thế nào, cánh cửa nhỏ và cửa sổ, đều không giống như có thể cho chiếc quan tài này đi qua được.

Quan trọng nhất, chiếc quan tài màu đen này dường như không phải được đặt ở đây khi từ đường được xây dựng, vì bên dưới chiếc quan tài màu đen có kê một chiếc giường gỗ.

"Thứ gì vậy?" Chu Du bước tới, dùng tay chạm vào nắp quan tài, phát hiện trên nắp quan tài, vốn có những chiếc đinh, dường như đã bị người ta nhổ thẳng ra, để lại những lỗ đinh rất rõ ràng.

Ánh mắt Chu Du chuyển sang, bên cạnh quan quách, có một chiếc bàn gỗ nhỏ, phía trên có một cái đầu lâu người, trong miệng phát ra một vệt sáng xanh lục, như một ngọn đèn mồi vậy, nhưng thực ra bên trong lại không có nhiên liệu.

"Thú vị, đúng là quỷ hỏa!" Chu Du nhìn thấy vậy, liền lắc đầu cười.

Trước đó, một nhóm người ở ngoài phòng đã đoán thứ phát ra ánh sáng kia, không phải quỷ hỏa thật.

"Lão Hồ?" Chu Du nhìn thấy vậy, vừa định gọi Lão Hồ vào, nhưng lại không nghe thấy Hồ Ba Nhất trả lời, nhất thời nhíu mày.

Anh ta không nghĩ Hồ Ba Nhất không trả lời là vì không nghe thấy, đột nhiên nhìn sang, Hồ Ba Nhất đang đứng phía sau, toàn bộ khuôn mặt phát ra ánh sáng xanh lục quỷ dị, và lộ ra một nụ cười cực kỳ tà ác, cứ thế nhìn Chu Du, bất động.

"Không hay rồi!" Chu Du trong lòng kinh hãi, Hồ Ba Nhất đã trúng chiêu rồi, tuy không biết là thứ gì gây ra, nhưng Chu Du có thể khẳng định tuyệt đối không phải quỷ quái.

Điều này có nghĩa là, Hồ Ba Nhất vừa nãy đã chạm vào thứ gì đó, kết quả bị rơi vào huyễn giác.

Chuyện này, đối với những người xuống mộ, là chuyện thường thấy, nhưng đây không phải cổ mộ, khiến Chu Du theo bản năng đã bỏ qua sự tồn tại của thứ này.

Bởi vì, Hồ Ba Nhất như vậy, nên mới bị trúng chiêu.

Chu Du không bị trúng chiêu, vì có Tam Long Huyết Mạch trong người, lại có Phá Vọng Chi Nhãn, căn bản không thể bị trúng huyễn giác.

"Lão Hồ?" Chu Du lúc này cũng không còn bận tâm đến việc mở quan tài, trực tiếp quay người đi đến trước mặt Hồ Ba Nhất, rồi hét lớn một tiếng, có tác dụng phá tan ảo ảnh.

Nếu Hồ Ba Nhất bị quỷ hồn mê hoặc, thì một tiếng hét này sẽ giúp Hồ Ba Nhất lập tức thoát khỏi ảo vọng.

Đáng tiếc, không phải quỷ quái, mà là một loại thực vật hoặc khí thể gây ảo giác tự nhiên hình thành, Hồ Ba Nhất cũng không bị tiếng nói của Chu Du làm tỉnh lại.

"May mà có mang theo một ít thuốc, nếu không thật sự không biết phải làm sao." Chu Du lắc đầu, từ không gian hệ thống lấy ra một ống dược tề, thứ này có tác dụng ức chế hầu hết các loại ảo ảnh.

Đương nhiên, đây cũng là một loại dược tề hiếm có, giá cả sánh ngang vàng ròng, sau khi tiêm dược tề vào cơ thể Hồ Ba Nhất, không lâu sau, Chu Du liền thấy ánh sáng xanh lục trên mặt Hồ Ba Nhất dần dần biến mất, hai mắt cũng không còn quỷ dị như trước, dần dần có thần thái hơn.

"Hô!" Sau một lúc, Hồ Ba Nhất liền đột nhiên hít thở mạnh, như thể bị nín thở lâu vậy, trên trán bắt đầu đổ mồ hôi hột.

“Lão Hồ, sao rồi?

Đỡ hơn chưa?” Chu Du nhìn thấy vậy, biết Hồ Ba Nhất đã tỉnh lại, liền hỏi.

Chương 882

"Hô… Lão Chu, đợi anh lâu quá." Hồ Ba Nhất thở hổn hển rất lâu, mới bình tĩnh lại, nói: "Vừa nãy không biết sao, một đống thứ gì đó cứ đuổi theo tôi, tôi cứ chạy như điên, may mà anh đã cứu tôi ra khỏi đó kịp thời, nếu không tôi đoán là sẽ chết rồi." Sau khi nghe Hồ Ba Nhất kể, Chu Du mới hiểu ra, hóa ra vật tạo ảo giác này tác động lên tinh thần của con người, nói trắng ra là một loại ảo cảnh giống như thanh minh mộng, nhưng người làm chủ trong đó lại không phải Hồ Ba Nhất, mà là thứ khác.

"Thật có chút kỳ lạ, vừa nãy anh đã ngửi thấy mùi vị hay chạm vào thứ gì đó à?" Chu Du nghe vậy, liền tò mò hỏi.

"Tôi đoán là khí thể, lúc đó tôi thấy…" Hồ Ba Nhất lại kể lại ngắn gọn chuyện mình đã gặp phải trước đó, đồng thời vẫn còn sợ hãi nhìn tấm bình phong đó.

Anh ta cảm thấy sở dĩ mình bị trúng huyễn giác, đa phần là do tấm bình phong có liên quan rất lớn.

"Đúng rồi Lão Chu, bên trong đó có gì vậy?" Cuối cùng, Hồ Ba Nhất dần dần hồi phục, liền chỉ vào phía sau tấm bình phong, có chút tò mò hỏi.

"Một chiếc quan tài màu đen, có một cái đầu lâu." Chu Du nói xong liền nhún vai, rồi chỉ về phía sau, thản nhiên nói.

"Quan tài?" Hồ Ba Nhất nghe vậy, liền ngây người, rồi lại có chút ngập ngừng nói: "Vậy người nói chuyện trước đó, nằm trong đó sao?" "Chắc là vậy, nhưng tôi chưa mở quan tài." Chu Du nói: "Vừa nãy vốn định gọi anh vào, kết quả lại thấy…" Chu Du không nói hết lời phía sau, Hồ Ba Nhất tự nhiên cũng có thể hiểu được, chỉ thấy anh ta

gật đầu, nói: "Vậy chúng ta cùng đi đi, vừa hay xem bên trong nằm cái gì." Hồ Ba Nhất lần này không còn đi phía sau nữa, cảm thấy đi cùng Chu Du sẽ an toàn hơn nhiều.

Nếu lại một lần nữa, quỷ mới biết Chu Du có thể kịp thời phát hiện ra tình huống của anh ta hay không.

Nhớ lại trải nghiệm trước đó, Hồ Ba Nhất không khỏi rùng mình, cái cảm giác cô lập không nơi nương tựa đó, anh ta không muốn trải qua lần thứ hai nữa.

"Đi thôi, anh đang đợi đấy." Chu Du nói xong, liền trực tiếp quay người đi về phía chiếc quan tài màu đen phía sau.

"Lão Chu, trên đó sao lại có nhiều lỗ đinh vậy?" Vừa đi vào, Hồ Ba Nhất mắt tinh đã phát hiện trên chiếc quan tài màu đen có những lỗ hổng, nhìn vị trí đó chính là vị trí mà đinh quan tài phải đóng vào.

"Chẳng lẽ…" Hồ Ba Nhất vừa nói vừa nhìn Chu Du, như đang cầu chứng.

"Đúng vậy, đinh quan tài, nhưng không biết ai đã nhổ ra, hoặc có lẽ là cái tên nằm bên trong đã nhổ ra." Chu Du nhún vai, xòe tay nói.

"Nuốt ực." Hồ Ba Nhất nghe vậy, lập tức nuốt nước bọt, vẻ mặt căng thẳng nhìn chiếc quan tài màu đen trước mặt.

Sắp sửa mở quan tài, có thể sẽ nhìn thấy cái thứ quái dị đã nói chuyện với họ trước đó, nhất thời Hồ Ba Nhất có chút do dự.

Nhưng Chu Du bên cạnh, lại không chú ý đến tâm trạng phức tạp của anh ta lúc này, trực tiếp một tay đặt lên nắp quan tài, rồi đột nhiên nhấc lên, cả nắp quan tài liền bay thẳng lên bức tường bên cạnh, rồi từ trên đó trượt xuống.

"Bành!" Khoảnh khắc tiếp theo, nắp quan tài liền rơi thẳng xuống đất, ngay lúc đó, toàn bộ cảnh tượng bên trong quan tài liền hiện ra

trước mắt hai người.

Trong quan tài, nằm một lão già đầy nếp nhăn, hóa ra là một lão già tuổi già sức yếu.

"Lão… Lão Chu, không phải anh nói không có người sống sao?" Hồ Ba Nhất lắp bắp nói.

"Không có mà." Chu Du nhìn lão già nằm bên trong, nhất thời cũng có chút nghi ngờ phán đoán của mình, lão già trước mặt rõ ràng còn sống, nhưng lại không có chút khí tức của người sống nào.

Đôi mắt của lão già trước mặt tuy có chút đục ngầu, nhưng vẫn có một chút ánh sáng yếu ớt, khắp người đều có những đốm đen.

Khi Hồ Ba Nhất vừa định tiến lên đỡ lão già, Chu Du lại trực tiếp đưa tay kéo Hồ Ba Nhất lại, nói: "Người chết rồi, những đốm đen trên người đều là thi ban." "?!" Hồ Ba Nhất nhất thời kinh hãi, rồi cũng nhìn sang, phát hiện quả nhiên như lời Chu Du nói, những đốm đen trên người lão già đều là thi ban, nhưng lại không có bất kỳ mùi tử thi nào.

Chu Du không đáp lại Hồ Ba Nhất, hai mắt nhìn chằm chằm vào lão già nằm trong quan tài, chậm rãi mở miệng hỏi: "Ông lão, ông là ai?

Vì sao lại nằm ở đây?

Có quan hệ thân thích với nữ thi trong từ đường âm trạch không?" Trước khi làm rõ thân phận của người trước mặt, Chu Du cũng không định ra tay trực tiếp.

Có lẽ nghe thấy lời Chu Du, lão già nằm trong quan tài chậm rãi mở miệng nói: "Tôi là một người chết sống, đây là nơi tôi thuộc về." Nói xong, lão già run rẩy nâng tay, nhẹ nhàng vuốt ve cổ mình, rồi tiếp tục nói: "Cô ấy, từng là người yêu của tôi." "Hả?" Nghe lão già trả

lời, Chu Du và Hồ Ba Nhất đều ngây người, hai người nhìn nhau, đều vô cùng chấn kinh.

Hai người dù thế nào cũng không thể ngờ, lão già không có gì nổi bật trước mặt này, lại là quân phiệt đã bỏ tiền xây dựng từ đường âm trạch kia.

E rằng đổi lại là bất kỳ ai, cũng sẽ không tin, lão già không có gì đặc biệt trước mắt này, lại là một quân phiệt.

Đương nhiên, lời nói của lão già, cũng khiến hai người có chút không hiểu.

"Tôi là một người chết sống, ý của ông lão là gì vậy?" Chu Du hỏi.

Thực ra không chỉ Chu Du, Hồ Ba Nhất cũng khó hiểu, theo lý mà nói một người sống và một người chết, nên là hai loại hình thái khác nhau, sao có thể lẫn lộn với nhau được?

Lời nói của lão già còn tiết lộ một điểm khác khiến họ khó hiểu, đó là nữ thi trong từ đường âm trạch đã biến thành lệ quỷ, giết nhiều người như vậy, lão già này có biết không?

Nếu biết, vì sao dám ở lại đây?

Nếu không biết, vậy thì những người biết chuyện bên ngoài, đều kiêng kỵ nơi này sâu sắc.

Nghĩ vậy, hai người liền cùng nhau nhìn về phía lão già, như đang mong chờ lời nói của lão.

Lão già nghe Chu Du hỏi, đầu tiên ngây người, sau đó trên khuôn mặt đầy nếp nhăn hiện lên một nét sầu muộn.

"Tôi lẽ ra đã chết từ lâu rồi, nhưng không biết vì sao, tôi lại sống lại, không đói không buồn ngủ.

Tôi biết, là cô ấy đã đưa tôi đến đây." Khi lão già nói đến đây, trong đôi mắt già nua đục ngầu, lại hiện lên rất nhiều bi thương.

Chu Du nghe xong, tiếp tục truy vấn: "Ông có biết cô ấy đã giết bao nhiêu người không?

Đã biến thành lệ quỷ, vì sao ông dám ở cùng với cô ấy?" Thực ra điều Chu Du khó hiểu nhất là, theo lý mà nói đã trở thành lệ quỷ, trong đầu thường chỉ còn lại sự giết chóc vô tận, nhưng bất kể cô ấy và ông lão khi còn sống có phải vợ chồng hay không, lệ quỷ không còn nhiều ký ức về bản thân nữa.

Nghe lời Chu Du, lão già chậm rãi gật đầu, rồi lại nhẹ nhàng vuốt ve cổ mình, mới tiếp tục nói: "Tôi đều biết, nhưng tất cả tội lỗi đều nên thuộc về tôi, cô ấy không nên phải gánh chịu." Khi lão già nói, cổ họng luôn rung lên bần bật, thỉnh thoảng lại phải dùng tay chỉnh lại, khiến Hồ Ba Nhất sởn gai ốc.

"Thuở xưa khi xây dựng từ đường âm trạch này, tôi muốn mượn bảo vật trong cổ mộ phía sau, để cô ấy sống lại, bầu bạn bên cạnh tôi.

Đáng tiếc, đáng tiếc nhân bất như thiên, vừa thành công lại vừa thất bại." Lão già cười tự giễu một tiếng, rồi nói: "Cơ thể của cô ấy sống lại, nhưng hồn phách của cô ấy lại trở thành lệ quỷ.

Chương 883

Người ở mấy thôn xung quanh đều bị giết sạch rồi, trừ những người may mắn trốn thoát, những người còn lại đều nằm trên ngọn núi bên ngoài." Nghe lão già nói, Chu Du và Hồ Ba Nhất hai người, như đang nghe chuyện kinh dị vậy, rõ ràng là lời kể bình thản, nhưng lọt vào tai hai người, lại âm u kinh khủng.

"Tôi không sợ, nhưng tôi không thể buông bỏ, những năm qua, tôi không lúc nào không muốn cứu cô ấy, nhưng tôi không biết phải làm gì, chỉ có thể nhìn cô ấy không ngừng giết chóc." "Nhất định không lâu nữa, cô ấy sẽ hoàn toàn quên đi tất cả, quên tôi, rồi giết tôi." Khi lão già nói những lời cuối cùng, không có chút sợ hãi hay kinh hoàng nào, vô cùng bình tĩnh.

Dường như đã chuẩn bị sẵn sàng cho tất cả, chỉ chờ ngày đó đến.

"Lão Chu, hay là chúng ta đi trước đi, vào bên trong xem tình hình đã, đừng bận tâm đến ông ấy nữa, ở đây mãi, tôi cứ thấy toàn thân không thoải mái." Hồ Ba Nhất nghe xong lời lão già, nhìn quanh một lượt, rồi đề nghị.

"Ừm, cũng được." Chu Du gật đầu, liền định trực tiếp quay người rời đi.

Thế nhưng, lão già trong quan tài lại nói: "Nếu chỉ là muốn tìm bảo bối trong từ đường âm trạch, thì đi đi." "Hả?" Chu Du nghe vậy, thân hình khẽ dừng lại, rồi quay đầu lại, nói: "Ông lão, lời ông nói có ý gì?" "Hãy nhớ kỹ, tuyệt đối đừng đi vào đó, sự kinh khủng bên trong còn xa mới chỉ có vậy!" Thấy Chu Du và Hồ Ba Nhất quay người rời đi, lão già cố sức hét lớn.

Chu Du nhìn Hồ Ba Nhất, nói: "Đi thôi, biến thành như vậy, đa

phần là có liên quan đến quỷ quái, nếu vừa mới bắt đầu, thì tôi có một số cách có thể cứu được, nhưng bây giờ không được nữa rồi, chỉ có khi cơ thể ông ấy thối rữa hoàn toàn, mới có thể giải thoát." "Ai." Hồ Ba Nhất thở dài, rồi chậm rãi nói: "Tôi biết, chỉ là…" "Yên tâm đi, mộ ở chỗ này có quỷ thì có sao chứ?

Còn về sự quỷ dị của ông ấy, đoán chừng cũng chỉ là một số thứ lộn xộn, giống như virus vậy." Chu Du biết Hồ Ba Nhất đang lo lắng, liền trực tiếp nói: "Lát nữa vào trong, tôi sẽ dùng Ngự Thủy Thuật tẩy rửa mộ thất một lần, rồi mặc đồ bảo hộ vào, sẽ không sao đâu." "Ai." Dường như biết Chu Du và Hồ Ba Nhất đã quyết tâm xuống mộ, lão già phía sau chỉ nặng nề thở dài một tiếng, không tiếp tục khuyên nhủ nữa.

Hồ Ba Nhất nghe thấy tiếng thở dài đó, trong mắt chỉ có sự áy náy, sự áy náy này bắt nguồn từ việc không thể cứu mạng đối phương, nhưng thực tế là không có một chút liên quan nào đến tiền bạc, chỉ là ý muốn không đi thì thôi.

Chu Du đi ở phía trước, sau khi ra khỏi phòng, liền đột nhiên ngây người.

"Bành!" Hồ Ba Nhất thu lại Thiên Cân Trở, đóng lại cánh cửa gỗ, thấy Chu Du đang ngây người tại chỗ, không hiểu, vừa định mở miệng nói gì đó, thì lại đột nhiên nhìn thấy toàn bộ sân viện tĩnh lặng.

Vương Bàn Tử, Tiểu Ca, Hoắc Linh ba người, đã biến mất.

"…Tình huống gì vậy?" Hồ Ba Nhất vẻ mặt ngơ ngác, cố gắng dụi mắt, như thể không dám tin cảnh tượng trước mắt.

"Lão Chu, người đâu rồi?" Hồ Ba Nhất lúc này thật sự hoang mang, dùng đèn pin chiếu khắp nơi, rồi lớn tiếng gọi tên ba người, nhưng vẫn không nhận được hồi đáp.

Nhất thời, Hồ Ba Nhất trong đầu đều là các loại cảnh tượng kinh khủng, toàn là hình ảnh ba người bị giết chết.

Không thể trách Hồ Ba Nhất nghĩ linh tinh, vừa nãy đã chứng kiến cảnh thảm khốc của lão già kia, lại liên tưởng đến lệ quỷ trong từ đường, tự nhiên sẽ xuất hiện những suy nghĩ như vậy.

"Bắn một phát!" Chu Du không do dự, trực tiếp nói.

"Ư… được!" Hồ Ba Nhất vội vàng giơ súng, nổ một phát vào trần nhà phía trên từ đường âm trạch.

"Ầm!" Viên đạn phun ra lưỡi lửa, va mạnh vào trần nhà phía trên.

"Đi, chúng nó ở phía trước!" Chu Du nhắm hai mắt lại rồi đột nhiên mở ra, rồi chạy nhanh về phía căn nhà phía sau tấm bia đá.

Hồ Ba Nhất thấy vậy, cũng không có bất kỳ sự do dự nào, lập tức đi theo Chu Du.

Xuyên thẳng qua căn nhà chính, phía sau là một hành lang dài, dưới ánh đèn pin chiếu sáng, có thể thấy phía trước có năm bóng người đang chậm rãi tiến lên ở đó.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Chu Du và Hồ Ba Nhất hai người, cùng nhìn nhau, đều thấy vẻ mặt ngưng trọng trong mắt đối phương.

"Lão Chu, hình như có thứ gì đó mạo danh hai ta." Hồ Ba Nhất dùng tay chỉ về phía trước, rồi hạ giọng nói.

"Tôi thấy rồi, đi, chúng ta đi." Chu Du cười lạnh một tiếng, lệ quỷ này cũng có chút bản lĩnh.

"Hai thứ đó là gì vậy?" Hồ Ba Nhất có chút tò mò hỏi.

Đối với quỷ quái, sự hiểu biết của anh ta còn xa mới nhiều bằng Chu Du biết, loại quỷ trực tiếp mạo danh người khác như vậy, anh ta lần đầu tiên thấy, không khỏi có chút tò mò.

“Anh có biết Họa Bì không?” Chu Du nghe vậy, liền cười nói.

“Họa Bì?

Một câu chuyện trong Liêu Trai đúng không?” Hồ Ba Nhất đầu tiên trầm ngâm một lúc, rồi nói: “Chẳng lẽ hai thứ mạo danh chúng ta, cũng là loại quỷ quái như Họa Bì đó?” Câu chuyện Họa Bì, có thể nói là nhà nhà đều biết, cơ bản không có ai không biết, chỉ là câu chuyện Họa Bì nếu chuyển sang thực tế, thì khó tránh khỏi khiến người ta sởn gai ốc.

“Đúng vậy, nhưng cũng không phải.” Chu Du đưa ra một câu trả lời nước đôi, nói: “Thực ra cả hai người đều bị lệ quỷ thao túng, không phải vì khoác một lớp da người, Kỳ Lân Huyết Mạch của Tiểu Ca không phát hiện ra sự bất thường, tự nhiên ba người họ cũng không biết đó là giả.” “Nhìn kỹ mà xem, hai người kia đi có phải nhẹ tênh không?” Chu Du nói xong, liền dùng tay chỉ về phía hai người ăn mặc y hệt họ ở phía trước.

“Ai, đúng là vậy.” Hồ Ba Nhất nghe lời Chu Du nói nhìn về phía trước, phát hiện khi hai người kia đi lại, mang lại cảm giác bước chân nhẹ, thân hình bay bổng.

“Nguyên nhân là gì?” Hồ Ba Nhất không hiểu vì sao hai người kia lại đi theo cách như vậy, chẳng lẽ không sợ bị lộ tẩy sao?

“Đạo lý này rất đơn giản, không phải người, tuy có thể học cách nói chuyện, cách dùng từ của con người, học tính cách và tính khí của con người, thậm chí ngay cả những hành động nhỏ của con người cũng có thể học được một cách tinh vi.

Nhưng, chúng chỉ là khôi lỗi, tư duy còn xa mới bằng người sống như chúng ta, có một số thứ căn bản không thể thay đổi được.

Bay lượn mà đi không phải là đi như vậy, không thể trầm xuống,

một lớp da thì nặng được bao nhiêu?" "Ồ, ra là vậy!" Hồ Ba Nhất nghe xong, mới chợt vỡ lẽ gật đầu, nói: "Hồi nhỏ tôi nghe người ta nói, quỷ đi thường kiễng chân, cũng là vậy sao?" "Không giống, quỷ kiễng chân đi, chỉ khi nhập hồn mới như vậy, bình thường đều là chân không chạm đất, vì không đủ nặng." Chu Du vừa nói, vừa trò chuyện với Hồ Ba Nhất về một số kiến thức thông thường về quỷ quái.

Đối với hai thứ bẩn thỉu mạo danh phía trước, Chu Du cũng không để trong lòng, ngược lại muốn mượn hai thứ bẩn thỉu đó dẫn đường, đưa anh ta đến nơi mà lệ quỷ đang ở.

Như vậy, cũng có thể tiết kiệm một chút thời gian, vừa hay thu thập con lệ quỷ đó, rồi lại đi vào cổ mộ phía sau, nếu không để lại cũng là một tai họa.

Đã giết nhiều người như vậy, con lệ quỷ đó chắc chắn vô cùng hung ác, thứ này có thể xử lý, Chu Du tự nhiên muốn xử lý, huống hồ bây giờ lệ quỷ đã gây chuyện đến đầu anh ta rồi, thì phải làm sao?

Trong lòng tính toán, bước chân tự nhiên chậm lại một chút, Hồ Ba Nhất tuy trong lòng lo lắng, nhưng tin tưởng Chu Du, nên cũng không mở miệng hỏi.

Dù sao, vợ của Chu Du là Hoắc Linh đang ở phía trước mà, anh ta không tin Chu Du lại đặt vợ mình vào nguy hiểm mà không giúp đỡ.

"Lão Chu, lát nữa Bàn Tử nếu đói rồi, cái tên mạo danh kia, có thể biến ra thức ăn không?" Hồ Ba Nhất đột nhiên nhớ ra điều gì đó, trên mặt lộ ra nụ cười khó hiểu.

Chu Du nghe vậy, cũng khẽ ngây người, rồi phản ứng lại, nói: "Chướng nhãn pháp chắc chắn sẽ có, nhưng không phải thật như vậy, Tiểu Ca liếc mắt một cái là có thể nhìn ra thật giả." tôi, con lệ quỷ bị thao túng kia, chắc chắn sẽ không ngu ngốc đến mức đòi hỏi đâu." Chu Du suy nghĩ rồi cười nói: "Chắc là nó sẽ dùng mấy cái cớ kỳ lạ

để lấp liếm, Bàn Tử chưa chắc đã nhận ra." "Đúng rồi, Bàn Tử vốn dĩ thần kinh hơi lớn, Hoắc Linh và Tiểu Ca chắc cũng sẽ không quan tâm đến mấy chuyện nhỏ nhặt này." Hồ Ba Nhất nghe vậy cũng gật đầu.

Chương 884

Mặc dù anh không hiểu Tiểu Ca và Hoắc Linh nhiều như Chu Du, nhưng qua những ngày sống chung, anh cũng đã có một đánh giá chủ quan.

Còn về Vương Khải Huyền thì anh hiểu rõ vô cùng, dù sao cũng là huynh đệ tốt đã cùng sống chết.

"Bây giờ chắc cậu ta đã bị mê hoặc rồi, nếu không vừa nãy tôi nổ súng, cậu ta chắc chắn sẽ nghe thấy, tuyệt đối sẽ không ngây ngô như vậy, đi theo hai thứ bẩn thỉu kia." Chu Du nhìn mấy người phía trước vẫn đi về phía trước một cách ngây ngô, liền mở miệng nói.

"Bị con lệ quỷ đó mê hoặc ngũ giác à?" Hồ Ba Nhất nghe lời Chu Du nói, cũng lập tức phản ứng.

"Không sai, con lệ quỷ đó cũng khá thông minh, biết dùng cách dẫn dụ để mê hoặc ngũ giác." Chu Du gật đầu, nói: "Nếu con lệ quỷ đó cưỡng chế mê hoặc ngũ giác, e rằng Tiểu Ca sẽ nhận ra." Từ đó có thể thấy, con lệ quỷ đó không phải là một kẻ ngốc chỉ biết giết chóc, điều đó có nghĩa là đối phương có một chút linh trí, có thể giao tiếp được.

Nhưng Chu Du không định giao tiếp với loại thứ này, đợi đến hang ổ của đối phương, tự nhiên sẽ trực tiếp giết chết đối phương.

Đi thêm một đoạn thời gian nữa, Chu Du đột nhiên phát hiện có chút không ổn.

Hình như hai thứ bẩn thỉu kia biết Chu Du và Hồ Ba Nhất đang theo dõi, cố ý đi vòng vòng trong hành lang.

Tiểu Ca có lẽ không phản ứng, nhưng Chu Du và Hồ Ba Nhất đi

phía sau lại có thể nhìn rõ ràng, hai thứ bẩn thỉu kia đang dẫn Tiểu Ca đi vòng vòng trong hành lang.

"Lão Chu, hai thứ bẩn thỉu kia hình như đang đùa giỡn với tôi!" Hồ Ba Nhất lập tức mở miệng nói, trên mặt cũng có chút tức giận.

"Ừm, vậy giết chúng đi!" Sắc mặt Chu Du lạnh đi, trực tiếp rút Minh Hồng Đao ra, khuất ngón tay búng một cái, lập tức Minh Hồng Đao liền phát ra một trận chấn động.

"Ong." Từng vòng sóng âm mờ nhạt, nhanh chóng khuếch tán ra, lập tức bao phủ lấy hai thứ bẩn thỉu kia, sau đó một đạo liệt diễm màu đỏ bắt đầu bốc lên từ trong cơ thể chúng.

"A!" Kèm theo hai tiếng quỷ khóc thê lương, hai con quỷ đó dưới ánh mắt của mọi người, bị thiêu thành tro bụi.

"Lão Chu, lão Hồ!" Vương Bàn Tử đột nhiên hét lớn một tiếng, vừa định xông lên cứu hỏa, thì phía sau, đột nhiên vang lên một giọng nói quen thuộc.

"Ba cậu làm gì vậy?

Nướng thịt à?" Chu Du và Hồ Ba Nhất cười đi ra.

"...

Sao có thể?" Nghe thấy tiếng nói, ba người lập tức quay đầu lại, có chút kinh ngạc quét mắt nhìn lại, dường như không thể tin được cảnh tượng trước mắt.

Chu Du và Hồ Ba Nhất đi đến trước mặt ba người, sau đó kể lại toàn bộ sự việc đã xảy ra trước đó.

Hồ Ba Nhất sau khi Chu Du kể xong, lại nhắc đến ông lão trong căn phòng kia, nói: "Tôi cũng không biết thật giả thế nào, tóm lại tình hình hiện tại, người sống sót đó, chắc chắn sẽ phải chịu đựng ba đến

năm năm thống khổ như vậy nữa." Tiểu Ca nghe xong, liền mở miệng nói: "Ấm Thi, tam hồn thất phách vì một số nguyên nhân không thể rời khỏi cơ thể, bị buộc kẹt lại bên trong, nhưng cơ thể đã chết, cho dù có thể hành động và nói chuyện như người sống, nhưng cơ thể sẽ dần dần mục nát theo thời gian, không thể đảo ngược." "Tốc độ mục rữa này cực kỳ chậm, có thể đã chết ba đến năm năm, nhưng khi nhìn vào, dường như mới chết vài ngày, loại Ấm Thi này thông thường chỉ xuất hiện ở Dưỡng thi địa, thiên thời địa lợi nhân hòa thiếu một thứ cũng không được." "Tóm lại, là vấn đề xác suất." Hồ Ba Nhất khẽ thở dài, nói: "Nhìn vẻ tra tấn đó, chắc còn phải kéo dài rất lâu nữa." Vương Bàn Tử lại có chút không tin, nói: "Lão Chu, lão Hồ, hai cậu sẽ không lừa tôi chơi chứ?

Tên kia thật sự là tình nhân của lệ quỷ à?" Chu Du nghe vậy, liền trực tiếp nói: "Nhìn tôi giống đang đùa giỡn à?

Hơn nữa, những gì nó nói, tôi cũng không biết thật giả, chỉ là tình huống xuất hiện trên người nó, thì lại là thật, không chút nghi ngờ." "Bàn Tử, nếu không tin thì về mà xem, chắc chắn nó vẫn đang ở trong đó." Hồ Ba Nhất cũng không vui vẻ gì nói.

Trước đó suýt chút nữa đã trúng chiêu ở trong đó, nghe Vương Bàn Tử nói vậy, tự nhiên liền mở miệng phản kích.

Còn Hoắc Linh, vẫn luôn im lặng lắng nghe mọi người thảo luận, không tham gia vào, trầm tư rất lâu sau, Hoắc Linh mới mở miệng.

"Đó chắc là do một loại khuẩn chủng đặc biệt gây ra, cái gọi là Dưỡng thi địa, đều có sự tồn tại của loại khuẩn chủng đặc biệt đó, Hoắc gia đã từng đặc biệt làm thí nghiệm như vậy, phát hiện tất cả các Dưỡng thi địa, đều có một loại khuẩn chủng không rõ, loại khuẩn chủng này có sức sống cực mạnh, có thể sinh sôi vô hạn như đá." Hoắc Linh mở miệng nói: "Có lẽ người mà chúng ta gặp, đã từng

được chôn cất ở nơi đó, cơ thể bị những khuẩn chủng đó xâm nhập, cho nên mới xuất hiện tình huống như vậy.

Nhưng loại khuẩn chủng này có thể bị tiêu diệt, chỉ cần nhiệt độ đạt 70 độ, thì có thể tiêu diệt hoàn toàn nó." Nghe Hoắc Linh nói xong, mọi người mới biết được nguyên nhân.

Sau đó, mọi người tiếp tục đi dọc theo hành lang về phía trước, không còn hai thứ bẩn thỉu kia mê hoặc, mọi người cũng không còn như trước mà đi vòng vòng trong đó nữa.

Nhưng càng đi vào bên trong, tất cả mọi người đều tự nhiên cẩn thận hơn rất nhiều.

Vương Bàn Tử nhìn hành lang tối đen phía trước, thì thầm nói: "Lão Chu, thực lực của con lệ quỷ bên trong rốt cuộc thế nào?

Có thể biến ra hai người giống hệt chúng ta sao?

Chuyện như vậy tôi chưa từng trải qua, thật quỷ dị.

Trước đó nếu không phát hiện ra, e rằng tôi và Tiểu Ca, đã sớm bị hai thứ bẩn thỉu kia đưa về hang ổ của lệ quỷ rồi." Khi Vương Bàn Tử mở miệng nói chuyện, Chu Du lại đột nhiên nhíu mày, nói: "Kỳ lạ, có chút không ổn." Ngay lập tức, mọi người nghe Chu Du nói, đều đồng loạt dừng bước, sau đó nhìn về phía Chu Du, hỏi: "Sao vậy?

Có chỗ nào không ổn?" "Bên trong yên tĩnh có chút quá quỷ dị, chẳng lẽ các cậu không phát hiện ra sao?

Tại sao trong một đoạn hành lang dài như vậy, ngoài tiếng bước chân của chúng ta ra, lại không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khác, không khoa học, theo lý thì trong môi trường trống trải như vậy, chúng ta phải nghe thấy tiếng vang của bước chân mới đúng!" Khi Chu Du đang nói, đột nhiên dừng lại, sau đó thản nhiên nói: "Nhìn kìa, con lệ quỷ xuất hiện rồi!" Cùng với lời nói của Chu Du vừa dứt, ở

phía trước được đèn pin chiếu sáng, một bóng dáng màu đỏ rõ ràng, đột ngột xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Khuôn mặt trắng bệch mang theo vài phần lạnh lùng, mái tóc dài mềm mại như thác nước, buông xõa sau lưng, nếu không biết thân phận, có lẽ mọi người sẽ lầm tưởng là phu nhân nhà ai đó.

Nhưng mọi người biết thân phận, đều rõ ràng, đó không phải con người, mà là lệ quỷ!

Mặc dù bóng dáng màu đỏ đó cách mọi người khá xa, nhưng vẫn có thể nhìn rõ ràng khuôn mặt của đối phương, quả thực là một mỹ nhân kiều diễm, khiến mọi người không khỏi nhớ đến câu chuyện về Mạc Tác Vi.

Có lẽ, câu chuyện đó có vài chỗ không phải hư cấu, hai thanh niên ở Dương Gia Thôn đã phạm phải sai lầm lớn, đến nỗi khiến vị mỹ nhân băng sơn trước mặt, hóa thành lệ quỷ.

Đối phương hiện tại đứng ở phía trước, là một lời cảnh cáo, cũng là một lời khiêu khích, ý của đối phương rõ ràng, nó đang ở bên trong, chờ mọi người đến tìm.

Tiểu Ca nhìn thấy lệ quỷ xuất hiện, thần sắc trên mặt không tự chủ mà lạnh đi vài phần, hiển nhiên cảm nhận được sát ý từ trong mắt đối phương, theo bản năng liền khiến huyết mạch Kỳ Lân trong cơ thể sôi trào.

Khi Tiểu Ca không nhịn được muốn ra tay, Chu Du liền trực tiếp vươn tay kéo lại, lắc đầu nói: “Tiểu Ca, đừng manh động vội.

Đợi tìm được lối vào cổ mộ rồi, giết nó cũng không muộn.

Dù sao trước khi xuống mộ, chắc chắn phải xử lý nó.” “Nhưng bây giờ không xử lý nó, vạn nhất lát nữa nó chạy thoát ra ngoài, chúng ta chẳng phải sẽ bị địch tấn công từ hai phía sao?

Chương 885

Để loại thứ này ở bên ngoài, khi chúng ta tiến vào cổ mộ, nó có thể là một mối họa ngầm của chúng ta ở bên ngoài." Tiểu Ca nói một cách nghiêm túc, lời nói của cậu quả thực có lý.

Nhưng Chu Du lại không cho là vậy, nhìn con lệ quỷ phía trước, nói: "Cậu quên rồi sao?

Thi thể của nó vẫn đang nằm ở bên trong, nếu nó thật sự có thể tùy ý chạy thoát ra ngoài, tại sao nó lại ở trong đó lâu như vậy chứ?

Chắc chắn là vì không thể rời khỏi thi thể lâu, vậy thì chúng ta chỉ cần tìm được vị trí thi thể của nó, đồng nghĩa với việc nắm giữ vận mệnh của nó." "Khi đó, giết hay không giết, chẳng phải là chuyện một câu nói của tôi sao?

Hơn nữa, hãy suy nghĩ kỹ, nếu nó dám ra tay với tôi, trước đó cơ hội không ít, nhưng tại sao lại không ra tay?

Vì tôi đang ở đây, nó đang sợ tôi, vì sợ hãi, nên không dám ra tay với tôi, chỉ cần tôi ở đây, nó chỉ có thể nhìn." Lệ quỷ hiện thân trong Từ Đường Âm Trạch, mặc dù khiến Hồ Ba Nhất cảm thấy sợ hãi, nhưng cũng nói cho Chu Du và những người khác biết, nó đang ở bên trong, thi thể của nó cũng đang ở bên trong, rất gần.

Nếu không, lệ quỷ cũng sẽ không hiện thân, chắc chắn là vì cảm thấy không an toàn, nên mới chủ động hiện thân để dọa Chu Du và những người khác lùi bước.

Dù sao, một con lệ quỷ hiện thân còn xa mới đáng sợ bằng khi nó ẩn mình trong bóng tối.

Tiểu Ca nghe Chu Du nói vậy, lại nhìn con lệ quỷ phía trước, cũng

lập tức hiểu rõ ý đồ của Chu Du.

"Thi thể của nó có vấn đề!" Gần như trong tích tắc, một khả năng không thể tin nổi lập tức hiện lên trong đầu Tiểu Ca.

Chu Du nghe vậy, liền cười gật đầu, nói: "Không sai, lệ quỷ bình thường dù có hung ác đến đâu, cũng không đến mức vừa xuất hiện đã lợi hại như vậy, nhưng nó thì khác, chỉ trong một đêm đã tàn sát toàn bộ đàn ông trong Dương Thôn, điều đó có nghĩa là thi thể của nó nhất định có vấn đề." Tiểu Ca trong lòng, lông mày lại nhíu lại, nói: "Nhưng trước đó Mạc Tác Vi không phải nói, hai thanh niên kia đã làm cái kia với thi thể sao?

Nếu thật sự có bùa chú hoặc đan dược gì đó, liệu có thể không bị phát hiện không?" "Câu chuyện của Mạc Tác Vi có thật có giả, chính là cái gọi là ba người thành hổ, nguyên nhân thực sự của nó chưa chắc đã được người khác biết đến." Chu Du ánh mắt thâm thúy nhìn con lệ quỷ, chậm rãi nói.

Tiểu Ca nói: "...

Mạc Tác Vi không có lý do gì phải giấu tôi." "Không có lý do gì phải giấu cậu, nhưng lại có người cố ý giấu giếm chuyện đó thì sao?" Chu Du nhìn Tiểu Ca, cười nói: "Cậu phải biết, con người vĩnh viễn chỉ che giấu những thứ có hại." "Cậu có nhớ trong câu chuyện đó, người gây ra sự kiện là ai không?" Nghe Chu Du nói, Tiểu Ca ngay lập tức rơi vào hồi ức, sau một lát mới nói: "Người Dương Thôn sống nhờ buôn bán minh khí qua ngày!" "Không sai, chúng ta không thử suy nghĩ từ một góc độ khác, nếu Dương Thôn ngay từ đầu đã làm cái nghề này thì sao?

Nó căn bản không phải thôn săn bắn, mà là một thôn đạo mộ thì sao?" Khi Chu Du nói, cố ý hạ thấp giọng, sau đó mới tiếp tục nói: "Cậu xem, nếu thật sự là thôn săn bắn, vậy tại sao lại không sợ người

phụ nữ đã chết lâu rồi mà vẫn giữ nguyên hình dạng lúc sống?

Cậu phải biết, những người đi săn, thường tin vào quỷ thần.

Bản tính chung của con người, không muốn thay đổi những gì có thể thay đổi.

Nhưng những người tin vào đạo lý đó, lại làm ra chuyện như vậy, cậu không thấy kỳ lạ sao?

Hơn nữa, quan trọng nhất là, câu chuyện đó có một lỗ hổng lớn, cách mở quan tài, cũng như nơi mở quan tài, hiển nhiên không phải như vậy." Nghe Chu Du nói như vậy, Tiểu Ca lập tức cũng hiểu ra.

Rốt cuộc, chuyện đồ sát thôn Từ Đường Âm Trạch, từ miệng của phụ nữ và trẻ em Dương Thôn truyền ra, nếu thật sự đúng như lời họ nói, vậy thì không nên hoang phế ở nơi này, khả năng duy nhất là che giấu sự thật về việc Dương Thôn là một thôn đạo mộ.

Thực ra cũng không khó hiểu, dù sao cũng đã thoát khỏi Dương Thôn, để bảo toàn mạng sống của phụ nữ và trẻ em, trong thời đại đó, không có cách nào để sống sót nếu không cải giá.

Nếu để người khác biết được Dương Thôn là một thôn đạo mộ, e rằng người bình thường thật sự không dám lấy, đặc biệt là trong tình huống có nhiều vụ án mạng thảm khốc xảy ra ở thôn đó.

Cho nên, những phụ nữ và trẻ em đó không thể không nói dối về chuyện này, mặc dù kết cục không thay đổi, nhưng quá trình lại có lợi hơn cho họ.

"Vậy bây giờ chúng ta phải đi tìm thi thể của nó sao?" Hồ Ba Nhất đứng một bên nghe xong, liền mở miệng hỏi.

"Không sai, nơi tôi đặt thi thể, chắc chắn ẩn chứa lối vào của cổ mộ." Chu Du gật đầu, nói: "Đừng quên, trước đó khi ở căn phòng phụ của viện, tôi và lão Hồ đã gặp một người sống, lúc đó để mượn bảo

bối trong cổ mộ, muốn khiến người phụ nữ đã chết sống lại." "Vậy thì rõ ràng, thi thể của người phụ nữ đó nhất định ở gần cổ mộ, hoặc gần bảo bối trong cổ mộ." Nghe nói có bảo bối, Vương Bàn Tử lập tức tỉnh thần, vẻ mặt mong đợi nói: "Vậy chúng ta còn đợi gì nữa?

Đi thôi, mau đi xem thi thể của cô nương ở đâu." Chu Du nghe vậy, liền cười nói: "Hợp với lời nói trước đó của cậu, đều không quan tâm, chỉ cần bảo bối là tỉnh thần à?" Khi nói, Chu Du lại nhìn về phía trước, phát hiện con lệ quỷ đã biến mất, mới tiếp tục nói: "Đi thôi, chắc là ở phía trước." Mọi người nghe vậy, liền đồng loạt gật đầu, sau đó dưới sự dẫn dắt của Chu Du, tiến vào sâu hơn trong Từ Đường Âm Trạch.

Đoàn người đi đến vị trí mà lệ quỷ xuất hiện trước đó, ở đó còn sót lại một luồng âm khí cực mạnh, là dấu vết mà lệ quỷ để lại.

"Thi thể của lệ quỷ tuyệt đối có vấn đề!" Chu Du nhìn dấu vết âm khí còn sót lại, lập tức nhíu mày.

"Trong này lạnh quá." Mấy người Vương Bàn Tử đột nhiên rùng mình, âm khí quá nặng, đến mức nhiệt độ bên trong đột ngột giảm xuống.

Nhưng ở nơi đó, mọi người mới phát hiện, phía trước Từ Đường Âm Trạch vốn đen kịt, lại đột nhiên xuất hiện ánh sáng ở chỗ sâu nhất.

Khi một tia sáng đó xuất hiện, thần kinh của mọi người cũng lập tức căng thẳng.

Mặc dù mọi người đều rõ ràng, thi thể của lệ quỷ chắc chắn ở bên trong, nhưng khi ánh sáng xuất hiện, mọi người không hiểu sao lại cảm thấy một trận sợ hãi.

Ánh sáng dường như từ góc cua của đại viện, bên trong có bốn trụ

đá vuông, dường như từ trong trụ đá đã được khắc thành một đài đèn, ánh sáng cũng từ đó phát ra.

Không có bất kỳ mùi vị khó chịu nào, ngược lại có một mùi hương thoang thoảng, giống như son môi, lại giống như nước hoa.

Nếu há miệng, có thể nếm được mùi hương ngọt ngào tỏa ra trong không khí.

"Nến sáp được làm theo phương pháp cổ, sử dụng mật ong và sáp ong để làm, tên quân phiệt này quả thật có tâm, loại nến sáp này vào thời điểm đó không dễ tìm đâu." Ngửi thấy mùi hương nồng nặc, Chu Du lập tức biết đó là thứ gì.

Kể từ lần trước sau khi trở về từ Tứ Cô Nương Sơn, Chu Du đã đặc biệt đi tìm loại nến sáp được làm theo phương pháp cổ, mùi hương đó giống hệt mùi hương xuất hiện trước mắt.

Nhưng nến sáp lại không được đốt, chắc là do lệ quỷ làm, trong lòng mọi người có chút không hiểu.

Theo lý mà nói, ánh sáng trong này, phần lớn đều bất lợi cho lệ quỷ, nhưng tại sao đối phương lại chủ động đốt nến sáp chứ?

Chẳng lẽ là chào đón cái chết sao?

Đối mặt với hiện tượng bất hợp lý này, Chu Du không tiếp tục tiến lên, đứng tại chỗ, tỉ mỉ quan sát toàn bộ đại viện.

Sau đó mới mở miệng nói: "Cái đại đường ốc đó, chẳng phải là nơi linh cữu đặt sao?" Các loại Từ Đường Âm Trạch đều có nhưng đại khái là không thay đổi, quan quách nhất định được đặt ở trong đại đường ốc ở sâu nhất trong viện, một mặt cũng là kiêng kỵ, dù sao người chết cũng không may mắn như vậy, đặt ở nơi không nhìn thấy, có lẽ trong lòng sẽ không sợ hãi.

"Nhìn phong cách kiến trúc bên trong, dường như phải là ở bên

trong rồi.” Tiểu Ca cũng thu lại ánh mắt quan sát, chậm rãi nói.

Chương 886

“Nhưng cũng có khả năng không ở bên trong, không chừng sẽ ở trong cổ mộ.” Cuối cùng, Tiểu Ca lại bổ sung một câu.

Chu Du nghe vậy, hơi ngẩn ra, nói: “Chắc sẽ không đâu nhỉ?

Nếu đặt trong cổ mộ, thì việc xây Từ Đường Âm Trạch này có chút không cần thiết.

Huống chi, chuyện chim khách chiếm tổ như vậy, phần lớn sẽ có chuyện không may xảy ra, vạn nhất chọc giận chủ nhân trong cổ mộ, lệ quỷ e rằng chưa chắc đã chịu nổi!” Sở dĩ Chu Du nói như vậy, là vì trước đó khi ở sương phòng gặp ông lão quân phiệt kia, ông ta từng nói trong cổ mộ có điều quỷ dị, có quỷ xuất hiện.

Điều đó có nghĩa là chủ nhân được chôn cất trong cổ mộ, phần lớn cũng đã biến thành thứ quỷ dị.

Tiểu Ca nghe vậy, lại không biết giải thích phỏng đoán của Chu Du, bởi vì cậu cũng là lần đầu tiên đến đây, chưa từng nhìn thấy quan quách của thi thể lệ quỷ ở bên trong.

“Đi thôi, vào xem.” Chu Du cảm thấy ở đây chờ đợi, dường như cũng không phải cách hay, lập tức liền trực tiếp mở miệng nói.

Mọi người lập tức đi theo bước chân của Chu Du, chậm rãi đi về phía cánh cửa lớn đang đóng chặt của đại đường ốc.

“Két!” Không có bất kỳ cơ quan nào xuất hiện, Chu Du trực tiếp đẩy hai cánh cửa gỗ lớn ra, ngay lập tức trong đại đường ốc tối đen, đột nhiên xuất hiện một vùng ánh sáng.

Những chiếc đèn đài dựa vào cột cái, tỏa ra ánh sáng vàng nhạt u u, chiếu sáng toàn bộ đại đường ốc, sáng như ban ngày.

Bên trong, mọi người không nhìn thấy bất kỳ quan quách nào xuất hiện, cũng không nhìn thấy thi thể, chỉ ở giữa đại đường ốc, có một bệ cao, giống như một cái thùng gỗ bị lật ngược trên mặt đất.

Bệ cao không lớn, cũng chỉ khoảng mười mét vuông.

Nhưng xung quanh bệ cao, lại có rất nhiều hoa văn, trên mặt bệ cao hướng lên trời, có các ký tự.

Các ký tự rất trừu tượng, nhưng đối với Chu Du, không khó để nhận ra lịch sử của các ký tự.

Chính là phù lục thuật của Đạo gia, chỉ là những phù lục này có phần bí hiểm, không thể đoán được ý nghĩa của chúng.

Mọi người nhìn bệ đá, đều ngẩn ra.

Chẳng lẽ thi thể của lệ quỷ đó, thật sự ở trong cổ mộ?

Trong lòng mọi người, không khỏi nhớ lại lời Chu Du đã nói trước đó, lập tức đồng loạt tiến lên, vây quanh bệ đá này.

Đến gần bệ đá này, mọi người mới nhìn thấy, trên bệ đá này có một khe hở không quá rõ ràng, không phải một trụ đá không có khe hở.

Nhìn bệ đá, lại nhìn toàn bộ đại đường ốc trống trải, Chu Du liền mở miệng nói: "Bệ đá này chắc chắn có cơ quan, có thể mở ra để tiến vào." "Dường như cơ quan này không quá khó, nhìn các ký tự bên trong, hai bên đều đối xứng, chỉ có hai cái là không." Hoắc Linh dùng ngón tay chỉ vào hai ký tự trên bệ đá.

Chu Du thuận theo tay Hoắc Linh nhìn sang, phát hiện xung quanh hai ký tự đó đều có khe hở, hiển nhiên có thể di chuyển được.

"Quả nhiên, cơ quan được thiết lập ở đây không cao siêu.

Chu Du nhìn vào cũng hiểu ra, bệ đá phần lớn chỉ đóng vai trò của

một quân tử tỏa, không có ý nghĩa lớn.

Nghe lời Chu Du và Hoắc Linh, mọi người cũng đều gật đầu, quả thực loại cơ quan này chỉ cần một người bình thường, có thể dễ dàng giải mã, không có hàm lượng kỹ thuật.

"Bàn Tử, đến lượt cậu rồi, trong số chúng ta cậu là người am hiểu sâu sắc về cơ quan đó." Chu Du nói đùa.

"Lão Chu, cậu đừng có chọc ngoáy tôi nữa." Vương Bàn Tử vừa nghe, lập tức khổ sở nói.

Ai mà không biết trong cổ mộ cậu ta thường xuyên không rõ nguyên nhân mà chạm vào cơ quan, nếu là người không hiểu sẽ nghĩ cậu ta cố ý kích hoạt những cơ quan đó.

Vương Bàn Tử luôn là điểm bị mọi người trêu chọc, bây giờ bị Chu Du nhắc đến, mọi người đều lén lút cười trộm.

Ngay cả Tiểu Ca vốn ít nói, cũng không khỏi nở nụ cười.

"Hễ nhắc đến là tôi lại tức, tại sao những cơ quan cổ mộ đó lại hiển nhiên như vậy chứ?

Điều khó chịu nhất là mỗi lần đều do tôi vô tình chạm vào, tôi khó khăn quá rồi." Vương Bàn Tử vẻ mặt uất ức nói.

"Được rồi Bàn Tử, mau động tay đi, mở được bệ đá ra mới tìm được lối vào cổ mộ chứ." Chu Du không có thời gian nghe Vương Bàn Tử nói nhảm, trực tiếp mở miệng nói.

Vương Bàn Tử nghe vậy, chỉ đành khổ sở đi đến đối diện bệ đá, sau đó di chuyển hai ký tự trên đó thành hình đối xứng.

"Rắc!" Ngay lập tức, toàn bộ bệ đá liền giống như một bức tranh âm dương, mở ra hai bên, lộ ra cảnh tượng bên trong.

Hơi giống với cấu trúc ở Tứ Cô Nương Sơn, bên trong là một bậc

thang dài, trải dài xuống dưới.

Chu Du cũng không do dự gì nhiều, trực tiếp đi vào, mọi người theo sát phía sau, nhanh chóng tất cả bóng người đều tiến vào bên trong.

Xuống đến dưới, mọi người mới phát hiện, không gian bên trong không hề chật hẹp, ngược lại rất rộng rãi.

Chu Du chiếu đèn pin trong tay về phía trước, liền trực tiếp đi về hướng đó, mấy người theo sau cũng lập tức theo kịp.

Không lâu sau, mọi người liền đến trước một cánh cửa ở phía trước.

Cánh cửa đó kỳ lạ, giống như mọc ra từ trên mặt đất, xung quanh có mấy cái chậu lửa, Vương Bàn Tử tiến lên, đốt tất cả mấy cây nến sáp lớn mà Chu Du đã đưa, ngay lập tức toàn bộ khu vực đều được chiếu sáng.

Bên trong dường như là một hang động hình thành tự nhiên, nhưng được người đời sau gia công, cánh cửa lớn này dán sát vào vách núi, phía trên có một hàng chữ lớn.

"Ngô Thê Chi Mộ!" Nhìn bốn chữ lớn, Chu Du cười cười, nói: "Quả nhiên ở bên trong, Từ Đường Âm Trạch này xây dựng cũng có vài phần ý nghĩa.

Có thể thấy, tên quân phiệt này thật sự yêu thương vị di thái thái này, bỏ ra cái giá lớn như vậy để xây dựng âm trạch cho nàng, thậm chí còn muốn khiến người chết sống lại.

Chương 887

Có lẽ không phải một kẻ thống trị hợp lệ, nhưng ít nhất là một người si tình." Hoắc Linh với tư cách là phụ nữ, cảm xúc tự nhiên hoàn toàn khác với mọi người, nhìn tình yêu của quân phiệt dành cho người phụ nữ đó, Chu Du lại nhìn một ngôi mộ.

Cho dù ngôi mộ này không bình thường, nhưng trong lòng anh, nó chỉ là một ngôi mộ chôn người chết.

"Két kẹt." Có lẽ lâu ngày không có ai dọn dẹp, cánh cửa gỗ trông có vẻ cũ kỹ, khi đẩy ra, phát ra âm thanh chói tai.

Chu Du dẫn đầu đi vào, mọi người theo sát phía sau, tất cả mọi người đều căng thẳng thần kinh.

Họ không quên, lệ quỷ đang ở trong mộ.

"Rắc!" Ngay khi mọi người vừa bước vào bên trong, từ trong bóng tối, đột nhiên có tiếng cơ quan vận hành vang lên.

Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người đều lông tơ dựng đứng.

"Pằng!

Pằng!

Pằng!

Pằng!" Hàng chục tiếng xé gió liên tiếp vang lên, vô số viên bi thép từ trong bóng tối bắn ra, chỉ nghe tiếng thôi đã biết số lượng bi thép này tuyệt đối không ít.

"Cẩn thận!" Chu Du và Tiểu Ca trong khoảnh khắc đã đứng chắn phía trước, che chắn ba người phía sau một cách nghiêm ngặt.

Hắc Kim Cổ Đao và Minh Hồng Đao, giống như hai chiếc quạt

lớn, trong tay Chu Du và Tiểu Ca, điên cuồng xoay tròn.

Những viên bi thép đó rốt cuộc chỉ là những thứ bình thường, đối mặt với Hắc Kim Cổ Đao và Minh Hồng Đao, cho dù tốc độ của chúng có nhanh, có sức phá hoại mạnh, thì vẫn kém đi vài phần.

Chu Du và Tiểu Ca, tự nhiên sẽ không sợ loại bi thép này, nhưng ba người phía sau thì khác, vạn nhất bị bi thép bắn trúng, có thể trên người sẽ xuất hiện một lỗ máu.

Điều khiến mọi người căng thẳng không phải những viên bi thép này, mà là tại sao cơ quan bên trong lại kích hoạt trong tích tắc?

Khi Chu Du tiến vào, anh vẫn luôn chú ý đến những cơ quan bẫy rập đó, anh dám khẳng định, những cơ quan bẫy rập đó căn bản không ở bên trong, nhưng cơ quan bên trong lại kích hoạt.

Khi Chu Du và Tiểu Ca đã đánh bay tất cả bi thép, hai người mới thở phào một hơi dài.

Nhìn đầy đất bi thép, Chu Du ánh mắt có chút bất thiện nói: "Xem thủ đoạn của con lệ quỷ đó, chắc chắn đã kích hoạt những cơ quan này, mục đích là để ngăn cản tôi đi vào." Chu Du vừa nói, vừa từ không gian hệ thống lấy ra mấy cây nến sáp lớn, sau đó từng cây một đốt lên, đặt vào những chậu lửa bên trong.

"Oanh!" Trong khoảnh khắc, toàn bộ không gian đều được chiếu sáng, mọi người mới nhìn rõ, bên trong là một căn phòng hình vuông.

Ở vị trí chính giữa căn phòng, có một cỗ quan quách lớn màu đỏ, phía trên điêu khắc rồng phượng, cực kỳ xa hoa.

Dưới cỗ quan quách lớn, là một đồ án bát quái, giống như phòng luyện đan trong truyền thuyết thần thoại, ở chính giữa đồ án bát quái, đặt cỗ quan quách lớn màu đỏ đó.

Nhìn cỗ quan quách lớn màu đỏ, mí mắt mọi người đều không tự

chủ mà nhảy lên.

"Lão Chu, trên quan quách không phải bị đóng băng rồi sao?" Vương Bàn Tử dùng tay chỉ vào quan quách phía trước, vẻ mặt kinh ngạc nói.

"Chỗ này quả nhiên có chút kỳ lạ, đó không phải băng, mà là cương sương." Lông mày Chu Du nhướng lên, giọng điệu trầm xuống, nói: "Thứ này thông thường đều từ trên người cương thi hóa ra, mới tỏa ra được." "Nhưng…" Chu Du hơi dừng lại, sau đó mới tiếp tục nói: "Thi thể trong quan quách, lại không có dấu hiệu hóa cương, cương sương này không phải từ nó." "Lão Chu, lời cậu nói có ý gì?" Nghe lời Chu Du nói, Hồ Ba Nhất càng cảm thấy mơ hồ, liền mở miệng hỏi.

"Là thứ trong cổ mộ." Lúc này, Hoắc Linh mở miệng nói: "Nhìn cổ mộ đó không tầm thường, bên trong chắc chắn có quan tài khuẩn tồn tại!" "Quan tài khuẩn?

Chẳng phải là thứ trên người cương thi sao?" Hồ Ba Nhất càng nghe càng mơ hồ, vẻ mặt ngơ ngác nhìn Hoắc Linh và Chu Du, ngập ngừng hỏi.

"Đúng là thứ trên người cương thi, nhưng để có thể ảnh hưởng đến nơi này, nhất định là quan tài khuẩn trong truyền thuyết, mới có thể làm được." Hoắc Linh không giấu giếm, trực tiếp giải thích: "Trong truyền thuyết, sau khi quý nhân chết đi, những thiên tài địa bảo đã ăn lúc sống tích tụ trong cơ thể, sau khi chết huyết mạch ứ đọng, dược hiệu chỉ có thể thông qua khoang miệng mà phát tán ra ngoài, ngày qua ngày tháng qua tháng sẽ hình thành 'quan tài khuẩn' trong khoang miệng người chết, có công hiệu cải tử hoàn sinh." "Nhưng điều kiện sinh trưởng của 'quan tài khuẩn' trong truyền thuyết cực kỳ khắc nghiệt, trước hết chất liệu của quan tài phải là gỗ hồng mục

thượng hạng, thứ hai người chết lúc sống phải ăn sơn hào hải vị mỗi ngày, nhất định phải là đàn ông, nhất định phải chết vì trúng độc, điều kiện cuối cùng còn nghiêm ngặt hơn, người này phải chết ở hai ngưỡng cửa, tức là người chết ở tuổi bảy mươi ba hoặc tám mươi bốn." "Sẽ không huyền ảo như vậy chứ?" Hồ Ba Nhất có chút không tin nói: "Nếu thật sự là cổ mộ, vậy người được chôn cất bên trong chắc chắn là người cổ đại, người cổ đại hiếm khi sống đến bảy mươi tuổi.

Dù thật sự có quan tài khuẩn, cũng không thể cải tử hoàn sinh được chứ?" "Không phải tôi không tin lời cậu nói, chuyện này thực sự quá huyền ảo.

Ngay cả những người đạo mộ lâu năm nghe nói, cũng sẽ khịt mũi coi thường." Đương nhiên, cũng liên quan đến môi trường địa lý.

Chỉ có một số khu vực đặc biệt ở phía Nam, mới có truyền thuyết về quan tài khuẩn xuất hiện, những gì Hoắc Linh nói cũng không phải giả, trong tài liệu của Hoắc gia ghi chép, quả thực có người đã khai thác quan tài khuẩn trong cổ mộ.

"Thật đấy." Chu Du mở miệng nói: "Nếu cậu đến Vân Quý hai nơi đó, phần lớn sẽ nghe thấy truyền thuyết này." "Quan tài khuẩn cũng phải xem chủng loại và niên đại, quan tài khuẩn bình thường cùng lắm cũng chỉ là một thứ đại bổ, nhưng nếu là quan tài khuẩn trên người cương thi, thì lại khác." Chu Du dùng tay chỉ vào cỗ quan quách màu đỏ phủ đầy hàn sương, sau đó nói: "Quan quách và cổ mộ đó chắc chắn có một khoảng cách, nhưng cương sương lại có thể xuất hiện ở đây, điều đó có nghĩa là bên dưới chắc chắn có một loại quan tài khuẩn có niên đại cực kỳ lâu đời, là loại quan tài khuẩn đặc biệt sinh trưởng trên người cương thi." "Chỉ có như vậy, mới có thể khiến phạm vi ảnh hưởng rộng đến thế.

Nếu có thể có được quan tài khuẩn, thì không chừng thật sự có thể cải tử hoàn sinh, tuyệt đối là vô giá chi bảo, cũng khó trách tên quân phiệt kia lại nói bên trong có bảo bối rồi." Chu Du cuối cùng cũng không nhịn được cảm thán một câu, ai ngờ bảo bối của tên quân phiệt kia lại là cái này.

"Lão Chu, vậy chúng ta còn đợi gì nữa, mau vào mộ đi!" Vương Bàn Tử tai thính, vừa nghe thấy bảo bối, lập tức hai mắt sáng rực, ngay cả nỗi sợ hãi cũng biến mất.

"..." Mọi người một trận câm nín, nhưng cũng không nói gì nữa, dù sao cũng đã quen với tính cách của Vương Bàn Tử rồi.

"Trước tiên mở quan tài ra đi, để con lệ quỷ đó tự tìm đến!" Chu Du vừa nói, liền trực tiếp một đao chém lên cỗ quan quách lớn màu đỏ.

Chém tà quan, mục đích không phải để phá hoại quan quách, mà là để khu tà tán ác, cũng là để phá đi sát khí trong quan tài.

Nếu không lát nữa Vương Bàn Tử tiến lên mở quan tài, phần lớn sẽ không thể mở nắp quan tài ra, vì âm sát chi khí trong quan tài quá nặng, hút chặt nắp quan tài, đến mức hoàn toàn không thể mở ra được.

Nhưng bây giờ, Chu Du một đao chém xuống, phối hợp với uy lực của Tam Long Huyết Mạch của bản thân, tự nhiên có thể loại bỏ âm sát chi khí bên trong cùng một lúc.

Khi mở quan tài lần nữa, quan quách tự nhiên sẽ có thể dễ dàng mở ra.

"Lão Chu giúp một tay, cái nắp hơi nặng!" Vương Bàn Tử đi đến đối diện, vừa nhấc nắp quan tài, vừa hết sức gọi.

Nhìn Vương Bàn Tử không lâu sau đã mồ hôi đầm đìa, Chu Du

cũng lập tức tiến lên giúp đỡ, nói: “Bàn Tử không được rồi, chưa bắt đầu nhấc mà đã không có sức rồi à?” Lời Chu Du nói không phải thật sự đang đả kích Vương Bàn Tử, mà là trêu chọc.

Thực tế trọng lượng của loại gỗ thật này tuyệt đối không nhẹ, Vương Bàn Tử và Hồ Ba Nhất dù sao cũng là người bình thường, nhấc cái này khá vất vả.

Chương 888

“Lão Chu, chúng ta sắp mở quan tài rồi, thứ bên trong sẽ không bật dậy chứ?” Nắp quan tài còn chưa mở, Vương Bàn Tử không nhịn được bắt đầu mồm quạ đen nói.

“Đã như vậy rồi, nếu không bật dậy chẳng phải là không nể mặt sao?” Chu Du cười cười, sau đó cùng Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử ba người cùng dùng sức, toàn bộ nắp quan tài liền trực tiếp bị lật đổ sang bên trái.

“Rầm!” Nắp quan tài nặng nề trong tích tắc liền rơi xuống mặt đất bên trái, tạo ra tiếng động lớn.

Thực ra, cỗ nắp quan tài này sở dĩ phải lật đổ sang bên trái, có một sự chú ý, chính là cái gọi là người sống mở quan tất có duyên cớ, không phải huyết thân thì là tử thù.

Vế trước chỉ bạn bè thân thích, vế sau thì chỉ quan hệ không tốt, có thù oán, hoặc là người đạo mộ.

Bên trái thông thường đều có cái gọi là kính thiên thần, cũng tục gọi là âm sai, ngưu đầu mã diện các loại, nắp quan tài rơi xuống đất, nhắc nhở, tuyệt đối đừng để chủ nhân trong quan tài làm hại người sống.

Đương nhiên, đó cũng là một phương pháp lưu truyền trong dân gian, không phải thật, nhưng vẫn còn đang tranh cãi.

“Lão... lão Chu.

Xác...

đó.” Ngay khoảnh khắc nắp quan tài rơi xuống đất, Vương Bàn Tử liền lắp bắp dùng tay chỉ vào quan quách.

Chu Du ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện nữ thi trong quan quách vào khoảnh khắc đó, đã đứng dậy từ trong quan quách!

Vốn dĩ trên người nữ thi phủ một lớp cương sương, nhưng khi nó đứng dậy, Chu Du nhìn thấy một bóng đỏ trong tích tắc chui vào thi thể, toàn thân cương sương liền tan chảy trong khoảnh khắc.

Vương Bàn Tử cực kỳ sợ hãi trước sự biến đổi của nữ thi, gần như đã đến bờ vực sụp đổ, không chút suy nghĩ, giơ súng trường trong tay, hướng thẳng vào đầu nữ thi mà bóp cò.

"Pằng!" Một viên đạn trong tích tắc bắn ra, sau đó từ trong đầu nữ thi xuyên ra, mang theo một vệt máu ấm áp.

Chu Du nhìn cảnh tượng đó, cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh, sau đó trầm giọng nói: "Thứ này thật sự có khả năng cải tử hoàn sinh, cơ thể hoàn toàn giống người thường, ngay cả máu cũng đang lưu thông." "Cái gì?!" Nghe lời Chu Du nói, bất kể là Tiểu Ca, Hoắc Linh, hay Hồ Ba Nhất, Vương Bàn Tử, lúc này đều kinh ngạc nhìn anh.

"Thật là như vậy, nhìn máu chảy ra từ đầu nó, hoàn toàn không biến thành tử huyết, mà là hoạt huyết." Hồ Ba Nhất mặc dù không lợi hại bằng Chu Du, Tiểu Ca, Hoắc Linh trong phương diện đạo mộ, nhưng nếu nói về hiểu biết về người chết, thì e rằng không ai sánh bằng, dù sao anh ta cũng là nhân vật thực sự bước ra từ chiến trường.

Thi thể trên chiến trường không thấy, người chết bao lâu máu sẽ biến thành tử huyết, anh ta biết rõ một cách tường tận, không biết cũng không được.

"Quan tài khuẩn không nghi ngờ gì nữa, chỉ có quan tài khuẩn đã sinh trưởng hơn ngàn năm trong truyền thuyết, mới có khả năng bất khả tư nghị như vậy, nhìn cổ mộ dưới Từ Đường Âm Trạch này, ít nhất cũng là cổ mộ ngàn năm trước rồi." Hoắc Linh nhìn nữ thi trước mặt, trầm giọng nói: "Chậm tắc sinh biến, cơ thể nữ thi có thể dung

nạp hồn phách biến thành lệ quỷ, chắc chắn có những thủ đoạn khác, mau ra tay chém nó đi!" Nữ thi dường như nghe hiểu lời Hoắc Linh nói, trong tích tắc hung quang tất lộ, khuôn mặt dần dần dữ tợn, hướng thẳng vào Hoắc Linh mà xông tới.

"Tìm chết!" Chu Du nhìn động tác của nữ thi, trong khoảnh khắc bỗng nhiên đại nộ, Minh Hồng Đao vung lên, chém thẳng về phía trước.

Trong tích tắc, nửa thân trên của nữ thi liền bị Minh Hồng Đao chém thành hai đoạn, nhưng Chu Du vừa định thu Minh Hồng Đao lại thì lại kinh ngạc phát hiện, lệ quỷ trong thi thể nữ thi, không hề bị Minh Hồng Đao làm tổn thương chút nào!

"Nếu bản lĩnh của ta chỉ đến thế này, thì chết chắc rồi!" Chu Du lạnh lùng nói, nhìn nữ thi bị chém làm đôi trước mặt.

Cứ như đang đáp lại Chu Du, nữ thi đột nhiên lại tụ hợp thành một, khắp người tản ra khí âm sát nồng đậm, nhiệt độ trong cả căn phòng đột ngột giảm mạnh.

Thấy vậy, Chu Du không chút do dự, trực tiếp vung Minh Hồng Đao trong tay, một đao chém phăng đầu nữ thi.

"Cộp." Cái đầu rơi xuống đất, lăn vài vòng như quả bóng đá rồi nằm cạnh chân Chu Du.

"Lão Chu, nó vẫn động kìa!" Vương Bàn Tử lần đầu tiên thấy thứ quỷ dị đến vậy, sợ hãi hét toáng lên.

Thực ra không cần Vương Bàn Tử nhắc, Chu Du cũng đã phát hiện ra sự cổ quái của nữ thi, thân thể cô ta dường như là bất tử chi thể, sở hữu sinh mệnh lực dung hợp vô hạn.

Chu Du một cước đá bay cái đầu trên đất, sau đó nhảy phóc lên đại hồng quan quách, đứng hai bên quan quách rồi nói: "Lối vào cổ mộ

nằm phía dưới, cái đại hồng quan quách này đối diện với đạo động bên dưới, thảo nào quan tài khuẩn có thể ảnh hưởng đến nơi này." Ngay từ khi vào, Chu Du đã nghi ngờ liệu bên dưới cái đại hồng quan quách này có đạo động hay không, bởi vì cả căn phòng chỉ có trên đại hồng quan quách phủ đầy cương sương.

Vừa nãy nhảy lên, giẫm lên thì nghe thấy âm thanh rỗng từ bên dưới quan quách, có nghĩa là bên dưới chắc chắn là khoảng không.

"Xuống mộ thôi!" Chu Du một cước đá bay nữ thi, sau đó nhảy xuống, dùng sức mạnh bạo hai tay trực tiếp đẩy đại hồng quan quách sang một bên, dùng man lực phá giải cơ quan bên dưới, khiến mộ đạo phía dưới quan quách lộ ra.

Đúng như dự đoán, vừa lộ ra mộ đạo đã có luồng âm hàn chi khí cực mạnh không ngừng cuồn cuộn từ dưới lên căn phòng phía trên.

"Đi thôi!" Chu Du lật tay một đao, chém cái đầu trên đất thành hai nửa, sau đó không thèm nhìn nữ thi lấy một cái, trực tiếp mở miệng nói.

Tự nhiên Chu Du dẫn đầu xuống mộ đạo, nhiệt độ bên trong tuy thấp nhưng cũng không quá mức khoa trương, loại âm hàn cương sương lan tỏa này, người sống vẫn có sức đề kháng nhất định.

Những người còn lại nối tiếp theo Chu Du đi vào mộ đạo bên dưới, Tiểu Ca phụ trách chặn hậu.

"Oa... bên trong cứ như một tảng băng vậy, mà nhiệt độ cũng không quá thấp, cứ như đang thổi điều hòa vậy." Vương Bàn Tử vừa vào mộ đạo đã không nhịn được cảm thán.

Là Bàn Tử, tự nhiên rất sợ nóng, nhiệt độ trong mộ đạo có lẽ bằng với nhiệt độ thấp nhất của điều hòa, đối với Vương Bàn Tử thì nhiệt độ này vừa phải.

Hoắc Linh và Hồ Ba Nhất thì cũng không sao, Hoắc Linh quanh năm tập võ, thể chất vốn đã mạnh hơn người thường, Hồ Ba Nhất từng là lính, thể chất cũng mạnh hơn người thường, tự nhiên nhiệt độ thấp một chút không ảnh hưởng.

Sau khi xuống, Chu Du thấy Tiểu Ca phía sau vẫn nhìn lên trên mộ đạo thì nói: "Tiểu Ca, không cần quan tâm, chúng ta đi trước đã." Tiểu Ca nghe Chu Du nói vậy mới gật đầu, sau đó nói: "Vừa rồi ở cửa mộ đạo đó, cái đầu cũng sắp phục hồi rồi, tôi cảm giác nó sẽ đuổi theo xuống." Chu Du nghe vậy, hơi do dự một lát rồi nói: "Thân thể đó rất cổ quái, dường như bị cương sương bao phủ quanh năm, khiến thân thể phát sinh dị biến.

Nếu không, hóa thành lệ quỷ thì căn bản không thể trở lại thân thể.

Giống như dùng ống nước nhỏ xả lũ ở đáy hồ chứa, rất dễ làm hỏng thân thể.

Nhưng nó lại có thể tiến vào, thân thể không hề thay đổi chút nào.

Chuyện này quá mức quỷ dị, nhất thời tôi cũng không có cách nào.

Chương 889

Thôi thế này đi, nếu lát nữa nó thực sự đuổi xuống, thì tìm cách xử lý nó trước.

Còn nếu không đuổi xuống, thì đợi khi chúng ta quay về, sẽ xử lý sau.

Cậu thấy sao?" Nghe Chu Du nói, trên mặt Tiểu Ca lóe lên một tia lo lắng, nói: "Tôi lo lắng không phải chuyện có giết chết được nó hay không, mà là liệu trong mộ, nó có gây ra phản ứng dây chuyền hay không.

Dù sao thân thể nó vẫn luôn ở trên mộ đạo, ai mà biết nó có tiến vào không.

Vạn nhất, nó đã sớm có giao thiệp với những thứ bên trong, thì lúc đó chúng ta sẽ rơi vào thế bị động." Chu Du nghe vậy thì hỏi: "Ý cậu là sao?" "Xử lý nó trước đi.

Nếu thực sự không được, thì đốt thi thể nát bét đó bằng dầu lửa." Tiểu Ca nói với giọng lạnh lùng, rất kiên định.

"E là hơi khó, Minh Hồng Đao còn không làm gì được, dầu lửa bình thường e rằng cũng vậy thôi.

Vả lại cũng chưa chắc nó có giao thiệp với mấy thứ trong cổ mộ, chính là 'một núi không thể có hai hổ', tôi đoán nếu có giao thiệp thì cũng là thù địch thôi." Lời Chu Du vừa dứt, mọi người liền nghe thấy ở cửa mộ đạo đột nhiên có thêm một âm thanh, dường như có thứ gì đó từ trên sắp xuống.

Ngay lập tức, ánh mắt của tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn về phía mộ đạo phía sau, đèn pin đều chiếu tới.

Ban đầu không thấy gì, nhưng sau đó một bóng người màu đỏ liền từ trên nhảy xuống, vừa vặn rơi vào vùng sáng đèn pin.

Sau đó càng quỷ dị hơn, những cương sương đó như những sợi tơ ma quái, từ từ bao vây lấy thân thể nữ thi, rồi tất cả trường minh đăng trong mộ đạo đều tự động sáng lên vào khoảnh khắc đó.

Thấy cảnh này, mọi người nhìn nhau, sau đó chỉ nghe Chu Du bình tĩnh nói: "Xem ra, nó có liên hệ từ trước rồi." Rõ ràng, nữ thi có giao thiệp với một số thứ trong cổ mộ, mối quan hệ dường như không bình thường, nếu không thì việc trường minh đăng bên trong đột nhiên sáng lên thật khó giải thích.

Những trường minh đăng đó hiển nhiên đều bị cơ quan bao bọc, chỉ sau khi nữ thi xuống, cơ quan trên những trường minh đăng này mới đột nhiên tự động vận hành.

Cương sương trên người nữ thi trước tiên tụ lại, sau đó nhanh chóng tản đi, giống như ong hút mật xong, tâm mãn ý túc rời đi.

Đồng thời, âm sát chi khí trên người nữ thi bắt đầu dần dần tăng lên, và từ từ dâng trào về phía mọi người.

"Tất... cả... phải... chết!" Ba chữ lấp bấp từ nữ thi phát ra, tràn đầy sát ý lạnh lẽo vô tận.

Đôi mắt đó hầu như không còn vẻ gì của con người, trống rỗng không cảm xúc.

"Vừa nãy nó bắt đầu nói rồi, có giao lưu được không?" Vương Bàn Tử thấy vậy, liền hỏi Chu Du.

Đối với anh ta mà nói, chỉ cần nói được thì chắc chắn có khả năng giao lưu.

Nếu không phải nữ thi quá quỷ dị, Vương Bàn Tử nghĩ tốt nhất là giao lưu để tiêu diệt đối phương, nhưng hiện tại ngay cả Chu Du cũng

không nghĩ ra cách.

“Thôi được rồi Bàn Tử, đừng có đưa ra mấy ý tưởng quái đản nữa.” Chu Du nghe vậy, trên trán nổi đầy vạch đen.

Nhìn bộ dạng nữ thi đối diện, cũng không giống như có thể giao lưu bình thường.

Lệ quỷ trong cơ thể nó hiển nhiên không còn nhiều lý trí, phần lớn đều bị âm sát quỷ khí bao phủ.

“Vậy giờ chúng ta phải làm sao?” Hồ Ba Nhất chỉ vào nữ thi phía sau, rồi lại chỉ vào mộ đạo phía trước.

Rõ ràng, bây giờ là lúc phải đưa ra quyết định, rốt cuộc là xử lý con nữ thi không thể giết này trước, hay trực tiếp bỏ qua nó rồi tiếp tục tiến sâu vào mộ đạo.

Nhưng thực ra căn bản không có cách nào bỏ qua nữ thi này, bởi vì đối phương rõ ràng muốn giết tất cả.

Trong tình huống này, lựa chọn duy nhất mà mọi người có thể làm là giết chết đối phương.

“Thứ này phải làm sao mới có thể giết triệt để được đây?

Chẳng lẽ cứ để nó đuổi theo giết chúng ta mãi sao?” Vương Bàn Tử bất lực nói.

Tiểu Ca nghe vậy, trầm tư hồi lâu mới mở miệng nói: “Dường như có chút giống Miêu Cương Cổ Thuật, nhưng lại hơi thiên về Vu Thuật trong truyền thuyết, cũng là Chúc Dung chi thuật.” “Chúc Dung chi thuật?” Chu Du nghe vậy ngẩn ra, thuật này anh ta thực sự biết rất ít.

“Đúng vậy, Chúc Dung chi thuật!” Tiểu Ca gật đầu nói: “Trong truyền thuyết, hoàng thất nước Sở thời Chiến Quốc chính là hậu duệ

của Hỏa Thần Chúc Dung.

Tộc này tinh thông Chúc Dung chi thuật, hiểu biết thượng cổ Vu pháp, vô cùng lợi hại.

Loại Vu pháp này thường cần lấy tinh huyết của bản thân làm mực, sau đó vẽ chú thuật lên người người bị thi thuật, từ đó giao tiếp với những thứ tồn tại trong cõi u minh, lấy đó làm môi giới, khiến người bị thi thuật đạt được các loại năng lực thần kỳ.

Trong truyền thuyết, nước Sở có nhạc đạo vô song, trong Chúc Dung thuật, âm nhạc là một sở trường của tộc Chúc Dung thời thượng cổ.

Chiến cổ thậm chí có thể cổ vũ sĩ khí, khiến binh sĩ không sợ chết, thậm chí trong thời gian ngắn có thể bỏ qua các loại đau đớn, duy trì sức chiến đấu hăng hái.

Vùng Sở địa cũng thường lưu truyền các loại chuyện đoạn chi trọng sinh.

Tôi nghĩ, trên người nữ thi này chắc chắn có Chúc Dung thuật gia trì, cho nên mới trở nên khó đối phó như vậy." Nghe vậy, Chu Du chợt phản ứng, nói: "Nếu là Chúc Dung thuật, vậy chẳng phải thứ này cũng có giới hạn sao?" "Ừm, trên lý thuyết thì đúng là có.

Chỉ là tôi hành tẩu giang hồ đến nay, chưa từng thấy hậu duệ của Chúc Dung." Tiểu Ca nghe xong lời Chu Du thì gật đầu, nhưng cũng không chắc chắn tình huống của nữ thi có phải do Chúc Dung thuật gây ra hay không.

"Mặc kệ là gì, cũng phải thử một lần đã!" Chu Du lạnh lùng nói, nhìn nữ thi trước mặt: "Nếu không, để thứ quỷ quái này cứ ở đây gây rối, e là chúng ta trong cổ mộ cũng phải bó tay bó chân.

Vạn nhất trong cổ mộ có những thứ khác khó đối phó hơn, thì coi

như xong.” Ngay lập tức, Chu Du trực tiếp ra tay, một đao chém về phía nữ thi, sau đó nhanh chóng vung Minh Hồng Đao liên tục cho đến khi đối phương hoàn toàn biến thành một đống thịt nát mới thôi.

Chương 890

Nhìn đống thịt nát trên đất, Vương Bàn Tử cười nói: "Ai, hình như có tác dụng thật, nát bươm đến thế này, chẳng lẽ còn có thể phục hồi sao?" Vương Bàn Tử vừa nói vừa cầm đèn pin đi tới, dường như chuẩn bị quan sát sự biến hóa của đống thịt nát, xem đối phương có thủ đoạn phục hồi hay không.

Nhưng đúng lúc đó, nữ thi bị Chu Du chém thành thịt nát, bỗng chốc nhanh chóng ngưng tụ lại, một lần nữa khôi phục hình dạng ban đầu.

Tốc độ cực nhanh, nhanh hơn vô số lần so với tốc độ phục hồi khi bị chém làm đôi trước đó.

Không đầy vài giây, thậm chí Vương Bàn Tử còn chưa kịp cúi người, nữ thi đã phục hồi nguyên dạng.

Nữ thi phục hồi trực tiếp đặt hai tay lên vai Vương Bàn Tử, sắc mặt Vương Bàn Tử lập tức trắng bệch, thân thể không ngừng run rẩy.

Gần như theo bản năng, Vương Bàn Tử cầm đèn pin trong tay, mạnh mẽ đập một phát, làm cái đầu nữ thi văng sang một bên, sau đó cả người nhanh chóng thoát khỏi hai tay nữ thi, chạy nhanh về phía Chu Du.

"Lão Chu, cái này không được, đáng sợ quá!" Vừa chạy, Vương Bàn Tử vừa lẩm bẩm trong miệng.

Thực tế, Chu Du nhìn nữ thi đã phục hồi, trong lòng đã có một suy nghĩ khác.

Nữ thi đã bị chém thành thịt nát, nhưng vẫn có thể phục hồi trong thời gian cực ngắn, có nghĩa là chỉ dựa vào loại tấn công vật lý này e

rằng không có tác dụng.

Ở kiếp trước, có người từng nói, thứ duy nhất có thể đánh bại ma pháp chính là ma pháp!

Vì đã khó tiêu diệt nữ thi bằng các phương tiện vật lý thông thường, vậy thì dùng sức mạnh khác, có lẽ sẽ có hiệu quả.

Chu Du tính toán trong lòng, sau đó liền trực tiếp thúc đẩy Ngự Lôi chi thuật.

Ngự Lôi chi thuật được mệnh danh là khắc tinh của tà túy.

Nữ thi tuy không thể giết được bằng các phương tiện thông thường, không khác gì người sống, nhưng bản chất vẫn là tà túy.

Ngay lập tức, Chu Du triệu hồi một đạo lôi đình, sau đó trực tiếp oanh kích lên đầu nữ thi.

Lập tức một làn khói đen bốc lên, trong cơ thể nữ thi truyền ra một tiếng kêu thảm thiết.

Một đạo lôi đình giáng xuống, nữ thi dường như bị thi triển định thân thuật, giữ nguyên tư thế vừa rồi, đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích.

"Lão Chu, lôi đình có tác dụng kìa lão Chu, nó không động nữa rồi!" Thấy vậy, Vương Bàn Tử lập tức phấn khích reo lên.

Nghe lời Vương Bàn Tử, Hoắc Linh vẫn luôn nghiêng đầu nhìn qua, lập tức thấy nữ thi đang giữ một tư thế kỳ lạ, đứng đó như một pho tượng gỗ.

"Lão công, đã giải quyết xong chưa?" Hoắc Linh không phấn khích như Vương Bàn Tử, bình tĩnh nhìn về phía Chu Du.

"Không biết, vừa rồi đạo lôi đình đó dường như làm bị thương lệ quỷ ẩn chứa trong cơ thể nó, nhưng thân thể nữ thi thì không bị tổn

hại.” Chu Du nghe vậy, liền lắc đầu nói.

Thực tế trong lòng anh cũng không nắm chắc, dù sao đây là lần đầu tiên gặp chuyện như vậy, không có tiền lệ để làm theo, tự nhiên không dám cam đoan hoàn toàn.

“Hay là chúng ta lại chém nát nó thử xem?

Xem nó có tụ hợp lại không.

Nếu vẫn có thể tụ hợp lại, thì rõ ràng là không có tác dụng.” Vương Bàn Tử đứng một bên, lập tức đưa ra một đề nghị khuyết đức.

“Thử xem.” Chu Du trước tiên nhíu mày, sau đó cũng đồng ý đề nghị khuyết đức này, dù sao nữ thi đối với họ thực sự là mối đe dọa quá lớn.

Trong chớp mắt, Chu Du lại một lần nữa chém nữ thi thành thịt nát.

Chỉ thấy trong thời gian ngắn, như có một bàn tay vô hình thao túng, nữ thi nhanh chóng tụ hợp lại.

Chỉ là lần này, nữ thi không hề động đậy, chỉ ngây người đứng tại chỗ, như một con robot mất điện.

“Xem ra không có tác dụng, nhưng để đảm bảo an toàn, cứ tiêu diệt lệ quỷ trong cơ thể nó trước đã!” Ngay lập tức, Chu Du lại lặp lại Ngự Lôi chi thuật mười lần nữa, sau đó mới dừng tay.

“Vậy giờ xử lý nữ thi này thế nào?

Không thể cứ để nó ở đây được, vạn nhất trong mộ có lệ quỷ khác, thừa cơ chiếm xác thì sao?” Đợi Chu Du dừng tay, Tiểu Ca mới mở miệng nói.

Đúng vậy, vạn nhất khi họ tiến về phía trước trong mộ đạo, trong

cổ mộ có những lệ quỷ khác, khó tránh khỏi chúng sẽ thừa cơ cướp lấy thân thể nữ thi, lúc đó lại thêm một chuyện phiền phức nữa.

Chu Du trầm ngâm một lát rồi mở miệng nói: "Dễ thôi, đặt nó vào quan quách phía trên, sau đó Tiểu Ca rắc chút Kỳ Lân huyết lên quan quách, đảm bảo không sao!" "Đúng rồi Tiểu Ca, Kỳ Lân huyết chẳng phải chuyên khắc chế âm tà sao?" Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử nghe vậy cũng thấy rất có lý, chỉ có Tiểu Ca ngây người ra một lát, sau đó mới cười khổ gật đầu.

Huyết mạch Tam Long của Chu Du bá đạo hơn Kỳ Lân huyết nhiều, nhưng Chu Du không dùng, lại dùng máu của cậu ấy, rõ ràng là muốn "không đổ máu" (ý là không chịu thiệt).

Đợi Tiểu Ca đưa nữ thi trở lại quan quách phía trên, và hoàn tất các công việc tiếp theo, mới quay lại mộ đạo.

Thấy Tiểu Ca xuống, Chu Du liền dẫn mọi người tiếp tục đi về phía trước dọc theo mộ đạo.

Cả mộ đạo đều bị cương sương bao phủ, vì vậy khi đi trong mộ đạo, luôn cảm thấy dưới chân mềm mại, như đang giẫm trên tuyết.

"Lão Chu, phía trước sẽ không phải cũng là loại đường này chứ?

Cứ cảm thấy hơi quái quái." Sau khi hết nguy hiểm, Vương Bàn Tử hoạt bát hơn nhiều, lập tức bắt đầu thổ tào mộ đạo.

"Câu hỏi hay đấy, nhưng rất tiếc là tôi cũng không biết." Chu Du cũng nhân lúc không có nguy hiểm, nên mới đùa với Vương Bàn Tử.

"Hình như có tình huống!" Đột nhiên, Tiểu Ca đi ở phía sau cùng mở miệng nói.

"Sao vậy Tiểu Ca?" Ngay lập tức, mọi người đều trở nên căng thẳng, ngay cả Vương Bàn Tử vốn nhiều lời cũng im lặng, nhìn quanh quất, như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Chương 891

"Âm khí dường như càng ngày càng nặng." Tiểu Ca cau mày, trầm giọng nói.

Trong số mọi người, chỉ có Tiểu Ca là luôn chú ý đến sự thay đổi trong mộ đạo, những người khác đều đang nói chuyện cười đùa, tự nhiên không hề nhận ra.

Bây giờ, nghe Tiểu Ca nói vậy, Chu Du mới chợt phản ứng.

Đúng vậy, trong cả mộ đạo, âm khí càng ngày càng nồng đậm.

Càng đi sâu vào trong, cảm giác này càng rõ ràng.

Sự thay đổi của loại âm khí này có thể nói lên rằng, khoảng cách đến nguy hiểm cũng càng gần hơn.

Mọi người đều nín thở, bước chân tiến về phía trước cũng thận trọng hơn rất nhiều.

Không lâu sau, mọi người liền trực tiếp đi ra khỏi mộ đạo, đến một mộ thất hình vuông, không có vật che chắn, cũng không xây thêm mộ môn bên ngoài.

Nhưng ở vị trí cửa mộ thất, có hai cán thi bị một cột đồng cố định tại chỗ, giữ tư thế đứng thẳng.

Trong tay hai cán thi đều nắm một thanh thanh đồng trường kiếm, chĩa thẳng xuống đất.

Khi đi tới gần, mọi người mới phát hiện, trên người hai cán thi đều phủ đầy cương sương.

Kỳ lạ là trên mộ môn phía sau hai cán thi lại không hề có cương sương nào tồn tại.

Cứ như bên trong và bên ngoài là hai thế giới khác nhau.

“Lão Chu, hơi kỳ lạ nhé, bên trong không có cương sương!” Vương Bàn Tử cũng ngay lập tức phát hiện sự khác biệt này, liền mở miệng nói.

“Đã thấy, đi vào xem sao.” Chu Du nói, liền trực tiếp vượt qua hai cán thi, đi vào bên trong.

Tại cửa mộ thất, sau khi bắn một quả chiếu minh đạn, cảnh tượng toàn bộ mộ thất liền hiện ra trước mắt mọi người.

Ở chính giữa mộ thất, mọi người có thể thấy, có mười hai cỗ thạch chất quan quách, được đặt theo hình tròn, dựng đứng.

Ở chính giữa vòng tròn đó, có một thạch đài, trên đó đặt một cái mộc hạp màu tím.

Mười hai cỗ thạch quan được đặt rất có chủ ý, vừa vặn ứng với mười hai thời thần cổ đại, cũng là một chu thiên.

Trên mỗi cỗ thạch quan đều vẽ đầy những phù hiệu màu đỏ sẫm, vô cùng quỷ dị, chỉ cần nhìn một cái là có cảm giác muốn rời khỏi nơi này ngay lập tức.

Ngược lại, cái mộc hạp đặt ở chính giữa thì có vẻ bình thường, không có bất kỳ điểm đặc biệt nào, nhưng lại thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

“Lão Chu, cái hộp đó đựng bảo bối gì vậy?

Cần đến mười hai cỗ thạch quan bao quanh sao?” Vương Bàn Tử luôn không có sức kháng cự với bảo bối, lúc này vừa nhìn cái mộc hạp đã có chút kích động muốn tiến lên lấy bảo vật.

“Chắc là không phải vật phàm, nhưng cũng không đến nỗi quý trọng.

Nếu không thì hẳn nó phải được chôn cùng với mộ chủ nhân, đâu đời nào lại tùy ý đặt ở chỗ này?" Chu Du nhìn cái mộc hạp màu tím trên thạch đài, trầm giọng nói: "Nhưng tôi đoán cũng không dễ lấy đâu.

Mười hai cỗ thạch quan vừa nhìn đã thấy là đại hung chi vật, âm khí nồng đậm trên đó gần như đã hóa thành thực chất rồi." "Mười hai cỗ thạch quan đó, không phải bên trong đều đã biến thành đại tông tử chứ?" Vừa nghe lời Chu Du, sắc mặt Vương Bàn Tử lập tức thay đổi, mang theo vài phần sợ hãi hỏi.

"Thử một cái là biết ngay." Chu Du nói, liền trực tiếp rút Minh Hồng Đao ra, sau đó cầm Minh Hồng Đao đi đến trước một cỗ thạch quan.

"Chu Du, đợi một chút, mười hai cỗ thạch quan dường như là một trận pháp!" Khi Chu Du chuẩn bị dùng bạo lực phá tung một trong số các thạch quan, Tiểu Ca đứng ở cửa mộ môn lại trực tiếp mở miệng, ngăn cản hành động tiếp theo của Chu Du.

"Trận pháp?" Chu Du nghe Tiểu Ca nói vậy, liền dừng động tác trong tay, sau đó hỏi.

Vị trí của mười hai cỗ thạch quan trông rất rõ ràng, không phát hiện ra chỗ nào bất thường, cũng không có dao động năng lượng đặc biệt.

Nhìn ngang nhìn dọc cũng không giống trận pháp.

"Là một loại trận pháp hiếm thấy thời Tây Chu, lấy thiên can thập nhị chi làm trận cơ." Tiểu Ca nói với vẻ mặt ngưng trọng: "Đáng tiếc loại trận pháp này tôi chỉ thấy trong sách, cũng không có cách phá giải, ngay cả hiệu quả khi trận pháp được thi triển cũng đều mơ hồ.

Vừa rồi tôi cũng đang nhìn trận văn trên thạch quan, mới nhận ra

đó là cổ trận pháp được ghi lại trong sách kia." Nghe Tiểu Ca nói vậy, Chu Du liền nhíu mày, sau đó nói: "Vậy chúng ta cứ đứng nhìn thôi sao?" "Điều đó thì không cần, có thể thử trước.

Nếu thực sự là loại cổ trận pháp đó, thì xem uy lực thế nào.

Nếu bình thường thì có thể phá giải, còn nếu uy lực cực lớn, chúng ta chỉ có thể bỏ cuộc thôi." Tiểu Ca nói thẳng thắn, không chút do dự, trực tiếp nói ra tất cả những gì mình biết.

"Thử nghiệm?" Chu Du trầm ngâm một lát rồi hỏi.

"Thử xem thạch quan ở vị trí Thần thì bên phải, xem có di chuyển được không." Tiểu Ca dùng tay chỉ một cái, liền trực tiếp mở miệng nói.

"Được!" Chu Du không nói hai lời, trực tiếp đi đến trước cỗ thạch quan mà Tiểu Ca đã chỉ, sau đó dùng vai đẩy một cái, nhưng thạch quan vẫn không nhúc nhích.

"Tiểu Ca, thạch quan này cố định rồi, không di chuyển được." Chu Du nhún vai nói.

"Tốt, không phải trận pháp lấy thập nhị thiên can làm cơ sở, nếu không thì khó khăn lắm." Tiểu Ca nghe vậy, lập tức thở phào nhẹ nhõm, rõ ràng là rất kiêng dè loại trận pháp đó.

"Vậy tôi có thể phá quan rồi." Chu Du nói, liền trực tiếp dùng thân Minh Hồng Đao dưới nắp thạch quan, rạch một đường mạnh mẽ, lớp phong quan thạch chá trên đó lập tức bị rạch ra.

Gần như cùng lúc đó, Chu Du trực tiếp giơ tay mạnh mẽ vỗ vào mặt nắp quan quách, lập tức, toàn bộ nắp thạch quan liền bị hất tung trong chốc lát.

Chu Du đứng một bên, không chút do dự, trực tiếp một đao mạnh mẽ đâm vào trong thạch quan.

Chương 892

"Gào!" Sau đó mọi người liền nghe thấy một tiếng gào thét thê lương từ trong thạch quan truyền ra.

Tiếp đó, Chu Du trực tiếp rút Minh Hồng Đao ra.

Lập tức một dòng máu đen liền phun ra như suối, tuôn trào từ trong thạch quan.

Dòng máu đen này, bắn tung tóe lên mười một cỗ quan quách còn lại.

Nhưng điều vô cùng quỷ dị là trên cái mộc hạp màu tím kia, lại không hề dính một giọt máu nào, cứ như có một lớp màn vô hình che chắn, ngăn cản tất cả dòng máu này.

Mười hai cỗ thạch quan, quả nhiên đều có những thứ tà dị bên trong.

Ngay lập tức, Tiểu Ca cũng nhanh chóng đi lên.

Cậu ta rút Hắc Kim Cổ Đao ra, sau đó khẽ lướt nhẹ trên lòng bàn tay, để thân đao thấm Kỳ Lân huyết.

Là cao thủ chỉ đứng sau Chu Du trong số năm người, Tiểu Ca đương nhiên không nhường nhịn, cùng Chu Du đối phó tà vật trong thạch quan.

Tuy nhiên, sau khi Chu Du giết chết thứ trong cỗ thạch quan đầu tiên, những tà vật trong mười một cỗ thạch quan còn lại dường như cùng lúc tỉnh dậy, thậm chí vào khoảnh khắc đó, đồng loạt vang lên tiếng "choang".

"Bành bành bành." Tiểu Ca và Chu Du nhanh chóng lùi về phía cửa mộ môn.

Mười một cái nắp thạch quan cũng đồng loạt bật tung vào khoảnh khắc đó, mười một đại tông tử mặt mày hung tợn bước ra từ trong thạch quan.

Trên mỗi đại tông tử đều có âm sát chi khí nồng đậm bao quanh, luồng khí màu đen như hình xăm, di chuyển khắp cơ thể chúng.

Chu Du và Tiểu Ca nhìn cảnh này, nhưng không hề sợ hãi chút nào.

"Tiểu Ca, cậu đối phó bên phải, tôi đối phó bên trái!" Chu Du thấy mười một đại tông tử đều đã bước ra khỏi thạch quan, liền lập tức mở miệng nói.

Tiểu Ca gật đầu, sau đó thân mình nhảy vọt lên, chém giết về phía đại tông tử bên phải.

Mười một đại tông tử đó hẳn là có linh trí không tầm thường, hoặc mức độ trí tuệ cũng không thấp.

Chúng hiểu được nguy hiểm, đối mặt với nhát chém của Tiểu Ca đều vô cùng cẩn thận né tránh.

Rõ ràng, tất cả đều cảm nhận được Kỳ Lân huyết trên Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca, thứ có uy hiếp lớn đối với chúng.

Không chỉ vậy, những đại tông tử này dường như đã trải qua huấn luyện nghiêm ngặt, hiểu được cách hợp kích bày trận, vị trí đứng vô cùng có chủ ý, có thể công có thể thủ.

Nhưng những đại tông tử này cũng có khuyết điểm, đó là trong tay chúng không có vũ khí, tất cả đều tay không.

Nhưng đối với chúng, vũ khí mạnh nhất và thích hợp nhất chính là đôi lợi trảo màu đen đó.

"Đậu má, mấy con đại tông tử này biết cả bày binh bố trận sao?"

Hồ Ba Nhất thấy vậy, cũng không nhịn được mà văng tục, trong hai mắt tràn đầy vẻ khó tin.

"Ui, mấy con đại tông tử này mạnh thế, Tiểu Ca và lão Chu hai người có đối phó nổi không nhỉ?" Vương Bàn Tử đứng một bên, lập tức có chút căng thẳng mở miệng hỏi.

"Yên tâm đi, mấy con đại tông tử này nhìn có vẻ lợi hại, nhưng đối với Tiểu Ca và lão Chu, chắc không nhằm nhò gì đâu." Hồ Ba Nhất nói xong, lại tiếp lời: "Bàn Tử đừng quên, lão Chu đó có thể đơn độc giết chết Hồng Hống, mấy con đại tông tử này không tầm thường thì cũng không thể sánh bằng Hồng Hống trong truyền thuyết chứ?" "Lão Chu ngay cả Hồng Hống còn có thể chém giết, mấy con đại tông tử này chắc chắn cũng không làm gì được." Hồ Ba Nhất tuy miệng nói vậy, nhưng trong lòng cũng không hề nắm chắc.

Bởi vì những đại tông tử này, hoàn toàn khác với những đại tông tử đã từng thấy.

Điểm chính là những đại tông tử này có trí tuệ, hiểu được cách đối phó kẻ địch, ba ba hai hai tạo thành từng vòng vây, trực tiếp chia cắt Tiểu Ca và Chu Du.

Rõ ràng có mưu kế, muốn tiêu diệt Chu Du và Tiểu Ca riêng rẽ, sau đó mới đối phó ba người còn lại.

Điều này có nghĩa là, trí tuệ của những đại tông tử này thực ra không hề thấp hơn người bình thường.

"Đúng thế, Hồng Hống chẳng phải còn lợi hại hơn nhiều sao, mà chẳng phải cũng bị lão Chu giải quyết rồi đấy thôi." Vương Bàn Tử thì không nghĩ nhiều như vậy, vừa nghe Hồ Ba Nhất nói thế, liền lập tức lạc quan nói: "Vậy chúng ta cứ đợi đi, đợi lão Chu và Tiểu Ca xong việc, chúng ta lại đi xem cái mộc hạp màu tím đó rốt cuộc đựng bảo bối gì, hắc hắc." Vương Bàn Tử nhe răng cười lớn, dường như

cái mộc hạp đó đã là vật trong túi của anh ta rồi.

Phía trước, Chu Du và Tiểu Ca bị đại tông tử vây quanh, nhất thời hai người lại rơi vào thế hạ phong.

Không phải hai người không đối phó được loại đại tông tử này, mà là những đại tông tử này thực sự rất linh hoạt, không cho cơ hội tấn công.

Ngược lại, hai người vừa phải tìm cách chủ động tấn công, vừa phải phòng thủ sự tấn công liên thủ của những đại tông tử này, nhất thời không tránh khỏi có chút khó chống đỡ.

"Lão Hồ, tình hình hình như hơi bất ổn rồi." Đợi một lúc lâu, Vương Bàn Tử mới lo lắng mở miệng nói.

Đã mười phút trôi qua, vẫn không có đại tông tử nào bị thương vong, khiến Vương Bàn Tử cảm giác có chút bất an, hình như không hề dễ dàng như vậy.

"Gào!" Ngay khi Vương Bàn Tử vừa dứt lời, Chu Du đã dẫn đầu chém phăng cái đầu của một con đại tông tử.

"Lão Hồ!

Nhanh nhìn kìa, lão Chu khai trương rồi!" Vương Bàn Tử vừa nghe tiếng đại tông tử kêu thảm, liền mày nở mặt tươi nói với Hồ Ba Nhất.

"Thấy rồi." Hồ Ba Nhất bất đắc dĩ đáp lại một câu, nhưng trong lòng cũng đã nhẹ nhõm.

Quả nhiên, cùng với việc con đại tông tử đầu tiên ngã xuống, Chu Du đã hoàn toàn chiếm thế chủ đạo.

Sau đó, mỗi nhát đao anh tung ra, chắc chắn có một con đại tông tử đầu lìa khỏi xác.

Chẳng mấy chốc, bên cạnh Chu Du không còn con đại tông tử nào đứng vững nữa.

“Tiểu Ca, tôi xong rồi!” Chu Du rảnh tay, lập tức đi về phía Tiểu Ca đang bị đại tông tử vây công.

Chương 893

Trong chớp mắt, tất cả đại tông tử đều đã bị tiêu diệt, xác chết nằm đầy đất, tản ra mùi máu tanh nồng nặc.

"Đa tạ!" Tiểu Ca thở hổn hển, cảm ơn Chu Du.

Vừa rồi quả thực có chút sắp không chống đỡ nổi nữa, nếu không phải Chu Du kịp đến, e rằng sắp bị thương rồi.

"Khách khí làm gì, mau xem có bị thương không." Chu Du xua tay, sau đó quan tâm hỏi.

"Không bị thương, chỉ là vừa rồi đối phó mấy tên này tốn không ít khí lực." Tiểu Ca nghe vậy, liền lắc đầu.

Những đại tông tử này tuy không tầm thường, nhưng vẫn không thể làm cậu ta bị thương được, dù sao cũng là hậu nhân của Trương gia.

"Không sao là tốt rồi, đi, chúng ta đi xem cái hộp đó đựng thứ gì!" Chu Du gật đầu, nói xong liền đi về phía thạch đài được mười hai cỗ thạch quan vây quanh.

Diện tích mộ thất thực ra không nhỏ, chỉ là mười hai cỗ thạch quan đã chiếm một lượng lớn không gian, cộng thêm thạch đài ở giữa, về cơ bản mộ thất này không còn nhiều không gian trống nữa.

Khi đi đến trước thạch đài, mọi người mới phát hiện, trên đó sớm đã phủ đầy lớp bụi dày cộp, ngay cả cái mộc hạp màu tím kia, trên đó cũng có một lớp bụi dày.

Ánh đèn pin rọi một vòng trên đó, phát hiện trên bề mặt thạch đài ẩn hiện vài tự phù.

"Phù!" Chu Du thổi một hơi thật mạnh, thổi bay lớp bụi dày cộp

trên đó.

Sau đó nhìn những tự phù khắc trên thạch đài, chúng rất giống với những tự phù trên thạch quan.

Rõ ràng, đều do cùng một người làm ra, hoặc có lẽ thạch đài và thạch quan bản thân chúng có mối liên hệ nào đó.

Riêng Vương Bàn Tử thì không chú ý nhiều như vậy, ánh mắt của anh ta từ đầu đến cuối đều đặt trên cái mộc hạp màu tím.

"Lão Chu, xem cái mộc hạp màu tím đó có cơ quan gì không?

Chúng ta phải mở nó ra sao?" Có lẽ vì cổ mộ này có chút đặc biệt, khiến Vương Bàn Tử cũng phải thận trọng hơn nhiều.

Nếu là anh ta bình thường, e rằng đã chẳng quản "ba bảy hai mốt", trực tiếp lấy cái mộc hạp màu tím từ trên thạch đài xuống rồi.

Chu Du nghe vậy, liền giơ đèn pin rọi một lượt lên cái mộc hạp màu tím, sau đó nhẹ nhàng dùng tay gõ gõ thạch đài.

Âm thanh trầm đục, có nghĩa là thạch đài trước mặt là đặc ruột, bên trong không thể có cơ quan hay loại gì tương tự.

E rằng cũng có liên quan đến thời đại của cổ mộ này.

Theo lý mà nói, thời đại cơ quan phát triển phải đợi đến khi Mặc gia danh tiếng lẫy lừng, lúc đó các ngôi mộ mới bắt đầu thịnh hành cơ quan chi thuật.

Đương nhiên, nếu chỉ đơn giản như vậy mà phán đoán niên đại một ngôi mộ, thì cũng quá sơ suất và không thực tế.

Chu Du suy đoán ngôi mộ này, hoặc là mộ thời Tây Chu, hoặc là mộ thời Đông Chu.

Dựa vào những tự phù trên thạch đài và tự phù trên thạch quan, đó là loại chung đỉnh văn điển hình.

“Thạch đài không có cơ quan, nhưng cái mộc hạp màu tím này lại có chút cổ quái.” Chu Du lại đánh giá cái mộc hạp màu tím, rồi mở miệng nói.

“Cổ quái?” Vương Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra, sau đó nói: “Hộp có gì cổ quái?

Tôi thấy nó khá đẹp, màu sắc vừa phải, đâu có chỗ nào kỳ lạ đâu?” Mọi người nghe vậy, lập tức ngớ người.

“Này Bàn Tử, cậu ngốc à?

Trong mộ thời Chu triều, lại có một cái mộc hạp ít nhất đã hơn hai ngàn năm tuổi mà không mục nát, cậu không thấy lạ sao?” Hồ Ba Nhất bực mình liếc Vương Bàn Tử một cái, mở miệng nói.

Ngay cả Hồ Ba Nhất còn nhận ra chung đỉnh văn, cũng nhìn ra chỗ cổ quái của cái mộc hạp màu tím này, từ đó có thể thấy Vương Bàn Tử kém tiến bộ đến mức nào.

“Ài, hình như đúng thật, khoan đã, cái mộc hạp này khá kỳ lạ, màu tím không giống màu gỗ chút nào.” Vương Bàn Tử nghe vậy, liền tập trung tinh thần nhìn chằm chằm vào cái mộc hạp, sau đó nhíu mày nói.

“Ngửi thấy không, trên cái mộc hạp có mùi hương thoang thoảng!” Đột nhiên, Hoắc Linh đứng cạnh Chu Du, có một phát hiện đặc biệt.

Cô ấy dùng tay chỉ vào cái mộc hạp trên thạch đài, mở miệng nói: “Ngửi thử xem, có phải có một mùi hương thoang thoảng, trong trẻo không?” Nghe Hoắc Linh nói vậy, mọi người liền vô thức tiến lại gần mộc hạp, sau đó từng người vươn cổ ra, hít hà mùi hương trong trẻo tỏa ra từ cái mộc hạp màu tím.

“Hình như đúng là có.” Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử đều gật đầu nói.

Duy chỉ có Chu Du và Tiểu Ca sắc mặt có chút không được tốt, không phải vì khứu giác của Hoắc Linh có vấn đề, trên mộc hạp thực sự có một mùi hương.

Chỉ là mùi hương đó, khiến Chu Du và Tiểu Ca nhớ đến một phương pháp bảo quản vật phẩm tàn nhẫn thời cổ đại.

Thứ có thể trải qua hơn hai nghìn năm mà vẫn có mùi hương thoang thoảng?

Đó nhất định là du chi, du chi từ xưa đã là thủ đoạn người cổ dùng để bảo quản đồ vật.

Thời đó không thể tạo ra kho chứa vật phẩm trong môi trường chân không, thứ duy nhất có thể dùng là du chi của động vật.

Nhưng người cổ đại luôn tin rằng, con người mới là tập hợp tinh hoa của trời đất, nên nhân du chi hẳn sẽ có hiệu quả tốt nhất, mạnh nhất.

Vào thời Chu triều, tầng lớp quyền quý thường bôi nhân can du lên các vật bồi táng, để những thứ mà họ yêu quý có thể vĩnh viễn cùng mình trường miên.

Nhân can du sau khi phong khô, sẽ tự nhiên hình thành một lớp màng bảo vệ, có thể cách ly bên trong với không khí bên ngoài, có một mùi hương dịu nhẹ kèm theo, xua đuổi côn trùng.

“Lão Chu, Tiểu Ca sao vậy?

Chương 894

Sắc mặt sao lại khó coi thế?" Vương Bàn Tử đứng đối diện hai người, vừa nhìn đã thấy sắc mặt Chu Du và Tiểu Ca không đúng, liền mở miệng hỏi.

"Mình cũng không có động vào cái hộp bừa bãi đâu nhỉ?" Vương Bàn Tử nghĩ thầm, sau đó có chút bối rối nhìn Hồ Ba Nhất, ý tứ như đang nói: "Ông phải làm chứng cho tôi đó lão Hồ, tôi không hề động vào." "Mọi người không thấy mùi hương này kỳ lạ sao?" Đúng lúc đó, Chu Du nhìn mọi người, trầm giọng hỏi.

"Lão công, sao vậy?

Mùi hương có vấn đề gì à?" Hoắc Linh có chút không hiểu phản hỏi.

Hồ Ba Nhất và Vương Bàn Tử cũng lập tức căng thẳng nhìn anh, có chút sốt ruột chờ đợi Chu Du đưa ra kết luận.

Dù sao, vừa rồi mọi người đều đã ngửi mùi hương trên mộc hạp, nếu có độc thì chắc chắn sẽ gặp tai ương.

"Đương nhiên là có vấn đề rồi, Bàn Tử, lấy bật lửa đốt cái mộc hạp đi." Chu Du không trực tiếp giải thích, mở miệng nói.

"Cái gì?

Lão Chu, đó là bảo bối mà!" Vương Bàn Tử nghe vậy, lập tức ngớ người.

Cái mộc hạp nhìn có vẻ đựng đồ, bên trong không trống rỗng, cái mộc hạp đó cũng là bảo bối.

Sao lại dùng lửa đốt?

Không phải phá của sao?

Vạn nhất mộc hạp là vật dễ cháy thì sao?

Bật lửa vừa châm, chẳng phải sẽ cháy sạch sẽ sao?

Ngược lại, Hồ Ba Nhất đứng một bên trong mắt lóe lên một tia sáng tỏ, dường như biết ý Chu Du, ngay lập tức từ trong túi lấy ra một cái bật lửa.

"Tách!" Khi Vương Bàn Tử còn chưa kịp phản ứng, Hồ Ba Nhất đã bật bật lửa, một ngọn lửa nhỏ lập tức bùng lên.

"Không, lão Hồ điên rồi à?

Bảo bối đấy!" Vương Bàn Tử thấy hành động của Hồ Ba Nhất thì cuống quýt, vội vàng mở miệng ngăn cản.

Nhưng Hồ Ba Nhất dường như không nghe thấy lời cậu ta nói, trực tiếp đưa ngọn lửa đến gần chiếc hộp gỗ màu tím.

"Xuy." Trong chớp mắt, ngọn lửa xanh u ám lập tức bao phủ toàn bộ chiếc hộp gỗ màu tím, Vương Bàn Tử cũng bị màu lửa dọa cho giật mình.

"…Quỷ hỏa!" Vương Bàn Tử lắp bắp nói: "Chắc… chắc không phải… trong đó… có ma chứ?" Hồ Ba Nhất không thèm để ý đến Vương Bàn Tử, nhìn cảnh tượng trước mặt, trầm giọng nói: "Quả nhiên vậy, khó trách chiếc hộp gỗ này có thể bảo tồn lâu đến thế mà không mục nát." Chu Du nghe vậy thì gật đầu nói: "Lão Hồ khá đấy, dạo này mắt tinh lên nhiều nhỉ!" Vương Bàn Tử nghe cuộc đối thoại của hai người thì có chút ngớ người, lập tức mở miệng hỏi: "Không… lão Hồ, lão Chu, hai người đang làm gì thế?" Khoảnh khắc đó, Vương Bàn Tử cảm thấy mình như một người vô hình, không chỉ Chu Du không trả lời, ngay cả Hồ Ba Nhất cũng không.

"Haiz, không đi theo nhà họ Chu, Tiểu Ca thì làm sao mà không

tăng kiến thức cho mình được, chẳng phải uổng công sao!" Hồ Ba Nhất trêu chọc Chu Du.

"Lão Hồ?

Trúng tà rồi à?

Tôi đang nói chuyện với anh đấy!" Vương Bàn Tử đưa tay quơ quơ trước mặt Hồ Ba Nhất, rồi la lớn.

"Bàn Tử điên rồi, nói to thế làm tôi ù tai hết cả." Hồ Ba Nhất lườm nguýt Vương Bàn Tử, rồi mới nói: "Chiếc hộp gỗ này chắc chắn đã được ngâm tẩm bằng dầu gan động vật, nếu không thì không thể nào sau nhiều năm như vậy, nó vẫn như mới, không hề bị mục ruỗng.

Vì vậy, bật lửa mới có thể đốt cháy được." "Thì ra là vậy." Vương Bàn Tử nghe xong mới hiểu ra.

Nhưng sau đó, Vương Bàn Tử lại than vãn với vẻ mặt đau khổ: "Nhưng cũng đâu cần phải đốt chứ, bảo bối mà, chúng ta xuống đây không phải để kiếm bảo bối sao?

Thế mà hay thật, một mồi lửa đốt cháy mất tiêu!" Vương Bàn Tử thở dài thườn thượt, cứ như Hồ Ba Nhất đốt không phải chiếc hộp gỗ, mà là toàn bộ tài sản của cậu ta vậy.

"Thôi đi Bàn Tử, thứ này không cháy hộp đâu." Chu Du nghe vậy, bất lực lắc đầu nói: "Lão Hồ chỉ đúng một nửa, trên chiếc hộp gỗ đúng là có dầu gan, nhưng không phải dầu gan động vật, mà là dầu gan từ cơ thể người." "Thông thường, khi người xưa dùng cách này để bảo quản đồ vật, họ đều đã chuẩn bị sẵn tâm lý rằng sẽ không bao giờ mở ra nữa.

Điều đó có nghĩa là họ sẽ dùng nhựa cây, đun chảy ở nhiệt độ cao, rồi bôi đều lên khắp các cạnh và góc của vật phẩm." "Cuối cùng, họ

sẽ để nó khô tự nhiên, cho lớp nhựa cây phủ kín vật phẩm rồi nguội đi, sau đó mới phết dầu gan đã luyện chế lên trên.

Chỉ có như vậy, chiếc hộp mới có mùi hương đặc biệt." "Cách này có thể đảm bảo chiếc hộp không bị mục ruỗng.

Người cổ đại đã phát minh ra một loại màng bảo vệ, không cho không khí tiếp xúc với đồ vật bên trong.

Ngọn lửa vừa rồi, giỏi lắm chỉ có thể đốt cháy lớp dầu gan bên ngoài, còn lớp nhựa cây bên trong sẽ không cháy, vì điểm nóng chảy của nó khá cao." Nghe xong lời giải thích của Chu Du, Vương Bàn Tử im lặng.

Thật ra, dầu gan người hay dầu gan động vật không quan trọng, điều cậu ta quan tâm là chiếc hộp gỗ có bị cháy hủy hay không.

Sau khi nghe Chu Du nói, cậu ta hiểu rằng chiếc hộp sẽ không bị cháy.

Nhận được câu trả lời mình muốn, Vương Bàn Tử tỏ vẻ không còn bận tâm nữa.

Còn Hồ Ba Nhất, sắc mặt có chút khó coi, không ngờ người cổ đại lại tàn nhẫn như vậy, dùng gan người luyện dầu, mà mục đích chỉ để bảo quản một chiếc hộp gỗ.

"Anh thấy tàn nhẫn không?" Chu Du nhìn vẻ mặt của Hồ Ba Nhất, liền hỏi.

"Có chút." Hồ Ba Nhất gật đầu, giọng điệu trầm buồn.

"Thật ra, theo góc nhìn của người thời đại chúng ta, đúng là như vậy.

Nhưng đặt vào thời Chu thì lại khác rồi, đó là xã hội nô lệ, một hai nô lệ thì giết cứ giết thôi." Chu Du nói: "Không như chúng ta bây giờ,

mọi người đều bình đẳng.

Đương nhiên sẽ không xảy ra những chuyện như thời xưa nữa, thôi thì nhìn thoáng ra một chút đi.” Nói xong, Chu Du vỗ vỗ vai Hồ Ba Nhất, rồi nhìn về phía chiếc hộp gỗ trên đài đá.

Chương 895

Lúc này, ngọn lửa trên chiếc hộp dần tàn lụi, đúng như Chu Du đã nói, có lớp nhựa cây ở đó, ngọn lửa không thể xuyên qua được.

Cái gọi là quỷ hỏa, đối với Chu Du, không phải là điều hiếm thấy, nên anh không có gì phải ngạc nhiên.

Mấy người không nhìn kỹ nữa, nhưng những ký tự trên mặt bàn lại khiến mọi người chú ý hơn vài lần.

Những ký tự này thể hiện mười hai đường thẳng, chính giữa lại có một chiếc hộp gỗ vuông vức, rõ ràng những ký tự đó tượng trưng cho Thập Nhị Địa Chi, những người hiểu biết chút ít cũng thích lấy Thiên Can Địa Chi làm cơ sở, điều này cũng không khó hiểu.

Hầu hết các ký tự chỉ mang ý nghĩa tượng trưng, không có giá trị giải mã thực tế, nên mọi người không tốn công sức để ghi lại.

Khi ngọn lửa trên chiếc hộp gỗ hoàn toàn tắt hẳn, mọi người mới lấy lại tinh thần, vây quanh chiếc hộp mà quan sát.

Hình dáng chiếc hộp gỗ có chút đặc biệt, mở ra từ phía trên xuống hai bên, giống như một cánh cửa, khác biệt rất lớn so với những chiếc hộp gỗ của hậu thế.

Thực ra, kiểu dáng đơn giản như vậy không đẹp mắt, nhưng bù lại chiếc hộp không có dấu vết lồi lõm không đều.

Có lẽ khi ngọn lửa đốt cháy lớp dầu gan đó, nó cũng đã loại bỏ bụi bẩn.

Nhìn xuyên qua lớp nhựa cây phía trên, có thể lờ mờ thấy bề mặt chiếc hộp gỗ bên dưới có không ít chữ nhỏ, khắc dày đặc.

“Lão Chu, trên đó viết gì thế?

Có phải là tình hình trong mộ không?" Vương Bàn Tử nhìn những chữ nhỏ như con ruồi, có chút đau đầu hỏi.

Thông thường, sau khi người xưa chết đi, họ đều thích để lại các loại văn tự và bích họa trong mộ, ghi lại cuộc đời của chủ mộ, cứ như thể nếu không làm vậy thì không phải là một cổ nhân thành công vậy.

Do đó, trong cổ mộ, một khi xuất hiện lượng lớn văn tự, khả năng cao là có thông tin liên quan đến chủ mộ, thậm chí cả tình hình đại khái của ngôi mộ.

Nói trắng ra, người xưa đều mâu thuẫn, một mặt lo mộ bị trộm, mặt khác lại lo hậu thế không biết đến công lao vĩ đại của mình, nên mới làm ra những chuyện vô cùng mâu thuẫn như vậy.

"Có thể lắm.

Nhưng đây không phải điểm khởi đầu của cổ mộ, tôi đoán đây cũng chỉ là một căn buồng bên, chẳng qua vừa hay bị quân phiệt kia khai quật mà thôi." Chu Du nghe vậy, liền lắc đầu nói.

Nơi người xưa để lại manh mối, thông thường đều ở lối vào cổ mộ, hoặc chủ mộ thất, tuyệt đối không thể ở trong một căn buồng bên như thế này.

Nhưng quy định về việc mai táng là một loại tư duy của người cổ đại.

Đa số những người có đủ tư cách xây dựng đại mộ đều là những nhân vật có thân phận không hề thấp.

Người xưa, vốn thiếu thốn về mặt giải trí, đương nhiên phải bù đắp từ những khía cạnh khác.

Chọc ghẹo hậu nhân đã trở thành phong cách và đặc điểm của việc mai táng.

Đương nhiên, không có gì là tuyệt đối, nhưng phần lớn các cổ mộ đều có những chuyện như vậy xảy ra.

Nghe lời Chu Du nói, Vương Bàn Tử dường như không phục, từ trong túi móc ra một mảnh vải màu vàng, rồi lau lau trên chiếc hộp gỗ, lau sạch tất cả những vết bẩn còn sót lại.

"Không...

Bàn Tử, mảnh vải vàng đó ở đâu ra vậy?" Thấy cảnh tượng đó, Hồ Ba Nhất liền ngớ người, rồi hỏi: "Mảnh vải vàng đó trông giống như ở Từ Đường Âm Trạch?" Nghe lời Hồ Ba Nhất, mọi người lập tức nhìn về phía Vương Bàn Tử, trên mặt cậu ta cũng lộ ra vẻ ngượng ngùng.

"Không phải chứ Bàn Tử, cậu cũng lấy cả thứ này à?" Chu Du ngẩn người, rồi nhìn Vương Bàn Tử với vẻ mặt khó tin, giọng điệu đầy bất ngờ.

Theo lý mà nói, Vương Bàn Tử chỉ hứng thú với tài vật, sao có thể lấy cả những thứ như mảnh vải vàng chứ?

"Không... trước đó tôi lo bên dưới có bụi bẩn hay gì đó, nên tôi mới lấy." Vương Bàn Tử giải thích một cách yếu ớt.

"…Thôi được rồi Bàn Tử.

Sau này lấy đồ gì thì đừng có để tôi biết là được rồi." Chu Du vô cùng cạn lời nhìn Vương Bàn Tử.

Quả nhiên, Vương Bàn Tử nổi tiếng là tay nhanh hơn não, suốt cả đoạn đường anh ta không hề phát hiện ra Vương Bàn Tử lấy đồ.

Vương Bàn Tử coi như không nghe thấy lời Chu Du trêu chọc, tự mình lau sạch tất cả bụi bẩn trên chiếc hộp gỗ, rồi mới cố gắng cầm chiếc hộp lên, hỏi: "Lão Chu, xác nhận không có cơ quan gì chứ?" "Yên tâm đi, không có đâu." Chu Du nhận lấy chiếc hộp gỗ, rồi nhìn

về phía những dòng chữ trên đó.

Vương Bàn Tử lau rất kỹ, những vết bẩn cơ bản đều đã được lau sạch, những dòng chữ trên đó cũng đã hiện rõ ra.

Ngoại trừ Vương Bàn Tử ra, mấy người còn lại đều không cho rằng nội dung trên đó sẽ liên quan đến cổ mộ hay cuộc đời của chủ mộ, nhưng mọi người vẫn vô cùng mong đợi.

Lần trước sau khi trở về từ Tứ Cô Nương Sơn, Chu Du đã tiến hành một khóa học có hệ thống về văn tự thời Chu, dưới sự giúp đỡ của nhiều giáo sư, Chu Du cơ bản đã có thể tự mình dịch được phần lớn các chữ Chung Đỉnh Văn.

Đương nhiên, nội dung văn tự trên chiếc hộp gỗ sẽ do Chu Du dịch cho mọi người nghe.

"Đoạn mở đầu là trích đoạn nội dung về Chu Công Chi Lễ, nói rằng cũng phải tuân theo quân chủ.

Sau đó, đoạn thứ hai nội dung có chút đặc biệt." Khi Chu Du vừa nói đoạn đầu tiên, thực ra mọi người có chút thất vọng, ngay cả Vương Bàn Tử cũng cảm thấy sẽ không có nội dung thực chất nào bên trong.

Nhưng sau đó, khi nghe Chu Du nói đoạn thứ hai có chút đặc biệt, mọi người lại lập tức lấy lại tinh thần.

"Lão Chu, đoạn sau thì sao?

Có phải là đồ trong mộ không?" Vương Bàn Tử có chút kích động hỏi.

Chương 896

Rõ ràng, cậu ta có chút nóng lòng muốn chứng minh phỏng đoán của mình lần này không sai.

Nhưng lần này, Vương Bàn Tử lại phải thất vọng, bởi vì Chu Du nhìn những dòng chữ nói: "Nội dung đoạn thứ hai là về sự kiện thành lập Đông Chu, trong vòng mười năm sau khi thiên đô thì trời đất biến đổi." Nhìn nó cứ như ghi lại sự thay đổi của xã hội lúc bấy giờ, không hề nhắc đến mộ thất hay thân phận của chủ mộ.

"Không phải chứ." Vương Bàn Tử nghe xong thì có chút thất vọng nói.

Tiểu Ca lại không hề bất ngờ mà nói: "Xem ra ngôi mộ này được xây dựng vào thời kỳ đầu Đông Chu.

Từ nội dung trên có thể thấy, chủ mộ chắc chắn là một quý tộc quyền thế thời Đông Chu, chỉ là không biết rốt cuộc là thân phận gì." Chu Du nghe vậy, gật đầu, rồi tiếp tục nhìn xuống dưới, sau đó nói: "Phía sau là những thay đổi nhỏ trong tầng lớp quý tộc quyền thế Đông Chu, những người lúc bấy giờ đều chọn ẩn mình.

Thực ra, không hề nhắc đến bất kỳ tên người hay chức vụ nào, căn bản không thể xác định được thân phận của chủ mộ." Chu Du có chút thất vọng, nhưng vẫn tiếp tục đọc nội dung phía sau, "Đoạn cuối cùng có chút thú vị, từ nội dung trên suy đoán, chủ mộ này, có khả năng là Vân Vũ Hầu." Lịch sử thời Chu Bình Vương thực ra là một khoảng trống, thuộc loại bình thường vô vị.

Nhưng trên chiếc hộp gỗ, lại có nhắc đến một số tư liệu văn hiến quan trọng, đó là vào thời Chu Bình Vương chấp chính, vương thất nhà Chu bắt đầu suy tàn.

Chủ mộ, cũng tự xưng vương vào thời điểm đó, hoặc có lẽ nói như vậy không quá chính xác, mà phải là Chu Bình Vương không thể kiểm soát tất cả các chư hầu nữa, nên đã quyết tâm bồi dưỡng một loạt chư hầu mới để kiềm chế các chư hầu cũ, và chủ mộ là một trong những chư hầu mới được phò tá đó.

Nhưng vì sự tranh giành giữa các chư hầu, đã dẫn đến việc chư hầu đó âm thầm rút lui trong một cuộc chiến không binh đao.

Chủ mộ là một trong những chư hầu thất bại trong cuộc tranh đấu, nhưng so với những chư hầu thất bại khác, thì ông ta tốt hơn một chút, có thể bảo toàn bản thân và gia tộc, nên mới có khả năng xây dựng ngôi đại mộ này, làm nơi an nghỉ cuối cùng, cũng là một giao dịch với những chư hầu khác, nói rằng cái chết có thể đổi lấy sự tồn vong của gia tộc.

"Tôi đoán đúng rồi phải không?" Bàn Tử nghe xong, cũng không biết đúng sai, nhìn Chu Du nói: "Lão Chu, cái người này tôi không hề có chút ấn tượng nào cả, Vân Vũ Hầu nếu có danh tiếng trong lịch sử thì hẳn phải có ghi chép trong sử liệu chứ?

Tôi cảm giác nghe cái tên này, đầu óc tôi trống rỗng à?" "Bình thường thôi, thời Chu Bình Vương vốn không có lịch sử để lại, có thể nói là một khoảng trống.

Thật sự mà nói, nếu có nhân vật nào, mức độ nổi tiếng cũng chỉ bình thường thôi, thật sự không thể ghi chép lại được." Chu Du nhún vai nói, cũng không cảm thấy có gì bất thường.

"Nếu gã này bị bức tử thì trong mộ chẳng phải rất nguy hiểm sao?" Hồ Ba Nhất cũng nói: "Những người như vậy đa phần sẽ để lại những thủ đoạn độc ác trong mộ, dùng để trút sự uất ức, tức giận, thậm chí là thù hận." "Cậu nói không sai, nếu chủ mộ thật sự là Vân Vũ Hầu, vậy thì chắc chắn sẽ như vậy." Chu Du gật đầu nói: "Nhưng

tôi nghĩ nếu thật sự là Vân Vũ Hầu, vậy thì thu hoạch chuyến này của chúng ta chắc chắn sẽ không nhỏ.

Trước hết, chắc chắn sẽ có cổ tịch chôn cùng, thậm chí tài bảo cũng sẽ không thiếu, đó cũng là một phương chư hầu, ở thời Đông Chu lúc bấy giờ, đó là một quyền quý hàng đầu." Nghe vậy, đôi mắt Vương Bàn Tử lại sáng rực lên, vừa nghe đến tài bảo là cả người cậu ta phấn chấn hẳn.

"Tốt nhất là Vân Vũ Hầu, nếu không chuyến này của chúng ta thật sự công cốc rồi!" Vương Bàn Tử nghiêm túc nói. …đưa cho Chu Du một chiếc khăn tay, bảo anh mau chóng bịt mũi lại rồi tiến hành giải phẫu Vân Vũ Hầu.

Chu Du vì vừa nãy đã nhìn thấu một vài tâm tư nhỏ tinh tế của Hoắc Linh, nên trước khi nhận chiếc khăn tay Hoắc Linh đưa, anh thuận thế dùng tay phải sờ sờ lên má Hoắc Linh.

Sau đó, Chu Du quan sát thấy trên gương mặt nhỏ vừa mới trở lại sắc da bình thường của Hoắc Linh lại ửng hồng một chút, thế là Chu Du hiểu rõ tâm tư của cô.

Khoảnh khắc nhận chiếc khăn tay, Chu Du thầm nghĩ trong lòng: "Khoảnh khắc đỏ mặt ấy thắng cả một đoạn đối thoại dài, cô gái này Chu Du ta nhất định phải 'hạ gục' cho bằng được." Khi Chu Du đắc ý cho rằng mình sắp gặp đào hoa vận, động tác trên tay cũng không hề dừng lại.

Tay trái dùng chiếc khăn tay Hoắc Linh đưa bịt mũi, tay phải chuẩn bị dùng con dao quân đội Thụy Sĩ trên tay để giải phẫu thi thể Vân Vũ Hầu.

Vương Bàn Tử ở một bên thì tự động chuyển sang vai trò khán giả, hứng thú bừng bừng xem màn biểu diễn này.

Theo từng nhát dao của Chu Du chạm vào, da thịt của Vân Vũ Hầu lập tức bung ra, rồi hóa thành bụi trần, tiêu tán trong mật thất lúc bấy giờ.

Vì vậy, quá trình giải phẫu này giống như chơi xếp hình Tetris vậy, vô cùng dễ dàng biến thi thể Vân Vũ Hầu chỉ còn lại xương cốt.

Sau đó, Chu Du lại phát hiện ra một cảnh tượng vô cùng thú vị, cũng có chút kinh hoàng.

Mỗi một khúc xương của Vân Vũ Hầu đều như phát ra ánh sáng vàng, không giống như xương động vật đáng lẽ phải có màu trắng.

Sau đó, Chu Du vì tò mò, dùng tay véo một khúc xương ngón tay của Vân Vũ Hầu để quan sát kỹ lưỡng.

Chỉ cần Chu Du dùng một chút sức, chất xương liền hóa thành bột phấn rơi xuống đất.

Còn lại giữa các ngón tay của Chu Du là một ít bột màu vàng.

Lúc đó, Vương Bàn Tử mừng như điên, phản ứng đầu tiên là vàng cám.

Vương Bàn Tử áp sát lại, dùng giọng nói oang oang của mình nói với Chu Du: "Chắc chắn là vàng rồi, tuy không biết vì sao." "Nhưng trong cổ mộ ngoài vàng ra thì còn có bột màu vàng gì nữa chứ?" "Nếu Vân Vũ Hầu toàn thân xương cốt đều là vàng cám, thì lời to rồi!" Lời vừa dứt, Vương Bàn Tử định đi tìm một thứ gì đó giống như chiếc lều lớn để bọc kín hoàn toàn thi thể Vân Vũ Hầu.

Lúc đó, Hoắc Linh ở một bên cũng tham gia vào cuộc nói chuyện.

Cô nói với Chu Du: "Vương Bàn Tử nói có lẽ không sai.

Người xưa cho rằng vàng và bạc là những vật phẩm quý giá có thể giao tiếp và cộng hưởng với thần linh trên trời." "Vì vậy, thông

thường những nhân vật có địa vị như chư hầu, sĩ đại phu, những người có tiếng tăm, sau khi chết đều sẽ bị đổ vàng lỏng đã luyện hóa từ cổ họng vào." "Mục đích làm như vậy là để sau khi chết có thể bay lên thành tiên." "Và có được một vị trí trên thiên giới." Nghe vậy, Chu Du dường như cũng hiểu ra, lẩm bẩm một mình: "Thì ra là vậy, vì vàng là kim loại trơ." "Nên việc cất giữ hơn 2000 năm cũng không thành vấn đề, nhưng xương người thì không thể đảm bảo được." "Vì vậy, bây giờ cơ thể Vân Vũ Hầu tương đương với một thân vàng nguyên chất, chỉ cần tùy tiện dùng sức tác động vào bộ xương đó, đánh tan lớp chất xương thành bột phấn." "Thì cái còn lại toàn bộ là vàng cám." Theo lời nói đó vừa dứt, khóe miệng Vương Bàn Tử suýt nữa thì chảy ra nước miếng vì phấn khích.

Sau khi nghe Vương Bàn Tử nói vậy, Chu Du cũng bật cười hai tiếng, nói với Vương Bàn Tử: "Mấy chục vạn đó, rõ ràng là tiền sau khi chia đều thành ba phần." "Không ngờ cái gã hám tiền này lại biết chia chác công bằng như vậy." "Thật sự là một người kỳ lạ, vừa keo kiệt lại vừa hào phóng." Lúc này, Vương Bàn Tử nghe Chu Du nói vậy đột nhiên không vui, nói với Chu Du: "Tuy mục đích của tôi chỉ là tìm kiếm những thứ đáng tiền, kiếm nhiều tiền hơn." "Nhưng tôi cũng không phải là một kẻ thuần túy hám tiền, không có đạo đức." "Đáng lẽ phải chia chác thì đương nhiên phải chia chứ." Lúc này, Hoắc Linh ở một bên cũng đã trấn tĩnh lại sau cơn hoảng loạn, dù sao hiện tại cô đã ở trên một nơi tuyệt đối an toàn.

Cô nói với hai người: "Vậy thì chuyến thám hiểm này của chúng ta cũng đã tạm thời kết thúc rồi." "Còn về lần sau thì sao, có lẽ phải nghe theo ý trời thôi.

Nhưng chúng ta có được chiếc hộp gỗ và một lọ vàng cám này có thể coi là bảo bối quý giá." "Hay là giao trực tiếp cho tôi, để tôi giúp hai anh bán đi nhé." "Sau đó đưa tài khoản giao dịch cho tôi, đợi khi

bán được tôi sẽ chuyển tiền tương ứng cho hai anh là được, chắc là tin tưởng tôi chứ." Thực ra, đối với lập trường của Vương Bàn Tử, việc có tin tưởng hay không không phải là vấn đề.

Vương Bàn Tử có chút gan dạ, dũng khí đáng khen, nhưng để nói về đầu óc kinh tế hay quen biết trong giới kinh doanh thì thật sự không đáng nhắc đến.

Những thứ này, nếu để Vương Bàn Tử bán, không những mất thời gian mà còn có thể không bán được giá ưng ý.

Lập trường của Hoắc Linh thì khác.

Với tư cách là một nghiên cứu sinh ngành khảo cổ học của một trường đại học danh tiếng, cô đương nhiên quen biết không ít nguồn lực trong trường, ví dụ như một số giáo sư khoa tài chính.

Họ sẽ quen biết các ông chủ sàn đấu giá lớn hoặc các nhà tài phiệt, nếu để họ bán những món đồ "bẩn" này thì quả thực không còn gì thích hợp hơn.

Vì vậy, Vương Bàn Tử trực tiếp viết tài khoản giao dịch lên một mảnh giấy đưa cho Hoắc Linh, nói: "Thứ này cô nhất định phải bảo vệ cẩn thận đấy." "Tài sản và mạng sống của tôi đều đặt hết vào đó rồi, cố gắng bán được giá cao nhất có thể nhé." Sau đó, vừa hớn hở tủm tỉm cười, vừa lục lọi trong ba lô.

Chương 897

Chỉ thấy cậu ta đưa cả chiếc hộp gỗ và một lọ vàng cám cho Hoắc Linh.

Lúc đó, Hoắc Linh nói với Vương Bàn Tử: "Yên tâm đi." "Số tiền này chúng ta chia đều thành ba phần, tôi bán được giá càng cao thì tôi và Chu Du cũng có càng nhiều tiền." "Cho nên anh không cần phải lo lắng đâu, tôi sẽ nhanh chóng bán đi." "Đợi đến khi tôi chuyển tiền cho anh, có lẽ cũng là lúc tôi bắt đầu chuyến thám hiểm tiếp theo rồi." Lúc đó, Chu Du cũng ở một bên nói: "Ý này quả thực không tồi." Rồi anh quay đầu nhìn vào mắt Hoắc Linh, nói với cô: "Vậy sao chúng ta không cùng nhau đến trường nhỉ, bây giờ chúng ta đi tìm một giáo sư địa lý nổi tiếng ở trường." "Để hỏi xem những địa điểm trên tấm bản đồ đó tương ứng với đâu ở hiện tại." Nghe lời nói đó, Hoắc Linh đương nhiên vô cùng hài lòng.

Từ ánh mắt của Chu Du, cô cũng nhìn ra một vài ám chỉ của anh, biết rằng Chu Du không chỉ muốn đi cùng cô đến trường.

Lúc này Chu Du gần như cười phá lên, vô cùng đắc ý nhếch mép nói với Hoắc Linh: "Về vấn đề thể lực của tôi, lát nữa cô sẽ hiểu rõ hơn thôi." "Bây giờ mới chỉ là món khai vị thôi." Nói xong, anh dùng ánh mắt của kẻ chinh phục nhìn vào mắt Hoắc Linh.

Ngay khoảnh khắc hai người vừa đối mặt, Hoắc Linh cũng nở một nụ cười ranh mãnh.

Cô nói với Chu Du: "Vậy lát nữa anh nhớ phải kiên trì lâu một chút đấy nhé, đừng có động một tí là kêu mệt." Chu Du nghe lời đó xong, chỉ nhẹ nhàng nói một câu với Hoắc Linh: "Có lẽ cô chưa nghe biệt danh của tôi trên giang hồ, có mấy người bạn thích gọi tôi là

‘Nhất Dạ Thất Thứ Lang’.” Khi giáo sư già đang nghiên cứu tấm bản đồ bí ẩn, Chu Du và Hoắc Linh đã bước ra khỏi cổng trường, đi về phía khách sạn.

Khi gần đến nơi, họ thấy bên đường có một bà dì đang đẩy xe bán xiên nướng.

Hoắc Linh đột nhiên chạy đến chào hỏi bà dì: “Dì ơi, đã mấy hôm rồi dì không ra bán, cháu vẫn nhớ món xiên nướng dì làm đấy ạ.” Bà dì nhìn Hoắc Linh, cũng tỏ vẻ vô cùng thân thiết: “Dì cũng đã mấy hôm rồi không thấy con đến ăn đồ của dì, nhớ con lắm.” Chu Du nhìn thấy, biết rằng quán nhỏ này là nơi Hoắc Linh thường xuyên ghé qua.

Vì vậy, anh thuận theo tâm trạng hiện tại nói với Hoắc Linh: “Vậy thì đã gặp sớm như vậy.” “Hay là hai chúng ta ngồi đây ăn vài xiên, rồi lên mở phòng nhé.” Lúc đó Hoắc Linh cũng liên tục gật đầu: “Xiên nướng nhà dì này ngon đặc biệt.” Sau đó vẫy tay ra hiệu, bảo Chu Du ngồi xuống trước, còn cô thì chạy ra trước xe đẩy để gọi món.

Sau khi gọi những món cả hai đều thích ăn trước đây, cô đặc biệt gọi thêm ba xiên hẹ và hai xiên tôm, rồi khi ngồi xuống, cô nói với Chu Du với ý vị sâu xa: “Bữa cơm này anh phải tẩm bổ thật tốt vào đấy nhé.” “Lát nữa khi thể hiện thể lực thì đừng có để lộ khuyết điểm đấy.” Sau đó, bà dì nhìn thấy trạng thái của hai người, cũng mỉm cười hiểu ý: “Không thành vấn đề, dì sẽ thêm cho cậu nhóc này hai xiên hẹ nữa.” Trong một tràng cười nói vui vẻ, một bữa ăn bắt đầu.

Sau khi ăn xong xiên nướng, Chu Du nói trước: “Xiên nướng của dì này quả thực rất ngon, lần sau chúng ta đến đây có thể ăn thêm một lần nữa.” Lúc đó Chu Du cũng chạy đi tính tiền.

Sau khi tính tiền xong, Chu Du dẫn Hoắc Linh hớn hở chào tạm biệt bà dì, rồi đi về phía cửa khách sạn.

Bước vào cửa khách sạn đi đến quầy lễ tân, sau khi xác minh mã

QR, hai người lên lầu đến phòng tương ứng.

Lúc đó, giữa hai người trong không gian riêng tư, không còn những bận tâm thừa thãi nào nữa, Hoắc Linh cũng không hề có chút ngượng ngùng nào.

Ngược lại, cô dùng ánh mắt như hổ đói vồ mồi, nhìn chằm chằm vào Chu Du.

Lúc này Chu Du cảm nhận được luồng khí tức khác thường này, bèn gãi đầu, nói với Hoắc Linh: "Vừa nãy khi tôi nói những chủ đề đó với cô, tôi cảm thấy cô đều phản ứng với tâm thái vô cùng ngại ngùng." "Tôi cứ nghĩ cô là một cô gái rất thẹn thùng, nhưng vừa bước vào phòng, cô dường như trở nên đặc biệt trần trụi, cứ thế nhìn chằm chằm vào tôi." "Nhìn đến nỗi trong lòng tôi bắt đầu rợn người rồi." 54.

Lúc này Hoắc Linh là người đầu tiên dùng ngôn ngữ cơ thể để đáp lại lời Chu Du, cô trực tiếp tiến một bước lớn về phía trước, dành cho Chu Du một cú 'kabedon' đích thực.

Sau đó, cô nói với Chu Du: "Là một cô gái, khi anh nói những chủ đề đó ở nơi đông người, đương nhiên tôi phải giả vờ thẹn thùng rồi." "Nhưng bây giờ chỉ là không gian riêng tư của hai chúng ta, những sự ngượng ngùng đó còn tác dụng gì nữa chứ.

Bây giờ lão nương đây muốn ra tay rồi đây." Cùng lúc nói những lời này, ngôn ngữ cơ thể của Hoắc Linh cũng không hề dừng lại, vừa nói, vừa dùng tay phải nhẹ nhàng vuốt ve má Chu Du.

Đôi gò bồng đảo kiêu hãnh cũng áp sát vào người Chu Du, khiến Chu Du nhanh chóng nhập cuộc, trở nên nóng vội.

Khi vành tai và cổ của Chu Du dần đỏ bừng và nóng lên, lúc đó Hoắc Linh cũng nói với Chu Du: "Tôi thấy anh có vẻ hơi nóng, hay là

hai chúng ta đi tắm nước lạnh trước nhé." Nghe lời đó xong, Chu Du gần như mừng rỡ như điên.

Sau đó lập tức tiếp lời Hoắc Linh: "Không thành vấn đề, chúng ta tiện thể kỳ lưng cho nhau luôn." Diễn biến cụ thể sau đó, thì chỉ có Chu Du và Hoắc Linh hai người biết.

Chuyện gì đã xảy ra trong đêm đó, không ai có thể nói rõ.

Nhưng khi hai người ra ngoài vào sáng hôm sau, tất cả mọi người đều có thể thấy một sự thật khách quan.

Mỗi bước đi của Hoắc Linh đều run rẩy, hai tay phải vịn tường để di chuyển.

Chu Du cũng như mất hết nguyên thần.

Anh lê bước với cơ thể mệt mỏi, giống như một xác sống đang đi.

Cả hai người dường như đều đã hao cạn nguyên khí của đối phương, cũng không biết đã hao vào đâu rồi.

Lúc đó Chu Du với trạng thái mệt mỏi pha chút ngái ngủ nói với Hoắc Linh: "Thật sự quá mệt rồi, hôm nay nhất định phải ăn nhiều một chút." "Tôi sẽ ăn thịt bò, thịt cừu, thịt heo, thịt gà và cả thịt vịt nữa, chỉ cần là thịt tôi đều nhét vào miệng." Lúc đó Hoắc Linh lại nói: "Tôi cũng giống anh, bây giờ chúng ta đặt một suất mang đi siêu lớn, tôi thậm chí còn không muốn đi bộ đến chỗ ăn." Sau khi hai người ăn uống no nề, họ mới hồi phục một chút thể lực, bắt đầu một ngày sinh hoạt mới.

Có một điều, hôm nay Chu Du có việc cần làm.

Đầu tiên, anh và Hoắc Linh phải tìm một công ty dược phẩm để bán chiếc hộp gỗ trong tay.

Thứ hai, ủy thác một lọ vàng cám cho sàn đấu giá, để họ bán lọ

vàng vào thời điểm thích hợp nhất.

Lúc đó Hoắc Linh hiển nhiên cũng có cùng suy nghĩ, nói với Chu Du: "Chúng ta ăn no rồi nghỉ một lát, sau đó quay lại trường học đi." "Tôi sẽ đi tìm lãnh đạo khoa tài chính, hỏi xem có quen biết nhân viên liên quan đến sàn đấu giá nào không." "Sau đó chúng ta không bằng đi thăm hỏi giáo sư Ngụy Văn Bân một lần nữa, xem nghiên cứu của ông ấy về bản đồ thế nào rồi." Câu nói này vừa vặn với tâm lý Chu Du.

Chu Du lúc này cũng nghĩ như vậy, bèn gật đầu, đồng ý với ý kiến của Hoắc Linh.

Hai người sau khi ăn uống no say lại nghỉ ngơi khoảng nửa tiếng.

Ngay khi buổi chiều trường học bắt đầu làm việc, họ lại quay trở lại trường.

Lúc này Chu Du rõ ràng đã hồi phục thể lực, khi đi bộ cũng không còn dáng vẻ liêu xiêu như xác sống nữa, mà tinh thần tràn đầy, ngẩng cao đầu ưỡn ngực bắt đầu bước đi.

Sau khi Chu Du nhận sáu tờ "ông Mao", một thanh niên để tóc rẽ ngôi giữa cũng ngồi phịch xuống bên phải Chu Du.

Vừa ngồi xuống, cậu ta đã tự xưng tự quen, vô cùng nhiệt tình giới thiệu bản thân với Chu Du.

"Tên tôi là Lý Tiểu Ngũ.

Nếu hỏi tôi có đặc điểm gì, thì đó là cực kỳ ngầu." "Tôi có một tuyệt chiêu, chắc vừa rồi anh cũng đã chứng kiến.

Nếu tôi chỉ cần cơm ăn áo mặc đầy đủ, thì dù tôi đi đến thành phố nào cũng có thể dễ dàng làm được điều đó." "Nhưng tôi bẩm sinh dường như không thích cuộc sống quá yên tĩnh, nên tôi luôn thích nhất là ngao du bốn bể năm hồ." Nghe vậy, Chu Du có chút sốt ruột cắt lời

Lý Tiểu Ngũ, nói với cậu ta: “Dù sao thì đối với cậu, ở thành phố nào cũng như nhau thôi.” “Dù sao thì cũng là thuận tay lấy trộm tài vật của người khác để sống.” “Tôi lần đầu tiên thấy một người thích lén lút trộm đồ mà lại nói mình ngầu như vậy, cứ như một thi nhân du lịch ấy.” “Thôi nhanh nhanh mà bỏ đi, tôi ghét nhất cái loại người tự luyến mù quáng.” Lý Tiểu Ngũ vốn tưởng Chu Du sẽ thấy mình đặc biệt lợi hại, sẽ nảy sinh một chút sùng bái.

Nhưng không ngờ vừa mới tự giới thiệu đã đối mặt với một gáo nước lạnh như bị ép buộc.

Chương 898

Lúc đó Lý Tiểu Ngũ cũng hơi thu liễm lại một chút.

Ngay sau đó cậu ta nói với Chu Du: “Chẳng lẽ anh không thấy thực ra việc hai chúng ta làm giống hệt nhau sao?” “Nếu những lăng mộ dưới lòng đất hoặc kho báu bí ẩn mà chúng ta khám phá… những người đã xây dựng hoặc sở hữu chúng, nếu họ sống lại và đứng trước mặt anh.” “Hỏi xem, tôi có thể tùy tiện lấy đồ bên trong ra và bán cho các nhà tài phiệt khác không.” “Anh nghĩ họ sẽ đồng ý sao?” “Chẳng qua chủ nhân của những thứ đã lấy đi đều đã chết, không có tư cách phản bác mà thôi.

Nếu nói như vậy, thì việc hai chúng ta làm lại không có gì khác biệt.” “Tôi thấy người tự luyến mù quáng thật sự là anh đấy, căn bản không hiểu rõ mình đang làm gì, ngược lại lại cho rằng người khác làm là những chuyện trộm cắp vặt vãnh.” “Cứ như mình vĩ đại, quang minh chính đại lắm vậy.” Chu Du tuy biết rõ Lý Tiểu Ngũ đang nói bào chữa, lý lẽ cùn, nhưng cũng không có tâm trạng đấu võ mồm với Lý Tiểu Ngũ.

Dù sao Chu Du là người đã quyết định làm gì thì sẽ làm đến cùng.

Cậu thanh niên trước mặt được chọn làm đồng đội, cũng là người sẽ phải sống chung ngày đêm với Lý Tiểu Ngũ trong chuyến hành trình sau này.

Vì vậy, việc làm cho mối quan hệ quá căng thẳng căn bản là không cần thiết.

Lúc đó Chu Du cũng lùi một bước, giả vờ đồng ý với quan điểm của Lý Tiểu Ngũ.

Anh nói với Lý Tiểu Ngũ: “Thật ra thì, cậu nói cũng không sai, bản

chất chúng ta đều là những người giống nhau." "Vì vậy tôi cũng không hề có ý xem thường cậu, dù sao trong chuyến thám hiểm tiếp theo chúng ta sẽ là đồng đội cùng nhau đi khám phá những điều mới mẻ mà." Lúc này Lý Tiểu Ngũ cũng nghe ra, Chu Du tuy bị lật ngược tình thế một vố, nhưng trong lòng anh đã sẵn sàng chấp nhận cậu ta làm đồng đội.

Thật ra không cần Chu Du phải nói ra miệng, việc anh vừa rồi đưa cho nhân viên bảo an đường sắt hai gói hạt dưa đã thể hiện tâm ý của Chu Du rồi.

Vì vậy Lý Tiểu Ngũ cũng không cần thiết phải tranh cao thấp với Chu Du, dù sao mọi người đều là đi thám hiểm.

Một khi phát hiện ra những điều mới mẻ.

Lúc này Lý Tiểu Ngũ chuyển chủ đề sang một điểm khác, nói với Chu Du: "Chuyến đi lần này chỉ có hai chúng ta kết bạn đi cùng thôi sao?" "Tôi thấy nếu có một tiểu thư đi cùng thì không còn gì tốt hơn." Nghe vậy, Chu Du đột nhiên bật cười, trong lòng nghĩ: "Cái cậu thanh niên này đúng là người giống mình mà." "Theo cách nói của cậu thì một nam một nữ cùng nhau kết bạn đi cùng là tốt nhất, điểm này lại trùng hợp với tôi." "Nhưng tiểu thư thì tôi đã tìm được rồi, không liên quan gì đến Lý Tiểu Ngũ đâu nhé." Lúc đó Chu Du liếc nhìn Lý Tiểu Ngũ, nói: "Về chuyện tiểu thư thì tôi đương nhiên đã sắp xếp rồi." "Nhưng sau khi chuyến đi kết thúc, lộc rơi vào tay ai thì phải xem sức hút của hai chúng ta ai hơn ai một chút rồi." Nói xong, hai người anh hùng có cái nhìn giống nhau, nhìn vào mắt đối phương, rồi mỉm cười hiểu ý.

Sau đó Chu Du bảo Lý Tiểu Ngũ xem anh gửi tin nhắn cho cô tiểu thư ứng cử viên trong nhóm WeChat trên điện thoại.

Chỉ thấy Chu Du nói chuyện với cô tiểu thư vô cùng thân thiết

từng câu từng chữ.

Lúc đó Lý Tiểu Ngũ cũng hơi cảm thấy một chút áp lực.

Dù sao đồng đội này là do người ta tìm, trong ấn tượng đã có yếu tố "tiên nhập vi chủ", điều này dẫn đến việc cậu ta phải lập tức thể hiện sức hút cá nhân thì mới có thể ngang tài ngang sức với Chu Du.

Nhưng Lý Tiểu Ngũ không biết rằng, cái họa của con người nằm ở chỗ thích làm thầy thiên hạ, người càng có ham muốn thể hiện mạnh mẽ, thực ra cuối cùng càng dễ rơi vào kết cục của một tên hề.

Không cần quá cố ý thể hiện, ngược lại mới có thể thật sự bộc lộ những điểm sáng của bản thân.

Nhưng lúc đó Lý Tiểu Ngũ sẽ không suy nghĩ kỹ những đạo lý này.

Chỉ thấy trong quá trình Chu Du trò chuyện với vị tiểu thư kia, cậu ta biết được tên của cô ấy là Đàm Giai Oánh.

Một nhân viên văn phòng bình thường làm việc trong một tòa nhà nào đó ở Lan Châu.

Nói cách khác, cô ấy là một trong số hàng ngàn vạn công nhân bình thường nhất, có thể mặc đồng phục công ty rồi đứng lẫn vào đám đông, nhìn lướt qua cũng không thể tìm thấy.

Cũng là vì không cam lòng với cuộc sống bình thường. 55.

Tìm kiếm một số điều mới mẻ để truyền vào sức sống cho cuộc sống bình lặng của mình.

Cho nên mới lựa chọn cùng Chu Du đi thám hiểm.

Trong quá trình trò chuyện, Chu Du đã gửi ảnh sinh hoạt thường ngày, Đàm Giai Oánh quả thực cảm thấy người đàn ông này vô cùng đẹp trai, khí chất bức người.

Không chỉ có thể khám phá những điều mới mẻ, mà còn được đi du lịch một chuyến với một anh chàng đẹp trai, chắc chắn cũng là một lựa chọn không tồi.

Thế là cô trực tiếp đồng ý lời mời cùng Chu Du đi du lịch.

Lúc đó Chu Du nói với Lý Tiểu Ngũ: "Chúng ta sau khi xuống tàu ở Lan Châu, sẽ trực tiếp đến công ty của Đàm Giai Oánh để gặp mặt nhé." "Nếu ba chúng ta gặp mặt mà giao tiếp thuận lợi, thì có thể cùng nhau kết bạn đi.

Còn nếu lỡ ai đó giao tiếp cực kỳ khó khăn với người khác." "Thì tôi sẽ cân nhắc đổi đồng đội." "Dù sao mọi người sẽ phải ở chung ngày đêm để thám hiểm, nếu ở chung mà không thoải mái, vậy thì quá trình thám hiểm này sẽ đi kèm với sự buồn phiền và khó chịu." "Chắc chắn không ai muốn thấy điều đó." Lý Tiểu Ngũ nghe xong, cảm thấy Chu Du quả thực có hai ba 'chiêu' trong việc xử lý quan hệ xã hội.

Dù rất vui mừng, nhưng hai người cũng phải đối mặt với một chuyện không hề thoải mái chút nào.

Khoảng cách đường chim bay từ chỗ họ đến Tòa nhà Kim Tinh Plaza hiện tại là ba ngã tư.

Phải biết Lan Châu là một thành phố rất lớn, khoảng cách giữa mỗi hai ngã tư ít nhất phải là 2 cây số.

Ba ngã tư nghĩa là khoảng 6 cây số.

Cộng thêm thời gian chờ đèn đỏ, họ sẽ phải đi bộ khoảng một tiếng đồng hồ mới đến nơi.

May mà vừa nãy đã trút được một cục tức, nếu không, một chuyến đi không vui vẻ cộng thêm một tiếng đi bộ cuối cùng này, chắc chắn sẽ tiêu hao hết mọi nhiệt huyết thám hiểm của cả hai người.

Ít nhất cũng phải nghỉ ngơi hai ba ngày trong thành phố, mới có

thể lấy lại tinh thần để tiếp tục khám phá.

Nhưng không sao, Chu Du và Lý Tiểu Ngũ đều là những người đã du lịch khắp bốn bể, từng trải qua đủ mọi thăng trầm nhân tình thế thái.

Họ sẽ không để những chuyện nhỏ nhặt như vậy làm tiêu hao quá nhiều tâm trạng.

Cả hai vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ, hướng về phía Tòa nhà Kim Tinh Plaza.

Chu Du lại gửi một tin nhắn cho Đàm Giai Oánh: "Tôi đang đi đến Plaza đây." "Khoảng một tiếng nữa là có thể gặp nhau rồi." Đàm Giai Oánh cũng kịp thời trả lời Chu Du: "Không sao đâu, trên đường chú ý an toàn nhé.

Cứ gọi điện thoại cho em, em chờ trên lầu." Chu Du và Lý Tiểu Ngũ chỉ đi bộ trên đường, cũng khá là buồn tẻ, vì vậy Lý Tiểu Ngũ với tính cách hoạt bát, cởi mở lại chủ động tìm chuyện để tán gẫu với Chu Du.

Chương 899

Lý Tiểu Ngũ vỗ vai Chu Du, hỏi anh: “Cô em gái mà chúng ta tìm ấy, trông có xinh không?

Đừng đến lúc gặp mặt lại hóa ra là một bà thím béo núc ních chứ.

Anh phải biết bây giờ con gái đứa nào mà chẳng giỏi khoản chỉnh sửa ảnh.

Có những người khi chat thì ảnh lung linh như tiên, nhưng gặp ngoài đời thì đến cả khẩu vị cũng chẳng còn.” Thực ra Chu Du cũng lo lắng vấn đề này, nhưng anh đã kiểm chứng chính chủ rồi.

Vì vậy anh nói với Lý Tiểu Ngũ: “Yên tâm đi, không có vấn đề gì đâu.

Khi tôi chờ xe ở phòng chờ, tôi đã gọi video với Đàm Giai Oánh 3 phút, xác nhận là tất cả ảnh đều chụp mặt mộc.

Thậm chí không chỉnh sửa gì.

Cô ấy là một cô gái đơn thuần và thẳng thắn, nếu không thì tôi đã chẳng đưa cô ấy vào danh sách đồng hành của chúng ta rồi.” Nghe xong, Lý Tiểu Ngũ suýt nữa thì chảy nước miếng, vừa khoa tay múa chân vừa nói với Chu Du: “Có chuyện tốt như vậy sao?

Xem ra anh không chỉ là một người thích phiêu lưu khắp nơi, mà còn rất giỏi ‘thả thính’ nữa chứ.” Chu Du lườm Lý Tiểu Ngũ một cái đầy khinh bỉ rồi nói: “Cậu nhìn xem, nói mấy câu chẳng có đẳng cấp gì cả, thảo nào không tán được cô nào.

Thả thính cái gì, tôi gọi đó là duyên phận đôi lứa giữa biển người mênh mông, hiểu không hả?” Sau đó, Lý Tiểu Ngũ bị Chu Du chặn họng, không nói nên lời.

Khi hai người vừa đi vừa trò chuyện, đoạn đường dường như cũng không còn quá dài.

Thoáng cái, hai người đã đi qua ngã tư thứ hai.

Chỉ còn một cây số nữa là đến dưới Tòa nhà Kim Tinh Plaza, nơi Đàm Giai Oánh đang ở.

Sau đó, Chu Du lấy điện thoại ra và gửi một tin nhắn WeChat cho cô ấy: "Tôi sắp đến rồi, cô xuống lầu đi.

Chúng ta gặp nhau ngay dưới chân Plaza, tôi mua cho cô một ly cà phê." Sau khi gửi tin nhắn, Chu Du nói với Lý Tiểu Ngũ: "Giờ chúng ta tìm xem gần đây có quán trà sữa nào không, cậu mua cho cô ấy một ly cà phê đi." Nghe xong, Lý Tiểu Ngũ lập tức giơ ngón cái lên, nói với Chu Du: "Tinh tế, hiểu được tâm lý con gái đấy.

Xem ra sau này tôi phải học hỏi kỹ năng 'tán gái' của anh nhiều rồi." Chu Du rất hài lòng với hai lời khen của Lý Tiểu Ngũ, anh nhún vai, hơi đắc ý nói với Lý Tiểu Ngũ: "Nếu muốn học thì không thành vấn đề.

Vì cậu đã thành tâm thành ý thỉnh cầu, tôi cũng sẽ đại phát từ bi mà chỉ bảo cho.

Nhưng phải đóng học phí đấy." Nói xong, anh đưa tay phải ra, làm một động tác đòi tiền.

Lúc này, Lý Tiểu Ngũ cũng khẽ cười, nói với Chu Du: "Được thôi, học phí thì có là gì.

Giờ tôi trả thế nào?

Cần bao nhiêu tiền?" Nghe xong, Chu Du cảm thấy Lý Tiểu Ngũ quả thực là một người rất thú vị, ý định ban đầu của anh cũng không phải là đòi Lý Tiểu Ngũ bao nhiêu tiền, vì vậy anh cũng không trực tiếp hỏi Lý Tiểu Ngũ tiền.

Anh hài hước nói với Lý Tiểu Ngũ: "Vậy thì mua một ly cà phê làm học phí đi.

Ly cà phê cậu mua cho Đàm Giai Oánh lát nữa, cứ trả tiền đó là được.

Sau đó, trong quá trình tôi giao tiếp với Đàm Giai Oánh, cậu phải nhìn kỹ và học hỏi thật tốt đấy." Thế là Lý Tiểu Ngũ hớn hở đi tìm một quán trà sữa gần đó, mua một ly cà phê Americano, sau đó cầm túi nhựa.

Anh và Chu Du cùng nhau đi về phía ngã tư cuối cùng, hai người sắp đến Tòa nhà Kim Tinh Plaza.

Lúc này, Chu Du đã nhìn thấy năm chữ lớn "Kim Tinh Plaza" trong tầm mắt, vì vậy anh liền lấy điện thoại ra gọi video trực tiếp cho Đàm Giai Oánh.

Anh nói với Đàm Giai Oánh: "Tôi và đồng đội Lý Tiểu Ngũ đều đã đến rồi.

Cô xuống lầu đi.

Chúng ta gặp mặt dưới chân Plaza để xác nhận danh tính của nhau." Sau đó, anh hơi di chuyển camera trước của điện thoại sang bên phải, chĩa vào Lý Tiểu Ngũ, để Đàm Giai Oánh có thể nhìn thấy cả anh và Lý Tiểu Ngũ.

Sau đó, Đàm Giai Oánh cũng tươi cười rạng rỡ ở đầu dây bên kia, nói với Chu Du: "Không thành vấn đề, cuối cùng cũng để em đợi được anh rồi.

Giờ em sẽ chuẩn bị xuống lầu, chúng ta nói chuyện đơn giản nhé." Từ giọng điệu đó có thể nghe ra, thực ra Đàm Giai Oánh rất vui mừng, phần lớn cũng là do vẻ ngoài điển trai của Chu Du.

Rốt cuộc thì, nữ nhân viên văn phòng nào ở cái Plaza đó mà chẳng

thích một chàng trai tinh tế, đẹp trai chứ.

Vì vậy, Chu Du và Lý Tiểu Ngũ cùng đi đến cổng Plaza, Chu Du nói với Lý Tiểu Ngũ: "Thấy chưa, phụ nữ quả nhiên là loài động vật nông cạn.

Chỉ cần mặt mũi ưa nhìn, mọi chuyện đều có thể dễ dàng giải quyết." Sau đó, hai người tùy tiện tìm một chiếc ghế dài gần Plaza, ngồi xuống chờ Đàm Giai Oánh xuống lầu.

Thời gian trôi đi thật nhanh, chưa đầy hai phút, Đàm Giai Oánh đã chạy nhanh xuống lầu, đến trước mặt hai người, theo bản năng chỉnh lại cặp kính.

Lúc này, Chu Du bắt đầu cẩn thận quan sát cô gái trẻ trước mặt.

Cô ấy cao khoảng 1 mét 65, mái tóc đen dày, dài.

Cô ấy không có một kiểu tóc tinh xảo nào, rõ ràng là do công việc lặp đi lặp lại hàng ngày đã làm mờ đi việc quản lý hình tượng và thời gian dành cho việc làm đẹp của cô ấy.

Nhưng không che giấu được vẻ đẹp, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ấy toát lên khí chất của một tiểu thư khuê các.

Cô ấy cũng mặc đồng phục công sở, có thể hôm nay cô ấy sẽ gặp Chu Du và Lý Tiểu Ngũ, và có thể sẽ phải di chuyển nhiều.

Sau khi nghe cô ấy nói, Chu Du cảm thấy Đàm Giai Oánh quả thực là một cô gái rất thú vị, dù sao thì trong xã hội hiện đại cũng không có nhiều người phóng khoáng như vậy.

Anh lập tức bật cười ha hả, nói với Đàm Giai Oánh: "Tôi cũng là một người thích cuộc sống không có kế hoạch.

Vậy thì, chúng ta hãy cùng nhau đi khám phá thế giới này nhé.

Chương 900

Sáng mai 9:30, chúng ta tập trung ở cửa quán cà phê vừa nãy, được không?" Đàm Giai Oánh gật đầu, thấy ổn.

Lý Tiểu Ngũ cũng không có ý kiến gì, vậy là ba người đã hẹn xong thời gian gặp mặt sáng mai.

Tối nay là lúc nghỉ ngơi cuối cùng, ngày mai họ sẽ bắt đầu cuộc phiêu lưu hoàn toàn mới ở khu vực Phượng Vĩ Sơn Mạch.

Bởi vì cả ngày hôm nay, dù tâm trạng của Chu Du và Lý Tiểu Ngũ đều không được tốt lắm, nhưng thực tế họ không hề vận động thể lực, nên tối về phòng cả hai cũng không quá mệt mỏi.

Ngay lập tức, họ bắt đầu trò chuyện.

Chu Du nói với Lý Tiểu Ngũ: "Bỏ qua những chuyện không vui của chúng ta hôm nay, thực ra tôi biết rất ít về cậu trên tàu hỏa.

Bây giờ tôi chỉ biết cậu có khả năng 'thừa cơ chiếm đoạt' và phân biệt bản đồ, không biết cậu còn có tuyệt kỹ nào khác mà chưa cho tôi biết không?" Lúc này, Lý Tiểu Ngũ cũng cố ý giữ bí mật, nói với Chu Du: "Vậy trước khi hỏi người khác, tự giới thiệu mình không phải là phép lịch sự cơ bản sao?

Tuy anh không biết tôi có tuyệt kỹ gì, nhưng tôi cũng chẳng biết anh biết làm gì cả.

Ngoài việc 'tán gái' khá thành công, những phương diện khác anh cũng nên thể hiện cho tôi xem đi chứ." Chu Du nghe Lý Tiểu Ngũ phản bác, cũng thấy đắc ý, dù sao thì bản lĩnh của anh có thể kể suốt ba ngày ba đêm không hết.

Không ngại tùy tiện trình diễn cho Lý Tiểu Ngũ hai ba chiêu, để

cậu ta mở mang tầm mắt, điều đó cũng không phải là không thể.

Sau đó, Chu Du tùy tiện múa tay vài cái trong không khí, sau đó bàn tay anh cũng làm một số thủ thế nhìn có vẻ lộn xộn nhưng thực ra lại rất có quy tắc.

Kèm theo một tràng ngâm xướng khó hiểu mà Lý Tiểu Ngũ nghe được, Chu Du với tốc độ sấm sét, dùng ngón trỏ tay phải nhẹ nhàng chấm một cái vào trán Lý Tiểu Ngũ.

Sau đó, anh lại đứng nghiêm chỉnh.

Một loạt hành động này, trong mắt Lý Tiểu Ngũ, đơn giản chỉ như một kẻ tâm thần.

Cậu ta gãi đầu và nói với Chu Du: "Nếu muốn chọc tôi cười, xin đừng dùng cách ấu trĩ như vậy được không?

Vừa nãy tôi bảo anh thể hiện tuyệt kỹ, lẽ nào cái trò vớ vẩn mà đến cả người bán nghệ trên phố còn chẳng thèm nhìn này lại được gọi là tuyệt kỹ sao?

Thế mà tôi cứ tưởng sẽ được mở rộng tầm mắt chứ." Nghe vậy, thực ra Chu Du cũng không cần phải giải thích thêm cho Lý Tiểu Ngũ, chỉ cần hoàn tất việc trình diễn là đủ.

Chỉ thấy Chu Du thuận tay nhấc cánh tay phải lên, lúc này Lý Tiểu Ngũ dường như thân thể không tự chủ được, cũng có một luồng sức mạnh vô hình nâng cánh tay phải của cậu ta lên.

Cậu ta và Chu Du giống như hai người trong và ngoài gương, đang thực hiện cùng một động tác.

Lúc này, Lý Tiểu Ngũ trong lòng có chút hoảng sợ, cảm giác như mình bị Chu Du khống chế vậy.

Lúc này, Chu Du lại hơi mỉm cười đắc ý, khóe môi anh cong lên

một độ cong tương tự, cũng xuất hiện trên miệng Lý Tiểu Ngũ.

Sau đó, Chu Du dùng giọng phổ thông rất chuẩn nói một câu: "Chu Du là bố Lý Tiểu Ngũ." Câu nói này cũng đồng thời phát ra từ miệng Lý Tiểu Ngũ.

Mặc dù Lý Tiểu Ngũ cảm thấy vô cùng khó chịu trong đầu, bản năng bài xích câu nói đó thốt ra từ miệng mình.

Nhưng lúc này, hệ thần kinh trung ương của Lý Tiểu Ngũ dường như không thể tự chủ được.

Mặc dù vô cùng phản cảm khi nói câu đó, nhưng cậu ta vẫn lặp lại y hệt tốc độ và ngữ điệu của Chu Du: "Chu Du là bố Lý Tiểu Ngũ." Sau khi nói xong câu đó, Chu Du hạ cánh tay phải xuống, lúc này Lý Tiểu Ngũ mới dường như thoát khỏi sự khống chế của đôi bàn tay vô hình đó, và hạ cánh tay phải xuống.

Lúc này, Lý Tiểu Ngũ cũng không còn thái độ kiêu ngạo như vừa nãy, ngược lại, cậu ta nhìn Chu Du với vẻ vô cùng sốt sắng.

Chu Du cũng hiểu rằng, Lý Tiểu Ngũ đã thay đổi cách nhìn trước đó, vì vậy anh lặp lại những thủ thế vừa nãy.

Tiếp đó, anh nhẹ nhàng chấm một cái lên trán Lý Tiểu Ngũ, sau đó nói với Lý Tiểu Ngũ: "Bây giờ sự kiểm soát lên cậu đã được tôi giải trừ rồi, vừa rồi cậu đã bị tôi hoàn toàn thao túng.

Mọi lời nói và hành động của tôi, cơ thể cậu đều sẽ tự động sao chép lại.

Không biết đây có phải là một tuyệt kỹ không?" Sau khi nói xong, Chu Du đắc ý nở một nụ cười chuẩn mực với Lý Tiểu Ngũ.

Lúc này, Lý Tiểu Ngũ hoàn toàn bị hành động của Chu Du làm cho kinh ngạc.

Mặc dù cậu ta không hiểu những thứ mà Chu Du vừa ngâm xướng trong miệng, cũng như những thủ thế phức tạp đó.

Nhưng điều đó không ngăn cản Lý Tiểu Ngũ thực sự cảm nhận được cái cảm giác bị hoàn toàn khống chế, cảm giác áp bách và sợ hãi đó.

Lúc này, Lý Tiểu Ngũ cũng không biết là mình đang nói chuyện với Chu Du hay tự nói với chính mình, cậu ta lẩm bẩm: "Thật quá kỳ diệu!

Hồi bé xem Tây Du Ký, có loại bùa vâng lời, chỉ cần dán lên người khác, người khác sẽ hoàn toàn sao chép mọi hành động của mình.

Cái tình tiết trong truyện cổ tích đó lại thực sự xảy ra trong đời thực.

Thật khiến tôi không thể tin nổi, đây không phải là tuyệt kỹ mà đơn giản là một phép màu.

Nếu anh không phiền, có thể chia sẻ cho tôi biết anh học cái này ở đâu không?" Chu Du thì không ngại chia sẻ với Lý Tiểu Ngũ nơi anh học được tuyệt kỹ này, nhưng Lý Tiểu Ngũ muốn học thì khó hơn lên trời.

Rốt cuộc là do cơ duyên xảo hợp anh mới tình cờ học được loại vu thuật này trong Tinh Tuyệt Cổ Thành, Lý Tiểu Ngũ có đi đến đó cũng chưa chắc đã phát hiện ra được.

Vì vậy, Chu Du cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của Lý Tiểu Ngũ, cố tỏ ra cao thâm nói với Lý Tiểu Ngũ: "Những tuyệt kỹ như vậy, tôi có ít nhất 30 cái trên người.

Cậu có muốn trải nghiệm từng cái một không?" Lý Tiểu Ngũ nghe xong hai chữ "trải nghiệm" thì lập tức lắc đầu lia lịa, đầu cậu ta lắc như cái trống bỏi trong tay trẻ con, vừa lắc đầu vừa nói với Chu Du:

“Vậy thì thôi đi, trải nghiệm một tuyệt kỹ thôi cũng đủ khiến tôi thót tim rồi.

Những tuyệt kỹ còn lại cứ để người hữu duyên trải nghiệm đi, tôi không muốn làm con mèo bị sự tò mò hại chết đâu.” Sau khi nghe xong câu trả lời đầy kinh hãi và có chút sùng bái của Lý Tiểu Ngũ, Chu Du cũng hỏi lại câu hỏi mà anh đã hỏi Lý Tiểu Ngũ lúc nãy: “Vừa nãy tôi hỏi cậu có bản lĩnh gì chưa thể hiện ra không, bây giờ cậu nói cho tôi biết đi.

Ngoài ‘thừa cơ chiếm đoạt’ và nhận biết bản đồ, cậu còn biết làm gì nữa?” Lúc này, Lý Tiểu Ngũ cũng trả lời Chu Du một cách thành thật và đầy đủ.